

Giới thiệu Hoàng Quyền

Hoàng quyền – đang tiến hành – Thiên Hạ Quy Nguyên

Giới thiệu truyện ngôn tình cung đấu hấp dẫn này:

Phượng Tri Vi, tiểu thư cảnh vàng lá ngọc của Thu phủ. Thế nhưng mấy ai biết được, cái danh tiểu thư nghe cao sang thế nhưng bên trong lại rỗng không?

Chỉ vì chuyện của mẫu thân năm xưa khiến đời sau là nàng đây phải chịu sự khinh miệt từ người trong phủ, bị kẻ hầu ý mình là thị tì của phu nhân mà ra tay đánh nàng.

Thế nhưng Tri Vi vẫn chịu đựng, luôn đem bộ dạng thùy mị, nét na, mỉm cười ra đối với họ

.

Ninh Dịch, lục hoàng tử khôi ngô xuất chúng. Nghe người dân truyền lời nói ngay khi lục hoàng tử hạ sinh thì mẫu thân mất máu quá độ mà qua đời, về sau hoàng hậu nhận nuôi nhưng không lâu lại giao cho các tiểu muội trong tộc coi.

Đặc biệt, ba tuổi mới chịu mở miệng nói, nhưng mỗi lời đều khai thông tuệ tuyệt đỉnh. Lên năm thi đánh bại thiên hạ đệ nhất cao thủ cờ. Được coi là thiên tài.

Cả hai tính cách đều lạnh nhạt, ít nói chuyện và luôn khoác trên mình vẻ ôn hòa cho người khác xem.

Thế nhưng quá khứ lại không hạnh phúc, cùng khi lớn lên, bắt đầu dần thân vào những mưu quyền đoạt vị. Tranh giành, chém giết, hãm hại nhau khiến họ từ những đứa trẻ đơn thuần mà trở nên thâm trầm, xấu xa.

Khi đã là vợ chồng, thì nàng và hắn cũng vẫn không thể hòa thuận.

Hắn muốn lật đổ nàng, nàng muốn giày xéo lên hắn. Kẻ gian ngoan hiểm độc, người gia thế bất minh che giấu tài tình.

Hoàng quyền vừa thay, mọi thứ chỉ mới bắt đầu giữa hắn và nàng mà thôi. Mở ra một giai thoại lưu truyền muôn đời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tay Cháu Bắn

Mùa đông năm Trường Hi thứ mười lăm.

Tại Đế Kinh, đô thành của hoàng triều Thiên Thịnh.

Sáng tinh mơ, sương trắng mênh mông giăng mờ khắp chốn, bao phủ mái ngói lưu ly đỏ thắm của Thu phủ nằm trong ngõ Tây Hoa, tạo nên một tầng bụi trắng nhàn nhạt. Sắc đỏ thắm nằm dưới lớp sương giá ấy đã thu bớt vẻ rực rỡ, sinh ra nấy phần ôn hòa khả ái, như hoa quả ướp lạnh phơi sương.

Hoa quả ướp lạnh...

Phượng Tri Vi nuốt ực một ngụm nước bọt, xoa xoa cái bụng bỗng dừng lại bắt đầu sôi ùng ục của mình.

Cuối thu hái xuống những quả hồng chín mọng, đợi đến trận tuyết đầu đông đem ướp lạnh, thêm mật ong hảo hạng ủ chín lần, đựng trong chén sứ Cảnh Phong mỏng manh, đỏ tươi lóng lánh như lưu ly. Nhấp một ngụm thấy mát rượi ngọt ngào, trôi tuột xuống dạ dày như một viên ngọc, xoa dịu cảm giác nóng bức khó chịu cứ quanh quẩn không tan trong ruột gan nàng.

Tiếc rằng, đó dường như đã là thú vui của kiếp trước...

Phượng Tri Vi ngẩng đầu mãi mê tưởng tượng, thờ dài nhẹ bằng như có như không, uể oải vung chổi quét tuyết đọng trên đường xuống hồ nước bên cạnh.

Cán chổi lạnh toát, còn đọng lại một lớp tuyết đông, người thường thấy vậy sẽ có cảm giác lạnh, nhưng Phượng Tri Vi lại cảm nó hết sức thoải mái. Nàng chỉ cảm thấy hơi mát này khiến người ta sáng khoái vô cùng.

Sau lưng đột ngột có tiếng ngọc bội lạnh lạnh, một mùi hương nồng ập tới. Phụng Tri Vi chẳng hề ngoài đầu lại, chỉ tiện tay cầm cán chổi ẩn một nhát vừa phải, vài hạt ngọc băng ngưng đọng trên đó lăn tròn xuống nền đất trước mặt.

"Ái chà chà, đây chẳng phải là Phụng tiểu thư nhà ta đấy ư?" Giọng nữ sau lưng thấp thoáng ý cười, trong nụ cười ẩn chứa sự khinh miệt tột cùng, "Mới sáng sớm tinh mơ, chẳng hay tiểu thư đang làm gì thế?"

"Như người thấy đấy." Phụng Tri Vi ngoảnh lại, thu chổi về, "Cháu đang quét tuyết."

"Công việc này của kẻ tôi tớ làm, sao có thể để tiểu thư lá ngọc cành vàng như cháu làm?" Nữ nhân mới ngoài hai mươi, trang điểm phục sức tinh tế, hai bên khóe mắt hơi xếch lên, đánh thêm một lớp phấn đỏ nhũ bạc nhạt, đây là kiểu trang điểm "Phi yểm trang" đang thịnh hành nhất kinh thành vào mùa đông năm nay, "Cậu cháu mà nghe chuyện thì chẳng biết sẽ thương xót đến ngần nào."

Phụng Tri Vi mỉm cười, hàng mi rủ xuống.

"Cậu cháu bận trăm công nghìn việc, chuyện nhỏ xíu thế này cháu nào dám quấy rầy đến cậu? Có mẹ Năm thương cháu là đủ rồi."

"Cũng phải, cậu cháu lãnh chức Ngũ quân Đô đốc, là đệ nhất võ tướng của hoàng triều Thiên Thịnh, quả thực không có lúc nào rảnh rỗi mà để ý mấy chuyện vặt vãnh trong nhà. Cháu tự biết chừng mực, mẹ cũng đỡ phải để mắt nhiều đến cháu." Ngũ di nương trong Thu phủ đã thất sủng từ lâu hải lòng nhìn Phụng Tri Vi hiền hòa cúi gằm mặt xuống... Nha đầu kia tính tình lúc nào cũng dễ chịu, có uốn nắn kiểu gì vẫn không nổi nóng. Ai mà ngờ được vị cô nãi nãi đáng xấu hổ của Thu gia lại sinh ra một đứa con gái dịu dàng như thế.

"Sao hôm nay mẹ chỉ đi một mình?" Phụng Tri Vi khiêm nhường lùi sang một bên, gác nghiêng cây chổi, ngay cả chữ "Năm" cũng dứt khoát lược bỏ.

Ngũ di nương nghe nàng xưng hô như thế thì rất vui vẻ, ngón tay mảnh mai uể oải gác bên môi, móng tay son đỏ thắm càng tôn lên sóng mắt dạt dào. À cười đáp: "Mẹ nghe nói nhà trước có người đến, có thể cần mẹ hầu hạ... ừm, cháu không cần phải hỏi nhiều."

Phụng Tri Vi cúi đầu, mặt vẫn trơn trơn vô cảm... Hoàng triều Thiên Thịnh dân tình cởi mở phóng khoáng, hoàng tộc và đại thần lại càng du dương phong lưu, ngày ngày qua lại với nhau, dùng chung mỹ cơ, tặng nhau thị thiếp là chuyện thường thấy. Thu phủ có rất nhiều cơ thiếp, Ngũ di nương nhan sắc chưa phai mà tình ái đã nhạt, phải sống những ngày quanh hiu trong Thu phủ. Sáng sớm hôm nay à trang điểm lộng lẫy một mình lặng lẽ đến tiền viện, tám phần là nghe nói có vị quý nhân nào đến đây, mơ tưởng về một cuộc gặp gỡ lãng mạn bất ngờ nào đó, cũng là một cơ hội để cá chép hóa rồng, thay đổi tình hình hiện tại.

Không biết thẳng cha xúi quẩy nào sắp tới đây nhỉ.

"Bên cạnh mẹ sao lại chẳng có ai theo hầu hạ thế này?" Phụng Tri Vi gác cây chổi xuống, đưa tay ra đỡ Ngũ di nương, "Để cháu đỡ người."

"Khôi! Tay này bẩn lắm!" Ngũ di nương đẩy phất tay nàng ra, ngăn ngấm liếc nhìn ngón tay nàng dính đầy tuyết, lại ngó ngó vùng da đỏ ửng bất thường trên gương mặt nàng, lùi lại một bước như tránh con bệnh.

Phụng Tri Vi mỉm cười nhún nhường, thu tay vào trong ống tay áo.

"Cháu cũng mười lăm tuổi rồi, không thể héo mòn trong hậu viện này được." Ngũ di nương đứng bên đông tuyết, liếc xéo nàng, "Để hôm khác mẹ bảo phu nhân tìm cho cháu một mối mà gả chồng. Cháu biết đấy, con trai của Lưu quân sự trong tiền viện mẹ thấy cũng được lắm."

Ồ rất được, học Tam Tự Kinh rỗng rã năm năm trong trường tư còn chưa thuộc.

Phụng Tri Vi vẫn giữ nguyên nụ cười, cười càng thêm dịu dàng hòa nhã. Đôi mắt đẹp mơ mơ màng màng xoay chuyển trên làn da ngà vàng, dần dà sinh ra vài phần diễm lệ và quyến rũ như có ánh sáng huyền ảo vờn quanh.

Ngũ di nương liếc nàng, đáy lòng rung động... Nha đầu kia, nếu màu da không quá kém sắc thì đúng là rất xinh đẹp, chẳng trách có người nói nó giống người kia...

Nhưng xinh đẹp mà làm gì? Với cái xuất thân đầy tai tiếng ấy, lại còn là con bệnh sống chẳng được mấy hồi, hồng nhan như loài hoa hư ảo, số kiếp đã định sẽ nở rồi tàn trong bùn lầy.

À mỉm cười lạnh nhạt, cảm thấy hôm nay mình đã quá nhiều lời với nha đầu kia. Nếu là ngày xưa, à nào có lòng dạ mà để ý đến nàng? Nếu Sở vương điện hạ không tới đây, hẹn gặp riêng à nơi hậu viện, khiến lòng à lảng lảng vui sướng, thì đã chẳng thêm quan tâm đến chung thân đại sự của nha đầu kia.

À vênh mặt lên, hừ một tiếng, nghĩ đến Sở vương điện hạ được xưng tụng là đệ nhất mỹ mạo phong lưu của hoàng triều Thiên Thịnh, tương tượng từ rày trở đi mình có thể bỏ lại đằng sau những ngày tháng quanh hiu trong Thu phủ, thì chân mày khóe mắt đã tràn đầy hờ hờ, cất bước rời đi.

"Roạt..."

Dưới chân bông trơn tuột, à giẫm vào một khoảng đất đầy những hạt băng nhỏ xíu mà trơn láng. Ngũ phu nhân không đứng thẳng nổi, thân thể nghiêng ra đằng sau. À hét lên một tiếng kinh hãi, bất giác đưa tay quơ quào loạn xạ, ngón tay sắp sửa đụng vào cây chổi cắm giữa đông tuyết bên cạnh.

Phụng Tri Vi đột ngột rút cây chổi đi.

Tay Ngủ di nương túm vào khoảng không, ngả "oạch" xuống đất. Trên lớp băng đọng dưới mặt đất là một tầng tuyết xốp mỏng, trơn nhẵn vô cùng. Ngủ di nương vừa rơi xuống đất đã trượt đi, mà trước mắt chính là hồ băng nước lạnh thấu xương trong ngày đông giá. Rơi vào cảnh trời đất quay cuồng không thể tự chủ, Ngủ di nương hốt hoảng kêu gào: "Đờ mờ! Đờ mờ!"

Phượng Tri Vi thấy ả đàn bà kia trượt thẳng một mạch, bèn chậm rãi thu tay vào trong tay áo, dịu dàng đáp: "Thôi, tay cháu bẩn lắm."

"Tồm!"

Tiếng cơ thể người rơi xuống nước nghe cũng chỉ nhẹ bằng như thế. Phượng Tri Vi mỉm cười, cầm cây chổi bước đến ven bờ hồ. Ngủ di nương trông thế mà cũng biết bơi chút ít, quẫy đạp phành phạch trong nước. Nước lạnh như băng, khuôn mặt ả nháy mắt đã lạnh tới tái xanh, búi tóc óng mượt xõ ra, dính vào mặt như những con rắn đen bò ngoằn ngoèo. ả gần như đã công đến nỗi kêu không ra hơi, mà hình như cũng biết Phượng Tri Vi sẽ không cứu mình, đành ra sức bơi về phía bờ hồ.

Phượng Tri Vi ngồi xổm ven bờ, bình tĩnh nhìn ả. Nơi đây vốn vắng bóng người, sáng sớm nhà trước có việc bận lại càng không ai tìm đến, Ngủ di nương không dung nỗi khùng đi qua đây, đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Ngủ di nương ướt như chuột lột bơi lại gần, khi những ngón tay run lẩy bẩy sắp chạm vào bờ, thì cây chổi trong tay Phượng Tri Vi nhẹ nhàng gạt một cái, đẩy ả ra xa.

Cái gạt này, là vì mẹ.

Năm ấy mẹ đưa tỷ đệ nàng về Thu phủ, quý gồi ba ngày ba đêm trước cửa phủ. Ngày thứ ba cửa mở, một chậu nước rửa chân hắt ra đánh "rào" một tiếng, người bưng chậu nước rửa chân đứng sau cửa chính là tỷ nữ của ả Ngủ di nương này.

Hôm ấy cũng là một ngày tuyết rơi dày, còn lạnh hơn cả hôm nay. Nàng quý gồi sau lưng mẹ, tận mắt nàng thấy nước rửa chân kết thành từng hạt từng hạt băng trên tóc mẹ, thế rồi mẹ sốt cao ba ngày ba đêm, suốt nửa đã lia đời.

... Ngủ di nương lại bơi vào bờ một lần nữa, hồ nước dậy sóng. Động tác của ả đã chậm đi rất nhiều, ngón tay cứng đờ muốn bám vào một tảng đá ven bờ hồ.

Cây chổi trong tay Phượng Tri Vi với dài, đẩy Ngủ di nương ra xa.

Cái đẩy này, vì bản thân nàng.

Lưu quân sự là bà con họ hàng xa của Ngủ di nương, từ lâu đã vừa mất nàng, ban đầu lão xin cưới nàng làm vợ kế cho mình, bị từ chối lại xin cưới nàng làm vợ cho đứa con dấn dộn của lão, rõ ràng có ý muốn xài chung vợ với con. Mẹ nàng vì chuyện này mà làm ầm lên trước mặt cậu, cha con nhà kia mới chịu yên đi một chút. Nhưng mấy ngày trước, Lưu quân sự nhốt nàng trong một gian phòng cũ không người ghé chân, nếu nàng không mang kéo kẻ theo người, thì giờ này Phượng Tri Vi một là làm vợ chung cho cha con nhà kia, hai là bị đuổi ra khỏi Thu phủ vì tội thất tiết.

... Ngủ di nương lần thứ ba bơi vào bờ, tính tình ả đàn bà này hóa ra lại có phần hung hãn. ả không định bám vào những tảng đá ven hồ nữa, mà đột ngột túm chặt cây chổi, nhào người tới ôm trọn lấy nó rồi hùng hổ kéo xuống.

"Tồm!"

Phượng Tri Vi bắt ngờ chẳng kịp đề phòng, bị ả kéo tuột xuống hồ!

Nước hồ lạnh lẽo thấu xương, nháy mắt đã bao trùm thân thể. Nàng rùng mình, nghĩ bụng chẳng mấy chốc mà mình cũng bị đông cứng. Nhưng khi cảm giác lạnh giá ban đầu qua đi, luồng nhiệt cứ quần quanh không ngừng trong cơ thể nàng đột ngột tuôn trào, chảy khắp toàn thân như suối tuôn. Gập lặn nước lạnh toát như băng bên ngoài cơ thể, chứng trở nên trung hòa vừa phải như nước trong suối nước nóng, chảy rần rần trong kinh mạch, mang lại cho nàng cảm giác ấm áp và thư thái như đang ngâm mình trong làn nước ấm.

Phượng Tri Vi ngạc nhiên, bắt giác đưa tay sờ lên ngực. Thuở nhỏ nàng mắc chứng nóng trong người, không rõ là bệnh gì, lúc nào cũng cáu bẳn, người nóng như lửa đốt, cực kỳ ham lạnh. Đại phu quả quyết nàng sống không quá hai mươi tuổi, trong mắt mọi người nàng chính là một kẻ đang hấp hối chờ chết.

Chứng bệnh này... có lẽ đã trở nặng rồi chăng? Sao nàng rơi vào hồ nước mùa đông cũng không cảm thấy lạnh.

Da đầu đột ngột căng lên, ả đàn bà bên cạnh túm lấy tóc nàng. Phượng Tri Vi vừa ngoảnh đầu, đã thấy khuôn mặt toát ra từ khí kia nở một nụ cười nhợt nhạt hung ác, ngón tay cuốn chặt vào mái tóc nàng như những sợi dây leo, muốn kéo theo nàng chìm xuống đáy nước cùng mình.

Phượng Tri Vi nghiêng đầu, cười cười với ả.

"Xoẹt."

Tia nắng phản chiếu từ cây kéo lóe lên trên mặt hồ xanh biếc, một lọn tóc đen chậm chậm rơi xuống mặt nước, trôi đi từng sợi từng sợi một.

Ngủ di nương với tay vào khoảng không, cuối cùng không thể cầm cự thêm nữa, ngoi đầu lên mặt hồ lần cuối rồi lặng lẽ chìm xuống làn nước sâu.

Phượng Tri Vi đập một cú lên đầu ả, khiến cho ả chìm sâu thêm một đoạn nữa - nếu chẳng nào cũng chết, thì nên chết sớm hơn một chút.

Nương theo phản lực, nàng tung người nhảy vọt lên, đưa tay vén lại mái tóc ướt đầm - ngâm trong nước hồ này, cảm giác khô nóng trong cơ thể nàng đã tan đi hết. Nàng thấy thân thể nhẹ nhàng, tinh thần thư thái, thoải mái đến độ không muốn lên bờ.

Thế là nàng cứ ngâm mình dưới nước, suy tính phương án thu dọn hậu quả vụ này - làm sao để che giấu những vết tích để lại bên bờ hồ, làm sao để giải thích với mẹ lý do tóc mình bỗng rụng mất đi một đoạn và y phục thì sưng nước.

Mấy chuyện này đều không thành vấn đề với nàng. Một lúc sau nàng đưa tay bám vào tảng đá ven hồ chuẩn bị lên bờ, chợt khước mắt vô tình lướt qua mặt nước, thân thể lập tức cứng đờ.

Một bóng người thanh mảnh, tay áo tung bay phất phới đang phản chiếu trên mặt hồ trong sáng như gương.

Phượng Tri Vi nhìn đắm đắm bóng dáng ấy.

Quan mao bằng ngọc bích, cẩm bào màu nguyệt bạch(*) in chìm hoa văn bạc, khoác một tấm áo lông trắng như tuyết. Áo lông tươi sáng rực rỡ, nhưng dung nhan người ấy còn rực rỡ hơn, cứ như mọi cảnh đẹp long lanh trên thế gian đều được cô đọng lại, rồi ngưng kết thành dung nhan một người, chớp mắt đã kinh diễm nghìn dặm giang sơn.

(*) Màu xanh lơ, người Trung Quốc xưa tin rằng mặt trăng có màu xanh nhạt.

Kìa là đôi mày khê nhưn tỉnh tể như cánh chim, kìa là khóe môi cong cong tuyệt mỹ như có bàn tay thiên thần đeo gót tí mỉ. Song những nét đẹp tuyệt thế ấy đều phai mờ khi đôi mắt như châu ngọc ẩn dưới hàng mi dài lặng lẽ xoay chuyển, cả đất trời chỉ còn lại tia sáng long lanh như mặc ngọc.

Con gió đầu đông cuốn theo vụn tuyết thổi đến từ rừng mai trắng ven bờ hồ. Hoa mai như tuyết và tuyết tựa hoa mai bay vút qua hồ băng xanh biếc như ngọc, rồi vỡ vụn trong vạt áo tung bay của y, khiến cảnh vật mùa đông thoáng chút đơn điệu lập tức trở nên đẹp như tranh vẽ.

Người kia giấu thân thể dong dong trong lớp áo lông, đứng trên núi đá ven bờ hồ tựa như cây ngọc, đang khẽ cúi người nhìn nàng ngâm mình dưới hồ nước.

Phượng Tri Vi lập tức ngụp xuống nước, sau đó ngẩng đầu.

Nàng trông thấy một đôi mắt lạnh lẽo và đen thăm thẳm.

Đôi mắt ấy đẹp tuyệt trần, khi xoay chuyển nó rực rỡ bức người, khi chăm chú nhìn người ta nó tĩnh lặng như vực thẳm. Đôi ngươi đen trắng rõ ràng toát ra ánh lam nhân nhật trong trẻo, như một dải gấm long lanh cứ cuốn lại từng lớp một, hoa mỹ mà lạnh lùng, bao phủ người ta.

Phượng Tri Vi thu tay về trước ngực, nhìn đắm đắm vào đôi mắt như là đa tình, lấy bóng đêm mơ màng làm mực mà viết trọn phong lưu kia. Nàng nghĩ, người đời phải chăng đều mê mẩn vì dung nhan khiến người ta kinh diễm ấy, không nhìn ra sự lạnh lẽo băng giá nghìn dặm nơi đáy mắt y?

"Làm ơn, nhường chỗ với." Nàng ngẩng đầu, ra hiệu cho người kia dịch chân ra.

Nam tử vẫn bất động, cúi đầu nhìn nàng - Phượng Tri Vi đứng ở chỗ nước cạn, suối tóc dài xỏa tung để lộ gương mặt thanh lệ, đôi mày đen mảnh thăm nước tựa như cánh chim, đôi mắt mơ mơ màng màng khi nhìn người giống như bao phủ một tầng sa mờ ảo.

Quả là một cô gái thoát nhìn rất yếu đuối vô hại.

Quả là một gương mặt... khiến y vô cùng sùng sốt.

Giữa sóng nước dập dềnh, Phượng Tri Vi khom lưng hai tay khéo léo đưa lên che ngực, không hề xấu hổ bứt rứt vì tư thế này, cũng không hề hoang mang luống cuống vì giết người bị phát hiện. Nàng vẫn thản nhiên đứng dưới nước, không tránh cũng không nhường trước ánh mắt tươi cười mà ẩn chứa gươm đao của nam tử.

Trước đôi mắt thấu suốt như lưu ly của người này, nguy trang cách gì cũng là tự rước lấy nhục.

"Cô định cứ thế mà lên bờ sao?" Một lúc sau y cũng chịu cắt lời, giọng nói tuy ôn hòa, nhưng nghe kĩ vẫn nhận ra sự lạnh nhạt hờ hững.

Phượng Tri Vi ngoảnh lại nhìn, Ngũ phu nhân đã chìm lìm.

"Nếu ả nổi lên thì sao?" Nam tử dời mắt ra mặt hồ, "Đến lúc đó, người phụ trách quét vườn như cô phải làm sao để ứng phó với những câu hỏi vặn của Thu phủ?"

Phượng Tri Vi cảm thấy giọng điệu của y không giống đang lo lắng cho nàng chút nào, mà hình như có ý muốn thử nàng. Nhưng có sao nàng lại bị một người không quen không biết thử thách cơ chứ?

"Gì đây? Hỏi vặn ấy à?" Phượng Tri Vi mỉm cười, lội nước đi thẳng về phía bờ, nước đọng trên người nàng vẩy lên đôi giày gấm của y, nam tử quả nhiên lập tức nhường đường.

"Ngũ phu nhân đến điểm hẹn với các hạ, chẳng rõ vì sao trượt chân rớt xuống hồ." Phụng Tri Vi đưa tay vén mái tóc ướt đầm, xoa xoa lên mặt mình với vẻ nuối tiếc - trong thành phần sơn móng tay của Ngũ phu nhân hình như chứa "Vô Na Hoa" có tác dụng giữ sắc sinh hương, thứ bột phấn này đem hòa vào nước, vừa hay có thể tẩy sạch màu vàng nghệ trên da mặt nàng. Mấy năm nay nàng vẫn đội lớp mặt nạ vàng vọt kia để tiếp xúc với người ta, đây là yêu cầu của mẹ, mà bản thân nàng cũng cảm thấy làm vậy sẽ yên tâm hơn. Giờ thì hay rồi, bị người ta thấy hết cả.

Phụng Tri Vi bất đắc dĩ thờ dài, ngoảnh đầu nhìn sang y, mỉm cười, "Người phải giải thích với Thu phủ, hình như là ngài mới đúng chứ?"

"Đến điểm hẹn với ta?" Nam tử quay đầu, cười hết sức thâm thúy, "Nhưng, cô nương à, hình như người tại hạ hẹn chính là cô, chứ nào phải mỹ nhân đã vượt mặt tuổi hoa kia."

Phụng Tri Vi đứng lại, nghiêng đầu nhìn y. Trời ban cho nàng đôi mắt mơ màng, ánh mắt dịu dàng, cứ thế mỉm cười nhìn sang, trông nàng mong manh như một đoá hoa khẽ chạm vào là rơi rụng.

"Vậy sao? Quả là vinh hạnh cho thiếp quá... Vậy thì, xin hỏi công tử... Họ tên thiếp là gì?"

Nét cười trên khóe môi nam tử lại càng thêm sâu, chợt y vươn tay giữ nàng lại, thì thầm bên tai nàng: "Sớm muộn gì cô cũng phải cho ta biết thôi..."

Phụng Tri Vi bất ngờ không kịp phòng bị, rơi vào vòng tay y, thử giãy giụa mà không hề lay chuyển. Bấy giờ nàng mới nhận ra người này thoạt nhìn thanh nhã tinh tế, song lực bàn tay lại không hề tầm thường. Nàng cup mắt nhìn ngón tay y đang giữ chặt cánh tay mình, đốt ngón tay thon dài, xương ngón tay rõ rệt, đường nét đẹp đẽ không giống bàn tay của người luyện võ, nhưng lại tràn đầy sức mạnh không cho người ta kháng cự.

Y dựa sát vào nàng, hương bạc hà lạnh lạnh xộc vào chóp mũi. Ấy là một mùi hương lạnh lùng mà thanh khiết, không rõ ràng mà lại ngập tràn khắp không gian. Nàng nhũn mảy không quen, còn tính đường vòng vậy, lại nghe sau lưng đột ngột vọng đến những tiếng bước chân hỗn loạn.

Có người nghiêm giọng hỏi: "Ngọc Hoa đâu rồi? Vời nàng ta đến tiền viện hầu hạ, sao chẳng thấy bóng dáng đâu cả?"

Phụng Tri Vi run rẩy cõi lòng, nàng nhận ra giọng nói này - đó là cậu nàng, Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ, đệ nhất võ tướng đương triều quyền nghiêng thiên hạ.

Mà Ngọc Hoa, giờ này đang chìm sâu trong hồ nước dưới chân nàng.

Sau lưng Thu Thượng Kỳ có người khề khàng bẩm báo gì đó, nói được một nửa đã bị ông cắt ngang, ông "a" một tiếng rồi bảo: "Thì ra ngài ở đây..."

Khi nói những lời này, ông hướng về phía Phụng Tri Vi, nhưng giữa chừng đã bị nam tử khoác áo lông ngắt lời, "Thu đại nhân, ta dạo quanh một chút, sao hạ, không tiện ư?"

"Không dám." Thu Thượng Kỳ lập tức khom người, giọng nói đầy hoảng hốt.

Phụng Tri Vi nghe hai người đối đáp, lại cảm thấy lời của cậu tuy có sợ hãi, nhưng không đủ kính trọng. Mà giọng điệu của người này cũng có gì đó không ổn, đoạn đối thoại này quả có hơi kỳ quặc.

"Tiếp Ngọc Hoa trong phủ, giỏi ca múa khéo gảy tỳ bà, vốn được chỉ định đến hầu hạ ngài." Thu Thượng Kỳ mỉm cười ngượng ngịu, "Song nàng ta bỗng dưng mắc bệnh nhẹ..."

"Ta đã gặp nàng ấy rồi." Nam tử khoác áo lông nói với giọng thanh thoi. Phụng Tri Vi nhướn mày ngược lên nhìn y, ánh mắt hai người giao nhau, nam tử nở một nụ cười đầy ngụ ý với nàng.

Là đã từng gặp, nơi đây nước.

Bốn mắt giao nhau, cả hai dùng ánh mắt đối đáp trong câm lặng.

... Cô có biết ta sẽ nói gì không?

... Đó là chuyện của ngài.

... Cô có sợ không?

... Giết người phải đền mạng, không có gì oán trách.

Ánh mắt nàng thủy chung vẫn cười, không nhìn ra cảm xúc chân thật nơi đáy lòng, chỉ có ngón tay đặt trước ngực y hình như hơi lạnh lạnh... Nam tử chợt nhướn mày, không hiểu vì sao cách mấy lớp y phục mùa đông dày dặn mà y vẫn cảm nhận được hơi lạnh kia. Đây là ảo giác chăng? Hay vết thương cũ trên ngực thường khiến y lạnh buốt thấu xương, giờ này lại phát tác?

Bệnh cũ yên phận đã lâu nay bỗng ập đến, mà cô gái đối diện lại có sóng mắt trong veo, mờ ảo sương khói, cảm giác khó truy tìm này khiến y thoáng ngẩn ngơ không rõ nguyên do.

Nàng ta thú vị đây...

Những suy nghĩ rối ren chỉ nảy sinh trong tích tắc, giây tiếp theo y đã thu ánh mắt về, xoay nửa người, nhìn thẳng vào đôi mắt hoài nghi của Thu Thượng Kỳ.

"À, người do ta giết đấy."

Giọng nói hờ hững băng quơ, như nhắc đến một con kiến bị giẫm nát.

Thu Thượng Kỳ khiếp hãi trợn trừng hai mắt, nét cười thờ ơ trên dung nhan thanh nhã của nam tử trước mặt khiến ông rùng mình ớn lạnh. Ông chợt nhớ đến truyền thuyết về người này ở Đế Kinh, đằng sau vẻ ngoài phong lưu hoa diêm là nội tâm tàn nhẫn nham hiểm chọc vui chọc buồn, bèn lập tức che giấu vẻ kinh ngạc, ôn tồn nói: "... Giết cũng không sao, chắc là thị thiếp vô lễ mạo phạm ngài?..."

Nam tử một lần nữa ngắt lời ông, khoác áo lông lơ đãng khề vén tay áo, giọng điệu lạnh nhạt như con gió hòa tan tuyết vụn ngày đông.

"Giết người có cần lý do không?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Vô Nhân Tính

"Giết người có cần lý do không?"

"Có cần lý do không?"

"Có cần không?"

"Không cần chứ gì?"

Phượng Tri Vi siết chặt y phục đã khô một nửa, kéo cây chổi run run đi trên con đường còn đọng tuyết buổi sáng, không ngừng lẩm nhẩm câu trả lời ngang ngược vô đối này.

Cái tên thoát nhìn thanh nhã như trúc xanh vươn lên từ tuyết kia, ai ngờ mở miệng là nói ra những lời khiến kẻ khác phải câm nín. Phượng Tri Vi vẫn cứ tưởng định lực của mình rất khá, mà khi ấy nghe được câu này cũng không nén nổi con run rẩy.

Nàng cứ đinh ninh dù cậu không nổi trận lôi đình, thì cũng phải tỏ thái độ không vui. Ai ngờ cậu chỉ cười gượng gạo, dường như đã rất quen với cách nói chuyện của người này. Trong lúc đó ông đã vài lần thử cố gắng nhìn cho rõ người bị che lấp là ai, nhưng chẳng hiểu sao ông vẫn không dám tới gần.

Hai người trò chuyện được vài câu thì cậu đã bị đuổi đi, nam tử kia thấy cậu đi rồi cũng đột ngột buông nàng ra, trước khi đi còn liếc nhìn nàng với vẻ vô cùng thâm thúy, khiến nàng nổi da gà da vịt khắp người.

Phượng Tri Vi ôm cánh tay, bắt đầu đi thò dài. Số mình đúng là quá đen đui... Bấm bụng nhăn nhó ngần ấy năm, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội giết người đầu tiên, thế mà lại bị bắt quá tang, năm nay đúng là năm hạn hán.

Tuy cuối cùng người kia cũng không làm khó nàng, còn gỡ tội cho nàng, nhưng Phượng Tri Vi cũng không dám vui mừng chút xíu nào vì chuyện này.

Bởi trong khoảnh khắc gặp y dưới nước, nàng rõ ràng đã thấy trong đôi mắt sáng ngời in bóng trên làn nước biếc, ẩn chứa... sát khí.

Bởi thế, nàng bị đông cứng trong hồ băng, ngay cả tóc gáy cũng không dám dựng lên một phân nào.

"Người là dao thót ta là thịt cá, cảm giác này tệ thật..." Phượng Tri Vi thò dài, thần thờ cầm cây chổi trong tay bỏ về phía trước. Cây chổi uể oải đứng đưa, chỉ quét lên một làn bụi tuyết nhỏ. Phượng Tri Vi hậm hực thu chổi về, ngần ngừ nghĩ đến bao giờ mình mới có thể ngang ngược như thế một lần?

Nếu mình có thể, thì sẽ không bao giờ phải quỳ gối trước cửa nhà người ta mà uống nước rửa chân trong ngày đông tháng giá.

Nếu mình có thể, thì sẽ không còn kẻ khốn nạn dốt nát nào dám nhốt mình trong gian phòng trống hươu trống hoác.

Nếu mình có thể, thì sẽ không bao giờ phải ăn nhờ ở đậu, bắt lực nhìn mẹ bấm bụng nhịn nhục để bảo vệ tỷ đệ nàng.

...

Nằm mơ hử, Phụng Tri Vi mỉm cười chế giễu bản thân, kéo lê cây chổi tiến về phía trước.

Một người sống không quá hai mươi tuổi, nghỉ nhiều như thế mà làm gì?

Nàng lững thững đi vòng qua góc tường hoa, mà không hề phát hiện phía sau tường hoa có một người vẫn luôn lặng lẽ quan sát.

Thu trọn vào mắt vẻ buồn rầu và bất đắc dĩ trên gương mặt nàng.

Một góc tường hoa bắc một dàn dây leo thường thanh, gió thổi qua dây leo chỉ nghe tiếng phiến lá rì rào lay động, không hề cảm nhận được sự tồn tại của con người. Giữa những phiến lá xanh thăm mướt hồ lô ra đôi mảy hơi chênh lên như cánh chim, nhuộm màu xanh chàm như bóng núi xa.

Rất lâu sau đó.

"Ninh Trùng."

"Dạ."

"Người thử nói xem..." Nam tử dựng thẳng cổ áo lông, ánh hào quang rực rỡ che hờ dung nhan, đôi mắt thấu suốt như lưu ly ẩn chứa nét cười lạnh lẽo, "Có nên giết nàng hay không? Nàng phá đám việc của ta, ngoài ra, ta vẫn luôn cảm thấy... nàng ta hơi nguy hiểm."

"Chủ nhân." Nam tử áo xám dung mạo bình thường đứng bên cạnh y nghiêm túc ngắm nghía bóng lưng cô gái đang đi xa dần, bấm đốt ngón tay tính toán rồi nghiêm nghị đáp: "Mất nửa khắc."

Mất nửa khắc, có nghĩa là trong nửa khắc sẽ làm xong trọn gói từ giết người đến hủy xác đến xóa đi mọi dấu vết.

Đưa tay xoa cằm, nam tử khoác áo lông cười mà như không, nhìn thuộc hạ có trực giác siêu phàm của mình: "Đạo này người lẽ mề quá đấy."

"Cô ta không giống người thường." Ninh Trùng vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm nghị, "Cô ta gây cho tôi một cảm giác rất quen thuộc, có hơi âm hiểm, có hơi quỷ quyệt, có hơi lạnh lẽo, có hơi vô nhân tính." Hắn nghiêng đầu suy nghĩ, nghĩ đến mù mờ, "Giống như..."

Nam tử nhướn mày, trong ánh mắt toát ra ý cười thấu hiểu, có hơi âm hiểm, có hơi quỷ quyệt, có hơi lạnh lẽo, có hơi... vô nhân tính.

Quả nhiên y thấy kẻ kia tỏ ra bình tĩnh, vui vẻ vỗ tay nói: "Giống như chủ nhân!"

...

Nam tử đưa tay che miệng ho khê, nhìn gã thuộc hạ mặt mày hớn hờ kia, mỉm cười: "Thật à?"

Hắn không hề nhận ra, gật lấy gật để: "Dạ thật!"

Một nam tử áo xám khác vẫn lẳng lặng đứng một bên, vãi mồ hôi lạnh kéo cái tên tai họa này đi...

Nam tử có vẻ hứng thú nhìn thuộc hạ chạy trốn thực mạng, ngoảnh đầu trông theo hướng Phụng Tri Vi biến mất. Nhớ lại dung nhan khiến mình kinh ngạc, y chớp mắt, hồi lâu lại khê cười.

"... Giống ta?"

Y uể oải khoác tấm áo choàng gấm ngấn thêu hình rồng đen dưới sự hầu hạ của thị vệ, hào hứng liếc nhìn bốn phía, khê cười rồi chấp tay bước đi.

"Đã vậy, thì ta sẽ chờ xem." Tiếng cười không cao, lại chấn động lá cây xung quanh rào rào rơi rụng, "Xem nàng có thể làm được như ta, sinh tồn giữa chốn Đế Kinh mưa gió xoay vần này, xem nàng có thể..."

Giọng y khê ngừng, mơ hồ lộ ra ý vị tang thương. Một đóa mai trắng trên cành mai cao nhất đột nhiên nát vụn.

"... sống quá ba tháng hay không."

Ở góc Tây Bắc vắng vẻ nhất trong Thu phủ, cửa một tòa tiểu viện mở hờ. Viện này không có tên, ban đầu là một phần của khu phòng cho kẻ tội tở, sau lại cấp cho cô nãi nãi của Thu gia ở lại. Dù sao cũng là chủ nhân, nên mới xây một bức tường thấp ngăn cách với nhà dưới, coi như cho đại tiểu thư Thu gia trước kia chút thể diện, nhưng cũng chỉ có chút xíu thể diện này mà thôi, ngoài ra từ cách bày biện cho đến chi tiêu đều giống hệt đám tội tở bên cạnh.

Ban đầu phòng ở là do phu nhân tự mình cấp cho, cứ tưởng cô em chồng tâm cao khí ngạo nhất định sẽ làm ầm lên một trận, ai ngờ Phụng phu nhân Thu Minh Anh sau ngày bỏ nhà ra đi rồi vài năm sau lại dẫn hai đứa con một trai một gái trở về, thì tính tình ngày xưa đã thay đổi hết, cực kỳ biết điều chấp nhận mọi sự sắp xếp của ca ca tẩu tẩu.

Vậy cũng phải thôi, một người từng làm nhục gia môn, đến khi rơi vào đường cùng lại tự khắc mò về, thì làm gì có tư cách mà so đo?

Phụng Tri Vi bước vào viện, ngồi thẳng vào bàn ăn - sáng sớm ngày ra đã giết người còn rơi xuống nước rồi bị người ta ôm ôm ấp ấp, nàng đã đối diện hoa cả mắt.

Trên bàn cơm bày một bát miến cái trắng, còn thêm hai cái bánh bao. Hai món đều nguội ngó nguội ngắt, miến bỏ ra thành bát canh dùng đũa, bánh bao cứng như gạch xây tường. Người đã từng là đại tiểu thư Thu gia và giờ là Phụng phu nhân ngồi bên cái bàn thấp đã khập khiễng mất một chân, đang ra sức lấy con dao nhỏ cạo đi vết bẩn màu đen nhứt nhứt trên bàn.

Thấy Phụng Tri Vi bước vào, bà cẩn thận lấy một cái bánh bao rồi gọi Phụng Tri Vi, "Vi Nhi, lại đây ăn nào." Lại cau mày hỏi, "Lớp hóa trang trên mặt con đâu mất rồi?"

"Con vừa bị ngã, mặt mũi lấm lem, bèn rửa sạch cho xong, đợi lát nữa ra ngoài chịu khó về lại vậy." Phụng Tri Vi nhúm mày ngồi xuống, nhìn lên bàn ăn, "Nhà ta rõ ràng có ba người, sao chỉ cho hai cái bánh bao?"

"Triệu quân sự nói, ngày mai bệ hạ giá lâm Thu phủ, nhà bếp bận rộn, chỉ lo được bấy nhiêu thôi." Phụng phu nhân không đụng vào bánh bao, chỉ cẩn thận múc mấy muôi canh miến rồi chậm rãi uống.

Phụng Tri Vi vừa lẳng lẳng cắn bánh bao vừa nhìn bà, để lộ một đôi mắt mông lung mơ màng bên trên cái bánh bao, thoạt nhìn có vẻ ôn nhu, nhưng khi ánh mắt ngưng đọng một chỗ lại sinh ra khí chất long lanh cao quý.

Phụng phu nhân nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Nghe đâu Công chúa Thiệu Ninh cũng tới."

Phụng Tri Vi đáp "Dạ", lập tức thu ánh mắt về, tiếp tục gặm bánh bao - Thiệu Ninh đến - đám con trai nhà cậu sẽ phấn khích lắm - cả phủ tấp nập hỗn loạn, bận rộn lấy lòng - nhà bếp phải chuẩn bị đồ cho Công chúa kén ăn - mình ở đây chỉ có thể ăn đồ để qua đêm.

Chuyện thường ngày, tập cho mình quen đi là xong.

Hai mẹ con vừa ăn vừa trò chuyện.

"Bệ hạ xuất cung làm gì?"

"Mấy ngày trước có đợt khí âm hàn khiến vô số người ở kinh thành chết còng, Cửu Thành nha môn đang phát cháo cứu trợ thiên tai, bệ hạ có lẽ là đi thăm thú tình hình."

"Xem cứu trợ thiên tai là giả, xem Cửu Thành nha môn dưới bàn tay quản lý của Sở vương điện hạ có lười nhác trốn việc hay không mới là thật chứ gì?" Phụng Tri Vi ra sức xé vỏ bánh bao, "Mấy hôm trước Thái tử điện hạ bị vạch tội vì nạp vài mỹ nhân Tây Lương, tạm thu bảo ấn Thái tử, tình thế trong triều lại càng thêm hỗn loạn. Sở vương thuộc vây cánh Thái tử, hiển nhiên sẽ có người bỏ đá xuống giếng."

"Tri Vi." Phụng phu nhân buông đũa, "Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần rồi, là phận đàn bà thì không nên vọng luận chuyện triều chính."

"Mẹ làm con ngạc nhiên đó." Phụng Tri Vi buông bánh bao, mỉm cười nhìn Phụng phu nhân, "Ai không biết gì mà nghe mẹ nói thế, chỉ e sẽ tin sái cổ rằng Phụng phu nhân nhà ta đúng là một người phụ nữ ôn hòa hiền thực, không quan quốc sự một lòng dạy con." "Chẳng lẽ không phải như thế sao?" Phụng phu nhân phớt lờ nàng, gấp một đũa miến một cách trân trọng, cau mày nghĩ trên đời có những thứ trông thì y chang mà đôi khi lại khác xa một trời một vực. Ví như sợi miến này, thoạt nhìn rất giống món vẩy cá hầm sen năm đó thường ăn - lấy đoạn vẩy gần mang cá mập thượng hạng, canh gà hầm nhừ bằng lửa nhỏ, thêm bào ngư tím cỡ lớn và chân giò ngon nhất, lấy lá sen bọc lại rồi chưng cùng với nhau, cho ra thành phẩm tinh khiết tròn mịn, hương sen ngào ngạt bốn bề... Hay ví như hai đứa bé này, Tri Vi và Thiệu Ninh dung mạo giống nhau đến thế, mà thân phận cảnh ngộ lại khác xa như mây với bùn... Thôi được rồi, nghĩ nhiều như thế mà làm gì, ai chẳng có vận mệnh của riêng mình chứ.

Bà cứ thế ăn uống ngon lành, không thèm ngẩng đầu lên. Phụng Tri Vi mỉm cười, ngân nga giọng nói: "Phải rồi, có ai bảo không đâu. Phụng phu nhân xưa nay vẫn là người như thế, còn cái người là tướng môn hồ nữ, trời sinh có tài làm chủ soái, mười tuổi theo cha xuất chinh, mười hai tuổi tự tay giết người, mười bốn tuổi khi sa trường lâm nguy đã lãnh nhiệm vụ ra sức văn hồi tình thế, dẫn ba vạn binh sĩ áo vải nghênh chiến quân địch, giết cho đầu người lẫn lông lông máu nhuộm đỏ cát vàng, một trận thành danh thiên hạ kính ngưỡng, được người đời xưng tụng là Hòa Phụng..."

"Đủ rồi." Phụng phu nhân bình thản ngắt lời nàng, cân đo phân lượng cái trắng và miến, cẩn thận đồ lại một chút.

Phụng Tri Vi giả điếc.

"... được người ta xưng tụng là Hòa Phụng Nữ soái - Thu Minh Anh..." Nàng đột ngột đứng dậy, chống tay lên bàn, đối mặt với Phụng phu nhân bằng gương mặt yêu kiều như hoa nở giữa gò tuyết, đôi mắt xoáy thẳng vào đáy mắt bà, "... đã chết, đã chết rồi."

"Rầm!"

Đũa bát trên bàn rung lên bần bật, phát ra những tiếng lanh canh. Phụng phu nhân đập tay lên mặt bàn, dưng mày tròn mắt, trong thoáng chốc ánh mắt bà lóe lên như điện, tỏa ra sát khí bức người, mơ hồ toát ra phong thái Nữ soái hồ hoán phong văn năm nào.

Phụng Tri Vi lại chỉ mỉm cười, không hề nhúc nhích.

Dư chấn chưa ngừng, bát đựng cái trắng đã mẻ mất một bên nghiêng đi, nước canh hắt thẳng về phía Phụng Tri Vi. Nàng cúi đầu nhìn, nở một nụ cười mỉm, nhưng vẫn ngồi yên tại chỗ, ngay đến hàng mi cũng không thèm chớp.

Trái lại Phụng phu nhân đang tròn mắt nhìn nàng chăm chú bỗng ngẩn ngơ ngắm gương mặt nàng, rồi thờ dãi thườn thợt, đưa ngón tay ấn xuống một

cái, bát đĩa xoay tròn trên bàn lập tức rú nhau đứng yên hết. Một vệt nước canh bắn lên ngón tay Phụng phu nhân, bà tiếc của định đưa lên miệng mút, nhưng vừa ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Phụng Tri Vi, bà lập tức lau tay lên tạp dề.

"Được rồi... mọi chuyện cũng đã qua." Nữ soái cương liệt chớp mắt đã biến mất, ngồi đối diện Phụng Tri Vi vẫn là người phụ nữ bê cái bát vỡ trân trọng húp canh rau, "Con ăn cho mau, ăn xong đến chỗ Triệu ma ma nhà trước để giúp việc."

Phụng Tri Vi nhìn đăm đăm gương mặt xinh đẹp của Phụng phu nhân, chậm rãi thu lại cánh tay chống lên bàn, thở dài đang định ngồi xuống. Chợt sau lưng có tiếng người phá cửa đánh "rầm", mang theo hơi lạnh thấu xương cuốn theo vào phòng. Nó ngồi phịch xuống bên cạnh nàng, tóm lấy cái bánh bao Phụng phu nhân vẫn không động vào mà gặm, vừa gặm vừa lúng búng kêu ca: "Lại là bánh bao!"

"Hạo Nhi, con làm gì mà hấp tấp thế, coi chừng cắn phải đầu lưỡi đó." Phụng phu nhân lập tức trù mến đưa tay vuốt ve mái tóc con trai, "Nguội rồi phải không? Để mẹ đem đi hấp lại cho con nhé?"

Phụng Tri Vi cup mắt nhìn cái bánh bao cứng ngắc trong tay mình - đem đi hấp lại? Nói dễ nghe nhỉ, nhà bếp bây giờ đang bận tối tăm mặt mũi, ai rảnh đi hấp bánh bao cho mẹ chứ?

Bánh bao trong tay mình cũng rắn như sắt, sao không bảo hấp lại cho mình?

"Bánh nguội ngắt con ăn thế nào được?" Phụng Hạo cắn một miếng, nhú mày, vung tay quăng bánh bao ra ngoài sân, cái bánh bao cứng ngắc đập "cạch" xuống nền đất, "Không ăn!"

Phụng Tri Vi nhìn chằm chằm cái bánh bao kia. Đây là bữa điểm tâm sáng nay, ba người được chia hai cái bánh bao, mẹ không hề đụng tới, chỉ uống món canh để qua đêm kia. Thế mà giờ đây, cái bánh bao quý giá ấy lại bị thằng em trẻ người non dạ quăng đi, dính đầy bụi bặm.

Nàng bèn chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng mặt Phụng Hạo.

"Nhặt lên đi."

Giọng Phụng Tri Vi lúc nào cũng dịu dàng ôn nhu, ánh mắt nàng dường như còn thấp thoáng ý cười. Trời ban cho nàng sóng mắt mơ màng mông lung, nhìn kiểu gì cũng thấy không hề có bá khí. Nét uy nghi凛冽 thoáng qua vừa rồi của Phụng phu nhân không thể tìm thấy trên người nàng.

Phụng Hạo co lại, không hiểu vì sao, mỗi lần chị mỉm cười nói chuyện với nó kiểu này là đáy lòng nó lại ớn lạnh không rõ có gì. Trong đôi mắt xinh đẹp long lanh kia, dường như có thứ gì mà người bình thường không thể nhìn thấy đã ràng buộc nó, khiến lòng nó căng thẳng.

Nhưng được mẹ cưng chiều riết nên nó cật lực làm càn chẳng biết sợ ai. Nó lùi lại một bước, rồi khỏi phạm vi quanh người Phụng Tri Vi mới yên tâm ngẩng cao đầu, khinh khinh xì một tiếng bằng giọng mũi.

Phụng Tri Vi nhìn nó, ánh mắt vẫn ẩn chứa ý cười. Nàng mỉm cười ngồi xuống, tiếp tục gặm bánh bao, thân nhiên nói: "Không chịu nhặt lên chứ gì? Được rồi, đệ cũng đã lớn, có chủ kiến của riêng mình. Ngày mai tỷ sẽ xin phu nhân cho đệ theo hầu tam thiếu gia đi học, đệ thông minh như thế, chưa biết chừng tương lai Phụng gia chúng ta muốn được vẻ vang vinh hiển còn phải trông cậy vào đệ đó."

"Đừng mà!" Phụng Hạo tái mét mặt mày, tròn mắt nhìn nàng, "Tỷ vẫn là chị ruột của đệ đúng không? Sao lại đẩy đệ vào hố lửa kia? Bà cô độc ác này, mình không sống thọ thì cũng thôi đi, còn kéo theo đệ làm gì..."

"Hạo Nhi!"

Phụng Hạo bị tiếng quát chói tai kia dọa cho giật mình, hậm hực cầm miếng. Phụng phu nhân nhìn nó, lại nhìn sang Phụng Tri Vi. Ý cười nơi đáy mắt Phụng Tri Vi phai đi một chút, khẽ môi lại khe khẽ cong lên.

"Chỉ là một cái bánh bao thôi mà?" Phụng phu nhân bật cười, vội vàng bước tới góc tường nhặt cái bánh bao kia lên, cẩn thận thổi phù phù mấy cái, nắm chặt trong tay, "Để mẹ đi nhờ nhà bếp hấp lại."

Phụng Tri Vi cup mắt, nhìn cái bánh bao trong tay mẹ, nhìn bàn tay mẹ năm xưa mịn màng căng bóng là thế mà giờ đây đã chi chít những vết chai sần rạn nứt, lại nhìn tóc mai rủ xuống hai bên trán mẹ. Chẳng biết từ bao giờ, mái đầu đen nhánh đã lấm tẩm điểm bạc, mảng tóc hoa râm kia cứ xoáy vào mắt nàng đau nhói.

Mấy mươi năm vật đổi sao dời, ngoảnh đầu lại hồng nhan đã héo úa. Một đời nữ kiệt ngày nào còn yêu kiều tuyệt diệu, một vị Nữ soái nghe đồn tính nóng như lửa, đã sớm vùi mình trong những trang sử cũ, chỉ lưu lại bóng hình điểm lệ lệ loi ngoảnh đầu trong vô vàn truyền thuyết được phóng tác về sau.

Nàng thậm chí không biết mẹ mình đã phải trải qua những chuyện kinh khủng cỡ nào mới có thể mài mòn cá tính sắc sảo cương ngạnh, che mờ ánh hào quang chiếu rọi bốn phương, thay vào đó là cuộc sống ảm đạm và khốn khổ hiện giờ.

"Thôi để con đi vậy." Hồi lâu, Phụng Tri Vi thở dài, cầm lấy cái bánh bao trong tay Phụng phu nhân - đám người làm dưới bếp toàn hạng trên đội dưới đập, nịnh bợ ton hót, nàng không muốn thấy mẹ mình phải nhỏ nhẹ cầu cạnh, rồi lại đau lòng vì những lời móc mỉa sắc như dao.

Bước ra khỏi cửa, Phụng Hạo được thể lên giọng sai bảo với theo.

"Xem có món gì ngon thì mang một ít về đây!"

Bước chân của Phụng Tri Vi thoáng khựng lại nơi ngạch cửa, rồi lập tức đi thẳng không ngoái đầu. Nàng còn nghe văng vẳng sau lưng, hình như mẹ vừa ôm Phụng Hạo vào lòng khẽ khàng an ủi.

Phụng Tri Vi không hề tỏ thái độ - là một đứa con gái nuôi, nàng không nên tỏ ra bất mãn vì con trai người ta được nuôi chiều.

Tuy rằng, chỉ có nàng biết Phụng Hạo thật ra cũng chỉ là con nuôi, nhưng dù sao cũng là nam, tương lai có thể nối dõi tông đường cho họ Phụng.

Mà thật ra, Phụng phu nhân dù rơi vào hoàn cảnh khó khăn tới đâu vẫn không bỏ rơi một gánh nặng như nàng, vả lại bà cũng chưa bao giờ nói cho bất kì ai biết nàng không phải con gái ruột của mình, nhờ vậy nàng mới có thể nán lại bấy lâu trong Thu phủ xu lợi này. Chừng đó đủ để nàng cảm kích lắm rồi.

Còn chút tinh thần và ấm áp này... thôi đi, số mệnh của bản thân còn chưa chắc đã nắm giữ được, còn mơ tưởng gì đến những thứ khác?

Nhà bếp chính giờ này đang rối tung rối mù, tất bật chuẩn bị món điểm tâm mới lạ cầu kỳ nhất cho Công chúa kén ăn. Công chúa Thiệu Ninh là người con gái được Hoàng đế đương thời cưng chiều nhất, nghe đâu thuở mới lập quốc, Công chúa còn nằm trong tã đã từng thất lạc với mẹ giữa chiến loạn, phải mất bao nhiêu công sức mới tìm lại được. Ngày tìm thấy Công chúa, trên trời hiện ra điềm lành, sau đó không lâu lại công phá được kinh thành, lập ra hoàng triều Thiên Thịnh. Cho nên bề hạ luôn coi người con gái này là phúc tinh, hết mực yêu chiều.

Phụng Tri Vi lặng lẽ vào nhà bếp từ cửa bên. Nàng vẫn mang gương mặt vàng vọt, lông mày vẽ rất chán đời, chỉ sửa đổi hai điểm này thì dung mạo khí chất của nàng liền biến đổi một trời một vực, khiến người ta chẳng có hứng thú liếc nàng lấy một cái.

Trong nhà bếp bày đủ loại nồi hấp lớn có nhỏ có, hơi nóng phả ra không nhìn rõ mặt người. Trong không khí thoang thoảng một mùi hương ngọt ngào kỳ lạ, không biết họ đang nấu món điểm tâm mới mẻ gì. Phụng Tri Vi không muốn đánh động bất cứ kẻ nào, nàng lặng lẽ tìm một bếp lò trống không, đổ nước vào nồi, chuẩn bị hấp lại bánh bao.

Trên bàn có một vài món ngon, nhưng Phụng Tri Vi không thèm ngó tới - Phụng Hạo muốn nàng mang đồ ăn ngon về là do nó không hiểu chuyện, với địa vị khó xử của ba mẹ con nàng trong phủ, chỉ mong người ta không làm khó dễ đã tốt lắm rồi, sao có thể gây thêm chuyện phiền phức chứ.

Nhưng mùi hương kia quả thực khiến người ta không nhịn nổi... Phụng Tri Vi xoa bụng, cảm thấy nó réo càng thêm dữ dội.

Nàng chỉ chăm chăm chờ nước sôi mà không để ý ở cửa bếp đang có người lặng lẽ chuồn vào, càng không để ý thấy mấy trù nương thoạt nhìn đang chăm chỉ bận rộn, nhưng thực ra ánh mắt đã liếc sang nàng, chẳng biết là vô tình hay cố ý.

Nước trong nồi ừng ục ừng ục sôi, bốc hơi nóng hừng hực. Phụng Tri Vi không dám nán lại lâu, nước vừa sôi được một lát nàng lập tức mở vung nồi, định bụng đủ bánh bao mới hơi ấm ấm cũng lấy ra ngay. Tay vừa chạm vào vỏ bánh, chợt nghe một âm thanh lạnh lạnh.

"Két!"

Cùng lúc đó, tiếng thét chói tai của các trù nương cũng lập tức vang lên, chóng vành y như đã chờ sẵn từ trước.

"Có trộm! Ngự thiện dâng lên bị đánh cắp rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lãi Từ Một Cái Tát

Phụng Tri Vi giật mình, lập tức rút tay lại, vội vàng đứng thẳng lên. Bất chấp bánh bao nóng hôi hổi, nàng túm lấy nó nhét vào trong ngực, vịn người chuồn ra cửa sổ đằng sau - chạy hơn hai bước nữa là đến cửa sổ phía sau của nhà bếp, cửa sổ rất thấp, nhảy ra là gặp một lùm cây nhỏ, chỉ cần có thể nhảy ra là nàng còn đường thoát thân. Dù sao đi chăng nữa, giờ phút này nàng xuất hiện ở đây, lỡ đâu bị tóm cũng khó tránh khỏi nhúng chàm.

Nhưng chung quy nàng vẫn chậm một bước.

Không phải nàng phản ứng chậm chạp, mà do nàng vừa nhấc chân chạy đã thấy có người cũng chạy trước một bước về hướng ấy, vịn lên bệ cửa sổ xoay người nhảy ra. Có lẽ do hấn hoảng hốt quá độ, vừa tiếp đất đã trượt chân, nên nàng nghe được hấn kêu đau một tiếng "Ồi!"

"..."

Giọng nói này mới quen thuộc làm sao. Phụng Tri Vi dừng bước.

Nàng đứng trước cửa sổ, đôi mắt sụp xuống, trong khoảnh khắc gương mặt nàng biến đổi đủ mọi sắc thái phức tạp đan xen, từ giận dữ, bất lực cho đến lo lắng và căm hận.

Nàng lập tức hít sâu một hơi rồi quay lại, nhanh chóng và bình tĩnh thả bánh bao trở vào nồi.

Giờ này muốn trèo cửa sổ cũng không còn kịp nữa, nhịp thở khê khàng nhin đau dưới song cửa nói cho nàng biết kẻ ăn vụng sẽ không thể trốn thoát, nàng nhảy ra cũng sẽ bị phát hiện một lượt, đến lúc đó càng khó thanh minh hơn.

Lúc này nhà bếp đã náo loạn ầm ầm, quân sự bên ngoài và các trù nương đều đuổi theo đến tận nơi.

"Là mây..." Một bà trung niên dẫn đầu đoàn nhìn thấy Phụng Tri Vi đứng tựa lưng vào song cửa, giọng nói giận dữ kinh ngạc, nhưng trong ánh mắt lại thoáng qua một tia mừng rỡ đặc ý.

Phụng Tri Vi âm thầm than thở, thôi mình đến đây rồi - đây là An đại nương chương quản nhà bếp, là một bà góa già mất chồng từ thời trẻ, vẫn luôn muốn chung chạ gối với Lưu quân sự rất có quyền thế ở ngoại viện. Nhưng Lưu quân sự lại chê bà ta mặt mũi già nua đa nhân nheo như vỏ quýt, đánh phẩn cũng không ăn, một lòng muốn lên giường với Phụng Tri Vi trẻ trung. Thế là bà già này ngứa mắt với nàng từ lâu lắm rồi.

Ánh mắt An đại nương quét nhanh qua cái bàn dài, bỗng dừng sắc mặt biến đổi rõ rệt, bỏ nhào vào nàng.

"Mày dám to gan phá hoại quả Kim Ti Yến cung phụng cho Công chúa!"

Do cánh cửa sổ mở rộng, hơi nước tan đi, để lộ ra một chiếc chén ngọc đặt trên bàn, vốn dùng lồng bằng tơ bạc cẩn thận đặt lên. Nhưng hiện giờ lồng bạc đã nằm chỏng cho một bên, chén ngọc nghiêng ngả, thứ chất lỏng có dạng váng sữa còn sót lại trong chén chảy lênh láng khắp bàn. Bên chén ngọc còn in nẩy dấu tay đen thui lù, thoát nhìn cực kỳ bẩn thỉu nhếch nhác.

Hương thơm ngọt ngào trong không khí ngày càng thêm nồng, Phụng Tri Vi khẽ hít một hơi, lòng thêm trĩu nặng. Tuy không biết đây là vật gì, nhưng hiển nhiên nó nhất định là trân phẩm.

"Tao biết phải ăn nói làm sao đây? Tao biết phải ăn nói thế nào đây!" An đại nương vốn chỉ định ép Phụng Tri Vi vào cảnh khó xử, phát hiện có người lên vào vẫn bình chân như vại, ai ngờ lại động đến món ăn dành cho Thiệu Ninh cơ chứ. Bà ta hẳn học nhìn Phụng Tri Vi, nếu trước đó còn nuôi ý đồ mượn cớ trút giận, thì bây giờ đã căm hận nàng đến xương tủy.

Dưới song cửa mơ hồ truyền đến tiếng động khác thường, tựa như tiếng vật gì sơ ý cọ vào vách tường, nhưng đã bị hơi thở hồng hộc của An đại nương che đi mất. Phụng Tri Vi sắc mặt sa sầm, ngón tay miết nhẹ.

"Phụng tiểu thư à..." Một bà thím trung niên đứng cạnh An đại nương kéo dài âm cuối bằng giọng u ám, sắc mặt xanh mét, "Quả Kim Ti Yến này do nhị công tử vất vả lặn lội tìm mua từ Đại Liêu về bằng số tiền khổng lồ, một lạng giá mấy nghìn vàng, lại dùng bí phương không truyền ra ngoài chừa chín lần phơi chín lần, kết hợp với hơn mười loại nguyên liệu như cỏ tôn màu tía lấy từ núi tuyết, toàn bộ quá trình chỉ được dùng gỗ hắc thạch đất đỏ làm củi... Làm ra một chén điểm tâm này, tạm thời chưa tính đến bao nhiêu tiền của công sức đã bỏ ra, đây là trân phẩm độc nhất vô nhị. Ngày mai Công chúa truyền thiện, tiểu thư bảo chúng tôi phải lấy gì đi cung phụng?"

Phụng Tri Vi nghe tên mấy thứ nguyên liệu đại diện cho đồi vàng núi bạc, trong lòng ngán ngẩm. Nàng hít sâu một hơi rồi bắt đầu thanh minh: "Cháu chỉ vào đây hấp lại cái bánh bao, không hề động đến thứ gì khác."

"Không phải mày thì ai?" An đại nương cười gằn, ánh mắt hùng hổ dọa người.

Ngón tay Phụng Tri Vi lại miết vào nhau, nhưng rồi nàng lập tức bình tĩnh đáp trả: "Trong bếp của thím có cả tá người, vừa rồi lại ủa vào đây rõ nhanh, ai cũng có thể đụng..."

"Bốp!"

Tiếng bàn tay tát vào da người vang lên chói chói khiến mọi người giật mình, ai nấy đều co giật chân mày.

Phụng Tri Vi chỉ cảm thấy đầu óc mình ong ong, kể đó mặt mũi tê rần. Cảm giác tê còn chưa tan đi hết, cơn đau rất bùng đã ập đến, trong miệng có vị ngọt tanh tanh, ngay đến lợi cũng bắt đầu co giật trong đau đớn.

Một cái tát thật tàn nhẫn!

Bàn tay An đại nương giờ lên cũng đông cứng lại, dường như bà ta không tin nổi mình đã xuống tay.

Bà ta vốn không muốn hành xử quá phận, dù sao Phụng Tri Vi cũng là chủ nhân trên danh nghĩa, hoàng triều Thiên Thịnh lại phân biệt giai cấp rất nghiêm, kẻ dưới mà phạm đến bề trên là cực kỳ bất kính. Nhưng chuyện hôm nay hết sức nghiêm trọng, bà ta đã nóng lòng như lửa đốt vì bữa ngự thiện ngày mai, thế mà trong lúc nóng vội lại thấy con bé này vẫn bình chân như vại, máu nóng bốc lên, đầu óc cũng hóa hồ đồ, đến khi lấy lại phản ứng thì gương mặt Phụng Tri Vi phía đối diện đã nổi lên đủ màu sắc.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Lát sau, một dòng máu mảnh như sợi chỉ trào ra từ khóe môi Phụng Tri Vi, thê thảm như cánh hoa tàn, khiến mọi người đều biến sắc.

Phụng Tri Vi khẽ đưa tay lên, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên khóe môi. Nàng nhắm nghiền vết máu nơi đầu ngón tay, sau đó... mỉm cười.

Tóc nàng rối tung, ý cười lơ mơ ẩn hiện sau mái tóc đen, giữa hơi nước quanh quần bốn bề chưa tan và bóng râm tranh tối tranh sáng nơi góc bếp này, thoát nhìn dịu dàng mà nghiêm nghị, nhìn kĩ lại thấy lạnh lẽo ghê người, khiến An đại nương nhìn chằm chằm vào nàng bỗng rùng mình ớn lạnh.

Lúc này bà ta mới nhớ ra, dù sao thì Phụng Tri Vi vẫn mang thân phận tiểu thư. Mẹ con bé là chủ nhân chính thức trong phủ này, nghe nói tính tình cũng dữ dằn lắm...

Nhưng bà ta lập tức lấy lại lòng can đảm - đánh thì cũng đánh rồi, con bé kia làm gì được mình chứ? Nói thật trước kia nó khôn ngoan khéo léo, không dễ người ta nắm thóp, muốn dạy cho nó một bài học cũng không có cơ hội. Hôm nay thời cơ đã dâng lên tận miệng, lại chiếm được phần lý, không đánh cũng uổng, chẳng lẽ nó còn có thể thoát được tội "Trộm cắp đồ ngự dụng" hay sao? Với lại, mình dù sao cũng là thị tì của phu nhân, thuộc hạng có máu mặt trong phủ, sợ gì mà không dám giáo huấn một đứa lai lịch bất minh con của một ả đàn bà đề tiện chứ!

Ý nghĩ này mới chỉ lóe lên trong đầu, An đại nương bèn quyết định đâm lao thì phải theo lao, chỉ thẳng mặt Phụng Tri Vi quát to: "Mau bắt con bé gan to tày trời dám trộm cống vật này cho ta! Giao nó cho phu nhân trị tội!"

"Thằng bé này làm gì ở đây thế?!" An đại nương vừa dứt lời, một bà hầu già bỗng hét ầm lên.

Vừa rồi bà bị cái tát của An đại nương dọa cho giật mình, lùi lại một bước, đụng vào song cửa mở hờ, thắp thoáng nghe được một tiếng kêu hốt hoảng rất khê bên dưới cửa sổ, quay đầu lại mới phát hiện ra thằng con thứ của Phụng gia đang ngồi xồm bên dưới cửa sổ.

Lập tức có người ập đến xách cổ Phụng Hạo vào. Phụng Hạo đã sợ đến tái mét mặt mày từ lâu, lắp ba lắp bắp nói không nên lời. Phụng Tri Vi nhúu mày, An đại nương lại hơn hờ như phát hiện ra kho báu, cất giọng the thé chất vấn: "Hạo thiếu gia làm gì ở đây? Cũng đến trộm đồ à?"

Phụng Hạo bị cái chữ "trộm" kia dọa cho run rẩy, liếc nhìn Phụng Tri Vi rồi sợ hãi cúi đầu.

Về bối rối của nó đã rơi trọn vào mắt An đại nương, ánh mắt bà ta chợt lóe lên vui sướng, rồi bất ngờ mềm mỏng cười nói: "Thiếu gia nhỏ tuổi không hiểu chuyện, bị người ta xúi giục mà phạm phải sai lầm cũng không sao cả. Chỉ cần khai thật với đại nương là được, chớ dây dưa đến khi phu nhân tới, kết cục sẽ chẳng tốt lành gì đâu."

Phụng Hạo do dự, ngón tay vô thức vịn vẹo vào nhau. Một mùi hương lạ mơ hồ lan tỏa, đầu ngón tay nó còn loáng thoáng thấy thứ gì trông như tơ vàng. Mọi người đều thấy nhưng đều làm ngơ, chỉ đưa nhau nhìn chằm chằm vào Phụng Hạo.

"Hạo thiếu gia, đối mặt với đại sự thì đúng sai phải phân biệt rạch ròi." An đại nương nửa cười nửa không, xoay mặt về phía nhà trước khê gập đầu, "Lão gia trị phủ bằng quân pháp, tội khó tha thứ nhất là trộm cắp, huống chi vật bị trộm lại là ngự thiện dâng lên bề trên? Dù ngày mai bề hạ không trách tội, nhưng lão gia mà biết thì nhất định sẽ đuổi cậu ra khỏi phủ. Hạo thiếu gia, cậu xem..."

Bà ta kéo dài giọng ra, khiến Phụng Hạo nghe mà run lấy bầy, hèn nhát lùi lại một bước.

Phụng Tri Vi hít một hơi, bàn tay che mặt chậm rãi buông xuống, nhìn Phụng Hạo dăm dăm.

Đó là đứa em trai đã lớn lên bên nàng...

Phụng Hạo bị nàng nhìn đến run rẩy, đầu gối bắt giắc mềm nhũn. Nó quay mặt đi, lùi một bước ra xa nàng, rồi nói một câu rất nhanh và mập mờ, "... Tỷ tỷ bảo chỗ này có đồ ăn ngon, bảo cháu ở đây tiếp ứng..."

An đại nương thờ phào một hơi thư thái, khoe miệng lộ ra ý cười lạnh lẽo.

Mấy bà thím đứng xung quanh cũng đồng loạt cong khoe miệng lên.

Phụng Tri Vi ngoảnh đầu, không thèm nhìn mặt Phụng Hạo.

"Hạo Nhi!" Một tiếng hét giận dữ đột ngột truyền đến, mọi người quay đầu lại mới thấy Thu phu nhân - nữ chủ nhân trong phủ không biết đã đứng ngoài cửa từ bao giờ, mà Phụng phu nhân vừa lên tiếng đang đứng ngay bên cạnh, hằm hằm nhìn Phụng Hạo.

Phụng Hạo vừa thấy Phụng phu nhân, lập tức nhào về phía bà, la to: "Mẹ ơi! Mẹ này đánh con đau quá!"

Phụng phu nhân xanh mét mặt mày, thấy Phụng Hạo bỏ nhào về phía mình, ống tay áo bà không gió mà bay, bàn chân thoáng di chuyển. Nhưng bà nhanh chóng ghim chân lại, cánh tay đưa lên hơi cứng nhắc, đón lấy Phụng Hạo đang nhào tới, ôm nó vào trong lòng.

Phụng Tri Vi làm như không thấy, ánh mắt chợt lóe lên một tia sáng - tư thế vừa rồi của mẹ, trông hơi kì kì...

Nhưng dường như đó chỉ là ảo giác của nàng, nháy mắt sau Phụng phu nhân đã ôm con trai vào lòng, khê khằng an ủi.

Thu phu nhân bình tĩnh chứng kiến tất cả, nghe An đại nương hấp tấp chạy tới thuật lại câu chuyện nhân tiện thêm mắm dặm muối, bất chợt quay đầu hỏi Phụng Hạo, "Hạo Nhi, có phải Tri Vi bảo cháu ngồi chờ dưới cửa sổ không?"

Cả căn bếp lặng thinh, Phụng Hạo còn đang bần lăm nững đành ngẩng đầu lên, động tác cứng đờ, môi nấp náy mấy cái rồi nhìn sang Phụng phu nhân cầu cứu.

Ngón tay Phụng phu nhân giòn giã, nhìn sang chỗ khác. Phụng Tri Vi thấy bà lặng lẽ chùi sạch vết thức ăn màu vàng óng dính vào ống tay áo, thứ đó vừa dính lên người bà khi Phụng Hạo nhào về phía bà.

Nét mặt Phụng Hạo lộ rõ sự hoang mang, hình như không hiểu ý mẹ mình là gì. Nhưng Phụng phu nhân không hề ngăn cản khiến nó bạo gan hơn nhiều, và lại nó cũng không muốn đối mặt với viễn cảnh bị đuổi ra khỏi phủ, bèn hạ quyết tâm, ngẩng cổ lên định mở miệng.

Phụng phu nhân lại bắt ngờ ngăn nó lại, xoa người, khom lưng trước Thu phu nhân.

Thu phu nhân nhẹ nhàng đáp lễ, khóe miệng lộ ra ý cười thấu hiểu.

Phụng Tri Vi từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi mẹ mình bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lộ ra một tia hân hoan vui mừng.

Trên đời vẫn còn một người bệnh vực nàng...

Thế rồi nàng nghe Phụng phu nhân khẽ nói: "Phu nhân... Tri Vi trẻ người non dạ, tham ăn, mong phu nhân độ lượng..."

Phụng Tri Vi đột nhiên lùi lại một bước.

Như có tia sét đánh vào đáy lòng nàng, nứt ra một cái rãnh sâu đen thẫm thẫm, để lại một vết cháy sém, máu chảy đầm đìa.

Gương mặt nàng hiện ra một nụ cười mơ hồ, trong trẻo mà nhạt nhẽo, không giống cười, trái lại trông như một bức tranh với độ cong hoàn mỹ mà cứng nhắc, mỗi một cử động đều sinh ra ý vị diêm lệ kì lạ, như bức tượng đất nung đủ sắc màu khiến tâm can người ta ớn lạnh.

Thu phu nhân thoáng giật mình, bà rất hiểu tỷ đệ Phụng gia, đặc biệt hiểu rõ Phụng Hạo là hạng nhà nghèo mà khoái ăn chơi. Chuyện hôm nay rõ ràng là Phụng Hạo tham ăn lại sợ bị phạt nên quay sang đổ tội lên đầu tỷ tỷ. Bà cứ đinh ninh cô em chồng có tiếng là cương liệt nhất định sẽ bệnh vực Tri Vi, nhìn dáng vẻ giận dữ đùng đùng khi cô ấy mới xuất hiện, tưởng đâu câu tiếp theo nhất định sẽ trách em cứu chị, ai mà ngờ... kết quả lại là như thế.

Quả nhiên con hai vẫn quý hơn một chút... Thu phu nhân lạnh nhạt nghĩ, lại nghĩ đến con bé Phụng gia này, thoát nhìn dịu dàng hòa nhã, giấu mình trong một góc Thu phủ không tranh không cầu, lặng lẽ sống qua ngày, nhưng không một ai có thể lợi dụng hai mẹ con nó.

Bà chợt nhớ năm nào cô em chồng dắt hai đứa con quỳ gối trước cửa phủ, bà đã lệnh cho già trẻ lớn bé trong nhà không ai được báo cho lão gia, lão gia cũng vờ như không biết. Phụng phu nhân lạnh lùng đến ngắt xiêu ngoài cửa, bấy giờ Phụng Tri Vi chẳng qua mới lên bốn, lại không hề hoảng hốt, lập tức kéo đệ đệ ra quỳ trên con đường lớn ngoài ngõ. Hai tỷ đệ im thin thít, chỉ rung rung nước mắt chẳng nói chẳng rằng. Người qua đường chứng kiến cảnh này đều cảm thấy hai đứa bé con hết sức đáng thương, dừng lại khóc lóc cùng chúng. Mới quỳ được một ngày, Thu phủ từ chủ đến tớ đã chịu hết nỗi sự đàm tiếu của người đời, đành phải đón ba mẹ con họ vào phủ.

Còn nhỏ xíu đã biết khơi gợi dư luận để gây áp lực lên Thu phủ, lại biết lựa đúng lúc mẹ mình cảm lạnh mà gây khó dễ, để người ta không có cớ trách Phụng phu nhân lợi dụng trẻ con để rải đường cho mình. Còn nhỏ xíu đã nắm vững chừng mực và khôn ngoan giỏi ứng biến cỡ này, về sau giấu lại mới thấy ớn lạnh trong lòng.

Lại nhớ khi mình định gả nó cho con trai của Lưu quân sự, đứa bé này không hề cự tuyệt lấy một câu trước mặt mình, lại "tình cờ chạm mặt" lão gia trên đường, chỉ thốt đúng một câu "Tam tiểu thư vừa ý cây trầm ngọc của Tri Vi, cháu mang sang cho em ấy" khiến lão gia tò mò hỏi đến nguồn gốc của cây trầm ngọc.

Nàng bèn đáp: "Do Lưu gia đưa tới, hiếm khi thấy em ấy thích một vật đến vậy."

Sau lão gia nổi giận trách bà trị gia không nghiêm, mấy món đồ xuất xứ mập mờ của mấy bà bán rong bên ngoài lại để cho tiểu thư con nhà danh giá trông thấy, còn bắt Tri Vi đưa cho tam tiểu thư ngày thơ chưa tỏ sự đời, chuyện này mà đồn ra ngoài thì còn gì là thanh danh nữa?

Bao năm qua đứa bé này sống trong phủ với địa vị đáng xấu hổ, lại có thể bảo vệ bản thân không bị thao túng, cũng không lộ rõ thực lực. Định lực và sự kiên trì này, khiến người ta nghĩ tới là cảm thấy bất an.

Lần này, quả đúng là một cơ hội trời cho.

"Tính ra cũng không phải chuyện to tát gì." Thu phu nhân cười hết sức hiền hậu, "Là người một nhà có gì lại làm khó ba người chứ, ngày mai thánh giá giá lâm, ta đổi món khác là được. Bệ hạ và Công chúa luôn đối đãi thân tình với nhà họ Thu, sẽ không so đo chuyện này đâu."

Phụng phu nhân tỏ ra vui vẻ, ngoảnh đầu nhìn Phụng Tri Vi. Nàng lặng lẽ ngắm nhìn một đóa hoa cuốn bay theo gió dưới khung cửa sổ, tay thu chặt trong ống tay áo.

"Nhưng mà..." Thu phu nhân quả nhiên đổi giọng, "Cũng không dám chắc có kẻ hầu người hạ nào mồm năm miệng mười, chuyện này mà đồn ra ngoài chỉ e sẽ dẫn đến kết cục không hay. Tính tình lão gia lại nóng nảy quyết liệt, trị gia nghiêm khắc, đến lúc ấy người nổi trận lôi đình, chỉ e sẽ thiệt cho cháu gái..." Bà khẽ mỉm cười, nhìn sang Phụng Tri Vi, "Hay là cháu ra khỏi phủ tránh tạm một thời gian? Yên tâm đi, có chuyện gì để cậu mợ gánh vác hết cho."

Tránh tạm hay là đuổi ra khỏi phủ, mọi người đều nghe ra ẩn ý, nở một nụ cười lạnh nhạt.

Phượng Tri Vi tuy không được ai tôn trọng, nhưng dù gì cũng xem như được nuôi trong khuê phòng từ nhỏ. Một vị tiểu thư khuê các mảnh mai yếu ớt như thế, một khi bị đuổi ra khỏi phủ sẽ gặp phải chuyện gì? Cho dù mai sau có đón nàng về nhưng cái tai tiếng đã từng lưu lạc bên ngoài bị truyền ra, thì nàng cũng không bao giờ tìm được một mối tốt mà gả chồng.

An đại nương mỉm cười khoan khoái, nhỏ đi cái gai trong mắt đúng là chuyện mừng.

Phượng phu nhân có vẻ luống cuống, bà đang định nói gì thì Thu phu nhân đã đột ngột nghiêng người, gỡ một đoá hoa bằng ngọc quý màu đỏ trên tóc mình xuống, cài lên tóc mai Phượng phu nhân rồi cười bảo: "Hạo Nhi còn chưa trưởng thành, Vi Nhi lại không hiểu chuyện lắm. Muội muội phải nhọc lòng lo nghĩ, có vẻ già đi nhiều đấy."

Một câu "Hạo Nhi còn chưa trưởng thành" vậy mà lại khiến Phượng phu nhân rung mình ớn lạnh. Bà hơi nghiêng mặt, đưa tay sờ đoá hoa bằng ngọc kia, ngón tay khẽ run rẩy.

Thế rồi bà cup mắt xuống, hạ giọng đáp: "Đa tạ tâu tâu quan tâm..."

Ráng chiều xuyên qua nhà ngoài rọi vào tận cửa, hắt sáng rực rỡ lên gương mặt mọi người. Người phụ nữ có tiếng là cương liệt ngồi ngời ngời kia lại rầu rầu ngồi trong một góc tối, ráng chiều rọi lên má bà, tôn lên làn da trắng như ánh trăng lạnh lạnh.

Phượng Tri Vi đứng trong ánh hoàng hôn ngày đông, chỉ cảm thấy manh áo mỏng không xua tan giá rét, không chịu nổi phải thu ống tay áo chặt hơn nữa. Ánh mắt nàng lặng lẽ lướt qua, đảo tới đảo lui trên khuôn mặt đẹp đẽ của Phượng Hạo, lại đảo qua đoá hoa bằng ngọc cài trên mái tóc mẹ. Đoá hoa đỏ ngọc ngà diễm lệ, đề nặng lên tóc xanh đã phai màu, thấp thoáng lộ ra vài sợi bạc, không thấy mỹ miều mà chỉ thấy tang thương.

Đây là đệ đệ nàng, đây là mẹ nàng.

Phượng Tri Vi cup mắt, tích tắc sau lại nở một nụ cười, không hề lương không sảo nảo, không mĩ mai không phần nộ, chỉ là ý cười hết sức bình thản.

Mọi người đề phòng nàng nổi giận, van nài hay khóc lóc, nhưng không ai ngờ đến nét mặt này của nàng, nhất thời đều ngớ ra. Phượng Tri Vi lại đột ngột quay lưng, chẳng nói chẳng rằng quay gót bỏ đi.

Lần này ngay đến Thu phu nhân cũng ngây người.

Phượng Tri Vi không hề ngoái lại, đi đến trước mặt An đại nương thì dừng chân.

Mái tóc nàng trước đó đã bị cái tát của An đại nương đánh cho rối bời, phía sau làn tóc xòa xuống thấp thoáng dẫu tay. An đại nương nhìn nàng mà thoáng giật mình, bấy giờ mới nhớ ra vừa rồi mình là phận tôi tớ mà dám khinh chủ, đã phạm vào luật cấm. Giờ tiểu thư Phượng gia sắp bị đuổi đi, trước lúc lên đường hẳn sẽ tát trả mình một cái để trừ giận. Phu nhân có nỗi thẹn trong lòng, chỉ e cũng không quản chuyện này.

Bà ta rụt rè lùi lại một bước, Phượng Tri Vi đứng trước mặt bà ta, gơ tay lên.

Mọi người đều mong ngóng tiếng bạt tai vang lên giòn giã.

Phượng Tri Vi lại mỉm cười.

Nụ cười của nàng tỏa sáng lấp lánh, rõ ràng chỉ là một khuôn mặt vàng vọt không hề xuất chúng, lại khiến người ta cảm thấy hết sức ưa nhìn, đẹp đẽ khó mắt.

Giữa bầu không khí căng thẳng, Phượng Tri Vi đưa tay lên... xoa xoa dẫu tay trên mặt mình.

Nét mặt nàng dường như là hoài niệm, dường như muốn thông qua cảm giác nơi đầu ngón tay để thử nghiệm lần nữa cơn đau đón rưng rồi khi bàn tay kia hạ xuống.

Thế rồi nàng buông tay, mỉm cười dịu dàng, ghé tai An đại nương còn chưa hết sững sờ, thì thào:

"Cái tát này... chờ ta đòi đủ lại."

Nàng mỉm cười, vỗ nhẹ lên mặt An đại nương ở một góc khuất tầm mắt mọi người, sau đó sải một bước dài ra khỏi cửa.

Trước mặt là ánh tà dương ấm áp chiếu rọi, sau lưng là ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Nàng ở chính giữa, quay bước rồi đi để lại một bóng lưng mong manh.

Không một lần ngoái lại.

Không nhìn đến bộ mặt trơ lì trắng trẻo của em, không đoái hoài đến vẻ cay đắng nơi đáy mắt mẹ, không đau đầu vì sự phản bội của người thân, không nghĩ xem bước ra khỏi cánh cửa này mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Nàng chỉ khoan thai hòa mình vào vầng tà dương khổng lồ kia, hít một hơi thật sâu dưới ánh mặt trời chiếu thẳng mặt.

Nói với bản thân mình.

"Ta sẽ trở về."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngày Nào Nâng Chén Trên Cầu Đơn Cô

Tia nắng ấm áp ngày đông từ từ lặn xuống, gió cuốn theo hơi lạnh buổi đêm thổi tới từng con.

Sắc trời sập tối, trên đường chỉ còn lác đác vài người qua lại, người phu canh gỗ mỡ lách cách, nghe mà thê lương.

"Kẹt", tiểu nhị trong quán rượu nhỏ trên phố Thiên Thủy buông tấm khung trúc đỡ cửa sổ, cười nói với người ngồi trong một góc âm u hơn cả tiểu điểm vốn dĩ đã âm u: "Quý khách... quán tôi đóng cửa rồi..."

Trong góc quán, một người co ro ngồi dựa vào tường, trên bàn là mấy bình rượu lặt hạng xoàng. Nghe tiểu nhị cáo lỗi, người này chỉ khẽ "ừ", chậm rãi đứng lên, thả xuống một mẩu bạc vụn rồi tiện tay lấy đi phần rượu thừa mình còn chưa uống hết trên bàn.

Tiểu nhị nhìn theo bóng dáng mảnh mai của người ấy co ro trong chiếc áo bông mỏng manh, lặng lẽ lắc đầu - những người đến tối muộn còn nán lại bên ngoài, phải chăng đều không có nhà để về?

Bước ra khỏi cửa, đón gió lạnh lùa thẳng vào mặt, Phượng Tri Vi kéo chặt chiếc áo bông, ngón tay khẽ sát bên môi, hơi thở toát ra đã ngưng lại như sương.

Nàng cầm theo một bầu rượu, bước những bước vô định ngược chiều với đám đông, dần dà đã vượt qua khu thành Đông nơi dân nghèo tụ họp, hướng vào trung tâm thành.

Đi được một đoạn, chợt thấy phía trước hiện ra một con sông phản chiếu bóng đèn chập chờn hư ảo, tuyết còn chưa tan điểm tuyết trên những tảng đá ven bờ sông, thoát nhìn như những viên ngọc băng lấp lánh.

Phượng Tri Vi ngồi lên một tảng đá đọng tuyết, nhìn xuống mặt sông.

Nàng lần tìm bình rượu giấu trong ngực, khẽ môi vào miệng bình hóp từng ngậm nhỏ. Chẳng mấy chốc rượu đã gần cạn, nàng ngửa đầu nghiêng bình rượu dốc cả vào miệng mình.

Bình rượu bằng gốm thô, chế tác vụng về, miệng bình không bằng phẳng, có dòng rượu trong vắt rỉ ra, bò ngoằn ngoèo trên gương mặt vàng vọt, chảy xuống khóe mắt.

Nàng hờ hững đưa tay ra lau, ngón tay nàng ướt đầm, có hơi rượu lại có một thứ chất lỏng khác. Nàng nhìn ngón tay mình đến xuất thần, rất lâu sau mới khẽ khàng giờ tay lên che mắt.

Đêm tuyết rơi lặng ngắt, gió lạnh mênh mang, nước sông lặng lẽ chảy. Bóng thiếu nữ ngồi trên tảng đá sao mà lẻ loi, những ngón tay che mắt lấp lánh sắc nước trong màn đêm.

Đằng xa thoang thoảng hương son phấn, nghe lảng máng có tiếng cười yếu điệu lướt sóng truyền tới, khi truyền đến góc bờ sông vắng lặng này cũng chỉ còn sót lại vài tiếng lác đác.

Chợt có tiếng gọi phá tan khoảnh khắc vắng lặng đến thê lương này.

"Công tử..."

Giọng nói yêu kiều, âm cuối kéo dài ra nũng nịu. Kế đó vang tiếng bước chân lộn xộn, có người đến gần nàng.

Phượng Tri Vi buông tay xuống, nhúm mày, bấy giờ mới để ý đến bóng đèn hoa in ngược trên mặt sông - nếu nàng nhớ không lầm, thì nơi này hình như là sông Yên Chi trong thành, nổi tiếng nhờ mười dặm sông dựng đầy những thanh lâu buồn son bán phấn, trải dài hai bên bờ sông, ra sức mua vui cho người.

Đây có lẽ là khách làng chơi nhà ai này ra ý tưởng đưa nhau ra bờ sông tìm kiếm lạc thú giữa thiên nhiên.

Phượng Tri Vi ngồi yên không nhúc nhích - khách làng chơi không sợ bị người ta nhìn, thì nàng sợ gì mà không xem người ta chơi?

Tiếng bước chân ngày càng tới gần, nữ tử ấy yêu kiều kêu lên, "Áy dà, có người..." Giọng nói cũng không có vẻ gì là bận tâm, quay sang nam tử bên cạnh tiếp tục làm nũng: "Công tử... ngài bảo muốn cho Nhân Nhi hưởng cảm giác mới lạ kia mà..."

Nghe loáng thoáng cô người bình thân đáp "ừm", chỉ là âm hợm nhưng cũng thấy lạnh lạnh, giọng điệu này sao nghe quen quen.

Phượng Tri Vi vuốt ve bầu rượu, một vật cầm bảo thủ hoa bạc thanh nhã với áo choàng đen thẫm thủ đoá mạn đà la màu vàng nhạt phô ra nơi khoe mắt nàng, đón gió bay phàn phật.

Ngọc bội kêu lanh canh, cô gái phục trang lộng lẫy quay về phía nàng, đưa lưng về phía mặt sông, đi đến trước mặt nam tử vận cầm bảo, vòng tay lên ôm cô y, cười duyên: "Vây... Nhân Nhi sẽ chờ."

Người kia gần như không nhúc nhích, trong giọng nói ẩn chứa ý cười: "Hôm nay được xem một vở kịch hay, ta cảm thấy đặc sắc vô cùng, nếu không chia sẻ với ai đó thì thật tình không chịu nổi."

Phượng Tri Vi thoáng động tâm, ngoảnh đầu đi.

Rồi nam tử vận cầm bảo thanh nhã kia bình thân liếc nhìn nàng, sau đó mỉm cười nhân nhạt, ôm cô gái kia, tiến lên phía trước từng bước, từng bước một.

Đi thẳng đến bờ sông.

Cô gái tên Nhân Nhi say đắm trong phong độ siêu phẩm thoát tục của nam tử, hoàn toàn không nhận ra mình đang quay lưng về phía mặt nước, lùi lại từng bước một.

Cho đến sát bờ sông.

Nam tử cúi mặt, mỉm cười nhân nhạt.

Nữ tử "ừm" một tiếng, ghé sát môi.

Nam tử dịu dàng vươn tay, đẩy nhẹ.

"Tôm."

Phượng Tri Vi ôm đầu, rên lên một tiếng.

Thì ra... đúng là như thế.

Nhân Nhi có nằm mơ cũng không ngờ mình lại bị đẩy xuống nước, bàng hoàng đến độ quên cả vùng vẫy. Cũng may nước sông không sâu, bởi con sông này vốn chỉ đào làm cảnh, nhưng trong nháy mắt cô đã trắng bệch, không biết là vì sợ hãi hay vì bị nước sông làm cho rét cứng.

Cô ngơ ngác nhìn đôi nam nữ bên bờ sông, nam tử chấp tay mỉm cười phóng mắt nhìn về phương xa, không thèm liếc cô lấy một cái. Nữ tử nâng bầu rượu, chỉ chăm chăm uống rượu phần mình một cách ưu nhã và cố chấp.

Nhân Nhi trong thoáng chốc đã suy sụp hoàn toàn.

Trên đời lại có những kẻ như thế, một kẻ vô cớ đẩy người xuống nước, một kẻ thấy người rơi xuống nước cũng chẳng thèm ra tay cứu vớt.

Cô run rẩy rất lâu trong nước mới bắt đầu giãy giụa, chậm chậm bơi lại gần bờ, vươn tay cầu xin nam tử, "Công tử... Công tử..."

Ngón tay vươn ra đã lạnh ngắt đến tái xanh, run rẩy đáng thương như một đoá hoa sắp lìa cành.

Nam tử nhìn ngón tay cô, chậm rãi thu tay vào trong tay áo, mỉm cười nói: "Thôi, tay nàng bẩn lắm."

Phượng Tri Vi đang uống từng hớp rượu nhỏ, bỗng dừng ho sặc sụa.

"Công tử... Nhân Nhi biết sai rồi... Từ sau Nhân Nhi sẽ không bao giờ dám quần riết lấy ngài nữa..." Cô khóc trong nước như hoa lê hứng mưa, "Nhân Nhi đã biết... mình không nên thích ngài..."

Nước mắt tẩy đi phấn son diễm lệ, lộ ra gương mặt non nớt.

Xem ra cô gái này còn rất nhỏ tuổi.

Cô ngâm mình trong nước lạnh đêm đông, run lên cầm cập mà không dám cầu viện thêm, thậm chí không dám tự trèo ra khỏi nước.

Phượng Tri Vi bỗng buông bầu rượu.

Nàng đứng lên, không nhìn nam tử mà đi thẳng tới bờ sông, chìa tay ra với Nhân Nhi.

Nhân Nhi vẫn còn khiếp hãi, Phượng Tri Vi mỉm cười: "Lên nào, không ai muốn đẩy cô vào chỗ chết đâu."

Kéo cô gái ướt đầm kia lên, Phụng Tri Vi thấy cô vốn chỉ mặc áo đơn váy mỏng, giờ ngấm nước lộ ra đường cong, hóa ra ngay cả áo lót cô cũng không mặc. Nàng ngẫm nghĩ, rồi cởi chiếc áo bông mỏng mình đang mặc khoác lên người cô.

Dù cô gái bán tiếng cười mua vui này không ngại thoát y để gây chú ý, nhưng là một nữ nhân, nàng cũng không muốn để cô cứ thế đi qua trước mặt nam tử kia.

Nhân Nhi nhìn nàng cảm kích, khẽ nói: "Muội ở Lan Hương viện bên kia... Nếu tỷ tỷ có việc cần thì hãy tới tìm muội."

Phụng Tri Vi mỉm cười, vỗ vỗ vai cô. Cô gái không dám liếc nam tử kia lấy một cái, quần áo bông mỏng chậm rãi rời xa.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Phụng Tri Vi chỉ còn lớp áo đơn rùng mình ớn lạnh, ôm chặt vai nhìn xuống mặt sông.

Bỗng có một bầu rượu đưa tới.

Ngón tay cầm bầu rượu thon dài sạch sẽ, tư thế vững vàng, vững vàng đến gần như thờ ơ, vĩnh viễn không thay đổi.

Phụng Tri Vi cúi đầu, nhìn bầu rượu kia, nhũn mày nói: "Đây là rượu của tôi."

Một tấm áo choàng đưa tới.

"Đôi lấy rượu của cô."

Phụng Tri Vi nhận áo không hề khách sáo, "Vây thiệt cho ngài rồi."

"Chẳng sao." Nam tử mỉm cười, khóe mắt hơi xéch lên, quyến rũ như hoa đào, "Hôm nay học được một chiêu của cô, đây coi như là học phí."

Phụng Tri Vi lặng thinh nhìn bóng của người này in dưới mặt nước. Kẻ này thiên biến vạn hóa, không thể nắm bắt, ngay đến dung mạo khí chất một ngày cũng biến đổi ba lượt. Lúc mới gặp, y thanh nhã phiêu dật như ẩn sĩ trong núi; khi đẩy người xuống sông, sắc mặt y lại ngạo mạn phóng túng như đóa mạn đà la màu vàng nhạt kia; mà giờ này mỉm cười, lại đẹp như đào mận, gần như là mỹ hoặc.

Người như thế, chỉ có thể dùng hai chữ "nguy hiểm" để miêu tả mà thôi.

Nam tử dường như không biết suy nghĩ của nàng chợt cười nói: "Bờ sông gió lớn, coi chừng cảm lạnh, chúng ta đổi chỗ khác đi."

Phụng Tri Vi chẳng ừ hừ gì, lẳng lặng đi theo y. Đằng trước có khúc quanh, bỗng xuất hiện một cây cầu đá hình vòm, thân cầu rất đồ sộ nhưng mặt cầu lại loang lổ rêu mốc, xem ra đã bị bỏ hoang.

Hai người lên cầu, lan can trên cầu được tạc từ một khối đá tảng nguyên vẹn, đây là một chỗ tránh gió cực tốt. Cả hai cùng ngồi xuống đất, nam tử cầm bầu rượu của Phụng Tri Vi lên, nốc một ngụm rồi đưa lại cho nàng.

Phụng Tri Vi hơi ngần ra, một là không quen uống chung một bầu rượu với nam nhân, hai là không ngờ người này trông như công tử cao quý mà lại chịu uống thứ rượu xoàng xĩnh kia; và lại rõ ràng y không thích người ta quần lấy mình, thế mà lại chịu uống rượu với nàng.

Nàng ngẫm nghĩ, lấy cổ tay áo lau miệng bầu, rồi cẩn thận uống một ngụm.

Cứ nhìn người này sẽ nổi giận, không ngờ y lại không đoái hoài gì đến nàng, chỉ ngẩng đầu nhìn đăm đăm về phía chân trời. Phụng Tri Vi ngừng đầu nhìn theo mới phát hiện cây cầu này rất cao rất rộng, đứng trên cầu không những thấy bầu trời bao la, mặt trăng lạnh lạnh hết sức rõ ràng, còn thấy quá nửa Đế Kinh, mà điểm tận cùng của những đường phố ngang dọc đan xen là hoàng cung nguy nga cũng hiển hiện trong tầm mắt.

Phụng Tri Vi chậm rãi nuốt xuống ngụm rượu cay nồng kia, ánh mắt sáng lên, đột ngột hỏi: "Hình như ngài rất quen thuộc với nơi đây."

"Nó vốn là cây cầu hạng nhất của Vọng Đô nước Đại Thành, tương truyền do Hoàng đế khai quốc của hoàng triều Đại Thành xây cho Hoàng hậu của mình." Nam tử khép hờ đôi mắt, giọng nói khoan thai, "Hoàng hậu thích những thứ rộng lớn, do đó cây cầu này cao rộng khác thường, nhìn xuống bốn phương, được xưng tụng là Đại Thành đệ nhất kiều, sáu trăm năm trước, Hoàng đế và Hoàng hậu thường cải trang để dạo chơi trên cầu, truyền lại thành giai thoại."

Phụng Tri Vi mỉm cười, khen: "Rất đẹp."

Nàng không nghĩ một nam nhân như thế sẽ lưu luyến cảm động vì truyền thuyết của triều đại trước.

"Sau khi Đại Thành sụp đổ, Hoàng đế Thiên Thịnh đưa quân vào kinh sư, đổi tên Vọng Đô thành Đế Kinh. Để trấn an thiên hạ, lần đầu bệ hạ tiếp kiến cự thần trong kinh ngay trên cây cầu này. Hôm ấy, cự thần Đại Thành ngã rạp như cỏ, đều quỳ lạy dưới chân Hoàng đế của ta."

Nam tử cất giọng bình tĩnh, lại phảng phất nét kiêu ngạo bề ngoài. Phụng Tri Vi lau rượu dính bên khóe môi, chợt cảm thấy tâm tình phiền muộn, không nén nổi một nụ cười lạnh nhạt, nói: "Thứ họ quý lạy chẳng qua là binh đao nhuộm máu mà thôi."

Nam tử chợt quay đầu, trong khoảnh khắc ánh mắt y sắc bén như đao. Phụng Tri Vi thản nhiên đối mặt, mỉm cười nhu hòa trước ánh mắt như đao kia.

Hồi lâu, nam tử từ từ thu ánh mắt về, không ngờ y lại mỉm cười, nói: "Phải, chẳng qua là thắng làm vua thua làm giặc đó thôi. Đám cự thần đó suy cho cùng cũng gặp may, đổi Hoàng đế mới vẫn được làm quan. Chuyện đáng sợ nhất là ngay cả làm giặc cũng không được."

Phượng Tri Vi im lặng, ngay cả làm giặc cũng không được, dĩ nhiên chỉ còn đường chết.

Nàng mỉm cười, trở về chủ đề cũ: "Cây cầu này cảnh đẹp như thế, tại sao cuối cùng lại bị bỏ hoang?"

"Thiên hạ đã định, bệ hạ đưa gia quyến vào kinh. Công chúa Thiệu Ninh được bế lên cầu bồng dung khóc lớn, có quan Khâm Thiên giám lên rút ri tai nhau rằng đây là điềm xấu."

"Ba năm sau, ngay trên cây cầu này," Nam tử dùng một chập, nhận bầu rượu trong tay nàng, nhấp một ngụm rồi mới tiếp, "Tam hoàng tử phát động binh biến, nuôi ý đồ bức vua thoái vị. Trong trận chiến ấy, hoàng thất chết mất ba người, bị thương bốn người, một người tàn phế... Từ đó trở đi, cây cầu này bị bỏ hoang."

Lịch sử tranh đấu trong hoàng tộc kinh tâm động phách tái hiện qua lời kể bình thản của y, đơn giản mộc mạc, lại giống như trong nháy mắt đã phôi ra đầy trời gió tanh mưa máu. Phượng Tri Vi đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, cuộn chặt trong áo choàng.

Trên cây cầu hạng nhất cao rộng khác thường này, từng in dấu chân sánh đôi của Hoàng đế và Hoàng hậu khai quốc tiền triều, cũng từng vắng vắng tiếng than khóc bi ai của Hoàng tử tân triều.

Không biết trong cơn gió đêm luan quần này, có còn hồn phách của kẻ chết oan không được siêu thoát đang nhón bước hay chăng?

Mà cái kẻ lợi hại thần bí kia, tại sao lại mang tình cảm khác thường với cây cầu này?

Y hiểu rõ về cây cầu này như thế, phải chăng trong những đêm dài thao thức, y thường bồi hồi lưu luyến trên cây cầu này?

Nhưng chuyện này chung quy vẫn chẳng liên quan gì đến nàng. Đêm nay nàng có thể uống rượu chuyện trò đầu đêm với nam tử xa lạ này, đã là chuyện lạ trong đời - đó chẳng qua là vì trải qua thời khắc cô đơn sinh ra sợ hãi cô đơn, rồi lại vừa hay gặp gỡ một người cô đơn khác mà thôi.

Giống như y không hỏi vì sao nàng lại xuất hiện ở đây, nàng cũng không hỏi tại sao ánh mắt y lại trống trải và lạnh lùng đến thế.

Khi chút rượu thừa cũng đã uống hết, sắc trời đã hơi hừng sáng. Dưới tia nắng ban mai đầu tiên, Phượng Tri Vi dốc nốt giọt rượu cuối cùng trong bầu, cười nói: "Giọt rượu cuối cùng xin kính cây cầu lẻ loi này. Sự đời biến đổi vô thường, chỉ có cây cầu này là vĩnh viễn nằm ở đây."

Rồi nàng đứng lên, cổ tay vung lên áo choàng tuột xuống, tự bước xuống cầu mà không hề ngoái lại.

Tia nắng đầu tiên của buổi sáng xuyên qua sắc tuyết, chiếu lên đầu vai nàng. Thiếu nữ tuy gầy yếu, bóng lưng lại thẳng tắp.

Nam tử ngồi khoanh chân bất động, nhìn nàng dứt khoát xuống cầu đi mất, đôi mắt y lóe lên một tia sáng nhàn nhạt, hồi lâu mới nói: "Ninh Trùng, người nói xem nàng sẽ đi đâu?"

Hộ vệ dung mạo bình thường ló mặt ra dưới vòm cầu, nghiêm túc nhìn theo bóng lưng Phượng Tri Vi rồi đáp: "Có hai khả năng, một là đập nồi đim thuyền, về phủ đầu tranh; hai là chịu oan cầu toàn, tuân theo ý Thu phủ."

Hắn cười cười, chỉ vào mười dặm yên hoa sau lưng mình, nói: "Tóm lại, nàng ta sẽ lập tức quay về, tuyệt đối không lưu luyến lâu ở chôn yên hoa này. Nán lại thêm một khắc nghĩa là thanh danh vậy bản thêm một phần, dù sao nàng ta cũng không thể đem cuộc đời mình ra đùa giỡn."

"Thật không?" Nam tử mỉm cười, kéo dài âm điệu.

"Tôi đánh cược." Ninh Trùng hào hứng sán lại gần.

Nam tử chẳng ừ hừ gì, hai người đứng trên cầu, thấy nàng đi thẳng một mạch không hề do dự giống như đã có mục tiêu. Thế rồi nàng dừng chân trước một cánh cửa treo đèn hoa lan, vắn tóc theo kiểu của nam, sau đó, dứt khoát gõ cửa.

Ninh Trùng xanh mặt.

Gương mặt nàng hơi nghiêng, mỉm cười nói gì đó với người ra mở cửa. Người bên trong hình như ngớ ra tại chỗ, mà Ninh Trùng biết đọc khẩu hình đứng trên cầu cách đó rất xa cũng loạng choạng muốn ngã ngửa.

Trên cầu, nam tử chột cười khê.

Đôi mắt đen láy như mực ngọc của y lóe lên một tia sáng lạ lùng mà sắc bén, giống như vực sâu tĩnh lặng bao năm bị cơn gió cuốn theo tuyết thổi từ bầu trời bên ngoài vào, khơi lên trùng trùng sóng cuộn.

Y đứng giữa vạn tượng nằng hòng phía đầu cầu, óa mạn đà la màu vàng nhạt thêu trên áo choàng đen tung bay trong gió. Cơn gió lạnh dữ dội thổi tới tiếng nói chuyện đằng xa, hình như y nghe trong gió có tiếng thiếu nữ gầy yếu kia hỏi tú bà Lan Hương viện ra mở cửa một câu bình thản mà điên cuồng.

"Chỗ của bà, có cần quy nô(*) không?"

(*) Thờ xưa kỹ nữ bó chân, không tiện đi lại, mỗi khi được khách gọi phải có một người đàn ông cồng đến điểm hẹn. Những gã đàn ông làm công việc dặt gài cho khách này gọi là quy nô.

"Tiểu Tri, nghe nói ngoài chợ có một loại hoa lụa nhuộm lốm đốm mới, ra mua mấy bông về đây cho ta!"

"Lấy thêm cho ta mấy bông màu xanh cánh trà với màu da cam!"

"Nửa cân com nếp đường phèn nhồi ngó sen của Tứ Phương trai!"

Gần đến giữa trưa, mùi dấm phần sơn mới chớm tỉnh. Lầu nhỏ trong Lan Hương viện riu rít tiếng yến oanh, các cô nương thi nhau nhào người ra ngoài ỉ ỏi gọi gã tiểu tư áo xanh đứng dưới sân đang xách giỏ chuẩn bị ra ngoài mua đồ.

Tiểu tư là bà con xa của hồng bài cô nương Nhân Nhi ở Lan Hương viện, một tháng trước tìm đến đây nương nhờ, gã không lăm lờ nhưng rất nhanh nhẹn và biết việc gì nên làm, được các cô nương yêu thích vô cùng.

"Yên Hồng tỷ tỷ có làn da trắng ửng hồng, cài hoa màu xanh biếc sẽ chói nhau, chỉ bằng dùng màu hồng nhạt, sẽ càng tăng thêm vẻ mỹ lệ." Tiểu tư ngắt đầu mỉm cười, lại tiếp: "Món com nếp nhồi ngó sen dù ngon, nhưng ăn nhiều sẽ ngấy. Thúc Hoàn tỷ tỷ ham ăn, coi chừng lại biến thành mỹ nhân mũm mĩm đó."

"Tiểu tư thôi!" Các cô nương cười mắng, nhưng nét mặt vẫn rất vừa lòng. Yên Hồng cười nói: "Tiểu Tri, nếu cậu không phải là bà con xa của Nhân Nhi lại đi trà trộn vào chỗ chúng ta, thì ta còn tưởng cậu xuất thân là công tử danh gia vọng tộc nào đó cơ."

"Làm gì có chuyện ấy chứ?" Nhân Nhi bước ra khỏi phòng, vỗ vai nàng, "Hoàng triều Thiên Thịnh ta phân chia giai cấp nghiêm ngặt cỡ nào, công tử danh gia vọng tộc dù có sa sút phải đi xin ăn hay thậm chí là chết đói, thì cũng không thêm đến chỗ chúng ta đâu."

Cô liếc nhìn tiểu tư với vẻ mặt phức tạp, đôi phương khẽ mỉm cười với cô bình thản như trước, giống như khí chất xưa nay không đổi của người này – tưởng như còi mớ, thật ra lại rất thần bí, tưởng như lạnh nhạt, thật ra lại hành sự vượt ra khỏi khuôn khổ thông thường.

Tiểu Tri, tức Ngụy Tri có quan hệ với mọi người cực tốt, chính là Phụng Tri Vi.

Ấn thân trong kỹ viện được một tháng, nàng đảm đương rất tốt những công việc vặt. Đương nhiên cũng phải nhờ Nhân Nhi chiếu cố mới được như thế, cô ấy không để nàng đi làm quy nô thật, quần lấy tú bà xin nhận nàng làm tiểu tư, tuy thực chất làm toàn chuyện vô bổ, nhưng dù sao cũng là một chút thiện tâm. Phụng Tri Vi vô cùng cảm kích, Nhân Nhi lại tạ ơn nàng rồi rít, nói ngày ấy thật sự đã mạng ơn cứu mạng của nàng.

Chẳng qua chỉ chìa tay kéo cô ra khỏi sông, làm gì nghiêm trọng đến nỗi gọi là ơn cứu mạng. Phụng Tri Vi không hiểu, Nhân Nhi lại lạng lạng không đáp. Cô vẫn chưa nguôi khiếp sợ với chuyện đêm đó, nhắc đến nam tử kia là kinh hãi ra mặt. Nhìn vẻ hoảng hốt kia, thì có lẽ cô sợ không chỉ vì bị đẩy xuống sông, mà cứ như còn nguyên nhân khác.

Nhưng Phụng Tri Vi không muốn truy hỏi. Đêm đó cộng ả trên cầu, từ biệt trong tuyết rơi, nàng cũng không muốn gặp lại y lần nữa.

Có điều sự đời thường không thuận theo ý người ta - không phải cứ không muốn gặp là sẽ chẳng bao giờ thấy mặt nhau.

Nàng xách giỏ, đang định bước ra ngoài thì chợt thấy trước cửa có một đám người tìm đến.

Phụng Tri Vi ngẩn người, đang định tránh đi thì đằng kia đã có người gọi lớn: "Này, gã quy nô kia, các công tử gia đến đây, còn không bố trí cho các cô nương tiếp khách!"

Phụng Tri Vi cúi đầu, khoe mắt liếc nhìn đám người ăn mặc sang trọng, dễ dàng nhận ra đây đều là vương tôn công tử trong kinh thành. Trong số đó có một bộ cẩm bào tím tía màu nguyệt bạch, vật áo thêu hoa văn trúc bằng chỉ bạc, thanh nhả cao quý. Thấy tà áo kia, chân mày nàng khẽ giật, đầu lập tức cúi gằm xuống thấp hơn.

Vừa nghiêng người tránh ra, vừa ngoảnh đầu lại, gọi với vào trong viện bằng giọng khàn khàn: "Các cô nương, có khách..."

Tiếng gọi này nàng học được do thường nghe quy nô Trương Đức đón khách, nên nghe không thuần thục, giọng điệu hơi cứng nhắc, khiến đám vương tôn công tử kia lập tức cười phá lên.

"Lan Hương viện kiếm đâu ra tên quy nô mới này vậy? Đón khách mà sao gọi lên như tiếng đàn bà rên rỉ trên giường."

"Trương Đức đi đâu thế? Sao lại thay bằng tiểu tư lơ ngơ này?"

Một đám người vênh váo khinh người cười sảng sặc đi qua bên cạnh nàng. Phụng Tri Vi cúi gằm mặt xuống, thấy tà áo kia cũng lướt qua người mình mà không mấy may phản ứng, nàng mới lạng lẹ thờ phào. Chợt nghe một gã công tử cười cười chỉ vào nàng, bảo ma ma đang đón khách: "Đội bao giờ chúng ta chơi trò tửu lệnh(*) thì gọi tiểu tư này đến hầu hạ!"

(*) Một trò chơi rất phổ biến trong những bữa tiệc rượu, cách chơi là chọn một người ra lệnh, những người khác phải tuân lệnh người này, thường là đọc thơ từ hoặc câu đối, ai trái lệnh sẽ bị phạt uống rượu.

Ma ma đó người, miễn cưỡng đồng ý rồi nháy mắt ra hiệu cho Phụng Tri Vi lại gần, khẽ thì thầm: "Cẩn thận một chút! Ấy dà..."

Ma ma tỏ ra lo lắng, không hề hồ hởi vui mừng vì có khách sộp tìm đến tận cửa. Phụng Tri Vi nhìn bà kinh ngạc, ma ma có vẻ nghiêm túc, hạ giọng nói: "Thấy cái gã gầy gầy áo vàng kia không? Nghe nói gã đó là hạng quái thai, người ta bảo đầu bà Nguyễn Ngọc Nhi của Quan Hoa cư trước cửa nhà ta đã bị gã chơi đến tàn đời, Cậu ma ma của Quan Hoa cư cậy mình có người chống lưng, muốn làm to chuyện lên, chưa đầy vài ngày đã bị người ta bức bách đến độ phải phá viện đóng cửa, ầy, sao hôm nay lại đến đây cơ chứ? Đừng có kiếm chuyện với ta mà..."

Lại dặn dò Phụng Tri Vi: "Tiểu Tri, xưa nay con vẫn lanh lợi hiểu lễ nghi, kiên cường hơn bất cứ ai trong viện này. Hôm nay con hãy giúp ma ma một lần, dù thế nào cũng phải đề mắt đến họ."

Phụng Tri Vi không còn cách nào khác ngoài đồng ý. Sống gửi nhà người, mà nhà người còn là kỹ viện, ngày này sớm muộn gì cũng đến. Trốn được đương nhiên phải trốn, không trốn được thì đành phải đi bước nào hay bước nấy.

Đám người kia chiếm lấy "Quyển Phương các" tốt nhất trong viện, gọi những cô nương đẹp nhất ra hầu, mỗi người ôm một cô, nói năng cười đùa âm ỉ không chịu được. Nhưng vẫn còn một góc mà ai nấy đều tự giác không đi quấy rầy, có vẻ yên lặng đến nỗi hơi kỳ quặc.

Đó là chỗ của y.

Một tấm bình phong bằng đàn hương đen thêu trúc bạc ngăn hờ ra một không gian yên tĩnh. Bên tấm thảm tinh tế, trong chiếc đỉnh nhỏ ba chân bằng đá đen đốt trầm hương hảo hạng. Giữa làn khói trắng mong manh, mái tóc của người kia xõa nhẹ, vạt áo buông lơi, tay uể oải chống lên má, ý cười nhàn nhạt, cúi đầu xuống cổ tay trắng muốt và ngón tay như ngọc của cô nương, uống rượu trong chén nâng dâng lên.

Kể đó nhẹ nhàng bẹo cặp má phấn của nàng, khiến Lan Y cô nương hoa khôi của Lan Hương viện phải thẹn thùng nũng nịu.

Trong góc ấy chỉ nghe tiếng cười trầm trầm và tiếng nữ tử thỏ thẻ, so với gian ngoài huyên náo lại mang vẻ tĩnh tứ thú vị khác hẳn.

Phụng Tri Vi mặt không biểu cảm bung trà hầu hạ, nghĩ thầm nếu Lan Y chứng kiến cảnh y đẩy Nhân Nhi xuống sông đêm đó, thì không biết nàng có còn thẹn thùng nữa không.

Lại nghĩ rõ ràng y đi phiêu kỹ với một đám vương tôn công tử, hành động cử chỉ cũng tự do tùy ý, nhưng không hiểu vì sao nàng vẫn cảm thấy không ăn nhập.

Nàng bận luôn tay, lúc quay lưng rồi đi cứ cảm thấy sau lưng có ánh mắt lướt qua, rồi dán vào mình đầy vẻ dò xét, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn tĩnh bơ, cũng không ngoái lại một lần về hướng đó.

Nàng dồn sự chú ý vào mâm tiệc, bởi sắc mặt của Nhân Nhi rất khó coi, luôn nháy mắt ra hiệu với nàng không biết vô tình hay cố ý. Ngồi bên cạnh cô chính là cái gã gầy gò xanh xao mặc áo vàng kia, ánh mắt gã đục ngầu, thoạt nhìn có vẻ không ổn cho lắm.

Phụng Tri Vi không định lo chuyện bao đồng, chỉ vờ như không thấy - phận gái phong trần khó tránh cảnh chạm mặt đủ loại khách khứa kỳ quặc, ứng phó với bọn họ là chuyện bắt buộc đối với các cô, không phải nghĩa vụ của nàng.

Rượu quá ba tuần, ai nấy đều đã ngà ngà say. Có vài người dẫn cô nương ra ngoài, Nhân Nhi cũng bị gã công tử bột kia dẫn ra ngoài. Mọi người nhìn theo bóng lưng họ, ánh mắt đều có vẻ quái lạ.

Nhân Nhi bị gã kia ôm trong lòng, liên tục ngoái đầu, ánh mắt mê đắm và van nài, tựa như đang kiểm tìm ai đó có thể giải vây cho mình, nhưng mọi người đều nhìn lảng sang chỗ khác.

Phụng Tri Vi nhú mồm, bàn chân vẫn không hề nhúc nhích. Nàng cứ có cảm giác, chỉ cần người ấy ở đây thì tốt nhất mình đừng nên phô trương.

Nhưng khi hai người kia ôm nhau bước qua bên cạnh nàng, dưới vạt áo mở hờ của Nhân Nhi, một vết đỏ thẫm bầm tím in trên làn da trắng như tuyết bỗng rơi vào tầm mắt nàng.

Phụng Tri Vi giật mình, trầm mặc hồi lâu rồi lặng lẽ buông chén trà trong tay, rón rén trốn ra khỏi cửa bên rồi bám theo họ.

Bên này nàng vừa ra khỏi cửa, thì bên kia, trong nhĩ gian quay lưng về phía nàng, nam tử thanh nhã vận cẩm bào màu nguyệt bạch bỗng dừng mỉm cười, đẩy Lan Y trong lòng ra.

Lan Y nghĩ y dù đang đùa bỡn, bèn cười duyên rồi tiếp tục sát lại gần.

Người ấy cúi đầu, gương mặt điển đào chứng sinh nở một nụ cười bình thản, nhìn nữ tử không biết việc gì không nên làm kia xấp tới, khóe môi khẽ cong.

Thế rồi y vẫy ống tay áo.

Thị vệ tướng mạo bình thường đột ngột lao ra không biết từ xó xỉnh nào, tóm cái đỉnh nhỏ bằng đá đen, lật qua dốc ngược lên đầu Lan Y.

Tàn tro nóng hằm hập rơi xuống, kèm theo một tiếng thét thê thảm của nữ tử.

Bốn bề lập tức yên tĩnh, ai nấy bàng hoàng không dám hó hé một câu.

"Ninh Trùng, dạo gần đây người bắt đầu thương hương tiếc ngọc rồi." Nam tử không thèm đoái hoài tới nữ tử ngã vật ra đất kêu đau, mỉm cười đứng lên, "Ta cứ ngỡ người sẽ đổ thẳng vào mặt cơ."

"Tôi cũng định làm thế." Ninh Trùng nhìn Lan Y với vẻ thăm dò, "Nhưng tôi chợt phát hiện ra mặt cô ta tô trát quá dày, chỉ e không bóng đến mặt."

Mỉm cười rất khẽ, phớt lờ thị vệ hâm hấp của mình, nam tử lặng lẽ đi lướt qua đám đông, bước ra khỏi cửa theo hướng Phụng Tri Vi rời đi.

Những nơi y đi qua, tàn tro cũng không bốc lên nổi, tiếng khóc đành ngâm ngùi chôn trong cát bụi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Xin Hãy Cho Phép Ta Nhìn Lén

Phụng Tri Vi bám theo hai người Nhân Nhi, theo đến tận một vườn hoa nhỏ yên tĩnh trong hậu viện.

Nàng thấy có gì đó quái lạ, phiêu kỹ sao không vào trong phòng, lẽ nào người này thích tìm lạc thú giữa thiên nhiên?

Đến đằng sau một bụi hoa ngênh xuân, hai người dừng lại, sau đó vang lên tiếng nam tử thở hồng hộc, nữ tử rên rỉ khe khẽ, tiếng còi y phục sột soạt và tiếng hôn chèm chẹp.

Phụng Tri Vi đỏ mặt, quay lưng lại, nghĩ bụng mình điên rồi, sao lại đa nghi đến thế chứ? Người ta phiêu kỹ cũng tò tò bám theo đến tận nơi!

Nàng nhón chân định đi, chợt cảm thấy tiếng rên rỉ khe khẽ đằng sau nghe có gì đó không ổn, không giống tiếng ni non khi động tình, mà trái lại nghe như đang cố nhịn đau.

Nàng do dự một hồi, cuối cùng vẫn ngoảnh lại nhìn. Xuyên qua bụi hoa vàng óng ánh, nàng thấy nam tử đã lột hết y phục kia bẽ xuống một cảnh tường vi, đắm vào trước ngực Nhân Nhi.

Thân tường vi mọc đầy gai nhỏ xíu, hoa nở đỏ thắm mỹ miều. Nam tử kia vót nhọn một đầu cành, ra sức đâm vào ngực Nhân Nhi!

Tiếng rên rỉ của Nhân Nhi đã biến thành kêu la thảm thiết.

Phụng Tri Vi đột ngột bước qua.

Nàng đi sang đó, gương mặt còn nở một nụ cười, vỗ vỗ vai nam tử, cười nói: "Chào buổi sáng."

Gã kia đang chơi rất vui, không ngờ lại có kẻ chào mình một câu như thế ở chốn này, kinh ngạc buông tay quay đầu.

Hắn quang chợt lóe lên.

Một cục gì đó tròn vo vẩy máu bay ra, xoay xoay vài vòng rồi rơi vào lòng bàn tay Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi vẫn mỉm cười, đứng trước mặt gã, một bàn tay nắm cây chủy thủ lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, bàn tay còn lại vẩy máu, thò xuống dùng quần gã thu vật kia về nhanh như cắt.

Trong nháy mắt vừa rồi, khi tiếng chào hỏi vừa dứt, nàng đã vung một dao rạch mờ túi bí của người ta, rồi nhanh chóng đưa ngón tay xuống nặn một cái, nặn ra một cục của quý.

Động tác của nàng rất nhanh rất gọn gàng, thu tay về, đối phương mới cảm nhận được cơn đau, "á" một tiếng ôm chặt đũng quần, nhảy dựng lên đến cả trượng.

Nhưng tiếng kêu đau kia cũng không thể chui ra khỏi miệng một cách suôn sẻ. Đúng vào lúc gã cảm thấy đau đớn muốn nhảy dựng, Phụng Tri Vi bèn túm lấy cành tường vi kia nhét vào miệng gã.

Lớp gai nhỏ xíu trên thân tường vi chóp mắt đã đâm rách khoang miệng, để lại vô số vết thương. Gã kia đau đến trợn ngược mắt, toàn thân run rẩy, muốn kêu cũng kêu không thành tiếng.

Bấy giờ Phụng Tri Vi mới thông thả thu tay về, tiện tay bứt vài phiến lá lau sạch vết máu.

Nhân Nhi chấn động, nói không nên lời, chỉ biết tái mặt lùi lại vài bước, y phục cũng quên mặc. Phụng Tri Vi tốt bụng giúp cô sửa sang lại cho ngay ngắn, nhân thể gỡ một cái túi từ thắt lưng cô, bỏ của quý kia vào đó.

Rồi nàng cầm cái túi đựng của quý hươu hươu trước mặt gã.

"Người... Người..." Gã công tử kia thở hồng hộc, bị khí thế hùng hồn mà ung dung bình thản của Phụng Tri Vi áp đảo, vừa đau lại vừa sợ, run rẩy đến độ nói không trọn câu.

"Tôi rất ổn." Phụng Tri Vi mỉm cười, "Nhưng ngài lại không ổn cho lắm."

"Người... Ta muốn giết người..." Đối phương run rẩy, giọng nói khàn khàn thoát ra qua kẽ răng, từng câu từng chữ đều nghiêng răng cắn hận, "Ta muốn lột da người! Đánh gãy... xương người! Bắt cả nhà người... nghiền xương ra thành tro..."

Phụng Tri Vi không đoái hoài đến gã, quay lưng hạ giọng hỏi Nhân Nhi mấy câu, sau đó mỉm cười.

Nàng mỉm cười bình thản, cầm cái túi đựng bị như cầm một đóa hoa, khẽ khàng nói: "Chẳng hay nếu Lý Học sĩ mà biết đứa cháu độc đinh ba đời của mình đi phiêu kỵ đến mất đường nối dõi, thì sẽ nghĩ sao nhỉ?"

Kẻ kia run rẩy, sắc mặt tái mét, nghĩ đến ông nội nghiêm khắc nhà mình, chân gã lại mềm ra một chút.

"Chẳng hay mấy vị Ngự sử trong triều chơi thân với Lý Học sĩ, nếu biết Học sĩ đại nhân trị gia không nghiêm, thằng cháu quý hóa đi phiêu kỵ bị hoạn, thì có đích thân thỉnh cầu bệ hạ giúp Lý Học sĩ quản thúc hay chăng?"

Gã Lý công tử kia giật mình, hình như nhớ ra chuyện gì, sắc mặt càng tái đi. Vốn đã đau muốn ngất đi được, mà giờ này cũng không dám ngất.

Phụng Tri Vi mỉm cười càng thêm dịu dàng.

Nhân Nhi chỉ biết thân phận của gã công tử ăn diện bánh bao này, nhưng nàng còn biết triều đình Thiên Thịnh đầu đá chính trị cực kỳ gay gắt, đại thần trong triều ai cũng kéo bè kết đảng. Một khi nắm được thóp của đối phương, họ sẽ đeo bám không rời đến chết mới thôi. Tuy không biết Lý Học sĩ ở phe phái nào, nhưng nhất định cũng lệ thuộc vào một tập đoàn một thế lực nào đó. Chuyện kiểu này, cũng chính là một cái thóp cho người ta công kích.

Huống chi Trung thư Học sĩ là chức quan văn thanh nhả cao quý, mang trong mình trọng trách tuyển chọn kẻ sĩ tài hoa cao khiết trong thiên hạ, phải giữ gìn nhân phẩm đạo đức. Nếu chuyện ông ta để mặc cho con cháu nhà mình đi phiêu kỵ bị hoạn mà đồn ra ngoài, ắt sẽ bị hạch tội.

Phụng Tri Vi rất hài lòng, gã Lý công tử kia xem ra cũng không phải đồ bị thịt, lập tức hiểu ra lẽ thiệt hơn trong chuyện này. Nàng cười hết sức ôn hòa thân thiết, giờ cao cái túi kia, dịu giọng nói: "Tôi cũng không làm khó công tử, chuyện nhờ nhờ ngài làm chúng tôi sẽ không kể ra ngoài, chỉ mong ngài tỏ chút thành ý..."

"Thành ý... gì cơ..." Lý công tử mặt trắng bệch môi tái xanh, sắp khóc đến nơi.

"Thật ra thiếu mất của quý, cũng chưa chắc sau này sẽ không được làm nam nhân nữa," Phụng Tri Vi ung dung nói, "Nghe đầu Hiến Viên thị danh y vùng Sơn Nam là thế gia y học đệ nhất thiên hạ, có thể cứu sống người đã chết, khiến xương trắng mọc thịt. Nếu thứ này được giữ gìn tốt, không chừng ngài còn có thể nổi lại. Mà cho dù nổi lại rồi vẫn không xài được, thì chí ít khi ngài già đời cũng được toàn thân. Triều đình Thiên Thịnh chúng ta kị nhất là hạ táng thi thể không toàn vẹn, di họa đến chín đời đó!"

"O... um..." Lý công tử dờ dẩn lấy tay bịt háng. Gã chảy máu không nhiều, cũng may Phụng Tri Vi tay nhanh dao bén hạ thủ chuẩn, nên dù gã đau muốn chết nhưng không nguy đến tính mạng, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, lại càng mù mờ khó hiểu ân ý của Phụng Tri Vi.

"Tôi bảo này... Ngài hãy quay về, an phận một chút, kiếm cơ du học rồi kinh, đi tìm danh y cũng được mà đi du sơn ngoạn thủy cũng tốt, dù sao từ giờ trở đi coi như ngài không quen chúng tôi, chúng tôi cũng không biết ngài." Phụng Tri Vi lắc cái túi kia trước mặt gã, "Chờ ngài rồi kinh, nhờ người gửi một bức thư, tôi sẽ bán lại cái của quý này cho ngài, bảo toàn thanh danh và thi thể sau khi lia đời cho ngài. Ngài thấy sao?"

Cắt bị người ta, rồi bán lại cho người ta...

Lý công tử xúi quẩy hai mắt tròn trắng, lập tức ngất xỉu, bị Phụng Tri Vi tát bôm bốp lên mặt cho tỉnh, sắc mặt xám ngoét. Sau một lúc ngẩn ngơ, hiểu ra hôm nay mình không mang hộ vệ, kiểu gì cũng thiệt thòi. Dù ngày sau có phái người giết phứt tiểu tử này đi, nhưng chỉ cần nó vút bừa hòn bi kia vào xó nào đấy và kể chuyện này ra, thì không những gã không sống nổi trên đời nữa, mà Lý gia cũng khó tránh khỏi tai họa.

Dù sao đi chăng nữa, bị của gã đã bị nặn ra, đây là chuyện thật rành rành, là cái thóp vĩnh viễn không xóa nổi, cố lấp liếm cũng khó tránh khỏi bị người ta phát hiện. Chuyện duy nhất gã có thể làm bây giờ chính là lập tức rời kinh tìm danh y rồi mua lại bị của mình, chí ít cũng phải gom đủ bộ phận trên người.

"Bao nhiêu bạc..." Ánh mắt gã đại ra.

"Cũng không nhiều lắm." Phụng Tri Vi cười hết sức thân thiện, "Tiền công vát và ba nghìn lượng."

Ba nghìn lượng bạc không cao không thấp, đây là số tiền thông thường mấy tay công tử như gã có thể tự bỏ ra mà không kinh động đến bậc trưởng bối nhà mình. Làm người không thể quá tham lam, Phụng Tri Vi cảm thấy mình mới khiêm nhường làm sao.

"Trên người ta... không có... ngân ấy bạc..." Lý công tử đau mướt mồ hôi, nhìn nàng bằng ánh mắt như nhìn ma quỷ, "Ngày mai ta sẽ sai người... đưa tới..."

"Đặt xuống dưới viên gạch thứ ba ở chân tường tây ngõ Đông Trì. Hy vọng trước khi ngân phiếu của ngài đưa tới, tôi đã nghe tin ngài rời kinh." Phụng Tri Vi thỏa mãn gật đầu, âm thầm tính toán phải làm sao để lấy tiền một cách an toàn.

"Chớ giờ trò bịp bợm." Ánh mắt bình tĩnh của Phụng Tri Vi lấp lánh dưới ánh mặt trời, đối phương thấy thế lại co rúm, "Kẻ có xuất thân danh giá đừng bao giờ nghĩ đến chuyện dối đầu với hạng dân đen lấy đầu đông không hết như tôi, bởi chúng tôi chỉ có hai bàn tay trắng, chẳng còn gì để mất."

Lý công tử mồ hôi đầm đìa, cắn môi gật đầu - nếu lúc trước gã còn nuôi suy tính khác, thì giờ này nhìn vào ánh mắt Phụng Tri Vi cũng đều rơi rụng sạch. Thiếu niên mảnh mai này, đầu làm gì sắc mặt vẫn bình thản. Bản thân sự trấn định này đã đáng sợ lắm rồi mà ánh mắt kia còn đáng sợ hơn, phía sau làn sương mờ màng là nét quật cường vô hạn.

Tuy kẻ này chưa hề buông một lời uy hiếp thật sự, nhưng gã tin chắc rằng, nếu gã thật sự muốn trả thù thì thiếu niên này có chết cũng phải kéo gã theo làm đệm lót.

"Ba ngày sau khi rời kinh lại phái người đến đúng chỗ ấy nhận đồ, rồi bảo họ cười khoái mã dòn roi đưa đến cho ngài, không chừng vẫn còn kịp." Phụng Tri Vi tươi cười, vỗ lên cái túi, "Túi này cũng tặng cho ngài, không cần thêm tiền, mua một tặng một."

“...”

Gọi một gã tiểu tư đi ngang qua đó đỡ Lý công tử về phủ, Phụng Tri Vi tin chắc gã công tử này đang vừa tức vừa sợ, chẳng còn tâm trí đâu để tính chuyện giết người diệt khẩu.

Phụng Tri Vi nói vài câu an ủi Nhân Nhi vẫn đang ngơ ngác nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp rồi bảo cô đi, một mình đứng trước bụi hoa ngênh xuân, trầm ngâm không nói.

Dưới tia nắng đầu xuân, có tên tiểu tư mặt vàng dung mạo thanh tú, ánh mắt long lanh dịu dàng đang ngắm hoa với vẻ mặt hết sức hiền hòa trân trọng.

Tay nàng cũng hết sức hiền hòa trân trọng, cầm lấy túi bi.

...

Hồi lâu nàng mỉm cười, hỏi: "Ngài xem đã đủ chưa?"

Bốn bề vắng lặng như tờ, dường như nàng đang trò chuyện với không khí. Phụng Tri Vi không nóng không vội, vẫn giữ nguyên nụ cười, quả nhiên ngay sau đó, bụi hoa lay động, người kia nâng ly rượu thần nhiên bước tới.

"Sao mỗi lần gặp cô đều có kịch hay để xem thế nhỉ?" Đồi mây phát cao xanh như cánh chim, bên dưới là một đôi mắt thâm trầm đen thẳm mà ánh mặt trời không thể soi sáng.

"Chi bằng nói là kịch hay thường xảy ra xung quanh các hạ." Phụng Tri Vi quay lại mỉm cười, hơi ngạc nhiên vì lần nào y cũng nhận ra mình đang nguy trang. Phải chăng sắc mặt vàng vọt này rất dễ phát hiện?

Ấy dà, hay lần sau mình đội lốt một thiếu niên xinh xắn, biết đâu y sẽ không nhận ra?

Tâm tư ranh mãnh chớm nở rồi tàn, đôi mắt thiếu nữ lấp lánh muôn màu muôn vẻ, tươi tắn như xuân về, khiến nam tử ngắm nàng càng thêm chăm chú. Đây mắt lóe lên một tia sáng, lại không nhìn thấu suy nghĩ chân thật.

Ánh mắt y dừng lại trên lòng bàn tay nàng, như cười như không, vài phần kinh dị vài phần cổ quái. Bấy giờ Phụng Tri Vi mới nhớ ra tay mình còn cầm túi bi, cười cười có phần xấu hổ. Trong tiềm thức nàng muốn giấu nó đi, cuối cùng lại chọn cách siết nó thêm chặt.

"Ta gặp cô ba lần, thì hai lần thấy cô đang giết người." Nam tử nhấp một ngụm rượu, phóng tầm mắt xa quá mây xanh, "Cô tưởng thiên hạ này không còn vương pháp, ta không quản được chuyện này sao?"

"Lần sau ngài gặp tôi, tôi nhất định sẽ không giết người." Phụng Tri Vi nghiêm nghị đáp.

Nam tử ngừng tay, bật cười khanh khách, lần thứ hai ngắm nhìn nàng thật kĩ. Thiếu nữ trước mặt tựa vào bụi hoa, dáng dấp mảnh mai, đầu mày cuối mắt lại toát ra nét phóng khoáng. Dưới ánh nắng gay gắt, nàng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, làn da nhuốm sắc nước long lanh, ánh mắt lấp lánh, nảy sinh vài phần u sầu thanh nhã.

Đương nhiên, cảm giác u sầu này, phải đi kèm điều kiện tiên quyết là không thấy túi bi kia.

Khẽ xoay xoay ly rượu trong tay, nam tử hình như đang đắn đo chưa quyết chuyện gì, bất chợt hỏi: "Cô không trở về Thu phủ nữa sao?"

"Rồi sẽ phải về thôi." Phụng Tri Vi đáp rất thật thà, "Tôi không hợp làm quy nô."

"Vậy vì sao phải ẩn thân nơi kỹ viện?" Nam tử đưa mắt nhìn quanh, "Cái chốn nhơ nhớp này, ngày sau cô phải làm sao để trở về?"

"Tìm hy vọng trong tuyệt vọng." Phụng Tri Vi mỉm cười bất đắc dĩ, "Thu phủ có nghĩ nát óc cũng không ngờ tôi sẽ đến nơi này, vào đây còn hơn là xuất đầu lộ diện kiếm sống bên ngoài cho Thu phủ được dịp nắm thóp. Và lại gái phong trần rất có nghĩa khí, so ra còn đáng tin cậy hơn người thường."

"Cô có thể đến am ni cô ở tạm."

"Các hạ cũng là nhân sĩ ở kinh sư, lẽ nào không biết am ni cô chẳng qua cũng chỉ là sân sau của mấy nhà giàu có?" Khóe môi Phụng Tri Vi vẽ lên một nụ cười nhân nhật, "Xét về độ nhờ nhờ cũng chẳng thua gì kỹ viện, một khi bước vào, có lẽ trọn đời tôi cũng không thoát ra nổi."

Nàng than khẽ, "Tôi chỉ là phận nữ nhi yếu đuối, số phận lênh đênh như bèo trôi, bản lĩnh lớn nhất cũng chỉ là bảo vệ bản thân chu toàn."

Nam tử không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Ánh mắt y in trong mắt nàng, nhìn thấu sự sắc sảo mà thiếu nữ kia ra sức thu vào, nhìn thấu trí tuệ khó che giấu của nàng.

Xung quanh không hiểu sao vẫn chưa có ai đi ngang qua, ngay cả tiếng chim hót líu lo không ngớt cũng chẳng còn nghe thấy. Gió thổi sao mà âm thầm, hoa nở sao mà lặng lẽ, hơi thơ... nín lặng đến vô thanh.

Một lúc lâu sau, nam tử mới nâng ống tay áo, uống cạn ly rượu, mỉm cười với nàng.

Nụ cười của y như vầng đông mới ló khỏi những đám mây ngũ sắc, minh diễm tuyệt trần. Gió vì thế mà vi vu thổi, hoa vì thế mà bùng nở rực rỡ. Hơi thở của nàng, cuối cùng cũng tuôn trào như nước chảy.

Rồi nàng nghe y thân nhiên nói: "Sống ở Đế Kinh không dễ đâu, mong lần tới gặp lại cô, cô sẽ an phận hơn một chút."

Nàng khom lưng, nghiêm túc thụ giáo.

Trong tầm mắt hướng xuống nàng thấy góc cằm bảo thanh nhả màu nguyệt bạch kia thông thả rời đi.

Phụng Tri Vi vẫn không hề nhúc nhích, lớp áo sau lưng lại nhẹ nhàng run rẩy.

Lưng áo đã thấm đẫm mồ hôi, dính nhom nhóp đến phát ngứa.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, y lại tỏa ra sát khí giống như lần đầu gặp gỡ, thậm chí sát khí còn đậm hơn.

Nàng biết số mình đen đủi, hai lần ra tay đều lọt vào mắt y; hai lần sát thương người, đối phương hình như đều có liên quan đến y.

Nàng không biết y đang làm gì, chỉ mơ hồ cảm thấy, có lẽ nàng đang phá hoại công việc của y chăng?

Dẫu không có ẩn tình gì, thì một người như y hiển nhiên sẽ cảm thấy hạng người như mình thật nguy hiểm; một người như y, ắt cũng không muốn bị kẻ khác nhìn ra sự sắc sảo sau lưng mình. Mà cách tốt nhất để giải quyết những nguy hiểm ấy, chính là giết nàng. Nàng vừa liếc nhìn bày tỏ lòng mình, là để nói cho y biết, nàng chỉ vô ý can thiệp, chứ không hề gây nguy hiểm cho y.

Có một khoảnh khắc nàng cảm thấy mình không hề lay chuyển được kẻ quyền quý ngoài mặt thanh nhả mỹ lệ, trong lòng lại lạnh lẽo như sắt đá này.

Nhưng rồi cuối cùng, y lại thả nàng đi một lần.

Phụng Tri Vi thần thờ đứng trước bụi hoa ngênh xuân, đóa hoa vàng óng ánh hắt nắng lên sắc mặt hơi tái của nàng, bốn bề đã dần chuyển sang sắc trời chiều, hoàng hôn sắp sửa buông xuống.

"Tiểu Tri, mang thêm mấy đóa hoa sang đây, tối nay ta phải dùng đến!"

"Dạ!"

Đoạn đối đáp thường ngày trong Lan Hương viện vẫn còn tiếp diễn. Từ sau hôm ấy, Phụng Tri Vi thuận lợi đổi hàng lấy ngân phiếu, cũng nghe tin đưa cháu độc đinh của Lý Học sĩ rời kinh du học. Nàng cẩn thận chờ một thời gian, rồi phát hiện tất cả đều đã trở về nhịp sống yên ả thường ngày, xem ra cũng không để lại điều gì đáng lẫn lẩn.

Vì đã giải mối nguy cho ma ma và Lan Hương viện, nên bây giờ Phụng Tri Vi đang sống những ngày rất vui vẻ, nhưng ngày ngày nàng vẫn khẳng khái muốn ra ngoài giúp các cô nương mua sắm.

Tầm giữa trưa là khoảng thời gian náo nhiệt nhất trên con đường lớn Thiên Thủy ở Đế Kinh. Các cửa hiệu bày hàng hóa la liệt khách buôn nườm nượp không ngớt, những cỗ xe ngựa khám pha lê sáng lóa phóng ào ào, thiếu niên quý tộc về ngoài bắt mắt giương khẩu súng hai nòng tình xảo.

Thịnh vượng phong lưu.

Thiên Thịnh bây giờ là quốc gia lớn nhất thiên hạ, cương vực phía Nam trải dài đến vùng biển Kim Sa, đảo quốc vùng biển cúi đầu xưng thần; miền Bắc tới rặng núi tuyết Hồ Trắc Cách Đạt Mộc, khiến Hồ Trắc Thập Nhị Bộ ngạo mạn hung dữ phải thu nanh vuốt; phương Đông nhìn xuống cao nguyên Túc Thương với đàn dê chăn thả rải rác nghìn dặm như sao sa; phía Tây không chế cổ đạo Xương Hà, những lái buôn tóc vàng mắt xanh từ dị vực vẫn

thường gõ vang cổng thành.

Từ Nam chí Bắc, khoái mã ruổi vó, cũng khó đi hết trong vòng một năm.

Đất nước cường thịnh trải dài mênh mông này, khởi nguồn từ sáu trăm năm tích lũy của hoàng triều Đại Thành. Thần Anh Hoàng hậu Mạnh Phù Dao của hoàng triều Đại Thành một mình đi một lối, xuất thân là nữ đế, lấy giang sơn làm sinh lễ. Bà và Hoàng đế khai quốc Đại Thành kinh tài tuyệt diệu được người đời xưng tụng là tuyệt đại đế lữ, hai người cầm sắt giao hòa, cùng nắm quyền xử lý quốc sự. Trong thời gian tại vị, hai người đã phát triển công thương, mở mang cảng biển, cải cách tiền tệ, tối ưu hóa chế độ quan lại, phổ cập giáo dục, khuyến khích nghề nông, giúp quốc lực tiến triển như vũ bão, vươn lên thành quốc gia lớn nhất thiên hạ.

Nhưng xưa nay có giang sơn nào xây bằng thép, sau khi Đại Thành thống nhất thiên hạ đã trải qua sáu trăm năm, ba mươi hai đời vua, thời kì đầu chủ yếu là minh quân, nhưng sau đời thứ mười chín thì dòng dõi sa sút, người trong nước không ngừng phản tranh, quốc lực dần dần hao mòn từ bên trong đến đời Lệ đế thứ ba mươi càng siết chặt bề quan tòa càng, cuối cùng qua hai đời nữa cũng mất vào tay ngoại thích Ninh thị.

Sau khi lập nên hoàng triều Thiên Thịnh, Ninh thị tăng cường quyền lực của trung ương kéo rộng chênh lệch giai cấp, gia tăng thu thuế từ các cửa ải, kiểm soát thông thương với nước ngoài. Do nội bộ tranh giành quyền lực gay gắt nên sự khống chế của triều đình đối với ngoại phiên cũng thua xa Đại Thành năm xưa. Hoàng triều Thiên Thịnh bây giờ tuy thịnh vượng nhưng lại thiếu đi bầu không khí tự do hùng hồn thuở Đại Thành lập quốc, trái lại trong cốt cách còn lộ ra mùi vị già cỗi hủ bại.

Vì như chất liệu pha lê, vốn có thể phổ biến trong toàn dân nhưng bây giờ lại bị triều đình kiểm soát, trở thành thứ hàng hóa xa xỉ của quý tộc.

Phượng Tri Vi soi vào vách pha lê của một chiếc xe ngựa đậu ven đường, sửa sang lại búi tóc. Nàng không biết dịch dung, nhưng lại có năng khiếu trời cho trong khoản này, đóng vai thiếu niên giống y như đúc, đến cả lỗ tai cũng cẩn thận xoa lên một lớp phấn vàng nhạt trộn với bùn dính.

Rồi nàng đi vòng qua xe ngựa, chạy vào một ngõ nhỏ khúc khuỷu quanh co, dừng chân trước cửa một gian nhà cũ nát.

Nàng đưa tay lên đẩy cửa, ngón tay thò ra vững vàng mà thận trọng.

"Kẹt!"

Cánh cửa vừa mở, một vệt đen đã lao ra như bắn, nhắm thẳng vào mặt nàng. Phượng Tri Vi vội vã xoay người bắt chéo chân nghiêng đầu sang một bên, vệt đen mang kính phong xẹt qua vành tai nàng vô cùng hiểm hóc, cắt rơi vài sợi tóc mai.

Nhìn chằm chằm vào sợi tóc thong thả rơi xuống đất, Phượng Tri Vi gượng cười - thì ra hôm nay là phi kiếm.

Nhưng khoảnh khắc vệt đen kia lướt qua, luồng khí nóng rùng rục trong kinh mạch từng giờ từng khắc giãy vò cơ thể nàng bỗng nguội đi một chút, thư thái thấu xương. Phượng Tri Vi nhắm mắt, cảm nhận sự thư thái hiếm có kia.

Sau cánh cửa truyền ra tiếng ho khê, tựa như bắt nắn vì nàng phản ứng quá chậm. Lúc này Phượng Tri Vi mới bước vào, bóng tối tức khắc ủa vào mặt nàng. Trong phòng không thắp đèn không thấy ánh sáng, một hắc y nhân khoác áo rộng ngồi trong góc phòng, đeo một tấm mặt nạ bằng gỗ đen, toàn thân hòa tan vào bóng tối, dường như là không nhận ra nam nữ, dù muốn nhìn ra chỗ đó có người cũng hết sức khó khăn.

Thấy Phượng Tri Vi bước vào, người ấy gơ tay chỉ một cái bếp lò trong xó. Phượng Tri Vi không hề phản đối, ngoan ngoãn múc nước đi đun.

Hoàn cảnh nàng rơi vào kiếp nô bộc cho người này, kể ra cũng hơi kì quặc. Hồi mới tới Lan Hương viện, trong một lần ra ngoài mua sắm, nàng vô tình đụng phải một thiếu niên nhà giàu, bị gã sai tôi tớ hành hung một trận ra trò. Nàng trốn vào ngõ nhỏ này, trong lúc hoảng hốt cầm đầu chạy bừa nàng đá đổ một cái bếp lò đang sắc thuốc, kết quả lại bị chủ nhà xông ra nên cho một chấp. Người này tiện tay đánh dẹp đám gia đình đang truy đuổi nàng, lại ép nàng phải đền cho hắn "Cửu châu thập địa Đại La kim tiên hồi sinh đan."

Cửu châu thập địa Đại La kim tiên hồi sinh đan - cái tên nghe rõ kêu, thực ra toàn là lừa đảo, thằng ngu cũng nhìn ra một cái lò lấm lem bùn đất dưới mái nhà xiêu vẹo nằm trong ngõ nhỏ, sắc toàn cam thảo ngũ gia bì, thì tuyệt đối không thể luyện ra "Hồi sinh đan".

Nhưng Phượng Tri Vi cũng chỉ còn cách xoa mũi chấp nhận, nàng không sợ cường quyền, nàng chỉ sợ cường "quyền" thôi(*).

(*) Ở đây tác giả chơi chữ, chữ "quyền" có hai từ đồng âm, một từ nghĩa là "quyền lực", từ còn lại nghĩa là "nắm đấm".

Từ đó nàng bán thân làm khổ sai, ngày nào cũng đến trình diện mong sớm trả dứt "cục nợ". Qua lại chưa đầy vài ngày, nàng đã thấu hiểu sâu sắc tính cách ác ôn và hành động kỳ quặc của chủ nhân nơi này, thực khiến người ta nổi khùng. Sai nàng lau bàn, bốn góc bàn đều có chốt khởi động cơ quan; sai nàng giặt y phục, giặt xong nàng bắt đầu nổi đóm khắp người, ba ngày sau mới chịu lặn, hại nàng mấy ngày trời trùm chăn kín mít không chừa một khe hở. Hầu hạ hân ăn cơm, đồ ăn bày trước mặt hân tỏa hương ngào ngạt, đồ ăn của nàng khó lòng nuốt trôi. Quá đáng hơn là ngày nào nàng mở cửa ra cũng được ám chiếu "chăm sóc", hoặc một ngón tay âm thầm, hoặc một quả đấm vù vù trần trệ sinh lực, hoặc trường kiếm lấp lánh hân quang, hoặc ám khí xuất quỷ nhập thần, chưa bao giờ lặp lại.

Một người sao lại biết nhiều chiêu tấn công như thế chứ? Phượng Tri Vi không hiểu, nhưng ngày ngày né tránh, nàng nhận ra thân thể mình ngày càng nhẹ nhàng, động tác ngày càng linh hoạt hơn nữa, luồng khí nóng hừng hực trong cơ thể dường như cũng có xu thế dịu đi.

Ngờ ra điều này, Phượng Tri Vi mới cam tâm tình nguyện bị nô dịch, mỗi ngày ra ngoài mua sắm xong ắt sẽ đến trình diện.

Múc một thùng nước, đổ vào bếp lò, thảo dược trong đó tỏa ra mùi vị quái gở. Phụng Tri Vi từ nhỏ đã được Phụng phu nhân đích thân dạy bảo, cũng từng học qua loa y lý, nắm rõ các kinh mạch huyết đạo trên cơ thể và các vị thuốc, vậy mà cũng không tài nào nhìn ra bếp lò này đang sắc thuốc gì. Thực ra, ngoại trừ món Đại La kim tiên hồi sinh đan ngày đầu chỉ có cam thảo ngũ gia bì, món thuốc sắc trong những ngày sau đó nàng đều không nhận ra là thuốc gì.

Phụng Tri Vi kiên nhẫn điều tiết lửa trong lò, thi thoảng lại mở nắp lò ra xem lửa cháy có đượm không, chịu đựng mùi thuốc khó ngửi xộc thẳng vào mặt - đây cũng là một trong những yêu cầu kỳ quái của người này.

Hơi nước đỏ nhạt bốc ra khỏi ấm thuốc, xộc thẳng vào mặt nàng, không ngờ lại hơi lạnh lạnh, có mùi chan chát cay cay. Phụng Tri Vi vô tình hít phải một hơi, cảm thấy tâm hồn sáng khoái, luồng nhiệt trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển một cách dễ chịu, không còn nóng bỏng như trước, mà hết sức ôn hòa khoan khoái.

Nàng đắm chìm trong cảm giác lạ lùng này, trong chốc lát không nữa rời ra. Ai dè người mặc áo rộng kia đột ngột vùng tay, hung hãn ném vật gì đó về phía nàng. Phụng Tri Vi bắt lấy, ngoảnh đầu lại thì thấy ánh mắt hắc y nhân lóe sáng, ẩn chứa nét kì quái.

Nàng ngẩn người, lúc này mới cúi đầu nhìn vật trong tay.

Đó là một cuốn sách rách nát tả tơi đến cái bìa cũng rơi mất, mở ra xem mới biết đây là một quyển tạp văn. Chữ tác giả không đẹp cho lắm, đường nét lại bay bổng bề nghệ, dùng từ mới mẻ thú vị, không giống ngôn ngữ đương thời. Nội dung bao gồm cảm nhận trên nhiều phương diện từ võ học cho đến du ký, chính trị, kinh sử, cách viết lộn xộn tùy tiện nhưng chữ nào chữ nấy quý như châu ngọc. Phụng Tri Vi tùy ý lật giở, càng xem càng kinh hãi, ánh mắt chột dừng lại trên một trang sách.

Ngay đầu trang sách kia, bỗng xuất hiện nét chữ của một người khác, cốt cách thanh tú, thiết họa ngân câu, viết: "Khanh khanh, xin hãy cho ta nhìn lên."

Tiếp theo là nét chữ như bạt kiếm giương cung của tác giả, thoát nhìn có vẻ rất hung hăng: "Kẻ nào nhìn lên thì tự biết xấu hổ?"

Dòng tiếp theo, nét chữ thanh lệ đáp: "Hỏi rồi mới nhìn lên, có gì mà xấu hổ."

Tác giả càng thêm hung hăng: "Bị mắng mà vẫn tiếp tục nhìn lên, thì còn xấu hổ hơn!"

Phụng Tri Vi không nhin nổi mà phì cười, cảm thấy đôi này đúng là diệu nhân. Không hiểu vì sao, nàng cứ có cảm giác hai người để lại bút tích này nhất định phải là một đôi nam nữ, hơn nữa còn là một đôi uyên ương tâm đầu ý hợp.

Nhưng khi liếc mắt đến hàng dưới nàng bỗng giật mình đánh rơi quyển sách trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Là Người Cường Ép Ta

Hàng chữ kia, là do nam tử bút tích phóng khoáng viết.

"Kẻ nào cười trộm, cũng đáng xấu hổ."

Phụng Tri Vi giật mình kinh hãi - câu này nói nàng sao? Kẻ đang cười trộm tức là nàng?

Rồi nàng lại cảm thấy mình sợ bóng sợ gió, làm gì có chuyện ấy chứ, trông quyển sách này cũ rích thế kia, tác giả của nó đã thành người thiên cổ không biết bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể đoán trước chuyện hôm nay chứ.

Nàng nhặt quyển sách lên, giấy kẻ tiếp lại run lẩy bẩy.

"Các hạ chó ngạc nhiên, coi chừng quăng sách bùng ra."

Phụng Tri Vi ngạc nhiên đến cực độ, nhưng đã không còn luống cuống. Lần này nàng đã chắc chắn, nam tử trong sách nói ra câu kia đúng là nhắm vào nàng.

Trong lòng nổi lên ý muốn đùa bỡn, nàng không đọc tiếp mà tiện tay giả vờ bỏ quyển sách kia vào lò lửa.

Hắc y nhân có vẻ giật mình hoảng hốt, lập tức rướn người định nhào tới ngăn cản, song Phụng Tri Vi đã nhanh chóng rút tay về.

Rồi nàng đọc hàng chữ tiếp theo trong sách, nam tử viết: "Sách này làm bằng da con nhu(*) lông vàng, đốt không cháy đâu." Câu đằng sau cũng nói tiếp chủ đề này, có điều lại thay đổi giọng điệu, hình như là nói với tác giả quyển sách, "Đứa trẻ này tình nghịch y như nàng vậy."

(*) Tên một loài vượn trong sách cổ.

Câu bên dưới là nữ tử kia đáp, giọng điệu phảng phất có phần bất đắc dĩ, "Chuyện của mấy trăm năm sau, hà tất phải nhọc công lấy nguyên thần ra thăm dò? Đừng dọa người ta."

Bên dưới không còn câu thoại nào nữa, Phụng Tri Vi vuốt ve trang sách, mỉm cười nghĩ có lẽ hai người này đã gác bút trốn vào chỗ nào tình tứ với nhau rồi cũng nên.

Nghĩ về đôi thân tiên duyên lữ nhiều năm về trước, tài tử giai nhân bút đàm dưới trăng, rồi mỉm cười đặt bút xuống nhìn nhau, quả là một cảnh tượng vô cùng nên thơ.

Hắc y nhân vẫn trầm tư không mở lời, diện mạo đều ẩn giấu dưới tà áo vừa dài vừa rộng, hình như không muốn bị người ta thấy rõ chân diện mục, chỉ khi Phụng Tri Vi già vờ muốn đốt sách mới hơi nhúc nhích.

Mùi thuốc trong ẩm quanh quần, sách cũ cũng tỏa ra mùi hương thoang thoang, ánh mắt hắc y nhân bỗng dừng lại trên đầu ngón tay Phụng Tri Vi.

Không biết từ bao giờ, đầu ngón tay nàng đã nổi lên một vết đỏ nhàn nhạt, khi đến gần ẩm thuốc vết đỏ này càng nổi rõ, sau đó dần dần tan đi.

Đôi mắt hắc y nhân lóe sáng, Phụng Tri Vi lại không thấy phản ứng này, làm xong mấy việc vặt nàng vẩy vẩy quyển sách trong tay trước mặt đối phương: "Cho tôi mang về xem có được không?"

Nàng ngừng nghĩ rồi bổ sung: "Tôi sẽ giữ cẩn thận, không để kẻ khác phát hiện ra."

Trực giác mách bảo nàng quyển sách này nhất định không chỉ là một quyển tạp văn. Nó làm từ da con nhu lông vàng mà nàng chưa bao giờ nghe nói, cũng không biết là thú lạ ở đâu; người viết ra quyển sách này thân phận nhất định không tầm thường, văn tự để lại đương nhiên cũng vô cùng quý giá. Kẻ phạm phu vô tội, vì mang ngọc mà thành có tội, nàng tốt nhất đừng mong có vật này. Tuy nhiên không hiểu vì sao, lòng nàng không nỡ rời nó chút nào.

Mà hắc y nhân hình như không hề lo lắng, vẩy vẩy tay ra hiệu cho nàng đi. Phụng Tri Vi cất quyển sách vào ngực áo, bỗng dừng lại ngăn người.

Có một khoảnh khắc nàng cảm thấy mình hơi là lạ, nhưng nhìn lại mình từ đầu đến chân cũng không phát hiện có điểm gì khác thường, đành cười trừ rồi bước ra khỏi cửa.

Vừa ra ngoài nàng liền "ơ" một tiếng, bấy giờ mới phát hiện mình mãi mê đọc sách đến quên cả thời gian, vàng kim ô đã ngã về Tây, hoàng hôn sắp buông xuống.

Phụng Tri Vi vội vàng chạy về theo đường tắt, nàng biết một ngõ nhỏ dẫn ra cửa sau của Lan Hương viện.

Ngõ nhỏ khuất sau góc đường, vắng vẻ vô cùng. Phụng Tri Vi nghe rõ cả tiếng bước chân của mình vang vọng trên nền đường lát đá gần như là trống trải.

Giữa ngõ vắng trống trải, chợt vang lên tiếng nói chuyện rầm rì không biết bắt nguồn từ đâu.

"Mẹ ơi, cho con một lượng bạc."

Phụng Tri Vi giật nảy mình, đây là giọng của Phụng Hạo.

Nàng vội vã lách người trốn sau góc đường, nín thở, rồi nàng thấy Phụng Hạo với mẹ đi một mạch về phía mình. Phụng Hạo liên tục làm nũng với Phụng phu nhân, quần lấy bà xin xỏ, "Một lượng bạc, để con đi mua cái áo trong bằng lụa."

"Chơi đá cầu không thể mặc vải thô, mồ hôi toát ra sẽ dính vào người, sinh mùi lạ." Phụng Hạo cười hi hi, "Tụi nó đều bảo, nếu con không thay bộ đồ giống tụi nó thì sẽ không cho con chơi."

Đá cầu là trò chơi lưu truyền từ thời Đại Thành, nghe nói do Thần Anh Hoàng hậu sáng tạo ra, mới đầu phổ biến trên cả nước, đến nay sau khi cải tiến lại trở thành thú vui xa xỉ của quý tộc, một quả cầu giá trăm lượng vàng. Với thân phận của Phụng Hạo, làm sao có thể chơi đá cầu? Mà chơi với ai chứ?

Ánh mắt Phụng Tri Vi dừng lại nơi cánh tay mẹ và Phụng Hạo khoắc vào nhau, đáy lòng chua xót, để cho câu hỏi vừa nảy lên lại trôi đi mất mà không nghĩ nhiều.

Nàng mỉm môi, đứng lẻ loi sau góc tường, nghe thấy mẹ ân cần quan tâm đến Phụng Hạo, nghe mẹ hạ giọng bảo: "Chúng ta xuất thân thế này, đừng có giao du với đám công tử ấy con à..." Phụng Hạo lập tức cười nói: "Tụi nó bằng lòng tiến cử con đến thư viện Thanh Minh, mẹ à, chẳng phải mẹ đã nói thư viện Thanh Minh là thư viện hàng đầu trong thiên hạ sao..."

Ánh tà dương rọi vào ngõ nhỏ, chập cái bóng của hai người đã đi khuất vào làm một. Mà cái bóng nghiêng dài của nàng in trên mặt đất, lại cách họ một đường ranh giới, xa tít tận chân trời.

Phụng Tri Vi ôm cánh tay, hơi lạnh vào cái đêm bị đuổi ra khỏi Thu phủ lại ủa về. Trong ánh nắng chiều đầu xuân, nàng khe khẽ run rẩy.

Nàng tận mắt thấy mẹ ân cần xoa đầu Phụng Hạo, cuối cùng không thể kìm lòng trước giọng điệu nũng nịu của nó, cẩn thận lấy ra một lượng bạc, lại

thấy Phụng Hạo nói dăm ba câu cho mẹ về trước, lén lút nhìn quanh quất bốn bề, khoe môi bắt gặp nở một nụ cười mai mỉa.

Tiền tiêu vật cả tháng của mẹ chỉ có vền vền một lượng bạc, nếu nó thật sự được dùng để mua tấm áo cho thằng con quý tử thì cũng được thôi, chỉ sợ là nó sẽ chui vào túi các cô nương ở Lan Hương viện.

Tiền một tháng nhịn ăn nhịn tiêu, đem đi cho kỹ nữ mua món kẹo hạt dưa ngào đường ăn một nửa vút một nửa.

Nàng cười lạnh nhạt, không muốn nghĩ đến hai mẫu tử hòa thuận kia nữa, cũng không muốn chạm mặt đệ đệ trong viện lúc này, bèn dứt khoát dựa vào góc tường, lấy một miếng cơm nếp nhồi ngó sen ra ăn.

Ăn được một nửa, trong lúc vô tình liếc ngang ngó dọc, Phụng Tri Vi giật mình.

Trên bức tường sau viện, sao lại có mấy dấu chân người giẫm lên?

Phụng Tri Vi ngẩng đầu, phát hiện mặt tường nay thật ra rất khuất, một gốc đại thụ cành lá sum suê chỉ cách tường sau của Lan Hương viện có ba thước, tán cây chạm vào đầu tường. Nhìn dấu chân giẫm trên tường thì thấy rõ ràng có người từng trèo lên cây rồi đu sang đầu tường, xâm nhập vào Lan Hương viện.

Phiêu kỹ trộm? Hay có cô nương nào lén gặp tình lang nghèo khó?

Đang phỏng đoán, chợt nghe lá cây trên đầu rì rào lay động một chập, giữa tán cây lộ ra một đôi chân đi giày vải đế mỏng, liền đó, một cặp mông mặc quần màu nguyệt bạch bỏ xuống khỏi đầu tường rồi ghé thăm tán lá cây. Cặp mông này ngồi vững trên ngọn cây, không hề vội vã tuột xuống, hình như rất an nhàn thoải mái ngồi trên cao nhìn ngắm phong cảnh bốn phương.

Phụng Tri Vi nổi hứng, đứng tựa vào gốc cây, muốn thấy chân diện mục của chủ nhân cặp mông kia.

Mơ hồ thấy cặp mông trên ngọn cây đung đưa không ngừng, người kia buồn bã thán tỉnh nói: "Cúc Hoa, trời xanh(*) vẫn chưa già, tình mình còn chưa tuyệt, lòng ta như lưới kết, ôm nghìn mối tơ vò ... Nhất định phải bảo trọng, nhất định phải yêu quý bản thân, tuyệt đối... đừng vì ta mà héo hon gãy mòn."

(*) Lấy ý từ bốn câu trong bài Thiên thu tuệ của Trương Tiên đời Bắc Tống: "Thiên bất lão, tình nan tuyệt. Tâm tự song ti vọng, trung hữu thiên thiên kết".

Phụng Tri Vi ôm bụng, thầm nghĩ mình cũng chẳng ăn nhiều gạo nếp cho lắm, sao lại buồn nôn thế này...

Hình như không chỉ có mình nàng không hoan nghênh kẻ kia, trong tường hình như có ai rung cây, lá cây lắc lư rào rào. Người kia kêu "ây da" một tiếng, cặp mông ngồi trên ngọn cây run rẩy, càng rên rĩ thê lương: "Năm nào tay nắm chặt tay, đêm nay đành để gió mây đưa hồn. Mất nàng trọn kiếp héo hon, đi qua mỗi buổi hoàng hôn lại buồn... Cúc Hoa, nàng thật nhẫn tâm..(*)"

(*) Trích từ bài từ theo điệu Thanh bình lạc của Triệu Lệnh Tri đời Bắc Tống: "Khứ niên từ mạch thanh môn, kim tiêu vũ phách vân hồn. Đoạn tống nhất sinh tiều tụy, chích tiêu ki cả hoàng hôn.

Người kia ngâm thơ tình thao thao bất tuyệt, không những thông kim bác cổ, thậm chí còn có thể tự sáng tác, thuận miệng ngâm nga mà ra nhiều câu hay tuyệt, đúng là văn chương tinh tế miệng lưỡi ba hoa. Phụng Tri Vi thờ dài - tài hoa hiếm gặp cỡ này lại đem đi tán tỉnh kỹ nữ hạng ba trong kỹ viện, không sợ tạo nghiệt sao?

Đang ngâm thơ, chợt nghe một trận reo hò ầm ĩ nổi lên, cửa trước cửa sau của Lan Hương viện đều vang lên tiếng đập cửa ầm ầm, mơ hồ có tiếng nam tử gào nữ tử khóc, la hét rầm trời: "Giao cái tên mặt dày mày dạn đáng chém nghìn đao kia ra đây cho ta!"

Người đang vui vẻ ngâm thơ trên ngọn cây lập tức ngưng miệng, kêu lên một tiếng kinh hãi rồi lẩn như chuột. Nhưng người nọ quên mất mình đang ngồi trên cây, vừa lẩn thân thể đã nghiêng đi, y phục cọ soàn soạt, lá cây rung ào ào. Phụng Tri Vi chỉ thấy cặp mông màu nguyệt bạch bỗng phóng to trước mắt mình, rồi nghe "bịch" một tiếng, có người ngã quỵ trong đám bụi đất trước mũi chân nàng.

Phụng Tri Vi cúi đầu - khuôn mặt một ông chú muôn vẻ phong tình hết biết!

Ông chú ngã đau thật, kêu rên hừ hừ, rồi lại lập tức bò lên khỏi mặt đất, hốt hoảng ngó quanh ngó quất. Những người đang đập cửa sau cũng loáng thoáng nghe ra tiếng động từ tường đằng này, phía xa liền có người gào lên: "Sang bên kia xem nào!"

Phụng Tri Vi nghe có điềm xấu, nhắc chân định đi. Người ta đến bắt gian, mình còn ở lại làm kẻ gian cho người ta bắt chắc?

Nhắc chân lại nặng bất động, nàng cúi đầu nhìn xuống, thấy ống quần mình bị một bàn tay túm chặt. Người kia ngồi giữa vũng bùn, ngẩng gương mặt như hoa sen trắng lên, nhìn nàng cười nịnh nọt: "Huynh đệ, thế nào cũng phải cứu tôi lần này!"

Phụng Tri Vi ngồi xồm xuống, mỉm cười, người kia nhìn nàng với vẻ mặt đầy chờ mong. Thấy nàng mỉm cười, dịu dàng chia tay ra, giống như muốn kéo mình lên, người kia càng vui vẻ phát cuồng, buông ống quần nàng ra mà đón nhận bàn tay nàng.

Phụng Tri Vi lập tức rút tay về, quay lưng bỏ đi.

Thân thể người kia mới nhoi lên được một nửa đã ngã bịch xuống vũng bùn...

Thấy Phụng Tri Vi vô tình vô nghĩa thấy chết mà không cứu, rồi lại nghe tiếng bước chân loạn xạ từ cửa sau đã đuổi đến gần, người kia khề la lên: "Người dám đi!"

Phụng Tri Vi ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm dừng bước.

Thất lung đột ngột căng lên, thân thể đã bị người ta ôm cứng. Có mùi huân hương nam cao nhã ập đến, rồi nàng nghe người đứng sau đe dọa:

"Người không cứu ta, ta sẽ đổ cho người cưỡng ép ta!"

Phụng Tri Vi giữ cho mình đứng vững, chậm chậm xoay người, chỉ vào mũi mình, hỏi bằng giọng không thể tin được: "Tôi? Cưỡng? Ép? Ngài?"

Người kia mỉm cười quyến rũ, hất ngược tóc mai, gật đầu đầy vẻ phong tình, còn tiện tay khoe y phục rách bươm của mình ra cho Phụng Tri Vi xem: "Ồ, người còn xé rách y phục ta, chứng cứ rành rành ra đó."

Phụng Tri Vi giận quá hóa cười: "Với cái bản mặt già khú của các hạ, nếp nhăn trên mặt đủ sâu để bẫy người ta té chết, mà dám bảo, tôi? Cưỡng? Ép? Ngài?"

"Này, người ăn nói có lương tâm chút được không?" Người kia nôn nóng thò mặt ra trước mặt nàng, "Trông ta thế này mà người dám bảo già khú? Già khú? Già khú là sao?"

Phụng Tri Vi ngấm nghĩa ở cự ly gần, không thể phủ nhận vừa rồi mình ăn nói hơi thiếu lương tâm. Khuôn mặt này nếu gọi là già khú, thì người trong thiên hạ nên chui hết vào quan tài là vừa.

Một khuôn mặt xinh tươi như thế, tổ người ta cưỡng ép, dù là nam nữ đều có vẻ rất thuyết phục.

Nếu tình thế không thể tránh né, thì không cần phải tránh né làm gì.

Đây là một câu tùy bút trong quyển sách ban nãy mà nàng hết sức tán thành. Phụng Tri Vi mỉm cười, nói: "Được, tôi sẽ cứu ngài, nhưng ngài phải buông tôi ra trước đã."

Người nọ liếc xéo nàng, cảm thấy tên này không thể tin được. Phụng Tri Vi cũng không vùng vẫy, mà tựa vào lồng ngực người đó xoay nửa người, nhanh chóng ra tay xoa tung bụi tóc người ta ra.

Rồi nàng lấy hoa lụa mình mua cài lên đầu người đó.

Tắm lụa theo hình cảnh đào trên nền hồng phấn mới mua tung bay phất phật, trùm qua vai.

Nàng giơ tay đổ nước sốt đỏ lừ của món ngó sen trộn đường đựng trong bình sứ lên mặt người nọ, tô vẽ loạn xạ, nước da ngọc ngà lập tức biến thành màu vàng sậm.

Rồi vung ngang khuỷu tay, đẩy vào gốc cây.

Một loạt động tác lưu loát tron tru, người kia còn chưa kịp phản ứng thì Phụng Tri Vi đã xử lý xong, mà truy binh cũng đã áp sát.

Một đội nương tử quân hung mãnh vô cùng.

Dẫn đầu là một bà thím béo quay, tay trái lăm lăm dao tay phải kè kè thót gổ, trái thương phải gậy, oai phong lẫm liệt.

Theo sau là một đám oanh oanh yến yến tướng mạo nháo nhác, thân hình gầy hơn bà thím kia một chút, hung khí trong tay muôn màu muôn vẻ, lớn có tám ván gặt, nhỏ có thìa muối, muốn gì có nấy.

Đám người kia khí thế hùng hồn lao tới, bà thím đi đầu vung dao hét lớn: "Đáng chém nghìn đao, dám lên lút ăn vụng sau lưng lão nương! Hôm nay không hoạn người thì họ ta phải viết ngược lại!"

Bàn chân to bè rậm rậm lao tới, cứ đinh ninh sẽ tóm được lão chồng mất nết nhà mình, ai ngờ lại thấy một thiếu niên áo xanh đang cúi đầu trêu ghẹo một người đàn bà.

Người đàn bà cài hoa lụa, che tấm sa theo, bị thiếu niên che khuất người, chỉ hé ra một nửa gương mặt với nước da xam xám xịt.

Nghe thấy tiếng người, thiếu niên quay đầu, để lộ gương mặt lạ lẫm trông rất bình thường, có vẻ ngạc nhiên và hơi khó chịu.

Người đàn bà cài hoa kia thấy nhiều người xuất hiện, có vẻ xấu hổ cực kỳ, đưa ống tay áo lên che mặt, run rẩy sợ hãi.

Hai người trước mặt đều chẳng liên quan gì đến đương sự, tưởng đâu chuyện này nhất định sẽ tóm được con quý phong lưu nhà mình, ai dè lại phá hỏng chuyện vui của người ta. Bà thím phốp pháp bỗng cảm thấy ngưỡng ngưỡng, xấu hổ gật đầu một cái rồi vung tay, nương tử quân lập tức hò hét kéo đi.

Bên dưới cánh tay của Phụng Tri Vi, ông chú đẹp trai thờ phào nhẹ nhõm.

Mỉm cười thu cánh tay về, Phụng Tri Vi ngăn đối phương nói cảm ơn, xòe tay ra đếm, "Bốn thước lụa thêu hoa vàng do vùng Giang Nam sản xuất, năm đoá hoa lụa rắc bột vàng mới nhập của Phong Nghi trai, một cân com nếp nhồi ngó sen của Tứ Phương trai, tổng cộng là mười sáu lượng tám tiền bạc, cảm ơn."

Thắt lưng đang khom xuống của người kia cứng lại nửa chừng, hồi lâu mới xịu mặt ngẩng đầu, dẫu môi hỏi: "... Có cho nợ không?"

Phụng Tri Vi nheo mắt: "Các hạ vào viện mà không mang tiền ư?"

"Lấy tiền đi phiêu kỹ thì có gì là giới giang?" Người kia kiêu ngạo đứng thẳng lưng, "Có thể khiến gái phong trần cam tâm tình nguyện chu cấp, mới là bản sắc nam nhi."

Phụng Tri Vi ngấm nghĩa ông ta từ đầu đến chân, gật gù như ngộ ra chân lý: "Phải, với dung mạo này của ngài, kẻ cũng khó nói là ai bị lợi dụng."

"Người..." Không đợi đối phương tròn mắt nổi khùng, Phụng Tri Vi đã tuôn ra một tràng: "Tiền qua đêm có thể không đòi, nhưng phí cứu mạng không thể không lấy. Phu nhân nhà ngài còn chưa đi xa đâu!"

Người kia bó tay, cúi đầu mò nắn một hồi rồi đưa cho nàng một ấn giám nhỏ, nói: "Đây là đá Điền Hoàng, cũng đáng chút tiền."

Là "đáng giá chút tiền", trên thị trường một viên đá Điền Hoàng nhỏ bằng ngón tay, chất lượng khá tốt đã đáng giá nghìn vàng.

Phụng Tri Vi nhận viên đá với thái độ không được vừa lòng cho lắm, nhú mày: "... Đưa bạc nén thì thiết thực hơn..." Tieten tay bỏ vào túi.

Ông chú đẹp trai kia chăm chú quan sát cử chỉ của nàng, đột ngột hỏi: "Người là tiểu tư trong kỹ viện này à? Nhân tài như người lại khuất thân trong chốn trăng hoa thật là đáng tiếc, có muốn chuyển sang nơi khác không?"

Phụng Tri Vi không có hứng, bèn xua tay, nói: "Cảm ơn, thôi khỏi."

"Vậy bao giờ người đời ý thì hãy đến đòi thông ngoài thành mười dặm tìm ta, đưa con dấu này ra hỏi thăm Tiểu Tân là được."

Phụng Tri Vi gật đầu lấy lệ, nhìn ông chú "Tiểu Tân" rón rén lần đi như trộm, bỗng dừng gọi ông ta lại.

"Cho tôi nhiều chuyện hỏi một câu, tôn phu nhân của các hạ họ gì?"

Đại thúc dẫu môi: "... Họ Vương."

Sắc trời đã tối, Phụng Tri Vi bước vào từ cửa sau, đến chỗ Yên Hồng đưa hoa lụa trước. Nàng toan đẩy cửa thì rèm đã bị vén lên, một người phóng vù ra, đâm sầm vào nàng, rồi có tiếng Yên Hồng mắng bằng giọng the thé: "Thằng ranh này con ai không biết! Một lượng bạc cũng dám đòi qua đêm với lão nương!"

Thằng nhóc mặt đỏ bừng bừng, nổi giận quay đầu cãi lại: "Bổn thiếu gia thấy nhà người nửa lượng bạc cũng không đáng!"

Phụng Tri Vi giật mình, không ngờ mình tránh mặt Phụng Hạo cả buổi mà cuối cùng vẫn đụng mặt nó. Thằng bé này chẳng có chí tiến thủ chút nào, còn đến cả kỹ viện, thật là không có tiền đồ.

Nhưng Phụng Hạo lại không hề để mắt đến gã tiểu tư này, nó đang giận đến run rẩy cả người. Vài ngày trước nó mới kết giao với một đám bạn bè danh giá, bọn chúng đưa nó đi khắp nơi chơi bời, biết thêm rất nhiều thứ mới mẻ, lại xúi giục nó "ném thù mùi vị nữ nhân", bảo là một lượng bạc cũng đủ. Không ngờ hôm nay đến Lan Hương viện, miếng bạc vụn kia bị ném thẳng tay ra ngoài.

Rèm cửa tung lên, Yên Hồng mảy liễu dựng ngược bước ra, ngón tay gần như đụng vào chóp mũi Phụng Hạo: "Cái thằng khố rách áo ôm này, chui vào bụng mẹ mày mà nằm. Muốn chơi lão nương hả, hãy đợi đây!"

Phụng Hạo được yêu chiều từ nhỏ đến lớn, làm sao nuốt trôi cơn giận này. Nó giang tay định tát Yên Hồng một cái: "Kỹ nữ thôi!"

Một bàn tay đột ngột hiện ra từ không trung, nhẹ nhàng giữ tay nó lại.

Phụng Hạo nóng mặt giãy giụa, nhưng không giãy ra nổi, bấy giờ mới ngược mắt nhìn sang phía đối diện, chỉ thấy tiểu tư mặt vàng đang lẳng lẳng nhìn mình.

Giật mình, Phụng Hạo nhận ra Phụng Tri Vi, "a" một tiếng roi gọi: "Tỷ..."

"Mượn tiền ? Không có đâu!" Phụng Tri Vi vội vàng ngắt lời nó, khom lưng trước Yên Hồng, "Yên Hồng cô nương, đây là một người đồng hương của tôi..."

"Đúng là thằng hai lúa..." Yên Hồng lăm bắm rồi xua tay, Phụng Hạo còn toan gân cổ lên cãi lý tiếp thì đã bị Phụng Tri Vi xách cổ ném ra ngoài.

Phụng Hạo ra khỏi viện vẫn còn ầm ức bất bình, mắng to: "Tieten nhân! Chỉ biết nhận bạc!"

Phượng Tri Vi chẳng hề muốn giáo huấn nó. Xưa nay nó vẫn được mẹ một lòng thiên vị cưng chiều, mấy năm nay tình hình càng thêm nghiêm trọng, mình chỉ nói nó vài câu qua loa hời hợt thì có tác dụng gì?

Nàng không muốn so đo với Phượng Hạo, mà Phượng Hạo lại không chịu buông tha nàng. Đầy bụng oán khí không có chỗ phát tiết, nhìn ai cũng thấy ngứa mắt, nó nghiêng đầu liếc xéo nàng: "Tỷ, sao tỷ lại ở cái nơi nhơ nhớp kia? Con gái nhà lương thiện, sao lại mặt dày mày dạn đến thế? Tỷ không sợ mình bôi nhọ thanh danh Phượng gia chúng ta sao?"

Phượng Tri Vi ngoảnh đầu, nhìn Phượng Hạo với vẻ mặt khó tin. Trước kia nàng chỉ cảm thấy mẹ thiên vị con trai chưa chắc đã là chuyện tốt đối với Phượng Hạo, lại không ngờ rằng con người ta có thể được nuông chiều đến độ không biết tốt xấu như thế. Không những nhân phẩm, mà ngay đến lương tri cũng mất sạch sành sanh.

Đôi mắt đen láy của nàng lấp lánh dưới ánh hoàng hôn lạnh lẽo và tịch mịch như xoáy nước dưới vực thẳm, nhìn Phượng Hạo khiến nó co rúm người lại, rồi nó nghe vị tỷ tỷ xưa nay vẫn luôn dịu dàng của mình thốt ra từng chữ như chặt vàng chém ngọc.

"Tỷ có mặt dày mày dạn đến đâu cũng không bao giờ lấy tiền riêng mà mẹ vất vả tích góp đi kỹ viện tằm hoan tác lạc. Tỷ có làm nhục gia môn, cũng không sánh được với nam đinh duy nhất của Phượng gia, mười bốn tuổi đã gạt tiền phiêu kỹ."

"Ai gạt tiền phiêu kỹ!" Phượng Hạo nhảy dựng lên như bị giẫm phải đuôi, khuôn mặt đẹp đẽ trở nên méo mó, giận không thể nén, "Tỷ vu khống! Hăm hại! Vô si! Vu oan!"

Phượng Tri Vi cười nhạt, "Chuyện đó thì đệ phải am hiểu hơn tỷ chứ?"

Phượng Hạo thoáng ghen tị, nhớ lại hoàn cảnh của Phượng Tri Vi bây giờ, chung quy cũng hơi chột dạ. Áp úng hồi lâu, đang định lên tiếng thì bỗng có một đám đông cười cợt đi tới, người dẫn đầu chào hỏi Phượng Hạo: "A Hạo, chơi có sướng không?"

"Công tử nhà giàu vung ra một lượng bạc, các cô nương nhất định sẽ tranh nhau đến hầu hạ chần gối phải không?" Một thiếu niên áo quần hoa mỹ chớp chớp mắt, bày ra bộ mặt khôi hài.

"Phải phải, Hạo thiếu gia mà thích thì bao luôn cả người ta ấy chứ? Một lượng bạc cũng đủ lắm rồi!"

Bọn chúng phá lên cười sảng sặc.

Mặt Phượng Hạo hết tái xanh lại trắng bệch, Phượng Tri Vi lạnh nhạt đứng nhìn, biết thừa kia là đám công tử được nhắc đến trong cuộc trò chuyện của mẹ và Hạo Nhi. Phượng Hạo rất ít khi ra khỏi cửa, không có tiền bạc, cũng chẳng có cơ hội dạo chơi trong phủ đệ nhà giàu. Những kẻ này, nó quen biết từ đâu chứ?

Phượng Hạo tuổi trẻ háo thắng, làm sao chịu đựng nổi lời lẽ mỉa mai thẳng mặt như thế, nổi điên quát: "Các ngươi tưởng ta không đào đâu ra vật đáng giá thật à? Hãy đợi đấy!"

Nó nổi giận dưng dưng quay lưng bỏ đi, Phượng Tri Vi có linh cảm chẳng lành, trong cơn kích động tiểu tử này sẽ không quay về nhà lục tung của cải của mẹ cất riêng đấy chứ? Vội vàng túm nó lại, quát khê: "Đừng có nổi khùng!"

Phượng Hạo vùng vẫy, "Thả ra! Thả ra! Kẻ sĩ thả chết chứ không chịu nhục!"

Phượng Tri Vi vừa giận vừa buồn cười, giờ tay túm nó lôi vào một góc tường. Đạo gần đây nàng hay qua lại làm việc vặt cho hắc y nhân kia, bắt tri bắt giác sức lực đã tăng tiến rất nhiều, Phượng Hạo không tài nào giãy ra được. Hai người chen chúc trong một góc tường, Phượng Tri Vi giữ chặt đệ đệ, quát: "Đệ muốn làm gì? Đệ còn sợ chưa đủ mặt mặt sao?"

Phượng Hạo gân cổ lên, tiếp tục trút cơn cáu giận của đại thiếu gia: "Không thể chịu nhục!"

Phượng Tri Vi đang ngắt lại chuyện hôm nay. Phượng Hạo tự dung giao du với đám bạn bè kia, tự dung đi phiêu kỹ, bây giờ lại bị ép đến bước đường này, không hiểu sao nàng luôn cảm thấy câu chuyện tưởng như bình thường này lại có điểm gì đó kì quặc, khiến người ta bất an.

Nàng thoáng phân tâm, chợt một cây quạt nhũ kim len lỏi vào khoảng trống giữa hai người. Gã thiếu niên vừa rồi lên tiếng đầu tiên mỉm cười hỏi: "Hai người lén lút lút lút bàn bạc chuyện gì ở đây?"

Gã liếc nhìn Phượng Hạo dung mạo thanh tú, bỗng bật cười thần bí, nói: "Chẳng qua là không có tiền bị kỹ nữ đuổi ra khỏi cửa thôi mà, đừng sợ. Hạo thiếu gia, dung mạo cậu xinh đẹp thế này, để ta giới thiệu cậu đến phủ Vương gia nào đó hầu hạ một đêm, quay ra là đủ cho cậu bao mười kỹ nữ chơi suốt cả năm!"

"Bốp!"

Chữ cuối cùng còn chưa nói dứt, không trung đã nở đầy huyết hoa, tuôn ra ào ào rực rỡ. Trông mắt thiếu niên kia bỗng trân trối, "a" lên một tiếng cụt lùn rồi ngã bịch xuống đất.

Chạm đất cùng lúc còn có nửa viên gạch nhuộm máu tay Phượng Hạo.

Phượng đại thiếu gia, trong nháy mắt vừa rồi, hiếm khi nhanh nhẹn cầm gạch tương vỡ đầu người ta như thế.

"Bớ người ta, có quân giết người!"

Tiếng đập gạch kinh động đến những thiếu niên khác đứng hóng bên kia tường. Một người thò đầu ra ngăm, thấy thiếu niên nằm vật ra đất, lập tức gào lên như cắt tiết gà.

Tiếng gào lạc giọng đánh thức hai người còn đang ngơ ngẩn, Phượng Tri Vi nghĩ bụng thôi tiêu rồi, tức tốc đưa tay ra tóm lấy Phượng Hạo toan kéo nó chạy trốn cùng mình. Tay vừa mới chìa ra, Phượng Hạo đột ngột nhét viên gạch nhuộm máu đang cầm vào tay nài!

Rồi nó xoay người, trở mình nhảy qua bức tường thấp sau lưng, nghe "bịch" một tiếng, hình như là ngã xuống bên kia tường rồi vội vã đứng lên cầm đầu cầm cổ chạy miết.

Phản ứng đầu tiên của Phượng Tri Vi là quạng cục gạch trong tay xuống, nhưng đã chậm mất rồi. Đám thiếu niên nhà giàu kia đã đuổi tới nơi, đồng thanh la to:

"Bắt lấy nó, nó giết người rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sở Vương Ninh Dịch

Máu tươi chảy lênh láng, người nằm dưới đất không rõ sống chết ra sao, một đám đông hò hét nhào tới, đệ đệ gặp chuyện lại vu oan, bỏ chạy mất hút.

Chuyện xảy ra trong tích tắc, chớp nhoáng đến độ người ta không kịp trở tay. Phượng Tri Vi xưa nay vẫn luôn điềm tĩnh, giờ này cũng sững sờ.

Nàng đứng trơ ra đó, nhìn theo hướng Phượng Hạo đi mất hút, lửa giận trong lòng nháy mắt trào dâng, chợt nghe một tiếng "rắc" rất nhỏ trong tay mình.

Tiếng "rắc" này vang lên, không trung cuốn lên một làn bụi nhỏ, đám người khí thế đang hùng hồn bỗng dừng chân bước.

Phượng Tri Vi cúi đầu, thấy nửa viên gạch trong tay mình không biết từ bao giờ đã vỡ ra vô vàn mảnh vụn, rơi xuống mặt đất.

Hành động ấy khiến đám công tử kia kinh hoàng, cũng khiến bản thân nàng chấn động. Phượng Tri Vi bàng hoàng khó tin, đưa tay lên nhìn ngăm rất lâu vẫn không thấy có điểm nào bất thường.

Nàng muốn tìm lại cảm giác nhiệt huyết trào dâng trong mắt vừa rồi, thử miết thêm một cái, kết quả là mảnh gạch vỡ nơi tay không hề suy suyễn.

Người túa ra từ bốn phương vây kín lấy nàng cũng đã dừng chân, nhìn nàng hoảng hốt. Phượng Tri Vi buông tay, mảnh gạch vỡ rơi xuống đất. Nàng tiện chân giẫm nát những mảnh vụn này, hên mặt đất chỉ còn lại một đồng bụi.

Rồi nàng cười nói: "Ày da, vị huynh đài này sao không dừng lại lần dừng ra đất thế? Mau đưa đến đại phu cứu chữa!"

Mọi người tròn mắt nhìn tên "hung thủ giết người" mới rồi còn cầm viên gạch vấy máu, mà giờ đây đã ra sức hô hào cứu người, tạm thời không theo kịp suy nghĩ quái quỷ trong đầu Phượng Tri Vi

"Tại hạ chỉ là một kẻ bần hàn," Phượng Tri Vi phui bụi bắm trên tay, động tác kia tức thì khiến đám công tử xông lên hàng đầu khiếp đảm lùi lại một bước, "Không có tiền trả phí khám bệnh, nên cũng đâu dám nhiều chuyện. Vị huynh đài này bị thương không nhẹ, xin các vị nhanh tay."

Mỉm cười vẫy tay với đám đông đang đứng như trời trồng, Phượng Tri Vi phong độ ngồi ngồi, bình tĩnh xoay người, rút lui.

Một cơn gió lạnh thổi qua, tấm áo sau lưng dán sát vào người nàng, lạnh căm căm.

Đi thêm vài bước nữa, là thoát khỏi tầm mắt của đám người này...

"Bốp, bốp, bốp."

Ba tiếng vỗ tay chậm rãi, đột ngột vang lên giữa bầu không khí lặng ngắt như tờ.

Phượng Tri Vi ngoái đầu, thấy hai nam tử cười trên hai con tuấn mã cách đó không xa, sau lưng dẫn theo một đoàn quan lại nha dịch.

Cưỡi trên con ngựa trắng bên trái là một thiếu niên vận cẩm bào thêu màu tím nhạt, dung mạo tuấn tú phảng phất nét ngây thơ, đôi mắt đen láy như hắc trăn châu, đang tròn xoe mắt nhìn nàng.

Nam tử cưỡi trên con ngựa đen bên phải lại hờ hững cúi đầu nhìn nàng, trường bào màu nguyệt bạch hoa văn xanh thanh nhã như ánh trăng rơi xuống vùng sơn dã, tôn lên dung nhan khí chất của y. Áo choàng lại tuyền một màu đen thẫm thêu đóa mạn đà la lớn màu vàng nhạt, khoác lên vai như dòng nước chảy, yêu diễm mà lạnh lùng, toàn thân toát ra vẻ đẹp quyền rũ hết sức đối lập.

Ánh mắt tĩnh lặng sâu thẳm của y nhìn đắm đắm vào mắt Phượng Tri Vi, không nhận ra một gợn sóng lăn tăn nào.

Phượng Tri Vi hơi xấu hổ, khước miệng giần giật - lần trước vừa cam đoan với người ta sẽ không gây sự không giết người, thế mà ngoảnh đi ngoảnh lại đã rơi vào tình cảnh này.

Lần này còn ác liệt hơn, nàng cảm gạch hành hung giữa đường, tương vờ đầu người ta.

Nghĩ mà xem, nàng dù sao cũng xuất thân từ thực nữ danh gia, xưa nay vẫn hành xử có chừng có mực, có sao mỗi lần gặp y đều vừa khéo đụng chuyện? Ấy, hay là ngày sinh của mình xung khắc với y?

Thiếu niên áo tím cưỡi ngựa tròn mắt chỉ vào Phượng Tri Vi, lắp ba lắp bắp: "Người... là người."

Lòng Phượng Tri Vi nặng như đeo đá, biết mấy người này nhất định đã thấy cảnh nàng lăm lăm viên gạch trong tay, hôm nay nếu muốn lừa người trót lọt là chuyện cực khó.

Thiếu niên kia đúng là đã thấy Phượng Tri Vi huy hung khí rồi thần nhiên chối tội, bản năng mách bảo cậu phải lên tiếng. Nhưng không hiểu vì sao, thấy đôi mắt căm giận mắt điểm tĩnh của nàng trong thời khắc nguy cấp, cậu chỉ biết há hốc miệng, lời muốn nói ra nghẹn lại trong cổ họng.

Cậu hơi lúng túng nhìn sang lục ca bên cạnh, cảm thấy hần luôn luôn thâm trầm, giờ này lại nhìn kẻ kia với ánh mắt có phần kỳ quặc.

Khẽ quát roi vào bộ yên cương nạm vàng, nam tử cưỡi ngựa đen không đợi tiểu đệ của mình nói cho tròn câu đã mở miệng: "Có chuyện gì mà ầm ĩ thế?"

"Điện hạ!" Đám công tử kia sáng mắt lên như gặp cứu tinh vội vàng lao tới, nhưng không dám đến quá gần con ngựa kia, "Tiểu công gia của Ngô gia bị giết!"

Lòng Phượng Tri Vi lại chết lặng - họ Ngô, lại là tiểu công gia, hiển nhiên chính là con em dòng đích của nhà Phụ Quốc công đương triều. Phượng Hạo trông thế mà kết giao được với con em quý tộc cấp bậc này, còn gây ra tai họa như thế này!

Mà nam tử có duyên gặp mặt ba lần này, là vị Hoàng tử nào nhỉ? Nghe đồn Thái tử tính tình buồn vui thất thường, Nhị hoàng tử ham võ ngang ngạnh, Ngũ hoàng tử lạnh lùng thâm trầm, Lục hoàng tử thuộc vảy cánh Thái tử, nổi danh khắp Đế Kinh nhờ mỹ mạo phong lưu và cá tính phóng túng. Thất hoàng tử chơi thân với Ngũ hoàng tử, thanh danh trong triều ngoài nội khá tốt, là người được phong vương sớm nhất trong số các Hoàng tử. Thập hoàng tử còn trẻ, không nghe tin đồn gì.

Nhìn tuổi người này, không phải Lục thì là Thất hoàng tử.

"Ngu xuẩn." Khóe mắt xếch lên của nam tử tràn đầy khinh bỉ, chỉ roi ngựa vào thiếu niên dưới đất, "Người đã chết hay còn sống mà cũng không biết?"

Mọi người lại nhao nhao như ong vỡ tổ đi xem người bị thương dưới đất, mấy gã công tử vội vàng khiêng người đi chữa trị, Chỉ huy sứ Bình Mã ti Cửu Thành phụ trách cai quản trị an trong kinh thành thúc ngựa đến gần nam tử, nhíu mày hỏi: "Có biết hung thủ là ai không?"

"Là nó!" Những người khác đồng loạt chỉ vào Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi giả bộ kinh ngạc, lùi lại một bước, ngược đôi mắt tròn xoe ra điều vô tội, "Người dung tò mò, vô tình đụng chuyện, bị chó cắn bừa, oan uổng khôn xiết!"

"Đến nơi phức tạp, rắc rối này nọ, không biết tránh né, vạ lây đáng đời." Nam tử kia nhìn nàng từ trên cao, đối đáp lưu loát nhanh nhạy, chặn hết đường thoát của Phượng Tri Vi.

Ngược mắt, ánh mắt hai người lại giao nhau, một bên lạnh lùng một bên lạnh lùng. Một lúc sau Phượng Tri Vi cup mắt xuống, chủ động lần tránh.

Trong tình thế bức bách, cho dù có một bụng chữ nghĩa đối đáp nhanh lẹ, giờ này tốt nhất mình cũng không nên phô trương nữa.

Người này tuy không thể nắm bắt, nhưng dù gì câu nói kia cũng lơ mờ có ý giúp nàng rũ bỏ mối liên hệ.

Sắc mặt Chỉ huy sứ có vẻ hơi khó xử, khom lưng với nam tử: "Điện hạ, chuyện này nhất định phải giải thích rõ với Phụ Quốc công. Kẻ này bị tình nghi..."

Mắt phượng liếc xéo, lướt qua Phượng Tri Vi. Nam tử thần nhiên nói: "Người nói mình oan uổng, vậy có thể chỉ ra và chứng minh hung thủ là ai không?"

Phượng Tri Vi ngẩn ra, trong nháy mắt tâm niệm xoay chuyển như ánh chớp, hồi lâu lại khẽ cắn môi, cố nén xuống ý định khai ra Phượng Hạo. Khai ra thì có ích gì? Nhỏ cù cái dính theo cả bùn, chẳng những liên lụy đến thân phận tiểu tư trong kỹ viện, mà Thu phủ biết chuyện này không chừng còn bỏ đá

xuống giếng. Và lại, đến lúc đứng giữa mình và đệ đệ, phải chăng mẹ lại đưa ra lựa chọn giống như lần trước?

Trong lòng chua xót, ngoài mặt lại chẳng hề để lộ một phần, nàng thân nhiên mỉm cười, chỉ ra sau lưng mình: "Vừa rồi tôi thấy một người tay cầm đĩa máu, nhảy qua tường chạy về hướng Tây."

Thiếu niên, cười ngửa trắng "sặc" một tiếng, rồi không ngừng ho khan. Nam tử cười ngửa đen đưa mắt nhìn sang cậu, thiếu niên ngượng ngùng cười nói: "Ày, lục ca, không sao đâu, gió thổi làm đầu lưỡi đệ phát đau thôi."

Lục ca... Quả nhiên là Lục hoàng tử - Sở vương Ninh Dịch, còn người bị gió thổi đau đầu lưỡi, hiển nhiên là Thập hoàng tử Ninh Tế.

Trong kinh từng lưu truyền một câu thơ, "Cây mai sớm nảy chồi cao, Trời xanh nước Sở dạt dào sắc xuân." Ấm chỉ đến Ninh Dịch với tước phong Sở vương.

Trong số các Hoàng tử đương thời, ban đầu người nổi bật nhất hoàn toàn không phải Thái tử, cũng không phải Thất hoàng tử được xưng hiển vương, mà là vị Lục hoàng tử tuổi còn trẻ đã thông minh lanh lợi này. Nghe đồn khi người này mới sinh, cung nhân từng nghe tiếng lễ nhạc vang lên phía chân trời. Nhưng truyền thuyết này hình như không mang đến vận may cho y, chỉ sau mấy tháng mẫu phi của y đã mắc chứng băng huyết hậu sản mà chết, lặng lẽ chôn vùi trong hoàng thành nguy nga tráng lệ. Về sau Hoàng hậu từng có ý muốn nhận nuôi y, song không hiểu vì sao lại nhanh chóng giao y cho cô em họ của mình là Quý phi Thường thị nuôi dưỡng.

Nghe đâu Ninh Dịch biết nói rất muộn, ba tuổi mới bập bẹ câu đầu tiên. Nhưng dường như câu nói ung dung đến muộn kia lại mở ra cuộc đời tài trí của y. Mới lên năm y đã phá thế cờ Trần Lung của kỳ thủ hàng đầu cả nước, lên bảy đã đối thơ với thiên hạ đệ nhất tài tử Tân Từ Nghiễn, trong một tuần trà, làm xong bài phú Thịnh phong, nghìn chữ trời chảy lưu loát, vẽ ra cảnh trí muôn hình vạn trạng, khiến Tân Từ Nghiễn phải đập bàn sùng sốt, kết làm bạn vong niên; cũng nhờ thế mà được hoàng gia mời làm việc, trở thành Viện trưởng của thư viện đứng đầu thiên hạ, đưa tên tuổi của Ninh Dịch chấn động kinh hoa.

Có điều thứ gì quá rực rỡ đều chẳng thể bền lâu, năm Ninh Dịch bảy tuổi, sau khi Thiên Thịnh lập quốc, một cơn bệnh nặng đã chôn vùi tài trí vô hạn của cậu bé sáng láng kia. Sau khi trở về từ lần ranh sinh tử, tính cách Ninh Dịch thay đổi hoàn toàn, từ đó trở đi dong ngựa Chương Đài(*), trầm mê trong yên hoa, cảnh én lầu Tạ, cảnh liễu họ Vương(**). Lục hoàng tử thiếu niên phong lưu trở thành một giai khách, là cái tên thường được ní non thốt ra từ đôi môi thắm, hàm răng ngọc của các hoa khôi chốn Đế Kinh.

(*) Chương Đài là một con phố có nhiều kỹ viện trong thành Trường An thời Hán.

(**) Vương, Tạ là hai thế gia dưới triều Tấn, sinh ra những tài tử giai nhân nổi tiếng.

Cũng bởi thế mà Tân Từ Nghiễn từng than thở với bạn bè: "Tiền người muốn tiền nghìn trùng. Lại hiếm cách trở núi sông xa vời", đây là câu nói tiếp trong bài thơ mô phỏng Ninh Dịch, hàm nghĩa trong đó sâu không tả hết. Tuy nhiên dù ẩn chứa hàm nghĩa gì, dù có ai từng nuôi ý định "Tiền người nghìn dặm" hay không, thì đối với Ninh Dịch bây giờ cũng đã không còn ý nghĩa.

Cũng vì cơn bệnh kia nên Ninh Dịch vẫn ở lại Đế Kinh điều dưỡng thân thể, đương nhiên là điều dưỡng bằng thuốc hay bằng mỹ nhân hương diễm thì còn phải cân nhắc nhiều.

Nhưng Phượng Tri Vi tuyệt đối sẽ không cân nhắc vấn đề ấy vào lúc này, nàng chỉ về hướng kia như thật. Ninh Dịch liếc nàng, còn chưa kịp nói gì thì vị Thập hoàng tử Ninh Tế "bị gió thổi đau đầu lưỡi" kia đã mỉm cười nói: "Vậy thì, các hạ làm ơn dẫn đường nhé?"

Cậu mỉm cười xảo quyệt, đôi mắt đen láy xoay vòng vòng, trông hờn hờ như đang hóng kịch vui. Tường đầu Phượng Tri Vi chắc chắn phải chột dạ, ai dè nàng lại gạt đầu, xoay người đi thẳng.

"Đuổi theo!" Ninh Tế vô cùng sùng sốt, nhưng phản ứng cũng rất nhanh.

Đám linh tuần vội vàng đuổi theo, Phượng Tri Vi dẫn bọn họ quẹo trái rẽ phải vào một con hẻm nhỏ, rồi nói: "Tôi thấy kẻ kia chui vào trong con hẻm này."

Con hẻm nàng chỉ chính là nhà của hắc y nhân kia - Ninh Dịch bằng lòng cho nàng một cơ hội tự cứu, trong nháy mắt nàng đã nghĩ đến người thần bí này. Khai ra Phượng Hạo không chừng còn liên lụy đến mình, chứ khai ra người này, chỉ ít ông ta có thể bảo vệ bản thân; ngộ nhờ có động thủ, thì nàng cũng dễ dàng thừa cơ đào tẩu.

Nghĩ vậy, Phượng Tri Vi lặng lẽ lùi lại vài bước, chờ bên trong nào loạn là mình chuồn gấp.

Mặt nàng nhìn đám nha dịch, chân lùi về đằng sau, bỗng cảm thấy lưng mình lạnh toát, có vật gì cứng cứng chạm vào thắt lưng.

Quay lại, nàng thấy cây roi ngựa nạm vàng khảm ngọc chắn ngang sau thắt lưng mình, trên ngựa là dung nhan thanh tú của Ninh Dịch đang cúi xuống, nhìn nàng mỉm cười tựa như rất thân thiết, "Muốn đi đâu?"

Phượng Tri Vi thấy đôi mắt y hoàn toàn không có ý cười, cũng chằm chằm mỉm cười, đáp: "Không muốn đi đâu cả, chờ Chi huy sứ đại nhân truy tìm hung phạm."

"Vừa hay, hai ta tâm ý tương đồng." Ninh Dịch cười càng thêm thân thiết.

Phượng Tri Vi giần giật khóe miệng, nghĩ thầm dù sao người vẫn chưa chết, việc bé con con này Vương gia ngài cũng theo đến tận nơi làm cái gì gì? Nàng đứng tựa lưng vào ngựa y, ngẩng đầu lên ngắm con hắc mã đẹp hoàn hảo với ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ, cười hỏi: "Vương gia, đây là nòi ngựa ô của nước láng giềng Đại Liêu phải không? Nòi ngựa này thiên hạ khó tìm, nghe đâu một năm Đại Liêu cũng chỉ sinh ra được vài con."

Lời vừa mới dứt, Thập hoàng tử Ninh Tế đi bên cạnh đột ngột quay sang nhìn Ninh Dịch với vẻ mặt hơi lo lắng.

Sắc mặt Ninh Dịch vẫn bình thường, đưa mắt nhìn xuống Phượng Tri Vi đang thần nhiên đối mắt với ý. Cô gái kia khẽ ngẩng đầu, tuy mang dung mạo của một thiếu niên nhợt nhạt, nhưng ánh mắt vẫn yên ả trong veo như ngày trước, thật sự không nhìn ra có điểm gì khác thường.

Ánh mắt y thoáng lảng đi, "ừ" một tiếng hết sức ngắn gọn, ngoảnh đầu đi có vẻ xuất thần.

Phượng Tri Vi hình như không nhận ra tâm trạng y đột ngột chuyển biến, nàng hăng hái đưa tay vuốt ve lên người con ngựa kia.

Ninh Tế biến sắc mặt, quát lớn: "Đừng tự tiện vuốt ve Nhiếp Điện, nó nóng tính lắm... Ồ?"

Con danh mã tính tình quái đản lạ thường kia hôm nay bỗng dung đổi tính, trước những cái vuốt ve của Phượng Tri Vi nó chỉ tránh né lấy lệ, sau đó khẽ nhích lại gần nàng hơn một chút.

Lúc này Ninh Dịch cũng đã quay sang, trong ánh mắt ẩn chứa nét kinh ngạc. Phượng Tri Vi thu tay về ngược lưng cười nói:

"Xin lỗi, con ngựa này đẹp quá, tôi không nhịn nổi."

Nàng khẽ mỉm cười ra vẻ vô tội, chợt nhớ trước đó không lâu hắc y nhân từng tán gẫu với nàng, kể rằng Nhị hoàng tử và Lục hoàng tử từng tranh nhau danh mã của Đại Liêu, vụ đó âm ỉ đến độ lão Hoàng đế suýt nữa phải động đến gia pháp tổ tông. Lục hoàng tử cũng vì thế mà bị cầm tù ba tháng, giờ xem ra đây quả nhiên không phải tin vịt.

"Bùm!"

Hai người còn chưa nói xong, đám nha dịch nhận lệnh lục soát tiểu viện đang định đá tung cửa viện thì bên trong đột ngột phát ra một tiếng nổ lớn.

Trong nháy mắt tường viện sụp đi một nửa, cái bếp lò đặt cạnh tường vẫn dùng để đun thuốc bay vèo lên, va vào người mấy nha dịch xung phong đi đầu, khiến vài người kêu khóc loạn xạ rồi nhảy ra ngoài, nhiều người khác bị luồng khí áp đẩy ngã xuống đất.

Giữa mịt mù khói bụi, trong đống đổ nát của tiểu viện bất ngờ có hai bóng người bay lên. Một người mặc áo đen rộng, đeo mặt nạ bằng gỗ mun, chính là hắc y nhân thần bí đã hành hạ Phượng Tri Vi bấy lâu. Người còn lại nàng không nhận ra, nhìn từ đằng xa chỉ thấy vóc dáng y cao gầy, đội nón che mặt, tay áo màu xanh thiên thủy phơ phất tựa mây bay. Thân pháp của y rất lạ lùng, bay thẳng lên từ giữa màn bụi, toàn thân tĩnh như hồ nước đọng. Ánh hoàng hôn chiếu lên vai y, sắc xanh thiên thủy toát ra quang sáng màu nước nhợt nhạt, như một pho tượng thần chạm ngọc bay lên trong ánh sáng huyền ảo.

Nháy mắt ấy mọi người dưới đất đều ngẩng đầu nhìn lên, ngay cả Phượng Tri Vi cũng nheo mắt nhìn theo, chỉ cảm thấy dung nhan còn chưa rõ, thì khi chất kia phong thái kia cũng đủ bức người.

Nhưng đứng vào khoảnh khắc bị phong thái ấy nhiếp phách câu hồn, hai người kia đã lao tới. Xem ra họ vốn đang giao đấu ngay trong tiểu viện thì bị Phượng Tri Vi dẫn người xông vào gây rối, cho nên mới phá nhà xông ra.

Hắc y nhân phát hiện ra Phượng Tri Vi, "ồ" một tiếng lao vút tới. Nam tử áo xanh đội nón che lại bám sát theo sau như một làn khói nhẹ, tay tiện đà chụp lên đầu vai hắc y nhân. Hắc y nhân né tránh theo bản năng, vậy mà người kia vẫn không đổi phương hướng, chụp thẳng vào mặt Phượng Tri Vi.

Dưới ánh nắng, ngón tay kia tựa ngọc, mà đầu ngón tay lại phơn phớt hồng như san hô.

Tốc độ của người này nhanh đến lạ thường, Phượng Tri Vi mới thấy trước mắt nhoáng lên thì kinh phong đã ập thẳng vào mặt, đang mải than văn dung mạo như hoa như ngọc của ta thì thôi từ đây xa cách, thì Ninh Dịch đứng bên cạnh bỗng lạnh lùng "ừ".

Tiếng "ừ" còn chưa dứt, ống tay áo của y đã đón gió tung bay phất phới, rồi một luồng ánh sáng xanh biếc lóe lên.

Khắp đất trời bao phủ trong ánh hào quang chói lóa.

Chói lóa tới bức người, khiến tất cả phải vội vàng nhắm mắt, Phượng Tri Vi cũng không ngoại lệ. Nàng gắng gượng hé hé mở mắt muốn nhìn cho rõ tình hình xung quanh, chợt mơ hồ cảm thấy có chất vải mềm mại lướt qua gương mặt, sắc xanh trong veo như thiên thủy, tựa màu trời được gột rửa sau cơn mưa. Ánh mặt trời nhợt nhạt xuyên qua khe hở giữa những sợi vải dọc ngang dường như bởi thế mà trở nên trong trẻo; cảm giác lướt qua mặt vừa mềm vừa nhẹ, như một giác mộng kinh động phồn hoa.

Rồi nàng lại cảm thấy có quang sáng màu nguyệt bạch lóe lên, sắc xanh thiên thủy mịt mờ như mộng nhòa đi, một dải lụa xanh biếc hoa lệ quét ngang qua trước mắt, đoá mạn đà la màu vàng nhạt yêu kiều nở rộ, giữa mi tâm bỗng rớt xuống một giọt nước âm ẩm.

Giọt nước kia có màu đỏ tươi, dính vào giữa đôi mày, tựa như một nốt ruồi son mà số phận vô tình chấm xuống.

Những biến hóa muôn hình vạn trạng chỉ diễn ra trong thoáng chốc, Phượng Tri Vi chợt cảm thấy ngẩn ngơ trong lòng. Nàng không rõ chuyện gì đã xảy

ra, đáy lòng lại nổi lên hơi lạnh se sắt, sau đó cảm thấy thân thể nhẹ bẫng đi, không còn điều khiển được mình nữa, bị ai đó túm ra ngoài.

Ba bóng người biến mất trong nháy mắt.

Bãi chiến trường lặng ngắt như tờ.

Hồi lâu, có người khẽ hừ một tiếng, kể đến là giọng của Ninh Tế, mang theo vài phần khiếp hãi và bất an: "Lục ca, huynh bị thương rồi!"

Chỉ huy sứ Bình Mã Ti kinh hãi, vội vàng chạy qua thăm hỏi. Ninh Dịch không hề biểu lộ cảm xúc, bình thản nhìn theo hướng Phượng Tri Vi biến mất. Lúc này y đã không còn cười trên lưng ngựa, mà cái yên ngựa y cười ban đầu không biết đã lật ngửa từ bao giờ.

Mới vừa rồi, khi bản năng thôi thúc y đối chọi với nam tử áo xanh kia toan cứu vãn gương mặt nàng, thì nữ tử vô liêm sỉ ấy lại giờ trò động tay động chân vào yên ngựa của y trước.

Rất rõ ràng, trước đó nàng cố ý gợi chuyện xưa về nòi ngựa ô Đại Liêu, dụ cho y khó chịu mà sơ ý, tiện tay gắn một cái móc câu ngược đơn giản lên yên ngựa y. Khi y lao xuống ngựa để chặn người kia thì đã vô tình kéo cái móc ngược xoay lại chọc con ngựa đau điếng. Ngựa chồm lên ngáng chân khiến động tác của y chậm đi một chút, thế là không những không thể ngăn cản đối phương mà bản thân lại còn bị thương.

Nàng có quen gã áo xanh kia không? Hai người đã hẹn nhau đồng loạt ra tay tấn công y sao?

Ninh Dịch không tỏ thái độ gì, có điều trong ánh mắt lại sinh ra hơi lạnh âm u. Y không hề đáp lại lời hỏi thăm ân cần của Chỉ huy sứ, chậm rãi rút từ trong tay áo ra một vuông khăn lụa, lau vết máu trên tay rồi tiện thể ném đi. Khăn lụa rơi xuống đất, những đóa hoa yêu kiều thêu trên khăn rung rung trong gió, sinh động như thật.

Thế rồi y thoải mái xoay người, nhắc chân giẫm chiếc khăn thêu khéo léo tuyệt vời do giai nhân tặng xuống bùn lầy, không hề luyến tiếc.

Ánh hoàng hôn thoát nhìn rực rỡ mà thật ra lại vô cùng xa cách, che đi khóe môi thấp thoáng ý cười lạnh lạnh của y.

Được, được lắm, cô được lắm...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ai Đi Theo Ai

Hơi lạnh đêm đầu xuân mang đến cảm giác không buốt giá mà thấm sâu vào da thịt. Phượng Tri Vi bị quắp đi, người phơi ra trước gió, chẳng mấy chốc toàn thân đã đông cứng thành cột băng.

Nàng không thể ngẩng đầu, không nhìn thấy gương mặt người đang kìm kẹp mình, chỉ thấy ống tay áo màu xanh thiên thủy phất phơ lay động trong gió, rõ ràng là nam tử che kín mặt mũi lúc này đã định cào rách mặt mình.

Y phục người này trông hơi quái lạ... Hoàng triều Thiên Thịnh giàu có phong lưu, người đương thời chuộng kiểu y phục rộng rãi thoáng mát, nam tử để lộ một phần xương quai xanh được coi là vẻ đẹp chồn đồ thành. Nhưng người này lại quấn kín mít từ đầu đến chân, vải che trên nón rủ xuống đến tận bả vai, ngay đến cái cổ cũng không chịu lộ ra lấy một chút. Ống tay áo cũng dài hơn so với người bình thường, khi rủ xuống che kín cả ngón tay, chẳng thèm để ý xem ăn mặc như thế có tiện đánh đấm không.

Khí chất trên người y không giống nét lạnh lạnh pha mỹ miễm như trăm hoa dưới tuyết dày của Ninh Dịch, mà giống mùi vị rau hẹ xanh mọc giữa dòng nước, thoang thoảng khó nhận ra, rồi xa rồi lại khiến người ta nhớ nhưng cảm giác thô ráp mà sạch sẽ ấy.

Y xách theo Phượng Tri Vi chỉ bằng hai ngón tay, đầu ngón tay còn cong lên, không phải làm bộ làm tịch tạo thế lan hoa chi, mà rõ ràng là không muốn chạm vào bất cứ bộ phận nào trên người nàng.

Phượng Tri Vi gượng cười, nghĩ thầm tay này tám phần mười cũng là kẻ khó chơi. Võ công của hắc y nhân rõ ràng rất siêu phàm mà người này hình như còn cao hơn một bậc. Giá biết trước chuyện sẽ ra nông nổi này, thì mình thà ngồi tù còn hơn.

Nhưng người này vốn không quen không biết, có sao y muốn bắt mình đi chứ?

Thân thể bỗng khựng lại, động tác bất ngờ này khiến nàng hoa mắt chóng mặt, hồi lâu mới nhìn rõ mình đang dừng lại trên một cánh đồng ở ngoại thành.

Người kia quẳng nàng xuống mặt đất, lúc ném ra còn không quên điểm huyệt nàng, sau đó đứng yên không nhúc nhích.

Y đứng bất động, lặng thinh, ánh trăng lạnh lẽo loang ra một làn sương trắng. Giữa khoảng trắng ấy, trông y trong veo tinh khiết càng giống một pho tượng hơn.

Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên nhìn y, trong lòng ngửa ngáy, bỗng hoài nghi phải chăng mình đang đứng bên một lão cương thi dung nhan vĩnh viễn không già trong truyền thuyết.

Cũng may á huyết chưa bị điểm, nàng bèn thử bắt chuyện: "Này..."

Người kia vẫn không nhúc nhích, thậm chí cũng không thèm xoay đầu. Phượng Tri Vi không nản chí, tiếp tục gọi: "Này... Đại hiệp..."

Người kia đột ngột đáp lời, nói với khoảng không trước mặt, "Này, đại hiệp."

"..."

"Ngài là ai?"

"Ngài là ai?"

"..."

"Tôi tên là Ngụy Tri..."

"... Tôi tên là Ngụy Tri."

"..."

Phượng Tri Vi rút cuộc mất hết kiên nhẫn, mặt mày nhăn nhó phỏng đoán... người này là con sâu nhại phải không? Hay y đúng là một khối cương thi? Loại cương thi xinh đẹp, không biết nói tiếng người ấy?

Người kia lặng lẽ đứng yên, hình như đang từ từ suy nghĩ, sau đó nhớ ra điều gì, bèn lắc lư cái đầu.

Đây là động tác đầu tiên của y cho Phượng Tri Vi cảm giác "giống người", trong lòng nhen lên hy vọng, đổi sang chủ đề khác, hỏi: "Đại hiệp, chúng ta không thù không oán, ngài bắt tôi đến đây làm gì chứ?"

Lần này rút cuộc người kia cũng đáp một câu có vẻ bình thường: "Bắt người."

...Ý là sao chứ?

"Bắt ai?"

"Người."

Phượng Tri Vi tái xanh nửa bên mặt - tôi đương nhiên biết tôi là người!

Đổi sang cách hỏi khác: "Người ngài muốn bắt, là tôi?"

Người kia nghiêng nghiêng đầu, ánh trăng xuyên qua mạng che bên dưới cái nón, thấp thoáng thấy sóng mắt sáng ngời tĩnh lặng, như một viên ngọc ngưng đọng lại, không hề di chuyển.

"Bắt người trong viện."

Phượng Tri Vi lại ngớ người, ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Không biết là ai, miễn là người trong viện? Vấn đề là lúc ấy trong viện có rất nhiều người."

Người kia hình như ngẫm nghĩ một thoáng. Y nói chuyện rất chậm, trả lời cũng lâu, thốt ra từng chữ từng chữ một, giọng điệu không hề lên bổng xuống trầm, lúc trả lời không thèm nhìn người, ánh mắt chỉ đổ lại trong vòng một thước ba tấc đất trước mặt mình, trông như một người trí tuệ chậm phát triển. Nhưng Phượng Tri Vi lại biết, một người trí tuệ chậm phát triển rất khó học thành thứ võ công tuyệt đỉnh lưu loát như mây bay nước chảy của y.

Rồi nàng nghe y đáp: "Bọn họ bảo, bắt người trong viện."

Phượng Tri Vi ngớ người một lúc rồi lờ mờ hiểu ra, xem ra người này nhận lệnh kẻ khác đến đây, có lẽ là đi bắt hắc y nhân. Hắc y nhân vẫn luôn sống một mình, không hề có khách lạ, cho nên cái gã có chấp này đã được dặn chỉ cần bắt người trong viện là xong. Ai ngờ nàng lại xông vào, mà trào cuối cùng của người này nhắm vào hắc y nhân. Hắc y nhân tránh được, thế là y tiện tay tóm nàng thay thế.

Đúng là xui tận mạng mà!

Bỗng nàng lại cảm thấy có gì đó không ổn. Ninh Dịch cũng có mặt ở đây, có gì không bắt y?

Nàng thật thà nói ra thắc mắc, có điều vấn đề hình như quá khó với đối phương, dưới ánh trăng người kia lại đứng yên như một pho tượng ngọc, không hề đáp.

Gió lạnh vù vù, ánh trăng tịch tịch, một ngồi một đứng, bốn mắt nhìn nhau - à không, hai mắt nhìn tám mạng che.

Nửa canh giờ trôi qua.

Ánh trăng tịch tịch, hai mắt nhìn tám mạng che...

Một canh giờ trôi qua.

Gió lạnh vù vù, hai mắt nhìn tám mạng che...

...

Tám mạng che từ đầu tới cuối vẫn không hề nhúc nhích, tư thế đứng của tượng ngọc vĩnh viễn hoàn mỹ, còn Phurong Tri Vi đã suy sụp - mình đang làm trò quỷ gì đây!

"Ngài muốn làm gì?"

Tượng ngọc đáp: "Chờ."

"Chờ ai?"

"Chờ họ."

Phurong Tri Vi thở ngắn than dài, biết mình không cần hỏi họ là ai, hỏi cũng không ra đầu mà, "Sao bọn họ còn chưa đến?"

Đến đây là được rồi, thà bị một đao chém chết còn hơn bị phong bế huyết đạo ngồi chờ ở đây trong đêm xuân, trên mặt đất bùn lầy bên một pho tượng ngọc.

Dù sao người sắp đến đây hẳn cũng là người bình thường, còn có thể mở ra một con đường sống. Chứ với một pho tượng ngọc hoặc là một tảng đá, thì chẳng mở ra được cái gì sắt.

"Không biết."

Quả nhiên là không biết, Phurong Tri Vi phùng phùng lửa giận, có dễ tính đến đâu cũng không chịu đựng nổi thử thách điên người này. Nàng nén giận nhìn quanh quất một hồi, thấy cảnh vật bốn bề cũng rất một kiểu đồng không mông quạnh, chợt hiểu ra: "Các ngài hẹn nhau ngoài đồng? Ngài không đi lạc đường đây chứ?"

Chốn này bốn bề là cây cối núi đá, những nơi giống thế có rất nhiều. Gần đây nghe nói thư viện Thanh Minh ngoài thành đang mở rộng, việc khai thác đá đôi tuyến đường cũng làm địa hình biến động. Lẽ nào người này mới đến Đế Kinh lần đầu, đám đồng bọn của y không dặn dò y tí mĩ, cho nên y mới lạc đường?

Người kia chậm rãi xoay cần cổ, nhìn ngó một hồi rồi chậm rãi đáp: "Có thể."

...

Được rồi... Ông trời sinh ra ta chính là để rèn luyện ta thử thách ta cuối cùng tác thành cho ta... Phurong Tri Vi cắn răng cả buổi, rồi buông lời oán hận: "Tôi thuộc đường, ngài giải huyết cho tôi để tôi đưa ngài đi tìm chỗ ngài muốn đến."

"Nhưng họ muốn ta chờ."

"Họ muốn ngài chờ đúng chỗ!" Phurong Tri Vi rút cuộc gào lên không nể nang gì hết.

Người kia vĩnh viễn vẫn không bị Phurong Tri Vi lay chuyển, không hề hoang mang, tiếp tục đáp gọn lỏn mà đầy kiên định: "Chờ."

"Vậy ngài giải huyết cho tôi nhé?" Phurong Tri Vi thua liếng xiềng, mở miệng van nài, "Bọn họ không nói cấm giải huyết đạo phải không?"

Câu này cuối cùng cũng có tác dụng, tượng ngọc suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu, phát ông tay áo.

Phurong Tri Vi lập tức cảm thấy thân thể mình được buông lỏng, không ngờ người này lại biết cách không giải huyết! Dựa vào kiến thức võ công mà đạo gần đây nàng được hắc y nhân rử ruyền thụ, thì loại võ công này thật sự là kinh thế, hãi tục.

Nàng lăn một vòng rồi đứng lên, phui phui bụi trên người; không thêm liếc bực tượng ngọc kia lấy một cái, mỉm cười hỏi: "Đại hiệp, bọn họ không nói bắt người về rồi sẽ làm gì phải không?"

Tượng ngọc trầm ngâm, tựa như đang lục lọi trong trí nhớ đáp án cố định của câu hỏi này, hồi lâu mới lắc đầu.

"Không nói giết chứ gì?"

"Họ nói muốn hỏi một số việc, hỏi người ấy ở đâu."

Nửa câu sau không đầu không cuối, Phụng Tri Vi nghe không hiểu cũng không thêm để tâm, chỉ nhắm vào trọng điểm, "Nếu bọn họ chưa nói muốn ngài xử lý người bắt được như thế nào, chỉ bảo ngài phải chờ, thế thì, ngài cứ chờ phần ngài, còn tôi đi phần tôi... Tạm biệt."

Tạm biệt, vĩnh viễn không gặp lại.

Ở gần người như thế, kiểu gì cũng sẽ điên.

Phụng Tri Vi đi rất dứt khoát, không hề ngoái lại, đi được một quãng khá xa lại không nhìn nổi tò mò, quay đầu lại.

Người kia vẫn đứng nguyên một chỗ không hề nhúc nhích, ánh trắng trải dài bóng y, ống tay áo màu xanh thiên thủy của y trông như một làn gió trong suốt phơ phất dưới trời trắng.

Phụng Tri Vi hừ hừ, cầm cúi đi tiếp.

Trước mặt bỗng hiện ra một khe núi, bấy giờ nàng mới nhận ra đây là một đỉnh trong đồi thông ngoài thành mười dặm. Nơi này vô cùng heo lánh, quanh năm vắng bóng người, nhưng trước mặt ba dặm có một tòa đình đón khách nhô cao cực kỳ bắt mắt.

Nếu nàng đoán không lầm, thì "bọn họ" trong lời tên cổ chấp kia, nhất định đã hẹn với y ở tòa đình đón khách đơn giản dễ thấy này. Ấy thế mà y lại chạy nhầm đường, chạy thẳng vào cái khe dựa lưng vào núi kia.

Phụng Tri Vi mỉm cười hả hê, nghĩ bụng cứ chờ nữa đi, xem y chờ một bước không đi một li không rời thế kia, chờ đến khi người ta tìm ra nơi đó, thì nhất định đã chết đói.

Nàng tiếp tục tiến lên, đi thêm vài bước nữa.

Sau đó đột nhiên thở dài, dừng chân.

Ấy da.

Thế rồi nàng xoay người, sai bước quay lại bên người kia. Y vẫn đứng đó, mặt hướng về ánh trắng, nàng bỏ đi hay quay lại đều không nhúc nhích.

Phụng Tri Vi một lần nữa tin chắc rằng người này thật sự cứ thế chờ ở đây đến chết đói.

Nàng chìa tay ra dắt y, người kia lập tức né ra. Phụng Tri Vi nói: "Ngài đi lạc đường rồi, bọn họ đang chờ ngài ở một nơi khác."

Người kia cuối cùng cũng nghiêng nghiêng đầu, Phụng Tri Vi cười tít, nắm tay áo y, "Đi thôi, tôi đưa ngài đi, cùng chờ với ngài."

Người kia bèn đi theo nàng.

Phụng Tri Vi hớn hở nắm tay người ta, đi về phía đình đón khách, trong lòng âm thầm tính toán: Đưa y đến tận nơi, có lẽ người đến tiếp ứng sẽ cảm tạ nàng, tặng nàng thứ gì đó. Y phục người này dùng toàn vải xịn, có lẽ xuất thân cũng rất khá. Bấy giờ nàng không dám về thành, ba nghìn lượng ngân phiếu không mang ra được; vừa hay có thể kiếm chút lộ phí mà cao chạy xa bay.

Ngày mùng Ba tháng Hai năm Canh Thân, trong một đêm gió dữ trăng mờ, Phụng Tri Vi Phụng đại tiểu thư dắt theo một nam nhân thần bí, đỉnh ninh mình đã kiếm được món hời to...

Phụng Tri Vi hỏi hận rồi!

Sớm đã biết nam nhân không thể tùy tiện dắt đi mà!

Nàng dắt tên kia đến đình đón khách, trên đường đi ban đầu còn rất phân khối, bởi nàng phát hiện ra y rất dễ dụ. Hỏi y trên người mang theo những gì, y bèn móc hết đồ đạc trong người ra, tuy không có bạc, nhưng lại có vài cái mặt nạ da người chế tác tinh xảo. Nàng không hỏi đã tự tiện lấy, tìm một cái mặt nạ thiếu niên bình thường đeo lên, tự thấy mình vớ được món hời. Tới đình đón khách, nàng vừa mệt vừa đói, bèn hỏi y: "Có mang lương khô không?"

Trong sách chẳng bảo đại hiệp hành tẩu giang hồ đều mang theo lương khô đó sao.

Người kia đứng thẳng, có trời mới biết cái tư thế cứng đờ này vì sao lại cho người ta cảm giác bông bênh như múa. Bấy giờ Phụng Tri Vi mới phát hiện một cách muộn màng rằng y phục trên người y may bằng chất liệu hết sức đặc thù, mềm mại mỏng nhẹ khác thường, hoàn toàn không có tác dụng giữ ấm.

Phụng Tri Vi chợt nảy ra ý xấu, chất liệu này không phải là để nâng niu làn da mềm mại của y đấy chứ?

Người kia nghe nàng dò hỏi, lần này phản ứng rất nhanh - nhưng không phải trả lời, mà là dạ dày lập tức réo ừng ục, rồi y chậm rãi chìa tay ra với nàng, "Lương khô."

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt, bấy giờ mới tỉnh ngộ - người ta đối bụng, đòi nàng đưa lương khô.

Bàn tay chìa ra cũng trắng ngần như tạc bằng ngọc, không mây may giống ngón tay của người tập võ, tiếc thay Phượng Tri Vi hoàn toàn không có nhũ hính thường thức, chỉ nảy ra một ý nghĩ không hề thực nữ là hung hăng bẻ gãy bàn tay này.

"Ngài biết săn thú không?" Nàng nén giận, miễn cưỡng cười tươi như hoa mà hỏi.

"Người đi săn thú."

“!!!”

Đây không phải đại hiệp, mà là một thiếu gia!

Phượng Tri Vi bắt đầu hối hận về quyết định của mình, thôi được, hay là vút quách y đi, đến đối chết cho rồi.

Nàng dịu dàng buông ngón tay đang kéo vạt áo y, dịu dàng xoay vai y về một hướng, cười nói: "Này, thấy không, đây là đình đón khách. Ngài đứng đây chờ, để tôi đi săn thú cho ngài, tạm biệt."

Rồi nàng tiêu sái phát tay, sải bước rời đi.

Cuối cùng cũng có một quyết định sáng suốt... Quả nhiên không thể tùy tiện dắt nam nhân về...

Nàng nhẹ nhàng cất bước dưới trăng, còn hơi kinh ngạc vì thể lực mình dường như ngày càng khá lên, hành xác đến quá nửa đêm vẫn không mệt mỏi, nhịp chân mới mạnh mẽ làm sao.

Nhịp chân... mạnh mẽ...

Tiếng bước chân này, quá nặng nề rồi.

Nàng cứng đờ người, quay đầu lại, quả nhiên thấy thiếu đội nón che đang bám theo sau lưng mình, ống tay áo mỏng màu xanh thiên thủy như một dòng nước tình lặng chảy tràn ánh trăng.

Phượng Tri Vi bưng trán, nàng có dự cảm đau thương, rằng mọi chuyện không dễ giải quyết như thế.

"Ngài đi theo tôi làm gì?"

Tượng ngọc bình thân đáp: "Người nói sẽ theo giúp ta."

"Tôi chỉ lè ngài thôi." Phượng Tri Vi ngọt ngào mềm mòng bảo y.

"Người nói sẽ theo giúp ta mà." Tượng ngọc không hề nhúc nhích.

“...”

Sau khi Phượng Tri Vi thử nghiệm tổng cộng ba bốn cách mà vẫn không thể khiến tượng ngọc buông tha, không đi theo nàng nữa, nàng rút cuộc cũng đau khổ nhận ra, viên kẹo vùng mạch nha này coi như đã bám dính lấy nàng rồi. Từ đầu đến cuối, y chỉ dùng đúng một câu để sai phách nàng!

Người nói sẽ theo giúp ta!

Thôi được rồi, đôi co với người này khác nào tự hành xác, cuối cùng Phượng Tri Vi quyết định bỏ cuộc. Nàng đi đến quá nửa đêm, vừa đói vừa khát, thấy đằng trước có một khe suối, bèn xuống uống nước rửa mặt. Đèn ven bờ suối, gờ mặt nạ ngồi xổm xuống, trắng sáng vàng vạc, hình bóng nàng in rõ mồn một dưới dòng nước biếc.

Cái bóng kia trông hơi khang khác.

Phượng Tri Vi ngẩn ngơ ngắm nhìn cái bóng chập chờn lay động giữa sóng nước - cô gái ngồi sáng như trăng, một nốt ruồi son in trên mi tâm, tăng thêm mấy phần diễm lệ.

Hồi lâu, nàng chậm rãi giơ tay chấm lên mi tâm, đầu ngón tay dính một vệt đỏ tươi, hắt sáng mờ mờ dưới ánh trăng.

Phượng Tri Vi ngơ ngẩn nhìn vệt máu trên mi tâm hồi lâu, tâm trí hồi tưởng lại ống tay áo màu nguyệt bạch phơ phất buổi hoàng hôn, và đoá mạn đà la nở rộ giữa luồng sáng xanh biếc hoa lệ.

Ninh Dịch bị thương ư?

Phượng Tri Vi lập tức đoán ra lý do y bị thương hiển nhiên liên quan đến chuyện lên lút của mình - giao đấu với cao thủ cỡ tượng ngọc, chỉ cần thoáng phân tâm, đừng nói là bị thương, còn có thể nguy đến tính mạng.

Nàng ngơ ngẩn đứng dưới trăng, sau một khoảng lặng dài, ánh trăng như sương bạc dát lên gương mặt nàng trắng ngần như ngọc, lại chảy xuống ống tay áo tung bay. Dưới ống tay áo, ngón tay dính máu, cuối cùng lặng lẽ nghiền nát vết máu ấy...

Nốt ruồi son đậu trên mi tâm ai, chẳng lưu được dấu ấn sinh mệnh.

Hồi lâu, Phụng Tri Vi ngẩng đầu, bấy giờ mới thấy một tòa kiến trúc ẩn giấu trên lưng chừng ngọn núi trước mặt.

Nhìn một góc mái cong lợp ngói xanh độc đáo lộ ra giữa núi đá và tàng cây, thì hình như con đường ngoắt ngoéo này lại dẫn đến thư viện Thanh Minh.

Thanh Minh được mệnh danh là thư viện đứng đầu thiên hạ, tiền thân là thư viện lớn nhất Đại Thành, ban đầu là nơi tập trung những kẻ sĩ tài giỏi trong thiên hạ, không phân quý tộc hay nhà nghèo, chỉ tuyển những học sinh xuất sắc. Đến những năm cuối của Đại Thành, giai cấp xã hội dần dần phân chia nghiêm ngặt, Thanh Minh từ từ trở thành thư viện hàng đầu của hoàng gia, chỉ phục vụ hoàng tộc và quan lại quý tộc. Nhưng từ khi Tần Tử Nghiễm nhậm chức Viện trưởng trở đi, dưới sự kiên trì của ông, hằng năm vẫn thu nhận một bộ phận học sinh đặc biệt xuất sắc xuất thân từ nhà nghèo và hộ dân buồn bán. Những học sinh này vào đây không dễ dàng chút nào, học xong quá nửa là hoạn lộ thông suốt. Cũng không có gì lạ, thư viện ở đẳng cấp rất cao, bất cứ một học sinh mai danh ẩn tính nào cũng đều có thể là quý tộc thủ đoạn phi thường, dù học hành chẳng đến nơi đến chốn thì chỉ dựa vào quan hệ tạo lập được cũng đủ lấn lộn cả đời.

Cho nên vào cuộc thi hàng năm của thư viện Thanh Minh, người trong thiên hạ đều chen nhau đến vỡ đầu mẻ trán. Phụng Tri Vi nhớ lại đoạn đối thoại giữa mẹ và đệ đệ ngày ấy, nghĩ bụng cái đám hồ bằng cầu hữu giao du với nó chắc đều là học sinh trong thư viện Thanh Minh? Quả nhiên con nhà giàu sang quyền quý.

Giờ này nàng rất đói, lại chẳng biết đi đâu, còn dắt theo một cục nợ, nghĩ bụng hay là mình đi kiếm chút đồ ăn?

Thế là nàng dắt theo tượng ngọc đi gõ cửa, gõ một hồi cửa bên cũng chịu mở, một lão nô thò đầu ra. Phụng Tri Vi trình bày mục đích đến đây, lão già kia tròn tròn mắt, cất giọng ồm ồm: "Một chén nước trăm lượng bạc! Một cái bánh một nghìn lượng, không có tiền thì cút xuống núi!"

Phụng Tri Vi ngạc nhiên - đây là nước hay là ngọc dịch quỳnh trượng? Lẽ nào lấy hơi thư viện Thanh Minh, ngay cả nước cũng trở nên cao quý?

Cũng may tính tình nàng lúc nào cũng dễ chịu, muốn chọc giận nàng không dễ, bèn cười cầu tài: "Ông ơi... anh cháu có bệnh, xin ông châm chước cho một chút..."

"Ồ, ông biết anh mầy có bệnh, còn biết mầy mò côi cha từ nhỏ, sống gửi nhà người, bị đối xử ghê lạnh, anh không yêu em không kính, bị đuổi khỏi nhà phiêu bạt giang hồ suốt bị bán vào kỹ viện..." Ông lão tròn mắt, vung tay hăng hái tuôn ra một tràng.

Phụng Tri Vi ngược nhìn ông thán phục, sứt sứt nói: "Làm sao ông biết tài thế? Đúng là một chữ cũng không sai! Nhưng cháu không bị bán vào kỹ viện..."

"Mày không bị bán vào kỹ viện thì chị mầy bị bán vào kỹ viện, cũng thế cả thôi!"

Phụng Tri Vi nghe đến đây, cảm thấy có gì đó không ổn. Ngoảnh đầu nhìn lại, bấy giờ mới phát hiện bốn bề la liệt người quần thảo nằm lăn ra dắt mà ngủ. Có người ăn mặc chỉnh tề, nhưng phần lớn áo quần lam lũ, dáng vẻ tiêu tụy, sắc mặt còn vàng vọt hơn nàng, nét mặt còn đáng thương hơn nàng, y phục thiếu thốn không che kín mông, ai nấy đều nhìn lão nô kia đầy mong mỏi, đáy mắt lóe lên tia khao khát.

Phụng Tri Vi thoáng động lòng, mơ hồ hiểu ra, thì lão nô đã hung hăng đóng cửa lại.

Nàng cười gượng, lắc đầu định đi, bỗng có một thiếu niên bước lại gần, nho nho nhả nhả vãi chào nàng: "Huynh đài."

Phụng Tri Vi không biết hẳn ta qua đây làm gì, bèn trả lễ. Thiếu niên kia dung mạo thanh tú, đôi mắt sáng ngời ngời, liếc qua liếc lại rất nhanh khiến người ta nhìn mà hoa mắt.

Thiếu niên kia thần bí sán lại gần, hỏi: "Phải chăng huynh đài không biết vì sao lại thành ra như thế?"

Phụng Tri Vi nghiêm túc thỉnh giáo: "Xin nghe tường tận."

"Tân Viện trưởng của thư viện, vốn xuất thân từ nhà nghèo." Thiếu niên kia cười khẽ, "Ông ấy luôn ưu ái học sinh nhà nghèo, cho nên..."

Phụng Tri Vi chợt tỉnh ngộ - cho nên dù giàu có hay nghèo hèn, những người này đều sắm vai hạng cùng đinh khổ rách áo ôm lang thang đầu đường xó chợ người sau thê thảm hơn người trước, mong Tân Viện trưởng vừa lòng mà cho mình vào thư viện.

Cho nên lão nô đã nhìn quen cảnh này cứ tưởng nàng cũng là một thành viên trong đội quân than nghèo giả khổ, mới cho nàng ăn cục bơ to tướng.

Oan uổng ghê gớm!

"Nếu biết trong số này có kẻ giả vờ, tại sao không ngăn chặn dứt khoát?"

Nét mặt thiếu niên mơ hồ lộ ra vẻ kính trọng, đáp: "Tân Viện trưởng nói, đuổi những người này đi rất dễ, thư viện sẽ yên tĩnh trở lại. Nhưng nếu trong số đó thật sự có người nghèo khổ mà tài hòa thì chẳng phải mình đã cắt đứt mất cơ hội của người ta sao? Cho nên ông ấy không hề ngăn cản, thì thoảng còn ra đây đích thân chọn lựa. Có điều nếu muốn qua cửa lão nô này, thì rất khó."

Phượng Tri Vi cười cười, nói: "Tân Viện trưởng quả là lòng dạ từ bi."

"Phải rồi!" Thiếu niên ngưỡng mộ nói, "Viện trưởng đại nhân nhân phẩm cao quý, tâm địa thiện lương, thương người già giúp người nghèo, không ham nữ sắc, đạo đức vững vàng, giữ mình trong sạch..."

Hắn khen ngợi thao thao bất tuyệt, Phượng Tri Vi mỉm cười ngồi nghe, nghĩ thầm người đang kể về một người bình thường ấy hả? Mà tiểu tử này cao giọng như thế, hay hắn muốn cho lão nô hoặc là Tân Viện trưởng lúc nào cũng có thể bước ra nghe thấy?

Chợt nghe hắn hậm hực thở dài, hạ giọng bảo: "Tiểu đệ từ Hoàng Hải đến đây, không biết quy củ chốn này, ăn mặc quá bảnh bao, đành tìm mua mấy bộ áo cũ của người nghèo dưới chân núi. Ai ngờ người dưới chân núi đều đã thành nhà giàu nhờ bán đồ cũ, y phục họ mặc so ra còn bảnh bao hơn tôi..."

Hắn thở dài không ngớt, nét mặt vô cùng đau xót.

Phượng Tri Vi nghe tiếng đàn ca là hiểu nhã ý, nhanh nhẩu nói: "Thì ra huynh đài vừa ý bộ y phục này của tiểu đệ?"

"Chuẩn rồi!" Thiếu niên kia vỗ tay, "Huynh đài thật thẳng thắn! Tiểu đệ bỏ một trăm lượng bạc mua áo ngoài của huynh là được, bộ trường sam giao tử(*)! Hoàng Hải của tiểu đệ cũng để lại cho huynh luôn!"

(*) Còn gọi là giao tiêu, tương truyền là loại vải do giao nhân (tức người cá) dệt nên, xuống nước không thấm.

"Được, thành giao!" Phượng Tri Vi còn sáng khoái hơn hắn ta, lập tức bắt đầu cởi áo ngoài - bán một bộ đồ tiểu tử giá trăm lượng bạc, còn được tặng thêm một tấm áo khoác quý giá, có là thẳng ngực mới không bán!

Nàng vừa cởi áo, chợt nghe có tiếng "cách", một vật nhỏ rơi xuống từ giữa hai lớp tay áo. Phượng Tri Vi còn chưa kịp nhìn rõ xem nó là vật gì thì thiếu niên kia đã nhanh tay nhặt lên trước, cầm trong tay nhìn kĩ một lượt, bỗng "ồ" lên một tiếng.

Vật nằm trong tay hắn là miếng ấn giám bằng đá Điền Hoàng kia, thiếu niên lật lên lật xuống ngắm nghía mấy lượt, ánh mắt bỗng sáng lờ lờ như mắt sói.

Phượng Tri Vi nhìn hắn kinh ngạc, thầm nghĩ trông hắn như xuất thân từ một nhà giàu sụ, lẽ nào lại đi nổi lòng tham với một viên đá Điền Hoàng?

Thiếu niên kia nâng niu viên đá Điền Hoàng, hớn ha hớn hở nói: "Huynh có vật này sao còn phải..." Ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt ngạc nhiên của Phượng Tri Vi, hắn lập tức đổi giọng, cười hi hi sán lại gần, đưa khuỷu tay huych huych Phượng Tri Vi: "Đại ca, chúng ta thương lượng chuyện này."

Phượng Tri Vi vẫn còn hơi thắc mắc sao tiểu tử này tự dưng vốn vã thấy ghê, cứ như hai bên đã quen biết từ lâu lắm, bèn buột miệng hỏi: "Là sao cơ?"

"Huynh cũng muốn vào thư viện phải không?" Thiếu niên cười khê, "Tiểu đệ cam đoan huynh có thể vào, nhưng chỉ có một yêu cầu còn con, khi vào thư viện xin hãy nói tiểu đệ là tùy tùng của huynh, được không ạ? Thư viện cho phép mỗi học sinh mang theo hai người hầu nhập học, ấy chết, quên chưa tự giới thiệu, tiểu đệ họ Yên, đến từ Yên gia ở Hoàng Hải."

Ánh mắt Phượng Tri Vi chợt lóe sáng. Yên gia ở Hoàng Hải được tôn xưng là một trong ba đại tộc bí ẩn của Thiên Thịnh cùng với Chiến thế gia và Hiên Viên thế gia. Nghe đâu ba đại thế gia xưa kia đều là hoàng tộc, sau vì bị Đại Thành thôn tính, nên thế lực hoàng tộc cũ dần dần chuyển từ sản diễn ra sau cánh gà, không còn tiếng tăm trong triều ngoài nội. Nhưng trong chốn giang hồ, ba đại gia tộc lại có thế lực hùng hậu: Chiến thế gia khống chế giang hồ, Hiên Viên thế gia đứng đầu về buôn bán, nắm giữ những ngành nghề y dược, rèn, dệt trên cả nước; Yên thị lại là bá chủ trên biển, sở hữu xưởng đóng thuyền lớn nhất cả nước với những con thuyền viễn hành không lồ có thể đi đến các nước Tây di. Trên vùng Minh Hải xa xăm, thuyền Yên gia dong buồm che kín trời biển.

Thương gia tiền tài quyền thế hùng hậu, mà cánh tay lại không thể vươn dài đến chốn Đế Kinh dưới chân thiên tử. Nhưng dù sao đi chăng nữa, con em của Yên gia vẫn đáng đề kết giao.

"Sao dám để huynh đệ làm người hầu?" Phượng Tri Vi đoán rằng máu chột nằm trên viên đá Điền Hoàng, tuy nhiên không hỏi ra miệng, chỉ mỉm cười từ chối.

Tiểu tử kia cuống lên, vội vã nằn nì: "Mỗi tháng cấp ba nghìn lượng bạc ròng cho đại ca tiêu vật!"

"Không làm sao dám hưởng, ha ha..."

"Một vạn lượng!"

"Tiền tài là vật ngoài thân, ha ha..."

"Tất cả gia nhân thuộc hạ của tiểu đệ ở Đế Kinh, đại ca có thể sai phái bất cứ lúc nào!"

Phượng Tri Vi không cười ha ha nữa, chỉ mỉm cười quay đầu, chăm chú nhìn tiểu tử Yên gia. Tiểu tử Yên gia rút cổ về, kiên quyết gờ tay: "Thề trước bài vị của vua khai sáng tộc Đại Yên ta!"

Tổ tông nhà hắn thật đáng thương, hơi tí là bị lôi ra thề thốt...

Phượng Tri Vi mỉm cười, vỗ vai tiểu tử Yên gia.

"Chúng ta ai đi theo ai đây... Ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thư Viện Thanh Minh

Type: HK

Tiểu tử Yên gia lần thứ hai gõ cửa, quả nhiên tình thế lần này khác hẳn. Lão nô trước thì hách dịch, mà sau lại cung kính, đích thân ra ngoài nghênh đón, ba người ung dung bước vào cửa lớn của thư viện Thanh Minh có tiếng là khó vượt qua nhất trong ánh mắt vô cùng hâm mộ của mọi người.

Tượng ngọc thì khỏi cần hỏi ý, bây giờ toàn bộ tư duy của y đều hình như đều là bám đuôi Phụng Tri Vi, nàng hoài nghi liệu mình đi nhà xí y có bám theo không? Tiểu tử Yên gia thì vui mừng hơn hờ, nhìn cái mặt kia không giống đi làm tiểu tư tí nào, mà cứ như đi làm Viện trưởng.

Phụng Tri Vi giữ thái độ điềm nhiên, dù sao nàng cũng không có nơi nào để đi. Chôn kỹ viện, sau vụ Lý công tử bị cắt bì tốt nhất không nên ở lại quá lâu. Điều đáng tiếc duy nhất chính là chỗ hắc y nhân, công việc sắc thuốc cho hắn khiến nàng vô cùng khoan khoái, sau này không còn dịp hưởng thụ nữa rồi.

Nàng lần mò trong ngực áo, nhớ đến quyển sách mà hắc y nhân cho nàng mượn, định bụng giấu bẻm quyển sách này đi. Dù sao trên đời có mấy ai mượn sách mà biết trả lại đâu?

Tiểu tử Yên gia hơn hờ bám theo sau lưng nàng, hỏi: "Tiểu đệ Yên Hoài Thạch, không biết đại danh huynh trưởng là gì?"

Hoài Thạch? Tiểu tử này tinh ranh đến độ vắt đá ra dầu, mang cái tên này đúng là không thỏa đáng. Tên này nên đặt cho tượng ngọc thì hơn.

Phụng Tri Vi cười đáp: "Huynh đệ tên Ngụy Tri".

Đối phương "ừ" một tiếng, rõ ràng là không tin.

Phụng Tri Vi cũng mặc kệ cho hắn thích nghĩ gì thì tùy, hỏi tượng ngọc bằng giọng ôn hòa than thiết: "Tên?"

Nàng cuối cùng cũng phát hiện, nói chuyện với người này nhất định không thể diễn giải loãng ngoãng, càng đơn giản thì càng dễ lấy được đáp án

Quả nhiên tượng ngọc đáp: "Cố Nam Y"

"Tên rất hay". Phụng Tri Vi vờ tang bốc, trong lòng lại nghĩ uống cho một cái tên đẹp.

Thư viện Thanh Minh rất lớn, trải dài trăm dặm, chia ra làm hai phân viện Chính sử và Quân sự. Tất cả các học sinh nhập học đều mặc áo trắng, đối đãi ngang hàng, ăn ngủ học hành hoàn toàn giống nhau. Nghe nói quy định này do Tân viện trưởng đề ra, ban đầu triều đình hoàn toàn không đồng ý, nói làm thế sẽ không an toàn cho con em quan lại nhập học, cũng không thể tỏ rõ sự tôn quý của họ. Ông Tân Từ Nghiễn này cũng hay, không hề chống đối triều đình, mà lập tức dâng một bản bố cáo trước cửa thư viện, bên trên viết: "Bản viện thống nhất học sinh cũng có thể tự chuẩn bị đồ ăn chỗ ở trang phục, lấy đó để phân địa vị cao thấp. Bản viện cũng chỉ nhận y phục không nhận người, phạm là người mặc áo lụa ăn một mình thì cuối năm sẽ thi nhiều hơn người khác một lần, nhưng khi xét thứ bậc không được thấp hơn hạng giỏi, phạm là người mặc áo gấm ăn một mình, cuối năm sẽ thi nhiều hơn người khác hai lần, nhưng khi xét thứ bậc không được thấp hơn hạng xuất sắc ... cứ thế mà suy ra".

Quy định này vừa ra, áo lụa đã biến mất, đám công tử vội vội vàng vàng thay sang một màu áo xanh đồng nhất. Ai mời họ mặc áo lụa, họ sẽ trưng ra bộ mặt đưa đám với kẻ đó.

Ăn, mặc, ở thống nhất rồi, cũng không nhìn ra thân phận cao thấp nữa, các học sinh chung sống với nhau càng thêm tự nhiên thoải mái. Nhưng vẫn có lời đồn ti tê rằng trong thư viện có vài học sinh thân phận cao, rất cao rất cao. Có người hỏi: cao đến nhường nào? Thì người bị hỏi nhất định sẽ thần bí lắc lắc ngón tay- không nói được, không nói được.

Trên đường đi, Phụng Tri Vi cứ nghe Yên Hoài Thạch thao thao bất tuyệt giới thiệu về thư viện. Nghe cái giọng biết tuốt này nào có giống một học sinh đời dài cổ bên ngoài chưa được nhận, mà giống như đã học ở thư viện ba bốn năm rồi.

"Sao người hiểu rõ vậy?" Phụng Tri Vi hỏi hắn.

Tiểu tử Yên Hoài Thạch cười hi hi xoe xoe ngón trỏ vào ngón cái, ý nói: ngân phiếu vạn năng.

"Yên gia làm giàu trên biển, sao còn muốn chui vào trong kinh luân cúi khắp nơi, chịu đựng uất ức?"

“Triều đình trọng nông ức thương, thương gia giàu có bậc nhất thiên hạ cũng phải cung kính quan lại địa phương.” Yên Hoài Thạch nhìn lên mái cong của thư viện Thanh Minh, ánh mắt đùa giỡn với đời bỗng lặng đi mấy phần, “Đề Kinh, dù sao cũng là một nơi nhiều cơ hội”.

Phượng Tri Vi cười, thầm nghĩ thế gia đại tộc đông con nhiều cháu, chức gia chủ đời sau nhất định cũng phải đua tranh kịch liệt. Vị này chạy đến Đề Kinh, hoặc là không chịu nổi cảnh đầu đá phải đi lưu vong, hoặc là đi mở mang kiến thức, hiểu rằng nguồn tài nguyên ở Đề Kinh tương lai sẽ tiếp sức cho mình trong cuộc tranh quyền đoạt vị, nên mới cố ý đến đây. Xem dáng vẻ nhanh nhẹn của tiểu tử Yên gia này, thì khả năng sau có vẻ cao hơn.

Lão nô đưa họ đến chính viện, giao cho một văn sĩ trung niên, ghé tai nói vài câu với văn sĩ. Ánh mắt người kia có phần sừng sốt, lập tức mỉm cười nhìn Phượng Tri Vi ghi rõ tên tuổi lý lịch. Phượng Tri Vi đã sớm bịa ra một bộ lý lịch giả cho mình- tiểu tử nhà nông Ngụy Tri xuất thân từ Nam Sơn đạo, cha mẹ đều đã qua đời, vào kinh nương nhờ gia đình thân thích.

Người kia lại hỏi tỉ mỉ thân phận của hai tùy tùng, xem ra thư viện ngoài lồng trong chặt, thật ra vẫn rất đề tâm đến an toàn nội bộ. Người đi lại xung quanh phần lớn bước nhanh thoăn thoắt, đều biết võ công. Yên Hoài Thạch là dạng cả người đầy rẫy cơ quan ẩn vào đầu cũng động, không cần Phượng Tri Vi can thiệp đã sớm bịa ra một mớ lí do như thật, thuyết phục người ta cho mang theo cả Cổ Nam Y.

Cổ Nam Y từ đầu đến cuối vẫn lẳng lặng đứng bên Phượng Tri Vi, không mở miệng cũng không nhúc nhích, ánh mắt chỉ dừng lại trong vòn một thước ba tấc đất trước mặt. Con gió thổi trong thính đường cuốn bay lớp lụa mỏng phủ ngoài nón y, thì thoảng lộ ra khuôn cằm tinh xảo như bạch ngọc.

Mọi người đi qua đi lại đều ngược nhìn y, bị hấp dẫn bởi nét đẹp tinh tế và trầm lặng như tượng ngọc, rồi một khắc sau lập tức dời mắt đi- đây nhất định là cao thủ võ lâm, cao thủ đều thần bí thất thường như thế cả.

Chỉ có Phượng Tri Vi tin chắc, rằng đây chỉ là một gã khờ mà thôi.

Đăng kí xong xuôi, nhận lệnh bài chứng minh thân phận học sinh, bước vào khu nhà ở trong hậu viện của thư viện theo hướng dẫn của văn sĩ, Phượng Tri Vi cực kì kinh ngạc, cười nói: “Khấp thiên hạ đều đồn rằng thư viện Thanh Minh rất khó vào, giờ mới biết hóa ra cuwjhc kỳ đơn giản”.

Yên Hoài Thạch xoay xoay tròn mắt, liếc nàng với vẻ quý dị, thầm nghĩ tiểu tử nhà người còn giả vờ giả vịt!

Phượng Tri Vi mới đi được vài bước, chợt nghe cách đó không xa có tiếng reo hò ầm ĩ, người đi xung quanh cứ như nghe được hiệu lệnh, đua nhau né sang hai bên đường. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy bóng người nhoáng lên trước mặt, có vật gì đó lướt vèo qua mũi nàng. Chút vải mềm mịn ve vuốt gương mặt nàng, tỏa ra một mùi hương quen thuộc dường như đã gặp ở đâu.

Ổng tay áo của Cổ Nam Y nháy mắt đã vung lên, ngón tay bị ống tay áo che khuất phóng ra như một tia chớp; nhưng cái bóng kia hốt hơ hốt hải, nhanh chóng lướt vèo qua người Phượng tri Vi như cá lội. Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngẩng đầu, thì thấy hình như là một người bị một người khác chân không chạm đất kéo đi, xiêu vẹo phóng qua như một con lốc, dọc đường đi còn chào hỏi lung tung: “A a, cho đi nhờ chút!!! Á á, không tong phải ngại chứ!! Á á, gió dữ lướt qua, rảnh rồi thì nhường đường!”

Người rảnh rồi lục tục nhường đường, ai nấy đều ngẫm hiểu mà không nói ra, ngay đến Yên Hoài Thạch cũng tránh đi, chỉ có Phượng Tri Vi và Cổ Nam Y vẫn đứng đực mặt ra giữa đường.

Phượng Tri Vi còn mãi suy nghĩ, chẳng phải người ta nhảy qua rồi sao? Còn nhường đường làm khi gì?

Nhưng chẳng bao lâu sau nàng đã có được đáp án.

“Đừng chạy.....”

Chất giọng sắc bén như dây thép đuổi theo màn bụi cuộn cuộn bốc lên sau lưng người kia, lọt thẳng vào tai mọi người. Kế đến là một mảng gấm hoa rực rỡ xanh đỏ tím vàng, bảy tám bà thím xăn cao tay áo, chân dặm bình bạch tay giờ thốt gỗ một lần nữa phô trương phóng qua trước mặt Phượng Tri Vi.

Đi đến đâu là thơm phức đến đấy, Phượng Tri Vi phát sắc vì mùi phấn đậm đà này. Từng làn tiểu tử trong kỹ viện nên nàng lập tức nhận ra đó là loại phấn “Dạ lai hương” rẻ tiền.

“Có.....có chuyện gì thế?” Phượng Tri Vi thấy một đám oanh yến dân dã hò hét lao vùn vụt vười khí thế dốc hết dũng khí đuổi giặc cùng đường, lèn lẹp bấp khó nhọc.

Nếu nơi đây không phải thư viện Thanh Minh địa vị cao quý thanh danh hiển hách, nàng sẽ nghĩ mình đang đứng trong một chợ thức ăn ở nông thôn”.

“À.” Kế duy nhất còn giữ được bình tĩnh là Yên Hoài Thạch, hần hã hê nói, “Chuyện thường thôi, sau này mỗi ngày huynh có thể thấy hai ba lần, tập cho quen là được. Tới rồi, mau đi ăn cơm, ăn xong còn nghỉ ngơi. Ngày mai chia viện, huynh xem mình sẽ đến viện Chính sử hay Quân sự.”

Phượng Tri Vi mỉm cười, ba người đến phòng ăn. Bữa tối nay có món mì giò heo mức đầy bát sứ cỡ bự với bảy tám miếng thịt kho tàu bóng nhẫy, không đủ thì lấy thêm. Sợi mì mùi vị chất phác, hương thơm mộc mạc chưa đầy phong vị dân dã, khắp gian phòng chật ních những học sinh bê bát mì to chạy loạn, rồi lại nghe những tiếng húp mì soàn soạt.

Yên Hoài Thạch nhập cuộc rất chóng vánh, hần ôm bát mì bự vừa húp vừa nhảy sang các bàn khác trò chuyện kết thân, hoàn toàn không có vẻ khó ở cổ hữu ở công tử nhà giàu. Phượng Tri Vi ngây ra một lát rồi lập tức bắt đầu nhập gia tùy tục joke húp mì, vừa húp vừa nghĩ bụng thư viện Thanh Minh này chẳng giống một trường học tập trung đệ tử thì hương khấp thiên hạ chút xíu nào, mà giống như một nhà nông ở ngoại thành Đề Kinh.

Húp soạn soạn một hồi, nhận ra xung quanh im ắng lạ lùng, nhìn sang bên cạnh thì thấy Cổ Nam Y ngồi đó, một tay bưng bát một tay khê vén lớp vải che, lộ ra nửa gương mặt đường nét tinh tế làm người ta muốn nín thở. Người trong sảnh buống bát xuống nhìn y, y lại nhìn chăm chăm vào bát mì trước mặt, không hề nhận ra điều này.

Phượng Tri Vi gần giật khoe môi, nở một nụ cười giả lả- thiếu gia ngài rốt cuộc có ăn không hả? Thiếu gia ngài đang ăn mì hay là đang khoe mặt?

Kế đó lại nghe Cổ Nam Y lầm bầm đếm: “Một, hai, ba,, bảy!”

Bảy cái gì mà bảy?

“Cách!”

Đáy lòng còn một dấu chấm hỏi to đùng chưa có lời giải, Cổ Nam Y đã dẫn mạnh bát mì xuống, nước dùng văng tung tóe.

Phượng Tri Vi rút người lại nhường đường, người rình mò bốn phía nhất tề nhảy dựng.

“Bảy miếng!”

Bảy miếng, ... bảy miếng gì mới được chứ? Phượng Tri Vi thấy y vẫn cúi gằm mặt xuống nhìn bát mì, chắc là đang đếm số thịt trong bát? Nàng thò đầu sang đếm, quả nhiên là bảy miếng thịt.

Nhưng mà, thế thì có gì không ổn?

Nhìn điệu bộ như có thâm thù đại hận kia, lẽ nào trong bát y là bảy miếng thịt người?

Phượng Tri Vi gấp một miếng thịt kho tàu bóng nhẫy trong bát mình lên, soi dưới nắng cẩn thận ngắm nghíanhưng không nhìn ra được, nghe nói thịt người hơi chua.

“Tám miếng.”

Người kia suýt đập vỡ bát, cuối cùng còn thốt ra hai chữ, Phượng Tri Vi kinh ngạc hồi lâu, nghĩ ra một ý tưởng hoang đường, bèn dò hỏi: “Ngài...muốn ăn tám miếng thịt?”

Cổ Nam Y nhìn thẳng vào bát mì, nghiêm túc gật đầu.

Phượng Tri Vi rơi lệ- thiếu gia ngài chê thịt ít thì cứ việc nói thẳng, miễn là đừng tra tấn tôi nữa thì đừng nói là tám miếng, muốn chín miếng tôi cũng không phản đối...Đề xem trong bát mình còn mấy miếng? Đem cho y hết!

Nàng vội vàng ân cần gấp thịt trong bát mình sang cho y, định gấp hết để lấy lòng. Không ngờ mới gấp dư ra thêm một miếng, Cổ Nam Y đã đưa đưa ra ngăn lại, đĩa nàng cũng không thả xuống được.

Rồi y lặp lại: “Tám miếng.”

Ừ thì tám miếng.

Phượng Tri Vi đưa tay ra kéo sụp cái nón che mặt của y xuống, hạ giọng bảo: “Xin ngài đừng làm chuyện mất mặt nữa, tôi còn muốn ăn cơm cho xong.”

Ăn cơm dưới ánh mắt như sói đói của mọi người thật sự rất căng thẳng!

Cổ thiếu gia rốt cuộc cũng hài lòng ăn tám miếng thịt của mình, còn Phượng Tri Vi thì nuốt không trôi, buồn rầu nghĩ cái cục nợ mình mang theo đến bao giờ mới quẳng đi được?

Cơm nước xong xuôi đi đến xá viện được phân, đây là một căn viện rộng vừa phải với hai căn nhà, một căn dùng để tiếp khách số lượng nhỏ, một căn trong ngoài chia làm hai gian xép, gian xép nhỏ kê một cái giường, gian lớn hơn kê hai cái giường, xem ra đây là phòng chủ nhân và phòng tùy tùng. Phượng Tri Vi khê thờ phào, vấn đề ngủ nghỉ nàng vẫn lo lắng coi như giải quyết xong. Yên Hoài Thạch cười hi hi tranh công: “Đại ca có hài lòng không? Đây chính là xá viện tốt nhất trong thư viện, giám thị phải khó khăn lắm mới chịu chia cho tôi.”

Phượng Tri Vi mỉm cười tán thưởng, hỏi: “Thì ra người quen biết giám thị?”

“Không quen.”

“Thế tại sao ông ấy lại chiếu cố đến người?”

“Ăn xong bát mì là quen.” Yên Hoài Thạch dương dương đắc ý, “Tôi giúp ông ý bóc ba củ tỏi, ông ấy đến cả tên cô vợ trẻ mới cưới cũng khai ra cho tôi biết.”

“...”

Một mỗi cả ngày trời, Phụng Tri Vi đi ngủ từ sớm, lại không thể thiếp ngay đi được. Nàng không quen với việc có hai nam nhân ngủ cách vách, bên gối dậy ngán ngời. Bốn bề rất yên tĩnh, thư viện có quy định giờ Dậy(1) bắt buộc phải đi ngủ, trong không gian tĩnh mịch ấy, một âm thanh nhỏ xíu cũng bị phóng to đến vô hạn.

(1) Giờ Dậy là khoảng thời gian từ năm giờ đến bảy giờ chiều.

(2)

Nhưng mà, hình như thiếu mất tiếng động gì.

Phụng tri Vi cau mày, nghe xa xa có tiếng nước chảy róc rách. Đầu xuân, cánh hoa đào nở sớm rụng là tả, trong viện bên cách hơn mười trượng vắng vắng tiếng người nói mớ những lời vô nghĩa.

Nhưng lại không có tiếng ngáy của hai người cách vách.

Họ không ngủ, hay là...

Cửa phòng trong bỗng bật mở đánh “kẹt” một tiếng, Cố Nam Y vẫn giữ nguyên kiểu ăn mặc kín đáo ấy, ôm một cái gối bay ra. Phụng Tri Vi há miệng nhìn y trân trân, không thể phủ nhận tuy một nam nhân ôm gối chạy khắp nơi là chuyện cực kỳ đáng sợ, cơ mà kỳ lạ thay tư thái của người này thoát nhìn không hề khó coi.

Thậm chí... còn mơ hồ quyến rũ...

Toát ra từ ngón tay trắng như tuyết siết chặt cái gối, toát ra từ phong thái thành thoi khi y hơi cúi đầu tự vào vỏ gối bằng vải thô, toát ra từ cặp môi mềm mại ửng hồng trên nền da trắng mịn ảu sâu tám mạng che vên hồ của y.

Khí chất rất mực trong trẻo rất mực thẳng thắn này, tựa như vẻ đẹp giản đơn nhất nguyên sơ nhất đến từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn, vì quá đối trong trẻo mà mang vẻ mị hoặc trời sinh.

Phụng Tri Vi chợt nhớ tới một bài từ không đúng lúc.

Tháng năm dễ bỏ rơi người,

Nhuộm xanh màu chuối, nhuộm tươi màu đào...

Đang chìm đắm trong ý cảnh đẹp đẽ của thi từ, chợt thấy người kia tò tò ôm gối đi tới, đi thẳng đến trước giường nàng, xốc chần nàng lên...

Rồi chui vào ngủ.

Phụng Tri Vi ngồi trên giường.

Nàng chỉ mặc áo đơn, run lấy bầy nhìn nam nhân chui vào ổ chần nàng trong tiết trời lạnh lẽo đầu xuân.

Nam nhân kia thân nhiên ngủ trong tấm chần vừa được nàng sưởi ấm, nằm ngủ còn không chịu cời nón che ra.

Phụng tri Vi không phải không muốn hét ầm lên, nhưng có hét đến điếc tai cũng không thể bắt nam nhân này chui ra khỏi ổ chần của nàng. Nền giáo dục nàng tiếp thu từ nhỏ mách bảo nàng rơi vào cảnh ngộ bất thường, hoảng loạn không có tác dụng gì.

Thế là nàng hết sức bình tĩnh kéo chần, vỗ vỗ vai đối phương dịu dàng thân mật, vui vẻ hòa nhã nói: “Cố đại hiệp, ngài ngủ nhầm giường rồi.”

Đầu Cố đại hiệp hình như hơi giật giật, Phụng Tri Vi còn đang mừng thầm tưởng y đã nghe lọt thì bỗng nhiên nghe một tiếng “bốp”, sau đó trời đất quay cuồng, mộng nàng đau muốn vỡ.

....Nàng bị Cố Nam Y tung cước đá bay xuống đất.

Yên Hoài Thạch nghe tiếng động phi ra khỏi phòng trong, đến nơi thì thấy Phụng Tri Vi ngồi bệt dưới đất, lần đầu tiên thộn mặt ra nhìn lên nam nhân trên giường. Cú ngã làm vạt áo nàng khép hờ, lộ ra một khoảng trắng còn sáng mịn hơn ánh trăng. Hương hoa thoang thoang trong đêm, không biết từ đâu có hơi thở mờ mịt khê khằng lan tỏa khắp nơi.

Yên Hoài Thạch lập tức nhìn sang chỗ khác, đứng ngoài cửa có phản lúng túng, không biết mình nên đến đỡ nàng hay nên lảng đi.

Rồi hần nghe Cố Nam Y thân nhiên kê cao gối ngủ trên giường cất giọng nhạt nhẽo: “Ta ngủ một mình.”

Yên Hoài Thạch giật mình, lùi gáp vào phòng trong- những lời phía sau, hần không nên nghe tiếp thì hơn.

Chẳng phải chỉ là đang ngủ cùng nam nhân này chuyển sang ngủ với nam nhân khác thôi sao.... Yên công tử ôm chần, cười gian xảo như hồ ly.

Phụng Tri Vi cũng mỉm cười, cười tít mắt rồi đứng lên, dịu dàng nói: “Được, ngài ngủ một mình.”

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, nắm đấm ai to thì người ấy ngủ riêng một gian, nàng không muốn cãi lộn, muốn cãi lộn cũng không cãi vì chuyện này.

Rồi nàng ôm một cái chăn khác chuẩn bị vào phòng trong ngủ, cũng chuẩn bị đuổi Yên công tử ra- chẳng phải hẳn rất thân với giám thị sao? Giám thị đến khuê danh của cô vợ cũng kể với hẳn, chia nhau cái ổ chăn chắc cũng không để bụng đâu nhỉ?

Mới đi được hai bước, người trên giường đã trở mình, nói “Người ở lại đây.”

Phượng Tri Vi lao đảo, suýt nữa là bị chăn quấn chân ngã bổ chửng, quay phắt đầu lại hỏi bằng giọng khó tin: “Tôi ở lại đây?”

Người kia nằm đó, nhịp thở khẽ khàng lay động tấm sa che mặt, nhấp nhô dịu dàng, đường nét mỹ lệ, mà giờ này rơi vào mắt Phượng Tri Vi lại gây cảm giác y giống cương thi sắp sửa vùng dậy.

“Phải.”

Lời ít ý nhiều, chém đinh chặt sắt. Lập tức vùng tay lên, một khối tròn trắng lóa bay sang ngay ngắn đậu lại dưới chân Phượng Tri Vi.

Đó là cái gối của nàng.

Vậy là y muốn nàng nằm ngủ dưới đấtPhượng Tri Vi cúi đầu nhìn chằm chằm cái gối kia, cảnh cáo bản thân hàng trăm lần:

Tuyệt đối không được cầm gối xông lên bịt miệng y....Tuyệt đối không thể không thể không thể...

Hít sâu.... Trên quyển sách kia có nói, gặp chuyện đáng giận khó lòng khống chế sắp sửa bùng cháy, đầu tiên là hít sâu ba lần...

Hít xong ba lần, Phượng Tri Vi đã bình tĩnh lại.

Không phải chỉ là trải chăn ra ngủ dưới đất thôi sao, không phải chỉ bị người ta đuổi xuống khỏi giường thôi sao, không phải chỉ có một nam nhân chiếm giường của mình lại không cho phép mình chiếm giường người khác thôi sao.

Coi như mình là nha hoàn của y là được, nha hoàn đều ngủ trên tấm gỗ kê chân bên giường.

Phượng Tri Vi vắt đầu xếp đồ lên tấm gỗ kê chân bên giường, chăn nửa trải nửa đắp, gối sắp đặt ngay ngắn. Con gió đêm xuân thổi vào qua ô cửa sổ khép hờ, xuyên qua phòng ngoài chui vào cửa trong, mang hương thơm lành lạnh. Tâm trạng buồn bã của nàng được xoa dịu đi một nửa, nàng ngẩng đầu, nở một nụ cười nhàn nhạt với bầu không xanh thẫm lấp lánh ánh sao.

Có thể sống sót, vẫn còn sống sót, không bỏ lỡ hương hoa mỗi mùa vào những ngày trời đẹp, đã là rất tốt, rất tốt rồi.

Cổ Nam Y nằm trên giường, bỗng dừng cự quạ.

Y cúi đầu xuống, vừa hay bắt gặp gương mặt mỉm cười ngẩng lên của Phượng Tri Vi. Cách một tầng sa, ánh mắt ngưng đọng như vực thẳm của y bắt gặp ý cười ôn hòa như nước của nàng.

Ý cười nhàn nhạt ấy, nở rộ trong những thời khắc tưởng như không thể cười, như nụ hoa lê động sương đêm, , lặng lẽ và diễm lệ dưới gió xuân.

Đêm xuân mơ màng, tấm lụa mỏng che mặt mờ mịt như sương. Sau làn sương y lặng lẽ ngắm nhìn, trước làn sương nàng mỉm cười khe khẽ.

Thời khắc này vắng lặng không rõ nguyên do, ngay cả người mà xưa nay chỉ quanh quẩn trong thế giới của riêng mình cũng không muốn phá vỡ.

Nói thì rất dài, mà gặp gỡ thật ra rất ngắn.

Chỉ sau một cái chớp mắt, y lại trở về với thế giới của riêng mình, quên bẵng đi khoảnh khắc rung động vừa rồi.

Phượng Tri Vi đã sớm rời mắt đi, không hiểu tượng ngọc cương thi xưa nay không làm một động tác thừa, giờ lại nhìn nàng làm gì.

Nàng thoải mái nằm xuống, quần chăn rồi ngủ thiếp đi trên tấm gỗ kê chân chật hẹp.

Nàng dường như rất nhanh lạc vào cõi mộng, ý cười trên khóe môi dần dần tan đi, đầu mày khẽ chau lại như đang chìm đắm vào một cuộc đời rắc rối và đau khổ.

Nhịp thở của người trên giường vẫn bình lặng như trước, tòi y cũng chìm vào cõi mộng, tấm mạng che nhẹ nhàng phát phơ. Không ai đoán ra thế giới trong mộng của y, thấy được sắc mặt y đằng sau lớp mạng che.

Có lẽ, không có mộng, cũng không có sắc mặt.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng tịch tịch.

Phượng Tri Vi chẳng mấy chốc đã biết thế nào là hậu quả của việc xúc động làm chuyện ngớ ngẩn.

Không những phải ngủ trên tấm gỗ kê chân, mà còn bao gồm những giáo huấn dưới đây – Cố thiếu gia cảnh vàng lá ngọc, mong manh dễ vỡ vô cùng. Vì như chất vải may y phục cho y, không thể dày nặng không thể thô xấu, phải mềm mại mỏng nhẹ, càng nhẹ càng ít càng tốt, phải thoải mái như một lớp da thịt khác. Ví như y phục không được có nếp gấp, hơi nhăn một tí cũng không được, nếu hôm nào y phục không vừa ý, y sẽ thẳng tay ném Phụng Tri Vi phụ trách khâu chuẩn bị y phục cho y ra ngoài.

Phải, nàng phụ trách khâu chuẩn bị y phục; không những thế, nàng còn triệt để rơi vào kiếp chạy việc hàng ngày, bao thầu tất tậ mọi việc linh tinh từ sửa áo đến giặt đồ. Việc này không thể trông chờ vào Yên Hoài Thạch, thiếu gia kia có thể tực chăm sóc cho bản thân là tốt lắm rồi. Mà Cố thiếu gia, chỉ cần y phục giặt còn một vết bẩn thôi, là có thể ném nàng từ trong phòng lên thẳng nóc nhà.

Phụng Tri Vi bị ai nghĩ, nam nhân quả nhiên không thể tùy tiện dất về. Y có chỗ nào giống người hầu của nàng chứ? Rõ ràng là ông chủ của nàng mà.

Lúc này nàng rút bàn tay đầy bột bô kết ra khỏi chậu, liếc mắt xuống trường bào và quần dài mềm mại dất tiền trong chậu, đã nảy ra một ý nghĩ vô cùng xấu xa và đen tối- sao nàng chưa bao giờ được giặt đồ lót của Cố Nam Y nhỉ?

Tưởng tượng đến đây, gương mặt liền ửng lên sắc hồng nhàn nhạt. Rồi nàng nghe tiếng chuông, bèn lau khô tay rồi lấy sách vở lên lớp.

Nàng được phân vào Chính sử viện, trên đường đi ai nấy đều liếc nhìn – dạo gần đây nàng là học sinh nhanh chóng nổi danh trong thư viện, kẻ tùy tùng thân bí kia khiến nàng được rất nhiều người hâm mộ. Nghe nói trong thư viện có người đánh cược, rằng đằng sau lớp mạng che của Cố Nam Y nhất định là một bộ mặt rồi.

Phải rồi, mặt y rồi, mà nhân phẩm y còn lỗi hơn cái mặt nhiều!

Nhưng nàng vẫn cảm thấy khá hứng thú với bài giảng trên thư viện. Thư viện có cách học văn minh, sở học phong phú, không hề giới hạn trong kinh, sử, tử, tập(1) mà đôi khi còn có tiết chính luận- tiết thảo luận nhằm vào tiền triều, thậm chí là chuyện thời sự bấy giờ, tuy vẫn còn mập mờ, nhưng cực kì có lợi cho học sinh. Tiên sinh đứng lớp quá nửa là không giới thiệu thân phận, chỉ đưa ra một cái họ mơ hồ, nhưng nghe nói- lại là nghe nói, có vài tiên sinh thân phận không hề tầm thường, không chỉ có những bậc đại nho đương thời, mà chắc còn có một vài vị quan văn thanh quý trong triều đình.

(1)Cách phân loại sách vở ngày xưa, Kinh tức kinh điển, như Kinh thi, Chu dịch, Luận ngữ, Trung dung. Sử tức chính sử như Sử ký, Hán thư, ... Từ là sách của bách gia chư tử viết về nhiều khía cạnh như nghề y, nghề nông, binh pháp, thiên văn, toán học. Tập tức văn thơ từ phú.

Tiết học hôm nay là chính luận- môn học Phụng Tri Vi cảm thấy hứng thú nhất. Hồ tiên sinh râu tóc bạc phơ đưa ra một luận đề mới.

“Năm Thủ Thịnh thứ mười ba của Đại Thành, vào lễ mừng thọ thứ bốn mươi tuổi của Lệ đế, các Hoàng tử dâng tặng lễ vật. Trong số đó có Tứ hoàng tử trấn thủ biên quan xa xôi được Đế vương hết mực sủng ái, bởi bệ hạ cảm tình ngựa, cũng rất yêu ngựa, bèn cất công lặn lội tìm một con ngựa ô tuyệt vời, được trọng binh bảo vệ đưa từ xa đến tặng, lễ vật này chắc chắn khiến bệ hạ hết sức vui mừng. mà khi ấy Hoàng đế còn chưa lập Thái tử, Tứ hoàng tử rất được lòng người- Xin hỏi các trò, nếu trò là phụ tá của Hoàng tử khác, thì sẽ đưa ra kiến nghị gì với chủ mình, để đối phó với việc này?”

Khắp sảnh đường lặng đi một khắc, nhiều học sinh có xuất thân cao quý bị câu hỏi thẳng thắn mà lại ám muội này làm chấn động đến kinh ngạc. Phụng Tri Vi cup mi, Lệ đế của Đại thành vốn sống không quá bốn mươi tuổi, Tứ hoàng tử của Lệ đế rất gầy yếu, vốn chưa từng phòng thủ biên quan. Câu hỏi này rõ cuộc nhắm vào vị Hoàng đế và Hoàng tử của triều đại nào mới được chứ?

Câu hỏi của hôm nay, thật quái gở...

Có nên trả lời không đây?

Nàng lặng lẽ trầm tư, không để ý đến bầu không khí khác thường xung quanh. Mà dưới bóng cây bên ngoài lớp học, không biết từ bao giờ đã lấp ló xuất hiện một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cùng Uống

Type: HK

“Tìm một lễ vật tốt hơn, cố gắng gây sức ép!” Lớp học lặng đi một khắc, sau đó có người nói to.

Một nửa số người đồng ý, lão tiên sinh vuốt râu không đáp.

“Cầu kết với cận thần, giờ trò với con ngựa!”

Mọi người tỏ ra vừa buồn cười lại vừa tán thành, lão tiên sinh khẽ lắc đầu

“Giết con ngựa kia!”

Giọng nói trong trẻo mà đặng đặng sát khí, tràn đầy quyết tâm xưa nay chưa từng có. Mọi người chấn động, đồng loạt quay đầu, Phụng Tri Vi cũng ngoảnh lại, thì thấy một gương mặt thanh lệ.

Đó là một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, đôi mắt sáng ngời như châu ngọc, ẩn chứa nhuệ khí như mũi dao. Đường nét gương mặt lại có vẻ cứng nhắc, không hài hòa, hình như cũng đã dịch dung. Ánh mắt nàng dán vào gương mặt thiếu niên, ngắm nghía, mơ hồ cảm thấy đường nét tổng thể trên khuôn mặt kia lại có phần quen thuộc.

Nhưng nó giống ai, thì tạm thời chưa nghĩ ra.

Thiếu niên ấy đứng lên, một tay đặt lên bàn, buông xong câu này lại trừng mắt nhìn quanh bốn phía như rồng cuộn hổ ngồi, hùng hực khí thế các người không tán thành ta ta sẽ si và các người. Ngồi bên cạnh cậu ta là một thiếu niên mất to tuổi tác xấp xỉ, kéo kéo ống tay áo cậu ta, hạ giọng nói: “Đừng, đừng, ngồi xuống, ngồi xuống...”

Thiếu niên sốt ruột giẫy ra khỏi tay cậu, mọi người im thin thít. Hai người này là huynh đệ, huynh trưởng rụt rè ôn hòa tên Lâm Tế, đệ đệ bướng bỉnh hung hăng tên Lâm Thiệu, vốn là nhân vật tương đối đặc biệt trong thư viện. Tuy chế độ ăn, mặc, ở, đi lại không có gì đặc biệt, nhưng tùy từng bên người lại hùng dũng như rồng như hổ, nhìn qua đủ biết là cao thủ hàng đầu, huống chi khí chất hai người khác xa so với con em quan lại bình thường. Được học ở đây đều là tinh anh, ngày thường đều rất thông minh mà vẫn giữ khoảng cách với họ.

Chuyện này, lính mới như Phụng Tri Vi đương nhiên không biết rồi.

Lão Hồ tóc trắng đứng trên bục, trợn mắt với cả hai người, ánh mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, lắc đầu.

Lâm Thiệu dựng ngược lông mày, ánh mắt càng thêm dữ tợn, “Tranh đoạt ngôi báu, há lại chấp nhất thủ đoạn phi thường!”

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt đám đông đồng loạt nhảy dựng, sau đó ra vẻ ta đây cảm kích bẩm sinh – mấy lời này đừng bảo là nói ra mồm, ngay cả nghe, tốt nhất cũng đừng nghe thấy.

Phụng Tri Vi nhủ mày, trong tích tắc đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, không muốn nói nhiều thêm, lại nghe Hồ tiên sinh hỏi: “Nguy Tri, trò thấy thế nào?”

Ánh mắt cả lớp đồng loạt đổ dồn vào nàng, Phụng Tri Vi ngạc nhiên ngẩng đầu, lão già đứng trên bục mỉm cười hòa nhã thân thiết, nhưng ánh mắt ông không hề cho thấy điều này.

Trong khoảnh khắc hai bên nhìn nhau, bên nào cũng tìm thấy trong mắt đối phương một thứ cảm giác toát ra từ loài vật nổi tiếng là gian xảo.

Kể đó, Phụng Tri Vi cung kính đứng lên, từ tốn nho nhã đáp lời: “Học sinh không rõ.”

Lâm Thiệu lập tức “xì” một tiếng, mọi người bàn tán xôn xao, ánh mắt có hơi giễu cợt, mà Phụng Tri Vi vẫn điềm tĩnh thản nhiên.

“Lão phu không thích kẻ ngu ngốc.” Hồ tiên sinh từ từ nhả chữ: “Phàm là kẻ không có chủ kiến, sau này cũng khỏi cần gặp lão phu làm gì nữa.”

.....

Ta có thù oán với ngài sao?

Phụng Tri Vi nhìn lão già với vẻ mặt vô tội, không hiểu vì sao một con ma mới tới được vài ngày như mình đã lọt vào tầm ngắm của lão già này, không buông không tha đây đưa không dứt.

Sau một lúc lâu, nàng đánh thờ dài, đáp: “Dạ, học sinh cho rằng, Tứ hoàng tử dâng ngựa ô trong lễ mừng thọ vốn dĩ là chuyện sai lầm, không thể khiến bề hạ mừng vui, căn bản không cần hao tâm tổn trí đi đối phó.”

Một lời nói ra khiến mọi người xôn xao bàn tán, Lâm Thiệu khinh khinh ra mặt, trông điệu bộ cứ như muốn nhào tới tranh luận, nhưng bị Lâm Tế dung hết sức bình sinh giữ lại.

“Há?” Hồ tiên sinh mỉm cười, ẩn ý sâu xa. Đám học trò quen của ông thấy vẻ mặt tươi cười này, ai nấy đều thương thay cho Phụng Tri Vi ăn nói lung tung, e rằng về sau thật sự không thể vào học lớp chính luận nữa.

“Ngựa ô xuất xứ từ nước Đại Liêu nằm sát biên giới phía Bắc nước ta, nhưng ngay ở Đại Liêu, nó cũng là giống ngựa nổi tiếng vô cùng hiếm hoi, chỉ hoàng thân quốc thích mới có được.” Phụng Tri Vi cụp hàng mi xuống: “Mà cuối năm những triều Lê đế, trong nước không yên, chiến loạn thi nhau nổ ra, Đại Liêu rục rịch ngóc đầu, không chịu tuân theo sự quản thúc của triều đình Đại Thành nữa, dồn binh đóng gần biên cảnh, không ngừng xâm lấn biên cương, tình hình hai nước vô cùng căng thẳng...”

“Mà Tứ hoàng tử, ờm... theo ý ngài vừa nói, thì chính là vì trấn áp Đại Liêu mới lặn lội tới biên quan.”

Phượng Tri Vi dút lời, bèn lẳng lẳng cúi người, ngồi xuống.

Học sinh trong lớp còn đang ngơ ngác, chẳng hiểu nổi hai câu không đầu không cuối của nàng mang hàm ý gì, có vài người đã lò mò hiểu ra, sắc mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt, còn phần lớn vẫn mù mờ. Giọng Lâm Thiều oang oang: “Đồng dài cả buổi, tóm lại người đang nói gì, chẳng hiểu gì sất!” Lâm Tế thì trái lại, lần thứ hai kéo cậu ta ngồi xuống, quay đầu liếc qua Phượng Tri Vi, có vẻ kinh ngạc và trầm tư.

Phượng Tri Vi hạ mày khép mắt, không hề nổi giận - nàng xưa nay chẳng thêm chấp nhặt với kẻ ngốc bao giờ.

Nàng đã nói trắng ra như vậy rồi, Đại Liêu trở mặt với Đại Thành, việc buôn bán của thương gia hai nước đã gián đoạn, biên cương bị phong tỏa, danh mã này từ đâu mà tới? Và tới bằng con đường nào? Lại liên tưởng đến chuyện Tứ hoàng tử trấn thủ biên quan, nắm binh hùng tướng mạnh trong tay, đối mặt với Đại Liêu, và lại ngựa này chỉ hoàng tộc mới có quyền dùng, ngầm nghĩ tí mĩ thâm ý trong đó, chẳng khiến người ta rợn tóc gáy hay sao?

Thật sự chẳng cần động tay động chân gì hết, chỉ cần ghé tai Hoàng đế nhẹ nhàng gợi ý một câu, nếu Hoàng đế không liên tưởng đến chuyện Tứ hoàng tử nắm binh bên ngoài cầu kết với hoàng tộc Đại Liêu, thì nàng cũng không mang họ Phượng nữa.

Cho dù ngựa do Tứ hoàng tử dâng có lai lịch đằng hoàng cũng vô ích, xưa nay Hoàng tử cầm quân bên ngoài vốn là đối tượng dễ bị Hoàng đế nghi kỵ nhất.

Trên bục, Hồ tiên sinh vẫn bình thản như thường, ánh mắt lại có vẻ thận trọng.

“Vậy theo trò, kiến nghị ban nãy của mọi người thế nào?”

Hồ lão gia rõ ràng vẫn chưa chịu buông tha cho nàng.

Phượng Tri Vi thờ dài, đành bắt đắc dĩ nói tiếp: “Tìm lẽ vật tội hơn, đây chẳng qua chỉ là một phương án ngớ ngẩn, giờ trò với con ngựa cũng chẳng dễ thế, nói không chừng sẽ bị những Hoàng tử khác cũng đang rình mò chăm chặt đẩy vào cạm bẫy. Về phương án nửa đường giết ngựa, tạm thời chưa bàn đến chuyện dễ hay khó, nhưng một khi sự tình bại lộ, lọt vào tai Lệ đế, ắt sẽ thành tội khi quân nguyên rủa Hoàng đế, tội danh này so với dâng sai lễ thì còn nặng hơn nhiều. Con ngựa kia dù có hợp ý Lệ đế hay không thì cũng là quà mừng thọ, quà mừng thọ bị hủy là điềm cực xấu, chẳng có Hoàng đế nào cho qua được chuyện này.”

“Có cái nên làm có cái không.” Cuối cùng nàng thân nhiên kết luận, “Trong sự kiện này, cách xử lý tốt nhất, lại là ngồi yên.”

“Hay lắm!” Trong bầu không khí yên lặng bao trùm khắp lớp học, rốt cuộc Hồ tiên sinh cũng gật đầu. Lão tiên sinh xưa nay vốn là kẻ lòng dạ thâm trầm buồn vui chẳng lộ, hiếm khi mở lời thừa nhận ai; Phượng Tri Vi còn chưa cảm nhận được điều gì, thì cái đám quen thuộc Hồ tiên sinh đều đã nhìn Phượng Tri Vi với ánh mắt khác đi một chút.

Lâm Thiều cau mày, nhìn đăm đăm vào Phượng Tri Vi phong thái nhàn nhã. Hồi lâu, cậu ta đột ngột vỗ đầu, lẩm bẩm: “Thập ca...Sao đệ cứ cảm thấy ví dụ này nghe hơi quen tai nhỉ...”

Lâm Tế đưa tay bịt miệng cậu ta lại, thờ dài thất vọng, thì thảo vào tai cậu ta mấy câu. Lâm Thiều suyt nửa hô ra một tiếng “à”, lại bị bịt miệng tiếp.

Dưới bàn tay của huynh trưởng, Lâm Thiều bĩu môi, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh lờm lờm Phượng Tri Vi, rửa thắm: Lại thêm một kẻ gian manh!

Còn Lâm Tế lại ngấm nghĩa nàng cẩn thận với ánh mắt kì quái.

Bên ngoài cửa sổ, nhánh liễu rủ khẽ khàng đong đưa, bóng người vừa đứng dưới tán cây đã mất hút.

Nửa canh giờ sau, ở một tĩnh thất trong hậu viện của thư viện Thanh Minh, hương trà quẩn quanh, mảnh trúc cuộn hồ, một người xoa tóc đứng ở cửa nhả thất, quần trắng như ẩn như hiện dưới áo bào.

Người đó vừa khoai chỉ nhìn chăm chăm về phía cửa viện, lại vừa lén lút nghe ngóng động tĩnh bốn bề, không nén được hồi hộp mà hỏi: “Có thật đám kim hoa hôm nay đi chợ rồi không?”

“Tôi đã nói với ngài rất nhiều lần rồi, phu nhân quả thật đã dẫn theo bảy vị tiểu thư đi đập thanh, tôi tận mắt nhìn thấy bọn họ đi Tây Sơn mà.” Gã tiểu tư đang pha trà không buồn ngẩng đầu lên.

“Thần Phật phù hộ!” Người kia thở hắt ra một hơi, xoa ngực thờ dài, “Đường búa hôm qua của Tam Hoa đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, nếu ta không thường xuyên rèn luyện thân thể, thì quả là tránh không xong.”

Gã tiểu tư xụ mặt lắc đầu, thâm nghĩ đúng là ngài rất chăm luyện tập, ngày nào cũng leo tường kỹ viện mà.

Lại nghĩ tới tài năng địa vị của chủ nhân nhà mình, thế mà quanh năm ngày nào cũng như ngày nào đều phải chịu cảnh một mục sư từ Hà Đông cái lần một đám sư từ Hà Đông non nhe răng gặm gừ, người ngoài cười ngài ấy sợ vợ như cọp, ngài ấy cũng nhăn nhó kêu gào hàng vạn lần rằng mình muốn bỏ vợ. mà bỏ đến bây giờ còn chưa bỏ xong.

Hương trà dần dần quện vào bầu không khí ngày xuân tươi đẹp, mờ mịt thanh tao, át đi hương hoa nồng nàn trong khu vườn.

“Trà thơm cực phẩm Khi Sơn Vân Vụ, đâu phải để cho hạng người thô lậu như ông pha trong khu vườn thơm đến ngạt thở này chứ.”

Có tiếng cười khê, lại có người bước qua tấm màn vào cửa, rẽ hoa mà tới.

Áo bào nguyệt bạch thêu chìm trúc bạc như dòng nước chảy lướt qua hành lang gỗ dài xanh thẫm, vạt áo bay bay nhuốm hương thơm của nhụy hoa kiều điểm màu hồng nhạt phớt vàng, nhưng khi đóá mặt da là vàng nhạt tươi tắn yêu kiều nở rộ trên tấm áo choàng đen tuyền, thì muôn hoa đều phải e thẹn.

“Mùi ngài đánh hơi giỏi đấy, mỗi lần pha trà ngon đều lộ mặt ra!” Nam tử xoa tóc vờ vịt cầm một cây quạt giấy trong tay, dùng cây quạt gảy gảy mó tóc dài trước ngực, muôn vẻ phong tình, liếc xéo vị khách tới chơi, nở cườ cười châm biếm.

“Nếu phải đốt đàn nấu hạc, chỉ bằng dùng nó để đãi tri âm”

Người mới đến mỉm cười ngồi xuống, tiện tay cầm chén trà gĩa tiểu tư dâng lên.

Vào khoảnh khắc y nâng chén trà này, tôi tứ xung quanh đều lặng lẽ lui xuống.

“Hôm nay sao lại rảnh rồi tới đây chơi?” Một đôi tay với tôi, vững vàng chăm trà cho y, ánh mắt đột nhiên đông lại, hỏi: “Sao ngài lại bị thương rồi?”

“Nhất thời sơ suất.” Khách đến chơi lập tức rũ tay áo, rõ ràng không muốn nói nhiều, rồi ngay lập tức chuyển sang chuyện khác: “Tân viện trưởng càng ngày lại càng hà tiện, có trà ngon đều lên lút giấu đi, nếu ta không tới, thì còn chẳng được thưởng thức.”

“Đúng là ngài lại đến chậm một bước, nhưng không phải chậm chuyện trà nước, mà là ngài đã lỡ một vở kịch hay.” Viện trưởng thư viện Thanh Minh, Tân Từ Nghiễn mỉm cười thông dong.

“VẬY Ạ?”

“Ban này Hồ phu tử dạy một tiết chính luận, ta đi ngang qua mới nghe thử xem sao, ấy vậy mà lại nghe được một đoạn kiến giải độc đáo.” Tân Từ Nghiễn cười càng thêm vui vẻ, “Vừa hay, đoạn kiến giải độc đáo kia lại giống y hệt như lời ngài từng nói năm nào.”

Khách tới giật mình, cây quạt của Tân Từ Nghiễn khẽ điểm vào vai y, cười hỏi: “Thế nào? Có hứng đi kết giao không?”

Người ấy trầm ngâm không đáp, chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ. Ánh nắng buổi sớm bị song cửa chia cắt, chiếu lên dung mạo thanh nhả của y, tô điểm thêm vẻ mặt phức tạp khó đoán. Mà đôi mắt ẩn trong bóng tối, lại đen thẫm thẫm như ô ngọc.

Sở vương, Ninh Dịch.

Liều buông là lướt ngoài song, cảnh xuân ấm áp. Ninh Dịch đứng rất lâu trước cửa sổ, cứ nhìn đắm đắm vào dáng liễu xanh mềm mại, uyển chuyển, trong thoáng chốc chợt nhớ tới một bóng hình. Nhớ ngày ấy dưới ánh mặt trời có một người khê ngẩng mặt lên, ánh mắt mông lung mà bình tĩnh; khi y cúi xuống nhìn, thì dáng dấp nàng cũng mang phong tình mềm mại mà dẻo dai như nhánh liễu.

Bỗng trong lòng y cảm thấy bức bối, cảnh xuân trong trẻo đẹp đẽ là thế, mà đáy mắt lại nổi lên mây mù trĩu nặng.

“Miễn đi.” Y thờ ơ nói, “Chẳng qua chỉ là một tên thư sinh thôi mà.”

Tân Từ Nghiễn liếc nhìn y, trong mắt lướt qua nét cười - người này rất khác thường, cực kỳ khác thường, nhưng ông cũng chẳng đại nói toẹt ra làm gì.

“Mấy ngày trước, điện Thừa Minh nửa đêm tuyên Trương Viện trưởng tới bắt mạch đúng vào lúc lão Trương được nghỉ, lão bị dựng dậy khỏi giường bắt chạy qua đó.” Tân Từ Nghiễn đứng dung đôi chủ đề, “Sau đó lão trở ra, chẳng nói chẳng rằng, chỉ bảo là bị trúng gió.”

Điện Thừa Minh là tẩm cung của Hoàng đế, Trương Viện trưởng đứng đầu trong Thái y viện. Tân Từ Nghiễn vừa nói vừa cười, tựa như chuyện này cũng nhẹ nhàng như giọng điệu của ông vậy.

Ninh Dịch liếc ông, ánh mắt trống rỗng, hồi lâu mới bảo: “Vốn chẳng có chuyện gì, nực cười thay cho đại ca ta, sáng sớm hôm sau vội vàng chạy tới hầu thuốc. Lão gia chẳng nói chẳng rằng, đến hôm sau nữa thì gạt tấu chuông của hần xin thay Thượng thư bộ Hộ.”

Nụ cười trên môi y có phần bất đắc dĩ, Tân Từ Nghiễn nhìn y thông cảm. Không sợ kẻ địch mạnh như sói, chỉ sợ đồng đội ngu như lợn, bất cứ kẻ nào gặp phải một chủ nhân như thế, thì đều có cảm giác bất lực.

Bệ hạ đã lớn tuổi rồi, thân thể mỗi ngày một yếu đi, các Hoang tử đều đồng tui lên nghe ngóng mọi động tĩnh từ điện Thừa Minh. Ví như chuyện nửa đêm tuyên Trương thái y lần này, đúng là một tín hiệu cực kỳ quan trọng, nhưng có nắm bắt được tin tức thì cũng đề đó thôi, không thể biểu lộ rõ ràng như thế được. Nửa đêm hôm trước có chuyện, tình mơ hôm sau Thái tử gia đã biết, đây chẳng phải là nhắc cho lão Hoàng đế biết- trong điện Thừa Minh có nội ứng của hần, hần đang chờ nói ngôi đây!

“Ngốc một chút cũng hay.” Tân Từ Nghiễn vỗ vai Ninh Dịch, “Không ngốc, người cũng chẳng thể sống lâu đến vậy.”

Nét cười trên môi Ninh Dịch không thay đổi, ánh mắt lại lạnh đi vài phần, lộ ra hàn ý tựa băng sương, giống như cái lạnh toát ra từ vết thương cũ trên ngực y lúc này.

“May mà còn có ông.” Ngón tay Ninh Dịch khê khằng gõ lên chân song, nhìn đám học trò đi lại bên ngoài xuyên qua tường hoa chạm rồng. Sắp tới giờ

com, học trò đều đi tới phòng ăn, trong đám người có một bóng dáng hình như hơi quen mắt...

Nhưng lập tức y mỉm cười tự giễu, làm sao có thể chứ, nữ nhân khốn kiếp kia dù có giỏi ẩn nấp hơn nữa, thì cũng chẳng thể lọt vào học viện Thanh Minh thoát nhìn lòng lẻo mà thực ra là đầm rồng hang hổ.

Sau ngày hôm ấy y không tìm ra tung tích nàng đâu nữa, nhớ tới việc này trong lòng y lại dâng lên một cảm giác bức dọc mơ hồ, còn vì sao lại bức dọc thì y chẳng cần cũng chẳng muốn làm rõ. Y có chuyện quan trọng hơn phải làm, ven đường đi gặp bao nhiêu phong cảnh, y không nên để mắt vào thứ gì.

Trong đời y mỗi bước chân đều ẩn chứa nguy hiểm, một lần lầm lỗi là vạn kiếp bất phục, mà y đã quá khoan dung phóng túng với cô gái này rồi, hình như cahnwgr giống tác phong của y nữa. Chuyện thoát khỏi sự khống chế của y lần này, tuyệt không để nó xảy ra hết lần này tới lần khác.

Thu ánh mắt về, y quay người nhìn thẳng vào Tần Từ Nghiễn, đột nhiên hỏi: “Tiền sinh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Suy nghĩ của ta chưa từng thay đổi.” Tần Từ Nghiễn lúc nào cũng cười cợt, giờ đây gương mặt không còn vẻ tươi cười, nghiêm túc nhìn y.

Ánh mắt hai người chạm nhau, đều âm trầm mà kiên định, không né tránh không nhường bước.

Ngoài cửa sổ, có ngọn gió nổi lên.

Phượng Tri Vi nào hay biết, ở một nơi gần trong gang tấc từng có một đoạn đối thoại về nàng, giống như Ninh Dịch không hề hay biết cách một đường tơ chính là cô gái khốn kiếp y từng gặp khắp nơi mà chẳng tìm thấy.

Nàng đang ngồi trong phòng ăn, rất thuận thực thò đầu sang đếm số thịt trong bát Cố Nam Y. Hôm nay có món thịt bò hầm, Phượng Tri Vi đếm thấy mười miếng, lập tức tự nhiên như không cầm bát của y lên, gắp hai miếng thịt bò vào bát mình.

Tám miếng, thiếu gia muốn ăn tám miếng.

Yên Hoài Thạch cứ đến giờ cơm là lại mất hút, hẳn không phải học sinh, chẳng thể thò mặt lên lớp kết giao được, đương nhiên phải lựa giờ cơm mà trở hết tài năng. Con người này về mặt trời cao mọc nói quan hệ có thể coi là cực phẩm, hôm qua Phượng Tri Vi nghe hắn nói, giám thị mời hắn ăn cơm, trong bữa cơm đã kết bái với hắn.

Mà vị giám thị Chính sử viện ở thư viện Thanh Minh này, được xưng là “Thiết Diện Diêm La”...

Cố Nam Y hoàn toàn đứng đưng trước sự nịnh nọt sẵn sốc của Phượng Tri Vi, y làm gì cũng giữ nguyên một thái độ - ánh mắt chỉ quanh quẩn trong phạm vi một thước ba tấc trước mặt.

Nhưng ưu thế dùng cơm của y lại toát lên vẻ ưu nhã, dù đôi lúc có vẻ ngượng tay giống như không quen làm vậy. Phượng Tri Vi nổi lên một ác ý, phải chăng đứa trẻ này ngày thường đều để người ta bón cơm cho?

Đến thư viện vài ngày, nàng cũng coi như hiểu biết một chút về nơi đây. Thư viện rõ ràng là ngoài lòng trong chặt, huyền cơ khắp chốn. Đạo này magf thường xuyên nghiên cứu quyển sách làm bằng da nhu lông vàng kia, có lần đã vô ý phát hiện ra vườn hoa nhỏ không hề bắt mắt nằm giữa Chính sử viện và Quân sự viện hóa ra lại cực kỳ giống với trận pháp nào đó được nhắc đến trong sách.

Chẳng trách thư viện không cho phép đi lung tung vào ban đêm, chẳng trách một học sinh lai lịch bất minh như nàng, lại còn dẫn theo một nhân vật nguy hiểm vừa nhìn đã thấy không bình thường như Cố Nam Y, mà thư viện vẫn dám nhận vào một cách dễ dàng.

Có chống lưng nên chẳng ngại ai, nàng phát hiện ra, kẻ nào to gan dám quấy rối ở đây, chỉ e sẽ lập tức bị chém thành tám mảnh.

Đương nhiên đây là phát hiện của nàng, chưa chắc người khác đã biết, chỉ ít tất cả sự bài trí trong thư viện đều vô cùng bí ẩn, bề ngoài coi như yên ổn an lành, chẳng khác gì một thư viện bình thường.

Nàng vui đầu ăn cơm, không hề để ý có một thiếu niên đứng dậy tiến lại gần, tiếng cười nói ồn ào bốn phía bỗng dừng im bật.

Người kia đi thẳng tới chỗ nàng, thoải mái chấp tay, chào: “Ngụy huynh.”

Phượng Tri Vi ngơ ngác ngẩng đầu lên, chưa nhìn rõ đối phương là ai đã lập tức trả lễ. Người kia cất giọng như chuông đồng: “Ngụy huynh, nghe nói huynh là môn sinh đặc ý của Hồ phu tử? Tại hạ có chuyện muốn thương lượng với huynh.”

Phượng Tri Vi nghiêng đầu, cười bảo: “Vị này chính là bạn cùng khóa ở Quân sự viện? Hẳn là huynh đang phiền lòng vì bài thi chính luận của Hồ phu tử? Tiểu đệ tuy không phải là môn sinh đặc ý của phu tử, nhưng có thể cung cấp cho huynh đài ít phao, chắc là không sao đâu nhỉ.”

Thiếu niên kia hết sức mừng rỡ, không ngờ Phượng Tri Vi lại thức thời và hiểu chuyện như thế, chưa kịp hỏi đã đoán ra mình đến đây để làm gì, gương mặt đỏ bừng muốn phát sáng luôn, vội vàng nói: “Thật sự rất cảm ơn huynh, tại hạ là Thuần Vu Mạnh ở Quân sự viện, Ngụy huynh đệ từ sau có việc gì cần, xin cứ tìm ta!”

Phượng Tri Vi mỉm cười liếc nhìn hắn- đương nhiên phải tìm người rồi, nếu Yên Hoài Thạch không cho ta biết người xuất thân tướng môn, là đại ca ngầm của Quân sự viện, thì ta đi đến người làm gì?

Thuần Vu Mãnh hớn hờ rồi đi, mọi người đều cười trộm trong lòng. Người này đáng ra có thể rời thư viện từ lâu rồi, lại cứ trượt lên trượt xuống với môn chính luận khó xoi của Hồ phu tử. Mà Hồ phu tử lại có giao tình sâu đậm với Thuần Vu lão Tướng quân, thế nên thương thay cho Thuần Vu Mãnh, đáng ra có thể kiếm được một chức trong quân từ lâu, chỉ vì chuyện này mà chẳng thoát thân nổi.

Chẳng bao lâu sau quả nhiên là môn thi của Hồ phu tử, Thuần Vu Mãnh nửa đêm nửa hôm trèo tường đến đình giáo Phụng Tri Vi, hai người cùng uống rượu dưới tán lê nở hoa trong viện. Uống hết một bầu rượu, Phụng Tri Vi cũng viết xong một bài văn.

Thuần Vu Mãnh hoàn thành bài tập, trong lòng rất vui vẻ, tựa vào gốc lê nở hoa gõ bầu rượu hát to: “Đêm ôm yên ngọc ngủ, sớm đánh trống hiệu ran, kiếm nằng hồng nguyện tuốt, chém thẳng đàng Lâu Lan!”(1)

(1) Tái hạ khúc kỳ 1 của Lý Bạch

(2)

“Chẳng phải chỉ vì một môn chính luận của Hồ phu tử thôi sao?” Đôi mắt Phụng Tri Vi nhuộm men say lại càng thêm mông lung, mỉm cười hỏi: “Cũng đáng để người vui vẻ đến thế?”

“Huynh không biết rồi.” Thuần Vu Mãnh cười hi hi, “Ta đã sớm được nhận chức Hiệu úy Trường An vệ ở Ngộ Môn, chỉ chờ ra khỏi Quân sự viện là nhậm chức ngay, lại chỉ vì cái trò vớ vẩn này mà chậm trễ chính sự, sốt ruột muốn chết luôn!”

Lông mày Phụng Tri Vi khẽ giật- chuyện này hình như có gì đó không ổn? Chính luận là giờ phụ ngoài kinh, sử, tử, tập, xưa nay vẫn không được coi là môn học quan trọng, huống chi Thuần Vu Mãnh là người của Quân sự viện, võ tướng càng chẳng mấy may dính dáng đến thứ này. Hồ phu tử cứ nhằm vào môn chính luận để làm khó hắn, là vì sao chứ?

Sớm nhận chức Hiệu úy ở Ngộ Môn...

Lẽ nào là để ngăn cản hắn? Tại sao phải ngăn cản hắn chứ?

Nàng đang trầm ngâm, cửa phòng bỗng mở ra đánh “két”, Cố Nam Y đi thẳng ra, lướt tới chỗ bọn họ như một hồn ma. Phụng Tri Vi thầm nghĩ thôi tiêu rồi, ngụm rượu còn chưa nuốt xong đã đứng phắt dậy rồi đẩy Thuần Vu Mãnh ra ngoài. Thuần Vu Mãnh nhìn nàng bằng đôi mắt khó hiểu, gào toáng lên: “Huynh làm gì đấy?”

Phụng Tri Vi làm sao kịp giải thích cho hắn rõ- rằng hôm qua cách ba căn viện có một con chó hoang sủa bậy quấy nhiễu Cố thiếu gia, thiếu gia cũng giống như bây giờ, nhẹ nhàng bay ra ngoài như một hồn ma, khi trở về trên ống tay áo còn dính lông chó.

Đều do nàng không tốt, mới uống vài ngụm rượu đã quên mất tiêu, Cố thiếu gia không thích âm ỉ.

Thuần Vu Mãnh đã ngà ngà say còn ôm chặt gốc cây không chịu đi, không hề cảm nhận được sát khí âm thầm lặng lẽ của Cố tượng ngọc kia. Phụng Tri Vi thấy gay go to rồi, vội vàng lao tới, tính đường che chắn trước mặt Thuần Vu Mãnh. Nàng cuống cuống lên như thế, luồng nhiệt trong người đột ngột bốc lên, khiến nàng tức thì cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, lao vèo ra ngoài.

“Bịch!”

Cảm giác dường như mềm mại, lại dường như cứng cáp.

Hơi thở dường như thơm ngát lại dường như thoang thoảng.

...Phụng Tri Vi đột nhiên bộc phát sức mạnh phi thường, khiến nàng đâm đầu thẳng vào lòng Cố Nam Y...

Bản thân Phụng Tri Vi còn chưa kịp phản ứng, nàng hoàn toàn không hiểu gì về luồng nhiệt không chịu khống chế chảy trong người mình, chỉ cảm thấy đột nhiên mình lao vút đi rất xa rồi va vào thứ gì, sau đó chỉ thấy sao bay đầy trời.

Cảm giác mềm mại mỏng nhẹ, thoải mái phẳng phiu vô cùng quen thuộc.

Phụng Tri Vi thậm chí không ổn rồi, không ổn không phải vì nàng lờ ngà vào lòng nam nhân, mà không ổn ở chỗ Cố thiếu gia rất ghét va chạm gần gũi, một khắc sau nàng nhất định sẽ bị y quăng lên nóc nhà.

Chợt nghe thấy tiếng xuýt xoa của Thuần Vu Mãnh phía sau lưng, rồi nàng bị người ta đẩy ra, khóe mắt còn kịp thoáng thấy một cái nón che còn nằm trên mặt đất.

Nàng đâm rơi mất cái nón che của Cố Nam Y?

Một ý nghĩ mơ hồ đột ngột nảy sinh trong lòng nàng, nàng lập tức ngẩng lên nhìn mặt Cố Nam Y, nhưng vẫn chậm hơn một bước. Tay Cố Nam Y phẩy một cái, nón che nằm trên mặt đất lại bay tới trùm lên đầu y. Giữa làn sa trắng mơ màng bay lượn, hình như y duỗi ngón tay, chấm chấm khóe môi, rồi lập tức hơi nghiêng đầu, đặt ngón tay bên môi nhẹ nhàng mút.

Cách một tầng sa, loáng thoáng thấy vẻ mặt kia, có chút ngây ngô có chút hiếu kỳ có chút hoang mang lẫn thăm dò, dùng dáng vẻ trời sinh ngả ngón lại chẳng dính gì trăng(1), nhắm nháp mùi vị cả đời chưa từng biết đến.

(1) chỉ chuyện yêu đương trai gái không đứng đắn.

Phảng phất có hơi rượu nhàn nhạt tỏa ra.

Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngắm nhìn dáng vẻ y bình tĩnh tự nhiên nhắm nháp vệt rượu bên môi, trong trẻo ngây thơ và ý vị ngọt ngào như đứa trẻ.

Lúc này nàng mới nhớ ra, vừa rồi mình uống rượu cùng Thuần Vu Mãnh, mười uống được nửa ngụm rượu đã vội vã chạy ra ngoài, sau đó đâm sầm vào Cỗ Nam Y làm rơi nón che mặt của y, sau đó rượu trên môi nàng có lẽ đã....đính vào môi y?

Sau đó y...liếm chỗ rượu kia?

Mặt Phượng Tri Vi thoảng chốc đã đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đại Náo Thư Viện.

Sau chuyện va ngực nếm rượu, có một thời gian Phượng Tri Vi ra sức né tránh Cỗ Nam Y, song y hình như không hề phát hiện. Y vẫn ngủ không tháo mang che, ăn thịt nhất định chỉ ăn tám miếng, cả thế giới quanh quẩn trong vòng một thước ba tấc trước mặt, không ồn không quấy không tranh giành trước mặt y.

Ngoại trừ sự tồn tại của trưởng ngọc huynh khiến tâm tư hơi chao đảo, thì thời gian gần đây Phượng Tri Vi sống rất dễ chịu. Nàng có thiên tư đỉnh ngộ, thuở nhỏ được Phượng phu nhân dạy bảo, học thức vững vàng, bài làm rất khá, lại cư xử khiêm tốn lễ độ, được các phu tử vô cùng ưa thích; huống chi Thuần Vu Mãnh đã kết làm “huynh đệ chép phao” với nàng, thường dẫn người bay qua tường vây của Quân sự viện, cùng Phượng Tri Vi cùng rượu dưới góc lẻ, có điều cái cô hòng như mỗ lợn kia không bao giờ dám oang oang lên nữa.

Thuần Vu Mãnh đâu chỉ không dám lên tiếng, mà từ đó trở đi, mỗi lần gặp Cỗ Nam Y hần đều nhìn y bằng ánh mắt “Người không phải người, sao người lại làm thế này thế kia...” chứa chan hàm ý vô biên, cứ như kẻ hần đang nhìn không phải là một người trần thế, hần không thể rút mình lại thành hạt bụi. Ánh mắt kia lúc nào cũng làm Phượng Tri Vi sồn da gà, thậm chí nghĩ lẽ nào y đúng là cương thi xinh đẹp biết đi à?

Bây giờ mọi chuyện đều hết sức hài hòa, ngoại trừ việc thi thoảng đưa em ngang ngành trong huynh đệ Lâm gia thích đi kiếm chuyện với Phượng Tri Vi, đáng tiếc lần nào cũng bị nàng lấy bốn lạng đỡ nghìn cân đẩy về. Nàng không sợ tên ngốc thích phá rối, trái lại cảm thấy hơi bất an với huynh trưởng Lâm Tề ôn hòa kia. Thiếu niên ấy mỗi lần nhìn nàng ánh mắt đều cực kỳ quái lạ, nhưng lại chẳng nhìn ra ẩn ý thực sự trong đó.

Thấm thoát đã đến đây hơn một tháng, Thuần Vu Mãnh sắp nhậm chức Hiệu úy Trường Anh vệ của hần, Yên Hoài Thạch đã từng quen biết từng người trong viện, cũng giao du với ít nhất là năm mươi “tri kỷ”, trưởng bảo của Cỗ Nam Y mặc đã đôi từ gấm vóc mỏng thành loại tơ cực mỏng, ngày nào Phượng Tri Vi cũng phát rầu rĩ nghĩ xem phải làm thế nào để giặt sạch y mà không vò rách chúng.

Hôm ấy nàng mang theo nỗi thắc mắc này đi ăn cơm, đến cửa nhà ăn lại gặp gió lốc năm màu. Thấy làn gió thơm vù vù lướt qua, nàng trưng ra bộ mặt chạng lầy gi lầy lị.

Tân Viện trưởng của thư viện có phu nhân là người quê gốc Giang Thành, dưới có bảy cô em, gọi là “Bảy đóa kim hoa”, đám kim hoa này nổi tiếng đánh đá ghen tuông dữ dội, thường cầm trong tay các loại hung khí trong nhà như dao phay thót gỗ chày cán bột, truy sát Viện trưởng đại nhân cao quý ở nơi đường đường là đệ nhất thư viện. Họ đi đến đâu là gà bay chó chạy đến đó, trứng gà rau quả cũng bay, cục gạch hòa với giày thêu một màu.

Tiết mục này hậu như ngày nào cũng diễn, mọi người cũng chẳng lấy làm lạ nữa. Nghe nói Tân Từ Nghiễn từng sát khí đằng đằng vô số lần đòi bỏ vợ, lần nào cũng làm người ta chắc mẫm một khắc sau ông sẽ rút thư ly hôn đã chuẩn bị sẵn sàng ra, nhưng nói bấy nhiêu năm vẫn chẳng thấy ông rút ra bao giờ.

Tân Từ Nghiễn được tôn là văn nhân đứng đầu thiên hạ, Thanh Lưu Học sĩ, được triều đình rất mực coi trọng, cho giữ chức Viện trưởng thư viện Thanh Minh, có thể nói là một vị tể tướng áo vải cao quý. Ấy vậy mà ông lại tình nguyện quanh năm suốt tháng nín nhịn một vị phu nhân thô thiên dân dộng với đám kim hoa ngênh ngang can rở, khiến Viện trưởng hóa thành trò hề, thật là một chuyện khiến người ta khó hiểu.

Phượng Tri Vi đứng ở cửa phòng ăn, mỗi lần xem Tân Từ Nghiễn “thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi” chật vật chạy trốn, đám kim hoa giờ nhanh múa vuốt theo sau, lại không nhìn nổi cười.

Chuyện xảy ra trên đời này, có quả ắt có nhân, không hiểu được chỉ là bởi không rõ nhân quả trong đó mà thôi.

Mới ngồi xuống bàn ăn, Thuần Vu Mãnh đã hớn ha hớn hở búng bắt com đến, chào hỏi: “Huynh đệ, chuẩn bị xong chưa?”

Phượng Tri Vi ngơ ngác, Yên Hoài Thạch ngồi bên đã quay sang: “Ba ngày nữa là kỳ thi Thanh Minh, chính sử so văn, quân sự đấu võ, trong triều sẽ

phái trọng thần tới đây, nói không chừng còn có cả hoàng tộc giả làm nữa đó. Kỳ thi này tuy nói là do nội bộ thư viện tổ chức, nhưng sẽ lựa chọn ra vài người xuất chúng đưa thẳng vào Nội các và sáu bộ, nếu hòa nhập tốt thì giờ trở đi sẽ thăng chức vù vù, đây mới là nguyên nhân già trẻ lớn bé chen nhau vỡ đầu muốn vào thư viện.”

“À...” Phụng Tri Vi cười cười, “Mấy người biết đấy, ta học hành cũng chỉ tạm tạm thôi, chuyện vinh dự đề tên bảng vàng thế này làm sao rơi xuống đầu ta được chứ.”

Hai người có vẻ thất vọng “ờ” một tiếng, đúng là Phụng Tri Vi học hành không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ mà thôi, kẻ học cao hiểu rộng hơn nàng trong thư viện nhiều như sao sa, muốn nổi trội xem ra cũng là chuyện bất khả thi.

Thuần Vu Mạnh hậm hực bỏ đi, hần mới dời gót đã thấy một người bung bát com đi tới, chẳng chào chẳng hỏi đã ngồi xuống bên cạnh Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi nghiêng đầu, liền bắt gặp một đôi mắt khiêu khích, chính là Lâm Thiệu đạo gần đây cứ hục hặc với nàng khắp nơi. Khóe mắt cậu ta liếc xéo sắc lẹm: “Ba ngày nữa, có dám tỉ thí với ta không?”

Phụng Tri Vi rướn cao hàng mi, mỉm cười, “Không dám.”

Lâm Thiệu vừa nộ một nụ cười đắc thắng, thì đã nghe Phụng Tri Vi mỉm cười nói tiếp: “Nếu ta thắng ngươi, chỉ e có người không giết ngựa, mà đi giết người đấy.”

“Phi.”

Một tiếng cười khế, Lâm Tế đã đi tới, nghiêm túc nhìn Phụng Tri Vi. Cậu vừa định nói câu gì, bỗng có người đánh giọng nói: “Ngụy Tri, ngươi đùa cái gì đó, dám ăn nói kiểu đó với công... công tử! Coi chừng ta bầm với Viện trưởng, đá ngươi ra khỏi thư viện bây giờ.”

Tiếng đến người đến, một nhóm chừng bảy tám người đi tới, ai nấy đều ăn mặc lông lẩy, khóe mắt Phụng Tri Vi hơi nhếch lên, trong mắt đột nhiên co lại.

Quen mặt, rất quen mặt.

Đúng là đám công tử ngày ấy đã xúi Phụng Hạo đi phiêu kỹ, rồi dẫn đến vụ đập gạch kia.

Phụng Tri Vi cười nhạt trong lòng, còn chưa kịp mở miệng thì Lâm Thiệu đã đột ngột tron mắt dựng mày, không chút nể nang mắng to: “Ai cho các ngươi làm chuyện? Cút hết đi cho ta!”

Một câu mắng này làm cả đám câm miệng, tạm thời khó lòng rút lui. Thiếu niên đi đầu định gỡ lại thể diện, bèn giơ tay hung hăng chỉ vào mũi Phụng Tri Vi, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, có gan hãy chờ...”

“Rắc rắc.”

Lời còn chưa dứt, thì một đốm ngón tay chỉ vào Phụng Tri Vi đã đột ngột bị bẻ quặt xuống một cách quái dị.

Đầu ngón tay quặt xuống run rẩy cũng khiến vô số ánh mắt trong nhà ăn nói nhau run rẩy.

Ánh mắt mọi người dò ra, chậm rãi di chuyển từ đầu ngón tay lên trên, thì thấy một đôi đũa ung dung thong thả rút lại giữa không trung.

Ngón tay cầm đũa trắng trẻo thon dài, bị ống tay áo che đi phân nửa.

Cố Nam Y, trong khoảnh khắc tay kẻ kia chỉ vào mũi Phụng Tri Vi, đã dùng một đôi đũa, kẹp gãy ngón tay người ta.

“Á!”

Tiếng kêu thảm thiết chói tai dường như có thể đập vỡ cả bát sứ, Cố Nam Y ghét ồ ào, cực kỳ bất mãn búng ngón tay, hai cây đũa phi sát qua hai bên tai thiếu niên kia, cắt rụng vô số tóc mai.

Chiều thức này kẻ nào không biết vô công sẽ không hiểu, chứ Phụng Tri Vi thì hiểu rất rõ. Cây đũa là thứ vừa tròn vừa cùn, lại có thể cắt đứt sợi tóc mảnh nhẹ như một vũ khí sắc bén, ngấm lại khiến người ta phát run.

Dạy dỗ đến thế cũng đủ rồi, Phụng Tri Vi rất hài lòng định kéo Cố Nam Y đi, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng kêu gào như mỗ lợn của thiếu niên đang lăn lộn dưới đất: “Các ngươi dám đã thương ta... ta giết các ngươi...”

Phụng Tri Vi thở dài, trong lòng thầm nghĩ tại sao lần nào các ngươi cũng lặp lại y chang những lời này thế?

Người nàng đang dắt đi bỗng dừng động đập ống tay áo, lẳng lặng tuột ra khỏi ngón tay nàng. Cố Nam Y xoay người, tiến thẳng tới trước mặt thiếu niên đang la hét muốn trả thù kia, bình tĩnh đứng lại, nhắc chân.

“Rắc rắc.”

Y giờ chân giẫm bẹp bàn tay vẫn còn lạnh lặn đang võ xuống đất của người ta.

Sau đó y cất giọng đều đều, nói: “Ồn ào quá!”

Nhà ăn lập tức im phăng phắc.

Một gã thư sinh lơ ăn quá nhiều đậu nên bụng dạ ầm ạch, phải ra sức nín nhịn mới không xì hơi ra...

Một thư sinh khác nuốt nguyên một miếng cháy vào bụng không buồn nhai luôn...

Lại có một giọng khàn khàn đột ngột vang lên: “Kẻ nào dám đánh người gây chuyện trong thư viện Thanh Minh?”

Phòng ăn phút chốc trở nên náo loạn, chẳng biết từ bao giờ, một người trung niên vận cẩm bào đã đứng trước cửa phòng, đúng là vị giám thị Chính sử viện được xưng là “Thiết Điện Diêm La” kia.

Sau lưng ông ta còn dẫn theo một đám hám tử dừng mảnh, là hộ vệ chuyên dụng của thư viện.

Đám học trò trong thấy vị này, còn căng thẳng hơn khi thấy Cố Nam Y một chút. Yên Hoài Thạch vội vàng chạy qua như một vệt khói, nhưng không tìm ông ta, mà lặng lẽ tới gần tùy tùng sau lưng ông ta thì thảo vài câu.

Sau đó Phụng Tri Vi trông thấy tay áo người tùy tùng kia thoáng động, không biết hán đã nhét gì vào đó.

Vị giám thị kia từ đầu tới cuối vẫn đứng quay lưng về phía hai người, không hề ngoái lại, vẫn vờ quả cầu sắt trong tay, nghe thiếu niên bị thương kia thuật lại đầu đuôi câu chuyện, “à” lên một tiếng rồi dợi mãi chẳng thấy mở miệng.

Đám con em quan lại kia dương dương đắc ý quay đầu nhìn Phụng Tri Vi với ánh mắt “tiểu tử nguoi chết chắc rồi”, Phụng Tri Vi nở nụ cười ngọt ngào đáp lại họ. Trong lòng nàng nghĩ không biết Ngô tiểu công gia ngày đó bị gạch nện tròng đầu đã chết hay chưa? Nếu còn chưa chết, thì một ngày nào đó nhất định sẽ cho Cố thiếu gia gặp hán mới được.

Giám thị nắm đại quyền giải quyết sự việc cứ im lặng rất lâu chẳng nói chẳng rằng, khiến không khí trong phòng ăn càng thêm nặng nề căng thẳng, ai nấy đều có vẻ mặt phức tạp, có kẻ hà hê, cũng có người lo lắng thông cảm.

Cho đến khi Yên Hoài Thạch đã “kiện cáo” xong với tay áo của tùy tùng, thì giám thị mới “khụ” một tiếng, rề rề nói: “Điều công tử, thư viện đã công khai cấm hành động khiêu khích sinh sự, nguoi cũng quá... không hiểu chuyện rồi.”

Mọi người xôn xao – hôm nay giám thị giờ chứng gì vậy? Rõ ràng người ta chỉ nói mấy câu đã bị kẻ khác kẹp gãy ngón tay, kết quả không hỏi đến kẻ hành hung, trái lại còn đi trách bên bị hại trước?

Trong nhà ăn xôn xao náo loạn một hồi, đám thiếu niên kia ai nấy đều tái mặt, hét lớn: “Lý giám thị! Ngài thiên vị!”

“Nhìn tay ta này! Nhìn tay ta đi!” Thiếu niên bị thương giờ cánh tay bị bẹp dí lên trước mặt giám thị, bị phẫn trách móc: “Sao ngài có thể nhắm mắt làm ngơ?”

“Nói bừa!” Lý giám thị đen mặt lại, hơi nhướn mắt, lạnh lùng nói: “Ấu đả khiến người bị thương cũng phạm vào quy củ của thư viện, kẻ nào đánh người, bước ra! Tà lỗi với Điều công tử, tiền thuốc thang chữa trị nguoi lo tất!”

Từ giọng điệu đến sắc mặt ông ta đều nghiêm nghị, nhưng bất cứ ai cũng nghe ra sự thiên vị trong đó. Cả đám đều quay sang ngấm ngấm Phụng Tri Vi bằng ánh mắt quái gở suy đoán xem tiểu tử này có quan hệ gì với giám thị, Phụng Tri Vi lại thâm kêu khổ.

Cố thiếu gia nhất định là nổi bão rồi!

Nàng chẳng kịp suy nghĩ, vội vàng nháy mắt với Yên Hoài Thạch, ra hiệu cho hán che trước mặt giám thị để nàng lôi Cố Nam Y đi. Yên Hoài Thạch “ây da” một tiếng, lao đảo rồi ngã xuống rất chi là trôi chảy tự nhiên. Phía bên này Phụng Tri Vi đồng thời “ây da” một tiếng, vấp chân nghiêng về phía Cố Nam Y, vừa than thở sao mình xui xẻo cỡ này chứ, đưa mặt cho người ta giẫm...

Nếu nàng nhớ không nhầm, thì hình như Cố thiếu gia không muốn nàng bị đụng vào. Hy vọng cái giẫm này có thể đánh lạc hướng kẻ cố chấp kia, khiến y quên mất câu nói vừa rồi...

Vai Cố Nam Y vừa động

Nàng ngã xuống

Cố Nam Y lập tức quay đầu.

Phụng Tri Vi mừng thầm.

Lâm Thiều đứng một bên, đột nhiên vươn tay ra kéo Phụng Tri Vi lại.

“Ây da ngươi làm sao thế!” Cậu thiếu niên xưa nay luôn đối nghịch với Phụng Tri Vi, chẳng hiểu sao không đứng lại nổi lưng tâm, đưa tay ra kéo lại thân hình đang lao xuống vùn vụt của nàng. “Ngươi bị ngốc hả! Đứng trên đất bằng mà cũng ngã được...”

“Àm!”

Một bóng người xoay tròn lẫn ra xa, chính là Lâm Thiêu “có lòng mà hồng chuyên”, trong nháy mắt đã va vào Lý giám thị, đẩy cả ông ta lẫn đám tùy tùng sau lưng ngã lên dãy bàn cơm. Nước canh loãng xoảng văng tứ tán, một mớ thau cơm bay lên nửa chừng rồi rơi xuống nên vào đám người, khơi lên một trận xôn xao.

Gần như cùng lúc Lâm Thiêu bị Cố Nam Y ném ra ngoài, mấy bóng người nhanh như chớp lại vụt lên, nhắm thẳng vào Cố Nam Y.

Cố Nam Y dờ dẫm “tiếp đón” hộ vệ của Lâm Thiêu, nón che màu trắng vừa tung bay, mặt đất liền nổi lên một cơn gió lốc màu xanh thiên thủy.

Phòng ăn trong thoáng chốc đã rơi vào hỗn loạn, bát đĩa đồ ăn vỡ thành mảnh vụn, đám học sinh kinh hoàng tháo chạy. Phụng Tri Vi mở to mắt cũng không tài nào nhìn rõ tình hình đánh đấm rớt cuộc đã nghiêm trọng đến đâu, chỉ biết từ ngày hôm nay, gian phòng ăn này có lẽ sắp đi vào lịch sử.

Trong cơn náo loạn chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng hộ vệ của Lâm Thiêu hô hoán, “... Tóm cổ nó, nó đánh công...”, lại có tiếng quát, “Xuất thẻ bài Trương Anh, cầu viện cung...”

Có người lao tới bẻ quặt tay Phụng Tri Vi. Nàng cười khổ, chẳng buồn giãy giụa.

Trong trận hỗn chiến, Cố Nam Y đột ngột nghiêng đầu, chứng kiến cảnh tượng này, kẻ đó liền thấy sắc xanh thiên thủy ngời sáng lóa mắt. Một tiếng nổ “ầm”, mặt đất nứt ra một rãnh sâu vừa hẹp vừa dài, nằm chính giữa là y và Phụng Tri Vi, mà y đã vọt tới nhanh như chớp.

Giữa đám lộn xộn rồi như tờ vò, có kẻ thét chói tai: “Bảo Viện trưởng, xử lý nghiêm khắc!”

Nghe tiếng quát kia, Phụng Tri Vi ngửa đầu cười cười, nghĩ thầm sao số mình lại khốn khổ thế này? Sao ở đâu cũng chẳng được sống vài ngày yên ổn?

Đám con em quan lại vốn đã dạt ra tít đằng xa, bấy giờ cũng không nén nổi hưng phấn, hét lớn: “Đại nào thư viện, ầu đã học sinh, là chuyện từ ngày thành lập Thanh Minh đến nay chưa từng gặp. Nhất định phải báo lên triều đình để nghiêm trị, nghiêm trị.”

“Trị cái con bà nhà ngươi ấy!” Thuận Vu Mạnh mắng to, dẫn các huynh đệ của mình nhào lên đánh đấm một hồi.

“Nhiều loạn học đường, đánh cả giám thị, được, được, các ngươi được lắm!” Lý giám thị được người ta kéo ra từ đồng bàn vụn bát nát, lồm cồm bò dậy, vung tay nên luôn cả quả cầu sắt vẫn cầm khư khư xuống.

Yên Hoài Thạch tỉnh bơ nhặt lên hai tấm ngân phiếu nằm dưới đất – là thù vừa rồi hấn nhét cho tùy tùng của giám thị, chen lẫn một hồi lại rơi xuống đất. Nhưng hấn nhặt lên rồi cũng không định đưa lại nữa, dù sao có nhét lại cũng chẳng ích gì.

Có thể hối lộ, nhưng không thể lãng phí.

Lâm Thiêu được một đám người xúm lại nâng dậy, tóc tai bù xù, chỉ vào Cố Nam Y mắng to: “Xẻ thịt tên tiểu tử kia! Thiến nó! Hầm nó! Nổ nó! Đốt nó!”

Lại chỉ vào Phụng Tri Vi: “Cũng xẻ thịt...” Gào được nửa câu bỗng dưng ngậm miệng, nháy mắt đã chỉ sang Cố Nam Y, “Thiến nó! Nấu nó! Nổ nó! Đốt nó đi!”

“Chờ chết đi tiểu tử!” Thiếu niên run run ngón tay bị gãy, nhe răng cười, “Viện trưởng đại nhân sẽ cho mày đẹp mặt!”

Cố Nam Y bỗng dưng trượt tới, rõ ràng bị một đám người vây quanh chặt như nêm cối, chẳng biết y làm thế nào để lướt qua như một dải lụa, ngón tay y cong lại thành trảo, nhắm thẳng vào nam tử đang đứng sau lưng và giữ chặt Phụng Tri Vi.

“Vù.”

Một tiếng mỏng nhẹ, như sợi tơ trên khung theo hoa bị móng tay cắt đứt, sau đó chẳng biết từ đâu xẹt tới một vệt sáng trắng lóa như màu tuyết, hùng hổ đập vào ngón tay Cố Nam Y.

Ngón tay Cố Nam Y bị bật ra trong lạng lẹ.

Phụng Tri Vi âm thầm giật mình, đây là lần đầu tiên nàng thấy Cố Nam Y ra tay bị ngăn cản, kẻ đó nàng nghe tiếng một người lạnh lùng nói: “Đừng đánh nữa.”

Giọng nói uể oải vô lực, thái độ hồ hững dửng dưng.

Thế mà lại khiến mọi người đều run sợ.

Quay đầu lại, chẳng biết từ bao giờ đã có mấy người đứng ở cửa, đang lặng lẽ chăm chú quan sát phòng ăn lộn xộn. Đi đầu là một người vận áo bào màu hạnh thất lưng nguyệt bạc, trời chẳng nóng cũng cầm một chiếc quạt giấy, đôi mắt vui giận đều đẹp, xương quai xanh nửa hở nửa kín, dung nhan

muôn vẻ phong tình, sắc mặt lại hơi dung tục.

Là ông chủ đẹp trai ngày nào tháng nào năm nào cũng mang một xu trong người, trèo tường kỹ viện làm thơ mong gặp kỹ nữ hạng ba, sau đó bị kim hoa truy sát dọc đường, rồi xuống chân Phụng Tri Vi...

Tiểu Tân, Tân Tử Nghiễn.

Chẳng qua Tiểu Tân bây giờ đã không còn vẻ chật vật như hôm ấy, mà ung dung thong thả ra dáng con người, đang nửa cười nửa không nhìn phồng ửng, liếc nhìn Phụng Tri Vi, lười nhác hỏi: “Lại đánh nhau à?”

Phụng Tri Vi cảm thấy chữ “lại” này thật là đáng ngờ.

Một đám người lao tới, tranh nhau kể lể với ông Phụng Tri Vi và tùy tùng của nàng ngang ngược kiêu ngạo gây hấn sinh sự bẻ chân bẻ tay đuổi tận giết tuyệt... ra sao. Ngón từ đâm máu thái độ sôi nổi, kẻ thấy thương thâm kẻ nghe roi lệ, ngay cả tên hung thủ Phụng Tri Vi nghe xong cũng cảm thấy mình thật sự đã gây tội ác tày trời khiến lòng người căm phẫn.

Cố Nam Y từ đầu đến cuối vẫn không hề nhúc nhích, không hề nhìn Tân Tử Nghiễn đứng giữa đám người. Từ khi ngón tay của y bị đánh văng ra, toàn bộ sự chú ý của y đều tập trung vào một kẻ đứng sau lưng Tân Tử Nghiễn.

Người kia mặc trường bào màu đen tuyền với áo trong màu đỏ nâu, nét mặt cứng đờ như đeo mặt nạ, hoàn toàn dửng dưng với cảnh tượng trước mắt, trước ánh mắt Cố Nam Y cũng vờ như không thấy, làm như ánh phi kiếm lóe lên đầy văng ngón tay Cố Nam Y ban này tuyệt nhiên không dính dáng đến mình.

Tân Tử Nghiễn một mực mỉm cười lắng nghe, ánh mắt dừng lại trên Lâm Thiệu, Lâm Tế được vây giữ bởi người lớp lớp, sóng mắt lóe lên.

Mọi người cáo trạng xong xuôi, cứ định nhìn những tội này đủ để nắm Phụng Tri Vi vào tù lao mười tám lần, ai nấy đều cảm thấy nể mẫn và im miệng, chờ tiểu tử này gặp vận rủi trong một khắc tới.

Giữa bầu không khí yên lặng như tờ, Tân Tử Nghiễn nâng quạt giấy, chỉ vào Phụng Tri Vi từ đằng xa cách một đám người.

Phụng Tri Vi thở dài, thâm nghĩ giá mà con hồ cái nhà lão ở đây thì tốt rồi, không thì chỉ cần một hai ba bốn năm sáu bảy đóa kim hoa ở đây cũng được nốt.

Mọi người giương ánh mắt sáng quắc, nhìn Phụng Tri Vi như kẻ chết rồi.

Yên Hoài Thạch vội vàng đếm ngân phiếu trong tay áo, suy nghĩ phải làm sao để dùng số tiền nhỏ nhất đổi lấy món lợi lớn nhất.

Lâm Thiệu dẫu môi, sắc mặt có vẻ do dự.

Thuần Vu Mạnh đằng đằng sát khí vén tay áo lên, nháy mắt ra hiệu với đám huynh đệ ở Quân sự viện.

...

Quạt giấy của Tân Tử Nghiễn đột ngột lướt qua người Phụng Tri Vi, nhanh chóng chỉ lên một mạch.

“Trò! Trò! Trò! Trò! Trò!” Ông chỉ lên một mạch không hề ngơi nghỉ, chỉ qua một lượt vào Diêu công tử bị giẫm gãy ngón tay, Lâm Thiệu, Lâm Tế, Thuần Vu Mạnh, Yên Hoài Thạch, “Đường đường là học sinh của thư viện, thế mà lại ngang nhiên làm loạn trước mặt bao người ngay trong thư viện thanh quý, y như đám con buôn lính lệ đánh lộn với nhau! Sách thánh hiền ngày thường vẫn đọc vớt đi đâu cả rồi? Hờ?”

Một tiếng “hờ” mang theo âm mũi hừ vừa nặng vừa nhanh, khiến cả bọn họ “hờ” cho ngất xỉu. Cả kẻ bị chỉ lẫn kẻ đứng xem đều nhìn ông ngơ ngác, không hiểu trong hồ lô của Viện trưởng đại nhân bán thuốc gì đây?

Rõ ràng là phe Phụng Tri Vi ra tay hung hãn, có sao lại lôi cả những người khác vào cuộc cơ chứ?

Được rồi, Diêu công tử khiêu khích trước tính vào cũng được, Thuần Vu Mạnh kéo bè kéo đảng đánh nhau tính vào cũng được, nhưng còn dính dáng đến cả huynh đệ họ Lâm và Yên Hoài Thạch là sao?

“Các trò!” Tiếng gầm thét của Viện trưởng đại nhân nghe chẳng ra hết mà cứ như tiếng mèo gọi xuân, “Tất cả cầm tức bảy ngày cho ta! Vào tỉnh thất hồi lỗi! Đứa nào dám bước ra khỏi cửa một bước thì đánh gãy chân, trục xuất khỏi thư viện!”

Diêu công tử hai mắt tròn ngược, ngất xỉu luôn.

“Ngươi!” Lâm Thiệu gân cổ giận dữ nói, “Ngươi dám đổi trắng thay đen! Ta muốn nói cho... Ta muốn... Ta...”

Cậu ta rốt cuộc vẫn không thể nói dứt câu, Tân Tử Nghiễn liếc xéo cậu ta, khổ nỗi đôi mắt đào hoa long lanh thật sự chẳng hề có chút uy nghiêm nào, nhưng âm điệu vẫn cao chót vót: “Nói với ai? Ta nói cho trò biết, vào thư viện của ta, bất kể là ai, đều do ta xử trí!”

Lời còn chưa dứt, ông đã phát tay, một đám hán tử lập tức chạy tới áp giải. Lâm Thiệu phát sắc, vung tay ra hiệu cho hộ vệ của mình động thủ, nhưng

huynh trưởng Lâm Tế lại bất ngờ đè chặt tay cậu ta xuống, ra hiệu cho hộ vệ đứng lại. Sau đó khom người với Tân Từ Nghiễn, hạ giọng nói: “Dạ, chúng học trò gặp chuyện không biết vỗ về hòa giải, ngược lại từ đó sinh sự, quả thực là không phải, xin lĩnh phạt của Viện trưởng.”

Tân Từ Nghiễn “à” lên một tiếng, nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Tế.

Thuần Vu Mãnh trái lại chẳng hề hấn gì, cười ha há chen lấn bên cạnh Phụng Tri Vi, nói: “Buông ra, buông ra, nghe Viện trưởng xử lý!”

Một nhóm mỗi người một vẻ mặt, bị giải về tĩnh thất ở hậu viện, lạ một nỗi chẳng ai để ý đến kẻ đầu sỏ là Cố Nam Y, mọi người đều muốn quên y đi giống như con người này chưa hề tồn tại.

Nhưng bản thân Cố Nam Y sẽ không quên. Thấy Phụng Tri Vi bị đưa đi, cũng lập tức bay theo. Phụng Tri Vi liếc nhìn ông chú chơi bời với vẻ ngưỡng mộ – liếc mắt một cái là biết ngay Cố Nam Y chỉ được dùng mưu không thể dùng sức mà địch lại, đúng là thần nhân mà!

Phía sau thư viện có một căn viện nhỏ, chuyên dùng để cấm túc đệ tử phạm lỗi. Một căn nhà nhỏ chu vi một trượng, ngăn thành bảy tám gian, bên trong chỉ kê một giường một bàn, trổ một cái cửa sổ bé xíu nằm tít trên cao.

Phụng Tri Vi đếm đếm, thầm nghĩ vừa khéo mỗi người một gian.

Nàng đẩy cửa bước vào một gian phòng nhỏ, trước khi đóng cửa nàng nghe được một câu: “Hồi lỗi cho cẩn thận! Bảy ngày!”

Bảy ngày.

Phụng Tri Vi quay đầu, thấy Tân Từ Nghiễn đứng chấp tay ở đằng xa, gương mặt tươi cười hơn hờ, duy chỉ có ánh mắt không cười.

Được rồi, bảy ngày... Phụng Tri Vi mỉm cười, đợi hết bảy ngày cảm tức có lẽ mọi chuyện đều đã trôi qua.

Căn phòng nhỏ rất yên tĩnh, nàng ngồi xếp bằng nhắm mắt suy nghĩ, vừa hay nhân dịp này, mình sẽ lĩnh hội thêm một ít võ công ghi lại trên quyển sách. Nàng cảm thấy mỗi lần mình thử tu luyện pháp môn luyện khí ghi trên sách thì đều cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Cho dù chẳng luyện thành võ công, thì luyện sao cho trấn áp được luồng nhiệt kỳ quái trong cơ thể cũng tốt rồi. Non sông đẹp đẽ, trời đất gấm vóc này, làm sao nó từ biệt ở tuổi hai mươi chứ?

Trên đầu chợt nghe tiếng động, nàng ngẩng đầu lên thì thấy Cố Nam Y đang ngồi chót vót trên cửa sổ, tay trái ôm một cái gối – là đồ chuyên dụng của y, tay phải ôm một tấm chăn – là đồ của Phụng Tri Vi.

Sắc trời tối sẫm, vầng trăng dần lên, người tắm ánh trăng còn yên tĩnh trong trẻo hơn cả ánh trăng kia ngồi trên cao, thấp thoáng ẩn hiện sau lớp mạng che, thoạt nhìn quả là rất đẹp, chỉ tiếc cái gối trong tay y quá sát phong cảnh.

Thấy Phụng Tri Vi nhìn mình, Cố Nam Y từ từ hạ xuống nằm ngủ trên cái giường nhỏ kia một cách vô cùng thuần thực.

Phụng Tri Vi thở dài, định khuyên bảo nhẹ nhàng: “Thiếu gia, ngài ngủ ở phòng bên có được không? Phòng ấy cũng kề cận phòng này mà.”

Câu trả lời của Cố Nam Y là ném cái chăn trên giường Phụng Tri Vi lên mặt bàn.

Thôi được rồi... Thiếu gia muốn nàng ngủ trên bàn.

Phụng Tri Vi ai oán thở than vài tiếng với ông trăng, sau đó lại ai oán bò lên bàn. Leo được một nửa, lại nghe giọng nói tê ngắt của người kia: “Cái thứ kia uống rất ngon, lấy thêm nữa đi.”

Phụng Tri Vi ngoảnh đầu lại, “Hà?”

Rồi nàng thấy Cố thiếu gia đang nhẹ nhàng chà ngón tay lên môi mình, giống như cực kỳ nhớ mong.

Phòng nhỏ không đèn, chỉ có một tia ánh trăng trải rộng thành vòng. Như nằm trong màn sương trắng bạc, mạng che của người ấy vén ờ, mọi thắm sắc xuân trên làn da như ngọc, mỏng manh mềm mại sóng sánh ánh trăng ngời. Mà đầu ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng vuốt ve càng tôn lên sắc hồng kia, như bông sen hồng nở rộ giữa mười vạn trượng đồng tuyết trắng, trong thoáng chốc đã kinh diễm mọi giấc mơ thiếu nữ.

Trong nháy mắt, trái tim Phụng Tri Vi đã lạc đi vài nhịp.

Trên đời này cảm dỗ cực hạn chính là vô ý dụ dỗ, do mơ màng không biết lại thành mị hoặc tự nhiên.

Cố Nam Y ngây thơ không biết khoảnh khắc đó mình đã lấy sắc dụ người, y chỉ đột ngột nhớ tới lần ném thử vô tâm trước đó, hoài niệm hương vị nồng nàn mãnh liệt ngưng đọng nhân sinh xưa nay chưa từng thuộc về y.

“Bây giờ không có rượu...” Phụng Tri Vi mất cả buổi mới tìm lại giọng nói của mình, không thể ép mình ngừng nhớ lại đêm đó y đã “uống” rượu như thế nào, mặt lại tiếp tục ửng hồng.

Nhưng đỏ mặt xong nàng lại hơi cáu – tại sao mặt y chẳng đỏ gì hết? Lẽ nào Cố thiếu gia thật sự cho rằng y uống rượu trên cọc gỗ.

“Muốn uống.” Ai kia xưa nay chưa từng để ý xem nàng đã bày tỏ gì, chỉ cần biết mình muốn bày tỏ gì.

“Không có!” Phụng Tri Vi hung hăng.

“Có!”

Tiếng nói truyền ra bên dưới góc tường khiến Phụng Tri Vi giật mình, nhìn kỹ mới phát hiện ra dưới gầm giường thế mà lại có một cái hang, giọng là giọng Thuần Vu Mạnh, nghe có vẻ dương dương đắc ý: “Rượu gì cũng có cả! Muốn Nữ Nhi Hồng cực phẩm hay là rượu đại mặc một chén liền say?”

Phụng Tri Vi im lặng – xem ra bạn học Thuần Vu thường xuyên bị cấm túc, nên ngay cả buồng giam cũng bị hấn đào thùng còn để dành không ít rượu ngon.

Một bầu rượu quét qua, Phụng Tri Vi vừa muốn nhận thì một bàn tay đã thò ra không hề khách khí, cầm rượu đi luôn.

Sau đó Phụng Tri Vi há mồm tròn mắt nhìn Cố thiếu gia vén tấm mạng che, đổ ra vài giọt rượu, bôi lên khóe môi, rồi nhạ nhàng đưa lưỡi ra liếm. . .

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Rượu Chẳng Sau Người, Người Tự Say.

Typo: Quan Vũ.

Phụng Tri Vi sụp đổ rồi.

Phải chăng đứa trẻ này xuất hiện là để ép người ta phát điên?

Mặt nàng hết đỏ lại trắng, hết trắng lại đỏ không biết bao nhiêu lần. . . Thấy y cứ nhỏ từng giọt từng giọt rồi bôi rồi liếm láp rồi nhắm nhấp thế kia, hình như y cảm thấy uống rượu như thế rất có hương vị. Dưới lớp mạng che vén hò, nửa gương mặt đẹp tựa ánh trăng khiến người ta hoa mắt, mà động tác dụ hoặc bảm sinh không tự nhận thức được ấy lại cứ lặp đi lặp lại, gọi lên nhưng liên tưởng gần gũi với lực sát thương vô cùng lớn, tức khắc đánh sập sự tỉnh táo và lý trí của Phụng Tri Vi.

Cuối cùng Phụng Tri Vi không thể nhẫn nhịn thêm nữa, bèn vươn tay ra đoạt lại hũ rượu đang nằm trong tay Cố thiếu gia với tinh thần thấy chết không sờn. Trước kia Cố thiếu gia kíp nổi bão, nàng lớn tiếng: “Rượu phải uống như thế này!”

Sau đó nàng ngửa đầu lên, tu ừng ực hết nửa bình rượu, thậm chí này thì uống này thì uống này, say chết luôn cũng được, nhưng ngày tháng này làm sao vượt qua được đây. . .

Cố Nam Y “à” lên một tiếng, hình như rất vui vẻ vì biết được cách uống rượu chân chính. Y đã mất kiên nhẫn từ lâu, hôm nay y ném mất cả buổi rồi, sao vẫn chưa tìm lại được hương vị đặc biệt của ngày hôm ấy chứ?

Y ngồi đó, ngẩng đầu lên, mơ hồ nhớ ra đây là rượu, lại nhớ dường như ai đó đã nói rằng rượu chỉ có thể nếm một chút thôi, nhưng mà chẳng sao, y chính là y, người khác là người khác.

Thế giới của y trải qua bấy nhiêu năm, rực rỡ sắc màu mà lại lặng động như vực sâu, đây là hương vị tươi mới mà y muốn biết.

Y đưa tay, bắt chuốc nàng dốc nửa bầu rượu xuống uống một cách khoan khoái.

Nửa bầu rượu trôi tuột xuống bụng, hương rượu xung quanh càng thêm nồng nàn. Mùi hương ngào ngạt mà mát lạnh, Phụng Tri Vi lắc đầu, cảm thấy mình hơi chóng mặt, trong lòng lại lấy làm kinh ngạc. Nàng có tư lượng cực tốt, thoát nhìn uống rượu nho nhả thế thôi, nhưng thật ra rượu càng vào lại càng tỉnh táo, hôm nay nàng làm sao thế này?

Nàng lơ mơ nghe tiếng Thuần Vu Mạnh lải nhải dưới hang: “... Mỗi người uống một chén thôi, uống nhiều hơn sẽ say mềm ít nhất ba ngày, còn thừa đưa ta...”

“...”

Phụng Tri Vi nào nề hết cả ruột gan, tên Thuần Vu Mạnh chết tiệt kia, sao không nói sớm hả!

Nàng cười nhạt, cào cào bụi đất trên tường bỏ vào bầu rượu, nhét lại vào trong hang, lấy ghế chặn luôn cửa hang, không thèm đếm xỉa đến Thuần Vu

Mảnh ở đầu bên kia đang kêu khóc om sòm.

Làm một loạt động tác, hơi rượu xông lên, trước mắt nàng sao bay loạn xạ. Nàng ôm đầu xoay người lại, chỉ cảm thấy luồng nhiệt trong cơ thể đột ngột trào dâng, sau đó chẳng hiểu từ đâu tuôn ra một làn khí mát rượi, quán trọn một vòng quanh luồng hơi nóng kia. Thân thể nàng lập tức lạnh đi, lại cảm thấy thân mình mềm nhũn, ngã đánh “bịch” vào đầu đó.

Dưới má là tơ tằm trơn mát, mang theo hương cỏ nhàn nhạt, hình như là gối đầu của Cố thiếu gia.

Phượng Tri Vi ngo ngậy muốn đứng lên, nàng cũng chẳng muốn sẽ gối chung chăn với người ta. Nàng vừa ngo ngậy lại vừa nghĩ từ lượng của Cố Nam Y thật khá, nửa bầu rượu y uống hình như còn nhiều hơn nửa bầu nàng uống một chút, thế mà bây giờ vẫn còn bình tĩnh nhả nhận đứng yên như núi kia...

Trước mắt nàng đột ngột bùng sáng, luồng sáng rực rỡ ấy lóe lên, rồi nàng phát hiện ra đó không phải là ánh sáng, mà là Cố Nam Y vung tay ném xuống cái nón che mà y đội quanh năm suốt tháng.

Ánh trăng đã lên cao quá song cửa, bốn bề chỉ còn là bóng tối nặng trĩu. Nhưng người ấy vừa vén tấm mạng che, thì tựa như có ánh sao rơi tỏa sáng khắp xung quanh, hút lấy ánh mắt người ta.

Đôi mắt tuyệt điểm khinh thành kia rốt cuộc là sáng đến nhường nào? Sáng tựa hồ nước với dòng suối trong bập bềnh tuyết liên, tan chảy từ nước tuyết đọng vụn năm trên đỉnh núi Hô Trắc Cách Đạt Mộc? Hay là hạt ngọc tụ bảo mà trai ngọc phải mất nghìn năm thai nghén bằng sinh mạng mình dưới đáy biển sâu của vùng biển Kim Sa ba nghìn dặm?

Vàng sáng cực hạn cận kề trong gang tấc, do quá chói mắt, mà khiến người ta quên đi tất cả ngọn nguồn.

Phượng Tri Vi không thấy đôi mắt kia rốt cuộc trông như thế nào, càng khỏi nói đến chuyện nhìn rõ gương mặt của Cố Nam Y, vì chỉ một khắc sau, gương mặt kia đã kề sát cực gần, hạ giọng ní non giữa hơi thở nóng rực: “Nóng...”

Hình như y thật sự rất nóng, từ hơi thở cho đến nhiệt độ cơ thể đều như dung nham cuộn cuộn cháy. Bản năng mách bảo y lại gần mọi vật thể mát hơn mình. Cho nên hai gò má lạnh lạnh của thiếu nữ nằm bên gối kia đã trở thành dòng suối băng đủ sức cứu rỗi cho y.

Y nhích lại gần nàng, hơi thở chan chán như rau hạch xanh càng thêm nồng nèn. Kế đó y vươn tay ra, giữ lấy gương mặt nàng.

Y cứ giữ chặt gương mặt nàng, không thích cảm giác mất tự nhiên của mặt nạ da người dưới tay, bèn đưa ngón tay búng văng mặt nạ kia ra. Đôi má thiếu nữ mịn màng trắng trẻo như băng như ngọc trong bóng tối toát ra ánh sáng yếu ớt.

Y hải lòng với cảm giác trong như nước lạnh như ngọc này, lập tức áp gương mặt nóng bừng của mình lại...

...

Phượng Tri Vi hoàn toàn không nhúc nhích.

Mọi chuyện xảy ra trước mắt thật sự đã vượt ngoài tầm chuẩn bị trong đầu nàng.

Hơi thở nồng nàn mà trong trẻo của người kia gần trong gang tấc, lông mi vừa dài vừa dày quét lên gò má nàng. Y coi mặt nàng là túi chườm đã hữu hiệu nhất, nâng trong tay hết xoa nắn lại vuốt ve, như thế còn chưa đủ, lại thò mặt mình ra cọ hết bên này cọ sang bên kia.

Trong phòng nhỏ tối tăm, vành tai cận kề tóc mai...

Mà hoàn toàn không chút nhẹ nhàng, khiến nàng muốn khóc...

Dù gì nàng cũng xuất thân từ tiểu thư khuê các, coi như được gia đình dạy bảo tuân theo lễ giáo, hôm nay tuy bị đẩy vào bước đường lưu lạc, mọi sự phải tùy cơ ứng biến để sinh tồn, nhưng cũng đâu sa sút đến độ làm túi chườm đá hình người chứ...

Lẽ nàng vì mặt mình mát hơn y sao?

Phượng Tri Vi vừa nghĩ tới đây, thì làn khí dùng để trung hòa lượng nhiệt cơ thể bắt đầu từ từ thu lại, nhiệt độ cơ thể nàng cũng từ từ tăng lên, gương mặt nổi lên sắc đỏ ửng nhàn nhạt.

Cố Nam Y cũng nhanh chóng cảm thấy vật thể mát rượi mà y đang cọ lên đã không còn lạnh nữa, lập tức thật vọng buông tay ra. Nhưng cảm giác khô nóng như lửa vào huyết mạch vẫn làm y khó chịu như trước, y ngâm nghĩ một hồi, rồi đưa tay cởi khuy áo.

Cởi bỏ trường bào xưa nay vẫn trùm kín mít từ đầu đến chân.

Y say đến nước này, mà động tác vẫn cực nhanh cực vững như trước. Ngón tay y múa lượn, bỗng chốc trước mắt Phượng Tri Vi hiện ra một càn cổ ngọc ngà, một đường xương quai xanh tinh xảo ngay ngắn, đường cong tuyệt diệu đến thế, đẹp đến độ bàn tay của thiên thần cũng không tài nào vẽ ra được.

...

Phượng Tri Vi rần rần nổ tung.

Tổ tiên ơi, vì sao các ngài cứ đưa “muôn hồng nghìn tía” đến giày vò con thế này?

Nàng rung rung lệ leo tới, bất chấp tất cả điều động hàn khí đi áp chế luồng nhiệt trong cơ thể, ra sức đưa gương mặt như hoa như ngọc của mình ra trước mặt người ta, cầu xin: “Đừng cời mà, đừng cời mà, ngài sờ đi, ngài sờ đi...”

...

Nàng lao tới quá nhanh, đẩy ngã cả người ra. Sau đó men rượu lại xông lên đầu, nàng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, rồi chẳng biết gì nữa...

Phòng nhỏ âm u, cả người đè lẫn người bị đè đều há hồn mình bay bay trong tử quốc, yên ắng không một tiếng động.

Bên phóng cách vách, Thuần Vu Mạnh giờ cao bầu rượu dốc ngược xuống, đổ ra bụi đất vương đầy mặt mũi. Y xoa xoa đầu, ngạc nhiên hỏi: “Uống hết rồi à? Hết rồi...”

“Dậy mau, dậy mau...”

“Dậy mau!”

“Khôn kiếp! Còn chưa tỉnh à!”

Không biết giọng nói này bắt nguồn từ đâu, nghe xa xăm như đến từ ngoài rừng sâu biển thẳm, phiêu phiêu dang dang lọt vào trong tai, quấy rối giấc ngủ không mộng寐. Phượng Tri Vi lắc đầu tỏ ý không chịu, ôm càng chặt cái chân trong lòng.

“Bốp!”

Có vật gì nện lên mặt nàng đau điếng, cảm giác nóng rát khiến nàng giật mình, lập tức mở mắt ra, trong tích tắc chỉ cảm thấy trước mặt tối đen, một lúc sau nàng mới nhận ra mình vẫn nằm trên giường trong căn phòng nhỏ, từ cửa sổ trên đỉnh đầu có một gương mặt trắng trẻo lộ vào.

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt, lại xoa lên mặt mình, nhanh chóng nhận ra mặt nạ không còn trên mặt, lập tức đưa tay ra sờ soạng tìm mặt nạ đeo lên. Cũng may ánh sáng từ bên trên khá mờ, người kia hẳn sẽ không nhìn rõ động tác của nàng.

Vừa sờ, đã đụng phải một tấm “chăn đệm” pháp phòng, da thịt ấm áp, trơn nhẵn...

Phượng Tri Vi rút tay lại như bị rấn cần.

Không thể thế được...

Rồi nàng gom hết dũng khí quay đầu lại, quả nhiên bị ai trông thấy vị thiếu gia nào đó say sưa đến độ không biết trời trăng gì nữa đang bị nàng ngủ đè lên người...

Gương mặt y chìm một nửa trong bóng tối, dáng y say ngủ tĩnh lặng yên bình, lại không giống với vẻ tĩnh lặng như nước ngày thường, mà mang theo chút bất an nhẹ nhàng, đôi mày dài giấu sau bàn tay hơi chau lại.

Không hiểu vì sao, chỉ cần ngắm tư thế say ngủ của người này, nàng sẽ cảm thấy không khó xung quanh chìm trong an lành, như đóa hoa quỳnh trên cây ngọc nửa đêm lặng lẽ nở rộ.

Ánh mắt Phượng Tri Vi lướt rất nhanh trên non nửa gương mặt ấy, hơi do dự một chút, rồi nàng nhấc cái nón che lên, nhẹ nhàng phủ lên gương mặt y.

Nàng không muốn nhìn thấy.

Có một số chuyện, không đáng đến sẽ hạnh phúc hơn là nhúng tay vào.

Làm xong nhưng việc này, nàng mới ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra kẻ ném đá đánh thức nàng hóa ra là cái cậu Lâm Thiều cổ quái ngang ngược kia.

Chẳng phải cậu ta cũng bị cảm tức sao? Sao đã kịp leo lên trên đó rồi.

“Này ta bảo, khi trời sáng thì kì thi của thư viện cũng vừa mở!” Lâm Thiều tỉnh tỉnh nóng nảy đi thẳng vào đề, “Lão già Tân Tử Nghiễn chết tiệt, cảm tức một cái cảm luôn bảy ngày, lão rắp tâm muốn chúng ta bỏ lỡ thịnh hội ư? Không được! Không được!”

“Chờ một chút!” Đầu óc Phượng Tri Vi vẫn chưa hết choáng váng, nghe tai nhọ xọ tai kia, bèn cắt lời cậu ta: “Kỳ thi còn ba ngày nữa mới tới cơ mà?”

“Ngươi đã ngủ li ba ngày rồi đấy!” Lâm Thiều cười nhạo nàng, “Ngủ như con lợn, gọi mãi chẳng thấy tỉnh. Này, ta vất vả lắm mới đến được đây, ngươi có đi không à? Ta còn phải đánh bại ngươi trong kì thi này nữa!”

“Ta nào phải đối thủ của ngươi?” Phượng Tri Vi ôm đầu, “Thiếu gia à xin hãy tha cho ta đi.”

“Không được!” Lâm Thiều giận dữ nói, “Chưa đánh đã nhận thua, chơi gì kì vậy! Hôm nay ngươi muốn đi cũng phải đi, không muốn đi càng phải đi!”

Loáng một cái, bóng cậu ta đã biến mất khỏi cửa sổ, một lúc sau, có sợi dây thừng được thả xuống.

“Ta còn tưởng ngươi có thể mở cửa chính để ta thoát mái bước ra chứ.” Phượng Tri Vi nhìn sợi dây thừng cười khở.

“Thôi nào, chuyện Tân Tử Nghiễn đã ăn bài đầu dễ dàng giải quyết như thế chứ.” Lâm Thiều mất kiên nhẫn, “Ta vất vả lắm mới điều người đi được nửa canh giờ, nếu ngươi cứ dửng dưng không đi thì chẳng kịp nữa đâu.”

Phượng Tri Vi quay đầu liếc nhìn Cố Nam Y, thôi được rồi, thiếu gia còn chưa tỉnh rượu, cứ dửng dưng nán lại không chừng còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vẫn nên đi thôi.

Nàng theo dây thừng bò lên nóc nhà, không ngoài dự đoán, quả nhiên mọi người đã chui ra hết. Thuần Vu Mạnh thấy nàng bèn cười hi hi, trêu: “Tứ thần này!”

Phượng Tri Vi lườm hần, nghĩ thâm sự hi sinh của nô gia đúng là ầm ức khó nói ra miệng mà...

“Mau chuẩn thôi, trước tiên hãy tới chỗ ta thay y phục.” Lâm Thiều dương dương đắc ý, “Hôm nay nhất định phải đại náo trường thi. Nghe nói phụ... Hoàng đế và Thái tử, lại thêm các thân vương đều đến đây hết!”

Phượng Tri Vi chấp tay đứng trên mái nhà, ánh ban mai ló rạng khắp bốn phương, nắng sớm mai nháy mắt đã xuyên qua nghìn sông vạn núi chiếu tới bàn chân nàng. Nàng đứng giữa muôn trượng hào quang, y phục theo gió phát pho, trong mắt phản chiếu bóng núi xa xăm bắt diệt lẫn vạn dặm nước cuộn cuộn trời.

Nàng nheo mắt, khe khẽ thở dài.

“Nổi gió rồi đây...”

Trước khi trời sáng, là thời điểm tối tăm nhất.

Trước đây phòng ngoài ở hậu viện, Phượng Tri Vi tạm thời chia tay với mấy người kia, trở về phòng mình thay y phục – nàng ngủ say như chết mất ba ngày, áo xống xộc xệch người đầy mùi rượu, thật sự không thể xuất hiện trước mắt thiên hạ với dáng vẻ này.

Thật ra thay y phục chỉ là giả, hiện giờ nàng đang cân nhắc xem có nên nhân cơ hội này chuẩn em ra khỏi thư viện không. Nên đi được nửa đường nàng bèn nói dối mình muốn đi nhà xí, rồi bỏ rời Yên Hoài Thạch vẫn đi cùng mình.

Men say cò chưa tan hết, rượu kia vốn là loại mạnh hàng đầu, dù tứ lượng có khá hơn cũng không uống được quá ba chén. Phượng Tri Vi đi một lúc, dạ dày bỗng dựng sôi lên ừng ực, nàng cuống cuống tìm một xô để nôn ra. Nôn xong, ngẩng đầu lên bỗng phát hiện ra cảnh vật trước mắt trông lạ.

Bốn bề cây cối sum suê, thấp thoáng có một tòa tiểu lâu. Tiểu lâu nằm trong bóng tối, chẳng thấy đèn đóm gì.

Thoạt nhìn cũng không có gì khác lạ, nhưng mắt Phượng Tri Vi hơi nheo lại.

Xung quanh tòa lâu này, hình nho có bày trận pháp... Thoạt nhìn cứ ngỡ rất gần, nhưng muốn tiếp cận thì còn khó hơn lên trời.

Nàng có thể đi đến nơi này là nhờ vào cuốn sách kia. Gần đây thường xuyên giờ sách ra xem, nàng đã thuộc nằm lòng một vài trận bộ pháp.

Trong lúc vô tình nàng đã đặt chân vào vòng ngoài của một nơi quan trọng nào đó chẳng?

Phượng Tri Vi muốn chạy ngay, nhưng mới nhấc được nửa người lên đã lập tức đổ rạp xuống.

Ngay gần đó, có tiếng bước chân gọn gàng, còn có tiếng tay áo cuốn gió.

Hoa cỏ chỉ khẽ rung rinh, xua tan ánh nắng từ đằng xa chiếu tới. Có điều kiểu rung rinh này rất quái đản, không phải sự rung động của cành lá, mà là cả vật cây bụi thấp bé dày đặc kia đều khẽ khàng di chuyển.

Ngay sau đó, một mảng đen đặc khác lao ra từ những lùm cây đang chuyển động kia.

Không khí xung quanh bỗng trở nên nặng nề.

Trong bóng đêm, dưới mặt đất, có vật thể bất minh lạng lẽ xuất hiện, mang theo một luồng sát khí lạnh lẽo như gỉ sắt xông lên từ lòng đất – cảnh tượng này quả thực có hơi quỷ dị.

Phượng Tri Vi ép sát người xuống đất không hề nhúc nhích, nhìn những vật thể dần dần nhô lên khỏi đường chân trời, mới nhận ra đám đông nghìn nghịt đó toàn là đầu người.

Đại quân chui từ dưới đất lên?

Hơi thở của nàng càng thêm nhẹ, gần như không phát ra tiếng động.

Đỉnh đầu bổng dung có tiếng tay áo cuộn gió lướt qua, một bóng đen bay qua bầu trời như một con dơi, lướt trên đỉnh tiểu lâu, xoay người giữa không trung, một cái mặt nạ cứng đờ giấu trong ánh sáng mờ mờ âm đạm.

Ba ngày trước ở phòng ăn, hắc chính là người mặc áo đen, dùng một thanh kiếm chặn đứng ngón tay của Cố Nam Y, khi ấy hắc đứng sau lưng Tân Từ Nghiễn, bất động như núi.

Người ấy đứng đằng xa, trên đỉnh mái cong của tiểu lâu, nhẹ nhàng như chiếc lá rụng, lại vững như bàn thạch. Khi hắc ngoái đầu giữa tầng không, ánh mắt hắc nhắm thẳng vào Phượng Tri Vi đang nấu mình sau đám cây cỏ.

Hơi thở của Phượng Tri Vi căng ra, đôi mắt nhắm tịt lại – gấp phải hạng cao thủ này, ngay cả ánh mắt cũng làm hắc cảnh giác.

Người ấy vẫn đứng lặng lẽ trên mái lầu, thủy chung bất động không đi, gió mạnh trên cao thổi y phục hắc tung bay phát phới. Ánh mắt cứng cỏi như một thực thể, mang nặng hoài nghi, gờ xuống mười mấy trượng dưới đất như một chiếc búa tạ.

Phượng Tri Vi toát mồ hôi lạnh, dần dần thấm ướt lưng.

Nhìn vào khinh công của người nọ, muốn giết nàng quả là dễ như trở bàn tay.

Khoảnh khắc này, sinh tử cận kề trước mắt.

“Két”, cửa sổ đen kịt ở tầng hai của tiểu lâu bổng dung bị mở ra. Một cánh tay vươn ra kéo người áo đen kìa, nhẹ nhàng như không kéo hắc vào trong lầu.

Ổng tay áo rộng rãi mơ hồ nhoáng lên, lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

Phượng Tri Vi nằm sấp trên mặt đất, thở phào, bất chấp mình suýt nữa đã ăn một miếng bùn đất.

Kẻ vừa mới vô tình cứu mạng nàng hắc là Tân Từ Nghiễn. Ngoài lão ra, còn ai có thể kéo cái kẻ cứng cỏi như sắt đá kia đi nữa chứ.

Địa đạo nứt ra trên mặt đất càng ngày càng có nhiều người chui ra, bọn họ đều tụ tập dưới tiểu lâu kia, sau một lúc thì lặng lẽ tản ra.

Đám người này đều đã được huấn luyện bài bản, hành động nhanh nhẹn, binh khí cũng dùng vải đen bọc kĩ, để tránh lóa lên phản quang trong bóng đêm, khiến người ta phát hiện được.

Còn bọn họ đi đâu và muốn làm gì, Phượng Tri Vi đã chẳng còn gan mà đoán tiếp.

Sai khi trời sáng, chính là cuộc khi của thư viện...

Câu nói trước đó của Lâm Thiệu đột nhiên vọng vào tâm trí, nàng lại ứa đầy mồ hôi.

Thấy đám người kia đã tản ra, cảnh vệ xung quanh cũng giảm xuống, nàng từ từ nhích người, tình đường lẳng lặng chuẩn em ra khỏi đây.

Tối nay phải rời khỏi thư viện!

Nhưng thân thể nàng đột ngột cứng đờ.

Người đứng cứng đờ tại chỗ, trong khoảnh khắc đầu nàng trống rỗng, hoàn toàn quên đi mọi động tác.

Nàng sai mất rồi!

Lúc này không nên cựa quậy mới phải!

Cơ quan bụi rậm nằm trên mặt đất vẫn chưa đóng lại, cho thấy có thể vẫn còn người chưa chui ra!

Kẻ chui ra cuối cùng, nhất định là...

Vô vân ý nghĩ lộn xộn nảy lên trong đầu nàng, nàng không thể lẻ mề di chuyển nữa, liền tung người, luồng khí tu luyện tự nhiên trong cơ thể dạo gần đây liền xoay chuyển, trong nháy mắt nàng đã chạy vèo đi.

Trốn mau!

Nhưng sau lưng đã vang lên tiếng cười khê.

Tiếng cười lạnh lẽo như lớp tuyết mỏng vừa đậu lên hoa lá mỏng manh, nhìn hoa lẻ kia tươi tắn ảm áp, mà chạm vào lại buốt giá ngón tay.

Một tấm áo choàng màu đen thẫm bị gió đêm cuốn bay, bay ngược lại trước mắt Phụng Tri Vi. Nàng lơ mơ thấy một đóa hoa màu vàng nhạt méo mó bay múa phơ phơ trước mắt mình.

Ơi thờ nhàn nhạt bao phủ bốn phía, cũng làm người ta nhớ đến bông tuyết rơi, hoa điểm mà lạnh lạnh.

Phụng Tri Vi biết ngay người đó là ai, nhưng nàng hoàn toàn không kịp suy nghĩ. Chuyện lần này không giống như ba lần trước, những lần trước y có thể nhắm mắt bỏ qua cho nàng, còn lần này, nàng chẳng có phúc như thế nữa đâu.

Tay kẻ đứng sau lưng đã chụp xuống đỉnh đầu nàng.

Phụng Tri Vi bỗng dưng ngã sấp xuống đất.

Động tác ngã sấp xuống của nàng không hề có dấu hiệu báo trước, toàn thành dùng thế chó gặm bùn ép ngang xuống đất, người kia liền vỗ huyệt.

Một tiếng “a” mang theo chút kinh ngạc truyền tới, cho thấy người kia cũng bất ngờ với chiêu này, rõ ràng võ công của Phụng Tri Vi cũng chỉ xoàng xoàng, ai ngờ lại giỏi ứng phó như thế.

Trình độ ứng phó của Phụng Tri Vi đâu chỉ có thế.

Chiêu chó gặm đất của nàng cũng không đơn giản như thế, mà đến từ cuốn sách vạn năng kia. Chủ nhân cuốn sách này hình như rất có hứng thú với những võ công kỳ quái không thuộc về chính đạo, hình như cũng không hề coi trọng thân phận của mình, chỉ cần có thể đã thương người trốn thoát, thì đều không ngại thử qua một lần. Cho nên chiêu chó gặm này được cải tiến từ “chó gặm” thật, sau khi rơi xuống đất, các khớp xương và cơ thịt toàn thân lập tức di chuyển, có thể thay đổi phương hướng bò ngang trên mặt đất đến mấy trượng.

Phụng Tri Vi lúc này đương nhiên không thể làm được điều đó, nàng dốc hết sức lực, cũng chỉ di chuyển được năm thước, nhưng chừng ấy cũng đủ rồi. Khi thân thể cuộn lại, nàng đã kịp lăn đi chỗ khác nhanh như chớp.

Trước đã nàng đã ngắm kỹ địa hình, lăn về phía mặt đất có sườn dốc, một lần này lăn xa được mấy trượng, sau đó nhảy lên bỏ chạy.

Người sau lưng hình như chẳng hề gấp gáp, vẫn bình thản nhìn nàng chật vật chạy trốn. Khi thân hình nàng sắp thoát khỏi tầm mắt, kẻ đó đột nhiên vẫy nhẹ tay, giữa kẽ ngón tay chẳng biết từ bao giờ đã kẹp sẵn một cây nỏ nhỏ tinh xảo kì quái.

Nỏ này không giống như được chế tác ở Trung Nguyên, hai phía có tua đồ hình rắn rù xuống, mũi tên nỏ dài ngắn không đều, sáng loáng lại nhuộm hồng, nhìn trong bóng đêm như có dòng máu rỉ ra.

Kéo tay, lên dây, dài tên, gió thổi bay phân phát sợi tua gai nỏ và tóc người kia, lướt qua đôi gò má nhăn nhui. Trong bóng tối thân thể ai sáng rực rỡ như trăng, trong ánh trăng đó mặt da là màu vàng nhạt bùng nổ.

Đầu mũi tên sắc bén, nhắm thẳng vào giữa lưng Phụng Tri Vi.

Ở đằng xa, Phụng Tri Vi quay lưng về phía người kia, đầu không ngoái lại, giờ cao một vật gì đó.

Vật kia tròn mà lại dài, lóe lên ánh kim sáng loáng, trên đỉnh loáng thoáng thấy một cái móc kéo. Ngón tay nàng đang móc chặt vào đó.

Nhìn thoáng qua, thì hình như là một cây hỏa tiễn tín hiệu.

Cây nỏ đỏ thẫm đột nhiên khựng lại, trong khoảnh khắc tên sắp bắn ra, ngón tay người kia kéo một cái, nháy mắt đã thu nỏ về.

Chỉ trog tích tắc y dừng lại, Phụng Tri Vi đã chạy thoát. Người kia đứng trong bóng đêm đen thẫm, nhìn theo bóng bóng đáng linh hoạt của nàng hết sức thuần thực xuyên qua trận pháp nhìn có vẻ đơn giản nhưng hết sức phức tạp, lẳng lặng chuẩn xa.

Một sợi chỉ trắng bạc hiện lên xa xa phía chân trời, nắng sớm đậu trên vàng trán phong lưu thanh nhã của y, mà ánh mắt kia lại lạnh lẽo trầm ngâm không tả.

Xuyên núi băng dài, Phụng Tri Vi chạy đến đầm địa mồi hôi. Gió sớm thổi qua, toàn thân nàng lạnh buốt.

Vừa rồi nếu không móc cây hỏa tiễn tín hiệu, thì mũi tên nhọn hoắt kinh người đó nhất định đã cắm vào giữa lưng nàng từ lâu rồi.

Hành động ấy của nàng, để nói cho y biết – người có thể giết ta, nhưng trước khi mũi tên kia cắm vào lưng ta, ta nhất định đã kịp bắn pháo hiệu.

Vào thời khắc phi thường này, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể khơi ra sóng to gió lớn. Y chắc chắn đã chuẩn bị từ lâu, hẳn cũng không muốn bị một tiếng pháo hiệu làm cho xáo trộn kế hoạch của mình, khiến toàn bộ tâm huyết của mình đổ xuống sông xuống biển.

Phụng Tri Vi tin rằng, y thả mọi chuyện xong xuôi mới từ từ tra xét giết người diệt khẩu, chứ không để nàng bắn viên pháo hiệu ấy ra.

Mọi người ai cũng thông minh, có gì phải ôm nhau cùng chết chứ.

Phụng Tri Vi vuốt ve cái ống tròn kia, âm thầm cảm thán, thứ này cũng là đồ moi được từ chỗ Yên Hoài Thạch. Tên này có hộ vệ riêng trong kinh

thành, vì muốn vào thư viện Thanh Minh, không tiện mang người theo nên giữ lại những thứ này phóng lúc nguy cấp thì đem ra xài, cũng chia cho nàng một cái. Nào ngờ hôm nay nó lại cứu được mạng nàng.

Nàng không dám nán lại nơi này nữa, bèn đứng lại phân biệt phương hướng, định bụng chuồn khỏi thư viện từ đằng hậu viện. Vừa rẽ qua một hành lang, bỗng có người nhảy ra, cười nói: “Tìm cả buổi hóa ra huynh ở đây, đi xem cảnh nào nhiệt thôi!”

Là Thuần Vu Mãnh.

Phượng Tri Vi nhìn hắn, trong lòng oán thầm, một lúc sau mới nói: “Chúng ta còn đang bị cầm tù kia, làm sao ló mặt ra chỗ kia được.”

“Không sao hết, chúng ta lén đi xem thôi, vả lại dù chúng ta có tham gia cũng chẳng sao, nếu làm tốt, Viện trưởng cũng vui lây, không chừng còn có thể miễn phạt cho chúng ta nữa.” Thuần Vu Mãnh vô tư lự kéo nàng, “Đi thôi!”

Tên nhóc này, đến chết cũng chẳng biết mình chết như thế nào đâu...

Phượng Tri Vi ngàng mặt nhìn sắc trời, trong lòng lo lắng, nhẫn nại khéo léo ám chỉ: “Thôi mình đừng gây chuyện thì hơn, nơi đó tập trung toàn hoàng tộc quý nhân, không thích hợp để chúng ta tham gia...”

“Tập trung hoàng tộc, sao lại không thể tham gia chứ?”

Phía sau hành lang chợt có người bước tới, cầm bào thanh nhả, vạt áo tung bay, một tia nắng ban mai trong trẻo chiếu lên cười hàng mày y, tựa như vạn đám mây tía nổi khắp bầu trời.

Thuần Vu Mãnh mừng rỡ tiến lên bái kiến: “A, ngài đã đến trước rồi...”

Phượng Tri Vi trông thấy người kia thì đầu nỏ “oành”, trong cơn hoảng loạn nàng lùi lại hai bước. Mà người kia vẫn đứng yên tại chỗ, mỉm cười chấp tay, bình thản nhìn nàng.

Y mỉm cười trò chuyện với Thuần Vu Mãnh, nhưng ánh mắt lại dán chặt lên người nàng. Ánh mắt ấy sắc nhọn như mũi kim, chẳng hề chứa đựng ý cười.

“Đã gặp các người, vậy thì đi chung đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đấu Đá

Y cất giọng nhẹ nhàng hỏi hột, ý cười lạnh lạnh, ánh mắt nhìn Phượng Tri Vi lại không hề chứa cảnh giác hay địch ý, chỉ có một phần đùa bỡn một phần cười chê một phần cay nghiệt, như con hồ rìi rừng đang ngắm nghía con cáo trốn không thoát khỏi móng vuốt mình.

Phượng Tri Vi cup mắt, nhìn lại bản thân, trên y phục còn dính đất bùn do lăn lộn ban nãy, giữa kê tay còn có cả nhựa cỏ, bảo Ninh Dịch không nhận ra nàng thì có quý mới tin.

Đương nhiên, là nhận ra kẻ vừa giao thủ với y, chứ không phải nàng thật sự. Ninh Dịch có lợi hại hơn nữa, cũng không thể nhìn thấu gương mặt thực của nàng xuyên qua lớp mặt nạ da người.

Hít một hơi, Phượng Tri Vi khẽ mỉm cười, khom người nói: "Là Sở vương điện hạ đó sao, có thể đồng hành với ngài quả là vinh hạnh."

Bấy giờ Ninh Dịch rút cuộc cũng nhìn nàng với vẻ hơi kinh ngạc, trong lòng thoáng động, y cảm thấy hình như mình đã từng quen biết thiếu niên phong độ bất phàm trước mặt, nhưng bây giờ lòng ngồn ngang trăm mối, nên cũng chẳng nghĩ được nhiều. Y chỉ cười thầm kẻ này cũng coi như to gan lớn mật, chẳng biết là dựa vào đâu đây?

Phượng Tri Vi lại xoay người, cười hỏi Thuần Vu Mãnh: "Vừa rồi Lâm Thiệu nói muốn mang một thứ hay ho cho ta xem, Thuần Vu huynh có biết cậu ta ở đâu không? Mọi người chờ ngại đi chung với nhau, nếu Viện trưởng có quở trách thì cũng có thêm một cái đệm lưng."

Thuần Vu Mãnh hết sức vui vẻ, cười ha hả: "Hai huynh đệ kia ở ngay đằng trước, huynh nói rất phải, nếu xui thì xui cả đám, đi tìm bọn họ nào."

Hắn cao giọng hô: "Lâm huynh đệ! Lâm huynh đệ! Chúng ta ở đây!"

Tiếng bước chân từ bên kia vọng tới, tiếng Lâm Thiệu giòn tan truyền đến: "Ái chà, chờ người muốn dài cả cổ, đã sắp khai mạc rồi đấy, cử hành ngay tại giảng văn đường, mau vào mau vào đi!"

Ý cười bên môi Ninh Dịch lúc này lại lạnh thêm mấy phần, thừa dịp Thuần Vu Mạnh đáp lời Lâm Thiều, y âm u cười nói: "Chuyện người biết đúng là rất nhiều."

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt, mỉm cười không đáp.

Nàng không dám nhiều lời, dù sao Ninh Dịch cũng nghe quen giọng nàng. Tuy nàng đã học được cách vận khí biến giọng từ chỗ hắc y nhân, nhưng nói nhiều vẫn sợ xảy ra sơ suất.

Ánh mắt hai người đối nhau, một bên mơ hồ sát khí một bên mỉm cười nhàn nhạt, bên mơ hồ sát khí đang quyết định xem nên làm thế nào để xử lý cái mầm họa không dung xuất hiện còn có thể tìm lá chắn khắp nơi kia, bên cười nhàn nhạt lại tính toán xem phải làm sao để tìm đường sống dưới tay tên nham hiểm mơ hồ sát khí này.

Phía đối diện, Lâm Thiều không biết nội tình hờn hờ chạy tới, chẳng hiểu vì sao Lâm Tế không đi cùng cậu ta. Lâm Thiều nhìn Phượng Tri Vi bằng ánh mắt ngời ngời lấp lánh, nàng mỉm cười đón tiếp cậu ta, lại càng khiến cậu ta hân hoan vui sướng, hoàn toàn không biết nụ cười của nàng là nụ cười vui vẻ khi lá chắn mờ tối.

Phượng Tri Vi tiến lên đón, nhẹ nhàng níu tay áo Lâm Thiều, lẳng lặng vừa kéo vừa xoay cậu ta sang một hướng khác, vừa hay đứng chắn giữa nàng và Ninh Dịch, rồi cười nói: "Đang muốn tìm người đây, ta cùng đi thôi."

Lâm Thiều giật mình, Phượng Tri Vi xưa nay luôn ôn nhu khách khí lại rất biết giữ khoảng cách, đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra thân thiết thế này từ khi hai người quen nhau. Cậu ta hơi cúi đầu, nhìn xuống ống tay áo của mình được níu nhẹ, lại nhìn vào khóe mắt như cười của thiếu niên đứng cạnh, bỗng dung mang tai cậu ta đồ ừng.

Ninh Dịch nghiêng đầu ngắm nghía Phượng Tri Vi, chợt cười nói với Lâm Thiều: "Thập nhất đệ, thấy ta sao lại không hành lễ?"

Lâm Thiều giật nảy mình, thoáng hoang mang nhìn Ninh Dịch, dường như kinh ngạc không hiểu vì sao Ninh Dịch lại vi phạm giao ước, muốn nói toạc chuyện này ra. Phượng Tri Vi lại âm thầm rửa xà: Ca ca của người đúng là hạng vô nhân tính! Y làm vậy là cố ý muốn vạch trần thân phận của người, khiến ta không thể cùng đi chung với người, không thể dùng người làm lá chắn!

Trong bụng thì mắng lên mắng xuống, ngoài mặt lại vẫn thản nhiên như thường, nàng chớp chớp mắt ra điều ngây ngô không biết mà hỏi lại: "Á, Thiều đệ, đệ là họ hàng xa với Sở vương điện hạ sao?"

Lâm Thiều nghe hai chữ "Thiều đệ" kia, mặt mũi đỏ bừng, mà suy nghĩ lại càng thêm nhảy bén, lập tức cười bảo: "Đúng vậy, ta là họ hàng xa bên phía mẫu thân điện hạ, tính ra thì điện hạ là biểu Ca con dì của ta đấy, thất lễ rồi, ca ca kim an." Nói xong giả vờ giả vịt cúi người.

Ninh Dịch mỉm cười nhìn Lâm Thiều, chậm rãi nói: "Ồ phải, này thập nhất đường đệ, em họ xa lát nữa đừng quên bái kiến đường họ xa của đệ là đệ họ đây nhé."

Lâm Thiều cứng người, đến khi ngẩng lên, mặt đã nhẵn như quả mướp đắng.

Phượng Tri Vi lần thứ hai giao phong với Ninh Dịch, tấm lá chắn là tiểu tử Lâm Thiều đã bị quán thành bánh quẩy luôn rồi.

Giảng văn đường tuy gọi là "đường", nhưng thật ra là một quảng trường rất lớn, lấy đá trắng lát sàn, lấy đá đen làm bậc, bên trên là những tòa nhà lớn lợp ngói sáng rỡ cửa sổ bốn mặt, có thể dùng làm chỗ nghỉ ngơi đồng thời cũng có thể mở cửa ngắm cảnh bình thường, là chỗ cho bậc Đế vương và vương công quý tộc xem lễ. Bấy giờ toàn bộ cửa sổ đều phủ kín sa trắng, nhìn từ bên ngoài chẳng thấy được bên trong, nhìn từ bên trong lại có thể bao quát quang cảnh bên ngoài, thể hiện sự cao quý thần bí của hoàng gia.

Bốn phía quảng trường bên dưới dựng lều trướng cho quan lại các cấp dùng, còn đám học sinh, dù thân phận bên ngoài cao thấp thế nào, thì đều đồng loạt đứng chờ bên ngoài lớp lan can gỗ xung quanh quảng trường.

Giảng văn đường mỗi năm mở một lần, trước kia Phượng Tri Vi không hề biết cách bố trí sắp đặt của nó, bây giờ trông thấy, mừng rỡ muốn nở hoa trong lòng. Lại thấy bốn phía quảng trường người đông như mắc cửi, hình như toàn bộ học sinh đều tề tựu đông đủ, lại càng thêm vui mừng.

Có mấy người học sinh vội vã chen lên từ sau lưng họ, vừa chạy vừa nói: "Mau mau, nghe nói hôm nay Sở vương cũng đến, chúng ta phải chú ý vào!"

Có người hỏi: "Thật chứ? Nghe đồn ba năm trước điện hạ đã gây gỗ với Tân Viện trưởng sau đó không đến thư viện nữa mà."

"Chuyện giữa các quý nhân, người để ý nhiều như thế làm gì!" Già học sinh vừa nói khi này tròn mắt, "Mấy năm nay tuy Sở vương không quản sự vụ, nhưng tài học vẫn còn đó, chẳng phải người muốn vào viện Hàn Lâm sao? Hôm nay nếu lọt được vào mắt xanh của ngài ấy, thì hữu dụng hơn bất cứ con đường tiến thân nào!"

Một đám học sinh Chính sử viện bùng bùng phấn khởi chen vào, càng có thêm nhiều người thảo luận xem phải làm sao để được đệ họ để ý, làm sao để khiến Thái tử vừa lòng, làm sao để được Nhị hoàng tử mê vô ưu ái, làm sao với tay tới Thái hoàng tử tài năng đức độ... bởi cuộc thi lần này gần như có thể nói là quy mô nhất trong tất cả các lần, nên các học sinh đều vô cùng hưng phấn.

Không đến thư viện Thanh Minh? Đêm hôm qua rõ ràng vẫn còn lượn lờ trong địa đạo thư viện cơ mà...

Quan hệ với Tân Viện trưởng không được tốt lắm? Rạng sáng nay Viện trưởng đại nhân vẫn còn chờ y trong tiểu lâu cơ mà...

Phượng Tri Vi oán thăm trong dạ, ngoài mặt lại ra vẻ hớn hờ nói: "Ấy... Điện hạ đúng là thanh danh vang dội, có thể đi cùng điện hạ, quả là phúc ba đời của học sinh đây."

Thuần Vu Mãnh được một câu này nhắc khéo, lập tức cười bảo: "Phải rồi điện hạ, chúng tôi nên chia tay ngài ở đây thôi, chứ cứ đi chung với ngài mãi, tôi sợ lại bị người ta ghen ghét đánh cho một trận mất."

Hắn có vẻ rất quen thân với Ninh Dịch, giọng điệu khi trò chuyện cũng có vẻ tùy tiện. Phượng Tri Vi đã mỉm cười vái chào, trong lòng sung sướng lùi sang một bên.

"Người sợ cái gì chứ?" Ninh Dịch nửa cười nửa không lờ mờ Thuần Vu Mãnh, "Người là đệ tử của Quân sự viện, nếu muốn trèo cao cũng phải trèo chỗ lão nhị. Vả lại người đã nhậm chức rồi, thân cận với bản vương một chút cũng có sao đâu?"

Y kéo tay Thuần Vu Mãnh, tiện tay ôm vai Phượng Tri Vi, cười nói: "Bản vương ngại leo lên đó ngồi, chán chết đi được, nên định ngồi trong trướng dành cho quan lại, các người cũng vào đây đi."

Phượng Tri Vi hóa đá luôn.

Bàn tay người kia, lựa thời cơ thích hợp nhất, tưởng như vô tình khoác lên vai nàng, vừa khoác một cái bả vai bên đó của nàng lập tức tê dại.

Nàng quá ngu ngốc!

Rõ ràng biết kẻ đối diện có lẽ là đệ nhất hồ ly của hoàng triều Thiên Thịnh, có sao vừa nãy nàng còn đắc ý vênh vảo, tự mình nhường đường, rồi khỏi bên cạnh Lâm Thiệu đề y lợi dụng sơ hở chứ.

Một luồng khí lạnh lạnh chảy vào bả vai, xuyên qua huyết mạch, máu thịt ở các khớp xương lập tức ngừng trệ, nhưng vẫn có thể động đậy. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, cắn răng cười nói: "Đa tạ Vương gia cất nhắc."

Thuần Vu Mãnh và Lâm Thiệu thắc mắc nhìn nàng, không hiểu vì sao động tác của nàng bỗng dưng chậm hẳn lại. Nhưng họ lại nghĩ Ngụy Tri xuất thân bình thường, đột nhiên lọt vào mắt xanh của Sở vương, "được sủng ái mà lo sợ" vui đến hóa đá, nên phản ứng chậm chạp một chút cũng là lẽ thường tình.

Do vừa rồi Ninh Dịch nói chuyện lớn tiếng, nên đoạn đối thoại của hai người đã bị mọi người chú ý. Đám học sinh đồng loạt quay đầu lại, thấy Ninh Dịch bèn cuống quýt xuống. Thuần Vu Mãnh và Lâm Thiệu vội vàng lùi ra đằng sau, chỉ có Phượng Tri Vi bị Ninh Dịch ngăm ngăm giữ lại, muốn lùi cũng chẳng lùi được.

Nàng đứng đực ra đó, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Ninh Dịch thản nhiên nói: "Mọi người đứng dậy cả đi." Từ đầu đến cuối y không hề buông nàng ra, khi mọi người đứng dậy, ai nấy đều nhìn Phượng Tri Vi với ánh mắt lạ thường, có hâm mộ, ghen tị, oán hận, khinh thường... Những ánh mắt không rõ hàm ý mà phần lớn là ngập tràn địch ý kia, trong nháy mắt đã nhấn chìm kẻ xui xẻo là Phượng Tri Vi.

Thấy Phượng Tri Vi trong chốc lát đã trở thành mục tiêu công kích của mọi người, khóe môi Ninh Dịch khẽ cong lên, nét cười thanh tao mà mỉa mai hoặc tựa đóa mạn đà la trắng như tuyết yêu kiều lặng lẽ nở lúc nửa đêm, khiến mọi người cứ ngấm mê mải, khiến Phượng Tri Vi nhìn chỉ muốn vùi hoa dập liễu.

Tiếc thay điện hạ lại chẳng hề nhúc nhích vì ánh mắt của nàng, mỉm cười khoác vai nàng đi xuyên qua ánh mắt chòng chọc của thiên hạ, vào trướng quan chọn đại một chỗ mà ngồi, "thân mật" ngồi ngay cạnh nàng. Chỗ y chọn nằm chính giữa lều, xung quanh chẳng ai dám ngồi nữa, Lâm Thiệu muốn tới ngồi cùng lại bị Thuần Vu Mãnh lôi đi. Lúc hai người sắp đi còn nháy mắt ra hiệu, ý là bọn họ ra đi để tránh hiềm nghi, Phượng Tri Vi hãy nắm lấy cơ hội này mà nịnh nọt.

Phượng Tri Vi âm thầm kêu khổ, đành lặn ngụp trong ánh mắt như kim châm của mọi người. Ban đầu còn cảm thấy đau khổ, sau đó lại bình thản như không - người phạm không hiểu nỗi sự thấu triệt và siêu thoát của kẻ hấp hối đâu.

"Bệ hạ giá lâm..."

Từ xa, vắng vắng tiếng truyền báo.

Bốn bề đột nhiên yên ắng trở lại, trong khoảnh khắc muôn người nín thở chờ đợi kia, sinh ra bầu không khí trầm lắng điều tàn.

Mọi người đồng loạt đứng dậy chờ đợi, Phượng Tri Vi cũng muốn đứng dậy, nhưng người bên cạnh lại bất ngờ nghiêng người sang, tựa lên vai nàng. Hơi thở lạnh lạnh hoa diêm như muôn hoa phủ tuyết cận kề, bàn tay dưới ống tay áo vừa động đã siết chặt lấy tay nàng.

Phượng Tri Vi hoảng hốt trong lòng, rồi lại nghe người kia ghé tai nàng thì thào, tư thái dịu dàng, giọng nói lại càng êm ái như một giấc mộng hư ảo, cười hỏi:

"Lòng bàn tay người, sao lại toàn là mồ hôi thế này..."

Hơi thở của người kia lặng lẽ thổi vào bên tai, hơi ngưa ngứa, lay động tóc mai nàng. Hơi thở kia như tường vi nở ngày xuân suốt chảy giữa đông giá, ản giấu gai đâm tua tủa, nổi lên băng giá lạnh căm, toát ra cảm giác đẹp đẽ không sao tả xiết. Chỉ là một khi tới gần, sẽ khiến người ta vạn kiếp bất phục.

Giống như lúc này, thánh giá giả lâm, vạn người tham bá, y lại dùng tư thái dụ dỗ cúi dựa vào vai nàng, thoát nhìn quả là mập mờ càn rỡ. Quan viên khắp chốn đang phủ phục dưới đất đều lên lên liếc mắt nhìn sang "đôi nam tử" kia, ánh mắt còn mập mờ hơn tư thế của Ninh Dịch.

Cái danh sở vương phong lưu, nam nữ chẳng chừa, ở Đế Kinh không ai là không biết.

Nhưng chẳng ai biết sát cơ âm độc ẩn trong điệu bộ trêu ghẹo kia - y đã khóa hết kinh mạch của nàng, không cho nàng quỳ xuống.

Đế giả đến mà không quỳ là đại bất kính - rõ ràng y muốn mượn dao giết người, muốn nàng bị thị vệ hoàng cung gán cho tội đại bất kính, lập tức kéo ra ngoài giết.

Loan giả màu vàng tươi đã lờ mờ xuất hiện bên hông cửa chính đang mở rộng, bấy giờ tất cả đều quỳ xuống. Phụng Tri Vi vẫn ngồi như hạc giữa bầy gà, mọi người cũng bắt đầu nhìn nàng bằng ánh mắt kính ngạc.

Phụng Tri Vi cup mắt, đối diện với gương mặt gần trong gang tấc kia, dung nhan tựa gió xuân mà trong đáy sâu trông mắt lại ẩn chứa ý cười lạnh lẽo âm u.

Nàng bỗng dừng mỉm cười, chẳng vội chẳng vàng bình tĩnh ngồi ngay ngắn, "... Vì thảo dân nghĩ mình sắp chịu chết cùng Vương gia, nên mới kích động đến đỏ mặt thôi."

"Hả?"

"Vương gia thật sự không nghĩ đêm qua thảo dân chỉ xông bừa vào đó chứ?" Phụng Tri Vi thản nhiên nói, "Mặt lâu che giấu kỹ càng, cơ quan trùng trùng điệp điệp, lẽ nào thật sự có người chỉ đi lung tung mà đến gần nơi đó được?"

Nàng cất giọng thản nhiên, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào cửa chính. Long kỳ màu vàng đi đầu tiên đã đứng đưa lọt vào tầm mắt, thánh giá sắp giả lâm rồi.

Ninh Dịch không hề biến sắc, đôi mắt lại thêm mấy phần âm u. Đây đúng là điều khiến y kiêng dè, nên vừa rồi mới không ra tay ngay lập tức. Một phần là vì trong trường hợp này y không tiện ra tay diệt khẩu cho lắm, phần khác cũng vì y lo lắng Phụng Tri Vi bị kẻ khác sai khiến.

Lúc này Phụng Tri Vi không chút e dè mờ lờ, càng khắc sâu nỗi hoài nghi của y. Mà một khi Phụng Tri Vi đã bị kẻ khác sai khiến, thì nhất định phải lần dây tìm gốc truy ra chủ mưu đằng sau, mạng của tên tiểu tử này...

Y mới thoáng trầm ngâm, tiếng bước chân đều đặn của Ngự Lâm quân đã tiến lại gần, khôi giáp xanh thẫm lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo. Thị vệ đi hàng đầu đã có thể nhìn bao quát cả quảng trường, họ đang quét qua quét lại bằng ánh mắt sắc lẹm như chim ưng, tìm ra tất cả những người những vật có thể gây bất lợi cho sự an toàn của bệ hạ. Ánh mắt đó, đã sắp quét đến trưởng quan.

"Đám kỳ binh dưới đất kia, đêm qua đã đi làm gì, bây giờ đang ở đâu?" Phụng Tri Vi dời ánh mắt khỏi cửa chính, lại bắt đầu dương dương tự đắc nhìn quanh bốn phía, "Ồ, thảo dân có vài người bạn học ở Chính sử viện và Quân sự viện, sao hôm nay hình như không đến?"

Ánh mắt Ninh Dịch lóe lên, đột nhiên cười gằn.

Chưa cười hết tiếng, y đã đẩy tay ra, Phụng Tri Vi chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, chân cứng mềm oặt. Không làm chủ được bản thân, nàng ngã về phía trước, đập trán xuống đất.

Ánh mắt thị vệ lúc này vừa hay quét qua trưởng quan.

Rồi tiếng tung hô vang lên, tất cả phủ phục xuống đất.

Phụng Tri Vi nằm dài ra đất, mồ hôi trong lòng bàn tay chỉ nháy mắt đã thấm ướt gạch lát nền.

Vật áo bào màu nguyệt bạch thêu trúc bạc trải rộng, Ninh Dịch quỳ gối bên cạnh nàng, trong tiếng tung hô rầm trời hạ giọng nói rành rọt: "Người còn mấy tên đồng bọn? Hiện giờ chúng đang làm gì? Tối hôm qua rốt cuộc các người tính làm gì?"

Phụng Tri Vi ngoảnh đầu, mỉm cười với y, "Điện hạ, lẽ nào ngài tự dung biến thành kẻ ngốc rồi sao, ngài cảm thấy tôi sẽ cho ngài biết bây giờ?"

Ánh mắt lóe lên, Ninh Dịch mỉm cười: "Lát nữa nói cho ta biết cũng được... Chỉ e người không chịu được đến khi đó thôi."

Loan giả màu vàng đã đi qua, y tự tay nâng Phụng Tri Vi dậy, trông có vẻ thân mật lắm. Phụng Tri Vi không hề né tránh, thoải mái để mặc cho y nâng mình dậy - dù sao mạng nàng cũng nằm trong tay người ta rồi, lợi dụng một chút có làm sao đâu.

Hai tay chạm nhau, Phụng Tri Vi bình thản, mà Ninh Dịch lại thoáng giật mình - vừa rồi y chỉ cảm thấy lòng bàn tay nàng lạnh buốt, đầm đìa mồ hôi lạnh; bây giờ mồ hôi kia đã khô hết, chạm vào có cảm giác lòng bàn tay ấy nhỏ nhắn mịn màng, mềm mại như ngọc, kích cỡ bàn tay và cảm giác lúc nắm lấy, chẳng hiểu sao lại cho y cảm giác quen thuộc.

Y muốn nâng bàn tay nàng lên nhìn lại, song Phụng Tri Vi đã rút tay về, nghiêng đầu nhìn y cười cười.

Khi nàng mỉm cười, ánh mắt dụ dỗ của nàng khiến lòng y khẽ rung động, vừa rung động đã nảy sinh cảnh giác. Y nghĩ kẻ trước mắt mình lắm mưu

nhều kẻ xảo trá lươn lẹo, ánh mắt lập tức lạnh đi.

Hai người ngồi xuống như trước, Phượng Tri Vi bỗng trông thấy Yên Hoài Thạch đang đứng chênh chếch phía đối diện, nhìn nàng với vẻ mặt khó hiểu. Nàng lập tức vui mừng, lặng lẽ xoay nghiêng người, kéo ống tay áo lót màu lam nhạt ra vẩy vẩy hất.

Yên Hoài Thạch nhìn nàng, sắc mặt như có điểm ngờ vực. Phượng Tri Vi cuống lên, càng kéo áo dài ra - lam y - Nam Y.

Bên cạnh chợt có người hỏi: "Người đang làm gì?"

Phượng Tri Vi lập tức rút tay áo lại, ngồi nghiêm chỉnh: "Nóng, quạt mát chút thôi."

Ninh Dịch nhìn nàng nửa cười nửa không, thật hiếm khi gặp người nói dối không chớp mắt còn không biết xấu hổ, giờ đang là tháng Ba mùa xuân, sáng sớm còn hơi lạnh, sao có thể nóng chứ?

Ánh mắt vừa trượt xuống, không hiểu sao lại dừng ở cần cổ của nàng. Thư viện học theo tập tục của Thiên Thịnh lẫn sự phong lưu của Viện trưởng đại nhân, học sinh đều mặc áo cổ rộng lộ một nửa xương quai xanh. Riêng Phượng Tri Vi vốn che kín cổ, nhưng vừa rồi khi kéo áo lót ám chỉ đã kéo lộ một mảng cổ áo lớn, bản thân nàng bản giờ trò cũng không hề để ý, giờ mới vô tình lọt vào mắt Ninh Dịch.

Cần cổ như ngọc, gọi là ngọc thì e là quá cứng nhắc, trái lại giống như hạt khiếm thực(*) vừa bóc vỏ hoặc như sợi bông vừa kéo, toát ra ba phần mềm mại một phần non tơ một phần trơn bóng. Xương quai xanh mảnh dẻ, mảnh đến mức khiến người ta cảm thấy chỉ một ánh mắt đậu lên cũng đủ nặng khiến nó gãy vụn. Mà phần da thịt nằm dưới xương quai xanh, lại cho người ta cảm giác mỏng mà trong, như loại sứ quý giá nhất từ lò gốm nổi danh. Đọc theo phần da thịt kia nhìn xuống, có chút gì đó...

(*) Hạt của một loài hoa súng, trông gần giống hạt sen.

Ánh mắt Ninh Dịch đột nhiên ngừng lại, trong lúc đó Phượng Tri Vi cũng đã nhận ra, lập tức đưa tay lên vuốt tóc mai ngăn trở ánh mắt y. Khi bàn tay rời khỏi mái tóc, nàng cũng tiện tay sửa sang lại cổ áo mà mặt không hề đổi sắc.

Nàng cúi xuống nhìn cổ áo mình, thầm than nguy hiểm thật, lại nghĩ vãi bó ngực của mình không bị bung ra chứ? Ninh Dịch vừa rồi không nhìn thấy gì chứ?

Trong lúc cấp bách, liếc sang hướng đối diện thì Yên Hoài Thạch đã mất tăm mất tích. Phượng Tri Vi vừa mừng lại vừa lo, chẳng biết rốt cuộc hán có hiểu ý nàng hay không.

Lúc này loạn giả và các vương công đã tiến vào chính đường, chia nhau ngồi xuống đằng sau rèm sa trắng. Nghe tiếng xướng danh thì mọi người đều đã đến đông đủ, ngoại trừ Ngũ hoàng tử không đến, thì từ Hoàng đế cho tới Thái tử và các Hoàng tử đều đến.

Tân Tử Nghiễn vẫn mặc áo tay rộng phát phơ, trời không nóng vẫn phe phẩy quạt giấy bước lên đọc diễn văn, nhìn tiêu sái tự nhiên, không thể đánh đồng với bộ dạng chật vật ngã xuống từ bờ tường kỹ viện ngày ấy, không thể nhìn ra trong lòng ông ta chứa thứ quái quỷ gì. Phượng Tri Vi nhìn ông, ánh mắt lại xuyên qua tầng sa trắng, sau rèm sa chính là những người quan trọng nhất cao quý nhất của hoàng triều Thiên Thịnh, sau ngày hôm nay không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Cũng như người ngồi bên cạnh nàng đây, mục tiêu của y rốt cuộc là ai? Dứt khoát không thể nhắm vào tất cả mọi người, y không nắm binh quyền trong tay, mà một vạn tám nghìn quân của Cửu Thành Bình Mã ti trong kinh dù mang tiếng là dưới quyền quản lý của y, nhưng quyền điều binh lại nằm trong tay Thái tử. Hai vạn Trường An vệ bảo vệ hoàng cung thì do Thất hoàng tử phụ trách, hai mươi dặm bên ngoài kinh thành, lại là đại doanh Hồ Uy bảo vệ Đế Kinh. Chỉ với một nhúm người đem qua mà định ra tay với tất cả mọi người ở đây, khác nào tự tìm đường chết.

Vậy thì, là Hoàng đế? Hay Thái tử? Hay kinh địch toang đám Hoàng tử?

Động đến Hoàng đế tuyệt đối không phải việc làm sáng suốt, còn Thái tử? Ninh Dịch xưa nay vẫn bị coi là vây cánh của Thái tử, mất Thái tử chẳng phải y mất đi chỗ dựa rồi sao? Các Hoàng tử còn lại? Chỉ cần Hoàng đế và Thái tử vẫn còn, thì động đến đám Hoàng tử còn lại để làm gì chứ?

Mà có sao Tân Tử Nghiễn lại tình nguyện phạm sai lầm nghiêm trọng là tham dự vào đại án nghịch thiên này? Ông và Ninh Dịch vốn kết bạn tâm đầu ý hợp, lại làm ra vẻ bất hòa, mà những năm vừa qua Ninh Dịch giấu tài, nhún nhường trên triều, trong cung cũng chẳng chiếm được tình cảm của Hoàng đế, nhiều lần chịu khiển trách. Tình thế hôm nay, là vì không chịu nổi áp bức mà thành ra như thế, hay là từ sớm đã có dự mưu, chuẩn bị nhiều năm trời?

Phượng Tri Vi băn khoăn suy nghĩ hết mọi nẻo, trên đài vẫn là cảnh yên vui tuần tự diễn ra. Học sinh của Chính sử viện và Quân sử viện đều chia ra làm hai nhóm, theo trình tự thay nhau biểu diễn trên đài. Những học sinh này đã trải qua đề cử của các phu tử và cuộc tuyển chọn từ ba ngày trước, nhưng bọn Phượng Tri Vi đã bỏ lỡ cuộc tuyển chọn này vì vụ làm loạn phòng ăn.

Chuyện đến nước này, nàng đã hiểu ra người khiến mình liên lụy không phải là Cố Nam Y, mà là Lâm Thiệu - Tân Tử Nghiễn vốn muốn dùng lệnh cấm kia để ngăn cản huynh đệ họ Lâm, đợi bảy ngày trời qua thì mọi chuyện đều đã kết thúc.

Cũng chính vì lý do này, nên bây giờ Phượng Tri Vi không thể tham gia cuộc thi nữa. Phạm vào nội quy của thư viện trước mặt Hoàng đế, không khéo còn bị xử tội chết.

Môn thi đầu tiên thuộc về chính sử, lẽ ra phải gồm ba phần theo thứ tự là sách luận, giảng kinh, thi văn, do phu tử trong thư viện cùng viện Hàn Lâm biên soạn và chủ khảo. Phượng Tri Vi nghe toàn những câu chữ hoa mỹ màu mè, trích kinh dẫn điển, trong lòng rối như tơ vò.

Chợt nàng nghe thấy một trận xôn xao bàn tán, sau đó có người hô to: "Kim bâng!"

Ngữ điệu vừa ao ước, lại vừa có vẻ bất đắc dĩ.

Phượng Tri Vi đưa mắt nhìn sang, sau cửa sổ trước màn sa trắng, một thái giám đứng đó, trong tay nâng một cuộn lụa vàng dài mềm mại.

Ninh Dịch cũng tỏ vẻ kinh ngạc, lầm bầm: "Lão gia tử mang cả thứ này ra cơ à..." Bốn bề lại không ngớt vang lên những tiếng kinh hô.

Kim bâng, còn gọi là cuốn Trắc Anh, bên trên ghi lại ba câu hỏi lạ lùng trên đời, nghe nói người có thể giải được nó ắt là Quốc sĩ vô song, có được người này sẽ giữ yên thiên hạ. Đây là cuộn lụa kỳ lạ được Hoàng đế khai quốc của Đại Thành truyền xuống, truyền qua các đời, nhiều năm qua đã sớm danh chấn thiên hạ.

Hoàng đế khai quốc Đại Thành kinh tài tuyệt đỉnh, nghe nói bởi vì sư môn trước đây có dính dáng đến thần điện Khung Thương, trên người còn mang thần thông khó lường, nên xưa nay đều được các đời Đế vương tôn sùng; thứ mà ngài truyền xuống, ắt không phải vật tầm thường. Từ xưa đến nay, cuốn Trắc Anh luôn được cất giấu kỹ càng trong hoàng cung sau khi Đại Thành diệt vong, cuộn lụa nằm trong di bảo của Đại Thành thuộc về hoàng triều Thiên Thịnh. Hoàng đế Thiên Thịnh hình như cũng cực kỳ kính ngưỡng đại đế khai quốc Đại Thành thần bí kia, hầu như mỗi lần khoa khảo, thi đình thi trường hay trong các cuộc luận văn quan trọng đều đem cuốn Trắc Anh ra để thử thách anh tài trong thiên hạ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa một lần thành công, thậm chí ngay cả đầu đề cũng chẳng ai xem mà hiểu được.

Từ đó trở đi, cuốn Trắc Anh trở thành vật mang hàm nghĩa "không thể vượt qua được", sĩ tử trong thiên hạ kính ngưỡng khát vọng nhưng quá cao không thể với tới.

Cũng bởi đã thất vọng quá nhiều lần, Hoàng đế dần dần sinh ra chán nản, sau này người ban ra thánh chỉ, kẻ nào không nắm chắc giải được cuốn Trắc Anh thì không được khinh suất xin thi, bằng không sẽ luận tội khi quân đem chém. Ý chỉ ban xuống từ đó trở đi không còn ai dám liều mạng đụng đến cuốn Trắc Anh nữa.

Lúc này mà mang ra, cũng chỉ là lấy hương lấy hoa, tượng trưng thì nhiều ý nghĩa thực tế lại chẳng bao nhiêu, làm ra vẻ đầy thôi.

Cuốn Trắc Anh dật từ tờ vàng bay phất phơ trong gió, như một cây cầu thang bằng vàng bắc lên mây xanh làm người ta hoa mắt. Mọi người nhìn nó bằng ánh mắt cháy bỏng ngửa cao đầu, nhưng không ai dám lại gần.

Trong lòng Phượng Tri Vi chợt động.

Chuyện đã đến nước này, muốn giấu tài cũng không thể được, giữa mạng nhỏ lập tức đi đời và xuất đầu lộ diện có thể rước họa vào thân, nàng thả lựa chọn phương án thứ hai.

Sống hay là chết, tạm thời đánh cuộc, nếu không tan xương nát thịt dưới vách núi, thì chính là con đường bằng phẳng dẫn đến tương lai tươi sáng.

Ninh Dịch, đây là vì ngươi ép ta...

Trên đài, kim bâng vẫn phất phơ trong gió, khi thái giám đã giơ kim bâng đến mức như tay, thì nghe tiếng Hoàng đế bình thân nói vọng ra sau rèm: "Xem ra năm nay vẫn thế thôi, thu lại đi."

Thái giám đang định thu vào, chợt nghe bên dưới có người cao giọng nói: "Tôi xưng phong."

Trong trường quan, một thiếu niên áo xanh mảnh mai bỗng dũng kiên quyết đứng dậy. Thiếu niên đứng đón gió, ống tay áo phần phật tung bay ấy chính là Phượng Tri Vi.

Nàng thân nhiên đứng đó trong ánh mắt sáng quắc của muôn người, không vội vàng tiến lên, mà trước hết quay lại nở nụ cười nhìn Ninh Dịch muốn cản lại chẳng thể cản mình nên đang mặt ủ mày chau.

Nụ cười này vẫn dịu dàng như trước, dưới tận cùng sự dịu dàng ấy lại đột nhiên sinh ra khí chất cương nghị quyết liệt, đó là khí phách ẩn giấu sâu trong tính cách nàng, chỉ khi lâm vào tuyệt cảnh mới tự nhiên hiển lộ, dù có nghìn vạn người ngăn cản ta vẫn tiến lên, người hãy ngoan ngoãn chờ xem...

Vương gia, đa tạ đã tiếp đãi, tạm biệt, tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quốc Sĩ Vô Song

Ninh Dịch nhìn thiếu niên kia đứng lên, hô to, xoay người mỉm cười, cho đến lúc kiên quyết rời đi.

Không hiểu vì sao, cảm giác đầu tiên dâng lên trong lòng y không phải là sự phấn nộ khi con mồi trốn thoát, mà là sự bất an khó hiểu, giống như trông thấy chim trong lồng vỗ cánh bay mất, ra đến bầu trời vừa xoay mình, đã lột xác biến thành phượng hoàng.

Hoặc là con ưng một mực thu lông cánh, chỉ chờ đến thời cơ là sẽ xé mây bay lên, rồi lại đáp xuống, mổ cho y một cú?

Y lắc đầu muốn quẳng những ý nghĩ hoang đường này đi, từ từ dựa vào ghế ngồi, nhắm mắt nhìn người kia tiến thẳng về phía kim bảng, bóng lưng mảnh mai như trăng đầu tháng.

Tự tìm đường chết, cũng tốt thôi...

Rõ ràng y nên vui vẻ mới đúng.

Nhưng mặt mày y lại phù tang tang mây khói, chẳng thể xua tan.

Phượng Tri Vi đi đến trước đài, loáng thoáng nghe bên dưới có kẻ hô hoán, nghe như giọng của Lâm Thiều. Hình như cậu ta muốn lao lên, nhưng bị người ta giữ lại dưới chân đài.

Ánh mắt mọi người nhìn nàng lúc này cũng không còn ganh ghét hay khinh thường như trước, mà đầy thương tiếc và kinh ngạc - kinh ngạc có người vậy mà lại đâm đầu vào con đường chết.

Cuốn Trắc Anh, trải qua hơn sáu trăm năm, đến nay vẫn không ai hiểu và giải được, từ lâu đã hình thành quan niệm ăn sâu bén rễ trong lòng người - đó là thiên thư, không phải là thứ người phàm có thể trả lời được.

Phượng Tri Vi ánh mắt trong veo như nước, làm như không thấy ánh mắt quái dị từ bốn phương đổ tới, thản nhiên tiến về phía trước.

Sau màn sa trắng có người khẽ "ò" lên, các hoàng thân quý tộc vốn đang uể oải tán gẫu cũng nhao nhao đứng dậy lo đầu nhìn quanh, hết sức hiếu kỳ với tên tiểu tử là người đầu tiên trong nhiều năm qua dám to gan muốn sờ tới cuốn Trắc Anh này.

"Người biết quy củ không?" Thái giám nâng cuộn lụa vàng kéo dài giọng, liếc xéo Phượng Tri Vi.

"Không đáp nổi, sẽ không được chết yên lành." Phượng Tri Vi mỉm cười.

Câu này đáp rất đúng đắn, nhưng hàm ý trong đó lại khiến bao người chấn động. Ninh Dịch ở trong trường quan cũng ngồi thẳng người dậy, hàng mày cau lại.

Dùng thái độ ôn hòa dịu dàng làm chuyện dữ dội như sấm sét, phong cách này, rất giống một người...

Thái giám nghiêng đầu nhìn vào trong màn sa, nhận được ý chỉ, bèn vén lớp giao sa(*) màu vàng che bên trên cuộn lụa lên.

(*) Loại vải dệt cực mỏng tương truyền do giao nhân dệt nên, cũng có nghĩa là loại sa mỏng.

Cuộn lụa có ba khúc, mỗi khúc là một đề, tuy trong quá khứ đã có vô số người thử giải, nhưng dựa theo pháp lệnh của triều đình, bất cứ ai xem qua đầu đề đều không được phép tiết lộ ra ngoài, cho nên mấy đầu đề này với người trong thiên hạ vẫn cứ là bí mật, vô số ánh mắt tò mò của mọi người đều hướng về đó.

Phượng Tri Vi nhìn xuống, về mặt nàng... vô cùng đặc sắc.

Đề thứ nhất.

"Vì sao Pana không mạnh bằng Sony?"

Phải tốn rất nhiều công sức, khỏe miệng Phượng Tri Vi mới thôi không co giật nữa - đây là thiên hạ đệ nhất kì thư được truyền hơn sáu trăm năm nay? Đây là cuốn Trắc Anh mà thiên hạ đồn rằng người giải được ắt là Quốc sĩ vô song?

Phải rồi, có thể giải được nó, đúng là vô song còn gì - đây vốn không phải câu hỏi thuộc về thế giới này mà.

Lúc này mọi người đều chăm chăm nhìn sắc mặt nàng, thấy nàng cau mày cắn môi, có vẻ khó khăn ần ần như bị đầu đề kia làm khó, họ đều cảm thấy không ngoài dự liệu, rồi lại hơi thất vọng - tưởng đầu hôm nay có thể xuất hiện kì tích chứ!

Ninh Dịch đưa tay chống má, nhìn Phượng Tri Vi phía xa, kết quả lúc này tuy đã nằm trong dự liệu của y, nhưng tâm trạng y vẫn chẳng khá hơn chút nào. Thứ cảm giác như rơi vào sương mù, vừa bức bối lại vừa mất mát này, dường như đã vô cớ nặng thêm mấy phần.

Ông tay áo rũ xuống, được gió đưa phe phẩy qua gò má, vừa mềm vừa mát, giống như lòng y lúc này. Cái người gom đủ khôn vặt lẫn trí tuệ chân chính ấy, thật sự sẽ bị y ép đến nước phải điên cuồng một phen, rồi gây kích vui cát ở chốn này sao?

Y đang trầm ngâm, chợt thấy người đứng trên đài giãn mày, nở một nụ cười.

Nụ cười kia đột ngột nở, gương mặt người kia rõ ràng chỉ được coi là thanh tú, thậm chí còn hơi cứng nhắc, vậy mà sau một tích tắc, thần thái trong ánh mắt ấy lại hóa thành bình minh trên biển rực sáng cả chân trời, chói lóa đến không thể nhìn thẳng, dung nhan bình thường bỗng hóa thành tuyệt đại phong hoa.

Y bị nụ cười ấy mê hoặc đến sững sờ, rồi lại thấy người kia chẳng hề do dự tiến về phía trước, dùng bút mực đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, soạt soạt vài tiếng, bút đưa như phượng múa rồng bay, sau đó mỉm cười bước sang một bên.

Thái giám không dám tin, bước qua, cũng không dám nhìn đáp án, hai tay dằng vào trong rèm sa trắng. Trong rèm sa, một loạt Học sĩ, Thứ cát sĩ(*) có học vấn uyên thâm nhất viện Hàn Lâm được triệu đến lập tức xúm vào cầm đáp án của Phượng Tri Vi, nhìn từng cả buổi.

(*) Một chức quan ngắn hạn dưới thời Minh – Thanh được lựa chọn từ những người thi đỗ Tiến sĩ, nhiệm vụ chính là giúp Hoàng đế soạn chiếu thư, cũng có khi phụ trách giảng kinh thư cho Hoàng đế.

Đáp án rất đơn giản, rất kỳ lạ, còn kỳ lạ hơn cả đầu đề, là mấy "ký hiệu" xiêu xiêu vẹo vẹo - PANASONIC (sợ anh SONY rồi)(*).

(*)PANASONIC (pa-na-so-nic) phiên âm trại “T”, “n” theo cách vui của dân Trung sẽ thành “sợ anh SONY rồi” (pa-la-sou-ni-ge).

Tất cả trợn mắt nhìn rất lâu mà không tài nào lý giải được, lại quay sang nhìn vị thiên hạ đệ nhất tài tử kia. Tần Tử Nghiễn nhăn nhó dung nhan phong tình vạn chủng, hậm hực nói: "Ta không phải là đạo sĩ, không hiểu được cái mớ chữ gà bới này!"

Vậy là đành phải phai người phi ngựa vào trong cung lấy đáp án được cất kỹ - bởi xưa nay chưa bao giờ phải dùng tới, nên đã quên mang theo.

Sau một lúc lâu, từ sau rèm sa truyền ra tiếng hô kinh ngạc khe khẽ.

Đáp án cũng là một mớ loằng ngoằng gà bới y hệt như thế, còn vẽ khó nhìn hơn Phượng Tri Vi nhiều, mọi người đành so từng nét một thì không sai chút nào. Ngơ ngác cả buổi, đáp án mới được đưa ra phía sau bình phong.

Sau tấm bình phong, Thái tử nghe hạ nhân bẩm báo, bèn cúi người nhìn ra bên ngoài, cười nói: "Phụ hoàng, không ngờ hôm nay lại có người giải được đề rồi."

Hoàng đế vốc người cao gầy, vận hoàng bào tươi sáng "à" lên một tiếng, bảo: "Thư viện Thanh Minh mấy năm nay đều do con quản lý, càng ngày càng thêm nhiều nhân tài xuất hiện, đúng là không uổng công trăm nghìn thân tui xem lần này."

Thái tử có vẻ phấn khởi ra mặt, nhớ lại trước đó mấy ngày mình đã trò chuyện với lão lục, lão lục nói gần đây có vài chuyện làm bệ hạ ưu phiền, ví như Đại Liêu nhiều lần quấy rối biên ải, hải tặc Hoàng Hải cướp đoạt biên dân... chỉ bằng khuyên bệ hạ ra ngoài giải sầu. Thư viện Thanh Minh mấy năm nay có vài nhân tài, bệ hạ mà gặp cũng sẽ cảm thấy an ủi. Tốt nhất là cuộc thi này hãy làm long trọng hơn một chút, truyền ra ngoài cũng thể hiện rõ uy phong của đại quốc chúng ta, thể hiện nước ta nhân tài lớp lớp, trấn an dân chúng đang kinh hoàng, tiện thể dọa dẫm đám trộm cướp không an phận kia. Hôm nay xem ra đúng là đã khiến bệ hạ vui vẻ, nhưng hắn không muốn chia công với lão lục, lòi ra đến miêng lại nuốt ngược trở về, cười nói: "Phụ hoàng chăm lo việc nước, Thiên Thịnh ta lại đương thịnh như mặt trời ban trưa, tài sĩ trong thiên hạ đều tụ về Đế Kinh, hôm nay giải cuốn Trắc Anh Quốc sĩ xuất thế, cũng để cho những phường trộm cướp có mắt không trông kia nhìn cho rõ, sớm ngày an phận!"

Sắc mặt Hoàng đế càng thêm thỏa mãn, rồi lại đưa mắt nhìn Thái tử, bảo: "Chẳng qua mới đáp được một đề, gọi là Quốc sĩ vẫn còn hơi sớm."

"Không phải cũng sẽ phải!" Thái tử dương dương đắc ý, đặt chén trà xuống, cười nói: "Nếu Phụ hoàng muốn, thì chính là hắn!"

Hoàng đế liếc hắn, nụ cười bên môi nhạt đi, sau đó phẩy phẩy tay với thái giám.

Thái giám vén rèm đi ra, cất giọng the thé, tuyên: "Đề tiếp theo!"

Quảng trường nổi lên tiếng rầm rầm, mọi người đều đứng lên, sắc mặt bàng hoàng như bị sét đánh - đề thứ nhất đã giải xong rồi?

Ninh Dịch đang uống trà, tay run lên, một giọt nước trà rơi xuống ống tay áo. Y cũng chẳng thèm lau đi, chỉ ngẩng đầu nhìn Phượng Tri Vi, trong khoảnh khắc đôi mắt y lóe lên một tia sáng.

Đề thứ hai.

"A và B có thể chuyển hóa lẫn nhau, B có thể tạo ra C trong nước sôi, C đặt trong không khí bị oxy hóa thành D, D có mùi trứng thối, xin hỏi A, B, C, D lần lượt là gì?"

Lúc này Phượng Tri Vi đã bình tĩnh hơn nhiều - khi nàng đứng từ xa, thấy nét chữ tựa đề của cuộn lụa vàng trông quen quen, nàng đã lơ mờ hiểu ra, không nhìn nổi mà sờ lên cuốn sách nhỏ bằng da con nhu lông vàng nằm trong ngực, cuốn sách nàng đã đọc đi đọc lại đến thuộc nằm lòng. Đến lúc nàng nghe được đề mục đầu tiên, hoang đường mà vô cùng quen thuộc, nàng đã biết chắc, cái gọi là cuốn Trắc Anh hay Quốc sĩ vô song đều nằm trong quyền sách này. Hoặc là truyền sai, hoặc là chủ nhân của cuốn sách này đã chơi một trò chơi dài đến hơn sáu trăm năm với người trong thiên hạ.

Dù sao đi chăng nữa, cái trò chơi khăm người đời này, lại thành toàn cho nàng.

Đáp án của đề thứ hai được dâng lên, mọi người không còn thờ ơ như trước, mà đều nóng lòng chờ đợi, kiễng chân ngẩng đầu hồi hộp nhìn về phía rèm sa. Chờ thêm một lúc thì rèm sa được vén lên, thái giám sừng sốt pha lẫn hưng phấn, cất giọng the thé gần như biến đổi, chọc vào tai mọi người đứng

trên quảng trường: "Đề thứ ba!"

Mọi người bắt đầu vô thức chen nhau ra đằng trước, đều muốn thấy tận mắt Quốc sĩ đã dùng đẳng mất sáu trăm năm giờ mới xuất hiện. Ninh Dịch cuối cùng cũng không thể ngồi yên được nữa, phát tay áo đi tới.

Y bước lên đài, đi lướt qua Phụng Tri Vi, trong phút quay đầu y liếc xéo một cái sắc lém. Phụng Tri Vi hạ mày khép mắt, vẻ mặt ôn hòa, nhưng đứng vào khoảnh khắc y sắp sửa rời đi, nàng lại hạ giọng nói: "Điện hạ, được làm triều thần đứng chung điện với ngài, thật là chuyện may mắn."

Bà vai Ninh Dịch rõ ràng đã cứng đờ trong một thoáng, sau đó nhẹ nhàng lướt qua. Phụng Tri Vi nhìn theo bóng lưng y, chợt cảm thấy tâm tình hết sức vui vẻ.

Bị y bắt nạt áp bức bấy lâu, lần nào cũng dưới cơ y, giờ đây có thể coi như một lần được nở mày nở mặt.

Đề thứ ba.

"Một tảng đá có nguồn gốc từ thần điện Trường Thanh của Thương Khung, được coi là thần thạch mang mệnh trời có liên quan đến vận nước, trong một đêm trăng máu vào giờ Thìn ba khắc(*), được ném tới hải vực đảo La Sát ở Ngạc Hải, sẽ xảy ra chuyện gì?"

(*) Tức là khoảng 7 giờ 45 phút sáng.

Nhóm đại lão của Khâm Thiên giám và viện Hàn Lâm đã sớm trông thấy đầu đề, cả đám gãi đầu gãi tai, vận dụng học vấn mênh mông như mặt biển mù sương của mình, từ các góc độ thâm ảo như tướng số, thiên tượng, Dịch kinh, thuật số tử vi, kham dư(*), phong thủy... mong giải ra vấn đề này, một đại lão của Khâm Thiên giám hai tay lông trong áo, run giọng nói: "Thâm sâu khó dò, thâm sâu khó dò..."

Mọi người đều tỏ ra không hề ngạc nhiên, từ mấy đời trước từng có một vị đại nho học vấn vô cùng uyên thâm đã dùng cả đời mình cẩn thận nghiên cứu ba câu hỏi trên, cuối cùng cho ra một kết luận, đầu đề nhìn như ấu trĩ cổ quái, lại chứa đựng vô vàn thâm ý. Trong ba câu hỏi này bao quát những đạo lý huyền ảo sâu xa nhất trên đời, như là chuyển đổi trận pháp, tính toán tinh bản, điểm cuối của thiên mệnh... Đừng nói đáp án biệt vô âm tín, chỉ ba đầu đề này thôi đã hao hết thời gian cả cuộc đời ông. Khi ấy đại nho râu tóc bạc phơ đã vỗ đùi cảm thán, quả nhiên không hổ là bút tích của Đại Thành tuyệt điểm đại đế, quả nhiên chỉ có Quốc sĩ vô song mới giải được.

(*) Tên gọi khác của thuật phong thủy. Kham là chỉ trời, dư là chỉ đất, "Kham Dư" nghiên cứu mối quan hệ giữ trời và đất, đặc biệt là kiến thức về địa hình, địa lý.

Lúc này Phụng Tri Vi cũng đã thấy đề thứ ba, trong lòng lại thoáng ngẩn ngơ, đề này nàng chưa hề đọc được trong cuốn sách kia.

Nhưng trả lời xong hai đề trước, nàng đã sớm lần ra tâm tư quỷ quái của người ra đề, cứ nghĩ theo cách đơn giản nhất, đưa ra đáp án đơn giản nhất, khiến cho người ta chết cười là được(*).

(*) Đáp án đề thứ 2: A. Gà, B. Trứng gà, C. Trứng luộc chín, D. Trứng thối. Đáp án đề thứ 3: Tảng đá rơi xuống biển.

Đáp án của Phụng Tri Vi đã được đưa vào.

Một lát sau, trong rèm sa trắng vang lên hàng loạt những tiếng người ngã "bịch, bịch, bịch" xuống đất.

Rèm sa vén lên, thái giám nhể nhại mở hồi bước ra, đứng phình bụng, há miệng mấy lần vẫn không thốt nên lời.

Thành bại chỉ trong một câu này, mọi người đồng loạt nín thở tập trung nghe, nhìn cái miệng đáng sợ kia, đợi chờ Quốc sĩ sinh ra, hay là anh tài ngã xuống.

Giảng văn đường rộng lớn chứa được mấy nghìn người, trong nháy mắt đã tĩnh lặng như tờ.

Chỉ có mình Phụng Tri Vi chấp tay đứng đó, mỉm cười nhân nhật, cuốn lụa tơ vàng ba thước tung bay giữa những ngón tay trắng mịn của nàng, phát ra tiếng soạt soạt nho nhỏ như có người ngự trên trời cao đang khẽ cười thành tiếng.

Ninh Dịch xoay người, nhìn đăm đăm thiếu niên mảnh mai kia bằng ánh mắt phức tạp.

Trong bầu không khí im ắng nặng nề ấy, cho tới khắc cuối cùng khi mọi người sắp không nhịn nổi nữa, gã thái giám kia rút cuộc cũng chậm chạp thờ ra, bước về phía Phụng Tri Vi, vãi dài sát đất.

"Mời..."

"Quốc sĩ..."

Một lời thốt ra làm bốn phương lặng ngắt, một lời thốt ra khiến đáy lòng như sóng triều dâng.

Trong chốc lát sóng lớn vỗ bờ, vỗ cho đầu óc gần như trống rỗng của mấy nghìn người này mê muội.

Quốc sĩ!

Các học trò chỉ đơn thuần kích động vì hai chữ thanh quý theo đuổi cả trong mơ kia, còn những đại lão trong triều lại đưa mắt nhìn nhau với ẩn ý sâu xa.

Tiểu tử này thật là may mắn... Nếu không vì biên cương nhiễu loạn, mấy năm nay bệ hạ trẻ nãi triều chính, quốc sự nảy sinh nhiều tệ nạn khiến lòng dân bất an, bệ hạ cần phải nhanh chóng ổn định lòng người, thì làm gì có chuyện người nhanh chóng ban danh hiệu "Quốc sĩ" cho một thằng nhãi miệng còn hôi sữa như người chứ?

Còn có người suy nghĩ sâu xa hơn - Thái tử tâm thường, các Hoàng tử lại có thế lực lớn, triều thần đều kết bè kết đảng, thuyết phé trường lập hiền xưa nay vẫn không ngừng được rao giảng, trước đó mấy ngày bảo ấn Thái tử bị giữ càng khiến các Hoàng tử khác chộn rộn. Hoàng tử tranh ngôi vốn không phải là phúc của triều đình, mà Hoàng đế lại không tỏ thái độ gì, hiện nay thư viện Thanh Minh là môn hạ của Thái tử, lão gia tử chơi trò này, vô hình trung đã đưa ra cảnh cáo với bè đảng của các Hoàng tử - Thái tử vinh sủng chưa suy, mau ngừng lại!

Nếu quốc gia cần một Quốc sĩ, thì cho dù tên tiểu tử này có tùy tiện về ra mấy thứ vô văn, cũng thành Quốc sĩ!

Thậm chí có người bắt đầu suy ngẫm - chuyện này chẳng phải từ đầu đã móc nối cẩn thận rồi sao?

Trong lòng nổi sóng dữ dội, nhưng ngoài mặt vẫn thuận hòa vui vẻ, tất cả đều mỉm cười chào đón Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi không kiêu không nịnh, bình thần đối mặt, phong độ ung dung trời sinh khiến các đại lão trong lòng còn mang nghi ngờ lại bắt đầu nghi ngờ chính sự hoài nghi của mình - nhìn điệu bộ này cũng ra dáng Quốc sĩ đấy chứ.

Các Hoàng tử đều đổ dồn ánh mắt vào nàng, chẳng qua những ánh mắt này chưa chắc đã mang ý tốt - nhân tài từ thư viện Thanh Minh đi ra, tự động được coi là người của Thái tử.

Ninh Dịch ngồi một bên đã lấy lại vẻ bình tĩnh, chậm rãi uống trà, hàng mi dài rủ xuống, che đi ý cười nhàn nhạt.

Được, người được lắm, rơi vào tuyệt cảnh lại có thể tìm được đường đi, có điều... chỉ sợ người tránh vô đưa lại gặp vô thừa thôi!

Vì chỉ là tạm thời yết kiến Hoàng đế, và vì nàng được mang danh "Quốc sĩ", cho nên lễ yết kiến tương đối giản đơn. Hoàng đế và Thái tử tỏ ra hết sức hiền hòa, nhất là Thái tử còn nắm tay Phượng Tri Vi ân cần hỏi han, quả là khiến người ta lầm tưởng hân và Phượng Tri Vi đã xa cách nhiều năm, nhớ nhung da diết. Lòng bàn tay ẩm ướt mềm oặt của hắn khiến Phượng Tri Vi khó chịu vô cùng, nàng liền mỉm cười, định bụng âm thầm rút tay mình ra từng chút một.

Nàng còn chưa giờ xong Càn Khôn Đại Nãi Di, thì đã có người không chịu nổi nữa.

"Tránh ra!"

Một tiếng quát lạnh lùng mới rồi còn ở ngoài xa, âm cuối chưa dứt đã vang lên dưới quảng trường. Trong thoáng chốc mọi người chỉ thấy một cái bóng màu xanh thiên thủy như một vệt sao lóe lên từ phía chân trời, nháy mắt đã bay tới.

"Có thích khách! Hộ giá!"

Ngự Lâm quân canh phòng xung quanh và Trường Anh vệ cận vệ của Hoàng đế đồng thanh quát to, nhảy ra ngăn cản, nhưng còn chưa chạm vào rào con gió xoáy kia đã bị gạt văng ra bốn phía, lẫn lộn lốc thành một đồng như những quả hồ lô. Vô số trường đao bằng thép tinh chất tua đỏ vung ra rào rào, nghìn sợi chỉ đỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Lại có một bóng người áo đen bào đỏ bất ngờ nhảy ra từ sau lưng Tân Tử Nghiễn không gây một tiếng động, gờ tay muốn ngăn chặn cái bóng màu thiên thanh kia. Người ấy duỗi tay ra, trường đao bay tứ tung đồng loạt rơi xuống đất, song cái bóng màu thiên thanh hình như kiềng dè hơn, lại uốn mình theo một góc độ kỳ quái, tránh được đòn này.

Tránh một cái, nháy mắt đi nghìn dặm, đã lao tới trước mặt Phượng Tri Vi.

"Vù", một luồng kim quang bắn tới, tiếng gió rít dữ dội ập thẳng vào người lao đến. Đó là Ninh Dịch cầm chén trà trong tay ném ra ngăn người ấy lại trong chớp mắt.

Kẻ vừa tới gạt tay, chén trà bay ngược trở về, lạ một nỗi trong suốt màn bay qua bay lại này, trà trong chén vẫn không rơi ra ngoài một giọt.

Cản đường rồi giao đầu mấy hiệp qua lại chỉ trong nháy mắt, rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng, người kia đã lao đến bên Phượng Tri Vi, ngón tay tuyết trắng khi ẩn khi hiện, ống tay áo dài cuốn tới đã đoạt lại Phượng Tri Vi từ ma trảo của Thái tử.

Thái tử hoảng hốt kêu to "á, á", ngã ngựa ra đằng sau, lại được một người nhẹ nhàng đỡ lấy. Người ấy đứng trước mặt Thái tử, nghiêng người che chắn cho Hoàng đế cũng đang tỏ vẻ kinh hãi, bấy giờ mới quát khê: "To gan! Bắt hãm!"

Người ấy chính là Ninh Dịch.

Mà người kéo Phượng Tri Vi đi, đương nhiên chính là cố thiếu gia vừa mới tỉnh rượu.

Ngự Lâm quân và Trường Anh vệ đều lao tới, đao tuốt vô tên lên dây, đồng loạt nhắm thẳng vào Cố Nam Y.

Cố Nam Y chẳng thèm đếm xỉa đến họ, đẩy tay Thái tử ra, túm lấy Phụng Tri Vi, thân nhiên nói: "Của ta."

"..."

Trong lòng Phụng Tri Vi chỉ muốn khóc toáng lên - Cố thiếu gia ngài đang bảo vệ ta hay đang làm khó ta vậy, ngài sớm không tới muộn không tới, tại sao lần nào cũng lựa đúng lúc mọi chuyện đã xong xuôi mới thò mặt ra chứ...

Còn nữa, "của ta" là cái gì hả?

Phụng Tri Vi cho rằng, câu nói này của Cố thiếu gia nhất định đã bị lược bớt đi, hẳn phải là "người này ta bảo vệ", "ta đi theo người này", hoặc mấy chữ mà chủ nhân quyền sách kia thường hay nói "ta che chở người này" mới đúng.

Nói như vậy sẽ gây hiểu lầm đấy!

Từ khi Cố Nam Y xuất hiện, sắc mặt Ninh Dịch trở nên vô cùng đặc sắc - nếu y nhớ không lầm, thì nữ nhân khốn kiếp kia mất tích cùng với tên này mà!

Lần trước nữ nhân khốn kiếp cùng tên này đã thương y, lần này nữ nhân khốn kiếp lại cùng tên này phá hỏng chuyện tốt của y.

Chẳng trách y cứ có cảm giác tiểu tử này quen quen, hóa ra là nàng ta, là nàng ta...

Dưới con thịnh nộ, gương mặt Ninh Dịch còn bình tĩnh hơn cả ngày thường, hít thở cũng chậm rãi hơn hẳn ngày thường. Đôi mắt như hắc ngọc dưới hàng mày dài hơi xếch lên, ánh mắt nhìn Cố Nam Y cứ như mũi kim chôn dưới tuyết cả nghìn năm.

Kim này từ khi Cố Nam Y xuất hiện đã chui khò da thịt, đến khi Cố Nam Y thốt ra câu "của ta" thẳng thắn và hùng hồn, thì nó đã được mài giũa vô cùng sắc nhọn.

Phụng Tri Vi bỗng dựng rùng mình, không hiểu sao nàng cảm thấy xung quanh nháy mắt đã lạnh căm?

Nàng vừa ngước mắt lên đã thấy ngay vẻ mặt của Ninh Dịch - Sở vương điện hạ phong lưu mỹ mạo, trước mặt kẻ khác phóng khoáng tùy tiện, trước mặt nàng lại âm trầm lạnh lẽo. Nhưng nàng chưa bao giờ được thấy vẻ mặt y lúc này, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra vô số hạt băng, đồ ập xuống đầu xuống cổ nàng.

Thôi đi... Nàng với y ngày sinh tháng đẻ không hợp, y thích nổi giận thế nào thì cứ việc nổi giận thế đó, chuyện cấp bách hiện giờ vẫn là cứu Cố Nam Y.

Liếc nhìn Thái tử đang ngồi đờ đẫn trên ghế, hai mắt trợn trừng, lại quay sang Ninh Dịch đang bình thần chắn trước mặt Hoàng đế, Phụng Tri Vi âm thầm thở dài. Nàng lùi lại một bước cúi người nói: "Bệ hạ, điện hạ, mấy chiêu thức giang hồ này của bằng hữu thảo dân, các vị thấy sao ạ?"

Nàng vừa nói xong, mọi người đều ngơ ngác. Thái tử cuối cùng cũng buông lỏng, hỏi bằng giọng nghi ngờ: "Là bằng hữu... của ngài?"

"Là kẻ son đã không hiểu lễ giáo, lại xông tới chỗ bệ hạ, tội đáng muôn chết." Phụng Tri Vi hạ mày khép mắt, hận không thể thay Cố Nam Y thể hiện toàn bộ sự cung kính khiêm nhường mà y không thể biểu lộ, nghiêm nghị nói: "Chỉ là học thành tài văn võ, rồi mơ tưởng được dốc sức cho nhà Đế vương. Vị bằng hữu này của thảo dân xưa nay vẫn luôn ngưỡng mộ giáo hóa của triều đình, tuy tâm tính chất phác không biết tiến lui, cũng tuyệt đối không dám phạm vào thánh giá... Xin bệ hạ minh giám, rù lòng thương xót." Nói xong liền dập đầu.

Thái tử lập tức thờ phào, thầm nghĩ những kẻ võ công cao cường quá nửa là có tính tình cổ quái, hôm nay được thấy, quả nhiên không sai. Huống chi võ công của người này còn cao hơn rất nhiều so với đám môn khách võ lâm mà trước kia hắn đã phải dùng nghìn vàng mời tới, nếu có thể mời chào làm môn hạ, chẳng phải đã thêm một cánh tay đắc lực rồi sao? Bèn cười nói: "Nếu vị tiên sinh này thật sự đến ám sát, thì có sao lại không mang theo vũ khí? Lại ung dung đứng ở chốn này? Không thể, không thể nào."

Hắn tiếp lời quá nóng vội, Hoàng đế dừng dung liếc nhìn hắn, rồi bảo Phụng Tri Vi: "Ngươi hãy tạm thời bảo y lui xuống."

Phụng Tri Vi thờ phào vâng dạ, lại nghe Hoàng đế căn dặn Ninh Dịch: "Ngươi cũng lui xuống đi."

Giọng điệu này giống y chang giọng điệu nói với Phụng Tri Vi vừa rồi, thậm chí còn lạnh nhạt hơn một chút. Rõ ràng Ninh Dịch đã xông vào hiểm nguy lấy thân hộ giá, Hoàng đế lại thờ ơ như thể không thấy. Nhưng sắc mặt Ninh Dịch vẫn bình thản như thường, khom người tuân lệnh.

Còn Thái tử đã mỉm cười đứng dậy, đích thân bưng một chén trà từ tay nội thị, đổi trà cho Hoàng đế.

Đứng vào khoảnh khắc Thái tử đứng dậy rời ghế, Ninh Dịch sắp sửa lui ra.

Đột nhiên có biến!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ước Định

Thái giám dâng trà tới.

Khay gỗ từ đàn bên trên phủ gấm vàng rực, trà đựng trong chén sứ trắng men mỏng có nắp, quả hải đường công tử Kim Sa đặt trên đĩa nhỏ trắng bạc, gấm phủ dựa theo quy định trong cung, gấp bốn phía hơi kênh lên.

Do thánh giá đang ở ngoài cung, cũng vì chuyện Cố Nam Y xông ra khi nãy, nên thị vệ tùy thân hết sức cẩn thận, kiểm tra dưới gấm phủ không có gì mới cho đi qua cửa.

Thái tử đích thân đi tiếp trà, mỉm cười dâng lên cho Hoàng đế: "Là trà Trường Phong Qua Phiến người thích nhất.. "

Lời còn chưa dứt.

Hắn bỗng dừng cảm thấy trước mắt có vật gì đó lóe sáng.

Tia sáng màu trắng bạc lạnh lẽo kia nháy mắt đã bỏ thẳng vào mắt hắn như một tia chớp, ánh sáng chói lòa nhất tạo ra bóng tối u ám nhất, trong khoảnh khắc ấy hắn đột nhiên chẳng nhìn rõ thứ gì.

Ánh sáng lóe lên từ trên khay gỗ.

Quả hải đường Kim Sa xoay vòng vòng bay tứ tán giữa không trung, đỏ tươi như những giọt máu, xoay vòng quanh một ánh kiếm màu trắng bạc. Mà chiếc đĩa nhỏ màu trắng bạc vừa rồi, đã không thấy đâu nữa!

Nhuyễn kiếm gấp đặc chế được gấp lại thành hình cái đĩa, đựng đầy quả hải đường tiến cống từ Kim Sa, được thần nhiên bung vào dưới những ánh mắt đăm đăm vây bủa, cũng đã lừa dối ánh mắt của tất cả mọi người.

Kiểm quang vừa lóe, Thái tử đang dâng trà cho Hoàng đế, chặn mất tầm mắt của thị vệ, trong nháy mắt ấy không ai cứu kịp nữa. Mũi kiếm chẳng mấy chốc sẽ xuyên qua xương vai Thái tử, sau đó lại đâm vào ngực Hoàng đế!

Khoảng cách cực gần, ra tay cực nhanh, có là thần tiên cung Đại La cũng không kịp cứu.

Nhuyễn kiếm trong tay thích khách bất chợt run lên, nháy mắt đã vòng qua người Thái tử, nhắm thẳng vào Hoàng đế.

Cái run này khiến tốc độ của thích khách hơi chậm lại, đủ chậm để có người kịp tới cứu viện.

Áo the lụa màu nguyệt bạch nhoáng lên, hoa văn trúc xanh bằng chỉ bạc lật qua lật lại thành bóng lỏng, có người dùng một tốc độ quý dị gần như quên thân vọt tới, trong nháy mắt đã che trước mặt Hoàng đế.

"Xoẹt."

Tiếng thanh kiếm mỏng mà sắc bén kia xuyên qua da thịt nghe rất nhỏ, nhưng máu đào bắn ra lại đẹp đẽ như gấm, mê hoặc đôi mắt người ta. Bấy giờ những quả hải đường thắm đỏ kia mới nương theo hoa máu bắn ra xa vài trượng, vẩy vào bình phong bạch ngọc to vàng, nhuộm thành một màu đỏ dữ tợn.

Tia sáng đỏ chiếu xuống mặt đất lỏn nhổn, càng tôn lên gương mặt tái nhợt của một người, chính là Ninh Dịch - khoảnh khắc thanh kiếm đâm ra, y đã chấn trước mặt Hoàng đế.

Tiếng gió đã ngừng, bóng xanh lóe lên, thích khách một chiêu không trúng cũng không ham đánh, lập tức xoay người bỏ chạy. Liền đó một cái bóng màu nguyệt bạch lướt qua, Ninh Dịch đuổi sát theo gã không buông tha. Thích khách chạy trốn đến gần cửa bỗng quay phắt lại, giờ tay bắn ra một luồng kim quang, ai ngờ lại vẫn nhắm vào Hoàng đế.

Chuyện này chẳng ai đoán trước được, Ninh Dịch mang thương trên người đuổi theo thích khách cũng không kịp phản ứng. Hoàng đế sắp sửa gặp nguy, một bóng người màu nâu đỏ bỗng dừng lặng lẽ phi qua cửa sổ mà vào, trọng kiếm thô đen trong tay vung ra, chặn luồng kim quang kia lại.

Là người áo đen thần bí đứng sau lưng Tân Từ Nghiễn, cuối cùng cũng kịp tới cứu giá, có điều khoảng cách hình như vẫn lệch một chút. Luồng kim quang chói mắt sắp đâm vào trán Hoàng đế, Hoàng đế tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Cố Nam Y đột ngột động thân.

Trước đó đã xảy ra quá nhiều chuyện, y từ đầu đến cuối vẫn đứng dừng đứng trước mặt Phượng Tri Vi. Người bị đâm là Hoàng đế, mà y hình như cảm thấy sẽ có nguy hiểm xảy ra bên cạnh Phượng Tri Vi, nên vẫn không rời nằng một bước. Nhưng khi người áo đen bảo đỏ kia xuất hiện, y lại thành linh giờ tay.

Vừa giờ tay, mặt đất bằng phẳng bỗng nổi lên một luồng gió nặng trĩu như tường, đánh vào luồng kim quang, lẳng lẳng khiến kim quang đổi hướng và

thăng vào trọng kiếm của người áo đen, tóe ra một loạt tia lửa, sau đó bắn ngược về phía thích khách còn nhanh hơn khi bắn tới.

Thích khách đã cao chạy xa bay, mà luồng kim quang bắn ngược kia vẫn lao thẳng về phía gã như có đôi mắt. Trong lúc nguy cấp thích khách ra sức vận vọt, kim quang bay xuyên qua xương cánh tay gã, mang theo một dòng máu, rồi cắm vào môn mi của tiền đường(*).

(*) Tiền đường là mặt đằng trước phòng chính. Môn mi dùng để chỉ bộ xà ngang phía trên cửa chính, theo quy định của thời xưa, chỉ có phủ đệ của quan lại triều đình mới được có.

Bảy giờ thị vệ đã kịp phản ứng, ào ào lao tới; mà khinh công của thích khách cũng tuyệt vời, trong nháy mắt đã thoát ra. Kế đó có một cái bóng màu nguyệt bạch lướt qua, đuổi theo gã, chính là Ninh Dịch đang bị thương.

Y lướt qua bên cạnh Phượng Tri Vi, một giọt máu đỏ rơi xuống vạt áo nàng như cánh hoa đào. Phượng Tri Vi cúi đầu nhìn vệt máu đỏ rực rỡ ấy, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Một bộ phận thị vệ theo Ninh Dịch đuổi bắt thích khách, còn phần lớn xông lên xúm đông xúm đỏ bảo vệ Hoàng đế và Thái tử. Hoàng đế qua con kinh sợ, sắc mặt xanh mét miễn cưỡng ngồi xuống. Mà sắc mặt Thái tử đã trắng bệch như tờ giấy, run lập cập nhìn quanh bốn phía, cảm thấy vòng vây như thành đồng vách sắt vẫn chưa đủ an toàn, đảo mắt trông thấy Cố Nam Y, lập tức cảm thấy như gặp cứu tinh, vội vàng ngoắc tay: "Tiên sinh! Tôi đây! Tôi đây!"

Người coi Cố thiếu gia là chó đẻ gọi chắc!

Phượng Tri Vi âm thầm chửi rủa trong lòng, trước khi Cố thiếu gia kịp phản ứng, nàng đã vội vàng chạy theo hướng đó. Cố Nam Y xưa nay vẫn theo sát nàng như hình với bóng, hiển nhiên cũng dời gót theo nàng, thoát nhìn cứ như y nghe tiếng Thái tử gọi mà chạy qua.

Thái tử thấy Cố Nam Y đi tới thì mừng rỡ ra mặt, Phượng Tri Vi cười cười với hắn, sau đó bước qua bên cạnh hắn.

Nàng đứng cách Hoàng đế ba bước, kế đó Cố Nam Y đi theo nàng cũng rất tự nhiên chắn ngay trước mặt Hoàng đế.

Thiên Thịnh đế liếc mắt sang Phượng Tri Vi, chẳng nói chẳng rằng, mặt mày lại giãn ra một chút. Thái tử mặt mũi cứng đờ, sau đó hậm hực cười nói: "Bản cung đang muốn gọi Cố tiên sinh đến bảo vệ cho Phụ hoàng, Cố tiên sinh đúng là hiểu lòng người."

Phượng Tri Vi mỉm cười hòa nhã với hắn - đại ca, không phải ta không giữ thể diện cho người, nhưng ở bên một kẻ sắp gặp vận xui là điều không cần thiết.

Bảy giờ mọi người đã từ từ bình tĩnh trở lại, nghe tiếng vây bắt và tiếng hô giết truyền đến từ đằng xa, lại nhìn xuống máu tươi đầm đìa chưa khô dưới đất, vừa thoáng yên tâm sau cơn hiểm cảnh, cuối cùng cũng ý thức được vấn đề tiếp theo, lòng bàn tay bỗng rịn mồ hôi.

Đại án mưu phản giết vua vừa thành hình, chắc chắn sẽ cuốn lên một trời mưa máu. Cho đến khi kết thúc, nó sẽ khiến bao nhiêu người đầu lia khỏi cổ? Sẽ chôn vùi bao nhiêu mạng sống đây?

Tiếng hô giết ban đầu còn văng vẳng đằng xa, về sau từ từ tiến lại gần, hiển nhiên thích khách không thể chạy thoát ra ngoài. Ngoài rèm sa trắng gió lớn nổi lên, đao kiếm không ngừng giao tranh, trong rèm sa trắng mọi người đều nín thở, ai cũng biết mỗi giây mỗi phút trôi qua đều có người mất mạng. Do bản thân chưa từng chứng kiến chuyện giết chóc, nên cảnh tượng này càng khiến lòng người rung chuyển.

Giữa đám đông, chỉ có Thiên Thịnh đế là chậm rãi uống trà, đôi mắt vẫn nhìn đắm đắm vào những quả hải đường Kim Sa rơi rụng là tả.

Tiếng chém giết đã cận kề, hình như còn có kẻ gào lên thảm thiết, lại nghe tiếng Ninh Dịch gấp gấp hô to: "Bất sống hắn!"

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên căng thẳng.

Bất sống thích khách, nghĩa là nhất định phải truy ra kẻ chủ mưu sau màn. Sở vương hiểu rõ việc này đáng nghi, cũng biết rõ một khi đuổi cùng giết tận ắt sẽ dính dáng đến toàn bộ thế cục trong triều, vậy mà không chịu dễ dàng buông tha!

Các Hoàng tử đưa mắt nhìn nhau, họ thấy trong mắt đối phương sự suy đoán, cảnh giác lẫn phòng bị.

Thiên Thịnh đế lại chỉ nhìn Thái tử, bỗng dưng mỉm cười hỏi: "Thăng nhi, nếu bắt được thích khách rồi giao cho con thẩm vấn thì thế nào?"

Thái tử giật mình, không ngờ Hoàng đế lại tin tưởng mình đến vậy, lập tức vui vẻ đáp: "Xin tuân theo ý chỉ của Phụ hoàng! Hải nhi nhất định sẽ truy ra hung thủ thật sự!"

Trong đám người đứng bên ngoài lớp thị vệ, có mấy vị Đông cung tể mã(*) không chen vào được. Nghe xong câu nói này, họ đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ thờ dài.

(*)Đông cung tể mã: Một chức quan nằm trong biên chế Đông cung, là quan viên tùy tùng của Thái tử.

Những người còn lại sắc mặt đều biến đổi - Không ngờ Thái tử lại ngu xuẩn đến mức này! Trước đó thích khách bỏ qua Thái tử mà đâm bệ hạ, rõ ràng trong lòng bệ hạ đã sinh nghi. Câu hỏi này vốn là đang dò xét, nếu Thái tử đủ thông minh, đáng ra phải đẩy củ khoai nóng này đi, tốt nhất là đẩy cho một vị Hoàng tử đối đầu với mình, lấy đó chứng minh mình không chột dạ. Đằng này Thái tử lại đi nhận lời, bảo bệ hạ phải nghĩ sao đây?

Nhưng sắc mặt Thiên Thịnh để vẫn không hề thay đổi, còn "ừ" một tiếng dường như có ý khen ngợi hẳn. Chỉ có Phụng Tri Vi để ý thấy, ngón tay cầm chén trà của lão già này đang khe khẽ run.

Phụng Tri Vi lên lút liếc nhìn Thiên Thịnh để bằng ánh mắt thông cảm - làm Hoàng đế thật đáng thương, có nỗi giận cũng phải nín nhịn, người thừa kế đầu có làm ông thất vọng đến đâu, thì cũng phải chịu đựng.

Thật ra còn có chuyện thảm thương hơn đang chờ đợi ông cơ, nhưng giấu lại thì, lão già không phát hiện ra rồi.

Chợt nghe một tiếng "bịch" trầm thấp, một kẻ bị ném mạnh xuống trước đường, máu bắn lên nền đá, rồi có người đập lên máu tươi từ từ bước tới, cầm bảo mâu nguyệt bạch thêu trúc xanh vậy máu, mà thần thái phong hoa vẫn chẳng hề rối loạn.

Y cúi người bên ngoài bình phong, bẩm: "Nhi thần may mắn không làm nhục mệnh, đã bắt được thích khách, xin Phụ hoàng xử lý."

Thiên Thịnh để có vẻ đã hơi nguôi giận, nói: "Thu bình phong." Giọng điệu có vẻ ôn hòa hơn trước kia một chút.

Phụng Tri Vi liếc nhìn bóng dáng của Ninh Dịch, thầm nghĩ trong bụng tên này suy tính chuyện gì không biết? Trong liên hoàn kế, ngoại trừ mượn đao giết người và khổ nhục kế, y còn muốn gở thêm kế sách nào nữa?

Vu oan? Hình như không cần thiết nữa, lão già đã hoài nghi Thái tử rồi.

Người máu tươi đầm đìa dưới đất ngừng đầu lên, quả đúng là thích khách lúc trước. Để tránh hiềm nghi, Ninh Dịch giao kẻ này cho tổng quản thị vệ của Trường An vệ, còn bản thân y thì rút lui.

"Đề Trương thái y xem vết thương cho con." Thiên Thịnh để phân phó một câu. Trước sự thân thiết và ôn hòa hiếm có của lão Hoàng đế, Ninh Dịch không hề tỏ ra thụ sủng nhược kinh, mà vẫn giữ thái độ cũ, hơi cúi người, rồi bình thần rút lui. Thiên Thịnh để nhìn theo bóng lưng y, sắc mặt lại ảm áp thêm mấy phần.

Phụng Tri Vi ngưỡng mộ nhìn Ninh Dịch đi vào phía sau bình phong - Vương gia ngài đúng là kếp hát trời sinh mà!

Còn chưa nghĩ xong, chợt nghe Ninh Dịch thân nhiên lên tiếng sau tấm bình phong: "Bệ hạ bị kinh động, Trương thái y hãy cứ hầu hạ bên cạnh bệ hạ đi.. Nghe đồn Quốc sĩ Ngụy tiên sinh cũng tinh thông y lý, vậy vết thương nho nhỏ này của bản vương, chi bằng mời người tới thi triển diệu thủ?"

Phụng Tri Vi chớp chớp mắt?. Không phải chứ, sao người cứ bám riết lấy ta không chịu buông tha thế này?

Nhưng Thiên Thịnh để lại cảm thấy lời y rất có lý. Ông đã cao tuổi, trải qua trận kinh hải này đúng là không được thoải mái cho lắm, cần thái y chữa chực bên người hầu hạ. Với lại đạo gần đây, ai có chút tài học mà chẳng thông y lý? Thế là ông gật đầu đồng ý.

Phụng Tri Vi đau đớn ngừng mặt nhìn trời, đành phải bước qua. Cố Nam Y theo sát sau lưng nàng, Phụng Tri Vi thấy chuyện này không ổn, vội vàng nói: "Tôi đi thay y phục... Thay y phục!"

Cố Nam Y nhú mày, nhìn cái bình phong đen ngòm kia, hình như cảm thấy cái cơ này không thể tin được. Phụng Tri Vi đau đầu, tiếp tục dỗ dành y: "Tôi đi nhà xí! Thật đấy!"

Rốt cuộc Cố thiếu gia cũng thôi không đi theo nàng nữa, y đứng trước tấm bình phong ba bước, nhìn chằm chằm Phụng Tri Vi đi vào "nhà xí".

Phụng Tri Vi vừa vòng ra phía sau bình phong, đã thấy sắc mặt Sở vương điện hạ đen như đất nòi – hiển nhiên y đã nghe thấy câu "đi nhà xí" nàng vừa nói.

Thoải được rồi... Bản cô nương vô ý làm bẩn tai ngài một lần... Phụng Tri Vi ngượng ngùng cười.

Người ngồi trên ghế găm không thèm nhìn nàng, duỗi thẳng tay ra.

Phụng Tri Vi ngẩn người nhìn ống tay áo nhuộm máu kia.

"Thay y phục." Vương gia vẫn ngồi ngay ngắn như thường, lạnh lùng sai Phụng Tri Vi rửa sạch đã từng làm tiểu tư mà chưa bao giờ học được cách hầu hạ người ta.

Phụng Tri Vi cười khê: "Vương gia, bên trái ngài ba bước là cung nhân trong cung, bên phải ngài ba bước là thái giám hầu hạ."

Ấn ý của nàng là việc con con này, ngài chớ quấy rầy đến một Quốc sĩ nhỏ bé bất tài như tại hạ.

Ninh Dịch liếc nhìn nàng, trong con ngươi đen nhánh như một vệt sơn ả chứa nét sắc sảo âm u, châm cho Phụng Tri Vi phải nheo mắt lại. Sau đó y tinh bơ gặt đầu ra hiệu với cung nữ, cung nữ theo lệnh tiến lên, nhưng vừa chạm vào ống tay áo của y, y đã bất ngờ phát cổ tay một cái.

Cung nữ đứng không vững, lão đảo nghiêng người về phía sau, đụng vào làm thuốc trị thương trong tay một cung nữ khác rơi xuống đất. Trong tiếng kinh hô xung quanh, hai người vội vã quỳ xuống thỉnh tội, Ninh Dịch cực kỳ khó chịu, hạ giọng "Tay chân vụng về! Cút hết ra ngoài cho ta!"

Cung nữ thái giám trong nháy mắt đã lui sạch ra ngoài, bây giờ Ninh Dịch mới quay sang nhìn Phượng Tri Vi, sắc mặt giận dữ vừa rồi đã tan đi bằng hết, biến thành một nụ cười lạnh lạnh.

Phượng Tri Vi bó tay chịu trời - nếu còn tiếp tục ngoan cố, những cung nhân vô tội kia sẽ gặp chuyện xui xẻo.

Từ lâu đã biết hạng người như Ninh Dịch thoát nhìn có vẻ phong lưu tùy tiện nhưng thật ra lại kiên nghị ần ần, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhượng bộ.

Nàng ngồi xổm xuống, nhặt thuốc trị thương lăn lóc dưới chân mình. Vừa cúi người xuống, mũi giày đã đột ngột giẫm lên ngón tay nàng.

Ngẩng đầu lên, người kia hơi cúi xuống, giày may bằng gấm vóc, mũi giày giẫm hờ lên đầu ngón tay nàng, không hề dùng sức. Do tư thế cúi xuống kia khiến hai bên dựa vào nhau rất gần, dung nhan như hoa nức tiếng khắp Đế Kinh kia cũng áp sát vào mặt nàng.

Hai bên mặt đối mặt, gần đến nỗi có thể nghe thấy từng hơi thở của nhau. Trong mùi máu tanh nhân nhật, hơi thở của y mát lạnh hoa diễm, hơi thở của nàng ôn tồn mỏng lung, lặng lẽ hòa quyện vào nhau. Tiếng ồn ào bên ngoài truyền ra đằng sau bức bình phong chật hẹp này, bỗng dưng cũng trở nên xa xăm đến không thể nghe thấy.

Y lặng thinh, Phượng Tri Vi cũng không biết nên nói gì. Sự ôn tồn giả tạo lẫn sự lạnh lợi ẩn giấu trong con người nàng, đứng trước mặt người này đều không nhất thiết phải trung ra. Nàng chỉ cảm thấy dựa vào quá gần như vậy thật sự rất mờ ám, liền nhích ra đằng sau.

Nàng lùi lùi, y lại nghiêng nghiêng, nghiêng một cái, trên mặt Phượng Tri Vi bỗng hơi man mát.

Nàng đưa tay khẽ chạm lên mặt, đầu ngón tay đỏ thắm máu tươi, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy máu tươi không ngừng nhỏ xuống từ vai y. Trong một thoáng ngẩn ngơ, nàng nhớ lại ngày ấy trong tiểu viện, một nốt ruồi son bằng máu đã từng rơi xuống mi tâm.

Rồi nàng nghe y thân nhiên nói: "Ngày ấy máu ta từng rơi trên mặt ngươi. Ngươi vui chứ? Đắc ý chứ?"

Khẩu khí nhẹ nhàng, nhưng ẩn trong cái nhẹ nhàng kia là tiếng nghiêng răng nghiêng lợi. Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngẩng đầu, không hiểu vì sao y lại hỏi câu này, nhưng trước mắt nàng là một đôi mắt đen thẳm, nặng nề ép xuống như một đám mây đen, khiến nàng bỗng chốc không thốt nên lời.

Một lúc sau, nàng mới ngượng ngùng đáp: "... Ngài nói đi đâu thế..."

Nàng cảm thấy thái độ của mình rất thành khẩn, y lại cảm thấy nàng miễn cưỡng cho cô, lửa giận vô cớ trào dâng từ đáy lòng, hàng mi dài nhướn lên, đột ngột đưa tay ra kéo nàng lên.

Phượng Tri Vi không biết y định làm gì, vô thức giãy ra, vừa giãy giữa trong cơ thể liền sinh ra một luồng khí xoay tròn, sức lực trên tay bỗng dưng tăng lên nhiều, đẩy tới thật mạnh chẳng biết là vào đâu, rồi nàng nghe y rên lên một tiếng.

Phượng Tri Vi giật mình, vội vàng buông tay ra. Trong giây phút sửng sờ, bàn tay Ninh Dịch đã đặt lên yết hầu nàng.

Ngón tay y dính máu, đặt lên cần cổ của nàng, vết đỏ tươi kia càng tôn lên nước da như mài từ ngọc. Nàng mở to mắt nhìn y, trong ánh mắt không hề có vẻ kinh hoàng lẫn van xin, lại dần dần bị sương mù phủ kín. Không phải thứ sương mù ẩn chứa nước mắt, mà là hơi nước mờ màng trời sinh, mịn màng như mộng.

Như một đóa hoa nở trước lúc bình minh, hạt sương kết thành băng trong đọng trên hoa, giữa không gian tịch mịch và tối tăm, lặng lẽ tỏa hương.

Ngón tay y bỗng dưng run rẩy.

Giống như lần đầu gặp gỡ, cô gái trong làn nước có đôi đen mảnh như lông chim, đôi mắt nàng sau khi giết người mơ màng xoay chuyển, long lanh đẹp đẽ.

Nét phong hoa ấy, không có trận gió cơn mưa nào trên thế gian này bẻ gãy nổi.

... Ngón tay đặt trên cần cổ.

Cõi lòng đang rối như tơ.

Nàng biết quá nhiều bí mật, nàng rất dễ phá hỏng chuyện của y, nàng thâm trầm gian xảo như thế, nàng là cái mầm tai họa, là ung nhọt mà y nhất định phải diệt trừ. Nhưng khi nàng nhìn y lặng lẽ mà kiên định như thế, nắm ngón tay y bỗng dưng mất đi khí lực để siết cổ nàng.

Nếu nàng cầu xin, y sẽ giết nàng.

Nếu nàng khóc lóc, y sẽ giết nàng.

Nhưng nàng chẳng làm gì cả, chỉ bình tĩnh đối mặt với sát ý của y, khiến y đột ngột nhớ về tất cả những thứ mình đã thấy ở nàng, từ khi gặp gỡ nàng cho đến giờ.

Linh hồn nàng cũng giống như y, đã cố thủ tòa thành cô đơn biết bao nhiêu năm, ra sức vùng không chịu trầm luân.

Ngón tay y từ từ buông lỏng.

Như gió lốc bất ngờ nổi lên, khi cuốn qua một biển hoa nó bỗng dừng chậm lại, không nỡ lòng bẻ gãy những đóa hoa đẹp để non mềm kia.

Trong khoảnh khắc năm ngón tay hoàn toàn rời khỏi cần cổ nàng, tận đáy lòng y lặng lẽ thờ dài, tự an ủi bản thân - giờ chưa phải lúc thích hợp để giết nàng, bên ngoài quá nhiều người, không biết giải thích ra sao... ừm, đúng là vì lý do này.

Phượng Tri Vi chậm rãi sờ lên cổ mình.

Không hề có dấu tay, không hề có cảm giác ngạt thở, vừa rồi ngay cả sát cơ y cũng chẳng lộ ra, nhưng nàng hiểu rất rõ, trong vô số lần từ xưa tới nay, đây mới là lần y thực sự muốn giết chết nàng, cùng là lần nàng cận kề cái chết nhất.

Trong tích tắc vừa rồi, đầu nàng chỉ còn một khoảng trống rỗng, bao nhiêu cơ biến đều đã mất sạch, cũng chẳng còn nơi dụng võ. Nàng chỉ nhìn y như thế, muốn biết trong khoảnh khắc ấy y đang suy nghĩ điều gì?

Nàng không biết rốt cuộc vì sao y lại buông tay, không giết nàng diệt khẩu. Chuyện này khiến nàng trầm ngâm và buồn bã rất lâu - một điều hiếm khi xảy ra.

Sau đó nàng từ từ bước tới gần, tiếp tục nhét thuốc trị thương roi trên đất lên, lặng lẽ đi đến bên y, cởi áo ngoài của y, bôi thuốc cho y.

Ninh Dịch vẫn lặng thinh không nói, chỉ lặng lẽ phối hợp với nàng, hai người đổi từ thế giường cung bật kiếm sóng ngầm trào dâng lúc trước sang sự ăn ý và yên bình hiếm gặp.

Áo cởi xuống một nửa, da thịt nam tử bóng loáng như ngọc, vừa có sự mạnh mẽ dẻo dai của người tập võ, lại có nét tinh tế trơn mịn của kẻ ăn sung mặc sướng, xương quai xanh mảnh dẻ tinh xảo, đường cong bả vai nuột nà chặt chẽ, là một thân thể đẹp đẽ vô cùng.

Thấy vết thương xuyên thấu máu chảy đầm đìa trên vai y, Phượng Tri Vi giật mình kinh hãi. Vết thương suýt nữa đã xuyên qua xương bả vai, phần da thịt ở miệng vết thương xoáy tròn trông hết sức dữ tợn. Chịu một vết thương nặng như thế mà y vẫn tĩnh bơ, lại còn hùng hổ đuổi theo thích khách... Phượng Tri Vi nhẹ nhẹ hít một hơi, nàng cảm thấy vai mình hình như cũng bắt đầu đau.

Ninh Dịch ngược mắt lên nhìn nàng, thần sắc âm trầm trên gương mặt y cũng tươi tỉnh lên một chút.

Phượng Tri Vi nhẹ nhàng đồ thuốc trị thương lên vết thương kia. Ninh Dịch khẽ run rẩy, Phượng Tri Vi lập tức hỏi: "Bị đau à?", rồi nàng đột ngột cúi người xuống, thổi lên miệng vết thương.

Hành động này đã chọc cười Ninh Dịch, y thật sự không ngờ nữ tử gian xảo tinh ranh này cũng có hành động trẻ con như vậy. Tâm trạng y đã khá lên đôi chút, không kiềm chế nổi mà hỏi: "Người làm cái gì thế?"

Phượng Tri Vi hơi ngượng ngùng tránh ra, cup mắt đáp: "Tôi nhớ khi mình còn nhỏ, mỗi lần ngã toạc đầu gối, mẹ cũng thổi cho tôi thế này..." Giọng nàng cứ nhỏ dần nhỏ dần đi.

Nụ cười của Ninh Dịch dần dần tắt ngấm, dĩ nhiên y hiểu rõ việc Phượng Tri Vi đã ra khỏi phủ như thế nào.

Một lúc sau y mới khẽ nói: "Từng có người thổi cho cô, cũng tốt rồi..."

Phượng Tri Vi giật mình, nhìn y với vẻ mặt khó tin - Y đang an ủi nàng à?

Ninh Dịch nói xong lập tức cảm thấy mình đã lỡ lời, liền ho nhẹ một tiếng hình như hơi ảo não. Phượng Tri Vi mím môi, tiếp tục bôi thuốc cho y. Sợi tóc nàng rủ xuống, lướt qua vai y. Ninh Dịch cảm thấy ngứa ngứa, muốn lùi, rồi lại không muốn động đậy.

Hơi thở của nàng kề cận bên tai, trong veo như hoa tử vi hé nở đầu hạ.

Bên ngoài rất ồn ào, hình như có người đang tranh cãi gì đó. Rõ ràng nên để ý đến nó, mà Ninh Dịch lại cảm thấy biếng nhác, hoàn toàn nghe chẳng lọt tai.

Phượng Tri Vi cũng không chú tâm nghe những tiếng cãi cọ ồn ào kia, nàng nhìn hốc máu hở ra cả một mảnh xương, nhớ tới những tiền căn hậu quả trong chuyện này, bỗng cảm thấy xót xa trong lòng, không kiềm chế nổi mà thì thào: "Tội gì phải khổ!"

Ninh Dịch cứng người, rồi y chậm rãi quay lại nhìn nàng.

Phượng Tri Vi lặng thinh không nói - Tội gì phải khổ? Khổ công sắp đặt, không ngại tự tổn thương mình, bị thương ra nông nổi này cũng chẳng có ai hỏi han lấy một câu. Ngôi báu thiên hạ này, vinh quang hoàng tộc này, thật sự đáng giá đến vậy ư?

Ninh Dịch lặng lẽ nhìn nàng, đọc ra suy nghĩ của nàng từ trong đôi mắt. Y không hề tức giận, một lúc sau mới hờ hững nói: "Cô không hiểu đâu."

Phượng Tri Vi im lặng, trầm nghĩ chắc gì ta đã không hiểu? Người mất mẹ từ thuở ấu thơ, trong người mang bệnh, người có tư chất xuất chúng lại bị chèn ép nhiều năm, người và Tân Từ Nghiễn kết bạn tâm đầu ý hợp nhưng lại không thể không giả làm người dung nước lửa. Ban đầu người rõ ràng đã nắm giữ thư viện Thanh Minh, về sau lại bị ép phải nhường cho Thái tử; người không được Hoàng đế sủng ái nên buộc lòng phải dựa dẫm vào Thái tử, rồi

phải thường xuyên chịu tội thay cho cái tên ngu xuẩn kia... Trên người người ẩn giấu quá nhiều vết thương và bí mật, chưa có ai thật lòng thương tiếc người, cho nên người chẳng ngại tàn nhẫn với bản thân mình hơn nữa.

Nàng chậm rãi lấy dây vải đặt trên bàn, từ từ băng vết thương cho Ninh Dịch, rồi bỗng dừng thông thả nói: "Hôm nay ngài tha cho tôi, mai kia tôi cũng sẽ tha cho ngài một lần."

Ninh Dịch nhìn nàng sững sờ, Phượng Tri Vi cũng nhìn lại y, bình thản mà kiên quyết.

Một lúc sau, Ninh Dịch cười cười, lắc đầu không cho là phải, cũng chẳng nói gì thêm.

Cuộc đời y phải nằm trong tay y, những gì y muốn có, thì nhất định phải thành công. Một cô gái như nàng, đâu có trí tuệ tuyệt đỉnh, cũng làm gì có cơ hội thao túng tính mạng của y?

Phượng Tri Vi nhìn ra y không đồng tình, nhưng cũng chẳng tranh cãi với y làm gì. Nàng cười cười, cẩn thận thắt nút cuối cùng, nói: "Xong rồi."

Nàng vừa dứt lời, đã nghe bên ngoài đột ngột vang lên tiếng gầm giận dữ:

"Nói láo!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Một Bước Lên Mây

Type: Thanh Phuong

Là giọng của Thái tử, tràn ngập nỗi phẫn hận và bất an. Bốn bề bỗng dưng yên ắng trở lại.

Ninh Dịch và Phượng Tri Vi đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt quay đầu. Qua một lớp bình phong, họ thấy Thái tử bên ngoài giận dữ đứng bật dậy, tiến lên một bước định đá bay thích khách đang nằm dưới đất, lại bị thị vệ giữ lấy.

Thái tử thở hồng hộc, sắc mặt tái xanh, chỉ xuống bên dưới nỗi giận mắng nhức: “Yên nhân phượng nào! Lại dám buông lời vu cáo!”

Thích khách trọng thương nằm bên dưới ngẩng gương mặt đầm đìa máu, ánh mắt oán độc, lạnh lùng nói: “Điện hạ có chi phải nóng vội? Tôi đã nói gì đâu!”

Thái tử lồng ngực phập phồng, giận không thể trút, nhưng thật sự không nói nên lời – vừa rồi hẳn còn vui vẻ đắc ý, đích thân thăm vấn thích khách trước mặt mấy vị trọng thần và các Hoàng tử còn lưu lại. Tên thích khách ấy cực kỳ gian xảo, chẳng thêm hé răng khai ra ai là kẻ chủ mưu, nhưng câu nào câu nấy đều ám chỉ, người sai khiến gã địa vị cao quý thủ đoạn ngút trời, nắm rõ đường ngang ngõ dọc trong ngoài thư viện Thanh Minh, trong tay có vô số thuộc hạ để sai khiến. Gã trung thành với chủ, tuyệt đối không vì lâm nguy mà bán rẻ chủ nhân.

Thái tử mới đầu còn chưa nghe ra manh mối gì, dần dần hắn phát hiện sắc mặt mọi người xung quanh trở nên kì quái, nghiền ngẫm lại mấy câu “Địa vị cao quý, thủ đoạn ngút trời, nắm rõ đường ngang ngõ dọc trong ngoài thư viện Thanh Minh, trong tay có vô số thuộc hạ để sai khiến”, ấy chẳng phải ám chỉ chính mình sao?

Nghĩ đến đây hắn lập tức tức giận đùng đùng, nếu không phải bị níu lại, thì suýt nữa hắn đã tiến lên, tung một cước đá chết gã kia cho xong.

Hắn nổi giận, những người khác lại vui mừng. Nhị hoàng tử nhân nhả nói: “Thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc (*), Thái tử cần gì phải nôn nóng như vậy chứ, hãy chờ xem kẻ này còn khai ra được chuyện gì nữa hay không?”

(*) Ý nói người trong sạch nói gì cũng vẫn trong sạch, kẻ xấu xa dơ bẩn cũng thế, nếu không làm chuyện mờ ám thì không cần biện minh giải thích.

Thất hoàng tử cau mày nói: “Đúng là quá mức vô sỉ! Dám nói ra những lời như thế! Tốt nhất là giải hắn vào đại lao cho Tam ti thẩm vấn kỹ càng thì hơn!”

Ngũ hoàng tử đến sau lạnh lùng bảo: “Đại Lý tự cũng do thái tử chủ quản, ta thấy chẳng cần gì phí công làm gì đâu.”

Thái tử giận dữ tròn đôi mắt, Ngũ hoàng tử dờ daim mắt, Thất hoàng tử mỉm cười hiền hòa, Nhị hoàng tử lại liếc xéo.

Mấy vị trọng thần Nội các trước kia một mực giữ thái độ trung lập công bằng, hôm nay cũng có thái độ khác thường, chưa từng đỡ lời cho Thái tử một câu.

Thiên Thịnh để vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn bốn bề nổi sóng dữ dội, chuyện thích khách ám chỉ Thái tử ông vẫn chưa tin tưởng hoàn toàn. Thân ở ngôi cửu ngũ chí tôn, ông đã sớm hiểu ra một điều, đừng nói tai nghe có thể giả, cho dù mắt thấy cũng chưa chắc đó là sự thật. Tên thích khách khi ám sát đã rành rành bỏ qua Thái tử, giờ này lại muốn bám lấy Thái tử, nhìn kiểu gì cũng thấy có kẻ đặt bẫy hiểm hại, hơn nữa thủ đoạn nóng vội, ngược lại chưa chắc đã đáng tin.

Nhưng nói đi cũng nói lại, ai biết đây không phải là thủ đoạn tìm đường sống trong chỗ chết của Thái tử chứ?

Người quen nhìn mưu mô chìm nổi thủ đoạn hiểm hóc, khi gặp chuyện lại càng suy nghĩ nhiều hơn. Ánh mắt của Thiên Thịnh để lướt qua gương mặt đủ mọi sắc thái của các Hoàng tử, trong vẻ bình tĩnh lại ẩn chứa suy đoán âm thầm.

Sẽ là ai đây?

Ánh mắt ông dừng lại trên mặt thích khách đang nằm dưới đất, phát hiện ánh mắt kẻ kia nhìn Thái tử tuy có oán độc, nhưng không hề tránh né, từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm vào Thái tử, giống như đang nhắc nhở chuyện gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng ông khẽ động.

Đang lúc căng thẳng, chợt nghe bên dưới vang lên một loạt tiếng bước chân gấp gáp, có người ồn ào không ngớt: “Ngụy Tri đâu, Ngụy Tri đâu?” Người ấy đã văng những thị vệ ngăn cản dọc đường, xông thẳng vào trong.

Bây giờ tất cả các học sinh đều đã bị Tân Tử Nghiên bố trí cho lui đi hết, người đến tuy ăn mặc giống học sinh, nhưng thân phận tuyệt đối không tầm thường. Đám thị vệ không dám liều chết can ngăn, đành vội vàng báo cáo lên trên.

Rèm sa trắng vén lên, đôi mắt to tròn rực rỡ như châu báu của Lâm Thiêu chiếu sáng cả thính đường. “cậu ta” nhìn lên Thiên Thịnh để ngồi trên thượng tọa, reo lên “Phụ hoàng!”, rồi nhào tới.

Mọi người đồng loạt khom lưng: “Công chúa!”

Thiên Thịnh để đoán lấy cô con gái nhỏ mà mình thương yêu nhất, sắc mặt căng cứng này giờ mới hơi giãn ra. Thiêu Ninh vội vàng ngẩng ngửa ông từ đầu đến chân, rồi rít hỏi: “Phụ hoàng người không sao không sao chứ? Người dọa con sợ phát khiếp!”

Thiên Thịnh để cau mày, trách mắng: “Đường đường là Công chúa, sao lại hấp ta hấp tập như thế!” Giọng điệu tuy là trách cứ, ánh mắt lại khó giấu sự yêu chiều.

“Làm học sinh lâu rồi con không sửa được.” Thiêu Ninh cười hi hi, nghiêng đầu nhìn đến thích khách nằm dưới đất và Thái tử đang giận dữ thở hồng hộc, đôi mày thanh tú nhướng lên, tỏa ra sát khí, hỏi: “Chính là gã?”

“Đừng thế! Tiểu muội.” Thái tử xưa nay hết mực yêu thương cô em gái cùng mẹ này, trước kia hần nhiều lần không làm vừa ý Phụ hoàng, đều nhờ nàng làm nũng một hồi mà xoay chuyển tình thế. Hần lập tức kể khổ với nàng ta, “Chính là tên này, hành thích Phụ hoàng còn định vu họa cho bốn cung!”

“Quả nhiên là hung hãn không sợ chết.” Thiêu Ninh cười lạnh, từ từ bước đến bên cạnh thích khách, quan sát hần một lượt từ trên xuống dưới, đột ngột cầm lấy một tảng đá non bộ đặt trên chậu gỗ toan gần đó, nện thẳng xuống đầu thích khách!

“Bụp”

Chỉ nghe một âm thanh như dưa hấu vỡ, máu tươi lập tức phun ra như một dải lụa dài. Kẻ kia “khục, khục” vài tiếng trong cổ họng, thân thể vắn vẹo kỳ quái, sau đó co giật rồi đổ gục xuống.

Đổ gục xuống vùng máu tanh nồng, vình vỉnh không thể đứng lên được nữa.

Sảnh đường lặng thinh, thấy tiểu Công chúa đột ngột hạ sát thủ, ai nấy đều bị dọa cho tắt tiếng. Chỉ có Thiêu Ninh vẫn còn thản nhiên như cũ, phui phui tay, cười nhạt nói: “Tạm trừ xong mối họa nhà ngươi.”

Thái tử hoàng hôn lùi lại ba bước, yếu ớt ngã phịch xuống ghế, một lúc sau mới lau hết mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, đáy lòng lại thoáng yên tâm một chút – dù tình hình có bất lợi với hần đều đến, thì hôm nay thích khách đã chết không đối chứng, chắc hần bệ hạ cũng không truy cứu nữa. Cho dù có muốn truy cứu, cũng phải đợi sau này mới tra, dù sao vẫn đỡ hơn là bị thừa cơ hiểm hại, bỏ đá xuống giếng trước mặt các huynh đệ ngay bây giờ.

Cũng chỉ có Thiêu Ninh xưa nay luôn hưởng ân sủng sâu nặng mới dám làm việc này, hần nghĩ tới đây, không khỏi thêm phần cảm kích tiểu muội.

Khi Thiên Thịnh để kịp phản ứng, thì mặt ông đã phui một tầng sương lạnh. Ông nổi giận quát: “Láo xược!”

“Phụ hoàng...” Thiêu Ninh nhào tới, dẫu dẫu môi, ôm cổ Thiên Thịnh để, “Con nghe có kẻ to gan hành thích Phụ hoàng còn nhin vào đầu được chứ! Gã này dám mưu sát thiên tử, vu cáo hoàng tự, dụng tâm hiểm ác đến nỗi muốn mưu đồ đảo loạn triều cương ta! Không giết gã thì khó trút được nỗi hận trong lòng con!”

Thiên Thịnh để nghe đến câu “mưu đồ đảo loạn triều cương ta”, ánh mắt lóe sáng, sắc mặt nặng trĩu như trĩ cũng giãn ra một chút.

Bên dưới, thị vệ thu dọn thi thể thì đột nhiên hô khẽ một tiếng.

Mọi người nhìn lại, thì thấy thị vệ kia đang chậm rãi bóc ra một tấm mặt nạ da người chế tác cực kỳ tinh xảo từ trên mặt thích khách.

Vừa rồi Thiệu Ninh lấy một tảng đá nện xuyên qua đỉnh đầu thích khách, gương mặt gã ngâm trong một vũng máu tươi. Mặt nạ bị ngâm máu, một góc bị bong ra, khi thị vệ nhấc xác đã nhận ra có điểm khác thường, bèn lấy móng tay lột bỏ, mới phát hiện gương mặt thứ hai.

Nhị hoàng tử vội vàng chạy tới, thò đầu ra ngo, lập tức bảo: “A, trông quen mặt lắm!”

Thất hoàng tử trầm ngâm không nói, Ngũ hoàng tử khoanh tay trước ngực thản nhiên nói: “Đây chẳng phải là vị cao thủ võ lâm mà lão lục mời đến vương phủ làm việc mấy ngày trước sao? Ta đã gặp gã trong vương phủ.”

Thái tử giật mình.

Người này, hẳn cũng quen biết.

Một tháng trước, có lần hấn tán gẫu với lão lục, tâm sự rằng Đông cung cứ bị người ta rình rập do thám, các huynh đệ nhắm nhe rình mò, khiến lòng hấn bất an, lão lục bèn bảo sẽ giúp hấn tìm cao thủ giang hồ đáng tin cậy đến bảo vệ Đông cung an toàn. Sau đó y mời người này tới, nói là cao thủ tuyện đỉnh đến từ Bắc Cương, hấn gặp mặt một lần đã vô cùng mừng rỡ, lập tức muốn mời vào Đông cung. Nhưng lão lục lại ngăn cản hấn, y nói mình cảm thấy ánh mắt người này không ngay thẳng, có lẽ còn mang tâm tư khác, đề cho chắc ăn thì nên thu xếp cho gã ở trong một biệt trang, khảo sát một phen rồi tính sau. Về sau hấn cũng quên bống chuyện này, không ngờ người này quả nhiên có vấn đề thật!

Có lẽ chính vào lúc lão lục đưa người kia đến cho hấn xem, đã bị các huynh đệ thích đột ngột lén vào cửa trông thấy, mới hiểu lầm là người của lão lục.

Thái tử cup mắt xuống, trong lòng căng thẳng cân nhắc một hồi. Việc này, nên nói, hay là nên im?

Nhưng hấn gần như lập tức hạ quyết định – mình đã bị đẩy vào tình cảnh đáng ngại, nếu bây giờ lại muốn giải thích rõ ràng, sẽ dây vào phiền toái muốn rũ cũng không thoát, tội gì phải thế?

Về phần lão lục ... mình là quân, nó là thần, thần chết vì quân vốn là thiên kinh địa nghĩa, tự cầu phúc cho mình đi!

Chủ ý đã định, hấn cũng không do dự thêm nữa, nói ngay: “Bản cung cũng từng gặp gã, đây là hộ vệ trong vương phủ lục đệ!”

Câu này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người đều biến đổi – Ninh Dịch xưa nay vẫn thuộc vây cánh của Thái tử, hết sức trung thành, các Hoàng tử đều định ninh kiểu gì hấn cũng sẽ bênh Ninh Dịch vài câu, đây cũng là thủ đoạn tất yếu của quân chủ để lấy lòng thuộc hạ. Ai ngờ Thái tử lại vô tình đến thế, hấn muốn thí tốt giữ soái đây mà!

Sau lớp bình phong, đáy lòng Phụng Tri Vi trong nháy mắt đã sáng bừng như tuyết. Nàng ngoái đầu lại, liếc nhìn Ninh Dịch.

Cái liếc mắt này xoay chuyển vòng quanh, ẩn chứa vô vàn ý nghĩa. Ninh Dịch đón lấy ánh mắt của nàng, mỉm cười âm thầm, ý cười lạnh lẽo mà kiên định.

Từ nụ cười ấy, Phụng Tri Vi lại nhìn ra một chút đau xót và bi thương đã bị y che giấu kỹ càng.

Bên ngoài bình phong, các Hoàng tử đã ngầm hiểu với nhau – không lật được Thái tử thì ta lật Ninh Dịch cũng tốt, trừ được vây cánh của Thái tử, mọi người ai cũng vui vẻ. Nếu Thái tử đã đích thân ném ra hòn đá đầu tiên, thì bọn họ lại càng không cần phải khách khí.

Huống chi vừa rồi Ninh Dịch có công cứu giá, không nắm lấy cơ hội này mà đẩy y một cú, thì chắc gì sau này hôm nay y sẽ không lọt vào mắt xanh của lão gia tử, một bước lên mây.

“Trước khi thuộc về Thái tử, hình như thư viện Thanh Minh cũng do lão lục chủ quản. Những đường ngang ngõ dọc trong đó, y dĩ nhiên phải quen thuộc rồi.” Ngũ hoàng tử mặt mũi lạnh lùng, mở miệng trước tiên.

“Chẳng trách gã nói địa vị cao quý thủ đoạn ngút trời, nắm rõ đường ngang ngõ dọc trong ngoài thư viện Thanh Minh, trong tay có vô số thuộc hạ để sai khiến...” Nhị hoàng tử bắt chéo chân, trợn mắt nói dối, “Hiện giờ xem ra, lục đệ cũng khá là phù hợp.”

“Vẫn nên khoan kết luận.” Hiền vương Thất hoàng tử cất giọng tha thiết, “Dù sao cũng phải cho lục ca một cơ hội để phân trần, mời Phụ hoàng phán xét.”

Phụng Tri Vi ngồi nghe sau bình phong, một nụ cười nhạt nở nơi khóe miệng.

Vị này còn ác hơn, tội còn chưa định, đã dùng đến hai chữ “phân trần”; chỉ một câu hờ hững, cũng đã buộc tội Ninh Dịch.

Hay cho một hiền vương!

Thiên Thịnh để chỉ khép hờ đôi mắt, không nói một lời, trợn cãi vã công kích om sòm của đám con đường như cũng không lọt vào tai ông. Từ góc độ của Phụng Tri Vi, lại mơ hồ thấy chân mày ông khẽ rung rẩy, nơi khóe mắt sụp xuống thấp thoáng tia sáng âm u.

Lại nghe có người cất cao giọng: “Thanh Minh hộ vệ không chu đáo, khiến bệ hạ giật mình, Từ Nghiễn xin đến thỉnh tội.”

Rèm sa lay động, Tân Từ Nghiễn quỳ dưới bậc thềm xa xa.

Nhị hoàng tử lập tức cười bảo: “Viện trưởng đại nhân đến đây rất đúng lúc, có điều tội này rốt cuộc phải quy cho ai, bản vương thấy người cũng không việc gì phải vội vàng nhận về phần mình.”

Tân Từ Nghiễn thẳng lưng, nhìn đăm đăm vào Nhị hoàng tử mày dài mắt nhỏ, cất giọng sang sảng, sửa hết phong thái quyền rũ lười nhác ngày thường, “Vây điện hạ cho rằng tội này của ai?”

Ngũ hoàng tử lạnh nhạt nói: “Vừa rồi người cũng đã nghe thấy hết, khỏi cần giả vờ không hiểu.”

“Vi thần thực sự không hiểu!” Tân Từ Nghiễn thẳng thắn đáp ngược lại, “Quen thuộc Thanh Minh, giao du thân thiết với vị thần tức là có tội? Thế thì chuyện Nhị điện hạ xin cho cậu em vợ họ hàng xa vào học ở Thanh Minh, cương quyết tặng thư viện năm trăm con ngựa tốt, có tính là tội không? Ngũ điện hạ, năm ngoài ngài mời vị thần dự yến tiệc ở lầu Yên Tử, giữa bữa tiệc tặng một học (*) trần châu công phẩm, có tính là tội không? Thất điện hạ ngài thường xuyên ‘tình cờ gặp gỡ’ vị thần ở Sơn Nguyệt thư cư, trước sau mượn có tri âm tặng vị thần mười hai cuốn sách cổ tuyệt bản, có tính là tội không!”

(*)Đơn vị đo thể tích thời xưa, trước thời Đường bằng mười đấu, sau thời Đường bằng năm đấu.

Liên tiếp ba lần “có tính là tội không!”, như sắt thép rơi keng keng xuống đất, tiếng va đập khiến cả sảnh đường tĩnh lặng đến ngạt thở. Mấy vị Hoàng tử nhìn chằm chằm vào Tân Từ Nghiễn, sắc mặt hoặc sưng tím hoặc tái xanh hoặc trắng bệch, lại đều cảm nín không biện bạch.

Phượng Tri Vi sừng sốt nhìn Tân Từ Nghiễn đăm đăm, quả là không nhìn ra nha ông chú. Thì ra ngoại trừ hai điểm cực kỳ đặc sắc là phiêu kỳ không mạng tiền và bị đâm kim hoa đuôi, thì ông ta vẫn còn khí khái của văn nhân.

Ninh Dịch đột ngột đứng lên, trầm ngâm không nói đi ra.

Y đi đến dưới chân Thiên Thịnh đế, lặng lẽ cúi đầu quỳ xuống. Từ đầu đến cuối y vẫn lặng thinh, từ đầu đến cuối, y không thèm liếc mắt nhìn các Hoàng tử lấy một lần.

Cãi chi bằng chẳng cãi, vạn lời nói vạn việc làm không bằng im lặng. Im lặng có khi chính là sự bi phẫn lớn lao nhất, Phượng Tri Vi âm thầm tán thưởng. Luận về nắm giữ tâm tư và điều tiết chừng mực, Ninh Dịch quả là thấu hiểu nhất.

Nàng lặng lẽ chứng kiến, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác tê lương mơ hồ - dù hết thấy đều nằm trong tính toán của y thì đã sao, chuyện huynh đệ trở mặt, hợp sức tấn công này, là vô cùng chân thực. Tất cả đều là sự thật.

Thiên Thịnh đế nhìn Ninh Dịch, nhãn quang biến ảo, hồi lâu mới trầm giọng hỏi: “Người còn gì để nói?”

Lời này vừa thốt ra, các Hoàng tử đều tỏ ra hân hoan.

Ninh Dịch hình như giật mình, trong phút chốc y hết nhìn Thiên Thịnh đế với vẻ khó tin, rồi ngoảnh đầu lại nhìn Thái tử. Thái tử tránh né ánh mắt y.

Nhắm nghiền hai mắt, thân thể Ninh Dịch run lên bần bật, trong nháy mắt sắc mặt đã trắng như tờ giấy. Phượng Tri Vi tinh mắt phát hiện ra, vết thương trên vai y mờ hồ ngấm ra sắc máu, dường như đã vỡ òa.

Sau một khoảng lặng, Ninh Dịch phủ phục xuống, khẽ nói: “Người này là hộ vệ trong phủ nhi thần... Nhưng nhi thần không biết...”

Thiên Thịnh đế cắt ngang lời y bằng giọng lạnh lùng: “Nếu đã vậy, thì người hãy vào ở trong biệt cung Chiêu Thủy viên ở ngoại thành, đợi điều tra rõ chuyện này hẵng ra!”

Đây là giam lỏng chờ trị tội, chuyện này ngoài dự liệu của các Hoàng tử, nhưng ai nấy đều tỏ ra vui mừng. Nghe thấp thoáng có tiếng người thở phào, không rõ là ai.

Ninh Dịch phủ phục trên đất, rất lâu sau mới đáp: “Dạ.”

Có thị vệ tiến lên, nửa đỡ nửa kéo, Ninh Dịch vung ra khỏi đối phương, tự mình đứng dậy, xoay người rút lui. Đi đến trước cửa, y hứng một tia nắng vàng nhạt buổi chiều tà, đột ngột buông lời bình thản:

“Dòng đích (*) của hoàng triều, sắp suy tàn như mặt trời lặn sau núi Tây.”

(*) Con do vợ cả, ở đây là Hoàng hậu sinh ra được gọi là dòng đích, địa vị cao quý hơn con vợ lẽ, thường có quyền thừa kế.

Ngất xiu đi.

Câu nói kia mọi người đều nghe rõ mồn một, nhưng ai cũng đều làm như không nghe thấy.

Phượng Tri Vi thu tay áo về, nhìn thị vệ hộ tống Ninh Dịch ngồi lên nhuyễn kiệu đến biệt cung, trong lòng chán nản nghĩ, vết thương của tên Vương gia này thoát nhìn thì nặng đấy, nhưng thật ra cũng chỉ bị thương ngoài da thịt. Vừa rồi chạm vào mạch của y, thấy mạch tượng rất khỏe, sao bỗng dưng lại biến thành yếu ớt rồi?

Vào lúc này, lại dùng cách thức này để rời sàn diễn thoát thân, quả đúng là tuyệt diệu.

Thiên Thịnh để vẫn một mực im lặng, rất lâu sau mới ưỡ oài vẩy tay, ra hiệu cho các Hoàng tử lui ra hết. Phụng Tri Vi cũng vội vàng muốn cáo lui, Thiên Thịnh để lại chợt bảo: “Ngươi tiên sinh hãy dừng bước.”

Phụng Tri Vi giật mình, những nội thị còn lại lập tức hiểu ý mà rút lui không kèn không trống, chỉ còn lại Cố thiếu gia vẫn đứng lì ra đó không chịu đi.

Thiên Thịnh để liếc nhìn Cố Nam Y, Cố Nam Y cũng liếc nhìn ông.

Thiên Thịnh để tiếp tục nhìn Cố Nam Y.

Cố Nam Y nhìn lại ông.

Phụng Tri Vi toan mồ hôi hột, vội vàng giải thích: “Bệ hạ... vị bằng hữu này của thảo dân tâm tư đơn thuần, với lại...” Nàng bày ra vẻ mặt khó mở lời, lắp bắp nói, “Lẽ thường trên thế gian, quá nửa là y không hiểu... Bệ hạ có thể...”

Tuy nói năng úp mở, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng - thẳng thắn này là đồ đàn độn, lạc mắt nó sẽ gây nguy hiểm...

Thiên Thịnh để do dự giây lát, cuối cùng vẫn chẳng nói chẳng rằng, lại ra hiệu cho Thiệu Ninh. Thiệu Ninh dẫu môi, cũng không nói gì mà ngoan ngoãn rời đi.

Phụng Tri Vi đứng đứng nhìn theo, nghĩ bụng đứa trẻ này tuy được chiều chuộng, song thật ra cư xử rất đúng mực. Vừa rồi nàng ta ra tay tàn nhẫn một hòn đá lấy mạng người không hề do dự, nhưng vẫn là một chủ nhân dám làm dám chịu, mạnh mẽ hơn nhiều so với đại ca cùng mẹ của nàng ta.

Thiệu Ninh bước qua bên cạnh nàng, dùng đầu vai lảng lảng huých huých nàng, chớp chớp mắt hỏi: “Cố mà trở tài đi... Hi hi, không bị ta dọa đó chứ?”

Phụng Tri Vi cười nhẹ, lùi lại một bước, hành lễ một cách máy móc: “Bái kiến Công chúa.”

Thiệu Ninh lườm Phụng Tri Vi, cười cười đi thẳng một mạch, bước chân nhẹ nhàng, để giày mỏng còn dính óc thích khách...

Thiên Thịnh để mỉm cười nhìn theo bóng lưng con gái, ánh mắt vừa chuyển về đã hóa nghiêm túc, “Ngươi tiên sinh, trẫm muốn nghe quan điểm của ngươi đối với chuyện xảy ra hôm nay.”

Phụng Tri Vi chớp chớp mắt – lão gia tử hỏi vậy là muốn thử thách nàng sao? Đề tài này, hình như không thích hợp để nói với “Quốc sĩ” mới ra lò như nàng nhỉ?

“Bệ hạ.” Nàng hơi khom người, “Thảo dân chỉ là một kẻ áo vải, không dám vọng luận đến quốc sự.”

“Quốc sự chỗ nào chứ?” Lão Hoàng đế nheo mắt, “Đây là gia sự của trẫm.”

“Thiên tử không có việc riêng.” Phụng Tri Vi mỉm cười, đáp một câu đơn giản.

“Gi cơ?” Hoàng đế ngồi trên chủ tọa, phóng ra ánh mắt sắc như dao.

Phụng Tri Vi đỡ ánh mắt này, biết hôm nay mình không thể tiếp tục giả ngu được nữa, bèn lạng lẽ thở dài – lão già ơi lão già, rõ ràng trong lòng ông đã có tính toán từ trước, có sao phải khẳng khái làm khó người ta chứ.

“Hoàng trù (*) là trọng khí của quốc gia, không thể dễ dàng trao đi, cũng không thể dễ dàng giành về.” Một lúc lâu sau nàng đáp.

(*) Hoàng trù: Người sẽ kế thừa ngôi vị, có thể là Hoàng thái tử, Hoàng thái đệ hay Hoàng thái tôn. Ở đây được hiểu là ngôi vị Thái tử.

Thu ánh mắt lại, nhìn xuống chân mình, trên mũi giày có dính vết máu. Kia là máu của Ninh Dịch, lòng Phụng Tri Vi thoáng bồi ngùi... Ninh Dịch, không phải ta không giúp ngươi, mà là lão gia tử nhà ngươi ít ra đến giờ vẫn chưa thật sự muốn phế Thái tử. Nếu ta không biết tự lượng sức mà can gián lung tung, thì người chết đầu tiên sẽ là ta.

Dù sao chẳng nữa, cái mạng mình vẫn quan trọng hơn.

Còn ngươi... chắc hẳn vẫn giữ lại đường lui chứ?

Thiên Thịnh để ngồi trên chủ tọa trầm ngâm nhìn Phụng Tri Vi. Kẻ này tuy còn trẻ tuổi, lại thông minh lanh lợi; dù đã nhìn ra tâm tư của ông, mà vẫn nói năng thẳng thắn không e dè, phong thái và dũng khí còn mạnh mẽ hơn mấy phần so với những kẻ tầm thường từng đặt chân vào chốn quan trường.

Có lẽ chính vì chưa bước vào quan trường, nên vẫn còn giữ được mấy phần tích cách thẳng thắn?

Thiên Thịnh để cũng không hoàn toàn tin tưởng vào câu nói “có người giải được cuốn Trắc Anh sẽ được thiên hạ” - vận khí của quốc gia dựa vào vua sáng tôi hiền, dựa vào chính lệnh thông suốt. Nếu chỉ dựa vào sức một người để thao túng vận mệnh của quốc gia, ông cho rằng ngoại trừ ông ra không còn ai có thể làm được.

Nhưng tiểu tử này trước mắt, ngại gì mà không dùng thử một lần...

“Cuốn Trắc Anh đã treo lơ lửng hơn cả sáu trăm năm” Về âm u trên gương mặt Thiên Thịnh để đã tan, ông nheo mắt cười nhìn Phụng Tri Vi, tỏ ra hết sức vừa lòng, “Giờ người lại giải được nó ngay trên sảnh đường, khiến trẫm rất vui. Nhiều năm trước trẫm đã ban hành chiếu lệnh, người nào giải được nó sẽ được coi là văn sĩ của triều đình, ban thưởng nhà trăm gian, ruộng nghìn khoảnh, lãnh chức Học sĩ Triều Hoa điện, Thị ứng bút mực Ngự thư phòng, hầu hạ trước sau, làm cố vấn... Ruộng thì ban cho người những khoảnh nằm dưới chân núi Lạc Tiêu ở ngoại thành, còn nhà thì để lão thất phụ trách Lại bộ an bài giúp người. Tương lai nếu có thành tích thực tế thì sẽ luận công thăng chức sau, ý người thế nào?”

Nói rồi sai mấy vị trọng thần bước vào viết chiếu chỉ, Đồng các Đại học sĩ Diêu Anh nghe xong, chân mày co giật.

Chân mày Phụng Tri Vi cũng co giật.

Mãn nguyện... Quả thực quá mãn nguyện... Mãn nguyện đến độ bất mãn.

Đây không phải là ban chức tước, đây là đặt nặng lên hồ lửa nướng chín mới đúng.

Thoạt nhìn những chức vụ được lãnh là chức quan văn hã, Học sĩ tính ra chẳng quá là chính lục phẩm, có vẻ không quá đáng. Nhưng Triều Hoa là chính điện, trước kia chưa từng đặt chức Học sĩ; Thị ứng bút mực Ngự thư phòng là một chức vụ mới còn lý kỳ quái hơn. Chiếu lệnh của Hoàng đế đương triều, tất cả đều do vài vị Nội các Đại học sĩ giữ chức Tể tướng phụ trách; giờ này ra cái chức Thị ứng bút mực này, cùng với câu “hầu hạ trước sau, làm cố vấn” đằng sau, gần như là một phần chức trách của Tể tướng. Cận thân thiên tử, kiêm tổng tham mưu, đây là địa vị vinh hiển cỡ nào? Xem ra nàng không thoát khỏi cái danh Tể tướng áo vải trong Ngự thư phòng rồi.

Lão già này nâng nằng lên cao, là muốn một ngày đẹp trời nằng lộn cổ ngã chết chứ gì?

“Bệ hạ...” Diêu Anh liếm môi, lựa lời uyển chuyển khuyên can, “Tiên sinh còn trẻ, chưa biết công việc trong triều, chỉ bằng trước tiên ta hãy phong làm Hàn Lâm Học sĩ, lưu lại chỗ trống để ngày sau còn tiến thân...”

“Chỉ là một chức chính lục phẩm thôi, Đại học sĩ cho rằng Quốc sĩ không đảm đương nổi ư?” Thiên Thịnh để liếc xéo sang, Phụng Tri Vi bất chợt cảm thấy nét mặt kia rất giống Ninh Dịch.

“Thần không dám!” Diêu Anh lập tức tạ tội.

Phụng Tri Vi không hề do dự: “Thần lĩnh chỉ!”

Cần gì phải làm bộ làm tịch, cần gì phải giả vờ chối đây đẩy. Thứ nhất muốn chối cũng chối không được, vật Hoàng đế ban xuống dù là bánh nướng có nhân hay là cạm bẫy cũng đều phải nhận, người không nhận ông ta liền nghi người có ý đồ khác. Thứ hai Phụng Tri Vi cho rằng không có chuyện gì thật sự không thể ứng phó, con người ta trước hết phải ở đại vị này, mới có quyền đối thoại ngang hàng với những cường quyền ức hiếp trên thế gian.

Nàng đã chịu đủ cảnh nhúng nhường từng bước, lúc nào cũng bị coi kinh.

Dầu tiên một bước là vách núi lở chồm, cũng còn hơn trọn đời rơi vào bụi bặm cho người ta phi nhổ.

Bước ra khỏi chính đường, chúng thần chờ bên ngoài đã sớm nhận được tin tức, nhao nhao xông lên chúc mừng tân quý.

Dưới ánh nắng nhàn nhạt, thiếu niên tân quý khí chất ung dung, ý cười thân thiết mà không dung tục, tựa như gốc cây ngọc một mình tỏa hương, thu về vô số ánh mắt ngưỡng mộ.

Mọi người bị ánh mắt mê hoặc, nheo mắt ngẩng mặt nhìn lên thiếu niên đứng trên bậc thềm, trong lòng tính toán nên dùng cách gì để kết giao với vị cận thân thiên tử một bước lên mây này.

Phụng Tri Vi chào hỏi từng người một, đón nhận những lời lẽ không thân thiết thì cũng ân cần, đáy mắt chợt lóe lên tia sáng.

Một người tiến lại gần, cười nói: “Nguy tiên sinh quả là tuổi trẻ tài cao, ngưỡng mộ vô cùng, ngưỡng mộ vô cùng!”

Giọng điệu thân thiết, cũng cố ý để lộ vài phần kêu căng của người quyền cao chức trọng.

Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ, cậu nàng.

Quả đúng là ly biệt đã lâu, nhớ nhung thao thức, một ngày không gặp, như cách ba thu.

“Thu thế thúc!” Phụng Tri Vi lập tức nhẹ nhàng rẽ đám đông vây xung quanh mình, rảo bước ra nghênh đón, vái dài chạm đất, “Từ biệt đã lâu! Ngại vẫn còn khỏe mạnh, tiểu đệ vui mừng quá đổi!”

Câu này khiến Thu Thượng Kỳ sững sốt, ông đến đây để bắt quan hệ với vị tân sủng của thiên tử này, sao không dừng lại thành thúc thúc của người ta rồi?

“Thế thúc, nhiều năm trước gặp gỡ ở Tư Ba đình, phong thái hiệp nghĩa của ngài khiến tiểu đệ ngưỡng mộ không để đâu cho hết, vẫn còn ghi nhớ cho

đến bây giờ. Hồi trước ở quê nhà, gia phụ nhiều lần căn dặn diệt nhĩ, dù gì thì gì, phải đi bái phỏng thế thúc, có điều bài vở bận rộn nên tạm gác sang một bên, xin thế thúc đừng để bụng...” Phụng Tri Vi ba hoa chích chòe, giọng điệu và ánh mắt hết sức thành khẩn.

Thu Thượng Kỳ nghe vậy thì tin hẳn, Tư Ba đình là căn đình ngắm cảnh ở hậu hoa viên trong phủ, khách khứa đến chơi đều mời đến đó. Người này chắc là hậu nhân của một vị thế gia nào đó, nhiều năm trước theo cha vào phủ thăm viếng. Thu phủ của ông một năm tiếp đãi không biết bao nhiêu lượt khách ghé thăm, tạm thời không nhớ ra cũng là chuyện thường. Nghĩ đến đây, lòng ông tươi thắm như nở hoa, dù chẳng nhớ ra cũng làm bộ như vô cùng thân thuộc, lập tức vui cười hơn hờ, làm bộ giật mình kinh ngạc: “Ài chà, thì ra là hiền đệ. Bao năm không gặp, lệnh tôn có khỏe không? Vi thúc cũng nhớ thương khôn xiết, chỉ tiếc núi cao sông dài không hẹn ngày tái ngộ, thật khiến người ta tiếc hận. Bao giờ rảnh rồi thế đệ nhất định phải ghé phủ trò chuyện...”

“Đa tạ thế thúc thăm hỏi, gia phụ đã qua đời. Năm ấy sau khi rời kinh gia cảnh diệt nhĩ bắt đầu sa sút, gia phụ nằm liệt trên giường bệnh mấy năm rồi đi”. Phụng Tri Vi và Thu Thượng Kỳ rù rì hàn huyên, rồi cười nói: “Thế thúc đã mời, diệt nhĩ nào dám chối? Tư Ba đình trong phủ phong cảnh mỹ lệ, bao năm nay vẫn hiện trong mộng của diệt nhĩ...”

Phụng Tri Vi cười đến xuất thần – ây da, thật nhớ đám phu nhân nha hoàn bà thím nhà ông ghê...

Hai người lắc lắc cánh tay nhìn nhau cười ha hả, trong ánh mắt tràn đầy sự tha thiết của người xa cách lâu ngày mới gặp lại...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thế Cục Liên Hoàn

Type: Huyền

Quan viên đứng bên hết sức ngưỡng mộ Thu Thượng Kỳ - vốn là chức quan võ lớn, giờ lại có diệt nhĩ làm quan văn, là cận thần của thiên tử, tốt đẹp biết chừng nào...

Hai người “bắt tay vui vẻ trò chuyện”, hẹn nhau thường xuyên qua lại, rồi mới “lưu luyến không rời” chia tay. Phụng Tri Vi chặt vật thoát thân khỏi đám quan viên, chuẩn về viện mình nghỉ ngơi trước. Hoàng đế bệ hạ cũng khá là khai ân, cho nâng thời gian vài ngày chờ nhận nhà cửa ruộng vườn, cũng thêm thời gian cho Lại bộ chuẩn bị.

Vừa vào cửa đã bị Thuần Vu Mạnh tung một đám: “Tiểu tử giỏi lắm, ta nhìn không ra đấy!”

Yên Hoài Thạch mỉm cười ranh ma: “Thật là, mới xa nhau nửa ngày mà quân đã vượt long môn rồi.”

Phụng Tri Vi phớt lờ bọn họ, gấp gấp nói: “Mau thu dọn đồ đạc, rời khỏi thư viện Thanh Minh. Yên huynh có nhà ở gần hoàng thành không? Trước hết chúng ta hãy đến đó ở, tin tức cũng nhanh nhạy hơn một chút.”

Mọi người kinh ngạc, Phụng Tri Vi lại liếc sang Thuần Vu Mạnh nói: “Thuần Vu gia chắc là không gặp chuyện gì đâu, hay là người cứ nghe lời cha người đi, tạm hoãn đến Trường An vệ báo danh.”

“Huynh đang nói cái gì thế?” Thuần Vu Mạnh còn chưa kịp nhập cuộc, thì Yên Hoài Thạch đã ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải thích khách đã chết rồi sao? Hoàng đế muốn động binh đao à?”

Phụng Tri Vi trầm ngâm không nói, nghĩ thầm chỉ e muốn động binh đao còn có một người khác. Và lại hôm nay khi các Hoàng tử công kích Ninh Dịch, nét mặt Hoàng đế cũng cực kỳ đặc sắc; có một số việc, chưa chắc đã giản đơn như vẻ bề ngoài.

“Đừng hỏi, tin ta thì mau đi.” Phụng Tri Vi trả lời qua quýt, quay lưng lại đã thấy Cố thiếu gia ôm khư khư cái gối bảo bối của y.

Ban đêm, sau khi ngự giá rời thư viện Thanh Minh, Đế Kinh có loạn.

Bởi năm đó là năm Canh Dần, nên sử gọi là “Canh Dần chi biến.”

Biến loạn này ban đầu không hiển lộ, người trong cuộc vẫn hồn nhiên không biết. Cho đến nhiều năm sau, khi người có tâm chậm rãi hồi tưởng và suy diễn, mới chợt tỉnh ngộ mà “à” lên một tiếng.

Đầu tiên Thiên Thịnh đế triệu Thái tử vào cung, phụ tử mật đàm, rồi Thái tử rời cung với sắc mặt hốt hoảng bất an.

Ngày trong đêm đó, Sở vương bị giam lỏng ở hành cung gặp thích khách, cung nữ toan hạ độc trong thức ăn, bị Trường An vệ phát hiện.

Thiên Thịnh đế trong một ngày lại cấp tốc triệu Thái tử lần thứ hai, không biết vì sao xảy ra xung đột, nghe đồn cung nhân đứng ngoài điện nghe rõ mồn một tiếng bàn trăn (*) vỗ vụn.

(*) Bàn trản: Một loại chén có đĩa kê bên dưới.

Hôm sau Hoàng đế lệnh cho Ngũ hoàng tử tạm lãnh chức tổng quản Trường An vệ.

Trường An vệ xưa nay vẫn phụ trách bảo vệ Đông cung, hôm đó Ngũ hoàng tử mượn có lực lượng canh giữ hoàng cung thiếu người, Trường An vệ không thể tự ý rời cương vị, để điều Trường An vệ ra khỏi Đông cung, đổi thành Ngự Lâm quân thủ vệ dưới trướng mình.

Thái tử nổi giận, đích thân đến tìm Ngũ hoàng tử hỏi tội, Ngũ hoàng tử thái độ cung kính miệng đầy khuôn phép, nhưng nhất quyết không chịu điều Trường An vệ trở về, lại nói Trường An vệ và Ngự Lâm đề là thủ vệ của hoàng gia, có sao Thái tử lại khăng khăng giữ Trường An vệ mà bỏ Ngự Lâm, hay là trong lòng có điều chi mờ ám? Thái tử nổi giận, vơ lấy chén trà ném Ngũ hoàng tử bị thương.

Bấy giờ Thái tử đã nhận ra mình bị cô lập hoàn toàn, thư viện Thanh Minh lấy cớ cho về suy ngắm chờ trị tội để đuổi hết môn hạ học sinh có quan hệ thân thiết với Thái tử. Cừu Thành nha môn do Sở vương cai quản thì bằng mặt không bằng lòng, quần thần trong triều thất vọng vì Thái tử kém cỏi bạc bẽo, dù ngoài mặt vẫn cung kính như xưa, nhưng khi đụng việc lại gây nhiều trở ngại thoái thác.

Chỉ còn lại Thập hoàng tử, trước kia còn nhỏ tuổi nên không được Thái tử coi trọng; giờ đây Thái tử đã mất đi sự trợ giúp của Ninh Dịch, không chịu đựng nổi đành đi than thở với ấu đệ. Thập hoàng tử khuyên Thái tử không việc gì phải nhường nhịn, cứ tỏ rõ uy nghi của bậc trư quân (*), khiến những kẻ coi thường quân thượng này biết tay một phen. Thái tử bèn cứng rắn tiếp quản Cừu Thành nha môn, ở Tuần tra ti trong Cừu Thành nha môn, hẳn đã tra ra một số chứng cứ bí mật về việc Ngũ hoàng tử ngầm ngầm kết giao với tướng lĩnh biên thủy, lén thu ruộng tốt, đặt cạm bẫy ám hại những lão thần khai quốc năm xưa.

(*) Trư quân: Tương tự như hoàng trư, là người kế thừa ngôi vị.

Tìm hiểu đến ngọn nguồn, thì việc này hình như cũng có bàn tay Thái hoàng tử nhúng vào. Thái tử mừng điên lên, cứ như lấy được báu vật, lại sợ sau khi bẩm báo lên Hoàng đế việc này sẽ bị ếm đi, bèn chơi đòn hiểm ngay lập tức, một mặt sai người lựa đúng giờ cửa cung khóa lại, cố tình trì hoãn việc vào cung báo tin, mặt khác lại truy tìm nhân chứng ngay trong đêm ấy, dùng bảo ấn Thái tử để đình chức một đám quan lại có liên quan chờ xem xét.

Thái tử sợ Ngũ hoàng tử và Thất hoàng tử bí quá hóa liều, không nghe lời khuyên can của phụ tá Đông cung, dùng thủ dụ điều động đại doanh Hồ Uy quân ngoài kinh toan bao vây quanh hai toàn vương phủ. Ngũ hoàng tử yêu cầu được yết kiến Thiên Thịnh đế, bị binh lính nhiều lần ngăn cản, trong cơn giận dữ điều động Ngự Lâm quân xông thẳng vào cung, nếu không có Thất hoàng tử đến can ngăn kịp thời thì khó lòng tránh khỏi một trận đổ máu.

Thất hoàng tử nhận sai, Thái tử vừa lòng, bấy giờ mới cảm thấy mọi chuyện đã ngã ngũ, hết sức vui vẻ, lén lút thiết yến trong Đông cung, nói giữa buổi tiệc: “Phụ hoàng lúc nào cũng bảo tính tình ta nhu nhược, giờ ta cho ông ấy thấy ta mạnh mẽ dữ dội thế nào!”

Lời còn chưa dứt, đã nghe có tiếng người cười nhạt tiếp lời: “Chưa chắc!”

Kế đó một người từ phía sau bình phong bước ra, gương mặt nặng trĩu ánh mắt lạnh lùng, chính là Thiên Thịnh đế.

Những câu chuyện truyền miệng đến khúc này là chấm dứt, về sau xảy ra chuyện gì thì chẳng còn ai có thể kể tường tận. Trong hơn mười ngày ngắn ngủi mà tình thế xoay vần, phong vân biến ảo khôn lường, Thái tử còn đang dương dương đắc ý vì nắm được thóp lão ngũ lão thất, thì nháy mắt thế cục đã đột ngột biến đổi. Sau đó bảo ấn Thái tử lại bị tịch thu, những triều thần thuộc phe Ngũ hoàng tử và Thất hoàng tử thuận thế phản công, buộc tội phe Thái tử bỏ nhiệm vụ của mình can thiệp vào hình ngục, kết bè kết đảng liên lụy với người vô tội, hai bên công kích lẫn nhau, triều chính biến thành một mớ lộn xộn.

Trong những chuyện này, có một số chuyện ai nấy đều biết, còn đâu là do Phụng Tri Vi thông qua môn khách Yên gia thăm dò khắp nơi, sắp xếp thu gom lại. Người ta còn đang lơ mơ phỏng đoán, nhưng Phụng Tri Vi đã hiểu rõ ngọn ngành: Thái tử đã từng bước sa vào vùng bùn.

Thì ra ngay từ đầu, mục tiêu của Ninh Dịch, chính là Thái tử.

Ngoài ra còn có các huynh đệ thế lực tầm cỡ như sói như hổ này nữa.

Mùa hạ gió thổi hiu hiu, nắng vàng rực rỡ, gió lùa qua rèm lụa biếc đem đến cảm giác mát mẻ. Phụng Tri Vi ngồi ở phòng trong cuốn rèm lên một nửa, dùng kẹp nhỏ bằng vàng ròng để đập hồ đào, đập một nhát lại cười một tiếng.

“Tâm kế rất khá! Thế cục liên hoàn cũng rất tuyệt!”

Cố Nam Y ngồi đối diện nàng, đập một nhát lại ăn một quả.

“Đây là Thái tử.” Phụng Tri Vi đẩy bụng sâu nào, cảm hồ đào bắt đầu lăm lăm. Nàng nhặt ra một quả hồ đào lớn, rồi thả một quả nhỏ bên cạnh, “Đây là Ninh Dịch, được triều đình công nhận là tâm phúc trong vây cánh Thái tử.”

Cố Nam Y lập tức tóm lấy quả Ninh Dịch kia chén bay.

Phụng Tri Vi ngạc nhiên, lại nhặt một quả hồ đào vẫn còn vỏ cứng đóng vai Ninh Dịch, nhưng vô ích, Cố thiếu gia vẫn đánh nhanh diệt gọn, vừa ăn vừa nhổ hết vỏ ra một cách cực kỳ chính xác.

...Sau cùng Phụng Tri Vi đành lấy một cây bút lông đóng vai Sở vương diện hạ, rốt cuộc mới tránh khỏi số phận bị nuốt.

“Bối y được công nhận là vây cánh Thái tử, cho nên trước khi thoát ly khỏi thân phận này, y tuyệt đối không thể ra tay với Thái tử. Bằng không nếu xảy ra chuyện gì, y đều phải chịu tội liên đới.”

Phượng Tri Vi cách cách bày ra một đồng hồ đào, rồi bắn rầm rầm vào đồng của Thái tử và Ninh Dịch, “Cho dù y động đến Thái tử xong vẫn bình yên vô sự, thì các Hoàng tử đang rình rập như hổ đói xung quanh sẽ thi nhau nhào lên, ai cũng được Thiên Thịnh để yêu quý hơn y, ai cũng có địa vị cao hơn y, cuối cùng vẫn là cóc mò cò xoi, người ngồi lên ngôi báu chắc chắn không phải y.”

“Vậy y nên làm gì đây?” Phượng Tri Vi khẽ mỉm cười, bắn quả hồ đào trọng trưng cho Thái tử về phái đám Hoàng tử kia, đồng hồ đào va đập vào nhau, văng ra bốn phía, “Trước rũ bỏ mối liên hệ bản thân, sau lại mượn lực chống lực, kéo tất cả xuống nước, chỉ lo giữ mình an toàn.”

Nàng cầm cây bút lông Ninh Dịch gõ lên quả hồ đào Thái tử, “Thích khách là bước đầu tiên, vốn không nhằm thích sát Hoàng đế, mà để bản thân y ‘gặp oan bị nhốt’.”

“Thích khách được y cố tình giới thiệu cho Thái tử, cố tình để các huynh đệ tình cờ thấy mặt. Y biết tông tính cách ích kỷ của Thái tử, biết hẳn gặp chuyện nhất định sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu mình.” Phượng Tri Vi ngẩng đầu trầm ngâm, “Nếu ta đoán không lầm, thì y đã dùng một cách thức đặc biệt để tiết lộ cho Hoàng đế chân tướng của gã thích khách này. Cho dù y không tiết lộ, thì với bản lĩnh của Thiên Thịnh đế, lẽ nào lại thật sự không biết chút gì về mấy đứa con? Cho nên khi Thái tử đổ trách nhiệm lên đầu Ninh Dịch, các Hoàng tử bỏ đá xuống giếng, sắc mặt Thiên Thịnh đế mới khó coi làm vậy.”

“Y ‘chịu oan ức’, lại lấy đại cục làm trọng ắt hẳn chịu đựng, các Hoàng tử biết thừa có điều giả trá, lại bất chấp tình thân nói dối không chớp mắt. Thiên Thịnh đế chứng kiến tất cả, chẳng trách lại có sắc mặt đặc sắc như thế.”

Phượng Tri Vi cầm lấy quả hồ đào Thái tử, chậm rãi lấy một đầu bút lông khoét thịt quả ra ăn, rồi tiện tay chia cho Cố Nam Y một nửa, “Lão Hoàng đế quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, giả vờ không biết, giam lỏng Ninh Dịch để dò xét tâm tư mọi người. Nực cười thay một đám huynh đệ hoàng gia còn tưởng rốt cuộc đã đẩy ngã được một người, mà không ngờ rằng, thử thách chỉ vừa mới bắt đầu.”

“Chuyện về sau vẫn nằm trong ván cờ của Ninh Dịch, nhưng lúc này y đã không thể coi là vây cánh Thái tử, hơn nữa còn bị ‘giam lỏng trong biệt cung, trọng thương nằm liệt giường’, dù có tính toán thế nào, cũng không thể tính đến y. Thế là hồ đào ngào đường...” Phượng Tri Vi nheo mắt cười, “Nào hạ độc, nào điều quân, nào xói tung đủ loại chứng cứ... Đợi cho đến khi Thái tử và các huynh đệ lưỡng bại câu thương ăn hành ngâm mồm thì vết thương của y cũng đã lành, oan uổng cũng được rửa trôi, y hóa trang hoàn chỉnh đúng lúc bước lên sân diễn.”

“Bốp bốp bốp bốp.” Phượng Tri Vi vỗ tay, đưa hồ đào Thái tử và hồ đào Hoàng tử cho Cố Nam Y đã đợi rất lâu, hoàn toàn không nghe nàng nói. Cố thiếu gia liền sốt ruột chén gọn.

“Bốp bốp.” Có người vỗ tay ngoài cửa sổ, mỉm cười thò đầu vào, “Hay cho một tràng suy diễn cục diện chính trị, nếu Sở vương biết toàn bộ kế hoạch đều bị huynh nắm rõ, thì liệu có nảy ra ý định thủ tiêu huynh không?”

“Tại hạ xương cốt tuy mềm, nhưng cũng hông dễ thủ tiêu đến thế.” Phượng Tri Vi cười, vung tay ném, bút lông cắm chuẩn xác vào ống bút.

“Cho huynh biết một tin nóng hổi nè.” Yên Hoài Thạch ngồi trên chần song cửa sổ, nhìn về hướng hoàng thành, “Hôm nay Hoàng đế đã từ chối không cho Thái tử yết kiến, đồng thời gọi Tam đại học sĩ tiến cung.”

Phượng Tri Vi cười, nghĩ bụng Thái tử tiêu đời rồi.

Đêm hôm ấy, Thái tử nhiều lần cầu kiến Thiên Thịnh đế không thành, lại biết Tam đại học sĩ vào Ngự thư phòng cả đêm chưa ra, tổng con tuyệt vọng, hẳn triệu tập thị vệ Đông cung, mượn cớ “thanh trừ gian nịnh bên hoàng đế” để xông vào cung.

Nhưng trước khi hấn kéo quân vào, thì Thiên Thịnh đế đã rời hoàng cung, đến đại bản doanh Hồ Uy quân ngoài thành.

Sau đó phát liền mấy đạo chiếu chỉ, phong tỏa chín cổng kinh thành, điều động Hồ Uy quân bao vây loạn đảng.

Phượng Tri Vi cũng nằm trong đội cận thân hộ giá – thật ra Thiên Thịnh đế nhắm vào Cố thiếu gia bên cạnh nàng.

Đại doanh Hồ Uy nằm kế bên hành cung Chiêu Thủy giam lỏng Ninh Dịch, Sở vương biết tin này, ruổi ngựa trong đêm, chỉ mang theo hơn mười hộ vệ đến trước đại doanh cầu kiến Thiên Thịnh đế.

Hôm ấy phụ tử kẻ gỏi (*) đàm đạo thâu đêm, cụ thể họ nói những gì, trên đời vĩnh viễn không ai biết. Có lẽ là phụ tử tử hiếu dóc hết ruột gan, cũng có thể là bình bát yếm trà có qua có lại.

(*) Kẻ gỏi: Chỉ tư thế ngồi ngang hàng nhau, đầu gối hai bên chạm nhau, nghĩa bóng là cuộc nói chuyện thân mật không phân thứ bậc cao thấp.

Vào khuya, trong phòng phảng phất hương trầm, hơi sương trắng nhờ che đi những ánh mắt thâm trầm u ám.

Hừng sáng, sương sớm đậu trên cỏ biếc quanh thềm Ninh Dịch cung kính lui ra, đôi mắt đỏ hoe dưới nắng ban mai, mà ánh mắt nhìn về phía kinh thành, lại lạnh như sương tuyết.

Gió loạn cuối cùng cũng thôi, ai thuận gió bay cao? Phải xem xét từ đầu mới rõ.

Y chợt ngoảnh đầu như có linh cảm.

Rồi y thấy, trên thảm cỏ ngưng sương, dưới bầu trời ngợp nắng mai, cô gái ăn vận như thiếu niên kia để cho tà áo tung bay phấp phật. Nàng chấp tay trước trướng, đôi mắt nhìn y từ phương xa.

Cười mà như không.

Ninh Dịch cũng đôi mắt nhìn nàng.

Trên gò cao, gió lồng nắng gắt, suối tóc đen và tà áo nàng đập dòn múa lượn, đứng trên cao không khiến người ta cảm thấy khí thế bức người, ở dưới thấp cũng không gây cho người ta cảm giác đề hèn khúm núm. Nàng vĩnh viễn ung dung bình thản, mà đằng sau vẻ bình thản ấy là sóng gió dâng trào.

Một cô gái vững vàng hiên ngang như thế.

Ánh mắt hai người giao thoa, giờ khắc này đã mang một ý vị khác hẳn xưa kia.

Từ thuở ban đầu hoàn toàn bị động, sống chết một tay y thao túng, đến hôm nay nhìn nhau từ xa, giữa nụ cười ẩn chứa vô vàn toan tính.

Y biết nàng nắm rõ mọi điều về y, cũng như nàng biết y nắm rõ mọi điều nàng biết.

Ninh Dịch chợt có linh cảm kỳ lạ - từ rày trở đi, nàng sẽ tiến dần về phía y, bằng phong thái ngày càng khó nắm bắt.

Y bỗng dưng muốn xích lại gần, nói với nàng đôi câu, còn nói gì thì tạm thời y chưa nghĩ ra. Nhưng y cảm thấy, đoạn đường đến gần nàng quá đủ để y nghĩ ra chủ đề câu chuyện.

Y mới vừa dậm bước, nàng đã đột ngột quay đi.

Xa xa, trên thảm cỏ xanh mượt, bên người nàng nổi lên sắc xanh thiên thủy nhàn nhạt. Con người như tạc từ ngọc kia vẫn không thềm để mắt đến bất cứ ai, lại đứng rất gần nàng, ngẩng đầu lên đón tia nắng nguyên sơ.

Tia nắng mảnh mai chiếu vào khuôn cằm lờ mờ ẩn hiện sau lớp mạng che, đường cong nơi đó như tạc từ ngọc, ánh nắng chiếu đến đây bỗng chảy xuôi lưu loát như dòng suối, roi xuống thảm cỏ xanh biếc, trong không trung dường như có quang sáng rực rỡ đang bay múa.

Nàng dời mắt đi, quay đầu mỉm cười với nam tử đó. Không biết nàng nói gì, nam tử kia vẫn tỏ ra hồ hững dửng dưng với tất cả, hơi ngẩng đầu chuyên chú, nhắm nghiền hai mắt thưởng thức hương thơm cây cỏ dưới ánh mặt trời. Nàng bèn cúi người tìm kiếm khắp nơi, tìm ra một ngọn cỏ có vị ngọt rồi cẩn thận bứt lá cỏ, gấp lại làm đôi, một nửa bỏ vào miệng mình chậm chậm mút, một nửa đưa cho y, dạy thiếu niên đứng đối diện bằng ánh mắt thấp thoáng nét cười.

Thiếu niên như tạc từ ngọc ấy nhìn ngọn cỏ kia rất lâu, cuối cùng cũng học theo nàng, đưa ngọn cỏ vào trong miệng.

Gò cao gió ầm, ánh nắng như hun, nàng mỉm cười với kẻ kia, nụ cười bình đạm nhạt phai.

Đây là một người khác của nàng mà y chưa từng gặp.

Nàng đối xử với y bằng sự xảo trá, tàn nhẫn, bằng tâm kế thâm trầm, bằng thái độ chỉ sợ không kịp tránh né.

Y chợt cảm thấy lòng mình nóng rực.

Ánh nắng dường như mỏng đi, tiếng gió cũng không còn vi vu êm ái, quang sáng bảy màu rực rỡ vỡ òa trên thảm cỏ, tiết trời oi bức khiến người ta khó lòng chịu đựng.

Ninh Dịch đưa tay lên, từ đằng xa, chỉ thẳng vào Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi ngoái đầu, thấy Sở vương diện hạ đằng xa không biết từ bao giờ mặt mũi đã sa sầm, đôi môi mỏng nhếch lên, có vẻ rất khó chịu, trong lòng bèn nảy sinh oán niệm – vừa rồi hình như người còn rất hòa nhã cơ mà, sao nháy mắt đã trở mặt như tiết trời tháng Sáu thất thường vậy?

Y chỉ nàng, rồi chỉ vào hoàng thành, sau đó phất tay áo bỏ đi.

“Lo mà giải quyết êm thấm”

Nàng khom lưng, mỉm cười, nhìn theo bóng y dứt khoát rời đi.

“Như ngài mong muốn.”

Vào tầm sáng muộn, Yên Hoài Thạch dẫn theo tùy tùng đến tặng vài món quà vật cho Phượng Tri Vi, đương nhiên chủ yếu là chuẩn bị cho Cổ Nam Y. Phượng Tri Vi tiện thể an bài cho hán “tinh cờ gặp gỡ” với vài vị Tể phụ (*), xem như lưu lại ấn tượng đầu tiên.

(*) Tể phụ: Chức quan đứng đầu triều đình, có thời dùng để chỉ Tể tướng, có thời dùng để chỉ người đứng sau Tể tướng một bậc.

Yên Hoài Thạch mang tin tức trong kinh, quả nhiên, Thái tử đối đầu với Hoàng đế chỉ có bốn chữ “lấy trứng chọi đá” là phù hợp nhất để miêu tả.

“Thái tử cũng hồ đồ mất rồi.” Yên Hoài Thạch lắc đầu ngán ngẩm, “Mấy năm nay Hoàng đế có vẻ lơ là chính sự, nhưng người chưa bao giờ buông lỏng tầm khống chế với binh quyền. Thái tử tưởng rằng nắm giữ được non nửa lực lượng hộ vệ ở kinh kỳ là có thể nắm chắc phần thắng? Chậc chậc...”

Phượng Tri Vi chấp tay, đôi mắt nhìn đăm đăm về phía chân trời, rồi tựa như bị máu lửa chốn hoàng thành làm cho lóa mắt, nàng nheo mắt lại, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Điểm khác biệt lớn nhất giữa Thái tử và Sở vương, chính là Sở vương chưa bao giờ dám coi thường Thiên Thịnh đế.”

Cân đo thời thế, lựa sức mà làm, sự trầm ổn của Ninh Dịch, người thường không tài nào theo kịp. Ngay cả Phượng Tri Vi ban đầu cũng không ngờ rằng, Ninh Dịch sẽ bỏ ra mười năm để bày thế cục đối phó với một vị Thái tử tâm thường mà ai ai cũng tin chắc sẽ bị lật đổ bất cứ lúc nào.

Bởi lật đổ Thái tử thì dễ, nhưng lật đổ Thái tử mà không bị Hoàng đế nghi ngờ mới khó.

Nếu nàng đoán không sai, thì vào đêm trước hôm ám sát, nhiệm vụ thật sự của những binh lính kia là đảm bảo cho thích khách có thể thuận lợi lọt vào nội đường và khống chế con em các trọng thần theo học trong thư viện.

Thanh Minh là khâu quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch. Thông qua thư viện này, Sở vương phong lưu chốn Đế kinh thật ra đã sớm khống chế được mạch máu của nhiều triều thần.

Kế hoạch bắt đầu từ bao giờ? Từ khi mới lập quốc? Hay là sớm hơn?

Khi mọi người thấy được tầm quan trọng của Thanh Minh, Ninh Dịch lập tức rút lui, “rất mực trung thành” đem nó “dâng lên” Thái tử.

Sở vương phong lưu, cầm đầu một đám công tử hoàng thân quốc thích trong kinh thành, tỏ ra phóng đảng không màng triều chính, chơi hết hoa Đế kinh, thường trọn liễu phong trần.

Tựa như hai lần Phượng Tri Vi gặp y ở kỹ viện và trên đường phố, hiển nhiên rằng, đám công tử này đều nghe lời y răm rắp.

Hoặc cố ý hoặc vô tình, dần dà ngấm sâu, nhiều năm trôi qua, đám con em quý tộc này chắc chắn đã len kết thành mối quan hệ lợi ích vô cùng thân thiết với Sở vương phủ. Dầu là chuyện đời tư hay là thư viện của công, những điểm yếu của họ đều bị bàn tay của Tân Từ Nghiễn và y kiểm soát chặt chẽ.

Điều Ninh Dịch muốn làm tuyệt đối không chỉ là lật đổ Thái tử, mà là lấy được lòng tin của Hoàng đế trong quá trình đó; chờ Thái tử bị lật đổ rồi, chiếm được càng nhiều sự ủng hộ.

Y chưa bao giờ khinh thường vị Đế vương khai quốc đã một tay sáng lập ra hoàng triều Thiên Thịnh, dù cho mấy năm nay ông đã già yếu, chán chường chính sự, không lập được công tích nào.

Mà vị Thái tử trong hoàng cung kia vĩnh viễn cũng không biết cánh tay phải của mình lại nuôi ý đồ hiểm ác như thế. Hắn đã bị vòng vây trùng trùng điệp điệp của Hồ Uy quân và tình thế bất lợi nghiêng hẳn về một phía ép cho mất đi bản tính, gần đi đến bước đường điên cuồng.

Sau khi ý đồ xong vào cung thất bại, hắn không ngừng bị bức bách phải lùi vào trong phạm vi Đông cung. Thiên Thịnh đế muốn giải quyết hết thảy tranh đấu trong Đông cung, máu tươi có thể nhuộm đỏ Đông cung, nhưng không thể vấy lên chính điện Triều Hoa.

Hoàng đế xem ra rất bình tĩnh, kéo Phượng Tri Vi vào trường chơi cờ, nàng cứ thua hai ván lại thắng một ván, khiến Hoàng đế rất vừa lòng.

Quần báo thỉnh thoảng được đưa đến, Thiên Thịnh đế xem một cách ung dung bình thản, đôi mắt lạnh lẽo dưới ánh nến, mỗi một nếp nhăn đều nhúu chặt, trông mà tang thương.

Đáy lòng Phượng Tri Vi cũng se lạnh như những quân cờ bằng ngọc này.

Lạnh vì nhà Đế vương thâm trầm như vực thẳm.

Chơi cờ đến khuya, một con khoái mã đạp bóng đêm mà đến, nghe thấp thoáng có tiếng xưng danh xin vào. Thiên Thịnh đế ngồi thẳng không nhúc nhích, hạ quân cờ đánh “cách” một tiếng, động tác hình như dồn sức hơi mạnh, khiến ánh nến chập chờn muốn tắt.

Phượng Tri Vi ngấm ngấm than thở, đứng dậy cáo mệt, “Vi thần chơi cờ kém cỏi, xin bệ hạ tha cho thần!”

Thiên Thịnh đế bật cười, xáo tung bàn cờ. Phượng Tri Vi lập tức cáo lui, ra đến cửa lại nghe tiếng Hoàng đế thờ dài: “Ồ lại nghe cùng trầm đi.”

Trong lòng căng thẳng, lại không dám chối từ, nàng đành hạ mày khép mắt: “Dạ.”

Vừa ngược lên, thấy ánh mắt Hoàng đế có vẻ lơ đãng, trong con hoàng hốt hốt nàng nhớ lại cái hôm mình nấp sau bình phong chứng kiến các Hoàng tử công kích Ninh Dịch, ông cũng từng lộ ra ánh mắt như thế.

Quần báo gắn xi niêm phong kín mít được trình lên, Thiên Thịnh đế xem xong, chân mày đột ngột run rẩy, rồi nổi giận vỗ bàn.

“Khôn nạn!”

Thái tử không biết vì sao lại nổi điên, ngang nhiên lấy hỏa pháo san bằng tường ngoài của Đông cung. Đông cung vốn là một phần của hoàng cung, sau lại xây một bức tường tượng trưng để ngăn ra thành một khu vực biệt lập. Bắn ra viên đạn pháo này, hẳn không lùi mà tiến, tiến thẳng vào hoàng cung. Đám thị vệ bị đẩy vào đường chết, tự biết mình xui xẻo kia bỗng bạo phát hung tính, vào cung đốt giết bốn bề, lại bắt giữ Thập hoàng tử và Công chúa Thiệu Ninh làm con tin, luôn mồm đòi Thiên Thịnh để trả lại công bằng cho mình.

Ngon đèn trên bàn bị chấn động rơi xuống, quân báo bắt lửa cháy bùng bùng. Giữa làn khói mờ, Thiên Thịnh để nỗi trăn lờn đình – ông rất hiểu Thái tử, biết đứa con này lá gan không lớn, đáng ra chẳng thể gây nên sóng gió gì, lại trông mong Thiệu Ninh vốn thân thiết với Thái tử có thể khuyên nhủ đại ca mình, cho nên mới không mang theo con gái. Ai dè Thái tử phát rồ phát dại, ngay đến em ruột cũng không buông tha!

Vài vị lão thần nghe tin báo chạy tới, đều có vẻ bàng hoàng, nhưng không một ai đi tìm lời giải thích cho sự to gan lớn mật đến đáng ngờ của Thái tử. Ai nấy đều bảo lòng người khó dò, bên cạnh Thái tử có rất nhiều tiểu nhân, còn nói Thái tử gặp chuyện nổi điên, bệ hạ ân nặng nhường nào, lại dám phụ lòng người đến thế!

Phượng Tri Vi thờ ơ chứng kiến cảnh này, lại nhớ tới con trai của Đông các Đại học sĩ, chính là vị Diêu công tử từng bị Cổ Nam Y bẻ gãy tay đó. Mấy lần gặp gỡ trước kia, hẳn đều đi bên cạnh Ninh Dịch.

Thiên Thịnh để phát tác một trận rồi cũng dần dần lấy lại bình tĩnh, bỗng ông hạ giọng nói: “Ngụy tiên sinh.”

Thôi xong... Phượng Tri Vi âm thầm oán than, mình vẫn không tránh được rồi. Nàng gấp gấp rời khỏi Thanh Minh, theo Hoàng đế trốn vào đại doanh, bên người có vạn quân, đáng ra không cần dùng đến nàng chứ? Ai ngờ lại xảy ra việc này.

Hôm ấy đáng ra Cổ thiếu gia không nên để lộ bản lĩnh, để bây giờ bị người ta nhớ nhung thế này.

Một khắc đồng hồ sau, một nghìn Hồ Uy quân đã đứng chờ ngoài trướng, Phượng Tri Vi không còn đường lui, đành trèo lên ngựa, đỡ dành Cổ Nam Y: “Chúng ta đi uống rượu nhé.”

Cổ thiếu gia vốn không thích nửa đêm bị dựng dậy, nghe được câu này lập tức yêu cầu: “Phải là loại rượu ngày hôm đó.”

Phượng Tri Vi tiếp tục dỗ dành: “Thuần Vu Mãnh có, tôi đưa ngài đi tìm hắn.”

Cổ thiếu gia hình như rất hào hứng, tiện tay bứt một ngọn cỏ, gấp lại làm hai đoạn, đưa cho nàng để làm phần thưởng.

Phượng Tri Vi cắn thử - là vị đắng.

Ngậm ngọn cỏ đắng giữa hai hàm răng, Phượng Tri Vi ngồi lắc lư trên yên ngựa, trong lòng lại hồi tưởng những lời Thiên Thịnh để nói khi tiễn biệt. Để vương thăm trầm này lúc ấy đã nhìn nàng bằng đôi mắt lo âu, rồi tha thiết dặn dò nàng: “Nhất định phải cứu được Công chúa.”

Không ngờ Thiên Thịnh để thật sự vẫn còn chút tình thương của người cha dành cho Thiệu Ninh, đây có lẽ là tình thân còn sót lại trong hoàng gia Ninh thị chăng?

Khi khoái mã về thành, Đế Kinh đã giới nghiêm, tất cả nha môn trong hoàng thành đều có Hồ Uy quân đóng giữ. Đội quân này Thiên Thịnh để đã nắm chắc từ thuở ông vẫn còn là ngoại thích của vương triều Đại Thành, thông soái trong quân đều là hậu duệ của các lão thần khai quốc có công phò tá thiên tử, đặc biệt Phó soái Thuần Vu Hồng còn là thân tín của Ninh Dịch.

Cửa Tây Hoa khói lửa cuộn cuộn, tiếng hô chém giết rung trời. Ninh Dịch lĩnh chỉ, đang dẫn Hồ Uy quân truy quét tàn quân của Thái tử, mà Thái tử bị vây trong lầu Thiên Ba ở Nam cung, Thiệu Ninh và Thập hoàng tử cũng đang ở đó.

Phượng Tri Vi thu tay áo ngón trên lưng ngựa, nhìn một góc hoàng thành nhuộm trong máu lửa. Ánh lửa đỏ thắm chiếu lên gương mặt nàng, sáng rực như sắc nước long lanh.

Nàng không hề đưa một nghìn Hồ Uy quân kia vào chiến trường, càng không dẫn theo Cổ Nam Y xông vào trong quân cứu người. Nàng chỉ lẳng lặng mà chờ.

Lát sau Ninh Dịch quả nhiên thúc ngựa phi tới, lẳng lẽ dừng lại bên cạnh nàng.

Một đôi nam nữ, lẳng lặng dừng ngựa đôi mắt nhìn cảnh chém giết đổ máu một góc hoàng thành.

“Có những kẻ không thể sống.” Hồi lâu, Ninh Dịch thản nhiên mở miệng.

“Có những kẻ cũng không nên chết.” Phượng Tri Vi cười với y, “Ví như, con tin.”

“Cô cứu được Ninh Tề,” Ninh Dịch nhún đôi mày dài, “cũng đủ để ăn nói với bệ hạ rồi.” Y dừng một chập, rồi bình thản nói, “Ta sẽ bảo vệ cô.”

Phượng Tri Vi tin vào câu nói này, nhưng lại lẳng thình không đáp. Đây là lần đầu tiên nàng tiến hành đàm phán trao đổi lợi ích với Ninh Dịch, đáy lòng đã hơi lạnh lạnh.

Chỉ vèn vèn mấy lời, đã định đoạt tính mạng của người ta. Ninh Dịch bình chân như vại cũng là lẽ thường, nhưng còn mình, cố sao cũng điềm nhiên như không?

Lão Hoàng đế lạnh nhạt, Sở vương thâm trầm, một khi nàng đã bước vào vòng tranh đoạt, thì người đầu tiên phải bảo vệ, chỉ có thể là bản thân.

Thì ra bản chất nàng cũng là kẻ lạnh nhạt.

“Đừng để ta thất vọng.” Trong ánh lửa bập bùng, người kia nở một nụ cười hoa diễm, “Bằng không, cô sẽ tuyệt vọng.”

Nụ cười kia ẩn chứa ý vị sâu xa, trong đôi ngươi như mặc ngọc toát ra sắc thái mà ngay đến Phượng Tri Vi cũng không nhìn ra.

Phượng Tri Vi quay đầu ngựa.

“Đừng để tôi tuyệt vọng.” Nàng ngoái lại mỉm cười.

“Nếu không, tôi sẽ điên cuồng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Âm Độ Trần Thương

Type: shiriboss

Cho ngựa dừng chân bên ngoài lầu Thiên Ba, Phượng Tri Vi quan sát thế cục. Thái tử dù nắm giữ con tin, chui vào một góc ngoan cố phản kháng, song với binh lực nằm trong tay Ninh Dịch, đánh hạ lầu Liên Ba quả là chuyện hết sức dễ dàng. Nhưng lấy có ném chuột sợ vỡ đồ, y cũng không tấn công dữ dội, chỉ châm lửa liu riu, nuôi ý đồ đun cạn lòng tự tin của Thái tử, nhen lên sự điên cuồng sau chốt, khiến hấn nổi con liễu lĩnh, tốt nhất là ôm nhau cùng chết với Thiệu Ninh.

Nếu nàng đoán không sai, thì trong số thân tín bên cạnh Thái tử nhất định có tai mắt của Ninh Dịch. Hậu chước của Ninh Dịch miên man không dứt, cuộc đàm phán vừa rồi, chẳng qua vì sợ nàng dẫn theo Cổ Nam Y đi phá đám mà thôi.

Nếu lầu Biên Ba không mở cửa sổ bốn bề thông thoáng, mọi người đều nhìn rõ mồn một động tĩnh bên trong, thì chỉ e Thái tử và Thiệu Ninh đã sớm biến thành hai xác lạnh trên đất.

Cứu người thật ra rất đơn giản, chẳng qua không thể đi cứu mà thôi.

Loáng thoáng nghe ra tiếng cười tàn ác của Thái tử trên đỉnh lầu, giọng hấn sắc như dao, “Phụ hoàng đâu! Sao Phụ hoàng không đến gặp ta! Ông ta nhẫn tâm không muốn gặp con mình sao? Không gặp ta ...”

“Bịch”, một người bị ném xuống từ trên lầu, nặng nề rơi xuống đất, trong nháy mắt óc đã phọt ra ngoài. Mọi người giật mình, thúc ngựa nhìn quanh, nhìn cả buổi mới nhận ra đây không phải là công chúa Thiệu Ninh mà là một cung nữ.

Tiếng cười của Thái tử ngày càng giống ma quỷ, “Phụ hoàng không đến ư? Vậy thì cứ qua một khắc, ta sẽ ném xuống một người. Đây là cung nữ của Thiệu Ninh, kẻ đi sau ... kẻ đi sau nữa ... Có lẽ chính là cô con gái bé bỏng mà ông ta thương yêu nhất. Ông ta không đến, ta sẽ tiễn hồn Thiệu Ninh đến gặp ông ta!”

Bốn bề lặng ngắt, máu của kẻ chết oan chậm chậm loang ra, rồi giọng Thiệu Ninh như tiếng bình bạc vỡ đột ngột vang lên, ngập tràn phẫn nộ, “Đại ca, huynh điên rồi!”

“Ta điên rồi! Ta điên thật rồi!” Thái tử cười sáng sặc, “Mọi người đều điên cả rồi! Hoàng tộc bản thiu này! Nhà đế vương nhơ nhớp này! Tất cả đều điên rồi!”

Phượng Tri Vi ngoảnh đầu, hần giọng nói mấy câu với Yên Hoài Thạch. Yên Hoài Thạch rời đi, rồi Phượng Tri Vi chột tiến lên một bước, bình tĩnh nói: “Điện hạ.”

Tiếng cười trên lầu im bật, Thái tử thò đầu ra, thấy Phượng Tri Vi, ánh mắt lóe sáng, nói bằng giọng tràn trề hi vọng: “Ngươi tiên sinh, Ngươi cũng ở đây? ... Phụ hoàng muốn đến phải không? Ta phải gặp phụ hoàng, kể rõ oan khuất!”

Giọng nói của Thiệu Ninh so ra còn mừng rỡ hơn hấn, nàng ta vùng vẫy la to, “Ngươi Tri! Ngươi Tri! Ngươi đến cứu ta! Ta biết ngươi nhất định sẽ đến mà!”

Một cái đầu trang sức lộng lẫy thò ra, trong nháy mắt lại bị thuộc hạ của Thái tử kéo vào.

“Bệ hạ đang đi trên đường, nhưng người hơi khó ỡ, chờ thêm một lát là đến.” Phurong Tri Vi không thèm liếc Thiều Ninh lấy một cái, cất giọng ba hoa mà mặt không đổi sắc, “Thái tử có sao phải nổi điên như thế? Ngài hành sự không chừa đường sống, đợi đến khi gặp bệ hạ rồi, thì biết phải ăn nói làm sao?”

“Mấy vị Tể Phụ đâu rồi?” Thái tử không đáp lời nàng, mà nhìn quanh bốn phía, “Sao lại phải đợi đến nói chuyện với ta? Ngươi còn chưa đủ tư cách.”

Phurong Tri Vi chẳng hề giận dữ, chỉ mỉm cười nhàn nhạt, “Tôi là môn hạ của Thái tử mà, bệ hạ phải tôi đến, Thái tử còn chưa hiểu ra tâm ý của người sao?”

Thái tử giật mình, trong mắt nổi lên một tia kinh hãi, sau đó hồ nghi hỏi: “Môn hạ của ta ... Vậy có gì bệ hạ còn cho trùng quân bao vây ta?”

Phurong Tri Vi ngửa đầu, cười khê: “Đó là do Thái tử ngu ngốc!”

Một lời nói ra như sét đánh ngang tai, không chỉ khiến mọi người run sợ, mà ngay đến Thái tử cũng giật mình suýt nữa thì nhào người ra. Hồi lâu hấn mới bình tĩnh, bèn nổi giận: “Tên nhãi ranh nhà ngươi! Sao dám nhục mạ bản cung?”

“Làm sao lại không dám?” Phurong Tri Vi cười nhạt, “Thiên hạ nào có phụ tử trở mặt thành thù, chẳng qua là chút oan khuất, chỉ cần giải bày ruột gan trước thánh giá là đủ, có gì phải dấy binh đao, gặp nhau trên chiến trường? Bệ hạ ở đại doanh Hồ Uy khổ tâm chờ đợi điện hạ đến kê gối nói chuyện thẳng thắn, từ rày trở đi phụ tử hòa thuận, không còn khúc mắc. Ai ngờ Thái tử lại tự tìm đường chết, còn bắt đệ đệ muối muối, gây loạn trong cung! Bệ hạ nhường lần một lần hai, Thái tử lại không tin vào tấm lòng từ phụ, đường quang không đi đâm quăng bụi rậm, vậy có phải là ngu ngốc hay không?”

Nghe một tràng mắng mỏ gay gắt, trong mắt Thái tử lại nhen lên hy vọng, bèn do hỏi: “... Đây là ý của Phụ hoàng?”

Phurong Tri Vi nghiêm nghị đáp: “Vi thần không dám giả mạo thánh ý!”

“Bản cung nào phải kẻ điên.” Thái tử ngây ngẩn một hồi rồi chán nản nói, “Phụ hoàng đã bằng lòng nghe ta giải thích, vậy thì ...”

Hấn ngoảnh đầu lại, nhìn sang Thiều Ninh và Ninh Tế, đắn đo xem có nên thả họ ra trước để tỏ thành ý hòa giải hay không.

“Điện hạ biết quay đầu là bờ, ghim cương trước vực thì quả là không gì bằng.” Bỗng có người thúc ngựa tiến tới, mặt mày rạng rỡ, ngửa đầu nói oang oang, “Nếu đã vậy, thần đệ sẽ lập tức phái người phi ngựa báo về đại doanh Hồ Uy.”

Phurong Tri Vi lặng lẽ thờ dài.

Ninh Dịch ơi là Ninh Dịch.

Cả đời ngươi chỉ chuyên môn phá đám ta thì phải...

Thái tử trên lầu ngó ra – phi ngựa báo về đại doanh Hồ Uy, tức là bệ hạ còn ở trong doanh? Thế vừa rồi Ngụy Tri chỉ đang gạt gẫm thôi hả?

“Vô sỉ, khốn nạn!” Thái tử nổi cơn thịnh nộ, tung cước đá bay gã nội thị tiếp theo. “Bịch” một tiếng, tro bụi và máu tươi văng tung tóe. Hấn đánh giọng nói, “Ngươi đã bắt nạt, thì chớ trách ta bắt nạt! Giết!”

Ninh Dịch ngồi trên ngựa mỉm cười lạnh lẽo.

Cuối cùng cũng đợi được ngươi nói ra câu này.

Ngón tay trong ống tay áo lặng lẽ chỉ tới.

Mưa tên đen đặc như một đám mây xám dày nặng, vù vù xé rách không khí, xẹt qua đỉnh đầu mọi người, bay thẳng lên đỉnh lầu Thiên Ba.

“Phập phập phập phập!”

Cửa sổ đang mở rộng trong nháy mắt đã đóng kín mít, tên bay trượt mục tiêu, cắm chi chít lên song cửa sổ.

Dường như có tiếng Thái tử cười sảng sặc, sau đó là một quãng dài im lặng.

Lại nghe thấy tiếng “vù vù”, trên lầu ném xuống vài vật, vẽ ra quỹ đạo đỏ rực trong trời đêm rồi rơi xuống đất, vừa chạm đất đã bùng lên ngọn lửa.

Là mấy chậu than đang rùng rục bốc cháy.

Góc lầu xây bằng gỗ lập tức bén lửa, một con hỏa long leo lên theo những cột trụ, trong khoảnh khắc đã cuốn quanh nửa tòa lầu.

Thái tử muốn tự thiêu!

Ánh lửa đỏ rùng rục, sắc mặt mọi người lại trắng tái. Sau sự kiện Tam hoàng tử gây binh biến rồi tự sát nhiều năm về trước, đây là Hoàng tử thứ hai trong hoàng tộc Ninh thị dùng cách thức thê thảm để bước vào tuyệt lộ.

Hơn nữa đâu phải chỉ một người, mà những ba người! Trong số đó còn có tiểu Công chúa mà bệ hạ yêu chiều nhất.

Mọi người tro mắt nhìn ngọn lửa kia bốc cao rùng rục, nghĩ đến hậu quả của chuyện này mà tay chân thoáng chốc đã lạnh ngắt, quên đi mọi động tác.

Trong ánh lửa chỉ có Ninh Dịch khước mắt xécher lên, ánh mắt dừng dừng.

Chỉ huy sứ Hồ Uy quân lòng nóng như lửa đốt, không biết Vương gia có chủ ý gì, nhưng cũng không dám thay y phát lệnh, đành phải nhìn sang Cổ Nam Y đứng bên cạnh với ánh mắt cầu cứu. Phụng Tri Vi lại đột nhiên “ây da” một tiếng, luống cuống phải y phục, nói: “Lửa!”

Bây giờ mọi người mới nhận ra do đứng quá gần căn lầu mà một vài đóm lửa đã bắn lên vạt áo Phụng Tri Vi và Cổ Nam Y. Phụng Tri Vi cuống cuống phải đi, trong lúc bận rộn nàng liếc sang bên thì thấy Cổ thiếu gia lại hoàn toàn dừng dừng với mấy đóm lửa trên người mình. Y chỉ ngửa đầu ngắm ngọn lửa kia, dường như cảm thấy lửa cháy trên lầu thú vị hơn so với lửa xém trên người mình.

Phụng nha hoàn đành phải đi phải lửa thay cả phần y, bận tới tắm mặt mũi.

Ninh Dịch vẫn bình thần ngồi nhìn, thấy Phụng Tri Vi ân cần giúp Cổ Nam Y dập lửa, ánh mắt y càng sâu thêm vài phần. Y ngồi cao cao trên lưng ngựa, thoáng ngẩng đầu nhìn lầu Thiên Ba chìm trong biển lửa, bóng lửa hồng in trong đáy mắt, tựa như một đóm yêu hỏa chấp chôn méo mó.

Đám thuốc hạ bồn chồn không yên chờ y ra chỉ thị, mà y lại đang xuất thần, mãi đến khi ngọn lửa nuốt chửng lầu Thiên Ba, không thể cứu vãn được nữa, y mới chậm rãi nói: “Đồ ngu! Không biết dập lửa cứu người hả?”

Hồ Uy quân nhận được vương lệnh, vội vã đi “dập lửa cứu người”. Phụng Thi Vi đứng bên gượng cười kéo cái áo khoác đã cháy sạch chỉ còn một mảnh xuống, nói: “Vi thân đi thay bộ y phục khác.”

Ninh Dịch liếc nàng, bảo: “Ngươi tiên sinh vất vả rồi, lửa cháy lớn lắm vậy, chỉ e Cổ tiên sinh cũng không cứu được người, vẫn nên đi thay y phục trước thì hơn.”

Phụng Tri Vi cười hết sức thành khẩn, “Vương gia cũng vất vả rồi, phiền Vương gia cứ vất vả tiếp đi nhé.”

Nàng lui ra, vượt qua đám người kia rồi đi đến một cung thất vắng lặng, Yên Hoài Thạch bước ra từ một góc vườn hoa, tiến về phía nàng.

“Quả nhiên là thế!” Tiểu tử này có vẻ hưng phấn, “Mình tu sạn đạo, ám độ Trần Thương(*)! Lầu Thiên Ba còn một lối ra khác!”

(*) Khi Lưu Bang dẫn quân từ đất Thục ra đánh Quan Trung, Hà Tín đã hiến kế một mặt cho người sửa sạn đạo (con đường bằng gỗ dựng trên các vách đá cheo leo để đi lại) trước đó bị đốt để quân Sở yên chí rằng quân Hán còn lâu mới tấn công, một mặt cho quân đi theo ngã Trần Thương nhỏ hẹp, khiến quân Sở không kịp trở tay. Từ đó trở đi, điển cố này được dùng với nghĩa ra hừ chiều để lừa dối phụng.

Phụng Tri Vi nở một nụ cười ta – đây - biết – ngay – mà. Ai ai cũng tưởng Thái tử đã đi đến bước đường cùng, lên lầu cổ thủ, chỉ mong được gặp Hoàng đế một lần để giải bày gan ruột. Còn nàng, trên đường đến đây đã nhận ra lộ trình Thái tử vừa đánh vừa lui hình như rất có quy củ, không giống bị ép cho hoảng loạn mà vô tình xâm nhập vào đây.

Cho nên trước khi đàm phán với Thái tử, nàng đã phái Yên Hoài Thạch mang theo môn khách của hần đi tra xét một lượt đường đi lối lại xung quanh. Môn khách của Yên gia vài người có tài lạ, quả nhiên tìm ra đường lui của Thái tử.

“Lầu Thiên Ba không có địa đạo, sau lầu là một hồ cảnh.” Yên Hoài Thạch nói, “Sở vương là người tinh tế, cũng đã phái người tra xét. Nhưng môn hạ của đệ có một nhân vật là tở sư gia phải Tiểu Tử, nói lầu Thiên Ba này truyền lại từ hoàng cung Đại Thành, bản thân nó đã là kỳ lâu, trong lầu có lầu. Còn có một bức tường kép cực mỏng, không phải để cho người ta ẩn thân, mà để ẩn giấu một cằng thang lên xuống, đi theo cầu thang này sẽ lên đến mặt lưng của lầu Thiên Ba, vị tở sư gia phải Tiểu Tử nói loại cầu thang này chỉ có những huyết mộ thời thượng cổ, cơ quan trong ngoài đều cực kỳ tinh vi, dùng lần đầu là lên, dùng đến lần thứ hai lại là xuống ... huynh xem”

Phụng Tri Vi ngược mắt lên thấy ven hồ cảnh có một dãy núi giả kề sát vào mặt lưng lầu Thiên Ba.

“Núi kia...”

“Thân núi rỗng không, chứa đựng huyền cơ khác.” Trong mắt Yên Hoài Thạch tràn ngập sợ hãi, hần than thở: “Đi xuyên qua núi, chui xuống đáy hồ, chính là địa đạo, cửa ra của địa đạo là tỉnh trai phí cực Đông, nằm gần cửa Đông Hoa!”

Thì ra con đường này lại đi lơ lửng giữa không trung!

Chẳng trách Ninh Dịch tinh tế là vậy mà thăm dò đường lui khắp nơi lại không phát hiện ra. Lầu Thiên Ba căn bản không có địa đạo, Ninh Dịch tất nhiên cũng đã tra xét dưới đáy hồ, nhưng bên này hồ đã không có, ai còn nghĩ đến chuyện sang bên kia hồ để thăm dò cơ chứ?

Phụng Tri Vi neho mắt - lầu Thiên Ba đứng một mình một góc, dựa lưng vào hồ nước, nhìn sao cũng thấy nó là tuyệt địa. Nhưng nàng đã thấy trong quyển sách vạn năng kia, có ai đó ba hoa chích chòe phải giờ thuật che mắt ra sao, ai đó đắc ý thổi phồng về các loại cơ quan đặt sắc trong mộng.

“Ý trời giúp ta phát hiện ra mật đạo kia.” Phụng Tri Vi ngửa đầu, gương mặt ngạc nhiên pha lẫn vui mừng của Thiệu Ninh nhoáng lên trong đầu nàng.

Một lúc sau, nàng nói: “Đi xem nào.”

Yên Hoài Thanh biến sắc, thâm biết quyết định này vô cùng quan trọng, có lẽ nó đồng nghĩa với việc đi ngược đường với Ninh Dịch, nhưng không nói gì cả, gọi môn khách qua đây dẫn đường. Trên đường đi, tay cao thủ phái Tiểu Tử kia không ngừng rì rầm khen ngợi thiết kế của lầu Thiên Ba, lại nghi hoặc không biết vị cao thủ đạt đến cấp tông sư phái Tiểu Tử này sinh ra dưới thời Đại Thành hay Thiên Thịnh.

“Phái Tiểu Tử là môn phái kiểu gì?” Chợt nhớ ra một chuyện, Phụng Tri Vi hỏi.

Yên Hoài Thạch đáp: “Trộm mộ.”

Phụng Tri Vi lập tức tỉnh ngộ, thì ra chủ nhân cuốn sách kia là một tay trộm mộ lỗi đời...

Do việc này vô cùng hệ trọng, nên Yên Hoài Thanh chỉ để lại lão già phái Tiểu Tử xuống dẫn đường. Họ hiển nhiên cũng không cần xuống mật đạo, chỉ cần chờ ở cửa ra là được rồi.

Chờ ngoài cửa cung là chuyện bất khả thi, chỉ có thể chờ trong tỉnh trại.

Phụng Tri Vi cũng không định đòi lại đôi huynh muội kia từ trong tay Thái tử - họ không có mối quan hệ lợi hại với Thái tử, Thái tử bỏ trốn cũng sẽ không mang theo hai cục nợ này, nếu thông minh một chút thì còn có thể tự bảo vệ mình.

Sinh ra trong hoàng gia lại nhận hết cung chiêu, nếu không có bản năng tự bảo vệ thì đến lần sau cũng chết, nàng nhiều chuyện làm gì?

Nàng việc gì phải liều mạng đi trên con đường trái ngược hoàn toàn với Ninh Dịch?

Ninh Dịch nhất định muốn giết Thiệu Ninh, để lại bên cạnh bệ hạ muội muội ruột thịt của Thái tử được người yêu chiều hết mực, việc này nguy hiểm không thua gì Thái tử vẫn còn sống.

Phụng Tri Vi không muốn nổi giáo cho giặc, song cũng không muốn cố tình đối địch, nàng đi theo chỉ vì muốn nắm chắc tình thế mà thôi.

Hoàng cung Thiên Thịnh được xây dựng lại trên nền hoàng cung Đại Thành cũ, tỉnh trại năm xưa là nơi tĩnh tu của một vị Thái phi Đại Thành, nằm ở vị trí khuất nẻo nên rất ít người qua lại.

Nội viện cũng có một tòa tiểu lầu, màn trướng rủ chấm đất. Khi Phụng Tri Vi đến nơi thì người của Thái tử còn chưa đến, Cố Nam Y đứng bên cây cột sơn đen trong phòng, không hiểu sao lại đang suất thần.

Y đột ngột đưa tay lên vuốt ve cây cột, người này trừ những động tác thiết yếu ra thì tuyệt đối không làm chuyện thừa thãi, cử động đột ngột này lập tức khiến Phụng Tri Vi phải ngoảnh lại nhìn.

Nhưng Cố Nam Y đã bỏ ngón tay xuống khỏi cây cột, khi bỏ xuống thì một mảng sơn đen lớn cũng bong ra theo.

Cố thiếu gia rảnh rồi quá bèn bóc cột ra chơi hả?

Phụng Tri Vi nhìn chăm chăm vào lớp sơn rơi trên mặt đất, vừa rơi xuống đã thành bụi, chẳng tìm thấy bất cứ dấu vết gì.

Dưới nền nhà bỗng vọng lên tiếng bước chân, mọi người lách mình trốn ra sau cửa, sau đó một đội thị vệ toàn thân máu me đầm đìa nhảy lên, nhìn quanh bốn phía một lượt, kéo ra một cái rương từ bên dưới am thờ Phật. Tiếp theo là những tiếng bước chân lộp cộp, đám người Thái tử cũng lên theo.

Thiệu Ninh vận cung trang đứng giữa đám người, nàng ta không bị canh gác nghiêm ngặt như Thái hoàng tử Ninh Tế. Một nửa búi tóc xộc xệch, thần sắc lạnh như sương, nàng ta đánh giọng nói: “Đại ca, huynh tính làm gì? Huynh thật sự tưởng rằng mình có thể đối đầu với Phụ hoàng sao? Vậy bây giờ huynh muốn giết người diệt khẩu à?”

“Tiểu muội nói gì thế.” Thái tử ngoảnh đầu, có vẻ ngạc nhiên nhưng sắc mặt vẫn ôn hòa, “Bản cung làm sao có thể giết muội?”

Thiệu Ninh trợn mắt, lại nghe câu tiếp theo Thái tử bật cười quái dị, “Bản cung còn cần muội thay bản cung sớm chiều nâng giấc bên cạnh Phụ hoàng kia mà.”

“Ý huynh là gì?” Tiếng cười kia rùng rợn như cú kêu, ai nghe cũng phải run cầm cập, khiến Thiệu Ninh hồ nghi liếc mắt sang.

Thái tử cười mà không nói, quét mắt qua từng người trong đám đông, sau đó ra hiệu cho thị vệ lui xuống trước, chỉ để lại hắn và Thiệu Ninh, Ninh Tế, với một hắc y nhân.

Ánh mắt vừa rời của hắn dừng lại trên người hắc y nhân này, giờ chỉ giữ lại một mình gã, lập tức thu hút sự chú ý của Phụng Tri Vi. Nàng liếc nhìn, trong lòng khẽ “ơ” một tiếng.

Dáng dấp người này, sao trông cứ quen quen thế nào ấy?

Thân hình mảnh khảnh của người kia tựa vào bên cửa, trên mặt đeo một tấm mặt nạ chế tác sơ sài, như tuyên bố cho người ta biết gã không muốn để ai nhìn mặt.

Thái tử ghé vai tai Thiệu Ninh, thì thảo mấy câu.

“Huynh điên rồi!” Còn chưa nghe cho trót, Thiệu Ninh đã gào ầm lên, nhưng lại bị Thái tử bịt miệng, rồi nói bằng giọng âm hiểm: “Hồ dữ không ăn thịt con, muội xem ông ta đã đối xử với ta thế nào? Ông ta làm được một, ta sẽ đáp trả mười!”

Thiệu Ninh đập đánh “bốp” làm Thái tử phải buông tay, nổi cáu gắt lên: “Không được!”

“Lần này ca ca có thể lật được tình thế hay không đều do muội cả.” Thái tử bỗng đổi giọng van nài, “Ca ca bị người hãm hại, mắc hết sai lầm này đến sai lầm khác, giờ đã rơi vào đường cùng. Nếu muội không giúp, ca ca thật sự sẽ chết không có đất chôn!”

“Từ đầu muội đã khuyên huynh trở về với muội! Trần tình trước thềm, thành tâm tạ tội với Phụ Hoàng!” Thiệu Ninh trút giận, “Huynh cũng biết hồ dù dù cũng không ăn thịt con! Vậy mà lại dám này ra suy nghĩ đại nghịch cỡ này, còn muốn kéo theo muội vào con đường vạn kiếp bất phục! Mơ đi.”

“Là mơ thì đã sao nào?” Thái tử chợt cười gằn, “Ta đã sa chân vào tử cục, nhưng lại có mệnh thừa thiên. Trời không tuyệt đường người, tự khắc có cao nhân đến giúp. Chẳng bao lâu nữa người ta chờ sẽ đến tiếp ứng, đưa ta rời hoàng thành theo cửa Đông Hoa, từ cửa sông Biện Hà ở thành Đông xuôi dòng xuống phương Nam, tiến thẳng vào Giang Hoài. Lưu Thành Lục, Án sát sứ Giang Hoài đạo năm xưa là môn hạ của ngoại tổ chúng ta, mẫu hậu tuy sớm hoẵng(*), nhưng gia tộc Thường thị vẫn chưa đổ! Muội tưởng ta đã sức cùng lực kiệt rồi sao?”

(*)Hoảng: Cách gọi trang trọng cái chết của người có thân phận cao quý chỉ sau Hoàng đế như Hoàng hậu, Hoàng tử và các quan lớn.

Hắn bỗng đổi sang giọng dỗ dành, “Muội muội, thiên hạ không có tử cục nào bất biến, mà phải xem có sức phá trời hay không! Ca ca là chân mệnh thiên tử, lúc nguy nan tự khắc có anh tài đến đầu nhập, đại nghiệp thiên hạ ắt sẽ nằm trong tay ta. Giờ chỉ cần hai huynh muội ta đồng tâm hiệp lực, muội ở trong, ta ở ngoài, đến thời cơ thích hợp ... Ca ca sẽ dẫn quân vào kinh phối hợp cùng muội, với địa vị của ca ca, ngồi cao không về tay ta thì về tay ai? Bấy giờ sẽ phong cho muội làm Trữ Quốc Trưởng công chúa, thực ấp mười vạn hộ, vĩnh viễn hưởng sự tôn vinh cao nhất!”

Phượng Tri Vi nghe giọng điệu tràn đầy tự tin của Thái tử mà thấy ngờ ngợ trong lòng. Thái tử đã rõ ràng rơi vào đường cùng, còn chỗ dựa nào có thể khiến hắn lớn gan đến thế? “Cao nhân đến giúp, anh tài đến đầu nhập” mà hắn nói là ám chỉ ai? Ai đang giúp hắn?

Ánh mắt nàng lướt qua hắc y nhân đeo mặt nạ, sắc mặt trầm ngâm.

Thiệu Ninh bên kia vẫn không hề lung lay: “Ai lên làm Hoàng đế, muội vẫn là Trưởng công chúa!”

“Thì cũng chỉ là con rối vàng của hoàng gia, vĩnh viễn không được tự do!” Thái tử cười gằn, “Bỏ buộc ngôn từ cử chỉ của muội, giam cầm tuổi hoa của muội, đến tuổi cập kê lại gả muội cho một phò mã muội chưa từng gặp mặt! Có thể già khú, có thể tàn tật, có thể còn luyến đồng(*)! Muội cách rèm ngấm trượng phu, hắc quỷ gồi dưới thêm trông lên thế tử, một tháng chỉ được tuyên một lần, tuyên nhiều hơn là bị trách không biết xấu hổ - một vị Trưởng công chúa như thế, muội có muốn làm không?”

(*)Luyến đồng: Chỉ những người đàn ông đồng tính, yêu các bé trai.

Sắc mặt Thiệu Ninh biến đổi, Thái tử đổi giọng dịu dàng nhàn nhai: “Đừng tưởng Phụ hoàng thương muội thì muội sẽ thành ngoại lệ, muội nghĩ kĩ lại đi, Phụ hoàng dù có yêu chiều muội đến mấy thì đã bao giờ vượt qua phép tắc tổ tông? Phụ hoàng băng hà tân hoàng lên ngôi, liệu còn yêu chiều muội như bây giờ? Ai sẽ lo nghĩ cho muội? Lão nhị? Lão ngũ? Lão lục hay lão thất? Muội xem, có thể chăng?”

Thiệu Ninh trầm ngâm, Thái tử liếc nàng ta, cười nói: “Muội thích gã Ngụy Tri kia phải không? Nhưng muội biết đấy, hắn chỉ là một viên quan nhỏ xuất thân tầm thường, Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không gả muội cho hắn ... Thiệu Ninh, muội không muốn sống cùng phu quân mà mình thật lòng yêu thương sao? Muội không muốn cảm sát giao hòa với hắn, nắm tay nhau trọn đời, sống cuộc sống mà mọi nữ nhi đều ao ước ư?”

Trong phòng lặng đi, nghe loáng thoáng có hơi thở dồn dập. Ánh trăng thanh lãnh rọi tới, chiếu lên vành tai đỏ ửng của Thiệu Ninh. Song sự đanh thép và giận dữ vừa rồi ở nàng ta đã dần dần biến mất, trong không khí luẩn quẩn hơi thở e thẹn, ngọt ngào mà tràn trề hy vọng.

... Phượng Tri Vi nấp sau rèm, dờ khóc dờ cười.

Từ bao giờ mình đã biến thành môi như trong ván cờ hoàng gia?

Thôi được rồi, nàng biết Thiệu Ninh có hơi ... áy áy ... Nhưng nàng cũng chỉ định ninh đó là tính tò mò của trẻ nhỏ mà thôi. Kiểu nữ được người ta vây quanh cung phụng, hiếm khi gặp một kẻ không đoái hoài gì đến mình, dĩ nhiên phải nổi hứng thú, không ngờ rằng ... Rễ tình đã đâm sâu?

Ngay đến Thái tử cũng đã nhìn ra, còn lấy nàng làm môi như Thiệu Ninh!

Phượng Tri Vi toát mồ hôi hột.

Đang quay lưng vào Phượng Tri Vi, Thiệu Ninh bỗng đổi tư thế, xoay người tựa vào song cửa trầm tư. Ánh trăng chiếu nghiêng nghiêng lên khuôn mặt nàng ta, Phượng Tri Vi giật mình, vừa mới dời sự chú ý, chợt nghe Thiệu Ninh thét lên kinh hãi: “Đại ca huynh tính làm gì ...”

Phượng Tri Vi ngoảnh đầu, bắt gặp hàn quang lóe mắt. Thái tử cười gằn, tay cầm trường kiếm không biết đã rút ra hồi nào, chém thẳng vào Ninh Tề.

Thập hoàng tử Ninh Tề vẫn trầm ngâm đứng một bên, nhưng hình như cậu đã sớm đề phòng, nên khi kiếm này đột ngột xuất ra cậu đã nhanh chóng

xoay người tránh né.

Thiều Ninh lập tức bỏ nhào vào định ngăn cản, Thái tử vẫn lăm lăm thanh kiếm đuổi theo, đánh giọng nói: “Nó phải chết!”

Phượng Tri Vi lập tức tỉnh ngộ, Thái tử dám nói ra những lời này mà không ngại Ninh Tề, thì ra đã sớm nuôi ý đồ diệt khẩu.

“Đó là đệ đệ của huynh!” Thiều Ninh vội can.

“Đệ đệ cái quái gì?” Thái tử cười gằn, “Chẳng qua chỉ là con chó của lão lục!”

“Muội không cho huynh giết!” Thiều Ninh tái xanh mặt, Nàng ta và Ninh Tề vẫn luôn ẩn giấu thân phận vào học ở Thanh Minh, vị ca ca nhỏ tuổi nhất này một lòng một dạ chăm lo cho nàng ta. Hai người tình sâu nghĩa nặng, nàng ta đương nhiên sẽ không cho phép Thái tử xuống tay, “Huynh phát điên phát rồ đến nỗi đang tâm giết cha giết em, muội tuyệt đối không đồng tình!”

“Không đồng tình?” Thái tử ngoảnh lại, ánh mắt đỏ ngầu, “Muội nghĩ kĩ rồi chứ?”

“Muội nghĩ kĩ rồi.” Thiều Ninh che trước mặt Ninh Tề, mái tóc rối tung chẳng xóa mờ nhan sắc, “Huynh tàn nhẫn vô tình đến thế, tương lai dù muội có giúp huynh, thì huynh cũng sẽ xử tệ với muội!”

Nàng ta ra sức che chắn trước mặt Ninh Tề, đối mặt với mũi kiếm lấp lánh hàn quang của huynh trưởng ruột thịt. Nhưng từ góc độ của Phượng Tri Vi, lại đột nhiên thấy dưới chân Ninh Tề có một tia sáng lóe lên.

Bấy giờ ánh trăng mờ đi, cảnh vật trong phòng trở lên mờ mịt. Một tia sáng trắng lọt qua song cửa, chiếu thẳng vào khoảng dưới chân Ninh Tề đối diện với cửa sổ. Giữa mặt đất xám nhò nhò, luồng sáng này trông lại càng lóa mắt.

Luồng sáng ấy, hẹp mà dài, mỏng mà sáng, rộng chừng ba ngón tay.

Phượng Thi Vi bỗng toát mồ hôi lạnh.

Đao!

Vật bị ánh trăng phản chiếu ra, là thanh đao Ninh Tề giấu trong tay áo!

Thái tử nói không sai, cậu là người của Ninh Dịch, cậu ta chính là một trong những hậu chước mà Ninh Dịch giấu bên người Thái tử!

Lúc này Thiều Ninh đang phơi lưng ra trước mặt cậu ta, không hề phòng bị!

Phượng Chi Vi trống tay xuống nền nhà, lòng bàn tay ướt đẫm. Hoàng tộc Ninh thị này ai nấy đều mưu mô tính toán, ai nấy đều dóc hết tâm cơ, rồi cuối cùng chẳng biết ai là bộ ngựa ai là chim sẻ(*)!

(*) Có câu bộ ngựa bắt ve chim sẻ đứng rình (để bắt bộ ngựa), ý nói không biết ai đang săn ai, ai là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Nàng thấy ống tay áo của Ninh Tề khẽ run rẩy, hình như đang do dự xem có nên xuống tay với Thiều Ninh hay không. Mặt đất sáng lấp lóe, cho thấy thanh đao cũng không ngừng run rẩy.

Phượng Thi Vi đang lựa thời cơ ra tay.

Thái tử bỗng cười gằn: “Không giúp ta! Không ai chịu giúp ta cả! Được lắm!”

Trường kiếm của hắn khẽ run, nhắm thẳng vào ngực Thiều Ninh. Đòn tấn công này ẩn chứa cuồng nộ, nhìn khí thế hung hãn kia, thì hẳn là muốn xâu Thiều Ninh vào thân kiếm!

Trong tích tắc Phượng Thi Vi đã lao ra.

Trong tích tắc Ninh Tề đột ngột vùng tay, trong tay lấp lóe ánh sáng, “keng” một tiếng chống đỡ trường kiếm của Thái tử. Nhưng do chùy thủ quá ngắn, không chịu nổi lực bổ xuống này, nên cậu ta linh động kéo Thiều Ninh rời khỏi vòng kiếm, ném ra hành lang ngoài cửa, vừa ném vừa sờ tay lên ngực.

Cậu ta vừa hành động, hắc y nhân đeo mặt nạ vẫn đứng bên cửa sổ lập tức vùng tay, một luồng kinh phong nổi lên, khiến động tác của Ninh Tề chậm lại.

Mà Thiều Ninh bị ném mạnh, không thu hồi được quán tính liền đập người vào hành lang. Tòa lầu này đã lâu chưa được tu sửa, lan can tức khắc vỡ ra, Thiều Ninh hét lên hãi hùng rồi rơi xuống. Lúc này Phượng Tri Vi đã nhào ra, hắc y nhân kia thấy nàng, ống tay áo vừa nâng lên đã đột ngột thu lại.

Phượng Thi Vi không đếm xỉa đến gã, lao ra định kéo Thiều Ninh lại. Thiều Ninh ra sức đưa tay tóm chặt lấy nàng, dùng sức quá mạnh suýt nữa thì kéo trật cả khớp Phượng Thi Vi. Phượng Thi Vi nhện đau, đang định kéo Thiều Ninh lên thì bỗng thấy trước mắt mình bùng sáng, xung quanh rộ lên tiếng reo hò, sau đó một mũi tên lửa tựa con rồng đỏ bay vút qua bầu trời, mang theo tiếng giúp rít gào lao thẳng tới sau lưng nàng.

Đằng sau thấp thoáng nghe tiếng người “à” lên một tiếng cụt lủn, rồi một luồng chất lỏng nhớp nhúa phun lên sau gáy nàng. Có thứ gì đó nặng nề đổ sập

vào nàng, khiến Phụng Thị Vi vừa mới kéo Thiệu Ninh lên được một đoạn, đã bị nó đẩy xuống khỏi lan can!

Mọi chuyện xảy ra trong chớp nhoáng.

Phụng Thị Vi chỉ kịp ông chặt Thiệu Ninh.

Bốn bề tiếng gió vô vu, ánh lửa chớp chòn mê loạn. Giữa ánh lửa đảo điên, thiết giáp như suối, vương kỳ bay phấp phới, người kia thúc ngựa lao đến, cầm bảo màu nguyệt bạch, kim quan lấp lánh, nhìn đắm đắm vào Phụng Thị Vi đang bảo vệ Thiệu Ninh rơi xuống.

Rồi y nở một nụ cười lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Từ Nay Là Định

Type: Huyền

Hoa rơi trước cung, người gieo trước lầu.

Hàng nghìn ngọn đuốc soi tỏ bầu trời tối sập trước bình minh, tựa như vô vàn vì sao lơ lửng bay lên giữa trùng trùng cung khuyết. Trước tòa lầu cũ kỹ màu đen, trăm vạn thiết giáp lặng lẽ đứng nhìn hai bóng người mảnh mai ôm nhau quay cuồng rơi xuống, như hai phiến lá liễu cuốn bay theo gió giữa trời đất mệnh mang; nhìn những mũi tên lửa như nộ long chẳng biết bay ra từ góc nào, chớp mắt như những vệt sao băng nhắm thẳng vào Thái tử đang đuổi theo Thiệu Ninh ra ngoài. Tên cấm, lửa nhen, máu phun, bụi trần rơi rụng.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết ngắt ngứ, Thái tử hoàng triều gục nửa người lên lan can, đầu chậm rãi cúi gục xuống, như đang hướng vạn quân dưới lầu, sám hối cho một cuộc đời cuồng vọng phóng túng, bằng phẳng tầm thường.

Nào những ngôi cao hoàng triều, tôn vinh tối thượng, đã tâm bất diệt, nào những mộng tưởng hăng hái về lên khi đã rơi vào đường cùng, đến một mai, đều hóa thành tro bụi.

Thân phận cao quý nhường nào, lại chết hèn hạ như thế.

Người sắp sửa ngã xuống, lá sắp sửa rơi rụng.

Chân trời đột ngột nổi lên một luồng gió, rơi xuống vài hạt mưa, ánh đuốc lập lòe lay động, khiến tầm nhìn của người ta cũng chớp chòn theo. Trong tầm nhìn chớp chòn ấy, họ thấy sắc xanh thiên thủy loang ra.

Người kia bay vút qua thân lầu như một con ngựa nhẹ, lao theo hai người rơi xuống trong tích tắc. Mọi người ngửa đầu lên nhìn, biết y không thể cứu hai người một lượt, lại không biết y sẽ cứu ai.

Ninh Dịch ngồi cao cao trên lưng ngựa, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo. Tất cả đều nằm trong tính toán của y – Cố Nam Y nhất định sẽ cứu Phụng Tri Vi, vậy là, Thiệu Ninh sẽ tiêu đời.

Hay lắm, hay lắm.

Cố Nam Y bay vút qua không trung.

Y không hề đưa tay ra đỡ ai, mà chỉ từ giữa hư không, phất nhẹ tay áo.

Sắc trời hừng sáng, giữa hoa cỏ xanh um nổi lên hơi nước mờ mờ, trong lành như băng. Người kia lướt thẳng trong không trung, dù đang chuyển động vẫn toát ra khí chất tĩnh tại như vực thẳm, tư thái thông dong phất tay giữa làn sương nhạt màu tựa như vị thần đón gió thổi qua giữa mây tiên mờ ảo.

Mọi người ngóng nhìn, tinh thần chấn động.

Cái phẩy tay kia đã tách rời Phụng Tri Vi và Thiệu Ninh, rồi Cố Nam Y đưa ngón tay điểm vào giữa ngực Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi đang rơi xuống, chợt thấy thân thể mình nhẹ bẫng đi, tay chân đột ngột thả lỏng. Nàng bất giác hít vào một hơi, không khí lưu thông trong cơ thể, thể rơi cũng chậm lại hơn.

Thiệu Ninh bị đẩy ra, không hiểu vì sao thân thể lại bay chênh chếch ra ngoài. Cố Nam Y xoay ngang bàn tay vỗ một phát, Thiệu Ninh rơi xuống theo một đường vòng cung rất dài, vừa vịn được cao thủ trong đám thị vệ nhảy lên đỡ được.

Lúc này Cổ Nam Y đã nắm được tay Phượng Tri Vi, y thông thả đáp xuống, tay áo hai người phản phật bay giữa không trung, tư thế nhàn nhã, dù nhìn bề ngoài chỉ là hai nam tử, nhưng cũng toát ra phong tư trác tuyệt khiến người ta mê mẩn không thôi.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, trừ một vài người ra, số đông còn lại chỉ thấy Công chúa Thiệu Ninh bị đẩy ra rồi rơi chênh chếch xuống cho Cổ Nam Y cứu Phượng Tri Vi, mà không biết giữa chừng còn rất nhiều động tác. Họ cũng không biết nếu chẳng nhờ tay người khác giúp đỡ, thì những động tác này căn bản không thể hoàn thành.

Ninh Dịch hiển nhiên là một trong số ít nhìn ra.

Ánh mắt y chột dừng trên đỉnh lâu, nơi đó, có một đen nhoáng qua rồi biến mất.

Mới vừa nãy thôi, khi Thiệu Ninh bị tách ra rồi rơi xuống, người kia đã đứng trên lầu can thiệp, dùng chân lực cách không giúp Cổ Nam Y đẩy chênh hướng rơi của Thiệu Ninh.

Gã là ai nhỉ?

Người của Thái tử ư? Vậy thì sao lại hợp tác với Cổ Nam Y?

Y hơi ngửa đầu, suy ngẫm hết thấy những tình tiết kỳ lạ ở giữa, cố ý bắt ép bản thân không nhìn đến bàn tay hai người đang nắm lấy nhau kia.

Không nhìn đến Phượng Tri Vi.

Y vẫn cứ bình tĩnh như thế, không để cho bất cứ kẻ nào thấy ánh mắt ngập tràn đau thương của mình sau con kính hải.

Thấy nàng rơi xuống, y giật mình; thấy nàng che chở Thiệu Ninh rơi xuống, y chấn động; sau giật mình và chấn động, là cơn giận bốc cao, rồi lại thê lương đến không thể đề nén.

Mấy câu đàm phán trước lầu Thiên Ba vẫn còn văng vẳng bên tai, mà mới qua nửa ngày đã thấy nàng nuốt lời ngay trước mặt.

Nàng vĩnh viễn là như thế, đeo mặt nạ nói lời ngon ngọt, hề quay lưng là quảng mọi lời hứa lên chín tầng mây. Vĩnh viễn lấy phong thái đẹp để mê người mà vung dao nhắm vào y.

Còn y, đến bao giờ mới hết mềm lòng?

Bây giờ mới thôi? Mới thôi để lại một tai họa phản phúc vô thường, tâm tư như vực thăm?

Trước kia còn có thể tự nhủ với lòng, một Vương gia không đắc sủng, cần gì phải làm chuyện thừa thãi? Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, y đã bước lên con đường này, trước mắt là cuộc chiến tranh đoạt đầm máu chốn hoàng triều, sau lưng gánh vác tính mạng gia đình của nghìn vạn người. Y không được phép lùi bước và mềm lòng thêm mây may nào nữa.

Nếu cứ để tâm tư nhượng bộ từng bước một như thế, đến cuối cùng sẽ không địch nổi thiên ý lạnh lùng.

Ngụy Tri, Phượng Tri Vi.

Ta và người, từ giờ trở đi.

Là địch.

Phượng Tri Vi đứng đằng xa dõi mắt nhìn Ninh Dịch.

Người ấy ngẩng đầu, cao cao trên lưng ngựa, trước mắt là mây trời ùn ùn, sau lưng là nghìn vạn thiết giáp. Đôi mắt y thu trọn cả đất trời, nhưng chỉ riêng nàng là không có trong đôi mắt ấy.

Nàng nhìn y trân trân, chỉ đổi lại một tiếng thở dài lặng lẽ.

Có những việc nàng không cố ý làm, nhưng không hiểu vì sao vận mệnh nàng cứ như được một bàn tay sắp xếp, khiến mỗi bước đi của nàng đều đối lập với y.

Nàng không định giải thích.

Đâu phải cứ giải thích là được, khi nàng ôm Thiệu Ninh rơi xuống khỏi tinh trai và y vừa vịn thúc ngựa đến nơi, thu trọn cảnh này vào đáy mắt, thì thiên ý đã thành.

Tổng quân Ngự Lâm quân còn chưa hoàn hồn lau mồ hôi tiến lên, luôn mồm cảm tạ Phượng Tri Vi và Cổ Nam Y, ra sức lấy lòng - bệ hạ đã khởi hành từ đại doanh Hồ Uy về cung, một khi biết tin Công chúa Thiệu Ninh được Ngụy tiên sinh cứu, người nhất định sẽ phong thưởng hậu hĩnh, phải nhân lúc này mau chóng tạo dựng quan hệ.

Thiệu Ninh chạy tới, búi tóc nàng ta xộc xệch, một bên hải rơi mất, trước bao con mắt dõi theo nàng ta vừa khóc vừa cười, vòng tay ôm cổ Phượng Tri

Vi, “Ngụy Tri! Ngụy Tri! Ngụy Tri!”

Nàng ta không hề cảm tạ ơn cứu mạng của Phụng Tri Vi, cũng bấp chấp người cứu mình thật ra không phải Phụng Tri Vi. Nàng ta gọi trong làn nước mắt rung rung, dường như muốn bộc lộ hết sự kích động tràn trề của mình thông qua cái tên này.

Nhiều binh lính xấu hổ cúi đầu, phi lễ chó nhìn.

Các trọng thần mới đến quay sang nhìn nhau – Công chúa dám làm thế trước mặt mọi người, thật sự không màng đến thể diện của hoàng gia nữa sao? Một khi chuyện này đồn ra ngoài, sau này biết phải xử lý thế nào?

Phụng Tri Vi khẽ cười, đẩy Thiệu Ninh ra, lùi lại ba bước, khom lưng.

“Điện hạ,” Nàng cất giọng ôn hòa mà áy náy, “Vừa rồi vì thần vô ý bị đụng, khiến Công chúa cũng bị kéo xuống theo. Đây đều là tội của vi thần, xin điện hạ trách phạt.”

Nàng lại cười: “May mắn thoát nạn, vi thần cũng kích động hết như Công chúa, thất lễ rồi.”

Ý nàng hết sức rõ ràng – tôi không cứu Công chúa, tôi bị Thái tử đụng nên mất thăng bằng, hại Công chúa rơi xuống lầu theo, giờ ci coi như lấy công chuộc tội.

Mà cử chỉ không phù hợp của Công chúa, chẳng qua do Công chúa quá mừng rỡ vì may mắn thoát nạn đó thôi – Nàng không báo Thiệu Ninh thất lễ mà bảo mình thất lễ, nhưng nàng tin chắc... Công chúa sẽ hiểu.

Thiệu Ninh đứng ngây ra tại trận.

Các đại thần thờ dài.

Phụng Tri Vi cũng đã tránh ra.

Nàng mắt hững, khẽ mỉm cười, dắt Cổ Nam Y vào một góc khuất, chờ bệ hạ hồi cung sẽ trả lại lệnh bài Hồ Uy quân.

Góc khuất kia yên tĩnh vắng vẻ, Cổ Nam Y thích sự yên tĩnh này, y chui vào bụi hoa lần lượt ném thử cỏ trong ấy xem có ngọt không. Cảnh chém giết máu chảy thành sông vừa phơi bày trước mặt hình như hoàn toàn không ảnh hưởng đến y.

Phụng Tri Vi ngấm ngấm y một hồi, bỗng dung vòng ra trước mặt y, ánh mắt xuyên qua tấm mạng vĩnh viễn không rời xuống của y, hỏi:

“Nói cho tôi biết, rốt cuộc huynh là ai?”

Tiếng gió vi vu, hương hoa phảng phất, tia nắng ban mai mỏng manh sắp sửa rơi vào mắt.

Giương mặt nấp sau tấm mạng che của y, vẫn xa xôi như ở cuối chân trời.

Lần đầu gặp gỡ ở tiểu viện trong kinh, nàng vô cớ biến thành tù binh của y, rồi y cũng vô cớ bị nàng dẫn đi khắp nơi, trở thành vệ sĩ của nàng. Mấy tháng bên nhau, hình như y chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải tìm lại cuộc sống ban đầu của mình. Dường như ngay từ đầu, y đã ở bên nàng vậy.

Nhưng nàng vẫn luôn biết, y thật sự là một bức tượng ngọc ruột đặc, từ trong ra ngoài.

Cũng chỉ có người như thế, mới chiếm được lòng tin tuyệt đối không phòng bị. Nhưng chuyện tối nay quá mức kỳ quặc, khiến nàng không thể tiếp tục làm ngơ.

Có thể bị giấu diếm, nhưng không thể bị lợi dụng.

Cứ ngỡ thiếu niên chỉ khăng khăng nhìn một thước ba tấc xung quanh sẽ không hồi đáp câu hỏi của nàng.

Nhưng y lại quay đầu, lần đầu tiên nhìn nàng chăm chú.

“Ta là...”

“Ngụy đại nhân!”

Một tiếng gọi gấp gáp cắt ngang những lời chuẩn bị thốt ra, nội thị bên Thiên Thịnh đế chạy tới như bay, kéo Phụng Tri Vi đi thẳng.

“Bệ hạ cho gọi ngài!”

Phụng Tri Vi không còn cách nào khác, bị kéo đi còn không quên tranh thủ dặn dò tha thiết: “Lát nữa nhớ phải nói cho hết câu, bằng không sẽ chết người đấy.”

Người kia nghiêm túc gật đầu.

Thiên Thịnh để đứng dưới lầu tình trai, ngẩng đầu nhìn lên trên. Thi thể Thái tử đã được thị vệ khâm liệm, mà Hoàng đế vẫn nhìn đắm đắm vào thành lan can vỡ vụn, như muốn nhìn thấu những vết máu chưa khô này để hình dung ra tư thế cuối cùng của đứa con trưởng trước khi lìa đời.

Dưới vòm trời xanh biếc, lan can mở ra một lỗ hồng xiêu vẹo, then ngang gãy nát lung lay trong gió muốn rời xa, tựa như một cụ già móm mém đang mỉm cười trào phúng và thê lương.

Từ xa nhìn lại, bóng lưng của Hoàng đế trong già nua và mệt mỏi khôn cùng.

Cả đời sinh được hai mươi sáu đứa con trai, trừ số chết non chỉ còn mười sáu. Trong mười sáu người, thì bốn người chết yểu ở tuổi thiếu niên, hai người phong vương rồi sinh bệnh chết. Vụ Tam hoàng tử oán vị mất thêm ba người, tàn phế một người. Đến bây giờ, đứa con trưởng, người thừa kế hoàng triều, cũng lìa đời.

Hoàng tộc Ninh thị vốn là một gốc cây cành lá sum suê, qua những cuộc đấu đá trải dài năm này qua năm khác, cuối cùng chỉ còn lác đác như cây mùa rụng lá.

Ninh Dịch quỳ trước mặt ông, đang thấp giọng tạ tội một cách chân thành.

Phượng Tri Vi nghe được mấy câu cuối cùng của y"... Lỡ trúng tên lạc không kịp cứu viện... Nhi thần sơ suất, tự nguyện lãnh tội... Chỉ mong Phụ hoàng giữ gìn long thể, nghĩ đến muôn dân trong thiên hạ..."

Hay cho một màn hiếu tử tình thâm.

Phượng Tri Vi lẳng lặng đi tới rồi quỳ xuống, Ninh Dịch liếc thấy nàng, lập tức tâu lên Thiên Thịnh đế: "Thiều Ninh rơi xuống lầu, nhi thần ở xa không kịp cứu viện, may có Ngụy tiên sinh xả thân cứu giúp. Một kẻ văn nhân lại anh dũng nhường ấy, nhi thần cảm kích vô cùng."

Thiên Thịnh đế hài lòng liếc mắt sang phía nàng, Phượng Tri Vi âm thầm thở dài, đành khiêm tốn tạ ơn: "Điện hạ khen làm rồi, vi thần thật sự không dám nhận xứng công lao..."

"Thiều Ninh!" Ninh Dịch đã kịp gọi Thiều Ninh đến. Thiên Thịnh đế nhìn con gái đầy yêu thương, đáy mắt có vẻ vui mừng vì con gái may mắn sống sót. Hồn vía Thiều Ninh vẫn còn trên mây, trước câu hỏi tha thiết của Phụ hoàng, nàng ta chỉ đáp nhát gừng, khóe mắt cũng không ngừng liếc sang phía Phượng Tri Vi.

Liếc liên tục đến nỗi Thiên Thịnh đế cũng nhận ra, hết nhìn Thiều Ninh lại nhìn sang Phượng Tri Vi, đáy mắt lóe lên một tia u ám.

Thi thể của Thái tử được lấy vải lĩnh vàng che lại khiêng đến chờ Thiên Thịnh đế ra lệnh. Thiên Thịnh đế không hề bước lên, nhắm mắt hồi lâu rồi nhát tay thờ dài: "Hãy quản tạm trong Đông cung, không cần gọi nội ngoại thần tiến cung khóc tang."

Có nghĩa là – không hạ táng theo nghi lễ của Thái tử.

Ninh Dịch hình như không nghe thấy những lời này, sắc mặt trước sau vẫn xót xa đau đớn, lét bằng đầu gối đến trước thi thể Thái tử, cất tiếng nghẹn ngào: "Đại ca...", rồi phủ phục xuống khóc rất lâu, không nói nên lời.

Sắc mặt Thiên Thịnh đế đau thương lại có phần được an ủi.

Thiều Ninh đột ngột tiến lên.

Sắc mặt nàng ta đang hốt hoảng, sau khi thấy thi thể huynh trưởng ruột thịt thì bỗng dung thanh thản hơn rất nhiều. Nàng ta chậm rãi tiến tới, quỳ ở phía bên kia thi thể Thái tử, đối diện Ninh Dịch.

Bộ xiêm y màu hạnh hoàng nhuộm máu và vương đầy khói bụi phủ lên vạt áo màu vàng tươi thuê hình hắc long cũng loang lổ máu. Thiều Ninh vén lớp vải lĩnh vàng, nhìn đắm đắm vào thi thể huynh trưởng chết không nhắm mắt, hồi lâu, mới đưa tay khép khuôn miệng Thái tử mở rộng toan ho vang trước khi chết.

Rồi nàng ta gọi: "Đại ca."

Giọng nói bình lặng, thanh lãnh như những hạt ngọc băng va nhau, hoàn toàn trái ngược với vẻ đau thương tang tóc của Ninh Dịch.

"Mới vừa rồi, trong khoảnh khắc rơi xuống lầu, muội bỗng dung ngộ ra một điều." Thiều Ninh vuốt ve gương mặt lạnh lẽo như băng của Thái tử, "Thì ra huynh mới là người đáng thương nhất."

"Huynh muốn giết muội, muội không trách huynh." Nàng ta tí mỉ sừa sang lại ống tay áo của Thái tử, "Nguyện vọng cuối cùng trước khi huynh chết, muội không thể bằng lòng. Nhưng hôm nay, tại đây, muội thể với huynh: tâm nguyện còn lại của huynh, muội nhất định sẽ hoàn thành thay huynh."

Rồi nàng ngừng đầu, nhìn vào Ninh Dịch phía đối diện, nở một nụ cười kỳ quái.

"Lục ca, huynh nói xem có đúng không?"

Ninh Dịch nhìn nàng ta.

Hồi lâu, y mới ôn hòa nói: “Muội muội, muội đau lòng phát điên rồi, hay là về nghỉ ngơi đi.”

“Đạ, lục ca, chuyện về sau phải phiền huynh vất vả rồi.” Thiều Ninh chậm rãi đứng lên, không hề liếc Thái tử lấy một cái, “Huynh nhất định phải giữ gìn thân thể đấy.”

“Thiều Ninh, muội trưởng thành rồi.” Ninh Dịch vui vẻ nhìn nàng ta, “Tiểu nữ trong khuê phòng đã trưởng thành, biết lo chung nỗi lo với Phụ hoàng huynh trưởng, ca ca vui thay cho muội.”

Sắc mặt Thiều Ninh biến đổi – nàng ta đã đến tuổi cập kê, đáng ra nên sớm tuyển phò mã. Trước kia nàng ta còn y vào sự cưng chiều của Phụ hoàng và Thái tử để kéo dài thêm từng ngày, nhưng đến hôm nay, còn ai chịu giúp nàng ta kiếm cố như đại ca nữa? Còn ai giống như đại ca, thay nàng ta chống đỡ áp lực của triều thần, đưa nàng đến thư viện Thanh Minh thoải mái học hành?

Biển máu chao nghiêng, tham vọng quý quyết, rồi đến một mai, người thân vĩnh biệt.

Thiếu nữ loạng choạng đứng lên, bàn tay siết thành nắm đấm bên dưới ống tay áo, siết chặt không buông.

Một ván cờ gió tanh mưa máu của hoàng gia, viết trên sách sử chẳng qua chỉ là bốn chữ “Canh Dân chi biến” sơ sài. Cũng như những sinh mạng ấy, rồi cũng chỉ còn là những con số tử vong lạnh lùng.

Con số tử vong cực lớn, Sở vương điện hạ dẫn Tam Pháp ti dốc sức truy đuổi tấn công, nhỏ cỏ tận gốc, vây cánh Thái tử và những người bị nghi là vây cánh Thái tử trở thành vật hi sinh trong Canh Dân chi biến. Cuối xuân đầu hạ năm Thiên Thịnh thứ mười sáu, vô số đầu người đã rơi trên đường phố chính của kinh đô, khiến nhiều năm sau những kẽ gạch trên nền đá lát của pháp trường vẫn đọng lại vết máu đen thẫm không tài nào tẩy sạch.

Thái tử bị phế làm dân thường, chôn cất ở ngoại thành, các con lưu đầy lên biên ải phương Bắc, đời đời không về kinh.

Ngũ hoàng tử liên quan tới vụ án mưu hại lão thần khai quốc năm xưa, bị buộc giao quyền chỉ huy Ngự Lâm quân, xuất kinh đến Giang Hoài đạo kiểm tra công trình kênh đào Long Xuyên nối liền hai miền Nam Bắc – công trình này mới khởi công, dự tính trong ba năm sẽ hoàn thành. Nên trong ba năm ấy, Ngũ điện hạ sẽ rất hiếm khi được về kinh du ngoạn trừ các dịp lễ Tết hoặc được triệu về.

Trái lại Thái hoàng tử có thể thuận lợi thoát khỏi án cũ, nhưng từ đó trở đi cũng thu mình hơn nhiều, chỉ đóng cửa không tiếp khách, chuyên tâm đọc sách.

Người kế vị ngai vàng đã chết, hai vị Hoàng tử được yêu thương nhất lại liên tiếp gặp trắc trở, so với họ thì Sở vương điện hạ xưa kia vẫn không được coi trọng nay lại lên như điều gặp gió. Tháng Sáu năm Thiên Thịnh thứ mười sáu, Hoàng đế ban cho Sở vương ba hộ vệ, chương quân Trường Anh vệ, nghi trượng thần vương tăng thêm mười sáu hộ vệ hạng nhất nhì ba, chương quân bộ Hộ, cũng cai quản doanh điền (*) và công việc thủy lợi ở kinh kỳ.

(*) Doanh điền: Chi những khoảnh ruộng công của nhà nước, cho dân trồng cấy và thu tô.

Vinh quang và thực quyền nối đuôi nhau kéo đến.

Sau biến cố Canh Dân, Ninh Dịch cũng khiến Hoàng đế rất mực yên tâm. Trong đợt thay máu mới này, nhiều chức vị quan trọng trong triều dần dần trống chỗ nhưng Ninh Dịch không vội vã cài tay chân của mình vào - mấy năm nay y chưa bao giờ thu nạp môn khách kết giao ngoại thần, chỉ làm một vị Vương gia đơn thuần.

Hình tượng của y vẫn hoàn toàn là một thân vương trung thành với nước, chỉ biết làm tốt việc của mình, các chức vị vẫn chiếu theo lệ cũ, do bộ máy các cấp đề cử lên và chọn lựa thông qua thư viện Thanh Minh.

Chỉ có Phụng Tri Vi hiểu rõ, Ninh Dịch không cần bồi dưỡng môn hạ, vì Thanh Minh đã vốn thuộc về y rồi.

Phụng Tri Vi cũng thăng quan, còn chưa nhậm chức đã được thăng chức. Do cứu viện Công chúa, nên ngoại trừ chức Học sĩ Triều Hoa điện không đổi, nàng còn kiêm thăng chức Hữu trung dẫn của Hữu Xuân phường và Ti nghiệp của thư viện Thanh Minh. Chức trước là hầu Thái tử đọc sách, phụ trách đọc và giảng giải tấu thư cho Thái tử. Giờ không có Thái tử, nên nó chỉ là chức suông. Nhưng chức sau rất hữu dụng – chính là Phó Viện trưởng của thư viện Thanh Minh.

Phụng Tri Vi tiếp chỉ, trong lòng khổ sở vô cùng – cô nương đây thật sự không muốn có dịp chạm trán Sở vương điện hạ chút nào...

Phủ đệ mới của nàng cũng nằm trong ngõ Tây Hoa, xa xa đối diện với Thu phủ. Phủ này nàng cố ý chọn lựa, sau biến cố ấy một loạt vây cánh Thái tử thất thế, trong đó có Hữu trung dẫn cũ bị sung quân lưu đầy, nàng liền xin phủ đệ của ông ta để làm hàng xóm với nhà câu.

Thu phủ đạo gần đây cũng không mấy suôn sẻ, Thu Thượng Kỳ xưa nay vẫn thân cận với Ngũ hoàng tử, giờ ắt sa thân vào pháp đình.

Đại Liêu mấy năm nay không ngừng phá rối biên cương, khiến Thiên Thịnh đế rất đau đầu. Thu Thượng Kỳ từ hồi qua lại với “Quốc sĩ” Ngụy tiên sinh bỗng thông minh lên rất nhiều, hiến kế rằng Đại Liêu nằm về phía Đông Bắc của Thiên Thịnh, đất đai cần cỗi con người dữ dằn tài nguyên khan hiếm, cho nên mới xảy ra chuyện giành giật cướp bóc. Chi bằng hãy mở một “chợ buôn ngựa” ở biên cảnh, trao đổi ngựa Liêu với đồ sắt lúa gạo vải vóc trong nước, có thể bảo đảm một cõi bình an.

Thiên Thịnh để tiếp nhận kẻ sách, nào ngờ sự tình lại phát triển theo hướng bất lợi. Đại Liêu không tuân quy tắc, bán toàn ngựa gầy, lại ép phải trả giá cao, thậm chí còn “sớm buồn tối cướp”, ban sáng bán một đám ngựa gầy, đến tối lại đi cướp về.

Thiên Thịnh để nổi giận, Ngự sử trong triều thừa cơ hội buộc tội, Thu Thượng Kỳ sút đầu mẽ trán.

Phượng Tri Vi ngồi trong tiểu đình nhà mình, phóng mắt nhìn sang mái ngói cong cong bên Thu phủ, mỉm cười uống trà, nhủ thầm mình nên lựa lúc nào và lấy thân phận gì để đi báỉ phỏng Thu phủ một lần nhỉ?

Chợt có tiểu tư dẫn theo một nội thị bước vào phủ, người này thần thần bí bí, vào phủ hồi lâu, Phượng Tri Vi cũng thần thần bí bí tiễn người ra khỏi cửa.

Rồi nàng đứng sau cửa trăm tư – Thiều Ninh tìm mình, có việc gì thế?

Nàng chợt nhớ ra dạo này mình lo chuyển nhà, nên đã quên bém đi vấn đề mình đã hỏi Cố Nam Y ngày ấy, vội vàng đi hỏi lại.

“Hôm ấy huynh đã nói huynh là ai nhỉ? Huynh nói hết câu cho tôi nghe có được không?”

“Hà.” Cố thiếu gia đang kẹp hồ đào, dạo gần đây y mê cái món này, nghe nàng hỏi vậy thì thông thả đáp:

“... Ta là người của người.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thế Cục Hồng Nhan

Type: Huyền

Phượng Tri Vi ung dung ngồi xe lát dạ xanh dán giấy dầu, mắt lim dim khép hờ, gương mặt nhỏ nhắn hơi nhợt nhạt.

Nàng bị ai kia dọa sợ muốn chết, đến nay vẫn chưa hết kinh hãi.

Cố thiếu gia tiếc chữ như vàng, nhưng mỗi chữ thốt ra đều cho người ta cảm giác như đang nuốt vàng.

“Ta là người của người.”

Ngắn gọn, thẳng thắn, hùng hồn, đáng sợ.

Phượng Tri Vi như sét đánh ngang tai không dám hỏi vặn lại một câu nào, lập tức bỏ chạy khỏi phủ theo lời mời của Công chúa Thiều Ninh, ban đầu còn toan lần lựa một chốc mà giờ cũng quên sạch ý định này.

Xe dần dần rẽ ra khỏi đường chính, rồi dừng lại trước một quán rượu nhỏ không hề bắt mắt trong một ngõ sâu.

“Không vào cung à?” Phượng Tri Vi nhủ mảy, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn, xuống xe ngoái nghiêng bốn phía thì thấy thấp thoáng có đầu ai thấp thò, chắc là hộ vệ của Thiều Ninh.

Dạo gần đây nàng cũng thỉnh tai tinh mắt hơn một chút, mà kẻ cũng lạ, từ ngày nàng học vài phương pháp luyện khí trong quyển sách nhỏ kỳ quái kia thì luồng khí khô nóng trong cơ thể nàng cũng ngày càng dịu lại. Nhưng hai lần nàng cảm nhận được rõ ràng nhất, lại là lần nàng suýt bị Ngũ di nương lôi xuống nước toan chìm chết và lần rơi xuống lầu. Sau hai lần ấy, cơ thể nàng vô cùng thoải mái, có cảm giác như thay da đổi thịt sâu thêm một tầng.

Thứ cảm giác này đã hai lần nảy sinh trong cảnh cận kề cái chết, giữa chúng có mối liên hệ gì chăng?

Phượng Tri Vi nhớ lại cái điểm tay của Cố Nam Y vào hôm rơi xuống lầu, nhớ đến hắc y nhân đáng vẻ quen thuộc trong lầu lĩnh trai, trong lòng đã lờ mờ hiểu ra.

Nội thị đi trước dẫn đường, thâm viện của tiểu lâu vô cùng yên ắng, chỉ nghe tiếng bước chân vang vọng. Rèm cửa vén lên, Thiều Ninh đứng tựa vào cửa nhìn nàng tươi cười.

Phượng Tri Vi dừng bước.

Trong tích tắc, nàng rất muốn co cẳng chạy biến đi, cũng rất muốn đập chết Cố thiếu gia - nếu không bị huynh dọa sợ, tôi nào có ngu dại đến nỗi không kịp suy xét nhiều đã chui đầu vào thế cục hồng nhan này?

Thế cục hồng nhan.

Tiền viện thanh nhã, trăm hoa đua nở, những dây leo mềm mại cuốn hờ xúc tu, cây bóng nước tươi tắn cành lá khê rung rinh, cũng không sánh bằng vẻ phong lưu của người sau bức rèm cuốn.

Áo tường phượng vạt ngắn liền tay màu hồng nhạt, váy xếp ly cùng màu, toàn thân mềm mại yêu kiều. Trên búi tóc đen của thiếu nữ cài thoa ngọc khắc hình bướm và trâm vàng hình tay phật đỉnh mũ nãi, minh châu nhu hòa mũ nãi sang trọng, tôn lên đôi mắt lấp lánh rực rỡ, tỏa sáng bốn bề.

Công chúa hoàng triều ăn vận lộng lẫy đứng sau rèm, eo nhỏ như bó, da trắng hơn tuyết, trong căn phòng tối tăm lại càng tỏa sáng, kiều diễm vô ngần.

Phượng Tri Vi nhìn gương mặt kia, lại thấy cõi lòng ngập tràn hoảng hốt.

Ánh mắt nàng thoáng rung động, rõ ràng rung động này là vì chuyện khác, nhưng nhìn qua đôi mắt e thẹn và mừng rỡ của Thiều Ninh lại hóa thành hiểu lầm nghiêm trọng. Nàng ta chột thẹn thùng hơn gấp bội, túm bức rèm châu kia xoắn xoắn, đáng vẻ ngang ngạnh thẳng thắn ngày xưa bỗng dưng bay tuốt đến nước Trảo Oa (*).

(*) Trảo Oa: Tức đảo Java thuộc Indonesia bây giờ, ý là bay đi rất xa.

“Công chúa.” Phượng Tri Vi bây giờ đã kịp phản ứng, khom lưng cách rèm một quãng xa, “Không biết Công chúa hẹn gặp bên ngoài cung, ngoại thần không dám vượt rào... Xin cáo từ.”

Nói rồi đi thẳng, bước chân rất nhanh, lập tức nghe một tiếng kêu khê khàng sau lưng: “Ngươi... Ngươi đứng lại. Đứng lại cho ta!”

Chữ “ngươi” đầu tiên còn hơi kinh ngạc, lưỡng lự và hấp tấp, chữ “ngươi” thứ hai bắt đầu lấy lại sự ngang ngạnh và tự phụ vốn có của thiếu nữ kia.

Phượng Tri Vi âm thầm thở dài, đứng lại, xoay người, sắc mặt có vẻ miễn cưỡng.

“Ta tìm ngươi, vậy mà ngươi dám đi.” Thiều Ninh cũng bất chấp ngượng ngùng, quăng rèm chạy tới, túm lấy tay áo Phượng Tri Vi.

Ngón tay nàng ta thon thon, lại son móng đỏ rực rỡ, son quá đậm quá chói, đưa tay ra cứ như rỏ máu. Cố Nam Y đứng bên cạnh cảm thấy hai bàn tay này xem ra rất có vấn đề, bèn phát tay áo, Thiều Ninh bị hất văng ra.

Bốn phía vang lên những tiếng hô nhỏ, khoanh sân vừa rồi còn vắng tanh, giờ bỗng xuất hiện rất nhiều người lao ra đỡ Thiều Ninh.

Thiều Ninh còn đang lơ lửng trên không, áo váy hồng nhạt tung bay mềm mại, mà giọng điệu lại đặng đặng sát khí: “Quảng tên họ Cố này ra ngoài cho ta, quảng xuống công rãnh thôi thôi ấy!!”

Bọn thị vệ lưỡng lự nhích lại gần, Cố Nam Y không thêm liếc mắt, chỉ phui tay làm bắm: “Rất những phẩn!” Rồi hát hơi mấy phát liền.

Thiều Ninh được đỡ, mặt mũi tái xanh.

Phượng Tri Vi cười khê, nhắc nhở đám hộ vệ này: “Cố tiên sinh là Ngự tiền đối đạo hành tẩu bệ hạ mới ngự phong. Quan võ tứ phẩm.”

Đám hộ vệ lục phẩm tui ngưu lui xuống...

“Giúp tôi canh giữ bên ngoài... không để kẻ khác tiếp cận nhà chính.” Phượng Tri Vi kiễng chân, khê dặn dò bên tai Cố Nam Y, rồi nghênh đón Thiều Ninh, “Công chúa cho gọi vì thân, có chuyện gì quan trọng?” Ngón tay thuận thế ngoắc một cái, Thiều Ninh đỏ mặt, ngoan ngoãn bị nàng ngoắc và phòng.

Trong phòng rèm che trướng rủ, trên sập đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bày mấy món điểm tâm, hoa quả và đặt một bình bạc với hai ly rượu, xem ra Thiều Ninh còn định mời nàng uống chút rượu.

“Buổi chiều vì thân còn phải đi điểm danh, Công chúa có việc xin hãy dặn dò.” Phượng Tri Vi đổi khách thành chủ, chủ động rót rượu cho Thiều Ninh, rót cho nàng ta rất đầy, còn chén của mình lại chỉ rắc vài giọt.

Hai người uống vài chén, Phượng Tri Vi tán gẫu toàn chuyện trên trời dưới biển, nhưng không nhắc tới triều chính. Thiều Ninh chẳng để tâm nghe, hai má ửng đỏ, ngo ngoe nhìn thiếu niên ngồi đối diện - người này tướng mạo chỉ ở mức thanh tú, khí chất lại hết sức siêu phàm. Phượng thái thành thói tao nhã mọi lúc mọi nơi này rất hiếm gặp, bất ngờ dừng chuyện mà không sợ, vô cớ chịu nhục mà không giận, rõ ràng xuất thân tầm thường chức quan thấp kém, mà không giận, rõ ràng xuất thân tầm thường chức quan thấp kém, lại mỉm cười ngấm gió mây, vạn sự nắm trong lòng.

Những thiếu niên giàu sang trong kinh, đem so với Ngụy Tri đều hơn mấy phần non nớt, lại thiếu đi mấy phần ung dung.

“Thật ra nha môn Thanh Thủy đó, điểm danh hay không cũng có gì quan trọng?” Thiều Ninh rót cuộc mất hết kiên nhẫn nghe Phượng Tri Vi lải nhải chuyện đầu đầu, vung tay uống cạn một ly, bỗng bật cười khinh thường, “Ngụy Tri, với đại tài của ngươi, thì hẳn là nên đăng đường bá tửng, vào gác bàn việc quân cơ, Hữu trung dẫn cái gì chứ? Lễ nào tương lai Sở vương lên làm Thái tử, ngươi còn phải viết tấu chương thay ý? Ti nghiệp Thanh Minh cái gì chứ? Lễ nào ngươi cam tâm đứng dưới cây nhờ Tần Tử Nghiễn, sau này vẫn không thoát khỏi tầm khống chế của Ninh Dịch?”

Thiều Ninh nhìn ra Tần Tử Nghiễn là người của Ninh Dịch rồi ư?

Đáy lòng khẽ động, trên mặt vẫn giữ nụ cười thản nhiên. Phụng Tri Vi rót rượu cho Thiệu Ninh, cất lời bộc bạch: “Ngụy Tri chỉ là một kẻ áo vải, một sớm lợt vào mắt xanh của thánh thượng, một bước lên mây, đã khiến chúng thần ao ước. Vinh sủng trên thế gian, đi quá đà sẽ phản tác dụng. Lòng ái mộ của Công chúa, Ngụy Tri không gánh vác nổi.”

“Cái gì mà gánh nổi với không gánh nổi? chẳng qua là được làm vua thua làm giặc đó thôi!” Thiệu Ninh cười nhạt, vẻ e thẹn đã bay biến hết, nét mặt trở nên đanh thép, “Ngụy Tri, đừng bảo ta là người không muốn!” Nàng ta chợt nhích lại gần bàn, nhìn chăm chăm Phụng Tri Vi bằng đôi mắt sáng rực, “Ta thấy đã tâm trong ánh mắt ngươi! Ngươi không qua mặt được ta đâu!”

“Nam nhi trên đời, đều có dã tâm.” Phụng Tri Vi ngồi yên bất động, mỉm cười nhìn Thiệu Ninh, “Chỉ cần tôi trung thành với đất nước, bệ hạ sẽ cho tôi.”

“Ta cho ngươi!” Thiệu Ninh túm lấy bàn tay đag cầm bình rượu của Phụng Tri Vi, toàn thân run rẩy, cây trâm vàng hình cánh bướm trên tóc lóe ra sắc hoa tự ánh kiem, “Ngươi muốn gì ta sẽ cho ngươi hết, chỉ cần ngươi giúp ta, giết Ninh Dịch!”

Đôi mắt trong phòng tối, lời lẽ sắc như đao.

Ánh mắt thiếu nữ nóng bỏng rừng rực, nhen lên như lửa.

“Giúp ta giết y!” Nàng ta nói bằng giọng gấp gáp mà kiên định, “Sở vương gian xảo, là mối nguy của đất nước! Giờ người đã đắc tội với y, y ắt không để ngươi sống. Ngồi yên chờ chết, chỉ bằng sức cùng ta diệt trừ tên đại gian này!”

Phụng Tri Vi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt thiếu nữ. Kia một dòng nước trong vắt như gương, soi rõ từng hạt bụi. Ánh mắt này là điểm duy nhất không giống với nàng. . .

Hồi lâu, nàng mới khẽ khàng rút tay lại, mỉm cười: “Điện hạ, tôi không hiểu người đang nói gì.”

“Ngươi hiểu mà.” Thiệu Ninh tuôn ra một tràng, tâm trí cũng dần dần dịu lại, “Ngươi biết rõ y đã làm gì, ngươi cũng biết y đang định làm gì. Ngươi biết hết, nên hãy nghe lời ta đi.”

Phụng Tri Vi im lặng hồi lâu, rồi đáp: “Điện hạ, đó là ca ca của người.”

“Ta chỉ có một vị ca ca.” Thiệu Ninh tự chúc rượu cho mình, uống rất nhanh, “Huynh ấy chung một mẹ với ta, hơn ta mười hai tuổi. Mẫu hậu chung ta sớm qua đời, ta sống lẻ loi trong cung riêng, trắng đêm thôn thức, là huynh ấy đưa ta vào cung của mình, một đêm mấy lần rời giường đi thăm nom ta. Ta bị ốm, huynh ấy bỏ bê quốc sự canh bên giường bệnh, vì thế mà bị Phụ hoàng phạt quỳ. Ta muốn xuất cung du ngoạn, huynh ấy bao che cho ta, chuyện vỡ lỡ huynh ấy cũng gánh hết tội lỗi. Ta ao ước được đến Thanh Minh tự do vẫy vùng, huynh ấy vì ta mà bỏ mấy tháng ròng thuyết phục Phụ hoàng, còn hao tâm tốn trí an bài Thập ca đi theo nữa. . . Người đời đều nói huynh ấy nông nổi tầm thường, không xứng là trừ quân một nước, nhưng ta không cần biết huynh ấy có phải một vị trừ quân tốt hay không, ta chỉ cần biết huynh ấy là huynh trưởng duy nhất và tốt nhất của ta, vĩnh viễn không ai thay thế được.”

“Huynh trưởng của ta.” Trên mặt Thiệu Ninh nổi lên sắc hồng nhàn nhạt, nàng ta dần mạnh chén xuống, chất rượu trong chén bắn lên thấm ướt mu bàn tay. Nàng ta đưa tay lên liếm đi, mua bàn tay trắng mịn tôn lên con ngươi đen lấy bức người, đôi môi đỏ rực như lửa, “Huynh ấy chết ngay trước mặt ta, khi chết lòng ngực vỡ tung, chết rồi chẳng giữ được dòng dõi, cũng không thể nhập táng ở Viên lăng của hoàng gia. Sinh trong nhà Đế vương, lẽ nào nhất định phải gánh kết cục thê lương như ông ấy?”

Phụng Tri Vi khép mắt lại, trong đầu lóe lên khung cảnh máu lửa mơ hồ.

“Ta từ chối giúp huynh ấy đầu độc Phụ hoàng, nhưng ta không từ chối báo thù cho huynh ấy.” Thiệu Ninh cười cay đắng, nói, “Ngụy Tri, đến ta còn biết huynh ấy chết vì liên hoàn kế của Ninh Dịch, thì ngươi có sao lại không biết? Hay ngươi cảm thấy ta bông bột, ta vô tri, câu báo thù trong miệng ta chỉ là lời trẻ con gian dối?”

Phụng Tri Vi lặng thinh, thầm nghĩ cô đã thông minh hơn một chút rồi đấy. Bây giờ Sở vương đang đắc thế, tránh đi còn không kịp, cô còn muốn chọc vào? Cô muốn chết, ta không theo hầu. . .

“Ta là Công chúa được yêu quý nhất trong hoàng triều Thiên Thịnh, hai chữ yêu nhất này, không phải lời nói suông. “Thiệu Ninh cười nhạt, “Ta cũng được ban cho ba hộ vệ; hơn nữa tất cả đều là những cao thủ tinh nhuệ nhất trong Ngự Lâm quân. Phụ hoàng theo cổ chế ban cho ta thang mộc áp (*) ở huyện Hòa Gia giàu có nhất thiên hạ thuộc Giang Hoài đạo, hơn nữa. . . Phụ hoàng tuổi cao sức yếu, con cái thừa thớt, mấy năm nay những khi giải quyết chính sự, người không hề kiêng dè ta.”

(*) Thanh mộc áp: Nghĩa đen là “áp tắm gội”, mảnh đất gần kinh đô được Hoàng đế ban cho chư hầu/ Hoàng tử/ Công chúa để tắm gội sạch sẽ khi đi xa về, tính chất nó cũng như thực tập thông thường.

Mấy câu trước chẳng có gì đáng nói, nhưng câu cuối lại khiến chân mày Phụng Tri Vi giãn giãn, không ngờ rằng Thiên Thịnh để lại yêu chiều thiên vị con gái đến nước này, chẳng trách Ninh Dịch cứ khẳng khẳng muốn giết nàng ta.

“Điện hạ, những lời này không nên để một tiểu thần nhỏ nhoi như tôi nghe.” Hồi lâu, Phụng Tri Vi thành khẩn nói, “Dù sao đi chăng nữa người và Sở vương cũng là huyết mạch hoàng gia, là máu mủ ruột rà. Nếu để xảy ra cảnh nôi da nấu thịt, thì mai đây bệ hạ sẽ đau lòng lắm.”

“Lẽ nào bây giờ người còn chưa đau lòng?” Thiệu Ninh liếc nàng với vẻ quái gở, “Người nói máu mủ ruột rà, trước kia ta cũng đinh ninh là vậy. Nhưng Ninh Dịch chắc gì đã nghĩ thế, những chuyện y đã làm trước kia. . .”

Phượng Tri Vi liếc mắt về, Thiều Ninh lại ngậm miệng, sắc mặt hơi khó coi.

“Ngươi ta mong người giúp ta, cũng là vì muốn giữ mạng cho người.” Thiều Ninh lại túm lấy tay Phượng Tri Vi, “Người đã sa chân vào nguy hiểm.”

“Công chúa, người cũng có khác gì đâu?” Phượng Tri Vi nhìn rượu trong chén đến xuất thần, bất chợt ngẩng đầu cười với nàng ta, “Người tự ý xuất cung, vậy người có biết giờ đây là thời buổi rối ren, nguy hiểm trùng trùng? Nghe nói bây giờ ‘đur đảng của Thái tử trà trộn vào phố chợ’, vẫn đang lùng bắt, ngộ nhờ xảy ra chuyện bất trắc thì cũng chẳng biết tìm đâu ra hung thủ.”

“Không có chuyện đó đâu.” Thiều Ninh hơi biến sắc, “Ta mang theo rất nhiều hộ vệ...”

“Đám hộ vệ này, có tin hết được không?”

Sắc mặt Thiều Ninh lại biến đổi, vừa toan mở miệng, thì bỗng dừng ánh nhìn trên bàn khẽ lay!

Cùng lúc đó, vách tường đột ngột vỡ ra không một tiếng động, một thanh trường thương chui ra khỏi vách tường như một con rắn độc, đâm thẳng vào hậu tâm Thiều Ninh đang ngồi trên sập, quay lưng vào tường!

Thương kia đâm lẹ không sao tả xiết, như sấm sét đánh xuống, tia lạnh vừa lóe lên thương đã dí sát sát.

Bàn tay Phượng Tri Vi đặt lên cái bàn con trên sập thuận thế trượt ra đằng trước, túm lấy ống tay áo Thiều Ninh kéo mạnh!

Thiều Ninh bị nàng kéo ngã, đập mặt đau điếng xuống mâm hoa quả trên bàn, “bẹp” một tiếng đè nát mấy quả mật đào, nước bắn tứ tung.

Trường thương vu vu xẹt qua đỉnh đầu Thiều Ninh, kinh phong mãnh liệt trong nháy mắt đã thổi tắt hết đèn nến, trong bóng tối mũi thương lóe lên một tia lạnh lạnh, tiếp tục đâm lên nhưng sấm sét, nhắm thẳng vào mặt Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi nằm ngửa người ra, mũi thương xẹt qua chớp mũi gần đến độ nàng còn ngửi thấy mùi tanh nồng bám trên mũi thép.

Trong khoảnh khắc, ngoài phòng rộ lên tiếng ồn, tiếng tay áo phát vu vu không ngớt. Cố Nam Y chưa xuất hiện ngay, hiển nhiên y cũng bị người ta giữ chân ở đâu đó rồi. Võ công của người chạy tới cũng giống như kẻ xuất thương qua bức tường này, đều không phải hạng xoàng.

Có người đã hạ quyết tâm, phải đẩy hai nàng vào chỗ chết.

Tình thất đã tắt sạch đèn nến, ngập trong mùi nước đào ngọt ngào. Mũi trường thương như rắn độc khẽ run, tìm kiếm con mồi trong con khát máu.

Có bóng đen vụt qua, một thị vệ vội vã tiến vào, khẽ hô: “Công chúa! Công chúa người không sao chứ!”

Thiều Ninh mừng rỡ, đang định hô hoán, thì bỗng dừng bị một bàn tay lạnh lẽo bịt miệng. Bàn tay ấy da thịt căng mịn, thoang thoang một mùi hương man mát. Thiều Ninh tròn trĩnh mắt, trong cảnh hỗn loạn nàng ta vẫn kịp nghĩ: Tay Ngụy Tri sao lại nhỏ thế, thom thẽ, mịn màng thế...

Phượng Tri Vi bùm miệng Thiều Ninh lại, cúi đầu rên lên một tiếng. Thị vệ kia vội vàng chạy tới bên sập, Phượng Tri Vi lập tức ra tay nhanh như chớp, nắm ngón tay cứng như thép, siết chặt cổ họng hắn, ném vào mũi thương kia!

“Phập”

Mũi thương đâm vào thịt, máu tươi văng tung tóe. Thị vệ kia cổ họng kêu òng ọc, đôi mắt tròn trĩnh trong thoáng chốc sáng lên, phản chiếu đôi mắt Thiều Ninh cũng đang kinh hoàng tột độ. Sau đó tia sáng kia phai nhạt dần như ánh nến chớp chòe lay động, rồi lại tắt.

Mũi thương tàn ác không ném máu không về, rốt cuộc cũng hài lòng thu lại, lóe lên rồi mất dạng đằng sau cái lỗ bị xuyên thủng trên tường.

Phượng Tri Vi tức tốc túm Thiều Ninh mặt nhoe nhoét ruột đào lao ra ngoài, vừa lao ra đến cửa thì đâm sầm vào một người khác, ngửi thấy mùi hương trong lành lại hơi chan chát là biết Cố Nam Y đến rồi.

“Đưa Công chúa về cung!” Phượng Tri Vi nhét Thiều Ninh vào lòng Cố Nam Y. Nàng không để Thiều Ninh gặp chuyện bất trắc khi đang lên lút hạ nàng, muốn chết cũng phải chết ở nơi khác.

“Không đi” Cố thiếu gia dứt khoát xách Thiều Ninh đặt sang một bên, quen mui sát đến mồ mả Phượng tiểu tư của mình.

“Ngoan, phải đi.” Phượng Tri Vi cười giả lả tránh ra, “Nhất định phải đi.”

“Tại sao? Cố thiếu gia làm việc phải có lý do.”

“Bởi vì,” Phượng Tri Vi vịn vai y, đẩy y ra ngoài, nghiêm nghị nói, “huynh là người của ta.”

Thuần thực sói dữ

Cổ Nam Y rốt cuộc cũng chịu xách Thiều Ninh đột phá trùng vây mà đi, để Phụng Tri Vi ngồi trong phòng trầm tư chờ y trở về. Nàng cảm thấy sau khi Thái tử qua đời, Cổ thiếu gia hình như đã thay đổi – ví như trước kia, y nắm nàng gần như một tác không rời, thế mà bây giờ đã yên tâm để nàng lại.

Nhưng tai họa chân chính vẫn là Thiều Ninh, Cổ Nam Y vừa mới xách nàng ta đi, tiếng hò reo đánh đấm bốn bề cũng lập tức bám theo sau. Phụng Tri Vi không lo lắng cho sự an toàn của Cổ Nam Y, nơi này dù sao cũng nằm dưới chân thiên tử, khá gần hoàng cung, Ninh Dịch ra một đòn không trúng, chắc chắn không thể truy sát đến cùng.

Hy vọng Công chúa Thiều Ninh rút ra bài học sau chuyện lần này từ, từ sau đừng có liều lĩnh hẹn gặp nàng nữa.

Nàng dò dẫm đi chậm nên, thi thể nằm dưới đất trơn tròn mắt lạng lẽ nằm yên, dường như không hiểu vì sao mình lại bất ngờ biến thành kẻ thế mạng. Phụng Tri Vi cúi đầu nhìn hân, thở dài: “Người xuất hiện quá nhanh rồi... Làm gian tế không nên sốt ruột như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thuần Thực Sói Dữ

Type: Dobby

Cổ Nam Y rốt cuộc cũng chịu xách Thiều Ninh đột phá trùng vây mà đi, để Phụng Tri Vi ngồi trong phòng trầm tư chờ y trở về. Nàng cảm thấy sau khi Thái tử qua đời, Cổ thiếu gia hình như đã thay đổi – ví như trước kia, y nắm nàng gần như một tác không rời, thế mà bây giờ đã yên tâm để nàng lại.

Nhưng tai họa chân chính vẫn là Thiều Ninh, Cổ Nam Y vừa mới xách nàng ta đi, tiếng hò reo đánh đấm bốn bề cũng lập tức bám theo sau. Phụng Tri Vi không lo lắng cho sự an toàn của Cổ Nam Y, nơi này dù sao cũng nằm dưới chân thiên tử, khá gần hoàng cung, Ninh Dịch ra một đòn không trúng, chắc chắn không thể truy sát đến cùng.

Huy vọng Công chúa Thiều Ninh rút ra bài học sau chuyện lần này, từ sau đừng có liều lĩnh hẹn gặp nàng nữa.

Nàng dò dẫm đi chậm nên, thi thể nằm dưới đất trơn tròn mắt lạng lẽ nằm yên, dường như không hiểu vì sao mình lại bất ngờ biến thành kẻ thế mạng. Phụng Tri Vi cúi đầu nhìn hân, thở dài: “Người xuất hiện quá nhanh rồi... Làm gian tế không nên sốt ruột như thế.”

Nếu không phải gian tế, làm sao có thể xông vào đúng lúc như vậy? Nếu không phải gian tế, tại sao vừa vào đã gọi Thiều Ninh để xác định vị trí của nàng ta?

Thiều Ninh không hiểu, nhưng Phụng Tri Vi trong nháy mắt đã suy ra ngọn nguồn, trong thiên hạ vốn không có mấy ai theo kịp tốc độ ứng biến của nàng.

Bốn bề dần rơi vào tĩnh mịch, mùi máu tanh lạng lẽ bốc lên. Ngọn nến trong tay trơn nhẵn lạnh ngắt, sờ lên giống như một con rắn – Phụng Tri Vi chợt nhận ra trong bóng tối xung quanh có thứ gì đó khiến nàng bất an đang nặng nề tiếp cận.

Nàng nhớ đá lửa nằm ngay trên cái bàn con trên sập, nhưng sờ lên lại không thấy, may thay trong ngực áo nàng cũng có đá lửa. “Xoẹt”, ngọn nến cháy lên.

Ánh lửa bùng sáng.

Ánh sáng ấy chưa kịp soi tỏ thứ gì, thì đã đột ngột tắt ngóm.

Phụng Tri Vi giật mình, đưa tay sờ thử ngọn nến. Không hề có hơi nóng sót lại sau khi lửa bén, cứ như ánh lửa vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Ngọn nến hình như đột ngột ngắn đi một chút – có người dùng kiếm khí cực nhanh, cắt đứt ngọn nến đã châm lửa ư?

Lúc này Phụng Tri Vi lại không dám lui ra ngoài cửa – nếu trong phòng có người, nàng xoay người chạy trốn khác nào đưa lưng cho kẻ khác nhắm. Nếu ngoài phòng có người, nàng rút lui, cũng có nghĩa là đẩy bản thân ra trước mũi thương.

Nàng mím môi, tiếp tục châm nến.

Ánh lửa bùng lên, rồi lại vụt tắt.

Giữa hai bờ sáng tối, Phụng Tri Vi đột ngột cầm ngọn nến trong tay ném về phía trước hơi chếch sáng một bên, kẻ đó vội vàng lướt ra đằng sau.

“Bộp”, ngọn nến đập vào vật gì đó, nhưng không phải là ván cửa như nàng dự tính. Sau lưng đụng vào thứ gì tưởng cứng mà thật ra là mềm, hơi đàn hồi, kể đó là thân thể nàng căng ra, bị ai đó ôm lấy.

Cái ôm này không chặt, nhưng nàng vẫn chẳng thể nhúc nhích. Hơi thở nam tử nhẹ nhẹ áp sát, người kia ôm nàng trong ngực, tóc chạm vành tai, hơi thở lướt qua sau tai, ôn nhu mà ẩm ướt. Phượng Tri Vi bỗng rịn mồ hôi, dính bết vào mái tóc rối, cảm giác hơi ngura ngúra.

Phượng Tri Vi không giãy ra được thì cũng nhanh chóng từ bỏ ý định, ngón tay khẽ xoay, một thanh chủy thủ lặng lẽ rơi xuống khỏi ống tay áo, trượt vào lòng bàn tay.

Ngày đó nàng thấy thanh đao giấu trong tay áo Ninh Tề, trở về bèn thiết kế một thanh chủy thủ mỏng như lá gắn dây xích ngay trong tay áo mình, kéo ngón tay là lập tức rơi xuống không một tiếng động.

Chủy thủ nằm trong tay, ngón tay bắn ra có thể cắm thẳng vào điểm yếu bên mạn sườn đối phương.

Người đứng sau lại đột nhiên cất tiếng thở dài trầm thấp.

Tiếng thở dài ấy ngân nga dai dẳng, tựa như tiếng gió xào xạc thổi qua tán cây, lặng lẽ vờ vụn nơi mũi lá, trầm thấp đến độ không thể nghe ra, mà lại như sét đánh ngang tai. Phượng Tri Vi chấn động, chủy thủ đông cứng giữa các ngón tay, cả thân thể cũng cứng đờ như tượng.

Đang đờ người ra, kẻ phía sau đã đưa tay lại, khống chế bàn tay đang cầm đao của nàng một cách vô cùng chuẩn xác. Y nắm cả lá đao mỏng và những ngón tay mảnh mai của nàng vào lòng bàn tay mình, gần như là thương thức, bụng ngón tay vuốt ve lên mặt đao, nhẹ nhàng bẻ gấp.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” thanh gọn, người kia cười khẽ, búng ngón tay. Những mảnh đao gãy bay ra, lấp đầy lỗ thương trước đó, chặn nốt tia sáng le lói cuối cùng.

Đao đã bay mất, mà tay y vẫn chẳng chịu buông, cứ siết chặt lấy ngón tay nàng, lặp lại những động tác vuốt ve. Lòng bàn tay y cũng mịn màng tinh tế, chỉ có cạnh ngón tay là nổi lên một tầng chai mỏng. Vết chai cứng này chà lên đầy lòng nhu nhuyến, cảm giác nhồn nhột lại có phần tê tái.

Nàng cụp mắt, lặng thinh, bất động, trôi miên man trong dòng nước trong dòng nước chảy ngược sau con sóng dữ xô bờ, chẳng còn lòng dạ nào mà tận hưởng khoảnh khắc hương điểm này – bởi y ôm nàng, đầu ngón tay lại án ngự đại huyết trước ngực nàng.

Người kia dường như hoàn toàn không nhận ra đòn sát thủ diệu dàng của mình, tư thế khẽ cúi đầu của y áp sát nàng hơn bao giờ hết, hơi thở giao hoà mùi hương quán quýt, ngay đến sợi tóc cũng âm thầm đan nhau, rù xuống cùng nơi, lướt qua gò má nàng và cần cổ y, mềm mại lạnh lùng, như tâm tình y trong giây phút này.

Kể đó y nghiêng đầu.

Vừa nghiêng, đã chạm vào gò má nàng.

Cánh môi mịn màng làm lạnh lướt qua gò má cũng tron nhẵn tựa ngọc, như chiếc lá xanh tươi lướt qua mặt nước lấp loáng, cuốn lên muôn vạn gợn sóng, lặng lẽ dập dềnh lan ra.

Hai người đều chấn động.

Trong bóng tối người kia hình như đã trấn định, nhịp thở hơi dồn dập rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, âm thầm tránh ra.

Như cánh chuồn chuồn trong suốt buổi đêm, không chờ được hơi lạnh của bóng tối.

Đáy lòng Phượng Tri Vi chợt nổi lên cảm giác bị thương nhức nhối, như thấy mười vạn dặm gian sơn bao la hùng vĩ trong nháy mắt đã chia cắt phân ly.

Thướt tha nhường ấy, thướt tha đến ớn lạnh, như trận tuyết dày trải suốt nghìn dặm, giữa đất tuyết run rẩy một con bướm rụng cánh.

Phòng tối im lìm, tâm trí xoay vòng, cho đến khi bị một loạt tiếng chân phá vỡ.

“Ngụy huynh đệ! Ngụy huynh đệ!” Là igoọng của Yên Hoài Thạch, “Huỳnh còn ở trong đó không?”

Phượng Tri Vi khẽ động dậy, nhất thời không biết nên đáp lại ra sao. Người phía sau lại cười khẽ, đột ngột thuận tay đẩy nàng, Phượng Tri Vi nghiêng người ngã xuống, có ống tay áo mềm lạnh lướt qua hai má, mang theo mùi hương thoang thoảng trong lành. Nàng vươn tay, tay áo kia trôi qua kẽ ngón tay nàng như dòng suối.

“Kẹt”, cửa gỗ mở ra, Yên Hoài Thạch đứng giữa ánh dương.

Phượng Tri Vi vô thức ngoảnh đầu, trong căn phòng u ám, bàn con trên sập tắm dưới luồng ánh sáng xám nhòe, bốn bề ngổn ngang chén cốc rơi đổ và xác chết cảm lạnh. Chuyện vừa xảy ra, tựa như một giấc chiêm bao.

Thời tiết dần nóng lên, nắng như đổ lửa, haomg thánh nguy nga dương như bị luồng lửa hùng hực này đông lại trong dòng thời gian đã ngừng trôi.

Hoàng cung không có lấy một ngọn gió, đám nội thi giương que đánh, cẩn thận đánh hết đám ve sầu cứ kêu inh ỏi không ngừng, tránh quấy nhiễu đến bệ

hạ vốn đang bức dọc.

Tiếng động trong Ngự thư phòng vắng vắng truyền ra, đám nội thị nhìn nhau bằng ánh mắt sợ sệt.

“Khốn nạn!” Thiên Thịnh đế nổi giận ném bản tấu thư vào mặt một người, “kẻ hay của người đấy!”

Người đang quỳ hoảng hốt ngẩng đầu lên, là Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ.

Bởi kẻ sách mờ “chợ buôn ngựa” thất bại, Đại Liêu hình như đã nhìn ra triều đình Thiên Thịnh không rảnh mà để ý đến họ, nên ngày càng hành động táo tợn hơn, Dân chúng biên cương không chịu nổi sự quấy nhiễu này, đều chạy trốn vào nội địa; mà một lượng lớn biên dân ồ ạt chạy đến các thành trấn nội địa cũng mang đến vô số mầm họa cho trị an ở địa phương. Đại Liêu càng hăng hái tập kết binh mã, có vẻ sắp mở một cuộc xâm lược quy mô lớn.

Thiên Thịnh đế nổi giận không có chỗ phát tiết, bèn trút cả lên người Thu Thượng Kỳ lúc trước đã đề nghị mở “chợ buôn ngựa”.

Thu Thượng Kỳ âm thầm than thở, nhưng cũng không có cơ thoát thác. Ông ngẩng đầu lên nhìn Phụng Tri Vi sắc mặt thản nhiên đang viết bản tóm tắt tấu chương trước thư án của Thiên Thịnh đế, lặng lẽ thở dài.

Ông rất muốn đùn đẩy trách nhiệm, nhưng kẻ sách này vốn là của ông. Ngày ấy Ngụy tiên sinh đến phủ thăm viếng, ngồi chơi một lúc trong thư phòng ông, lật lật mấy quyển sách rồi về. Khi dọn dẹp tình cờ đọc được kẻ sách mà tiền triều Đại Thành dùng để đối phó người Nhung ở biên cảnh từ cuốn sách đang mở, cõi lòng rung động, mới nảy ra kẻ này.

Bây giờ, không lẽ mình trách người ta sáo lại đến chơi? Trách người ta giờ sách của mình?

“Thần đã làm hỏng việc.” Thu Thượng Kỳ liên tiếp dập đầu, “Một Đại Liêu nhỏ nhoi lại dám xâm phạm Thiên Thịnh ta, xin bệ hạ cho thần lấy công chuộc tội, dẫn binh sĩ Thiên Thịnh ta, chém đả đạo tặc cuồng vọng này rồi đầu xuống ngựa, cho chúng biết thiên uy ta không thể xâm phạm!”

Thiên Thịnh đế nheo mắt, chẳng từ hừ gì, hồi lâu mới nói: “Cho người lui trước.”

Thu Thượng Kỳ dè dặt lui đi, nhìn về phía chân trời mây cuốn trùng trùng, thầm nghĩ mình đã từng này tuổi đầu, lẽ nào còn phải đi trấn thủ biên cảnh xa xôi, điều binh khiển tướng ư?

Trong Ngự thư phòng, Thiên Thịnh đế trầm ngâm rất lâu, rồi đột ngột hỏi: “Các người thấy sao?”

Mấy vị các lão1 nhìn nhau một hồi, sau đó nhao nhao nói: “Bệ hạ, không nên châm ngòi chiến tranh...”

1 Các lão: Danh xưng chỉ quan lại thuộc Trung Thư tỉnh và Môn hạ tỉnh từ thời Đường, đến thời Minh thì dùng để chỉ Đại học sĩ và Hàn Lâm Học sĩ và lầu gác bàn việc.

“Dân man di, nên lấy uy đức vỗ về thì hơn...”

“Án phản nghịch của Thái tử còn chưa tra xong đã phát động chiến tranh, sẽ khiến bách tính bất an...”

Sắc mặt Thiên Thịnh đế ngày càng u ám, mọi người dần dần ngậm miệng lại, nhìn quanh lo lắng.

Ninh Dịch ngồi trên ghế thủ toạ trong Ngự thư phòng, y đến đây vốn là để báo cáo công việc thu lợi ở kinh kỳ, vừa hay gặp buổi nghị sự, mới được giữ lại dự thỉnh. Nam tử tóc đen đội ngọc quan sắc mặt bình thản, mỉm cười lắng nghe.

Phụng Tri Vi đang mãi mãi bức giúp Thiên Thịnh đế trên án ki cách ý không xa lắm, cặp mắt nghiêm mật, thần sắc còn bình thản hơn y mấy phần.

Từ khi Ninh Dịch bước vào Ngự thư phòng, hai người chẳng ai liếc ai lấy một cái.

Lựa lúc sắc mặt Thiên Thịnh đế sa sầm, Ninh Dịch bỗng mở miệng cười nói: “Phụ hoàng chớ ngại nghe thử ý kiến của Quốc sĩ tiên sinh.”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về Phụng Tri Vi ngồi trong góc, có người tỏ vẻ chế nhạo – hai chữ “Quốc sĩ” của Sở vương điện hạ, nghe sao mà mờ ám quá...

Phụng Tri Vi vẫn không đổi sắc, gác bút rồi đứng lên, ung dung nói: “Đánh, lại không đánh.”

“Nói vậy nghĩa là sao?” Thiên Thịnh đế sáng mắt lên.

“Người nước Liêu tính tình ngang ngạnh, xưa nay vẫn không cam tâm thần phục. Những năm qua họ không giao chiến với Trung Nguyên, đã sớm quân tình cảnh thảm hại năm nào khi bị Thiên Thịnh ta đuổi ra khỏi Trung Nguyên, mà chỉ đau đầu nhớ thương mảnh đất tươi đẹp bị hoàng triều Thiên Thịnh đoạt mất, bởi thế mới rục rịch nổi loạn. Kẻ không phục ắt phải thị uy, giáo huấn là việc cần thiết.”

“Được, tiếp đi.”

“Song nước Liêu xuất thân từ dân tộc du mục, kỵ binh vô địch thiên hạ, đi về như gió, muốn thắng một trận không khó, nhưng nếu muốn diệt sách gốc rễ, tổn thương đến nguyên khí chúng, thì lại không dễ.”

Nội các Thủ phụ Diêu Anh nhủ mảy nói: “Ngụy Tri, người vòng vo cả buổi, nói ra toàn lời rỗng tuếch.”

Phượng Tri Vi liếc nhìn vị Thủ phụ tư cách đầy mình này. Ông ta là lão thần trong phe Sở vương, vốn đã xích mích với nàng vì chuyện đứa con trai. Bây giờ làm việc chung một phòng với nàng, ông ta càng chĩa mũi dùi vào nàng mọi lúc mọi nơi, hận không thể giơ chân đá bay nàng ra.

“Dạ, thưa lão tướng.” Nàng mỉm cười dịu dàng, thái độ khiêm nhường cung kính, “Ngụy Tri tài thô học thiểu, không dám khoe khoang trước mặt các vị.”

“Tài thô học thiểu mới cần phải trui rèn, tiếp tục đi.” Thiên Thịnh đế nhủ mảy, “Diêu Anh, người là bật kì cựu ở thiên triều, là đại thần Thủ phụ, sao chẳng có lấy một chút phong thái nhân nại nào?”

Diêu Anh đung phẩy tường, hậm hực im mồm, chửi thầm tiểu tử này giỏi đi cửa sau chỗ Công chúa Thiệu Ninh, đồ dành sao mà bệ hạ cũng phải nhìn nhận lại.

“Con rết trăm chân đến chết còn cựa quậy, cò đại đốt rồi xuân tới lại sinh sôi.” Phượng Tri Vi nói, “Bình mã có thể chiều mộ, vũ khí có thể đúc lại, vài chiến dịch không thể khiến người Đại Liêu dừng mảnh buông bỏ hy vọng, chi bằng... làm suy yếu giống nòi chúng! Huy binh khí của chúng! Không chế đất nước chúng!”

Thiên Thịnh đế động mi tâm, thúc giục: “Nói cho rồi!”

“Khư khư phòng thủ, chi bằng mở rộng biên cương.” Phượng Tri Vi nói, “Đề xuất ‘chợ buôn ngựa’ của Thu ĐỒ đốc, thật ra cách làm không sai, có điều thời cơ chưa đến. Đạo gần đây Đại Liêu kiêu căng ngạo mạn, mở chợ buôn ngựa chỉ tổ khiến nước Liêu tưởng triều đình ta yếu thế, càng thêm càng rõ ngang ngược. Chúng ta phải đánh trước! Dung trọng binh áp trận, một trận diệt tan ý chí của chúng, sau đó mới mở chợ.”

“Càng nói càng hoang đường!” Diêu Anh nổi giận đùng đùng, trách mắng, “Nếu đã đánh, còn mở chợ cái gì nữa! Không thừa thắng truy kích, há chẳng để lỡ thời cơ quý giá sao?”

“Lão Diêu à, vừa rồi bệ hạ có nói nên mở rộng ngôn luận, để thanh niên còn học hỏi rèn luyện.” Thủ phụ Hồ Thánh Sơn có bộ râu dê đứng cạnh, cười tí mà bồi một câu.

Phượng Tri Vi mỉm cười cảm tạ - ông lão này chính là Hồ phu tử trong viện Thanh Minh ngày đó, tuy cũng thuộc phe Sở Vương, nhưng ít khi làm khó nàng.

“Phải mở chợ.” Nàng mỉm cười, nói ra mấy câu chọc người tức chết không đền mạng, “Một khi Đại Liêu thần phục, chúng ta còn phải ra sức mở chợ. Những món tơ lụa, đồ sứ, thuốc men, lương thực, trừ vũ khí ra, hể Đại Liêu không có thứ gì thì chúng ta đều hào phóng cung cấp, đồng thời đi dò tòi dân trong nội địa lên phương Bắc, cho phép thông hôn với nước Liêu.”

“Vớ vẩn!” Lần này mọi người đua nhau trách mắng, “Con dân Thiên Thịnh ra huyết thống cao quý, sao có thể lai tạp với giống man di được!”

“Đại Liêu bao năm qua dó ống ở vùng đất đai cằn cỗi, chống chọi với thiên tai và đói nghèo, giánh giật với các bộ tộc ở thảo nguyên, mới hun đúc nên tính cách dũng mãnh hiếu chiến. Nhưng đám nam nhân dũng mãnh ấy, một khi đã cưới nữ tử Trung Nguyên thùy mị, thấu hiểu được sự giàu có yên bình của nười Hán, học được nghề trồng trọt và buôn bán, sở hữu tài sản của riêng mình, quen ăn các món Trung Nguyên phong phú, quan ý lại đủ loại thuốc men... Bọn họ liệu có còn giữ nổi tâm huyết và sự kiên trì ban đầu hay không? Còn có thể phấn đấu quên thân trên chiến trường, đến chết mới thôi hay không?”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, mọi người đều rơi vào trầm tư, Thiên Thịnh tiếp thu bài học vào những năm cuối của Đại Thành, khi quần hùng nổi lên làm loạn đất nước, nên bao năm qua vẫn ra sức ngăn cản thế lực Đại Liêu xâm nhập. Mà nước cờ này, có thể nói đã thay đổi hoàn toàn quốc sách bấy nhiêu năm của Thiên Thịnh đế; Ngụy Tri này, dám nghĩ, cũng dám nói ra!

Những người đứng ở đây đều là năng thần đương triều, dĩ nhiên hiểu rõ sách lược chiến – hoà, truyền bá văn minh và giao lưu kinh tế mà Phượng Tri Vi đề ra chính là ba phương pháp chính để trấn áp ngoại tộc, nhưng mỗi phương pháp đều có hạn chế của riêng mình. Dị tộc cường tráng nhiều năm tranh đoạt địa bàn giống như cò đại trên thảo nguyên, đốt không kiệt, gió thổi lại sinh sôi. Sau khi chinh phục và đồng hoá một dân tộc, chẳng mấy chốc sẽ có một dân tộc hung tàn dã man hơn nổi lên; mỗi khi đã tuý thiên khởi binh, thì kế tiếp có thể là chiến tranh dai dẳng. Mà phía Tây Nam Thiên Thịnh còn có một nước Tây Lương với vùng biển phồn vinh, có nghề làm muối và buôn bán phát triển. Một khi chiến sự kéo dài, liệu có bị Tây Lương thừa cơ trục lợi hay không?

Trách nhiệm này không ai gánh vác nổi, kẻ sách dù hay, cũng chẳng có ai có gan ủng hộ.

“Người có bao giờ nghĩ, một khi Đại Liêu đã được văn minh Trung Nguyên giáo hoá, chúng học kỹ thuật, học pháp trị, học quốc sách của ta, thì có thể sẽ càng thêm hưng thịnh?” Hồi lâu, Hồ Thánh Sơn mới chậm rãi hỏi.

“Thông hôn và buôn bán, dĩ nhiên là phải chờ một thời gian mới thấy hiệu quả. Mô phỏng văn hoá Trung Nguyên ta, cũng chẳng phải chuyện một sớm một chiều mà xong được.” Phượng Tri Vi nở một nụ cười, “Huống chi, ba bộ tộc lớn của Đại Liêu trong đó có Thiết Lặc nằm ở một góc xa xôi hẻo lánh trong dãy núi Trường Thanh, nhiều năm qua cũng không hề an phận. Sau khi đánh một trận đẩy lùi Đại Liêu, ta chống lưng họ thoả đáng đi kèm với kiểm chế, trong vòng mười năm, Đại Liêu ắt không thể vượt qua thảo nguyên Hồ Luân.”

“Hơn nữa,” Phượng Tri Vi cười, trong nháy mắt đã mất hết vẻ ôn tồn, trở nên linh động sắc sảo, “vì thần còn hai món đồ tốt có thể đảm bảo Đại Liêu từ nay về sau sẽ bị triều đình ta kìm hãm, biến sỏi thành chó nhà!”

“Đâu?” Sắc mặt Thiên Thịnh đỏ tràn đầy hào hứng, Ninh Dịch ngồi bên kia đột ngột nheo mắt.

Phượng Tri Vi đảo mắt, chợt đi đến bên cạnh Ninh Dịch, nhẹ nhàng khom lưng.

“Điện hạ có bằng lòng cho tôi mượn một món đồ không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cửa Cậu Chính Là Cửa Cháu

Type: Dobby

Ninh Dịch ngược mắt lên nhìn Phượng Tri Vi. Thiếu nữ đeo mặt nạ, đôi ngươi khuất sau mây khói, nhìn không rõ thần sắc nơi đáy mắt.

Ánh mắt hai người giao nhau, rồi ai nấy đều lảng ra. Ánh mắt Ninh Dịch rơi xuống ống tay áo của mình, rồi y bình thản đáp: “Được.”

Y không hỏi là món đồ gì, dường như đã đoán ra.

Phượng Tri Vi mỉm môi cười, ý cười lạnh lạnh.

Những người khác không biết hai người đang làm trò gì bí hiểm, đều ngó nghiêng nhìn có vẻ sốt ruột. Phượng Tri Vi chỉ vào cổ tay Ninh Dịch, tươi cười nói: “Mượn tràng hạt của Vương gia dùng một lát.”

Ninh Dịch mặc áo bào bằng tơ tằm màu nguyệt bạch, vạt áo viền vàng, ống tay áo rộng rãi, thêu lác đác mấy đoá hoa mai năm cánh màu lục nhạt, thanh dật tú nhả, phong thái loá mắt, nên mọi người đều không nhìn thấy cổ tay y đeo tràng hạt. Thiên Thịnh đỏ cười bảo: “Lão lục, trẫm chưa từng nghe nói ngươi là cư sĩ tại gia sao không dừng lại đi tin Phật?”

“Mấy hôm trước thất đệ mời các huynh đệ đến phủ dự tiệc.” Ninh Dịch cười đáp, “Giữa tiệc có người tặng con tràng hạt này, nói mùa hè đeo nó sẽ không đổ mồ hôi, giúp mắt sáng tim khoẻ. Nhi thần sợ nóng mới đeo nó, chứ không định làm cư sĩ gì cả.”

Nói đoạn liền vén tay áo lên, trên cổ tay đeo một chuỗi tràng hạt màu đen, màu sắc trang nhã, được xuong cổ tay tinh tế như ngọc tôn lên. Rõ ràng là vật trang nghiêm của nhà Phật, mà lại toát ra vẻ tươi sáng quyến rũ.

Y đưa tay ra, không tự tháo tràng hạt mà chỉ ngược mắt mỉm cười nhìn Phượng Tri Vi. Dưới rèm mi dài, ánh mắt y long lanh đầy màu sắc.

Phượng Tri Vi nhìn y.

Y nhìn lại Phượng Tri Vi.

Cổ tay chìa ra giữa không trung, mà không thu về.

Phượng Tri Vi âm thầm cắn răng, chuyện này kéo dài thì càng thêm khó xử, đành đưa tay ra tháo tràng hạt. Nàng cẩn thận cong ngón tay lên, tránh chạm vào da thịt y, bỗng nghe Hồ Thánh Sơn bên cạnh cười bảo: “Ngón tay Ngụy đại nhân cong lên theo thể lan hoa chi, quả là có nét kiêu diễm của nữ nhi.”

Mọi người cười rộ lên, Phượng Tri Vi cũng ngượng ngùng cười nói: “Tại hạ là đứa con trai đầu tiên trong gia đình, bên trên có mấy huy trưởng chết yểu. Cha mẹ sợ không nuôi được, nên thuê nhỏ nuôi như con gái, để các vị đại nhân chê cười rồi.”

Nói rồi tay cũng tháo nhanh hơn, đầu ngón tay lướt qua lòng bàn tay Ninh Dịch, chợt thấy ngón tay Ninh dịch cuộn lại, nhẹ nhàng gãi lên lòng bàn tay nàng.

Cái gãi này nhẹ như lông vũ, muốn run lại ngừng. Phượng Tri Vi giật nảy mình, vô thức rút tay về, suýt nữa thả tràng hạt rơi xuống đất, chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng, thâm nghĩ không xong rồi, chỗ nào đeo mặt nạ thì không sao, chứ mang tai nhất định đã đổ ụp.

Quả nhiên Ninh Dịch cười nói: “Ngụy đại nhân đúng là người chu đáo, tháo tràng hạt cũng tỉ mỉ đến vậy.”

Mọi người bật cười, lần này cười không như lần trước, có người vẫn hồn nhiên vô tư, có người đáy mắt lại loé sáng.

Một tiểu tử xuất thân nhà nông, hình như không nên có cử chỉ này...

Phượng Tri Vi nhìn vào mắt thoáng ý cười lạnh lùng của Ninh Dịch, bình thản cười nói: “Ngụy Tri xuất thân nhà nghèo, giờ may mắn được gặp thiên nhan, lại lọt vào mắt xanh của Vương gia và các vị các lão, nhất thời vừa vui mừng vừa run sợ, cư xử bồng bột, xin Vương gia rộng lượng bỏ qua.”

“Không sao đâu.” Ninh Dịch mỉm cười, “Ta gặp người cũng rất vui mừng, vui đến phát sợ luôn.”

Mọi người bật cười ha ha, bấy giờ tâm tư của Thiên Thịnh để còn đặt lên kế sách thuần sói của Phụng Tri Vi. Con sóng ngầm cuộn cuộn này, tuy khiến lòng ông thoáng rung động, nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa.

“Bệ hạ.” Phụng Tri Vi nhanh chóng chuyển đề tài, tiến một bước dâng tràng hạt lên, “Hai kế thuần sói, nằm ở đây cả.”

Thiên Thịnh đến ngắm nghía tràng hạt, thấy hoa văn trên viên ngọc trông hơi phức tạp kỳ dị, lơ mơ hiểu ra, “Đạo Hồ Khắc Đồ?”

“Đạ phải.” Phụng Tri Vi không muốn nán ná thêm một khắc nào nữa, bèn nói thật nhanh, “Đại Liêu xuất thân là bộ tộc ở thảo nguyên, họ có chung một nguồn gốc với bộ tộc Hồ Trắc bây giờ, đều theo tín ngưỡng Trường Sinh Thiên của đạo Hồ Khắc Đồ. Sau này bộ tộc chia rẽ, trở thành thù địch, Đại Liêu mở nước ở bên ái phía Bắc, đạo Hồ Khắc Đồ dần dần suy vi, bị đạo Tắt Mãn sinh sau đẻ muộn lấn át, nhưng những quý tộc thượng lưu nước Liêu đa phần vẫn theo tín ngưỡng này. Vì thần nghĩ, ta nên thử chút thủ đoạn, mở rộng đạo này ở nước Liêu.”

“Tại sao?”

Vì ba cái lợi. Thứ nhất, lát ma Hồ Khắc Đồ có hai giới luật: một, tăng nhân không được cưới vợ sinh con; hai, tăng nhân không được tham gia sản xuất. Một khi thanh niên trai tráng đua nhau đi tu hành, thì nhân khẩu và sức chiến đấu sẽ suy giảm. Dù thời chiến họ có hoàn tục thì cuộc sống tưng kinh gõ mõ lâu ngày cũng sớm bão mòn bản tính khát máu. Thứ hai, giáo lý Hồ Khắc Đồ đề cao lục đạo luân hồi, đời này tu hành khổ hạnh để cầu kiếp sau được hưởng phúc an lành, tin đồ sẽ có tâm lý an cư lạc nghiệp. Thứ ba, nhập giáo ắt phải có chùa, nhiều chùa chiền có thể kéo dân du mục xuống khỏi lưng ngựa, định cư ở một mảnh đất nào đó.

“Vậy còn kế sách thứ hai?” Nàng nói đã nhanh, Thiên Thịnh để còn tiếp thu nhanh hơn, hơi rướn người ra trước. Nếu không có kỳ thể diện Đế vương, xem ra ông còn muốn chạy xuống tận nơi.

“Lông cừu.” Phụng Tri Vi nói, “Yên gia ở Hoàng Hải quanh năm buôn bán trên biển, họ từng mang về một loài cừu lông rậm của nước ấy. Loài cừu này có lớp lông two dày, xe tơ dệt vải cho ra thứ vải mềm nhẹ ấm áp, tốt hơn rất nhiều so với loại vải bông nặng nề chúng ta vẫn thường mặc vào mùa đông. Nhưng do loài cừu này không thích ứng với khí hậu nóng ẩm phương Nam, và lại Chức tào ti của Hoàng Hải sợ ảnh hưởng đến nghề kéo bông dệt vải bản địa, nên vẫn luôn ngăn cản Yên gia phổ biến nó. Giờ chớ ngại màng loài cừu này lên nuôi ở Phụng Bắc, nơi có khí hậu đất đai vô cùng thích hợp với nó. Một khi thu được kết quả, thì không chỉ có lợi cho dân nước ta, mà nó còn kiếm hăm kinh tế Đại Liêu.”

“Còn phương pháp truyền bá đạo Hồ Khắc Đồ và loài cừu này...” Phụng Tri Vi ngửa đầu cười, “Các vị lão tướng đang ngồi đây đều là những quan lại nấn cán, ắt phải có kế sách phi thường để chia sẻ nỗi lo cho bệ hạ, Ngụy Tri sẽ không quá phận.”

Bộc lộ hết tài năng, mà lại rất biết chừng mực. Ngồi đây đều là những vị quý thần danh giá, trong tích tắc dù phản đối nay ủng hộ nàng, thì trong lòng đều nảy ra câu bình phẩm này.

Thiếu niên kia đứng trên ngự điện hoàng gia trang nghiêm hoa quý, nơi quyết định việc quân cơ trong thiên hạ, song vẫn giữ được thần thái phàn chấn, vẻ mặt cao quý mà không kiêu căng, khiêm nhường mà không hèn kém như cây ngọc reo vang, vượt qua chín tầng mây.

Mọi người hơi rướn người, vô thức nhìn lên, đáy mắt lấp lánh hào quang – Kẻ này tài trí siêu phàm, ắt có ngày lên như điều gặp gió!

-Kẻ này tài năng quá lộ liễu, chỉ e sẽ gây độc đường!

-Tác phong giấu dốt của nàng bỗng dung thay đổi mạnh, lảng lảng đẩy Yên gia lên sài diễn, cẩn thận!

Ý nghĩ cuối cùng, dĩ nhiên là của Sở vương điện hạ cao quý. Y ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ, đắm đắm nhìn nữ tử tinh ranh như cáo kia, một nụ cười ngưng lại bên môi, đẹp mà trầm như đảo mạn đà la yêu mị nở rộ vào đêm.

Tháng Sau năm Thiên Thịnh thứ mười sáu, Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ nhận chức Chinh Bắc Tướng quân, dẫn hai mươi vạn quân ngược Bắc.

Cũng trong tháng ấy, hai bộ Hộ, Công nhận lệnh vua, bí mật thương lượng với đại diện họ Yên của Hoàng Hải ở kinh thành về việc nhân giống cừu lông rậm. Đại diện của họ Yên tự nguyện cung cấp cừu lông rậm miễn phí trong ba năm đầu, ba năm sau mới lấy lãi ba phần. Sự hào phóng của Yên thị khiến Thiên Thịnh để rất mừng, ban danh hiệu hoàng thương, cai quản việc buôn bán qua lại giữa các nghề ở Nam Cương với kinh thành.

Hai việc này đều liên quan đến Phụng Tri Vi, nhưng nhìn bề ngoài lại không thấy được.

Về việc lựa chọn chủ soái chinh Bắc, trong triều cũng cãi và gay gắt, bởi chuyện này đi nhất định phải đại thắng, thắng rồi lại phải võ về, cho nên chủ tướng không những phải dũng mãnh thiện chiến, mà còn phải lão luyện chín chắn. Đây gần như là hai điều kiện trái ngược, mà sau ngày Thiên Thịnh lập quốc, Thiên Thịnh để đa nghi cực nặng hoặc bãi chức hoặc giết sạch các lão tướng khai quốc, gần như không còn một ai. Tranh cãi đến cùng, Thiên Thịnh để vẫn lệnh cho Thu Thượng Kỳ lấy công chuộc tội, lại phong Thuần Vu Hồng làm Phó soái, cũng coi như cân bằng mấy luồng thế lực.

Kẻ chịu tội xuất chinh, rất khó ôm đầy hào tình. Lòng Thu Thượng Kỳ thấp thòm không yên, mới tha thiết nhờ Phụng Tri Vi “hậu duệ thế giao”, sau khi ông rời kinh hãy trong nom đến Thu phủ một chút.

“Thế diệt.” Chỉ mong mấy ngày nay mấy đầu Thu Thượng Kỳ đã thêm vô số sợi bạc. Ông nước mắt lưng tròng nắm tay Phụng Tri Vi, khản khoản dặn dò, “Thế cục trong triều phức tạp, mấy vị huynh đệ của cháu không hiểu chuyện, việc trong ngoài phù phiến cháu trong nom nhiều.”

Đôi mắt già nua của Thu Thượng Kỳ đau đáu nhìn Phụng Tri Vi – bấy giờ là Ngụy Tri. Tuy hai kẻ đệ Đại Liêu còn chưa có hiệu quả, tạm thời cũng không tiện phong thưởng, nhưng ai cũng nhìn ra bệ hạ vô cùng thích thú thiếu niên anh kiệt này, thắng qua tiền chức chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Mà mấy vị công tử Thu gia đều không được xuất sắc, trước kia Thu gia dựa vào thế lực của Ngũ hoàng tử sống cũng khá yên ổn, giờ Ngũ hoàng tử bị trục xuất trả hình khỏi Đế Kinh, vậy cánh Ngũ hoàng tử cũng nín thở sợ hãi. Giờ này còn không mau mau leo lên cây đại thụ khác, Thu Thượng Kỳ sợ một khi mình rút dài bỏ mạng, để lại một gia nghiệp lớn nhường ấy, thì họ biết xoay sở thế nào? Cho nên mới ra sức giao hảo, trông chờ Ngụy tiên sinh niệm tình xưa nghĩa cũ, tương lai sẽ dễ mất nhiều hơn đến Thu phủ.

“Thế thúc yên tâm” Phụng Tri Vi thành khẩn nói, “Thu phủ chính là nhà cháu, con em Thu phủ đều là huynh đệ của cháu. Hễ cháu còn, thì họ cũng còn.”

Lại lấy ra một túi gấm, đặt vào tay Thu Thượng Kỳ: “Thế thúc đến sông Xương Thủy ở thảo nguyên gần biên cảnh thì hãy mở nó ra.

Thu Thượng Kỳ cả mừng – Ngụy Tri thông minh, khắp triều đều biết, đây ắt là túi gấm chứa diệu kế! Ông ta vội vàng trân trọng cất túi vào ngực, rồi lưu luyến từ biệt Phụng Tri Vi.

Đại quân xuất phát, thăm thẳm đường xa, cuối cùng khi gần đến biên cảnh cách xa nghìn dặm, Thu Thượng Kỳ không nén nổi tò mò, lên mở túi gấm.

Sau đó hai mươi vạn đại quân chợt thấy chủ soái nhà mình hét to một tiếng, miệng trào máu tươi, ngã xuống khỏi lưng ngựa.

Gió cuốn theo mẩu giấy nhỏ trong túi gấm thong thả bay lên, rồi rơi vào lòng sông Xương Thủy. Nét chữ thanh tú trên mẩu giấy từ đó bị chôn vùi, không ai còn được thấy.

“Thu oư chính là nhà cháu, con em Thu phủ là huynh đệ của cháu, phu nhân cậu là mẹ cháu, cậu là cậu cháu, từ nay về sau những gì của cậu cũng là của cháu, chúc mừng chúc mừng, đa tạ đa tạ.”

“... Phụng Tri Vi cúi lạy.”

Từ phủ Ngụy Học sĩ đến phủ Thu Đô đốc, chi cách nhau về vẹn mấy chục bước chân.

Phụng Tri Vi lấy bước chân của mình thông thả đo quãng đường kia, bước nhẹ nhàng tựa mấy gió, tựa như khoảng cách mấy trượng này thực sự có thể đi một cách dễ dàng nhường ấy.

Như thế không bị đuổi ra khỏi phủ, không có đêm tuyết bơ vơ kia, không nương thân nơi kỹ viện, không bị vu oan trên phố, không bị truy sát ở Thanh Minh, không nhờ gió cuốn mây vờ, trong vụ án phản nghịch của hoàng triều thuận thế leo lên rồi đứng vững.

Theo sau nàng là Yên Hoài Thạch và Thuần Vu Mãnh. Yên Hoài Thạch xem ra còn hăng hái hơn nàng, chuyện giới thiệu lỏng cừu đã thương lượng xong xuôi với bộ Hộ. Hôm qua hắn gửi một phong thư về Hoàng Hải, Yên gia lập tức cho vài vị trưởng bối địa vị cao đến kinh, hắn sẽ hết lời khen ngợi hắn. Chân mày khoé mắt của Yên công tử, chỉ hận không thể viết đầy bốn chữ “Đòi này viên mãn.”

Gần đây Thuần Vu Mãnh nhận chức Kỳ tào tham quân ở Sách vệ thuộc Trường An vệ. Trong ba vệ “Huân, Vũ, Sách” của Trường An vệ, thì Sách vệ là thân tín nhất, đóng gần hoàng cung đại nội nhất, có thể ngủ lại trong nội đình. Đáng ra hắn còn không vào được Sách vệ, nhưng sau con loạn lạc, Trường An vệ bị thanh lọc, còn trống rất nhiều ghế. Cha hắn đã được phong làm Chính Bắc phó soái, thiếu gia nhà Thuần Vu vợ được một công việc béo bở là chuyện khôi phục bàn.

Trải qua cơn biến động này, Thuần Vu Mãnh nhờ được Phụng Tri Vi giữ lại, tri hoãn chuyển đi Trường An vệ báo danh mà thoát khỏi một vụ phiền phức, nên hắn phục Phụng Tri Vi sát đất, cam nguyện làm tôi tớ tiền hô hậu ủng.

Cố Nam Y đứng ngoài ba thước bên cạnh nàng, tuy không gần, nhưng chỉ cần duỗi tay ra là với tới.

Mấy người vừa dừng lại thì đã nghe một loạt tiếng bước chân dồn dập, cửa chính của Thu phủ ầm ầm rộng mở, hai đội nô bộc vội vàng chạy ra, đứng nghiêm trước cửa. Đại quân gia Thu phủ tươi cười chờ sẵn ngoài cửa, khom người rất thấp trước Phụng Tri Vi: “Ngụy đại nhân, phu nhân nhà tôi có lời mời.”

Phụng Tri Vi liếc xéo hắn, ngày đó nàng bị đuổi ra khỏi phủ, tuy ngoài miệng phu nhân nói là “ra ngoài tránh tạm”, nhưng mọi người đồng loạt “quên” thu xếp nơi ăn chốn ở lượng thực lộ phí cho nàng, đuổi nàng ra khỏi cửa với hai bàn tay trắng. Khi ấy vị đại quân gia này đang ngồi vắt chân xia răng trong phong bảo vệ, phun một sợi thịt giắt răng qua đêm vào chân nàng.

Mà giờ này hắn đang khom lưng trước mặt nàng, trán suýt đụng mặt đất.

Mím cười nhàn nhạt, một bụng căm phẫn trước kia, giờ nàng cũng chẳng thêm đòi lại từ hạng người này nữa. Phụng Tri Vi chẳng buồn liếc hắn lấy một cái, đi thẳng vào trong, vừa đi vừa nói: “Phu nhân mời ta à? Người hãy mời hai vị công tử này vào sảnh trước dâng trà, để ta tự mình vào hậu viện. Thu phủ là nhà thế thúc thì cũng coi như là nhà của ta, mọi người chớ khách khí.”

Quần gia ngớ người, cảm thấy làm vậy không hợp lễ nghĩa, còn toan ngăn cản thì Cố Nam Y đã đi lướt qua người hắn.

Ánh mắt y buông xuống, không nhìn đến bất cứ ai; mà quần gia lại đột ngột cảm thấy trước mặt mình như dựng lên một bức tường, cuống cuống lùi lại vài bước, suýt nữa đã gục ngã trên bức tường chắn trước cửa.

Phượng Tri Vi đầu không ngoảnh lại, đã dẫn Cố Nam Y đi vòng qua bức tường.

Nàng không đi thẳng đến chỗ ở của phu nhân trong hậu viện, lại lựa một khúc hành lang vắng người, gỡ mặt nạ xuống. Sau tấm mặt nạ, là lớp hoá trang da vàng mi rù mà nàng đã dùng bao năm. Từ khi nhìn thấy dung mạo của Công chúa Thiệu Ninh, nàng liền biết gương mặt thật của mình vĩnh viễn không thể để lộ một cách dễ dàng.

Rồi nàng đi thẳng tới tiểu viện nằm ở góc Tây Bắc của Thu phủ.

Vừa đi qua một khúc hành lang uốn lượn, phía trước đã xuất hiện vài người bưng mấy món như chén trà và điểm tâm, xem ra họ đang đưa điểm tâm từ nhà bếp lớn lên nhà chính.

Phượng Tri Vi vừa thấy mấy người kia, liền mỉm cười.

Quả nhiên tái ngộ không bằng ngẫu ngộ, mà ngẫu ngộ cũng quá khéo. Mấy người này, chẳng phải chính là mấy bà thím đại náo nhà bếp hôm đó? Đi trước dẫn đầu, chẳng phải chính là An đại nương thân yêu từng thương nàng một cái tát sao?

Lúc này đám người An đại nương cũng đã nhìn thấy nàng, ai nấy đều thoáng ngẩn ra, rồi lập tức phải ứng, cười bảo: “Ái chà, xem ai đến kìa, đây chẳng phải là Phượng đại tiểu thư nhà chúng ta sao?”

An đại nương vẫn dè dặt, trước tiên còn đảo mắt qua người Phượng Tri Vi một lượt để quan sát. Phượng Tri Vi mặc một bộ trường bào bằng tơ tằm dệt gai sợi nhỏ màu lam nhạt, đây là loại vải mùa hè kiểu mới, mặc vào thoáng mát dễ chịu, toát lên sắc nước nhàn nhạt, do giá thành rất cao nên bấy giờ mới chỉ được dùng làm công phẩm. Bộ đồ này của Phượng Tri Vi vừa được Thiên Thịnh đế ban thưởng hai ngày trước, trong kinh thành còn chưa có nhiều người mặc.

Chính vì quá ít người mặc, nên dù là ma ma nhà giàu, An đại nương cũng nhìn nhầm, cứ tưởng là loại vải dây sợi nhỏ bình thường. Bộ y phục này trong con mắt bà ta tuy không phải dạng rẻ tiền, nhưng cũng chẳng quý giá, trông không giống áo gấm về làng. Nghĩ vậy, bà ta cũng yên tâm hơn nhiều, bèn tỏ thái độ mập mờ không rõ: “Xem ra Phượng đại tiểu thư đã phát tài ở đâu đó rồi nhỉ? Nhìn bộ y phục nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ này, không phải cô được vị công tử ở hàng quán nào đó tặng đấy chứ?”

Mấy bà thím đều che miệng cười, ánh mắt khinh khinh. Phượng Tri Vi nghiêng đầu nhìn An đại nương, mỉm cười hỏi: “Đại nương dạo này có khoẻ không? Trông đại nương có vẻ càng ngày càng sung sức ấy nhỉ?”

“Đại tiểu thư khỏi cần lần la kết thân với già này làm gì.” An đại nương nhướn mắt, cười nhạt, “Già này khoẻ lắm, phu nhân đồng ý cho ta về nghỉ ngơi rồi, gần đây còn thưởng bạc cấp nhà cho ta nữa. Cả đời già này quyết một lòng dốc sức vì Thu phủ đến chết mới thôi.”

Mấy bà thím vội vàng a dua nịnh nọt lấy lòng. An đại nương đứng giữa một rừng tăng bốc, liếc qua Phượng Tri Vi, lại tiếp: “Bây giờ đại tiểu thư hẳn là sống khá khấm lắm mới quay về thăm phu nhân đúng không? Phu nhân sắp phải đón tiếp khách quý, đợi khách đi rồi, có muốn già này giúp cô cầu xin phu nhân gặp cô một lần không? Nhưng đừng đến đây ăn vạ, Thu phủ tuy có quyền có thế, có điều với hạng thân thích hạ đẳng thì cũng chẳng ứng phó nổi đâu!”

Phượng Tri Vi vẫn mỉm cười, chấp tay đứng giữa hành lang, nhìn chằm chặp An đại nương với vẻ hứng thú. An đại nương đang dương dương đắc ý, thì bỗng chạm phải ánh mắt nàng.

Ánh mắt ấy tĩnh mà sâu, chẳng những không chứa ý cười, mà ngay cả những cảm xúc đáng ra phải có như giận dữ xấu hổ cũng đều không thấy. Ánh mắt ấy lặng lẽ như vực thẳm, nhìn từ trên xuống, như thiên thần đứng cuối biển mây nhìn xuống chúng sinh hồi hải ngược xuôi, thấy sao mà nực cười.

Cảm giác này khiến người ta hiểu ra, nàng không giận chỉ vì chuyện này không đáng để nàng giận.

An đại nương giật mình ớn lạnh, bỗng nhớ lại ánh mắt của Phượng Tri Vi khi bị bà ta tát một cái, nhớ lần đó nàng cũng mỉm cười rất dịu dàng như thế, rồi đi lướt qua người bà ta, ghé tai nói một câu khiến bà ta rơi vào ác mộng mấy đêm liền.

Bà ta ho rít người lại, nhưng thấy sau lưng Phượng Tri Vi không có tuýt tùng, nhớ lại sau khi Phượng Tri Vi ra đi cũng không nghe ai kể về tình cảnh của nàng, lá gan lập tức to lên, cười nhạt: “Đúng là không có phép tắc gì cả, đứng đó ngang đường làm gì? Đừng để chúng ta trễ giờ dâng điểm tâm cho khách quý của phu nhân!”

“Phải rồi, đứng đó ngang đường làm gì?” Phượng Tri Vi cười khê, nghiêng đầu bảo Cố Nam Y vẫn không hề nhúc nhích, “Này, thiếu gia, có người vừa nặng tôi.”

Cố Nam Y nhìn sang với ánh mắt nghi ngờ - xin thứ lỗi cho Cố thiếu gia, y thật sự chưa từng nghe kiểu chửi người văn về câu nào câu nấy sắc lẹm như dao trong những nhà giàu. Trong nhận thức của y, phải chỉ tay vào mũi hay động dao kiếm mới là thái độ gây hấn, mới cần bị xử lý.

Phượng Tri Vi ghé vào tai y, nói: “Bọn họ đã tát tôi một cái...”

Lời còn chưa dứt, Cố thiếu gia đã đột ngột hành động, lướt vèo tới. Đám người An đại nương chỉ cảm thấy cái bóng màu xanh nhoáng lên trước mắt, thì đã nghe một tràng bôm bốp liên thanh, rồi trên má đau đốn đến bỏng rát.

“Rầm!”

Mặt đất ngổn ngang những chén bát ly tách rơi vỡm rơi xuống cùng lúc còn có bảy cái răng máu me đầm đìa. Bảy người, bảy cái răng cửa, không thiếu cái nào.

Tiếng kêu la rền rĩ hoà vào nhau, Phụng Tri Vi chớp chớp mắt ra chiều vô tội, bấy giờ mới nói nốt nửa câu còn lại, “... mấy tháng trước.”

Cố Nam Y đứng giữa đồng mảnh vỡ và máu tươi, y ngại bẩn, bèn bình tĩnh giẫm chân lên người bảy bà thím vừa ngã xuống mà đi...

Thế là An đại nương vừa mới bò lên được một nửa, giờ ngón tay run rẩy định mắng Phụng Tri Vi, thì mắt đã trợn trừng, tiếp tục bị giẫm ngã xuống...

Thế là có ba bà hầu bị giẫm bẹp ngực...

Phụng Tri Vi cười khề bước lại gần, ống tay áo phát phơ bước qua mấy bà hầu nằm la liệt dưới đất, tiện chân lua nước trà dính trên giày lên mặt An đại nương, động tác tinh tế ôn nhu, lau cực kỳ cẩn thận, lau hết mặt phải rồi sang mặt trái, lau mặt giày lại lau đến đế giày, vừa lau vừa điềm điềm nói: “Thím xem, ngáng đường là không đúng đâu, nằm xuống ngáng đường lại càng không đúng, chó ngoan cũng không ngáng đường như thế, còn không mau đứng lên? Khách quý của phu nhân còn đang chờ thím dâng điềm tâm đó.”

“Ngươi...” An đại nương giận đến xanh cả mặt, nghiêng đầu hùng hổ cắn mũi giày nàng; tiếc là mũi giày Phụng Tri Vi đều động bông, làm sao cắn nổi. Phụng Tri Vi mỉm cười nhìn bà ta, thừa cơ đá mũi chân, hàm răng An đại nương cắn “phập” phải đầu lưỡi máu lại tuôn ra xối xả.

Phụng Tri Vi bình thản nói: “Chúc mừng đại nương. Lãi từ cái tát kia, thím đã trả đủ.”

Nàng không hề liếc mắt nhìn bà ta, ống tay áo phát phơ bước qua mấy bà hầu nằm la liệt dưới đất, bỏ lại đằng xa đám người đang khóc meo râm trời.

Lên ngày một cao, đất trời sẽ ngày một xa, mấy bà hầu y như tử thù trong Thu phủ năm xưa, giờ nhìn lại khác nào con sâu cái kiến. Cuộc đời của nàng sẽ còn vương cao hơn, đi xa hơn nữa, những kẻ này chẳng qua là một vệt bụi đi vắng, không thể lưu lại dấu vết trong thế giới của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Nương Tựa

Type: phandongvy242

Đi hết hành lang quanh co, vượt qua viện Tây Khóa, nằm ở góc Tây Bắc của Thu phủ, là tiểu viện nàng đã ở mười năm.

Khi còn cách tiểu viện mười bước, Phụng Tri Vi đứng lại, không vội bước qua ngay.

Mé Tây tiểu viện trồng một gốc quế, giờ vẫn chưa phải mùa hoa nở, cành lá xanh tươi xào xạc trong gió. Phụng Tri Vi ngược nhìn gốc cây kia, như thể quay về thuở thơ ấu, hoa quế nở thơm khắp viện, mẹ dẫn hai tỷ đệ đi hái về một giỏ hoa quế vàng nhạt thoang thoang hương, trên bàn cơm chiều liền có thêm món hoa quế xào trứng tươi ngon.

Khi ấy đệ đệ nàng cầm đầu ăn hừng hực, còn nàng thì gấp thức ăn vào bát cho mẹ. Hoa quế như những hạt trân châu vàng nhạt rải rác trong bát cơm đơn sơ. Rồi mẹ lại gấp thức ăn bỏ vào bát nàng, dưới ngọn đèn dầu leo lét, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Chớp mắt, đã qua bao năm.

Trong đôi mắt mờ mịt hơi sương của Phụng Tri Vi, dường như có sóng nước dạt dào.

Cố Nam Y lặng lẽ đứng bên nàng, Phụng Tri Vi cười bảo: “Đề tôi đưa huynh đi xem nơi tôi đã sống từ thuở thơ ấu.”

Cố thiếu gia gật đầu, đi thẳng một mạch.

Phụng Tri Vi lại ngỡ ngàng – tuy nàng vừa về phủ đã đi thẳng đến tiểu viện, nhưng trong lòng lại đan xen nhiều cảm xúc phức tạp, còn chưa quyết định có nên bước vào gặp mẹ hay không; còn Cố thiếu gia thì hay rồi, mạnh dạn bước thẳng vào trong luôn.

Lý luận của Cố thiếu gia rất đơn giản – đây là nhà của người mà, sao đã bước qua cửa chính mà không vào.

Còn chưa kịp mở cửa viện, bỗng một luồng sáng trắng bắn ra vèo vèo từ bên trong cửa viện đang khép hờ.

Phụng Tri Vi chưa kịp nhìn rõ xem nó là vật gì thì Cố Nam Y đã đưa tay ra bắt được. Đó là một cái bát, trong bát còn một nửa là cơm, một ngọn rau

xanh ú ê vắt bên miệng bát.

“Ngày nào cũng ăn rau! Con sắp biến thành thỏ rồi! Mẹ à, mẹ gọi nhà bếp mang lên ít thịt đi!”

Là giọng nói của Phụng Hạo.

“Đừng lộn xộn.” Giọng nói Phụng phu nhân vẫn ôn hòa, cung nựng như xưa “Hôm nay trong phủ có khách đến chơi, đợi thêm ít lâu chắc chắn sẽ có đồ thừa. Con nhịn đi một chút, lát nữa mẹ sẽ đi lấy về cho con.”

Phụng Hạo chẳng nói chẳng rằng, lát sau lại nghe có tiếng cạch cạch giống như tiếng vỗ bàn sốt ruột, “Mẹ à, lần trước mẹ nói sẽ vay tiền, giờ đã vay được chưa...”

Căn phòng lặng đi một chốc, hồi lâu mới nghe Phụng phu nhân buồn bã đáp: “Hạo Nhi, thư viện Thanh Minh kia, con đừng nên đến đó học...”

“Không chịu đâu!” Phụng Hạo hất văng bát cơm, “Tụi nó đi được thì con cũng đi được!”

“Tụi nó tụi nó, tụi nó nào ở đây?” Phụng phu nhân hình như cũng bắt đầu nổi giận, bà đánh giọng nói, “Mẹ còn chưa hỏi con, lần đó con đi gặp đám bạn kia về, sắc mặt thấp thỏm, trốn trong nhà nhiều ngày không ra, sau đó lại nghe đồn tiểu công gia của Trần Quốc Công bị đả thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phụng Hạo có vẻ cứng đờ, rồi lập tức to tiếng còn to hơn Phụng phu nhân, “Con biết đâu được ấy!”

Phụng phu nhân lặng thinh không nói, hồi lâu mới thở dài, hạ giọng hỏi: “Con... đã gặp tý tý con rồi hả?”

“Đâu có!” Phụng Hạo vội đáp, sau đó đánh trống lảng, bắt đầu bám lấy bà nũng nịu, “Mẹ, bạc...”

“Mẹ cũng không có!” Phụng phu nhân từ chối thẳng mặt.

Phụng Hạo nhảy dựng lên, rồi nghe “rầm” một tiếng, hình như nó lật bàn.

Phụng Tri Vi bỗng bật cười.

Đó là nụ cười quen thuộc của nàng, ôn như ngọt ngào, mà lại khiến người ta cảm thấy on lạnh.

Sau đó nàng nhận nửa bát cơm rau từ tay Cô Nam Y, đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến trước mặt Phụng Hạo đang ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, duỗi tay, ra lệnh: “Há mồm”

Phụng Hạo còn chưa kịp phản ứng, thì Cô Nam Y bay vào sau đã đột ngột tung một đám nhẹ bẫng vào bụng nó.

Quả đám này không dùng đến nội lực, nhưng cũng đủ cho Phụng Hạo không biết vỗ công hét lên “à” một tiếng, há miệng ra, Phụng Tri Vi vung tay úp nửa bát cơm vào miệng nó.

Phụng Hạo bụng đau như xoắn, cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị đâm rã ra, còn chưa kịp hoàn hồn thì miệng đã bị úp lên nửa bát cơm, nhất thời nghẹn ứ ở cổ, mắt tròn trắng đã suýt nữa là chết nghẹn.

Phụng phu nhân lao bổ tới, vội vàng giúp nó vỗ lưng cho xuôi, Phụng Hạo ưỡng cổ cả buổi mới nuốt hết chỗ cơm rau đó, nắc “òng ọc” nghe mà rộn cả người. Hồi lâu, cổ nó nổi đầy gân xanh, khóe mắt ứa ra những giọt lệ nhỏ.

Vuốt cho xuôi hết, mới nghe Phụng Tri Vi bình thản nói: “Cái ngữ như đệ không bằng trâu ngựa, cho ăn cơm với rau tý thấy quá tử tế rồi, đệ còn dám hoang phí?”

Phụng Hạo ôm bụng, mắt ầng àng nước nhìn Phụng Tri Vi một hồi mới nhận ra nàng là ai, sắc mặt lập tức biến đổi, xoay người trốn ra sau lưng Phụng phu nhân, rồi thò đầu ra khỏi lưng bà mà gào lên: “Mẹ! Mẹ xem con tiện nhân này, vừa về nhà đã đánh con! Còn dắt về một thằng cha lỗ mãng!”

“Con ngậm miệng lại cho mẹ!” Phụng phu nhân quát khê một tiếng mà đầu không ngoảnh lại, từ lúc Phụng Tri Vi bước vào cửa, bà vẫn nhìn nàng đăm đăm không chớp mắt, đôi mắt long lanh gọn sáng, một lúc sau mới khê khàng hỏi, “Tri Vi... là con...”

Câu nói nghẹn ngào trong cổ họng.

Phụng Tri Vi khê cười, lảng tránh ánh mắt bà, chỉ nhìn vào cái bàn với những kẻ nứt dính đầy bùn đất, trong nháy mắt lòng rối như tơ vò, tựa như có trăm nghìn lời muốn nói mà đều nghẹn lại trong lòng, cho nên ngẩng đến một câu xưng hô cũng không thể thốt ra miệng.

Hồi lâu nàng mới hít một hơi, vẫn không nhìn thẳng vào Phụng phu nhân, nói: “Con đến để thương lượng với người một việc.”

Phụng phu nhân nhìn nàng đăm đăm, không hề để bụng thái độ của nàng, đáp: “Được.”

“Con còn chưa nói là việc gì.” Hình như Phụng Tri Vi cảm thấy cái bàn kia rất bắt mắt, cứ nhìn nó chằm chằm không rời mắt, “Người đây đồng ý quá

sớm”

“Ý kiến của con chưa bao giờ sai.” Phụng phu nhân mỉm cười, “À, con có khát không? Uống tạm ngụm nước nhé.” Bà vội vã xoay người đi pha trà, mức nước từ cái vại trong góc nhà, rửa đi rửa lại cái chén trà cũ kĩ.

“Không cần đâu, con sắp phải đi rồi.” Phụng Tri Vi ngẩng đầu, ép mình không được nhìn đến cái dáng vẻ tất tả của mẹ, “Con mong người hãy để con đưa Phụng Hạo đến học trên núi Thủ Nam ở Giang Thành.”

Bàn tay Phụng phu nhân đang mức nước chợt khựng lại.

Còn Phụng Hạo đã nhảy dựng lên.

“Núi Thủ Nam!” Nó hoảng hốt đến cực độ, quên bống con đau nhức dưới bụng, “Tổng đệ ra khỏi kinh thành? Tỷ muốn tổng cổ đệ ra khỏi kinh thành, đến cái chốn khi kho cò gây quái đản ấy?”

Giang Thành đạo nằm ở phía Tây Bắc hoang vu của Thiên Thịnh, đây là vùng đất cằn cỗi lạc hậu, trên núi Thủ Nam có thư viện Thủ Nam cực kỳ nổi tiếng. Cái tiếng này không phải tiếng tự do và cao quý như thư viện Thanh Minh, mà là tiếng nghiêm khắc và bó buộc. Thông thường chỉ có con em phạm tội của những nhà giàu mới bị tổng khứ lên đó “rèn luyện”, tính chất cũng na ná như trừng phạt. Một kẻ dẫu ngang ngược hồ báo đến đâu mà bước vào đó, đến khi ra lò cũng biến thành mèo, vuốt nanh bị mài đến cụt. Cho nên con em nhà giàu sang trong thiên hạ nghe thấy cái tên này đều biến sắc, Phụng Hạo hiển nhiên cũng từng nghe qua.

“Cái ngữ như đệ chỉ đáng vào trong đó học, chứ đừng mơ mà vào được Thanh Minh.” Phụng Tri Vi không thêm liếc Phụng Hạo lấy một cái, “Tỷ sẽ an bài đội ngũ hộ tổng đệ, học phí và sinh hoạt phí trong ba năm tỷ cũng đóng giùm luôn.”

“Cút!” Phụng Hạo nổi giận quát to, hai mắt long song sọc, “Tỷ là cái thá gì mà dám quyết thay đệ? Đệ nói muốn vào Thanh Minh, thì nhất định phải vào! Núi Thủ Nam, Giang Thành đạo cái con khi, thà đệ chết ngay ở đây chứ không đi đâu hết.”

Phụng phu nhân quay lưng về phía hay tỷ đệ, nghe đến câu cuối cùng, thân thể run lên bần bật.

“Tỷ nói đệ không vào được Thanh Minh, tức là không được.” Phụng Tri Vi không thấy động tác này của Phụng phu nhân, thần nhiên nói, “Đệ không quyết định được đâu.”

Phụng Hạo liếc nhìn Phụng Tri Vi vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, lại lăm lét liếc sang Cổ Nam Y, bỗng trong lòng nảy sinh bất an, không dám chửi bới gì nữa, quay sang bám Phụng phu nhân, “Mẹ! Mẹ sẽ không để con đi đâu nhỉ? Mẹ sẽ không để con đi đâu đúng không! Mẹ không nỡ rời xa con mà!”

Phụng phu nhân vẫn giữ nguyên tư thế quay lưng, thoạt nhìn lưng bà hơi còng xuống, cánh tay cầm gáo mức nước lại run lên.

Phụng Tri Vi nhìn bóng lưng kia, trong lòng dâng lên cảm giác bang khuâng.

Rất lâu rất lâu sau, Phụng phu nhân mới buông gáo nước, chống tay xuống vai chậm rãi đứng thẳng lên. Động tác của bà rất chậm, cứ như bà muốn dựa vào sự chậm chạp này để sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu mình. Nhưng trong tích tắc khi bà đứng lên hẳn, thì sống lưng lập tức thẳng tắp.

Bà đón đầy ánh mắt tràn đầy van vi và chờ mong của đứa con trai bé bỏng, mỉm cười, đưa tay ra vén mái tóc rối bời của nó.

Phụng Tri Vi lùi lại một bước, ánh mắt lạnh đi.

“Hạo Nhi...” Phụng phu nhân chậm rãi vén mái tóc rối bời của con, động tác chan chứa yêu thương, đáp, “Phải, mẹ không nỡ rời xa con.”

Phụng Hạo mừng rỡ đón nhận ánh mắt của mẹ, rồi bỗng dưng giật mình. Trong một khoảnh khắc, nó cảm thấy mẹ hình như không hề nhìn nó, mà đang nhìn xuyên qua nó để thấy một người khác. Nhưng cảm giác này trôi qua trong giây lát, giây tiếp theo, ánh mắt dạt dào của mẹ vẫn ôn nhu động lại trên mặt nó.

Nó thở phào nhẹ nhõm, đặc ý nhấn đầu nhìn Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi tựa vào ván cửa, ngấm đôi mắt từ nhìn nhau thăm thiết kia, chậm rãi mỉm cười.

“Quả đúng là mẹ hiền con hiếu, vui vẻ hòa thuận.” Nàng mỉm cười, “Người ngoài như tôi làm chuyện thừa thãi rồi.”

Phụng phu nhân buông tay, cup mắt, động tác hơi gượng gạo.

“Nếu đã vậy, thì mời hai vị tự đóng cửa bảo nhau.” Phụng Tri Vi một câu cũng không muốn thừa lời, hơi khom lưng, xoay người bỏ đi.

“Tiện nhân!” Phụng Hạo nhô khỏi đầu Phụng phu nhân, cười gằn, lớn tiếng quát với theo bóng lưng nàng, “Sau này, hãy cút ra xa một chút, chuyện của Phụng gia chúng ta không đến lượt người quản!”

Phụng Tri Vi không ngoảnh lại, nàng càng đi càng gấp gáp, bước chân cuộn gió.

Cổ Nam Y đột ngột xoay người.

Thiếu niên xưa nay chỉ nhìn đến một thước ba tấc trước mặt mình, xưa nay chưa từng hứng thú với con người sự vật bên ngoài, bỗng quay lại nhìn chăm chăm vào Phụng Hạo.

Cách lớp mạng che, rõ ràng chẳng nhìn thấy gì cả, mà Phụng Hạo lại cảm thấy mình đang chạm vào ánh mắt người kia, sự hồ hững cùng cực dẫn đến lạnh lẽo cùng cực, cái lạnh ngưng kết trên một bức tường ngọc.

Nó thoáng rung mình, còn chưa rung mừng xong mắt đã hoa lên, rồi nó thấy vòm trời xanh ngắt.

Đầu óc Phụng Hạo trống rỗng một lúc mới phát hiện thân thể mình đã bay lên. Tim gan nó rụng rời, chân tay quơ quào loạn xạ giữa không trung, sau đó té “bịch” xuống đất, đau đến nỗi mình mẩy muốn vỡ tung.

Xung quanh vang lên tiếng bước chân lộn xộn, có người vội vàng đỡ nó lên. Phụng Hạo rên rầm nửa ngày, mới nhìn rõ người chạy đến nâng mình dậy chính là hộ vệ của Thu phủ.

Phụng Hạo nhăn nhó gương mặt sưng vù, gào lên với vẻ hung dữ: “Có thích khách! Có thích khách!”

Hộ vệ Thu phủ đưa mắt nhìn nhau, có người hỏi: “Thích khách chạy đi đâu mất rồi?”

“Đi ám sát phu nhân!” Phụng Hạo nham hiểm chỉ tay về hướng Phụng Tri Vi vừa rời gót.

“Bảo vệ phu nhân!” Thủ lĩnh hộ vệ Thu phủ lập tức huyết gió rồi dẫn người đi, Phụng Hạo lại nặng nề rót “bịch” xuống đất...

Bấy giờ Phụng Tri Vi đã đi vòng qua dãy hành lang, đeo mặt nạ lại, rồi bước thẳng vào Li Hoa cư của phu nhân Phu thủ.

Bước chân nàng vèo vèo như gió, đi xuyên sảnh vào thư viện, những nha hoàn bộc phụ đi ngang qua cũng không nhìn rõ bóng dáng.

Phụng Tri Vi cảm thấy cơn gió mùa hạ này hết sức giá lại nóng bùng bùng, như một khối cầu lửa chui vào lồng ngực, trong nháy mắt đã thiêu đốt lục phủ ngũ tạng nàng thành tro.

Thành tro, này tình thân quán quýt có phải cũng không đi, này sự háo hức mơ hồ phút giây gặp gỡ sau bao ngày xa cách, này một phen vương vấn làm cỗi lòng đau đớn.

Có gì tìm khổ? Có gì tìm khổ?

Nàng mang theo nỗi mê lương lấp đầy cõi lòng, đi như bay như con gió rất bóng, như muốn rải nỗi đau này cho tan đi ngược chiều gió.

Sau lưng có một bàn tay khe khẽ đặt lên vai nàng.

Phụng Tri Vi giật mình, đứng ngây ra tại trận, hồi lâu mới chậm rãi quay đầu, nhận ra đó là Cố Nam Y xưa nay vẫn không chủ động chạm vào người khác.

Y lặng lẽ nhìn nàng qua lớp mạng che, hành lang quang co tĩnh mịch sâu thẳm, bốn bề hoa cỏ tươi tốt, gương mặt người kia lấp ló trong lớp mạng che phát phơ trong gió, chỉ có đôi mắt là lấp lánh muôn màu, như chất đá hắc diệu thạch(*) tinh khiết nhất.

(*) Hắc diệu thạch: Đá vô chai, tên khoa học là Obsidian, một loại thủy tinh được hình thành tự nhiên trong núi lửa do magma nguội đi quá nhanh.

Hành lang thăm thẳm, đôi nam nữ dáng dấp như ngọc, ánh mắt giao nhau.

Bốn bề mới yên ắng làm sao, bên lan can chạm trổ, một khóm thược dược đỏ thắm bung bung nở rộ.

Phụng Tri Vi bỗng chìa tay ra nắm lấy tay y, thuận thế xoay người, khẽ kháng tựa lên bờ vai y.

“Cho tôi mượn vai huynh, để tựa vào một lúc...”

Cố Nam Y, đông cứng trong cơn gió mùa hạ.

Thế giới của y, chỉ vùn vùn một thước ba tấc.

Đó là khoảng cách một bước chân, sau lưng và trước mặt.

Bao nhiêu năm qua, y chỉ quán quanh trong một thước ba tấc quanh mình, không ai dám đến gần, mà y cũng không để kẻ khác đến gần.

Nhưng hôm nay giá băng chợt vỡ rộng mở tầng mây, nàng ấy khẽ cười đến bên y, không cho y cự tuyệt. Hơi thở trong lành lay động tấm mạng che bên má y, lướt qua gương mặt, mềm mại mà lạnh lẽo.

Cố Nam Y thoáng mặt mờ, cũng hơi nghi hoặc. Y khẽ chau mày, không biết phải làm sao.

Hơi thở cận kề đến thế, tĩnh lặng đến thế, ghé sát vành tai, ẩm ướt và ấm nồng. Đáng ra y phải căm ghét, cũng như y căm ghét vải thô, ghét những tiếng ồn ào, ghét ánh sáng chói chang... Mọi âm thanh đều như tiếng vụn gỗ kéo kẹt, mọi ánh sáng đều chói chang như điện chớp, y phục thô khác nào giấy nhám chà lên da thịt. Thậm chí những gương mặt ấy, cũng thường nứt ra thành những mảnh vụn khiến người ta sợ hãi.

Nhưng hơi thở tĩnh lặng và gần gũi vào giờ khắc này, lại đột ngột khiến y cảm thấy thanh u đến khó tả.

Y không biết diễn tả cảm giác ấy ra sao, như nghe như thấy rất nhiều năm về trước, có ai đó nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc y mà nói, Nam Y của ta, cả đời cha mẹ không có tâm nguyện nào khác, chỉ mong con cảm nhận được niềm vui sướng.

Vui sướng... cảm nhận... Y không hiểu hai từ này.

Y khẽ nghiêng đầu, nhìn gương mặt gác lên vai mình. Cô gái kia nhắm nghiền hai mắt, hàng mi dài khẽ rung rinh tựa như cánh bướm đen chập chòn trong gió. Hương hoa thược dược nồng nàn thướt tha, cũng không bằng hương thơm u mỹ dịu dàng trên người nàng.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai y, mảnh như lá hành, đốt tay linh hoạt, móng tay lấp lánh ánh sáng như ngọc trai.

Cổ Nam Y khẽ ngẩng đầu, đón cơn gió mỹ lệ ngày hè.

Cảm nhận... Thì ra cảm nhận chính là như thế.

Phượng Tri Vi không biết vào giờ khắc này, nam tử vĩnh viễn kiên định như ngọc không thể đã phá ấy đã trải qua lần đầu rung động trong đời, như núi tuyết trắng xóa vạn năm khép kín bỗng được ánh sao mai soi tỏ, chỉ đợi đến một thời khắc nào đó là âm âm rạn vỡ.

Nàng chỉ cảm thấy một mối rã rời, cần một chốn nghỉ ngơi yên ổn. Mà nam tử kia vững vàng trầm lặng, có thể chống đỡ nổi hiu quạnh và đau xót trong lòng nàng lúc này.

Cúi mặt xuống, khẽ dụi lên vai y, rồi nàng mỉm cười ngẩng đầu lên, nói với y như chưa xảy ra chuyện gì: “Đi thôi.”

Nhìn nàng cất những bước nhẹ nhàng đi ở phía trước, Cổ Nam Y khẽ nghiêng đầu, gò má tựa vào khoảng vai dường như vẫn còn đọng lại hơi ấm vừa rồi, sau đó cảm thấy mặt mình hơi âm ẩm.

Cổ Nam Y đưa tay ra xoa xoa lên mặt, rồi đặt ngón tay dưới ánh mặt trời, mơ hồ thấy một vệt nước nhàn nhạt.

Y nhìn vệt nước rất lâu mà chẳng hiểu gì, rồi đột ngột vỡ lẽ, y xoa xoa lên vai mình, xoa lên vị trí Phượng Tri Vi vừa vùi mặt vào ban nãy.

Sờ lên vẫn thấy hơi ươn ướt.

Hành lang sâu hun hút, tia nắng mùa hè chiếu xuống những vệt loang lổ. Dưới bóng nắng, người ấy đặt tay lên vai mình, lặng lẽ đứng rất lâu.

Thu phu nhân đã sai người đợi rất lâu trong sảnh chính của Li Hoa cư, thế mà Ngụy đại nhân vẫn rề rà không đến. Bà lại không tiện tự mình ra cửa đón khách, còn đang nghi hoặc, bỗng thấy một người áo lam phát phối, khoác nắng mà đến.

Thu phu nhân vội vàng dẫn theo một đám nha hoàn bà thím ra ngoài nghênh đón, còn đang thắc mắc tại sao không thấy quân sự của Thu phủ theo cùng thì Phượng Tri Vi đã mỉm cười vãi dãi: “Bái kiến Thu phu nhân.”

“Gọi ta là bá mẫu được rồi.” Thu phu nhân cười rất mực hòa nhã. Trước khi xuất chinh, lão gia đã hết lời dặn dò bà, rằng vị Ngụy đại nhân này tuổi trẻ mà đã đắc chí, là cận thân của thiên tử, không những tuyệt đối không thể đắc tội, mà còn phải ra sức lung lạc, nhất định không được tiếp đãi sơ sài.

Mà thiếu niên kia nho nhã thanh tú, phong lưu phóng khoáng, quả thực cũng khiến người ta vừa thấy mặt đã vui vẻ. Thu phu nhân vừa thân mật nhường chỗ, vừa âm thầm than thở trong ba đứa con của mình sao chẳng đứa nào tài giỏi được như con nhà người ta.

Chủ và khách hàn huyên mấy câu, theo ý của Thu phu nhân, thì gặp Ngụy Tri ở nội viện chẳng qua là cử chỉ để bày tỏ sự thân thiết của Thu phủ. Nếu Ngụy Tri gọi Thu Thượng Kỳ là thế thúc, thì mình là phận trưởng bối cũng nên tiếp đãi chốc lát, nói vài câu cảm chừng rồi bùng trà, chuyện về sau cứ để ba vị công tử Thu gia chiêu đãi vị thiếu niên văn thần này mới đúng, thế nên bà nhanh chóng bùng chén trà lên.

Phượng Tri Vi vẫn không nhúc nhích, lát sau mới bùng mới bùng chén trà bên tay, chậm rãi thưởng thức, còn cười bảo Cổ Nam Y ngồi bên cạnh: “Trà Hương Sơn Tước Thiết của Thu phủ thực không tồi, huynh cũng ném thử đi.”

Cổ Nam Y thả bàn tay vẫn gác trên vai xuống, vân vê các ngón tay, xác định không có chỗ nào ẩm ướt mới thò tay đẩy chén trà Phượng Tri Vi đưa sang, nói: “Bản.”

Phượng Tri Vi cười, Thu phủ từ trên xuống dưới đề tài xanh mặt.

Sắc mặt Thu phu nhân trong rất khó coi – phải chăng gã Ngụy Tri này xuất thân quê mùa, không hiểu phép tắc? Lại thêm tên tùy tùng của hắn nữa, một tên tùy tùng sao có thể ngồi cạnh chủ nhân, còn dám nói những nói cuội?

“Phu nhân.” Phượng Tri Vi uống hết chén trà, rồi mới chậm rãi nói, “Tiểu đệ có vài lời muốn nói với người...”

Nàng không nói tiếp, ánh mắt đảo quanh.

Thu phu nhân ngậy người, Phụng Tri Vi lại nói tiếp: “Hôm trước tiểu diệt đến đại doanh Hồ Uy một chuyến...”

Tam công tử của Thu gia hưởng phúc nhờ cha, vừa mới được phân cho một chức Lục sự tham quân trong đại doanh Hồ Uy. Thu phu nhân nghe câu này, sắc mặt liền nghiêm lại. Bà vung tay, đám nha hoàn bà thím lập tức lui ra mà không kèn không trống.

“Phu nhân quả là biết cách dạy kẻ dưới.” Phụng Tri Vi khen một câu bang quơ rồi đứng dậy, “Phong thái của Thu phủ nghiêm nghị hơn xưa.”

Thu phu nhân đang định buông lời khiêm tốn, chợt nghe ra trong những lời này có điều gì đó không ổn.

“Hồi xưa...” Bà hoang mang nhìn Phụng Tri Vi, có sao giọng điệu của vị Ngự đại nhân này có vẻ quen thuộc với Thu phủ đến thế?

Phụng Tri Vi cười cười.

“Hạo Nhi còn chưa trưởng thành, Vi Nhi lại không hiểu chuyện lắm.” Nàng mỉm cười nhìn sắc mặt kinh hãi của Thu phu nhân, “Hai đứa nó vẫn luôn khiến người phải nhọc lòng lo nghĩ.”

“Ngươi...ngươi...” Thu phu nhân lùi lại một bước, vịn tay lên lưng ghế dựa, lão đảo muốn ngã.

“Cháu là Ngự Tri.” Phụng Tri Vi chấp tay, ánh mắt bình tĩnh mà thương hại, “Bây giờ cũng vậy, ngày sau cũng thế. Trong triều hay ở Thu phủ, cháu đều là Ngự Tri.”

Nàng đưa sang một lá thư: “Đây là thư của Thu thuế phúc để lại cho phu nhân.”

Thu phu nhân xem xong, mặt mũi xanh mét, vò mạnh lá thư trong tay, giấu lại thấy không ổn, lại vồ vã mở ra.

Phụng Tri Vi mỉm cười nhìn bà.

Với thân phận hiện giờ của nàng thì thu thập bút tích của Thu Phụng Kỳ là chuyện cực dễ. Đem bút tích đó cho đám môn khách đa tài đa nghệ của Yên gia bắt chước, thế là bịa được một phong thư tay của Thu Phụng Kỳ. Giọng điệu trong thư rất mập mờ, chỉ dẫn đi dẫn lại rằng Ngự Tri vô cùng tài giỏi, Thu phủ bây giờ không có chủ nhân, phu nhân nhất định phải tuân theo mọi yêu cầu và sắp xếp của ngài ấy để hai bên hợp tác chân thành...

Bức thư kia nhìn qua con mắt của Thu phu nhân, thì giống như Thu Phụng Kỳ đã biết rõ thân phận của Phụng Tri Vi, còn yêu cầu bà không được trái lời. Nhớ lại thì trước khi đi lão gia quả thật cứ dặn dò rằng phải ra sức kết thân với vị “Ngự đại nhân” này, nhất lời lòng dạ rồi tung như sóng cuộn biển gầm, ngăn ngại không thốt nên lời.

“Phu nhân.” Phụng Tri Vi bình thản nói, “Nếu cháu đã gặp người và Thu đại nhân một cách chân thành thẳng thắn, thì người khỏi cần lo cháu còn ôm hận cũ với Thu phủ. Thu đại nhân không có nhà, từ giờ trở đi việc trong phủ hai ta đồng tâm hiệp lực mới được.”

Thu phu nhân nhìn Phụng Tri Vi, hiểu những lời nàng nói đều là thật. Với thân phận hiện giờ của nàng, Thu Phụng Kỳ lại đi vắng, nếu nàng thật sự muốn ra tay thì Thu phủ còn không bị nàng tùy ý nhào nặn hay sao? Giờ nàng lại đích thân đến đây một chuyến, phơi bày thân phận, đó chính là bày tỏ thành ý. Nếu mình cứ tiếp tục không phân phải trái, thật sự đắc tội với nàng đến cùng, thì một khi có chuyện ai sẽ chống lưng cho mình?

Thực giác bà cảm thấy bất an, nhưng cũng chẳng còn cách nào hay hơn. Lão gia đi vắng, bà không có ai để nương tựa, Phụng Tri Vi bị đuổi ra khỏi phủ lấy thân phận như thế, răm rộ ghé thăm. Cái tin tức kinh hoàng này, đã hoàn toàn khiến bà choáng váng.

“Cháu... muốn gì?” Hồi lâu bà mới yếu ớt hỏi.

“Người khách sáo quá.” Phụng Tri Vi cười, “Cháu vốn là cháu gái đẳng ngoại của người, cái gì của cháu cũng là của người, của người cũng có phần của cháu, còn nói toẹt ra mà làm gì?”

Thu phu nhân há hốc miệng, sắc mặt hết xanh lại trắng. Phụng Tri Vi nhìn bà thân thiết, cười bảo: “Thân phận của cháu, người đương nhiên phải giữ bí mật; mà Thu phủ, Phụng Tri Vi vẫn muốn trở về. Từ rày trở đi, Phụng Tri Vi đã được người đón về từ nhà mẹ ở Giang Hoài; còn Ngự đại nhân, vẫn là chỗ quen biết nhiều đời với Thu phủ... Người hiểu chưa?”

Thu phu nhân đứng như trời trồng, nhìn vào gương mặt tươi cười rạng rỡ mà đôi mắt lại hoàn toàn không cười của Phụng Tri Vi, chỉ cảm thấy hơi lạnh bốc lên từng đợt từ đáy lòng.

Bà xưa nay chưa từng coi thường đứa cháu gái này, nhưng hóa ra vẫn rất coi thường!

“Người ổn cháu ổn mọi người đều ổn, từ giờ trở đi phải đối đãi với tiểu thư Phụng gia về phủ thế nào, chắc hẳn cháu không cần cần dặn thêm.” Phụng Tri Vi vỗ vỗ tay áo nhàn nhã thong dong. “Dĩ nhiên phải có qua có lại, cháu sẽ dốc lòng quan tâm đến Thu phủ.”

Thu phu nhân ngồi xuống, có vẻ hơi hoang mang, hồi lâu mới nói: “Tri Vi, ngày trước...”

“Xin hãy gọi cháu là Ngự đại nhân.” Phụng Tri Vi tươi cười rạng rỡ.

Thu phu nhân há hốc mồm, nhìn sắc mặt lạ lùng vừa dịu dàng vừa đanh thép của Phụng Tri Vi, bà biết dù có phân trần và bù đắp đến thế nào, thì với người này cũng đều vô ích.

“Không làm phiền phu nhân nữa, cáo từ.” Phụng Tri Vi đứng dậy, “Ngày mai Tri Vi sẽ đứng ngoài cửa thành chờ xe ngựa của người đến ‘đón về Thu phủ’, xin người chớ quên.”

Thu phu nhân cay đắng gật đầu nhìn Phụng Tri Vi dẫn Cố Nam Y nghênh ngang bỏ đi. Nghe quân sự bẩm báo rằng công tử của Thuần Vu gia và người của Yên Gia đang châu chực ngoài sảnh trước chờ Ngụy đại nhân, trong lòng rùng mình ớn lạnh.

Bà chống tay vào khung cửa, nhìn bóng dáng kia thông thả bước đi, biến thành một cái bóng nhạt nhòa dưới ánh nắng ban trưa. Ánh nắng rùng rục đổ thẳng xuống đầu, trong cơn hoảng hốt, bà chợt cảm thấy Thu phủ, vào giờ phút này, đã chìm đắm trong hoàng hôn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chặn Xe Quấy Nhiễu

Type: phandongvy242

Hôm sau Phụng Tri Vi không phải trực ban, điểm danh vào giờ nào(*) xong bèn đổi lại nữ trang, đứng ngoài thành chờ “được đón về phủ”.

(*) Giờ Mão: Khoảng thời gian từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.

Vừa đứng chưa ấm chỗ, đã thấy một đám nam tử dị tộc ăn vận bánh bao đang phi ngựa hò hét lao tới, người dân xếp hàng ở cửa thành đều nhường đường, mà vẫn lịt đầy bụi bặm của chúng.

Tay lính canh cửa nhú mảy lông bần: “Hô Trác Thập Nhị Bộ! Ngày càng ngang ngược!”

Phụng Tri Vi cũng nhú mảy, Hô Trác Thập Nhị Bộ là bộ tộc lớn nhất trong thảo nguyên, ban đầu họ chung một góc gác với Đại Liêu, tổ tiên do tranh ngôi thất bại, chiếm giữ thảo nguyên Tây Nam. Sau họ không đầu lại Đại Liêu trong những trận chiến hằng năm, bèn xin nhập vào bản đồ Thiên Thịnh, tự nguyện xưng thần cống nạp. Cống nạp thật ra cũng chỉ để bày tỏ thành ý mà thôi, bởi địa bàn của Hô Trác Thập Nhị Bộ có một vùng lớn nằm giữa Đại Liêu và Thiên Thịnh, chính là lá chắn tự nhiên một khi Đại Liêu xâm phạm Thiên Thịnh, mỗi mùa đông Thiên Thịnh còn phải phát một mớ lương thực chi viện cho bọn họ.

Bây giờ Thiên Thịnh và Đại Liêu sắp khai chiến, lập trường của Hô Trác Thập Nhị Bộ lại càng tỏ ra quan trọng. Nghe đâu Hô Trác Bộ cũng xuất một vạn quân để tỏ lòng chân thành, lại phái Vương thế tử đích thân lên kinh thành bái kiến Hoàng đế. Bởi thế triều đình còn phải ra sức lôi kéo gấp bội, xem ra một phen hậu đãi đã khiến bộ tộc này trở nên kêu ngoạ và quen hưởng thụ mất rồi.

Lúc này Phụng Tri Vi không muốn rắc rối, nằng leo lên xe ngựa Thu phủ trước sự nghênh đón của quân sự trong phủ. Nhưng xe ngựa vừa chuyển bánh, bỗng có người gõ lên lớp pha lê.

Nhìn động tác kia rõ ràng là gõ, nhưng vừa gõ một cái, lớp pha lê đắt tiền đã vỡ vụn đánh “choang” một tiếng.

Một người cười nói bên ngoài cửa sổ: “Lâu nay vẫn nghe danh các tiểu thư con nhà danh giá ở Đế Kinh đều xinh đẹp yếu điệu, hoàn toàn không giống nữ nhi thảo nguyên. Khó khăn lắm mới gặp được một người, cho ta xem một cái nào.”

Lời lẽ rất đơn giản, cũng chính là đơn giản mà thành ra hết sức tùy tiện. Tựa như trên thế gian này, lời gã nói chính là mệnh lệnh, không ai được phép trái lời gã một phần.

Đại quân gia Thu phủ giật mình khiếp sợ - trước khi đến đây hẳn đã được phu nhân dặn tới dặn lui, rằng phải đối xử cung kính với Phụng tiểu thư. Tuy trong lòng hấn bất mãn, nhưng cũng không dám làm qua quýt mệnh lệnh của phu nhân, không ngờ khi đến cửa thành lại gặp phải chuyện này.

Tuy quan viên của Vương triều Thiên Thịnh chuộng nếp phong lưu, nhưng vẫn giữ rết lấy con gái nhà mình. Con gái chưa gã chồng bị nam nhân lạ mặt trêu ghẹo trên đường, nhất định sẽ tổn hại đến thanh danh.

Hắn dẫn theo hộ vệ định ngăn gã kia lại, nhưng vừa dợm bước đã nghe “xoẹt” một tiếng, mấy con ngựa khỏe đồng loạt chắn ngang trước mặt hắn, tiếng gõ móng đều tăm tắp như một, bảy tám cây roi da bò màu đỏ thắm quán tạt vàng uốn lượn lại như linh xà, hộ vệ Thu phủ liền bị quăng ra bốn phía như những viên đạn.

Mấy kẻ này hành động linh hoạt, động tác đồng đều, mặt mũi giấu dưới vành mũ rộng, chỉ thấy râu ria lún phún trên khuôn cằm như giọt như đèo.

Nam tử đứng bên xe ngựa, một ngón tay gõ vỡ pha lê từ đầu đến cuối không ngoái đầu lại, chuyên tâm muốn “nghĩa thử tiểu thư con nhà danh giá”.

Pha lê vỡ vụn, rèm trúc vén lên, ánh nắng rực rỡ, Phụng Tri Vi vội vã nghiêng mặt đi.

Nhưng trong lúc quay đi, ánh mắt kẻ kia như mắt chim ưng, nhao cái đã nhìn rõ dung mạo nàng, sau một thoáng ngần ngại, bỗng cất giọng cười ha hả.

“Ây da, Trường Sinh Thiên của ta!” Gã cười đến run rẩy toàn thân, “Ta nói tiểu thư nhà giàu ở Trung Nguyên can chi phải ra sức che che đây đây! Té ra đều mấy hoàng kiêu bà(*) không dám nhìn mặt người ta!”

(*)Hoàng kiêu bà: Nghĩa đen là bà già mặt vàng, nghĩa bóng là phụ nữ có tuổi đã lấy chồng. Phụng Tri Vi hóa trang mặt vàng, chi tiết này tác giả chơi chữ.

“Có bệnh hả?” Gã thích thú đưa tay ra nâng cằm Phụng Tri Vi, “Nữ tử Trung Nguyên, ai cũng yếu ớt như thế ư?”

Tay gã đột ngột cứng đờ.

Trong thùng xe âm u, một tia sáng lạnh phản chiếu lên cổ tay gã.

Ba phân dưới cổ tay là điểm yếu của gân tay, một miếng pha lê vỡ sắc lẹm đặt lên vị trí chết người này, không chút do dự.

“Nữ tử Trung Nguyên, đúng là yếu ớt như nhau cả.” Phụng Tri Vi sóng mắt long lanh, giọng nói dịu dàng, “Lỡ đâu bị dọa, tay run lên, thì cánh tay giương cung lấp tên của nam nhi thảo nguyên cũng sẽ yếu mềm như nữ tử Trung Nguyên.”

Người bên ngoài xe hình như đã bình tĩnh trở lại, từ góc độ của Phụng Tri Vi chỉ nhìn thấy khuôn cằm góc cạnh và sống mũi thẳng tắp của gã.

“Thì ra nữ tử Trung Nguyên không những là hoàng kiêu bà, mà còn hung dữ.” Người kia đột ngột cười đại, không hề tránh né, ngón tay vừa búng ra đã trở tay chụp tới, “rắc” một tiếng, miếng pha lê đã vỡ thành hai nửa, một mảnh đâm vào da thịt máu xối ào ào, một mảnh bắn lên, nhắm thẳng vào hai mắt Phụng Tri Vi.

Kẻ này lại bất chấp gân tay có thể bị thương, quyết không chịu nhượng bộ!

“Nam Y!” Phụng Tri Vi gọi khẽ.

Nha hoàn áo xanh vẫn mãi miết ăn hồ đào trong góc tối của xe lập tức bỏ ngang ra một churong.

Tay áo phất lên như mây trời, kinh phong lại hung mãnh như sấm chớp, “vù” một tiếng đã nhẹ nhàng đẩy kẻ đó ra ngoài. Thân hình vạm vỡ của gã bay lên như một miếng giẻ rách, không hãm được đà, đâm sầm vào tiệm tạp hóa bên ngoài thành.

Đám đông bu vào xem xung quanh chỉ thấy nam tử ngang ngược kia ban đầu buông lời chế giễu cô gái ngồi trong xe ngựa của Thu gia, sau đó thò tay vào trong xe. Họ còn đang định than thở thay vị Thu tiểu thư ấy, thì đã thấy kẻ kia hình như đột ngột bị cuồng phong cuốn lên, trong nháy mắt đã rút xuống một cách thâm hại.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì màn xe ngựa đã vén lên, sau đó truyền ra một giọng nữ ôn hòa tán thưởng.

“Hay cho một chiêu khinh công tuyệt diệu Lên trời không lối Xuống đất không đường Đầu lái chân nương Thất điên bát đảo Trăm ma đi dạo Hoa tay múa chân Mai phục bốn bên Tỳ bà tám hướng Nhận roi đem nướng Lướt nước đập bèo!”

...

Mọi người hóa đá tại chỗ, ra sức tự hỏi môn tuyệt thế khinh công tên dài bốn mươi chữ kia rốt cuộc là môn khinh công gì, đến khi hoàn hồn thì cỗ xe ngựa Thu phủ cũng đã đi mất dạng.

Trong tiệm tạp hóa bán y phục cũ, nam tử chặn xe được hộ vệ đuổi tới, giải thoát ra khỏi một núi quần thùng áo rách, đầu đội một cái áo khoác hoa, cỏ tròng một bộ đạo bào rách rưới, vành tai treo lủng lẳng một chiếc tất sặc sỡ, ngoác nhìn theo hướng xe ngựa Thu phủ rời xa.

Dưới ánh mặt trời, trên gương mặt bị đánh đến bầm dập nhìn không rõ ngũ quan, đôi ngươi sâu thẳm có màu sắc như rượu ngon lập lòe thứ ánh sáng kỳ dị.

“Ha! Nữ tử Trung Nguyên!”

Phụng Tri Vi hoàn toàn coi vụ bị chặn đường ở cổng thành như một trò hề, hôm nay tâm trạng nàng rất vui vẻ, sẽ không so đo với bất cứ kẻ nào.

Nàng chống cằm, mỉm cười nhìn nha hoàn áo xanh của mình – hãy nhìn Cố thiếu gia nhà chúng ta kia, mặc nữ trang mới đẹp làm sao, eo ra eo, mặt ra mặt...Ồ, ngoại trừ ngực lép ra.

Cố Nam Y chuyên tâm ăn hồ đào – đêm qua Phụng Tri Vi đã bóc một đồng đầy ụ cho y, vừa bóc lại vừa tiện tay đưa y phục cho y đổi.

Phụng Tri Vi biết Cố thiếu gia xưa nay vẫn không thêm hao phí tâm tư vào bất cứ việc gì, trừ nàng ra, cho nên căn bản không cần lo y sẽ kiêng kị cái gì mà đường đường nam nhi không mặc đồ nữ. Nàng chỉ cần phụ trách thiết kế bộ đồ nha hoàn sao cho đơn giản một chút, màu sắc y phục nhất định phải là xanh thiên thủy, chất liệu y phục nhất định phải mềm mại mỏng nhẹ như những bộ đồ y thường mặc là được.

Nón che đổi thành mạng che, trong lúc đổi Phụng Tri Vi thành thật nhắm nghiền hai mắt, bằng không Cố thiếu gia sẽ bóp vỡ hồ đào thành những tiếng rã rã, cho trí tưởng tượng của người ta bay cao bay xa.

Cố thiếu gia ngự tiền tứ phẩm đổi thành tẩu mỗi ngày một rớt giá, cuối cùng rớt xuống làm nha hoàn của đại tiểu thư Phụng gia...

Xe đi đến nội đường của Thu phủ mới dừng bánh, Thu phu nhân dẫn theo nha hoàn bà thím đích thân ra nghênh đón.

Phụng phu nhân và Phụng Hạo cũng có mặt, họ ăn mặc tươm tất hơn hôm qua rất nhiều. Phụng phu nhân sắc mặt phức tạp, Phụng Hạo lại vác nguyên bộ mặt nhăn nhó nhí nhí.

An đại nương không nằm trong đội bà thím, Phụng Tri Vi mỉm cười hài lòng, xem ra Thu phu nhân rất thức thời.

“Tri Vi!” Sau một đêm, nét mặt Thu phu nhân đã điều chỉnh thành gần gũi tự nhiên, ân cần chào đón, “Đầu năm tiễn cháu sang nhà ông cậu bên Giang Hoài cho khuây khỏa, đến giờ mới chịu về, ở nhà ông cậu có vui không? Ông cậu bà mợ với các tỷ muội cháu đều khỏe chứ? Cháu thấy phong cảnh Giang Hoài so với Đế Kinh thế nào?”

“Phiền mợ lo lắng rồi!” Phụng Tri Vi mỉm cười thi lễ, “Các trưởng bối và tỷ muội và bên ấy đều khỏe, họ nhờ cháu hỏi thăm sức khỏe mợ đấy.”

Hai người vừa hàn huyên vừa bước vào nội đường, ung dung kể ra hồi ấy Phụng Tri Vi đã đi đâu sau khi ra phủ. Còn mọi người có tin hay không, Phụng Tri Vi cũng mặc xác, ai muốn nhảy ra gây sự tìm chết? Xin mời.

Người trong phòng đã yên vị cả, Thu phu nhân bèn cười nói: “Mợ đã thu xếp gọn gàng Thái Gia cư, lát nữa hãy dọn sang đó.”

Trong phòng rộ lên những tiếng ồn ào kinh ngạc, Thu phủ từ trên xuống dưới cho đến nay vẫn lơ mơ không hiểu lý do cho sự trở về đột ngột của Phụng Tri Vi và thái độ thay đổi hoàn toàn của Thu phu nhân, giờ lại nghe bà nói muốn cho Phụng Tri Vi đến ở trong căn viện mà đại tiểu thư đã ở trước khi xuất giá, thì càng thêm sững sờ.

Phụng Tri Vi mỉm cười, từ lâu nàng đã nghĩ kỹ xem mình nên ở nơi nào – Tuy Phụng trai vốn vốn là chỗ của Ngũ di nương vì mạng dưới hốt, đó mới là mục đích chân chính khiến nàng hồi phủ. Thái Gia cư quá gần nhà chính, cũng không thuận tiện cho thân phận kếp này của nàng.

Lời khước từ còn chưa nói ra miệng, thì đã nghe một tiếng quát lạnh lùng.

“Cô ta là cái thá gì chứ! Làm sao xứng ở trong phòng của đại tỷ ta!”

Nghe tiếng là thấy người, một bóng hình màu xanh biếc sải bước tiến thẳng vào cửa, đó là Thu tam tiểu thư Thu Ngọc Lạc đến muộn. Cô ả nhỏ hơn Phụng Tri Vi một tuổi, có thể coi như từ nhỏ đã lớn lên bên Phụng Tri Vi, nhưng tính cách lại rất đối ngang tàng kiêu ngạo trái ngược hoàn toàn với nàng.

Thu Ngọc Lạc chạy thẳng vào phòng, không thèm liếc Phụng Tri Vi một cái, chỉ nhìn Thu phu nhân chăm chú, giọng điệu đầy vẻ khó tin, “Mẹ à, Thái Gia viện trước kia con đã xin vài lần mà mẹ không cho, sao bây giờ lại muốn đem cho người ngoài?”

Thu phu nhân âm thầm than thở, bà không tài nào phân tích lẽ thiệt hơn trong chuyện này với con gái, mà cũng không thể để con gái tiếp tục đối xử với gia đình Phụng Tri Vi như trước được. Liếc sang Phụng Tri Vi, thấy nàng không lên tiếng không giải thích, nhón nhờ ngồi một bên giống như đang ngồi xem kịch hay, bà lại buồn bực trong lòng.

Trong nỗi buồn bực, cũng có ngờ vực nổi lên – với tình thế hiện giờ của Phụng Tri Vi, thì cũng không nhất thiết phải quay về Thu phủ. Nàng trở về, vì nhớ nhung mẫu tử Phụng gia? Vì muốn rửa nỗi nhục nhã bao năm? Hay còn có ý đồ khác?

Nổi nghi ngờ thoáng vụt qua, Thu phu nhân xốc lại tinh thần, dắt tay con gái cười bảo: “Phụng tỷ tỷ của con rốt cuộc đã trở về, còn không mau đi ra mắt?”

“Tỷ tỷ của con đã gả cho Thường gia ở Hoàng Hải.” Thu Ngọc Lạc nở một nụ cười nhạt, “Cái ngữ này mà tỷ tỷ nổi gì?”

“Ngọc Lạc!” Thu phu nhân mặt mũi sa sầm, “Con không hiểu chuyện gì cả!”

Thu Ngọc Lạc nhăn nhó mặt mày, nhìn thẳng vào Phụng Tri Vi, “Cô ta đến nhà ngoại hồi nào, sao con lại không biết? Mẹ à, mẹ chớ nên để tiểu nhân bịp bợm.”

“Chuyện trong phủ, vốn dĩ không cần con can dự vào.” Thu phu nhân ra hiệu cho tá hữu đưa tiểu thư đi, “Con cũng không còn trẻ dại nữa, sao vẫn bộp chộp như thế, muốn làm Thu phủ ta mất hết mặt mũi sao? Còn không quay về thăm thưa đi!”

Lời này không nói còn đỡ, nói ra trái lại càng khơi lên cơn giận của Thu Ngọc Lạc. Cô ả tái xanh mặt mũi, xiết chặt góc chiếu dệt bằng sợi có râu rồng tinh tế trên sập, ằng ằng nước mắt, “Thêu thùa cái gì chứ? Thêu thùa cái gì chứ? Tại sao con lại phải đi thăm thưa?” Nói đến câu cuối cùng, giọng cô ả đã hoàn toàn biến thành tiếng méo mào.

Thu phu nhân cũng biến sắc, thầm hận mình tâm trạng không yên mà lỡ lời, thở dài một hơi, đang định dỗ ngọt để đuổi con gái đi thì Phụng Tri Vi đã mỉm cười đứng dậy.

“Tam tiểu thư chớ lo.” Nàng nói, “Tri Vi làm sao dám ở trong khuê phòng của đại tiểu thư? Tỷ thấy Tuy Phong trai trước kia rất được, bỏ không thì thật đáng tiếc, hay là dọn đến đó ở vậy.”

“Coi như cô thức thòi!” Thu Lạc Ngọc hừ lạnh.

“Dĩ nhiên rồi.” Phụng Tri Vi bình thản nói, “Tỷ tỷ nào dám chọc giận tam tiểu thư, phá rối tâm trạng tiểu thư. Công việc thù thù này phải tập trung bình tĩnh, bằng không lỡ đồ thù ra không ưng ý, thì chính là lỗi của tỷ tỷ.”

“Ngươi...” Thu Ngọc Lạc tức nghẹn, nữ nhân này sao lại khó ưa như thế chứ! Đã biết mình kỵ chủ đề này, còn cố ý đâm thọt mình!

Cô à nhớ lại hôn sự khó khăn trắc trở suốt nửa năm qua của mình, nhớ đến cái hôm sau trận tuyết đầu đông ấy, người kia hiện lên trong một thoáng kinh diễm bên tường hoa nội viện, đoá mạn đà la yêu mị màu vàng nhạt, ngoài nhìn chỉ một đoạn phong lưu hương diễm. Nghĩ đến giấc mộng ngày càng rời xa mình, thêu tấm áo cưới mà chẳng thể gả cho phu quân trong mộng, trong nháy mắt cõi lòng tràn ngập bi thương, lệ hoen khoe mắt, lại buồn bình không chịu khóc, chỉ ngẩng đầu phát tay áo mà đi.

“Lạc Nhi đúng là không hiểu chuyện...” Thu phu nhân chỉ biết ngoảnh mặt đi một cách bất lực, kể đó mời Phụng Tri Vi, “Chúng ta đi ăn cơm nào.”

Phụng Tri Vi nhìn theo bóng lưng Thu Ngọc Lạc, nhớ đến một vài tin tức mà Yên Hoài Thạch nghe ngóng được – tiểu thư Thu gia vốn đã có đính ước, chẳng bao lâu nữa sẽ gả chồng. Ai ngờ lại xảy ra vụ Thái tử mưu phản, gia đình kia thất thế phải đi đầy chốn biên cương, cô à tiếp tục đính hôn với nhị công tử nhà Anh quốc công. Không lâu sau Anh quốc công lại vướng vào vụ các công thần năm đó bị vu oan, hôn sự lại không thành. Phụng Tri Vi nghe giọng điệu của Yên Hoài Thạch thì có lẽ sau chuyện của Thái tử và Ngũ hoàng tử, Thu gia cũng có ý muốn dựa dẫm vào Sở vương hiện đang được Hoàng đế yêu mến. Đại tiểu thư Thu gia được gả cho được gả cho con trưởng của Thường gia ở Hoàng Hải, mà Thường gia chính thức là mẹ của của Thường Quý Phi, mẫu phi của Ngũ hoàng tử. Thường thị là danh gia vọng tộc, thế lực rất mạnh, nếu gả con gái út của Thu gia cho Sở vương thì hai tiểu thư Thu gia chia tay gả cho hai phe phái, đại khái có thể bảo đảm sẽ không gục ngã trong cuộc chiến tranh đoạt hoàng quyền.

Nhưng sau hai hôn sự nối đuôi nhau đổ vỡ, đám ngồi lê đôi mách trong kinh thành đã gán cho Thu Ngọc Lạc cái ác danh “hại chồng”, đa mặt Thu Phụng Kỳ có dày hơn cũng không dày đến độ dám xin làm Chính phi của Sở Vương. Mà con gái dòng dõi của Thu gia tuyệt đối không thể làm thiếp, nên cũng không dám tơ tưởng đến Sở Vương nữa, đành xốc lại tinh thần, đính hôn Thu Ngọc Lạc với cháu đích tôn của nhà Trung thư Lý họa sĩ. Lý gia vốn có thanh danh, loại quan văn thanh quý này, trong bất cứ triều đại nào điều là đối tượng đặc dụng của quân vương. Thu Phụng Kỳ rút kinh nghiệm, lần này hình như cũng chọn đúng người.

Nhưng nghe đâu Lý công tử đang du học, cho nên ngày cưới đã định vào sang năm.

Phụng Tri Vi cảm thấy cái tên kia nghe quen quen, suy nghĩ cẩn thận mới nhớ ra – đó chẳng phải là Lý công tử bị mình cắt bì sao?

Con đường cưới xin của tiểu thư Thu gia, quả là lắm nỗi truân chuyên...

“Mau đi ăn cơm nào, nhà bếp đã nấu nướng xong xuôi rồi.” Đang xuất thần chợt nghe tiếng Thu phu nhân và Phụng Hạo, sau đó là tiếng Phụng phu nhân cự tuyệt một cách khéo léo.

Nàng khẽ nở nụ cười nhạt.

“Mẹ à, đừng đi.” Phụng Tri Vi dịu dàng đỡ Phụng phu nhân, “Xa cách bấy lâu, mẹ không nhớ con sao?”

Rõ ràng đã cảnh cáo bản thân, từ giờ trở đi phải giữ cho lòng mình nguội lạnh, chỉ nói mấy câu hoa mỹ bề ngoài, đừng tự chuốc lấy phiền não nữa. Nhưng câu nũng nịu vừa thốt ra khỏi miệng, thì chẳng hiểu sao đáy lòng đã chua xót.

Phụng phu nhân nhìn Phụng Tri Vi, đưa tay lên ve vuốt gương mặt nàng, lặng thinh không nói. Phụng Tri Vi ngửi được mùi hương quen thuộc giữa những kẻ ngón tay bà, đáy lòng càng thêm chua xót, vội vàng lùi lại nhường đường.

“Phu nhân, mẹ.” Nàng đổi khách thành chủ, mỉm cười rót rượu, “Rượu ‘Nhất Hộc Châu’ ủ trong hầm quả là không tệ, hương thơm nồng nàn mà chất phác, dư vị vô tận, mọi người cùng uống một chén nào.”

Một bữa “Cơm đón khách xa” nấu thì thịnh soạn, mà lúc ăn lại qua quýt. Ngoại trừ Phụng Hạo mặt dày xanh mét mãi mê đánh chén, thì những người còn lại ai nấy đều tuân theo những suy nghĩ riêng, chỉ ăn uống lấy lệ.

Sau bữa ăn, Phụng Tri Vi bèn đến Tuy Phong trai. Quản gia Thu phủ làm việc cực kỳ năng suất, trong thời gian một bữa cơm đã quét dọn sạch sẽ. Thu phu nhân nói vài món trang trí còn thiếu ngày mai sẽ đưa tới, còn bảo mẫu từ họ Phụng dọn cả đến đây, nhưng Phụng phu nhân một mực từ chối.

Phụng Tri Vi chẳng ừ hử gì, đóng cửa nghỉ ngơi. Một lát sau, bên ngoài một bức tường khuất ở hậu viện Thu phủ, Yên Hoài Thạch đón Phụng Tri Vi và Cố Nam Y thay đồ lên chuồn ra ngoài.

“Có khách.” Yên Hoài Thạch chỉ thông báo qua loa.

Phụng Tri Vi nhìn sắc mặt hắn, mỉm cười: “Không phải mấy vị quý nhân kia chứ?”

“Huynh nhảy thật đấy.” Yên Hoài Thạch cười, “Muốn tránh mặt không?”

“Tránh làm gì?” Phụng Tri Vi mỉm cười cất bước, tiến thẳng vào cửa phủ nhà mình, “Ta đã sớm rơi vào vũng bùn.”

“Vũng bùn cái gì cơ? Ngụy phủ có có đình đài trang nhã, lầu gác thướt tha, nếu đó là vũng bùn thì vương phủ nhà ta khác nào chuồng dê, ha ha.” Một tiếng cười dài, một người sai bước đi ra như rồng như hổ. Nhìn phong thái kia, giống như hẳn mới là chủ nhân của Ngụy phủ.

Phụng Tri Vi mỉm cười thì lễ, “Không biết Nhị điện hạ giá lâm, không tiếp đón từ xa được, xin người thứ tội.”

Nhị hoàng tử Ninh Thăng cười sang sảng, đỡ Phụng Tri Vi dậy sau khi thi lễ xong, nét mặt cười mở, thái độ thân thiết, nhưng trong đôi mắt hình như thấp thoáng vẻ khó chịu.

“Nhị ca có khiêm tốn cũng không thể nói vậy.” Bỗng có một người mỉm cười lạnh lẽo, chậm chậm bước tới, “Ngụy vương phủ của ngài quy tụ biết bao danh tài dị sĩ, sao lại nói chuồng dê chứ, tệ lắm cũng phải chuồng bò.”

Thuần Vu Mãnh lập tức không nín nhịn nổi, bật cười khanh khách – Nhị hoàng tử Ninh Thăng yêu võ không ưa đọc sách, cho nên hay bị Thiên Thịnh đề trách mắng, có lần đã bảo “Lão nhị đàn độn như trâu đất ngựa gỗ”. Chuyện này trong triều từ trên xuống dưới đều biết, từ lâu đã bị đem ra làm trò cười, mà bây giờ Ngũ hoàng tử lại dám chế giễu thẳng mặt, nên Thuần Vu Mãnh tính tình thẳng thắn là người đầu tiên không nhịn được cười.

Ninh Thăng liếc xéo Thuần Vu Mãnh, Phụng Tri Vi tiến lên một bước, che đi ánh mắt hằn, cười bảo: “Ngũ điện hạ cũng hạ cố đến chơi nhà, quả là vinh hạnh vô cùng.”

“Ngụy tiên sinh chó khiêm nhường với hân.” Nhị hoàng tử Ninh Thăng vỗ vai Phụng Tri Vi, “Lão ngũ trông mặt mũi lạnh lùng vậy thôi, chứ thật ra trong lòng rất ấm, hề gặp chuyện hay ho thì tuyệt đối không thể vượt mặt.”

Lời này là ngầm ngầm đá xoay chuyện Ngũ hoàng tử Ninh Nghiễn vướng vào vụ án các công thần bị vu oan năm xưa. Phụng Tri Vi thầm thở dài, nghĩ bụng huynh đệ các người kị nhau như nước với lửa thì cũng đừng đứng trước cửa nhà ta cãi lộn chứ.

“Các ca đang làm gì thế? Đứng ngẩn ngoài cửa nhà người, không cho chủ nhân bước vào nhà sao?” Chợt nghe tiếng cười ôn hòa trong trẻo, Thất hoàng tử Ninh Nghệ được ca gọi là “Thất hiền vương” bước ra hòa giải rất kịp thời.

“Hôm nay đúng là ngày lành.” Phụng Tri Vi nhướn mày cười, đưa tay dẫn lối, “Mời các vương gia.”

Các vị Hoàng tử ai nấy đều cười, theo Phụng Tri Vi vào phủ. Họ đã có ý kết giao với Phụng Tri Vi, có điều Hoàng tử không được tùy tiện kết giao với ngoại thân nên họ không dám hành động sơ suất. Mấy hôm trước trong Ngự thư phòng, Phụ hoàng tử đã hỏi bài họ, rồi giáo huấn họ một tràng dài, còn nói một câu “Trong triều có biết bao nhiêu Học sĩ tài năng xuyên suốt cổ kim, sao dám ngu xuẩn các người đều không biết đi thỉnh giáo?” Lập tức như vén mây thấy trăng tỏ - còn ai thích hợp thỉnh giáo hơn là “Quốc sĩ” đây?

Thế là tối hôm ấy lão nhị triệu tập tất cả cơ thiếp xinh đẹp trong phủ mình, so đi so lại so tới so lui, chọn ra những người đẹp nhất, mới sáng sớm tinh mơ đã phấn khởi chạy tới, đi đến đường lớn Đông Dương lại “tình cờ gặp gỡ” Ngũ hoàng tử, đành phải thả các mỹ nhân xống nửa đường. Hai người rủ nhau cùng đi, đi ngang qua “Son Nguyệt thư phòng”, Ngũ hoàng tử lại nói mình nghĩ ra một vấn đề muốn thỉnh giáo Ngụy tiên sinh, mà sách lại quên mang, chỉ bằng vào tiệm sách mua quyển sách mới. Sau đó họ lại “vừa khéo” gặp Thất hoàng tử trong tiệm sách, hai người biến thành ba người cùng đi.

Nhị hoàng tử Ninh Thăng uất nghẹn trong lòng, gặp ai cũng cười âm ỉ hàn quang.

Phụng Tri Vi chứng kiến tất cả - trong triều đồn rằng, Nhị vương mạnh mẽ, Ngũ vương lạnh lùng, Lục vương phong lưu, Thất vương hiền đức, thật ra cũng không hẳn là như vậy. Nếu Nhị hoàng tử thật sự là kẻ nóng tính, thì câu nói vừa rồi sao lại hỏi đáp nhanh chóng đến vậy? Con cháu hoàng gia, nếu không có chút khôn ngoan thì đã sớm thành xương trắng rồi.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy may mắn – kẻ nàng không muốn gặp nhất hình như không đến, tốt quá, tốt quá.

Bốn người Vương gia và Quốc sĩ ai nấy đều ôm đầy bụng mưu mô bước một mạch vào phủ, Phụng Tri Vi cười bảo: “Thời tiết nóng nực thế này, trong phòng rất oi bức, mời các Vương gia dời bước đến đình Lâm Nguyệt trong hậu viện, cũng mát mẻ hơn một chút.”

“Được.” Nhị hoàng tử cười hi hi, “Ta biết tòa nhà này trước kia là của Hữu trung dẫn họ Vương, đình Lâm Nguyệt của hân xây ở chỗ cao, có thể lên cao ngắm trăng, đón gió tiền sâu, được coi là kinh thành nhất tuyệt, trong đình cũng có khúc thủy lưu thương(*), hôm nay chúng ta thường ngoạn xem sao.”

(*) Khúc thủy lưu thương: Một trò chơi dân gian của người Hán. Vào ngày Tị đầu tiên của tháng Ba, sau khi cử hành lễ trừ tà, mọi người sẽ ngồi lại bên bờ sông, thả ly rượu ở đầu nguồn, ly rượu sẽ trôi xuôi dòng rồi dừng lại trước mặt ai thì người ấy cầm chén lên uống.

“Điện hạ anh khí lắm liệt, vậy mà cũng thích những món đồ của văn nhân.” Phụng Tri Vi cười, “Tôi nghĩ múa giáo làm thơ thích hợp với điện hạ hơn...”

Nàng bỗng dừng im bất.

Các vương gia đồng loạt dừng bước, ngừng đầu, trừng mắt, vẻ mặt đặc sắc.

Trước mặt là một ngọn núi thấp xây bằng đá trắng, trên núi đỉnh cao chót vót, dưới góc hiên rủ xuống những chiếc chuông ngọc cao thấp đan xen, khi gió lùa qua ngọc đẹp, mỗi chiếc chuông lại ngân lên một âm điệu khác nhau. Khi tất cả đồng loạt ngân lên, khác nào kếp đào tuyệt thế tấu lên một khúc đàn

tự nhiên tuyệt diệu.

Trong đình có người.

Người ấy nâng chén ngọc, rót rượu biếc, duỗi ống tay rộng, tựa lan can đình. Con gió lộng trên đình cao phất qua mái tóc y, y bèn đưa tay khẽ vén.

Thị nữ trong đình đồng loạt nín thở.

Tuyệt đại phong hoa.

Mà phong thái nhàn nhã như thư thả của y, cứ như là chủ nhân nơi này vậy. Một chén uống cạn giờ lên chênh chếch, lập tức có thị nữ ân cần rót đầy cho y.

Mọi người bên dưới đều nhìn đến ngẩn ngơ.

“Đã đến đông đủ rồi ư?” Y đứng trên đình cao, đối khách thành thủ, nâng chén mỉm cười mời mọc, “Đến đây, đến đây, rượu ‘Bình Giang Xuân’ chôn dưới hầm nhà Tiểu Ngụy quả là rất ngon, hương thơm nồng nàn chất phác, dư vị vô tận. Mọi người chớ khách khí, đến đây uống hết một chén nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Type: balaxatt

Người đầu tiên phản ứng là Thất hoàng tử Ninh Nghệ.

“Thì ra lục ca đã vượt lên dẫn đầu”. Hấn ngira đầu nói, “Chúng ta còn khổ sở chờ đợi ở sảnh trước, mà huynh đã vào đến nhà trong rồi.”

Nhị hoàng tử Ninh Thăng đưa ánh mắt hoài nghi liếc nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi gượng cười, hay lắm, đây mới là rút củi dưới đáy nồi. Ninh Dịch Ninh huynh đài ngồi trong đình nhà mình rõ là tự tại tiêu sái, mấy vị Vương gia kia không nghĩ ngờ nàng âm thầm qua lại với y, mới là lạ.

Nghĩ đến mấy từ “âm thầm qua lại” này, trong đầu Phượng Tri Vi bỗng xẹt qua cảnh phòng tối mịt mờ, hơi thở khẽ khàng như hoa rơi... mặt mũi liền đỏ ửng, may có tấm mặt nạ da người che khuất.

“Thì ra Lục điện hạ cũng đến đây.” Phượng Tri Vi mỉm cười trách móc quản gia nhà mình, “Rượu ‘Bình Xuân Giang’ này đặt ở sảnh trước, chỉ dùng để chiêu đãi khách nhân bình thường. Lục điện hạ tiện tay lấy nhầm, sao người không biết đổi sang loại khác?”

Các vị Hoàng tử đều tỏ ra nhẹ nhõm – thì ra giao tình giữa lão lục và Ngụy Vi cũng không thân thiết như mình tưởng tượng.

“Lục đệ làm thế là không đúng rồi.” Nhị hoàng tử Ninh Thăng cười ồ, thân mật vỗ vai Phượng Tri Vi, “Muốn uống rượu của Ngụy huynh đệ, thì phải tìm hiểu rõ ràng xem rượu ngon cất ở đâu trong phủ nhà người ta chứ, gấp gáp như thế làm gì.”

Phượng Tri Vi bị vỗ vai dè dặt, gắng gượng giữ nguyên nụ cười cứng ngắt, chửi thầm: Ngụy huynh đệ cái đầu người.

“Từ lần trước đệ đắc tội Tiểu Ngụy,” Ánh mắt Ninh Dịch dừng lại ở bàn tay Ninh Thăng vỗ vai Phượng Tri Vi, nhìn một lát rồi rời đi, cười nói “Y bèn giấu sạch những món đồ tốt đi rồi”.

Tiểu Ngụy, Tiểu Ngụy cái đầu người.

Lười đầu võ mồm với bọn họ, Phượng Tri Vi vội vã mời các Hoàng tử lên đình, lại sai người thay rượu. Thật ra rượu ngon trong phủ nàng chính là “Bình Giang Xuân”, trong lúc cấp bách biết đào đâu ra rượu ngon nữa? May thay Yên Hoài Thạch thông minh, lanh lợi đã sớm lui xuống giúp nàng an bài việc này nên mới qua cửa trót lọt, mang lên rượu ngon cực phẩm “Thiên Cổ Thuần”. Các Hoàng tử nhìn Ninh Dịch, nở nụ cười ẩn ý sâu xa. Ninh Dịch vẫn tỉnh bơ nhai ly rượu lên dừ dừ trước mặt Phượng Tri Vi, nói: “Thật ra ‘Nhất Hộc Châu’ cũng không tệ, lần sau Ngụy huynh đệ đừng ngại uống thử rượu này.”

“Vương gia có con mắt tinh tường, tâm tư tỉ mỉ, ngài đã đề cử thì nhất định không tồi.” Phượng Tri Vi mỉm cười ứng đối.

Hai người nhìn nhau, đều bật cười ha ha.

Thu phủ quả nhiên có tai mắt của Sở Vương, mà địa vị còn tương đối cao. Phụng Tri Vi vừa tiếp đãi mọi người vừa suy nghĩ, nội viện của Thu phủ nhân vốn không phải nơi mấy bà hầu có thể đặt chân vào. Lúc này Ninh Dịch không ngại tiết lộ tai mắt y trong Thu Phủ, tức là đã nói với nàng một cách công khai, rằng mọi hành động của nàng đều nằm dưới sự kiểm soát của y, đừng tự ý hành động.

Phụng Tri Vi vốn không hy vọng mình có thể qua mắt Ninh Dịch, hai người nắm giữ điểm yếu của đối phương, kiêng dè lẫn nhau, mà so ra thì nàng vẫn là kẻ yếu thế hơn, không nên làm chuyện ngu ngốc.

Nàng là một người thật thà, thật đó.

“Lão thập trước có đi cùng ta.” Ninh Dịch cười nói, “Đệ ấy có tiếng là ‘một chén đã ngã’, chưa chi đã say rồi, ta bảo đệ ấy đi tìm một chỗ mà nghỉ ngơi, không quấy rầy người chứ?”

“Tùy ngài tùy ngài”. Phụng Tri Vi tươi cười rạng rỡ, tỏ ra là một chủ nhân hiếu khách.

“Rượu đã sẵn, người cũng đã đến đông đủ, không ngại chơi trò khúc thủy lưu thương chứ?” Thất hoàng tử Ninh Nghệ mỉm cười chuyển hướng câu chuyện.

“Vây hãy lấy các vật nóng lạnh làm đề, bốn câu xoay vòng, ba câu trước phải chứa một nóng một lạnh, câu cuối cùng chốt bằng ba chữ. Nếu làm không hay sẽ bị phạt ba ly rượu”. Ngũ hoàng tử Ninh Nghiễn mỉm cười.

“Lão Ngũ có vẻ hăng hái ghê”. Nhị hoàng tử liếc xéo sang hắn, “Việc đào kênh ớn cả chứ?”

“Đệ về kinh để chúc thọ mẫu phi.” Ngũ hoàng tử sắc mặt lạnh lùng, câu trả lời trước sau vẫn đơn giản thẳng thắn.

Hoàng hậu sớm hoẵng, Thường Quý Phi – mẫu phi của Ngũ Hoàng tử là em họ xa của hoàng hậu, cũng là người quản việc thực tế trong cung. Gia tộc Thường thị cực kỳ hiển hách, đây cũng là nguyên nhân Ngũ hoàng tử rõ ràng đã vướng vào vụ án khai quốc công thần bị vu oan mà vẫn có thể thoát ra nguyên vẹn. Thiên Thịnh đề thi chh chơi trò cân bằng kiểm chế lẫn nhau, gia tộc Thường thị chiếm cứ Mân Nam, Hoàng Hải, thế lực hùng hậu, ông liền phân cho ngoại phiên duy nhất của triều đình Thiên Thịnh là Vĩnh Ninh vương ở sát vách Mân Nam. Đại học sĩ Diêu Anh, Hồ Thánh Sơn phục vụ cho Ninh Dịch, Thiên Thịnh đề liền nhanh chóng cất nhắc vài vị Đại học sĩ trẻ tuổi; Thượng thư sáu bộ cũng có một nửa vị trí nằm trong tay Thất Hoàng tử.

Thế lực cân bằng, kiểm chế lẫn nhau, tuyệt đối không tạo ra thế một nhà độc tôn, là tôn chỉ chính trị nhiều năm qua của Thiên Thịnh đế.

Cũng chính vì thế mà các Hoàng tử ai cũng không cam lòng, ai cũng nuôi thế lực đấu đá hăng say.

“Xin thứ lỗi cho vi thần mạo muội, vi thần xin được đọc trước một câu khai mào.” Phụng Tri Vi không muốn thấy bọn họ cãi nhau trong phủ nhà mình, vội vàng rót rượu đầy chén mình trước, đặt vào lạch nước có sẵn trong đình. Trong lạch đầy nước, ly rượu xuôi dòng chậm chậm trôi xuống, “Trong ly ngọc bích rượu vừa hâm.”

Cái chén trôi qua trước mặt Nhị hoàng tử.

“Dưới cầu Âm Mã hoa đèn hồng”. Nhị hoàng tử vội vàng nâng chén.

Chén ngọc trôi đến gần Ngũ hoàng tử, hắn nhướng nhướng mày, nhấp một ngụm rượu, “Ôm lò trước đình ngồi ngắm tuyết.” rồi cười bảo, “Câu này dễ cho vị đẳng sau quá.”

Chén ngọc trôi xuôi dòng, dừng trước mặt Ninh Dịch.

Ninh Dịch cười, đôi mày dài xếch lên, một ngụm dốc cạn rượu trong chén, tiếp lời: “Lạnh muốn đông!”

Cả sảnh cười ồ lên, Phụng Tri Vi nuốt phun sạch rượu trong miệng, ngẩng đầu nhìn Ninh Dịch trừng trừng vẻ khó tin – kẻ xấu xa này cũng có máu hài hước sao?

“Lão lục làm thơ kiểu gì thế?”. Nhị hoàng tử cười lớn, đẩy Ninh Dịch, “Không được, không được, phạt ba ly rượu!”

Ninh Dịch cũng không cãi lại, sáng khoái cạn liền ba chén rồi dốc ngược chén, các hoàng tử hoan hô rầm rì. Phụng Tri Vi cũng cười, mà đáy lòng lại nhen lên một tia nghi hoặc.

Ở trong phủ của mình mà y uống rượu sáng khoái đến thế, quả thật là nhìn sao cũng thấy không ổn.

Trò từ lệnh tiếp tục hết vòng này tới vòng khác, ai cũng có thắng có bại. Các vị Hoàng tử đều ngà ngà men say, mấy người đều ngầm hiểu rằng chuyện triều chính tuyệt đối không nhắc đến, làm như mình chỉ ở phủ của Phụng Tri Vi uống rượu chơi bời.

Ninh Dịch uống rất nhiều, đã bắt đầu say mềm, khuôn cằm lười nhác gác lên hai tay đan vào nhau, hai gò má trắng như ngọc đỏ bừng tôn lên đôi mắt say mơ màng, tựa như cánh hoa mạn đà la mịm nở trong bóng đêm đắm hơi sương.

Về mặt biếng nhác này không cao quý thanh nhã như ngày thường, khiến tim kẻ khác đập dồn không dám nhìn thẳng.

Đúng lúc ly rượu xuôi dòng, chảy đến trước mặt y, y cũng không ngồi dậy, chỉ cong cong ngón tay, ly rượu ướt nước lọt vào tay y. Nhưng hình như y cảm không được vững, chén rượu bay lên cao, chéch về hướng Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi vô thức đưa tay ra đỡ, ly rượu rơi vào bàn tay, còn chưa kịp đưa cho Ninh Dịch thì y đã đột ngột thò đầu qua, ghé vào lòng bàn tay nàng, vùi đầu uống cạn ly rượu ấy.

Mái tóc đen mượt mà như gấm xoắn tung và đôi môi mềm mại ẩm ướt của y cùng nhẹ nhàng phất qua lòng bàn tay nàng, tựa như mưa xuân trong mắt đã thấm ướt bờ Giang Nam, đất trời phủ trong một màu xanh tươi mon mơn.

Phụng Tri Vi trong khoảnh khắc đã cứng đờ.

Y cúi đầu vào lòng bàn tay nàng, hơi thở như trăm hoa hứng tuyết và mùi hương ngọt ngào nồng hậu của rượu cùng bốc lên, đan xen thành một thứ phong vận mờ ám mà ôn nhu. Chén rượu kia được y uống hết sức chậm chạp từ tốn, hơi thở phả vào lòng bàn tay hơi ngưa ngưa. Lòng bàn tay nàng ẩm ướt, không biết là rượu y làm rơi hay là mồ hôi nàng đột ngột ứa ra...

Phụng Tri Vi kiềm chế bản thân, cố giữ cho ánh mắt mình không lộ ra một tia dao động, cười nói: “Vương gia say rồi...”. Đưa tay lên đỡ chén định đẩy y ra.

Ninh Dịch phất tay, ly rượu rơi cách xuống đất, trong tiếng chén vàng chạm đất trong treo, y lên tiếng: “Độc tiếp... Phòng mờ gáy tuyết anh đào hồng...”

“Uỳnh” một tiếng, Phụng Tri Vi bốc hỏa.

“Ây da mình say thật rồi...” Ninh Dịch ngâm xong câu ấy, thân thể cũng nghiêng ngả đổ gục lên vai nàng, cười nói, “Ngươi phủ có chỗ nào cho con ma men này ngủ không? Lại đây nào, đi theo ta...”

Y kéo nàng, toàn thân tựa vào người nàng, ngón tay vừa vịn đặt lên cổ áo nàng. Nhìn cái thể đặt tay của y, thì chỉ cần mò một ngón tay vào, nàng sẽ thật sự “Ban ngày gáy tuyết anh đào hồng”.

Phụng Tri Vi bất lực, nhìn lên nóc đình. Có thiếu gia mê rượu đang uống lấy uống để bên trên, dù lúc này có chạy xuống cũng không kịp nữa rồi.

Nàng nghiêng rặng, đỡ thân hình nặng nề của Ninh Dịch, cáo lỗi với mọi người rồi đích thân đi an bài chỗ nghỉ ngơi cho Sở Vương say rượu.

Người kia ngã vào lòng nàng, mềm mại như bông, không chịu bỏ ra lấy một phần sức lực, Nàng đưa cánh tay đỡ lấy y, nửa ôm nửa kéo y “cùng nhau đi ngủ”. kéo được một quãng xa còn lơ mơ nghe Nhị hoàng tử lên tiếng: “Câu cuối cùng của lão lục đối không hay, nào có nóng có lạnh? Phạt rượu, phạt rượu!”

Đi vòng qua núi giả, bốn phía không người, Phụng Tri Vi mới bật cười rồi hỏi: “Điện hạ, ngài diễn xong chưa?”

Ninh Dịch ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt, hương rượu nhàn nhạt phả lên gáy nàng, thì thào “Hả?”

Không đợi Phụng Tri Vi đáp lại, y đã vươn cánh tay ra ôm trọn lấy nàng, cười khẽ bên tai nàng: “Chỉ cho cô diễn, không cho ta diễn sao? Ày... Thiên Cốc Thuần đúng là rượu mạnh, ta chóng mặt quá...”

Phụng Tri Vi nghi hoặc nhìn y, bộ dạng mơ màng chệnh choáng của người này trông giống say rượu thật, lẽ nào mình đa nghi quá rồi?

Đỡ Ninh Dịch vào phòng khách trong viện phía Đông Khóa, Phụng Tri Vi bức bối trong lòng, quảng y lên giường rồi quay lưng đi thẳng.

Nhưng chân nàng lại không nhấc lên nổi, người nằm trên giường đột ngột duỗi chân ra ngáng, Phụng Tri Vi không làm chủ được mình, ngã ngửa ra đằng sau, vừa vịn ngã lên người y. Người bên dưới “Ây da” một tiếng, lại thấp thoáng ý cười.

Phụng Tri Vi lập tức nhảy dựng lên, nhưng mắt vừa hoa lên người vừa xoay vòng, đã bị Ninh Dịch trở mình nhốt vào trong ngực y, nhìn thẳng vào mặt y.

Chóp mũi cùng chạm hơi thở cùng nghe, đôi môi mềm mại của người kia gần trong gang tấc, một tư thế hết sức mờ ám mà thân mật. Phụng Tri Vi giờ cúi chồm lên thúc, cúi chồm dí sát vào trước ngực Ninh Dịch. Ninh Dịch “a” một tiếng, kêu đau, thì thào: “Đủ đấy...”

Sau đó lại bảo: “Xưa nay cô vẫn hung dữ như vậy...”

Câu nói này mềm mại lưu luyến, không như y của ngày thường ba phần tà khí ba phần băng giá, chung quy vẫn hơi chệnh choáng, con say cũng làm nhòa đi định ý và khúc mắc giữa hai người với nhau. Cánh tay y ôm lấy nàng dần dần hóa mềm mại, cúi chồm của nàng chống lên ngực y cũng lơi ra một chút, lại ra sức quay mặt đi, không để mình sơ suất chạm môi y.

“Hiếm khi say được một lần”. Nàng nghe giọng nói y như thoát ra từ lồng ngực, có vẻ hơi run run mà trầm thấp, “Lại say trong phủ của cô... Mà chẳng biết, ta còn có thể say trong bao lâu nữa...”

Phượng Tri Vi thoáng động lòng, chỉ cảm thấy những lời này hình như mang một ý nghĩa sâu xa nào đó, nhưng nàng không biết hỏi từ đâu.

Người nằm bên dưới hình như cũng không định trò chuyện với nàng, chỉ khẽ lẩm bẩm “Lát nữa còn phải đến bộ Hình ... Thuộc hạ của Vương thế tử Hồ Trắc Bộ đánh chết người...”

Giọng y cứ nhỏ dần, Phượng Tri Vi cuối đầu nhìn xuống, vậy mà y đã ngủ say.

Phượng Tri Vi mừng rỡ, vội vàng bò lên. Khi đang sửa soạn lại y phục, nàng khẽ cúi đầu, lại thấy Ninh Dịch nằm ngửa trên sập, gương mặt hơi nghiêng, mái tóc đen che hờ nước da như ngọc, không giống vẻ thanh quý ngày thường, mà thêm vào chút than lệ quyến rũ. Nàng không không khỏi ngẩn ngơ, vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Nàng bước ra khỏi cửa, ngẫm nghĩ rồi khóa cửa lại. Tùy tùng Ninh Dịch đưa đến vẫn còn ở tiền viện, nàng gọi hộ vệ trong phủ mình ra canh giữ bên ngoài phòng.

Lúc này các Hoàng tử đều có mặt, nàng không thể để Ninh Dịch gặp chuyện bất trắc trong phủ của mình.

Đi qua dãy hành lang uốn lượn, nàng đột ngột dừng bước.

Trong tiếng gió thổi bốn bề, dường như có một vài tiếng động ắt khẽ.

Tiếng tay áo cuốn gió, tiếng bước chân phi thoăn thoắt qua mái nhà, rồi gấp gáp lao đi như bay.

Phượng Tri Vi trầm tư đứng giữa hành lang thăm thẳm, thầm nghĩ kẻ nào đang ghé phủ chơi? Nghe động tĩnh thì đều là cao thủ, lại nghĩ đến những người bên cạnh mình, vì sao chẳng thấy động tĩnh gì cả?

Sau vụ án Thái tử mưu phản, nàng bỗng nhận ra bên cạnh mình hình như có người âm thầm bảo vệ, song không hề hiện thân. Đây cũng là nguyên nhân sau này Cố Nam Y không bám riết theo nàng nữa, nhưng không nói, mà Phượng Tri Vi cũng không hỏi. Bây giờ trong phủ rõ ràng có chuyện lạ thường, nhóm người ẩn thân bảo vệ nàng lại không hề phản ứng, lẽ nào ... những tiếng động kia không hướng vào nàng?

Các hoàng tử hiện giờ này đều ở trong phủ nàng, mục tiêu là ai?

Con gió cuối hạ khoan thai thổi tới, trong gió mơ hồ cuốn theo mùi vị lạnh lẽo. Nàng đột ngột ứa đầy mồ hôi.

Đứng trong hành lang uốn lượn, đắn đo không biết nên tiến lên hay nên lùi lại, Phượng Tri Vi tiến lên hai bước, lại do dự ngoài đầu.

Một đôi tay đột ngột vươn ra từ khúc quanh, túm lấy nàng kéo vào bụi cây bên dưới hành lang!

Phượng Tri Vi chợt quay đầu, giữa bóng cây lơ mơ nàng thấy rõ người đang nấp sau hành lang và dưới những tán cây.

Ánh mắt nàng bỗng co lại, sau đó cười nói : “Thì ra là công chúa điện hạ”.

Sau bụi cây, công chúa Thiệu Ninh vận trang phục gọn gàng, che đi một nửa khuôn mặt, sốt ruột oán trách nàng: “Ây da, ngươi cứ tiến tiến lui lui ở chỗ đó làm gì? Ta nhìn mà sốt ruột muốn chết...”

Chính vì nghe ra hơi thở gấp gáp của cô, nên mới cố ý tiến tiến lui lui dụ cô sốt ruột hiện thân đó!

Phượng Tri Vi vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, nhìn Thiệu Ninh với vẻ mặt hết sức vô tội, “ Công chúa sao lại ăn mặt thế này? Đến chơi phủ sao không gọi vi thần ra nghênh đón, vừa hay các Vương gia đều đang uống rượu trong tiền viện, công chúa có nhã hứng chăng?”

“Ta không đến đây để chơi với ngươi.” Thiệu Ninh cười nhạt, “Ngươi đừng có giả ngu, nếu đã chạm mắt thì cũng nên tỏ thái độ rõ ràng cho ta biết. Hôm nay ta sẽ ra tay với Ninh Dịch, ngươi tham gia hay không tham gia?”

“Vi thần không hiểu ý công chúa là gì.” Trong lòng Phượng Tri Vi mơ hồ nổi giận, nhàn nhạt nói: “Vi thần chỉ biết, đây là phủ đệ của vi thần. Một khi xảy ra chuyện, thì vi thần sẽ là kẻ đầu tiên bị thu nhà diệt tộc.”

“Ta làm sao để ngươi liên lụy được.” Thiệu Ninh đắc ý mỉm cười. “Ngươi xem, các Hoàng tử đều có mặt ở đây, xảy ra chuyện gì chưa chắc đã do ngươi.”

“Các Hoàng tử tề tựu đúng lúc như thế, là do Công chúa an bài ư?”

Thiệu Ninh cười mà không đáp, lại bảo: “Hiếm khi thấy y say như hôm nay, cũng phải, vụ thuộc hạ của Hồ Tác Bộ đánh chết người khá là ồn ào đấy, xử lý hay không đều sẽ tác động đến cục diện chính trị. Lòng y phiền não, hiển nhiên sẽ phóng túng vài phần, quả là ông trời giúp ta.”

Nàng ta túm chặt ống tay áo của Phượng Tri Vi, gấp gáp nói: “Ta sẽ không dòn y vào chỗ chết ở trong phủ của ngươi, trước hết ta chỉ muốn y thất sủng với Phụ hoàng. Lát nữa ngươi đi dâng trà giải rượu cho y, cái này...” Ngón tay nàng ta khẽ động, một gói giấy nhỏ đã nhét vào tay Phượng Tri Vi, “... ngươi bỏ vào giúp ta là được.”

Phượng Tri Vi nhón lấy gói giấy kia bằng hai ngón tay, trầm ngâm không đáp. Thiệu Ninh vẫn khản khoản khuyên nàng: “Ninh Dịch sẽ không buông tha

cho ngươi, đây là cơ hội tốt để trừ khử y, nếu bỏ lỡ, ngươi sẽ hối hận!”

“Công chúa”. Phượng Tri Vi chậm rãi nói: “Nếu người kéo tôi vào chuyện này thì phải nói rõ ràng kế hoạch, bằng không tôi cũng lực bất tòng tâm.”

“Ngươi cứu ta hai lần, có gì ta không tin ngươi?” Thiệu Ninh thấy giọng nàng đã xuôi xuôi thì vô cùng phấn chấn, “Thuộc hạ của Vương thế tử Hồ Trác gây sự trên đường, đánh chết một vị quan lại nhỏ trong bộ Lại. Vị quan kia xuất thân từ Hàn Lâm, văn thần trong triều cùng chung mối hận, yêu cầu nghiêm trị hung thủ, nghe đồn các sĩ tử lên kinh thành chuẩn bị dự kì thi Hương đang họp nhau lại dâng vạn ngôn thư. Nhưng Hồ Trác Bộ hiện đang giữ vị trí trọng yếu, Vương thế tử tuyên bố, ai động vào người của gã, thì Hồ Trác Bộ từ trên xuống dưới tuyệt đối không đồng tình. Hung thủ đang bị giam trong đại lao bộ Hình, Nin Dịch chủ quản Tam Pháp ti gồm bộ Hin, Đại Lý Tự và Đô Sát Viện, hiện đang rất đau đầu.”

“Rồi sao nữa?”

“Ta đã sai người lên vào bộ Hình.” Thiệu Ninh cười lạnh, “Tối nay hung thủ sẽ ‘tự sát’.”

Phượng Tri Vi run rẩy trong lòng, đã hiểu rõ ngọn ngành kế hoạch của Thiệu Ninh. Trong thế cục lưỡng nan này, hung thủ sợ tội tự sát hiển nhiên là cách giải quyết tốt nhất. Có điều sao thế tử Hồ Trác làm sao chịu tin chứ? Kết quả sẽ là một cuộc điều tra, nếu hung thủ không tự sát, Ninh Dịch ắt hẳn sẽ rơi vào phiền toái. Mà Thiệu Ninh nhất định đã sắp xếp trong đám thuộc hạ thân tín của Ninh Dịch, đến khi quay lại tra rõ đầu đuôi, sẽ tra ra Ninh Dịch sai người hạ độc giết người rồi ngụy trang thành tự sát. Vương thế tử Hồ Trác chắc chắn sẽ nổi giận, đến lúc đó nếu ảnh hưởng đến chiến sự trên tiền tuyến, thì Ninh Dịch thất thế chỉ là chuyện nhỏ, y có giữ được mạng trước sự công kích của các Hoàng tử hay không mới là vấn đề.

Quả là hiểm độc.

Dưới trướng Thiệu Ninh chắc chắn phải có mưu sĩ trí tuệ xuất chúng. Nhưng Phượng Tri Vi thấy hơi lạ, mưu sĩ này hình như rất hiền, có ý dụng kế khiến các Vương gia đồng thời tề tựu trong Ngự phủ, tương lai có thể giải trừ trách nhiệm của Phượng Tri Vi, nhìn sao cũng giống như đang suy nghĩ cho nàng.

Có thể nói, giờ quả là cơ hội tốt để trừ khử Ninh Dịch.

“Đây không phải thuốc độc.” Thiệu Ninh mỉm cười lạnh lẽo, “Mà là một thứ chỉ đến khi cần thiết mới phát huy tác dụng. Thuốc giải rượu này y không uống cũng không sao, ngươi chỉ cần đặt nó trên đầu giường y, hít phải mùi này cũng có tác dụng tương tự. Nhân tiện, ngươi hãy lấy có bắt mạch mà bôi cái này lên vùng da gần uyển mạch (1) y.

(1) Uyển mạch : mạch ở cổ tay

Nàng ta nghiền nát một viên thuốc màu xanh, bôi lên ngón tay Phượng Tri Vi.

“Giúp ta.” Thiệu Ninh ngóng nhìn Phượng Tri Vi, gương mặt hơi ửng đỏ, “Chỉ cần trừ khử Ninh Dịch là ngươi đã lập công lớn, với địa vị của ta, rồi sẽ có ngày giúp ngươi thăng quan tiến chức. Đến khi đó, chúng ta...”

Mặt nàng ta càng đỏ lựng, cuối cùng cúi đầu ngượng ngùng không nói.

Phượng Tri Vi gượng cười, vội vàng nói sang chuyện khác, “Nếu hôm nay đã bị Công chúa kéo vào, chỉ e tôi không muốn tham gia cũng không được... Bốn phía quanh đây đều là cao thủ, muốn diệt khẩu là chuyện rất dễ dàng.”

Thiệu Ninh hồ thẹn trong lòng, sắc mặt tái trắng, ngược mắt lên, Phượng Tri Vi đã cất gói giấy, biến mất trong hành lang vắng vẻ.

Vẫy tay cho thị vệ lui đi, mở khóa, Phượng Tri Vi trở lại phòng khách

Ninh Dịch vẫn nằm ngủ yên bình như trước, hơi thở đều đặn. Nam tử ngủ say thiếu đi vài phần lạnh lẽo khi tỉnh, trông y ấm áp an tường như cây sen cuồn tròn tàu lá xanh biếc dưới ánh mặt trời.

Nhưng chính người này.

Mấy lượt muốn giết nàng, dường như từ khi sinh ra họ đã đứng hai bên bờ Sở hà Hán giới (2), cách xa chân trời góc bể.

(2) Sở hà Hán giới : một cái hào rộng chạy theo chiều Bắc – Nam, phân chia lãnh thổ giữa nước Sở của Hạng Vũ ở phía Đông và nước Hán của Lưu Bang ở phía Tây, sau khi hai bên tạm thời giảng hòa.

Phượng Tri Vi ngấm quàng mắt hơi thâm của y, thầm nghĩ người này cứ đi trên con đường chém giết, liệu đã ngủ được mấy giấc ngon?

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình đắm đắm, Ninh Dịch mở mắt, uể oải nhìn nàng, ánh mắt vừa tỉnh trong veo, hoàn toàn không có vẻ có vẻ xa xăm thường ngày.

Phượng Tri Vi gặp ánh mắt y, cười cười.

Ninh Dịch cũng cười cười, bỗng dừng cất giọng thì thào: “Cô nhìn ta như thế, khiến ta sinh ra ảo giác, rằng đây là thê tử của ta, đang hầu hạ bên giường ta...”

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt: “Hắn là rượu chưa tỉnh, còn đang mơ mộng chẳng.”

Ninh Dịch cười ha hả, lại không hề giận dữ, đưa tay ra túm lấy nàng, kéo đến trước mặt mình, chẳng để nàng giải thích. Phượng Tri Vi không giãy ra, mặc cho y ôm. Hương rượu thoang thoảng hòa lẫn với mùi hương hoa điểm trong lành của nam tử, vẩn vơ bay lên.

“Hiếm khi ngủ được một giấc ngon...” Ninh Dịch chậm rãi vuốt tóc nàng, “Hiếm khi hai ta có thể hòa thuận với nhau được một lần...”

“Chỉ cần Vương gia dung được tôi.” Phượng Tri Vi mím môi, “Cảnh hòa thuận này sẽ thường xuyên thấy.”

Ninh Dịch cười cười, không tiếp lời nàng, cánh tay nói lỏng ra. Phượng Tri Vi nhìn sang chỗ khác, ánh mắt sụp xuống.

“Vừa rồi cô đến tiền viện à?” Ninh Dịch ghé vào tai nàng thì thảo hời, “...Gặp chuyện gì mới mẻ, muốn kể cho ta sao?”

“Có”. Phượng Tri Vi quay đầu, lại nở nụ cười.

“Sao?”

“Mấy câu thơ Nhị hoàng tử đọc ra, quả là không chê vào đâu được...”

Nàng mỉm cười hân huyên với Ninh Dịch vài câu, thấy ánh mắt Ninh Dịch vẫn còn mờ mịt, tưởng nghe mà như không nghe, cười nói “Đúng là say rồi...”

“Thường ta một bát canh giải rượu đi.” Ninh Dịch mỉm cười đẩy nàng, “Phải do cô tự tay nấu.”

Phượng Tri Vi nhìn y đắm đắm, mỉm cười, đứng dậy.

“Vâng”

Cửa gỗ mở đánh “kẹt” một tiếng, căn phòng ngập trong ánh nắng, nắng chiếu nhòa bóng dáng mảnh mai đang rời xa của nàng. Ninh Dịch chìm trong bóng tối nơi ánh nắng không chiếu tới được, ngong nhìn nàng rời đi.

Một lúc sau Phượng Tri Vi trở về, mỉm cười bưng bát canh giải rượu tới, đặt trên chiếc bàn con bên cạnh giường y.

“Uống rượu rất hại người, để tôi bắt mạch cho ngài nhé.”

Nàng mỉm cười, vươn tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tâm Sự Như Rượu Độc

“Ta quên mất là cô còn giỏi y lý.” Ninh Dịch đưa tay ra, khẽ cười nói, “Ta cũng thấy hơi choáng váng.”

Y ngẩng mặt nhìn nàng, ánh mắt thấp thoáng tia sáng âm u. Phượng Tri Vi nở một nụ cười ôn tồn, tập trung bắt mạch, hồi lâu mới buông ra, cười bảo: “Dạ, căn cơ của Vương gia rất khỏe.”

Lập tức dâng canh giải rượu lên, Ninh Dịch nhìn bát canh, không tiếp nhận.

“Canh do tôi nấu, có lẽ Vương gia không dám uống.” Phượng Tri Vi mỉm cười buông bát canh xuống, “Tôi đành bưng nó đi thôi.”

Nàng vừa quay lưng, đã thấy một bàn tay đưa ra, nhận lấy bát canh kia.

“Rượu độc có thể ngọt, thuốc hay nhất định đắng.” Ninh Dịch một hơi uống cạn, “Không cần biết là vị gì, dù sao cũng phải nếm tận miệng mới biết được.” Uống xong uể oải đứng lên, “Giờ không còn sớm nữa, ta còn có việc. Phải đi rồi.”

Phượng Tri Vi thi lễ sau lưng y: “Cung tiễn Vương gia.”

Ninh Dịch lại đột ngột dừng chân quay người, hình như bước chân không vững thân thể ngã nghiêng, Phượng Tri Vi đành phải đưa tay ra đỡ.

Ninh Dịch tiện tay giơ ngang cùi chỏ đặt lên vai nàng, dồn sức nặng nửa cơ thể lên bờ vai đó. Phượng Tri Vi nhú mày, mày còn chưa nhú xong đã lập tức nở một nụ cười theo thói quen.

Ninh Dịch nhìn nàng có vẻ buồn cười, cô gái bé nhỏ này hình như đã quen trung ra bộ mặt tươi cười mọi nơi mọi lúc, cười đến không thương hồng trần,

cười đến không sồn mura gió, cười đến nổi cuối cùng bản thân cũng không biết đâu mới là về mặt chân thực của mình.

Cuộc đời này nàng phải đeo tấm mặt nạ ấy, sống đến cuối đời sao?

Y đột ngột vươn tay ra, bóc đi tấm mặt nạ của nàng, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên chân mày nàng, nói: "Nhắm lại nào, nhắm lại nào."

Phượng Tri Vi dở khóc dở cười nhìn y - đúng là kẻ điên, người ta đều xoa lên vết nhăn giữa hai chân mày, còn y thì hay rồi, lại muốn nàng nhắm mày.

"Chẳng phải người đã nói còn có việc sao, đi nào đi nào." Điện hạ không thích xem nàng cười giả lả, nàng cũng cảm thấy giả vờ rất mệt, liền đeo lại mặt nạ, dứt khoát đẩy y ra, "Không tiễn không tiễn."

Ninh Dịch cúi mặt, một lọn tóc đen rủ xuống giữa đôi mày, tôn lên da thịt như tuyết đôi mắt mơ màng, tăng thêm mấy phần quyến rũ, ghé tai nàng thì thầm cười nói: "Ta biết, cô chỉ nhầm nhẹ muốn tiễn ta đi sớm."

"Vương gia cứ đùa." Phượng Tri Vi nghiêng đầu hất tóc, tránh né đôi môi gần trong gang tấc của y, sắc mặt cố gắng tỏ ra tự nhiên, "Vi thần hận không được ngài ngày ngày giả làm tệ phu, tặng cho vi thần thêm vài nếp nhăn giữa chân mày."

Ninh Dịch nhìn nàng, mỉm cười không nói, đi đằng trước. Hai người trở lại ngôi đình, Phượng Tri Vi bất ngờ thấy Thập hoàng tử Ninh Tế nghe đâu đã "say rượu đi ngủ", mặt mũi đỏ gay tiếp tục uống rượu trong đình.

"Hôm nay lão thập say đầu tiên, không uống đỡ được cho lão lục." Nhị hoàng tử chỉ cậu ta cười nói, "Trước kia mỗi lần có lão thập ở đó, lão lục chẳng bao giờ say, lần này không còn ai uống thay cho đệ nữa rồi."

"Có lẽ do rượu của Ngự phủ ngon hơn." Thất hoàng tử mỉm cười nho nhã lễ độ.

"Mọi người cùng đến xem thọ lễ đệ chuẩn bị cho mẫu phi được không?" Ngũ hoàng tử cũng đã ngà ngà say, chợt rút từ túi trong tay áo ra một cái ống đựng bút tinh xảo, "Bố chính sứ Mân Nam sai người tìm trong mười vạn dặm rừng núi rong rã nửa năm, mới tìm ra được một cặp bảo bối hiếm hoi trong thiên hạ, hôm nay vừa đưa tới, đúng lúc cho các huynh được mở mang tầm mắt."

"Một cái ống bút thì có gì mà hiếm, Quý phi nương nương thích bút nghiên, có loại ống bút nào chưa từng thấy?" Nhị hoàng tử đang định lắc đầu, đột nhiên "o" một tiếng.

Trong ống bút chạm rồng bằng trúc nhỏ, chợt thò ra một đôi mắt xoay vòng vòng.

"Á, chuột!" Thập hoàng tử hét lên rồi ngã bở chừng ra đằng sau, Ngũ hoàng tử đỡ cậu ta dậy, cười bảo: "Lão thập, sao đệ vẫn nhát gan như thế, chẳng có khí độ hoàng gia gì cả."

Thập hoàng tử ngượng ngùng đỏ mặt, lúc này con vật bé xíu trong ống bút đã chui ra. Đó là một cặp khi nhỏ xíu, chẳng qua chỉ lớn bằng ngón tay, cái đầu tròn lông lá, đôi mắt đen láy to tròn, cái đuôi ngắn và nhỏ, mà hiếm nhất là bộ lông một màu vàng rực, tựa như đúc từ vàng ròng, vô cùng xinh đẹp khéo léo.

"Đây là bút hầu trong truyền thuyết ư?" Thất hoàng tử ồ lên thán phục, "Thứ này chẳng phải đã tuyệt tích từ lâu rồi sao? Tìm ở đâu ra vậy? Không ngờ còn có con toàn thân vàng rực, truyền thuyết kể màu lông bút hầu hoặc nâu sẫm hoặc da cam, sao lại có màu lông quý hiếm như vậy chứ?"

Ngũ hoàng tử khó kìm được con đắc ý, "Bố chính sứ Mân Nam Cao Thiện là người có quyết tâm, đôi bút hầu này ông ta phải vất vả lắm mới tìm ra giữa mười vạn dặm núi cao ở Mân Nam, thiên hạ chỉ có một đôi này. Mẫu phi yêu văn chương, nếu có đôi khi nhỏ xinh này mài mực dâng giấy, đùa giỡn vui vẻ thì có lẽ sẽ xua tan đi cảm giác tịch mịch chốn thâm cung."

Mọi người thấy bút hầu kia đáng yêu, đều đưa tay ra chơi đùa.

"Ngũ ca thật hiếu thảo." Ninh Dịch chấp tay cúi xuống nhìn đôi khi nhỏ, cười nói, "Chúng quanh quẩn bên Quý phi nương nương, tay lông thêm hương, đuôi ngắn hầu mực, quả là một mỹ sự đầy phong nhã."

Mọi người cười ồ lên, Ngũ hoàng tử nói: "Lão lục, đệ đừng có mồm năm miệng mười, ta hỏi đệ, lễ vật mừng thọ mẫu phi đệ đã chuẩn bị dâng hoàng chưa?"

"Từ nhỏ đệ đã lớn lên bên cạnh Quý phi, Quý phi cũng là mẫu phi của đệ, đương nhiên đệ đã sớm chuẩn bị tươm tất, nhưng không sánh bằng tấm lòng tình tế của ngũ ca."

"Vậy là tốt." Ngũ hoàng tử nở một nụ cười nhàn nhạt, "Cũng không uống công mẫu phi chuyên tâm nuôi dưỡng đệ."

Ninh Dịch mỉm cười không nói, từ góc độ của Phượng Tri Vi chỉ thấy trong đôi mắt hơi cụp xuống của y lóe lên tia sáng âm u.

Cười nói một hồi rồi cũng tan, Phượng Tri Vi tiễn họ ra khỏi viện, đang định thở phào vì may thay Thiệu Ninh không giờ trở gí, thì chợt nghe có tiếng ồn ào ở tiền viện, ai đó la lên "Có thích khách!", ngay sau đó là tiếng đao kiếm giao tranh.

Trong lòng Phượng Tri Vi thoáng căng thẳng, các Hoàng tử mắt nhìn nhau, vội vã nhào đến còn nhanh hơn cả nàng.

Ở tiền viện một đám người đang đánh tung búng, thị vệ các phủ đang vây công hai nam tử áo xám bịt mặt. Mà hai kẻ kia thân pháp như ma quỷ, tả xung hữu đột, trường kiếm trong tay chỉ đông đánh tây, hàn quang lấp lánh, liên tục có người phun máu tại trận, lao đảo lủi ra.

Phượng Tri Vi nhìn một hồi, đã nhìn ra vấn đề ở đâu.

Trong hai gã thích khách có một gã hoàn toàn không có mục tiêu, thậm chí không muốn giết người, trường kiếm trong tay chỉ nhắm nhe nhăm vào vai trái của các thị vệ, không ai lọt lưới.

Tương chừng thích khách sắp đột phá trùng vây, thì một bóng người đột ngột bay tới, giữa không trung tay trái hất ôm một vật to đùng, trông có vẻ lác lư muốn ngã. Nhìn kĩ mới thấy vật hất ôm hóa ra là cái vại sứ Thanh Hoa cỡ lớn mà Phượng Tri Vi dùng để trồng hoa súng trong tiền viện.

Người nọ ôm vại lớn sóng sánh nước, xiêu xiêu vẹo vẹo nhảy lên chỗ mọi người đang đánh đấm hăng say, giơ tay đập một cái, hoa súng bay loạn xạ, bọt nước bắn tung tóe. Gã thích khách không dung bị nước dội vào đầu, bèn che mắt vung kiếm lủi dần theo phản xạ, thì người đập vại cũng đã xuyên thủng vại, vung tay xuất kiếm, hàn quang lập lòe!

"Keng!"

Hai kiếm giao nhau, hai bên đều chấn động, sắc máu bùng lên!

Ba người đều đâm thủng một lỗ trên vai trái đối phương.

Thân thể thích khách nhoáng một cái đã biến mất sau làn khói bụi, hai người chia hai ngã chạy trốn.

Người đập vại vẫn đứng nguyên tại chỗ, bùm vai khe khẽ hít khí. Phượng Tri Vi quan sát một hồi, mới nhận ra đó là thị vệ theo sát Ninh Dịch, hình như tên là Ninh Trùng thì phải.

Ninh Trùng đôi mắt nhìn theo hướng thích khách cao chạy xa bay, hần học nói: "Tư Mã Quang đập vại, Tư Mã Quang đập vại!"

phượng Tri Vi lặng thinh, thầm nghĩ Tư Mã Quang đập vại là một truyền thuyết có từ thời Đại Thành, nhưng Tư Mã Quang rốt cuộc là ai thì xưa nay vẫn không một ai biết. Chỉ có Thần Anh Hoàng hậu của Đại Thành nói vào sáu trăm năm trước, rằng đó là một người hành nghề phá dỡ.

Sau một hồi hỗn loạn không rõ nguyên do, các Hoàng tử đều thấp thòm bất an, một mặt bố trí thị vệ đuổi theo, một mặt vội vã cáo từ Phượng Tri Vi. Nàng tiễn từng người ra cửa phủ, nhìn về hướng hoàng thành, đáy mắt lộ ra một màu tối tăm nặng nề.

Đêm hôm ấy, tiếng vó ngựa dồn dập xé tan sự tĩnh lặng trên đường phố chính.

Khi sắc trời vẫn còn nhập nhoạng tối, Vương thế tử Hồ Trác đã đập thình thịch trống triều đặt ngoài cửa cung, tiếng trống trầm đục đập tan mây khói mịt mù, tia nắng ban mai màu xanh thẫm ló rạng phía chân trời.

Tiếng trống thình thình kinh động quá nửa kinh thành, cái trống này được Thiên Thịnh đế đặt bên ngoài cửa cung từ thuở mới lập quốc cho triều thần dân chúng đánh trống kêu oan, tỏ ý việc dân lớn như trời, thiên hạ rất công bằng.

Nhưng ngưỡng cửa này quá cao, những vụ án tầm thường chẳng bao giờ đạt đến mức "kỳ oan", nên cái trống này dần dà cũng thành vật trang trí. Giờ đây một sớm nó vang dội, liên chấn động kinh hoa.

"Trăm vạn thần dân Hồ Trác cúi lạy dưới ngai vàng của Thiên Thịnh đại hoàng đế, nay có hộ vệ Tỳ Hưu bộ của Hồ Trác là Đạt Trát Nhĩ, do phạm vào hình luật nên bị giam vào bộ Hình, nhưng lại bị một thân vương đương triều phái người đầu độc. Oan sâu chớ rửa, thù phạm vẫn ung dung, Hồ Trác Thập Nhị Bộ thể không đội trời chung với y. Nay cầu xin dưới quyền Hoàng đế, mong lấy chí nguyện thánh minh, truy tìm hung phạm, bù đắp cho nỗi oan của Hồ Trác ta. Cần cáo, xin nghe!"

Dưới cái trống triều đồ sộ, một tộc nhân Hồ Trác vận bộ trường bào viền xanh thẫm, đầu quấn vải trắng, ra sức đánh trống, ống tay áo bay lượn lộ ra cánh tay cường tráng.

Ánh ban mai xuyên thấu tầng mây, cửa cung lần lượt mở. Trong lịch sử triều đại này, đây là lần đầu tiên có người kêu oan trước điện, mà thân phận kẻ kêu oan lại không hề tầm thường khiến Thiên Thịnh đế phải triệu tập triều thần nội ngoại, canh năm lên điện.

Ánh nắng như kiếm sắc lướt qua hàng nghìn bậc thềm ngọc, quảng trường xây bằng cẩm thạch như nổi bông bênh trong mây. Giữa một mảng sương mù trắng nhạt, có người vận trường y xanh thẫm, trán đeo dải băng bạch ngọc, hai tay bế xác, ngang nhiên bước tới.

Bế xác lên điện!

Quần thần khắp điện chấn động, đồng loạt đổ dồn ánh mắt vào đó.

Thiên Thịnh đế ngồi tiền ngai vàng, sắc mặt rất khó coi.

Người kia đi thẳng một mạch, hai tay đưa ngang, bế một khối thi thể đã cứng đờ, thân khoác sương mù dưới nắng sớm, lướt gió ào ào, không hề cố kị mảnh đất chí tôn thiên hạ này. Hành động ấy, kinh thế hãi tục đến nhường nào.

Thị vệ gác trước điện ngả thương ra ngăn cản, quát: "Trước mặt thiên tử, sao dám can rờ như thế? Mau lùi lại!"

"Rào" một tiếng, vạt thương như rừng, hộc lại thành vách sắt vực sâu ngăn trở.

"Không được mang thi thể lên điện phải không?" Trong màn sương, người kia ngửa đầu cười, khoe môi nở một nụ cười mai mĩ, rồi gã buông thi thể xuống.

Mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhõm vì Vương thế tử ngày thường ngang ngạnh, đến hôm nay cuối cùng cũng chịu tuân thủ kỉ cương một lần.

Thì người kia đã đột ngột ra tay nhanh như chớp!

Ngón tay gã như thép, thọc sâu vào ngực thi thể, ngón tay cắt xoẹt "phập" một tiếng đã mổ bụng thi thể, nhanh chóng móc ra một mẫu gan!

Trương Anh vệ đứng canh hai bên thềm ngọc đồng loạt biến sắc, "keng", có vệ sĩ trẻ tuổi đã giật mình đánh rơi thương vàng trong tay.

"Không được mang thi thể thì ta mang bằng chứng nhiễm độc theo, lần này chắc được rồi chứ?" Người đứng dưới thềm xòe bàn tay ra, mặt không đổi sắc, giọng nói như một mũi kim thép chọc vào tai mọi người.

"Tuyên!"

Tiếng truyền báo ngân nga như hạ xuống từ phía chân trời, người kia vui mừng, mang theo mẫu gan bước thẳng vào kim điện.

"Bệ hạ!" Gã vừa tiến vào đại điện đã đi thẳng đến dưới ngự tọa, còn chưa thi lễ xong đã phô mẫu gan kia ra, "Thuộc hạ của thần vô cớ bị hại, có gan đây làm chứng! Gan nhiễm độc sẽ đổi sang màu xanh đen! Nếu bệ hạ không tin thì có thể vời người của Thái y viện đến khám nghiệm!"

Các Hoàng tử và võ tướng thì còn đỡ, chứ văn thần khắp điện đều ghê tởm muốn nôn, đua nhau lùi lại. Người kia ngoái đầu, nhìn bọn họ nở một nụ cười mai mĩ.

Phượng Tri Vi đứng sau cùng trong đám Học sĩ, bấy giờ mới nhìn rõ tướng mạo của vị Vương thế tử Hô Trác đạo gần đây tiếng tăm nổi như cồn ở Đế Kinh.

Vóc người cao lớn, mày rậm sắc lẹm, vạt áo mở rộng để lộ da thịt màu mật ong nhạt mịn màng tron láng, nhưng vẫn không bằng cặp mắt lạ lùng sáng rực, nhìn thẳng thì toát ra màu hổ phách đậm đà như rượu, nhìn nghiêng lại mơ hồ lóe lên tia tím âm u, chuyển các góc độ dưới ánh nắng sẽ rực rỡ như đá quý bảy màu.

Ngũ quan của y thoát nhìn không quá tính xảo, nhưng một khi có động tác thì nét mặt y lập tức bay bổng như múa, gọi cho người ta nhớ tới những ngọn cỏ dập dờn như sóng dưới ánh mặt trời vàng rực trải dài khắp nghìn dặm thảo nguyên.

Wương thế tử Hô Trác, Hách Liên Tranh.

Gã ngoái đầu, Phượng Tri Vi ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao nhau. Hách Liên Tranh bắt gặp một đôi mắt như mơ màng như xa xăm, thấp thoáng hiểu kỳ và nghi hoặc, nhưng không có sợ hãi và ghê tởm.

Giật mình, không ngờ trong hàng ngũ quan văn còn có một người can đảm bậc này, Hách Liên Tranh hừ lạnh, hậm hực quay đầu lại.

"Hoàng đế bệ hạ!" Tiếng Hán của gã cũng coi như thông thạo, dù rằng ngữ điệu hơi lạ lùng. "Đây là lá gan của Đạt Trát Nhĩ! Có độc! Đen lòm!" Nói đoạn liền gọi thái giám lấy khay vàng dâng lên, thái giám nào dám nhận, tái mặt nhìn sang Hoàng đế.

Thiên Thịnh đế cau mày, song thái độ vẫn rất hòa nhã, nói: "Thế tử, nếu ngươi muốn tố cáo kẻ khác giết người thì nên đến đại đường bộ Hình, Tam Pháp ti tự khắc sẽ tìm lại công bằng cho ngươi. Ngươi xé xác lên điện, để máu chảy ròng ròng thế này, còn ra thể thống gì nữa."

"Nhưng Tam Pháp ti sẽ bao rắm(*)!" Hách Liên Tranh lập tức đáp trả một câu, còn dùng sai từ, ba vị đại lão của bộ Hình, Đại Lý tự, Đô Sát viện lập tức tái xanh mặt.

(*) Chỗ này Hách Liên Tranh định nói là bao che, nhưng nói nhầm.

Thượng thư bộ Hình lạnh lùng nói: "Thế tử còn chưa đến bộ Hình kêu oan, sao dám khẳng khẳng định rằng Tam Pháp ti sẽ thiên vị lách luật!"

"Các người đều dưới quyền kẻ đó!" Hách Liên Tranh cười nhạt vung tay lên, máu đen từ mẫu gan độc bắn ra tung tóe, mọi người nhao nhao tránh né, "Đương nhiên sẽ lách luật!"

Chúng thần đều biến sắc, Tam Pháp ti do Sở vương quản lý, Liên Tranh nói ra câu này chính là chỉ thẳng mặt Ninh Dịch.

"Chuyện gì cũng cần chứng cứ." Nhị hoàng tử lập tức tiếp lời, "Thế tử, nếu ngài tùy tiện vu khống thân vương đương triều giữa triều đình, thì chẳng ai bảo vệ được ngài đâu!"

"Vu khống!" Hách Liên Tranh ngửa mặt nhìn trời cười dài, quăng lá gan kia xuống dưới chân Nhị hoàng tử, "Nhìn đi! Ta vừa móc ra từ người Đạt Trát

Nhĩ ngay trước mặt các người đó! Con chim ưng ngu ngốc nhất trên thảo nguyên cũng biết gan màu đen tức là có độc, không thể ăn!"

Nhị hoàng tử cau mày, gờ chân gầy gầy vật kia, bịt mũi lại nói: "Có thể là ăn nhầm cái gì chẳng..." Hắn quay sang cười cười với Thượng thư bộ Hình sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Giữa trưa hôm qua, ta còn đi thăm Đạt Trát Nhĩ." Hách Liên Tranh nói, "Khi ấy gã vẫn còn khỏe như vâm! Nhưng ngay tối hôm đó, người của chúng ta đứng ngoài đại lao bộ Hình thấy một bóng đen bay ra khỏi đại lao, chúng ta xông vào thì đã thấy Đạt Trát Nhĩ chết rồi!"

"Có bắt được hung thủ không?" Ngũ hoàng tử hỏi, ánh mắt sáng rực.

"Không bắt được." Hách Liên Tranh hậm hực, "Tuy nhiên chúng ta đã đá thương hắn!" Gã xoay người lại, chỉ thẳng vào Ninh Dịch từ đầu đến cuối vẫn trầm ngâm không mở miệng, "Điện hạ, Đạt Trát Nhĩ vô tình đánh người ta đến chết, dù có phải xử tử thì cũng là chuyện của bộ Hình và Đại Lý tự, có sao ngài lại phải người ra tay?"

"Sao cơ?" Ninh Dịch ngược mắt lên, mỉm cười, "Đúng vậy, có sao ta phải phải người ra tay?"

"Nhại lại lời ta cũng vô ích thôi." Hách Liên Tranh cười nhạt "Tại sao ngài phải phải người xuống tay, bản thân ngài rõ nhất. Ngài biết Hồ Trác Bộ chúng ta ra sức muốn giữ mạng Đạt Trát Nhĩ, mà đám thư sinh hủ lậu trong triều lại muốn giết gã, ngài bèn ám sát gã rồi làm giả hiện trường tự sát, sau đó tuyên bố Đạt Trát Nhĩ sợ tội tự sát, chúng ta cũng chẳng trách được ngài, chuyện này vậy là được giải quyết chu toàn. Nhưng ngài lại không biết, những dũng sĩ thảo nguyên tắm trong ánh hào quang của Trường Sinh Thiên, sẽ vĩnh viễn không đón hèn tự sát!"

"Thế à?" Ninh Dịch vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt, ôn hòa nói, "Nghe cũng hợp lý đấy, thật xuất sắc, xưa kia đúng là không biết Thế tử có tài hùng biện thế này."

"Khỏi cần móc mĩa ta." Hách Liên Tranh ngạo nghễ nói, "Ta nghe ra đấy! Nam nhi thảo nguyên tính tình ngay thẳng, không thích cái trò lươn lẹo của người Hán các ngài. Ngài muốn chứng cứ, ta đương nhiên phải có."

Gã khom lưng với Thiên Thịnh đế: "Xin bệ hạ cho phép vi thần truyền mấy nhân chứng vào."

Thiên Thịnh đế gật đầu, Hách Liên Tranh vỗ tay, lát sau thấy vài người bước vào, có thị vệ Hồ Trác, có tiểu lại bộ Hình, còn có mấy thường dân, ai nấy run lẩy bẩy quỳ xa xa dưới thềm.

"... Tôi đã giao đấu với tên hung thủ kia, đâm thủng vai trái hắn, hai tay trái phải của hắn đều có thể dùng kiếm!"

"... Bệ hạ... Vi thần không nhìn rõ hình dáng hung thủ, nhưng buổi chiều hôm ấy, thị vệ lục phẩm Ninh Trừng Ninh đại nhân đã vào đại lao, nhìn ngó khắp nơi xung quanh."

"... Thảo dân bị một người bịt mặt đùng ngã, người ấy kéo thảo dân dậy, sau này thảo dân nhớ ra là hắn dùng tay trái..."

Lần lượt từng nhân chứng nói xong, nét mặt mỗi người một khác, một nửa lo âu một nửa vui mừng. Ban đầu Phụng Tri Vi nghe mà không hiểu, nghĩ bụng rốt cuộc họ nhắc đến tay trái làm gì? Lục lợi kĩ càng trong trí nhớ, nhớ ra cảnh Ninh Trừng đập vai trong phủ nhà mình, bỗng giật mình vỡ lẽ.

Ninh Trừng ôm vai bằng tay trái, mà xuất kiếm cũng bằng tay trái!

Nhìn sắc mặt mọi người thì hình như ai cũng biết chuyện thị vệ theo sát Sở vương điện hạ là người thuận tay trái, chỉ có mình luôn tránh xa Ninh Dịch là thật sự không để ý đến thói quen dùng tay của hộ vệ nhà y.

Mọi nhân chứng đều nhắm vào Ninh Trừng, chẳng khác nào nhắm vào Ninh Dịch. Ninh Dịch vẫn ung dung bình thản lắng nghe, khoe miệng thấp thoáng ý cười như có như không, mà nhìn kĩ, thì thấy lạnh.

"Phụ hoàng." Y xoay người khom lưng trước ngự tọa, thành khẩn nói, "Thị vệ tùy thân nhi thần là Ninh Trừng, hôm qua luôn theo sát bên cạnh nhi thần, không hề có chuyện lên ra ngoài giết người, xin Phụ hoàng minh giám."

"Đó là thuộc hạ thân thiết của Vương gia, ngài đương nhiên phải biện bạch cho hắn." Hứa Thượng thư bộ Lại nói, "Nhưng ta cũng nên cho Ninh hộ vệ một cơ hội để tự giải bày, hay là cứ truyền hắn đến đây, đối chất trên triều đình?"

"Lời của bản vương, lẽ nào Thượng thư cho rằng không thể tin được?" Ninh Dịch bình thản liếc nhìn Hứa Thượng thư, Hứa Thượng thư nghẹn họng, nhưng vẫn kiên trì nói, "Vi thần cũng chỉ suy nghĩ cho thanh danh của Vương gia."

"Hứa Thượng thư nói vậy là không đúng rồi." Đại học sĩ Diêu Anh lập tức đáp trả, "Vương gia quân thuộc hạ rất nghiêm, từ quan đến dân đều biết. Ông nói như thế là đang nghi ngờ Vương gia bịa đặt phải không?"

"Không dám." Hứa Thượng thư khom lưng với Ninh Dịch, một vị Thi lang bộ Công đứng bên cạnh ông ta lại bật cười ha ha: "Dưới ánh mặt trời chói chang cũng có bóng râm, Vương gia bận trăm công nghìn việc, chắc gì đã có thời gian rảnh rỗi để quản thúc từng thuộc hạ. Nên dù có một hai đứa đạo tặc vô si ăn cắp, thì cũng không tổn hại đến đức dày của Vương gia."

"Không thể nói như thế được..." Đại học sĩ Hồ Thánh Sơn bắt đầu vuốt râu.

"Lão Hồ nói vậy là sai rồi..." Phe đối địch lập tức nhảy ra một thành phần hăng máu mới.

Thấy bên dưới sắp nổ ra một trận khẩu chiến, chân mày Thiên Thịnh để nhú càng thêm chặt, cuối cùng ông quát lên: "Câm miệng!"

Bốn bề lặng ngắt, một lúc sau Thiên Thịnh để mới từ tốn nói: "Người đâu, giải Ninh Trùng lên đây."

Nghe đến chữ "giải", ánh mắt Ninh Dịch tối sầm đi, mà ánh mắt mấy vị Hoàng tử và phe phái ủng hộ họ lại lấp la lấp lánh, hớn hờ ra mặt.

"Dù Ninh Trùng có ra tay, thì cũng chưa chắc là do Sở vương sai khiến." Thất hoàng tử mỉm cười nói, "Có thể vì thù riêng mà ta chưa biết."

"Thất điện hạ nói rất có lý." Nụ cười của Hách Liên Tranh sang sảng như sắt thép, "Tuy Ninh hộ vệ và Đạt Trát Nhĩ người sống trời Nam kẻ ở đất Bắc, không thể có thù riêng, nhưng ta cũng không thể tùy tiện vu cáo thuộc hạ của người ta được, chẳng phải còn có chứng cứ sao?"

Gã lại gọi một ông lão ăn vận kiểu Hồ Trác lên, giới thiệu đây là đại y sư đã phục vụ nhiều đời Hồ Trác. Ông lão kia run run rẩy rẩy nói: "Khỏi bầm bệ hạ, Đạt Trát Nhĩ, trúng phải dị độc "Vô Hương" trên ngọn núi tuyết ở biên giới Đại Liêu, chất độc này không màu không vị, ba canh giờ sau khi chết độc tố mới ngưng tụ đến gan. Mà thông thường khi phạm nhân đột tử, ngũ tạng(*) sẽ lập tức khám nghiệm tử thi, nên hiển nhiên không thể nghiệm ra. Chất độc này rất hiếm hoi, chỉ Đại Liêu mới có, thảo dân cũng chỉ gặp nó một lần thuở nhỏ."

(*) Ngũ tạng: Một chức vụ chuyên khám nghiệm tử thi.

"Xin bệ hạ triệu đại phu trong Thái y viện đến nghiệm chứng." Hách Liên Tranh thỉnh cầu.

Lưu Y Chính của Thái y viện nhanh chóng chạy đến, cùng với ngũ tạng giỏi nhất trong Tam Pháp ti quan sát cẩn thận thi thể nằm dưới thềm, hồi lâu mới báo lại: "Bệ hạ, quả đúng là Vô Hương."

Trên điện bắt đầu rì rào bàn tán, những người thuộc phe Sở vương như Điều Anh ánh mắt có vẻ bất an, đều âm thầm nghĩ đạo gài dây đúng là Sở vương rất phiền não vì vụ án võ sĩ Hồ Trác giết người, lẽ nào đây đúng là tác phẩm của y?

"Cái thứ gọi là Vô Hương này, chúng ta đều chưa nghe tên bao giờ." Nhị hoàng tử cười nói, "Nhắc mới nhớ, mẫu phi của lục đệ hình như là người Liêu nhi?"

Một lời nói ra ai nấy đều giật mình, bấy giờ mới nhớ ra hình như vị mẫu phi mất sớm của Ninh Dịch thực sự xuất thân từ Đại Liêu, mà hình như còn là Công chúa của một tộc người nhỏ, là tù binh trong một trận chiến nào đấy giữa Đại Liêu và Thiên Thịnh. Có điều chuyện xảy ra đã lâu, nữ tử tuyệt thế kia lại mất quá sớm, mất rồi trở thành điều cấm kỵ trong cung, thế nên mọi người, bao gồm cả Thiên Thịnh để cũng quên đi mất.

Sắc mặt Thiên Thịnh để dần dần tối lại, bầu không khí trên triều đình ngày càng nặng nề, không ai dám mở miệng nữa.

Việc đã đến nước này, thì không còn là cuộc truy tìm hung thủ của vụ án võ sĩ bị giết nữa, chuyện đáng sợ hơn đang dần dần tiếp cận - Đúng vào lúc Đại Liêu và Thiên Thịnh sắp khai chiến, địa vị của Hồ Trác Bộ trở nên quan trọng thì lại xảy ra việc này, một khi chọc giận Hồ Trác Bộ tính tình ngang ngạnh, khiến họ trở gáo đâm ngược trên tiền tuyến, hoặc chỉ cần bố trí vật cản, thì đại quân cách xa nghìn dặm cũng có thể chịu ảnh hưởng rất lớn. Mà lúc này lại vạch trần chuyện nhà mẹ Ninh Dịch là người Đại Liêu, lại liên tưởng đến nữ tử chết quá sớm quá lạ lùng kia, mọi người sẽ không ngăn được suy nghĩ - phải chăng Ninh Dịch đã dựa vào xuất thân Đại Liêu của mình để thông đồng với Đại Liêu? Bởi vậy mới cố tình giết võ sĩ Hồ Trác, khơi lên lửa giận của Hồ Trác Bộ, khuấy rối chiến sự ở tiền tuyến để ngầm ngầm giúp đỡ Đại Liêu?

Chuyện một khi đã nâng tầm đến cấp độ phản quốc, thì hậu quả khác nào con dã thú lồm chồm răng nhọn, chẳng ai dám tùy tiện động đến.

Phượng Tri Vi nhìn Ninh Dịch - từ khi Nhị hoàng tử nhắc đến mẫu phi y, thì dường như y đã đột ngột mất hứng nói chuyện, hàng mi dài rủ xuống che đi đôi mắt. Không ai nhìn rõ thần sắc nơi đáy mắt y, mà không khí xung quanh y dường như lại càng thêm lạnh.

"Bệ hạ." Lưu Y Chính dè dặt nói, "Vô Hương tuyệt không phải vật tầm thường, chỉ những cây lấy từ bộ lạc Lạc Nhật trên núi tuyết, được người trong vương tộc Lạc Nhật dùng máu nuôi dưỡng mới có thể nở hoa. Nghe nói phạm là người lấy máu nuôi dưỡng hoa Vô Hương, thì trong máu đều xuất hiện màu vàng kim trong thời gian ngắn..."

"Tộc người Lạc Nhật.." Thiên Thịnh để nheo mắt, hồi tưởng kỹ càng về thân thể vị phi tử đã mất sớm kia, rồi hình như nhớ đến chuyện gì, sắc mặt trở nên u ám.

Cái chết của bà, cũng là câu chuyện mà ông không muốn đối mặt... Thiên Thịnh để chậm chậm nhú đôi mày bạc.

"Chuyện này dễ giải quyết mà? Có dùng máu nuôi dưỡng kịch độc Vô Hương hay không, chỉ cần xem máu có màu vàng kim hay không là đủ." Đại y sư Hồ Trác bỗng mở lời, "Nghiệm thử là biết."

Hách Liên Tranh lập tức cười nói: "Phải, nghiệm thử là biết!"

Lần này triều đình lại càng im ắng. Thử máu tại chỗ, đối với Hoàng tử đương triều như Ninh Dịch mà nói, khác nào một dạng sỉ nhục. Sự cao quý của hoàng tộc không thể xâm phạm, huống chi chuyện này còn liên quan đến thân thể không muốn cho người ta biết của mẫu phi Hoàng tử; một khi đã làm thế, thì hai bên đều không còn đường lui.

Giờ chỉ trông vào Hoàng đế bệ hạ, liệu có còn lòng tin tưởng và quý trọng với đứa con này hay không, liệu có chịu dốc sức lựa chọn cách giải quyết ôn

hòa để giữ gìn thể diện cho y hay không.

Mọi người đều hồi hộp dán mắt vào Thiên Thịnh đế, Phượng Tri Vi lại chỉ cụp mắt nhìn đắm đắm xuống đất.

"... Đây không phải thuốc độc." Lời Thiều Ninh nói văng vẳng bên tai nàng, "... Mà là một thứ chỉ đến khi cần thiết mới phát huy tác dụng... Nhân tiện, người hãy lấy có bắt mạch mà bôi cái này lên vùng da gần uẩn mạch y."

Thì ra là thế.

Thuốc bỏ vào canh giải rượu của y, cũng như viên thuốc màu xanh mà Công chúa dặn nàng bôi lên uẩn mạch y, thật sự không phải thuốc độc, nhưng lại là ki dược có thể đổi màu máu, đây Ninh Dịch vào tử tội phản quốc!

Thiều Ninh vẫn giấu giếm chân tướng với nàng. Điều Công chúa muốn căn bản không phải là Ninh Dịch thất sủng trước Thiên Thịnh đế, mà muốn tử tội giết người khơi ra tội phản quốc, nhờ tận gốc rễ y, vĩnh viễn không có đất trở mình.

Trong không khí yên lặng đến bức bối, Ninh Dịch chỉ hơi ngửa đầu, nhìn lên Phụ hoàng của mình. Thiên Thịnh đế sắc mặt sa sầm, thần thái biến ảo khôn lường, từ đầu đến cuối vẫn tránh né ánh mắt y.

Cuối cùng ông khẽ gật đầu, nói: "Vậy thì nghiệm đi."

Bốn chữ nhẹ nhàng lướt qua triều đình, mà sức nặng của nó còn hơn xa một con sóc hung dữ. Tiếng xì xào lại nổi lên khắp nơi, trong con hỗn loạn, Ninh Dịch cuối cùng cũng chậm rãi di dời ánh mắt vẫn nhìn Thiên Thịnh đế đắm đắm.

Ánh mắt y thoát nhìn vẫn bình thản như trước, có điều tia sáng thuở ban đầu lại như ngọn đèn trước gió, chập chờn vô định, dần dần lụi tắt. Trong đêm thâu, tấm màn rớt xuống đủ còn lại một người đứng lẻ loi, đối mặt với ánh trăng rọi đầy sân diễm tịch mịch.

Phượng Tri Vi nhìn thấy ánh mắt như thế, chợt cảm thấy lòng mình đau như dao cắt.

Trong nháy mắt, chuyện xưa lại ùa về. Ngày ấy trong Thu phủ, mẹ đã chọn Hạo Nhi khiến nàng bị đuổi ra khỏi phủ; nàng của giây phút ấy liệu có từng lộ ra ánh mắt thê lương như vậy không?

Nàng khẽ cắn môi dưới, đảo mắt chợt thấy Ninh Dịch đang nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ, trong lòng không khỏi chấn động.

Nội thị bưng chậu vàng đến đặt trước ngự án, chúng thần tự giác lùi lại, Hách Liên Tranh một bước cũng không chịu nhường, liếc xéo sang Ninh Dịch.

Ninh Dịch chậm rãi tiến lên, nhìn đắm đắm vào chậu vàng đao bạc, mỉm cười nhàn nhạt, sau đó vén tay áo lên. Bấy giờ mọi người đều lùi về để tránh bị nghi, một mình y đứng phía trước, bóng lưng cô quạnh.

"Bệ hạ, xin cho phép thần hầu hạ Vương gia thử máu."

Một lời chấn động khiến mọi người đều ngẩng đầu lên, họ thấy Phượng Tri Vi bước ra khỏi hàng, nhân nhả ung dung khom người trước Thiên Thịnh đế, nói: "Điện hạ lúc này tâm trạng bất an, máu lại lấy ở uẩn mạch, e rằng không ổn. Vì thần tự thấy tay chân mình cũng vững vàng, xin cho phép vì thần theo hầu hạ."

Thiên Thịnh đế đang phiền muộn trong lòng, nghe vậy thì tuy tiện gật đầu. Phượng Tri Vi mỉm cười tiến lên, nhẹ nhàng vén ống tay áo Ninh Dịch, đặt đao bạc sắc lẹm lên cổ tay y.

Hôm qua nàng đè lên uẩn mạch y để bắt mạch; hôm nay nàng đè lên uẩn mạch y, hạ đao vì vụ đại án liên quan đến sống chết kia.

Đôi người đen lấy sâu thẳm của Ninh Dịch phản chiếu đôi mắt trời sinh đã mang màn sương mờ màng của nàng, như hai vầng trăng in bóng trong vực thẳm, một vầng tối tăm một vầng mờ ảo, gần trong gang tấc mà xa cách chân trời.

Phượng Tri Vi tránh né ánh mắt y.

Ánh bạc lóe lên, đao hạ xuống, máu bắn ra.

Sắc vàng nhạt, chói lóa mắt người.

Xung quanh ồ lên, Thiên Thịnh đế biến sắc.

Ninh Dịch đột ngột ngẩng đầu, nhìn đắm đắm dòng máu màu vàng nhạt tuôn ra xối xả từ uẩn mạch mình bằng đôi mắt khó tin. Dòng máu ấy chảy vào chậu vàng, hòa lẫn với làn nước trong bị kim quang nhuộm vàng, gần như cùng màu với nhau!

Phượng Tri Vi siết chặt con dao, hình như đã cứng đờ.

Cả triều đình đều ngây ra như tượng.

"Ninh Trùng đã đến..." Trong phút ngẩn ngơ, tiếng hô dài của thị vệ đã đánh thức mọi người, thì ra thị vệ phụng mệnh giải Ninh Trùng đến đã quay lại.

Ninh Trùng bị giải lên, Hách Liên Tranh lập tức tiến tới, chẳng nói chẳng rằng, đưa tay ra xé!

Vạt áo bên vai trái Ninh Trùng bị xé rách, vết thương trên vai hiện rõ trước mắt.

"Bệ hạ, đây là chứng cứ!" Hách Liên Tranh cười dài, "Ngày đó hộ vệ của ta đã đâm thủng vai trái tên giặc này!"

Chứng cứ vô cùng xác thực, mọi chuyện đã ngã ngũ.

Một số người mặt xám ngoét như tro, một số người khác lại mừng rỡ như điên như cuồng.

Cổ tay Ninh Dịch chảy máu, y không băng bó cũng không mở lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn chậu vàng kia.

Trong chậu vàng lơ lửng sắc máu vàng nhạt, giữa dòng máu, bóng dáng Phượng Tri Vi mờ mờ ảo ảo.

Nhị hoàng tử tiến lên một bước, giận dữ trách móc: "Lục đệ, không ngờ đệ lại điên cuồng như thế!"

Hứa Bách Khanh khe khẽ lắc đầu: "Điện hạ, chúng thần biết ngài lo lắng vì vụ án võ sĩ Hồ Trác giết người, nhưng cũng không thể chọn cách này để giải quyết được... Cách này... Ấy..." Ông ta có vẻ vô cùng lo lắng.

Thất hoàng tử lắc đầu lia lịa: "Không có chuyện đó, không có chuyện đó đâu, lục ca sẽ không làm thế, với trí tuệ của lục ca làm sao lại không biết lẽ thiệt hơn trong chuyện này? Nhất định là có tiểu nhân châm ngòi..."

Ngũ hoàng tử lạnh lùng: "Lục đệ! Hẳn là đệ chưa cân nhắc tường tận hậu quả của việc này, còn không mau tạ tội với Phụ hoàng? Tạ tội với Thế tử?"

"Tạ tội cái gì! Vi phạm quốc pháp, Vương tử cũng chịu tội như thứ dân!" Một tiếng quát chấn động khiến mọi người đồng loạt ngậm tặc, Thiên Thịnh đế ngồi trên ngai vàng sắc mặt hầm hầm, gân xanh trên cổ đều đang run rẩy, "Người đâu..."

"Ấy da..."

Một tiếng hô khẽ phát ra gần như cùng lúc với câu ra lệnh của Thiên Thịnh đế, tuy khẽ khàng nhưng mọi người vẫn nghe ra.

Bấy giờ mọi người mới phát giác, hình như trong lúc lù lù lại, Phượng Tri Vi đã trượt chân vì vũng nước đọng trên mặt sàn. Nàng vẫn cầm con dao bạc kia, ngơ ngẩn mất hồn, cú ngã này ngã thẳng vào lưỡi dao, cắt trúng cổ tay.

Nội thị vội vàng tiến lên đỡ, mọi người thấy đây là chuyện vật thi cũng không để ý, ai ngờ nội thị lại bất ngờ la to một tiếng, chỉ vào cổ tay Phượng Tri Vi run rẩy không nói nên lời.

Máu tươi tuôn ra xối xả từ cổ tay Phượng Tri Vi, vậy mà, cũng có màu vàng nhạt!

Biến cố bất ngờ này lập tức thu hút hoàn toàn sự chú ý của mọi người, họ tròn mắt há mồm nhìn cổ tay Phượng Tri Vi, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Người... Người..." Thiên Thịnh đế chỉ vào Phượng Tri Vi, suýt chút nữa đã buông một câu người cũng thuộc vương tộc Lạc Nhật sao? Nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã cảm thấy hoang đường, trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế? Theo lời đồn vương tộc kia đã sớm suy vong.

Ninh Dịch bỗng cười dài.

Y nhẹ nhàng tiến lên, đưa tay đoạt lấy con dao trong tay Phượng Tri Vi rồi quăng một nhát, vẽ ra đường cong màu bạc, lần lượt cắt qua cổ tay mấy người Nhị hoàng tử, Ngũ hoàng tử và Hứa Bách Khanh, rồi rơi "keng" xuống đất.

Ba người kêu thét, ôm cánh tay lùi lại. Nhị hoàng tử gầm lên: "Lục đệ, đệ điên rồi!"

Ninh Dịch vẫy tay, dao bạc bay trở về. Y ngắm nghía con dao, cười mà như không cười, "Ta không điên, điên là kẻ nào đó bị tham vọng che mờ mắt... Các vị, hãy thử nhìn xuống cổ tay mình xem!"

Hứa Bách Khanh buông cánh tay che miệng vết thương, liếc qua rồi "à" lên thành tiếng.

Máu chảy ra từ tay bọn họ, cũng có màu vàng nhạt!

Thiên Thịnh đế đứng phắt lên.

Hách Liên Tranh há miệng chết sững.

"Các người đã nói đủ rồi, cũng nên đến lượt ta nói... Hôm qua nhi thần vẫn luôn đi cùng với các huynh đệ." Ninh Dịch thông thả bước đi trong điện, dao bạc trong tay lấp lóe, phản chiếu ý cười lạnh lùng, "Buổi trưa khi Đạt Trát Nhĩ đang ở yên trong đại lao bộ Hình, thì nhi thần đang uống rượu với các huynh đệ trong phủ Ngụy đại nhân. Nhi thần say rượu, Ngụy đại nhân đích thân đưa nhi thần đến phòng khách nghỉ ngơi, trong thời gian ấy Ngụy đại Thần không hề trở gót. Sau đó các huynh đệ cùng rời khỏi Ngụy phủ, lão thập say rượu không dám về cung, phủ đệ của thất đệ gần hoàng cung nhất nên

nhi thần và lão thập cùng đến phủ thất đệ, sẵn men rượu hàn huyền cả đêm, trời sáng lập tức tiến cung. Trong suốt một ngày, Ninh Trùng vẫn luôn theo sát nhi thần; nhi thần không có lúc nào ở riêng với hắn, vốn không thể lén lút bố trí cho hắn đi ám sát Đạt Trát Nhĩ. Chuyện này, Ngụy đại nhân và thất đệ đều có thể làm chứng."

Phượng Tri Vi cúi người xác nhận, Thất hoàng tử không còn cách nào khác đành phải gật đầu, có vẻ xấu hổ.

"Còn về thị vệ mang thương tích trên người..." Ninh Dịch cười càng thêm mai mỉa, bất ngờ gọi một nội thị, "Đi, gọi một thị vệ bất kỳ của từng vị điện hạ vào đây."

Y nói như thế, người ngoài không hiểu gì, nhưng các vị Hoàng tử đều biến sắc.

Sau trận hỗn chiến trong Ngụy phủ hôm qua, thị vệ của các Hoàng tử ai nấy đều thủng một lỗ bên vai trái.

"Phụ hoàng." Ngũ hoàng tử tiến lên lạy dài, "Hôm qua khi chúng nhi thần tụ họp uống rượu trong Ngụy phủ, chợt có thích khách xâm nhập, các thị vệ mang theo đa phần bị thương. Ninh hộ vệ cũng bị thương khi đối chiến với thích khách, chuyện này chúng nhi thần tận mắt chứng kiến..."

"Nếu đã biết Ninh Trùng không bị thương trong đại lao, thì tại sao vừa rồi lại không nói!" Thiên Thịnh đế nổi cơn thịnh nộ.

Ngũ hoàng tử quỳ "bịch" xuống.

"Còn tại sao lại xuất hiện máu màu vàng nhạt..." Ninh Dịch liếc xéo đại y sư Hô Trác và Lưu Y Chính của Thái Y viện, hai tay dâng đao bạc lên, "Bệ hạ vẫn nên tra xem chậu nước và con dao này có vấn đề gì thì hơn!"

Lưu Y Chính mềm oặt người, ngồi phịch xuống đất, rồi vẫy vùng đập đầu như gà tót.

Đại y sư Hô Trác ngây ra tại chỗ, mồ hôi túa ra như mưa.

Tình thế lắt léo, bề ngoặt bất ngờ, những người chứng kiến hồn vía lên mây giờ này cuối cùng cũng phản ứng - Sở vương điện hạ lại một lần nữa lật ngược tình thế một cách ngoạn mục!

Từ đầu đến cuối Phượng Tri Vi đều chuyên tâm tự bảo vệ cho mình, không nghe không hỏi đến việc đang xảy ra trước mắt, mọi chuyện vốn đều nằm trong tính toán của Ninh Dịch. Bên cạnh Thiệu Ninh hẳn phải có nội ứng của y, y đã nắm ngọn ngành kế hoạch của nàng ta. Thiệu Ninh phải người đảm nhiệm vai trái Ninh Trùng để vu khống hắn tội giết người trong ngục, Ninh Dịch bố trí cho thích khách xuất hiện ở Ngụy phủ, đảm nhiệm vai tất cả thị vệ của các Hoàng tử. Thiệu Ninh muốn Phượng Tri Vi bôi thuốc lên uyển mạch Ninh Dịch, làm máu y đổi màu; rồi lại không yên tâm về Phượng Tri Vi, mới giờ trở lên cả dao thủ máu và chậu vàng. Ninh Dịch bên trong kẻ tự kẻ, khiến máu mọi người đều biến thành màu vàng. Những lời tố cáo của Thiệu Ninh, cho đến bây giờ, trái lại đều trở thành âm mưu sơ hở để hãm hại y.

Khóe môi Phượng Tri Vi cong lên thành một nụ cười - hôm qua nàng nghĩ thấy mùi thuốc giải rượu trong hơi thở của Ninh Dịch, thì đã biết y hoàn toàn không say, hiển nhiên sẽ không động thủ, còn tiện tay giúp y đóng kịch. Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, từ lâu nàng đã biết, Thiệu Ninh dễ xúc động và được cưng chiều, nào phải đối thủ của Ninh Dịch âm trầm nhẫn nại kia chứ?

Trên kim điện, Hách Liên Tranh đột ngột xoay người, giận dữ nhìn đại y sư Hô Trác. Ông lão kia bắt gặp ánh mắt gã, giật mình ớn lạnh, chợt xoay người trốn chạy.

"Bộp!"

"Phập!"

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, ông lão kia ngã gục cách cửa điện nửa trượng, sau lưng cắm một cây quạt giấy và một thanh đao ngắn đeo trên thắt lưng để trang trí.

Hách Liên Tranh và Ninh Dịch thu tay về, hai bên nhìn nhau, ánh mắt sắc nhọn như mũi kim, sau đó đều mỉm cười.

"Vương gia võ nghệ siêu quần!"

"Thế tử quyết tâm sắt đá!"

"Ha ha."

"Há há."

Cười xong ai nấy đều quay đầu, không thèm liếc đối phương lấy một cái.

Thiên Thịnh đế đã lấy lại vẻ bình tĩnh, an ủi Ninh Dịch vài câu, lại giao vụ án cho Tam Pháp ti, bấy giờ đã thêm án đám Lưu Y Chính mưu hại thân vương, rồi mới bảo Hách Liên Tranh: "Thế tử, lần sau không được bộp chộp như thế nữa."

Hách Liên Tranh giật giật khóe miệng, hồi lâu mới cúi đầu, "Dạ, xin bệ hạ giúp tộc ta tìm ra hung thủ thật sự."

"Đĩ nhiên rồi." Thiên Thịnh để cười hết sức hòa nhã, cố tình đổi chủ đề để xoa dịu không khí, "Việc này người cũng đừng quản, cứ giao cho Tam Pháp ti, nhất định sẽ trả lại công bằng cho người. Nhưng người quả nhiên giống lời phụ vương người nói, vẫn còn ngựa non háu đá. Phụ vương người cứ dặn đi dặn lại với trẫm, rằng nữ tử Thiên Thịnh ta dịu dàng hiền hậu, có thể mãi giữa bót tính tình người, nhờ trẫm tuyển cho người một vị Chính phi. Bây giờ người đã chọn được người nào vừa ý chưa?"

Khỏe miệng Hách Liên Tranh lại co giật - Hô Trác vương vẫn luôn muốn kết thông gia với Trung Nguyên, Thiên Thịnh để cũng vui vẻ tác thành, ấy thế nhưng bản thân gã không muốn bị ràng buộc, nên cứ kéo dài thời gian mãi. Chuyện hôm nay cãi nhau đuối lý, coi như đã bị Thiên Thịnh để nắm thóp; nếu còn tiếp tục giỡn mặt với lão, lão mà kể chuyện này với phụ vương thì mình nhất định sẽ không được sống những ngày yên ổn.

Nhưng trong lòng gã lại thật sự không muốn bị trói buộc vào một nữ nhân quá sớm như vậy. Và lại nữ tử Trung Nguyên mềm yếu như hoa cỏ trông trong nhà, có gì thú vị chứ?

Bối rối cả buổi, trong lòng chợt lóe lên linh quang, nhớ lại cuộc gặp gỡ tình cờ khiến gã tràn đầy hứng thú mấy ngày trước.

"Bệ hạ." Gã liền đáp, "Thật ra thần cũng thích một người, nhưng nữ tử này thân phận thấp kém, không thể làm Chính phi của Thế tử Hô Trác. Ý thần muốn cưới nàng làm thiếp trước, người thấy sao ạ?"

"Vậy à?" Thiên Thịnh để nổi hứng thú, "Nếu người đã chịu hồi tâm, trẫm tự nhiên sẽ vui vẻ tác thành, là cô nương nhà ai? Nói đi, trẫm sẽ làm chủ hôn cho người."

Đám Ninh Dịch đều tò mò đưa mắt nhìn sang, bầu không khí căng thẳng trên triều đình cũng nhạt đi một chút.

"Thần mới gặp nàng một lần, cô gái này không có nhan sắc, lại rất tài hoa, thần thích." Hách Liên Tranh ngẩng mặt, mày dài khẽ nhướn, đáy mắt lóe lên một vết khôi hài và phản chấn không dễ nhận ra, cười nói, "Là cháu đáng ngoại của Ngũ quân Đô đốc Thu đại nhân, Phụng Tri Vi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hồ Đào Hung Mãnh

Type: shiriboss

Ninh Dịch vốn đã nhìn sang chỗ khác, đột ngột quay đầu. Tay Phụng Tri Vi run rẩy, suýt nữa đã đánh rơi vãi trắng để băng bó.

Hai người ngẩng đầu cùng lúc, Ninh Dịch nhìn sang Phụng Tri Vi, Phụng Tri Vi liếc nhìn Ninh Dịch cực nhanh. Ánh mắt đầu tiên của hai người chẳng ngờ lại không nhắm vào kẻ khôi xướng, mà lại nhìn vào đối phương.

Sau đó hai bên lập tức nhìn sang chỗ khác, Phụng Tri Vi tiếp tục điềm nhiên như không, vừa liếc xéo Hách Liên Tranh vừa băng bó, coi Hách Liên Tranh như cổ tay chảy máu đang chờ bị nàng ra sức cuốn chặt, không thể cự quạ.

Chuyện kiểu này không thích hợp bàn bạc trên kim điện, nên lập tức cho tan triều, Thiên Thịnh để tuyên Hách Liên Tranh và trọng thần, Hoàng tử đến ngự thư phòng, Phụng Tri Vi cũng tùy giá.

Vừa ngồi xuống ghế, Ninh Dịch đã nhìn sang Hách Liên Tranh, trong đôi mắt chậm rãi nổi lên ý cười, lạnh mà giấu đao, tựa như vẻ mặt y khi bị Hách Liên Tranh tố cáo mưu sát trên điện vừa rồi.

Y cười nói: "Vừa rồi bản vương nghĩ, Thế tử thật là thú vị. Thiên tử chỉ hôn là chuyện vinh hiển đến nhường nào, vậy mà ngài lại muốn dùng cơ hội này để cưới một người thiếp? Ngài ý vào lượng khoan dung của thiên tử, không biết chừng mực nữa sao?"

"Vương gia nói gì lại thế?" Hách Liên Tranh lập tức mĩa mai đáp trả, "Đây là ân điển của bệ hạ, ta chỉ là phiên thần, nếu không cung kính tiếp nhận, lẽ nào còn phải cự tuyệt sao?"

"Thật không?" Ninh Dịch mỉm cười, ý cười lơ lửng khoe môi, "Cứng quá dễ gãy, kiêu quá ắt suy, Thế tử coi chừng phúc trạch quá dày lại tổn thọ."

"Vô trấu(*) ấy hả?" Hách Liên Tranh nghiêng đầu, không hiểu rõ câu nói văn vẻ này của Ninh Dịch, "Ngựa của ta đều ăn loại yến mạch tốt nhất, cường tráng khỏe mạnh, mới chớ nổi trọng đao ba mươi tám cân của ta. Chỉ có đám công tử nhà giàu ở Thiên Thịnh các người mới mong manh ốm yếu, tô son trát phấn, ngựa của các người chỉ cần ăn vô trấu mà lớn cũng đủ sức chở các người."

(*)Hách Liên Tranh lại tiếp tục nghe nhầm chữ phúc trạch (fúzé) thành vô trấu (fūzǐ)

Gã ăn nói kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia làm mọi người đều buồn cười, ai ngờ gã lại ngang nhiên nói tiếp: "Nữ nhân Thiên Thịnh làm ngựa cho đám nam nhân éo là các người cười, thì thật là đáng thương!"

Các hoàng tử, trọng thần đều đỏ mặt, Phụng Tri Vi vừa mới nghiêng răng băng bó xong xuôi, nghe câu này mà bàn tay run rẩy, suýt nữa đã sợ y xé rách nát thất.

Ninh Dịch chăm chú nhìn Hách Liên Tranh một hồi, rồi gật đầu nói: “Phải, Thế tử đúng là trang nam tử anh hùng hiếm có, chỉ cần nói một câu vừa rồi, nữ tử ở Đế Kinh nhất định sẽ coi ngài như kì nhân, chạy theo ngài như vịt.”

Trên điện có người cười phì thành tiếng.

“Nàng chắc chắn sẽ hãnh diện vì được gả cho ta.” Hách Liên Tranh ngao nghể nói.

Lại liếc xéo Hách Liên Tranh, Ninh Dịch bất chợt mỉm cười, vừa cười vừa gật đầu, thành khẩn nói: “Phải, Thế tử, ngài nói thật sự quá chí lý. Tiểu vương sẽ ngồi đây chờ một ngày ngày dặt tay tân nương lên điện tạ ơn, hôm ấy nhất định sẽ tặng Thế tử một phần trọng lễ.”

Sắc mặt y thành khẩn, mà giọng điệu thì nghe thế nào cũng thấy châm biếm. Hách Liên Tranh cũng không phải kẻ ngốc, đã sớm nghe ra, trừng mắt nhìn y.

Hai người một bên cười nhạt một bên trừng mắt, gương cung tuốt kiếm, chỉ thiếu điều chớp điện lập lòe, sấm sét ỳnh ỳnh nữa thôi.

Chúng thần đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Sở vương hôm nay rất kỳ lạ, trước kia y có bao giờ đối chọi gay gắt với người ta ngay mặt như thế này đâu? Nhưng nghĩ lại thì lập tức hiểu ra, dù sao thì Hách Liên Tranh cũng vừa tố cáo y giữa triều đình, suýt nữa đã hại chết y, trong lòng Sở vương chắc chứa oán khí cũng là chuyện khó tránh.

Thiên Thịnh đế cũng mang suy nghĩ này, thấy sắc mặt Ninh Dịch có vẻ không vui, bèn cố ý lãng sang chuyện khác, cười nói: “Thế tử, cháu đằng ngoại của Thu Thượng Kỳ ắt hẳn cũng là khuê tú trong kinh. Với xuất thân danh giá như thế, có sao người lại nói người ta xuất thân thấp kém phải cưới làm thiếp?”

Có người khẽ ho một tiếng, đại học sĩ Diêu Anh hơi ngại ngùng nói: “Bệ hạ, Thu Thượng Kỳ kia chỉ có một vị muội muội, năm đó chính là ...”

Thiên Thịnh đế ngăn người, nhớ ra chuyện gì, sắc mặt lại hơi tối đi. Mọi người lập tức hè nhau nhìn sang chỗ khác – Năm ấy đại tiểu thư Thu gia vút bỏ vinh hoa địa vị, bất chấp tất cả bỏ trốn với một nam tử, chuyện này chấn động kinh hoa, mọi người ở đây đều đã nghe đồn. Cũng có một cách giải thích được giữ bí mật, nói năm ấy sở dĩ Thu đại tiểu thư phải bỏ nhà đi, là bởi vì trong cung truyền ra tin tức muốn nạp nàng làm phi.

Việc này hẳn là một cái gai trong lòng bệ hạ, mọi người đều thông minh mà chọn cách lãng tránh.

“Bệ hạ, thần đã hỏi thăm về cô nương kia.” Hách Liên Tranh tràn đầy hứng khởi nói, “Năm nay nàng mười lăm tuổi, chưa có hôn phối, nghe nói là người dịu dàng hòa thuận, rất mực hiền lành. Thần cần một người như thế, tương lai thần cưới Chính phi cũng sẽ không xáo trộn gia đình.”

Câu này vừa thốt ra, Phụng Thi Vi bèn rủa thầm trong lòng, tên khốn này từ bao giờ đã hiểu rõ về nàng như vậy? Thăm dò ra cả chuyện nàng chưa có hôn phối, cân nhắc kỹ càng cả đến chuyện kết hôn rồi gia đình có yên ổn hay không, đúng là chỉ giỏi tính toán theo ý mình mà.

Ninh Dịch cũng nhíu mày, nháy mắt đã xua tan đi một ý nghĩ trong đầu.

“Nếu đã như thế.” Thiên Thịnh đế lấy lại vẻ mặt bình thường, vừa uống trà vừa nói, “Người đâu, tuyên chỉ ...”

Ông đột ngột ho khan, sắc mặt sùng đỏ. Nội thị vội vàng tiến lên hầu hạ, lời vừa nói ra cũng tạm ngừng ở đó.

Phụng Thi Vi từ đầu vẫn đứng bên long án, lặng lẽ rút tay xuống khỏi án kỷ - nàng vừa bóp nát một miếng điểm tâm trong túi áo, sau đó vò như vén tóc để bắn mấy mẩu điểm tâm vụn vào chén trà của Thiên Thịnh đế. Khí quản của Hoàng đế không được khỏe lắm, rất dễ bị sặc, quả nhiên câu truyền chỉ của ông đã bị cắt ngang.

Thừa dịp Thiên Thịnh đế ho khan, nội thị vội tung rì mù, nàng tiến đến bên Hách Liên Tranh, cười bảo: “Thế tử, ngài quả là có con mắt tinh tường.”

“Đương nhiên ... Ô, người cũng biết vị Phụng cô nương kia?” Hách Liên Tranh liếc xéo nàng, “Làm sao người biết được? Gặp nhau chỗ nào? Nàng là một vị khuê tú không ra khỏi cửa, làm sao người quen được nàng?”

Gã còn chưa cưới người ta về đã nghiêng nhìn coi mình là trượng phu, bắt đầu hùng hùng hổ hổ tra hỏi mọi tư tình khả nghi, cũng chẳng thèm nghĩ lại xem mình đã quen biết khuê tú “không ra khỏi cửa” kia trong hoàn cảnh nào.

“Năm đó gia phụ có giao tình lâu năm với Thu phủ,” Phụng Thi Vi nói, “Cũng từng nhận lời mời đến Thu phủ làm khách, nhưng quả thực ta không thấy mặt tiểu thư khuê các, có điều ...”

Nàng kéo dài giọng ra, Hách Liên Tranh quả nhiên hỏi: “Có điều cái gì?”

Phụng Tri Vi nhíu mày, bày ra vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lắc đầu, “Bình phẩm thị phi sau lưng người ta là không tốt ... Không có gì đâu.”

Rồi nàng ngấp chặt miệng như vỏ con trai, nhìn sắc mặt kia, thì có lẽ dùng dao mà cạy cũng cạy không nổi cái miệng kín mít này.

Đôi mắt như đá quý của Hách Liên Tranh chăm chú nhìn nàng rất lâu, thần sắc trên mặt biến ảo.

Đến đây hỏi ta đi đến hỏi ta đi đến hỏi ta đi ... Phụng Thị Vi mỉm cười, mọi việc đều nằm trong tính toán.

“Không có gì thì thôi vậy.” Hách Liên Tranh ngẩng ngửa nửa ngày, ai dè lại ngoảnh đầu không thèm đếm xỉa, khoe miệng nở một nụ cười quái gở, “Dù sao ta cũng không thật lòng muốn cưới nàng làm vợ.”

Phụng Thị Vi nuốt nửa đã sặc ... Tên man di này hành động không theo lẽ thường!

“Ta chưa bao giờ gặp một nữ nhân nào dám ra tay với ta ...” Hách Liên Tranh nhìn ra ngoài điện, ánh nắng chói chang rọi vào đôi mắt như đá quý bảy màu của gã, khiến nó trở nên rực rỡ khác thường. Gã chậm rãi nói: “Ta làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng? Haha, chẳng phải nữ nhân Trung Nguyên coi chồng như trời sao? Từ giờ trở đi ta chính là ông trời của nàng, bắt nàng rửa chân nàng phải rửa chân, bắt nàng tắm căng nàng cũng phải tắm căng. Ta cưới mười bà vợ lớn nhỏ, bắt nàng hầu hạ từng người một ... Người định bảo nàng dữ dằn? Nàng độc ác? Có dữ có ác đến đâu, thì cũng là con chuột dưới vuốt chim ưng thảo nguyên!”

Mẹ người mới là con chuột ấy!

Phụng Thị Vi gằn gặt khoe miệng, cố giữ cho sắc mặt không vượt qua ngưỡng bùng nổ, cười ha ha, nhìn Hách Liên Tranh khen ngợi: “Hay lắm, hay lắm, Thế tử quả đúng là mưu cao chí lớn hùng phong nghìn dặm ...”

Nàng ca tụng bằng những lời có cánh, ánh mắt lại có vẻ thương hại, sự thương hại này lọt vào mắt Hách Liên Tranh, ít nhiều cũng sinh ra nghi hoặc, bèn kéo ống tay áo nàng mà hỏi: “Xem người áp ứng chưa kìa, Phụng Thị Vi kia có vấn đề gì hả?”

“Không có vấn đề, không có vấn đề gì hết.” Phụng Thị Vi giật ống tay áo ra, chậm rãi nói: “Thà đi dỡ miếu mười căn, còn hơn phá hoại một lần thành hôn. Tại hạ chúc mừng Thế tử cưới được mỹ nhân về, từ giờ trở đi muốn rửa chân được rửa chân, muốn tắm căng được tắm căng, mười bà vợ có người hầu hạ, tiết kiệm được cả tiền nuôi nha hoàn, chúc mừng mừng mừng, mười phần hoan hỉ.”

Nàng nói với vẻ mặt nghiêm túc, rồi không thèm liếc Hách Liên Tranh một cái đã qua đứng hầu bên Thiên Thịnh đế, để lại Hách Liên Tranh nhũn mảy, rơi vào suy tư.

Phía xa xa, Ninh Dịch dường như không thèm để mắt đến những hành động mờ ám bên này, lại đột ngột liếc hai người.

Thiên Thịnh đế ho một hồi, đến khi ổn định lại mới gõ gõ bàn, bảo Phụng Thị Vi: “Ngụy Tri, viết chi.”

Phụng Thị Vi lập tức trái giấy chấm mực, động tác hết sức sáng khoái.

“Nay có Phụng thị là cháu đáng ngoại của Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ ...”

“Bệ hạ!”

Hách Liên Tranh đột ngột rảo bước tiến lên, mở miệng ngắt lời ông.

Mọi người lại đổ dồn ánh mắt nghi hoặc tới, Hách Liên Tranh đập đầu, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, thần nghĩ ra rồi, chỉ là một người thiếp nhỏ nhoi thật không dám làm phiền bệ hạ ban hôn. Ân điển này, vẫn nên chờ đến khi thần cưới Chính phi thì người hãy ban thưởng.”

Ninh Dịch lập tức tán dương: “Thế tử quả đúng là hiểu sâu đại nghĩa, khiêm cung lễ độ!”

Hách Liên Tranh không chút ngại ngùng: “Dĩ nhiên rồi!”

Thiên Thịnh đế trầm ngâm giây lát rồi đồng ý, dù sao ban hôn tiểu thiếp cũng không hợp với lễ nghi. Ông cũng chỉ phá lệ để an ủi tiểu tử không an phận này, nếu đương sự tự nguyện buông tay thì còn gì bằng.

Hách Liên Tranh cũng chẳng thấy làm sao, gã vốn chỉ định ứng phó với Hoàng đế, ai dè bị nhét cho một vị Chính phi ngay tại trận, thuận miệng nói cưới thiếp lấy lệ thôi, ban hôn hay không ban hôn, thật ra cũng chẳng quan trọng.

Nhưng Phụng tiểu thư này, rốt cuộc có vấn đề gì nhỉ? Ngày sau phải điều tra cho kỹ càng, có một số việc dò hỏi cũng không ra, vẫn nên đến gặp tận mặt thì hơn ...

Hách Liên Tranh nhũn mảy trầm tư.

Phụng Thị Vi ngậm cười, thu lại bút mực.

Ninh Dịch ngả người trên ghế, chậm rãi nhắm nhấp trà.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng ngày hè như gấm rọi vào, chói chang rực rỡ.

Sau khi Hách Liên Tranh rời đi, Ngự thư phòng lại bàn bạc thêm một hồi nữa. Đại quân của Thu Thượng Kỳ đã đến biên cảnh, trú binh ở núi Kết La cách Đại Liêu năm mươi dặm. Thu Thượng Kỳ điều năm vạn quân gốc ở biên cảnh đi phòng thủ tuyến Tây núi Kết La, đối diện với địa bàn của Hồ Trắc Nhập Nhị Bộ; Phó soái Thuần Vu Hồng dẫn mười vạn quân phòng thủ tuyến Đông, đối diện với biên giới phía nam của Đại Liêu; còn bản thân ông nắm

mười vạn quân trú đóng ở trung quân.

Bố trí như thế, trong mắt những người nhà binh lão luyện là cực kỳ ổn thỏa. Lấy quân địa phương đóng giữ biên giới phía Hồ Trắc, lợi dụng sự quen thuộc của quân địa phương đối với địa hình nhân sự, mơ hồ có ý muốn giám sát; lỡ đâu Hồ Trắc phản bội, thì cũng biết đường mà xoay xở.

Lại bàn bạc một hồi về vụ án hôm nay, có thể thấy Thiên Thịnh đế không định truy cứu sâu hơn, bởi chiến sự đã cận kề trước mắt, phải lấy yên ổn làm đầu. Ninh Dịch cũng vô cùng khoan dung, không đuổi cùng giết tận, khiến Thiên Thịnh đế hết sức vừa lòng, trong lúc cao hứng còn nói: “Lão Lục, người thường xuyên phải vào cung báo cáo, cứ đi đi về về cũng không thuận tiện cho lắm. Nên trẫm thương cho người Phong Quân hiền nằm về phía Tây Long nghi điện, về sau nếu xong việc muộn, cửa cung đã khóa thì có thể nghỉ tạm trong đó.”

Hoàng tử trưởng thành đều rời cung mở phủ, không ngủ lại trong cung, đây là ân điển ngoại hạng, khiến sắc mặt mấy vị Hoàng tử lập tức trở lên mặt tự nhiên. Nhưng họ vừa bề mặt trên triều đình, nên không ai dám mở miệng.

“Phong Quân hiền tinh tế đẹp đẽ, lại gần tầm cung của Phụ hoàng, sau này rất tiện cho lục ca vấn an sớm chiều.” Chợt có người tươi cười bước vào, tay bưng chén trà, sau lưng có một hàng cung nhân đi theo.

Có thể cười nói bước vào chốn bàn bạc quân cơ trong thiên hạ mà không hề kiêng dè, cũng chỉ có đương triều đệ nhất sủng – Công chúa Thiệu Ninh.

“Chúc mừng lục ca.” Thiệu Ninh dâng trà lên, nghiêng đầu nhìn Ninh Dịch.

Ninh Dịch ngược mắt, ánh mắt hai người giao nhau, Ninh Dịch tươi cười, nói: “Đây là ân điển của Phụ hoàng.”

Thiên Thịnh đế nghe câu nói này của Thiệu Ninh, mặt thoáng đổi sắc, vẻ do dự lóe lên rồi tan biến, sau đó ông mỉm cười hỏi: “Trẫm đang nghị sự, con chạy đến đây làm gì?”

“Nghe nói đám đản độn này hầu hạ không tốt, Phụ hoàng uống trà bị sặc.” Thiệu Ninh mỉm cười bước vòng qua án thư ra sau lưng Thiên Thịnh đế, đám lưng cho ông: “Con đến dâng trà Bích Loa, trà này nhẹ, nổi, ngon tuyệt, sẽ không làm Phụ hoàng sặc nữa.”

“Con thật là có hiếu.” Thiên Thịnh đế vỗ vỗ lên tay con gái, mặt mày giãn ra thư thả, lại bảo Phụng Tri Vi, “Hôm nay cũng nhờ người vô ý trúng một đao, dù hại người đau đớn da thịt, nhưng lại giúp Sở vương rửa sạch oan uổng, kẻ ra cũng nên thưởng cho người. Sau này hãy đi theo Điều các lão học cách xử lý công việc trong triều, cũng có thể nâng cao kiến thức.”

Những lời này nói ra, Hoàng tử và chúng thần lại run rẩy chân mày. Điều Anh là Thủ phụ đương triều, có quyền phiếu nghị(*), đại sự trong thiên hạ đều được ông xem trước và đưa ra phương hướng xử lý. Bây giờ Thiên Thịnh đế đề Ngụy Tri làm văn thư thuộc cấp của ông, nhìn như giáng chức, nhưng hàm nghĩa trong đó lại sâu không tả xiết, xem ra muốn bồi dưỡng thiếu niên này thành Thủ phụ tương lai.

(*) Từ thời Minh – Thanh có lệ Nội các sẽ đọc tấu chương và nghị sẵn hướng giải quyết cũng như những câu chữ phúc đáp, viết lên một tờ giấy dính kèm trước khi tấu chương đó đến tay Hoàng đế, hành động này gọi là “phiếu nghị”.

Đến lúc này ánh mắt mọi người đều trở nên nóng bỏng, không thể nói rõ là ghen tị hay bất an.

Phụng Thi Vi tạ ân, trong lòng lại nổi cơn cảnh giác – Thiên Thịnh đế không thể không nhìn ra, trong vài vị các lão thì Thủ phụ Điều Anh không hợp tính nàng. Thủ phụ Hồ Thánh Sơn lại coi trọng nàng; bây giờ chuyển sang chỗ Điều Anh, chưa chắc đây là chuyện tốt. Lão Hoàng đế này, lại chơi trò cân bằng quyền lực của ông ta sao?

Thiệu Ninh nhìn nàng bằng ánh mắt sáng rõ, cất tiếng cười giòn tan: “Thật lòng chúc mừng Ngụy đại nhân, ngài cũng như Sở vương ca ca của chúng ta, thiếu niên đắc chí, một bước lên mây.”

Phụng Thi Vi cười khổ trong lòng, cảm thấy mình mới chỉ hơi sơ suất một chút thôi đã bị đặt lên lửa nung. Mà ánh mắt của công chúa xoáy đến từ sau lưng Thiên Thịnh đế, lại tựa như vô số mảnh băng vèo vèo phóng tới.

Đạo gần đây Thiên Thịnh đế tinh thần sa sút, mới được một lát đã lệnh cho mọi người lui xuống. Phụng Thi Vi đứng ngoài sân chờ mọi người đi trước, Ninh Dịch lại gần, chợt liếc nhìn nàng rồi hỏi: “Sao Ngụy đại nhân mất hồn mất vía làm vậy? Chớ để mặt trời chiếu cho mê mẩn đầu óc.”

“Đa tạ Vương gia quan tâm.” Lúc này Phụng Thi Vi thấy y tức giận không biết đề đầu cho hết, bèn tươi cười rạng rỡ, “Hôm nay tận mắt chứng kiến thần thái phong phạm của Vương gia khi bày mưu tính kế, thần đang nghiền ngẫm cho kĩ.”

Ninh Dịch ngắm nghía nàng một lượt kỹ càng, tuy đeo tấm mặt nạ da người có thể che giấu mặt thật, nhưng ánh mắt cô gái này lại phong phú đến độ gần như có thể đọc ra một quyển sách – mấy phân câu kinh mấy phân bất mãn, mấy phần vui mừng mấy phần hận hực.

Y không nhìn nổi mà bật cười, khóe môi cong lên thành một nếp nhăn nhăn nhọt, như hoa quỳnh nở trên đất tuyết, tinh lạnh và đẹp đẽ chói mắt. Phụng Tri Vi hiếm khi thấy y cười lên như thế, chỉ cảm thấy phong thái hoàn toàn khác với ngày thường, rục rịch đến không thể nhận ra, không khỏi ngẩn ngơ một chút.

Tĩnh lại sau cơn ngỡ ngàng, bóng lưng Ninh Dịch đã khuất bên ngoài hành lang gấp khúc. Phụng Tri Vi chậm rãi quay đầu, siết chặt ngón tay, viên sáp trong lòng bàn tay nàng cộm đến phát đau.

Đây là vật công chúa Thiệu Ninh nhét vào tay nàng khi đi vòng qua thư án ban này.

Bất đắc dĩ thờ dài, nàng mở tờ giấy ra đọc, quả nhiên là Thiều Ninh hẹn gặp.

Ra khỏi Ngự thư phòng, đi chưa xa lắm đã có một tiểu thái giám lặng lẽ leo lên, đi trước nàng một đoạn. Hai người đi vòng qua bảy tám khúc quanh rồi dừng lại trước một vườn hoa nhỏ. Xung quanh vườn hoa có một vài gian nhà, nhưng không thấy dấu chân người, hoa cỏ trong vườn xem ra còn hơi quái dị. Phụng Tri Vi nhắc chân đi qua những cái rề trên mặt đất, nhận ra có một loài trong số đó là thực vật chỉ ở biên cảnh phí Bắc mới có. Do khí hậu không thích hợp lại chẳng có ai chăm sóc, nên đám hoa cỏ này không thể lớn lên được.

Một đôi ủng xanh xuất hiện trước gốc hoa, Phụng Tri Vi ngừng đầu, cười nói: “Công chúa ăn mặc như thế này, vì thần cũng không nhận ra nổi.”

Thiều Ninh mặc một bộ áo thái giám màu lam tím môi, hiếm khi thấy nàng ta không cười như thế. Nàng ta nhìn Phụng Tri Vi bằng ánh mắt nặng nề, hồi lâu mới hỏi: “Tại sao lại thành ra thế này?”

“Tôi còn đang định hỏi Công chúa đây.” Phụng Tri Vi đứng dậy, ánh mắt hoang mang, “Tại sao lại thành ra thế này?”

“Người có dùng thứ ta đưa cho người không?” Thiều Ninh không ngờ nàng lại thân nhiên đến thế, nhìn nàng hoài nghi.

Phụng Tri Vi thân nhiên gật đầu, Thiều Ninh giật mình, im bất không nói.

Phụng Tri Vi thấy sự trầm lặng của nàng ta, trong lòng lại càng thêm chắc chắn, cười nhạt nói: “Chỉ e tôi liều lĩnh mạo hiểm vì Công chúa, mà Công chúa lại không coi tôi là tri âm tri kỷ!”

Thiều Ninh lại biến sắc, khí thế hùng hổ dọa người vừa rồi hoàn toàn tiêu tan, vô thức lùi lại một bước.

“Dùng người không nghi, nghi người không dùng, Công chúa tự mắc sai lầm!” Nàng ta lùi lại phía sau, Phụng Tri Vi lập tức dẫn tới, “Nếu Công chúa đã đưa thuốc kia cho tôi, thì cố sao lại không tin tôi, còn nhờ đến Lư Y Chính giữ trở trong nước và trong dao? Làm chuyện thừa thãi, gây rối loạn cả kế hoạch!”

“... Ta cũng không dám chắc thuốc đưa cho người liệu có tác dụng hay không...” Ánh mắt Thiều Ninh xuất hiện một tia hoảng loạn, nàng ta lẩm bầm, “Lư Y Chính nói chỉ bằng chuẩn bị thêm phương án hai, ta cũng không ngờ lại xảy ra sự cố ấy ... Nhưng mà ... Nhưng mà ...” Nàng ta bỗng dưng ưỡn ngực, nhìn chằm chằm vào Phụng Tri Vi, “Nếu người không tự đâm mình một dao, thì bọn họ làm sao phát hiện ra được?”

“Công chúa lại làm rồi,” Phụng Tri Vi lắc đầu, “Tôi không hề cố ý làm mình bị thương.”

“Lẽ nào ...”

“Lúc ấy tôi đang đi bình thường, tự dưng trượt chân.” Phụng Tri Vi nói dối nghe còn thật hơn cả sự thật, “Không hiểu sao lại ngã xuống, sau đó đao cắt đứt cổ tay. Tôi đâu phải thằng ngốc, nếu đã bỏ thuốc, còn đi giúp Sở vương làm gì?”

“Ai biết người có bỏ thuốc không ...” Thiều Ninh khẽ lẩm bầm.

“Phải, hiện giờ không ai có thể nhìn ra rốt cuộc tôi có bỏ thuốc hay không.” Phụng Tri Vi lắc đầu thất vọng, xoay người cất bước, “Ai bảo Công chúa không tin tôi, đi chuẩn bị phương án hai, bây giờ lòng trung thành của tôi cũng không còn cách nào để chứng minh nữa.”

“Ta tin người!” Thiều Ninh kéo nàng lại, “Ngụy Tri, đừng giận, lần này ta đã sai rồi. Ninh Dịch gian ngoan xảo quyết, bên cạnh ta nhất định có nội ứng của y, nên y mới nắm chắc mọi chuyện, hoàn toàn có chuẩn bị mà đến. Người xem y cố tình phả thích khách lập lòe đánh lộn con đen, đâm thủng vai trái tất cả thị vệ của các Hoàng tử, lảng lạng cõi bỏ mối nghi ngờ nhắm vào Ninh Trừng, điều đó cho thấy y vốn đã biết toàn bộ kế hoạch. Nên Ngụy Tri à, người nhất định phải giúp ta!”

Lại nữa rồi ... Phụng Tri Vi thở dài, xoay người, thành khẩn nói: “Công chúa, tôi không thích hợp để giúp người thêm nữa, chỉ ít bây giờ không thể. Người ngắm lại đi, Sở vương đã có nội ứng, kế hoạch của tôi và người, trong lòng y nhất định nắm chắc. Bây giờ tôi tự bảo vệ mình còn không nổi, người lại muốn tôi đối đầu với y? Chuyện nên làm nhất bây giờ là ẩn nhẫn chờ thời, khi thời cơ đến ta ra tay cũng chưa muộn.”

“Còn nữa, Công chúa,” Phụng Tri Vi nhắc nhở nàng ta, “Chuyện này bí mật, người nắm nội tình cũng không nhiều, người nên sàng lọc thuộc hạ bên cạnh mình cho kỹ.”

“Người bên cạnh ...” Thiều Ninh thoáng hoang mang, buông tay áo nàng, “Bên cạnh ta chỉ có ma ma ... Bà ấy sẽ không làm thế ...”

Giọng nàng ta hạ xuống rất thấp, Phụng Tri Vi nghe không rõ ràng, trong chớp mắt Thiều Ninh đã bật cười, vẻ hoang mang vừa nãy tan đi, nàng ta cười tươi như hoa đưa chân đá đá những bông hoa khô dưới đất, hỏi: “Người có biết đây là đâu không?”

Phụng Tri Vi nhìn nàng ta nghi hoặc, Thiều Ninh đắc ý nói: “Thuở thơ ấu ta thường đến đây chơi, ta rất thích hoa cỏ nơi này, cũng thích một nữ nhân rất đẹp rất đẹp sống trong cung thất phía sau.” Nàng ta chỉ vào cung thất im lìm đằng sau vườn hoa, “Sau đó có người báo với ta rằng nơi này không thể tới, nên ta cũng chẳng quay lại đây nữa. Không lâu về trước ta nghĩ đến chuyện này, bèn phả người thăm dò một phen, mới biết được một vài câu chuyện xa xưa, ha ha ...”

Tiếng cười của nàng ta không hề vui sướng, mà chỉ có quái gở. Ánh mắt nàng ta lấp láy như đang nghĩ đến điều gì, rồi đột ngột nói: “Hôm nay Phụ hoàng thường Phong Quân hiền cho Ninh Dịch, nhìn bề ngoài cứ như người thuận miệng nói ra, nhưng thực chất trước đó Ninh Dịch đã bỏ ra rất nhiều công

sức, bao gồm cả thể cục ‘chịu oan ức’ hôm nay cũng đều nhằm mục đích lấy được Phong Quân hiền. Chỉ hận chính tay ta lại giúp sức cho y – nhưng cũng không sao, người có kế Trương Lương ta có thang trèo tường(*), ha ha.”

(*)Trương Lương là mưu sĩ nổi tiếng và công thần trụ cột của Lưu Bang tức Hán Cao Tổ, thường đưa ra nhiều mưu kế thần sầu giúp Lưu Bang giành thắng lợi. Thang trèo tường tức loại thang mây dùng để công phá thành trì, do Công Thâu Ban (hay Lỗ Ban) chế tạo ra. Ý nói kẻ địch có kế hay thì ta cũng nghĩ ra cách ứng phó.

Phượng Tri Vi liếc nàng ta, không hề mở miệng. Thiệu Ninh chủ động nắm tay áo nàng, đi vòng qua một khúc quanh, chỉ vào một phương hướng rồi nói: “Người thấy không? Đàng đó là Phong Quân hiền.”

Bấy giờ Phượng Tri Vi mới phát giác, thì ra Phong Quân hiền nằm không xa chỗ này; chẳng qua cách một vườn hoa và núi giả hồ cảnh, lại không có đường nối thẳng sang bên đó nên tạo cảm giác rất xa đó thôi.

“Người quay về đi.” Thiệu Ninh cười nhạt, vỗ vai Phượng Tri Vi, “Hãy chờ xem, kịch hay còn chưa hạ màn đâu!”

Ra khỏi hoàng cung, Phượng Tri Vi trở lại Ngự phủ, vào phòng mình hóa trang đơn giản một chút rồi mở nắp một cái hòm gỗ từ đàn cờ lớn trong phòng, cửa vào địa đạo tối om om, hiện ra trước mắt nàng.

Đường hầm này do nàng sai người đào ra, nối thẳng đến khuê phòng của nàng trong Tụy Phương trai của Thu phủ, thuận tiện ra vào.

Cổ thiếu gia mặc bộ đồ nha hoàn bằng chất vải quý giá hoa lệ, đi theo sau lưng nàng, túi hồ đào va vào nhau lạo xạo trong tay áo.

Hai người chui ra khỏi địa đạo, ngồi vào trong phòng. Căn viện vô cùng yên tĩnh, Phượng Tri Vi đã sớm căn dặn Thu phủ nhân, lấy có Phượng tiểu thư mắc bệnh sốt không được ra gió để không cho ai khác bén mảng đến gần Tụy Phương trai.

Thu phủ nhân không phải nha hoàn sang, nha hoàn trong Thu phủ cũng không muốn đến nơi này hầu hạ. Trong mắt các cô, Phượng Tri Vi vẫn là đứa con gái thấp hèn của người phụ nữ bỏ nhà trốn đi, không có địa vị như ngày nào. Chẳng qua không hiểu vì sao lại được phu nhân đối xử tử tế, tạm thời cấp cho nàng một căn viện mà thôi.

Phượng Tri Vi cũng chẳng thèm để ý mấy chuyện này, nàng bắt chấp nguy hiểm và phiền toái để trở về Thu phủ, ngoại trừ hy vọng có thể chăm nom Phượng phu nhân, thì mục đích chủ yếu vẫn là nơi ở của Ngũ di nương.

Lần đó khi nàng giờ trò khiến Ngũ di nương rơi xuống hồ băng, trong phút hấp hối ả ta đã để lộ ra sức lực và phản ứng hết sức kỳ quái. Lại thêm sự xuất hiện của Ninh Dịch, khiến lòng nàng trước sau vẫn tồn tại một tia nghi hoặc.

Tìm tòi tỉ mỉ trong phòng một lượt mà không thu hoạch được gì, Phượng Tri Vi nhủ mảy, ngồi tựa lưng vào giường với vẻ chán nản.

Vừa tựa lưng, nàng chợt cảm thấy sau lưng hình như có gì đó, quay người lại xem thì thấy một móc câu vàng dùng để buộc màn lấp ló dưới tấm đệm giường.

Nàng ngồi dậy, lấy móc câu vàng ra, đầu trên cái móc là một miếng bạch ngọc chạm rồng một nửa. Hình dáng miếng bạch ngọc trông rất đặc biệt, nổi lên hai gò hồng hào bóng bẩy, trên đỉnh phon phốt hồng, trông đẹp đẽ mà quyến rũ, tất giống mấy món dụng cụ thô tục để trợ hứng trong khuê phòng.

Tiểu thiếp nhà giàu thường có mấy món này để lôi kéo sủng hạnh, nhưng dùng làm móc trang trí thì không hay gặp. Và lại nếu là móc màn, thì có sao lại đặt dưới chân? Lại ai cố ý đặt nó vào đây ư?

Phượng Tri Vi vuốt ve khe hở ở đoạn giữa miếng bạch ngọc, ngón tay hơi dùng sức.

“Rắc”, bạch ngọc bị tách ra, để lộ một chiếc khóa vàng dạng phiến(*) nhỏ nhỏ.

(*)Gọi là khóa nhưng thực ra đây là một món đồ trang sức, thường đeo lên cổ trẻ con, bên trên ghi những lời chúc may mắn.

Phượng Tri Vi giật mình, thứ này, trông rất quen.

Cầm lên tay ngắm nghía kĩ càng, ngày sinh tháng đẻ ghi bên trên khiến đồng tử nàng co lại – đây là ngày sinh của Phượng Hạo!

Lại nhìn mảnh khóa vàng, quả nhiên là vật Phượng Hạo đeo hồi bé, sau này mất tăm mất tích, Phượng Tri Vi cũng không để ý, không ngờ nó lại xuất hiện ở đây.

Nhưng Ngũ di nương trộm ngày sinh tháng đẻ của Phượng Hạo làm gì? Ắt trộm nó cho ai?

Phượng Tri Vi tìm được vật này, trong lòng lại càng thêm nghi hoặc, tựa như vô tình chạm vào rìa một bí mật vô cùng lớn lao, nhưng bốn phía bị che phủ trong mây mù, không nhìn rõ toàn cảnh.

Ngẫm nghĩ, nàng cất khóa vàng đi, định đến tiểu viện của Phượng phu nhân để dò la ý tứ, nhất thời lại hơi do dự.

Từ hôm nàng muốn đưa Phượng Hạo đến học ở núi Thủ Nam rồi bị Phượng phu nhân cự tuyệt trở đi, quan hệ giữa mẹ con tỷ đệ rơi thẳng vào tình trạng đóng băng. Phượng phu nhân mấy lần tới cửa tặng đồ ăn, y phục và vật dụng, Phượng Tri Vi đều đóng cửa không gặp.

Nàng có thể dựa hơi quyền thế, có thể cư xử giả là với bất cứ kẻ nào, bởi đó chỉ là người ngoài. Nhưng đối mặt với mẹ và đệ đệ đã chung sống hơn mười năm trời, nàng khó lòng giữ được lớp mặt nạ ôn tồn hòa nhã.

Chỉ có người mình quan tâm, mới có thể làm tổn thương mình sâu nhất.

Còn đang do dự, chợt nghe ngoài viện có tiếng ồn ào, kế tiếp là tiếng bước chân rầm rầm của một đám đông, người đi đầu cao giọng hô: “Chúc mừng Phụng tiểu thư!”

Phụng Tri Vi mở cửa bước ra, đón nhận những ánh mắt lấp lóe và nụ cười hả hê khắp sân. An đại nương dẫn đầu đang bê xiêm y trang sức, bà ta cười toe toét làm phấn trên mặt rơi là tả tùm mangle.

“Phụng tiểu thư đại hi rồi!” An đại nương cầm xiêm y trong tay đưa về phía trước, “Nghe đồn cô được người ta chọn làm dâu(*), sắp trở thành thiếp của Hồ Trắc Vương thế tử? Bây giờ Vương thế tử đích thân đến thăm viếng, đang được phu nhân tiếp đãi ngoài tiền viện, cô có cần thay xiêm áo đi hầu hạ không?”

(*) Nguyên văn là “tước bình trúng tuyển”. Chuyện kể rằng Hoàng hậu của Đường Cao Tổ Lý Uyên thuộc dòng dõi danh giá, nổi tiếng vì dung mạo và học thức hơn người. Trước cửa nhà bà treo một bức bình phong vẽ hai con khổng tước, tuyên bố mỗi người đến cầu hôn được bắn hai mũi tên, ai bắn trúng mắt khổng tước thì gả cho người ấy. Khi đó Lý Uyên còn trẻ, chưa có danh vọng gì, nhờ bắn hai mũi tên trúng hai mắt khổng tước mà lấy được vợ, cho nên điển tích này vốn được dùng để chỉ những người được chọn làm con rể (của những nhà danh giá hơn), sau áp dụng cho cả con dâu.

Chữ “thiếp” kia được nhấn nhá, mấy bà hầu trong sân ai nấy đều nhìn cười đến đỏ bừng mặt mũi. Một bà cười nói: “Nghe đồn nam nhi thảo nguyên rất cường tráng, Phụng tiểu thư thật là có phúc.”

Lại thêm một đại nha hoàn cười bảo: “Chi e anh chàng này có mùi hôi của dê thôi. Nghe nói nam nhi thảo nguyên một năm không rửa chân, tương lai khi tiểu thư hầu hạ phu quân, coi chừng ngạt thở luôn đó.”

Mọi người cười ồ lên.

An đại nương lại dứ dứ bộ váy về phía trước cứ như đang thi uy, phục sức trên khay gỗ là loại màu hồng phấn mà di nương chỉ có thể đeo khi vào cửa, phối với váy màu xanh biếc, trông hết sức tầm thường. Vòng cổ bằng vàng nặng nề thô kệch như xích chó, đặt trên nền áo, ba màu hồng lục vàng trong mà churong mắt.

Hách Liên Tranh đứng là kẻ nóng vội, chưa chi đã chạy đến đây?

Phụng Tri Vi khẽ nhún chân mày, ánh mắt bình thản liếc qua mớ xiêm y, nói: “Đây chẳng phải là váy áo dưới đáy hòm của đại nương sao? Thật tội nghiệp, đang trong rương chùng ấy năm vẫn không có cơ hội mặc vào, hôm nay còn phiền thím đưa đến cho tôi, hẳn là từ rày về sau thím không cần đến nữa phải không?”

An đại nương nghệt thở, cánh tay cứng đờ giữa không trung.

Phu nhân không hề bảo bà ta mang y phục đến, là bản thân bà ta muốn hạ nhục Phụng Tri Vi để báo thù xưa oán cũ. Xiêm y trang sức này, quả đúng là bà ta đặt ở trong rương để chuẩn bị đến khi thành thân với Lưu quân sự của Thu phủ thì đem ra mặc. Lưu quân sự chết vợ rồi lại tục huyền, từ đầu đến cuối không màng đến bà ta, chuyện này trở thành nỗi tiếc nuối trong đời. Ai dè Phụng Tri Vi lại sắc sảo nhường này, mới buông một câu đã chọc trúng nỗi đau của bà ta.

“Người...” Bà ta giận đến nổi cả người phát run, đứng tại chỗ run rẩy hồi lâu. Còn chưa chịu xuống đài, bỗng nghe sau lưng có người khẽ hỏi: “Làm sao thế...”

Mọi người ngoái đầu lại, thấy Phụng phu nhân đứng tựa cửa, vẻ mặt nghi ngờ. Vừa rồi bà nghe có tiếng người huyền náo, bèn vội vã tìm đến viện của Phụng Tri Vi xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.

An đại nương sáng mắt lên, lập tức lạch bạch bước tới, cắn răng cười nói, “Phu nhân, già này suýt nữa quên chúc mừng người, cô nương nhà người đã bay lên cảnh cao rồi, chẳng mấy chốc mà thành thiếp của Thế tử!”

“Thế tử? Thiếp?” Phụng phu nhân nghi hoặc tròn mắt, một bà thím khác lập tức hờ hững tiếp lời, “Dạ đúng thế ạ, thiếp! Cô nương nhà người chạy lung tung bên ngoài, chẳng biết đã dùng chiêu mê hoặc gì mà được Hồ Trắc Thế tử nhìn trúng, nghe đâu hôm nay trên kim điện đã xin bệ hạ thưởng cho làm thiếp, còn nói cái gì mà suýt nữa đã được ban hôn, hừ, đùa hả, một người thiếp, được ban hôn? Làm gì có chuyện đó?”

Phụng phu nhân giật mình, trong nháy mắt mặt mũi đã tái nhợt, há hốc miệng định nói gì mà lời lẽ cứ nghẹn lại trong cổ họng. Phụng Tri Vi đứng bên cạnh cửa, nhìn chằm chằm vào Phụng phu nhân, trong lòng chợt chua loét – nàng sắp bị ban cho người ta làm thiếp, mà mẹ vẫn không nói một lời sao?

Hai mẹ con nhìn nhau qua căn viện tràn đầy địch ý, một người trong lòng còn chưa tiêu hóa xong tin này, đầu óc rối như tơ vò, nghĩ xem phải xử lý ra sao. Người còn lại ôm đầy bụng thù lương và thất vọng nhân nhật, khao khát đợi chờ người mình quan tâm nhất có thể đáp trả bằng một chút âm áp.

Hai người rơi vào trầm tư, nhưng bởi thế mà mấy bà hầu lại tưởng họ hèn nhất không dám mở lời.

“Ban hôn cái gì chứ, vớt vát thể diện cho mình sao?” Một bà hầu khác dương dương đắc ý che miệng cười, “Nhưng Phụng cô nương của chúng ta đúng là có bản lĩnh, tầm ngẩng tầm ngẩng mà vói đến Hồ Trắc Thế tử, chẳng biết tiểu thư con nhà danh giá không ra khỏi cửa học đâu ra chiêu bài này!”

“Tác phong phu nhân truyền lại, gia học sâu xa đó thôi!” Một nha hoàn biết vài mặt chữ, vắn vể nói lời.

“Bốp!”

Một tiếng giòn tan, một vệt máu bắn.

Tiếng thét chói lói của cô ta vang lên, truyền vào tai mọi người đã trở nên khàn khàn - Phụng phu nhân đột ngột lao tới, nhặt lấy cái vòng cổ bằng vàng nặng nề kia, một đòn quét ngang nghìn quân, quét mạnh vào miệng nha hoàn ấy!

Hàm răng bị đánh nứt phun ra, trên mặt Phụng phu nhân dính những vệt máu lấm tẩm. Bà không buồn lau đi, nâng cái vòng cổ bằng vàng vấy máu kia lên, không thèm nhìn ai, vung cánh tay quét thêm một vòng.

“Không ai dạy các ngươi biết phép tắc à? Hôm nay đánh cho các ngươi tỉnh ngộ!”

Các bà hầu trong viện đều sợ hãi đến tái mặt, nhao nhao chạy trốn. Phụng phu nhân nhào đến, túm mớ y phục trên cái khay của An đại nương quăng ra bên ngoài.

“Mụ già, mang áo liệm của ngươi cắt đi cho ta!”

Váy áo xanh đỏ sắc sỡ bay ra, trùm lên mặt một đám người vừa đến, người đi đầu “ây da” một tiếng, gào lên: “Thơm đến phát thối, ngạt chết ta!”

Đưa tay gạt mớ y phục trên mặt xuống, giẫm nát dưới chân.

Gã vừa mới lộ mặt, mọi người bỗng thấy ánh nắng chói chang nay mờ đi, phảng phất còn có tia sáng bảy màu lấp lóe, nhìn kỹ thì hóa ra là đôi mắt của đôi phượng, màu hồ phách đậm đà như rượu, sắc tím thẫm tựa vực sâu, hai thứ màu sắc gần như đối lập hòa vào nhau rồi tụ lại trong đôi mắt một người, mang một thứ mỹ cảm lạ kỳ khiến người ta hoa mắt.

Người kia buộc tay áo, lại phanh bờ ngực, mồ hôi lấp lánh trên da thịt màu mật ong nhàn nhạt, toàn thân toát ra một luồng sinh lực nam nhân mạnh mẽ, khiến các cô nương và bộc phu đứng trong viện đều ngây ra mà ngắm.

Một đám hộ vệ Thu phủ đuổi theo đến nơi, la lớn: “Thế tử, không được vào, không được vào đâu...”, lại bị đám người sau lưng gã cản lại, quát roi khiến họ gào khóc âm ỉ.

Thì ra đây là Hồ Trắc Thế tử, ánh mắt xung quanh lập tức đổ dồn vào Hách Liên Tranh, mang theo những ý khác nhau.

Hách Liên Tranh đảo mắt một vòng, nhìn Phụng phu nhân tóc tai xõa xượi cầm vòng cổ vấy máu, lại nhìn Phụng Tri Vi vẫn chấp tay đứng dưới hành lang, bình tĩnh ung dung nhìn từ trên xuống, lập tức nhún mày cười, nói: “Hoàng kiểm bà, đây là mẹ cô à? Đúng là không có dữ nhất chỉ có dữ hơn!”

Phụng Tri Vi phát sắc, rồi lại nghe gã cao giọng nói: “Ta thích!”

Lần này đến lượt Phụng phu nhân phát sắc, “cách” một tiếng buông vòng cổ bằng vàng đang lơ lửng cao xuống.

“Thế tử đến đây đặt sính lễ ư?” Phụng Tri Vi vốn đã định ra tay, lại gặp cảnh Phụng phu nhân bùng nổ, kinh ngạc đến quên cả hành động. Hách Liên Tranh đi tới, nâng lập tức tìm lại bản thân, nhanh chóng ung dung bình thần trở lại.

“Phải.” Hách Liên Tranh nghiêng đầu ngắm nghía nàng, cảm thấy cô gái này mặt hơi vàng một chút, mày hơi rù một xúu thôi, nhìn kỹ thì cũng chẳng xấu xí cho lắm. Và lại gã thích thứ khí khái tương như bình lặng mà thật ra gặp việc gì cũng bề bộn của nàng, không ngần ngại mình càng nghĩ càng vui sướng, bèn vung tay, “Bát Bư!”

Tám hộ vệ dừng hẳn cầm roi vàng đáp trả vang dội, cất bước tiến lên.

“Sính lễ!”

Tám người đều rút từ trong ngực áo ra một cái gói nhỏ bằng vải vàng, dâng lên một cách trân trọng.

Bao bồi quý hiếm gì đây?

Phụng phu nhân lại gập dứ đến dựng ngược chân mày, đang định giẫm bẹp mất cái gói vải này, song bắt gặp ánh mắt không đồng tình của Phụng Thi Vi, đành nuốt giận lùi lại một bước.

“Dâng sính lễ quý giá nhất của dân tộc ta, cho nữ nhân của ta.”

Hách Liên Tranh cất cao giọng, “Cũng như chim diều hâu không rời bỏ không trung, đàn dê không rời thảo nguyên, mọi dũng sĩ của Hồ Trắc Thập Nhị Bộ, đều không rời nó!”

Bát Bư động tác đều tăm tắp, vén lớp vải vàng.

Một đồng nhỏ mịn như bột, lóa mắt như tuyết.

Muối ăn.

Cả căn viện phì cười thành tiếng, Phụng phu nhân tròn trĩnh đôi mắt, Phụng Tri Vi dờ khóc dờ cười, An đại nương co ro sau vại nước, cười đến run rẩy toàn thân: “Muối ăn ... Sính lễ muối ăn ...”

Hách Liên Tranh lại ngẩng cao đầu, mặt mày nghiêm túc, không hề nao núng vì bị mọi người cười nhạo, thần thái bề ngoài, “Đàn bà Trung Nguyên, đúng là không hiểu biết!”

“Quả đúng là sính lễ quý giá.” Phụng Tri Vi mỉm cười gật đầu, “Hô Trác Bộ nằm ở chốn hoang vu trên biên cảnh phía Bắc, cách xa bờ biển, muối ăn vốn là thứ quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống. Thiếu tơ lụa gấm vóc còn có thể mặc y phục da dê da bò, thiếu thịt cá gà vịt có thể thay bằng thịt dê sữa bò, nhưng thiếu muối ăn, dưng sĩ của Hô Trác Bộ sẽ không còn sức lực rong ruổi sa trường. Thế từ, ngày dùng cách thức này để nói cho tôi biết, tôi là người không thể thay thế phải không?”

Hách Liên Tranh sáng bừng đôi mắt, thần thái rạng rỡ cười nói, “Ta biết ngay hoàng kiêu bà cô không phải hạng nữ tử phàm tục chỉ thấy vàng bạc châu báu mà!”

“Tôi đã là độc nhất vô nhị như thế,” Từ đầu đến cuối Phụng Tri Vi vẫn đứng yên, cúi xuống nhìn Hách Liên Tranh, “Vậy đến khi cưới Chính phi, ngài nên dùng sính lễ gì để bày tỏ sự độc nhất và quý giá của ngài?”

Hách Liên Tranh nghiêm túc suy nghĩ một lát, rồi đáp: “Bát đựng muối!”

... Quả đúng là đại vương muối ...

Phụng Tri Vi nhìn Hô Trác Thế từ lấy một bát muối đi cưới nữ nhân trong thiên hạ, liền cảm thấy vương đình Hô Trác thật là tiết kiệm ...

Nàng bình thần nhìn sang, thấp thoáng nét cười, từ góc độ hơi ngẩng đầu của Hách Liên Tranh, vừa vặn nhìn vào đôi mắt nàng. Nét cười này phảng phất sự bất đắc dĩ mơ hồ và nỗi buồn tinh tế, tựa như vô số tia lửa nhỏ lấp lánh trong bầu trời đêm màu xanh tím dày đặc sương mù, xa xăm, mờ ảo, mỹ lệ mà không thể nắm bắt.

Một đôi mắt như thế, kết hợp với thần sắc rạng rỡ trên gương mặt, gã thấy mặt nàng dường như không vàng nữa, mày cũng không rủ, từng nụ cười từng cái nhũm đều mang sắc thái vừa đoan trang lại phong lưu, như áng mây bay lượn trên bầu trời, lặng lẽ che phủ, tắm ướt những người bên dưới; thấy cao, thấy xa, rồi lại thấy dịu dàng.

Hách Liên Tranh vốn rất không thích ngẩng đầu nhìn lên bất cứ kẻ nào, nhưng không hiểu vì sao, lúc này đây gã không hề cảm thấy tư thế này có gì bất thường. Dường như nàng cúi người đứng trên đó, còn gã đứng dưới hành lang ngẩng đầu nhìn lên, chính là lẽ đương nhiên phải thế.

Đang lúc ngẩn ngơ, chợt nghe cô gái đứng trên cao kia tươi cười rạng rỡ, nói: “Thiếp nghe nói nam nhi thảo nguyên cầu hôn nữ nhi đều phô bày vũ lực, thể hiện uy nghi và khí khái như hùng ưng. Thế từ có bằng lòng thể hiện phong thái trước mặt thiếp không?”

Hách Liên Tranh nghe đến chữ “thiếp”, nháy mắt đã liên tưởng đến trướng vải hoa mỹ, ánh nến đỏ thắm, tân nương đầu đội mũ hoa, da thịt trắng mịn như mỡ đông ... Lập tức mặt mày hớn hờ đáp: “Được! Nam nhi chiến thắng, mới xứng đáng cưới nữ tử ưu tú nhất!”

“Vậy thì tốt.” Phụng Tri Vi “mảnh mai yếu ớt” uyển chuyển ngồi xuống, nói, “Thiếp không biết võ công, cũng không thể để ngài thử sức với hộ vệ trong Thu phủ. Thiếp có một nha hoàn tùy thân cực kỳ thân thiết, xưa nay vẫn luôn mến mộ phong thái của hùng ưng thảo nguyên, ngài có chịu chỉ bảo nó một chút không?”

“Nha hoàn tùy thân của cô ấy à?” Hách Liên Tranh cười lớn, “Ta không đánh nhau với nữ nhân, nhưng nếu là nha hoàn ‘tùy thân’ của cô, ta cũng không ngại chinh phục cô ấy cho cô vui lòng.”

Gã nhấn nhá vào hai từ “tùy thân” và “chinh phục”, Phụng Tri Vi nhìn gã với vẻ hứng thú, vẫy vẫy tay, gọi: “Y Y, có người muốn chinh phục ngươi.”

Sắc xanh thiên thủy hoa lệ, tấm mạng che bằng tơ mềm hoa lệ, đứng chờ bên cạnh, nở ra một nửa quả hồ đào cũng rất hoa lệ, Cố nha hoàn từ lâu đã cực kỳ sốt ruột, giờ chậm chậm tiến lên phía trước.

Cố thiếu gia phong tư quốc sắc, tà áo đón gió, khi thông thả tiến lên như thế, ngoại trừ vóc dáng thật sự hơi cao là một khuyết điểm nhỏ, thì thật ra cũng có mấy phần phong vị. Trong mắt người Trung Nguyên, họ cảm thấy cô gái này rất cao, bước chân rất rộng, nhưng Hách Liên Tranh và Bát Bư thấy vậy đều sáng mắt lên.

“Nữ tử Trung Nguyên cũng có khổ người cao cỡ này ư! Hách Liên Tranh ngoảnh đầu lại cười với Bát Bư.

Một nam tử xăm hình phi ưng màu chàm trên mặt chống cằm, nhìn chằm chằm Cố thiếu gia, “Xem ra cũng không tệ!”

“Tam Chuẩn vừa ý ngài ta rồi hả?” Hách Liên Tranh cười sang sảng, “Vậy ngươi lên nhé, nếu thắng ta sẽ thưởng Y Y cho ngươi.”

“Tạ ơn Thế tử!” Tráng hán tên Tam Chuẩn kia trần đầy hăng hái cơ áo, lộ ra những bắp thịt cường tráng khắp thân thể. Hách Liên Tranh còn dạn dò với theo một cao, “Nhẹ tay chút thôi, đừng đá thương mỹ kiều nương.”

“Ngài chớ lo.” Tam Chuẩn hồ hững vung roi, “Thuộc hạ phải thương bà xã nhà mình chứ.”

Phượng Tri Vi thông thả bóc hồ đào, nghe mấy người kia tự hỏi tự đáp, mới chậm rãi nói: “Thế tử, ngài cũng biết rồi đấy, người Trung Nguyên chúng tôi nói chuyện có nhiều hàm ý, tuy nó là chỉ bảo, nhưng cũng coi như đầu võ. Đã đầu võ thì bao giờ cũng có thắng thua, phải chăng chúng ta cũng nên có gì đặt cược?”

“Đặt cược?” Hách Liên Tranh tròn tròn mắt có vẻ khó tin, “Lẽ nào cô cảm thấy mình vẫn còn phần thắng?”

“Phải có cá cược thì chơi mới vui.” Phượng Tri Vi mỉm cười dịu dàng, “Nếu ngài đã nắm chắc mười phần thắng, không thèm hỏi ý tôi đã đem Y Y của tôi thường cho người khác, lẽ nào lại không dám đánh cược sao?”

“Của cô chính là của ta, nha hoàn của cô cũng là người của ta.” Hách Liên Tranh liếc xéo, nói: “Cần gì phải hỏi ý cô? Thôi được rồi, đánh cược thì đánh cược, cô đã muốn cược thì dù có thua sạch sẽ cả người cũng chớ trách ta.”

“Dám chơi dám chịu.” Phượng Tri Vi mỉm cười, “Ai dám quyết nợ, từ giờ trở đi sẽ phải bỏ giật lùi ra khỏi kinh thành.”

“Thành giao!” Hách Liên Tranh sáng khoái nói, “Cả đời bản Thế tử chưa quyết nợ bao giờ.”

“Được.” Phượng Tri Vi cười tít mắt, chống tay lên má, nhìn gã với vẻ hứng thú, “Nếu thiếp thắng, chuyện làm thiếp đừng nhắc lại nữa, từ nay về sau mỗi lần gặp tôi, ngài phải gọi tôi một tiếng tiểu di.”

“To gan!”

Tám sợi roi múa lên vun vút, nhắm thẳng vào mặt Phượng Tri Vi.

Giữa cơn kinh phong lấp lánh ánh vàng, Phượng Tri Vi vẫn ngồi yên không nhúc nhích, lông mày cũng không hề động, tí mĩ bóc vỏ hồ đào.

Hách Liên Tranh nhìn Phượng Tri Vi dăm dăm, cánh tay dựng thẳng, tám ngọn roi lao tới vun vút lập tức ngừng lại dữa không trung.

“Cũng to gan đấy.” Lần đầu tiên Hách Liên Tranh nheo mắt lại, “Vậy nếu cô thua thì sao?”

“Nếu thiếp thua.” Phượng Tri Vi thối thối lớp vỏ ngoài hồ đào, sóng mắt trong veo liếc tới, “Dĩ nhiên ngài muốn đến thảo nguyên thiếp phải đến thảo nguyên, muốn tặng nha hoàn phải tặng nha hoàn, trời Nam đất Bắc, làm bạn cùng ngài. Bất cứ việc gì trên thế gian, chỉ cần thiếp làm được, thì sẽ tùy ngài ... yêu cầu.”

Phản ứng đầu tiên của Hách Liên Tranh khi nghe những lời này là mình thua thiệt rồi. Nàng vốn là thiếp của ta, đương nhiên ta muốn đến thảo nguyên phải đến thảo nguyên, muốn tặng nha hoàn phải tặng nha hoàn rồi. Nhưng nghe đến câu cuối cùng, giọng nói êm ái yêu kiều, bay bổng như hoa đào trước gió xuân, phảng phất như bay xuống đáy lòng, nưã nưã mà lại không biết gãi vào đâu. Trong phút ngơ ngẩn gã chợt nghĩ, quả hồ đào kia, là bóc cho ta ăn sao...

Trong phút ngẩn ngơ ấy, gã không nhớ nổi mình đã nói những gì, sau đó chợt thấy người trong viện tỏ ra kinh ngạc, mà Phượng Tri Vi cũng đã vỗ tay bồm bộp, khen một câu: “Thế tử sáng khoái!”

Câu khen này khiến Hách Liên Tranh không còn thấy thua thiệt, hào sảng ngồi xuống đợi được “tùy ngài yêu cầu”, lại nghe Phượng Tri Vi nói tiếp: “Phía thiếp sẽ cho nha hoàn này xuất chiến, còn phía Thế tử thì sao? Ngày muốn xa luân chiến, loạn chiến, tề chiến(*) hay là để ngài nhập cuộc sau cùng?”

(*) Xa luân chiến là bên đông hơn lần lượt nhảy vào đánh một người, loạn chiến là tất cả lao vào đánh lẫn nhau không phân biệt phe phái, tề chiến là bên đông cùng lúc lao vào đánh một người.

Hách Liên Tranh nghe sao cũng thấy không khoái, nhướn mày hỏi: “Cô chẳng qua chỉ đưa một nha hoàn ra nhờ chỉ bảo, ta tham gia làm gì? Xa luân chiến làm gì? Cho Tam Chuẩn lên đi.”

“Nhưng thiếp đã đặt cược mọi thứ vào Y Y nhà mình.” Phượng Tri Vi nhướn mày cười, “Thế tử có dám không?”

“Có gì mà không dám?” Hách Liên Tranh ngao ngễ nói, “Tam Chuẩn, chỉ bảo cho kĩ.”

“Ngài yên tâm! Tối nay ngài và lão tam đều kịp động phòng.” Bát Bưu cười còn tự tin và ngạo nghễ hơn cả Hách Liên Tranh.

Phượng Tri Vi đứng dậy, đến bên Cố nha hoàn, đau lòng khôn xiết mà thở dài: “Ấy, Y Y đáng thương nhà tôi chỉ là một cô gái mảnh mai yếu ớt, vì tôi mà phải động thủ với dũng sĩ uy vũ nhất dưới trướng Hồ Trác Thế tử...”

“Cô ấy cũng có thể đánh cược.” Hách Liên Tranh càng tỏ ra hào phóng, chỉ tay không hề so đo.

Phượng Tri Vi lập tức ghé sát vào tấm mạng che của Cố nha hoàn, hạ giọng nói: “Mau cược, mau cược.”

Cứ ngỡ Cố nha hoàn khó bắt chuyện sẽ không đoái hoài gì đến nàng, ai dè y lại đáp: “Đánh xong rồi nói sau.”

Phượng Tri Vi hơi ngó người, ngược lên nhìn Cố nha hoàn. Không phải chứ, người thật sự nghĩ đến chuyện đánh cược sao? Hôm nay khói lửa trong bếp nhà ai đã ám lên người người rồi?

Nàng ngây ra hơi quá đà, dựa vào quá gần mà chẳng nhận ra, gương mặt ngẩng lên suýt chạm vào cằm Cố Nam Y. nếu không cách một tầng mạng che, thì có lẽ hàng mi dài mà cong kia đã quét lên mặt Cố Nam Y rồi. Cố Nam Y chẳng thèm để tâm đến điều gì, vừa cụp mắt, vầng trán thiếu nữ sáng bóng đã lọt vào tầm mắt. Y giật mình, chợt nhận ra cô gái này dường như đã tựa gần hơn một chút, gần quá mức rồi.

Không hiểu sao đáy lòng lại hơi lẩn khuất, cảm giác này không hề thoải mái, tựa như thấy một quả hồ đào mới mọc dưới vách núi, tỏa hương mùi đậm, lại khiến người ta tiếc nuối vì không với tới.

Cố Nam Y ngẫm nghĩ, nhưng không nghĩ ra tiền căn hậu quả dẫn đến cảm giác này, thế là y lựa chọn phương án trực tiếp nhất: đẩy Phượng Tri Vi ra, rồi chậm rãi cất bước mà không ngoái đầu lại.

Đám thuộc hạ của Hô Trác còn đang đùa giỡn, trêu ghẹo Tam Chuẩn đêm nay sắp vào động phòng, không hề để ý đến y. Hách Liên Tranh ngồi một bên vừa uống trà vừa thỉnh thoảng liếc sang Phượng Tri Vi, tỉ mỉ ngắm nghía những động tác của nàng, càng nhìn càng thấy đẹp, giống như trà càng uống càng thấy ngon.

Thế rồi Cố Nam Y tiến lên vài bước, nhóm Bát Bưu bỗng đứng im bất.

Hách Liên Tranh cảm nhận được sự tĩnh lặng này, vừa ngoảnh đầu nhìn Cố Nam Y, một ngụm trà nóng suýt nữa đã sặc trong cổ họng.

Không biết từ bao giờ, trong tay Cố Nam Y đã thêm một thanh kiếm ngọc hình thù kỳ lạ. Chất ngọc kia toàn thân đỏ như máu, là huyết ngọc cực kỳ hiếm hoi; chuôi kiếm lại có màu vàng, mơ hồ thấy hoa văn hình bảo tháp chạm nổi.

Bảo tháp màu vàng, thân kiếm màu máu, sự kết hợp này rõ ràng rất không hài hòa, lại khiến trong lòng người ta vô cớ trào lên cảm giác lạnh lẽo.

Còn tư thế đứng thẳng của Cố Nam Y, rõ ràng bốn phía mở toang, nhìn kĩ lại mới thấy chẳng có chỗ nào bỏ ngõ, mà là một khối nguyên vẹn, không một vết nứt.

Bộ pháp, vũ khí, khí chất rõ ràng không phải nhân vật đơn giản, nếu đến giờ phút này vẫn không nhìn ra y có vấn đề, thì Hô Trác Thế tử và Bát Bưu dưới tay gã tiếng tăm lừng lẫy khắp thảo nguyên coi như sống uống.

Sắc mặt Tam Chuẩn trở nên nghiêm túc, nhìn sang Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh chậm rãi buông chén trà, ngửa đầu nhìn trời một lúc sau vẫn kiên quyết phát tay với Tam Chuẩn.

Tam Chuẩn nghiêm mặt, không nói nửa lời, thận trọng rút từ sau lưng ra một đôi chùy vàng, sải bước tiến lên.

Bây giờ Phượng Tri Vi lại sinh ra vài phần kính trọng đối với Hách Liên Tranh.

Đã nhìn ra Cố Nam Y không dễ chơi, lại vẫn bằng lòng đặt cược những điều kiện liên quan đến danh dự và cuộc đời mình vào thuộc hạ, buông tay để gã nhập cuộc, sự tin tưởng và giữ lời của vị Hô Trác Thế tử này đối với thuộc hạ, người thường chẳng thể sánh bằng.

Một người như vậy, có thể khiến người ta ngậm cười đi vào chỗ chết.

Tam chuẩn sải bước tiến lên, trong lòng có sự cảm kích và tôn kính chủ nhân, máu nóng sục sôi, trào lên khiến huyết Thái Dương giãn giãn. Gã nhắc nhắc đôi chùy vàng nặng trĩu trong tay, nhớ tới chiến tích bất bại của mình, lại nhìn Cố Nam Y uể oải phía đối diện, chợt nhận ra mình đã nhìn lầm rồi.

Nào có đáng đáp của cao thủ? Xem kia, trong tay y còn nắm một quả hồ đào.

“Vù!”

Khi chùy vàng đồ sộ mang theo kinh phong hung mãnh đập xuống, trông nó như một vàng thái dương rơi xuống từ chân trời. Luồng kinh phong kia ào tới mãnh liệt, dường như muốn đập cho Cố Nam Y lún sâu xuống đất.

Gió cuốn bay ống tay áo của Cố Nam Y, đáng đáp cao gầy của y xem ra cũng sắp bị gió cuốn đi.

“Keng.”

Một tiếng trong vắt, ngân nga không ngừng, âm vang chưa dứt, ánh vàng chợt thu.

Một vết màu đỏ cắm lên mặt chùy vàng, chính là kiếm ngọc trong tay Cố Nam Y. Trong khoảnh khắc thân chùy hạ xuống, nó vung ra như chớp, xuyên qua quả chùy!

Chùy vàng cứng rắn, chất ngọc lại mỏng nhẹ; lấy một thanh kiếm ngọc xuyên qua chùy vàng đang đập xuống, cần có nội lực và nhãn lực đến chừng nào?

Hách Liên Tranh đổi sắc mặt.

Nhóm Bát Bửu vẫn không dám tin, đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Phượng Tri Vi chán ngán nằm vò ra bàn đá dưới mái hiên, ngón tay gõ mặt bàn cách cách, thầm nghĩ cây gậy đỏ râu hai khối cầu vàng này trông rất giống một loại kẹo que từng vẽ trên cuốn sách vạn năng kia, hay hôm nào mình làm thử theo hình dạng này, để khao thưởng Cổ nha hoàn?

Kiểm ngọc vẫn xuyên qua chùy vàng, Tam Chuẩn mặt mũi xám ngoét. Cổ Nam Y ngẩng đầu nhìn cái chùy kia, ngón tay khẽ động, ánh đỏ xẹt qua, chùy vàng nhẹ nhàng khéo léo bị xé ra, hai khối cầu biến thành bốn.

Rồi y tung cước đá bay chùy vàng, uể oải quay lưng.

Bất thành linh, Tam Chuẩn nhanh tay nhặt nửa khối chùy rơi trên mặt đất, gặm lên giận dữ rồi tiếp tục lao bỏ tới.

Cổ nha hoàn không thèm ngoảnh đầu lại, tung một cước đá gã về, ánh đỏ lóe lên, bốn mảnh biến thành tám mảnh.

Tam Chuẩn lăn một vòng trên đất rồi đứng lên, túm một trong tám mảnh chùy, lại nhào lên.

Cổ nha hoàn lại đá, một trong tám mảnh chùy biến thành vụn vàng bay đầy trời.

Tam Chuẩn ngã lăn ra đất, rụng vài cái răng, nhổ “phì” hết răng gãy ra, Có một chiếc lung lay vướng víu, gã thò tay vào miệng nhổ mạnh, hung hăng giẫm nát dưới chân, rồi lập tức túm lấy cái ghế đá bên cạnh, “hây da” một tiếng, lại nghiêng nghiêng ngã ngã nhào tới.

“Đủ rồi!” Hách Liên Tranh cầm chén trà ném ra, gặm lên, “Tam Chuẩn, đủ rồi! Thua thì thua!”

“Không!” Giọng Tam Chuẩn còn đánh thép hơn gã, “Tôi có thể thua, có thể chết, nhưng chủ nhân lưng lấy thảo nguyên của tôi không thể gọi một nữ nhân Trung Nguyên là tiểu di!”

Gã nhào lên, ghế đá nhắm thẳng vào đầu mà nện xuống. Cổ Nam Y thoáng xoay cánh tay, ghế đá và đầu Tam Chuẩn đồng thời bị kẹp dưới nách y, Y gấp cánh tay, ghế đá thành tro, giữa lớp bụi mù mịt ập thẳng vào mặt, Tam Chuẩn phun ra một ngụm máu, sau đó bị Cổ nha hoàn quăng xuống mặt đất như quăng một cái túi gai rách rưới.

Tam Chuẩn bị ném xuống đất, vùng vẫy cả buổi vẫn không đứng dậy được, vậy mà cơ thể gã vẫn nhúc nhích, bò lê trên mặt đất, định với tay tới gót chân của Cổ Nam Y.

Giữa khoảnh đất la liệt bụi bặm và vết máu, gã ngẩng gương mặt nhếch nhác, khóe mắt đã nứt ra, máu tươi chảy xuống.

Thề chết chứ không để chủ nhân chịu nhục!

Phượng Tri Vi lộ vẻ xúc động.

Không ngờ thuộc hạ của Hách Liên Tranh lại trung thành đến thế, nếu cứ tiếp tục, thì sẽ kết thành kẻ thù không đội trời chung.

Nàng do dự một thoáng, rồi nghĩ hay mình gọi Cổ Nam Y về, dứt khoát lùi một bước, kết thúc chận triển với kết quả hòa là được. Hách Liên Tranh cũng là người thông minh, từ giờ trở đi hiển nhiên sẽ không đến quấy rầy nàng nữa.

Ai ngờ nàng ra ám hiệu mà Cổ nha hoàn lại không thèm để ý, chậm rãi quay lại nhìn Tam Chuẩn, lộp lộp mong che mặt không gió mà phát ho.

Phượng Thi Vi ngạc nhiên, thầm nghĩ chuyện gì vậy nhỉ, hôm nay hình như Cổ thiếu gia nổi giận rồi?

Y cũng biết nổi giận? Y hiểu thế nào là nổi giận ư?

Nàng còn chưa nghĩ xong thì đã thấy Tam Chuẩn túm chân Cổ Nam Y, hung tợn cắn xuống, mà kiểm ngọc trong tay Cổ Nam Y đang đâm xuống như một tia chớp ...

“Xoẹt.”

Một vệt màu xanh bắn tới, đồ thanh kiếm của Cổ Nam Y trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc.

Người kia nhắc một băng ghế đá đỡ kiểm ngọc mảnh mai, hơi run rẩy vì gánh nặng quá sức, lại nhướn mày cười lớn, nói: “Thua thì thua! Gã không nhận thua thì ta nhận!”

Tam Chuẩn nước mắt đầm đìa, còn muốn tiếp tục lao lên, Hách Liên Tranh tung cước đá văng gã ra ngoài.

Hách Liên Tranh thả lỏng lực đạo, kiểm ngọc của Cổ Nam Y lập tức dẽ xuống, ghế đá vỡ ra, ngay đến trường bào của Hách Liên Tranh cũng bị cắt ra làm đôi, suýt nữa rút lên cả quần xuống.

Hách Liên Tranh làm như không có chuyện gì, tiện tay bút một cành liễu buộc tà áo lại, đầu tiên là nhìn chằm chằm Cổ Nam Y, đôi mắt lấp lánh nhiều

màu, khen một câu: “Tuyệt!”

Sau đó sai bước đến trước mặt Phụng Tri Vi, ngắm nghía nàng rất lâu rất kỹ, rồi lạy dài, gọi to: “Tiểu đi!”

Phụng Tri Vi giật mình đến độ bóp nát hồ đào trong tay.

Gã gọi thật kìa!

“Vi cao thủ này còn một ván cược nữa.” Hách Liên Tranh không hề đỏ mặt, xoay người thản nhiên nói. “Cứ nói ra một lượt đi, chúng ta sẽ chấp nhận hết.”

Phụng Tri Vi thấp thỏm không yên, hôm nay Cố nha hoàn hơi khó lòng, nàng không biết y sẽ đưa ra điều kiện gì, nhưng tuyệt đối đừng có bày ra chuyện gì không thể giải quyết êm thấm.

Cố Nam Y hờ hững đứng đó, chỉ vào mấy gói muối đặt gọn một bên.

“Kẻ thua, phải ăn sinh lễ.”

“...”

Căn viện lặng ngắt, Phụng Tri Vi thoáng sợ ý, lại bóp nát một quả hồ đào ...

Hách Liên Tranh đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm Cố Nam Y rất lâu, ánh mắt lóe sáng, bật cười ha hả, rồi cầm một gói muối lên ăn.

“Đừng, ngài đừng làm thế, để chúng tôi ăn! Chúng tôi ăn!” Sau một hồi ngơ ngẩn, Bát Bửu chen nhau lao lên, giành giật gói muối trong tay Thế tử.

Người đứng trong sân ngơ ngác nhìn các đũng sĩ thảo nguyên giành giật muối mà ăn, đều cảm thấy hôm nay trái gió trở trời rồi ...

Vườn cỏ ép mình nuốt xong mấy gói muối, Bát Bửu ai nấy mặt mũi xám ngoét nhăn nhó hung tợn, chỉ có Hách Liên Tranh vẫn giữ được khí chất bình thản, phui phui bụi muối trên người, siết thắt lưng bằng càn liễu bên hông, bước đi theo hình chữ nhất(*), mỗi cử động đều thấp thoáng lộ ra hai bắp đùi cường tráng, cứ thế đi một mạch đến trước mặt Phụng Tri Vi, nhìn nàng dăm dăm.

(*) Chỉ tư thế đi khép chân sao cho đầu chân hai bên nối lại thành một đường thẳng.

Phụng Tri Vi thản nhiên đối mặt với gã, cười tít mắt: “Nam nhi thảo nguyên, hôm nay thật sự khiến tiểu đi ta phải rửa mắt mà nhìn!”

Bát Bửu mặt mày xám ngoét, Hách Liên Tranh lại đột nhiên bật cười.

Nụ cười của gã rất khác với ngày thường, đôi mắt hổ phách pha tím lóe lên hào quang, mang theo chút giảo hoạt, tựa như một con cáo thảo nguyên nửa đêm chui ra khỏi hang.

Thế rồi gã phui phui y phục mà đi, vừa đi vừa nói với chất giọng khàn đi vì muối: “Quên nói cho cô biết ... Ở thảo nguyên chúng ta, tiểu đi vẫn có thể cười về.”

“...”

Xưa nay tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa, câu chuyện Hồ Trác Thế tử đến phủ Thu Đô đốc cầu hôn cháu gái đẳng ngoại của Thu Đô đốc, kết quả bị cự tuyệt rất mất mặt, chưa đầy vài ngày đã truyền khắp trong triều ngoài nội.

Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, mọi người đều không rõ, chỉ biết từ ngày rời khỏi Thu phủ, Bát Bửu lừng danh kia trông thảm hại vô cùng, lại thêm Hồ Trác Thế tử liên tiếp nhiều ngày ngậm miệng như hến, chỉ lấy tay ra hiệu thay lời, có điều động tác tay của gã lại chẳng ai hiểu nổi.

Vì thế trong ngoài triều đình càng truyền ra vô số phiên bản, ngày đến Phụng Tri Vi cũng nghe đến ngán tai. Có người nói Thế tử bị dung mạo xấu xí của vị Phụng tiểu thư kia dọa sợ chết khiếp, phải chạy vào rừng rú; có người nói Phụng đại tiểu thư la lối om sòm khiến Thế tử nổi giận bỏ đi. Mà phổ biến nhất là những người khịt mũi khinh thường hai cách giải thích trên, nói thật ra gã bị bà mẹ kinh thế hãi tục trước sau không đổi của Phụng đại tiểu thư - đại cô nãi nãi Thu gia la lối om sòm mà bỏ đi.

Phụng Tri Vi nghe những lời đồn này, trong lòng mặc niệm một khắc cho Phụng phu nhân vô tội bị mang tiền oan.

Lại mặc niệm cho bản thân một khắc – không muốn nổi danh vẫn nổi danh, bây giờ tiếng tăm của nàng còn lan xa hơn thực nữ danh tiếng nhất Đế Kinh là Hoa Cung Mị, con gái của Thượng thư bộ Lễ Hoa Văn Liêm và phần.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, dạo gần đây cuối cùng nàng cũng được yên ổn một hồi, kế tiếp lại nhận một nhiệm vụ mới. Thiên Thịnh đế muốn chứng tỏ thành tựu của mình trong văn hóa và quân sự, nên định biên soạn một bộ Thiên Thịnh chí, nội dung tập hợp đủ kinh, sử, tử, tập, thiên văn địa lý lịch sử văn vật phong thổ tập tục dân gian, bổ nhiệm Thứ phụ Hồ Thánh Sơn làm chủ biên, Viện trưởng Tân Từ Nghiễn và Ti nghiệp Ngụy Tri của thư viện Thanh Minh làm phó chủ biên, tập hợp những nhân tài kiệt xuất là học trò của Thanh Minh và Thứ cát sĩ của Hàn Lâm viện vào một nhà, nhất định phải biên soạn ra một bộ sách xuất sắc đồ sộ tiền vô cổ nhân hậu vô lại giả.

Những người biên soạn sách đều tập trung trong một thiên điện gần kho sử sách của hoàng gia ở ngoại đình, mấy vị chủ biên và phó chủ biên còn được thu xếp chỗ ở trong cung, để những lúc cần thiết khi công việc bề bộn xong muộn, họ có thể nghỉ lại trong cung.

Đạo gần đây Phụng Tri Vi đi lại như con thoi giữa thư viện Thanh Minh và trong cung. Về phía Thu phủ, để tránh bị phát hiện, nàng dứt khoát phái người canh gác xung quanh Tụy Phụng trai, nếu có người đến gần thì giả thần giả quỷ dọa người ta chạy mất, lại “cáo ốm không ra”, ngày qua tháng lại người trong Thu phủ đồn rằng nơi này có hồn phách của Ngũ di nương tác quái, thành ra càng chẳng có ai dám tiếp cận Tụy Phụng trai.

Sáng sớm hôm đó nàng lại đến Thanh Minh, còn chưa kịp ngồi ầm chỗ thì cái quần trắng nửa xuyên thấu của ông chủ đẹp trai đã lọt vào tầm mắt, “Tiểu Tri, Tiểu Tri...”

“Viện trưởng có gì cần dặn?” Phụng Tri Vi khách khách khí khí chào hỏi, nghĩ bụng ông chủ này gọi nàng như thế, tám phần là sắp có chuyện gì rồi.

“Tiểu Tri, chớ có khách khí như vậy mà.” Tân Từ Nghiễn kéo tay nàng, tươi cười rạng rỡ, “Ây da, vừa rồi ra còn nhắc đến cậu, cậu xem, đạo gần đây thật sự quá bận rộn, Hồ phu tử mang danh chủ biên chứ thật ra ông ấy chỉ lo chính sự thôi đã bận tới tám mắt mũi rồi, việc soạn sách đều đổ lên đầu ta. Thư viện Thanh Minh này thực tình là không quản nổi, cậu xem, cậu giữ chức Ti nghiệp, phải chăng cũng nên lãnh nhiệm vụ cai quản Chính sử viện?”

Phụng Tri Vi cười cười, nàng biết hiện giờ sự chú ý của Ninh Dịch đối với Thanh Minh đã chuyển sang Quân sử viện, bởi chiến tranh đã cận kề, lực lượng quân sự ưu tú chính là tài nguyên mạnh mẽ nhất. Còn đám công tử ăn chơi trong Chính sử viện trước kia y ra sức không chế thì bây giờ từng bước cầm quyền và củng cố địa vị, đã mất đi giá trị lợi dụng ban đầu, cho nên Tân Từ Nghiễn mới yên tâm giao Chính sử viện cho nàng.

Nghe nói đạo gần đây đám công tử ăn chơi kia không có người quản thúc nên đã quậy phá tung bừa, nếu xử lý không tốt sẽ rất dễ đắc tội với tầng lớp quan lại trong Đế Kinh. Ông chủ làm vậy vì sợ gần đây nàng thuận buồm xuôi gió quá, muốn xem nàng trở thành trò cười ấy hả?

“Viện trưởng à.” Phụng Tri Vi tha thiết ngắm nhìn gương mặt bưng bưng phản chiếu của Tân Từ Nghiễn, “Đạo gần đây xem ra ngài bận rộn quá, quá đúng là vàng vô gãy mòn, mặt ủ mày chau đó.”

“Đúng đó.” Tân Từ Nghiễn lập tức trưng ra bộ mặt ủ rũ, túm ống tay áo nàng lên chùi nước mũi, “Cậu dù gì cũng nên thương xót cho ta...”

“Chính sử viện có rất nhiều học sinh lại lịch không tầm thường.” Phụng Tri Vi còn ủ rũ hơn, “Ta thấp cổ bé họng, đánh không được, mắng không xong, đúng là bất lực...”

“Đánh cũng được mắng cũng xong.” Tân Từ Nghiễn chùi nước mũi quen tay, đáp cũng quen miệng luôn, “Xảy ra chuyện gì ta sẽ gánh vác thay cậu.”

“Được.” Phụng Tri Vi lập tức hết ủ ê, tiện tay nhắc luôn tấm áo tay rộng bằng vải bông thêu hoa mới may của Tân Từ Nghiễn vắt trên ghế, lau mồ hôi vô hình trên mặt, thông thả bước ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Vây tiểu đệ đành bất chấp khó khăn thay ngài cai quản một lần...”

Viện trưởng đại nhân ngồi xồm trên ghế, nhìn tấm áo khoác quý giá giờ nhăn nhum vo viên, lại dỗi mắt nhìn theo bóng dáng Phụng Tri Vi khoan thai rồi đi, bỗng dưng cảm thấy, dường như, có lẽ, đại khái, có thể là... mình lại thua thiệt với tiểu tử này rồi...

“Ngũ hoa mã này, Thiên kim khôi này...” Còn cách tiết học buổi chiều nửa canh giờ, phòng ăn đã sớm bày sẵn cơm canh vẫn ồn ào như mọi khi. Một đám người quây quần quanh chiếc bàn chơi đoán số(*), kẻ thua phải bắt chước con rùa bò trên mặt bàn, tiếng cười rộ lên rung trời.

(*)Đoán số: Trò chơi phổ biến trong những bữa tiệc rượu. Ban đầu hai người đưa hai bàn tay ra trước mặt, nắm lại, sau khi có hiệu lệnh thì đồng loạt xòe ra, người này sẽ đoán xem người kia xòe ra bao nhiêu ngón tay và đọc lên thành một câu có chứa từ may mắn (như Nhất định trúng, Tứ quý phát tài, Thập toàn phúc...), ai đọc nhanh hơn và đúng hơn thì thắng.

Đám đó đều là hạng con em nhà giàu không hy vọng gì vào khoa cử, tương lai sẽ dựa vào tập ấm của gia đình. Trước kia Tân Từ Nghiễn còn tọa trấn trong thư viện, những kẻ này đều ngoan ngoãn nghe lời; nhưng bây giờ Tân Viện trưởng bận tới bụi, không rảnh quản thúc bọn họ, thì đám công tử đó cũng dần dần quậy phá tung trời.

Đúng lúc quậy phá hăng say nhất, lại có người ôn hòa nhã nhặn đứng ngoài hiếu kỳ hỏi: “Các vị huynh đài, đang làm gì thế?”

“Bị ngu hử, chơi đoán số mà không biết à?” Một người thuận miệng đáp, “Muốn vào chơi không? Một lượng bạc một ván, đưa trước mười lượng.”

“Không có bạc, thứ này có được không?” Người kia nhẹ nhàng hỏi, đưa ra vật gì đó qua khe hở giữa đám đông.

Kẻ đang ngồi xồm trên ghế tiện tay cầm lấy đặt nó lên bàn, cảm giác hơi là lạ, bèn ngắm nghía cẩn thận thì hóa ra là lệnh bài chứng minh thân phận của cấp cao trong thư viện, hai chữ Ti nghiệp được khắc lên mặt lệnh bài màu đồng cổ.

Kẻ kia giật mình, vừa quay lại đã thấy Phụng Tri Vi cười tít nhìn mình, nói: “Điều công tử, tinh thần hăng hái ghê.”

“Là người à.” Con trai của Thủ phụ Đại học sĩ Diêu Anh là Diêu Dương Vũ, từng bị Cố Nam Y giẫm gãy ngón tay, vốn đã bị hai chữ Ti nghiệp kia dọa cho hết hồn, nhưng thấy đối phương là kẻ từ địch Ngụy Tri, trong lòng bỗng nổi lên ngọn lửa vô danh, khoe miệng nhếch lên, giọng điệu dài ngoằng, “Sao vậy? Ti nghiệp đại nhân cũng muốn chơi thử một lần sao? mười lượng bạc, ai chơi cũng có giá này...” Hắn nhón tay nhặt lệnh bài xoay xoay, nhোáng cái đã quăng véo lệnh bài ra ngoài, “Lệnh bài cũ nát của người, không đáng giá!”

Lệnh bài rơi “cách” xuống đất, âm vang trong trẻo, mọi người đều im thin thít.

“Không đáng giá hả?” Phụng Tri Vi vẫn giữ nguyên nụ cười, “Vật do hoàng gia chạm khắc, Nội Vụ ti giám sát chết tạo, bệ hạ đích thân phong thưởng, cha ngươi tận tay trao ... Ta rất muốn dùng nó đổi mười lượng bạc, chỉ e bệ hạ không ưng, cha ngươi không chịu, pháp độ tôn nghiêm của đường đường hoàng triều Thiên Thịnh ta không đồng tình. Nhặt lên cho ta!”

Đoạn đầu nàng vẫn mỉm cười thong thả mà nói, đến câu cuối cùng ngữ điệu bỗng trở nên đanh thép, bề ngoài bắt ngờ như một luồng kiếm quang. Mọi người vốn đang chờ đợi lắng nghe, trong nháy mắt đều bị giọng nàng chấn động đến run rẩy cả người.

Điền Dương Vũ nhìn chằm chằm Phụng Tri Vi với vẻ khó tin, hắng chưa bao giờ thấy một Phụng Tri Vi luôn luôn ôn hòa đến khi nổi giận lại đáng sợ đến thế, như cánh chim loan mới rời còn đang uyển chuyển bay lượn trên vòm trời bao la, vừa nghiêng đầu đã lộ ra cái mỏ dài sắc nhọn.

Hắn còn đang ngây ra tại trận chưa kịp phản ứng, Phụng Tri Vi đã nhắc chân lên, “rắc” một tiếng đá gãy chân cái ghế mà hắn đang ngồi xồm lên.

Điền Dương Vũ bất ngờ không kịp trở tay, thân thể nghiêng đi ngã chổng kènh ra đất, rơi xuống ngay cạnh chân Phụng Tri Vi, miệng ngáp bùn đất.

Phụng Tri Vi một chân dẫm lên lưng hắn, tò một chân khều cái lệnh bài kia lên, đặt “cạch” xuống bàn, rồi lấy lại nụ cười tao nhã: “Các vị, bây giờ nó có đáng giá hay không?”

Đám công tử ngây ra như phỗng, hồi lâu mới phản ứng lại, gật đầu lia lịa.

Phụng Tri Vi vung tay lên, đám gác viện đóng cửa lại.

“Vây bắt đầu chơi nhé.” Phụng Tri Vi bình thản nói, “Các ngươi phải chơi, ta chơi với các ngươi. Lệnh bài của ta vô giá, các ngươi cũng thừa nhận rồi, nên ta sẽ đặt lệnh bài Ti nghiệp này, các ngươi vẫn chỉ đặt một lượng bạc một văn, mọi người đều phải tham dự, chơi đến khi ta thua thì thôi. Ta một ngày chưa thua, các ngươi phải chơi trọn một ngày, không được rời chỗ không được ăn cơm không được đi ngủ không được đi giải quyết nỗi buồn.”

Nàng mỉm cười trước vô số bộ mặt tái xanh: “Chơi vui hết mình thì thôi.”

Sau lưng nàng, mấy vị giám thị có thâm niên đi theo vốn định xem trò hay, giờ rửa thềm – vô si!

Dùng một tấm lệnh bài vô giá chơi đoán số với những người cược bằng bạc, vĩnh viễn sẽ không thua trắng, vậy chẳng phải là ép người ta thua sạch hay sao? Còn không cho ăn cơm không cho uống không cho đi – chiêu thức ấy mà đem so với chiêu trách mắng và đuổi học, chỉ trị phần ngọn không trị tận gốc trước kia, thì còn ác hơn nhiều.

Đám công tử lại bắt đầu chơi – đây lần đầu tiên chúng chơi đoán số mà không hề cam tâm tình nguyện. Phụng Tri Vi đề tiện không gì sánh nổi – trên danh nghĩa nàng cũng không ăn cơm không rời chỗ không đi ngủ không giải quyết nỗi buồn giống như bọn họ, nhưng nếu những việc trên kia nàng vẫn làm như thường, thì thư viện từ trên xuống dưới ai dám ngăn cản? Nàng ra ngoài, đám công tử định chuẩn gấp, nhưng không được, có Ngự tiền tứ phẩm đối đao hành tẩu Cổ đại gia ở đó, lấy cái nón trắng che mặt của y làm cột mốc, tỏ rõ sức mạnh tuyệt đối và uy hiếp tuyệt đối. Y đứng trước bàn, tay cầm hồ đào, uy trùm phòng ăn, độc bá một phương.

“Tôi tiêu chảy ...” Có người muốn mượn cớ đi ngoài để trốn.

Cổ thiếu gia bùng vỡ hồ đào, kinh phong vù vù, dọa cho một bụng chất thải sợ quá phải ghen lại.

“Tôi bị bệnh nặng ...” Có người ngã vật ra đất co giật, tính đường giả bệnh mà thoát thân.

Cổ thiếu gia bùng vỡ hồ đào, kinh phong vù vù, đánh ngất người thì khỏi còn bệnh tật gì ráo.

“Không chơi nữa! Ta mới thấy ép mua ép bán, chứ chưa gặp ép người ta chơi bao giờ!” Giờ hết chiêu trò rồi, có người đâm mạnh bạo.

Cổ thiếu gia bùng ra một mớ vỡ hồ đào, kinh phong vù vù, đổi lại một cái đầu xanh mét như màu hồ đào.

Có người nhân lúc đông đúc nhón nào, chằm chằm nhích ra bên ngoài định chuồn, nhưng tay vừa hân hoan chạm vào then cửa, trước mắt đã đột ngột đổ xuống cơn mưa rào rào, cửa gỗ vừa dày vừa nặng nhoáng cái đã thùng lỗ chỗ, ánh sao ngợp trời ngoài kia lọt vào, một đôi mắt mỹ lệ cười tít nhìn hắn xuyên qua những lỗ thùng do hồ đào gây ra – Ngự Ti nghiệp ăn uống no say đến đây thay ca.

Người ấy tròn mắt trắng dã, ngất xỉu tại chỗ.

Hồ đào đại trận, quỷ thần tránh xa.

Ba ngày ba đêm sau, trong phòng ăn ngổn ngang những người gục ngã, chỉ còn hai người đứng được.

Hiển nhiên là Ti nghiệp đại nhân và hồ đào hộ vệ của nàng.

“Đòi ta chỉ cầu một trận thua mà không được ...” Phụng Tri Vi cô độc đứng giữa đám người, bùi ngùi than thở.

Cổ thiếu gia ăn quả hồ đào thứ tám trong ngày hôm nay.

Từ đó trở đi, thư viện Thanh Minh không còn ai chơi mấy trò giải trí như đoán số hay bài cừu(*), đám công tử kia bị gậy vò ba ngày ba đêm thấy chơi

đoán số thì lần như chạch, nhắc thấy con chim nhỏ vẽ trên lá bài đã buồn nôn.

(*)Bài cừ: Một trò chơi bắt nguồn từ trò xúc xắc nhưng phức tạp hơn nhiều, mặt chược cũng là một biến thể của nó. Một bộ bài gồm 32 quân hình chữ nhật dẹt, mỗi quân khắc những chấm tròn từ 2 đến 12 chia làm 2 màu, một xới bài có 4 người chơi, có chia bài, rút bài, so điểm với những quy tắc phức tạp.

Thư viện Thanh Minh tạm thời tĩnh lặng hơn rất nhiều, nhưng âm ức một thời gian, đám công tử lại nhàn rồi đến phát ngán, lần này không chơi mấy trò bị thư viện cấm như đoán số, bài cừ, mà chơi hẳn môn đá cầu – trò giải trí cao quý, cường thân kiện thể, bệ hạ cũng khởi xướng chơi trò này, Ngụy Ti nghiệp nhà người không còn lời nào để nói chứ?

Trên quảng trường trước Chính sử viện, những trận cầu náo nhiệt nổ ra, bắt đầu có những vụ cá cược trong âm thầm lén lút.

Chơi được hai ngày, Ti nghiệp đại nhân và hồ đào hộ vệ nhà mình vác xác tới.

Đám công tử chơi cầu vừa thấy hai người này, chân đã mềm nhũn ra. Nhưng hôm nay Ti nghiệp đại nhân lại vô cùng hòa nhã, chỉ đóng vai khán giả thuần túy. Mọi người thấy Ti nghiệp đại nhân không có động tĩnh gì, lá gan cũng dần dần to lên.

Xem đến hiệp thứ 3, Phụng Tri Vi hỏi Cố thiếu gia: “Đã hiểu chưa?”

Cố thiếu gia đáp: “Cướp cầu, đập vào cửa bên đối phương.”

Phụng Tri Vi khen ngợi trí tuệ của Cố thiếu gia, đề nghị xuống sân chơi thử, Cố thiếu gia bèn xuống.

Đội đá cầu rơi vào tận thế.

Khi người bắt kẻ là từ góc độ nào dùng quỹ đạo nào áp dụng biện pháp nào làm động tác giả nào tả xung hữu đột định chuyển cầu dắt cầu xoay cầu qua phòng tuyến cắt bước qua vạch ngăn nhưng vào khoảnh khắc tiếp cận mục tiêu gần nhất người vừa ngẩng đầu đã thấy ai kia ăn hồ đào đứng trước mặt người như tượng ngọc vạn năm vừa phun vỏ hồ đào vào mặt người vừa tiện tay nhẹ nhàng khéo léo gạt quả cầu của người sau đó ném thẳng vào cửa nhà người thì người sẽ cảm thấy bóng đêm trước mắt trời đất sụp đổ đau khổ tột cùng hy vọng hóa tro.

Đội trưởng đội đá cầu – công tử Diêu Dương Vũ, sau lần thứ mười tám bị chặn đường, chợt ôm lấy quả cầu trên đất, ngửa mặt lên trời khóc ra máu mà rằng: “Ông trời ơi! Ông nhìn lầm hiền ngu, làm trời cũng uống!”

Cố thiếu gia cầm lấy quả cầu, đập bẹp mặt hắn.

“Phạm quy.”

Cố thiếu gia ăn hồ đào, bình tĩnh nói.

Thư viện Thanh Minh chào đón thời kì bình yên nhất ổn định nhất từ xưa tới nay.

Ti nghiệp đại nhân của thư viện Thanh Minh thật sự trở thành nhân vật nắm thực quyền thứ hai mà danh tiếng đủ sức uy hiếp đến Viện trưởng đại nhân, nên học sinh trong thư viện, đặc biệt là đám công tử mà gặp Ti nghiệp đại nhân thì chỉ hận không thể bước thụt lùi.

Ti nghiệp đại nhân nói bằng giọng hòa nhã vô tội: “Thật ra ta rất dễ nói chuyện mà.”

Ti nghiệp đại nhân dễ nói chuyện chế ra một cái còi, Ti nghiệp đại nhân dễ nói chuyện suy nghĩ đến việc thư viện Thanh Minh từ nay về sau chìm trong bầu không khí nặng nề, không có trò giải trí là một hiện tượng không tốt, bèn một lần nữa đặt ra chế độ quản lý giờ giấc luyện tập trong thư viện.

Mỗi ngày vào canh năm, khi trời còn chưa sáng, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hành tẩu Cố thiếu gia đều bay lên đỉnh tháp trên quảng trường của Chính sử viện, thổi cái còi kia lên.

Tiếng còi vừa réo, tất cả học sinh trong Chính sử viện phải xuống giường chạy bộ ngay lập tức, bất kể chuyện này có khổ sở đến nhường nào.

Bởi Cố thiếu gia rất thừa hoi, nên chỉ cần một người chưa tới là tiếng còi vẫn không ngừng dội xuống inh ỏi, cho họ nghe đến phát điên thì thôi.

Tiếng còi của Cố thiếu gia như được chấp thêm cánh, bay qua thư viện bay vượt đôi thông bay đến kinh thành phồn hoa nằm ngoài mười dặm. Trong một khoảng thời gian rất dài, bách tính trong kinh thành không cần phu điểm canh gọi dậy buổi sáng; trong một khoảng thời gian rất dài, Hoàng đế bệ hạ không cần sai người đánh trống báo thức; có tiếng còi của Cố thiếu gia là đủ rồi.

Canh năm ra thao trường, chạy một vòng quanh đôi thông, được phép tụt lại đằng sau nhưng không được phép lười biếng. Thư viện phái y quan ngồi xe đi cùng, kẻ nào dám giả bệnh đều nhận được thư bay bằng hồ đào từ Cố thiếu gia nhà Ti nghiệp đại nhân.

Vô số học sinh tính đường biếng nhác, nhận được hồ đào thơm phưng phức, mặt mũi đều xám ngoét như tro.

Chạy xong thì luyện quyền, mời cao thủ trong quân đến chuyên môn thao luyện. Học sinh trong Quân sự viện leo tường nhìn ngó, ra ý: con bà nó, còn hung mãnh hơn cả chúng ta!

Trên dưới bình đẳng, tuyệt không có gì khác biệt, các học sinh nhà nghèo trong thư viện võ tay tán thưởng, tưởng bởi những nhà trong kinh có con cháu học tập ở thư viện cũng khen hay – đám con cháu mình dạo gần đây ngoan ngoãn hơn hẳn, tính tình dễ chịu, thân thể cũng phổng phao lên nhiều, ăn cơm ngon miệng, thói xấu lưu luyến chốn trắng hoa cũng sửa luôn, về nhà gục đầu xuống là ngủ li bì. Đi phiêu kỹ á? Không rảnh!

Dạo gần đây tinh thần của Phụng Tri Vi cũng tốt, học sinh dậy sớm thì nàng cũng dậy sớm, luyện võ công một cách vui vẻ. Sự tích huy hoàng về Cố thiếu gia đã dạy nàng một bài học sâu sắc: Trên đời này, nắm đầm phải cứng mới là lão đại.

Nhưng có một chuyện lại nảy sinh rắc rối, mà rắc rối còn không nhỏ.

Dạo gần đây Hách Liên Tranh thường xuyên đến “tán tỉnh tiêu di”, người này bị hạ vai về bị ép ăn muối cũng không rút được kinh nghiệm, gần như ngày nào cũng đến trình diện, một đẳng quần quít lấy nàng, một đẳng đeo bám Cố Nam Y võ công trác tuyệt, mà hình như hứng thú đối với Cố Nam Y còn hơn một chút.

Cố thiếu gia chẳng thèm để ý đến gã, lần nào cũng tổng cổ gã đi theo phong cách của họ Cố - đơn giản, thô bạo.

Phụng Tri Vi liệu mạng trốn tránh gã, bởi Hách Liên Tranh là người duy nhất ngoại trừ Ninh Dịch có thể đồng thời nhìn thấy Ngụy Tri trên triều đình với Cố hộ vệ của y, lần Phụng Tri Vi trong khuê phòng và “Y Y” của nàng. Mà Cố “Y Y” cho dù đã che mặt, thì phong cách hành sự cũng vĩnh viễn không đổi, nàng sợ Hách Liên Tranh nhìn ra manh mối.

Chạy trời không khỏi nắng, cuối cùng cũng có một lần Hách Liên Tranh gặp Cố hộ vệ trên đường vào cung, buông lời khiêu khích bị đập, Nửa canh giờ sau bên ngoài Tuy Phụng trai trong Thu phủ, gã lại bị Y Y đập thêm cú nữa.

Liên tiếp hai lần ăn đập, Hồ Trác Thế từ xoa xoa mặt, bỏ đi với thần sắc có phần dăm chiêu.

Phụng Tri Vi nhìn theo bóng lưng gã, trầm ngâm cả buổi rồi hỏi Cố Y Y: “Huynh nói xem, có cần phải diệt khẩu không?”

Cố thiếu gia bóp nát một quả hồ đào, đưa cho nàng xem

“Không được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.” Phụng Tri Vi lại tự mình gạt bỏ, ngẫm nghĩ cả buổi rồi gượng cười nói, “Tại sao tôi lại muốn quay về chứ?”

Quay về Thu phủ, lý do có rất nhiều. Bởi nàng đã thề phải quay lại, bởi nàng muốn điều tra xem trước kia Ninh Dịch đã làm gì trong Thu phủ, bởi ... nàng muốn trông nom mẹ.

Nàng muốn giúp người mẹ đã bị chèn ép nhịn nhục mười năm trong Thu phủ nay có thể ngẩng cao đầu mà sống, tìm lại địa vị và tôn nghiêm của Hoàng Phụng Nữ soái năm nào trong Thu phủ - ngôi nhà của bà.

Những điều ấy không thể bù đắp hay thay thế bằng việc nàng lên lút đón mẹ ra ngoài, cho mẹ hưởng phúc, nên nàng mới chấp nhận mạo hiểm để trở về.

Nhưng hy vọng càng ấm nóng, sự thật càng nguội lạnh.

“Thôi đành được chẳng hay chớ, phái người quan sát Hách Liên Tranh cẩn thận vậy.” Phụng Tri Vi mỉm cười ảm đạm, “Cũng may Hách Liên Tranh chắc là sắp về rồi, đến lúc đó trời cao Hoàng đế ở xa, gã cũng chẳng làm gì được ta nữa.”

Câu này mới nói được một ngày, thì rạng sáng hôm sau khi tiếng còi của Cố thiếu gia cất lên, nàng bất ngờ gặp một gương mặt quen thuộc đứng giữa hàng ngũ.

Cố thiếu gia ngưng thối còi, phi vào xuống khỏi tòa tháp. Đám học sinh ngây người ngẩng đầu nhìn lên, không biết Cố đại nhân hôm nay lại đổi sang tính cách gì.

Giữa hàng, đôi mắt người kia lấp lánh như đá quý, gã giơ tay lớn tiếng báo danh: “Học sinh Hách Tranh mới nhập học, xin ra mắt Ti nghiệp đại nhân! Cố đại nhân!”

Phụng Tri Vi nhìn thấy ánh mắt ung dung của gã, lạnh lẽ thờ dãi, lập tức cười giả lả: “Học sinh mới thật à?”

“Dạ!” Người kia giương đôi mắt sáng rực nhìn nàng chăm chú, “Mới đến không thể mới hơn.”

“Trông các hạ cao to lực lưỡng thế này, nên vào Quân sự viện thì hơn.” Phụng Tri Vi cười khế, giờ rào rào xuống sổ học tịch, “Chi bằng để ta thu xếp cho ngài vào Quân sự viện?”

“Khôi.” Hách Liên Tranh kiên quyết lắc đầu, “Tiểu di của tôi nói, phải lấy trí phục người.”

Phụng Tri Vi: “...”

Phụng Tri Vi hiếm khi ghen hờn thế này, còn đang suy tính xem mình phải làm thế nào để đẩy vị anh tài lấy trí phục người ấy sang bên Quân sự viện, thì bỗng nghe ngoài cửa nổi lên một trận huyên náo, rồi có vị chương viên rào bước đến gần, thì thảo bên tai Phụng Tri Vi: “Có một thiếu niên họ Phụng gào lên rằng mình là nội đệ(*) của Hách Liên Thế tử, đòi được nhập học, ngài xem ...”

(*) Nội đệ: Em vợ.

Hồ Trác Bộ rất được trọng vọng ở Thiên Thịnh, Hách Liên Tranh lại có một đôi mắt đặc biệt, mọi người hầu hết đều nhìn ra thân phận của gã.

“Nội đệ?” Phượng Tri Vi ngó người.

Sau đó mọi người thấy một thiếu niên xông vào, vừa lách qua đám hộ vệ truy đuổi vừa lớn giọng hô: “Tỷ phu của ta ở trong đó, để tỷ phu ta bảo lãnh cho ta!”

Nó liền thấy Hách Liên Tranh, vội vàng lao tới, túm ống tay áo gã mà gào lên: “Tỷ tỷ đệ là thiếp của huynh, huynh thế nào cũng phải dẫn đệ theo!”

Phượng Tri Vi nhìn chăm chăm hai người kia, mỉm cười, ngón tay chấp sau lưng xao vào nhau rín rít.

Hồi lâu, nàng mới lạnh lùng nói: “Cuồng đồ ở đâu tới, mau tổng cổ ra!”

“Áy, đừng.” Hách Liên Tranh kịp phản ứng, đưa tay kẹp Phượng Hạo lại, mỉm cười bảo Phượng Tri Vi, “Đây quả đúng là nội đệ tôi, xin đại nhân châm chước một lần.”

“Không được.” Phượng Tri Vi lạnh nhạt nói, “Thư viện không có cái lệ này.”

Phượng Hạo muốn lao lên kéo ống tay áo Phượng Tri Vi khẩn cầu, lại bị Hách Liên Tranh kẹp chặt không thể cựa quậy. Hách Liên Tranh búng tay lên trán nó, nạt: “Nội đệ, yên nào!”

“Rốp”, không biết là ai bóp vỡ quả hồ đào.

“Thời thế này đi, chẳng phải thư viện cho phép mang theo hộ vệ sao?” Hách Liên Tranh thương lượng, “Cứ coi như đệ ấy là hộ vệ tôi giữ lại vậy.”

Phượng Tri Vi trầm ngâm giây lát, Phượng Hạo nóng lòng muốn vào thư viện Thanh Minh như thế, lại bắt chấp thể diện như thế, nếu cứ kháng kháng không cho nó vào, chỉ e nó sẽ mượn cái danh “nội đệ của Hồ Trác Vương thế tử” đi lừa đảo bịp bợm bên ngoài, không biết còn dính vào phiền toái gì nữa, chẳng thà đặt nó trong tầm mắt mình mà kèm cặp. Và lại nhìn bộ dáng của Hách Liên Tranh, không chừng còn uốn được Phượng Hạo vào khuôn phép ấy chứ.

Nàng vẫy vẫy tay, cụt hứng bỏ đi. Hách Liên Tranh kẹp Phượng Hạo đang hớn hờ ra mặt, nhìn theo bóng lưng nàng, thần sắc có vẻ dăm chiêu.

Đêm ấy, một tên ma mới trong Chính sử viện leo tường vào viện của Ti nghiệp đại nhân, bị tóm cổ.

Đêm ấy, Cô đại nhân bùng nổ.

Đêm ấy, Ti nghiệp đại nhân công bố nội quy học tập mới, cả thầy một trăm tám mươi tám điều, phần lớn trong số đó là nhắm vào học sinh mới nhập học.

Đêm ấy, Sở vương điện hạ còn đang xử lý công vụ trắng đêm trong cung nhận được bản danh sách khách mời trong lễ mừng thọ của Thường Quý phi vào ngày mốt do bộ Lễ đưa tới, trong đó có hai cái tên khiến Sở vương điện hạ nhìn chăm chăm, cứ như có thể nhìn ra hoa nở trong đó.

“Hồ Trác Thế tử Hách Liên Tranh, vị hôn thê Phượng Tri Vi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Gặp Nhau Khi Mưa Rào Giội Hoa Lê

Type: HK

Đầu tiên hãy nói về sự kiện leo tường.

Đêm đó theo lời đương sự leo tường, thời tiết rất đẹp, sao trời lấp lánh, hương hoa ngào ngạt, tình cảm trong lòng xao xuyến. Quy định canh hai thối còi đi ngủ của thư viện là vô nhân đạo, gã đã quen ngủ vào canh ba, lên giường vẫn trần trọc thao thức. Mất ngủ thì rất dễ ra cửa đi lung tung, rồi gã thấy một đóa hoa rất đẹp, muốn thưởng thức hương thơm, chẳng qua gã không để ý bóng hoa kia lại không khéo mọc trên đầu tường viện của Ti nghiệp đại nhân mà thôi.

Đêm đó theo lời đương sự bị leo tường, thì trên đầu tường không có hoa.

Đêm đó theo lời người đi săn dưới chân tường là Cô đại nhân, thì: trời tối, đổ mưa, canh bốn, khinh công.

Xâu chuỗi bốn cụm này, thì có nghĩa vào lúc canh bốn nửa đêm, dưới trời mưa đưa tay ra không nhìn rõ năm ngón, có người vận khinh công muốn bay

qua bức tường không nở hoa của Ti nghiệp đại nhân.

Về chuyện phiên bản của ai có tính chân thật cao hơn, dĩ nhiên không cần hỏi.

Thật ra trong đêm đó người leo tường kia mới leo được nửa người qua tường, sau đó cúi đầu, thì đã thấy dưới chân tường có người ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp sau tấm mạng che ngồi sáng như sao Bắc Cực. Mà cửa sổ nhà chính cũng mở đánh “két” một tiếng, một người lộ đầu ra, ăn mặc nghiêm chỉnh kín đáo, cười hết sức dịu dàng, nói: “Đến rồi hả.”

Hách Liên thể tử đang ngồi chân trong chân ngoài trên đầu tường hết sức chán nản- gã cứ định ninh cho dù không mò vào phòng người ta được, thì mình nửa đêm xộc vào phòng, Ti nghiệp đại nhân liệu có ăn mặc trễ nải lao ra cho gã được dịp ngắm đã đời không, kết quả người ta còn mặc nhiều y phục hơn gã.

Gã ngồi trên bức tường âm ẩm nhom nhóp, chào hỏi Ti nghiệp đại nhân: “Đến rồi ạ.”

“Phong cảnh trên tường có đẹp không?”

“Đẹp lắm.”

“Ngắm nghía đã đủ chưa?”

Hách Liên Tranh ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía, đáp: “Chưa đủ.”

“Thế hả?” Phụng Tri Vi khép cửa sổ, “VẬY cứ ngồi ngáy ra đó đi.”

Hách Liên thể tử lắc đầu phản đối- kẻ kia thật chẳng đáng yêu chút nào, thế này thì còn gì là mặt mũi? Lấy tư cách gì bắt ta ngồi lại trên này? Thế tử ta thích đi thì đi, thích ở thì ở.

Gã muốn leo xuống, lại cảm thấy leo trèo trước mặt Cố thiếu gia thật sự rất mất mặt. Thế là gã đạp cả hai chân lên, chuẩn bị dùng tư thế chim ưng tiêu sái cất cánh bay lên từ đầu tường.

Đứng vào khoảnh khắc hai chân dang ra sắp bay mà chưa bay kia.

Cố thiếu gia đột ngột vung tay, bầu trời sáng ngời ánh bạc.

Hách Liên Tranh lập tức hóa đá giữa không trung. ...

Đứng vào khoảnh khắc gã nhấc mông lên, vô số đinh bạc thon dài đã xuyên qua đũng quần dài đặc biệt rộng của gã một cách vô cùng chuẩn xác, rồi ghim vào đầu tường.

Thủ pháp ám khí tối cao, chuẩn xác, tinh vi, xê dịch nhiều lần trong đường tơ kẽ tóc... Những điều này vẫn chưa thể khiến Hách Liên Tranh toát mồ hôi lạnh.

Gã toát mồ hôi, vì có một cây đinh bạc lướt thẳng qua bộ phận cực kỳ quan trọng của gã, ghim vào vị trí cận kề chỗ đó, thiếu điều quệt ra tia lửa.

Cố thiếu gia chỉ cần nhắm chính xác hơn một chút thôi, ung trồng thảo nguyên từ giờ trở đi sẽ thành ung mái thảo nguyên.

Hách Liên Tranh ngáy ra một chập, bấy giờ động tác bay của gã còn đang dang dở, thân thể vừa bay lên, những cái đinh ghim vào quần gã liền kéo lại, cái quần lập tức rách toạt.

Hách Liên Tranh vội vã bịt đũng quần, rơi xuống đầu tường trong vô thức, định nhỏ cổ đại đầu tường che đi bộ phận quan trọng đang hở toang hoác.

Bức tường bên dưới đột ngột lung lay.

Hách Liên Tranh cứ ngỡ đây là ảo giác, nhất định là mình mù đầu rồi. Nhưng sau đó chấn động ngày càng kịch liệt, rồi gã thấy Cố thiếu gia rút một thanh kiếm ngọc, cắt phẳng những mảng tường, xung quanh gã một cách ngay ngắn như cắt đậu phụ, nhẹ nhàng khéo léo, khiêng nó lên trên vai.

Tường xây nên từ đá trát vữa com nẹp(1), vô cùng rắn chắc, bị gỡ hẳn một mảng cũng không vỡ ra. Cố thiếu gia bèn khiêng luôn mảng tường kia lên, trên tường có Hách Liên thể tử tôn quý đang ngồi dạng chân hai bên, khiêng cả người lẫn tường đi thẳng một mạch ra ngoài, như tiết mục xiếc trồng người.

(1) Một loại vữa cổ của Trung Quốc, tạo ra bằng cách trộn com nẹp chín già nhuyển vười vôi, nước và một số thành phần khác. Đây là chất liệu được dùng để xây nên Vạn Lý Trường Thành và vô số lăng mộ Hoàng gia.

Vừa đi vừa thổi còi inh ỏi.

Các học sinh lập tức lao tới trong cơn mơ màng, xếp thành hàng hai bên đường.

Rồi chúng hè nhau dụi mắt, dụi hết lần này đến lần khác, dụi nữa dụi mãi.

Dù có đại thế nào đi chăng nữa, thì sự thật vẫn không thay đổi.

Cổ đại nhân phong thái đẹp đẽ, vừng vàng tiến tới, trên vai khiêng một mảng tường, trên tường là Hách Liên Thế tử với cái quần rách burom phát phơ trong gió.

Thế tử ngồi trên tường cao, không rảnh để mắt tới đám đông ngườ đầu kinh ngạc bên dưới, vội vàng quơ trái gậy phải một hồi, kếp mấy mảnh vải thất lạc từ tung về che vị trí quan trọng.

Cũng đành chịu thôi, vị trí này rất cao, người ta thoáng ngườ đầu lên là thấy hết tron hết trội.

Đám người ngày càng bu đen như kiến, Hách Liên Tranh ngồi trên tường cao liếc thấy Phụng Hạo đang lẩn tránh, vội vàng la to: “Nội đệ, ném cho ta cái quần...”

Cậu em vợ ban ngày còn ôm đùi gã khóc lóc, nhóang cái đã lặn mất tăm

“Hừ!” Hách Liên Tranh hậm hực mắ. “Chẳng đáng xách dép cho tỷ tỷ người!”

Tình hình này thật không ổn, Hách Liên Tranh đảo mắt, xung quanh, đây chẳng phải là điều phố sao? Đường đường là Thế tử, biết giấu mặt đi đâu bây giờ?

Gã nổi máu cùn, chẳng qua là cỏi trường thôi, mọi người đều là nam nhân với nhau, sợ quái gì?

Thế là gã chuẩn bị bắt chấ tất cả vung tà áo đón gió nhảy xuống khỏi bức tường, vận dụng khinh công cấp độ cao nhất lách khỏi trùng vây là xong.

Nhưng khi gã định biến kế hoạch thành hành động, thì chợt phát hiện những cái đinh bạc vốn đang ghim vào quần gã không biết đã biến mất từ bao giờ. Chúng đều tan ra thành một bãi chất lỏng màu bạc bên dưới, dính cực chắc, không những dính chặt đùi, mà dính chặt cả bộ phận then chốt nữa.

Lần này Hách Liên Tranh thật sự không dám cựa quậy- lẽ đâu người bay lên rồi mà cậu em vĩnh viễn ở lại với bức tường, vậy thì hỏng hẳn.

Cho nên gã đành thành thật để Cổ Nam Y khiêng đi, tiến ra đường lớn, băng qua quảng trường, người trên tường cao trở thành trung tâm của vạn người, tấm mình trong vinh quang được muôn người ngưỡng mộ, tiến thẳng đến bên dưới tòa tháp của Chính sử viện.

“Đừng mà...” Hách Liên Tranh chịu thua không chịu nhận tội ngẩng đầu nhìn lên tháp cao, lơ mơ hiểu được ý đồ của Cổ thiếu gia, liền giật mình hoảng sợ.

Cổ thiếu gia bắt đầu leo tháp một cách bình tĩnh.

Y leo một mạch đến đỉnh tháp, trên đó có một sân thượng nhỏ. Cổ thiếu gia đặt mảng tường lên sân thượng, tìm hai tảng đá chống hai bên, rút kiếm, xoẹt xoẹt viết vài chữ trên mảng tường bên dưới Hách Liên Tranh, sau đó không thèm liếc gã lấy một cái, đã đi xuống.

Hách Liên Tranh run lấy bầy trên bức tường đặt ở đỉnh tháp cao mười trượng.

Trông rất giống một đóa hoa sen màu đen thẹn thùng trước cơn gió lạnh...

Mặt tường bên dưới, mấy chữ to đùng phoi ra ngạo nghễ.

“Quần leo tường, điều phố thị chúng!”

Hách Liên Thế tử cũng không thị chúng được bao nhiêu, một chuyện động trời như thế chẳng mấy chốc mà truyền đến tai Tân viện trưởng. Viện trưởng đại nhân tức tốc chạy về từ chỗ biên soạn, đích thân giải cứu Thế tử gia kim quang lấp lóe khí lạnh dào dạt.

Chất keo do cái đinh tan chảy mà thành, thật ra chẳng có gì đặc biệt, từ từ rồi cũng bong ra, ngoại trừ giữ lại mấy cọng lông của Thế tử gia trên tường làm kỉ niệm vĩnh cửu, thì cũng không có gì tổn thương- Phụng Tri Vi hành sự luôn có chừng mực, ngay cả kẻ báo tin cho Tân Từ Nghiễn đến giải cứu cũng do nằng sắp xếp.

Hách Liên Tranh vô cùng hối hận, nếu sớm biết thứ này không đáng sợ đến thế, thì đáng ra lúc ấy gã nên nhảy xuống. Bây giờ thì hay rồi, cặp đùi gã đã bị cả thư viện thương thức.

Cả thư viện thương thức cũng không thành vấn đề, nhưng có sao người nên thương thức nhất lại không thương thức được cơ chứ?

Hách Liên Thế tử cực kỳ chán nản.

Đáng chán hơn nữa là, bắt đầu từ ngày hôm sau, Ti nghiệp đại nhân bèn công bố một bản viện quy cho học sinh dài đến hơn một vạn chữ, cả thầy một trăm tám mới tám điều, phân tích tỉ mỉ, vô cùng chặt chẽ, đập thẳng vào mắt là mấy điều quy định đại loại như “Không được leo tường, không được ngấm cảnh trên đầu tường, không được để lại bất cứ bộ phận thân thể riêng tư nào trên vật dụng công cộng của thư viện, vi phạm một điều phạt nghìn lượng bạc.”

Bởi vậy, Hách Liên Thế tử tiêu tốn mất một nghìn lượng bạc chỉ vì mấy sợi lông của gã bị đóng đinh vĩnh viễn trên đầu tường.

Nhưng bản thân Hách Liên Thế tử vừa bị thị chúng vừa bị lột tiền lại chẳng có cảm giác gì, nam nhi chốn thảo nguyên, chuyện có lớn bằng trời cũng chỉ là ngọn gió thổi qua rừng núi Hồ Trắc, chớp mắt là rửa sạch trơn.

Tường không leo được, gã bèn thành thật đi gõ cửa nhà Ti nghiệp đại nhân, mang theo bên người viện quy một trăm tám mươi tám điều kia, lại còn nghiêm túc rà soát để xác nhận gõ cửa không nằm trong phạm vi xử phạt của viện quy.

Phượng Tri Vi bình tĩnh mở cửa, làm như chuyện đêm đó chưa từng xảy ra, nghe xong mục đích đến của Hách Liên Tranh thì nhú mày.

“Thế tử.” Nàng mỉm cười nói, “Ngụy Ti nghiệp phải tham gia lễ mừng thọ của Thường Quý phi.”

Ấn ý ở trong đó, là Phượng Tri Vi hiển nhiên không thể tham gia.

“Ngụy Ti nghiệp đã phải bù đầu soạn sách, lại bận việc chỉnh đốn thư viện, nên một mời ngã bệnh.” Hách Liên Thế tử lách qua bên cạnh Phượng Tri Vi để vào nhà, nàng quay lại thì thấy gã đã thoải mái ngồi trên sập mỹ nhân, tháo ủng, gác đôi chân to cồ cộ lên bàn đọc sách.

Phượng Tri Vi cực kỳ phẫn nộ, lại hoàn toàn không nói nên lời- nàng vội vã lao ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành.

Cố thiếu gia sạch nhất thiên hạ lại càng bị mùi ủng khủng khiếp đến không tài nào miêu tả được này hun cho toi bởi hoa lá chạy xa nghìn dặm, phi thẳng lên nóc nhà, cảm thấy phải để ngọn gió trên cao tẩy rửa mới xua tan đi cái mùi có thể làm người ta suyết ngạt thở vừa rồi.

Hách Liên Tranh thư thái nằm trên sập mỹ nhân mà Phượng Tri Vi vừa nằm, vui mặt vào cái đệm mềm mại cọt cọt lui, say mê hít hà mùi hương lẩn khuất như có như không kia, thậm chí nữ tử này tuy thay đổi nhiều gương mặt, nhưng thường giả làm nam nhân, chắc chắn không thể tô son điểm phấn. Không biết mùi hương này từ đâu tới, nữ nhi thảo nguyên tuy khỏe mạnh anh dũng, nhưng nếu luận về khí chất phong tư, thì đúng là không có cửa so sánh với nữ tử Trung Nguyên..

Gã say sưa trong mùi hương của Phượng Tri Vi, hoàn toàn quên rằng mấy hôm trước mình còn tỏ ra cực kỳ khinh miệt nữ tử Trung Nguyên.

Khi Phượng Tri Vi hít thở xong xuôi quay về, thì đập vào mắt là cảnh Hách Liên Tranh đang ôm cái đệm trải sập của nàng vò tới vò lui, vò cho vỏ đệm bằng gấm mềm đang phẳng phiu trở nên nhăn nhúm, trong lòng bỗng dưng nổi giận, lạnh lùng nói: “Thế tử, Ngụy Ti nghiệp không ngã bệnh, cũng không cần ngài bố trí cho ngã bệnh. Nếu ngài không muốn phạm vào điều viện quy thứ một trăm tám mươi chín, hay lại bị thị chúng lần nữa, thì tôi khuyên ngài vẫn nên về sớm một chút thì hơn.”

“Ngã bệnh.” Hách Liên Tranh ngẩng đầu, nói vô cùng quả quyết. “Vừa này, tôi tớ trong Ngụy phủ đã đến chỗ biên soạn để xin nghỉ thay Ngụy đại nhân rồi, chỗ biên soạn ngày mai cũng xin nghỉ với Đại học sĩ.”

“Cho dù tôi ‘ngã bệnh’,” Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, cố nén cơn giận dữ, rồi mỉm cười, “Phượng Tri Vi cũng sẽ ốm.”

“Phượng Tri Vi phải đi.” Hách Liên Tranh hình như không phát giác ai kai đã chạm gần đến ngưỡng bùng nổ, gã rung ủng, tràn đầy hào hứng nói, “Vừa này, ta đã xác nhận với bộ Lễ rằng ta sẽ đưa vị hôn thê Phượng Tri Vi tham dự, danh sách đại khái đã được bộ Lễ báo cho Nội các xét duyệt xong rồi.”

Phượng Tri Vi lặng thinh, ngấm ngấm nhìn đăm đăm vào Hách Liên Tranh từ trong bóng đêm, tự hỏi mình phải dùng cách gì mới có thể thủ tiêu nam nhân này một cách êm thấm.

“Cô nhìn ta như thế làm ta thấy kỳ kỳ.” Hách Liên Tranh ngồi dậy, tỏ ra hứng thú, vuốt cằm ngắm nghía Phượng Tri Vi, “Giống như loài xích ung đặc biệt nham hiểm trên núi Bạch Đầu ở thảo nguyên Hồ Luân, nấp trong núi rừng tối om om, rồi bất thành linh bắn ra khỏi ngọn cây, mổ người ta một cú, cực độc, cực hiểm, cực mạnh- ày, nhìn sang đây cho ta xem nào.”

Trên đời còn có một nam nhân mặt dày mày dạn đao thương đâm không thủng đầu muối ngâm không thấm thế này ư!

Phượng Tri Vi chợt phác giác, thật ra Sở vương điện hạ rất dễ nói chuyện, thật ra Tiểu Cố thiếu gia rất dễ dàng ôn nhu, thật ra nam tử trong thiên hạ mặt mũi trông đều khả ái, trước kia đúng là nàng đã đặt yêu cầu quá cao.

“Ta bảo người này, Ngụy Ti nghiệp tốt nhất đừng nên đi.” Hách Liên Tranh chợt thu nét mặt tươi cười, “Với thân phận hiện giờ của người, rất được yêu mến, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Mấy vụ khánh yến trong cung này, các bên có quan hệ phức tạp, chỉ cần thoáng sơ suất không chừng đã rơi vào bẫy người ta. Người phải biết rằng, càng là thứ quý giá mà mọi người khó đoạt, lỡ đâu đến cuối cùng không lấy được, thì kẻ khác sẽ càng muốn phá hủy nó.”

Tiếng Hán của gã không thể nào sánh với những kẻ sĩ uyên bác, nói năng còn hơi lộn, xộn, nhưng ấn ý trong đó lại hết sức rõ ràng. Phượng Tri Vi nghe mà rung mình ớn lạnh, mới nhận ra trước kia mình đánh giá gã hơi sai.

Lần đầu gặp, gã dùng ngón tay gỡ pha lê trên xe ngựa của khuê tú, nàng cảm thấy gã lộ mánh ngang ngược, lần sau gặp, trên kim điện ôm xác xông vào, dưới thêm ngọc ngang nhiên móc gan, nàng cảm thấy gã hung ác mà quyết đoán; lần thứ ba gặp lại, gã đến Thu phủ cầu thân, Tam Chuẩn vì gã mà liều mạng chiến đấu, gã vì Tam Chuẩn mà khảng khái nhận thua, một tiếng tiêu di gọn gang lưu loát, một gói muối mặn không hề đắn đo, nàng lại cảm thấy gã giỏi dùng người và có phong độ của đại tướng, cho đến khi gã leo đến thư viện, nửa đêm leo tường bị bắt đi điều phó thị chúng, gã cũng chỉ cười xòa cho qua, nàng lại cảm thấy khí độ của gã không hổ là nam nhi thảo nguyên. Tổng hợp lại, gã là một nam nhi thảo nguyên khí phách ngút trời, là dạng nam nhi linh hoạt cơ được đuổi được, ai ngờ gã cũng thấu hiểu những tranh đoạt nham hiểm trong triều đình, thấu hiểu những mưu mô tính toán.

Thấy ánh mắt nàng có vẻ sững sốt, Hách Liên Tranh cười cười, trong nụ cười lần đầu tiên để lộ một tia chua chát, sau đó hạ giọng bảo: “Trên thảo nguyên, cũng có tranh đoạt lợi ích...”

Phượng Tri Vi im lặng, trầm nghĩ quyền mưu đầu đá quả nhiên là ở đâu cũng phổ biến như nhau.

Hai người đều rơi vào trầm ngâm, không khí trong phòng trở nên tĩnh mịch. Gió mùa hạ thổi qua cửa sổ khép hờ, thổi bay mái tóc đen của Hách Liên Tranh. Dưới làn tóc đen, đôi mắt kia ngời sáng như lưu ly, màu hổ phách nguyên chất đan xen với sắc tím âm u huyền bí, làm ánh trăng cũng phai màu.

Mà vật áo hở mớ của gã, mớ hồ để lộ lồng ngực màu mật ong nhạt, da thịt trơn bóng. Phong thái uể oải co người trên sập mỷ nhân nhỏ hẹp, giống như một con mèo bụi giấu đi những vuốt sắc.

Nét quyến rũ tràn đầy hương vị nam nhi, mê ly mà cuồng dã.

Phượng Tri Vi hơi mất tự nhiên, nhìn sang chỗ khác, nàng nghe Hách Liên Tranh nói bằng giọng tha thiết khẩn cầu, “Đi theo ta nhé... Danh sách đã báo lên thì không thể sửa đổi, hẳn là cô cũng không muốn tiêu thư Phượng gia lại bị người trong cung chú ý đấy chứ?”

Người thông minh ghê há! Phượng Tri Vi hậm hực tròn mắt với gã, thấy giọng điệu người này tuy khẩn cầu nhưng nét mặt lại không giấu nổi sự đắc ý, trong lòng càng buồn bực hơn.

Nàng tròn mắt lên, sóng mắt lay động, khóe miệng bất giác khẽ cong, thay đi vẻ thanh nhã thường ngày, lại thêm vào mấy phần kiều mỹ. Hách Liên Tranh thấy vậy, trong lòng rung động không kiềm chế nổi, bèn vui vẻ chạy qua, kéo tay nàng bảo: “Tiểu di, trên thảo nguyên của chúng ta có tục ăn com trước kêng, cô xem hay là chúng ta thử một lần...”

“Bịch!”

“Tồm!”

Tiếng trước là tiếng Hách Liên Tranh bị Cổ thiếu gia tóm cổ quăng đi.

Tiếng sau là tiếng ụng của gã văng ra, đập vào đầu gã rồi lại bay tít qua sân, rơi xuống hồ nước trong ngoại viện.

Ba ngày sau, cá trong hồ đều phoi bụng trắng hếu, thê thảm trôi trên mặt nước, nghe đâu là bị chết ngạt...

Qua hai ngày nữa là đến đại thọ năm mươi tuổi của Thường Quý phi. Là em học của Hoàng hậu, sau khi Hoàng hậu hoăng, Thường Quý phi một mình nắm hết quyền hành trong cung, là nữ nhân có thực quyền nhất trong cung suốt bao nhiêu năm qua. Lễ mừng thọ của bà, cung đình tổ chức vô cùng long trọng.

Chính yến tổ chức vào buổi tối, nhưng từ sáng sớm đã phải vào cung mừng thọ. Buổi sáng là người thân trong cung, buổi chiều là các mệnh phụ nội ngoại và những khách mời còn lại. Buổi trưa sẽ ăn mừng thọ ở điện Long Khánh, khách nam và khách nữ chỉ đến tiệc tối mới ngồi cùng nhau, còn những lúc khác đều bố trí tách ra. Phượng Tri Vi nghe kể về nghi lễ phức tạp kia, tự dưng cảm thấy mình vừa leo lên con thuyền hải tặc của Hách Liên Tranh.

Sáng sớm thức dậy ăn mặc trang điểm, Hách Liên Tranh đã phái người đến tặng y phục trang sức từ lâu. Không phải là trang phục dân tộc của Hồ Trác Bộ, mà là váy lụa tơ tằm vô cùng quý báu của Giang Hoài, sắc lam rất nhạt của nước dần dần mờ đi, cho đến gần váy và cổ tay thì biến thành màu trắng tuyết, tựa như sắc lam nhạt khi nhìn qua ánh nắng thấy đường phân cách giữa trời và biển. Bốn góc thấp thoáng những hoa sóng trắng, trong trẻo mà xa xăm, kiểu dáng xiêm áo thì giản đơn mà những món trang sức ở những chi tiết nhỏ lại vô cùng tinh xảo. Thất lung của Đế Kinh đệ nhất tú “Này Nhụy hiên”, trang sức là trọn bộ hải châu quý giá, ngay đến cúc chim trên cổ áo cũng làm bằng ngọc trai Hoàng Hải rất hiếm gặp, màu sắc phù hợp với màu váy áo, tôn nhau lên và hài hòa thành một khối.

Các cô gái trẻ trời sinh đã ưa chuộng những bộ cánh lộng lẫy, gương mặt nghiêm túc của Phượng Tri Vi cũng vì thế mà có phần giãn ra. Nàng vuốt ve chất vải mềm mại kia, trầm nghĩ cái tên đã nhận Hách Liên Tranh trông thế mà lại có con mắt tinh tường đối với y phục của nữ nhân.

Ngoài cửa chợt có tiếng động, nàng quay lại nhìn thì thấy Phượng phu nhân đang tựa vào bên cửa, nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

Phượng Tri Vi nao nao, đây là lần đầu tiên mẹ con nàng gặp nhau sau sự kiện cầu thân lần trước, trong nhất thời dđeu hơi mất tự nhiên. Một lúc sau Phượng Tri Vi mới ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Mẹ có việc gì à?”

Phượng phu nhân chăm chú nhìn con gái đứng đón gió, ánh ban mai rực rỡ buổi sớm chiều lên tay áo màu lam nhạt, đập dềnh như biển. Mà tư thế một nửa gương mặt chìm trong bóng nắng vụn vờ của nàng, lại toát ra vẻ cao quý an tường khiến người ta ngưỡng mộ. Phong thái xuất chúng ngày xưa bị áo thô mặt mộc che khuất, đến sáng sớm nay đột nhiên bùng tinh.

Lòng Phượng phu nhân hơi đau xót... Tri Vi của bà, đáng ra phải phong tư trác tuyệt như thế.

“Mẹ đến nói cho con biết...” Con gái nhìn sang chỗ khác khiến đáy lòng Phượng phu nhân như bị mũi kim đâm nhẹ, vội vàng chuyển chủ đề, “Đệ đệ con đã nhập học thư viện Thanh Minh.”

Không phải nhập học, mà vào làm tôi tớ cho người ta. Phượng Tri Vi cười nhạt trong lòng, nhẹ nhẹ gạt đầu tỏ vẻ đã biết.

“Tri Vi.” Phụng phu nhân nhìn sắc mặt lạnh nhạt của nàng, do dự hồi lâu mới nói: “Ngày đó mẹ không đồng ý đưa nó đến núi Thủ Nam học, là bởi vì...”

Phụng Tri Vi ngoái đầu, chờ bà giải thích.

Đây là người mẹ nàng đã bầu bạn hơn mười năm, bất cứ lúc nào, nàng cũng sẵn lòng cho bà cơ hội để giải thích.

Nhưng Phụng phu nhân chỉ mở miệng, đáy mắt lóe lên một tia đau khổ mà người ta không dễ nhìn ra, rốt cuộc vẫn chẳng nói nên lời.

Phụng Tri Vi nở một nụ cười tự trào.

Không nói thất vọng, bởi nàng đã thất vọng quá nhiều lần.

“Chuyện này con đã biết rồi, mẹ không có việc gì khác cần căn dặn chứ?” Nàng hỏi còn khách khí hơn xưa.

Phụng phu nhân mím môi, do dự giây lát rồi nói: “Cũng không có gì, nhưng con tiến cung, nếu gặp Trần ma ma bên cạnh Công chúa Thiệu Ninh thì hãy nhớ hỏi tawm bà ấy giùm mẹ. Bao năm không gặp, mẹ rất nhớ bà ấy.”

Phụng Tri Vi nhú mày, nàng lại không muốn thấy Thiệu Ninh.

“Với thân phận này của con,” Nàng khách khí đáp, “Không dễ có dịp trò chuyện riêng với Công chúa, nhưng nếu gặp được thì con nhất định sẽ giúp mẹ thăm hỏi bà ấy. Vị Trần ma ma này, là bạn cũ của mẹ phải không?”

“Không phải...Phải” Phụng phu nhân dường như đang xuất thần, tâm trạng bất an đáp một câu không phải, rồi lập tức bưng tỉnh mà chữa lại. Phụng Tri Vi cau mày nhìn bà đắm đắm, Phụng phu nhân bỗng nảy sinh một tia bối rối, vội vàng nói: “Y phục của Hạo nhi còn chưa chuẩn bị tươm tất, mẹ đi đây.”

Phụng Tri Vi dõi mắt nhìn theo bóng dáng bà vội vã rồi xa, cảm thấy trong nửa năm nay, hình như mẹ lại già thêm một chút. Tấm lưng kia hơi còng xuống, cứ như bị vô vàn tâm sự đè nặng.

Nàng khe khẽ thở dài, không muốn nghĩ nhiều nữa.

“Ngắn gọn chuyện gì thế?” Sau lưng có người cười hỏi, giọng điệu rất quen thuộc.

Phụng Tri Vi quay đầu, Hách Liên Tranh đang đứng trước cửa, dưới ánh mặt trời. Hôm nay gã không mặc trang phục chính thức của vương tộc thảo nguyên mà lại ăn vận phục sức của nam tử quý tộc Thiên Thịnh, một bộ trường bào màu lam nhạt giống nàng, cài ngọc quan màu xanh thẫm, phong thái sáng láng, rực rỡ như một viên đá quý cỡ bự biết đi.

Hách Liên Tranh nhìn nàng, trong tích tắc đáy mắt gã lóe lên một tia kinh diễm, sau đó cười bảo: “Cục cung, không ngờ cô ăn diện vào trông cũng bắt mắt ghê.”

Phụng Tri Vi xoa xoa gương mặt vàng vọt hàng mày rù của mình- mắt người mù hay sao mà không nhìn ra dung mạo “tuyệt tục” của tiểu di người?

Hách Liên Tranh mặt mũi hớn hở, nhìn Phụng Tri Vi từ đầu đến chân. Gã không hề cảm thấy Phụng Tri Vi mặt vàng mày rù này có chỗ nào khó coi, trong mắt gã, mặt vàng ấy à? Cái đó gọi là sáng loáng như vàng! Mày rù? Đó là tướng sống thọ trời sinh! Dù sao thì bất kể người ta nói gì, gã vẫn cảm thấy tiểu di mặt vàng nhà mình rất thú vị, cực kỳ thú vị.

“Đi thôi.” Hách Liên Tranh đến kéo nàng.

Phụng Tri Vi bỗng lách người, tránh khỏi gã.

“Thế tử, có điều này tôi phải nói rõ với ngài trước.” Nàng bình thản nói. “Chuyện này ngài tiền trăm hậu tấu, hôm nay vì ngài mà tôi buộc lòng phải lấy thân phận này vào trong cung dự tiệc. Nhưng tôi cảnh cáo trước, như thế không có nghĩa là tôi đồng ý với ngài, lại càng không cho phép nó xảy ra lần thứ hai.”

Hách Liên Tranh nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: “Hiểu mà, hiểu mà, nữ tử Trung Nguyên các cô coi trọng nhất là danh phận. Cô không thấy ta viết ‘vị hôn thê’ trên danh sách sao, nếu ta thật sự không để tâm đến cô, thì đã sớm viết là Thế tử phi rồi.”

“Tôi không thích thịt dê, cũng không có hứng hầu hạ mười vị chủ mẫu.” Phụng Tri Vi cười nhẹ, “So với làm một trong số những cơ thiếp của thảo nguyên vương, tôi thà làm chủ mẫu trong một gia đình bình thường ở Đế Kinh.”

“Biết đâu cô có thể tiến thêm một bước thuyết phục ta, khiến ta cam tâm tình nguyện phá bỏ lệ thường của vương tộc thảo nguyên, chỉ cưới một vị Chính phi là cô.” Hách Liên Tranh hai tay chống gối, nhìn nàng bằng ánh mắt lấp lánh, “Mỹ nhân, hãy dụng tâm với ta hơn một chút.”

“Đại vương, vậy cũng được thôi.” Phụng Tri Vi cười, đi đằng trước, “Đội khi ngài đủ sức khuất phục tôi đã.”

Hách Liên Tranh đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng mảnh mai mà kiên quyết của nàng, sự hứng thú trong đôi mắt lại càng thêm đậm- rõ ràng câu nói này nghe có vẻ cuồng vọng, nhưng nói ra từ miệng nàng lại mang sức mạnh khiến người ta không dám khinh thường.

Trong thân thể mảnh mai của nàng, dường như chứa đựng sự uyên bác và kiên cường mà người thường khó bì kịp, ngấm ngấm tỏa sáng trong đêm.

Lên xe ngựa Hách Liên Tranh an bài, có hai thị nữ nhỏ nhắn bước tới hầu hạ. Phụng Tri Vi rút kinh nghiệm, hôm nay không dám mang theo Cổ Y Y cái trang nữa, nên nàng đã bóc vài cân hồ đào để an ủi Y Y nhà nàng.

Cổ thiếu gia ngày nào cũng ăn rất nhiều hồ đào, nhưng đều ăn theo lần, mỗi lần tuyệt đối chỉ ăn tám quả, giống như thói quen ăn thịt của y vậy. Ăn xong tám quả, một lúc sau lại ăn thêm tám quả, số lượng mỗi ngày nhất định phải là bội số của tám.

Để lấy lòng Cổ Y Y nhà mình, Phụng Tri Vi đem chia đều hết số hồ đào, treo thành từng túi từng túi nhỏ trên thắt lưng Cổ thiếu gia. Thế nên các học sinh trong thư viện Thanh Minh chỉ cần nghe tiếng hồ đào va chạm vào nhau, là biết ngay Cổ đại nhân cuồng ma che lóa mắt đã đến.

Xe ngựa đi được nửa canh giờ, dừng lại trước cửa cung, cung nữ bên trong ra đón Phụng Tri Vi lên chiếc kiệu nhỏ đưa vào nội cung, còn Hách Liên Tranh thì được nội thị đưa đến ngoại đình.

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Hách Liên Tranh đã vội vàng xuống ngựa, cấp tốc chạy ra đằng trước xe rồi chìa tay. Hành động này khiến những quan viên nội thị lui tới xung quanh đều dừng chân lại ngó, không biết tiểu thư nhà ai lại khiến Thế tử xưa nay ngang ngạnh phóng túng phải để tâm đến thế.

Màn xe vén lên, một bàn tay đưa ra, trắng mịn, mảnh mai, được ánh nắng chiếu vào, trông tinh tế đến gần như trong suốt. Trên ngón tay thon dài không đeo trang sức, chỉ có một viên hải châu cực lớn màu xanh thẫm, tỏa ra ánh hào quang thâm trầm lắng đọng, tôn lên vẻ thanh khiết và tinh tế của bàn tay kia.

“Đẹp thay! Bàn tay búp măng!” Một vị Thứ cát sĩ của Hàn Lâm viện lắc lư cái đầu ngâm nga.

Nói tiếp bàn tay ngọc ngà là một dải tay áo màu lam nhạt, màu lam cực nhạt như mặt biển phẳng lặng nổi lên những bọt sóng trắng xóa dưới ánh nắng mặt trời lúc hùng đông, không có châu ngọc trang sức dư thừa, thanh nhã mà cao quý.

“Đẹp thay! Xiêm áo như hoa!” Một vị Học sĩ Xuân Thân điện lắc lư cái đầu ngâm nga.

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút, cửa cung rơi vào thinh lặng trong khoảnh khắc.

Vài con ngựa phi đến như bay, dừng vó trước cửa cung, lại chẳng ai chú ý.

Hách Liên Tranh đôi mắt lấp lánh, khoe miệng tươi cười, dặt bàn tay mỹ lệ kia, khiến mọi người bất giác ngậm ngùi thờ dài.

Người ngồi trong xe bước ra, dưới ánh nắng mờ khuất, bóng dáng nàng cực kỳ mảnh mai tha thướt, đường cong tinh tế như mỹ nhân cô(1), cũng như bàn tay ngọc ngà kia, nó không để người ta thất vọng.

(1)những chiếc bình lọ thắt eo ở giữa, trông giống vòng eo của mỹ nhân nên gọi là mỹ nhân cô.

“Đẹp thay! Dáng dấp tuyệt diệu!” Hồ Đại học sĩ đi ngang qua cũng dừng chân lại, đứng bên Thứ cát sĩ Hàn Lâm viện và Học sĩ Xuân Thân điện, cùng nhau lắc lư cái đầu.

Mọi người lại thờ dài không rõ là thứ gì.

Hách Liên Tranh dương dương đắc ý.

Mỹ nhân được Hách Liên Tranh diu xuống xe, mọi người nhìn cảnh này, cảm thấy dường như bước chân nàng cũng hết sức nhẹ nhàng khéo léo, phong vận tuyệt vời.

Thế rồi mỹ nhân ngẩng đầu lên.

“À ừm...”

Trước là một chữ “á” kinh ngạc, sau đó nhận ra mình thất lễ, bèn vội vàng swuar thành một chữ “ừm” lấy lệ.

“Thương thay! Dung nhan!” Ba lão già say mê truy tìm những tạo vật đẹp đẽ, phẩy tay áo đánh “phật” bỏ đi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Phong thái mỹ lệ nhường ấy, có sao lại đi với gương mặt vàng vàng, chân mày hơi rủ xuống, tướng mạo y chang kẻ sa cơ lỡ vận?

Đáng tiếc đáng tiếc, lãng phí lãng phí.

Hách Liên Tranh không hề bị ảnh hưởng, gãi vẫn đưa tay ra đỡ ống tay áo của Phụng Tri Vi tựa như đang nâng niu một báu vật, đưa nàng đến chỗ đặt kiệu vào cung.

Phụng Tri Vi đã sớm nghe trọn phản ứng của mọi người, nhưng nàng cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt- người đời ngu dốt, không phân rõ xấu đẹp. Có thể

gạt đi thành kiến về bề ngoài như Hách Liên Tranh, liệu có mấy người?

Nhưng mới đi được vài bước, chợt có cảm giác lưng mình bị kim châm.

Nàng ngoái đầu, liên bất gặp Ninh Dịch đang chấp tay đứng cách đó không xa, đưa đôi mắt hững hờ quan sát.

Ánh mắt y không hề đặt vào nàng, mà dừng lại trên bàn tay Hách Liên Tranh đưa ra diu nàng. Trong nháy mắt ấy Phụng Tri Vi bỗng nảy sinh ảo giác, dường như ánh mắt kia có gì đó rất sắc bén, sắc bén như dao.

Nàng vừa ngoái đầu, ánh mắt của Ninh Dịch cũng nhẹ nhàng rời đi, rơi vào khoảng không. Phụng Tri Vi cười cười, cũng nhìn đi chỗ khác.

Ngồi lên kiệu đi vào cung, trước tiên vào học lễ nghi trong thiên điện, sau đó đi theo tốp vào bái kiến Thường Quý phi. Quý phi nương nương đoan trang sang quý, thoát nhìn dung mạo còn chưa quá bốn mươi tuổi, nhưng lớp phấn son dày cũng không che nổi vẻ mặt nhọc nhằn trên đôi mày khóe mắt, xem ra phải cai quản hơn mười năm trong cung mà không gục ngã cũng là một chuyện cực kỳ hao tổn tinh lực.

“Vị này chính là Phụng Tri Vi tiểu thư đúng không?” Phụng Tri Vi đứng tít cuối hàng mà chẳng hiểu sao Thường Quý phi vẫn nhìn thấy, mỉm cười gọi nàng đến gần.

Phụng Tri Vi gục đầu ai oán thờ dài, đến khi ngẩng đầu lên đã kịp nở một nụ cười ôn tồn, vận dụng lễ nghi hoàn hảo nhất mà nàng vừa học được sáng nay, thông thả cất gót sen đi tới, bỗng chốc cảm thấy ánh mắt bốn phía đổ dồn vào mình, mỗi ánh mắt đều chứa đầy ẩn ý.

Thường Quý phi mỉm cười ngắm dáng nàng đi, cảm thấy cô gái này lễ nghi rất đẹp rất khí chất rất khá, đến khi bất ngờ nhìn rõ gương mặt nàng, bà mới thoáng giật mình. Nhưng những quý nhân trong cung như bà đã sớm luyện cho mình sự thâm trầm tiết chế, lập tức lấy lại dáng vẻ bình thường, kéo tay Phụng Tri Vi niềm nở trò chuyện vài câu. Sau khi bày tỏ xong sự coi trọng đối với Hồ Trắc thể tử, bà liền buông tay, lập tức thu xếp cho mọi người đến thiên điện ăn mi粥, lại triệu các mệnh phụ nội ngoại đứng tuổi và có sắc phong vào nội điện chuyển trở. Với thân phận của Phụng Tri Vi thì hiển nhiên không nằm trong số này, đành phải chân ngán ngồi lại trong thiên điện.

Trong thời gian đó nàng thấy Công chúa Thiệu Ninh ăn vận lộng lẫy bước vào, cung nữ trong cung Thường Quý phi vừa thấy nàng ta lập tức mỉm cười nghênh đón, xem ra hai bên rất quen thuộc. Phụng Tri Vi nhớ lại, Thiệu Ninh là con của Hoàng hậu, Thường Quý phi cũng coi như dì của nàng ta.

Nàng ngồi đó ăn mì, trong lòng thầm nghĩ vừa rồi khi mình yết kiến Thường Quý phi, trong ống bút bên cạnh ghế của bà có hai chú khi nhỏ, chắc hẳn chính là đôi bút hầu Ngũ hoàng tử đưa ra ngày ấy. Nhưng không biết do trong điện thiếu ánh sáng hay vì lý do nào khác, mà màu lông của hai chú khi nhỏ kia vốn rực rỡ sắc vàng, hình như đã xỉn đi một chút.

Nàng ngồi đó trầm tư, người ta lại đang ngắm nghía nàng, ngắm nghía xiêm y hoa mỹ của nàng, xem hết một lượt lại đảo quanh một vòng trên mặt nàng, ánh mắt trùng trùng, mang theo sự mỉa mai dữ dội.

Phụng Tri Vi một mực vờ như không nhận ra- ánh mắt không thể giết người, chỉ sức mạnh là có thể.

“Đây là Phụng Tri Vi tiểu thư đây ư?” Vẫn có người không nhận nổi, mỉm cười ngồi sát cạnh nàng, “Trông mặt mũi lạ hoắc.”

Phụng Tri Vi liếc nhìn tiểu thư lộng lẫy sang trọng này, hình như là tiểu thư của phủ quốc công nào đó? Không có hứng nhớ rõ.

Nàng mỉm cười, khe khẽ gạt đầu, dẫu vẫn không ngừng gật, tỏ ý mình đang ăn mì rất chăm chú.

Tiểu thư kia thấy nàng không đáp lời, gương mặt không giấu nổi giận dữ, hừ lạnh, một người khác cùng đi với cô ả lập tức tiếp lời: “Dĩ nhiên là lạ mặt rồi, Phụng Tri Vi tiểu thư ở Thu phủ, e là không có cơ hội nào để tiến cung thì phải?”

“Cũng đúng.” Có người sán lại gần, cười khê, “Có vị Thu đại cô nãi nãi kia ở đó, Phụng Tri Vi tiểu thư muốn tiến cung, chỉ e cũng không dễ dàng đến thế.”

Phụng Tri Vi liếc cô ả, tiểu thư kia bất gặp ánh mắt của nàng, lập tức co rúm người, ý cười đông cứng lại trên mặt. Sau đó lại thấy Phụng Tri Vi kéo bát mì của mình ra xa một chút, thân nhiên nói:

“Vị tỷ tỷ này, phiền tỷ cười nhẹ nhàng một chút. Phấn trên mặt tỷ rơi hết vào bát mì của tôi rồi.”

“Ngươi...” Cô ả kia cứng họng líu lưỡi, gương mặt xinh đẹp rạng rỡ trong nháy mắt đã trở nên xanh mét.

“Các vị tiểu thư xin hãy tự trọng!” Chợt có giọng nữ chín chắn truyền tới, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, mới thấy một vị ma ma trung niên không biết đã đứng trước cửa điện từ bao giờ, vận một bộ cung trang màu thiên thanh, khí độ trang nhã. Bà nhìn mấy vị tiểu thư khuê các gây chuyện kia, gần giọng nói, “Trong cung không phải là chỗ bàn tán chuyện thị phi của người ta, xin các vị tiểu thư ngừng lại.”

Trong điện im bất, ma ma kia tiến lên mấy bước, ngắm nghía Phụng Tri Vi, đáy mắt liếc qua một tia cười, rồi đột ngột xoay người bình tĩnh nói với mấy chục người trong điện: “Cô nãi nãi Thu gia là đệ nhất nữ kiệt của hoàng triều Thiên Thịnh ta. Năm đó Thiên Thịnh ta còn chưa lập quốc, đại tướng dưới trướng bệ hạ là Ân Chí Lượng đã trở giáo tại trận trong chiến dịch ải Thiên Thủy, khiến quân ta thảm bại. Sau đó lại chết thêm mấy vạn người trong trận chiến ở Hồ Dã, lão tướng quân Thu Chấn tử trận, đại quân tháo chạy hơn mấy mươi dặm, Ân Chí Lượng thừa cơ đề nghị muốn chia đều cương vực với triều đình ta. Bấy giờ các tướng liên tiếp bại trận, mất hết sĩ khí, bệ hạ cũng có ý muốn nhượng bộ, chỉ có cô nãi nãi Thu gia lâm trận không lùi, cỡi giáp trụ trên xác phụ thân khoác lên người mình mà ra trận, một trận đánh bại quân phản nghịch, ba trận đẩy lùi Ân quân mấy trăm dặm. Sau là thân nữ nhi mà được phong làm Nguyên soái, gây dựng Hòa Phụng quân, dẫn mười vạn dũng sĩ đuổi thẳng cô Ân Chí Lượng ra khỏi trung tâm của Trung Nguyên,

cuối cùng họ Ân lập ra nước Tây Lương, từ đó trở đi phải ru rú trong xô hoang dã ấy, không còn sức lực mà tranh thiên hạ với triều đình ta. Nhân vật khiến nữ nhi trong thiên hạ tự hào như thế, công tích huy hoàng định quốc an bang như thế, há lại đến phiên đám con gái ngồi hưởng phúc của bậc cha chú, cả ngày thêu hoa trong khuê phòng, nhàn hạ rảnh rỗi ghen tuông tị nạnh như các cô tùy ý bình phẩm?”

Một tràng tuân ra lưu loát sang sảng, cả căn điện lạnh ngắt như tờ. Phụng Tri Vi nghe bà kể, đôi mắt lấp lánh- nàng chỉ biết mẹ đã trải qua những chuyện phi phạm trong dĩ vãng, nhưng lại không biết tường tận, đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe kể về sự tích năm xưa của mẹ một cách rõ ràng như thế. Vị ma ma này xem ra rất hiểu chuyện năm ấy, nghe giọng nói và nhìn sắc mặt bà, lại nhìn đến dáng vẻ phục tùng của các tiểu thư kiêu căng này, thì có lẽ cũng không phải một cung nhân bình thường.

Có lẽ đây chính là vị ma ma bên cạnh Công chúa Thiệu Ninh mà mẹ muốn nàng thăm hỏi giùm. Nàng vẫn còn nhớ mang máng, vị ma ma này là nhũ mẫu của Thiệu Ninh, hầu hạ nàng ta từ nhỏ đến lớn. Thiệu Ninh có địa vị cao quý trong cung, vị ma ma này hiển nhiên cũng được người ta tôn trọng.

“Đa tạ ma ma.” Phụng Tri Vi đứng dậy, sửa sang xiêm áo rồi thì lễ.

Nàng vừa đứng lên, tiểu thư bên cạnh từng làm khó dễ lúc trước đột ngột nghiêng người, sau đó “ào” một tiếng, bát mì trên bàn trước mặt Phụng Tri Vi bị cô ả hất tung, nước dùng mì lập tức vấy đầy lên váy áo Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi còn chưa kịp phản ứng, cô ả kia đã hét ầm rồi nhảy dựng lên, nghẹn họng nhìn mặt bàn lênh láng nước- vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Có sao mình bỗng dưng cảm thấy thất lưng mềm oặt, sau đó lại nghiêng người sang đập vỡ bát của người ta?

Mình đang định tạ lỗi với cô nương Phụng gia này, vừa hay tạo ấn tượng tốt trước mặt Trần ma ma, sao lại xảy ra chuyện này chứ?

Tiểu thư kia ngậy ra tại chỗ, Phụng Tri Vi lại nâng gấu váy dơ bẩn, nếu máo nói: “Vị tỷ tỷ này, tiểu muội đã làm gì đắc tội với tỷ? Tỷ làm thế, muội biết phải làm sao... làm sao...” Nàng giận dữ đến run rẩy toàn thân, hình như đã nghẹn ngào không nói nên lời.

Cung nhân trong điện đều nhìn mấy cô ả kia bằng ánh mắt không đồng tình, có người vội vàng đến chính điện bẩm báo. Cô ả “gây họa” kia run rẩy hồi lâu, nhìn dáng vẻ cực kỳ tủi thân của Phụng Tri Vi, bỗng dưng “hu hu” bật khóc còn tủi thân hơn.

Cô ả vừa khóc, Phụng Tri Vi lại ngừng khóc, lập tức nghiêm nghị nói: “Đây là chốn nào, giờ là lúc nào? Đại thọ của nương nương, mà cô dám khóc trên điện?”

“Người đâu, mời các vị tiểu thư về phủ từ mà khóc!” Đại ma ma trong cung Thường Quý phi vừa tới, vừa nhìn thấy cảnh này, lập tức nổi giận cau mày, không thêm nhiều lời lập tức tổng cổ mấy người ra ngoài.

Phụng Tri Vi mỉm cười đứng nguyên tại chỗ, ai oán nâng váy thờ dài. Trần ma ma nhìn nàng.

Trong ánh mắt thấp thoáng ý cười tán thưởng, chậm rãi nói: “Phụng tiểu thư, chỗ tôi có mấy bộ xiêm y thời trẻ trông rất hợp với cô, nếu cô không chê thì chờ ngại đi thay áo, để tránh thất lễ trọng thọ yến buổi tối.”

Phụng Tri Vi chỉ chờ câu này, lập tức cảm tạ rồi theo Trần ma ma rời điện. Trên đường đi, Trần ma ma đi trước từ đầu đến cuối không hề ngoái lại, sống lưng thẳng tắp. Một ma ma trong cung đình, mà dáng điệu khí chất còn hơn mấy phần đám phu nhân được sắc phong kia.

Mãi đến khi bước vào Ngọc Minh cung của công chúa, thay xiêm y trong phòng bên của trác viện, Phụng Tri Vi mới thì lễ: “Gia mẫu nhờ Tri Vi hỏi thăm ma ma, đa tạ ma ma vừa rồi đã lấy lại thanh danh cho gia mẫu.”

“Dù gì ta cũng đã được gặp cháu.” Trần ma ma không còn vẻ lạnh nhạt vừa rồi, bà cầm tay Phụng Tri Vi, ánh mắt động lại trên đôi mày nàng vẽ cho rườm rà, lúc này mới gật đầu hỏi: “Cháu và mẹ có khỏe không?”

Phụng Tri Vi trầm nghĩ, rõ ràng là bạn thân của mẹ, sao vị ma ma này có vẻ còn quan tâm đến mình hơn vậy? Rồi bà cẩn thận hỏi thăm tình hình Phụng Tri Vi phu nhân, lại hỏi về nàng và đệ đệ, nàng trả lời từng câu một, Trần ma ma tỉ mỉ nghe xong, vỗ tay nàng nói: “Cháu về thưa lại với mẹ, mấy năm nay vất vả cho bà rồi, xin bà chớ lo nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đều ổn cả.”

Lại đắm đắm nhìn nàng, sắc mặt đã hơi ngẹn ngào: “Cháu rất tốt.”

Hai câu nói này, Phụng Tri Vi nghe sao cũng thấy kì quái, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười đồng ý, lại chối khéo ý tốt của Trần ma ma muốn đưa nàng về chỗ Thường Quý phi, nói rằng lúc này trở về ngồi trong điện cũng chỉ tổ bức bối, chi bằng ngồi lại trong ngự uyển đằng trước, lát nữa hẵng đi. Trần ma ma cũng không ép nàng, cứ để nàng đi.

Ngự uyển trong hậu cung Thiên Thịnh rất rộng, Phụng Tri Vi rơi vào suy tư, dần dần đi sâu vào bên trong, vòng qua vài tòa núi giả, chợt thấy sau núi giả có một cái giếng, cảm thấy hơi quái lạ.

Nàng ngồi xuống bên mép giếng, chậm rãi xoa lên những tảng đá xung quanh. Bề mặt đá có vài vết mài mòn, nhưng xem ra chúng đã có từ lâu.

Nàng ngoảnh đầu nhìn quanh, thấy bốn phía không người- nơi này vốn rất vắng vẻ, ít người lai vãng- bèn bám vào thành giếng mà bò xuống.

Bò đến một chỗ sâu bằng thân người, nàng đá mũi chân, quả nhiên đá trúng một chỗ lõm. Nàng khẽ nhấn lên chỗ lõm ấy, đá trên thành giếng di chuyển, lộ ra một cánh cửa.

Một mùi ẩm mốc thoang thoảng bay ra, Phụng Tri Vi ngửi kĩ, không thấy có gì lạ.

Qua các triều đại các đời vua, hoàng cung thường có những địa đạo; mà khi thời đại thái bình kéo dài, có một vài địa đạo dần dần mất đi tác dụng, bị chôn vùi không ai nghe đến nữa, có lẽ địa đạo này cũng vậy. Phụng Tri Vi không định hấp tấp chui vào ngay- ai biết đầu bên kia dẫn tới nơi nào? Lỗ đầu là chính điện của Thường Quý phi? Lỗ đầu là dưới ngự tọa của Hoàng đế? Nàng còn chưa chán sống.

Nhưng sắc trời đột ngột tối sầm, chỉ nghe tiếng rào rào, trong nháy mắt trời đã đổ mưa.

Phụng Tri Vi thâm kêu xui xẻo rồi, đảo mắt nhìn ra xung quanh thì mái đình gần nhất cũng cách đó mấy chục trượng, chạy được qua đó xiêm áo cũng đã ướt đẫm. Nàng cúi đầu, thấy địa đạo kia cũng coi như sạch sẽ, chỉ bằng vào đó tránh mưa trước.

Nàng chậm chậm tiến vào, địa đạo dài nhưng hẹp, hình như nó không được dùng vào việc gì quan trọng. Mùi bùn đất xung quanh chậm rãi ngấm vào, Phụng Tri Vi cảm thấy nơi này đã nhiều năm không người lai vãng.

Đi được một chặp, ánh sáng trước mặt dần dần mạnh lên, Phụng Tri Vi vô cùng kinh ngạc- lẽ nào đầu bên kia không bị bịt lại? Không sợ bị người ta phát hiện ra sao? Đồng tai lên nghe ngóng, ngoại trừ tiếng mưa rơi nghe lảng lảng thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác, có thể khẳng định đầu bên kia không phải cung Quý phi náo nhiệt hoặc là chính điện hoàng cung.

Nàng lại tiến thêm một bước, bỗng trước mặt trở nên rộng rãi sáng sủa, giữa quảng sáng, một mỹ nhân ăn mặc kỳ lạ tiến thẳng về phía nàng.

Nàng ta vạt áo phơ phất, mặt mày tinh nhã, hơi nghiêng người về phía trước, dải lụa tơ tằm bay lượn như người trong tiên cung.

Phụng Tri Vi giật mình dừng bước, nghĩ không ra có sao ở đây lại có người đứng ngoài cửa đón tiếp. Bản năng mách bảo nàng chạy trốn, rồi lại cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, quay lại ngắm kĩ vài lần, mới phát hiện thân thể nữ tử từ kia nửa trong nửa đục, tư thế không hề biến đổi, thì ra nàng ta là một pho tượng ngọc thủy tinh khảm trên vách tường.

Có điều tay nghề điêu khắc tinh xảo tuyệt luân, từng sợi tóc đều tạc ra cảm giác phiêu dật tung bay. Vừa thoát ra khỏi địa đạo tối om đã rơi vào quảng sáng hỗn loạn, sẽ rất dễ khiến người ta nhìn lầm.

Pho tượng này dường như là vô giá, lại đặt ở cửa ra của địa đạo này, xem ra thật sự có chút quý dị.

Phụng Tri Vi tiến lên vài bước, sau lưng bức tượng mỹ nhân kia là một khối thủy tinh lớn, xuyên qua khối thủy tinh có thể lờ mờ nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, nào cây cối sum suê, nào cầu vòm nước chảy. Có một góc mái cong nhô ra, rủ xuống một chiếc chuông vàng chuyển màu đen, xem ra là một gian cung thất, có điều tất cả cảnh vật đều toát ra vẻ suy tàn tĩnh mịch.

Đứng trong đây không nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, con mưa bụi dày về những đường ngang xé toạc trên mặt thủy tinh trong suốt. Nấp trong địa đạo, xuyên qua bóng tối tĩnh lặng nơi đây, nàng ngắm con mưa hoang hoải ngoài đó, tựa như cách một tầng “Tiền Trần kính” xa xôi trong truyền thuyết, ngắm những việc đã phui bụi trong ký ức từ lâu, chuyện xưa đã ngả vàng, mỹ nhân sớm già nua, đầu đó vang lên tiếng hồ cầm ai oán, một giấc Nam Kha(1).

(1)Giấc Nam Kha: Chuyện kể rằng Thuần Vu Phần nằm mơ thấy mình đến nước Đại Hòe, thi cử đỗ đạt, lấy được Công chúa, trở thành Thái thú một vùng, nhưng về sau thua trận mất đất, bị tước hết phẩm vị trở thành thường dân, đúng lúc ấy chàng tỉnh dậy và thấy mình nằm dưới gốc hòe cạnh một tổ kiến lớn, cuộc đời đầy thăng trầm vừa rồi chỉ là một giấc chiêm bao. Về sau điển cố giấc Nam Kha được dùng để chỉ sự hư ảo của cuộc đời cũng như vinh hoa phú quý.

Đáy lòng Phụng Tri Vi chợt trào lên cảm giác thê lương không tên.

Rồi nàng chợt thấy có người thông thả đi tới, giữa cơn mưa như trút nước y không che ô không khoác áo to, bước lên cầu vòm với phong thái tựa du hồn.

Người ấy ngần ngừ đứng trên cầu giữa cơn mưa, mưa rào trong chớp mắt đã thấm ướt vạt áo, chảy xuống từ kim quan, lần theo mái tóc đen nhánh, ngấm vào chân mày tóc mai. Hàng mày kia đen như bóng tối, tồn lên đôi mắt âm u, gương mặt hơi tái, vẻ đẹp và nét lạnh lùng đến kinh tâm động phách.

Mưa rơi lặng lẽ, người ấy đứng trong mưa, gió không cuốn nổi ống tay áo ướt đẫm, một đóa hoa tàn trên gấu áo run rẩy rơi xuống.

Phụng Tri Vi bất giác chia tay ra, dường như muốn kéo người này chợt trốn khỏi cơn mưa rét căm căm kia, nhưng chỉ chạm vào vách thủy tinh buốt giá.

Người đứng trên cầu cũng đã chậm chậm quỳ xuống.

Y quỳ gối trong mưa, hướng về cung thất đằng kia, đôi môi mấp máy, thì thảo gọi hai chữ.

“Mẫu phi.”

Dưới cơn mưa tầm tã, người kia quỳ gối giữa mặt đất lạnh giá, nhìn về phía cung ngọp hoa tàn trong gió muộn mưa buốt, khẽ khàng gọi tên người quan trọng với y nhất trên đời, mà trong lòng lại hiểu rõ mình vĩnh viễn sẽ không được hồi đáp.

Cách một bức tường, là hoàng cung rực rỡ gấm hoa, vui vẻ náo nhiệt tưởng chừng gần trong gang tấc, mà với y lại xa tận chân trời.

Phượng Tri Vi đôi mắt từ xa nhìn ngắm bóng hình người kia, chợt thẳng thốt nhớ lại y mà nàng đã gặp mấy ngày nay, lạnh lùng, thâm trầm, sắc bén, một người mà có hàng nghìn bộ mặt, biến ảo không ngừng, nhưng chưa bao giờ thấy y bi thương như lúc này.

Phượng Tri Vi lặng lẽ lùi lại một bước.

Nàng biết, có dạng người chỉ cho phép bản thân xuất hiện trước mắt người khác trong hình ảnh rực rỡ lóe mắt, mà không muốn bị người ta thấy phần hoa tan biến sau lưng mình.

Nàng vốn đứng ở trước vách thủy tinh, không biết phải mở ra bằng cách nào, bước lùi này vừa hay lùi vào trong lòng mỹ nhân thủy tinh kia. Không biết chạm vào chỗ nào, cánh tay mỹ nhân kia bỗng dừng động đậy, sau đó vách thủy tinh lặng lẽ trượt ra.

Phượng Tri Vi ngoái đầu, thấy mỹ nhân thủy tinh đã đổi tư thế, hai tay ôm quanh người, vầng trán hơi nghiêng, mấy phần kiều diễm mấy phần quyến rũ.

Nàng ngậy người, mơ hồ cảm thấy thiết kế có phần thô tục, mỹ nhân thủy tinh trang nhã cáo quý là vậy, mà tư thế này xem ra thật sự có chút khinh nhờn.

Vách thủy tinh mở ra, Phượng Tri Vi mới phát giác trong này là một ngọn núi giả, trên mặt thủy tinh quay ra ngoài quét một lớp màu lục nhạt, phẳng phất như màu rêu xanh, khi nhìn từ bên trong ra bên ngoài sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng nhìn thoáng qua từ bên ngoài lại rất dễ coi nó là vách núi giả, chẳng trách Ninh Dịch đứng trên cầu không phát hiện ra nàng.

Trong khoảnh khắc vách thủy tinh trượt ra, rốt cuộc Ninh Dịch cũng có linh cảm mà quay lại.

Mưa rơi như mảnh, y đứng trên cầu ở bên kia tấm mảnh, nhìn nàng.

Mưa bay như tơ, nàng đứng dưới cầu ở bên này tấm mảnh, ngẩng đầu nhìn lại.

Sắc nước dột dục dột nghiêng, tựa như tâm tình miên man lúc này.

Nếu ánh mắt hóa thành sợi tơ, thì giờ phút này cũng là mưa bụi, vô hình vô sắc mà lạnh lạnh dai dẳng, dây dưa cắt không đứt gỡ không thoát.

Rất lâu sau, Ninh Dịch mới vịn thành cầu chậm rãi đứng lên, đi về phía nàng, nước mưa chảy xuống thành dòng từ gò má y, giọt rủa cho tóc càng thêm đen mày càng thêm đậm, mà môi y lại trắng tái, dường như đã đánh mất tất cả độ ấm.

Qua trùm khắp kinh hoa, người lẻ loi tiêu tụy.

Y đi đến bên cạnh Phượng Tri Vi, dường như muốn hỏi điều gì, ánh mắt chợt dừng lại trên vách thủy tinh sau lưng nàng, sắc mặt lập tức biến đổi. Y lách mình vòng qua Phượng Tri Vi, tiến vào địa đạo.

Sắc mặt tái xanh của Ninh Dịch khiến Phượng Tri Vi có phần bất an, theo y quay lại, thì thấy y đang ngẩn ngơ nhìn pho tượng mỹ nhân thủy tinh kia, môi mím rất chặt, không còn huyết sắc.

Y ngắm bức tượng kia, trong ánh mắt đan xen chút gì đau đớn chút gì hoài niệm chút gì vui sướng chút gì hồi tưởng, phức tạp khó lòng tả xiết. Phượng Tri Vi nhìn hai gương mặt đứng đối diện với nhau, đường nét hao hao khiến nàng thờ dãi có phần hoảng hốt.

Ninh Dịch ngẩn ngơ nhìn ngắm rất lâu, cuối cùng tiến lên một bước, với tay muốn chạm vào gương mặt pho tượng thủy tinh, ngón tay y vuron ra rất nhẹ rất thận trọng, dường như y sợ mình mạnh tay quá, mọi thứ trước mắt sẽ vỡ tan như cõi mộng.

Nhưng khi đến gần một bước, y đảo mắt qua, mới phát hiện tư thế đặc biệt của pho tượng thủy tinh kia.

Ninh Dịch ngậy ra tại chỗ, lại ngắm nghía tỉ mỉ một lượt.

Chợt đáy mắt y nổi lên con giận sâu sắc, như mặt biển trước cơn giông tố, sóng dữ cuộn trào như muốn nhấn chìm cả trời đất.

“Vù!”

....

Tia sáng lóe lên, bỏ xuống như điện chớp, kế tiếp là một loạt tiếng vỡ loảng xoảng, châu nứt ngọc tan.

Phượng Tri Vi giật mình lùi lại một bước, trong lòng tiếc nuối pho tượng thủy tinh giá trị liên thành kia từ nay đã không còn nữa.

Mỗi bước đi vang lên những tiếng rạn vỡ vì giẫm lên đồng thủy tinh vụn trên mặt đất, mà phía đối diện, Ninh Dịch tóc dài xõa ra, chống kiếm mà đứng.

Vách thủy tinh đã bị phá hủy một nửa, mà pho tượng thủy tinh lại hoàn hảo không một vết sứt. Chung quy Ninh Dịch vẫn không nỡ phá hủy bức tượng có lẽ là duy nhất trên đời ấy.

Y đứng rất lâu, bờ mi dài rủ xuống, từ góc độ của Phượng Tri Vi chỉ nhìn thấy đường cong chỗ cằm của y co lại, dường như đang nín thở.

Trong địa đạo yên ắng vô cùng, mà nàng hình như chỉ nghe thấy hơi thở của một mình mình. Thứ cảm giác này cùng với sắc mặt trắng tái đến cực độ của

y, đều khiến nàng kinh tâm. Nàng không ngăn nổi mình tiến lên vài bước, muốn làm điều gì đó.

Vừa đi đến trước mặt Ninh Dịch, y đã đột ngột ngã xuống.

Trời mưa sầm sập, giữa đất trời chỉ còn tiếng mưa rơi rào rào, mặt đất mọc đầy rêu xanh vô cùng trơn trượt, Phụng Tri Vi gian nan cõng Ninh Dịch ra khỏi núi giả, vừa ló đầu ra đã lập tức bị mưa xối vào mặt, ướt đẫm toàn thân.

Nàng lau một vệt mưa, thăm mắng bản thân, rõ thật là, chui vào địa đạo tránh mưa cái gì chứ? Phí hoài công sức, số mình đã định sẵn phải tắm mưa rồi.

Lại mắng cả Ninh Dịch, rõ thật là, đang yên đang lành nổi điên lên làm gì? Cứ giữ cái vẻ thong dong lạnh lùng như mọi khi không tốt sao? Xem ra còn phải học hỏi nàng nhiều!

Đi qua khoảnh sân này sẽ đến cung thất hậu viện, tuy đã bỏ hoang, nhưng dù sao cũng sạch sẽ khô ráo, có lẽ còn tìm được thuốc men, có lợi cho người bệnh. Trước đó Phụng Tri Vi nhìn Ninh Dịch ngất xỉu, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn cõng y ra khỏi địa đạo.

Màn mưa như một bức tường, hồ nước mọc đầy rêu xanh toát lên sắc lam lục nhạt, phản chiếu thân hình gầy yếu, chật vật cõng người, đi một bước trượt một bước, tiến lên phía trước.

Một đoạn đường ngắn ngủi, vậy mà nàng đi mất một lúc khá lâu, mưa to đến độ không tài nào mở mắt ra. Phụng Tri Vi gần như nhắm nghiền hai mắt, lần mò theo những cây cột dưới mái hiên cong mà đi.

Nàng thở phào, đưa tay vặn mở cửa phòng bị khóa, vác Ninh Dịch vào nhà chính. Căn phòng âm u, mọi vật dụng bên trong đều dùng vải xám che lại. Phụng Tri Vi không đặt Ninh Dịch lên giường, vì toàn thân y ướt đẫm, thả y lên giường khác nào ngủ trong vũng nước. Nàng đặt Ninh Dịch lên ghế, ôm tắt tắt đệm chăn trên giường xuống, bọc kín Ninh Dịch từ đầu đến chân, sau đó bắt mạch cho y.

Vừa bắt mạch, Phụng Tri Vi đã nhui mày. Ninh Dịch dường như không đơn giản là gặp mưa cảm lạnh hay đau đốn nóng vội tổn thương tới tim gan, mạch tượng của mệnh mạch phế, tỷ trên tay phải y hồng(1) và trầm hơn mạch tâm, can, thận trên tay trái, rõ ràng phế, tỷ từng bị thương nặng. Triệu chứng này là tâm tình buồn đau khiến vết thương cũ tái phát, nếu không kịp thời xử lý, chỉ e hậu họa khôn lường.

(1) Hồng chi trạng thái mạch khi thịnh thì ào ạt dữ dội, khi suy lại yếu ớt.

Thể chất y lạnh lẽo, đầu tiên là phải xua lạnh, bằng không sẽ chỉ khiến vết thương cũ thêm nặng.

Phụng Tri Vi đứng trong căn phòng u ám, ngẩng đầu lên trời, ngẫm nghĩ, sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Nàng thò tay vào ổ chăn bọc kín Ninh Dịch, không nói nhiều lời, cời.

Trường bào, thất lưng, áo ngoài, áo giữa, quần, áo trong...

Ban đầu động tác của Phụng Tri Vi rất lưu loát, sau dần trở nên chậm chạp, mang tai hơi ửng hồng, song trước sau không dừng tay lại.

Mặt đất xếp chồng một đồng y phục ướt đẫm, nhìn số lượng y phục, thì thứ nên cời đầu đã cời, không nên cời cũng cời luôn rồi.

Bàn tay của Phụng Tri Vi, khi rút ra khỏi ổ chăn, bỗng dưng khựng lại.

Da thịt dưới ngón tay trơn bóng, lại có một chỗ hơi gồ lên. Nàng do dự sờ sờ, xác định đó là một vết sẹo, hơn nữa còn là một vết sẹo vô cùng dờyton.

Đây có lẽ chính là vết thương cũ khiến y ngất đi. Có điều con em hoàng tộc cao quý, làm gì có cơ hội chịu một vết thương nặng đến thế?

Ngón tay chậm rãi vuốt ve lên chỗ gồ ghề kia, vết sẹo dài mà rộng, lồi lõm không đều, có thể mường tượng ra cảnh thâm khi đó.

Phụng Tri Vi nhớ lại những lời đồn về y trong kinh...Bảy tuổi bệnh nặng suýt chết rồi lại sống, về sau tính tình thay đổi hẳn, lẽ nào lần ấy không phải bệnh, mà là bị thương?

Đầu ngón tay lơ đãng chạm vào da thịt hoàn hảo của y, cảm giác lạnh lạnh trơn nhẵn nơi ngón tay khiến Phụng Tri Vi thoáng đỏ mặt, vội vã rút tay về, cố gắng suy nghĩ sang chuyện khác để tránh né sự xấu hổ vào lúc này.

Nàng vừa nghĩ cái tên Hách Liên Tranh kia chân thốt thật, liệu có một ngày Cố Nam Y sẽ chán ngấy hồ đào hay không, vừa dùng ổ chăn ra sức chà xát thân thể Ninh Dịch, sau đó ôm một mớ đệm chăn khác trùm lên cái chăn ướt đẫm ban đầu, rút cái chăn ướt kia ra từ bên dưới, vậy là chỉ còn chăn khô bọc quanh Ninh Dịch.

Sau đó nàng bế Ninh Dịch kèm theo chăn, đặt cả lên giường.

Người ấy vẫn chìm trong cơn mê, song dịp thở dồn dập trước kia đã hơi ổn định hơn một chút. Phụng Tri Vi dùng chăn chà xát mạnh lên thân thể y, kích thích mạch máu lưu thông, sắc xám xanh trên mặt tan biến, hàng mi một mồi cụp xuống, in bóng mờ mờ lên đường cong dưới khóe mắt. Sự đối lập rõ nét giữa đen và trắng này lại mang vài phần yếu đuối hiếm gặp, khí chất nhã điểm bức người ngày thường giờ phút này chỉ còn mềm và nhẹ, thanh đạm như một đám mây nhỏ bé.

Phượng Tri Vi bận bịu đến mức mồ hôi, nhìn cái kẻ thư thái thoải mái vui mình trong mộng đẹp này, chợt nảy sinh cảm giác căm ghét và ghen tị, vô vô gương mặt y, “Ngủ say ghê!”

Vô xong cảm thấy vô cùng sảng khoái, thế là lại vô bộp bộp hai nhát nữa, ày, canh kĩ thời gian vô vài cái, sau này làm gì có dịp này nữa.

Đặt Ninh Dịch lên giường, thấy tóc y vẫn còn ướt, nàng lại giúp y gỡ kim quan rút râu cài, rồi tóc y ra, sợ tóc y ướt nằm xuống rồi sẽ mắc chứng đau đầu kinh niên, bèn kéo y dịch ra ngoài, thả mái tóc dài đen nhánh buông rũ xuống giường.

Sau đó lại bận rộn tìm đá lửa lò than, gỡ mấy tấm trèm đồ đạc bằng vải xám xuống đem nhóm lửa. Vừa gỡ lớp vải xuống, lập tức không nỡ nổi một tiếng khen ngợi- vật dụng trong phòng này, thoát nhìn có vẻ đơn sơ mộc mạc, nhưng thật ra đều vô cùng tinh xảo hoa mỹ, từ mỗi chi tiết đều nhìn ra giá trị xa xỉ. Và lại tất cả đồ dùng đều không mang kiểu dáng của Thiên Thịnh, các góc cạnh chứa những đường cong kì dị, mang vẻ đẹp đặc thù của dị tộc.

Nhưng lúc này nàng không có tâm trạng đâu mà ngắm nghía kĩ càng, nàng lục lọi khắp nơi tìm nhữnxxg thứ mình cần. Thật may nơi này cái gì cũng có đầy đủ, nàng còn thấy cả đệm cỏ và mền trong một ngăn kéo.

Tìm được đá lửa rồi, nàng kéo ra một chậu sưởi từ gầm giường, ngồi dưới sập đánh lửa hong y phục cho y, sấy đầu tóc cho y, lại lấy một chiếc lược chải mái tóc ướt dầm nước cho y.

Tóc y rất đẹp, nằm trong tay mềm mại như gấm vóc. Có một lọn bết vào trên trán, Phượng Tri Vi bèn cúi xuống giơ ngón tay nhẹ nhàng giúp y gỡ ra.

Ninh Dịch tỉnh lại đứng vào khoảnh khắc ấy.

Giữa bóng tối mê loạn và đau khổ, y vùng vẫy lần mò thoát ra, đến khi mở mắt, trong chớp mắt đất trời đều không thấy, chỉ thấy ngón tay thon thả như bạch ngọc, nhẹ nhàng lướt qua trước mắt.

Tầm mắt lại lần lên trên, thấy một khuôn cằm tinh xảo, một cánh môi mềm mại, tươi sáng rực rỡ trên nền khung cảnh xám xịt bốn phía.

Mà bốn bề tưởng như màn che ánh lửa lách tách, có hơi thở ảm áp ngấm qua xương ập đến.

Bóng tối lạnh buốt đầu đón vừa rồi, phảng phất như một cơn mơ.

Hay là, đây mới là mơ?

Ngón tay trước mắt bận rộn như cánh bướm bay múa giwax muôn hoa, khiến y nhìn mà chập chờn mê ảo. Trong phút ngắn ngủi, y thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, tựa như rất nhiều rất nhiều năm về trước, từng có một cung thất như thế, từng có một người như thế, ôn nhu mà tỉ mỉ, thay y gỡ đi lọn tóc dầm mồ hôi rũ xuống trán.

Nháy mắt, lòng y vui sướng vô bờ.

Những thứ y đã mất, đều đã trở về rồi sao?

Y khe khẽ rên lên, tóm được ngón tay kia, kéo đến bên gò má, khẽ khàng tựa lên.

“Mẫu phi...”

Ngón tay ảm áp chạm vào gò má lạnh lẽo, cảm giác mềm mại ảm áp ngấm vào xương tủy. Y lim dim đôi mắt, say sưa đến độ không muốn buông ra.

Phượng Tri Vi háo đá bên giường, nhìn ngón tay mình bị Ninh Dịch lôi kéo cọ cọ, nhất thời không biết nên rút ra hay là tiếp tục để y lợi dụng.

Rõ ràng người này còn chưa tỉnh lại, nàng hơi do dự, lỡ đâu mình kéo tay sẽ đánh thức y, y phát hiện ra sự thật thẹn quá hóa giận thì biết phải làm sao. Nhưng lỡ đâu mình không rút tay về, đợi y tự tỉnh lại càng thẹn quá hóa giận thì biết làm thế nào?

Ngón tay chẳng qua mới run nhè nhẹ, người kia cũng đã bình tĩnh.

Ánh mắt mới rồi còn mơ màng chợt ngưng đọng lại, y ngược hàng mi, liếc một cái nhìn rõ người ngồi trước mặt.

Nhìn quanh bốn phía, ánh mắt của Ninh Dịch dần trở nên sắc sảo. Y buông ngón tay Phượng Tri Vi, hỏi bằng giọng trầm trầm: “Sao nàng lại ở đây?”

Y không hề có vẻ thẹn quá hóa giận, ngược lại trong nháy mắt đã khôi phục sự sắc bén trầm lạnh vẫn phô ra trước mặt nàng thường ngày. Suong mũi trong đôi mắt như mặt ngọc đã tan đi hết, sự cảnh giác chưa từng buông bỏ cũng trở lại ngay lập tức.

Phượng Tri Vi xoa xoa ngón tay lên vấy, quay lại hong y phục y, mỉm cười đáp: “Tìm một chỗ tránh mưa, vô ý bước vào đây.”

Ninh Dịch ngần ngại nhìn theo bóng lưng nàng, vừa mới tỉnh dậy y vẫn còn chút mịm mờ, ỏ chần ảm áp dễ chịu khiến y uể oải không muốn cự quây, liền nửa nằm nửa ngồi, thoáng lơ đãng nhìn nàng hong ngoại bào, áo giữa, quần, nội y,...

Nội y?

Nội y!

Ninh Dịch lập tức tung chăn, liếc một cái, rồi lại đắp xuống.

Sau đó bắt đầu thần thờ.

Phượng Tri Vi còn đang bình tĩnh giờ nội y lên, sẫm soi xem còn chỗ nào chưa hong khô không.

Nàng không giờ lên còn đỡ, vừa giờ lên Ninh Dịch đã chịu hết nổi, giận dữ quát: “Bỏ xuống!”

Phượng Tri Vi ngoái lại nhìn y với ánh mắt vô tội, thờ dài, rõ thật là, sao mà bản tính thế, chẳng phải ta làm vậy vì muốn người được thoải mái sao? Bằng không ta mặc xác nội y của người khô hay ướt, chỉ cần đảm bảo không ai nhìn ra ngoại bào người bị ướt là được rồi.

Thu y phục, nàng hết sức hiền lành gấp từng cái một rồi mới đưa cho y, cái khổ ngắn bằng tờ tằm đặt lên trên cùng, khiến Ninh Dịch thấy mà kinh ngạc.

Không nhìn nổi, y ngược mắt lên nhìn nàng. Cô gái kia tỏ ra đáng hoàng chừng chặc không hề gian trá, hình như còn có chút ngượng ngùng, nhưng y vẫn cảm thấy nàng nhất định là có ý.

Nhưng cũng nhờ cảm giác xấu hổ này mà khối mây nặng trĩu đè nơi đáy lòng đã tan đi một chút. Y thờ dài, vận nội tức chảy một vòng trong cơ thể, phát hiện vết thương cũ tuy có phát tác, có điều không chuyển biến xấu, cũng không nhiễm lạnh trong cơn mưa tầm tã ấy.

Đều là nhờ nàng cả.

Y phục được đặt chỉnh tề bên cạnh y, y ngoảnh nhìn cô gái ấy. Trận mưa to đã tẩy đi lớp hóa trang trên mặt nàng, khuôn mặt chỉ nhỏ nhắn bằng bàn tay, thanh tú đến động lòng, sống mắt mơ mơ màng màng, toát ra sự trong lành như cơn mưa rào ngoài cửa sổ. Búi tóc rối tung, nàng liền xoa luôn ra, những khi cúi người mái tóc sẽ rũ xuống, đậu lại trên mu bàn tay, mềm mại như muốn đâm sâu tận đáy lòng.

Như có ma xui quỷ khiến, y đột ngột trở tay, nắm lấy mái tóc nàng.

Phượng Tri Vi khẽ “ai da” một tiếng, đập lên tay y, rút tóc mình ra rồi nói: “Đừng có lộn xộn.”

Giọng nói mềm nhẹ, mang theo ý cười, đó là sự dịu dàng trước sau như một của nàng, lại thêm chút dung túng và săn sóc hiếm thấy. Ninh Dịch bỗng nhận ra trong cõi lòng băng giá của mình đã thấp lên một ngọn nến nho nhỏ ở một góc vách nào đó, không nóng bỏng, lại vĩnh viễn ấm áp ngời sáng.

Y vội vàng mặc nội y trong chăn, bấy giờ mới ngấm nghĩa kĩ càng bốn phía, ánh mắt dần dần tối lại, rồi nói: “Nàng lấy đâu ra đồ đặc để nhóm lửa?”

Kể đó lại cau mày hỏi: “Nàng động vào đồ đặc của bà ấy?”

“Tôi chỉ biết ngài cần lửa.” Phượng Tri Vi quay lưng về phía y, hình như không nghe ra sự bức bối trong giọng y, “Đồ đặc có quý đến đâu, cũng không sánh bằng sinh mạng.”

Ninh Dịch trầm ngâm, đảo mắt nhìn quanh, hồi lâu mới hạ giọng buồn bã nói: “Vẫn chẳng thay đổi gì hết...”

Gió ùa vào qua song cửa, Phượng Tri Vi mặc y phục hơi ẩm lập tức hắt hơi, không thèm đoái hoài đến nỗi lòng thương xuân tiếc thu của y.

Ninh Dịch khẽ ấn lên ngực, lấy một viên thuốc từ túi ngoại bào uống xuống. Nghe tiếng hắt hơi của Phượng Tri Vi, y do dự giây lát rồi bảo: “Nàng giữ luôn mấy cái màn trướng này đi mà đốt.”

“Ngài nữ sao?” Phượng Tri Vi ngoái lại mỉm cười với y.

“Chẳng qua ta không muốn nàng liên tục hắt hơi trong bữa tiệc tối nay, rồi để lộ chân tướng đó thôi.” Ninh Dịch ôm chần ngồi dậy, sắc mặt bình thản.

Người này vĩnh viễn nghĩ một đằng nói một nẻo, Phượng Tri Vi cũng lười để ý đến y, đốt cho chậu sưởi cháy lên bùng bùng, lại nghe người đằng sau nói: “Kéo đến cạnh giường đi.”

Người coi cô nương ta là nha hoàn của người ấy hả?

Đương nhiên bất mãn thì bất mãn, Phượng cô nương quen sống hai mặt vẫn cười tít mắt, kéo chậu sưởi qua chỗ y.

“Nàng lại đây một lát.” Ninh Dịch tiếp tục thần nhiên sai bảo.

Phượng Tri Vi ngoan ngoãn bước qua, ngồi bên mép giường.

Người ngồi sau xốc chăn lên, lại thần nhiên sai bảo: “Vào đây đi, ta chia cho nàng một nửa.”

Phượng Tri Vi lập tức đứng lên, ngỏ lời: “Tóc tai rối quá, tôi phải đi chải đầu.”

Eo nàng đột ngột bị y tóm lấy, không dùng đến nội lực, thủ pháp lại cực khéo. Thân thể Phượng Tri Vi lập tức mềm nhũn ra, sau đó bị kéo vào một nơi

ám áp.

Trái tim đập thành thịch, giữ nguyên trạng thái cứng đờ rụt vào một chỗ không cựa quậy, Phụng Tri Vi mỉm cười lấy lòng dưới vuốt sói: “Điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Ta cũng không định ‘thân’ với nàng.” Hơi thở hoa diễm mát lạnh của người sau lưng càng thêm nồng đậm, còn thêm chút hương thuốc thoang thoang ngửi vào thấy tịch tịch mà thấm lạnh, lực đạo trên eo cũng không giảm một phân, từng tắc từng tắc kéo nàng đang liều chết chống cự vào ổ chăn, “Nàng tưởng nàng đẹp đến nỗi làm ta không kiềm chế nổi sao?”

Phụng Tri Vi bám ngón tay vào mép giường, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Tôi nghĩ tôi có thể.”

Người phía sau phát sặc, sau đó ho khù khụ, đưa tay ra dứt khoát điểm lên huyệt tê của nàng, nhét nàng vào ổ chăn, bực bội nói: “Nàng mặc nguyên y phục thì làm sao hong khô được? Ta không sợ bị nàng ngấm ướt thì nàng còn sợ cái gì?”

“Tôi sợ ngài đó.” Phụng Tri Vi rút cuộc không đeo nổi mặt nạ nữa, nàng tròn mắt nhìn y, có vẻ còn tức nước vỡ bờ hơn y, “Ngài đối xử với ân nhân cứu mạng của ngài như thế sao? Ngài cứ làm vậy sao này tôi làm sao gả chồng được?”

“Gả chồng?” Ninh Dịch đang giận dữ ra mặt, sau khi nghe thấy câu này thần sắc y bỗng trở nên phức tạp, nở một nụ cười lạnh lạnh, nói, “Xem ra nàng thật sự mơ tưởng được làm Hồ Trắc Vương phi.”

“May mà không phải Sở Vương phi.” Phụng Tri Vi cười còn giả hơn y.

Ninh Dịch đắm đắm nhìn nàng một lúc lâu, bỗng dung bật cười, cười xong chẳng thèm đoái hoài gì đến nàng nữa, mà bắt tay vào lột y phục.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28.2

Type: Le Nguyen

Phụng Tri Vi thâm trầm vật ra đó, nhớ đến câu chuyện của Đông Quách tiên sinh(*), cảm thấy Sở vương điện hạ chính là con sói vô lương tâm kia.

(*) Chuyện kể rằng có con sói bị trúng tên thuốc độc, nửa đường gặp Đông Quách tiên sinh, bèn mở lời xin ông cứu mạng. Đông Quách tiên sinh động lòng thương, giấu nó đi và cứu sống nó, nhưng sau đó con sói lại đòi ăn thịt ân nhân cứu mạng của mình. Điển tích này về sau dùng để chỉ chuyện lấy oán báo ơn.

Lại cảm thấy phong thủy đúng là xoay vòng, người này rõ ràng đang trả thù, quả báo kiếp này đến cũng nhanh, nếu nàng biết sớm thì lúc trước đã để lại cho y cái khổ rồi.

Váy áo của nữ nhi tương đối lằng nhằng, Ninh Dịch giằng co cả buổi mới cởi xong váy ngoài, vắt lên mép giường hong khô trên lửa, vừa ngoảnh đầu đã thấy cô gái kia nhắm tịt hai mắt, không biết đang la hét gì trong miệng.

Y ghé tai lại gần lắng nghe cẩn thận, mới nghe nàng lẩm bẩm hết lần này tới lần khác: “Vị này là thái giám vị này là thái giám vị này là thái giám...”

Ninh Dịch trừng mắt nhìn cái kẻ nham hiểm có thể tính bơ chọc người ta tức chết kia, rất muốn vung một bạt tai tát chết nàng ta cho rồi.

Nhưng trừng được một lúc, thấy người nằm bên dưới lúm đồng tiền yêu kiều như hoa, môi đỏ răng trắng lấp lánh ánh ngọc, nếu cố ý làm lơ những lời lẽ thốt ra giữa hai hàm răng kia, thì vẫn đẹp để lạ thường.

Hơn nữa cái miệng lú lú lo lo kia, cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Y đột ngột cúi xuống.

... Đồi mồi ai trong lành thơm tho đến thế, chứa đựng xuân sắc vô biên suốt nghìn vạn năm qua, vừa chạm vào đã kinh diễm, tiến sâu là sẽ mất hồn, không kiềm chế nổi, chỉ muốn hung hăng gỡ mở ải rằng công thành đoạt đất, chiếc lưỡi ôn nhu của nàng trong giây phút này chính là giang sơn vô hạn của y.

Ban đầu chỉ muốn lấp kín cái miệng lú lo kia, hoặc là dọa dẫm mang tính trừng phạt con người ngoài mềm trong cứng kia. Nhưng một khi đã chạm đến ôn nhu của thể gian, thì giống như lữ khách mệt mỏi gặp chốn nghỉ ngơi ấm áp, chỉ muốn đắm chìm vào đó không muốn buông ra.

Chuyện đời lắm đắng cay, cuối cùng đã gặp được vị ngọt mà cuộc đời này chưa từng nếm trải, trong nháy mắt chợt muốn phóng túng bản thân, trọn đời say đắm trong vị ngọt của nàng. Ninh Dịch thờ dốc một tiếng trầm trầm, nắm ngón tay lùa vào mái tóc sau đầu nàng, ôm lấy bờ vai yếu ớt mỏng manh

của nàng, môi lưỡi càng dần sâu, hòa trộn mùi vị của nhau vào làm một, không thể phân biệt rạch rời.

Mưa xối rào rào, nhưng trong tiếng mưa ồn ã vẫn nghe ra tiếng ai khê khàng thở dốc, gằn trong gang tấc, không chừa ra một khe hở cho hai bên trốn thoát khỏi nhau.

Chậu lửa bỗng nổ lẹp bẹp, hoa lửa bùng lên.

Đóa hoa bùng nổ giữa bóng tối, tựa như mùi hương khói lửa đánh thức một con say thoáng qua. Ánh mắt Ninh Dịch lập tức trong veo trở lại, y trở mình rời ra khỏi nàng.

Y nhẹ nhàng vuốt ngực, một con ngạt thở khiến y khê ho không dứt, đôi môi cháy ra một vết đỏ rất mảnh, y đưa tay lên lau sạch.

Vết thương giày vò này, vị thuốc hung hãn này, lại khiến y suýt nữa không kiềm chế nổi.

Lòng ngực Phụng Tri Vi hơi phập phồng, vết ửng đỏ trên mặt còn chưa tan, nhưng huyết tề đã bị điểm khiến nàng không thể động đậy. Nàng nhìn trừng trừng lên đỉnh màn, muốn nhìn đỉnh màn kia thành khuôn mặt của ai đó, dùng ánh mắt của mình đốt ra một lỗ thủng.

Y phục cũng không cần phải hong, bởi vì, chỉ riêng nhiệt độ trên người mình cũng đủ hong khô chúng rồi.

Ninh Dịch điều hòa hơi thở, giữ chút khoảng cách, vừa ngoái đầu lại thấy sắc mặt nàng bình tĩnh mà ánh mắt hung hăng, thì không nên nổi một nụ cười.

Nụ cười vừa chớm nở đã tắt lịm, y lại kéo Phụng Tri Vi về phía mình, tiện tay cời áo ngực của nàng đi hong, chỉ chừa lại áo giữa màu nguyệt bạch, để nàng gối lên khuỷu tay mình, rồi mới thản nhiên nói: “May thật... Bằng không nàng sẽ hại ta làm chuyện không phù hợp trong cung của mẫu phi, mắc phải sai lầm.”

Nói hết như nàng dụ dỗ y vậy – Phụng Tri Vi rõ ràng có thể lên tiếng, lại tức tối đến độ không muốn nói gì thêm, lập thế cả đời dù ngày sau y có phơi thây trước mặt nàng, nàng cũng tuyệt đối phải bình tĩnh bước qua xác y, tiện chân giẫm bẹp cái bản mặt y.

“Đây là Di Lan cư.” Ninh Dịch ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc nàng, cảm thấy giờ phút này tâm trí mình rất bình lặng, nghe tiếng rào rào dội tới từ đằng xa, nhưng chẳng thể lung lay cảm giác an tường dưới đáy lòng, bỗng dưng không ngại đem những tâm sự chưa bao giờ thổ lộ với bất cứ ai ra che sẻ với nàng.

“Sau khi mẫu phi ta ‘chết’, bà sống ở nơi này.” Y nói, “Mười năm.”

Phụng Tri Vi “ừm” một tiếng lấy lệ, chuẩn bị thiếp đi – người sẵn lòng kể, nhưng ta chưa chắc đã vui lòng nghe đâu.

Đôi mắt vừa mới nhắm, đã đột ngột mở ra – y nói gì cơ?

Sau khi chết, bà sống ở nơi này?

Phụng Tri Vi sợ hãi, nổi da gà toàn thân, lúc này mới nhớ lại thân thế của Ninh Dịch mà mọi người đều biết. Mẫu phi của y là Công chúa của một tộc nhỏ ở Đại Liêu, bị bắt làm tù binh rồi trở thành người phụ nữ của Thiên Thịnh đế. Khi ấy Thiên Thịnh còn chưa lập quốc, nghe đồn nữ tử tuyệt thế kia đã chết vì băng huyết vài tháng sau khi sinh Ninh Dịch. Mà đến năm Ninh Dịch lên bảy, Thiên Thịnh mới lập quốc.

Phụng Tri Vi còn nhớ lần đầu tiên nghe kể về xuất thân của Ninh Dịch, nàng đã cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, đến bây giờ rốt cuộc cũng nghĩ ra – sinh con được mấy tháng rồi chết vì băng huyết ư?

Băng huyết dễ xảy ra nhất là vào lúc sinh con, sau đó tỷ lệ sẽ ngày càng giảm. Mà khi Ninh Dịch chào đời, gia tộc Ninh thị là ngoại thích quyền nghiêng thiên hạ ở vương triều Đại Thành, giàu sang tốt cùng, vị thuốc quý hiếm nào mà không có; sao có thể giống với những nhà nghèo xác xơ, do thiếu thốn thuốc men và dinh dưỡng, nên xảy ra băng huyết sau khi sinh?

Bây giờ chân tướng đã vén lên một nửa từ chính miệng đương sự - thì ra bà ấy không chết, còn sống thêm mười năm, có điều có sao phải dùng đến cách này để lén lút sống tiếp?

“Năm thứ mười ba của đời vua cuối Đại Thành, Phụ hoàng khởi binh,” Ninh Dịch nhàn nhạt nói, “Đại Liêu lúc bấy giờ còn là ngoại phiên của Đại Thành, thừa cơ tuyên bố thoát ly khỏi kiếp phiên thuộc của Đại Thành, tự lập làm nước riêng. Khi ấy phụ thân còn mãi lo chiến sự với Hoàng đế Đại Thành, chuyện này ngoài tầm tay với; mãi đến ba năm sau khi đại cục đã ổn định, Phụ hoàng mới đánh một trận với Đại Liêu ở biên cương phương Bắc. Mẫu phi của ta bị bắt chính trong trận chiến này, trở thành người phụ nữ của Phụ hoàng.”

“Bà ấy là con gái tộc trưởng của vương tộc Lạc Nhật nằm ở biên giới Đại Liêu. Nữ tử trong tộc Lạc Nhật được gọi là ‘Thiên đế chi sủng’, xưa nay vẫn là đối tượng tranh đoạt của quần hùng khắp nơi. Đối với Phụ hoàng ta mà nói, danh hiệu ‘Thiên đế chi sủng’ của nữ tử tộc Lạc Nhật rất phù hợp với dã tâm và mộng tưởng của ông. Nhưng mẫu phi ta bị bắt lại không phải do Phụ hoàng cố ý đánh cướp, bà ấy xuất hiện theo một cách thức kỳ lạ, là cất tiếng hát mà giáng xuống từ trên trời, rơi lên lưng ngựa của Phụ hoàng.”

Phụng Tri Vi không nên nổi một tiếng “ồ”, đây là thiên ngoại phi tiên sao?

“Hôm ấy tuyết rơi dày, mười dặm rừng thông tuyết đọng hơn một thước, đại quân của Phụ hoàng lợi tuyết mà qua.” Ninh Dịch dõi mắt nhìn dòng nước chảy dưới mái hiên, ánh mắt xa xăm dường như vượt qua màn mưa, trông thấy cảnh tượng kinh diễm trước vạn quân nơi biên giới Đại Liêu trong một

ngày đông nhiều năm về trước, “Khi đại quân vượt qua rừng thông, mẩu phi rơi xuống khỏi một ngọn cây, khi ấy bà khoác một bộ áo tang trắng, ôm con sóc nhỏ hát lên một bài ca với âm điệu kỳ quái. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn bà, ai nấy đều ngỡ rằng trong nháy mắt có thiên tiên hạ phàm.”

Phượng Tri Vi nhắm mắt, nghĩ đến ngày hôm ấy, tuyết bay, thông xanh, áo giáp màu xanh đen, mũi thương sáng loáng, tất cả đều cứng rắn lạnh giá; mà thiếu nữ ôm con sóc, áo trắng tung bay đáp xuống, là hình ảnh tươi đẹp và mềm mại đến nhường nào?

“Mẩu phi xuất hiện rất kỳ lạ, trọng tướng trong quân một số nói là điềm lành, một số lại bảo là điềm gở, suýt nữa cãi nhau thành đánh lộn, Phụ hoàng phải cương quyết động đoán, kiên trì giữ bà lại. Khi ấy mọi người không ai biết thứ tiếng của mẩu phi, cũng không ai hiểu nổi bài ca của bà. Về sau mẩu phi cũng từ từ học được một chút tiếng Trung Nguyên, nhưng trước sau không thích nói chuyện.”

“Sang đến năm thứ hai, khi mẩu phi mang thai ta, Lệ đế - Hoàng đế cuối cùng của Đại Thành trốn sang Đại Liêu, Phụ hoàng lại giao chiến trực diện với Đại Liêu. Chiến sự lần đó bất bại, Đại Liêu hợp sức với đám tàn quân Lệ đế mang tới, hạ liên tiếp bảy huyện, chiếm cứ một phần lãnh thổ lớn nằm về phía Đông sông Hô Diên. Trong quân xuất hiện cảm giác hoảng loạn, mà lời đồn cũng bắt đầu rộ lên từ khi đó.”

“Thám tử?” Phượng Tri Vi không nhin nổi, buột miệng hỏi.

Ninh Dịch liếc nàng, khóe môi nổi lên ý cười rấp lạnh, “Phải, nhưng cũng không phải, mà là chủ đề cũ ‘Thiên đế chi sủng’ được khơi lên. Có một thần tử xuất thân từ Đại Liêu nói, cái gọi là ‘Thiên đế chi sủng’, hoàn toàn không phải là có cô gái này tất sung đế, mà ý nói nữ tử tộc Lạc Nhật có năng lực tiên tri bẩm sinh, có thể dự đoán tương lai liên quan đến bản thân và bạn bè thân thuộc, dường như được thiên thần sủng ái, nhìn thấy tương lai – sau đó bài ca mà bà hát khi rơi xuống ngựa của Phụ hoàng cũng được diễn giải ra.”

“Lời bài ca ấy thế nào?”

“Không biết.” Ninh Dịch lắc đầu, “Những người biết đều đã chết, hiện giờ người sống mà biết lời bài hát ấy, chỉ có mình Phụ hoàng.”

“Có lẽ là điềm xấu...” Phượng Tri Vi lẩm bẩm.

“Đúng vậy.” Ninh Dịch ngẩng đầu lên, ngón tay vô thức co giật, vô tình phất qua trước mặt Phượng Tri Vi, hơi lạnh buốt khiến nàng giật mình run lên.

Ninh Dịch nhận ra nàng đang run rẩy, bèn đưa tay giải huýt cho nàng. Phượng Tri Vi ngồi ra xa y một chút, ngẫm nghĩ, cúi người kéo chạt sườn lại gần hơn.

“Nàng thương ta chịu rét phải không?” Người phía sau khẽ hỏi, giọng nói trầm mà êm.

“Đâu có.” Phượng Tri Vi chột bay chột biến, “Y phục còn chưa khô, tôi kéo lại gần để hong thêm một chút.” Nàng rút một cái gối nhét vào ổ chăn để ngăn cách, Ninh Dịch cười cười, không ép buộc nàng. Phượng Tri Vi nhìn nụ cười của y lại cảm thấy xấu hổ, đành phải kiếm chuyện mà nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì thế này.” Ninh Dịch bình tĩnh nói, “Trong quân tử trên xuống dưới đều yêu cầu Phụ hoàng trừ khử yêu nghiệt, đó là khoảng thời gian đặc biệt, Phụ hoàng cũng không còn đường khác. Hai tháng sau mẩu phi sinh ta ra, bỗng có tin đồn bà bị băng huyết sau khi sinh, ‘nằm miết trên giường bệnh’ hai tháng nữa thì đi.”

“Những điều này đều do ma ma kể cho ta nghe thuở nhỏ. Từ khi chào đời ta chưa từng được gặp mẩu phi, cũng cứ đinh ninh rằng bà đã chết. Khi ấy Phụ hoàng thương ta sớm mồ côi mẹ, bèn bế ta đến chỗ Hoàng hậu – bấy giờ Thiên Thịnh còn chưa lập quốc, bà ấy vẫn chưa phải Hoàng Hậu. Đến đó được hơn mười ngày thì ta bắt đầu lâm bệnh nặng, nghe nói là bệnh sốt ở trẻ con, đại để là không cứu sống được. Hoàng hậu bầm lên Phụ hoàng, Phụ hoàng thờ dài một chấp rồi cũng thôi.”

“Nhưng đêm hôm đó khi ta đang thoi thóp chờ chết, trong viện của Hoàng hậu bỗng có ma quỷ tác quái. Khi ấy mọi người đều đinh ninh ta sắp chết đến nơi, nên chỉ cử một ma ma già trông coi ở đó. Bà ta đang ngủ gà ngủ gật thì vô tình thấy có một bóng trắng lướt qua, khiếp hãi la to, mọi người bưng bình tinh chạy tới, lại phát hiện ta đỏ mồ hôi khắp người, vậy là qua cơn nguy hiểm.”

“Bấy giờ việc này được coi là chuyện lạ, nhưng mọi người cũng không để ý lắm. Ta sống ở chỗ Hoàng hậu, đám tôi tớ không tận tâm, thường xuyên bị thương. Thái tử khi đó đang vào tuổi quậy phá, thường khoái nhét những thứ quái gở vào miệng ta, ma ma đi theo ta không dám ngăn cản, bà thường ôm ta ngồi ngoài cung rơi lệ.”

Giọng điệu của Ninh Dịch hết sức bình tĩnh, dường như câu chuyện đang kể không phải chuyện đời mình, dường như đó chỉ là một tích xưa, những vui buồn của nhân vật đã sớm đọng lại trong lịch sử, hoá thành những mảnh thủy tinh vương vãi trên đất, vỡ vụn dưới nhịp chân tiến về phía trước.

“Có một đêm ma ma khóc lóc một hồi rồi ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại thì thấy ta đang ngủ ngon lành trên bậc thềm bên cạnh. Bà ấy nhớ rành rành là mình đã ôm ta vào lòng, nên vô cùng kinh ngạc, về sau bà ấy cũng không dám ôm ta khóc lóc trong viện nữa. Nhưng sau đêm ấy, chỗ Hoàng hậu lại bắt đầu bị ma quỷ tác quái.”

“Ma quỷ trên đời này, thật ra nhiều khi đều sinh ra từ tâm tư con người.” Phượng Tri Vi khẽ nói.

Ninh Dịch nhìn nàng, đáy mắt lướt qua một tia cười, “Náo loạn vài lần, Hoàng hậu thấp thòm không yên, bèn nói ngày sinh của ta xung khắc với mình, đưa ta sang chỗ Thường Quý phi. Khi ấy Thường Quý phi chỉ mang thân phận thiếp, cũng chẳng có gan làm gì, ta cũng yên ổn sống đến năm lên bảy, cho đến khi Thiên Thịnh lập quốc.”

Lửa trong chậu sưởi dần dần lụi đi, bốn bề càng thêm u ám. Trong không khí thoang thoảng mùi bụi bặm, những món đồ đặc chìm trong bóng tối vô bờ, trông cũng nặng nề tang thương như câu chuyện cũ này.

“Ngài... đến bao giờ mới gặp lại bà?” Phụng Tri Vi nín nhịn rất lâu, cuối cùng vẫn hỏi.

“Nàng rất thông minh, nàng đúng là rất thông minh...” Ninh Dịch vuốt ve mái tóc nàng, trong tiếng thờ dài dường như chứa đựng ý vị chưa dứt, “Thiên Thịnh lập quốc, khi ấy ta vẫn còn nhỏ, còn ở trong cung. Hoàng cung Thiên Thịnh được xây dựng lại trên nền móng hoàng cung Đại Thành cũ, quy mô vô cùng đồ sộ, rất nhiều nơi ta chưa từng đi qua. Mỗi đến năm ta lên chín, trong một lần giúp đại ca nhật điều, ta ngã trật chân, mọi người cầm điều hò hét chạy đi, nói là đi tìm thái y cho ta mà chờ mãi thái y vẫn không đến. Ta đau đớn vô cùng, lăn xuống triền núi già, lại phát hiện một gian nhà cư. Trước kia khu vực đó gọi là phế cung, lúc nào cũng cửa đóng then cài, bình thường cũng không cho ai vào đó, nhưng hôm ấy không biết vì sao nó lại mở cửa.”

Khoé môi y nở một nụ cười, trong mắt lấp lánh tia sáng hân hoan, “... Cửa mở, một nữ tử để tóc tu hành bước ra... Đó là lần đầu tiên ta gặp bà ấy...”

Y khẽ ho hai tiếng rồi quay mặt đi, trong khoảnh khắc ấy Phụng Tri Vi bắt gặp tia sáng loé lên rồi vụt tắt trong khoé mắt y, lấp lánh như kim cương.

“Khi ấy ta không biết bà là ai.” Một lúc sau Ninh Dịch đã lấy lại bình tĩnh, tiếp tục điềm nhiên như không, “Chỉ cảm thấy bà ấy rất đẹp, lại thêm ánh mắt rất thiện lương rất ấm áp. Trong chín năm cuộc đời, ta chưa từng thấy sự ấm áp này, nhất thời không quen, cũng quên luôn mình phải cảnh giác với người ta, vậy mà lại để bà ấy tới gần. Bà ấy ôm ta vào nhà, băng bó giúp ta, làm một loại bánh có hương vị độc đáo cho ta ăn, ta đã chín tuổi đầu bà còn định dứt bánh cho ta. Ta nán lại đó hơn một canh giờ mà bà vẫn một mực yên lặng, cho đến khi ta lễ phép cáo từ, bà ấy lại rơi lệ.”

Lần này là Phụng Tri Vi quay mặt đi, chỉ cảm thấy mũi mình cay cay, cổ họng nghẹn ngào.

Những người mẹ trên đời!

“... Sau khi trở về, ta không tài nào quên được bà. Về sau lại đến đó thêm vài lần, ta biết nơi bà ở bị coi như cấm địa, lần nào đến chơi cũng phải cẩn thận vô cùng. Nhưng ta bận lo bài vở, các huynh đệ theo dõi sát sao, trong vòng một năm cũng chỉ chớp được vài cơ hội. Mỗi lần ta đến, bà ấy đều vui đến luống cuống tay chân. Có lần do ta quá mệt mỏi, bất giác ngủ thiếp đi, hai canh giờ sau tỉnh lại thì thấy bà vẫn túc trực một bên quạt mát cho ta, do không nghĩ ngơi một khắc nào nên cổ tay sưng tấy cả nên.”

Ninh Dịch dừng lại, xoa lên cổ tay mình, dường như muốn thông qua cảm giác của chính mình để cảm nhận sự đau đớn của mẫu thân nhiều năm về trước. Động tác y rất nhẹ, mà ánh mắt lại dần dần lạnh đi.

“Bảy lần... Ta đã đến bảy lần... Đến lần thứ tám khi ta tới đó... thì cảnh còn người mất.”

Năm ấy y lên chín. Chín tuổi mới gặp mẹ mình lần đầu tiên, rồi đến năm mười tuổi, y đã vĩnh viễn mất bà.

Y vẫn còn nhớ rõ như in mọi chuyện xảy ra khi ở bên bà, nhớ rõ từng ngày gần như là lén lút đến gặp bà. Bảy lần, mỗi lần đều khắc sâu trong lòng, đếm rõ mòn một.

Bảy lần, cho suốt cuộc đời.

Con đường phía trước lẫn con đường bỏ lại đằng sau đều thê lương lạnh lẽo đến thế, chỉ có quãng đường này được điểm tô rực rỡ bằng những sắc màu vĩnh viễn không phai.

Phụng Tri Vi nhìn vào ánh mắt y, không đành lòng hỏi đến kết cục lạnh lùng kia. Hồng nhan bạc mệnh, căn nguyên là thế.

Có lẽ bà cứ sống một cuộc sống gượng gạo và bí mật như vậy suốt mười năm, cũng chỉ mong có ngày được gặp đứa con yêu dấu một lần, để ánh sáng tình thương của mẹ có thể soi rọi trái tim đứa trẻ bị chốn cung đình bạc ác mài mòn, ngày càng thêm tăm tối, bù đắp nỗi mất mát do mồ côi mẹ và thiếu thốn tình thương cho cuộc đời đã định trước là trống vắng của y.

“Về sau ta nghe ngóng được, ngày giỗ của bà, chính là hôm nay.”

Lễ mừng thọ vui vẻ uy nghi người người tăng bốc của người ta, lại là ngày giỗ thê lương hoang hoải không ai nhớ đến bà.

“... Đến khi biết được chân tướng, ta đã hối hận không sao kể xiết. Nếu sớm biết bà đang đợi ta, thì dù bài vở có bận bịu chừng nào, dù các huynh đệ có nuôi ý đồ không tốt đến đâu, dù phải liều mạng quên ăn quên ngủ, ta cũng phải đến chỗ bà thêm vài lần... Nhưng lễ đời xưa nay không mua được thuốc ăn năn, quãng thời gian một năm quý giá nhất trong cuộc đời ta, lại cứ thế bị ta hoang phí.”

“Không, không phải là hoang phí.” Phụng Tri Vi thành khẩn nói, “Ngài cuối cùng đã gặp được bà ấy, ở bên bà ấy một thời gian rất dài. Những ngày tháng ấy bà đã rất vui vẻ, mà ngài cũng thế, vậy là đáng giá rồi.”

“Vui vẻ?” Ninh Dịch tạm ngừng, rồi lặp lại một lần nữa, “Vui vẻ ư?”

Y bỗng ngưng bật cười, tiếng cười trầm thấp mà ngọt ngào, đi kèm những vệt đỏ tươi. Y lấy mu bàn tay lau đi, cúi đầu ngấm sắc máu rực rỡ, giọng nói cũng trở lên thê lương như sắc máu kia, “Ta cũng từng định nhìn bà ấy vui vẻ, hơn mười năm nay ta đều nghĩ thế, nhưng mới đây thôi, ta biết mình sai rồi!”

Phụng Tri Vi trấn động, nghĩ đến pho tượng thủy tinh tư thế kiều mỹ kia.

“Nàng thấy địa đạo kia rồi chứ?” Ninh Dịch bỗng nhiên chỉ về hướng ấy, “Phụ hoàng ta, vị Phụ hoàng kia của ta, quả nhiên vẫn không nỡ buông tha sắc đẹp của bà. Ông ta không tiện đến nơi này, bèn đào ra địa đạo ấy. Pho tượng ông ta chế ra, là cái quái... cái quái gì vậy!”

Bi thống công tâm, nghịch huyết dâng trào, Ninh Dịch nói chưa dứt câu đã phun ra một ngụm máu, chống tay xuống cạnh giường không ngừng ho khan, không thốt nên lời nữa.

Phượng Tri Vi do dự giây lát, cuối cùng chậm rãi vươn tay, truyền một chút chân khí giúp y dẫn khí xuôi dòng. Nhớ lại tư thế thô tục của pho tượng thủy tinh, nàng cũng hiểu vì sao Ninh Dịch lại bị phản đến thế - nếu Thiên Thịnh để đã tạo một cơ quan ngọc nữ canh cửa trong địa đạo mình thường lui tới, còn dùng diện mạo của nữu phi Ninh Dịch, qua đó thấy được nội tâm bỉ ổi, vậy thì đối với bản thân nữ tử hồng nhan không già kia, ông ta làm sao thật sự để bà chuyên tâm tu hành cho đặng? Mà nữu phi của Ninh Dịch, vì muốn gặp con thơ thêm vài lần, đã phải ôm sâu nhịn nhục đến nhường nào, để chịu đựng qua quãng thời gian đằng đẳng ấy?

Nỗi khổ của bà dai dẳng đến thế, nung nấu thành đêm tối vô tận, mà vẫn không chịu buông tay đi tìm tự do, chỉ để đổi lấy niềm vui ngắn ngủi khi gặp đứa con thơ đại.

Cho nên bà lặng thinh không nói, có lẽ bà sợ một khi mở miệng, mình sẽ không kiềm được nước mắt.

“... Bà ấy là một người ngoan đạo, đã làm gì là làm rất chuyên tâm...” Ninh Dịch chống tay lên cạnh giường, hạ giọng nói, “Bà rõ ràng đã xuất gia tu hành, lại vẫn bị buộc phải... Cõi lòng bà khổ sở đến chừng nào...”

Y cúi đầu, quay mặt về chậu sưỡi lặng thinh không nói. Hồi lâu, có vật gì đó nặng nề rơi xuống, trong chậu sưỡi vang lên một tiếng “bộp”.

Bàn tay Phượng Tri Vi đặt ở hậu tâm y khẽ giật, có một tích tắc rướn về phía vai y, cuối cùng lại chậm rãi nâng lên, treo lơ lửng giữa không trung, rồi chậm rãi thu về.

Nàng ngồi trên sập, hàng mi khẽ rủ, ánh lửa đỏ sậm chiếu lên mặt nàng, giữa đôi mày thấp thoáng lộ ra thần sắc đau đớn.

Ninh Dịch xoay người lặng lẽ nhìn nàng, đột ngột đưa tay ra nắm những ngón tay nàng, gọi: “Tri Vi...”

Đây là lần đầu tiên y gọi tên nàng, Phượng Tri Vi chấn động, ngẩng đầu lên.

Đôi mắt mờ màng sương khói trời sinh của nàng, do vừa bị thấm ướt, nên có vẻ trong veo lạ thường, phản chiếu cả đất trời tươi đẹp, làm người ta muốn vắt kiệt tình trường cả đời trong một đôi mắt như thế.

Câu nói y chôn sâu dưới đáy lòng, vẫn luôn do dự không chắc, rồi lại thường xuyên ngập ngừng, cuối cùng không nhịn nổi phải thốt ra.

“Tri Vi, dầu người trong thiên hạ đều trở thành kẻ thù của ta, thì ta vẫn mong nàng không nằm trong số ấy.”

Phượng Tri Vi lại run rẩy, phía đối diện, trên dung nhan tái nhợt của Ninh Dịch là ánh mắt trầm mà tối, thâm y vô hạn, nghìn mối tơ vương, trong nháy mắt đã gây lên dây tơ trong lòng nàng.

Xưa nay nàng chưa từng gặp ánh mắt như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình và y đối xử thành khản với nhau. Từ lần đầu gặp gỡ, hai bên đã sa chân vào bàn cờ của nhau, tranh đấu, nghi ngờ, dò xét, tránh né, đủ mọi cung bậc, chỉ có lòng tin là chưa bao giờ tồn tại.

Nhưng lúc này đây y đang nắm tay nàng, tha tha thiết thiết, ở khoảng cách gần nhất, khe khẽ gọi tên nàng.

Mưa rơi ngoài cửa, người nằm trong chăn, chậu sưỡi toả ra hơi ấm, dường như đã hun cho người ta dậy sóng trong lòng.

Nàng nhìn y, suýt nữa đã buột ra một câu: “Sẽ không đâu!”

Bỗng dung có tiếng người ồn ào phá vỡ khoảnh khắc tĩnh lặng này, bước chân giẫm lên nền đất ướt mưa phát ra những tiếng lộp nhộp, trong thoáng chốc đã áp sát gian nhà này.

Có người lớn tiếng hô hào:

“Qua bên này xem, có ở đây không!”

Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đồng thời giật thót.

Vị hôn thê của Hô Trắc Thế tử và Sở vương điện hạ, y phục trẻ nài ở cùng nhau trong gian phòng tối. Chuyện này nếu bị phát hiện, sẽ gây lên sóng to gió lớn nhường nào!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tuyển Phi

Type: Huyền

Phượng Tri Vi giật thót, trở mình bật dậy, vợ lấy y phục của mình, vừa mặc vừa lao đến bên cửa sổ ngó ra, thì thấy một đám thị vệ đã ào vào tiền viện.

Nàng vội vàng cài khuy áo, chợt nhớ ra vào hôm Thiên Thịnh để thưởng Phong Quân hiền cho Ninh Dịch, trong một vườn hoa nhỏ nào đó, Công chúa Thiệu Ninh từng đưa mắt nhìn về một cung thất mà nói một câu kịch hay còn chưa hạ màn. Bây giờ nhìn kỹ lại, cung thất nằm sau vườn hoa khi đó, chẳng phải chính là nơi này sao?

Thiệu Ninh từ lâu đã để ý tới nơi này, biết Ninh Dịch sẽ đến té bái mẫu phi?

Chỉ trách mình bị mưa to che mờ mắt, lại bị Ninh Dịch làm cho phân tâm, nên không nghĩ đến vấn đề này.

Loáng thoáng nghe tiếng cười của Công chúa Thiệu Ninh truyền đến: "... Thế tử, căn viện này thuở nhỏ ta từng đến chơi, bây giờ đã hoang phế nhiều năm. Nhưng cứ tìm thử xem sao, biết đâu ý trung nhân của ngài cũng nhất thời sơ suất mà đi lạc vào..."

Phượng Tri Vi đột ngột xoay người, ánh mắt bắt gặp Ninh Dịch cũng bật dậy cùng lúc, trong tích tắc hai người đều hiểu ra mục đích của Thiệu Ninh. Nàng ta quả nhiên muốn nhắm vào Ninh Dịch, dù sao đi chăng nữa, vào lễ mừng thọ của Thượng Quý phi mà y lại xuất hiện trong này, người khác có thể không biết ngọn ngành, nhưng trong lòng Thiên Thịnh để nhất định sẽ hiểu, nhất định sẽ khó chịu vô cùng. Dù sao mẫu phi của Ninh Dịch thuở sinh tiền đã chịu đủ khổ đau, lại có nguyên nhân chết ly kỳ và thân phận đặc thù.

Bằng không Ninh Dịch cũng sẽ không bỏ lại tất cả hộ vệ, một mình xuất hiện trong này. Đây vốn là chuyện cực kỳ bí mật.

Về phần Phượng Tri Vi, chẳng ai lường trước được nàng sẽ xuất hiện ở đây, nàng chỉ là một kẻ xui xẻo đụng chuyện mà thôi.

Nhưng nếu bị phát hiện ở cùng với Ninh Dịch trong Di Lan cư này, danh dự tổn hại chỉ là chuyện nhỏ, lỡ xảy ra chuyện lùm xùm thì nàng cũng sẽ bị liên lụy.

Ánh mắt hai người giao nhau chớp nhoáng, đều hiểu thấu trong lòng.

Cả hai đồng loạt lao về phía giường, động tác ăn ý mà nhanh nhẹn - một người tức tốc đẩy chậu sưởi vào gầm giường, một người ngấm ngấm vận nội lực nhanh chóng xé tan chăn đệm trên giường, lại lẳng lặng xô đổ hết ghế, bày ngổn ngang trong phòng.

Phượng Tri Vi vội vàng thu dọn chậu sưởi, ngạc nhiên nhìn Ninh Dịch xối tung mọi thứ lên, nhất thời không hiểu ý y là gì, thì đã thấy y nghiêng đầu nhìn sang hậu viện, sau đó phi thân lên nhảy ra khỏi cửa sổ đằng sau.

Phượng Tri Vi ngó người - y bỏ rơi mình mà chạy? Bốn phía xung quanh nhất định đã bị vây kín biết chạy đi đâu?

Nàng lao đến bên cửa sổ, chợt thấy hậu viện hóa ra chính là vườn hoa mà Công chúa Thiệu Ninh hẹn gặp mình ngày nào. Những loài kì hoa dị thảo đến từ phương Bắc mà nàng gặp hôm đó được trồng ở đây, chết héo quá nửa, nhưng cũng có vài cây còn sống.

Phượng Tri Vi nhảy qua cửa sổ rơi xuống vườn hoa, nghe tiếng chân thị vệ đã bước vào căn viện hai lớp (*), hướng thẳng tới nơi này. Ninh Dịch lại vẫn không gấp không vội, tỉ mỉ tìm kiếm vật gì trong vườn hoa, vừa tìm vừa dặn dò gấp gáp: "Nàng dịch dung lại như cũ đi."

(*) Cấu trúc nhà cổ của Trung Quốc thường gồm bốn gian nhà quay mặt vào một khoảng sân, gọi là một "viện". Viện hai lớp lại chia ra làm hai sân trước sau, giữa hai sân ngăn cách bằng một gian nhà.

Phượng Tri Vi không nhiều lời, lập tức lấy long mây giả và đất sét đã chuẩn bị sẵn sàng, nhanh chóng khôi phục khuôn mặt da vàng mảy rù.

"Tìm ra rồi!" Ninh Dịch đột ngột khẽ reo lên vui mừng, hái xuống một quả màu đỏ thắm từ thân cây đã khô một nửa, đưa cho Phượng Tri Vi, "Ăn đi!"

Phượng Tri Vi đưa tay ra đón lấy, không hỏi câu nào, nuốt ực xuống bụng.

Quả này vừa nuốt xuống, thân thể đáng trào sóng nhiệt, sắc mặt nàng lập tức biến thành khô đỏ, lại mỉm cười với Ninh Dịch điềm nhiên như không.

Ninh Dịch ngần ngại, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp, rồi y đưa tay ra bắt mạch cho nàng, thoáng chạm vào đã nhúm mày nói: "Có khi không kịp..." Ngón tay khẽ run, một luồng chân lực ào ạt tuôn vào kinh mạch Phượng Tri Vi.

Lúc này Phượng Tri Vi đã lờ mờ hiểu ra ý đồ của y, bèn buông lỏng đề phòng, mặc cho chân lực y ào ạt tuôn vào, phủ tạng nhói đau, chân khí lập tức trở nên hỗn loạn.

Trong căn phòng phía sau vang lên những tiếng động, có người đẩy cửa bước vào, một loạt những tiếng bước chân nhón nháo, rồi có người lớn tiếng hô: "Phòng này đã có người ở lại!"

Ninh Dịch đang lục lọi trên người, hình như muốn tìm vật gì đó. Phụng Tri Vi cười cười, đột nhiên vớ lấy một cái cuôi trồng hoa đã gỉ sét bên tường.

“Nộp mạng đây...”

Nàng gào lên một tiếng quái gở, bỏ thẳng đầu cuôi về phía Ninh Dịch!

Ninh Dịch đứng đối diện nhẹ nhàng tránh né, ý cười nơi đáy mắt lóe lên rồi tắt lịm, thay bằng vẻ mặt hơi sững sờ.

Cô gái này vậy mà đã hiểu ra ý đồ của y, thông minh vượt xa tưởng tượng của y, đa mưu túc trí gần như ma quỷ!

Đám thị vệ nghe có tiếng động, rầm rầm chạy về hướng đó, hô: “Trong vườn hoa có người!”

Một đám thị vệ túa ra, chia làm hai hàng tiến vào con đường dẫn đến hậu viện. Công chúa Thiệu Ninh, Ngũ hoàng tử, Hách Liên Tranh sai bước tiến ra từ giữa, Ngũ hoàng tử cười nói: “Lục đệ ở trong này phải không? Sắp khai yến rồi mà còn chạy lung tung, Phụ hoàng hỏi đệ đó, còn không mau theo ta về.”

Thiệu Ninh nhướn mày, ánh mắt lấp lóe, tựa cười tựa không.

Hách Liên Tranh cau mày. Ban đầu gã nghe nói Phụng Tri Vi bị bắt nạt trong cung của Thường Quý phi, muốn đi tìm nàng; cung nhân lại nói nàng đến chỗ ma ma của Công chúa, gã bèn đi tìm Công chúa Thiệu Ninh, kết quả đã không tìm thấy Phụng Tri Vi còn bị Thiệu Ninh kéo đến nơi này, lòng gã đang cực kỳ sốt ruột.

Mấy người ôm những tâm tư riêng, nhưng bước chân ai cũng nhanh lẹ. Thiệu Ninh cười nói có phần đắc ý: “Các người đứng ngây ra đó làm gì, còn không mời giữm ta...”

Nàng ta cũng đột ngột ngây ra.

Đằng trước, trong vườn hoa đỏ nát đang diễn ra cảnh đánh đấm tung bùng. Một cô gái mặt vàng tóc tai bù xù, đờ đờ sát khí xanh mặt nhe nanh, cầm cái cuôi trồng hoa gỉ sét, đôi mày dựng ngược, chặt chém hăng say, đồng một búa tây một chày truy sát Ninh Dịch, miệng không ngừng la to: “Nộp mạng đây... tên cuồng đồ này...”

Còn Ninh Dịch một tay chấp sau lưng, cau mày không ngừng tránh né. Mọi người liếc một cái là nhìn ra y căn bản đang tránh chứ không đánh; cô gái mặt vàng kia chém cây cối xung quanh toi bởi hoa lá, lại không chạm nổi vào một vật áo của y.

Ninh Dịch vừa tránh vừa nhủ mày quát khê: “Đủ rồi! Dừng tay! Cô điên rồi hả! Bị làm sao thế!”

“Có chuyện gì vậy?” Thiệu Ninh ngó chằm chằm, ngây ra.

“Phụng...” Hách Liên Tranh cũng ngó chằm chằm, rồi nhanh chóng lao lên, “Phụng Tri Vi! Sao nàng lại ở đây! Nàng đang làm gì thế!”

Phụng Tri Vi bị gã kéo mạnh ra, cái cuôi trong tay không khống chế nổi, bắn ngược lên, đập “bốp” vào đầu Hách Liên Tranh, sưng lên một cục xanh lè.

Hách Liên Tranh “a” một tiếng, che đầu, nhưng vẫn không buông tay Phụng Tri Vi. Gã siết chặt tay nàng, tức tốc hỏi: “Nàng làm sao thế, nàng làm sao thế?”

“Nộp mạng đây nộp mạng đây...” Phụng Tri Vi vờ như không nghe thấy, cái cuôi trong tay múa may ra gió.

Ngũ hoàng tử cũng đã phản ứng lại, liền tuông theo một hướng mình tự cho là đúng, mắt không khỏi lóe lên dị quang, nói: “Đây chính là vị hôn thê của Thế tử ư? Sao vị hôn thê của Thế tử lại đi truy sát lục đệ ta? Lẽ nào...”

Hắn đưa ánh mắt mờ ám vào trong phòng, nơi đó, bàn ghế ngã chổng kènh, chăn nệm rách bươm, một mớ hỗn độn.

Hách Liên Tranh biến sắc.

Nét kinh ngạc trong mắt Thiệu Ninh lụi đi, tia vui mừng trở lại.

“Sắc mặt lục ca không tốt.” Nàng ta lập tức hỏi, “Có gì không ổn sao?”

Nàng ta cứ ngỡ chỉ cần tóm được Ninh Dịch, thời cơ đến sẽ gán cho y tội danh “lòng mang oán hận”, ai dè quơ bừa lại trúng mề lưới này. Nếu có thể mượn cơ này chọc cho Hách Liên Tranh nổi giận, thì mục đích chưa thành từ lần hăm hại trước, đến lần này sẽ đạt được!

“Ma! Yêu ma!” Phụng Tri Vi ánh mắt đờ đẫn, vùng cuôi trồng hoa nhìn quanh một hồi, đột ngột bỏ một nhát cuôi về phía Hách Liên Tranh, “Vô Thường, rút ngay!”

Hách Liên Tranh kinh hãi nhảy ra, rồi lập tức nhảy về định tóm lấy Phụng Tri Vi, nhưng nàng đã chạy ra ngoài, chỉ còn một thị vệ gào lên: “Hắc Vô Thường, người cũng muốn đến bắt ta? Đi chết đi...”

Nàng vung về múa may cuộc trồng hoa, gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật, mọi người xung quanh thấy nàng không hề có nội lực, rõ ràng là người không biết võ công, nên chẳng ai ra tay mà thi nhau chạy trốn.

Bấy giờ Công chúa Thiệu Ninh và Ngũ hoàng tử cũng nhìn ra có điều gì không ổn, hoài nghi liếc mắt nhìn nhau. Phía bên kia, Ninh Dịch hai tay trống không lạnh lùng nói: “Truy sát cái gì chứ? Cô ta là một kẻ điên! Lúc trước ta đang đứng trong ngự hoa viên trú mưa thì cô gái này đường đột xông đến. Ta không muốn so đo với nữ nhân, cũng không muốn dây vào phiền toái, nên vẫn một mực tránh né, thế mà cô ta đuổi theo đến tận đây... Đó là cô gái đi cùng Hách Liên Thế tử ư? Vừa hay vừa hay, xin hãy mang đồ của ngài đi giữm.”

Phượng Tri Vi đang bận giả điên cũng phải ném cho Ninh Dịch một cái nhìn oán hận – người mới là “đồ” ấy! Không, người còn không bằng đồ vật!

Thiệu Ninh há hốc miệng, ánh mắt khó giấu nổi vẻ thất vọng. Ngũ hoàng tử đột ngột đưa tay ra kẹp lấy uyển mạch của Phượng Tri Vi bắt thử sơ sơ, rồi cũng phải nhủ mảy. Trong cơ thể cô gái này quả nhiên khí tức hỗn loạn, mạch động kỳ quái, hình như có chứng điên tiềm tàng.

Hắn quay sang Hách Liên Tranh với vẻ ngờ vực, thầm nghĩ vị hôn thê có vấn đề hay không, hiển nhiên Hô Trác Thế tử phải rõ ràng nhất.

Ánh mắt của Hách Liên Tranh lại xoáy vào bàn tay hắn nắm cổ tay Phượng Tri Vi, mảy rậm rướn lên, rào bước tiến tới, nói: “Điện hạ, tay vị hôn thê của ta đặt nhầm trong tay ngài rồi.”

Ngũ hoàng tử ngăn người, rồi vội vàng xấu hổ buông tay, sắc mặt thoát xanh thoát đỏ. Hách Liên Tranh lại không thèm để ý đến sắc mặt của hắn, đưa tay kéo Phượng Tri Vi lại gần. Phía đối diện, ánh mắt Ninh Dịch lóe lên, rồi y quay đầu sang chỗ khác.

“Vị hôn thê của Thế tử mắc chứng điên ư?” Thiệu Ninh hỏi rất thẳng thắn, “Trước kia có không?”

Phượng Tri Vi thần thờ vung cái cuốc, trong lòng đã có chút bất an, không biết Hách Liên Tranh sẽ đáp lại thế nào. Nếu gã cũng tỏ ra hoài nghi, thì cho dù hôm nay có qua cửa, ắt cũng để lại hậu họa.

“Nàng ấy à...” Hách Liên Tranh ôm chặt Phượng Tri Vi vào trong lòng, “thâm tình” vuốt ve mái tóc nàng, ánh mắt ý vị sâu xa, giọng nói càng ngân nga ác, “Nàng ấy à...”

Phượng Tri Vi bị gã nhìn đến độ toàn thân nổi da gà, lẽ nào tiểu tử này đã đoán ra chuyện gì thật rồi? Gã thông minh đến thế ư?

“Nàng ấy à...” Hách Liên Tranh vẫn tiếp tục ngân nga, mấy người kia bị dụ, ai nấy mắt sáng bừng bừng, ngay đến Ninh Dịch quay đi vờ như không để ý cũng phải nhủ mảy.

Phượng Tri Vi không nhịn nổi, lẳng lặng véo Hách Liên Tranh một cái rõ đau.

Hách Liên Tranh lập tức đổi sắc mặt, nghiêm túc đáp: “Có.”

“Vậy hà...” Thiệu Ninh tối sầm mặt lại.

“Mọi người cũng biết mà, “Hách Liên Tranh tiếp tục sờ soạng, mặc cho ngón tay Phượng Tri Vi cẩu véo, đôi mắt tựa đá quý vẫn sáng long lanh, lại còn ra vẻ ngai ngừng mở miệng, “Lần trước ta đến Thu phủ cầu hôn bị đuổi ra, khệ khệ... Lần đó, thật ra, chính là như thế...”

“Ra vậy...” Lúc này mọi người đều có vẻ vỡ lẽ.

Mọi người đều biết câu chuyện Hách Liên Thế tử cầu thân bị đuổi ra khỏi Thu phủ, nhiều ngày ngậm miệng không nói. Bấy giờ đã lưu truyền rất nhiều phiên bản, trong đó còn có người nói Phượng tiểu thư là lối om sòm, chẳng qua mọi người không tin đó thôi. Bấy giờ chính miệng đương sự kể ra, lại đem so với tình hình hiện tại – thì ra Phượng tiểu thư thật sự mắc chứng điên! Chẳng trách Hách Liên Thế tử ngai mở miệng.

“Thế tử với Phượng tiểu thư quả là tình sâu nghĩa nặng.” Ngũ hoàng tử cười gượng mấy tiếng, “Tình sâu nghĩa nặng...”

Hách Liên Tranh cười ha hả” “Đó là chuyện đương nhiên, nam nhi thảo nguyên thích những nữ nhân đặc biệt nhất.”

Phía đối diện, Ninh Dịch vẫn ngậm tăm bỗng dưng bật cười, “Nhân quang của Thế tử quả nhiên là đặc biệt, bội phục, bội phục.”

Hách Liên Tranh ngược hàng mi lên nhìn y, khóe miệng lại nở một nụ cười ý vị sâu xa, “Nào có đặc biệt bằng Vương gia, bội phục, bội phục.”

Những lời này Phượng Tri Vi nghe kiểu gì cũng thấy không ổn, đang định tiếp tục khổ sở giả điên, vung vẩy cuộc trồng hoa vù vù, muốn nhân dịp này thoát khỏi ma trảo thừa cơ chăm mát của Hách Liên Tranh. Ai dè cái tay kia kẹp vào eo nàng như kim sắt, sau đó Hách Liên Tranh cúi mặt xuống, ra vẻ thần thiết thủ độ ẩm trên trán nàng, lại giờ bàn tay bịt miệng nàng lại, khẽ thì thào bên tai nàng: “Đừng giả vờ nữa, có mệt không hả.”

Phượng Tri Vi chấn động cõi lòng, thì ra gã biết thật!

Hách Liên Tranh nhìn sắc mặt nàng, khóe mắt lẳng lặng quét qua Ninh Dịch, gương mặt vẫn luôn tươi cười rạn rở có hơi khó chịu, dầu dầu môi, càng ôm Phượng Tri Vi chặt hơn. Gã còn phò bàn tay đặt lên eo Phượng Tri Vi ở vị trí Ninh Dịch liếc mắt một cái là thấy, sau đó vung tay gạt lấy cái cuốc trồng hoa gì sét kia, tiện tay ném đi, “cộp” một tiếng, đậu ngay ngắn dưới chân Ninh Dịch, chỉ cách mũi chân y có chút xíu.

Ninh Dịch không hề nhúc nhích, khóe mắt không liếc cái cuốc trồng hoa, lại càng không thèm nhìn gã. Hách Liên Tranh cũng không nhìn y, làm như vừa rồi mình tiện tay ném cuốc đi thật, thân nhiên cười nói với Công chúa Thiệu Ninh và Ngũ hoàng tử: “Người phụ nữ của ta khó chịu trong người, ta đi tìm thái y.” Rồi chẳng chờ hai người trả lời, kẹp Phượng Tri Vi lướt đi chân không chạm đất.

Ngũ hoàng tử và Thiệu Ninh nhìn Hách Liên Tranh kẹp theo Phượng Tri Vi nghênh ngang bỏ đi, đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu Ngũ hoàng tử mới chuyển đề tài, “Đây là đầu nhĩ, trước kia ta chưa đến bao giờ.”

Thiệu Ninh cụt hứng, im lặng không đáp, Ninh Dịch lại cười bảo: “Xưa nay chưa từng đặt chân đến, nhưng vẫn có thể tìm đến nhanh như vậy, ngũ ca thật đúng là quan tâm đến huynh đệ.”

Ngũ hoàng tử càng thêm xấu hổ, đành phải đổi đề tài một lần nữa, “Không ngờ cô nương của Phượng gia kia không những xấu, mà còn có chứng điên, cũng chỉ có nam tử thảo nguyên sơ cuồng mới nhắm trúng nàng ta.”

Ngày thường tính tình hẩn lạnh lùng, không hay nói chuyện, hôm nay chẳng qua chỉ thuận miệng tìm lời để che đậy, ai ngờ Ninh Dịch nghe xong câu này, sắc mặt càng lạnh lẽo hơn, nhàn nhạt nói: “Kẻ không có mắt trên thế gian, nhiều lắm!”

Rồi phát tay áo bỏ đi.

Thiệu Ninh và Ngũ hoàng tử nhìn nhau, cả hai đều cười gượng gạo.

Hách Liên Tranh xách Phượng Tri Vi đi một mạch ra ngoài, Phượng Tri Vi ra sức cầu véo gã: “Buông ra, buông ra.”

“Giả vờ à, sao cô không giả vờ tiếp đi?” Hách Liên Tranh đi đến một đoạn hành lang không người mới buông nàng ra, chống tay lên cột hành lang, cười hi hi nhìn nàng, “Đến đây, đến cao ta đi.”

Sắc mặt đang cười, mà ánh mắt lại không cười mấy may.

Phượng Tri Vi chậm rãi sửa sang lại tay áo, ngồi xuống lan can, hỏi: “Làm sao ngài phát hiện ra được?”

“Cô ăn quả hồi xuân à?” Hách Liên Tranh ngồi xuống bên cạnh nàng, “Cô đừng quên lãnh thổ của Hồ Trác Bộ cận kề Đại Liêu, ta đã từng thấy loại thực vật Bắc Cương này rồi, không ngờ trong hoàng cung Thiên Thịnh vẫn còn một cây sống sót. Quả này được gọi là hồi xuân, nhưng thật ra không cứu được mạng, chẳng qua trong phút lâm chung mà ăn một quả thì có thể kích thích huyết khí trong người, kéo dài hơi tàn thêm được một khắc, thông thường đều dành cho bệnh nhân hấp hối có tâm nguyện dang dở dùng. Người bình thường ăn nó, ngoại trừ mạch đập nhịp nhàng và hơi thở rối loạn, thì không có lợi gì hết.”

Rồi gã kéo dài giọng ra: “Nhưng lại thích hợp để giả điên.”

Phượng Tri Vi cười cười, vờn vai: “Giả điên quả nhiên không phải việc mà người bình thường có thể làm, mệt ghê.”

“Dù không nhận ra quả hồi xuân này,” Hách Liên Tranh nhìn nàng đắm đắm, “ta cũng tuyệt đối không cho là cô sẽ đột ngột hóa điên.”

“Sao cơ?”

“Người như cô, sao có thể phát điên được?” Hách Liên Tranh dẫu môi, “Cô có ép cho cả thiên hạ phát điên, thì cô cũng sẽ không điên.”

Phượng Tri Vi cười ha hả, vỗ vỗ đầu gã, nói: “Đa tạ ngài giải vây hôm nay.”

“Đây là việc nam nhân nên làm.” Hách Liên Tranh tiện tay nắm lấy tay nàng, định đưa lên xoa má mình, “Chỉ có tên không Ninh Dịch kia là không phải nam nhân!”

“Sao cơ?” Phượng Tri Vi ngoái lại mỉm cười nhìn gã, ngón tay nhẹ nhàng búng lên mí mắt gã. Lòng mi Hách Liên Tranh giật giật, đành phải buông tay ra.

“Quả hồi xuân là y bảo cô ăn đúng không? Lẽ nào y không biết thứ này hại thân? Giả điên cũng là y bảo cô giả chứ gì? Y thì ổn rồi, thoát ra rồi, còn cô về sau biết làm thế nào? Nữ tử Trung Nguyên các cô chẳng phải coi trọng nhất là thanh danh sao?”

“Nếu ngài đã biết nữ tử Trung Nguyên coi trọng nhất là thanh danh, thì tại sao vừa rồi lại xác nhận ta có chứng điên?” Phượng Tri Vi không đáp mà hỏi ngược lại.

“Bởi vì cô cần.” Hách Liên Tranh đáp rất đơn giản lưu loát.

Phượng Tri Vi run rẩy trong lòng, rồi nàng sửa lại sắc mặt, cười nói: “Trung Nguyên còn có một câu: Giữa hai cái hại thì chọn cái ít hại hơn, nghĩa là giữa hai hậu quả tệ hại thì chọn lấy hậu quả ít nghiêm trọng hơn. Chuyện trên đời, vốn không thể vẹn sự hoàn mỹ được.”

Nàng lẳng lẳng vận nội tức của mình, cơ thể nàng tuy bị quả hồi xuân đảo loạn hơi thở, nhưng luồng chân khí hùng hậu dồi dào mà Ninh Dịch truyền sang đã nhanh chóng bình ổn tác hại của thứ quả kia, cũng rất có lợi cho kinh mạch thất thường của nàng.

Dù sao đi chăng nữa, trong chuyện này Ninh Dịch đã tận lực rồi; mà ở vào thời điểm đặc biệt, đây cũng là lựa chọn của nàng.

Lúc cần quyết đoán mà lại do dự, ắt sẽ gây loạn; có thương tiếc nhiều hơn cũng không ảnh hưởng đến lựa chọn đối với đại cục.

Ninh Dịch là người như thế, nàng cũng vậy.

“Cô chỉ đang bao che cho y thôi.” Hách Liên Tranh đứng bật dậy tỏ ý không hài lòng, mắng, “Gian tình!”

Phượng Tri Vi dờ khóc dờ cười nhìn gã, đành phải đánh trống lảng, “Váy tôi lại bẩn rồi, biết làm sao đây?”

“Cô vẫn nên quay về tấm cung của Công chúa.” Hách Liên Tranh nói, “Trước đó Trần ma ma đã gột sạch vết bẩn bám trên váy cô rồi hong khô trên bếp lò, bây giờ cô đi thay lại váy áo cũ là vừa, đến buổi tiệc tối chung ta còn có thể xuất hiện xứng đôi bên nhau.”

Gã mặt này hớn hờ nói: “Một đôi người ngọc!”

Phượng Tri Vi đã xoay người, chợt lao đảo muốn ngã.

Thay y phục xong thì cũng gần đến giờ tiệc tối, yến hội vốn được tổ chức trong điện Lang Gia nhưng sau cơn mưa trời xanh trở lại, ngoài điện Lang Gia bốn bề rộng rãi, thêm đá được nước tẩy rửa, gió mát hiu hiu nước non xanh biếc, so với gian điện nặng nề thì càng thêm phần phong nhã. Thiên Thịnh đế nhất thời nổi hứng, cho chuyển hết các bàn tiệc mừng thọ ra ngoài quảng trường trước điện Lang Gia, mâm tiệc chính đặt ở đình Trí Sáng mé bên điện, bốn bề treo cao vô số cung đăng hình quả dưa, ánh đèn sáng rực, chiếu lên mặt người thắm đỏ như say.

Đón gió trong, nhìn sóng biếc, cảm thạch phản chiếu sắc trời bóng nước, người ngồi trong tiệc như ngồi trên thuyền, giữa khung cảnh khoáng đạt phong nhã là thế mà uống rượu thì cũng thật thú vị. Phượng Tri Vi ngồi bên cạnh Hách Liên Tranh, hết sức vừa lòng.

Đương nhiên, nếu ánh mắt bốn bề không đổ dồn vào mình một cách đặc sắc, thì nàng còn vừa lòng hơn.

Tiểu thư Phượng gia có bệnh điên, trước kia từng phát tác một lần khi Hồ Trác Thế tử cầu thân, vừa rồi ở trong cung lại phát tác với Sở vương, tin tức này chỉ trong một canh giờ gần gũi đã gắn thêm cánh, bay vào lỗ tai từng người một.

Các vương công quý tộc, mệnh phụ nội ngoại đều nhìn Phượng Tri Vi với ánh mắt chất chứa tò mò, nhìn Hồ Trác Thế tử với ánh mắt tràn đầy khó hiểu và thương hại.

Khó hiểu gã dựa vào đâu mà vừa ý một cô gái đã điên còn xấu, thương hại giống man di thảo nguyên quả nhiên đầu óc chẳng ra gì, ngay đến nhãn quang cũng không bình thường.

Ánh mắt của các tiểu thư chưa chồng sẽ không bao dung ôn hòa đến thế, mà như lưỡi dao đóng băng – Hách Liên Tranh tuần lảng xuất chúng, hợp với giấc mơ của rất nhiều thiếu nữ khuê phòng ái mộ anh hùng. Tuy các nàng chỉ thích nằm mơ chứ chưa chắc đã muốn được gả đến thảo nguyên làm một trong mười bà vợ, nhưng thấy một thứ tốt đẹp bị người khác chiếm giữ thì chẳng ai vui vẻ cả. Đặc biệt là khi ngọn cỏ mỹ miều trên thảo nguyên kia lại bị cắm lên bãi phân bò như Phượng Tri Vi, quả đúng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với các mỹ nhân ở Đế Kinh, tuyệt đối không thể nhịn.

Các tiểu thư rất đau lòng, các tiểu thư ôm ngực chau mày, lấy chiếc gương con từ ống tay áo soi dưới gầm bàn - chỉ thấy ta đẹp dễ như hoa may ngài tự cánh cung, sao có thể thua con bé mặt mày vàng vọt đôi mày chữ bát lộn ngược kia chứ?

Phượng Tri Vi thường thức những ánh mắt muôn hình vạn trạng này, lẳng lặng uống rượu, trầm nghĩ với khả năng lan tỏa của lời đồn, nếu dùng nó để đánh trận hoặc đấu tranh chính trị, thì sẽ còn đặc sắc đến nhường nào.

Người được mừng thọ còn chưa tới, vị trí tối cao còn bỏ ngõ, dưới mâm chính là chỗ ngồi của vợ chồng Nhị hoàng tử, rồi lần lượt đến Ngũ, Lục, Thất, Thập hoàng tử. Ngoại trừ Ninh Dịch và Thập hoàng tử vẫn còn trẻ tuổi, thì những người khác đều đã có Vương phi. Nghe đâu Ninh Dịch lần lựa chưa chịu cưới vợ, một phần vì thân thể y không khỏe, tự nhận mình không dám làm lỡ làng những cô gái tốt nhà người ta, phần khác là vì y thường lưu luyến chốn thanh lâu tiêu quán, bậc trưởng bối nhà khác sợ y “thân thể cũng không khỏe” trong chuyện kia, nên mới lần lựa đến bây giờ. Nhưng sau khi Thái tử rút dài, thế lực Ninh Dịch dần dà mạnh lên, chuyển thành hôn cũng bắt đầu được bàn tán sôi nổi. Hình như hiện giờ tôn nữ của Thứ phụ Hồ Thánh Sơn, diệt nữ của Thường Quý phi và Hoa Cung Mi – con gái của Thượng thư bộ Lại Hoa Văn Liêm là ba người có thanh thế nhất.

Con gái công khanh chưa chồng và tiểu thư khuê các con nhà quan lại trong kinh từ tam phẩm trở lên ở sườn Tây ngoài điện, dùng bình phong thấp bằng sa mỏng để che, mang ý nghĩa tượng trưng. Kỳ quặc hơn là, ở phương hướng quay về các Vương gia lại không có lớp sa này, nói cách khác, Ninh Dịch muốn ngắm nghía tỉ mỉ các vị tiểu thư là chuyện rất dễ dàng. Cách bố trí này có phần không hợp quy tắc, nhưng thâm ý trong đó thực sự khiến người ta phải suy ngẫm.

Phượng Tri Vi nhìn tám bình phong bằng sa đặt đó mà khác nào không đặt, tựa cười tựa không, trầm nghĩ vị nào là Hồ tiểu thư vị nào là Thường tiểu thư nhi. Ninh Dịch ngồi ghế trên cảm nhận được ánh mắt nàng quét qua, bèn ngược mắt, ánh mắt như sóng gợn xoay chuyển, các quý nữ trong mâm đều cảm thấy y đang nhìn mình, không nhin được mà ưỡn ngực lên cao hơn.

Ánh mắt của Ninh huynh dài thật đúng là nhận nước trăm sông, chứa đựng vạn vật, như cảnh hoa lay động, độc chiếm phong tao... Phượng Tri Vi cười khẽ, thu ánh mắt về, tự rót rượu cho mình.

Ừm, “Cổ Nguyệt Thuần” này quả nhiên không hổ là cống tửu của hoàng gia, đậm đà trong trẻo, vào miệng lại thấy ngọt ngào.

Hách Liên Tranh thấy Phượng Tri Vi hóa ra cũng biết uống rượu, hơn nữa uống xong phong thái lại tiêu sái, nên càng thích hơn, vội vàng đích thân rót rượu cho nàng, ân cần nói: “Uống nhiều một chút, uống nhiều một chút, rượu này ngay đến hoàng cung cũng không hay lấy ra.”

Rượu trong ngự yến cung đình có sẵn định lượng, mỗi mâm một bình, để đề phòng ai đó không biết kiềm chế, uống say rồi thất lễ. Hách Liên Tranh rót từng chén từng ly rượu cho Phụng Tri Vi, vừa rót vừa nuốt nước miếng, vừa nuốt nước miếng vừa cắn răng tiếp tục rót.

Một bình rượu chẳng mấy chốc mà voi đi quá nửa, ánh mắt Phụng Tri Vi vẫn tỉnh táo như khi uống ly rượu đầu tiên. Hách Liên Tranh trơ mắt nhìn cái bình rỗng không, lộ ra sắc mặt bi tráng.

... Sao nàng vẫn chưa say chứ, sao nàng vẫn chưa say chứ? Gã hi sinh rượu ngon cố nhịn con thèm uống chỉ để chuốc say nàng, sao nàng vẫn chưa say chứ!!!

“Thế tử.” Phụng Tri Vi lại nốc cạn một chén, bỗng mỉm cười hạ giọng nói, “Quên nói cho ngài biết một bí mật.”

“A?” Hách Liên Tranh nghiêng đầu lại gần.

“Với độ rượu này,” Phụng Tri Vi chỉ bầu rượu, mỉm cười ôn nhu, “trong điều kiện bình thường tôi có thể uống hai bình.”

Hách Liên Tranh, “...”

Hai người cúi đầu ghé tai cười nói bên đó, trông hết sức thân mật, khiến Ninh Dịch ngồi đối diện đột ngột buông ly rượu đã đưa lên miệng, lại liếc mắt qua. Lần này tất cả quý nữ đều cảm thấy y hình như đang lạnh lùng nhìn mình, bộ ngực ưỡn lên lập tức co lại.

Các quý nữ bị ánh mắt Ninh Dịch đá thương, ngoảnh đầu nhìn lại Phụng Tri Vi ngồi đó hưởng thụ Thế tử rót rượu, phong thái tự nhiên, thần thái lơ đãng rơi vào tầm mắt các nàng càng giống như đôi dầu vào lửa – con bé xấu xí này, bãi phân bỏ độc chiếm cỏ thơm, thế mà còn dương dương đắc ý không lấy đó làm nhục! Vậy mà còn hưởng thụ Thế tử rót rượu, ngay đến sắc mặt sợ hãi cũng không có!

Con người ta một khi đã bị thương, tự nhiên muốn tìm chỗ trú ẩn. Họ không dám khiêu khích trâm anh quý tộc ngồi kín chỗ, nhưng một con bé xấu xí điển khuynh xuất thân mờ ám, thì vẫn có thể ăn hiếp bắt nạt được.

“Vương công công!” Bên cạnh cách một lớp bình phong, chợt có nữ tử ngang nhiên đứng lên, gọi thái giám quản sự trong cung, “Nơi này mùi vị hơi thối, kính nhờ ngài dời tôi sang bàn tiệc khác.”

Phụng Tri Vi ngấm ngĩa ly rượu, nghiêng đầu nhìn nữ tử thần thái cao ngạo kia. Ừm, rất đẹp, có lẽ còn là một tài nữ, nhìn thoáng qua sự tự phụ xa cách in trên nét mày là hiểu, tài nữ đều có vẻ mặt khiến người chê cười chán kia.

Nữ tử kia vừa dứt lời, lập tức lại có người khác đứng lên, phát tay áo thật mạnh, “Cũng xin công công dời bàn tiệc khác cho tôi, gái điển rất hun người!”

Phụng Tri Vi lại ngó sang, vui rồi, càng hay, người quen tam tiểu thư Thu phủ là Thu Ngọc Lạc. Quả là làm khó cô, ngồi cách ta những mười vạn tám nghìn dặm, làm sao hun đến cơ? Với lại, cô nổi giận với ta, khóe mắt lại liếc sang hưởng thụ tọa làm gì chứ.

Thu Ngọc Lạc đứng giữa sân, khóe mắt cũng không thèm liếc Phụng Tri Vi lấy một cái, giận dữ đến độ lồng ngực phập phồng, sóng gió cuộn trào, cảm xúc đến nổi hai má đỏ bừng, mặt như hoa đào, khiến vài vị Vương gia đã có vợ cũng không kiềm nổi liếc mắt, sau đó bị Vương phi bên cạnh ngoài mặt mỉm cười dưới tay cầu véo.

Người duy nhất trong số các Vương gia không thèm liếc nhìn Thu tiểu thư hoa đào cuộn sóng chính là Ninh Dịch, y trò chuyện với Thất hoàng tử ở mâm bên, cẩn thận lấy từ trong tay áo ra bộ xuân cung đồ (*) tuyệt đẹp, hai huynh đệ lấy bầu rượu che, ngấm ngĩa đến sáng rực đôi mắt, bị Thất vương phi phát hiện, dưới gầm bàn nổ ra một trận náo loạn không ngớt.

(*) Xuân cung đồ: Tranh khiêu dâm nam nữ thời xưa.

Thu Ngọc Lạc vô cùng thất vọng, vì thất vọng nên cảm xúc dễ dàng kích động, vừa kích động đã không kiềm chế nổi. Thu tiểu thư gãy ra khỏi Thu phủ nhân đang nghiêm giọng ra lệnh cho mình ngồi xuống, tự mình ra tay dời bàn tiệc, “Các người không đổi, ta đích thân đổi.”

Biết dời đi đâu được chứ, bàn tiệc của mỗi người đều đã định sẵn rồi, chẳng qua là làm phách thế thôi. Trong lòng Thu Ngọc Lạc cũng hiểu điều đó, cúi người xuống khẽ nâng ki án, làm động tác hờ cho có, cốt cho Sở vương điện hạ thấy cá tính độc đáo của mình là đủ.

Cô à vừa cúi người xuống, thái giám hiển nhiên phải đi can ngăn, bỗng có người giơ cao bầu rượu tiến lại gần, cười nói: “Chớ can chớ can, ta cũng cảm thấy nơi này rất thối, trên người ai cũng trát vài cân (*) phấn, đúng là làm người ta chết ngạt.” Rồi gã chỉ huy thái giám, “Đi, mau chuyển chỗ cho vị tiểu thư người nặng bảy mươi cân phấn nặng ba mươi cân trang sức bốn mươi cân tổng trọng lượng một trăm năm mươi cân này... Đây, ta thấy chỗ kia tốt lắm, gió lớn, chỗ cao, rộng rãi lại dễ chịu, xem cảnh xem người hay là bị người xem đều thuận tiện... chỗ kia kia.”

(*) Một cân cổ của Trung Quốc bằng 0,5kg.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay gã chỉ...

Là trên nóc đình Trí Sáng...

Phụng Tri Vi ngồi nguyên tại chỗ giơ cao ly rượu, cười mát mẻ đổ thêm dầu vào lửa, “Thế tử, ngài tính toán quá kém, rõ ràng là một trăm bốn mươi cân.”

“Còn thêm mười cân mụn nữa.” Hách Liên Tranh nâng cao bầu rượu với một vết mụn nhỏ đến gần như không thể nhìn thấy, bị phấn che khuất trên trán Thu Ngọc Lạc, cười nói: “Kính mụn.”

Căn điện lặng ngắt, kinh ngạc vì sự cay nghiệt của Hô Trác Thế từ đến quên cả phản ứng.

Bị Hách Liên Thế từ giờ tay cộng thêm mình mấy chục cân, lại bị vạch trần tâm tư, Thu Ngọc Lạc hóa đá tại chỗ, vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết; còn Hách Liên Tranh đã cầm bầu rượu sai bước quay về, dương dương đắc ý cười với Phụng Tri Vi. Phụng Tri Vi thờ dài, thầm nghĩ sao lại không cho mình cơ hội để thể hiện chứ? Nhưng miệng lưỡi của Hách Liên huynh hóa ra cũng rất lợi hại...

Bốn bề lặng ngắt, trông sắc mặt Thu Ngọc Lạc càng lộ rõ vẻ thê lương luống cuống. Thất hoàng tử ngồi trên thượng tọa nhìn cảnh này, cảm thấy không nổi, bèn nhìn sang Ninh Dịch dò hỏi, Ninh Dịch lại bình thản nói: “Nữ nhi không biết tiến lùi, đây là chôn nào chứ? A đang nói ai hun người? Ta đã sớm nghe đồn trong kinh có một vài cô ả chê cười Hô Trác Bộ là man di thảo nguyên, hôm nay lại dám làm Thế từ khó xử? Lời này mà để Phụ hoàng nghe được, người sẽ trách tội xuống ngay.”

Thất hoàng tử giật mình, hẩn quản lý một nửa sự vụ trong ngoài triều đình, chuyện này hẳn không thể làm ngơ, lập tức liếc mắt ra hiệu cho Vương phi. Vương phi hiểu ý, vẫy tay gọi Phụng Tri Vi lên.

Làm vậy là muốn vỗ về an ủi, bày tỏ thái độ của hoàng gia đối với cô gái đi cùng Hô Trác Thế từ, qua đó thể hiện sự tôn trọng đối với Hô Trác Thế từ, Phụng Tri Vi không còn cách nào khác, đành phải đi lên. Vương phi nắm lấy tay nàng, khen hết đầu tóc khen đến váy áo, khen xong y phục lại khen ngón tay, chỉ không khen gương mặt nàng.

Phụng Tri Vi ôn hòa lương thiện cung kính cần kiệm khiêm nhường đứng nghe, thầm nghĩ người khen mặt tôi đi người khen mặt tôi đi người khen mặt tôi đi, người khen nổi bản mặt tôi tôi mới bội phục người...

Rồi nàng nghe Vương phi yêu kiều nói: “... Sắc mặt cô rất khá, tuy là không trắng, nhưng vàng rất đều đặn.”

Phụng Tri Vi run lên.

Thất hoàng tử phun ra một ngụm rượu đánh “phụt”.

Ninh Dịch bàn bên bắt đầu ho hắng.

Một lúc sau, Phụng Tri Vi chớp chớp mắt, đáp lại với sự kiềm chế mạnh mẽ: “Không bằng người trắng rất đều đặn.”

Thất vương phi run lên.

Thất hoàng tử phun rượu lên mặt bàn như mưa giội hoa lê.

Ninh Dịch ho hắng dữ dội.

Hồi lâu, Thất hoàng tử cười nói: “Kể cũng là một diệu nhân.”

Thất vương phi bèn kéo tay Phụng Tri Vi, nói: “Ta thật sự thích cô, chi bằng cô ngồi lại bên cạnh ta đi.”

Phụng Tri Vi đang định chối khéo, chợt nghe Ninh Dịch bàn bên bình thản nói: “Bàn của Thất đệ đã chật chội lắm rồi, sao có thể nhét thêm một người nữa? Chi bằng sang ngồi chỗ ta, dù sao cũng đang trống.”

Câu nói này vừa ra khỏi miệng, tiểu thư các nhà vẫn đang đóng tai lên nghe kinh ngạc nhìn nhau, nhất quyết không tin vào tai mình. Thu Ngọc Lạc hồn bay phách tán ngồi phịch xuống, mặt xám ngoét như tro.

Mọi người nhìn chòng chọc vào Phụng Tri Vi bằng ánh mắt như lang như sói, không hiểu vì sao con diên xấu xí này chẳng những được Hô Trác Thế từ yêu mến, mà còn có thể lọt vào mắt xanh của Sở vương điện tuy phong lưu nhưng thực ra vô cùng kén chọn!

Các nàng chỉ mong Sở vương ngoái nhìn một cái mà không được, ả ta đã được Sở vương mời mà còn trưng ra sắc mặt khó coi như thế!

Sắc mặt Phụng Tri Vi đúng là khó coi, nàng lườm Ninh Dịch, thầm nghĩ những lời vô si như thế mà người cũng nói ra được sao.

“Những lời vô si như thế mà ngài cũng nói ra được...” Trong tích tắc Phụng Tri Vi còn tưởng mình sợ ý buột ra những lời từ tận tâm can, nhìn lại mới phát hiện Hách Liên Tranh đã kịp thời xống ra, cười hi hi kéo nàng, nói, “Vị hôn thê của ta mà ngồi chỗ ngài thì còn ra thể thống gì? Ngài trêu ghẹo nữ nhi nửa kinh thành, còn muốn trêu vào người phụ nữ của ta? Nếu có bản lĩnh này, thì ngài ứng phó với đám búp bê bị phản kia của ngài đi.” Nói rồi hất hàm về phía Thu Ngọc Lạc, cười ha hả kéo Phụng Tri Vi đi.

Gã thân phận cao quý, lại là nam nhi thảo nguyên khoáng đạt phóng túng, ngay đến Hoàng đế còn phải nhường ba phần, huống chi là những Hoàng tử này. Các Hoàng tử đều bật cười ha hả, chế nhạo Ninh Dịch. Ninh Dịch mỉm cười không nói, ánh mắt lướt qua đám người, dừng vào ánh mắt Hách Liên Tranh ngoái lại nửa đường.

Phụng Tri Vi đi bên cạnh, chợt cảm thấy bên người hình như có đóm lửa nổ tanh tách...

Náo loạn một hồi như thế, các tiểu thư sao còn dám nói thêm một câu nào. Thu Ngọc Lạc mặt mũi xám ngoát ngồi xuống, Thu phu nhân muốn buông lời trách cứ lại không đành lòng, hồi lâu mới thờ dãi, ghé tai con gái nói: “Ngọc Lạc, nghe mẹ một câu, vĩnh viễn đừng trêu vào Phụng tử ty của con.”

Thu Ngọc Lạc cắn môi dưới không đáp, Thu phu nhân thấp thỏm lo lắng nhìn con gái, nghĩ thầm đứa trẻ này không biết lễ thiệt hơn trong đó, cô nương Phụng gia này là nhân vật lợi hại cỡ nào? Bị đuổi ra khỏi phủ không bao lâu, không một xu dính túi, thế mà đã ngoi lên thành cận thần thiên tử quyền uy ngất trời, ngay đến Thuần Vu gia và Yến gia mới được tấn phong làm hoàng thượng cũng qua lại thân thiết với nàng. Sau đó không bao lâu, nàng đã cất nhắc thiếu gia Thu gia đang làm trong đại doanh Hồ Uy sang vị trí khác, đặt dưới tay Thuần Vu Mãnh ở Trường An vệ, tỏ rõ cho Thu phủ biết dù nàng không động được vào Thu phủ thì cũng dư sức động đến thiếu gia Thu gia. Còn nữa, hồi trước lão gia vừa đi viễn chinh thì nàng đã trở lại, nói không chừng trong chuyện này cũng bàn tay ma quỷ của nàng nhúng vào. Cứ nghĩ đến chuyện ngay cả đại sự bình gia nàng cũng có thể giở trò bên trong, Thu phu nhân bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Bà vỗ vỗ tay con gái, định về nhà khuyên bảo con cẩn thận, thì một nữ tử ngồi kế bên lại đột ngột nghiêng người hạ giọng nói với Thu Ngọc Lạc: “Là Ngọc Lạc muội muội phải không? Đừng buồn mà, đợi lát nữa con đi kia sẽ tha hồ đẹp mặt.”

Thu Ngọc Lạc sáng bừng mắt, nhìn nàng ta với ánh mắt tràn trề hy vọng, hỏi: “Hoa tử ty có cách gì sao?”

Nữ tử kia chính là Hoa Cung Mi con gái Thượng thư bộ Lại, người trước đó đã làm khó dễ đầu tiên, nói Phụng Tri Vi dơ bẩn. Nhưng tính tình nàng ta khôn khéo hơn Thu Ngọc Lạc, thấy tình thế không ổn bèn dừng tay trước. Vị Hoa tiểu thư nổi tiếng là mỹ nữ kiêm tài nữ trong kinh này cần nhẹ môi dưới bằng hàm răng tinh tế, khẽ thì thảo vài câu bên tai Thu Ngọc Lạc. Sắc mặt Thu Ngọc Lạc thoáng nổi lên một vết hưng phấn, nói: “Quý phi tính thông văn chương, ghét nhất là kẻ dốt nát kém cỏi... Tỷ tỷ ra một chiêu, khiến ả ta phạm húy tự tìm đường chết mới được.”

Hoa Cung Mi cười mà không đáp, mặt mày thấp thoáng vẻ tự phụ.

Nếu luận về tài hoa của nữ nhi khuê các trong thiên hạ, ngoài nàng ta ra còn có ai?

Nàng ta muốn con bé xấu xí hôm nay đã dám chơi trội phải rơi khỏi tầng mây, ngã xuống bụi bặm!

Đang trò chuyện thì bệ hạ và Quý phi giá lâm, mọi người đứng dậy lạy đón, nhạc hay cất lên, ca múa rộn ràng, cùng nhau uống rượu mừng thọ, điện bên bờ nước đón gió tới, hương rượu ngập tràn, phú quý phong lưu.

Rượu qua được ba tuần, đến lúc Hoàng tử, Hoàng nữ dâng lễ vật. Ngũ hoàng tử đã tặng trước đôi bút hầu lông vàng quý hiếm kia, được Quý phi yêu thích vô cùng, tham gia thọ yến cũng mang theo. Hẳn là con ruột của Quý phi, hiển nhiên không ai tranh giành với hắn, người ta chỉ tặng vài món lễ vật không mất chừng mực mà vẫn đủ trân quý. Kể ra thì tám bình phong bằng ngọc bích của Nhị hoàng tử chạm khắc trông hơi thô, không hợp nhãn hoàng gia, nhưng Nhị hoàng tử có vẻ tự đắc, mỉm cười giả hoạt, dường như không mấy may biết lễ vật của mình đơn giản. Ninh Dịch đứng bên liếc hắn, khỏe mỗi lướt qua một nụ cười bình thản.

Phụng Tri Vi nhìn sắc mặt hai người, thầm nghĩ lẽ nào lễ mừng thọ này còn có một ý nghĩa khác?

Hoàng tử dâng lễ vật xong xuôi, dựa theo trình tự thọ yến những năm trước của Quý phi, thì sẽ tạo cơ hội cho tiểu thư mọi nhà thi thố tài năng. Đây cũng là thông lệ bất thành văn trong cung – Vương phi của các Hoàng tử trước đó, phần lớn được tuyển chọn trong hoàn cảnh tương tự.

Ninh Dịch và Ninh tể đều chưa cưới Chính phi, cho nên hôm nay có thể coi là một yến tiệc cầu thân quy mô lớn.

Phụng Tri Vi chợt vỡ lẽ, chẳng trách hôm nay các cô nương tề tựu đông đủ đến thế, ăn vận phong tao đến thế.

Chợt nghĩ tới những chuyện đã trải qua khi làm tiểu tư trong kỹ viện, cảm thấy những cô gái ngồi bên bàn sau tám bình phong bằng sa thoát nhìn rất giống những cô nương trong Lan Hương viện ăn mặc trang điểm lộng lẫy, ngồi trong từng gian phòng nhỏ chờ tiếp khách. Còn hai vị ngồi trên cao kia, hiển nhiên chính là những vị ân khách giàu sang hào phóng.

Địa vị không giống nhau, nhưng hoàn cảnh thì tương tự. Ánh mắt các cô nương nhìn những chàng rể vàng đều tràn ngập khát khao.

Phụng Tri Vi nghĩ mà vui vẻ, không nhịn nổi bật cười thành tiếng.

Nàng cười đến khó hiểu, ánh mắt Ninh Dịch phía trên lại lập tức quét qua, thần nhiên liếc một cái, khẽ nhíu mày.

Nàng ta làm sao vậy? Biết đây là tiệc tuyển phi biến tướng, còn vui vẻ như thế?

Y bỗng dưng cảm thấy tâm trạng hơi tệ.

“... Dù sao cũng nên có chút tiền thưởng mới được.” Bên trên Quý phi bàn bạc với Hoàng đế, Thiên Thịnh đế bật cười, sai người mang đến vài túi tiền kim tuyến đựng những đỉnh vàng nhỏ làm phần thưởng, nói, “Đề tội nhỏ bày trò chơi cho nàng vui.”

Quý phi lại dặn gò các Hoàng tử, Công chúa, “Các con cũng chớ keo kiệt, để người ta nhìn vào mà chê cười.”

Các Hoàng tử đều tươi cười mờ mắt, nhưng ánh mắt của mọi người lại đổ dồn vào Ninh Dịch và Ninh Tể, đặc biệt là Ninh Dịch.

Suy cho cùng người khác chỉ đóng góp lấy lệ để làm nèn, hôm nay chỉ có vật mà Ninh Dịch đưa ra mới khiến người ta quan tâm.

Từ đầu đến cuối Ninh Dịch vẫn mỉm cười không nói, Công chúa Thiệu Ninh che miệng cười bảo: “Ta nghèo lắm, còn muốn được nương nương thưởng cho vài món nữa kia, nên sẽ không tham gia vào trò vui này. Nhưng lục ca lại rất giàu, chừng quân bộ Hộ có ai không phải thần tài chứ? Muội thấy cuộc vui hôm nay huynh cũng nên đưa loan bội ra, để xem ai có điểm phúc lấy được nó.”

Lời này vừa thốt ra, các vị tiểu thư đều vui vẻ ra mặt. Các Hoàng tử Thiên Thịnh đều có loan bội, mới chào đời đã được ban thưởng, dùng cho việc lập phi trong tương lai. Nhưng trước kia các Hoàng tử không nhất định phải lấy loan bội làm phần thưởng trên bàn tiệc, dù sao mới gặp nhau một lần, tài học cũng không thể đại diện cho tất cả, tùy tiện lấy loan bội ra làm phần thưởng thì quá mức khinh suất. Mọi người nhanh chóng nghĩ ra đạo lý bên trong, dần dần bớt kích động, lại ngồi xuống yên ổn.

“Quản lý bộ Hộ là công việc Phụ hoàng cất cử tạm thời thôi. Ca ca chẳng qua cũng chỉ lĩnh số tiền tiêu hằng tháng ngang với muội, một phần cũng không hơn.” Ninh Dịch liếc Thiệu Ninh, mỉm cười nhân nhặt, Thiệu Ninh sắc mặt cứng đờ - phong ấp và tiền tiêu hằng tháng của nàng ta quá hậu hĩnh, trước kia khi Thái tử còn tại vị không ai dám hỏi đến, nhưng bây giờ trong triều đã có lời dị nghị. Có vài vị Ngự sử còn dâng tấu chương, lấy Công chúa Dịch Thành của hoàng triều Đại Thành từng làm loạn quốc gia ra làm ví dụ, nói Hoàng nữ mà được phong ấp ban thưởng hơn hẳn Hoàng tử thì không phải phúc của hoàng triều, yêu cầu cắt giảm phong ấp và hộ vệ của nàng ta. Ninh Dịch đâm ra một câu này, nàng ta lập tức không dám nói tiếp.

“Nhưng mà...” Ninh Dịch đột ngột cười cười, “Câu nói sau cùng của muội muội, cuối cùng cũng nói đúng được một lần.”

Y nở một nụ cười nhân nhặt điên đảo chúng sinh, lấy từ trong ngực áo ra một ngọc bội màu lục, nhẹ nhàng đặt trên khay vàng mà thám giám quý xuống dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 30

Type: balaxatt

Loan bội đặt xuống, trong điện lặng ngắt như tờ, người ta nghe rõ tiếng vàng ngọc va vào nhau trong trẻo.

Trái tim của vô số người bắt đầu đập thành thạch.

Sở vương phong lưu khắp đế kinh, song sự phong lưu của y chủ yếu là hướng ra ngoài, chứ hình như không có hứng thú phát triển vào trong. Những người rảnh rỗi có thể không ngừng nghe nói y vùng tiền hoang phí cho vị hoa khôi nào đó ở thanh lâu nào đó, nhưng khó mà thấy y nạp thiếp cưới vợ. Đến nay trong vương phủ của y chỉ vẹn vẹn vài cơ thiếp, mà còn là của Hoàng đế ban thưởng, Thái tử tặng, các huynh đệ nhét cho.

Nghe nói ban đầu đội ngũ cơ thiếp còn tương đối đông, rồi cứ qua một khoảng thời gian lại vừa hay chết đi một hai người, bây giờ chỉ còn vài người trụ lại được, đều cẩn thận biến mình thành văn vật sống. Sở vương không đến đào xới thì kiên quyết không mơ đến ngày thấy ánh mặt trời.

Rất nhiều người nghĩ phải chăng y sơ suất đánh mất loan bội rồi, đời này không định phô ra trước mặt thế nhân.

Đến hôm nay, coi như cuối cùng cũng có cái để mong chờ.

“Hôm nay Dịch Nhi thật hào hứng”. Đáy mắt Thiên Thịnh để lộ lên sự kinh ngạc, ông nhìn lướt một vòng qua gương mặt của tất cả khuê tú. Ông khá hiểu đứa con này, nếu trong tiệc mà không có người mà y cảm thấy hứng thú, thì y sẽ không lấy loan bội ra.

Đương nhiên, ông nhìn qua tất cả, chỉ bỏ sót một mình Phượng Tri Vi.

“Phụ nữ có chồng”, đã xấu còn điên, liên quan gì đến nàng.

“Những năm qua đều chơi các trò hề về thi từ”. Thường Quý Phi bàn bạc với Hoàng đế, “Hôm nay có thể chơi trò khác mới mẻ hơn”.

“Thử hỏi xem đám nhỏ có ý tưởng gì hay không?” Hoàng đế mỉm cười căn dặn.

“Bệ hạ, nương nương”. Một cô gái áo vàng đứng lên, việc tốt quyết chẳng nhường ai, đầu tiên là quay bốn phía vái chào một cách duyên dáng, phong thái tao nhã, khiến mọi người đều khen ngợi, phong tư tuyệt hảo!

Lại nhìn gương mặt dịu dàng mỹ lệ, mày ngài cong cong, là tài nữ nổi danh khắp đế kinh, con gái thương thư bộ Lại – Hoa Cung Mi.

Nhìn đâu cũng thấy thích hợp, ngoài nàng ta ra, còn ai xứng đáng nữa chứ.

Hoa Cung Mi đảo đôi mắt sáng, hết sức hài lòng vì mình được mọi người chú ý, thần thái càng thêm ung dung, giọng nói lại càng thêm dịu dàng, lại cười thưa : “Bệ hạ, nương nương, các vị điện hạ, thần nữ có một chủ ý nồng nặc.”

“Nói đi”. Sắc mặt Thường Quý phi có phần lạnh nhạt, bà hơi cúi vì nàng ta đoạt mất hào quang của diệt nữ nhà mình.

“Triều đình ta hiện đang có chiến sự, muôn vàng tướng sĩ oai hùng sắt thép, thân là nữ nhi khuê các, đâu không thể cùng ra chiến trường, nhưng cỗi lòng luôn ngóng trông theo.” Hoa Cung Mi mỉm cười, “Thần nữ đề nghị, hôm nay chúng ta mô phỏng cách đối chiến trên sa trường, cho các bên tự do khiêu chiến, lại lấy tiếng trống trận để tính thời gian, đánh ba tiếng trống phải xong câu vấn, vượt quá thời gian này là thua, để bày tỏ lòng kính trọng đối với những tướng sĩ tẩm máu vì nước trên tiền tuyến, cũng để trợ uy cho Thiên thịnh ta toàn thắng Đại Liêu, không biết ý các quý nhân như thế nào ạ?”

Đây là hình thức kiểm tra cả tài năng lẫn sự nhanh trí, khiêu chiến lẫn nhau, đánh ba tiếng trống là phải đáp trả, so với kiểu ra một đề cho mọi người thông thả viết thì không biết khó hơn gấp bao nhiêu lần.

Thường Quý phi nhú mày, diệt nữ nhà mình tuy có tài văn chương có điều không đủ nhanh nhẹn, đang nghĩ xem phải làm sao để bác bỏ, thì Thiên Thịnh đế ngồi bên đã nhướn mày cười nói: “Hay, cách này hay lắm, để xem đánh ba tiếng trống, chúng nữ tranh tài, mới mẻ thú vị, cứ như vậy đi.”

Thường Quý phi than thầm, hiểu rõ Thiên Thịnh đế canh cánh chiến sự, đề xuất này của Hoa Cung Mi coi như nói trúng ý nguyện của ông, đành phải mỉm cười sai người đi lấy trống. Chẳng bao lâu sau trống đã được đưa tới, đặt ở tiền đường bên dưới bậc thềm.

“Không biết các thần nữ có đủ tư cách để mới Sở Vương điện hạ tự tay đánh trống chăng?” Hoa Cung Mi liếc nhìn Ninh Dịch, tươi cười.

Ninh Dịch nâng ly rượu, nhẹ nhàng nhấp môi, ngược mắt mỉm cười với nàng ta.

Hoa Cung Mi mừng rỡ.

“Không được”.

Hoa Cung Mi xấu hổ đứng ngậy ra như phỗng, Thất hoàng tử ngồi bên đã cười bảo: “Lục ca làm sao có thể đi đánh trống? Lỡ đâu huynh ấy muốn thiên vị tiểu thư nhà nào, dùi trống kia chần chừ chẳng hạ xuống, thì biết phải làm sao?”

Khấp sảng cười ồ, nhanh chóng hóa giải cảnh khó xử của Hoa Cung Mi. Nàng ta cũng lợi hại vô cùng, thừa dịp cười nói: “Dạ, may mà có Vương gia gọi ý, là tiểu nữ suy nghĩ không chu đáo. “Một câu nhẹ nhàng gạt qua, rồi nàng ta cúi người trước thủ tọa, “Vẫn nên mời bệ hạ đích thân chỉ định người đánh trống thì tốt hơn.”

“Vậy xin phiền Hách Liên thế tử.” Thiên Thịnh đế đảo mắt, cảm thấy Hách Liên Tranh là khách ngoài, ít mối quan hệ dây dưa hơn bất kỳ ai khác, chọn gã là thích hợp nhất.

Hách Liên Tranh rất bất mãn, lắm bả: “Ta nổi trống tức là lên chiến trường, có gì lại bắt ta nổi trống vì trò chơi của một đám đàn bà con gái.”

Phượng Tri Vi liếc gã, nhắc nhở, “Thế tử, người ngồi bên cạnh ngài cũng là đàn bà đấy.”

Quảng sáng nhàn nhạt từ những ngọn đèn đỏ rọi lên mặt ông bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe tiếng lật giấy soàn soạt. Mọi người nín thở, nhìn chăm chăm vào sắc mặt Thiên Thịnh đế.

“Người là tiểu di.” Hách Liên Tranh không hề đỏ mặt, “Tiểu di là bề trên.”

“Đi đi” Phượng Tri Vi đẩy gã, “Vi cái việc con con này mà kháng chỉ thì thật không đáng.”

Hách Liên Tranh đưa tay lên nóc càn ly rượu, xấn ống tay áo sải bước qua đó, vừa đi vừa bòn chòn không yên, ngoái đầu lại dặn: “Nhưng cô đừng tham gia, người ta cưới vợ không phải chuyện của cô.”

“Làm gì có chuyện đó.” Phượng Tri Vi đuổi gã, “Ai cưới vợ cũng không liên quan đến tôi”.

Nàng rót một ly rượu uống xuống, nghĩ thầm chơi cái gì mà chơi chứ? Thiên Thịnh đế rõ ràng để mắt đến Hoa Cung Mi, luật chơi khó cỡ này chẳng phải là dẫn xếp cho nàng ta thắng? Cũng phải, tuy Hoa gia ở vào vị trí cao, nhưng là một gia tộc có thể lực yếu ớt, Thiên Thịnh đế nhất định là không muốn Ninh Dịch cưới một tiểu thư danh gia có thể lực hùng hậu, khác nào hổ mọc thêm cánh.

Hách Liên Tranh ngồi dưới cái trống, tung đi tung lại dùi trống trong tay. Hoa Cung Mi ngẩng đầu mỉm cười đứng giữa đám đông, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua các bàn tiệc, những cô gái chạm ánh mắt của nàng ta đều thấp thỏm bất an, sợ bị nàng ta thách đấu. Nụ cười của Hoa Cung Mi bởi thế càng thêm đắc ý.

Cuối cùng cũng có người không cam tâm bị chèn ép.

“Bệ hạ, thần nữ có ý kiến khác.” Cô gái đứng lên mặt áo tím, xinh xắn thanh tú, phong tư yếu điệu mà giọng nói lại có phần vang dội, “Tài văn chương chia làm cao thấp, câu tứ nhanh lẹ chưa chắc đã đại diện cho tài năng xuất chúng. Cách so này là không công bằng!”

Thiên Thịnh đế giật mình, Thường Quý phi nhận ra đây là tôn nữ của Thứ phụ Hồ Thánh Sơn, lập tứ cười bảo: “Hồ tiểu thư có cách gì hay, hãy cứ nói đừng ngại.”

Tiểu thư Hồ gia Hồ Tĩnh Thủy cúi, người, cao giọng nói: “Nếu đã nhằm tạo uy cho chiến sĩ tiền phương, thì mọi người đều đồng ý tham gia cuộc thi này. Phương án của thần nữ là Thế tử đánh ba tiếng trống, mỗi người viết ra đề mục của bản thân rồi nộp lên, sau đó đề bệ hạ và nương nương dựa vào độ khó mà chọn ra ba đề mục đứng đầu gọi là tam giáp, cho các thần nữ tự xin trả lời. Nhưng trước khi có người xin trả lời, ta chỉ báo tên người ra đề mà không nói rõ nội dung đề mục, để các thần nữ tự khiêu chiến đề mục, bệ hạ nghĩ sao ạ?”

Trong lòng Hồ Tĩnh Thủy hiểu rõ, một khi đề cho Hoa Cung Mi tùy ý khiêu chiến như thế, khí thế của người khác chưa chi đã yếu đi vài phần. So với phương án đề nàng ta một mình chơi trội thì chẳng thà kéo hết mọi người xuống nước, không chừng còn nảy ra một người có thể khuất phục nàng ta. Cho dù không ai có thể ngăn chặn nàng ta, thì chọn ra tam giáp đứng đầu cũng phòng ngừa nàng ta độc chiếm đầu bảng, nghiễm nhiên trở thành người được chọn cho vị trí Sở Vương phi.

Những quốc yến tuyển người kiểu này vốn cũng chỉ là quy tắc bất thành văn, là một ý đồ, chứ không có quy định nào nói người đứng đầu nhất định phải là Vương phi. Dù sao việc lập phi cũng là việc hệ trọng, phải cân nhắc đến rất nhiều điểm.

Nàng ta tự nhận dù mình không chiếm được ngôi đầu bảng, thì tam giáp cũng không thành vấn đề; mà Hoa Cung Mi tự phụ quá mức, chắc gì đã không cúp đuôi chạy về ở câu hỏi của người nào đó.

Phượng Tri Vi bình thần uống rượu, thầm nghĩ vị Hồ tiểu thư này tâm kế đa đoan, với cách so tài này, dù câu trả lời đằng sau không xuất sắc, nhưng chỉ cần ra được câu hỏi hay, được chọn làm tam giáp đứng đầu thì cũng vớt vát được chút mặt mũi, còn hơn là bị chèn ép đến ngạt thở.

Hoa Cung Mi cũng không có ý kiến gì, đổi đi đổi lại cách thức thi tài thì đã làm sao? Có thể thay đổi sự thật là nàng ta đứng đầu Đế Kinh không?

Thiên Thịnh đế trầm ngâm giây lát, dù ông có lòng muốn dàn xếp nhưng không tiên làm quá, lập tức đồng ý. Nội thị liền đi phát giấy bút cho tất cả mọi vị khách, trừ các Hoàng tử ra.

Ninh Dịch bỗng bật cười nói: “Cách này rất hay, các vị tiểu thư vất vả rồi, tiểu vương xin kính các vị một chén trước.”

Y nhẹ nhàng bước xuống thềm, chấp tay kính rượu, tự mình uống cạn trước tiên. Đôi mắt như mặc ngọc quét qua, mặt mũi ai nấy đều đỏ gay như ráng chiều, vội vàng cạn chén.

Phượng Tri Vi nâng chén lên, trong chén nổi bật bên một viên sáp.

Vừa nãy, Ninh Dịch lựa lúc mọi người ngửa đầu uống rượu, búng một viên sáp vào trong ly rượu của nàng.

Phượng Tri Vi lặng lặng nhặt viên sáp ra, nghiền nát trong tay áo, thu được một tờ giấy nhỏ viết: “Sách lược binh phiên.”

Đây là gian lận hả? Phượng Tri Vi vò nát tờ giấy, có phần dăm chiêu – triều đình Thiên thịnh chỉ có một vị phiên vương khác họ, đó là Trường Ninh Vương phong ở Tây Bình Đạo. Năm ấy trong các khai quốc công thần, lão Trường Ninh vương gần như giúp Thiên Thịnh đế đánh hạ nửa giang sơn, nếu nói khoa trương một chút thì khi ấy lão Trường Ninh vương muốn tự lập mình làm Hoàng đế cũng được, cuối cùng lại nhường lại cho Thiên Thịnh đế, cho nên sau khi lập quốc đã được phong thưởng rất hậu hĩnh. Tuy nhiên, Đế vương chính là như thế, tặng người quả sớm muộn gì cũng sẽ đòi về, cho người ăn sớm muộn gì cũng bắt người phải nôn ra. Và lại tiểu Trường Ninh Vương mới lên kế vị là Lộ Chi Ngạn lại nuôi quân tự giữ, bằng mặt không bằng lòng với triều đình, những quan viên trong đất của hắn đều do hắn tự chọn, triều đình không thể can thiệp vào. Cho nên mấy năm nay, Thiên thịnh đế nhìn bề ngoài có vẻ bình chân như vại, ân sủng đầy đủ, nhưng đáy lòng nhất định đã khắc sâu chuyện này.

Ý của Ninh Dịch là muốn nàng dùng đề mục này để tranh đoạt tam giáp đứng đầu sao?

Dùng đề mục này?

Phượng Tri Vi cười cười, trong nét cười thấp thoáng vẻ giễu cợt. Ngước mắt nhìn lên, Hoa Cung Mi đứng chéo phía đối diện không hiểu sao rạng rỡ mặt mày, gương mặt kíc động đến nổi ửng đỏ.

Thế này là sao? Uống say rồi hả?

Hách Liên Tranh đã sớm mất kiên nhẫn, hét to: “Nổi trống!”

Các tiểu thư vội vàng bày giấy bút ra.

“Tùng...tùng...tùng...”

Tiếng trống rất thông thả, nhưng có kéo dài đến đâu cũng đến lúc phải dừng.

Phượng Tri Vi vẫn cứ thờ ơ uống rượu, cho đến khi tiếng trống thứ hai tắt dần mới lười nhác viết xuống vài chữ.

Những cuộn giấy được phong kín rồi nộp lên, Thiên Thịnh đế xem qua từng cuộn một.

Quảng sáng nhận nhặt từ những ngọn đèn đỏ rọi lên mặt ông, bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe tiếng lật giấy soàn soạt. Mọi người nín thở, nhìn chăm chăm vào sắc mặt Thiên Thịnh đế.

Chỉ có hai người, thần thái vẫn tự nhiên như trước.

Một người là Ninh Dịch, vẫn không ngừng xem xuân cung, cứ như người tuyển không phải là phi tử của y.

Người kia là Phụng Tri Vi, đang len lén mang “Cổ Nguyệt Thuần” trên bàn bên cạnh về bàn mình.

Nàng không phải sâu rượu mà, thật đó, nàng chỉ thương Hách Liên Thế tử đến giờ còn chưa uống được mấy ngụm thôi.

Ánh đèn sáng rực, chiếu rõ mọi biểu cảm trên gương mặt của thiên Thịnh đế. Phần lớn thời gian là sóng yên biển lặng, bỗng ông nhẹ nhàng “ơ” lên một tiếng, cầm một cuộn giấy lên đọc.

Có người siết chặt khăn tay.

Có người ngồi thẳng dậy.

Thiên Thịnh đế đọc một hồi rồi lại buông xuống, mọi người thở dài thườn thượt không biết là thất vọng hay vui sướng.

Thiên Thịnh đế càng lật càng nhanh, trái tim mọi người dường như cũng bị lật đi lật lại, đảo lộn đến không phân cao thấp, bất ngờ Thiên Thịnh đế ngừng tay.

Ông nhặt cuộn giấy kia ra, đọc đi đọc lại, bỗng dưng phì cười.

Thường quý phi ngồi bên cạnh tò mò ngó sang, rồi rút khăn tay ra che miệng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hết sức tò mò, Công chúa Thiệu Dịch cậy mình được nuông chiều, cất bước lên đài, thò đầu ra ngó, rồi vui vẻ ôm bụng cười ha ha đi xuống.

Ninh Dịch vẫn bình thần xem xuân cung cuối cùng cũng hơi sốt ruột, buông xuân cung đồ xuống ngoái đầu nhìn lại. Thất hoàng tử đã đứng dậy bước qua, liếc nhìn một lượt, đi xuống với vẻ mặt kì quái, vừa nhìn thần sắc kia là biết đang phải khổ sở nhin cười.

Ninh Dịch ngược mắt nhìn hán, Thất hoàng tử im bất không nói, liếc xéo sang y, liếc trái một cái lại liếc phải một cái. Ninh Dịch dẫn mạnh ly rượu đánh “cốp” ột tiếng, rượu văng tung tóe.

Thất hoàng tử hoảng sợ, biết y đã bị khiêu khích đến đỉnh điểm rồi, bèn vội vàng chạy sang ghé tai y thì thầm vài câu.

Ninh Dịch mặt mũi tái xanh.

Nhìn kĩ, thì thấy ly rượu bằng vàng rỗng trong tay y hình như đã hơi biến dạng.

Phụng Tri Vi nhìn ly rượu kia với vẻ thương hại, cảm thấy những thứ đặt gần Sở vương điện hạ đều thật đáng thương.

Thiên Thịnh đế cười cả buổi, mới đặt cuộn giấy kia sang một bên, là vị trí số một.

Thường quý phi lại đưa tay che miệng, thất lưng Thiệu Ninh vừa thẳng lại đã tiếp tục cong xuống. Thất hoàng tử ghé tai Vương phi thì thảo, Vương phi vội vã tìm khăn tay, những Hoàng tử còn lại đều tò mò lộ đầu lên nhìn, sau đó ồ lên, mỗi người rúc vào trong một xó mà cười.

Chén rượu trong tay Ninh Dịch đã vỡ vụn thành những mảnh vàng mỏng.

Y ngược lên, đảo mắt một vòng rồi dừng lại trên người Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi bất chước Cổ thiếu gia, trưng ra bộ mặt ngốc với y.

Ninh Dịch giật mình, ánh mắt thấp thoáng nét hoài nghi. Bây giờ Thiên Thịnh đế đã chọn đủ đề mục tam giáp, lại liếc đề mục tam giáp kia, thoáng chốc sắc mặt có phần phức tạp, rồi lại cười nói: “Những đề mục hôm nay kể cũng rất khá, những thế gia hoàng triều Thiên Thịnh ta, thật nhiều tài nữ.”

Hoa Cung Mi tỏ ra đắc ý, bắt đầu sửa sang y phục, chuẩn bị lĩnh thưởng.

“Chọn ba đề tài này đi.”. Thiên Thịnh đế buộc ba dây băng tơ tằm mang ba màu vàng, bạc, trắng lên ba cuộn giấy, rồi ra hiệu cho nội thị công bố.

Mọi người ngồi thẳng lại, ánh mắt sáng rực.

Nội thị lấy cuộn giấy thứ ba, đầu tiên là báo tên thám hoa.

“Con gái Thượng thư bộ Lại, Hoa thị.”

Mọi người ồ lên, Hoa Cung Mi tái mặt.

Tại sao không phải là trạng nguyên!

Đề mục của Hoa Cung Mi chỉ đứng thứ ba, điều này nằm ngoài dự liệu của mọi người. Họ ngậy ra một lúc, phần đông lại cảm thấy vui mừng.

Thu Ngọc Lạc tài năng thua kém, tự cảm thấy mình không mong lọt vào tam giáp, thấy Hoa Cung Mi hồn xiêu phách lạc thì vừa hả hê lại có phần lo lắng, sốt ruột hỏi nàng ta: “Biết làm sao bây giờ? Tỷ tỷ điên của muội liệu có thể đứng thứ nhất được không?”

Tâm tư của Hoa Cung Mi không đặt ở Phụng Tri Vi, vị hôn thê của Hồ Trác thể từ không phải đối thủ cạnh tranh của nàng ta, chỉ bất bình vì Phụng Tri Vi nổi trội như vậy mà thôi. Giờ lại nghe câu này, bèn cười nhạt đáp: “Người trong thiên hạ có chế sạch, cũng không đến lượt tỷ tỷ của muội!”

“Cuốn Bảng Nhân” Nội thị báo: “Tôn nữ của Càn Nguyên các Đại học sĩ Hồ Thánh Sơn, Hồ thị.”

Hồ Tĩnh Thủy khẽ mỉm cười, rồi lại tỏ ra hơi thất vọng và ngạc nhiên.

Nàng ta chuẩn bị rồi mới đến, đề mục đã được chỉ bảo, sao còn có người vượt qua được nàng ta?

“Cuốn trạng nguyên.” Nội thị ngân nga dài ngoẵng, mọi người ngóng nhìn bằng đôi mắt sáng trưng, nín thở - hai cô giá ưu tú nhất, có tài danh nhất chẳng qu chi đứng thứ hai và thứ ba, còn ai có thể vượt qua các nàng?

Các tiểu thư đưa mắt nhìn nhau, thấy ai cũng có thể, mà ai cũng không thể.

Nhưng chẳng ai liếc Phụng Tri Vi lấy một cái.

Ninh Dịch tự rót tự uống, thần thái đã khôi phục vẻ khoan thai tự đắc, còn vương chút hả hê.

Hách Liên Tranh ngán ngẩm nghịch dùi trống, dù sao cũng không thể là Phụng Tri Vi, nàng sẽ không cố ý đi tranh vị trí Vương phi trong hoàn cảnh này. Cô gái này, chỉ hướng cao xa lắm.

Phụng Tri Vi tự rót tự uống – dù sao cũng không thể là nàng, đề mục kia của nàng không chộc người ta tức chết là may mắn lắm rồi.

Giọng nói lạnh lạnh của nội thị xuyên qua quảng trường bát ngát, giữa bầu không khí lạnh ngắt như tờ.

“Phụng Tri Vi?”

Ồ lên kinh ngạc.

Xôn xao.

Vô số người đứng bật dậy, khi phát hiện mình thất lễ lại vội vàng ngồi xuống.

Họ ngồi xuống cả rồi, mới phát hiện ra còn có người đứng ngậy ra như tượng, hoàn toàn không phản ứng. Đó là Thu Ngọc Lạc và Hoa Cung Mi, phu nhân hai nhà vội ra sức ấn các nàng ngồi xuống.

Ninh Dịch uống rượu càng thêm vui vẻ, đến nỗi bắt đầu ho khan, trên mặt nổi lên một tầng đỏ nhàn nhạt, càng ngời sáng như trăng, khiến những cô nương không có duyên với tam giáp muốn chết cho rồi.

Dùi trống trong tay Hách Liên Tranh rót xuống, suýt nữa nện trúng chân.

Phụng Tri Vi thoáng sơ sẩy, cũng bóp nát ly rượu của mình thành vụn vàng.

Không phải chứ, đề mục đó của nàng, đạt Trạng nguyên?

Thiên Thịnh đế ngồi bên trên lại cười nói: “Nữ nhi không có tài chính là đức, phụ nữ tham gia chính sự không phải phúc khí của quốc gia, nên có vài đề mục tuy hay nhưng không thích hợp đề xướng. Nữ nhi ấy mà, nên quan tâm đến những chuyện nữ nhi cần quan tâm, cho nên cuốn Trạng nguyên này, có vẻ đùa cợt thô thiển, song thật ra rất mới mẻ, đặc sắc, lại có dũng khí, trẫm rất thích nó.”

Ông nói đến câu “phụ nữ tham gia chính sự”, Thường Quý phi đang có vẻ hơi kém vui lập tức tái mặt, vội vã tiếp lời: “Dạ, thần thiếp cũng nghĩ cuốn Trạng Nguyên hoàn toàn xứng đáng.”

Bà vừa nói vậy, mọi người lại càng thêm tò mò, không biết con điên xấu xí của Phụng gia có sao lại lọt vào mắt xanh của bệ hạ và nương nương, được khen ngợi nức nở thế này, ngay đến tiểu thư Hồ gia và Hoa gia cũng phải xếp sau nàng, còn diệt nữ của Thường quý phi thì không có tên trên bảng.

Phụng Tri Vi lại hỏi hận muốn đập đầu vào tường cho xong.

Nàng sai rồi!

Để thể hiện tài hoa, đề mục của các vị tiểu thư đều nói về chính sự trọng yếu, trái lại khơi lên bất mãn trong lòng Thiên thịnh đế. Thế nên khi so sánh, đề mục chơi xỏ của nàng đã được Thiên Thịnh đế nâng lên cao, đem ra nhắc nhở đám phi tần hậu cung thích nhúng tay vào chuyện ngoài phận sự.

Quả đúng là một lần lỡ bước di hận ngàn năm!

“Xin các vị tiểu thư tự mình khiêu chiến các đề tam giáp”. Trong tiếng truyền báo của nội thị, tiếng trống của Hách Liên Tranh lại nổi lên từng từng, lần này gõ đánh vừa nặng vừa dừ, suýt nữa là đánh vỡ mặt trống.

“Thần nữ xin được giải cuốn Thám hoa”. Cô gái áo hồng e thẹn đứng lên, chính là diệt nữ của Thường quý phi. Xem ra nàng ta là người ưa chắc chắn, không cần có công chỉ mong vô tội, tranh trước cuốn thám hoa.

Nội thị mở cuốn giấy của Hoa Cung Mi.

“Vội loạn tam vương năm Trường Hưng thứ hai mươi hai của Đại Thành, phải giải quyết như thế nào mới không gây tổn hại đến gốc rễ của quốc gia.”

Phượng Tri Vi giật mình.

Đây không phải là câu sách lược binh phiên trá hình sao? Loạn tam vương năm Trường Hưng thứ hai mươi hai của Đại Thành, chính là loạn phiên vương khác họ. Đề mục của Hoa Cung Mi, sao lại giống gợi ý của Ninh Dịch đến thế?

Hoa Cung Mi nghe đọc đề, sắc mặt còn khó coi hơn khi nghe báo nàng ta đứng thứ ba.

Vừa rồi Sở Vương xuống điện kính rượu, khi đi qua chỗ nàng ta đã búng ngón tay, bắn một viên sáp vào ly rượu của nàng ta. Khi ấy nàng ta vui mừng khôn xiết, vội vàng lật lẽ nhặt ra xem. Trên tờ giấy của Sở vương viết “Sách lược binh phiên”, nàng ta lập tức hiểu ý điển hạ làm vậy là muốn gợi ý cho mình. Còn ai hiểu rõ bề hạ hơn các Hoàng tử sớm hôm bầu bạn bên bề hạ có chứ?

Nàng ta mừng rỡ đến độ cõi lòng như muốn nổ bung, việc này không đơn thuần là điện hạ gợi ý cho mình, mà còn lời mờ nói cho mình biết, mình là ứng viên Vương phi được điện hạ đề ý. Nguyên vọng trong mơ nàng ta còn nghĩ đến bất ngờ trở thành sự thật, trong chớp mắt nàng ta suýt nữa đã để lệ trào khóe mi.

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà chỉ là Thám hoa.

Ngẫm lại những lời Thiên Thịnh đề nói ra ban nãy, nàng ta hình như đã hiểu ra ý tứ của Ninh Dịch, sắc mặt tái mét.

Phượng Tri Vi nhìn sắc mặt nàng ta, lời mờ đoán ra vài phần, khỏe miệng lướt qua ý cười nhàn nhạt. Thật ra Hoa Cung Mi đích xác có vài phần kiến thức, lại không bị niềm vui che mờ lý trí, biết sửa đề mục triều đại thành ra mọt hồ. Nếu nàng ta thực sự hỏi về sách lược binh phiên như nguyên văn Ninh Dịch, thì đừng nói là không lấy được Thám hoa, chỉ e sẽ lập tức bị hạch tội.

Trường Ninh vương còn chưa để lộ dã tâm làm phản, triều đình và ngoại phiên vẫn còn hòa hảo ít ra là ở bề ngoài, binh phiên chính là bí mật lớn nhất trong lòng Thiên THịnh đế, làm sao có thể bị tiết lộ bừa bãi trong hoàn cảnh này, để rồi đánh rần động cỏ? Một khi có người nói ra, để bày tỏ sự đường hoàng quang minh và trấn an phiên vương Trường ninh, thì Thiên THịnh đế chỉ đành xử tội nặng kẻ “lòng nuôi ý đồ chia rẽ, tâm tổn thương tình cảm giữa trăm và trụ cột quốc gia” là Hoa Cung Mi.

Hiện giờ, nàng ta dùng cách thức này để đưa ra đề mục ấy, cũng coi như một hành động thông minh, bề hạ cũng có thể giả vờ hồ đồ, cho nàng ta một cơ hội thứ hai.

Phượng Tri Vi nhàn rãi gảy móng tay, trong lòng mọt hồ cảm thấy, thật ra chính mình cũng đã rơi vào bàn cờ của Ninh Dịch.

Kẻ tên Ninh Dịch này, rất giỏi nắm bắt tâm lý của người ta.

Thoạt nhìn có vẻ như y cùng lúc ném cho nàng và Hoa Cung Mi hai viên sáp đặt bẫy, nhưng dụng ý hoàn toàn không giống nhau. Đối với Hoa Cung Mi, là muốn tước đoạt đi cơ hội đạt Trạng nguyên của nàng ta, chính cho nàng ta thất bại; đối với nàng, lại muốn nàng đăng vị.

Hoa Cung Mi một lòng mê luyện y, lại là người tự phụ, nhất định sẽ gian lận theo viên sáp của y.

Còn nàng, Ninh Dịch biết nàng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa có thể suy ra lẽ thiệt hơn trong đó, tuyệt đối không dùng đến đề mục này. Không những không dùng đến, mà còn có thể hoài nghi y muốn hãm hại nàng, cố ý đi ngược chiều, chọc y một phen.

Nàng quả thật không ngăn nổi mình chọc vào y.

Khơi gợi sự chú ý của Thiên Thịnh đế.

Như y dự liệu, như y mong muốn.

Phượng Tri Vi âm thầm cắn răng, nghĩ bụng chỉ có Sở vương và Cố lão ngọc là khó nuôi.

Ba tiếng trống vang lên, Thường tiểu thư kẻ ra cũng có chút tài học, lập tức rủ rì cất lời, ngoại trừ những đấu pháp thông thường đại loại như tìm tướng giỏi, điều trọng binh, còn úp mở nói đến cách thức phân hóa các phiên, lừa địch chủ quan, kiểm chế binh lực và thay quân, an định triều thần và lòng dân, ngụ ý là trong đó nên sớm chuẩn bị, chớ ngại hư tình giả ý, khi thời cơ đến sẽ giáng một đòn sấm sét. Thiên thịnh đế chẳng ừ hử gì cả, lại cảm đáp án Hoa Cung Mi lên ngó ngó, gật đầu y đã qua cửa, Thường tiểu thư thở phào rồi ngồi xuống.

Trong lòng lại hiểu rõ, Thường thị đã hết hy vọng rồi. Tuy Thường gia không phải là vương khác họ, nhưng cũng là ngoại thích số một quyền thế nghiêng trời, không phải phiên vương, còn hơn hẳn phiên vương. Vậy mà giờ đây tiêu thư Thường gia lại nói ra những lời này ngay trên điện, chẳng phải can khiến Thiên Thịnh đế thấp thòm trong lòng?

Quả nhiên Thường quý phi nhìn diệt nữ, ánh mắt có phần bất mãn.

Tiếp theo là cuốn Bảng nhãn, “Xin hỏi phương pháp giải Liên Hoa câu tiền.”

Liên hoa câu tiền là một loại tên Đại Liêu mới sáng chế ra gần đây, trong đầu mỗi tên có móc, chạm đến da thịt người là bung ra, khoét rộng vết thương máu chảy không ngừng dẫn đến tử vong. Binh tướng Thiên Thịnh chết vì thứ vũ khí này nhiều vô số kể, đề mục này đưa ra, liên hệ mật thiết đến thời sự, lại quan tâm đến tướng sĩ, quả nhiên đánh trúng tâm tư của Thiên Thịnh đế, chẳng trách chiếm được vị trí thứ hai.

Sánh đường lạng ngắt như tờ, đề mục này không thể đáp tùy ý, thà không được tỏa sáng còn hơn ăn nói lung tung, bằng không một khi bị chọn dùng, khi ra chiến trường không hiệu quả thì vạ lây tới sinh mệnh nghìn vạn tướng sĩ, tuyệt đối không thể nói chơi.

Phượng Tri Vi cup mắt xuống, kiên quyết không định chơi trội thêm lần nữa.

Đề mục này không ai dám trả lời, Thiên Thịnh đế khó giấu được vẻ thất vọng, khoát tay ra hiệu đọc đề tiếp theo.

Lần này mọi người xóc lại tinh thần, ánh mắt sáng rực.

“Đề Trạng nguyên...”

“Đề tôi”. Hoa Cung Mi ngạo nghễ đứng lên, ném cho Phượng Tri Vi một cái nhìn khiêu khích.

Phượng Tri Vi mỉm cười vô tội với nàng ta, đáp đi, hi vọng cô có thể đáp được.

Nội thị liếc mắt qua đề mục, đầu tiên là ngo ngắc, sau đó phì cười.

Hắn vừa cười đã biết mình gây họa, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội. Mọi người thở dài, Hách Liên Tranh không nhìn nổi nữa, sải bước tiến lên đưa tay giật lấy cuộn giấy, “Cho ta xem có trò vui khó lường gì nào...”

Giọng gã đột ngột ngừng, sắc mặt biến đổi một cách kì quái, sau đó cười ồ: “Đúng! Chuẩn! Quá chính xác!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thăm nghĩ lẽ nào vị này cũng sắp cười đến quên đọc đề?

Cũng may Hách Liên Tranh vừa cười vừa liếc xéo Ninh Dịch vừa lên giọng đọc: “Làm nữ nhi ghét nhất là điều gì?”

Hoa Cung Mi giật mình.

Mọi người đều giật mình.

Chẳng ai có thể ngờ, cuốn Trạng nguyên lại là đề mục gần như đùa giỡn như thế.

Làm nữ nhi ghét nhất là điều gì?

Là xuất thân tầm thường?

Là không đẹp cũng chẳng tài?

Là tuổi hoa trôi mất?

Là phu quân thay lòng đổi dạ?

Là tiểu thiếp leo lên đầu mình?

Là con rơi của chồng có tiền đồ hơn con mình?

Là người mình âm thầm ngưỡng mộ bất ngờ tới chơi, lục tung các tủ y phục lên mới phát hiện tất cả váy áo mình đều chưa đủ lộng lẫy?

Là người khác ặc váy áo y hệt mình, trang điểm cũng giống mình như đúc?

Là ra cửa chạm mặt tình địch ba mươi năm trước đã tranh chồng với mình đến chết đi sống lại, rồi phát hiện váy áo nàng ta may bằng chất liệu quý giá hơn mình, đi cạnh phu quân quan chức cao hơn phu quân mình?

Trong tích tắc mọi người đều cảm thấy mình biết đáp án, tích tắc sau mọi người lại cảm thấy đáp án của mình còn khuya mới đủ.

Đáp án rất nhiều – phụ nữ vốn là một giống loài vĩnh viễn không thỏa mãn, người muốn nàng biết thế nào là đủ, còn khó hơn bảo chàng Hách liên thế tử

hết thôi.

Hoa Cung Mi ngậy ra tại trận, nàng ta đã từng nghĩ đến rất nhiều câu hỏi liên quan đến chính trị lịch sử thiên văn địa lý tình tượng nghề nông nữ công... tự phụ rằng với tài học của mình, bất cứ vấn đề nào đều cộng có thể đáp được một chút, ai ngờ lại là đề mục bao quát tất cả mà cũng chẳng chứa thứ gì.

Câu hỏi đơn giản nhất cũng chính là câu hỏi khó nhất, bởi mọi câu trả lời đều có thể là đáp án, nhưng cũng đều có thể sai.

Nàng ta ngả y ra tại chỗ, chỉ cảm thấy lòng mình giá buốt, nghĩ đến viên sáp của Sở vương hôm nay, nghĩ đến đề mục quái gở này, lại nhìn phong thái nhàn nhã, thần sắc thanh đậm của Phụng Tri Vi, thoát nhìn lại có chút gì đó thâm sâu khó lường.

Có lẽ, nàng ta thật sự nhìn lầm rồi...

“Chuyện nữ nhi ghét nhất là...” Nàng ta lấp bắp, phản phát nét bi thương “... Là bị phu quân lừa gạt.”

Ninh Dịch cười cười, điềm nhiên như không tự rót rượu cho mình.

Phụng Tri Vi cười cười, ngồi xa xa trên bàn tiệc, kính rượu cô gái dũng khí đáng khen mà vận số lại đen đui này.

Cô sai rồi.

Một khi đã lừa gạt cô, thì sẽ không trở thành ohu quân cô.

Hách Liên Tranh lắc đầu, ngân nga nhún nhả, đọc đáp án bằng giọng quái gở.

“Làm nữ nhi, ghét nhất là điều gì?”

“... là Sở Vương điện hạ đẹp hơn nàng.”

Đọc xong đáp án, Hách Liên Tranh quẳng cuộn giấy cười sảng sặc, sành đường lại có một khoảng yên tĩnh. Mọi người liếc mắt Phụng Tri Vi mặt vàng mây rử, lại nhìn Ninh Dịch dung nhan thanh tuyết, nghĩ đến câu “Sở vương điện hạ còn đẹp hơn nữ nhi”, muốn cười mà không dám cười, đều nín nhịn đến mặt mày méo mó, thần sắc quái gở.

Nhìn cười xong, quay đầu ngẫm lại, câu hỏi rất bình thường, còn có vẻ tùy tiện, thờ ơ, nhưng trong đó lộ ra can đảm trêu chọc Hoàng tử trên điện và sự tiêu sái dám giễu cợt mình, quả thật không phải nữ nhi bình thường có thể nói ra.

Ninh Dịch đã sớm bị cô gái này chọc tức, lúc này bị mọi người hết nhìn Phụng Tri Vi lại nhìn sang ý để so sánh, trái lại điềm nhiên như không – dù sao chẳng nữa cô cũng thừa nhận ưu điểm của ta, ta đẹp hơn cô vẫn hơn là ta ngốc hơn cô.

Dựa vào sự hiểu biết của y đối với Phụng Tri Vi, cô gái này hết sức nham hiểm, nếu không ở vào hoàn cảnh này, thì có trời mới biết câu hỏi của nàng liệu có phá cách hơn nữa hay không.

Thiên Thịnh để bật cười ha hả, đang định ban thưởng thì Hoa Cung Mi đột ngột tiến lên, nhú mày, giận dữ mở miệng, “Bệ hạ, đề mục này một là không có tài học, hai là không có chiều sâu. Đường đường là cung yến hoàng gia, nếu đề một đề mục như thế đứng đầu, há chẳng bị chê cười là Thiên thịnh ta không có nhân tài sao?”

“Vốn chỉ là một trò chơi.” Thiên Thịnh để cười: “Chẳng qua là một trò tiêu khiển trong khuê các của các người, nghiêm túc mà làm gì?”

Lời này nói ra, sắc mặt mọi người đều biến đổi, không hiểu sao Hoàng thượng lại đổi giọng, còn Thường quý phi lại thở phào.

Phụng Tri Vi gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, tựa cười tựa không, lúc này nàng đã hiểu ra tâm tư của Thiên thịnh đế. Ông vốn để ý đến Hoa Cung Mi, muốn nhân dịp cung yến này chỉ hôn Hoa Cung Mi cho Ninh Dịch, nhưng chuyện này không như ý ông, Hoa Cung Mi mắc mưu Ninh Dịch, ra một đề mục như thế, dù sao đi chăng nữa cũng không thể chọn đứng thứ nhất, còn Hồ tiểu thư, do Hồ Thánh Sơn là phe Sở vương nên cũng không nằm trong diện cân nhắc; diệt nữ của Thường quý phi cũng không được. Vừa hay xuất hiện một người như nàng, đã là “vị hôn thê của Hồ trác thế tử”, ông bèn dứt khoát chọn nàng đứng thứ nhất, biến chuyện này thành một trò chơi bình thường để xí xóa cho qua chuyện.

Dù sao yến hội luận văn tuyển phi này, xưa nay vẫn không tuyên bố chính thức. Lần này Thiên THịnh đế muốn giả vờ hồ đồ, mọi người cũng đành giả vờ theo.

Suy cho cùng vụ tuyển phi hôm nay cũng chỉ là giả, mà phụ tử đầu trí, Ninh Dịch mượn tay Phụng Tri Vi nàng, dùng kế để tránh bị Thiên THịnh đế chỉ hôn mới là thật.

“Phải rồi.” Ninh Dịch cười, nhẹ nhàng lấy lại loan bội, đặt vào một miếng ngọc bội bình thường để thay thế, “Chẳng qua chỉ là một trò chơi để ai nấy đều vui vẻ thôi.”

Đúng là ai nấy đều vui vẻ, khi Hồ tiểu thư đề nghị mọi người cùng ra đề mục, người tham gia bao gồm cả phu nhân của các công khanh, thì tính chất chọn lựa của cuộc thi này đã thay đổi. Ninh Dịch vừa nói vậy, mọi người cũng dần dần hiểu ra ẩn ý trong đó, đều nhìn Hoa Cung Mi bằng ánh mắt thương hại.

“Nhưng thứ nên thưởng vẫn cứ phải thưởng.” Ninh Dịch giơ miếng ngọc bội trắng kia lên vẩy vẩy với Phụng Tri Vi.

Phượng Tri Vi đành phải bước qua, vờ vịt tạ ơn phần thưởng, đưa tay ra nhận lấy ngọc bội. Ninh Dịch đưa ngọc bội qua, lại thừa cơ miết lên ngón tay nàng, cười khê mà nói: “Nàng ghét ta đẹp hơn nàng thật à?”

Phượng Tri Vi cười giả lả: “Làm gì có chuyện đó?” Sao ngọc bội lại nằm yên thế này? Nàng dùng sức mạnh hơn mà giật.

Ngọc bội nằm trong tay Ninh Dịch, vẫn không hề nhúc nhích.

“Ta có thể vì nàng mà biến thành xấu xí, chỉ để xứng đôi với nàng.” Y siết chặt ngọc bội, vẫn mỉm cười như cũ, cười như sóng nước dập dềnh, dường như ngôn từ nói ra cũng trở nên lấp lánh, khiến kẻ khác không phân rõ thật giả.

Phượng Tri Vi tiếp tục cười giả lả, “Làm gì có chuyện đó!” Ra sức giật ngọc bội.

“Nàng chẳng bao giờ tin ta cả.” Ninh Dịch cười, ngọc bội vẫn không hề nhúc nhích.

“Làm gì có chuyện đó!” Phượng Tri Vi không nhịn nổi nữa, giật mạnh.

Ninh Dịch đột ngột buông tay.

Phượng Tri Vi đột ngột phát lực lại bị hẫng, đen đui ngã ngửa ra đằng sau.

Hách Liên Tranh vội lao ra đỡ.

Nhưng tốc độ cũng không nhanh bằng Ninh Dịch, y lập tức vươn tay ra tóm lấy cổ tay Phượng Tri Vi, giữ chặt lấy nàng, cười bảo: “Phượng tiểu thư chớ nên mừng rỡ đến phát điên.”

Ngón tay của y đặt lên uyển mạch của Phượng Tri Vi, chạm khẽ một cái rồi buông ra ngay, trên mặt thấp thoáng ý cười.

Phượng Tri Vi ngẩn người, rồi lập tức y lo cho mình ăn quả hồi xuân sẽ để lại hậu hoạn, nên mới nghĩ cách bắt mạch cho mình.

Đôi má hồng nổi lên sắc đỏ nhàn nhạt, nàng nhìn sang chỗ khác để che đi.

Hai người đưa lưng về phía mọi người, nên không ai chứng kiến màn giành giật ngọc bội này, chỉ có Hoa Cung Mi đứng bên cạnh là thấy loáng thoáng. Đây mắt nàng ta lóe lên nỗi phẫn hận, rồi bất ngờ chậm rãi tiến lại gần, cười khê: “Nếu đã là trò chơi thì thần nữ muốn mời tỷ tỷ Phượng giác chơi thêm một lần nữa, tỷ tỷ Phượng gia có dám nhận lời không?”

Có người không biết chừng mực như cô sao?

Thôi cũng được, nếu đã bị Ninh Dịch gài bẫy, ra đề mực sai thành ra chơi trội ngoài ý muốn, thì cũng không cần phải ngưng ngưng che đậy thêm nữa, khiến người ta nghi hoặc.

Phượng Tri Vi cười nhạt, quay lại nhìn nàng ta.

Hoa Cung Mi bắt gặp ánh mắt của nàng, nụ cười trên mặt đã hơi đông lại.

“Không dám” Phượng Tri Vi bình thản nói.

Hoa Cung Mi ngẩng người, thấy ánh mắt của Phượng Tri Vi lạnh lẽo đến thế, nàng ta còn tưởng là sắp phát điên, ai dè lại chỉ nói ra câu này, liền nở nụ cười có phần mỉa mai, đang định nói tiếp.

Nhưng Phượng Tri Vi đã chấp tay quay về bên bàn, vừa đi vừa cười nói, “Ta sợ cô thua thêm lần nữa, thẹn quá hóa giận mà làm liều.”

“Cô...” Hoa Cung Mi hít sâu một hơi, giận quá hóa cười, nói: “Đừng lăm lăm như thế, cô đã đồng ý, vậy hãy chơi trò đối câu đơn giản nhất nhé? Một nén nhang, bốn mươi câu, ai dừng lại là thua. Ta thật muốn xem, Phượng tỷ tỷ làm gì để khiến ta thẹn quá hóa giận làm liều đây?”

Đối câu không khó, có điều trong thời gian một nén hương ngắn ngủi liên tục đối bốn mươi câu, gần như đến thời gian suy nghĩ còn không có, cần phải nhanh lẹ đến dường nào?

Ai ai cũng biết tiểu thư Hoa gia đúng là nổi danh Đế kinh vì lối tư duy nhanh lẹ, lập tức chấn động tinh thần.

“Cũng được.” Thiên thịnh để cực kỳ khoái trá, “Phần thưởng đừng vội trao, hãy xem phong thái của hai vị tiểu thư đã”.

“Xưa nay ta mến mộ nhất là nữ nhi nhanh nhẹn.” Ninh Dịch vỗ tay cười, “Ai thắng, cửa chính của Sở Vương phủ vĩnh viễn rộng mở với người đó!”

Những lời này có ẩn ý gì? Hoa Cung Mi sáng mắt lên, một ngọn lửa hi vọng nhen nhóm, Phượng Tri Vi lại bĩu môi khinh thường – kẻ này lại chơi trò giả vờ thần bí của y!

“Mời” Phượng Tri Vi không chịu nói thừa lấy một chữ.

Khói mỏng vẩn vơ, đầu que hương có tia sáng lập lòe.

Hoa Cung Mi lập tức cất tiếng.

“Không thơ chó mồi khách dưới mai.”

Phượng Tri Vi tiếp lời còn nhanh hơn.

“Có nhạc thường hợp tiên trên mây!”

Câu đối đầu tiên của hai người gần như kết cùng một lúc, Hoa Cung Mi biến sắc, răng đọc nhanh hơn.

“Khói mờ chèo ngán hát ngư ca”

“TRăng tỏa sông dài nghe tiếng nhạc!”

“Tiếng xuân rửa phai mặt hoa đào!”

“Gió thu nhuộm thắm mây phù dung!”

“Thơ xong quẳng bút nhìn trời cười!”

“Rượu say chống kiếm đập tuyết đi!”

“Trà cũng say người cần chi rượu!”

“Sách vẫn thơm ta cứ gì hoa”

...

Trong nháy mắt đã đối được mười câu nhanh như chớp, Hoa Cung Mi biến sắc, Phượng Tri Vi không thèm liếc nhìn nàng ta lấy một cái, mỉm cười nâng ly rượu trên bàn uống, uống hết chén này đến chén khác.

“Hợp tan toàn do duyên số cả, để phí hoài bờ vai xuân sắc trước mưa bụi!”

“Đừng sai đều từ tình sinh kiếp, chỉ đối lấy đôi mây thu sương sau phong ba!”

Câu ngắn không được thì chơi câu dài, Hoa cung Mi nghiêng răng lại.

“Nhìn người bị giáng khỏi trời xanh, kiếm bay đằng Tây đến, long tuyến mãi múa, ngoài lầu nghe mưa, còn ai hỏi mái tóc bạc tích mịch như tuyết, rèm sâu một vệt trắng mênh mang!”

“Đội ta dừng bước chốn hồng trần, thuyền dong phương Đông đi, phượng tiêu ngân nga, trên đảo tuyết trắng, mà quên đi hoa đào rơi u sầu tựa mộng, tiêu lâu nửa đời gió hiu hiu!”

“Hay!” Có người không nhận được mà vỗ tay, kiểu ứng đối không cần phải suy nghĩ như thế này cao minh hơn nhiều sao với bên ra đối, dù sao nhiều khả năng bên ra đối đã chuẩn bị từ trước.

Thân thể Hoa Cung Mi bắt đầu run lên nhè nhẹ, nhưng hình như vẫn chưa tuyệt vọng. Nàng liếc nhìn Ninh Dịch với vẻ si mê, nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ trong bữa tiệc xuân nhiều năm trước, nét phong lưu của người ấy từ đó đã in sâu vào tâm hồn thiếu nữ, sau này mọi câu văn thơ dài ngắn của nàng đều viết cho y. Nhưng tương tư miên man bao nhiêu, hiện thực lại lạnh lẽo bấy nhiêu. Cho đến hôm nay, vốn định mình được bề hạ đề ý, tâm nguyện của mình nhất định sẽ thành, ai ngờ cứ từng bước đi sai, từng bước gục ngã. Bây giờ, ngay đến một con bé xấu xí chẳng hề có tài danh, cũng không địch nổi.

Chợt bị ai ủa tới.

“Hỏi mệnh trời đầy voi, người ra đi sao rồi? Nhớ chàng năm ấy, thất lung vàng, bào the tía, chén bạch ngọc, kiếm linh xà, thương trắng Lương Viên, ngắm hoa Lạc Dương, cười vịnh hoa lui tới, gió thổi qua người. Ngờ đâu cửa đọa tình không lối thoát, hăng bước rơi vào máu đào trúc xanh, nén thành một khúc thanh huyền buồn thương.”

Cô gái này, cuối cùng đã tuyệt vọng rồi sao?

Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn nàng ta chăm chú, Hoa Cung Mi thấy nàng không đối ngay lập tức như trước kia, sắc mặt tươi lên, rồi lại thấy Phượng Tri Vi ngửa đầu dốc chén, uống cạn một hơi.

Rượu cạn, lời ra.

“Than tạo hóa thăng trầm, kiếp sau làm sao nói? Nhớ khanh mới gặp, vòng ngọc bích, tiểu trúc xanh, làn thu thủy, tiếng yến oanh, gặp nạn cung cấm, mạo hiểm đại nội, than hồng trần hợp tan nửa đời bèo trôi. Sớm biết lữ trần rách lòng sinh hận, thì đã dâng tấm lòng son sương tuyết, tấu lên tiếng ngân tranh tài bi ai.”

Câu này vừa xong tiếng khen như nước triều, Hoa Cung Mi lùi lại một bước, mặt mày xám ngoắt, Phượng Tri Vi thần nhiên rót rượu – ta cảnh tỉnh cô, hoàng gia là vũng nước sâu, vẫn nên nghĩ thoáng đi thì hơn.

Đáng tiếc có người lại nhìn không ra, Hoa Cung Mi biến sắc liên tục, rồi cuối cùng không kiềm chế nổi, giận dữ mắng mỏ.

“Nhìn dung mạo mày tàn tạ như hoa cúc!”

“Trông mặt mũi người đáng ghét như dao phay!”

“Nhìn hành động mày ngu si như trẻ con!”

“Trong mặt mũi người đáng ghét như dao phay!”

“Nhìn lời lẽ mày cay nghiệt như bà điên!”

“Trông mặt mũi người đáng ghét như dao phay!”

Mọi người cười phá lên không thể kiềm chế, Phượng Tri Vi gợn tay ném ly rượu đi, vừa vịn rơi xuống dưới chân Hoa Cung Mi, “Hoa tiểu thư, nén hương đã hết, mình cũng nên dừng lại thôi. Nay tiểu muội dùng một bài thơ số, luận về tác hại của chữ tình, chỉ mong gọi được một nụ cười của tiểu thư.”

Nàng chấp tay đứng trước đình, gió đêm hiu hiu thổi tay áo phất phơ bay, dưới ánh đèn mờ ảo, phong tư phiêu dật tựa thần tiên. Mọi người nhìn bóng lưng nàng, trong phút chốc ngỡ quên mất gương mặt khó coi và tai tiếng điên cuồng, chỉ cảm thấy cô gái này tưởng gần mà lại rất xa, ngân nga dạo bước như đi trên mây.

Gương mặt tươi cười của Phượng Tri Vi lại nhìn về hướng thủ tọa. Nơi đó, Ninh Dịch đưa tay đỡ trán, ánh mắt xoay chuyển dưới ánh đèn đỏ nhạt, lẳng lặng nhìn nàng không hề chớp mắt.

“Cầu thập toàn thập mỹ, quên cửu tử nhất sinh, tưởng như bát diện uy phong(*), thật ra là thất khiếu bất thông, lãng quên đến lục thân bất nhận, xoa nắn đến ngũ tạng bất sinh, quán quýt đến tứ chi vô lực, điên đảo đến tam xan bất thành, cuối cùng rơi vào cảnh nhị địa tương vọng, chẳng thà vứt bỏ - một tấm lòng si!”

(*) Bát diện uy phong là oai phong lừng lẫy, thất khiếu bất thông là mắt, mũi, miệng, tai đều tắc nghẽn; lục thân bất nhận là không nhận những người thân như cha, mẹ, anh, em, vợ, con, nói cách khác là mất hết nhân tính; tam xan bất thành là không nuốt nổi ba bữa cơm; nhị địa tương vọng nghĩa là đứng ở hai nơi mà ngóng trông nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhận Lỗi Với Ta

Type: shiriboss

Một bài thơ tiêu sái, quyết đoán, vừa đọc ra đã khiến sảnh đường trầm trồ.

Hoa Cung Mi lão đảo lùi về, vịn tay lên ki án, ngây ngẩn hồi lâu, rồi nước mắt rơi lã chã như chuỗi ngọc đứt dây.

Ninh Dịch ngấm nghĩa ly rượu trong tay, ý cười nơi khóe môi mông như hoa rơi.

Chẳng thà vứt bỏ một tấm lòng si, chẳng thà vứt bỏ một tấm lòng si.

Cô gái thông minh tuyệt đỉnh này, lại dùng đến cách thức ấy để cự tuyệt y.

Có điều, dù cự tuyệt như thế, nhưng y cũng đã thoáng thấy một vài tâm tư trong cõi lòng thâm trầm diệu vợi của nàng.

Có một dạng nữ tử, như Bồng Lai nằm ngoài cương vực, xa xôi ngoài núi biển trời cao, muốn đến gần thì trước hết phải băng qua tầng tầng lớp lớp sương mù.

Trăm hoa chậm chậm che mờ mắt, song chỉ cần y trước sau đứng trên cao, thì sợ gì mây trôi che mắt?

Y cười, nâng chén, từ xa kính rượu Phụng Tri Vi.

Phụng Tri vi nhưn mày, cũng chẳng chấp tay thi lễ từ xa, mỉm cười về chỗ ngồi, không chịu nói thừa lấy một câu.

Ánh mắt ngạc nhiên và bội phục của mọi người dần sát theo nàng, không ai ngờ được cô gái họ Phụng xuất thân mờ ám này lại là viên minh châu phủ bụi bao năm qua. Đến giờ một khi lau chùi, bóng loáng sạch bụi, nàng còn mạnh mẽ hơn những cô tiểu thư thế gia liên tiếp tham gia các hội thơ, giành được thanh danh lẫy lừng không biết bao nhiêu lần!

Bấy giờ mới nhớ đến người mẹ tự lập một mình đi một hướng, chịu đủ lời đàm tiếu của Phụng Tri Vi, đại tiểu thư Thu Minh Anh của Thu phủ, năm xưa cũng là nữ nhi hào kiệt lưng danh Đế Kinh, được ca tụng là văn võ song tuyệt, thi thư cầm kỳ đều giỏi. Chẳng qua sau này bà cầm quân ra trận, được phong làm Nữ soái, võ công chiến tích rực rỡ chói lòa che đi văn chương hoa mỹ, lại khiến cho người ta quên mất bà cũng từng ăn vận nhẹ nhàng, ứng khẩu thành thơ.

Không cần hỏi cũng biết, Phụng tiểu thư vẫn lương sống cùng mẫu thân, tài hoa xuất chúng như nàng này, hiển nhiên là nhờ mẫu thân ngày đêm dạy bảo.

“Không hổ là hậu duệ của Hóa Phụng Nữ soái năm nào.” Nhìn nàng đầm đăm rất lâu, dường như có chút đắm chiêu, cuối cùng Thiên Thịnh để chậm rãi mở miệng, “Gia học sâu xa, danh bất hư truyền.”

Câu “gia học sâu xa” này, tuyệt đối không thể đánh đồng với câu “gia học sâu xa” mang đầy hàm ý mỉa mai trong quá khứ, một khi nói ra từ miệng Thiên Thịnh đế, thì đã thay cho một loại thái độ rồi.

Mọi người lập tức hiểu ngầm trong lòng.

“Hóa Phụng Nữ soái văn võ song tuyệt, năm xưa tiếng tăm lừng lẫy khắp Đế Kinh, Phụng tiểu thư không hổ là hậu duệ của danh môn ...”

“Nhớ năm nào Nữ soái phong thái anh hùng hào hiệp, khiến người ta say mê ...”

“Đã lâu không gặp Nữ soái, hẳn là phong hoa còn hơn năm nào ...”

Phụng Tri Vi đặt bàn tay lên bàn, ngoài mặt mỉm cười khiêm tốn, bình tĩnh lắng nghe, nhưng một nửa gương mặt chìm trong ánh sáng đỏ nhạt của cung đăng, không ai nhìn rõ thần sắc trên đó.

Không ai nhận ra trong mắt nàng lấp lánh ánh sáng, bóng nước chực trào.

Mẹ.

Trong xuân yến nhiều năm về trước, người cũng từng ứng khẩu thành thơ, một bài thơ khiến cả điện kinh ngạc.

Người cũng từng mỉm cười cài hoa bước qua cung vào điện, thân mang vinh quang đứng giữa vạn người.

Người cũng từng đối mặt với sự khiêu khích trên kim điện, ném một ly rượu, rượu vừa cạn thơ cũng tuôn ra.

Giờ con đang tái hiện phong thái tài hoa khảng khái ngạo nghễ của người năm ấy, đầu rượu làm trăm câu thơ, cười ngạo trước Đế vương.

Chung quy đổi lại một phen cảm thán của Đế vương khi nhớ lại chuyện cũ.

Có câu này của ông, từ giờ trở đi sẽ không còn ai dám lấy chuyện năm xưa ra nhục mạ người.

Đôi mắt nàng bừng sáng, nàng muốn uống thêm một chén nữa, để vị cay xè thuần ẩm kia dâng lên thành cơn ngây ngất trong lòng, nhưng lại không thấy ly rượu nữa – ly rượu đã bị nàng ném đi để phục vụ màn kịch kia.

Mới chỉ là tiếng nhạc đã chấn động lòng người, Thiên Thịnh đế liền thay đổi thần thái hồ hững xưa nay, đánh rơi cái chén, khẽ ngồi thẳng người lên.

Quầng sáng đỏ thắm từ những ngọn cung đăng xung quanh đột ngột tối đi, lấp lóe ánh sáng đỏ mờ nhạt.

Bỗng ánh sáng đỏ bùng lên, trên ao sen trước điện chợt có một người bay lên múa trên một đóa sen khổng lồ!

Khoác một dải lụa vàng yêu diễm, vạt vũ y đón gió, búi tóc linh xà gương mặt phù dung, đôi mày uốn lượn như yêu, mi tâm điểm một đóa hoa ba la màu vàng kim, sáng rực như nổi tương tư.

Nàng ta ôm cây đàn tỳ bà màu vàng, ngón tay thon thon đánh ra những tiếng lanh lảnh, nhẹ nhàng cất bước giữa hoa sen sau cơn mưa, lá sen lay động hết xòe rồi úp, sóng xanh nước biếc bắn lên nhẹ nhẹ. Dáng vẻ nàng ta nhẹ nhàng uyển chuyển diễm lệ như ảo ảnh, eo thon ngón mềm, lật tời lật lui như tơ lụa, mềm mại đến khó tin. Các động tác lại càng thêm mỉa mai, rõ ràng là điệu múa phi thiên đoan trang, nhưng khi nàng ta nhảy lại toát ra vài phần diễm dúa, Nét diễm dúa ấy nấp sau vẻ đoan trang, như ẩn như hiện, trái lại càng rung động lòng người hơn cả điệu múa yêu kiều kia.

Nữ tử trên tiệc, ái nấy sắc mặt ửng hồng; nam tử trên tiệc, ai nấy hít thở dồn dập.

Thiên thịnh đế cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn không nén được hơi thở gấp gáp, cảm thấy cô gái kia múa ở đằng xa, rõ ràng chỉ thấy lơ mờ dung nhan, nhưng nụ cười này đôi mày này tựa dung hoa nở rộ, dường như chỉ dành riêng cho mình.

Nhị hoàng tử dâng vũ nương lập tức tiến lên cười nói: “Phụ hoàng, đây là vũ nương đến từ tây lương, từ nhỏ đã được gột rửa đến xương tủy bằng những dược thảo đặc biệt, hun đúc nên khí chất trong lành, thân thể mềm mại như bông, phong vận rất khác nữ tử Trung Nguyên ta, người thấy sao ạ?”

“Hay lắm!” Thiên Thịnh đế không nhịn nổi một tiếng khen ngợi, rồi lại nhận ra mình luống cuống, vội vàng nghiêm mặt lại, “Đang lúc chiến sự, nên tiết kiệm chi tiêu, không được hoang phí vào ca múa. Nếu chuyện này đến tai tiền phương, thì sẽ không hay cho lắm.”

“Phụ hoàng, mừng nương nương đại thọ năm mươi tuổi, nếu ngay cả ca múa cũng không thì thiết thòi cho nương nương quá.” Nhị hoàng tử cười nói, “Huống chi điệu múa của nàng ta cũng là điệu chiến vũ ‘Dương Quan Liệt’ của triều đình chúng ta.”

“Đây là ‘Dương Quan Liệt’ ư?” Thiên Thịnh đế ngạc nhiên, cẩn thận nghiêng người tới ngắm nghía, rồi lẩm bẫm, “Chiến vũ có thể múa thành như thế này sao? Quả đúng là kì diệu...”

Nhị hoàng tử lộ rõ vẻ vui sướng.

Sắc mặt Thường Quý phi lại hơi phức tạp, mấy phần ca hứng mấy phần bất đắc dĩ. Những phi tử tuổi già nhan sắc tàn phai, nếu muốn duy trì địa vị của mình trong cung, thì việc có thể làm cũng chỉ là hiến người đẹp cho Hoàng đế.

Điệu múa kết thúc, nữ tử kia bay xuống hoa sen, uyển chuyển bước tới, yểu điệu bái lạy dưới thềm, giọng nói không hề êm ái mà lại hơi khàn khàn, trái lại càng dụ dỗ người ta nuôi mộng đẹp, khiến người ta liên tưởng đến tất cả những gì kiều diễm ôn nhu. Mà căn cổ và khuôn ngực nàng ta hơi nghiêng xuống khi bái lạy, là mục tiêu mọi nam tử trong thiên hạ mơ ước.

Mặt mày Thiên Thịnh đế rạng ngời vui sướng, khi nữ tử kia ôm tỳ bà uyển chuyển cất bước, vẫn không quên ngoái lại nhìn ông bằng ánh mắt kiều my, khiến Thiên Thịnh đế suốt nửa đã mắt tự chủ mà đuổi theo.

Các hoàng tử nhìn nữ tử ấy rồi đi với ánh mắt phức tạp, chỉ có Ninh Dịch tuy ban đầu tỏ ra vô cùng hứng thú với vũ nương kiều diễm kia, nhưng lúc này trái lại đã trở nên bình tĩnh, nấp mình sau ngọn đèn đỏ mờ chậm rãi uống rượu.

Phượng Tri Vi nhìn y, thầm nghĩ người này rõ ràng có vết thương cũ tái phát, sao lại uống rượu không hề kiêng dè như thế, lẽ nào do tâm trạng không yên? Lại nghĩ đến chuyện hiến cơ lân này, sao lại để Nhị hoàng tử ra mặt? Đây là ngày sinh của mẫu thân Ngũ hoàng tử cơ mà.

Trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy bất an, tóm lấy Hách Liên Tranh vẫn mãi miết uống rượu.

Trên thủ tọa, Thiên Thịnh đế tâm trạng rất vui, càng nhìn Thường Quý phi càng thấy vừa mắt, cười bảo: “Lần trước trẫm định viết một chữ Thọ cho nàng, đến cuối cùng lại bận bịu mà quên mất. Hôm nay trẫm sẽ bù lại cho nàng ngay tại đây, nàng thấy sao?”

Thường Quý phi sáng bừng đôi mắt, Hoàng đế tự tay viết chữ Thọ là vinh dự lớn lao, vội vã sai người đưa bút mực lên. Giấy mực bút nghiên đã sẵn có, trước kia phát xuống vẫn còn thừa nhiều, giờ lập tức được đưa lên.

Thiên Thịnh đế chấp bút chấm mực ngay trên bàn, bút vung lên như rồng bay phượng múa, một chữ Thọ to bằng cái đầu đã xong trong chớp lát.

“Rắn rồi tiêu sái, loan phượng lượn bay!” Thường Quý phi luôn miệng khen đẹp.

Hai con bút hầu được Thường Quý phi mang theo xưa này cứ thấy bút mực là hon hờ. Người thấy mùi mực, chúng chui ra khỏi ống bút, kêu chít chít đi bê tờ giấy vuông văn kia.

Thiên Thịnh đế cười ha hả, buông tay ra.

Ánh vàng chợt lóe!

Hai con bút hầu chạm được vào tờ giấy, bỗng dung trở nên hấp tấp, rít lên một tiếng đánh gọn rồi lao ra như điện, nhắm thẳng vào mặt Thiên Thịnh đế!

Gần trong gang tấc, thế như chớp điện, Thiên Thịnh đế đang buông tay, vui vẻ cười lớn, thị vệ còn cách khá xa, Thường Quý phi kinh hãi đến quên mọi động tác, làm sao kịp đi cứu?

“Vù!”

Lại thêm một luồng sáng vàng bay vọt lên từ dưới thềm, đi sau mà đến trước, đánh bay hai con bút hầu. Hai con vật nhỏ xíu kêu chít chít, lặn một vòng dưới mặt đất, len lỏi qua kẽ chân những thị vệ đuổi tới rồi mất hút.

Dưới thềm, Ninh Dịch nghiêng người về phía trước, sắc mặt trắng tái, chén vàng trong tay đã biến mất.

Thiên Thịnh đế hoàn hồn sau cơn kinh hãi ấy, liếc nhìn y, gắng gượng giữ bình tĩnh, nói bằng giọng khàn khàn: “Ninh Dịch, đi tra xem...”

Lời còn chưa dứt, ông bỗng dung lão đảo rồi ngã xuống.

Trên mu bàn tay, in hai vết cào đen sẫm

Một bữa thọ yến hoàng gia, khép lại bằng sự kiện Hoàng đế bị ám sát.

Chẳng ai ngờ được hai con bút hầu ngày ngày theo hầu bên cạnh Thường Quý phi, vậy mà đến đúng thọ yến lại sinh ra vấn đề.

Thọ tỉnh trong nháy mắt biến thành tai tỉnh(*), Thường Quý phi khóc như mưa như gió, tháo trâm thính tội, nhưng chẳng ai nhàn rỗi mà để ý đến bà – Thiên Thịnh để thân trúng kỳ độc, hôn mê chưa tỉnh.

(*) Thọ tỉnh là người được chúc thọ, ở đây là Thường Quý phi. Cũng có thể hiểu thọ tỉnh là ngôi sao phù hộ người ta sống lâu, đối lập với tai tỉnh – ngôi sao mang đến xui xẻo, đây là một cách chơi chữ.

Bà muốn phân bua cũng rất khó giải thích cho rõ ràng, hai con bút hầu kia sớm hôm quanh quẩn bên cạnh bà, lại mang theo kỳ độc, không nghi bà thì nghi ai?

Nhưng mấu chốt vấn đề lúc này thật ra đã không còn là tra rõ hiềm nghi – Hoàng đế vừa ngã xuống, mọi người không thể không nghĩ, lỡ đầu độc này trị không khỏi, thánh giá về miền cực lạc, thì ngôi vị chí tôn đang sau ông, sẽ để ai ngồi?

Đây thật sự là một mệnh đề khiến người ra vừa nghĩ đã không nín nôi kích động.

Nhón nháo, nhón nháo một cách nghiêm trọng.

Tin tức trong kinh còn đang bị phong tỏa, thì ngoại phiên duy nhất là Trường Ninh vương đã phái người vào kinh thành, nói là Vương gia vẫn an bệ hạ và Hoàng tử, đồng thời bày tỏ lòng nhớ nhung của Vương gia đối với Hoàng đế - hiển nhiên Trường Ninh vương đã nắm được tin tức, hẳn muốn thăm dò. Một mai Hoàng đế băng hà, tình cảnh nhớ nhung này nhất định sẽ lên đến đỉnh điểm, Trường Ninh vương tám chín phần mười là khó lòng kiềm nén lòng nhớ nhung da diết của mình, bèn cử đại quân sung túc với những võ ngựa sắt của mình cùng đến Đế Kinh mà bày tỏ.

Nhị hoàng tử vốn cai quản một phần công việc trong đại doanh Hồ Uy, nghe đầu đạo gần đây liên tiếp triệu tập các tướng lĩnh để họp.

Có mấy vị thần và Thượng thư thuộc phe Thất hoàng tử đề nghị trong tình trạng quốc gia vô chủ, các lão sẽ chỉ định một vị thân vương giám quốc. Còn cụ thể là chọn ai - những người kia tỏ ý, vị Vương giả nào cũng được cả, nhưng trong quang thời gian đặc biệt này, điềm loạn mọc lên, quốc gia cần gấp một người sáng suốt và đức độ để vỗ về bốn phương.

Có tiếng là sáng suốt đức độ bên ngoài, hiển nhiên là Thất hoàng tử.

Nghe đồn trong cung cũng chết vài vị phi tử, không rõ lý do.

Giữa khung cảnh loạn cào cào xung quanh, Ninh Dịch vốn nên tích cực hành động nhất, trái lại hoàn toàn không động đậy, chỉ làm những việc mình nên làm - trước lúc hôn mê Thiên Thịnh để từng nói việc này giao cho y điều tra, y cũng vờ vịt chủ trì điều tra việc này như thật, hình như không hề cảm thấy gì trước con bão những lời đồn đại nổi lên bên ngoài.

“Chuyện này có vấn đề rất lớn.” Phượng Tri Vi ngồi trong Ngự phủ của mình, trò chuyện với Y Y nhà nàng, “Có hai khả năng, một, là Ninh Dịch làm, hai, là Hoàng đế tự mình làm.”

Cố thiếu gia thấy Phượng Tri Vi lại trưng ra điệu bộ phân tích thể cục triều chính, bèn thông thả bày lên một túi hồ đào, nhặt ra một quả lớn, lại nhặt thêm một quả nhỏ, cực kỳ ăy ỷ.

Phượng Tri Vi rất tự nhiên nhận lấy rồi bóc hạt nhỏ hơn ra, nói: “Huynh còn nhớ hôm các Hoàng tử tụ tập trong phủ tôi uống rượu không, khi ấy Ngự hoàng tử đã lấy bút hầu ra khoe, tôi còn nhớ như in lúc đó màu lông bút hầu vàng chói rực rỡ. Lần này xem lại, thì phát hiện ra nó đã xuống sắc đi nhiều, trong cung nào có chuyện thiếu ăn, cho nên tuyệt đối không phải do không đủ dinh dưỡng. Tôi ngờ rằng vấn đề không nằm ở thời mực kia, bởi bút ấy mực ấy mọi người đều dùng, không có gì khác thường. Vấn đề phải nằm trên hai con khi, nhưng có rất nhiều người đã từng tiếp xúc với hai con khi này, chuyện này căn bản là không thể tra ra được.”

“Ninh Dịch.” Cố thiếu gia nhận quả hồ đào đã bóc sạch sẽ rồi ăn, cũng không biết y nói vậy nghĩa là hung thủ là Ninh Dịch, hay y muốn ăn hồ đào Ninh Dịch.

“Cũng có thể chính là Thiên Thịnh đế.” Phượng Tri Vi bóc quả lớn hơn, “Ông ta muốn nhân chuyện này để xem tâm địa các con ra sao, điều này có thể nhìn ra chút manh mối từ những hành động hiện giờ của Ninh Dịch. Kẻ khác đều rục rịch nổi dậy, vậy mà y còn đang diễn trò, là diễn cho ai xem? Ai còn có thể xem được? Chẳng phải là Thiên Thịnh đế hay sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi tuyệt đối không tin một người vị kỷ như Thiên Thịnh đế, lại không ngại dùng khổ nhục kế để thử đám con. Ông ta còn có nhiều cách hay hơn để thử, tội gì phải làm khổ bản thân? Vậy thì, Ninh Dịch đang diễn trò cho ai xem?”

“Nếu kẻ ra tay là Ninh Dịch, y vất vả lắm mới lật đổ được Thiên Thịnh đế, lại án binh bất động bỏ lỡ cơ hội này một cách uổng phí, vậy lý do là gì?” Phượng Tri Vi nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi, vô thức đưa hồ đào lên miệng mình.

Bỗng có bàn tay với tới bóp lên quai hàm nàng, đoạt mất quả hồ đào đã ngậm vào miệng được một nửa, đem bỏ vào miệng mình.

Nhưng suy diễn âm mưu tràn ngập trong đầu Phượng Tri Vi nhaoáng cái đã bay lên chín tầng mây, nàng tròn mắt há mồm nhìn quả hồ đào còn dính nước

miếng của mình chui tọt vào miệng Cố thiếu gia.

“Của ta.” Cố thiếu gia hài lòng nói.

Cũng không biết rốt cuộc y nói cái gì là của y.

Phượng Tri Vi: “...”

Hồi lâu, nàng nén xuống sắc mặt đỏ ửng, vỗ vỗ Cố thiếu gia, tận tình khuyên bảo: “Thiếu gia, tôi đã nói với huynh rồi, làm vậy là không đúng đâu, không sạch sẽ.”

“Ngươi không sạch?” Cố thiếu gia vạch lại.

Phượng Tri Vi: “...”

“Ta không sạch?” Cố thiếu gia hỏi tiếp.

Trên đời này làm gì có ai sạch sẽ hơn người! Ngày nào ta cũng giặt nội y cho ngươi nên ta biết! Phượng Tri Vi rung rung: “...”

“Hồ đào không sạch?” Lần này Cố thiếu gia giờ giọng nghiêm túc, vấn đề này còn quan trọng hơn hai vấn đề trước.

Phượng Tri Vi hít sâu một hơi: “...”

“Vậy thì có chỗ nào không sạch?” Cố thiếu gia suy nghĩ theo đường thẳng hiếm khi tỏ ra mờ mịt như bây giờ.

“Thế này nhé,” Hơi thở của Phượng Tri Vi đã mong manh như tơ nhện, nhưng nàng vẫn cố gắng giải thích, “Những thứ giạt ra từ miệng là không sạch...”

Cố thiếu gia đột ngột nhích lại gần.

Y luôn đứng cách người ta ngoài ba thước, xưa nay không chủ động đến gần ai, đây là lần đầu tiên y nhích lại gần người khác. Phượng Tri Vi bàng hoàng đến quên cả cử động, đã thấy lụa mỏng tung bay, gương mặt như ẩn như hiện đằng sau tấm lụa ngày càng áp sát, trong lòng lung tung như có quang hoa lóe sáng, Phượng Tri Vi lập tức nhắm nghiền mắt lại.

Rồi cảm nhận được một ngón tay lạnh lạnh chạm hương hồ đào, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mình.

Ngón tay cử động rất nhẹ, tựa như mang theo vài phần do dự, thoạt đầu là chạm nhẹ, rồi vỗ vỗ một cách tình tứ; hình như kinh ngạc vì cảm giác mềm mại trơn bóng dưới đầu ngón tay, nên nó lại sờ sờ.

Thân thể Phượng Tri Vi run lên, nàng cuống quýt nghiêng đầu tránh ra, mở mắt thì thấy Cố thiếu gia đã trở về chỗ cũ, nghiêng đầu, nhìn những ngón tay vừa xoa lên môi nàng, hình như đang tìm bụi bặm bám trên đó.

Phượng Tri Vi dờ khóc dờ cười, đang định đánh lạc hướng để y đừng chú ý đến vấn đề “sạch sẽ” này nữa, ai ngờ gã kia không còn đáng sợ nhất chỉ có đáng sợ hơn, sẫm soi xong thấy trên tay mình không có bụi, lại dùng ngón tay vừa sờ lên môi nàng để sờ lên môi mình.

Ngón tay như tuyết, nhẹ nhàng chạm môi, môi thấm như lửa, khuôn cằm như ngọc.

Cái tư thế chạm tay lên môi kia, đầu hơi nghiêng với vẻ mặt ẩn chứa vài phần mê hoặc, tỏa ra hơi thở ngọt ngào trong trẻo, là sự cảm dỗ rất tự nhiên.

Phượng Tri Vi đứng bật dậy, không dám mặt dày nhìn ngón tay kia thêm một chút nào nữa, chạy đi như bay.

Quyết định rồi!

Cả đời này nàng sẽ không bao giờ ăn hồ đào nữa!

Ngày ấy sau khi rời cung trở về, Thu phu nhân tức tốc đổi viện cho mẫu tử Phượng phu nhân, mà Phượng Tri Vi nổi bật trong yến tiệc cũng bắt đầu nhận được đủ loại thiệp mời. Ngôi vị đệ nhất tài nữ Đế Kinh đã đổi chủ, mà đệ nhất tài nữ mới lên cũng không đặt chân đến bất cứ chốn xã giao nào – nàng ngã bệnh.

Nếu còn muốn tiếp tục sống với thân phận Ngụy Tri này, thì Phượng Tri Vi không thể thu hút sự chú ý của người đời thêm nữa. Bữa cung yến hôm ấy bị Ninh Dịch gài bẫy, chỉ viết chơi chơi mà thành ra tỏa sáng, vốn không phải chủ ý của nàng. Nếu không ẩn giấu tài năng, thì khó tránh gieo mầm tai vạ.

Đầu tiên là ốm một trận, không gặp khách lạ đã, sau lại lấy cớ dưỡng bệnh để “xuất kinh”, kéo thân phận Phượng Tri Vi ra khỏi tầm mắt mọi người một cách hợp lý rồi tính sau.

Trước khi cáo bệnh, nàng đến viện của Phượng phu nhân chuyển lời Trần ma ma.

“Mẹ biết rồi.” Phượng phu nhân ngồi trong góc tối, sắc mặt mơ hồ không rõ, chỉ gật gật đầu.

Nhưng Phụng Tri Vi lại nghe ra cảm giác mệt mỏi và thể lương từ giọng nói của bà.

“Con làm rất tốt.” Phụng phu nhân ngẩng đầu lên nhìn nàng, khóe miệng thấp thoáng ý cười, “Chuyện trên cung yến, mẹ đã nghe nói rồi.”

Phụng Tri Vi khẽ ho, lại hơi lúng túng không biết phải trả lời ra sao. Bao năm qua mẹ rất ít khi khen nàng, vì bà là một người mẹ nghiêm khắc, từ khi bắt đầu nhỏ được mọi chuyện nàng đã bị ép học rất nhiều thứ, không chỉ có kinh sử tử tập, thi từ ca phú, mà còn cả thiên văn toán số địa lý binh pháp, thậm chí bà còn bày ra những cuốn sách sử tiền triều dày cộp, cùng nàng “lấy sử làm gương”, xem xét lẽ được mất của các đời văn thân võ tướng cầm quyền qua các triều đại.

Mẹ không dạy nàng những việc con gái nên học nhất như nữ công cốt may chủ tri nội trợ, nàng từng đinh ninh là mẹ không biết. Nhưng trước khi mặc giáp ra trận, mẹ cũng đường đường là đại tiểu thư Thu phủ, tiểu thư của danh gia vọng tộc sao có thể bỏ qua những môn này?

Giờ đây đột ngột nghe mẹ khen thế, gương mặt nàng cũng hơi ửng hồng, trong lòng rộn ràng một niềm vui nho nhỏ.

“Có điều ... con không nên làm thế.” Phụng phu nhân bất ngờ đổi giọng. Nàng nhìn mẹ ngạc nhiên, Phụng phu nhân đứng lên, nhìn về hướng hoàng thành với đôi mắt ưu thương, “Từ lâu mẹ đã dặn con, đừng theo đuổi những thứ cao xa, đừng ham phô trương, đừng tranh phong đầu độc ... Giờ con mới ra ngoài một chuyến mà đã quên cả rồi ...”

Phụng Tri Vi lùi lại một bước, ghen hờn nhìn Phụng phu nhân.

Nàng đã bao giờ theo đuổi những thứ cao xa, đã bao giờ ham phô trương, đã bao giờ tranh phong đầu độc, đã bao giờ ... nông nổi như thế?

Chẳng qua là một nguyện vọng nhỏ bé trong lòng, nguyện vọng nổi lên từ khi nàng nghe kể sự tích về Hòa Phụng Nữ soái nhiều năm về trước. Nàng mong có thể dựa vào sức mình để giúp nữ tử sáng rõ bị ép rơi xuống bụi bặm kia một lần nữa ngẩng cao đầu, để bà một lần nữa được người đời thừa nhận vì sự xuất sắc của con gái mình.

Nàng muốn tìm lại cho bà vinh quang đã mất, dấu vinh quang ấy không thể trở về với con người bà, thì chỉ ít bà cũng phải được người ta đối xử công bằng.

Thì ra, mẹ nghĩ như thế sao?

Thì ra dù nàng có làm bất cứ việc gì, mẹ cũng chỉ coi là sự khing cuồng thôi sao?

Cõi lòng chùng xuống từng tắc một, rơi xuống giữa làn nước loang loáng ánh trắng, trào ra hơi lạnh vô biên ... Lúc nào cũng vậy, chẳng bao giờ thay đổi, nàng dâng trọn tấm lòng hăng say cho người ấy, nhưng lần nào cũng bị vứt bỏ như một đôi giày nát.

Ánh mắt nhất thời không biết nên đặt vào đâu, nàng cụp xuống theo thói quen, lại nhắc thấy chiếc khăn lau mồ hôi mà Phụng phu nhân vắt trên ghế.

Chiếc khăn màu lụa thông, đang thêu đang dở một con đại bàng giương cánh tinh xảo, nhìn qua là biết thêu cho Phụng Hạo.

“Ha ha ...” Phụng Tri Vi bật cười nhuốm màu mai mĩ, rõ thật là, đau lòng làm gì cơ chứ, nói cho cùng vẫn là do mình ngốc, chẳng trách được người ta.

“Con biết rồi.” Nàng thu tay áo, ánh mắt không còn lảng tránh, mà nhìn Phụng phu nhân đăm đăm một hồi, “Người yên tâm, không có lần sau đâu.”

Nói rồi nàng bước ra khỏi cửa, không hề ngoái lại.

Bóng sáng ảm đạm trong căn phòng xao động như sóng nước, bị nàng bỏ lại đằng sau không hề do dự. Trong ánh sáng nhàn nhạt bông bênh ấy, nàng không nghe thấy một tiếng thở dài sau lưng, cũng nhẹ bằng như sắc nước.

Phụng Tri Vi “mắc bệnh đầu mùa”, Tuy Phụng trai đuổi hết kẻ hầu người hạ, đóng cửa không tiếp khách. Ngụy Tri y quan chính tề, vẫn hoạt động sôi nổi trên vũ đài là triều đình Thiên Thịnh.

Thế cục cuộn cuộn sóng ngầm, các quan viên đua nhau gấp gờ câu kết, các vương phủ ngựa xe như nước. Ngũ hoàng tử đáng ra phải quay về Giang Hoài sau thọ yến của Quý phi, lại lấy cơ muốn hầu hạ thuốc thang cho Hoàng đế để nán lại. Hẳn là kẻ tình nghi trong vị án Hoàng đế bị mưu sát, nhưng không hề đóng cửa phủ nghe chất vấn – mà thực ra bây giờ cũng chẳng có ai đến chốn vấn hấn. Thái tử hoàng, Hoàng đế bệnh, Hoàng hậu mất sớm, Thưởng Quý phi chờ chịu tội, Sở vương cự tuyệt chủ tri chính sự, từ trong ra ngoài không ai có thể làm chủ, ai muốn làm chủ người khác cũng không đồng ý. Nội các lấp chỗ này lại hốt chỗ kia. Các Đại học sĩ ngày ngày chạy đến tẩm cung của Hoàng đế đến sùi bọt mép, người sau sùi ác hơn người trước.

Còn bộ Công ban đầu vốn do Ngũ hoàng tử chủ trì hết lần này đến lần khác dâng thiếp lên Nội các, chỉ trích bộ Hộ có ý lần nữa việc cấp phát bạc công để sửa chữa cổng Cừu Thành. Bộ Hộ bèn mĩa ngược lại rằng bộ Công chưa làm xong công trình kênh đào Thông Hàng, khiến mùa hè năm nay lũ lụt phương Nam đập vỡ bờ đê, thuyền quan vận chuyển lương tiền bạc đóng thuế không thể thông hành, làm lỡ công việc thu bạc của bộ Hộ. Hai bộ Hộ, Công cãi nhau chí chóe không dàn xếp nổi, lôi ra vụ diệt nê của Thượng thư bộ Công và những nhà giàu phía Nam trông coi việc thủy vận có dấu hiệu mờ ám, nghe đâu còn đánh chết người mà vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, khai ra chuyện bộ Hình lách luật dung túng thủ phạm. Bộ Hình không chịu kém miếng, tung ra vụ án ngày xưa ngày xưa kho lương ở biên cảnh phía Bắc từng lấy gạo mốc già làm gạo mới đưa ra chiến trường, hại quân ta thua trận, tuyên bố mình đã nắm được nhiều chứng cứ mới – như một quả cầu tuyết(*), sáu bộ tranh cãi loạn cào cào.

(*) Quả cầu tuyết ban đầu chỉ có một nhúm tuyết nhỏ trong lõi, càng lăn càng cuốn thêm tuyết bên ngoài và to ra.

“Nếu bệ hạ không tỉnh, mọi chuyện sẽ bùng phát lên mất.” Sau một lần vào cung, Hồ Đại học sĩ thấp thòm lo âu than thở với Phụng Tri Vi.

“Lão tướng nên chọn cảnh mà đậu, không biết cây nhà ai rắn chắc một chút nhỉ?” Phụng Tri Vi đùa giỡn.

“Khắp thiên hạ này chốn nào chẳng phải là đất vua, bá chủ một cõi ai chẳng phải thần dân của vua.” Hồ Đại học sĩ vuốt vuốt chòm râu chuột, liếc xéo nàng, lác lác bỏ đi mất.

Phụng Tri Vi mỉm cười nhìn ông đi xa, thâm nghĩ phe Sở vương dạo gần đây cũng xáo trộn, ví như Diêu đại Thủ phụ có vẻ hơi bồn chồn bất an, trái lại Tân Từ Nghiễn và Hồ Thánh Sơn vẫn giữ nguyên phong thái bình chân như vại. Tân Từ Nghiễn dứt khoát dọn đến ở chỗ biên soạn sách, giao lại thư viện Thanh Minh cho nàng.

Vậy cứ ngồi yên xem biến đi, Phụng Tri Vi cũng chiều theo lệ cũ, ngày ngày dẫn Cố đại nhân nhà nàng đi làm.

Thư viện Thanh Minh hiện vẫn còn đứng độc lập khỏi phong ba, tự có phong thái xa rời nhân thế. Tất nhiên cũng có người toan lo kéo, ví như Thượng thư bộ Công mượn cớ muốn nhờ bình phẩm đánh giá đề tặng cho Phụng Tri Vi vài cuốn sách cổ quý báu. Phụng Tri Vi cầm lấy lật lật vài trang, rồi khách khách khí khí trả về, cứ qua lại như thế vài lần, người ta cũng không tặng nữa.

Phụng Tri Vi thật ra cũng hơi nghi hoặc, nàng kiêm nhiệm hai chức trong Nội các và thư viện, không có giao tình với sáu bộ, thế mà vị Thượng thư bộ Công này lại đột ngột xun xoe bợ đỡ, thực khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa. Nhưng ai mà chẳng biết, sáu bộ bây giờ là vùng nước đục, không thể đứng vào. Có thời gian câu kết với họ, chỉ bằng đi bóc hồ đào với Cố Y Y hay uống rượu với Hách Liên Thế tử.

Bây giờ Hách Liên Tranh không leo tường nữa, mà trực tiếp mang rượu đến thăm viếng Ti nghiệp đại nhân. Cuối cùng gã cũng dò ra khuyết điểm duy nhất của tiểu di nhà gã – mê rượu, vì thế hôm nay “Đại Mạc Tùy”, ngày mai “Thiên Cốc Thuần”, ngày mốt “Giang Hoài Xuân”, đều là những loại rượu ngon khiến Phụng Tri Vi không thể từ chối, chúc cho tiểu di gã lần Y Y của tiểu di gã ngày ngày mặt mày rạng rỡ đầy lòng nở hoa.

Ban đầu Hách Liên Tranh cũng mở cờ trong bụng, dần dà mặt gã mới chảy ra - tiểu di lại lừa người! Từ lượng của tiểu di thực chất không phải hai bình, nàng cạn nghìn chén vẫn không say!

Thế là Hách Liên Thế tử rắp tâm muốn chúc say tiểu di để loạn luân một lần, vậy mà đã vô số lần bùng bùng phần chấn mò đến, rồi lại rút lui không cớ không trông ...

Tâm tình không vui dĩ nhiên phải tìm người giải tỏa, mà cái túi xả giận tuyệt vời chính là đệ đệ của tiểu di nhà gã, nội đệ thân yêu của gã. Thế là Phụng Hạo đáng thương, cứ mỗi lần Hách Liên Tranh uống rượu với Phụng Tri Vi, lại không ngừng bị sai bảo “Đi hâm rượu!” “Lấy khăn lau mồ hôi!” “Cống ta về!”

Phụng Hạo xưa nay tuy không có số làm công tử nhưng lại có điệu bộ của công tử, quen được cung chiều, làm sao chịu được nỗi khổ này. Song lạ một nỗi, tuy sắc mặt nó khảm lăm như hầm cầu, vậy mà vẫn ngoan ngoãn nín nhịn, không hề giống với sát khí khi nó cầm cục gạch tương ngã tiểu công gia hồi trước. Phụng Tri Vi lặng lẽ chứng kiến, trong lòng nảy ra một mối nghi hoặc.

Nàng còn một nghi vấn vẫn luôn canh cánh trong lòng, cuối cùng trong một bữa nhậu đông người, nàng hỏi Diêu Dương Vũ ban đầu đã quen Phụng Hạo trong hoàn cảnh nào.

Đám công tử kia từ lâu đã bị Phụng Tri Vi và Cố Nam Y thu phục, bây giờ Phụng Tri Vi bắt bọn họ ăng ăng bọn họ tuyệt đối không dám gờ gờ. Diêu Dương Vũ Diêu công tử nghe Phụng Tri Vi hỏi câu này, liếc xéo đôi mắt chệnh choáng, vỗ vai Ti Nghiệp đại nhân nhà mình mà cười, “Chúng tôi nào có để ý đến tiểu tử kia? Chẳng qua có lần đi chơi với Sở vương điện hạ bên ngoài, bắt gặp tiểu tử này thò đầu ra ngó, chúng tôi muốn đuổi nó đi, điện hạ lại có vẻ rất vui, để nó lại, bảo rằng nó thật đáng thương, đưa nó đi chơi cùng cũng không sao cả, cho nó ngắm cảnh phồn hoa ở Đế Kinh cũng tốt. Tể là tiểu tử này không có tiền, các huynh đệ định cho nó vay tạm, nhưng điện hạ lại không đồng ý, nói chỉ có vay tiền chơi bạc chứ làm gì có vay tiền phiêu ky? Thu phủ nhà cao cửa rộng, tiện tay lấy ra bao nhiêu mà chẳng đủ ... Về sau không hiểu sao tiểu tử này lặn mất tăm mất tích, bây giờ lại thò cái mặt ra ... Tôi rất chướng mắt tiểu tử này, thật chẳng hiểu sao điện hạ lại để ý đến nó ...”

Lại là Ninh Dịch.

Trong nháy mắt, Phụng Tri Vi nhớ lại lần đầu gặp gỡ trong Thu phủ, nhớ đến mảnh khóa vàng dưới giường của Ngũ di nương ở Tuy Phụng trai, nhớ Phụng Hạo không ngừng vòi tiền mẹ để kết giao với đám công tử kia ... Trong những chuyện này dường như đều thấp thoáng bóng dáng của Ninh Dịch, nấp phía sau màn, lại đầu đầu cũng có.

Y muốn biết điều gì sao?

Trên người Phụng Hạo, có thể mang bí mật gì khiến y cảm thấy hứng thú?

Và lại mấy ngày nay, Phụng Hạo vẫn bị Hách Liên Tranh sai tới sai lui, nhưng trên mặt vẫn không giấu nổi vẻ hưng phấn mơ hồ, nó lại gây ra chuyện gì rồi?

Phụng Tri Vi gác ly rượu bên môi, lần nữa không uống, trông mặt mũi có vẻ hào hứng vô cùng, mà thật ra thứ nổi lừng lờ trong ly rượu đều là tâm sự.

Tâm sự còn chưa uống cạn, thì ác khách đã tới.

“Đại nhân!” Một người chủ sự dẫn theo một toán người hấp tấp chạy tới, sắc mặt hoảng loạn, “Bộ Hình và Cửu Thành nha môn phái người đến đây, nói thư viện chứa chấp trọng phạm, muốn bắt chúng ta vào nha môn bộ Hình!”

“Phản rồi!” Điều công tử ngựa non háu đá nghe được câu này, liền đứng bật dậy xắn tay áo, “Dám đến thư viện Thanh Minh bắt người? Từ hồi Thiên Thịnh lập quốc đến nay chưa bao giờ xảy ra chuyện hoang đường đến thế! Để tôi đi tổng cổ chúng!”

Hắn bùng bùng khí thế dẫn một đám người định đi.

“Khoan đã!”

Lời người này nói Điều Dương Vũ nào dám không nghe, hắn quay lại giận dữ nói: “Ti nghiệp đại nhân, tôi biết không được gây sự, nhưng làm gì có cái lý để chúng nó treo lên đầu mình mà không đánh trả?”

“Có chuyện gì ta còn chưa biết rõ, nóng vội mà làm gì?” Phụng Tri Vi ăn vận nhẹ nhàng, nhàn tản cảm chén đứng đó, mỉm cười nói, “Dù sao cũng phải cho người ta cơ hội nói rõ.”

Chỉ về phía cửa chính đằng xa, nàng bảo: “Mở cửa, đừng để người ta đứng chắn trước cửa đến phát mệt, cho người ta vào nói chuyện đi.”

“Ti nghiệp!” Điều Dương Vũ vội nói, “Tội nha dịch bộ Hình và chó săn của Cửu Thành nha môn, là đám tai vạ nhất ...”

“Cho người ta vào.” Phụng Tri Vi liếc mắt sang, Điều Dương Vũ run rẩy rồi ngậm mồm. Trước mặt có luồng gió mát thổi qua, Phụng Tri Vi đã nhẹ nhàng cất bước qua bên cạnh hắn, nói bằng giọng bình thản.

“Nếu từ hồi Thiên Thịnh lập quốc đến nay, thư viện Thanh Minh chưa bao giờ xảy ra chuyện hoang đường, vậy thì thư viện trong tay ta cũng sẽ không.”

Phụng Tri Vi đã đi ra, Điều Dương Vũ vẫn còn ngờ ngác đứng đó, hỏi Hách Liên Tranh vội về mặt mờ: “Sao tao cảm thấy Ti nghiệp đại nhân nói ra câu nào cũng cực kỳ chính xác vậy?”

“Dĩ nhiên rồi.” Hách Liên Tranh hào tình vạm vỡ giang rộng đôi tay ôm lấy bầu trời, “Tiểu di ... à nhầm Ti nghiệp nhà ta, là mạnh mẽ nhất! Như loài ung mọt đồ ẩn nấp trong rừng rậm, tàn nhẫn một cách nham hiểm, mạnh mẽ một cách dạn dạc!”

Gã vui vẻ đuổi theo Phụng Tri Vi, để lại Điều Dương Vũ tiếp tục ngờ ngác.

“... Đây là khen ngợi hả?”

“Nay có người Giang Hoài tên Khương Hiểu, vào năm Trường Hi thứ mười một đã ám sát nhân chứng trung vụ án gian lận kênh đào Thông Hàng, về sau giấu tên chạy trốn, nấp trong thư viện Thanh Minh với tên giả là Giang Đào. Giờ bộ ta đến đây để bắt về quy án.”

Người của bộ Hình nói dăm ba câu tỏ rõ mục đích đến, Phụng Tri Vi vẫn tươi cười, nhưng đáy lòng lại hơi chùng xuống.

Thư viện Thanh Minh vẫn bị cuốn vào vũng nước đục!

Cuộc tranh chấp trên triều đình dây dưa đến cả sáu bộ kia, cuối cùng cũng vạ đến Thanh Minh. Nghe đồn diệt nhi của Thượng thư bộ Công và nhà giàu phương Nam đứng ra lo việc thủy vận, đứng giữa bờ tiền đầy túi, bị phát hiện lại giết người diệt khẩu, về sau tìm mãi vẫn không ra, ai ngờ lại ẩn vu thị(*), vậy mà lại trốn trong thư viện Thanh Minh!

(*) Có câu “Tiểu ẩn vu đã, đại ẩn vu thì” nghĩ là người ở ẩn thông thường sẽ tìm chốn hoang vu yên tĩnh, trái lại người ở ẩn cao tay hơn thì nấu mình trong phổ chợ ồn ào vẫn giữ được tâm hồn thanh thản. Ở đây dùng với nghĩa bóng, tức là hung phạm không trốn ở nơi vắng người, lại lộ mặt ở chỗ đông đúc.

Chẳng trách vài ngày trước Thượng thư bộ Công đã ra sức tìm cách kết thân với mình.

Phụng Tri Vi vừa thầm khen mình quả là có con mắt nhìn xa trông rộng, vừa cười hỏi: “A, thật không? Các vị đại nhân cũng biết đấy, thư viện có cơ cấu đặc biệt, cho phép học sinh dùng tên giả nhập học. Nếu có kẻ được người khác giúp đỡ, trước khi xảy ra chuyện đã tẩy trắng lai lịch rồi dùng tên giả nhập học, thư viện cũng khó lòng phân biệt rõ ràng.”

“Ti nghiệp đại nhân khéo miệng ghê.” Dẫn đầu là một vị chủ sự bộ Hình, ông ta chớp mắt, cười mà như không, “Nhưng dù nói sao đi chăng nữa, thì cũng phải giao ra người cho ta.”

“Dạ được.” Phụng Tri Vi lập tức chỉ huy thuộc hạ dẫn người của bộ Hình và Cửu Thành nha môn đi tìm gã Khương Hiểu kia, còn dặn riêng là chó đánh rắn động cỏ.

Không ngờ lát sau đã thấy một đám người thờ hồng học chạy về, vị Chủ sự bộ Hình nổi giận đùng đùng, lòng Phụng Tri Vi chùng xuống.

“Nó chạy rồi!” Chủ sự bộ Hình nhìn chằm chằm vào Phụng Tri Vi bằng ánh mắt âm u, “Chỉ bắt được một tên báo tin!”

Mấy nha dịch đẩy một người ra, ánh mắt Phụng Tri Vi lạnh toát.

Hóa ra là Phụng Hạo!

“Ta không làm! Ta không làm!” Phụng Hạo hoảng hốt giãy giụa trong cánh tay cứng như kim sắt của đám nha dịch, “Ta không làm mà!”

“Cạch”, một cái bọc rơi dưới chân nó, Cái bọc bung ra, để lộ mấy thỏi vàng ròng, còn có vài tờ ngân phiếu.

“Nếu không phải ngươi, thì ngươi làm gì trong phòng Khương Hiếu? Không phải ngươi, thì một thư sinh nghèo như ngươi lấy đâu ra vàng? Không phải ngươi, thì có sao ngươi lại có ngân phiếu của ngân hiệu Hối Phong ở Giang Hoài? Ngân hiệu Hối Phong, chính là ngân hiệu do ngoại tổ của Khương Hiếu mở ra!”

Hồi có đám ba câu đã khiến Phụng Hạo cứng họng, một lúc sau nó mới thân thờ nói: “VẬY này là cậu ấy tặng cho ta ... Cậu ấy là bạn tốt ta mới quen gần đây ...”

“Khương Hiếu có một tên bạn tốt ở Đê Kinh, nghe nói năm xưa cũng nhúng tay vào vụ án đó.” Chủ sự bộ Hình ở một nụ cười nhạt, “Ta thấy chính là ngươi!”

Bên cạnh ông ta, Phó Chỉ huy sứ của Cửu Thành nha môn vung tay lên, hung hãn nói: “Lục soát cho ta! Khương Hiếu còn có đồng đảng! Tìm xem chúng có còn ẩn náu trong Thanh Minh Không!”

“Khoan đã!”

“Tỉ nghiệp đại nhân có lời gì muốn nói ư?” Chủ sự bộ Hình quay sang, trưng ra bộ mặt ta - biết - ngay - mà, “Tệ ti điều tra Thanh Minh, là có thủ lệnh của Sở vương điện hạ.”

Phụng Tri Vi cười lạnh lẽo.

Ninh Dịch quả nhiên không muốn mình nắm giữ bất cứ quyền lực gì, thấy mình nhanh chóng phát lên ở Thanh Minh, y lại muốn đuổi mình ra ngoài.

Bằng không, rõ ràng bộ Hình và Thanh Minh đều là thế lực của y, thì có sao bộ Hình lại tìm đến Thanh Minh kiếm chuyện lăng nhăng?

Bằng không, Tân Tử Nghiễn sao lại khôn khéo lựa đúng thời gian này để buông Thanh Minh ra?

Hôm nay nếu để bộ Hình lục soát Thanh Minh với quy mô lớn, thì ngày mai mình sẽ không trụ nổi ở Thanh Minh nữa.

Hôm nay nếu không cho bộ Hình lục soát Thanh Minh, thì nhất định vẫn chưa giải quyết được vấn đề.

“Tỉ nghiệp đại nhân muốn cản trở điều tra sao?” Chủ sự bộ Hình áp sát từng bước.

Phụng Tri Vi đưa tay ra ngăn cản Hách Liên Tranh sắp bùng nổ và Cố Nam Y muốn đánh nhau, trầm ngâm một lúc lâu.

Gương mặt nàng vẫn bình thản, trong ánh mắt lại dần dần nổi lên thần sắc thanh u, rực rỡ phân rõ trắng đen, như một ngọn núi đen đồ sộ nằm giữa cánh đồng tuyết trắng xóa.

Chủ sự bộ Hình và Phó Chỉ huy sứ của Cửu Thành nha môn thấy ánh mắt như thế, trong lòng đều chấn động, không hiểu sao lại hơi chột dạ, lờ mờ nhớ ra vị Ngự đại nhân này tuy còn rất trẻ, nhưng nghe đâu tuyệt đối không dễ trêu vào. Có điều hôm nay họ đến với mục đích đàng hoàng chính đáng, lại có thủ lệnh của Sở vương điện hạ; vị này dù có lợi hại hơn nữa, thì cũng không dám kháng vương lệnh chứ?

Sự trầm ngâm của Phụng Tri Vi khiến bầu không khí xung quanh càng thêm căng thẳng, có nha dịch đã đặt tay lên chuôi đao, mà hộ vệ của thư viện Thanh Minh cũng khẩn trương nhích lại gần.

Phía xa, đám học sinh bị nha dịch ngăn cản gào to: “Bọn kia mau cút! Bọn kia mau cút!”

Phụng Tri Vi cười còi.

Rồi nàng băng quơ nói: “Lục soát đi.”

Người của bộ Hình và Cửu Thành nha môn đều thở phào nhẹ nhõm.

Học sinh bốn phía sững sờ đưa mắt nhìn nhau, khó giấu nổi ánh mắt thất vọng.

Diêu Dương Vũ dẫn theo người bắt đầu mắng mỏ giận dữ.

Hách Liên Tranh đột ngột ngoái đầu, liếc một cái, nhìn vào đôi mắt Phụng Tri Vi.

Đôi mắt ấy phủ lên một tầng sương mù nhàn nhạt, không nhìn rõ đủ loại tâm tư.

Nhưng Hách Liên Tranh vừa cau mày, chợt không nói gì nữa. Gã lùi lại một bước, đứng tựa vào gốc cây, định bụng tiếp tục quan sát.

Người của bộ Hình và Cử Thành nha môn đã mừng vui hí hửng, bưng bưng hăng hái chia nhau ra lục soát.

“Chút! Chỗ của công tử gia mà các người cũng dám lục lọi?” Điều Dương Vũ đứng chắn ngang cửa phòng, tung cước đá bay một gã nha dịch.

Nha dịch rút thanh đao đeo trên thắt lưng đánh “roẹt” một tiếng, nhưng sợ quyền thế sau lưng công tử Điều gia nên không dám ra tay.

“Những người cản trở quan lại điều ra, đều mời ra khỏi thư viện!” Phía xa xa, Phụng Tri Vi đứng chấp tay, cất giọng lạnh lùng.

“Hừ! Đồ nhất gan! Trước kia ta nhìn lầm người rồi!” Một gã công tử mới mấy ngày trước còn tiền hô hậu ủng Phụng Tri Vi, giờ hung hãn nhổ nước bọt.

Phụng Tri Vi liếc nhìn gã, ánh mắt không hề lay động, quay đầu sang bên cạnh thì thảo với Cố Nam Y vài câu.

Cố thiếu gia gật đầu, nhoáng cái đã biến đâu mất dạng. Người đứng xung quanh đang bận lục soát, không ai để ý xem y đã đi đâu.

Lục soát quả nhiên chỉ mang tính tượng trưng, một lát sau, đám nha dịch dần dần tụ họp lại.

“Có tìm ra cái gì không?”

“Không còn gì khả nghi nữa, xin lỗi vì đã quấy rầy, đại nhân có thể tiếp tục công việc.” Chủ sự bộ Hình gật đầu rồi định đi, bọn họ vốn không cần phải lật đổ Thanh Minh, chỉ cần lục soát là đã đạt được mục đích.

“Thật sự không còn vấn đề gì nữa sao?” Phụng Tri Vi vô cùng khách khí.

Chủ sự bộ Hình nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại - tiểu tử này vẫn còn quá non nớt, tiếc là đầu người có khách khí đến đâu, cũng không vẫn hỏi được sự thật là Thanh Minh đã rút xuống nghìn trượng ...

“Không còn.” Ông ta hơi mất kiên nhẫn, xoay người.

“Khoan đã.”

Chủ sự bộ Hình dừng bước.

“Ông không có vấn đề, nhưng tôi có.”

Chủ sự bộ Hình đột ngột xoay người, ánh mắt hung ác.

“Các hạ lục soát tất cả các phòng phải không?” Phụng Tri Vi vờ như không thấy ánh mắt của ông ta, thản nhiên cười hỏi.

“Phải.”

“Bích Linh viện cũng lục soát luôn phải không?”

Bích Linh viện là nơi ở của Viện trưởng và những nhân vật trọng yếu trong viện.

Chủ sự bộ Hình do dự giây lát, muốn đáp là không, nhưng vừa rồi rõ ràng đã nói toàn bộ các phòng, đành tiếp tục đáp: “Phải.”

“Cho nên tôi có câu hỏi.” Phụng Tri Vi đưa tay ra, “Các người điều tra phòng của học sinh tôi không quản, nhưng người ở trong Bích Linh viện hiện đang vắng mặt, nếu bây giờ tôi quản thư viện thì sẽ phải chịu trách nhiệm với họ. Các người lục soát phòng của ông ấy, lỡ có gì thay đổi mất mát ... Tôi không yên tâm.”

Nếu người không yên tâm, thì tại sao vừa rồi không đi với chúng ta? Chủ sự bộ Hình trong lòng thầm rửa, mà ngoài miệng lại ôn hòa, “Chúng ta không hề động đến bất cứ vật gì trong phòng ...”

“Mất thấy mới tin.” Phụng Tri Vi đưa tay mời, không cho phép hoài nghi, “Mời.”

Chủ sự bộ Hình do dự hồi lâu, Phụng Tri Vi lạnh lùng nói: “Tôi còn phải ăn nói với Tần Viện trưởng ...”

Chủ sự bộ Hình và Cử Thành Phó Chi huy sứ đưa mắt nhìn nhau, nhớ lại lời dằn dò trước khi đi của Sở vương, rằng ngoại trừ yêu cầu lục soát ra thì không được vô lễ với Ngụy Ti nghiệp, nếu Ngụy Ti nghiệp cương quyết không cho lục soát thì cũng không được dùng đến sức mạnh, họ ngầm hiểu điện hạ đối xử với Ngụy Ti nghiệp rất đặc biệt, nên buộc phải gật đầu.

Bây giờ mọi người đã loáng thoáng nhận ra tình hình có gì đó không ổn, giờ đối lại là Chủ sự bộ Hình mặt mũi ỉu xiu, ai nấy đều đi theo với đôi mắt sáng rực.

Còn cách Bích Linh viện một quãng rất xa, đã phát hiện cửa biện mở toang hoác.

Chủ sự bộ Hình “ơ” một tiếng, thăm nghĩ vừa rồi hình như đầu có dữ dội thế này, hình như mình chỉ đứng ngoài cửa ngõ vào trong thôi mà.

“Ây da, thế này là sao đây?” Phụng Tri Vi vừa thấy căn viện đã trưng ra bộ mặt như trời long đất lở, rào bước lao tới, “Ây da các người ... các người ...”

Nàng đứng trong viện, mặt mày đau đớn, trông có vẻ “giận” đến run rẩy.

Trong viện cây cối ngã song soãi, đồ đạc xáo trộn lung tung thành một mớ lộn xộn. Chủ sự bộ Hình và Cửu Thành Phó Chỉ huy sứ dờ dẫm nhìn nhau, dùng ánh mắt hỏi đối phương “Ông làm hả?” “Ông làm á?”

“Ây da các người ...” Tiếng hét kinh hoàng của Phụng Tri Vi vọng lên từ tầng hai như một tiếng sét, mọi người căng thẳng trong lòng, vội vàng chạy tới, ba bước nhập lại còn hai bước, chợt thấy cửa phòng Tân Viện trưởng mở toang bốn bề, sách vở rơi lung tung dưới đất.

Chủ sự bộ Hình thoáng nhẹ nhõm trong lòng, thăm nghĩ vút loạn xạ mấy quyển sách không phải tội chứ?

Nhưng nét mặt mọi người lại hoàn toàn không cho thấy điều này, Cửu Thành Phó chỉ huy sứ nhìn chăm chăm những cuốn giấy nằm chổng chơ trên đất, sắc mặt tái xanh.

Cuốn Phòng trưng thuật tam thập bát pháp đề lên cuốn Đại Thành vinh hưng sử, Ngọc nữ công lược chất đồng bên cạnh Thảo loạn thần tặc tử thư, mỗi cuốn in một dấu chân bụi chẳng, Bí lục tề phi nhất bách linh bát chiêu dùng những phong thư lộn xộn làm thế đánh dấu, tên người nhận trên phong thư rõ ràng là: “Tự trình Sở vương điện hạ đài thứ ...”

Xuân cung sách cấm cùng bay, mật thư cùng sách chép tay một màu(*).

(*) Chế từ hai câu thơ nổi tiếng “Lạc hà dữ cô vũ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc.” trong bài Đằng vương các tự nổi tiếng của Vương Bột.

Chủ sự bộ Hình tròn mắt há mồm, thăm nghĩ Đại Thành vinh hưng sử là sách cấm số một, từ lâu đã có lệnh tiêu hủy toàn bộ, ngay đến tác giả cuốn sách còn bị liên lụy đến chín họ, Tân Viện trưởng dùng hòm cất giữ đặt trong phòng mình làm gì? Thảo loạn thần tặc tử thư lại là chiến thư mà dư nghiệt Đại Thành năm đó viết khi đánh Thiên Thịnh, muốn nhắc tên cũng không được. Còn những phong thư này ... Quan hệ thân thiết giữa Viện trưởng và điện hạ, cho đến giờ vẫn là bí mật chỉ có vền vẹn vài người biết, sao bây giờ lại bị vạch trần ra thế này...

Chủ sự bộ Hình và Phó Chỉ huy sứ đưa mắt nhìn nhau, cuống quýt nhích người đi ngăn cảm đảm nha dịch phía sau, lại thấy Phụng Tri Vi vượt lên trước một bước, giẫm lên những bức thư kia.

Động tác này khiến hai người buột miệng, vô cùng cảm kích Phụng Tri Vi biết lẽ thiệt hơn trong đó mà sẵn sàng che đậy. Nhưng Phụng Tri Vi cũng chỉ có hai bàn chân, đã giẫm lên bức thư, thì hiển nhiên không che được đảm bí pháp xuân cung và sách cấm. Đám học sinh thò đầu vào, ra sức kinh hô “Á! Á! Ó!”

Thanh danh của Viện trưởng đại nhân, trong nháy mắt đã bốc hơi như nước sông dưới ánh mặt trời. Mà gay go hơn nữa, là cuốn sách cấm đã có lệnh bắt cứ kẻ nào cũng không được tàng trữ.

“Ây da các người ...” Phụng Tri Vi lại kêu ầm lên, hai người vừa ngẩng đầu, chợt thấy trên giá bác cổ đặt một cái bình vàng trắng men bị cất làm hai mảnh.

Phụng Tri Vi nhìn nó chăm chăm, kinh hãi hô to: “Giá vạn lượng vàng!”

Trong đầu hai người đi ùng tiếng sấm

Phụng Tri Vi lại tất tảo lao vào căn viện cách vách, một lúc sau, lại nghe “Ây da các người ...”

Bây giờ chỉ cần nàng thốt ra câu này, hai người kia lập tức tới sầm mặt mũi.

Phụng Tri Vi ôm một cái giá kiếm đứt đôi ra, quăng xuống đất rầm rầm, chấp tay hướng về phía hoàng thành, nét mặt nghiêm nghị, “Đây là chỗ ở của Thập hoàng tử trong thư viện, đồ đạc trong đó rất nhiều thứ được ngự ban, đây là giá kiếm bằng gỗ tử đàn mà ngài ấy yêu thích nhất ...”

Hai người kia nhìn giá kiếm dưới đất, bắt đầu lùi lại.

Phụng Tri Vi lại lao sang một căn viện khác, Chủ sự bộ Hình và Phó Chỉ huy sứ lại đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ dịch chân, ngẫm nghĩ xem có nên chuẩn trước hay không.

Cơ mà có hai người vững vàng đứng đó, chắn ngang đường đi, Hách Liên Thế tử mỉm cười rạng rỡ như ánh dương, nhẹ nhàng nói: “Còn chưa xem đến phòng ta đâu, trong đó cũng có rất nhiều vật dụng ngự ban!”

Cổ thiếu gia lẳng lẳng nhìn bọn họ, mảnh vỡ sắc nhọn của bình vàng trắng men trong tay y lấp lóe hàn quang.

“Ây da các người ...” Phụng Tri Vi lại gào lên.

Thò đầu một đao rút đầu một đao, hai người kia không tránh nữa, bị phần đi theo.

Phượng Tri Vi nghiêm mặt giờ một tấm gương bát bửu lẳng hoa lưu ly bảo thạch đã rạn nứt, “Vật yêu thích của Công chúa!”

“...”

“Nguy đại nhân,” Chủ sự bộ Hình bắt đầu lau mồ hôi, ngẫm hiểu cho dù biết rõ Phượng Tri Vi vu oan cũng vô ích, chỉ hận bản thân chủ quan khinh địch, “Đây là sai sót của tề tì, tề tì xin trở về bẩm báo lên trên, nhận tội với Công chúa, Hoàng tử, nhất định sẽ bồi thường.”

Nói rồi ra hiệu cho nha dịch giải Phượng Hạo đi.

“Khoan đã!”

Đám người kia sống lưng cứng đờ, mặt mũi nhón nhó, không muốn, nhưng cũng đành phải quay người lại.

“Các ngươi muốn lục soát, ta cho các ngươi lục soát.” Phượng Tri Vi cười nhạt, chấp tay tiến lên, thông thả bước một vòng, “Nhưng ta đã cho phép các ngươi phá hoại thư viện, đập vỡ vật dụng, xâm hại nơi ở của quý nhân, hủy hoại công phẩm ngự ban chưa?”

“Ta đã cho phép các ngươi tự tiện vào Bích Linh viện chưa?”

“Ta đã cho phép các ngươi xâm phạm phòng của Hoàng tử chưa?”

“Ta đã cho phép các ngươi đụng vào vật phẩm trong khuê phòng của Công chúa chưa xuất giá chưa?”

“Vào cửa, dễ thôi! Truy tìm trọng phạm, có thể! Lục soát khắp viện, thoải mái!” Phượng Tri Vi sửa lại dáng vẻ bình tĩnh ôn hòa lúc trước, giọng nói trong nháy mắt đã trở lên sắc bén như dao, đứng giữa đám đông vung mạnh tay áo, “Nhưng ta phải cho các ngươi biết, lục soát được, đi không được!”

“Đóng cửa ...” Nàng ngân nga thật dài.

Nín nhịn uất ức bao lâu, giờ này đám học sinh mặt mày hớn hở gào thét hăng say lao đi đóng chặt cửa lớn thư viện, cười sang sảng giữa tiếng đóng cửa rầm rầm.

“Tội phá hủy vật phẩm ngự ban, đã có Công chúa, Hoàng tử tính sổ với các ngươi.” Phượng Tri Vi lạnh lùng nói, “Ta sẽ thanh tội đúng sự thật với Công chúa, Hoàng tử, nhưng những trăn phạm bị phá hủy này chính là tài sản của người khác, ta có trách nhiệm trông viện, chuyện này hiển nhiên đòi bồi thường từ các ngươi.”

“Muốn bồi thường, thì cũng phải cho chúng ta về nhà lấy tiền chứ!” Gã Chi Phó Huy sử kia tính tình không dễ chịu cho lắm, cười nhạt, “Lẽ nào người còn muốn giam giữ chúng ta?”

Phượng Tri Vi nghiêng đầu nhìn hắn, khiến ánh mắt hung ác của hắn bất giác co lại, rồi mới thản nhiên nói: “Ngươi nói chuẩn đấy.”

Nàng mỉm cười khinh miệt, “Cái đám xuất thân nha môn là xảo trá nhất, kẻ đọc sách thật thà như chúng ra không đấu lại được. Chuyện hôm nay nếu thả các ngươi đi mất, sau này bai bài chối tội, ta tìm ai mà khóc bây giờ? Lẽ nào còn muốn ta ứng bằng tiền túi? Vậy đương nhiên phải để các ngươi chịu thiệt một chút rồi.”

“Ngươi dám!”

“Rất đen đủi.” Phượng Tri Vi mỉm cười, “Rồi ngươi sẽ biết ngay thôi, ta dám.”

“Đến đây, cởi áo cho các đại nhân, lột hết những thứ đáng tiền xuống đã!” Phượng Tri Vi nhún mày sai bảo, đám học sinh “đọc sách thật thà” nhao lên rồi nổi cơn hăng hái, lao vào rầm rầm, mà Hách Liên Tranh là kẻ lao vào trước nhất.

Một đám học sinh như sói như hổ lại có gốc gác, trong chốc lát đã lột ra một đám lợn da trắng.

Phượng Tri Vi xoay người, phóng mắt nhìn về hoàng thành phía xa.

“Không dạy nô tài là lỗi của chủ. Trẻ con phạm lỗi, dĩ nhiên phải chờ người lớn đến nhận tội lãnh về.”

“Ngươi.” Nàng chỉ một tên nha dịch vẫn còn mặc quần.

“Đi mời chủ nhân cao nhất của ngươi đích thân đến đền tiền.”

Nha dịch kia nhìn nàng kinh ngạc, thầm nghĩ ngươi điên rồi, ta có thân phận gì mà bảo ta đi mời Sở vương chứ?

Phượng Tri Vi không thèm đếm xỉa đến hắn nữa, khoan thai chấp tay xoay người, bóng lưng in lên vầng trăng mới nhú, ngạo nghễ mà cao xa.

“Gọi Sở vương điện hạ đến nói chuyện với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Phát Cấn Ấy Là Dị Dạng Nhất

Type: Le Nguyen

Gọi Sở vương điện hạ đến nói chuyện với ta.

Đây là câu nói ngạo mạn nhất của cấp dưới với cấp trên, tính từ thuở hoàng triều Thiên Thịnh lập quốc tới nay.

“Không đi hả?” Phụng Tri Vi mỉm cười với nha dịch đứng ngay ra như phỗng kia, “Nếu để ta nhắc đến lần thứ hai các hạ mới chịu đi giục Sở vương, thì chỉ e đến lúc đó ngay cả quần cũng không có mà mặc.”

Nha dịch kia lập tức chạy vụt đi mất dạng như một làn khói.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, Chủ sự bộ Hình và Phó chỉ huy sứ Cửu Thành nha môn ngồi xôm sau đám người, cất giọng cảm phẫn: “Ngụy Tri, người sĩ nhục mệnh quan triều đình, đã không tự trối mình thỉnh tội trước ghế điện hạ, còn dám cả gan làm càn, muốn điện hạ đến gặp người? Điện hạ đến rồi thì người hãy chờ bị hạch tội, bị cách chức, bị hạ ngục!”

“Hả? Thật không?” Phụng Tri Vi không thêm để tâm, “Vậy cứ chờ điện hạ đến rồi hãy nói.”

“Điện hạ sẽ đích thân đến gặp người sao?” Phó chỉ huy sứ cười nhạt, “Người làm ra chuyện liêu lĩnh này, còn muốn điện hạ đến gặp người? Lẽ nào người còn chuẩn bị lĩnh thưởng?”

“Cũng chưa chắc.” Phụng Tri Vi cười khế, đầm đấm thắt lưng, “Ây, mỏi eo quá.”

Lập tức có người chạy như bay đi mang ghế mây tới.

“Nói nhiều quá, ta khát.”

Mấy người đánh nhau để giành suất pha trà cho Ti nghiệp đại nhân.

...

Cây đa lớn cao vút như tán ô, tỏa bóng râm mát cả một vùng. Phụng Tri Vi khoan thai tự đắc ngồi trên ghế tử đằng dưới bóng cây, trà thơm bốc khói trong tách sứ men xanh. Nhấp một ngụm lại cười tít, liếc sang đám lợn trắng kia.

Cổ thiếu gia ăn hồ đào bên cạnh nàng, Hách Liên Tranh ngồi dưới tán cây chơi đoán số với một đám học sinh.

Dưới gốc cây là một đám quan viên và tuần bộ, thoát ý một nửa, ngồi xôm thành một vòng tròn run rẩy trong gió thu.

Khi Ninh Dịch bước ra khỏi kiệu lớn, đập vào mắt y chính là cảnh tượng khiến người ta vô cùng tức ngực áy.

“Điện hạ...” Chủ sự Hình bộ và Phó Chỉ huy sứ đại nhân thoáng thấy kiệu lớn đỉnh vàng ni lục kia, sắc mặt lập tức biến đổi. Lại thấy Ninh Dịch vận một bộ triều phục chính thức bước từ bên trong ra, biết ngay y đi thẳng từ trong triều tới đây, lại càng khiếp hãi, cuống quýt nhào lên định thỉnh an, rồi chợt nhận ra bộ dạng này quá thất lễ, lại rủ nhau ngồi xôm xuống.

Cả đám người nhếch nhác vừa trốn trong bóng râm che mặt chần mông thỉnh an Ninh Dịch, vừa oán hận ngoảnh mặt nhìn chăm chăm vào Phụng Tri Vi – tiểu tử to gan liêu lĩnh! Vương gia đến đây thật rồi, chờ vận xui đi!

Phụng Tri Vi vẩy vẩy tay, đám học sinh biết điều lui ra, trước khi đi còn liếc nhìn nàng có vẻ lo lắng, rồi lại được nàng trấn an bằng nụ cười ung dung.

“Vương gia quang lâm, Thanh Minh về vang vô cùng.” Phụng Tri Vi mỉm cười đưa tay dẫn lối, “Nơi đây có trà thơm gió mát, tao nhân nhả khách, bóng xanh như ô, rất thích hợp để tán gẫu.”

Hách Liên Tranh đứng ý ra đó không đi nhìn hết nỗi mà bật cười – tao nhân, quả đúng là tao nhân(*), vị Chủ sự bộ Hình kia hồi nãy chết bỏ.

(*) Chữ “tao” trong “tao nhả” đồng âm với chữ “tao” mang nghĩa “mùi xú uế.”

Ninh Dịch mặc một bộ triều phục chính thức màu vàng tía thêu mãng long năm vuốt, đội vương quan mạ vàng gắn thạch anh tím, thoát nhìn không thanh nhã trong trẻo như ngày thường, nhưng có thêm vài phần khí chất sang trọng nghiêm trang. Y đứng cách Phụng Tri Vi hơn ba bước, nhìn lướt qua bình trà xanh, đĩa điểm tâm đặt trên bàn mây nhỏ và đám nam nhân trần trụi, tựa cười tựa không.

Quả nhiên là phong cách của Phụng Tri Vi.

Khiêm tốn xong xuôi, kể đến là to gan bằng trời.

Khắp thiên hạ cũng chỉ có một nữ tử này dám giấu nấp giấu trong vỏ bông mềm, ngâm con dao sắc sau cái lưỡi khéo, thoát nhìn cứ ngỡ nhượng bộ từng bước nín nhịn cầu toàn, mà thật ra vẫn kiên định thao túng đến trời long đất lở.

“Nếu đã là ngồi uống trà thơm, tán gẫu dưới gió thu, thì để chừng đó tao nhân nhĩ khách bên cạnh thật chẳng thú vị chút nào.” Nụ cười của Ninh Dịch kiêu gì cũng không mang thiện chí, “Đây không phải đạo đãi khách của các hạ.”

Hai gã quan lại xui xẻo lộ ra sắc mặt khiếp hãi như bị sét đánh – chẳng phải Vương gia nên lập tức nổi giận, nghiêm trách, hạ lệnh giải cứu bọn họ, cách chức Ngụy Tri ngay tại chỗ hay sao?”

Chẳng phải Ngụy Tri nên lập tức thả người, quỳ xuống, luôn mồm giải thích nhận lỗi, cầu xin Vương gia tha thứ sao?

Thế mà Vương gia lại giả vờ như không thấy họ, còn nói cười vui vẻ với tiểu tử này?

Thế mà tiểu tử này lại dám thân nhiên đối đáp, còn dám mời Vương gia uống trà?

Về mặt bọn họ cực kỳ méo mó, khiến Phụng Tri Vi nhìn mà ngứa mắt. Liếc sang Ninh Dịch, nàng chậm chạp ngoái đầu, “Vây xin phiền Thế tử và Cố huynh, hãy mời đám tao nhân này đến biệt viện đi.”

“Không đi.” Hách Liên Tranh từ chối thẳng thừng, “Không thể để cô nhảy múa một mình với sói.”

“Ta mới là người cảm thấy mình đang nhảy múa với sói.” Ninh Dịch thông thả ngồi xuống, tiện tay bưng tách trà của Phụng Tri Vi lên.

Trong đôi mắt Hách Liên Tranh phi ra con ngựa hùng dũng nhất thảo nguyên, nó huơ móng về phía Ninh Dịch, “Điện hạ có chịu múa võ với ta không?”

“Thế tử, cho phép ta nhắc nhở ngài một câu.” Ninh Dịch không thèm nhìn gã, “Hiện giờ ngài không phải Thế tử, mà là một học sinh bình thường trong thư viện Thanh Minh. Nếu Ti nghiệp đại nhân và thân vương đương triều bàn bạc sự vụ quan trọng mà không thể xua đi đám học sinh dưới quyền, thì ngài bảo đại nhân về sau phải làm gì để lập uy đây?”

Hách Liên Tranh cười nhạt, “Không làm học sinh nữa là được!”

“Được thôi.” Ninh Dịch phát tay, “Mời đến chỗ chủ sự của thư viện xóa bỏ học tịch, rồi lát nữa cùng quay về cung thỉnh an bệ hạ với bản vương. À, tiện đây báo trước cho ngài một câu, phạm là đệ tử tự nguyện xóa bỏ học tịch trong thư viện, về sau sẽ không cho phép đặt chân vào thư viện một bước.”

“Có quy định này sao?” Hách Liên Tranh không bị dọa dẫm, nhướn mày liếc xéo.

“Sẽ có ngay thôi.” Ninh Dịch mỉm cười nhìn gã, “Tân viện trưởng sẽ lập tức thêm điều này vào nội quy học viện.”

Hách Liên Tranh gườm gườm nhìn y, nếu ánh mắt có thể hóa thành vật thể, thì nhất định sẽ là cái mỏ dài cứng cáp của loài ung mắ đỏ ở biên cảnh phương Bắc, mổ xuống vỡ nát xương người.

Ninh Dịch vẫn giữ nguyên nét cười như thép luyện trăm lần, ngơoi cứng rắn như thép, ta chẳng thèm để tâm, nắm đấm đánh vào không khí, mỏ dài mổ vào nắm bông.

Một lúc sau, Hách Liên Tranh mới hung hãn ngoảnh đầu, xách hai tên quan xui xẻo kia lên, sải bước rời đi. Cố Nam Y lướt qua, đuổi đám nha dịch đi như lửa dẽ, trước khi đi còn thả một quả hồ đào lên chiếc bàn nhỏ, bốp nát đánh “rắc” một tiếng, sau đó mới bồng bênh lướt đi.

Ninh Dịch dĩ nhiên không hiểu y làm vậy là có ý gì, còn tưởng Cố thiếu gia tặng y hồ đào ăn, rất vui vẻ nhặt lên ăn luôn, cười nói: “Hồ đào này thơm quá.”

Phụng Tri Vi ngênh đầu, thích thú nhìn y ăn hồ đào. Ninh Dịch nhai nhai, cảm thấy ánh mắt của cô gái kia thật sự có gì đó không ổn, nổi hết da gà, chịu không thấu phải đặt hồ đào xuống, “Chẳng qua mới ăn của nàng một quả hồ đào, nàng nhìn gì ta thế?”

Phụng Tri Vi chậm rãi pha trà, nhân nha nói: “Nhìn quả hồ đào kia tan xương nát thịt trong miệng ngài, thật đúng là hả giận...”

Không đợi Ninh Dịch đang mù mờ vì câu nói kia hỏi lại, nàng đã đổi sắc mặt, “Vừa rồi Vương gia thật sự khiến ti chức lạ lắm vô cùng, hóa ra ngài bắt đầu quan tâm ti chức có thể lập uy trong thư viện hay không?”

“Đây là hưng sư vấn tội à?” Ninh Dịch liếc nàng.

“Đâu dám” Phụng Tri Vi cười giả lả.

“Nàng đang giận ta sao?” Ninh Dịch hỏi rất bình tĩnh, Phụng Tri Vi lại cảm thấy những lời này nghe kiêu gì cũng ra cảm giác bùng bùng phần chấn.

“Ngài muốn tôi giận ngài sao?” Nàng lấy bất biến ứng vạn biến, lấy nụ cười giả dối vạn năm ứng phó với đệ nhất gian vương.

“Giận ta còn hơn là nàng hoàn toàn hờ hững với ta.” Ninh Dịch đuổi người dưới bóng lá xanh, khoe mắt liếc nàng với độ cong đẹp đẽ kinh người.

Phượng Tri Vi không tiếp lời – trước những câu tán tỉnh không phân rõ thật giả này, nàng đều giả vờ điếc tạm thời.

“Nàng lại không để ý xem ta có giận hay không,” Ninh Dịch không cần biết nàng phản ứng ra sao, tự mình nói tiếp, “Thật ra ta cũng không nhất thiết phải để tâm xem nàng nghĩ gì, phải không?”

“Vương gia đang đòi nợ cũ sao?” Phượng Tri Vi cười tít mắt, thoát nhìn hết sức thành khẩn, “Hôm nay mời ngài đến đây, tôi cũng muốn tiện thể giải thích một chút – lần đó, tôi không cố ý cứu Công chúa Thiệu Ninh.”

“Nhưng nàng không hề muốn giúp ta giết muội ấy.” Ninh Dịch đánh trúng trọng tâm, “Ngay từ đầu nàng đã mang lòng lừa dối.”

Phượng Tri Vi im lặng, hồi lâu mới nói: “Tôi không thể để một khuôn mặt như thế chết trước mặt mình.”

Những lời nói này có ý gì, hai người đều hỏi rõ, Ninh Dịch trầm ngâm một lát, Phượng Tri Vi ngược mắt nhìn y, “Đây là điều tôi vẫn luôn muốn hỏi, ngài có đáp án chăng?”

Ninh Dịch lại trầm ngâm giây lát, trong giây lát ấy Phượng Tri Vi lại thấy đôi mắt y có vẻ mờ thoảng qua, rồi y lắc đầu, “Lần đầu tiên gặp nàng, ta cũng vô cùng kinh ngạc.”

Nói vậy nghĩa là không rõ nguyên nhân. Phượng Tri Vi chăm chú nhìn vào mắt y, cảm thấy tuy y hình như vẫn còn giấu chuyện gì, nhưng bản thân những lời này không giống như đang lừa gạt nàng.

“Tôi rất xin lỗi vì Thiệu Ninh không chết, mang đến cho ngài rất nhiều phiền toái.” Một lúc sau nàng hạ giọng nói, “Nhưng tôi chỉ có thể làm như vậy.”

“Vậy mới nói giữa chúng ta chính là như thế.” Ninh Dịch cười có phần cay đắng, “Không muốn đổi đầu, mà rồi vẫn bị đủ loại lý do đẩy về hai hướng trái ngược.”

“Nhưng tôi không hiểu vì sao lại đổi đầu?” Phượng Tri Vi đứng lên, cúi đầu nhìn xuống Ninh Dịch dăm dăm, “Nói cho tôi biết, vì sao phải kiềm hãm sự phát triển của tôi ở Thanh Minh? Vì sao lại đặt tôi dưới quyền Diêu Anh, đầu đầu cũng bị quản thúc? Vì sao lại cho rằng tôi sẽ đổi đầu với ngài? Còn nữa, vì sao ngài để ý đến Phượng Hạo như vậy?”

Nàng cúi xuống, gương mặt gần trong gang tấc, dù đeo mặt nạ nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh đập dồn, hàng mi dài ngay ngắn như lược. Ninh Dịch không kiềm nổi, vươn tay ra vuốt ve, Phượng Tri Vi lập tức tránh né như bị điện giật.

“Chúng ta đang bàn công việc.” Nàng xịu mặt nói, “Chuyên tâm chút đi.”

Ninh Dịch cảm thấy vẻ mặt có phần tức tối và ngưng ngừng hiềm hoi của nàng hết sức đáng yêu, nhìn ngắm rất lâu không nỡ rời đi, rồi mới nói: “Nàng đã cứu Thiệu Ninh hai lần, giữa nàng và muội ấy có thể tồn tại mối quan hệ dây dưa không rõ, thậm chí ngay cả dụng mạo cũng giống nhau đến giật mình. Nàng nắm giữ rất nhiều bí mật của ta, lại chưa chắc đã đứng về phía ta. Nàng nói xem, đứng ở góc độ là kẻ bề trên, có nên kiềm hãm nàng, thậm chí là diệt khẩu nàng hay không?”

“Vương gia chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mời chào “Quốc sĩ” như tôi hay sao?” Phượng Tri Vi nhú mày, cảm thấy lời giải thích của Ninh Dịch có chỗ nào đó không khớp.

Ninh Dịch lặng thinh, chén trà nâng đến môi rất lâu chưa uống. Hơi nước vẫn vơ bốc lên, gương mặt y khuất sau làn hơi nước nhạt nhào không rõ.

Phượng Tri Vi cũng không nói gì, ngón tay xoa lên mép chén trà, cảm giác ấm áp mà cõi lòng nguội lạnh.

Hồi lâu, Ninh Dịch mới nhẹ nhàng nói: “Tri Vi, nghe ta khuyên một câu, hãy rời bỏ quan trường, trở về Thu phủ, ta sẽ có cách để Hách Liên Tranh phải đi. Mai sau, nàng sẽ là của ta...”

Y đưa tay vào ngực, làm động tác muốn móc vật gì ra.

Tay lại bị giữ chặt.

Bốn bề tĩnh lặng, lát sau Ninh Dịch cup mắt xuống nhìn ngón tay trắng như tuyết đè lên bàn tay mình.

“Nàng đang tỏ ra rằng mình từ chối?”

Phượng Tri Vi thu tay về, nhàn nhạt nói: “Chúng ta hãy nói rõ ràng chuyện hôm nay trước đã, sau đó bàn đến chuyện này cũng chưa muộn.”

Chậm rãi thu tay về, Ninh Dịch im lặng hồi lâu, rồi nói: “Được, vậy trước hết hãy nói cho ta biết, một nữ tử như nàng, có sao không chịu lấy chồng sinh con như những nữ nhân khác, mà lại muốn mạo hiểm trà trộn chốn quan trường?”

Phượng Tri Vi tiếp tục trầm ngâm, chấp tay phóng mắt nhìn những ráng mây phía chân trời xa vời vợi, tóc dài xõa bay trong gió, che thêm ánh mắt vốn đã nấp sau màn xương.

“Ồ Đế kinh có lẽ chưa có một ai từng gặp phụ thân tôi.” Hồi lâu, Phụng Tri Vi chậm chạp mở miệng, dường như nói sang một chủ đề khác, “Trong kí ức của tôi, trước năm tôi lên bốn, ông ấy từng tồn tại.”

“Ông ấy tồn tại một cách bận rộn, hồ hững, như thần long thấy đầu không thấy đuôi.”

Ninh Dịch ngẩn ngơ nhìn nàng, mơ hồ cảm thấy nam tử từng nổi danh đến tận Đế kinh, khiến nữ kiệt một thời cương quyết bỏ nhà ra đi rồi lại nản lòng quay về kinh, chính là mấu chốt của vấn đề.

“Trước năm lên bốn cuộc sống của tôi vẫn rất sung túc. Tôi ở trong một ngọn núi sâu, tuy là nơi hẻo lánh, nhưng vẫn được cung cấp đầy đủ mọi thứ. Có điều cha tôi thường xuyên đi vắng, thi thoảng mới về nhà một lần, mỗi khi trở về, đa phần là một mối buồn đau. Mà mẹ thấy cha, dù rằng vui mừng, song sắc mặt luôn nhuốm màu bi thương.”

Ninh Dịch nhíu mày, thoáng nghi hoặc. Nếu đã bất chấp tất cả bỏ nhà đi để kết hôn, lại có một trai một gái, thì đôi phu thê này đáng ra phải vô cùng nồng ấm, sớm chiều quấn quýt bên nhau mới đúng, cứ sao lại thành ra như thế?

“Cũng bởi thế mà từ khi bắt đầu hiểu biết, tôi đã dần dần không mong đợi cha về nhà nữa. Có mặt cha, không khí căng thẳng, tâm trạng sa sút, không còn cảnh hòa thuận ấm áp của ba mẹ con ngày thường. Trong mắt tôi, một nam nhân như thế, khiến mẹ phải vô vô phòng không một mình nuôi nấng các con, khiến các con có cha mà như không cha, về đến nhà lại không thể làm người khác vui vẻ, thì chẳng thà không có còn hơn.”

“Trong kí ức tôi từ đó đến giờ, mẹ cũng luôn luôn nói với tôi, tuy hầu hết nữ nhi trên đời đều là dây tầm gửi, nhưng một vài người lại không có may mắn được dựa vào nam nhân. Nếu phải đợi một tương lai bị vận mệnh vứt bỏ, chi bằng trước tiên hãy học cách dựa vào bản thân và yêu quý bản thân.”

“Bởi thế mà mẹ dạy tôi rất nhiều thứ, nhưng không hề dạy đệ đệ. Mẹ nói đệ đệ tư chất kém cỏi, mẹ nói tôi là trưởng tử, nếu đệ đệ không nên người thì tương lai mẹ và đệ ấy đều phải nhờ tôi nuôi dưỡng. Đây là trách nhiệm của tôi, tôi vẫn luôn ghi nhớ.”

“Nói xằng!” Ninh Dịch nhin hết nỗi phải vận lại, “Ồ đâu ra cái lý để một nữ tử yếu đuối như nàng nuôi dưỡng cả nhà cơ chứ?”

“Phụng gia không có nữ tử yếu đuối.” Phụng Tri Vi bình tĩnh nhìn y, “Nếu nữ nhi Phụng gia mà yếu đuối, thì đã sớm bị người ta giẫm xuống bụi trần.”

Ninh Dịch nhìn nàng, đột ngột đưa tay ra cầm lấy tay nàng. Bàn tay nằm trong tay y lạnh lạnh trơn nhẵn, lòng bàn tay đã gòn gòn vài vết chai, những lớp da hơi sần này chạm vào tay, khơi lên cơn đau nhói nhói không biết bắt nguồn từ đâu.

Phụng Tri Vi cup mắt nhìn xuống hai bàn tay giao nhau, cười cười, rút tay mình ra.

“Năm tôi lên bốn, cha thật sự không về nữa.” Nàng tiếp lời, “Không còn được cha cung ứng, trong nhà dần dần thu chẳng đủ chi, mẹ chẳng đành đành, phải đưa chúng tôi về kinh.”

“Đây là khởi đầu cho chuỗi ngày tôi đối mặt với Đế Kinh.” Phụng Tri Vi cười với Ninh Dịch, “Bắt đầu từ ngày đông giá rét quý gối trước Thu phủ, gọi mãi không ai ra mở, còn bị hắt một chậu nước rửa chân lạnh cóng, cuộc chiến giữa tôi với Đế Kinh, với Thu phủ, với sự bài xích ức hiếp sỉ nhục của người đời, đã không thể vãn hồi được nữa.”

“Vào lúc tôi cần nhất, không ai đứng bên che mưa chắn gió cho tôi, hết thấy căm ghét, sỉ nhục, làm khó, hãm hại, tôi phải tự mình che chắn, còn phải nghĩ cách che chắn cho người thân của mình. Tôi sống những ngày mệt mỏi, mỗi bước đi đều phải đề phòng, nhưng dù có mệt mỏi hơn nữa cũng không thể lùi lại đằng sau. Một khi đã lùi, thì vận mệnh cả đời sẽ bị người ta mặc sức định đoạt.”

“Chúng tôi là nỗi nhục của Thu phủ, mọi người đều mong chúng tôi biến mất, nếu không muốn biến mất, thì sẽ phải trả giá.” Phụng Tri Vi cup mắt xuống. “Tôi cứ sống như thế suốt mười năm, hằng năm mỗi khi Tết đến ngồi trong tiểu viện ăn bữa cơm tất niên bùn xin nhất, nghe tiếng cười nói vui vẻ truyền ra từ nhà chính, tôi đều thề với chính mình, rồi sẽ đến một ngày tôi dựa hoàn toàn vào bản thân, đứng trên người khác, khiến những kẻ từng cúi xuống nhìn tôi phải rơi vào trần ai, ngẩng đầu nhìn tôi.”

Nàng cười tí mắt nhìn Ninh Dịch, nhưng trong ánh mắt vẫn không mang ý cười, “Ngài nói xem, tình ý là gì? Thề nguyện sống chết là gì? Hòa Phụng Nữ soái vì nam nhân kia mà vứt bỏ tất cả, bất chấp tất cả, nhưng đổi lại được gì? Nam nhân đã bạc bẽo như thế, làm sao xứng đáng để nữ nhân phải dốc hết tâm lòng hừng hực như lửa?”

Ninh Dịch há hốc miệng, trong nháy mắt cảm thấy những lời muốn nói đều nghẹn nơi cổ họng. Y biết Phụng Tri Vi sống rất cực khổ, song không biết nàng chỉ dựa vào bờ vai yếu ớt của bản thân để chống đỡ đặng đặng bao năm. Nàng luôn luôn mỉm cười, nhưng nụ cười ấy chẳng bao giờ là thật. Sự quyết đoán tàn nhẫn nấp sau sự ẩn nhẫn của nàng, được nuôi dưỡng chính từ chặng đường gian nan suốt gần ấy năm sao?

Chỉ có những người từng sa chân vào con đường lay lắt, mới càng khao khát muốn vẫy vùng.

“Phu quân là gì, thế nào gọi là có thể nương tựa?” Phụng Tri Vi càng cười càng rực rỡ, đôi mắt sáng như mũi dao, “Ai là phu quân? Là Vương gia ngài sao?”

Nàng hỏi rất thẳng thắn mà cay độc, Ninh Dịch không ngờ nàng lại hỏi ra câu ấy, nhất thời ngây ra như tượng.

“Ngài tưởng rằng ngài có thể nương tựa sao?” Tiếng nói Phụng Tri Vi rất trầm mà giọng điệu lại sắc bén, “Thứ ngài học chính là thuật đăng long, đường

ngài đi chính là kẻ khôn long, việc ngài làm chính là chuyện diệt long, món ngài cầm chính là đao đồ long, thắng ắt rong chơi thiên hạ nhìn xuống muôn dân, bại ắt cả nhà để tang hình骸 nhuốm máu. Cả đời hành sự nguy hiểm như đi trên dây thép mỏng, bại, ắt phải bỏ mạng cùng ngài, thắng, chẳng qua chỉ chiếm một chỗ trong hậu cung ba nghìn của ngài. Ngài lấy gì để hứa hẹn trọn đời mỹ mãn?”

“Ngài tưởng rằng ngài có thể nhượng bộ hoặc hi sinh vì ai đó sao?” Nàng mỉm cười dịu dàng, nhưng câu nói lại sắc như dao, “Lòng ngài tựa sắt đá, sẽ không vì bất cứ ai mà tự lùi bước. Ngay đến một thư viện Thanh Minh nhỏ bé ngài cũng không chịu để tôi thể hiện tài năng; ngay đến một tiểu lại nhỏ bé như tôi cũng khiến ngài cảnh giác bất an, mỗi khắc đều thăm dò mỗi bước đều phòng bị; tương lai dù tôi trở thành một trong ba nghìn giai lệ của ngài, liệu ngài sẽ cho tôi nắm giữ tự do như thế nào đây?”

“Tự chung lại, nếu luận về thành tích bài thi của học sinh thư viện Thanh Minh,” Nàng cười khê, buông lỏng tay áo, rót trà cho Ninh Dịch, “Sở vương Ninh Dịch, không đạt yêu cầu!”

Ninh Dịch đặt tay lên chén trà, im lặng giây lát, rồi chợt phá lên cười.

“Ta sai rồi.” Y đặt chén trà xuống, ánh mắt sáng như sao, “Dù ta muốn ôm nàng vào lòng, nhưng giai nhân không cảm kích thì biết phải làm sao. Ta coi như đã hiểu, một nữ nhi như nàng, quả đúng là không ai vây khốn được, muốn vây khốn nàng, thì trước hết phải khuất phục được nàng đã!”

Phượng Tri Vi cười nhẹ không đáp.

“Chúng quy phải do nàng cam tâm tình nguyện.” Ninh Dịch khẽ than, “Nhưng mà...”

Y đột ngột dừng lại, sắc mặt lộ ra nét bất an và bất đắc dĩ. Phượng Tri Vi rất hiếm khi thấy vẻ mặt này của y, mà y cũng đã chuyển đề tài.

“Ta không đạt yêu cầu, thế còn bọn họ thì sao?” Y thoáng nhìn về phía hậu viện, cho đến lúc này mới lộ ra chút phần nộ vì bị từ chối, “Họ thì hạng giới, hạng xuất sắc ư?”

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt: “Ai cơ?” Già ngọc giống y như thật.

Mặt Ninh Dịch càng đen lại, cúi đầu xuống uống trà không nói gì nữa.

Phượng Tri Vi nhìn nét mặt y, hiếm khi cảm thấy tâm tình thoải mái thế này, mỉm môi cười nói: “Hô Trác Thế từ hùng cứ thảo nguyên, nhưng vẫn chưa thể yên tâm kê cao gối ngủ. Hô Trác Thập Nhị Bộ tuyệt đối không phải một khối thép nguyên lành, các bộ tộc hàng năm đều không ngừng tranh chấp, phân chia đồng cỏ. Thế tử tuy là con của Đại phi, nhưng thảo nguyên vương rất nhiều thế thiếp, kết hôn tùy tiện, quan hệ giữa các bộ tộc vô cùng phức tạp, những mấy mươi người có quyền thừa kế vương vị, bên giường có vô số kẻ ngủ say! Cho dù thật sự cùng cô địa vị, thì chẳng qua cũng chỉ là một trong mười bà vợ trong vương trướng, chịu đựng vài chục năm già thẳng căng rồi, phong tục thảo nguyên còn cho con cưới mẹ kế, em lấy chị dâu... Không đạt yêu cầu!”

1 Lấy ý từ câu nói của Triệu Khuông Dận ám chỉ nước Nam Đường của Lý Dục: “Bên cạnh giường, há lại để kẻ khác ngủ say”, nghĩa là không thể để nước khác tồn tại kế bên, đe dọa nước mình.

Ninh Dịch ngước nhìn lên một ngọn cây phía xa xa, cành lá trên đó không gió cũng tự lao xao, rung lắc dữ dội.

Tâm trạng y rất tốt, cười hỏi: “Cố Nam Y?”

Lần này Phượng Tri Vi trầm ngâm, nàng vừa trầm ngâm, sắc mặt Ninh Dịch đã hơi đổi, lá cây trước mắt cũng không xao động nữa.

Rất lâu sau, Phượng Tri Vi mới chậm rãi nói: “Ngài hỏi sai rồi.”

Ninh Dịch gõ tay lên mặt bàn, cười nói: “Ta rất mong mình hỏi sai, tốt nhất là sai hết.”

Y rót trà cho Phượng Tri Vi, sắc mặt đã khôi phục vẻ bình tĩnh trước đó, “Tri Vi, nàng lúc nào cũng thông minh, nhưng tình cảm không thể phân tích bằng kiểu phân tích chính trị. Chuyện tình cảm, nếu biến thành một hai ba bốn cộng trừ nhân chia, thì còn gì thú vị để nói?”

“Xin vương gia chỉ giáo.” Phượng Tri Vi nhướn mày, thăm nghĩ kẻ thiên hạ đệ nhất vô tình như người cũng đòi bàn chuyện tình cảm với ta?

“Đừng tính toán hơn thiệt, đừng bàn đến tương lai, chỉ hỏi trong lòng mình lúc này.” Ninh Dịch nắm lấy bàn tay nàng đang cầm chén trà, “Trái tim nàng.”

Phượng Tri Vi cup mắt xuống, nhìn bàn tay y siết chặt lấy tay nàng. Bàn tay y khê cong lại, không cho nàng lùi bước, nam tử này, mỗi động tác đều không muốn chừa đường lui cho người ta.

Nàng biết y coi trọng nàng, dung túng nàng, nhưng sự dung túng và coi trọng ấy, liệu được bao nhiêu? Một khi đã động tới tranh đoạt lợi ích, y còn có thể nhượng bộ mấy phần?

Trao trái tim mình ra, với người bình thường đó là hạnh phúc; nhưng với y và nàng, đó lại là mạo hiểm.

Hướng chi...

Còn có gương mặt giống người khác đến giặt mình của nàng, ngày nào còn chưa tìm ra đáp án, thì ngày đó nàng vẫn không dám bắt cần.

“Trái tim tôi, nằm ở chỗ nó nên thuộc về.” Phụng Tri Vi rút tay lại, mỉm cười nhẹ bẫng, “Hoặc đến một ngày sóng to gió lớn sẽ khiến nó nghiêng ngả lật nhào.”

“Ta không muốn lật nhào nó, ta chỉ muốn nắm giữ nó.” Ninh Dịch cười ngạo nghễ, “Rồi nàng sẽ thấy, không phải nam nhân trong thiên hạ đều bạc bẽo như phụ thân nàng.”

Phụng Tri Vi cup mắt mỉm cười, thầm nghĩ nguoi mà không bạc bẽo, nguoi dám nói nguoi không bạc bẽo, đại ca nguoi nằm dưới đất sẽ khóc nức lên cho coi.

“Chuyện của Khương Hiểu nhất định vẫn phải xử lý.” Ninh Dịch đã quay về chính sự, “Lão ngũ làm loạn không ra thể thống gì, bộ Hình và bộ Hộ không thể để mặc hấn nhào nặn. Hôm nay nàng gây sự như thế là đã đẩy mình vào ngõ cụt, ngày mai lão ngũ đến thăm hỏi nàng, thì nàng biết phải làm sao?”

“Dám đắc tội ngài, tôi dĩ nhiên phải có cách bồi tội.” Phụng Tri Vi cười, “Ngài đã hao tổn bao nhiêu tâm trí vào bút hầu, giờ cũng chỉ cần thêm một mồi lửa thôi. Việc phóng hỏa này, tôi sẽ làm.”

Ninh Dịch nhìn nàng, tựa cười tựa không.

“Tôi là ‘Quốc sĩ’, mà khắp thiên hạ đều biết lời tiên tri của Đại Thành, ai có Quốc sĩ sẽ có được thiên hạ. Trong tình hình hiện tại, nếu Ngũ hoàng tử muốn tạo thế lực để đoạt vị, thì ắt phải lung lạc tôi. Trước đó, tôi phải tỏ thái độ quyết liệt với ngài. . .” Phụng Tri Vi đảo tròn mắt, ghé vào tai Ninh Dịch, cười hi hi nói: “Bây giờ chúng ta hãy đóng một vở kịch trước đi.”

Nàng đột ngột cắn một nhát lên vành tai Ninh Dịch!

Ninh Dịch như bị sét đánh, một kẻ Thái Sơn sụp trước mắt cũng không đổi sắc, trong nháy mắt đã ngậy ra như tượng.

Mà Phụng Tri Vi đã kịp lật bàn.

“Điện hạ lại dám sỉ nhục văn nhân!” Trong khi bàn ghế ngã chồng kèn, nước trà chảy lênh láng, nàng xé cổ tay áo mình đánh “xoẹt”, đưa tay kéo đứt cúc vải trên cổ áo, lao vào vũng nước trà nhảy nhót loạn xạ, vẩy đầy nước trà lên vạt áo của mình và Ninh Dịch. Rồi nàng nhặt lên một mảnh sứ vỡ, vừa lao ra ngoài vừa vung vẩy nó kẻ lên cần cổ mình, “Thương thay! Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!”

Một chuỗi động tác nhanh như chớp, Ninh Dịch còn đang nhắm nháp cảm giác đau đớn xen lẫn với khoan khoái như trời long đất lở từ nhát cắn vừa rồi, nhớ lại rung động khi đôi môi mềm mại của nàng lướt qua vành tai mình, nháy mắt sau cô gái kia đã lập bàn xé áo đập chén, lại còn diễn trọn vẹn màn kịch một khóc hai nháo ba thất cổ, từ đầu đến cuối không hề cho y thời gian để phản ứng.

Nếu gặp kẻ đầu óc ngu đần hơn, thì làm sao bắt kịp tốc độ của nàng?

Vừa làm loạn đã gây xôn xao dữ dội, mọi người xung quanh bị đánh động, nhào ra từ đủ mọi hướng, chỉ thấy Tỉ nghiệp đại nhân quần áo luộm thuộm gào khóc đòi tự sát, bèn trợn mắt há mồm đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ mới rồi mình ngó từ xa còn thấy họ trò chuyện vui vẻ với nhau, sao nháy mắt thế cục đã xoay vần rồi.

Rồi họ nhận ra Sở vương điện hạ đang sa sầm mặt mũi, người ướt nước trà sặc mặt đỏ ửng, nhìn sao cũng thấy không ổn. Cũng có người tinh mắt, nhìn thấy dấu răng mờ mờ in trên vành tai điện hạ.

Sở dĩ có thể phát hiện dấu răng, là bởi vì trên đó còn dính một mẩu lá trà bé xíu.

Mọi người phát hiện ra điểm mới, đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều nhìn ra sự tò mò hóng hớt đang nhảy múa trong ánh mắt đối phương.

Dấu răng! Cổ áo! Tai tiếng! Tư tình!

Trí tưởng tượng bay cao bay xa của văn nhân với mọi chuyện luôn khiến người ta lộn ruột, gần như tất cả mọi người đều dừng lại đầu đuôi sự việc chỉ trong nháy mắt: thì ra lý do Sở vương cư xử đặc biệt khách khí với Ngụy Tỉ Nghiệp là vì sở thích đoạn tụ của y lại phát tác nên hôm nay mới thừa dịp Ngụy Tỉ nghiệp đắc tội y để cường ép Ngụy Tỉ nghiệp dĩ nhiên y kiên quyết từ chối nhưng hiếm khi có dịp ở riêng với nhau Sở vương điện hạ bèn nổi lòng lang dạ sói xé tay áo kéo cổ áo định dùng sức mạnh ghé miệng lại gần chuẩn bị cưỡng hôn trong cơn giận dữ Ngụy Tỉ nghiệp vì bảo vệ tiết tháo đã cắn một nhát lên vành tai điện hạ mới thoát thân Ngụy Tỉ nghiệp bằng thanh ngọc khiết không chịu nổi nhục nhã muốn tự sát phải sự việc chính là như thế tuyệt đối không sai.

Một vài tay buôn dưa lê đang phát rầu, nghe nói Công chúa Thiệu Ninh cũng có ý với Ngụy Tỉ nghiệp, đôi huynh muội này đính xai chung chồng hay định trở mặt vì Ngụy Tỉ nghiệp đây?

“Lam nhan họa thủy. . .” Một vị phu tử già đầu tóc bạc phơ buồn bã ngửa mặt lên trời thở dài.

Những kẻ biến thái nhân rồi không có việc gì làm, chỉ biết ngồi lê đôi mách vẫn tương đối ít, còn đa số là xông lên ngăn cản Ngụy Tỉ nghiệp đang “bị phần không thôi”, người giật mảnh sứ người khuyên giải vỗ về.

“Đại nhân, sống bê bết còn hơn chết huy hoàng. . .” Đây là một người còi mủ.

“Đại nhân, thật ra làm thế cũng chẳng sao...” Đây là một người thật thà.

“Đại nhân, thật ra ngài cũng không thiệt thòi mà...” Đây là một người phóng túng.

“Đại nhân, trong lòng tôi ngài vĩnh viễn bằng thanh ngọc khiết...” Đây là một người thừa cơ thổ lộ.

Phượng Tri Vi một đảng buông lỏng mảnh sứ vỡ, một đảng vô thanh thắng hữu thanh, vỡ vĩnh lấy nước mắt bị phần tổ cáo ai kia là đồ cảm thú, một đảng còn chớp chớp mắt như rút gân, không ngưng xua đuổi nam chính điện hạ đang thoáng thất thần.

Đi thôi, người đi thôi, mau thừa cơ nổi giận chuẩn đi thôi, còn đứng ngẩn tò te ra đó làm gì? Còn vuốt ve vành tai bày ra bộ mặt hoài niệm như thế nữa? Ta biết người muốn sờ lên vành tai để ra hiệu cho kẻ khác chú ý đến dấu răng trên đó, nhưng cũng không cần phải sờ lâu như thế điện nhập vai như thế chứ? Người thử xem vẻ mặt phôi phôi của người kia, nói người là ẩm trà bụi l thì không ai không tin.

1 Chỉ nam nhân làm tạp dịch cho kỹ viện thời xưa.

Phượng Tri Vi roi lệ - chạm mặt Vương gia điện hạ quả thực rất bi ai, không giả diễn cũng phải vờ bồi nhọ mình, còn đầu thanh danh cả đời nàng nữa...

“Làm càn!” Ninh Dịch cuối cùng cũng chịu hoàn hồn, thoát khỏi trạng thái kia, lưu luyến ngắm nhìn đôi môi hồng hàm răng trắng của Phượng Tri Vi, vừa nghĩ không biết bao giờ mới có lần sau, để mình tái diễn cảnh này cũng tốt, vừa nổi giận phát tay áo, “To gan làm loạn! Ăn nói quàng xiên! Chờ bản vương trở về sẽ triệu tập Ngự sử hạch tội ngươi!”

“Hạ quan phụng bồi! Chẳng qua là một cái mạng hèn mà thôi!” Phượng Tri Vi nhảy lên gân cổ cãi lại, toát ra khí khái văn nhân có thể giết không thể sờ.

“Chờ xem ta cách chức hạ ngục ngươi!” Điện hạ gầm gừ bỏ đi.

“Lúc nào cũng sẵn sàng!” Phượng Tri Vi xắn tay áo hùng hổ lao lên, bị đám đông liều mình túm lại.

Đám học sinh nghĩ Ti nghiệp đại nhân vì thư viện mà không ngại đắc tội với thân vương quyền thế ngút trời, suýt nữa còn phải hiến dâng tiết tháo, hi sinh cỡ này khiến trời đất cũng phải cảm động, ánh mắt nhìn Phượng Tri Vi càng thêm lưu luyến tận xương.

Ninh Dịch “nổi giận bùng bùng” dẫn theo đám Chủ sự bộ Hình và Phó Chỉ huy sứ của mình bỏ đi, đám quan lại xui xẻo kia dù được cứu cũng không thấy hả giận – thì ra điện hạ thật sự có ý với gã thư sinh mặt trắng kia, bị cản chướng qua cũng chỉ dọa dẫm rồi có làm gì đâu, mối thù của chúng ta suốt đời cũng đừng mong báo.

Phượng Hạo cũng tiện thể bị xách đi, Phượng Tri Vi đã nói rất rõ ràng với Ninh Dịch – không nghi ngờ? Không nghi ngờ cũng phải khiến nó bị nghi ngờ, cứ nhốt nằm tai họa này vào đại lao bộ Hình độ sáu tháng đến một năm rồi tính sau.

Thư viện trở về với vẻ yên tĩnh, Phượng Tri Vi bảo Cố thiếu gia xếp mớ sách cấm trong phòng Tân Từ Nghiễn về vị trí cũ – đây vốn là sách được thu thập để biên soạn Thiên Thịnh chí, xếp chồng dưới đất trong thư khố chuẩn bị thống nhất tiêu hủy. Còn những phong thư mật này, chẳng qua do Phượng Tri Vi nhờ Cố thiếu gia viết bừa, bởi với sự cẩn thận của Tân Từ Nghiễn và Ninh Dịch, dù có lên qua lại cũng sẽ không để lại nét bút làm chứng cứ. Tiếc là gã Chủ sự bộ Hình kia chỉ là một thuộc hạ bên ngoài, không đủ tư cách biết chuyện bên trong, cho nên vừa thấy phong thư mật kia đã luống cuống tay chân.

Cố thiếu gia vẫn không thay đổi, mỗi khi ngoảnh đầu lại tìm quả hồ đào của mình mà không tìm thấy thì sẽ mất hứng. Hách Liên Tranh trưng ra bộ mặt quan tài, cả ngày trời không thêm mờ miêng với Phượng Tri Vi.

Đến hôm sau mới chịu nói chuyện, lời thoại như sau:

“Ngài sao thế?”

“Không sao cả, ngứa lỗ tai thôi.”

“...”

“Đang lo gì thế?”

“Lo phụ vương ta thắng căng, ta nên lấy kẻ mẫu hay lấy tẩu tẩu.”

“...”

Xưa nay tin đồn vẫn lan truyền nhanh hơn thánh chỉ, mới qua một ngày ngắn ngủi, tin đồn Sở vương điện hạ động thủ với Ngụy Ti nghiệp đã truyền khắp triều đình. Cũng theo con đường truyền miệng giữa đám nam nhân nhiều chuyện này, mà đã dần dần suy diễn ra một số phiên bản như yêu lên rồi ghen tuông, phiên bản hẹn riêng rồi cản tai, phen bản chia phe đánh lộn.

Nghe đầu Sở vương điện hạ tuyên bố, dạo gần đây còn bận lo nghĩ cho thánh giá long thể an khang, không rảnh so đo với đám lộng thần ngang ngược kia, chờ bệ hạ tỉnh lại sẽ cho y đẹp mặt!

Nghe đầu Ngụy đại nhân tuyên bố mình phú quý bất năng dâm uy vũ bất năng khuất bản tiện bất năng di, ai muốn lấy quyền uy ra chèn ép y, thì y sẽ không ngại tắm máu trên triều đình để chứng minh mình trong sạch!

1 Trích từ Mạnh Tử, nghĩa là giàu sang không thể cám dỗ, uy quyền không thể khuất phục, nghèo hèn không thay chí hướng. Đây là ba tiêu chuẩn làm đại trượng phu của Mạnh Tử.

Hai người gặp nhau trong triều, lấy “Phi!” “Hừ!” làm lời mở đầu và kết thúc.

Đến đêm hôm ấy, Phụng Tri Vi nhận được thiệp mời của Ngũ hoàng tử. “Lâm Nguyệt lâu” mở tiệc, mời Ngụy đại nhân là Ti nghiệp của thư viện Thanh Minh.

Hai canh giờ sau, Ti nghiệp đại nhân đã uống đến đỏ bừng mặt mũi, được Ngũ hoàng tử đích thân tiễn về.

“Tiểu Ngụy”, Ngụy đại nhân đã biến thành Tiểu Ngụy thân thiết, Ngũ hoàng tử nắm tay Phụng Tri Vi, vẻ mặt tha thiết thành khẩn, “Ngươi yên tâm, có ta ở đây, lão lục sẽ không thể động vào một cọng lông ngươi.”

“Điện hạ.” Phụng Tri Vi nước mắt rung rung, nắm ngược lại tay Ngũ hoàng tử, mặt mũi trông hết sức tủi thân, “Đa tạ ngài trượng nghĩa...”

“Lão lục càng ngày càng không ra làm sao!” Ngũ hoàng tử bưng bưng cảm phần, “Đúng là ngang ngược mà! Sao dám đối xử với nhân tài đất nước như thế chứ!”

Phụng Tri Vi buồn bã âm thầm, cảm động đến rơi nước mắt, “Vương gia là bậc địa hiền!”

Ngũ hoàng tử tràn đầy cảm thông, vỗ vỗ vai nàng, hạ giọng bảo: “Chuyện của ta, xin nhờ...”

“Chuyện nhỏ.” Phụng Tri Vi nói năng dứt khoát, “Vương gia muốn xem sách trong Ngự thư phòng của bộ hạ, chuyện này rất tiện với vi thần, chỉ cần Vương gia trả đúng lúc là được.”

“Điều này thì ngươi yên tâm” Ngũ hoàng tử cười, vẻ mặt thành khẩn, “Tuy Kim quỹ yếu lược do Đế vương chuyên cất giữ, nhưng thật ra bộ hạ cũng từng đồng ý cho ta mượn đọc, chẳng qua công việc bận rộn nên quên mất. Nay Vương phi đổ bệnh mà bộ hạ lại không khỏe, ta cần gấp cuốn sách này, đành phải phiền ngươi. Ta chỉ mượn về để chép lại mấy phương thuốc cần dùng, rồi lập tức trả lại.”

“Vương gia đã nói vậy, vi thần còn gì không yên tâm nữa chứ.” Phụng Tri Vi cười.

“Cẩn thận một chút...” Ngũ hoàng tử chân thành nói, “Tuy không phải việc gì quan trọng, nhưng dù sao cũng khiến ngươi phải liên lụy gánh vác, người biết chuyện càng ít càng tốt, ngươi hiểu chứ?”

“Vi thần hiểu mà, Vương gia yên tâm” Phụng Tri Vi tỏ ra cảm động.

Hai người lại thân thiết trò chuyện một hồi, rồi mới lưu luyến cáo biệt.

Xe ngựa lộc cộc chạy qua con phố dài yên tĩnh, ánh trăng thanh lãnh như tuyết.

Phụng Tri Vi ngồi trong thùng xe sáng lờ mờ, chậm chậm lấy một chiếc khăn tay trắng muốt, lau đi lau lại bàn tay.

Nửa khuôn mặt nàng chìm sau bóng tối trong xe, nhìn không rõ sắc mặt, chỉ có sóng mắt mờ mịt hơi sương chậm chậm xoay vòng dưới bóng trăng lấp lánh.

Mỉm cười, lạnh lẽo.

Tang tang tang, tiếng chuông trong hoàng thành vang lên vài tiếng, đèn đuốc bốn bề dần dần tắt lịm. Vào canh hai, cửa cung khóa lại, nội thành đóng kín.

Hôm nay là ngày Phụng Tri Vi trực ở Nội các.

Hành lang như một con kênh biếc lơ lửng trôi trong ánh trăng xanh, bóng đen của những mái hiên cong vút ở cung điện đằng xa phản chiếu xuống đây, như một tảng đá lạnh lẽo nằm dưới lòng kênh.

Hai đội thị vệ tuần đêm đi khỏi, chỗ ngoặt ở hành lang hiện ra một bóng người dài ngoẵng.

Hải đế mềm chạm đất không gây tiếng động, thoăn thoắt lướt qua hành lang, vội vàng chạy ra sau một ngọn núi đá điểm tuyết cây hoa.

Có người đứng đó lặng lẽ chờ.

“Lấy được chưa?” Đằng xa có ánh đèn lồng chiếu lại, soi lên gương mặt Ngũ hoàng tử. Ánh mắt hắn đặt vào cái hộp mà người đi tới ôm trong lòng, có vẻ vội vã.

“Sao điện hạ lại đích thân đến đây?” Người đi tới chính là Phụng Tri Vi, nàng thoáng kinh ngạc nhìn bốn phía.

Ngũ hoàng tử không đáp, cũng nhìn quanh, hỏi: “Vị Cố đại nhân kia không đến sao?”

“Y làm sao đến được?” Phụng Tri Vi bật cười, “Danh sách người trực đêm không thể sửa chữa tăng thêm, y không phải người trực ban trong Nội các, cũng không thể ngủ lại trong cung.”

Ngũ hoàng tử gật đầu, ánh mắt lóe sáng.

Phụng Tri Vi liền cười bảo, “Để ngày mai tôi đưa thẳng đến quý phủ không hơn sao, ngại tội gì phải chờ ở đây rồi vội vã đưa tới đưa lui thâu đêm như vậy chứ.”

“Bởi vì...” Ngũ hoàng tử nhận cái hộp, đưa tay ra sờ để xác định đây chính là vật mình muốn, rồi chậm rãi mỉm cười, trong mắt lóe lên tia sáng kì lạ, “... Người chết ở trong này thì tiện hơn.”

Phụng Tri Vi đột ngột ngừng đầu.

“Xèo...”

Âm thanh rất nhỏ, nghe như tiếng ngọn lửa lướt qua mái tóc. Phụng Tri Vi “à” một tiếng, chậm chậm ngã ra đằng sau, thân thể mềm nhũn ngã ngổ vào lan can.

Nàng bàng hoàng nhìn Ngũ hoàng tử, ánh mắt nhanh chóng ngập tràn vẻ đau đớn và tuyệt vọng.

“Người...”

“Ta rất cảm tạ người.” Ngũ hoàng tử cười, gương mặt xưa nay luôn lạnh lùng bị ánh trăng chiếu xuống, méo mó đến dữ tợn, “Cảm tạ người đã làm vật hi sinh cho hoàng đồ đại nghiệp của ta.”

“Người...” Phụng Tri Vi run run rẩy rẩy chỉ vào Ngũ hoàng tử, ngón tay vuron ra nhuộm máu đỏ tươi.

“Đội ta đi rồi, sẽ gây ra tiếng động, mà người, sẽ chết trong tay thị vệ vì tội ‘ăn cắp bí mật quan trọng trong Ngự thư phòng’.” Ngũ hoàng tử xưa nay vẫn luôn kiệm lời, đến hôm nay lại không nhịn nổi nổi hân hoan đặc ý trong lòng, muốn nói rõ mọi chuyện, “Nói để người chết cho rõ ràng, vật trong hộp này, vốn không phải là Kim quỹ yếu lược.”

“Làm sao có thể chứ...” Phụng Tri Vi thoi thóp thở, cổ gồng cứng, lúc chưa đáng chết thì kiên quyết không chết.

“Ta biết người rất khôn khéo, nhất định sẽ mở hộp ra kiểm tra. Thực ra trong cái hộp này, bề ngoài quả thực là sách, mở ra xem nội dung cũng là sách thuốc. Nhưng ở giữa nó rỗng không, ẩn giấu bí mật lớn nhất của hoàng thất.”

Ngũ hoàng tử mở hộp, lật sách ra, lật giờ vài tờ, ngón tay đặt lên gáy sách mà kéo, một trang sách từ từ trượt ra, để lộ một cái rãnh, quan sát kĩ thì thấy trang sách kia không làm bằng giấy, mà làm từ ngọc.

Ngũ hoàng tử lấy ra một mảnh lụa màu vàng từ cái rãnh kia, giờ ra ngắm nghía, nở một nụ cười nhạt.

“Quả nhiên vẫn điền tên Thái tử.” Hần cười nhạt nói, “Quả nhiên còn chưa kịp sửa.”

“Đây là di chiếu truyền ngôi sau khi bệ hạ châu trời.” Hần vẫy vẫy mảnh lụa vàng trong tay, “Thoạt nhìn đơn giản, nhưng thật ra chất liệu đặc biệt, trong thiên hạ chỉ có một mảnh, mà toàn bộ văn tự đều dùng cách thức riêng để thêu lên, nhìn từ góc độ đặc biệt mới thấy, cho nên khắp thiên hạ chẳng ai làm giả được. Nhiều năm trước khi vừa lập Thái tử, bệ hạ đã niêm phong bảo quản nó trong Ngự thư phòng, mẫu phi có lần vô ý biết được rồi nói lại cho ta. Ta hao phí mấy năm để thăm dò kiểu thêu này, lại hao phí thêm mấy năm để tìm ra tú nương biết cách thêu này. Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ cần chờ cơ hội lấy thứ này ra, rút chỉ thêu lại, sau đó thì...”

Hần bật cười, giờ cao mảnh lụa vàng trong tay, “Cái tên bên trên đáng ra nên đổi từ lâu mà vẫn chưa đổi, vậy ta cũng không cần khách khí nữa!”

“Thì ra là vậy...” Phụng Tri Vi ồ lên thán phục, “... Ngài đúng là không khách khí chút nào, nên mọi người cũng không cần phải khách khí.”

Ngũ hoàng tử đang định đi, nghe nàng nói chuyện ngày càng lưu loát thì ngạc nhiên xoay người.

“Bùng.”

Bốn bề đèn đuốc sáng trưng, soi rọi gương mặt tái xanh của mọi người.

“Cách.”

Trên vách núi giả lộ ra rất nhiều nổ cứng, mũi tên lấp lánh thanh quang lạnh lẽo dưới ánh trăng, bao vây lấy Ngũ hoàng tử từ khắp các phương hướng.

Có người bước tới từ đầu bên kia của hành lang, ăn vận nhẹ nhàng, mỉm cười thanh nhã, đóa mạn đà la vàng kim toát ra màu sắc yêu diễm dưới ánh sao.

“Ngũ ca quả là tâm kế sâu xa.” Y nhẹ nhàng vỗ tay, tay áo và nụ cười phiêu diêu trong con gió đêm chớm thu.

Có người đứng cạnh lan can hành lang, mặc một bộ áo đơn, được tổng quản thị vệ dìu lên, toàn thân run rẩy nhẹ nhẹ.

“Nghiệt tử!” Ông gầm lên, “Trước ngươi hạ độc hại trăm, sau ngươi dùng quỷ kế đoạt chiếu thư, lại còn giết người diệt khẩu, mưu đồ soán vị, không ngờ ngươi đã phát điên phát rồ đến nông nổi này!”

Có người uể oải ngồi dậy từ lan can, rút từ trong ngực ra một cái bánh nướng chấm tương hải đường, cắn một miếng ngon lành. Nước tương đỏ tươi chảy xuống khóe miệng, nàng tiện thể đưa ngón tay lên lau rồi liếm sạch.

Ngũ hoàng tử lùi lại một bước, nhìn ba người mang ba sắc thái khác nhau, mặt mũi xám ngoét.

“Hay! Hay lắm!” Hồi lâu, hán tuyệt vọng bật cười, “Hay cho kẻ giầu trời vượt biển, rút cùi đáy nồi!”

Bất chợt quay đầu, đôi mắt như rắn độc nhìn chằm chằm vào Phượng Tri Vi, “Ngươi Tri, ngươi mưu mô lắm!”

Phượng Tri Vi nhìn vào đôi mắt hán, trong lòng nảy sinh cảnh giác – khi rơi vào tuyệt cảnh, chuyện hán nên làm nhất là chạy trốn, hai là quỳ xuống cầu Thiên Thịnh để niệm tình phụ tử mà tha mạng cho hán, cố sao còn có thể hung hán như vậy?

Một câu nói chợt lóe lên trong nàng như một tia chớp.

“Ngươi sẽ chết trong tay thị vệ vì tội ăn cắp bí mật quan trọng trong Ngự thư phòng.”

... Nếu mình bị hán ám sát, thì chỉ có thi thể bị phát hiện, làm sao hán dám chắc thị vệ sẽ bao che cho hán, giết mình thêm lần nữa?

Mà hạng thị vệ nào, mới có thể phát hiện ra thi thể mình đầu tiên?

Trừ phi tổng quản thị vệ...

Phượng Tri Vi bỗng nhảy dựng lên, chạy trốn về phía Ninh Dịch.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Sau lưng có một luồng sức mạnh ập tới, đẩy nàng về phía Ngũ hoàng tử. Ngũ hoàng tử cười nhạt tiến lên túm tóc nàng, kéo mạnh đến nỗi da đầu nàng đau như xé.

Vùng eo chợt lạnh, có vật gì sắc lẹm trong nháy mắt đã đặt lên.

Cùng một lúc, nàng nghe phía sau có tiếng rút kiếm của tổng quản thị vệ và tiếng gầm giận dữ của Thiên Thịnh đế.

Còn có tiếng cười sang sảng lạnh buốt của Ngũ hoàng tử.

“Ninh Dịch!” Hán cười nói, “Phụ hoàng và tiểu tử này, ngươi chỉ có thể cứu một người!”

“Ngươi cứu ai?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Không Cưới Ai Ngoài Ngươi

Type: Trần Huyền

Ngươi cứu ai?

Trong hành lang, Thiên Thịnh đế bị tổng quản thị vệ kẻ kiếm lên cổ, dưới hành lang Phượng Tri Vi bị Ngũ hoàng tử gi chui thủ vào chỗ hiểm ở eo.

Đây dường như là vấn đề hoàn toàn không cần phải cân nhắc.

Những mũi tên nhọn trên núi giả nhắm thẳng vào Ngũ hoàng tử, không hề lo ngại vì Phượng Tri Vi đang nằm trong tay đối phương. Trong số thị vệ trực đêm ở cung thành thì Trường Anh vệ và Ngự Lâm quân mỗi bên quân một nửa, những người xuất hiện lúc này là Trường Anh vệ di Ninh Dịch quản lý.

“Vi Vĩnh!” Thiên Thịnh đế nổi giận quát, “Ngươi loạn trí rồi! Dám bức ép trăm! Ngươi tưởng mình có thể sống sót rồi cung ư?”

“Vi thần không định sống sót rồi cung.” Sau lưng ông, tổng quản thị vệ Vi Vinh đẩy Phượng Tri Vi ra rồi kẻ kiếm ép thiên tử, giọng điệu bình tĩnh, ánh mắt lại cực kỳ u ám, “Thường gia có an tái tạo với vi thần, xưa nay vẫn chăm sóc mẹ già cho vi thần. Cái mạng này, hiển nhiên là của Thường gia.”

“Thường gia.” Thiên Thịnh khẽ cười nhạt, “Thường gia!”

“Vi Vinh, mau buông kiếm xuống.” Ninh Dịch cuối cùng cũng mở miệng, không thèm liếc mắt đến Ngũ hoàng tử và Phượng Tri Vi dưới hành lang, từ đầu đến cuối vẫn nhìn đắm đắm vào hai người trên hành lang, “Lầm đường biết sửa vẫn chưa muộn, chỉ cần ngươi quay đầu ngay bây giờ, ta đảm bảo mẹ già ngươi vẫn bình an vô sự.”

Vi Vinh chỉ cười thâm sắc đầu, lặng thinh không nói.

“Ngươi muốn gì đây?” Ninh Dịch nhướn mày chuyển sang Ngũ hoàng tử, “Ngũ ca, ngươi tội gì phải chuốc lấy khổ? Tội gì phải lường bại câu thương? Phận làm con, há có thể bức bách cha thế này? Ngươi làm thế chẳng phải là ép hoàng tộc họ Ninh ta phụ tử tương tàn sao?”

“Đủ rồi!” Ngũ hoàng tử cười nhạt, “Ngươi còn không hiểu phụ hoàng cương nghị quyết đoán của chúng ta sao? Năm ấy lão tam đã chết thế nào người quên rồi sao? Trên cầu Vọng Xuyên phụ hoàng cũng từng nói sẽ bỏ qua chuyện cũ, từ rày trở đi phụ tử vẫn hòa thuận. Nhưng khi hân quý gởi buồng kiếm xuống, chờ đợi hân lại là gì?”

Ninh Dịch biến sắc, trong tích tắc ánh mắt hóa đen. Thiên Thịnh khẽ giật dử hừ một tiếng, nghe tiếng hừ giật dử này, sắc mặt Ninh Dịch lập tức trở lại bình thường, y bình thản nói: “Ngươi cứ u mê không tỉnh như thế sao?”

Y đột ngột lùi lại một bước, ánh mắt quét qua một xó tối.

Ngũ hoàng tử tức thì cảnh giác co tròn mắt lại, trực giác mách bảo hân đang rơi vào nguy hiểm, vừa đảo mắt đã thấy cửa Ngự thư phòng phía đối diện mở rộng, đèn đuốc sáng trưng, trống vắng không còn ai cả, ánh mắt liền sáng rực lên.

“Chúng ta đừng nói chuyện ở đây.” Lưỡi đao của hân gi sát vào eo Phượng Tri Vi, đẩy nàng tiến về phía trước, “Vào Ngự thư phòng bàn luận cho từ tể, còn nữa, lập tức tuyên các thần tiến cung!”

“Ngũ ca vẫn nên bớt chuyện đi.” Ninh Dịch cười nhạt, “Đến đâu cũng chỉ có một kết cục đó thôi, không dừng lại phí hơi sức.”

Y nấp mình trong chỗ tối của hành lang, nhìn không rõ vẻ mặt. Y càng không muốn di chuyển, Ngũ hoàng tử lại càng bất an, nghĩ bụng bên ngoài chắc chắn đã bị y bố trí thiên la địa võng, chẳng thả tiến vào Ngự thư phòng còn dễ che chắn ám tiến.

“À, ta nói này Ngũ hoàng tử.” Phượng Tri Vi ghé tai hân thì thào, “Tuyệt đối đừng đặt chân vào Ngự thư phòng, ngươi xem những chỗ sau bình phong dưới thư án rất dễ đặt mai phục, đến lúc đó ngươi tự dính vào xui xẻo cũng đừng liên lụy đến ta.”

Đúng là nói xằng! Ngũ hoàng tử cười nhạt, bình phong trong Ngự thư phòng dệt bằng tơ sống màu trắng sữa, ngọn đèn chiếu rọi đến con kiến cũng nhìn rõ, đáy thư án chật hẹp, không thể giấu được người. Hai kẻ này móc ngoặc với nhau có ý bày ra nghi trận trái lại càng thêm khả nghi.

Hân dòng tai lên, mơ hồ nghe trong bóng đêm có tiếng kéo cung răng rắc, đáy lòng không khỏi căng lên. Hân nhớ mình từng nghe nói dưới tay lão lục là một đám người giỏi, trong đó còn có cao thủ chế tạo vũ khí. Tiếng kéo cung này, phải chăng chính là loại nỏ cứng cực kỳ chính xác với tầm bắn xa nào đó?

“Vào Ngự thư phòng!” Ánh mắt hân lướt quá bức địa đồ giang sơn treo đối diện cửa thủ phòng, đập vào mắt là ký hiệu đất phong thiên Trường Ninh với màu lam và Mân Nam với màu đỏ thẫm. Lại thấy bức hoành phi với những chữ lớn “Thánh Ninh Vinh Cố” treo trên Ngự thư phòng, trong lòng mơ hồ nổi lên một ý niệm, càng cảm thấy đây là đường sống duy nhất trong tử cục trước mắt, liền gấp gấp đẩy Phượng Tri Vi, lại ra hiệu cho tổng quản thị vệ bắt bệ hạ lui vào trong phòng.

“Ây da toi rồi.” Phượng Tri Vi bước đi lê lét vát chân liên tục, “Ngũ hoàng tử ngài gì ghê quá, chân tôi mềm nhũn ra rồi.”

“Đừng có giờ trò bịp bợm!” Ngũ hoàng tử bây giờ không tin Phượng Tri Vi chút xíu nào, mũi dao đâm vào thịt ba phần, “Vào thư phòng! Ninh Dịch, tuyên các thần cho ta!”

Dòng máu ri ri chảy xuống trên nền áo xanh, Phượng Tri Vi cúi đầu nhìn xuống, thờ dài.

Ánh mắt của Ninh Dịch liếc qua, chẳng tỏ thái độ gì.

“Ngũ ca, ngươi không cần uống phí tâm tư để kiểm kệp một tiểu thần.” Y đột ngột mở lời, “So với bệ hạ, thì y còn chưa đủ sức nặng.”

“Lục đệ, ngươi không cần uống phí tâm tư khuyên nhủ ta buông tay. “Ngũ hoàng tử cười nhạt, “Có đủ sức nặng hay không cũng chẳng hề gì, đem theo làm cái đệm lưng cũng tốt!”

Hân tiến từng bước vào Ngự thư phòng, chủ thủ trong tay toát ra hàn quang.

“Tuyên các thần, phụ hoàng sẽ đứng trước mắt các lão, lập ra huyết thế của Ninh thị, chuyện hôm nay tuyệt đối không truy cứu, nếu trái lời trời tru đất diệt, hoàng triều Ninh thị mới được một đời đã vong! Sau đó tổ chức lễ tiễn ta rời kinh đến tiên, phong ở Mân Nam đạo, từ giờ trở đi phụ tử sống yên

ồn, vĩnh viễn không gặp!” Ngũ hoàng tử cắn môi, vẻ mặt kiên quyết.

“Ngươi vào trước đi!” Hần ra lệnh cho Ninh Dịch, “Không được nán lại phía sau!”

“Mọi người lùi lại!” Hần nhìn chằm chằm Thiên Thịnh đế và Ninh Dịch. Thiên Thịnh đế sầm mặt lại, vẫy vẫy tay, những cây nỏ trên núi lừng lể thu về.

Bốn bề rơi vào tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng gió và nhịp thở gấp gáp của một vài người.

Ninh Dịch cười nhạt, đi trước dẫn đầu. Y bước giật lùi vào Ngự thư phòng trong khi nắt vẫn không rời Thiên Thịnh đế, căng thẳng chú ý đến an nguy của Thiên Thịnh đế bị kim kẹp, không để ý đến ngạch cửa bên dưới, lỡ vấp chân, đẩy ngã chậu cây đặt gần cánh cửa. Y vội vàng đứng dậy, tiện tay nâng chậu cây lên.

“Lão lục, giờ không phải là lúc nhũn chân!” Ngũ hoàng tử buông lời châm chọc, hất đầu, Vi Vinh liền bắt Thiên Thịnh đế bước qua ngạch cửa.

Do chậu cây Ninh Dịch nâng lên vẫn chưa được xếp lại ngay ngắn, chặn mất gần một nửa phần cửa bên trái, nên Vi Vinh đành ép Thiên Thịnh đế sang bên trái, còn mình thì nghiêng người lách qua.

“Vào!”

Hàn quang như tuyết!

Từ ngạch cửa bên phải đột ngột có ánh tuyết lóe lên, gút rào bay từ dưới lên, nhắm thẳng vào Vi Vinh!

Hoàn toàn không cho người ta thời gian để phản ứng, lấy nỏ bật mạnh, bắn vào nửa thân dưới của Vi Vinh, máu chảy đầm đìa!

Vi Vinh hét thảm một tiếng, đưa tay ra tóm lấy Thiên Thịnh đế.

Cái bóng màu nguyệt bạch chợt lóe lên, Ninh Dịch lướt qua như một tia chớp, kéo Thiên Thịnh đế lại, nhưng không hề động thủ với Vi Vinh, mà chỉ lướt qua bên cạnh hần rồi lao thẳng vào Ngũ hoàng tử.

Y lao ra bằng tốc độ nhanh nhất trong đời, loáng thoáng nghe tiếng hừ đánh gọn của Vi Vinh phía sau, hình như còn có tiếng gió rít gào nhắm vào giữa lưng, nhưng y cũng bất chấp.

Mọi chuyện diễn ra trong nháy mắt, Ngũ hoàng tử chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên ánh tuyết, kế đó Ninh Dịch đã lao bỏ đến. Hần đứng giữa một mớ hỗn độn không kịp suy nghĩ hay hành động gì, ngã ra như phỗng.

“Đừng giết y!” Cùng lúc đó là một tiếng hô đánh giọng, một cái bóng trắng chạy tới như bay.

Mái hiên cong trên đỉnh đầu đột ngột vỡ toang, giữa đám bụi mù một ống tay áo xanh nhạt lừng lể thò ra, vươn tay định kéo đầu Ngũ hoàng tử. Nhìn bàn tay kia thì chỉ cần kéo một cái, đầu của Ngũ hoàng tử sẽ vĩnh viễn cáo biệt thân thể hần.

Tiếng hô kinh hãi vừa nổi lên, Ngũ hoàng tử đã bất ngờ tỉnh lại. Trong mớ lộn xộn hần chỉ cảm thấy gió mạnh tấp vào mặt, quang cảnh trước mắt hỗn loạn, hoàn toàn không phân biệt nổi người nào lao tới. Hần biết hôm nay mình chẳng còn may mắn gì nữa, đôi mắt lóe lên tia tàn nhẫn, đao trong tay liền bổ xuống!

Nhiều chuyện hỗn loạn, xảy ra cùng một lúc...

Ninh Dịch đã lao đến!

Công chúa Thiệu Ninh chỉ mặc một lớp áo đơn không biết từ bao giờ đã nhào tới bên mạn sườn, lấy thân mình xô vào đao của Ngũ hoàng tử.

Bàn tay của Cố Nam Y ngồi ở mái hiên trên đỉnh đầu Ngũ hoàng tử thò ra, sắp sửa kéo đầu Ngũ hoàng tử...

Do xảy ra cùng một lúc, cho nên...

Công chúa Thiệu Ninh không đập vào đao của Ngũ hoàng tử mà lại đập vào tay của Cố Y Nam, đẩy bàn tay lệch đi một phân.

Do lệch đi một phân, tay y chỉ đánh vào ngực của Ngũ hoàng tử, khiến hần oà rời lùi lại một bước. ns đã đuổi tới nơi, hoàn toàn có thể cứu Phượng Tri Vi kịp thời, nhưng không tóm được nàng, mà lại đập lên bàn tay của Cố Y Nam chụp ngược về.

Ba người muốn cứu người đồng thời va vào nhau, Ngũ hoàng tử trái lại không ai quản.

Đao gí vào eo, khê dề xuống là mất mạng.

Đao đã dề xuống.

Áo xanh nhuộm đỏ.

Trong nháy mắt ánh mắt Ninh Dịch cũng đỏ ngầu.

Y vung tay đâm Ngũ hoàng tử một kiếm, tay kia kéo Phượng Tri Vi về, che lên vết thương của nàng. Nhưng kiếm kia còn chưa kịp chạm vào Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử đã ngã gục như một khúc gỗ, mà y cũng đột ngột nhận ra cảm giác khi chạm tay vào miệng vết thương kia hình như có gì đó quái lạ.

Y cúi đầu nhìn xuống, trên tay y dính dính, ngọt ngọt, đỏ đỏ, thơm phức.

Là nước tương hải đường sốt dẻo.

Y ngửi thấy hơi thở của cô gái đứng đối diện cũng mang theo hương hải đường thoang thoảng. Nàng như cười như không, nói: “Bánh nướng chấm tương hải đường của ta đâu chỉ có một cái.”

Trong thoáng chốc Ninh Dịch đã hiểu, khi Phượng Tri Vi đưa sách, do không biết Ngũ hoàng tử sẽ xuống đao ám sát nhằm vào bộ phận nào trên người nàng, nên trước đó có lẽ đã đập bánh nướng vào tất cả những chỗ hiểm trên người, trên eo nhất định cũng có. Lúc trước nàng từng lê lét vấp ngã, có lẽ là để điều chỉnh vị trí của bánh nướng, cũng có ý đồ phân tán sự chú ý của Ngũ hoàng tử kéo hấn phát hiện.

Ngũ hoàng tử căng thẳng quá mức, thế là bị bánh nướng tương hải đường của nàng lừa gạt hai lần.

Mùi hương thoang thoảng truyền đến, đôi mắt nàng nhẹ nhõm cất chứa ý cười trong veo. Ninh Dịch cũng chợt buông lỏng, trên mặt nổi lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, y nhìn nàng, nói bằng giọng hơi khàn khàn: “Vây là tốt rồi...”

Ngũ hoàng tử nằm vật ra đất, bị đao kiếm vây quanh, hấn chỉ bị Phượng Tri Vi thừa cơ không chế huyết đạo chứ vẫn chưa chết. Giờ phút này từ góc độ của hấn, vừa hay ngắm trọn vẻ mặt của Ninh Dịch, trong khoảnh khắc đã bình tĩnh, ngấm ngấm, lại bật cười lạnh lẽo.

Hấn cười, vừa cười vừa ho, cất giọng mỉa mai Phượng Tri Vi, “Nhìn xem, người không đoán sai chứ, y nên cứu ai, thì sẽ cứu người đó.”

Một lời tan nát cõi lòng.

Ninh Dịch biến sắc, đang định mở lời, gương mặt bỗng nhiên ửng hồng, ho nhẹ một tiếng rồi chọn cách im lặng.

Phượng Tri Vi không hề nhìn Ninh Dịch, khẽ cười cúi đầu nói với Ngũ hoàng tử: “Đừng cười người mà chẳng ngắm đến ta, nếu đổi lại là ngài thì cũng lựa chọn như thế thôi.”

Giọng nói dịu dàng, không hề oán trách, rơi vào tai Ninh Dịch lại khiến y cảm thấy hình như trong lòng mình đột ngột bị một nắm cát chà xát, mài giữa thoi rập đến phát đau, bên mồm miệng muốn cất lời.

Một bàn tay bất ngờ vươn ra, ôm Phượng Tri Vi đi mất.

Cố Nam Y dụi dụi Phượng Tri Vi vào lòng mình, lạnh lùng nói: “Vương chân, tránh ra.”

Ninh Dịch lùi lại một bước, vịn vào cột hành lang. Y nhìn Phượng Tri Vi, đột nhiên cảm thấy mình không cần giải thích gì thêm.

Nếu nàng cũng cho là như thế, thì lời y nói chắc gì đã có tác dụng.

Nếu nàng không nghĩ như vậy, thì người đời có nói sai cũng vô ích.

Y chò Phượng Tri Vi mở miệng, với trí tuệ của nàng, hấn có thể nhìn ra trong khoảnh khắc ấy y tính toán không sai. Nếu không phải nửa đường gặp ngã rẽ, thì hoàn toàn có thể cứu được nàng.

Phượng Tri Vi vẫn không hề liếc nhìn Ninh Dịch lấy một cái, chỉ ngoan ngoãn tựa vào người Cố Nam Y, uể oai xoay người trong ngực y.

Sắc mặt của Ninh Dịch tối sầm như lúc hoàng hôn lịm tắt, hồi lâu y mỉm cười mất mát, nhưng trước sau vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Y không biết...

Phượng Tri Vi vừa quay người, đã để lộ nét đau đớn thoáng qua trong vòng tay bảo vệ của Cố Nam Y.

Tay nàng nhẹ nhàng ấn lên thất lưng. Nơi đó, dưới lớp tương hải đường đỏ thắm, có một dòng chất lỏng cũng màu đang lặng lẽ rỉ ra.

Độ dày của bánh nướng là hữu hạn.

Sức lực của Ngũ hoàng tử trong lần bộc phát cuối cùng, cũng tuyệt đối không nể nang ai.

Nàng đập thêm bánh, thừa dịp Ngũ hoàng tử phân tâm để nhích người ra, những vẫn khó tránh khỏi bị thương.

Đáng lẽ có thể tránh được, chẳng qua do sai sót ngẫu nhiên không đúng lúc.

Sắc mặt Phụng Tri Vi cũng tối sầm như lúc hoàng hôn tắt lịm, nàng cũng mỉm cười mát mát, thầm nghĩ những lời đối đáp trong thư viện ngày ấy vẫn còn vang vọng, đáng ghét là mình lại đoán trúng.

Từ đầu đến cuối nàng không ngoài lại.

Nàng cũng không biết...

Thiên Thịnh để đứng sau lưng Ninh Dịch, kinh ngạc nhìn đắm đắm vào bóng lưng con trai.

Vi Vinh vẫn giữ nguyên tư thế phản khởi quăng đao chết trên ngạch cửa, khóa miệng in một nụ cười khoái trá.

Ninh Dịch vịn cột hành lang, đứng thẳng tắp.

Một lưỡi đao đâm sâu vào lưng y, máu tươi đầm đìa.

Năm Trường Hi thứ mười sáu, là một năm có nhiều biến động.

Ngay sau vụ án Thái tử mưu nghịch, lại xảy ra vụ án Ngũ hoàng tử đại nghịch.

Tuy trong thánh chỉ ban bố trên triều không nói tí mĩ về tội trạng của Ngũ hoàng tử, chỉ nói lòng ôm oán hận, mưu đồ gây rối, phế làm thường dân, phải dời cung ra ở chỗ khác, nhưng ai ai cũng biết, vị Hoàng tử cuối cùng có khả năng cạnh tranh ngôi vị Hoàng đế nhất của gia tộc Thường thị, cũng ngã xuống từ đây.

Thường Quý phi bị liên lụy là điều đương nhiên, tuy điều tra ra được bà không hề dính líu đến âm mưu của con mình, nhưng cũng không thể giữ lại địa vị cao quý trong hậu cung. Bà bị giáng xuống làm tần, chuyển sang Tây Lục cung.

Khi Ngũ hoàng tử uy hiếp Thiên Thịnh đế, hẳn không hề nghĩ đến chuyện phải đưa bà đi, mà bà lại trả cái giá lớn nhất vì con trai mình.

Không kết thúc một cách sơ sài như vụ án của Thái tử, lần này Thiên Thịnh đế có vẻ rất muốn đuổi cùng giết tận, giao hản án này cho Sở vương truy xét. Trong quá trình thâm nhập khi tra án, Bồ chính sứ Mân Nam Cao Thiện là người tìm ra bút hầu trước kia đương nhiên cũng không tránh khỏi bị điều tra hạch tội, từ đó tra ra để tìm được bút hầu lấy lòng Cao Dương hầu, Cao Thiện đã không ngại xói tung mười vạn dặm núi cao ở Mân Nam, tắm máu tộc người giỏi nuôi thú lạ. Đồi bút hầu kia, chính là báu vật mà tộc trưởng tộc ấy phải bỏ biết bao nhiêu năm mới dưỡng thành.

Từ sự kiện bút hầu, lại liên đới tra ra nhiều tội trạng khác như Bồ chính sứ Mân Nam tham ô trái luật, ăn bớt bạc đóng thuế, lén lút nhờ Cao Dương hầu mưu chức. Cao Thiện bị cách chức hồi tội, Cao Dương hầu bị đoạt tước.

Nửa tháng trước còn giống trống khua chiêng làm lễ mừng thọ cho Thường Quý phi, nửa tháng sau đã giống trống khu chiêng thu quyền của Thường gia. Thường thị không cam tâm thất bại hoàn toàn, khi Thiên Thịnh đế tiếp tục hạ lệnh cho Thường gia phải từ bỏ chức Mân Nam tướng quân và giao nộp binh quyền, vùng duyên hải phía Nam xuất hiện hải tặc, làm hại ngư dân, Cao Dương hầu bèn lấy cớ hải cảnh chưa yên mà để quan viên triều đình phải đi thay thế ngôi chơi xoi nước, không chịu giao binh quyền.

Trời cao Hoàng đế ở xa, chuyện này cứ tạm thời treo đó. Thiên Thịnh đế dường như đã chịu một đả kích lớn trong chuyện lần này, từ đó quả thực sinh bệnh, những vấn đề giương lên triều xử lý những kẻ không an phận trong khi ông trúng độc nằm liệt giường, người thì bãi miễn kẻ thì giáng chức, người thì chính đồn kẻ thì thay thế.

Nhị hoàng tử thường xuyên mở tiệc uống rượu tâm tình với các tướng lĩnh trong đại doanh Hồ Uy bị phái đến Mân Nam, phụ trách trấn an các bộ tộc bản xứ ở mười vạn dặm núi cao bị kích động gây rối do Cao Thiện hành sự ngang ngược, đi uống rượu Hầu Nhi (1), tâm tình với các cô nương bản xứ rỗng rang đen mờng bự.

(1): Tương truyền vào đầu mùa đông những con khỉ trong núi sẽ hái rất nhiều hoa quả thả vào một cái hốc (Thường là hốc cây) là thức ăn dự trữ. Nhưng nếu mùa đông năm đó không thiếu thức ăn, thì chúng sẽ quên cái hốc này đi, hoa quả bị bỏ quên trong đó sẽ lên men thành một loại rượu quý giá, gọi là rượu Hầu Nhi.

Có người nói Nhị hoàng tử đen đui, cũng có người nói Nhị hoàng tử may mắn. Nghe nói trong cái đêm Ngũ hoàng tử gây sự, Nhị hoàng tử ở ngay trong đại doanh Hồ Uy; có một doanh trại nửa đêm điểm danh, đã nài nịt gọn gàng chuẩn bị ra khỏi cổng, nhưng mới đi được mười dặm đã bị ngăn cản phải quay về. Nếu không, chỉ e Nhị hoàng tử ngay đến rượu Hầu Nhi cũng không được uống.

Về phần đám quan viên nhân lúc Thiên Thịnh đế trúng độc nằm đó mà sôi nổi đòi lập Hiến Vương, đa số bị điều đi hoặc bãi miễn. Ngay đến Thủ phụ Điều Anh cũng bị liên lụy vì trong thời gian ấy đã thông qua nội đệ của Thất hoàng tử để cho vay nặng lãi ở bảy châu sáu huyện thuộc Hà Tây đạo, bị thánh chỉ khiển trách, phạt một năm bổng lộc.

Sáu bộ tranh cãi loạn xạ, đến khi Hoàng đế tỉnh lại thì im phăng phắc. Sở vương điện hạ nhận thánh mệnh đích thân xử lý, Thượng thư bộ Hộ bị phạt bổng lộc, Thượng thư bộ Công bị giáng chức và điều sang bộ Lễ làm Thị lang. Sở vương điện hạ nói, việc công quản không tốt thì đi quản chuyện ca hát, ca hát vẫn không quản nổi thì cho về miền núi quản dân.

Thoại nhìn bộ Hộ bộ Công đều bị phạt, nhưng người sáng suốt vừa nhìn vào đã biết, bộ Hộ dưới quyền Sở vương không thương tổn nguyên khí, mà bộ Công vốn thuộc quyền quản lý của nt giờ thuộc về Thất hoàng tử lại tổn thất nặng nề. Song quan trọng hơn là so sánh thái độ buồn lòng cho Ninh Dịch tự do xử lý mà Thiên Thịnh đế thể hiện ra trong chuyện này với thái độ có phần cảnh giác sau vụ án Thái tử mưu nghịch, thì có thể thấy sự tín nhiệm của

Thiên Thịnh để đối với Ninh Dịch đã tăng cao hơn bao giờ hết.

Trong lúc ông sinh bệnh, Ninh Dịch vẫn luôn túc trực trong cung, nên bây giờ hình như Thiên Thịnh để chỉ tin đưa con này, còn ra về có y bên cạnh mới ngủ được.

Trong lúc đó hậu cung còn xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ, Thiên Thịnh để phong cho vũ nương đã hiến vũ trong bữa tiệc mừng thọ của Thường Quý phi hôm ấy làm phi, ban cho ở tẩm cung của Thường Quý phi.

Chỉ nghe người này cười, không thấy người xưa khóc, chuyện này cũng gọi nên chút sóng gió chốn hậu cung, nhưng ngoài chút sóng gió ấy ra, thì hình như không ai để ý, mà hình như cũng không liên quan đến bất kỳ ai.

Trai qua chuyện lần này, trong triều cũng có một vài lão thần không thuộc phe phái cả ai dâng thư yêu cầu Thiên Thịnh để sớm lập hoàng trữ, nói rằng trừ vị bỏ trống không phải là kẻ lâu dài, để quốc gia được yên ổn thì phải sớm lập danh phận. Thiên Thịnh để chẳng ừ hử gì, giữ lại tấu chương không trả. Có người nói bệ hạ từng hứa hẹn sẽ phong Sở vương làm Thái tử, nhưng Sở vương kiên quyết từ chối, cũng không biết là thật hay giả.

Việc trong triều được Ninh Dịch dùng thủ đoạn sấm sét nhanh chóng dẹp yên, Thiên Thịnh để dốc hết tinh lực để đối phó với Thường gia không nghe lời, đang lúc chuẩn bị điều động binh lực Hoàng Hải đi đánh dẹp hải tặc, dùng vũ lực bức bách Cao Dương hầu phải giao lại binh quyền, thì Phụng Tri Vi dẫn theo sứ giả của Yên gia ở Hoàng Hải, cầu kiến trong đêm.

Ngự thư phòng đã được tu sửa, mọi thứ trong vẫn như bình thường. Khi Phụng Tri Vi bước qua ngạch cửa lại tỏ ra cực kỳ cẩn thận, chọc cho Thiên Thịnh để bật cười.

Ninh Dịch ngồi trên chiếc ghế tựa bên dưới, tư thái và nét mặt đều có vẻ uể oải, khí sắc cũng hơi nhợt nhạt. Trời còn chưa lạnh mà sau lưng y đã lót đệm gấm, tóc đen xõa dài trên vai tôn lên đôi mắt đen nhánh, trong nét trang nhã sinh ra vài phần thanh lệ mê người. Phụng Tri Vi còn đang ngạc nhiên vì muộn thế này rồi mà Ninh Dịch còn ở trong cung, ai ngờ Ninh Dịch lại ngược mắt nhìn sang. Ánh mắt hai người giao nhau, rồi cả hai lập tức lảng đi chỗ khác.

Nội thị dâng canh nhân sâm lên, Thiên Thịnh để tự tay đưa một bát sang cho Ninh Dịch, lại ra hiệu cho y không cần đứng dậy, “Dưỡng bệnh cho tốt, đừng cựa quậy.”

Phụng Tri Vi giật mình, nàng đâu có nghe nói người này mắc bệnh.

“Tạ ơn phụ hoàng.” Ninh Dịch vẫn cúi thấp người, chậm rãi uống canh nhân sâm, không nhìn Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi lại cảm thấy vòng eo đạo gầy yếu ớt của nàng lại bắt đầu âm ỉ đau, song ngoài mặt vẫn cười tươi như hoa, dâng cuộn giấy trong tay lên.

Cuộn giấy trải ra trên thư án, Thiên Thịnh để vừa thấy đã tỏ ra hoan hỉ: “Bản đồ bố phòng của hải tặc Hoàng Hải!”

Phụng Tri Vi ra hiệu cho Yên Hoài Thạch- Huỳnh đệ à, đã đến lúc người lên sân khấu rồi.

“Bệ hạ, đây là bản đồ phân bố các thế lực hải tặc Hoàng Hải, do Yên gia ở Hoàng Hải dốc nhân lực vật lực trong nhiều năm, căn cứ vào kinh nghiệm buôn bán lâu đời trên biển mà vẽ ra.” Yên Hoài Thạch lời ít ý nhiều, “Đám hải tặc Hoàng Hải, đều ở trong đó.”

Lúc này ngay cả Ninh Dịch cũng đến gần ngắm nghía kỹ càng vài lần, lại liếc Phụng Tri Vi, nàng nở một nụ cười thật thà phúc hậu với y.

“Hay!” Thiên Thịnh để vỗ án tán thưởng. “Dịch Nhi, con lập tức đến chỗ văn thư trong Hạo Quân hiền, phái khoái mã chuyển bản đồ này đến cho Hoàng Hải tướng quân... Mà khoan... sao chỉ có vài nhúm thế này?”

Ông ngẩn ngơ nhìn bản đồ, mày rậm rướn lên, trong mắt dần dần lộ ra vẻ tỉnh ngộ.

“Khốn kiếp!”

Một lúc sau, Thiên Thịnh để đột ngột vỗ bàn, chấn động khiến cung đăng nghiêng ngã, đám nội thị vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

“Thường thị lại vô si đến mức này ư!” Gân xanh trên trán Thiên Thịnh để nổi lên, “Chỉ có vài mớ hải tặc mà diệt gần ấy năm vẫn chưa xong, năm nào cũng đòi tiền đòi lương đòi tăng hạn mức với triều đình! Những con số tiểu phi báo lên hằng năm là cái quái gì vậy!”

“Chi e là đầu cửa những bách tính vô tội ở đất Hoàng Hải.” Phụng Tri Vi đổ thêm dầu vào lửa.

Tay Thiên Thịnh để run lên, trong nháy mắt đã gập đến nỗi đôi môi cũng giàn giụa, lại quay sang hỏi Ninh Dịch: “Dịch Nhi, con thấy thế nào?”

Ninh Dịch cầm lấy tấm bản đồ kia, nhàn nhạt nói: “Trước đã có kết luận Thường thị không thần phục, giờ chẳng qua tội trạng được sáng tỏ... Nếu Ngụy đại nhân đã cầu kiến trong đêm để dâng lên bản đồ này, thì ắt phải có kế hay, phụ hoàng chớ ngại nghe thử.”

Ánh mắt lướt ra khỏi bản đồ, vừa hay bắt gặp Phụng Tri Vi đang nhìn sang. Hai ánh mắt lại giao nhau, rồi lại tự động lảng đi.

Hai người đều ngầm hiểu trong lòng, nhiều năm qua hải tặc ở Hoàng Hải có tiếng là ngang ngược, cho nên năm nào triều đình cũng phải phát lương tiền

bổ sung binh lính, đến nỗi thu nhập cả năm phải đưa ba phần đến Hoàng Hải. Thường gia ở Hoàng Hải cũng nhờ nắm giữ được lực lượng này mà hùng bá một phương, ngay đến Bồ chính sứ Mân Nam lân cận cũng béo mập căng tròn. Bây giờ Yên gia vạch trần chuyện đánh hải tặc là giả, tình hình thực tế không nghiêm trọng đến thế, thì tương lại Thường gia sẽ rút dài, người lên thay thế chắc chắn sẽ bị cắt giảm rất nhiều quyền hành. Mà vừa hay, lần này người đi thay thế chức Mân Nam Tướng quân, lại chính là người của Ninh Dịch.

Phượng Tri Vi không tin Ninh Dịch không nghĩ đến điều này, nhưng y lại không gây khó dễ, rộng rãi để mặc cho nàng làm, quả là vượt ngoài dự tính của nàng, những lời giải thích nàng đã nghĩ sẵn từ đầu cũng không cần dùng đến.

Ninh Dịch cup mắt xuống, chậm rãi vót bọt nổi lên trên chén trà... Nàng muốn bắt chấp tất cả mà tiến lên, ta miễn cưỡng kéo lại cũng chẳng để làm gì. Nếu đã như thế, thì đành khuất phục nàng trong lĩnh vực nàng am hiểu nhất thôi.

Ánh mắt mới xoay chuyển trong giây lát thì một khắc sau Phượng Tri Vi đã cười thưa: “Không cần uống phí binh lực của triều đình, điều trọng binh Hoàng Hải từ xa đến không những mệt người tốn của, mà một khi điều động đến tuyến Tây, còn có thể khiến phiên Trường Ninh cận kề rục rịch. Thật ra những đại tộc bản địa ở Hoàng Hải đa số dựa vào buôn bán trên biển mà trở nên giàu có, bao năm qua chịu đủ sự quấy nhiễu của Thường gia cầu kết với hải tặc, từ lâu đã có lòng muốn đền đáp quốc gia. Bây giờ chỉ cần bệ hạ cho bọn họ một danh phận, thì riêng lực lượng hộ vệ của những thế gia đó hợp sức lại cũng đủ quét sạch đám đạo tặc trên biển không có Thường thị chống lưng. Như thế, triều đình tiết kiệm bạc, không cần động đến đại quân, mà thế gia ở Hoàng Hải cũng quét sạch mối họa bao năm qua, được thỏa tâm nguyện, sao lại không vui vẻ mà làm?”

“Hay.” Thiên Thịnh để nghe đến độ hai mắt sáng bừng, mỉm cười nhìn Phượng Tri Vi và Yên Hoài Thạch, “Nếu đã như vậy, thì ngày mai ta sẽ gọi Nội các nghĩ cách xử lý. Các người có lòng, trẫm rất khen ngợi.”

Phượng Tri Vi mỉm cười, tăng bốc vài câu Hoàng đế thánh minh rồi lập tức đứng dậy cáo từ. Ninh Dịch cũng đứng dậy theo nói: “Đề ta đi tiễn công thần nhà ta nào.”

Hai chữ “nhà ta” nói ra rất khề lại mang ý cười, Phượng Tri Vi nghe vậy liền ngoảnh đầu đi, tở lại không cảm nhận được gì, ông tránh được một cuộc chiến tốn kém tiền bạc, tâm tình rất tốt, vung tay thả người đi, ngẫm nghĩ rồi lại dặn dò, “Vết thương của người còn chưa lành, cẩn thận một chút.”

Phượng Tri Vi bĩu môi, thầm nghĩ người này lại đóng kịch.

Mấy người bước ra ngoài, Ninh Dịch đi rất chậm chạp, Phượng Tri Vi cực kỳ sốt ruột nhưng cũng đành phải kiềm chế, chờ y chậm rãi lê lét theo cùng. Ninh Dịch lặng lẽ liếc nhìn nàng, thầm nghĩ người này có điểm ấy là hay nhất. Giả, mười phần giả, cực kỳ giả, và rất giả cho nên sẽ vĩnh viễn không hành sự tùy hứng, vậy là rất tốt, rất tốt.

Y nhìn Phượng Tri Vi cúi đầu thành thành thật thật đi bên cạnh y, đi một bước lại kéo lê ba bước, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, mà bàn tay dưới ống tay áo đã siết lại thành nắm đấm, tức thì cảm thấy rất khoái trá.

Yên Hoài Thạch thấy cảnh này không ổn, vội vàng kiểm soát không biết đường đề kéo đám nội thị chuẩn lẹ như bay.

Bốn bề trống vắng, Phượng Tri Vi cũng không đóng kịch nữa.

Àng đi lướt qua Ninh Dịch, rào bước vòng ra trước mặt y, vừa cười vừa nói: “Ha ha không dám làm phiền Vương gia tiền xa, ha ha xin dừng bước xin dừng bước, hạ quan tự mình đi, tạm biệt, tạm biệt.”

Ống tay áo đột ngột bị người giữ chặt, Phượng Tri Vi không hề bất ngờ, khuỷu tay huých về phía sau. Nghe sau lưng vang lên một tiếng “ây da”, nàng không thêm đề ý mà cứ cắm cổ chạy, Ninh Dịch lại không chịu buông tay, ra sức túm chặt kéo nàng quay lại. Động tác này đụng vào thất lung Phượng Tri Vi, nàng cũng “ây da” một tiếng.

Nàng chống thất lung hít thở phì phò, mày liễu dựng ngược dùng dùng quay lại, bỗng thấy Ninh Dịch tái mặt tựa vào tường, đang không ngừng thở dốc.

Hai bên nhìn nhau, một người hỏi: “Nàng thật sự bị thương?”

Một người hỏi: “Ngài làm sao vậy?”

Hỏi xong ai nấy đều trầm ngâm, hồi lâu Ninh Dịch nhẹ nhàng nắm tay Phượng Tri Vi, cảm thấy lòng bàn tay nàng nóng hôi hổi. Phượng Tri Vi lại cảm thấy ngón tay y lạnh ngắt, bàn tay giòn giã, bản năng mách bảo nàng phải sưởi ấm ngón tay lạnh lẽo này, nhưng lại lập tức rút về.

Ninh Dịch không phát hiện ra động tác của nàng, vẫn trầm mặc, rồi đột nhiên nói: “Tri Vi.”

Phượng Tri Vi khẽ “um” một tiếng.

“Nàng thật sự kiên trì đi trên con đường này sao?” Ánh trắng mờ ảo, ngay cả thần sắc trong mắt Ninh Dịch cũng không nhìn rõ, chỉ nghe giọng y sao mà trĩu nặng.

Phượng Tri Vi chậm rãi quay đi, cõi lòng trong nháy mắt đã rỗng như tờ vò.

“Nàng nên biết.” Ninh Dịch từ tốn nói, “Có một số thứ ta nhất định phải chiếm được, và lại ta đã đi đến bước đường này, bây giờ cũng chẳng thể lùi lại được nữa. Có đôi khi là kẻ bề trên cũng thân bất do kỷ, dù muốn lùi lại đằng sau, thì thuộc hạ cũng sẽ không cho phép, nàng... hiểu chứ?”

Phượng Tri Vi lặng thinh không nói, hồi lâu mới nở một nụ cười.

“Hoàng gia có mặt vệ, tên là Kim Thục vệ.” Ninh Dịch bắt ngồi chuyển sang một chủ đề chẳng mấy liên quan, “Chìa khóa vàng thô, không gì không phá nổi, giải được mọi vụ trọng án lâu ngày chưa có đáp án trong thiên hạ, truy tìm đủ loại tội phạm nguy hiểm ít người biết đến. Chiếc chìa khóa này chỉ nằm trong tay bệ hạ, ngay đến Hoàng tử cũng chưa chắc đã biết rõ.”

Phượng Tri Vi ngược lên nhìn y bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Ta chỉ nói cho nàng biết có tổ chức này tồn tại thôi.” Ninh Dịch nhìn đắm đắm vào mắt nàng, mỉm cười nhàn nhạt, “Cho nên chúng ta làm thần tử phải luôn cẩn thận hơn nữa.”

“Con người ta muốn sống sót, vốn đã phải cẩn thận bội phần.” Phượng Tri Vi cười cười.

Ninh Dịch nhìn nàng đắm đắm, chợt đưa tay ra vén một lọn tóc rối bên trán nàng, Phượng Tri Vi lùi một bước, gấp gáp nói: “Coi chừng có người thấy.”

“Ta biết nàng đang trách ta.” Ninh Dịch lại không lùi, cất giọng bình thản, “Yên tâm, xung quanh ta không ai có thể rình mò.”

Phượng Tri Vi rùng mình, thầm nghĩ sự nắm vững của Ninh Dịch về cung cấm đã vượt ngoài sức tưởng tượng của mình, bèn cười nói: “Trách gì cơ?”

“Đến bao giờ nàng mới bỏ được cái tật khoải giả ngu này?” Giọng Ninh Dịch có phần yếu ớt, một luồng gió xẹt qua bên tai nàng.

Phượng Tri Vi cảm thấy hai người dựa vào nhau quá gần, lại nghiêng đầu đi, vừa nghiêng đi thì đôi môi Ninh Dịch đã lướt qua bên tai nàng. Vành tai lập tức đau nhói, nàng khẽ “ây da” một tiếng, đưa tay lên sờ, một giọt máu đỏ tươi nở rộ trên đầu ngón tay.

Phượng Tri Vi nổi giận ngẩng đầu lên lờm y, nghĩ bụng sao người này lại nhỏ nhen như thế chứ, lần trước cắn y một nhát không phải chỉ để đóng kịch thôi sao? Mới đó mà đã muốn trả thù. Còn nữa, lần trước thật ra nàng chỉ cắn một nhát nhẹ hều, y cắn đau như thế để làm gì?

Vừa ngược mắt đã thấy khoe môi y cũng dính một vệt máu, tôn lên màu da trắng như ngọc và sống mắt đập dồn, dưới ánh trăng mờ vẻ thanh nhã đã tan đi hết, chỉ còn nét quyến rũ ma mị, như yêu thần Bà La điểm lệ khát máu trong truyền thuyết.

Ninh Dịch chăm chú nhìn chăm nhỏ như hạt ngọc san hô đậu trên vành tai trắng nõn của nàng, ánh mắt hơi trầm xuống, rồi đột ngột khẽ đẩy nàng ra, nói: “Có người đến đây, đi thôi.”

Phượng Tri Vi bị y đẩy ra, thân thể còn chưa xoay mà trên mặt đã kịp đổi sang nụ cười nguy trang vạn năm bất biến, nghênh đón nội thị với sắc thái bình thường, trong lúc giờ tay lên môi đã lặng lẽ lau đi vết máu trên vành tai, sau đó vội vàng đi mất.

Ninh Dịch nhìn theo bóng lưng nàng, chậm rãi tựa lan can ngồi xuống.

“Dù sao cũng phải ném thù xem máu nàng có vị gì.” Y khẽ ho vài tiếng, cẩn thận tỉ mỉ chạm vào sắc máu trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng chấm lên môi, sống mắt lưu động, mỉm cười nói, “... Máu chảy ra từ tim đen, hóa ra cũng có màu đỏ.”

Mấy ngày sau, thánh chỉ hạ xuống, Ngụy Tri có công với quốc gia, bổ nhiệm làm Thị lang bộ Lễ.

Đồng thời triều đình tuyên bố mở Thuyền bạc tổng vụ ti ở Hoàng Hải, cho gia chủ Yên gia giữ chức Ti quan đứng đầu, thống lĩnh mọi việc thuyền bè thông thương ở Hoàng Hải, trực tiếp chịu trách nhiệm với bộ Hộ ở triều đình, không chịu sự quản lý của Bộ chính sự ti ở địa phương.

Tin phía sau không khiến nhiều người chú ý cho lắm, chẳng qua là một thương nhân được phong chức thôi, nhưng tin phía trước lại khơi lên bao lời ca tụng của mọi người. Trước khi nhập các, các thần trong Nội các đều phải đến sáu bộ đánh bóng thành tích, tích lũy chút kinh nghiệm chính vụ. Một người xuất thân là Học sĩ đến bộ Lễ làm Thị lang, chính là tín hiệu cho thấy tương lai sẽ nhập các. Ngụy Thị lang còn trẻ như thế đã là quan lớn tam phẩm, tiền đồ trong tương lai đâu chỉ là vô lượng. Trong phút chốc Ngụy phủ đã tấp nập ngựa xe, người đến chúc mừng miên man không dứt.

Ngụy đại nhân lại không rảnh để nhận lời chúc của mọi người – trong ngày đầu tiên nàng đến bộ Lễ nhậm chức, nhiệm vụ đầu tiên nhận được chính là sàng lọc tư liệu về con em thế gia và quan lại được dâng lên từ khắp mọi nơi, căn cứ vào gia thế tài học để tuyển chọn sơ bộ, báo danh sách lên cho Thiên Thịnh đế – Thiên Thịnh đế cuối cùng đã hạ quyết tâm muốn tuyển phò mã cho Thiệu Ninh.

Thiệu Ninh nghe được tin này, làm sao chịu đồng ý? Khóc cũng khóc rồi, quậy cũng quậy rồi, lại còn vây đuổi chặn đường Phượng Tri Vi khắp nơi. Phượng Tri Vi cũng chạy nháo chạy nhào tránh mặt nàng ta khắp nơi – Tỷ tỷ, cô ngốc quá, nếu bệ hạ đã giao chuyện này cho ta thì hiển nhiên không định gả cô cho ta rồi. Cho dù bệ hạ có ý này, thì lục ca nhà cô cũng tuyệt đối không để chuyện này xảy ra. Cô càng làm loạn lại càng bị gả đi nhanh hơn, đưa con nít chết tiệt nhà cô sao lại chẳng chịu hiểu ra cơ chứ?

Thiệu Ninh lại không hiểu được những khúc mắc sâu xa trong đó, nàng ta cho rằng con đường tình yêu luôn trắc trở, nhưng tiền đồ lại tươi sáng. Tiền đồ tươi sáng cần hai người nắm tay nhau tiến tới, sao có thể bỏ mặc nàng ta bước đi một mình? Cho nên dạo gần đây Phượng Tri Vi bị Thiệu Ninh quán quýt, kêu khổ thấu trời.

Hôm ấy sau buổi chiều, nàng lại bị Thiệu Ninh chặn đường dưới điện.

Phượng Tri Vi vội vã bái chào, “Chào Công chúa, chúc Công chúa buổi sáng tốt đẹp sức khỏe dồi dào, vì thần còn có chuyện quan trọng xin lỗi không thể phụng bồi, tạm biệt tạm biệt.” Thiệu Ninh vừa mới mở miệng, nàng đã tuôn xong một tràng rồi vội vã chạy biến ra ngoài.

“Ngươi đứng lại cho ta!”

Phượng Tri Vi đón gió chạy đi, trung ra bộ mặt “Ta chẳng biết gì cả ta không nghe gì hết” với đám quan lại nở nụ cười quái quỷ mà ngó theo nàng.

“Ngươi đừng làm thế mà!” Thiều Ninh đuổi theo, gào lên sau lưng nàng, “Đừng làm đừng làm!”

Nụ cười mờ ám của đám quan lại hóa thành kinh sợ - Chuyện gì đây chuyện gì đây chuyện gì đây? Làm gì làm gì làm gì?

Phượng Tri Vi đón gió, mồ hôi ướt đầy mặt... Công chúa xin người hãy ăn nói rõ ràng một chút, nói năng kiểu đó chết người như chơi đấy.

“Ngươi đại nhân ngay đừng chạy...” Một nội thị mồ hôi đầm đìa đuổi tới, “Bệ hạ tuyền ngài vào!”

Thiều Ninh đỏ mặt lên, biết sau buổi chiều hôm nay Thiên Thịnh đế sẽ chọn ra người làm phò mã, lần này ông triệu Ngự Tri vào là để hỏi thăm tình hình cụ thể.

“Hôm nay ngươi không được đi!” Nàng ta khẽ cắn môi, rồi đột ngột vỗ tay, “Người đâu!”

Một đám thị vệ chạy ra từ góc, mắt lóe lên hung quang căn Phượng Tri Vi lại.

Phượng Tri Vi nhướn mày, Ngự Tri là một thư sinh chỉ biết vài ba món võ mèo quào, không thể đánh nhau với thị vệ, lòng bàn chân trượt dài định chuẩn đi.

“Bắt hãm lại cho ta!” Thiều Ninh thét lớn, thị vệ dồn lên, nhaoáng cái đã tóm được Phượng Tri Vi.

“Trời lại!”

Phượng Tri Vi bị trời lại bằng thất lung lụa vàng, khiêng lên, thu hút mọi ánh nhìn.

Sắc mặt Thiều Ninh xanh mét, đôi mắt ửng đỏ, kích động đến nỗi cả người phát run, túm váy đi theo đằng sau tiến thẳng đến Ngự thư phòng.

“Hai ta cùng đến gặp phụ hoàng!”

“Ta sẽ nói người lừa phỉnh chiếm đoạt thân xác ta, ngự hoa viên thể ước trợn đời, bây giờ ngươi không gả cho ai ngoài ta, ta cũng không cưới ai ngoài ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chuốc Rượu

Type: HK

Hay hay hay, Ngự Tri không gả cho ai ngoài cô, cô cũng không cưới ai ngoài Ngự Tri.

Phượng Tri Vi giận quá hóa cười, cười hi hi nói giữa không trung: “Công chúa, đã có ai nói với người, miễn cưỡng ép uống thường sẽ thành công cốc chưa?”

“Bản cung chỉ biết,” Thiều Ninh khí thế hùng hồn đáp, “lúc đáng làm mà không làm, đến cuối cùng cũng thành công cốc!”

“....”

Tám tráng hán nâng chiến lợi phẩm trói cứng như cương thi của công chúa Thiều Ninh, thu hút mọi ánh nhìn. Cương thi Phượng Tri Vi đóng đưa giữa không trung, nhìn trời thờ dài nói: “Dạo gần đây, nam sắc thật khiến người lảo đảo...”

Một đám nội thị tránh tránh né né đi theo đằng sau để xem trò vui, đều đau thất lưng...

Rầm rầm náo loạn đi đến Ngự thư phòng, bệ hạ lại vắng mặt, nhấn họ đến Phong Quân hiên. Lại xông vào đó, người còn chưa đến, cửa sổ lầu hai bất ngờ mở tung, một người nhô ra nói: “Ồi, đây chẳng phải là Ngự đại nhân đó sao? Ấy da, sao khi đi thì đứng thẳng mà khi về lại nằm ngang thế này?”

Phượng Tri Vi nhìn thẳng lên trên đó, gương mặt cười cợt đến suýt rơi cả lông mày của Hách Liên Tranh lọt vào tầm mắt, sao gã này lại ở đây chứ?

“Chào buổi sáng Thế tử.” Nàng cười tí, lên tiếng chào hỏi, “Xin thứ cho hạ quan mang giày trụ trên người, không thể thi lễ.”

Bên cạnh Hách Liên Tranh bất thình lình nhô ra một người nữa, y bụng chén trà, ngấm ngấm Phụng Tri Vi kĩ càng, nói: “Nhìn ngang thành dãy nghiêng thành đỉnh, tư thế này của Ngự đại nhân quả là rất khiêu khích.”

Phụng Tri Vi he hé mắt, ngấm ngấm người trên lầu kĩ càng một lượt, đáp: “cao thấp gần xa thấy khác ngay, về mặt này của điện hạ thật khiến người ta phải suy ngẫm mà tỉnh ngộ.”

Hách Liên Tranh hết sức vui vẻ, cười ha ha, “Lư Sơn chẳng rõ chân diện mục, điện hạ, Ngự đại nhân cũng đâu phải hạng thần tử tầm thường mặc người ừc hiếp!”

“Chỉ vì đang đứng trên tường này.”(1) Ninh Dịch bụng chén trà bình thần xoay người, “Bức tường trên ngọn tháp của thư viện Thanh Minh, mới cao làm sao.”

(1) Bốn câu trên lấy ý từ bài thơ Đề Tây Lâm bích của Tô Thức đời Tống, tả ngọn Lư Sơn. Trong câu cuối, Ninh Dịch đã sửa chữ “sơn” thành chữ “tường” để đá xoáy Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh: “...”

“Thieu Ninh, con làm cái gì thế!” Bên này đang đầu võ mồm, bên kia lại mở cửa sổ, Thiên Thịnh để mặt mũi tái xanh đứng bên cửa sổ, trợn mắt nhìn xuống dưới lầu.

Thieu Ninh quật cường ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng, con không cần ai khác, con và Ngự Tri ở ngự hoa viên...” Mới nói được một nửa, chợt nghe Phụng Tri Vi đang lơ lửng giữa không trung nhắm nghiền hai mắt, la lên còn to hơn: “Bệ hạ xin thứ cho vì thần mạng giáp trụ trên người không thể thi lễ, vừa rồi vì thần mạo du trong ngự hoa viên, nghe được một kịch bản, nội dung là thể ước trợn đời trong ngự hoa viên, thư sinh ngốc không hiểu phong tình. Vì thần cảm thấy kịch bản này rất hay, rất hài hước, vậy mà Công chúa lại không thích. Vì thần cảm thấy Công chúa không thích nhất định là lỗi của vì thần, tại vì thần không thể kể lại kịch bản một cách sinh động khiến Công chúa cảm tâm tình nguyện thích nó, vì thần hổ thẹn vô cùng, đành tự trói mình đến đây tạ tội với ngài... A, đa tạ Công chúa phái thị vệ khiêng giùm vì thần đến đây, vì thần sơ suất trói mình chặt quá.”

Trên lầu có người bật cười, đám thần đang làm việc trong hiên, nghe một tràng này đều liếc mắt nhìn nhau, nghĩ bụng tiểu tử Ngự Tri đúng là xảo quyết, tinh bơ ôm mọi chuyện vào mình lại nói rõ ngọn nguồn, vừa chặn họng Thieu Ninh vừa giữ thể diện cho hoàng gia, chẳng trách bệ hạ vừa thấy hắn đã vui vẻ ra mặt.

Thiên Thịnh để đứng nghe trên lầu, trông có vẻ hết chịu nổi, miễn cưỡng cau mày quát: “Một đám trẻ ranh, chuyện vặt vãnh như thế mà cũng chạy đến Phong Quân hiên làm loạn? Mau quay về cho trẫm, Thieu Ninh! Con càng ngày càng không ra thể thống gì, muốn trẫm cảm tức con luôn không?”

Thieu Ninh ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng tái, ngấm hiểu tâm tư của mình đã bị Ngự Tri lấp tịt. Kẻ này thâm trầm như biển, lòng rắn như đá, nàng ta không đấu lại, cũng không chiếm được. Thuyết phục mềm mỏng, dây dưa từ từ, ép uống cứng rắn- đều không chạm nổi vào hắn một phân.

Nàng ta quật cường ngẩng mặt lên, hốc mắt dần dần ngấn lệ. Nhưng vì tư thế ngẩng đầu quá cao kia, mà nước mắt thủy chung cũng không rơi, như hai viên trân châu long lánh, rung rung run rẩy dưới ánh mặt trời.

Thiên Thịnh để thấy ái nữ tỏ thái độ này, có phần kinh ngạc vì đứa trẻ này có vẻ như đã động tình thật sự, trong lòng mới thoáng do dự lại nghe Ninh Dịch sau lưng cười nói: “Tiểu muội thật càn quấy, đường đường là thiếu niên anh tài tiền đồ vô lượng, là trọng thần triều đình mà bị muội quấy rầy như thế, bảo người ta sau này biết phải sống sao.”

Thiên Thịnh để bùng tình, ánh mắt lại trở nên nguội lạnh. Đúng vậy, trong triều thiếu gì những kẻ đọc nhiều thi thư, nhưng phần lớn đều là thư sinh cổ hủ, thi thoảng mới được vài người hiểu rõ chính vụ, song thường là tính tình cao ngạo, khó lòng cộng tác. Ngự Tri là nhân tài hội tụ đủ tài hoa kiến thức hiếm gặp gần đây, lại thêm còn trẻ đã hiểu đời, dạn dày thêm một thời gian nữa, tất có tài trở phụ. Một người như thế đi làm phò mã cho Công chúa, từ nay trở đi đứt duyên với hoạn lộ, là chuyện vô cùng đáng tiếc.

Huống chi ông không thấy Ngự Tri này có tình ý với Công chúa, nên dù có thương ái nữ đến đâu, ông cũng không nên chấp vá một cách miễn cưỡng.

“Thieu Ninh!” Ông hạ quyết tâm, nghiêm giọng nói: “Con về đi! Không được quay lại nữa! Đây không phải nơi con có thể đến!”

Lại sai người cời trói cho Phụng Tri Vi, Phụng Tri Vi vươn tay duỗi chân, hành lễ với Thiên Thịnh để, cười nói: “Bệ hạ khoan dung, không trách tội vì thần thất lễ, cũng xin người đừng trách tội Công chúa. Sắp đến ngày lành rồi, xin đừng làm Công chúa mất vui.”

Nàng vừa nói như vậy, Thiên Thịnh để lại càng cảm thấy mình nhất định phải cảm tức Thieu Ninh. Một người đã sắp nghị hôn còn chạy lung tung trối người, chuyện này mà truyền ra sẽ làm hoàng gia mất mặt, lập tức vỗ lan can, quát: “Mời Công chúa trở về! Không cho bất cứ kẻ nào ra khỏi cung Ngọc Minh!”

Nói vậy có nghĩa là cảm tức không kỳ hạn, lần này Công chúa Thieu Ninh lại không khóc không quấy, chỉ tái mặt ngửa đầu, hậm hực nhìn phụ hoàng, rồi ngoảnh đầu bước đi. Trong phút ngoảnh đầu, một giọt nước mắt rơi xuống cát bụi.

Phụng Tri Vi chấp tay đứng quay lưng về phía nàng ta, sắc mặt bình tĩnh- đối với Thieu Ninh, lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán, trái lại sẽ hại nàng ta. Hôm nay đã cự tuyệt rõ ràng một phen, ắt hẳn từ giờ trở đi nàng ta cũng có thể thu hồi trái tim thiếu nữ đặt sai người.

Ngẩng đầu thấy Ninh Dịch đang tựa song nhìn xuống, ánh mắt tựa cười tựa không, rồi đột nhiên y mấp máy môi với nàng.

Phượng Tri Vi nhú mày nhìn lên, hồi lâu mới đoán ra hai chữ ấy.

“Tim đen.”

Thiên Thịnh để chọn con trai của Vĩnh An hầu Vương thị cho Công chúa Thiều Ninh, dự tính sang năm sẽ thành hôn. Phượng Tri Vi cũng coi như làm xong một việc, sau khi rời cung liền quay về Thu phủ trước tiên. Đạo gần đây Phượng phu nhân đã vài lần đến Tụy Phương trai, nếu Phượng Tri Vi không bố trí người ngày đêm ngăn cản thì Phượng phu nhân đã xông vào rồi.

“Hạo nhi mất tích rồi.” Phượng phu nhân vừa thấy nàng, cũng không hỏi tại sao nàng đi vắng lâu như thế, mà hỏi thẳng, “Con có thể giúp mẹ tìm nó không?”

Phượng Tri Vi nhìn bà, trong lòng nổi lên vô vàn nghi vấn, thân nhiên đáp: “Trong đại lao bộ Hình.”

“Sao cơ?” Phượng phu nhân kinh hãi.

Phượng Tri Vi kể vắn tắt lại mọi chuyện, sắc mặt Phượng phu nhân biến đổi, hồi lâu mới nói: “Đệ đệ con chỉ tham tiền thôi, con vẫn nên nghĩ cách cứu nó ra đi, nó làm sao chịu được khổ cực như thế?”

“Sao mẹ dám chắc con có thể cứu đệ ấy ra?” Phượng Tri Vi cười, Phượng phu nhân biến sắc, sau đó cũng cười.

“Con là con gái của mẹ, con có thể làm gì và không thể làm gì, mẹ hiểu rất rõ. Và lại nếu con đi cầu Hồ Trắc Thế tử, thì ắt hẳn Phượng Hạo sẽ được thả ra.”

Cõi lòng Phượng Tri Vi chùng xuống, hồi lâu mới cười nhạt nói: “Lần trước đến cầu thân mẹ đã đánh đuổi người ta ra khỏi cửa, bây giờ lại muốn đi cầu người ta?”

“Con không đi thì mẹ đi!” Phượng phu nhân quay đầu đi thẳng, “Mẹ chỉ vừa ý tính cách trượng nghĩa của nam nhi thảo nguyên, chứ đâu có ý bắt con dâng cho người.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, mơ hồ cảm thấy hôm nay mẹ hơi là lạ, bèn dịu giọng nói: “Được, con sẽ thả đệ ấy ra, nhưng mà...”

“Nhưng gì?”

“Cứu đệ đệ ra rồi, cả nhà chúng ta sẽ rời khỏi Đế Kinh, được chứ?” Phượng Tri Vi nhớ lại lời Ninh Dịch, nhìn đắm đắm vào Phượng phu nhân, từ tốn nói, “Sống ở Đế Kinh chẳng hề dễ dàng, chúng ta tìm một nơi non xanh nước biếc mà sinh sống, được không?”

Phượng phu nhân đột ngột dừng bước.

Từ góc độ của Phượng Tri Vi, chỉ nhìn thấy những ngón tay bà vịn vẹo lại với nhau dưới ống tay áo.

Phượng Tri Vi biết xưa nay chỉ có những lúc tâm thần chấn động, mẹ mới làm ra động tác này. Nàng nhìn đắm đắm vào đôi tay kia, bỗng mở miệng: “Con không hỏi mẹ về thân phận của đệ đệ, con không hỏi mẹ vì sao lại bồi dưỡng con thành người như thế, bởi lý do chẳng qua là con muốn bảo vệ đệ ấy. Vì mẹ, con chấp nhận. Con chỉ muốn nhắc nhở mẹ, nếu Phượng Hạo là báu vật của mẹ, thì cơ sao mẹ còn muốn đặt chân vào chốn đề đô tình hình phức tạp? Nếu mẹ nghĩ đại ân ân vu thị, đại ân ân vu triều, thì con nói cho mẹ biết, cách này không thích hợp với Phượng Hạo. Đệ ấy sống ở nơi sông núi xa xôi ít người biết đến, thì mới có thể sống lâu hơn.”

Phượng phu nhân chấn động, vẫn không quay lại, bàn tay vịn vẹo đột ngột buông lỏng.

Hồi lâu, bà mới quay lại, chăm chú nhìn Phượng Tri Vi, “Đây là những lời thật lòng của con?”

“Phải.”

“Con không hề lừa luyến Đế Kinh?”

“...Phải.”

“Được.” Phượng phu nhân nhìn nàng, trong tích tắc ánh mắt bà đan xen nỗi thất vọng và thù thái, lại không hề do dự. “Vậy chờ con cứu đệ đệ ra, một nhà ba người chúng ta sẽ rời khỏi Đế Kinh.”

“Được,” Phượng Tri Vi cố nén xuống cảm giác chua chát và nhói đau đột ngột gọn lên nơi đáy lòng, nói rành rọt từng chữ, “Đưa Phượng Hạo về, chúng ta sẽ đi, từ nay sông núi xa xôi, vĩnh viễn không trở lại Đế Kinh.”

Rời Thu phủ, Phượng Tri Vi đang chuẩn bị viết thư cho Ninh Dịch, nhờ y thả Phượng Hạo ra, thì bỗng dưng nhận được chiếu chỉ tuyên nàng vào cung, đành phải tắt bật đi ngay. Bước vào Phong Quân hiên, nàng thấy Hách Liên Tranh đang nhìn bản đồ Bắc Cương ăn nói hùng hồn, thì ra Thu Thượng Kỳ báo thắng trong trận chiến đầu tiên với Đại Liêu. Tin tức truyền về Đế Kinh, do Hồ Trắc cũng tham gia chiến sự nên Thiên Thịnh để gọi riêng gã tới, cũng có ý chung vui.

Phượng Tri Vi chúc mừng, Thiên Thịnh để lộ ra nét mừng rỡ, rồi lại có vẻ bức mình, ném mạnh chồng thư trong tay lên mặt bàn, nói, “Vừa có một đồng tâu thư từ Hoàng Hải- Thường gia quả nhiên là lừng đọan sâu xa, vừa chiếu cao mở Thuyền bạc sự vụ ti, tâu chương đã dâng lên như tuyết rụng, đa phần nói Hoàng Hải đạo đã có Thông hàng ti, bây giờ mở thêm Sự vụ ti là hoàn toàn dư thừa. Lại còn kèm theo thỉnh nguyện thư vạn người của phụ lão Hoàng Hải, nói thế gia nắm giữ các nghề ở Hoàng Hải, dân chúng khổ không sao tả xiết, bây giờ lại còn cấp chức quan về vang cho đám thế gia ấy, phụ lão Hoàng Hải sẽ không còn đất dung thân. Ngươi xem câu này ‘Cớ sao bệ hạ lại tiếp sức co đám sâu một tha hồ đục khoét, đẩy vạn dân Hoàng Hải ta vào chốn nước sôi lửa bỏng!’ Lại còn dám mắng trẫm!”

“Bên đó đang cực kỳ náo loạn.” Hồ Thánh Sơn ung dung tiếp lời, “Dân chúng luân phiên tấn công các đại thế gia ở Hoàng Hải, cướp đoạt hàng hóa, đánh chìm thuyền hàng, người làm thuê bãi công. Bên các thế gia cũng bắt đầu phản kích, không chế giao thương qua lại, trở tay thu mua lúa gạo, giá cả bắt đầu tăng cao, vậy mà quan phủ vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, trái lại còn đòi triều đình cứu trợ. Buồn cười, Hoàng Hải lúa gạo sung túc, là nơi buôn bán sầm uất nhất Thiên Thịnh, đòi cứu trợ cái nổi gì?”

“Nhân họa!” Một vị các thần nghiêm nghị nói.

Phượng Tri Vi cười cười, ngầm hiểu đây là đòn phản kích của Thường gia. Họ chắc hẳn đã nhìn ra ý định thật sự khi mở Thuyền bạc sự vụ ti, một mặt muốn giữ cho âm mưu cầu kết với hải tặc của mình không bị bại lộ, mặt khác cũng muốn thăm dò quyết tâm diệt trừ Thường gia của triều đình.

“Bệ hạ nghĩ sao?” Nàng cười hỏi.

“Quốc sách há có thể tùy tiện sửa đổi? Há có thể bị bọn đạo tặc kim hãm?” Thiên Thịnh để lạnh nhạt nói, “Nhưng có một chuyện cần phải đề phòng, thế gia ở Hoàng Hải thế lực vốn đã mạnh, bây giờ lại được triều đình chống lưng, lỡ đâu lại bành trướng quá nhanh, chẳng phải sẽ trở thành Thường gia thứ hai sao?”

“Sự vụ ti chỉ là một tổ chức tạm thời.” Phượng Tri Vi nói, “Vi thần hiểu sơ sơ về thế gia ở Hoàng Hải, nhiều năm qua vẫn bị quan lại Hoàng Hải dưới quyền thống lĩnh của Thường gia chèn ép, khổ không sao tả xiết. Bây giờ triều đình tỏ thái độ, tất nhiên sẽ đổi lấy sự ủng hộ toàn lực của bọn họ; chờ việc của Thường gia xong xuôi, Thuyền bạc sự vụ ti có thể sửa lại cơ cấu, đến lúc đó cho thế gia một chức tước về vang là được, bệ hạ không cần lo lắng quá mức.”

“Ngươi nói rất đúng.” Thiên Thịnh để nhìn nàng, ánh mắt sáng rực, “Sự vụ ti thành lập vốn gian nan, cần một nhân tài khôn khéo quyết đoán để giao thiệp với quan phủ các cấp. Còn một chuyện khó hơn, đó là khống chế thế gia, trước mắt đang thiếu một năng thần nắm rõ tình thế và một mực trung thành với triều đình đi giải quyết chuyện này.”

Phượng Tri Vi ngăn người, lão gia này nói rõ lắm, thì ra là để nhắm nhe gổ đầu mình, chỉ chờ nàng đứng ra gánh vác.

“Bệ hạ...” Nàng trầm ngâm nói, “Vi thần tài năng nông cạn, thật sự không nên tự ý xung phong. Nhưng nếu việc này là do vi thần hiến kế, bây giờ Hoàng Hải sinh loạn, vi thần phải gánh trách nhiệm. Có điều phía thư viện và chỗ biên soạn sách...”

“Ngươi không thể thì còn ai có thể? Trẫm biết ngươi trung thành vì nước!” Thiên Thịnh để mừng rỡ ra mặt, “Chỗ biên soạn sách thêm người cũng không thừa, bớt người cũng không thiếu, không sao. Còn phía thư viện, nếu tạm thời thiếu người quản lý, chỉ bằng ngươi hãy chọn vài người con em thế gia đi cùng, tránh wor lại rồi sinh chuyện. Tương lai họ theo ngươi trải đời, cũng dễ nhận một chức danh thực, cho ngươi tự tay chọn lựa.”

Phượng Tri Vi giật mình, không ngờ Hoàng đế lại hào phóng đến vậy. Nói thế tức là cho phép nàng bồi dưỡng thực lực của bản thân, đã nói đến nước này mà còn từ chối ắt gặp họa, bèn vội vã quỳ xuống tạ ơn: “Thần tuân chỉ.”

“Đội tầm lựa chọn một bộ phận thị vệ Trường An theo ngươi đi Hoàng Hải, tiểu tử Yên gia kia cũng về cùng với ngươi.” Thiên Thịnh để nói, “Hoàng Hải còn xảy ra nhiều chuyện, ngươi hãy lập tức lên đường, dù sao ngươi ở Đế Kinh cũng không có người nhà phải từ biệt.”

Phượng Tri Vi lại đỡ người, đành phải vâng dạ. Nghĩ đến chuyện mình không kịp từ biệt mẹ, cũng không kịp lời đệ đệ ra khỏi đại lao bộ Hình, đành phải đưa mắt ra hiệu cho Ninh Dịch. Ai ngờ kẻ kia làm như không hiểu, chỉ mỉm cười với nàng, cười đến độ mặt mày nở hoa, khiến người xem cũng hoa mắt luôn.

Cười cái quái gì mà cười! Trông như kẻ si tình! Phượng Tri Vi rủa thầm, nhưng cũng thấy mình may mắn- đi xa nhà, được tự do, không cần phải thấy nụ cười mê hồn của Sở vương điện hạ trong bất cứ hoàn cảnh nào, rất tốt.

Xưa nay lệnh vua đã yêu cầu ra đi trong ngày, thì chậm một canh giờ cũng là kháng chỉ. Phượng Tri Vi không kịp quay về Thu phủ, một mặt vội vã viết thư ngay trong xe ngựa báo cho Phượng phu nhân biết việc này, nói rõ chuyện Hoàng Hải rồi lại nhắc đến chuyện rời kinh, Phượng Họa đã nhờ người chiếu cố, xin cứ yên tâm; một mặt phái người đi báo tin cho Cố Nam Y và viết thư báo tin cho Yên Hoài Thạch chạy ra cửa thành, chọn ra mấy người tích cực như Điều Dương Vũ. Điều Dương Vũ vẫn luôn bắt nạt, định ninh mình nhiều lần đắc tội Ti nghiệp đại nhân, chuyện tốt lần này nhất định không tới lượt, ai ngờ Phượng Tri Vi đã bỏ qua chuyện cũ, hẳn mừng rỡ đến độ hận không thể quỳ xuống lau giày cho Ti nghiệp đại nhân.

Trong đám người, Phượng Tri Vi thấy một gương mặt quen thuộc cũng ý vào ưu thế cao to chen vào, ai chen lên trước mặt gã cũng bị đẩy về, ai chen lên trước mặt gã cũng bị đẩy về....

Phượng Tri Vi chịu hết nổi, gắt gỏng: “Hách Liên Tranh ngài đứng dẹp ra giùm, ở đây không có việc cho ngài làm!”

“Là học sinh ưu tú nhất của thư viện, không phải ‘một trong’,” Hách Liên Tranh nghiêm nghị nói, “việc này phải có phần ta.”

“Là người quản lý tối cao của thư viện hiện giờ, không phải ‘một trong’,” Phượng Tri Vi cười giả lả, “việc này tôi không phê chuẩn, hơn nữa trong thâm

tâm tôi cũng không đồng ý với câu nói trên của ngài.”

“Ta đi tìm tiểu di.” Hách Liên Tranh buông tay bỏ đi, “Tiểu di dạy ta lấy đức phục người, ta không tranh cãi với người, ta gọi tiểu di ta đến nói lý với người.”

Phượng Tri Vi dở khóc dở cười, đành kéo gã sang một bên, “Ngài làm sao đi được? Bệ hạ cũng sẽ không cho phép!”

“Phụ vương cho ta thời hạn một năm để đến Đế Kinh thăm viếng thiên tử, du ngoạn nâng cao kiến thức.” Hách Liên Tranh cười nói, “Ngày nào cuộc chiến giwuxa Thiên Thịnh và Đại Liêu còn chưa chấm dứt, ngày đó ta không thể trở về. Cô cũng biết mà, ta coi như một nửa con tin.”

Phượng Tri Vi nhướn mày, thăm nghĩ người thật sự không hề có tính tự giác của con tin.”

“Ta đi theo cô bệ hạ rất yên tâm.” Hách Liên Tranh cười hi hi, “Ta ở lại Đế Kinh ông ấy mới đau đầu.”

“Vậy thì đi.” Phượng Tri Vi bắt đầu đếm ngón tay, “Tôi có mấy yêu cầu nho nhỏ.”

“Được!”

“Không được rình mò không được leo tường không được nhắc đến tiểu di trong bất cứ hoàn cảnh nào không được thử đến gần xe ngựa của tôi không được hưởng chế độ gì đặc biệt lúc nào cũng phải tuân thủ viện quy của thư viện và phục tùng bất cứ điều luật nào mới được tôi thêm vào vì bất cứ lý do nào trong bất cứ thời điểm nào.”

“Được!”

Phượng Tri Vi hoài nghi nhướn mày nhìn Hách Liên Thế tử hôm nay đặc biệt dễ nói chuyện.

Còn Thế tử gia khắp mình mừng thầm đi chuẩn bị hành lý, vừa đi vừa than thở, “Dù sao đi chăng nữa, cứ đi theo cái đã rồi tính sau, bằng không con vịt tiểu di nấu sập chín của ta sẽ bay vào miệng người mất...”

“Gã nói gì thế?” Phượng Tri Vi hỏi Cố thiếu gia mới chạy tới nơi.

“Gã, con vịt.”

Cố thiếu gia ăn hồ đào nói một câu ngắn gọn súc tích.

Xe ngựa của khâm sai lộc cộc lăn bánh ra khỏi cổng thành Đế Kinh, Phượng Tri Vi ngoái nhìn Đế Kinh phồn hoa, trong lòng chợt dâng lên một nỗi buồn bã- đây là lần đầu tiên nàng rời xa Đế Kinh, phải đối mặt với thế cục hiểm ác tiền đồ mờ mịt, mà người thân còn chưa biết nàng đã ra đi. Trong phút ngắn ngủi dường như nàng thấy mẹ mình tựa cửa nhìn theo, gương mặt đượm buồn, tức thời cảm thấy lòng mình hơi chùng xuống. Thế sự biến ảo khôn lường, thân bất do kỷ, việc đã hẹn trước với mẹ, xem ra đành chờ mình quay về từ Hoàng Hải rồi tính sau.

Nàng lắc đầu, chỉnh đốn lại tâm tình, vừa cười bản thân sao bỗng dừng lại đa sầu đa cảm, vừa trò chuyện vài câu với quan viên đi đưa tiễn, mơ hồ nghe ai đó nói với vẻ ước ao “Đại nhân được nghe tận tai những lời bổ ích của điện hạ, thật khiến người ta ngưỡng mộ...”, cũng vào tai này ra tai kia.

Những người bên cạnh nàng đều có vẻ hưng phấn, Yên Hoài Thạch mặt mày rạng rỡ, hẳn đã theo đúng người, bây giờ đã làm hoàng thượng còn được chức quan, có thể nói là áo gấm về làng. Thủ lĩnh hộ vệ Trường Anh cũng là người quen, đội trưởng Thuận Vu Mãnh lúc này thần sắc hớn hờ, đang ngồi thì thà thì thục với Yên Hoài Thạch.

Đám tiểu tử trong thư viện Thanh Minh mặt mũi tươi tỉnh, trên nóc xe ngựa Cố thiếu gia đang ăn hồ đào. Y thích những chỗ cáo rao rộng rãi, không cần biết vị trí kia có gì không ổn, ai nấy đều ngửa đầu nhìn y y cũng cảm thấy rất vui. So với nhìn mặt người ta, thì y thích nhìn đỉnh đầu họ hơn.

Mọi người đều hân hoan vui vẻ, nàng có lý do gì để buồn bã?

Phượng Tri Vi trưng ra bộ mặt cười giả lả, chậm rãi bước lên xe ngựa, vừa vén màn xe lên, trong nháy mắt đã hóa đá.

Bỏ đào mỹ tửu chén dạ quang, kìa ai đang ngủ trong chăn nàng.

Người ấy ngủ trên tấm đệm êm bằng tơ vàng của nàng, dựa vào gối mềm bằng nhung nỉ của nàng, ngược đời mắt còn nhắm thắm xao động hơn sắc rượu, nhìn nàng xuyên qua chất rượu đỏ thắm, nói: “Màu rượu này thật đẹp.”

Phượng Tri Vi nhếch nhếch khóe môi cứng đờ, trong lòng nhanh chóng cân nhắc mình nên hành đại lễ chào hỏi hay là lén lén lút lút đẩy người xuống xe? Rồi nàng nghe người kia tiếp tục biến thái nói: “Giống như màu máu nàng vậy.”

Phượng Tri Vi lập tức quyết định theo phương án sau, ngựa đầu hô: “Đào sảy!”

Một thanh kiếm màu đỏ lập tức bắn xuống như điện từ trên nóc xe, nhắm thẳng vào đỉnh đầu ai kia.

Ai kia vẫn lè mề uống rượu, không thêm nhúc nhích, rượu trong chén cũng chưa hề nổi lên một gợn sóng.

Kiểm sắc lao tới, nhìn tư thế kia cứ ngỡ sẽ xuyên thấu đỉnh đầu trong chớp nhoáng, đến vị trí chỉ còn cách thiên linh một tấc lại bất ngờ lệch đi, một đường đồ rục ghê người, lướt qua chén thủy tinh.

Một giọt rượu đỏ thắm bị kiểm phong phoi lên, xoay tít mù như một viên ngọc san hô, bay vào cánh môi chờ đợi đã lâu. Ninh Dịch bày ra vẻ mặt dư vị vô tận, cười nói: “Đa tạ Cố huynh rót rượu.”

Phượng Tri Vi thở dài, hô: “Hội đào!”

Huyết kiểm thu về, để lại một lỗ thủng trên nóc xe, bị người ấy dùng một quả hồ đào vạn năng bịt kín.

Rượu đào- giết! Vô đào- cắt! Đào sảy- dọa! Hội đào- ngưng! Phấn đào- xử lý tùy thích, hồ đào- ta muốn!

Đây là ám hiệu hồ đào mà Phượng Tri Vi và Cố Nam Y mười nghìn lần ra gần đây.

Cố thiếu gia thích dùng ít chữ nhất để biểu đạt ý nghĩa phong phú nhất.

Phượng Tri Vi thở dài, ngồi xuống phía đối diện, lấy ra một chiếc chén thủy tinh khác từ bên dưới vách ngăn của chiếc bàn nhỏ trong xe, vội vã dốc cạn bình rượu nho kia, đầu tiên là dâng nói lên: “Rượu!”

Cố thiếu gia đưa tay xuống nhận chén, trong chớp mắt đã đưa trả cái chén không, trong lòng chén không có một quả hồ đào

Ta muốn!

Phượng Tri Vi bị ai nói: “Chỉ có một bình này thôi.”

“Cố huynh, chỗ ta còn nửa ly rượu, người uống không?” Ninh Dịch thấy Phượng Tri Vi đưa rượu lên trước tiên, sắc mặt đã đen đi một nửa, hỏi bằng giọng lạnh lùng.

Câu trả lời của Cố thiếu gia là một quả hồ đào có con sâu ngoe nguẩy bên trong.

Ninh Dịch đưa mắt hỏi Phượng Tri Vi xem y muốn biểu đạt điều gì. Phượng Tri Vi quan sát con sâu kia rất lâu, rồi trầm ngâm nói: “Có lẽ y muốn nói-hừ!”

Ninh Dịch gằn gặt khoe miệng, vung tay hủy thi diệt tích quả hồ đào có sâu kia.

“Tôi nói này điện hạ, chỉ là Thuyền bạc sự vụ ti của Hoàng Hải, đâu đáng để ngài rời kinh đô chứ?” Phượng Tri Vi vừa vội vàng cất bình rượu nho quý giá kia đi vừa hỏi, “Ngài yên tâm về Đế Kinh đến vậy, lại không yên tâm về tôi đến thế?”

“Nàng đúng là quá coi trọng bản thân.” Ninh Dịch cười khẽ, “Ta cũng giống như nàng thôi, là khâm sai lĩnh hoàng mệnh rời kinh, phụ trách tuần tra hai đạo quân thủy bộ trên tuyến Hoàng Hải, nghi trọng khâm sai của ta còn ở phía sau.”

“Thường thị có ý đồ mưu phản?” Phượng Tri Vi trong thoáng chốc đã kịp phản ứng.

“Chỉ là phòng xa thôi.” Ninh Dịch bình thản nói, “Kinh doanh bấy lâu, năm nào cũng bổ sung binh lính, tướng lĩnh dưới trướng đa phần là đệ tử thân tín bản địa, bây giờ ai mà không biết thực lực của Mân Nam Tướng quân Thường Mẫn Giang này rồi cuộc đến đâu. Kim Khải Hưng được phái đi thay chức Mân Nam Tướng quân cũng không đủ tư cách đề khuất phục hắn, không phải một khâm sai đủ phân lượng đi, đến lúc đó lỡ đâu gặp chuyện bất trắc lại không đâu lại được.”

“Ngài đi rồi, chuyện trong kinh biết phải làm sao?” Phượng Tri Vi không hề cảm thấy giờ là thời cơ tốt để Ninh Dịch rời khỏi Đế Kinh.

“Lão nhị đến chỗ rừng núi xa xôi, lão thất vừa mới bị bệ hạ phái đi Giang Hoài đạo tiếp nhận công việc còn dang dở của lão ngũ lúc trước, bây giờ bên cạnh bệ hạ chỉ để lại lão thập.” Ninh Dịch không tỏ ra quá ưu tư, “Không sao đâu.”

Không ngờ Thiên Thịnh để lại phái hết những đứa con đã trưởng thành đi làm ngoại sai, nhưng nếu là vậy thì chẳng trách Ninh Dịch đồng ý rời kinh. Chỉ cần có mặt Hồ Thánh Sơn và Tân Từ Nghiễn, phe Sở vương sẽ không xảy ra chuyện gì, người ở lại trong cung lại là lão thập từ nhỏ đã thân thiết với y, hậu phương không có gì đáng lo.

Phượng Tri Vi lại nghĩ đến một vấn đề, cười nói: “Bệ hạ thật yên tâm về sức khỏe của mình, sao ông ấy không nghĩ mình tuổi cao sức yếu, lại trải qua cơn bệnh nặng, lỡ xảy ra chuyện gì, các con đều ở xa tít ngoài Đế Kinh, thì biết làm sao được?”

“Có lẽ ông ấy cảm thấy, các con vắng mặt thì mình có thể sống lâu hơn một chút.” Ninh Dịch trả lời không hề kiêng kỵ, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lẽo.

Phượng Tri Vi cười, trong tay áo đã nghe tiếng chít chít, kể đó cổ tay áo khẽ rung, hai con vật vàng óng ả chui ra.

“Bút hầu?” Cuối cùng Ninh Dịch cũng tỏ ra kinh ngạc, “Thứ này không chết? Nàng lấy đâu ra vậy?”

“Đêm đó Ngũ hoàng tử hành thích trong Ngự thư phòng, trước khi rời đi tôi phát hiện ra chúng nấp dưới một đoạn hành lang bên ngoài căn viện.” Phượng Tri Vi nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông vàng óng của bút hầu, “Hai con vật nhỏ xíu này trốn trong một kẻ hở dưới hành lang của Ngự thư phòng, đêm

đem chui vào liếm giá mực(1), thế mà cũng béo tròn. Xưa nay tôi vẫn thích những món đồ chơi như thế, biết nếu giao chúng cho thị vệ thì sẽ bị một đao đâm chết, bèn lên lút mang về đây.”

(1) Dụng cụ dùng để đặt thổi mực đang mài dở, tránh dây bẩn ra những vật khác.

Hai con bút hầu chạy tới nhảy lui trên ngón tay Phụng Tri Vi, lớp lông vàng óng ả chà lên ngón tay nàng. Ninh Dịch thấy thế, ánh mắt căng thẳng, có ý muốn đưa tay ra ngăn cản, rồi đến nửa đường lại thu về.

Phụng Tri Vi đã nhìn rõ động tác của y, khẽ mỉm cười.

Khi mang bút hầu về, Cổ Nam Y không cho nàng động vào, xách hai con vật nhỏ ra ngoài, một thời gian sau mới mang về giao lại cho nàng. Mầu lông hơi xín của bút hầu đã lấy lại sắc vàng óng ả như hồi mới gặp, bút hầu này thật sự đã bị người ta động tay động chân. Nàng nghĩ người này rốt cuộc là Ngũ hoàng tử mà người đời vẫn đinh ninh, hay là Ninh đại vương gia đây? Bây giờ xem ra, quả nhiên là người sau.

Tuy Cổ Nam T im như thóc, nhưng nàng cũng đoán ra, trên lông bút hầu và trong vuông giấy lúc đó chắc chắn phải có chất thuốc khơi lên cơn nóng nảy ở bút hầu, bởi chỉ có hai thứ này là về sau mới được mang lên.

Nếu người rat ay quả đúng là Ninh Dịch, với tính cách đã giương cung là không thu tên lại của y, thì y ắt phải chuẩn bị đoạt để vị từ đầu, có sao lại dùng tay sau khi Thiên Thịnh để trúng độ chứ? Rồi lùi tít sang một bên?

“Phụ hoàng không trúng độc.” Ninh Dịch nhìn ra nghi vấn trong đôi mắt nàng, hồi lâu mới mở lời, có phần cay đắng, “Kẻ nào muốn làm loạn, thì kẻ đó xui xẻo.”

Phụng Tri Vi giật mình, trong khoảnh khắc cõi lòng nàng lạnh buốt- Hoàng đế quả nhiên không trúng độc!

Nhớ lại câu nói của Thiên Thịnh để khi ngã xuống “Dịch nhi, đi tra xem”, nàng bất thành linh toát mồ hôi lạnh đầm đìa- một người bị đâm dẫn đến trúng độc, làm sao có thể diễn đạt ý mình một cách trọn vẹn và rõ ràng đến vậy trong khoảnh khắc ngã xuống? Mà cái câu “Dịch nhi, đi tra xem” kia lại hiểm ác đến chừng nào! Nếu Ninh Dịch không đoán ra Thiên Thịnh để không trúng độc, mà dựa vào quyền lực được trao qua câu nói này để đẩy can qua, vậy thì giờ đây, thứ đang chờ đợi y sẽ là gì?

Tâm kế hoàng gia, xoay chuyển khôn lường, một giây bất cẩn, ý trời lạnh băng!

Nàng thoáng thất thần, chợt thấy ngón tay bị người ta nắm lấy, rồi nghe tiếng cười khe khẽ của Ninh Dịch vang lên bên tai, “Tay nàng lạnh quá, đang lo lắng cho ta sao?”

Phụng Tri Vi chợt bừng tỉnh, mỉm cười với y, “Dạ phải, tôi lo không thu được tiền rượu nho.”

“Nữ nhân vô tình...” Tiếng cười trầm thấp của Ninh Dịch vang lên bên tai, hơi ẩm thổi qua khiến nàng hơi nhồn nhột. Nàng lùi lại, Ninh Dịch bèn tiến thêm một bước, ghé vào tai nàng cười nói: “Nàng vô tình, ta lại không dám vô tình. Câu nói trước kia là ta lừa nàng đó, ta thật sự lo lắng cho nàng...”

Phụng Tri Vi lập tức nở nụ cười giả là với y, chuẩn bị phản bác, lại nghe y giọng thân mật “...Lo nàng trái có sỏi phải có hùm, bị người ta xoi tái cũng không biết..”

Người mới đúng là đồ biết ăn thịt người!

Trong lòng Phụng Tri Vi rất bức, muốn đẩy y ra, lại sợ mình đẩy mạnh quá khiến người ngồi bên trên phát hiện, đến lúc đó khắp cỗ xe ngựa tinh xảo đều thùng lỗ chỗ vì hồ đào thì không ổn cho lắm. Nhưng trong xe ngựa nhỏ hẹp thật sự không biết nấp vào đâu, trước mắt tên kia cứ dựa dẫm vào đầu vai nàng không chịu dịch ra. Người này vừa rồi kinh, tạm thời cách ly với sự quý quyết chốn hoàng thành, đã tỏ ra nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ngay đến thần sắc nhưng trọng trên mặt mày dường như cũng phai nhạt đi đôi chút. Phụng Tri Vi lập tức trở nên rầu rĩ, trên con đường dài dằng dặc sau này, biết làm sao để cự lại thói lạm quyền của điện hạ đây?

Đánh, thì đánh không lại; mắng, cũng mắng chẳng xong. Người ta địa vị cao hơn nàng, thủ đoạn tàn nhẫn hơn nàng, đôi nhân xử thế độc ác hơn nàng, tâm địa cứng rắn hơn nàng....

Ánh mắt xoay chuyển, nàng bỗng bật cười nhắc lên một bình rượu, nói: “Có thật thế chẳng? Xin lấy danh từ Lũng Tây là ‘Bán Giang Hồng’, kính tạ điện hạ quan tâm”

Ninh Dịch lười nhác tựa vào nàng, hết sức hài lòng vì ưu điểm khiến người ta không thể cự quây của xe ngựa, phát tay ra hiệu cho phép nàng tiến lên hầu hạ, Phụng Tri Vi cười giả là cầm lấy cái chén, rồi đột ngột đưa tay bịt mũi y. Ninh Dịch “a” lên một tiếng há miệng ra thwor theo bản năng. Phụng Tri Vi liền đưa tay dốc cả bình rượu vào.

Động tác của nàng rất nhanh, Ninh Dịch không ngờ cô gái này lại nham hiểm đến thế, còn chưa kịp hoàn hồn đã nốc nguyên một bình rượu vào bụng, ho sặc sụa một hồi. Trên da thịt màu ngọc xuất hiện những mảng hồng, trong mắt nổi lên sắc nước nhàn nhạt xao động, thân quang thoát hợp thoát tan, nét thanh điểm khác hẳn với ngày thường khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Tiếc thay Phụng Tri Vi xưa nay không phải hạng tầm thường, nàng không hoa mắt cũng chẳng chóng mặt, không thêm liếc mỹ nhân say rượu lấy một cái, mỉm cười nhắc bình rượu trên nhãn đề “Bán Giang Xuân”, mà thật ra là liệt tửu “Tam Nhật Túy” chốn đại mạc lên ném đi, phui phui tay, gọi tên khờ nhà nàng.

“Phấn đào!”

Cố thiếu gia phiêu diêu lướt xuống khỏi trần xe, nhấc Sở vương điện hạ cao quý lên. Trong ánh mắt sừng sốt của mọi người, y sải bước xuống cuối đoàn xe, tìm một cỗ xe ngựa chờ hàng thoát nhìn cũ nát nhất, rồi nhét điện hạ vào trong.

Mọi người kinh ngạc đến rớt cằm còn đang sững sờ không hiểu Sở vương điện hạ mọc từ đâu ra, lại sững sốt vì sao điện hạ bị đối xử như thế, thì đằng kia Phượng Tri Vi đã nhòai người ra hô về phía xa: “Cố huynh, đó là Sở vương điện hạ, không thể thất lễ...”

Nàng hét giậm chân lại gọi lớn, vẻ sốt ruột hiện rành rành trên mặt. Cố thiếu gia đứng vững vàng trên nóc xe, nhân nha ăn hô đào phần mình, mãi đến khi cảm thấy Phượng Tri Vi diễn hơi quá lộ, mới bắn vèo ra một cái vỏ hồ đào.

Phượng Tri Vi vội rút người về, nằm xuống uống rượu.

Mọi người giật mình, à té ra không phải Ngụy đại nhân cần đỡ, cũng phải thôi, gã hộ vệ võ công siêu phàm của hắc nghe đâu ngay đến Thái tử cũng dám đánh, ai mà ngăn nổi chứ? Họ bèn vội vàng lao lên giải cứu Ninh Dịch ra khỏi đó.

Hách Liên Tranh chạy tới, mừng rỡ khôn xiết đẩy mọi người ra, “Đề ta! Đề ta!” rồi kẹp cứng lấy điện hạ cao quý, cười hi hi đưa y lên cỗ xe ngựa thứ hai, không đặt lên ghế ngồi mà lại ra sức nhét y xuống sàn xe bên dưới ghế ngồi.

Ninh Dịch bị một bình rượu siêu mạnh chúc say trong chớp mắt, dưới sự sắp xếp nham hiểm của Hách Liên Tranh, y chỉ kịp đưa tay lên, chỉ vào Phượng Tri Vi phía xa xa rồi đen đui say đến ngất xỉu đi.

Vụ chúc rượu trôi qua được vài ngày, Phượng Tri Vi lại không hề vui vẻ chút nào, rốt cuộc nàng cũng ném trái quả đắng của trò đùa ác kia- hóa ra từa lợm của điện hạ lại rất kém, người này chỉ uống được có vài chén, thừa một giọt cũng đủ khiến y say mềm suốt đêm, huống chi Phượng Tri Vi đã chúc cho y cả một bình rượu mạnh.

Chính vì không thể uống rượu, cho nên phần lớn thời gian ở Đế Kinh y đều nâng ly rượu, nhưng bên trong thông thường đều là nước trắng. Bấy giờ Phượng Tri Vi mới hiểu tại sao trong thọ yến của Thường quý phi, vết thương cũ của người này rõ ràng đã tái phát mà còn có thể nốc rượu liên tục.

Con em hoàng gia, trong bất cứ thời điểm nào cũng không dám để lộ một khuyết điểm nào của mình, bởi mỗi khuyết điểm đều có thể trở thành nhược điểm đưa mình vào chỗ chết.

Phượng Tri Vi thờ dài, bị ai ngồi giặt khăn tay ven bờ sông đang đi giúp ai đó say rượu đến nổi toàn thân nóng bừng hạ nhiệt. Người này cũng thật thần kì, rõ ràng đã say mềm đến độ chẳng biết trời trăng gì nữa, thế mà lại vẫn nhận ra một người là nàng. Y nằm trong xe ngựa, ai đến hầu hạ đều vung tay bảo cắt, chỉ khi nàng đến mới lẳng lặng nằm yên, bày ra tư thế xin chàng cứ tùy ý hái thiếp.

Phượng Tri Vi tự nhủ với lòng mình- ta là chính nhân quân tử ta là chính nhân quân tử ta là chính nhân quân tử ta không phát hiện cánh xuân hừng hực ta không phát hiện cánh xuân hừng hực ta không phát hiện ta không phát hiện ta không phát hiện...

Nàng lặng lẽ tụng hơn mười lần, bùng chậu nước vào trong xe ngựa, nhắm nghiền hai mắt cời áo cho y. Ngón tay mới cời được vài cái khuy, Ninh Dịch bất thành linh cất giọng ngân nga uể oải: “Nàng chóe nên mạnh tay...”

Tay Phượng Tri Vi phát run, suýt nữa đã giặt tung khuy áo. Người kia nhắm mắt lại, bồi thêm một câu nữa: “Dịu dàng một chút...”

Phượng Tri Vi mỉm cười, cười hết sức ngọt ngào mà hỏi: “Có chóng mặt không?”

“Chóng mặt...”

Ngón tay Phượng Tri cời áo linh hoạt như gió, Ninh Dịch thoải mái khép hờ hàng mi dài.

“Có dễ chịu không?”

“Dễ chịu... Day day vai trái cho ta.”

Dưới ngón tay nàng, người kia lười nhác đi vào giấc ngủ chập chòn, vạt áo khép hờ, da thịt trơn nhẵn nhuộm màu hồng nhạt, đường nét tinh xảo mà mạnh mẽ, hương rượu thoang thoảng và hơi thở trong lành hoa diễm chỉ thuộc về y đan vào nhau giữa những nhịp hô hấp, quanh quẩn trong xe ngựa chật hẹp, quẩn rũ không cùng.

Phượng Tri Vi đặt khăn vải lạnh toát sang một bên, xoa xoa ngón tay mình cho nóng, cười tí mắt day vai trái cho y, cất giọng nhẹ bằng như tơ nhện.

“Say rượu có cảm giác gì?”

“...Sao vàng bắn tứ tung...”

“Lần sau sẽ uống cùng ngài...”

“Ồ...”

Mi mắt Ninh Dịch dần dần khép lại, những câu trả lời càng thêm hồ hững.

Phượng Tri Vi nhìn y đắm đắm, chậm rãi cài khuy áo cho y, từng khuy từng khuy, khẽ khàng.

Giong nàng khiến người ta say đắm như say màu hoàng hôn, không hề cảnh giác.

“...Kẻ tên Phượng Tri Vi này thật là phiền toái...”

“Phải, thân thể của nàng...”

Ninh Dịch đột ngột mở bừng đôi mắt.

Đôi mắt phủ sương mấy ngày trời, thoáng chốc đã trong veo như nước.

Ánh mắt sáng rực như thế, khiến Phượng Tri Vi nhìn mà run rẩy cõi lòng.

Hai người một nằm một ngồi, nhìn thẳng vào nhau, bầu không khí xung quanh rơi vào tĩnh lặng, có tiếng quạ kêu quàng quạc không biết vọng từ đâu đến.

Hồi lâu, Ninh Dịch mới nhìn đi chỗ khác, nói: “Ra ngoài.”

Phượng Tri Vi lẳng lặng bung chấu nước lên, chui ra khỏi xe ngựa, một lúc sau lại thấy Yên Hoài Thạch bị triệu đến trước xe ngựa, khom lưng xuống nghe vài câu, về mặt hân tràn đầy kinh ngạc, lại gần nàng nói: “Điện hạ bảo muốn quay về đội ngũ đằng sau của ngài ấy, sai chúng ta phải người hộ tống.”

“Người làm đi.” Phượng Tri Vi bình thản nói, “Tuyển những hộ vệ tốt nhất để đưa đi, trong ba trăm Trường Anh vệ cử đi hai trăm người, mấy ngày nay sức khỏe điện hạ không tốt, không còn hơi sức tự bảo vệ mình, bảo bọn họ cẩn thận một chút.”

“Cử đi nhiều thế, lỡ bên chúng ta xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?” Yên Hoài Thạch bồn chồn lo lắng.

“Chẳng qua chỉ đi hộ tống một chuyến, đưa đến nói an toàn rồi sẽ trở lại, lo cái gì chứ.” Phượng Tri Vi cười, “Nếu thật sự xảy ra chuyện, thì có mang theo nhiều người hơn nữa cũng vô ích thôi.”

Chẳng mấy chốc, Thuần Vu Mạnh đã dẫn theo hai trăm hộ vệ hộ tống cỗ xe ngựa kia trở về. Từ đầu xuống cuối, Ninh Dịch không hề xuống xe, Phượng Tri Vi đứng dưới trời chiều, dõi mắt nhìn theo cỗ xe ngựa đi về phương xa, thầm nghĩ Ninh Dịch ắt hẳn sẽ nghĩ rằng nàng cố ý chúc rượu cho y để hỏi chuyện. Nhưng thật ra khi chúc rượu nàng hoàn toàn không ngờ y không uống được, thật ra vừa rồi chỉ là một ý niệm nảy ra chớp nhoáng...

Nàng nở một nụ cười miễn cưỡng, thôi thì đành để mặc cho y nghĩ sao cũng được. Lòng tin giữa nàng và y vốn đã ít ỏi vô cùng, dù bay giờ có tụt về điểm xuất phát, thì chẳng qua cũng chỉ là kết cục đến sớm một chút thôi.

Ráng chiều bao phủ bầu trời, hắt lên hàng mi đôi mày người ta tựa như nhuộm vàng. Phượng Tri Vi ngắm sắc trời chiều như lửa kia, không hiểu sao trong lòng thấp thỏm lo âu, bèn lệnh cho đoàn xe tìm chỗ nghỉ chân sớm.

Gần đây không có dịch quán, đành đến một trấn nhỏ tên là Đông Đồn tìm một khách điểm để nghỉ ngơi. Khách điểm nhỏ lại sạch sẽ, ngay đến chần nệm cũng vừa thay mới. Phượng Tri Vi hơi kinh ngạc, ông chủ bèn cười nói: “Mấy hôm trước có rất nhiều khách quý đến trọ, họ chê tiêu điểm chần nệm sơ sài rồi trả tiền để thay mới.”

Phượng Tri Vi ngón ngang trăm mối, hồ hững đáp “Ờ”, ông chủ lấy ra một đỉnh bạc từ trong tay áo, nâng niu như hiến báu vật, cười bảo: “Từ ngày tiêu điểm khai trương đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi được thấy một đỉnh bạc lớn đến nhường này!”

Phượng Tri Vi liếc sang lại “Ờ”, khoát tay ra hiệu cho ông ta lui ra. Ông chủ bước lết quẹt ra cửa. Trong đầu Phượng Tri Vi bỗng dưng lóe lên một tia sáng, bèn xoay người vội vã nói: “Ông chủ, cho tôi mượn đỉnh bạc kia xem thử một chút.”

Cầm đỉnh bạc trong tay, là bạc nguyên chất thượng hạng với tỉ lệ chín mươi sáu có hoa văn hình tổ chim. Phượng Tri Vi lật ngược lại nhìn xuống đáy, hai chữ “Trường Ninh” bất ngờ đập thẳng vào mắt.

Người thử, thấy thoang thoang mùi cá tanh.

Dân gian không được phép đúc tiền riêng, nhưng có một địa phương sở hữu đồng tiền thông dụng của mình, đó chính là phiên Trường Ninh nằm kề Mân Nam đạo. Trường Ninh vương rất tự chủ, ngay đến bạc cũng dùng hàng tự cung tự cấp, loại bạc này thông dụng ở cả Mân Nam đạo nằm kề bên có nền kinh tế gắn bó mật thiết với phiên Trường Ninh.

Hơn nữa mùi cá tanh kia...

Người của Thường gia Mân Nam đã xuất hiện trên con đường duy nhất dẫn từ Đế Kinh đến Mân Nam!

Bàn tay cầm bạc của Phượng Tri Vi tức thì lạnh buốt.

Mục tiêu hiện giờ của Thường gia là ai?

Là mình, kẻ sắp thiết lập Thuyền bạc sự vụ ti, cắt đứt đường lui của bọn họ?

Hay là Ninh Dịch, kẻ sắp thu hồi binh quyền của khắp một dải đất phương Nam, đồng thời kìm hãm Thường gia?

Ninh Dịch!

Hai trăm hộ vệ, lẻ loi trên đường, say rượu mềm nhũn, nguy hiểm sát sườn!

Phượng Tri Vi đứng phắt lên, sải bước chạy ra khỏi phòng, trở mình lên ngựa, xông thẳng vào màn đêm sâu thẳm mơ hồ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Hoạn Nạn Có Nhau.

Typer: Quan Vũ

Bấy giờ đang vào bữa cơm chiều, đám hộ vệ và các học sinh Thanh Minh ăn cơm ở tiền viện, Cố Nam Y ở phòng cách vách nàng. Trước đó Phượng Tri Vi thấy y sai người đưa vào một thùng nước, có lẽ lúc này y đang tắm rửa nên càng không vào tận nơi để gọi, khi rào bước qua cửa sổ phòng y nàng gấp gáp gõ lên chấn song, nói: “Cố huynh, xin hãy lần ngược con đường chúng ta đi đến đây để tìm tôi!”

Trong phòng không nghe tiếng gì cả, nàng cũng không kịp nói lại lần nữa, vội vã dắt ngựa trở mình nhảy lên, vừa xoay đầu đã thoáng thấy bên ngoài tường viện có vài bóng đen lướt qua, kể đó phía tiền viện vang lên tiếng hô hoán và tiếng bàn ghế đổ nhào.

Lòng nàng căng thẳng, bấy giờ mới biết Thường gia mạnh tay đến thế, còn cách một tỉnh đã phái hai tốp người, đồng thời ám sát nàng và Ninh Dịch!

Trong khoảnh khắc Phượng Tri Vi nắm lấy dây cương, lòng bàn tay nàng nóng lên – hai nơi gặp nạn cùng lúc, đại đội nghi trượng của Ninh Dịch vẫn còn tụt lại đằng sau, hộ vệ của nàng chia ra hai ngã, thực lực yếu kém, có thể nói hai bên đều rơi vào nguy khốn!

Đội ngũ của nàng bị đánh úp, nàng làm sao có thể bắt chấp tất cả mà đi?

Ninh Dịch bị tập kích đúng thời điểm yếu ớt nhất, chuyện này do nàng gây nên, nàng làm sao có thể bỏ mặc?

Do dự chưa đầy một tích tắc, rồi ánh mắt chợt lóe lên, nàng ngửa đầu cất giọng gọi vào không trung.

“Các học sinh Thanh Minh mang thân phận cao quý, nhất định phải bảo vệ họ, bằng không tôi cũng khó tránh khỏi tội lỗi, xin nhò!”

Nói rồi thúc ngựa ra đi, để lại đằng sau tiếng kêu la trong tiền viện.

Nàng biết bên cạnh mình vẫn có hộ vệ ẩn thân, rút cuộc họ ẩn nấp vào đâu thì nàng cũng chưa từng đi sau tìm hiểu. Bấy giờ phải tùy cơ ứng biến, mấy người Hách Liên Tranh và Điều Dương Vũ không thể gặp chuyện bất trắc, đành phải kéo họ ra xài một lần.

Còn về phần nàng, Cố Nam Y nhất định sẽ đuổi theo.

Bóng dáng Phượng Tri Vi mất hút ngoài cửa viện, nàng không biết, ngay sau khi nàng vừa đi khỏi, Cố Nam Y mới bước ra từ một góc đường cách đó mấy trăm thước, chậm rãi trở về khách điểm – nhà xí của khách điểm dựng lên kế bên một con phố, nằm rất xa; đêm nay Cố Nam Y hơi đau bụng tiêu chảy, ngồi xổm trong nhà xí một hồi, vừa rồi không hề tắm rửa trong phòng.

Y vừa trở lại, đã nghe tiền viện có tiếng động, định sang đó thì hai cái bóng xám đã bay lướt xuống, quỳ gối trước mặt y, gấp gáp nói: “Nàng ta đi rồi, có nhân lại xin ngài trở về theo đường cũ, lại căn dặn chúng tôi bảo vệ đội ngũ bên này.”

Cố Nam Y nhúm mày, chậm rãi nói: “Đường cũ...”

“Chúng tôi đã phái người đi theo bảo vệ nàng ta trên đường, nhưng con ngựa này là thần câu, để lâu e rằng sẽ không theo kịp,” Gương mặt người áo xám ẩn sau tấm mặt nạ, ánh mắt sáng lấp lánh, “Nhưng bên đây thực lực yếu kém, đối phương lại võ công cao cường, nếu muốn bảo vệ bên này không bị xâm hại, thì chúng tôi không thể rút thêm người sang đó... Tông chủ, một mình ngài có thể tìm được đường không?”

Cố Nam Y ngẫm nghĩ, gật đầu, lại chậm rãi nói: “Yên tâm, nàng có thể tự bảo vệ mình.”

Người áo xám thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không yên tâm khua tay múa chân diễn tả tỉ mỉ đường đi cho Cố Nam Y. Cố Nam Y đứng nghe không hề nhúc nhích, trông có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Nói cả buổi, Cố Nam Y cũng tả lại chính xác, rồi phiêu diêu xuất phát về phương hướng chính xác. Người áo xám ngắm nhìn bóng lưng của y, nhớ đến những điểm kì quái ở chủ nhân, thật sự có phần không yên tâm, âm thầm chờ đợi, nghĩ bụng nếu Tổng lệnh đại nhân có mặt ở đây thì hay rồi. Chỉ tiếc Tổng lệnh đại nhân ở lại

Đế Kinh, phải ứng phó kẻ phản đồ họ Tân bên cạnh và mặt vệ Kim Thước của hoàng gia, không thể dứt ra... Chẳng biết Tông chủ đại nhân mù đường bậc nhất thiên hạ có thể tìm thấy nàng ta một cách thuận lợi hay không...

Trên đời này, ước mơ luôn đẹp đẽ, nhưng sự thật lại luôn tàn khốc...

Con ngựa Phượng Tri Vi đang cười là một con ngựa Liêu hạng nhất mà Yên gia không tiếc tiền của bỏ ra mua, mạnh mẽ mà dai sức, một đường nhanh như chớp giật, trong nháy mắt đã chạy được hơn mười dặm.

Theo suy tính của Phượng Tri Vi, đoàn người của Ninh Dịch sẽ không thể đi quá nhanh, cùng lắm là ở cách đây chừng ba mươi dặm. Mà ngoài ba mươi dặm hẳn phải có một dịch trạm, tám phần sẽ nghỉ ngơi lại ở đó.

Trời đã sắp vào giữa thu, gió đêm lạnh lẽo, mồ hôi toát ra lúc trước bây giờ đóng băng lại sau lưng, rét buốt thấu xương. Phượng Tri Vi vẫn đang cười ngựa, tốc độ chưa giảm mà tay đã chậm chậm rút ra một thanh nhuyễn kiếm màu đen từ thắt lưng.

Kiếm rất dài, quấn vài vòng quanh eo, hai bên thân kiếm đều mài lưỡi, trong đó một bên lưỡi hình răng cưa, mũi kiếm có ba cạnh, thân kiếm đen tuyền không phản quang - thoát nhìn đã biết là loại khí giết người vô cùng âm hiểm, rất hợp với khí chất vốn có của nàng.

Đây là vũ khí nàng thiết kế cho bản thân, chưa bao giờ sử dụng, hẳn là hôm nay có thể thử nó lần đầu.

Lại đi qua một rừng cây, đã sắp đến dịch trạm.

Tít đằng xa, dịch trạm chìm trong bóng tối tịch mịch, thoát nhìn không có gì khác thường.

Cây cối trong rừng thưa thớt, rải rác hai bên đường đi, đủ cho ngựa chạy xuyên qua. Ngựa của Phượng Tri Vi là tuấn mã thần, phóng qua rừng cây không hề ngừng nghỉ, cất vó phi thẳng.

Phượng Tri Vi nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Chợt nhuyễn kiếm trong tay nàng chỉ xuống bên dưới, chém một nhát.

"Keng!"

Rõ ràng vẫn chưa thấy gì cả, nhát chém đột ngột này đã khơi lên tiếng leng keng, hình như có vật gì đứt đoạn, một vệt sáng loang loáng bắn ra hai bên.

Nghe loảng thoảng thấy tiếng người la hét, Phượng Tri Vi cười gằn, nhuyễn kiếm chém ngang, cây cối hai bên đường đổ xuống rầm rầm. Bóng người sau gốc cây bay thẳng lên trời, nhuyễn kiếm siêu dài của Phượng Tri Vi thoát hiện rồi thu về như một con rắn độc.

Bóng người vừa lao đảo, Phượng Tri Vi đã lướt qua bên cạnh gã, tóc dài tung bay trên lưng ngựa, lướt qua đám cây cối đổ gãy ngổn ngang.

Xuất kiếm, chặt cây, chém người, phi ngựa vượt rừng, chẳng qua chỉ trong nháy mắt.

Bóng người kia nằm co quắp trên mặt đất, mà Phượng Tri Vi đã lướt qua rừng cây, trường kiếm khều lên một vòng dây thép thân kiếm đâm đĩa vết máu.

Khóe môi nàng vẽ lên một nụ cười nhạt, thoát nhìn còn lạnh lẽo hơn sắc máu xanh lam này.

Vừa rồi nhìn xuyên qua rừng cây từ xa, thấy dịch trạm không có lấy một ngọn đèn dầu, nàng đã sinh lòng cảnh giác - Trường Anh vệ được huấn luyện bài bản, bất cứ lúc nào cũng có người châm đèn gác đêm.

Nếu dịch trạm thật sự gặp phải phục kích, thì lúc này đám sát thủ rất có thể đã mai phục trên con đường huyết mạch gần đó, chặn đường giết sạch những người đến tiếp viện. Mà ở phía trước dịch trạm, chốn mai phục tốt nhất chính là rừng cây kia.

Người đến cứu viện dĩ nhiên lòng nóng như lửa đốt, thúc ngựa thẳng tiến, còn có cách nào hay hơn là chăng dây thép giữa những gốc cây để ngăn chân ngựa của đối phương, khiến ngựa ngã người cũng bị thương?

Đối phương chờ nàng sa vào dây thép son đen trong đêm tối mịt.

Nàng chờ đối phương sa vào trường kiếm son đen quấn quanh eo nàng.

Đều là người đã chuẩn bị trước, ai tàn nhẫn hơn sẽ thắng.

Sau một kiếm đâm thương kẻ địch, Phượng Tri Vi không hề ngoái lại, không thèm liếc nhìn chiến lợi phẩm đầu tiên trong đời chết dưới kiếm mình. Nơi này đã có người mai phục, cho thấy Ninh Dịch quả thực đã nghỉ chân trong dịch trạm, nguy hiểm còn chờ phía trước!

Hồ khẩu(*) đau như xé, mà nàng cũng không xem. Tuy ngày ngày khổ luyện võ công, nhưng dù sao nàng vẫn thiếu kinh nghiệm thực chiến, góc độ vận

sức không chuẩn, nên cây đồ thì hồ khẩu cũng nứt toác.

(*) Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

Chỉ có một điều lạ, ấy là rõ ràng nàng luyện võ rất chậm nhưng sức lực lại tăng tiến cực nhanh. Tuy không thể so sánh với tốc độ luyện chân khí của người khác, cơ mà một đứa con nít cũng biết, thực lực mới luyện trong gần một năm làm sao đủ để chặt đứt thân cây chứ?

Giờ không phải lúc nghĩ ngợi nhiều, Phượng Tri Vi một tay thúc cương, điều hòa chân khí, trong cơ thể trào lên một luồng nhiệt, hòa tan vào các kinh mạch.

Tuần mã lách mình một cái, đã sắp thoát ra khỏi rừng cây.

Trong khoảnh khắc nó vượt ra khỏi rừng cây, Phượng Tri Vi đột ngột nghiêng người, nép mình xuống dưới bụng ngựa.

"Vù!"

Trong bóng đêm, một mũi tên bắn ra từ nỏ mang theo làn gió tanh tưởi bay vút qua vị trí nàng vừa ngồi.

Phượng Tri Vi lườn qua dưới bụng ngựa, phóng về hướng mũi tên vừa bay tới, trong nháy mắt đã đụng vào lồng ngực một người. Nàng không hề ngẩng đầu lên, vung khuỷu tay, ra sức huyếch vào chỗ xương sườn trên cổ họng đối phương.

Chỉ nghe tiếng "rắc" rất khẽ, cổ họng người kia phát ra tiếng vỡ vụn. Phía bên trái lại có kinh phong ủa tới, nàng dùng một tay chụp cổ họng đã vỡ nát của người trước mặt, rồi kéo thi thể kia sang sườn bên trái, đẩy mạnh.

Một tiếng trầm đục vang lên, dường như có chất lỏng âm ỉm dính dính bắn tung tóe, Phượng Tri Vi thoảng rùng mình - nắm đấm này mạnh quá, đây là một cao thủ nội lực!

Những kẻ xuất hiện võ công người sau cao hơn người trước, nhưng cũng chỉ đổi lại ý cười lạnh lẽo trên khóe môi nàng. Thi thể trong tay vừa bị đối phương đâm vỡ bụng, nhuyễn kiếm của nàng phục sẵn từ lâu đã lẳng lẳng xuyên qua lỗ thủng máu thịt bày nhầy kia, nhắm thẳng vào đối phương!

Chỉ nghe một tiếng "xoẹt" khe khẽ, cao thủ nội lực đánh úp bên trái đã bụm vào hạ thân lão đảo lùi lại, ánh mắt kinh hoàng – võ công của địch thủ chưa chắc đã cao, nhưng ra tay hết sức tàn nhẫn, hết sức xảo quyệt!

Hắn nhìn đau đớn tìm hóa tiễn tín hiệu giắt ở thắt lưng, tay vừa cử động thì nhuyễn kiếm dài ngoằng kia đã đột ngột vung ra, có vết đen lóe lên xuyên qua khoảng không, một bàn tay máu me đầm đìa rơi xuống đất.

Trên tay còn cầm hóa tiễn tín hiệu.

Người kia há miệng muốn kêu đau, một vật gì đó hình tròn đã bay tới, bịt kín miệng hắn lại. Vật này mùi vị tanh hôi, khiến hắn lập tức không thốt nên lời.

Trước khi chết, hắn chỉ thấy một bóng người mảnh mai vọt tới, nhặt hóa tiễn tín hiệu, sau đó thân kiếm lạnh lẽo thon dài lóe lên, chìm vào bóng tối.

Chớp mắt, đã giết ba người.

Ba thi thể lạnh ngắt nhìn trời, cho đến chết vẫn không biết người đã đánh qua trăm trận như mình lại mất mạng trong tay một kẻ mới vào nghề.

Tay ma mới kia vừa đưa tay áo lên che miệng, vẻ mặt như muốn nôn, vừa giẫm lên thi thể của bọn họ không hề do dự, phóng vút ra ngoài.

Địch trạm vẫn chìm trong bóng tối.

Phượng Tri Vi lại loáng thoáng nghe được một vài âm thanh rất nhỏ, trong không khí lơ lửng mùi máu tanh nồng nặc.

Nàng nghiêng người dựa vào tường, ghé tai lên tường, nghe tiếng ai trầm thấp: "Đếm đi!"

Lòng Phượng Tri Vi chùng xuống.

Đếm cái gì? Đếm số thi thể chăng?

Trên mặt đất vang lên thứ âm thanh soàn soạt kì lạ, sau đó có người kinh ngạc "ơ" một tiếng, nói: "Đại vương!"

Cõi lòng Phượng Tri Vi lại chùng xuống – Đại vương? Ninh Dịch? Ninh Dịch đã gặp chuyện rồi sao?

Vừa nghĩ đến đây, toàn thân nàng đã lạnh toát, kiếm trong tay lại siết thêm chặt.

Có người vội vàng chạy tới, hạ giọng báo: "Thiếu hai người, không thấy Đại vương đâu!"

"Rà soát!"

"Đã rà soát ba lần rồi!"

Nam tử ra lệnh đầu tiên hình như hơi trầm ngâm trong giây lát, đoạn nói: "Đêm dài lắm mộng, chúng ta còn nhiệm vụ hộ tống, coi chừng đại đội khâm sai đuổi kịp đến đây. Các người trước hết hãy cài trang, tản ra bốn phía rà soát, ai bị thương thì khỏi cần đi, sau đó sẽ họp nhau ở bến đò Qua Diệp. Còn chỗ này, đốt đi."

"Dạ!"

Người kia bước ra khỏi viện, những người còn lại đang bố trí phóng hỏa. Tiếng soàn soạt trên mặt đất càng lớn hơn, nghe giống như tiếng cát chảy rồi rạc tự động chui vào trong chai.

Âm thanh kia nghe mà rợn tóc gáy, Phụng Tri Vi thoáng cau mày.

Vừa mới cau mày, hơi thở cũng mạnh hơn một chút, người đứng bên kia tường chợt ngừng bước chân.

Tiếng bước chân ngừng lại, Phụng Tri Vi bèn không chút do dự, đột ngột xoay người sát bức tường.

"Cách."

Gần như cùng lúc, một thanh đao màu xanh đã xuyên tường đâm sang, cận kề thất lưng của Phụng Tri Vi!

Chỉ cần động tác vừa rồi nàng chậm đi một chút, thì lúc này thanh đao đã xuyên qua bụng nàng.

Thân thể Phụng Tri Vi vừa xoay xong, mũi đao cũng vừa ló ra trên mặt tường, nàng không nhiều lời, trở tay, xuyên tường!

Người đâm! Thì ta cũng đâm!

Lưỡi đao màu xanh của đối phương còn chưa kịp rút ra, thì trường kiếm màu đen của Phụng Tri Vi đã xuyên tường sang với động tác giống hệt. Người bên kia tường kinh ngạc "o" lên một tiếng, hình như không ngờ Phụng Tri Vi lại có phản ứng tàn nhẫn kinh người đến vậy. Hắn cười nhạt, lại đưa bàn tay không ra kẹp lấy mũi kiếm của Phụng Tri Vi.

Bàn tay kia rắn như sắt thép, một kẹp một kéo, không chỉ kéo ra nhuễn kiếm, mà ngay cả một mảng mặt tường cũng đổ xuống rầm rầm!

Giữa màn bụi mịt mờ, người kia kẹp thanh kiếm của Phụng Tri Vi, cười nhạt, "Bất chúc ta, tự tìm chết!"

Bỗng có người cũng cười nhạt trên đầu hắn, "Kẹp kiếm ta, tự tìm chết!"

Trong tiếng cười, có hắc quang pha sắc xanh lam lóe lên, đâm thẳng vào đỉnh đầu hắn từ bên trên.

Người nọ giật mình, bấy giờ mới phát hiện mình chỉ đoạt được một đoạn kiếm gãy. Còn trường kiếm trong tay Phụng Tri Vi vẫn hoàn hảo không chút sứt mẻ, đang lao tới với sát khí âm lãnh.

Đây lại là một công năng nữa của món vũ khí trong tay Phụng Tri Vi - tự gãy. Lấy cảm hứng từ một lần nàng quan sát con thằn lằn, cảm thấy cực kỳ hứng thú với chuyện thằn lằn đứt đuôi tự cứu mình, cho nên đầu nhuễn kiếm có đến ba khúc, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Trường kiếm đâm xuống, gần trong gang tấc. Lớp bụi mù từ đoạn tường vỡ che kín tầm mắt, võ công người kia lại siêu phàm, thấy trường kiếm đâm xuống, hắn đột ngột giẫm chân, mặt đất tức thì bị giẫm ra một cái hố to. Hắn lọt xuống hố, trường kiếm của Phụng Tri Vi lướt qua chỉ cách đỉnh đầu hắn có một phân.

Một kiếm đâm hụt, chiêu thế dùng hết, Phụng Tri Vi lơ lửng giữa không trung, thân thể lộ đầy sơ hở. Đôi mắt người kia đằng sau tấm mặt nạ chợt lóe tia sáng xanh, chỉ đưa một tay ra điểm, ngực Phụng Tri Vi đã đau nhói, phun ra một ngụm máu tươi, hơi thở nghẹn lại, thân thể rơi xuống, thẳng vào tầm tay hắn.

Nụ cười độc ác của kẻ kia gần trong gang tấc.

Cái chết cũng cận kề.

Phụng Tri Vi đột ngột vung tay.

Trong tay là một viên gạch xây tường góc cạnh rõ ràng!

"Hãy xem chiêu Cửu Chung Cửu Sái Vạn Pháp Mật Tông Vô Định Bát Lăng Thích của ta đây!"

"Bốp!"

Viên gạch đập vào một bên tai đối phương, tạo ra một vết rách. Phụng Tri Vi âm thầm tiếc rẻ, người kia phản ứng quá nhanh, quay đầu đúng lúc, bằng không đã sớm đập cho đầu hắn nở hoa rồi.

Đòn tấn công này dùng toàn lực, lại đập đúng vào vị trí có nhiều huyết đạo một bên đầu, khiến người kia choáng váng lùi lại một bước. Phụng Tri Vi đáp xuống đất, viên gạch giấu sau lưng trong chớp mắt đã bị bóp nát, vừa ho khù khụ vừa mỉm cười ôn hòa, đưa tay lên, trong tay lúc này là cây hòa tiễn tín hiệu, cười nói: “Ta không đánh lại ngươi, chờ ta tìm người đến đây đã.”

Người kia đầu váng mắt hoa, không nhìn rõ hình dạng cây hòa tiễn tín hiệu trong tay Phụng Tri Vi, còn tưởng là hòa tiễn của nàng, bên tai đau rất lại chẳng phát hiện ra hung khí, không biết “Cửu Chung Cửu Sái Vạn Pháp Mật Tông” là cái gì. Hắn xuất thân từ Mân Nam, sinh ra đã kiêu kỳ với cái mớ nào mật tông nào quý cô, bên hừ lạnh, huyết lên một tiếng kì lạ, sau đó thân thể nhoáng lên, rồi biến mất trong lớp bụi mù.

Đám thuộc hạ của hắn vốn đã tản ra phóng hỏa, giờ thấy thủ lĩnh bị thương bỏ chạy đầu tiên, thì lập tức biến mất ở khắp các phương hướng một cách bài bản. Phụng Tri Vi thấy bóng dáng bọn họ đã mất hút mới thở phào nhẹ nhõm, lão đảo tựa vào tường, bảy giờ mới phát hiện chân mình đã mềm nhũn.

Toàn thân thấm mồ hôi lạnh toát, lồng ngực đau nhói từng cơn như bị khuấy trộn, trong nhất thời Phụng Tri Vi suy yếu đến nỗi không nhắc nổi chân lên, gục mặt xuống đất, nồn ra mấy giọt máu tươi với nước trắng thì cảm giác ghê tởm kia mới phai đi một chút. Nhớ lại những nguy hiểm trên chặng đường đã qua, nàng lại đắm chìm vào nỗi nhớ, ngẫm nghĩ mình thoát được một nửa nhờ vào khả năng tùy cơ ứng biến, nửa còn lại dựa vào vận may. Nếu không nhờ những kẻ đối phương bố trí bên ngoài tương đối yếu kém, lại e ngại bị người phát hiện, thì với trình độ tay mơ của nàng, muốn chết cũng chẳng có chỗ chết, làm sao có thể ép chúng phải đi.

Lúc này ngọn lửa đã bùng lên bốn phía, khói đặc sặc mùi, Phụng Tri Vi vùng vẫy bò lên, chống kiếm bước vào bên trong. Trên mặt cát vàng ở ngoại viện còn in lại một vài dấu vết trườn bò, nàng nhớ lại một truyền thuyết ở đất Mân, trong lòng dấy lên từng cơn rét buốt.

Phụng Tri Vi bước qua cánh cửa vào nội viện thì bị vật gì ngăn chân vấp ngã, nhìn theo ánh lửa, thì ra là một hộ vệ Trường Anh mặt mũi dữ dằn nằm chết dưới đất.

Phụng Tri Vi cúi đầu nhìn lướt qua, phát hiện thân thể người kia không có vết thương nào, sắc mặt nhuộm một màu vàng đất kì lạ. Nàng nhớ đến tiếng soàn soạt như cát chảy ấy, ngón tay đặt trên chuỗi kiếm siết lại thật chặt.

Nàng đi thẳng một mạch, trên mặt đất ngổn ngang những thi thể, có người trên tay còn bung bắt com, gương mặt động lại nỗi khiếp hãi, hiển nhiên họ cũng bị phục kích vào đúng giờ com.

Nàng nhìn lý từng người một, không ngừng lấy kiếm lật những thi thể nằm sấp lên, khẽ gọi: “Điện hạ...”

“Điện hạ...”

Mùi khói làm nàng sặc, không ngừng ho khù khụ, trong tiếng gọi nàng dần dần rơi vào tuyệt vọng - nếu Ninh Dịch chưa chết, đối phương làm gì chịu đi? Nếu Ninh Dịch chưa chết, có sao lại không đáp trả tiếng gọi của nàng?

Đếm từng thi thể một, ngay cả tay dịch thừa ở dịch trạm và thi thể binh lính nàng cũng tìm đủ, hai trăm mười hai người, tính ra thì ngoại trừ Thuận Vu Mạnh và Ninh Dịch, hẳn còn có vài Trường Anh vệ không ở trong hai căn viện đằng trước.

Chỉ còn lại căn viện cuối cùng là chưa tìm tới, thế lửa mỗi ngày một lớn. Căn viện cuối cùng là nơi bén lửa đầu tiên, giờ đã hoàn toàn chìm trong biển lửa. Phụng Tri Vi chống kiếm nhìn về nơi đó, trong ánh mắt lóe lên một thoáng do dự - lửa cháy lớn đến vậy, dù có người bên trong cũng không sống nổi, nếu đi vào có thể còn hại bản thân mất mạng.

Nhưng sự do dự ấy vừa lóe lên, thì một tích tắc sau nàng đã nhảy vào vại nước trong viện, rồi chui ra với thân thể ướt đẫm. Nàng còi ngoại bào bịt kín mũi miệng, vừa ho khù khụ vừa lao thẳng vào ngọn lửa nóng cháy.

Vừa bước vào, nàng đã biết chuyện mình vào đây là ngu ngốc cỡ nào, lửa lớn chừng này thì ai mà sống nổi cơ chứ!

Gần như trong nháy mắt, y phục ướt đẫm của nàng đã bị sấy khô, nháy mắt tiếp theo làn khói cay xè đã hun cho nàng không ngừng rơi lệ. Những cây xà gổ trên đỉnh đầu phát ra những tiếng kêu kệt, lung lay muốn đổ, liên tục có những đoạn xà ngang cháy đứt rơi xuống ầm ầm, bắn lên vô số tia lửa. Nàng bay nhảy giữa đồng hồ đặc, kéo ra từng khối thi thể từ bên dưới những khúc gỗ cháy rưng rục, mỗi lần kéo ra một thi thể cõi lòng lại chùng xuống, phát hiện không phải y nàng lại thở phào. Hết tìm lại tránh như thế được vài bước, trên người nàng đã dần dần bén lửa.

Phụng Tri Vi tuyệt vọng nhìn quanh bốn phía - Ninh Dịch, người ở đâu?

Ngọn lửa liếm qua bên cạnh nàng, một lọn tóc đen bị lửa thiêu cháy, tan chảy bên má nàng, nháy mắt đã sùi bọt. Nàng thoáng mò mịt lùi về phía sau, chân đột ngột giẫm lên một vật gì đó.

Cúi đầu xuống nhìn, cũng là một khối thi thể Trường Anh vệ, trước đó nàng đã xem rồi, nhưng lúc này nhìn lại thì thấy động tác của nó hơi kì lạ. Nàng liếc mắt qua, mấy khối thi thể đều ở gần đây cả.

Nơi này tuyệt đối không phải nhà chính, mà giống một căn bếp, phía đối diện đặt một cái bếp lò, cách vách là gian nhà xếp để đồ linh tinh. Nhưng nhìn những vật bị thiêu thì biết chẳng có chỗ nào che được lửa, tại sao bọn họ đều chết ở đây?

Tư thế của những thi thể này đều là mặt quay ra ngoài lưng hướng vào trong, giống như đang che chở thứ gì vậy.

Phụng Tri Vi vừa phui những đốm lửa bén lên người, ánh mắt lại quét một lượt khắp căn phòng.

Cái bếp lò kia...

Không ổn.

Ánh mắt Phụng Tri Vi chột lóe sáng, bỗng dung tiến lên một bước rồi ngồi xổm xuống, đưa tay túm lấy một cánh cửa nhỏ bằng lá sắt, thoạt nhìn rất giống cửa bếp lò, rồi kéo thật mạnh!

"Vút!"

Một luồng sáng trắng đột ngột bắn ra từ khoảng tối đằng sau cánh cửa bằng lá sắt!

Phụng Tri Vi ngồi cách một thước trước cánh cửa bằng lá sắt, sau lưng là biển lửa bao trùm không có nơi tránh né!

"Cạch!"

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc Phụng Tri Vi quả quyết đóng sập cánh cửa bằng lá sắt.

Tiếng nổ vang lên, trên cánh cửa bằng sắt dày cỡ ngón tay đâm ra một mũi thương, cắm lên trên cửa, cách mí mắt của Phụng Tri Vi vèn vèn một tấc!

Nếu nàng phản ứng chậm một chút, mũi thương này đã lấy mạng nàng.

Nếu nàng phản ứng sai một chút, mũi thương này cũng sẽ đẩy nàng vào biển lửa.

Nguy hiểm lúc này khiến Phụng Tri Vi xưa nay vẫn luôn bình tĩnh cũng phải nổi trống ngực. Đến khi nhìn rõ hình dáng của mũi thương kia, nàng lập tức mừng rỡ.

Là mũi thương chuyên dụng của Trường Anh vệ!

"Thuần Vu!" Nàng gọi bằng giọng khàn khàn, "Ta là Ngụy..."

Cánh cửa bằng lá sắt đột ngột mở ra, một bàn tay kéo nàng vào nhanh như chớp!

Cánh tay của đối phương thật ra không hề mạnh mẽ, mà Phụng Tri Vi lại hoàn toàn không giãy giụa. Xác định không phải kẻ địch, nàng sẽ cực kỳ phối hợp.

Trong lúc bị kéo vào, nàng mơ hồ cảm thấy có vật gì lướt qua bên cạnh, để lại một tiếng "đình" trên cửa sắt, nhưng cũng chưa kịp nhìn cho rõ ràng.

Phía sau cửa sắt vẫn nóng bỏng, nhưng so với biển lửa bên ngoài lại khác một trời một vực, trong không khí có hơi thở lạnh lạnh. Phụng Tri Vi chớp mắt một hồi trong bóng đêm mới thấy loáng thoáng Thuần Vu Mãnh ngồi bên cạnh mình, sau đó không hiểu sao có tia sáng lục lóe lên. Thuận theo tia sáng, nàng thấy cách đó không xa là Ninh Dịch đang ngồi quay lưng về phía nàng.

Phụng Tri Vi mừng rỡ muốn chạy qua, lại bị Thuần Vu Mãnh giữ chặt. Vừa nhích chân, nàng mới phát hiện ra dưới chân mình kẹt cứng, có tiếng nước chảy, chột ngân ra, nói; "Đây..."

Lời chưa ra khỏi miệng đã bị Thuần Vu Mãnh bịt kín, rồi nàng thấy Thuần Vu Mãnh vừa bịt chặt miệng nàng vừa chậm rãi rút cây trường thương bị kẹt kia, động tác rất nhẹ nhàng, cứ như sợ phát ra tiếng động. Lòng nàng chết sững, mơ hồ hiểu ra - không được phát ra tiếng? Tại sao lại phải giữ yên lặng?

Tại sao Ninh Dịch từ đầu đến cuối không hề ngoảnh lại?

Phía đối diện lại lóe lên tia sáng màu lục, Phụng Tri Vi đột ngột tròn tròn hai mắt.

Cuối cùng nàng cũng nhìn rõ, ánh sáng màu lục kia không phải ánh đèn gì cả, mà là đôi mắt của một vật nào đó!

Vật kia hình dáng mơ hồ, chỉ lớn bằng con thỏ nhỏ, ngồi xổm đối diện với Ninh Dịch, thò móng vuốt ra chỉ vào Ninh Dịch từ phía xa. Chỉ là một hình hài nhỏ bé, không hiểu vì sao lại chứa đựng khí khái như chúa tể muôn loài.

Đôi mắt kia hết đóng lại mở, mỗi lần mở ra đều lóe lên tia sáng màu lục, màu lục này không hề ma mị, trái lại còn trong sáng đẹp đẽ, tựa như dòng nước biếc ngày xuân, khiến người ta lưu luyến.

Phụng Tri Vi cũng không ngần ngại nhìn nó một cách mê man, rồi trước mắt đột ngột tối sầm, nàng lại bị Thuần Vu Mãnh che kín đôi mắt. Kể đó nàng cảm thấy nước mắt mình rơi là chảy, đôi mắt nhói đau một hồi.

Bàn tay của Thuần Vu Mãnh rất bận rộn, vừa muốn bịt miệng lại vừa muốn che mắt nàng, đành phải trở tay viết mấy chữ nguệch ngoạc trong lòng bàn tay nàng: Vương gia không cho phép lên tiếng, cũng không được nhìn thứ kia.

Phụng Tri Vi nhìn Ninh Dịch ngồi phía đối diện, từ đầu đến cuối y vẫn không hề nhúc nhích, ngồi trước mặt thứ kia như một tảng đá. Nàng hơi kinh ngạc, thứ kia vừa nhìn đã thấy hết sức quý dị, không chừng đây chính là "đại vương" mà đám người kia nói. Có sao Ninh Dịch rõ ràng đang ngồi ngay trước mặt nó, nó cũng chỉ móng vuốt vào y, lại không hề động thủ?

Nhìn lại lần nữa mới phát hiện ra, móng vuốt của thứ kia vẫn liên tục di chuyển chậm chạp không hề có mục đích, cảm thấy nơi nào có tiếng động, đầu vuốt lại bung ra một vật nhỏ xíu màu xám nhạt, mà không biết đó là vật gì.

Thì ra là nó bị mù, một đôi mắt điểm lệ đến thế mà không dùng được, thính giác lại cực kỳ nhạy bén. Chẳng trách Ninh Dịch vẫn không hề nhúc nhích, chẳng trách y không cho mình phát ra một tiếng động nào.

Thuần Vu Mãnh viết vào lòng bàn tay nàng: "Đó là nhân cổ Mân Nam, tuyệt đối không được nhìn."

Phượng Tri Vi viết: Biết rồi. Chôn Mân Nam nhiều rừng sâu núi thẳm, có một vài dị tộc sống sâu trong rừng núi, am hiểu bói toán vu cổ dị thú độc trùng nhưng nhân khẩu thưa thớt, rất hiếm khi rời núi. Thường gia trấn thủ Mân Nam đã lâu, có thể tìm ra nhân tài dạng này cũng không có gì lạ, song không biết thứ nhân cổ này là giống dị cổ gì.

Thuần Vu Mãnh lại viết: "Đây là một hầm băng dưới lòng đất, hôm qua có một đoàn người vận chuyển băng cho Bồ chính sứ Lũng Tây nghỉ lại nơi này, băng được cắt vào trong hầm, nên chúng ta trốn ở chỗ này mới bình an vô sự."

Thì ra nước dưới sàn là băng bị tan chảy, chẳng trách có hơi lạnh lạnh. Phượng Tri Vi gật đầu, trong lòng lại âm thầm lo lắng, cứ giằng co ở đây như thế, biết phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngày nào cái thứ kia còn chưa đi, thì ngày ấy mấy người phe mình còn bị nhốt trong này?

Bây giờ nàng mới hiểu vì sao lúc ấy gã thủ lĩnh kia lại ra đi dứt khoát như thế, không thèm tìm lại "đại vương", thì ra gã rất yên tâm với đại vương nhà mình.

Nàng viết vào lòng bàn tay Thuần Vu Mãnh, "Người đã nhìn nhân cổ kia chưa?"

Thuần Vu Mãnh đáp: "Điện hạ chắn trước mặt ta. Ta không thấy được."

Phượng Tri Vi gật đầu, trong lòng suy nghĩ nên làm sao để đuổi đại vương quái gở kia đi. Nhưng nàng không được nhìn nên cũng không thể mò ra phương hướng chính xác, mục tiêu lại nhỏ, lỡ đâu ra tay mà không trúng, độc vật ở đầu vuốt đại vương đã lao tới, thì biết ngăn cản thế nào?

Đây có lẽ là nguyên nhân Ninh Dịch chờ đến bây giờ vẫn chưa ra tay.

Phượng Tri Vi âm thầm bội phục định lực của Ninh Dịch – nước đá trong đây lạnh lẽo thấu xương, nàng chạy vào từ trong đám cháy bên ngoài, mang theo hơi nóng hầm hập mà giờ này cũng bắt đầu thấy lạnh buốt tim gan. Hôm qua Ninh Dịch rõ ràng đã say đến độ cả người mềm nhũn vô lực, mà hôm nay gắng gượng ngồi đó chống đỡ đến tận bây giờ, chẳng biết y chịu đựng bằng cách nào nữa.

Đang ngồi thừ ra khó xử, cổ tay áo lại đột ngột động đậy. Hai con bút hầu chui ra, nhìn đông ngó tây một hồi, hình như rất ghét hơi lạnh bừa bậy bốn phía. Phượng Tri Vi chợt động lòng, nhớ ra trong ngọn lửa nóng rực vừa rồi, hai con bút hầu vẫn yên yên ổn ổn nằm trong túi nơi tay áo nàng, không kêu không quấy, xem ra chúng không sợ lửa.

Rất hiếm gặp loài thú nào không sợ lửa, giống bút hầu này quý hiếm lạ lùng, xuất xứ từ một nơi còn thần bí mệnh mạng hơn là mười vạn dặm núi cao ở Mân Nam, liệu có điểm nào kì diệu chăng?

Nàng lặng lẽ xoay cánh tay sang một hướng khác, nhắm thẳng vào nhân cổ kia.

Hai con bút hầu ngẩng đầu lên, chợt thấy đôi mắt biếc điểm lệ ấy. Chúng đột ngột kêu chít chít, nhảy bắn lên như tia chớp.

Ánh sáng chợt lóa, đôi mắt xanh biếc kia xoay về bên này. Nghe tiếng kêu chít chít ấy, ánh mắt lập tức chớp giạt liên hồi, lấp lờ như đốm ma trơi, sau đó hạ giọng gầm gừ, giọng điệu cảnh giác mà uy hiếp.

Hai con bút hầu không thèm để ý, giữa không trung chia ra hai hướng trái phải, vẽ ra hai vệt cong màu vàng, hóa ra chúng chọn chiến thuật bọc đánh nhà binh, bao vây nhân cổ.

Ánh mắt xanh biếc kia chớp giạt càng nhanh, móng vuốt giờ cao, khắp không gian bay loạn xạ những vật thể nhỏ màu xám nhạt, nghe kĩ còn thấy tiếng vo ve tựa như một vật sống.

Nhưng những vật sống bay loạn xạ này thấy hai con bút hầu lông vàng kia thì đều dạt ra xa, hai con bút hầu nháy mắt đã áp sát ngay mặt nhân cổ, nhảy lên, tám chiếc móng vuốt cào loạn một hồi.

Nhân cổ kia hạ giọng gầm gừ, cũng không dám ham đánh nữa, nhảy "bịch" xuống khỏi cái bàn mình vừa ngồi. Hóa ra nó di chuyển như một con ếch, trong một nhịp nhảy lên rồi rơi xuống đã phóng thẳng ra ngoài. Hai con bút hầu chít chít đuổi theo đằng sau, nhưng cũng không đuổi theo quá xa, thấy nhân cổ đã chạy ra khỏi hầm băng, chúng liền quay về bàn tay của Phượng Tri Vi.

Xem ra hai loài vật này là khắc tinh của nhau, Phượng Tri Vi cũng được một tin vui bất ngờ, nàng chỉ mang suy nghĩ thử chơi xem sao mà thả bút hầu, không ngờ ra một đòn đã đắc dụng.

Thuần Vu Mãnh lên tiếng hoan hô, cười nói: "Huynh lấy đầu ra thứ đồ tốt như vậy chứ?" rồi vội vàng đi mở cửa. Bây giờ Ninh Dịch mới chậm rãi ngoảnh đầu, hỏi: "Người đến rồi?"

Cửa sắt mở ra, ánh sáng ở gian ngoài lọt vào, trong nháy mắt Phụng Tri Vi cảm thấy ánh sáng y hơi rệu rã. Rồi Ninh Dịch khép hờng mi lại, thân thể ngã về phía sau, Phụng Tri Vi không kịp suy xét, vội tiến lên một bước đỡ lấy y, chạm tay vào lạnh lẽo như băng, mồ hôi trên người Ninh Dịch vậy mà đã thấm ướt nhiều lớp áo.

"Thuần Vu, người qua đây công Vương gia ra ngoài." Nàng quay lại gọi Thuần Vu Mãnh. Ninh Dịch đưa tay giữ chặt ống tay áo nàng, ngử ngử người nàng, khẽ cười bảo: "Nồng nặc mùi máu tanh với mùi khói lửa."

Phụng Tri Vi cũng cúi đầu xuống người, cười nói: "Còn có mùi mồ hôi khó ngử và mùi khai của khí."

Ninh Dịch lại cười, hỏi: "Máu của kẻ khác nhiều hơn, hay máu người nhiều hơn?"

Phụng Tri Vi giúp Thuần Vu Mãnh diu Ninh Dịch đặt lên lưng hần, lơ đãng vận lại: "Ngài tự xem là biết mà?"

Ninh Dịch mỉm cười nhàn nhạt, giờ này sắc mặt y trắng bệch, khiến đôi người đen nhánh càng thêm nổi bật, trĩu nặng như vực sâu nghìn năm không ai động tới, ánh lửa bóng nước cũng để lại một gợn sóng.

Tâm trí của Phụng Tri Vi còn đặt ở bên ngoài, nàng nói: "Nếu con quái vật ấy bị thương thua chạy, thì đám người kia sẽ biết mình ám sát không thành, chưa biết chừng còn quay trở lại. Chúng ta không thể nán lại đây thêm một khắc nào nữa, phải đi ngay bây giờ."

"Đi đâu được?" Thuần Vu Mãnh hỏi.

Phụng Tri Vi vừa nghĩ Cố tiểu ngọc còn chưa đến, chín mươi chín phần là lại lạc đường, vừa nói: "Bên ta cũng bị tập kích, chi e những người sống sót không đủ sức bảo vệ chúng ta. Hay mình quay lại tìm đại đội nghị trường của điện hạ, ba nghìn hộ vệ là đủ yên tâm rồi."

"Không được." Ninh Dịch đột ngột lên tiếng, "Có gian tể."

Phụng Tri Vi giật mình, lập tức hiểu ra, Ninh Dịch rời khỏi đội ngũ của mình là một quyết định đột xuất, sau khi đi ắt hẳn cũng đã phái khoái mã quay về báo tin cho đại đội, đặt ra địa điểm tụ họp. Nếu đội ngũ hai bên không có gian tể, thì sát thủ làm sao dám khẳng định y ở lại trong dịch trạm này?

Bây giờ quay về đại đội khác nào chui đầu vào lưới, quay về đội ngũ của nàng cũng có thể mang tai vạ đến cho bọn họ. Tính ra thì mục tiêu của đối phương chính là Ninh Dịch và nàng, không nên liên lụy đến đám cậu ấm Thanh Minh cao quý kia.

Phụng Tri Vi do dự giây lát rồi nói: "Hay mình đến quan phủ bản địa, đưa án tín ra cho quan viên địa phương phái người hộ tống."

"Cũng không được." Ninh Dịch vẫn gặt phất đi, "Người quên rồi sao? Nơi này là địa phận Lũng Tây, phu nhân của Bồ chính sứ Lũng Tây Thân Húc Như là di biểu tử của Cao Dương hầu Thường Mẫn Ninh, năm ấy Thân Húc Như lên làm Bồ chính sứ hoàn toàn là dựa hơi vợ. Chúng ta đi gặp quan phủ với bộ dạng này, chưa biết chừng trong nhà môn Bồ chính sứ đã đặt sẵn 'Lệnh truy nã cướp' về mặt chúng ta, vừa hay chui đầu vào lưới."

"Hắn dám!" Thuần Vu Mãnh dựng ngược chân mày, Phụng Tri Vi lại không hề lên tiếng, có gì mà không dám? Chừ "lợi" đặt lên hàng đầu, xưa nay lúc nào chẳng có người vì nó mà không ngại đùa giỡn với quốc pháp. Nếu Thân Húc Như móc ngoặc với Thường gia làm chuyện bất chính, thì vì tiền đồ của bản thân, hắn dám cả gan lạng lẹ giết chết mấy người chúng ta cũng không phải chuyện vô lý. Đến khi gặp rắc rối cứ đẩy vãi kẻ ra chết thay, còn mình chuyển sang địa phương khác vẫn làm quan như thường.

Bằng không, dịch trạm này cũng không phải nơi xa xôi hẻo lánh gì cho cam, chúng giết người phóng hỏa tanh bành như thế, có sao chẳng có một ai đến đây tra hỏi?

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Đi từ núi Kị Dương bên này, đến địa phận Kị Dương mà tìm Tri phủ Kị Dương. Bành Tri phủ là môn hạ của Hồ Đại học sĩ, có tiếng là thanh liêm, ắt sẽ không thông đồng với đám Thân Húc Như đâu." Ninh Dịch nhắm mắt lại, nói rành rọt, "Trước khi đến đó, không được bại lộ thân phận."

Phụng Tri Vi thầm nghĩ kẻ này đứng ở địa vị cao, mà ngay đến lai lịch và danh tiếng của một viên Tri phủ ở một tỉnh xa xăm cũng nắm chắc, hẳn là trước kia uống xong rượu hoa bên ngoài lại về phủ tranh thủ thời gian, chong đèn thâu đêm học bù.

Phụng Tri Vi này ba người không ai phản đối, bấy giờ thế lửa ở gian ngoài đã dần dần lui đi, ba người bộ dạng nhếch nhác đỡ nhau ra ngoài. Thuần Vu Mãnh đi qua đám cháy, thấy thi thể đồng đội nằm la liệt, hai hàng lệ chảy dài.

Đứng chỗ cánh cửa sắt, hần chỉ vào một cái xác cháy xém mà kẻ: "Ta bảo lão Quách hộ tống điện hạ vào trong, nhưng hắn không chịu, ra sức đẩy ta vào, còn bản thân thì dẫn một đám huynh đệ giữ vững nơi này, lấy lưng chặn cánh cửa này, mới không bị phát hiện..." Hần lau nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời.

"Người yên tâm, thù này nhất định phải báo." Ninh Dịch không mở mắt ra, cũng không liếc mấy trăm khối thi thể kia lấy một cái, sắc mặt lạnh nhạt không một gợn sóng, ngữ điệu lại rành rọt kiên định.

Phụng Tri Vi lại không đau lòng vì cái chết của đồng đội cũng không thể thốt phải báo thù. Nàng đi lực lợ tìm kiếm trong đám cháy, lôi ra một ít vàng vụn bị nung chảy thành muôn hình vạn trạng, vội vàng thu lại.

Thuần Vu Mãnh dờ khóc dờ cười nhìn nàng, Phụng Tri Vi nói hết sức hùng hồn: "Nhìn ta làm gì? Trên người người có tiền không? Trên người diên hạ

có tiền không? Chúng ta sắp phải mai danh ẩn tính lên đường, không có tiền thì làm sao thuê xe ngựa, làm sao mua lương khô, làm sao trị thương được?"

Thuần Vu Mạnh giật mình, hồi lâu mới lắc đầu nói: "Trông huynh khí chất còn cao quý hơn vương tôn công tử, vậy mà hành sự lại nhỏ nhặt hơn con nhà nghèo."

Ninh Dịch nằm trên lưng hần thoáng ngoái đầu, liếc nhìn Phụng Tri Vi, đột ngột hỏi: "Người bị thương à?"

Phụng Tri Vi nhú mồm, thăm nghĩ người bị lừa thiêu phát ngốc rồi à, ta một thân đầy thương tích, nào vết trầy vết bong vết đập, đến bây giờ người mới thấy sao?

"Đừng lè mề nữa, chúng ta ra ngoài trước đã." Thoát khỏi đám cháy rẽ vào đường nhỏ, Phụng Tri Vi đánh kí hiệu trên cây cối ven đường rồi nói, "Nếu phải lên núi Kị Dương, thì trước hết phải chuẩn bị chút lương khô từ dưới chân núi. Lưng chừng núi trước mặt có một thôn nhỏ, chúng ta đến xin ngủ trọ, nghỉ ngơi một lát. Đôi phương không lường được chúng ta sẽ chạy vào núi, nơi đó hẳn là an toàn."

Người ta có câu ngắm núi chạy chết ngựa(*), sơn thôn kia thoạt nhìn nằm ngay trước mắt, thế mà ba người đi mãi đi mãi, đi đến nửa đêm rạng sáng khi trời tối nhất mới gõ được cửa một nhà thợ săn.

(*) Tức là nhìn lên đỉnh núi thì thấy gần, nhưng chạy được đến đó lại rất xa, nghĩa bóng là mục tiêu nhìn có vẻ đơn giản nhưng đạt được lại là vấn đề lớn.

"Lão trượng, ba huynh đệ cháu ra ngoài du ngoạn, đại ca ngã trật chân, xin lão trượng hãy làm ơn làm phúc cho ba người chúng cháu ngủ nhờ một đêm với."

Người miền núi chất phác, ông lão ra mở cửa lập tức cười ha ha: "Bước ra khỏi cửa ai mà không gặp khó khăn, vào đi, vào đi."

Phòng nhỏ đơn sơ mà ấm cúng, ba người vắt vẻo bên bếp lửa sưởi ấm, đến giờ đều cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm. Ông lão rót nước trà màu vàng sậm, Thuần Vu Mạnh khát khô cả cổ, bụng lên uống cạn một hơi. Phụng Tri Vi lại vội vàng lấy từ trong tay áo ra một hạt đậu bằng vàng, đưa cho ông lão kia, nói: "Đại ca cháu rơi xuống nước, xin nhờ lão trượng tìm một bộ y phục cho huynh ấy thay."

"Nhà ở miền sơn cước không có y phục đẹp, để ta đi tìm một bộ đồ sạch sẽ cho cháu." Ông lão cười ha hả đáp, quay lưng đi tìm y phục. Phụng Tri Vi đưa chén nước cho Ninh Dịch, Ninh Dịch vẫn nhắm nghiền hai mắt, bình thần nói: "Không uống."

"Quý khách cảm thấy màu nước này không sạch chứ gì?" Ông lão kia cầm một bộ đồ vải tiến lại, cười nói, "Trong đó là nước rể hồng đằng chỉ mọc ở núi Kị Dương ta, uống vào bổ máu an thần, là loại nước tốt, mỗi tội trông không được đẹp thôi."

Phụng Tri Vi cười bảo: "Đại ca cháu khó ở trong người, huynh ấy không uống thì cháu uống." Chén trà đã đặt lên miệng, nàng chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Xin hỏi lão trượng, muốn đến bên đò Qua Diệp thì phải đi đường nào?"

"Quý khách muốn đến bến đò Qua Diệp thì sao phải đi qua đây?" Ông lão kia kinh ngạc nói, "Nó nằm ở hướng ngược lại."

Phụng Tri Vi yên tâm, “ừ” một tiếng, đang định uống nước thì chợt cảm thấy buồn nôn, thăm biết mình kẻo lực quá độ, nội thương từ một chương trước đó đã phát tác, không muốn nôn trước mặt Ninh Dịch, liền nói: “Phiền lão trượng thu xếp cho huynh đệ chúng cháu một chỗ ngủ, ở đâu cũng được, có chỗ nằm là tốt rồi.”

“Còn một gian phòng trống, các cháu chan nhau một chút có sao không?”

Phụng Tri Vi gật đầu, ông lão đi thu xếp chỗ ở. Gian phòng nhỏ kia dựa vào sườn núi, sau lưng là vách đá dựng đứng, Phụng Tri Vi phiền muộn trong lòng, tự ra cửa tìm chỗ để nôn, ngồi sau vách đá cả buổi mới đỡ hơn một chút. Do ngồi xồm quá lâu nên lúc đứng lên nàng thấy chân hơi nhũn mắt hơi hoa, bèn lùi lại một bước, vịn tay lên một tảng đá.

Nàng lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị quay về, ngoái đầu nhìn lại tảng đá kia, hình như là một tấm bia. Bia này dựng lên ở cửa thôn, xem ra là viết tên thôn.

Trên bia mọc đầy dây leo, che khuất cả chữ viết. Nàng nhìn nét bút lơ mơ lộ ra, đáy lòng rung động.

Đưa tay vén dây leo ra, trên bia là bốn chữ “Thôn Hoa Nghiêm Đổ.”

Bên dưới còn giải thích vắn tắt, ý là thôn này có ba họ Hoa, Nghiêm, Đổ, nên mới có tên này.

Phụng Tri Vi liếc vội một lượt, tìm đập thành thành.

Hoa Nghiêm Đổ...

Hoa, Nghiêm, Đổ...

Bến đò Qua Diệp!

Cái câu “họp nhau ở bến đò Qua Diệp” mà nàng nghe từ bên kia tưởng ở dịch trạm, thì ra hẳn định nói là Hoa Nghiêm Đổ!(*)

(*) Trong tiếng Trung “Hoa Nghiêm Đổ” phát âm gần giống “bến đò Qua Diệp”, khiến Phụng Tri Vi nhầm lẫn.

Cách một bức tường, đối phương lại dùng giọng địa phương, làm mình nghe nhầm!

Nàng chết sững trong gió đêm, chợt nhớ lại sắc mặt tự nhiên như thường của ông lão kia khi mình lấy ra hạt đậu vàng.

Một người dân miền sơn cước, bạc cũng rất hiếm khi được thấy, tại sao lại tỏ thái độ tự nhiên như thế với vàng, giống như đã gặp vô số lần?

Một người dân miền sơn cước, đưa một bộ áo vải một chén nước trà, cũng lấy của người ta một hạt đậu vàng?

Phượng Tri Vi nhảy dựng lên, vội vã chạy về trong cơn gió lạnh, đến cách cửa mấy trượng thì dừng lại bình ổn hơi thở sửa sang quần áo, rồi mới gõ cửa.

Ông lão vẫn cười ha hả đón tiếp, ân cần hỏi nàng cảm thấy thế nào. Phượng Tri Vi nhìn bộ mặt tươi cười kia, chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Nàng mỉm cười hàn huyên với ông lão kia rồi vội vã trở về phòng sau, khi đẩy cửa ngón tay còn run rẩy, sợ rằng đằng sau cánh cửa chính là hai khối thi thể đầm đìa máu tươi.

Cửa mở, Ninh Dịch và Thuần Vu Mãnh đều ngủ say đến độ ngáy vang vọng nước miếng chảy dài, còn Ninh Dịch vẫn chưa nằm xuống. Y chỉ ngồi, lúc cửa mở vai y thoáng căng ra rồi lập tức buông lỏng.

Phượng Tri Vi thở phào nhẹ nhõm, biết đối phương có lẽ còn đang truy lùng dưới chân núi, chưa kịp đến đây hội họp, liền bước vội đến bên giường Thuần Vu Mãnh lay hấn dậy: “Dậy mau, dậy mau!”

Thuần Vu Mãnh vẫn ngủ say như chết.

Một kẻ võ công đầy mình, mà ở vào hoàn cảnh này lại ngủ say đến thế, không cần nói cũng biết là có vấn đề. Phượng Tri Vi nghĩ đến chén trà kia, âm thầm hối hận mình vẫn chưa đủ lòng cảnh giác.

Ninh Dịch bên kia thân nhiên nói: “Mặc kệ hấn, chúng ta đi thôi.”

Phượng Tri Vi đột ngột quay đầu.

“Ông lão kia vừa mở miệng là ta đã biết có vấn đề rồi.” Ninh Dịch lời ít ý nhiều, “Những gia đình thợ săn ở Kì Dương phần lớn là di dân trốn chiến loạn Bắc Cương năm đó, giọng nói thiên về phương Bắc. Kẻ này nói giọng địa phương thành ra dễ lộ tung tích, hơn nữa thái độ quá thành thực.”

Người này đến cả việc ấy cũng biết, kiến Phượng Tri Vi hơi kinh hãi, vội vàng nâng Ninh Dịch dậy, lại đi lay Thuần Vu Mãnh, Thuần Vu Mãnh hình như cũng biết có gì đó không ổn vùng vẫy một hồi mới mở được mắt ra, buông một câu: “Đi...” rồi lại ngủ tiếp.

Phượng Tri Vi nhìn hấn, chợt hỏi: “Nếu ngay từ đầu ngài đã biết là có vấn đề, thì tại sao không ngăn hấn uống trà?”

“Thế nào cũng phải có người uống, bằng không sẽ khiến đối phương nảy sinh nghi ngờ, lại càng thêm phiền toái.” Ninh Dịch vẫn giữ nguyên vẻ mặt ấy, bình thản, không liếc nàng lấy một cái, “Nàng uống? Hay là ta uống? Ta thấy chi bằng để Thuần Vu uống.”

Phượng Tri Vi nhìn hấn, người này cười khê như hoa, người này tâm địa như băng.

“Hai người đi...” Thuần Vu Mãnh mở mắt ướt dầu, vùng vẫy tỉnh lại, chặt vật chống đao bỏ xuống giường, đao đầu tiên chém ngay lên cánh tay mình, máu tươi chảy đầm đìa khiến thần trí bùng tỉnh, hạ giọng nói, “Đi đi... tôi chống đỡ cho...”

Ninh Dịch quay đầu, nhìn hấn rất kỹ càng, sau đó nói: “Được.”

Y ngồi ngay ngắn, bình tĩnh căn dặn Phượng Tri Vi, “Chạy đi từ vách núi phía sau. Vách núi này không cao, chúng ta có thể leo xuống, đi cửa trước sẽ bị kẻ khác chặn đường.”

Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, lấy hai con bút hầu nhét vào ngực áo Thuần Vu Mãnh, vỗ vỗ tay hấn, rồi nâng Ninh Dịch dậy, bỏ ra ngoài từ đằng sau, đầu không ngoảnh lại.

Vách núi ẩm ướt nhẵn thín, gió núi ào ào, rêu xanh trên vách đá trơn trượt không gì bằng. Phượng Tri Vi và Ninh Dịch chẳng ai dám buông tay, ngón tay bám chặt vào vách đá dưới từng đoạn. Nàng cảm thấy tay y lạnh lẽo thấy xuống, y cảm thấy tay nàng nóng bỏng thấu tim.

Bên dưới chính là nửa đoạn vách đá dựng, nhô ra lồm chồm trong bóng đêm.

Phượng Tri Vi cúi người nhìn vách đá kia, thầm nghĩ nếu là ngày thường thì không thành vấn đề, nhưng lúc này mình mang thương tích trong người, thật sự hơi khó khăn.

Chợt nghe xa xa có tiếng thét giận dữ, là tiếng thét của Thuần Vu Mãnh, bị phản vang lên từ khung cửa sổ phía sau căn nhà nhỏ.

Tiếng thét kia như một thanh kiếm sắc xuyên thấu màn đêm, rung động khiến đá vụn quanh lân rào rào xuống vách núi.

Gió núi càng thêm dữ dội, không ngừng càn quét, tay áo bị gió cuốn đập vào mặt, nặng nề mà đau đớn. Trong phóng có người dùng tính mạng mình hò la

chém giết, ngoài phòng có hai người nấp trên núi đá trơn trượt, không hề nhúc nhích, kiên quyết giữ yên lặng.

Gió lạnh thấu xương, mái tóc rối của hai người tung bay trong cơn gió lạnh, từng sợi từng sợi cất lên gương mặt. Âm thanh kia vang lên như xé tim gan người ta, mà một tích tắc sau đã im bật.

Khoảng lặng đến đột ngột, cũng như khi nó bùng nổ bất ngờ.

Bốn bề trở lại với tĩnh mịch, sự tịch mịch càng thêm nặng nề bức bối.

Ngoại trừ tiếng gió núi, dường như tiếng hít thở cũng ngưng đọng lại. Ninh Dịch cup mắt, không tỏ thái độ gì, Phụng Tri Vi ngoảnh đầu đi, ánh mắt ngời sáng.

Một lúc sau, Ninh Dịch đẩy đẩy Phụng Tri Vi, ra hiệu cho nàng xuống trước.

Phụng Tri Vi nhắm chuẩn vào một khối đá nhô ra khỏi vách núi, cẩn thận di chuyển xuống, sau đó đỡ Ninh Dịch. Y chậm rãi leo xuống, khi sắp sửa đặt chân lên tảng đá, thân hình y đột ngột nghiêng ngã.

Trong lúc cấp bách, Phụng Tri Vi chống đầu gối thật mạnh vào vách đá, cuối cùng cũng giữ chặt được bàn chân Ninh Dịch. Do dùng sức quá mạnh, đầu gối lập tức đã thành một mảng máu thịt lẫn lộn.

Ninh Dịch run rẩy, muốn rút chân về theo bản năng.

Phụng Tri Vi đưa tay lên túm lấy vạt áo y.

“Ninh Dịch, đôi mắt ngài...” Nàng ngẩng đầu lên, hỏi rành rọt:

“Phải chăng đã mù?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Kiêu Diễm

Type: shiriboss

Ninh Dịch run rẩy toàn thân.

Phụng Tri Vi chống một đầu gối vào vách đá, ngửa đầu lên nhìn y, nhớ tới ánh mắt rệu rã đầu tiên của y trong hầm, nhớ động tác đầu tiên của y khi gặp lại mình là ngửi mùi máu lửa, nhớ y không biết mình bị thương, nhớ y từng đối mặt với nhân cô, mà cái thứ kia, nàng mới sợ ý liếc sơ qua nước mắt đã chảy ròng ròng.

Cũng tại nàng sơ suất, nên Thuần Vu Mạnh đã bị Ninh Dịch kéo ra để tránh nhìn thẳng vào thứ kia, thì Ninh Dịch đối mặt trực diện với nhân cô làm sao có thể may mắn tránh thoát?

Ninh Dịch trên đỉnh đầu nàng cũng đã bình tĩnh lại, thân nhiên nói: “Không sao đâu, thứ này ta cũng biết chút lai lịch, có cách để giải, nhưng tạm thời chưa giải được.”

Phụng Tri Vi “ừm” một tiếng, ngửa đầu cười nói: “Vậy bây giờ hãy để tôi làm đôi mắt cho ngài.”

Giọng nàng nhẹ nhàng, mang theo nét thư thái ngày thường không có được, một câu nhẹ nhàng mà như cơn gió núi mãnh liệt va vào Ninh Dịch khiến lòng y chấn động không thôi. Y cúi mặt xuống hơi chênh chếch, dùng tâm mắt chỉ còn một màu xám trắng để “nhìn” Phụng Tri Vi. Tuy không thấy gương mặt kia nữa, mà có thấy cũng không phải mặt thật, nhưng y vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nàng lúc này. Đôi mày khẽ nhướn, đôi mắt mơ màng như nước hồ thu phản chiếu ánh trăng, lấp la lấp lánh.

Nữ tử này, càng vào lúc nguy nan càng nhìn rõ nhan sắc, có thể thấy nàng nhường bước chịu thua, nhưng không thể thấy nàng khóc lóc mệt mỏi.

Trên đỉnh đầu vẫn im lặng, Phụng Tri Vi thoáng kinh ngạc, ngẩng đầu lên thì Ninh Dịch đã quay đi, đáp: “Được.”

Đáp rất đơn giản, có điều Phụng Tri Vi lại cảm thấy chữ này dường như chứa đựng ẩn ý đặc biệt nào đó. Song đứng ở góc độ của nàng, lại không nhìn thấy sắc mặt của Ninh Dịch.

“Cẩn thận một chút.” Phụng Tri Vi do dự giây lát, rồi vẫn đưa tay ra giữ chặt khoeo chân Ninh Dịch. Nàng đứng bên dưới y, chỉ có tư thế này mới có thể đảm bảo Ninh Dịch bị mù sẽ không trượt chân. Nhưng tư thế này trông gần giống nửa ôm, mặt áp vào chân y - Phụng Tri Vi nghiêng mặt đi, tự nhủ

với lòng tùy cơ ứng biến tùy cơ ứng biến, cơ mà vàng tai vẫn ứng hồng không thể không chế được.

Khi nàng ôm chân Ninh Dịch, Ninh Dịch lại chấn động. Cách một lớp áo thu hơi dày, trong nháy mắt dường như y có thể cảm nhận được gương mặt nàng cười khê mà áp sát. Gương mặt nhỏ nhắn, vành tai có lẽ đã ứng hồng, da thịt tinh xảo như ngọc san hô, mịn màng như sứ mỏng gần trong gang tấc, gần đến nỗi y dường như cảm nhận được hơi thở ấm áp của nàng lướt qua khoeo chân ... Chân y bỗng dưng mềm nhũn, hơi thở trở nên dồn dập.

Chân mềm nhũn, ngón tay run rẩy mò mẫm trên mặt vách đá lạnh lẽo thấu xương. Trong thoáng chốc y đã tỉnh táo lại, ngửa đầu “nhìn” sắc trời, nhìn không thấy, cũng có thể cảm nhận được màn đêm trước buổi bình minh đã bị ánh mặt trời xanh sẫm phá tan.

Y hít một hơi lấy lại bình tĩnh, cẩn thận di chuyển xuống dưới. Nếu bây giờ y trượt chân thêm lần nữa, thì sẽ liên lụy đến hai mạng người.

Phượng Tri Vi một mặt cố gắng tìm chỗ đặt chân, một mặt cẩn thận ôm chân y, hướng dẫn y chỗ đặt chân chính xác. Sắc trời tối đen, nàng vừa phải lo bên dưới vừa muốn che chở bên trên, mới leo được vài bước đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không nhận nổi một hơi thở gấp. Đầu vừa choáng váng, mặt đã đập vào khoeo chân Ninh Dịch, khiến đầu gối y cũng đập vào vách đá.

Chỗ đầu gối y đập vào lại là một mỏm đá nhọn, máu tươi tứa ra, đau đớn một chập. Nhưng Ninh Dịch mặc kệ, vội vàng cúi mặt xuống, luôn miệng hỏi: “Tri Vi, nàng làm sao thế?”

Người bên dưới áp mặt vào khoeo chân y, không đáp lại. Ninh Dịch chết sững, trái tim vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh dù đã mất đi thị lực, bỗng vì sự im lặng của nàng mà nổi trống thình thình. Y mò mẫm sờ thử Phượng Tri Vi, nhưng chỉ chạm vào đỉnh đầu nàng. Mái tóc nàng rối tung, có sợi dài sợi ngắn không đều, khác xa vẻ đẹp mượt mà như gấm ngày thường, hẳn là một hồi xông pha giữa biển lửa đã thiêu cháy mái tóc đẹp đẽ kia nhiều rồi.

Bàn tay Ninh Dịch dừng lại một lúc trên mái tóc rối rung, ngón tay hơi cuộn lại, lòng càng thêm bối rối. Y khê cắn răng, đang định buông tay ra khom lưng xuống thì Phượng Tri Vi đột ngột mở lời, tiếng nàng quanh quẩn nơi khoeo chân y, mà ngữ điệu lại vẫn ẩn chứa ý cười, “Ừm ... Mỗi lần nghe ngài gọi tên tôi, tôi đều cảm thấy là lạ không quen ...”

Ninh Dịch thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Vừa rồi nàng làm sao thế?”

“Không có gì đâu.” Phượng Tri Vi ngoảnh mặt đi, giọng nói đã trở lại bình thường, “Tôi hơi mệt chút thôi.”

Ninh Dịch lại cảm thấy chỗ khoeo chân có gì đó không ổn, hình như hơi ươn ướt. Y thử đưa tay ra sờ, lại bị Phượng Tri Vi nhẹ nhàng kéo ra, rồi y nghe giọng nói oán trách của nàng: “Ngài bám vào vách đá cho chắc, sờ lung tung cái gì.”

Nếu là ngày thường, y sẽ găm kĩ những lời ấy, gấp díp là đem ra chế giễu, song lúc này lại hoàn toàn không có tâm tư đó. Ninh Dịch lẳng lặng thu tay về, tăng tốc độ leo xuống.

Khi đã leo được quá nửa, trên vách đá truyền đến tiếng người. Có kẻ thò đầu nhìn xuống bên dưới, hai người nép sát vào vách đá không dám cựa quậy, rồi lại nghe có người quát: “Đi tìm mau! Hai người! Xuống đó xem xem!”

Phượng Tri Vi căng thẳng trong lòng, vội vã leo xuống. Có điều đâm sát thủ xuất thân Man Nam này vốn đã quen leo vách núi, trên người lại lạnh lặn, chỉ thấy hai cái bóng đen vù vù leo xuống, chẳng mấy chốc đã tới gần.

Phượng Tri Vi rút ra thanh kiếm quấn quanh eo, suy nghĩ xem phải làm sao để đâm chết hai kẻ này trong nháy mắt, để tránh người bên trên phát hiện ra. Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy thật sự rất khó. Chỉ cần để một kẻ chạy thoát, thì hai người phe mình bám trên vách đá chỉ còn một con đường chết.

Trên đỉnh đầu, Ninh Dịch dừng tay, ngẩng đầu lên, đôi mắt đã mất đi tiêu cự ra sức “nhìn chăm chăm” vào sát thủ.

Y đột ngột nói: “Trong thất lung của ta có con dấu của khâm sai và ấn giám của Sở vương, trước khi nàng đến Kị Dương nhớ phải tìm ra.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, nghĩ bụng chẳng phải người sẽ đi cùng ta sao, còn chưa kịp hỏi lại thì một tên sát thủ đã leo xuống đến nơi.

Phượng Tri Vi đang định xuất kiếm.

Ninh Dịch bất ngờ gõ gõ lên vách đá.

Đối phương vốn vẫn chưa phát hiện ra Ninh Dịch, nghe tiếng gõ này liền nghiêng đầu, liếc mắt thấy Ninh Dịch bèn đưa tay ra tóm, mừng rỡ hò reo: “Ồ đây này ...”

Ninh Dịch chợt ôm cổ hắn!

Y vừa nghe thấy chữ đầu tiên đã phân biệt phương hướng một cách chuẩn xác, ôm cổ tên sát thủ đang mừng rỡ, hai chân đập vào vách đá, lướt qua đỉnh đầu Phượng Tri Vi. Hai người lẩn lộn, rồi thẳng xuống vực!

Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, một cái bóng đen cực lớn bay vù qua đỉnh đầu mình, rồi nghe tiếng “bịch” đùng đục.

Nàng nghe âm thanh trầm đục này mà lạnh buốt cổ lòng, ngẩng đầu nhìn sang tên sát thủ thứ hai bên cạnh, kẻ kia đang leo ngon lành theo sau tên đi trước, chợt thấy đồng bọn bên dưới mất tăm mất tích, còn đang chết sững chưa kịp phản ứng lại, thì Phượng Tri Vi đã ngoảnh đầu, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Xoẹt!”

Kiểm của nàng xuyên qua bên dưới khuỷu tay, trong khoảng khắc đã đâm vào mi tâm của đối phương.

Lại thêm một tiếng rơi trầm đục, Phượng Tri Vi cắn môi, dùng tốc độ nhanh nhất để leo xuống. Dưới chân vách đá đen kịt, những mòm đá nhô ra che bớt ánh sáng lọt xuống bên dưới. Giữa khoảng không mờ mịt, nàng sờ soạng khắp xung quanh, khe khẽ gọi: “Ninh Dịch...”

Trên vách đá có người nói vọng xuống: “Có phát hiện ra ai không?”

Phượng Tri Vi nhớ lại giọng nói của tên sát thủ lên tiếng lúc trước, phỏng theo mà đáp: “Đang tìm, dưới này rộng lắm...”

Tiếng chửi bới của người trên vách đá được gió núi thổi tới, mơ hồ không rõ. Phượng Tri Vi chẳng đoái hoài tới hân, lòng nóng như lửa đốt, mồ mẫm khắp xung quanh. Nàng đụng vào một khối thi thể có lỗ thủng ở mi tâm, ném đi lại lần mò một thân thể cách đó không xa, trong phút ngắn ngủi lại nhớ đến đám cháy, nàng không ngừng kéo ra những thi thể cháy xém khét lẹt, tâm trạng không ngừng biến đổi giữa sợ hãi và vui mừng, kéo một khối thấy không phải, kéo thêm khối nữa cũng không phải...

Cảm giác này thật sự rất tệ, nàng chỉ mong sao nó không đến lần thứ ba trong đời.

Người dưới tay nàng vẫn nằm im không hề nhúc nhích, thân thể lạnh ngắt, hình như còn đè lên một thân thể khác. Phượng Tri Vi nhớ lại tư thế khi Ninh Dịch rơi xuống, trong lòng lạnh buốt, thâm nghĩ lẽ nào y bị đè nén đến độ máu thịt lẫn lộn?

Vừa nghĩ đến cảnh này, chợt nhận ra mặt mình lạnh lạnh. Đưa tay lên sờ, ngón tay thấm nước ươn ướt. Nàng ngo ngáy nhìn ngón tay mình, luồng sáng nhàn nhạt chiếu xuống từ trên vách đá in trong vệt nước lấp lánh trên ngón tay nàng, như một tấm gương nhỏ, phản chiếu muôn vàn tâm trạng trong phút giây này.

Đã bao lâu nàng chưa rơi lệ?

Lần rơi lệ gần nhất là vào lúc nào?

Là bảy năm về trước, khi tiểu thư Thu gia đánh mất trâm vàng, đổ cho nàng ăn cắp, bỏ đói mẹ con nàng năm ngày trời?

Là mười năm về trước, khi mẹ quý trước cửa Thu phủ ba ngày trời, suýt nữa đã bệnh nặng mà qua đời?

Là mười một năm về trước, khi mẹ thiếu cháy căn nhà rồi đưa hai tỷ đệ nàng rời khỏi ngọn núi họ đã ẩn cư?

Là mười hai năm về trước, khi nàng vô tình bắt gặp mẹ đốt vàng mã cho một người chưa biết tên, rồi bị trách móc nặng nề?

Nàng đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ biết giọt lệ rơi lúc này vô cùng xa lạ, mà vô cùng chân thật.

Nước mắt dần khô trên đầu ngón tay, nàng ngo ngáy hồi lâu, dồn chút sức lực cuối cùng, muốn đẩy thi thể này ra, để lộ Ninh Dịch bên dưới. Khi còn chưa xác định được Ninh Dịch có thật sự bỏ mạng hay không, nàng không muốn lãnh phí thời gian cho việc khóc lóc.

Nếu xác định y đã bỏ mạng, nàng cũng sẽ không phí thời gian khóc lóc. Y, Thuần Vu, lại thêm mấy trăm vệ sĩ đã chết, tính mạng của những người này - việc nàng phải làm, thật sự còn nhiều lắm.

Tay vừa mới vươn ra, chợt có tiếng người khàn khàn ử oải nói: “Rất cuộc nàng muốn đợi đến bao giờ mới chịu sờ ta?”

Bàn tay Phượng Tri Vi đông cứng giữa không trung, đến khi lấy lại phản ứng, lập tức siết lại thành nắm đấm, đấm vào ngực người bên dưới một cú không nặng cũng không nhẹ.

Cát tiếng “ây da”, trong giọng nói Ninh Dịch pha thêm chút ý cười, “Đúng là một bà thím độc ác.”

Lại hỏi: “Vừa rồi nàng đứng ngây ra đó cả buổi làm gì thế?”

Phượng Tri Vi mím môi không nói, chạm vào thân thể nằm bên dưới y, thấy nó đã lạnh ngắt, chắc là trong khi rơi xuống Ninh Dịch đã giết chết đối phương, dùng đối phương làm tấm đệm thịt. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm, liền hỏi: “Ngài không bị thương chứ?”

“Không sao.” Ninh Dịch đáp, “Hình như chỉ bị trật chân thôi.”

“Không ngã hông đầu óc chứ?”

Ninh Dịch kinh ngạc, nghĩ bụng nàng mới giống như vừa ngã hông đầu. Đang định xia lại nàng, chợt nhớ đến giọng nàng run rẩy gọi mình ban nãy, cõi lòng mềm nhũn, thành thành thật thật đáp: “Ồ.”

“Vây là tốt.” Phượng Tri Vi cười cười, bỗng dưng ngã gục trong lòng y, “Cuối cùng tôi cũng có thể ngã đi...”

Khi Phượng Tri Vi tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, cứ như đã trải qua một quãng lặn lội rất xa, hay vừa mới đánh nhau một trận tung

bùng với hàng vạn người trong mơ vậy.

Nàng có chút ngán ngạo, thần thờ nằm ngủ ở đó, lại cảm thấy trên người ấm áp. Cúi đầu nhìn xuống, ngoại bào của Ninh Dịch đang đắp trên người nàng.

Vàng dương đã mọc lên, nhưng chiếu xuống đây vực chỉ là những tia sáng lơ lờ. Ninh Dịch ngồi đối diện với nàng, chỉ mặc trung y, đang nhắm mắt điều hòa hơi thở. Giữa sương khói màu ngà, trông mắt mày y đẹp đẽ khác thường.

Phượng Tri Vi đưa mắt nhìn xung quanh, cảm thấy chỗ này không giống nơi mình ở lại tối hôm qua. Bên dưới là thảm cỏ mềm mại, cách đó không xa là nước chảy róc rách. Ninh Dịch bị trặc chân, chẳng biết đã làm thế nào để đưa một thiếu nữ phồng phao như nàng đến đây.

Lẽ nào là túm chân nàng kéo đến đây? Phượng Tri Vi vội vã kiểm tra khắp thân thể mình, sợ nó hẳn thêm vô số vết xây xước.

Những cử động nho nhỏ của nàng phát ra rất nhiều âm thanh, khiến Ninh Dịch ngồi đối diện bị đánh thức. Y mở to mắt, nghe những động tác nhỏ đầy căng thẳng của cô gái đối diện, không nén nổi một nụ cười, thầm nghĩ nữ nhi đúng là nữ nhi, muôn thú vẫn mâu thuẫn như thế. Ý chí có thể mạnh mẽ, gặp biến không sờn, nhưng lúc nào cũng không quên lo lắng một vài việc nhỏ nhoi vặt vãnh.

Y khẽ mỉm cười, nhìn đắm đuối vào sóng mắt nàng, mang theo thoáng dịu dàng mà bản thân y cũng không thể nhận ra.

Y nhớ trước đó nàng đã bình tĩnh hỏi xong hai câu, xác định y không sao cả mới chịu ngất xỉu trong lòng y, khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng cũng gọi lên cảm giác nhói đau trong lòng - một cô gái kiên định đến thế!

Nhớ lại dáng vẻ mềm mại nhẹ nhàng của nàng khi ngất đi trong lòng mình, gỡ xuống về lạnh lùng ngày thường, ngoài mặt ôn nhu mà trong lòng tránh xa người ta nghìn dặm, nhẹ nhàng yếu ớt như một cánh hoa đào, mang nét thú vị đặc biệt mà khí tung hoành trên triều đình nàng không có, khiến y nhất thời không nhịn nổi...

Gương mặt Ninh Dịch, có một tích tắc thoáng ửng hồng.

Vừa vặn bị Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên trông thấy, liền hỏi: “Ngài tỉnh rồi sao? Ấy, sắc mặt ngài trông hơi lạ.”

Ninh Dịch sờ sờ lên mặt mình, vừa sờ một cái đã khôi phục lại như thường, cười nói: “Thật sao?”

Phượng Tri Vi nhìn gương mặt Sở vương điện hạ với vẻ thần phục, thầm nghĩ hạng người này khỏi cần mặt nạ làm gì, muốn đỏ mặt là đỏ mặt, muốn bình thường lại bình thường.

“Chúng ta đang ở chỗ nào đây?” Nàng nói, “Trong truyện thường kể, nhân vật chính rơi xuống vách núi đều tỉnh lại trong sơn động, sau đó chầm lên một đồng lửa cháy rừng rực.”

“Không phải dưới vách núi nào cũng đều có động, không phải ai cũng vừa khéo mang theo ống đánh lửa như thế.” Ninh Dịch không khỏi bật cười, “Và lại نه đúng lúc người ta đang tìm kiếm nàng mà đi đốt lửa, nàng có ngốc không đó?”

Phượng Tri Vi cười còi, ngồi dậy hỏi: “Chân bị thương có nặng lắm không?”

“Không sao.”

Nhưng nàng đã bước qua giúp y cởi giày, nói: “Hay để tôi xử lý một chút, bằng không chẳng đi đứng được còn tệ hơn.”

Nàng cẩn thận day day nắn cá chân sưng vù của Ninh Dịch, dùng lực vừa vặn. Ninh Dịch tựa vào núi đá, mắt khép hờ ra chiều khoan khoái lắm, đột ngột hỏi: “Hình như nàng đã học môn này rồi phải không? Thủ pháp còn thành thạo hơn mấy người trong phủ ta.”

Phượng Tri Vi cười cười, đáp: “Năm xưa mẹ tôi chinh chiến sa trường, thân thể đầy vết thương, vào những ngày mưa dầm sẽ phát tác, cho nên từ nhỏ tôi đã học môn này.”

Ninh Dịch lặng thinh không nói, hồi lâu mới bảo: “Phượng phu nhân thật vất vả.”

Hình như y không muốn nói nhiều về chủ đề này, lười nhác nửa nằm nửa ngồi, cảm thấy ngón tay kia nhẹ nhàng linh hoạt ấm áp, cõi lòng khoan khoái như ngâm mình trong làn nước ấm. Còn đang ngây ngất, chợt nghe cô gái kia bảo: “Được rồi.” Không nhịn nổi mà mở mắt, ngạc nhiên hỏi: “Sao nhanh thế?”

Phượng Tri Vi thần nhiên tươi cười, “Rất xin lỗi nhưng kẻ hèn này không được dịu dàng tí mĩ săn sóc như mấy vị trong phủ điện hạ đã biết xoa bóp còn có thời gian có kiên trì muốn ấn bao lâu thì ấn bấy lâu muốn ấn thế nào thì ấn thế ấy.”

Ninh Dịch nghiêng đầu “nhìn” nàng, trong nháy mắt ánh mắt rệu rã kia dường như bùng sáng, nét mặt có phần quái gở, hình như đang cố nín cười, hỏi: “Nàng đang ghen?”

Phượng Tri Vi “à” lên một tiếng, xoa xoa mặt, nảy ra một suy nghĩ long trời lở đất – ta đang ghen ta đang ghen ta đang ghen? Làm sao thế chứ làm sao có thể chứ làm sao có thể chứ...

“Người xuất thân phú quý vĩnh viễn không hiểu nổi tâm lý thù hận của những kẻ vùng vẫy trong nghèo hèn nhìn lên quý tộc trời sinh.” Một lúc sau nàng

buồn rầu đáp, cảm thấy đạo lý này không thể chính xác hơn.

Ninh Dịch vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, hồi lâu mới cất giọng chậm rãi, vui vẻ nói: “Vừa rồi ta chưa nói hết, là mấy ... bà tím trong phủ ta.”

Sau giây phút trầm lặng, Phụng Tri Vi đáp với vẻ mặt tươi cười như hoa: “Ây da, điện hạ, trời sáng bảnh mắt rồi, chúng ta nên nghĩ cách rời khỏi đây thôi.”

...

Sau đoạn đối thoại quái gở này, trông Ninh Dịch rất tươi tỉnh, khoe môi lộ ra một nụ cười quỷ quyệt. Phụng Tri Vi nhìn bộ mặt này của y chợt cảm thấy buồn phiền, vội vàng đánh trống lảng: “Đám người bên trên đã đi chưa nhỉ?” Rồi trả ngoại bảo cho y, để ý đến vết đứt trên thắt lưng bộ y phục đó, có lẽ là do gắng gượng cởi ra.

“Nếu phát hiện chúng ta còn sống, làm sao chúng bỏ cuộc dễ thế.” Ninh Dịch vừa mặc áo vừa thân nhiên nói, “Muốn đi khỏi núi Kị Dương này là chuyện không dễ dàng đâu.”

Phụng Tri Vi ôm gối ngồi đối diện y, nhìn y mặc áo, “Ừa” một tiếng.

Nửa khắc sau...

Phụng Tri Vi ngồi ôm gối, nhìn y mặc áo.

Một khắc sau...

Phụng Tri Vi ngồi ôm gối, không thể nhịn thêm nữa, bèn chớp chớp mắt hỏi: “Điện hạ, lẽ nào ngài không tháo mặc áo cho lắm?”

Ninh Dịch dùng ngón tay đã vật lộn với vạt áo cả buổi, ngẫm nghĩ không hề xấu hổ rồi gật đầu, sau đó phê bình nàng, “Nàng đã phát hiện ra từ lâu mà không chịu gỡ thôi.”

Phụng Tri Vi bĩu môi, thầm nghĩ hỏi kẻ nào mặt dày tâm đen đến cùng cực, ấy chính là Sở vương điện hạ.

Nàng chậm rãi lê bước sang hầu điện hạ mặc áo, Ninh Dịch thỉnh thoảng lại bắt bẻ nàng: “Tay nàng cũng chẳng linh hoạt cho lắm!”

“... Cái thắt lưng này đeo không đúng thì phải?”

“Nàng đang cài khuy áo hay là siết chết ta?”

Phụng Tri Vi mỉm cười tiếp tục, thi thoảng lại siết thắt lưng thêm chặt, “... Dù sao tôi cũng không mất đến một khắc còn chưa mặc xong y phục.”

“... Có gì không ổn cơ chứ? Nàng có thể tự thắt cho mình không?”

“... Thật muốn siết chết ngài, buộc thế này làm sao đủ chặt?”

Sắc mặt hai người đều tái trắng, khi cài nút chốc chốc Phụng Tri Vi còn ho lên vài tiếng, nhưng không ai nói gì, vẫn mỉm cười như cũ.

Nguy cơ chưa tan, hiểm cảnh đã bày ra trước mắt. Một người mù, một người nội thương, trên đỉnh đầu còn có cường địch rình mò, con đường phía trước âm mưu – chính vì như thế, mà càng thêm bình tĩnh hơn hẳn ngày thường.

Hai người đều là kẻ ngồi trên cao, đều biết căng thẳng chỉ khiến bản thân mình rối loạn. Sau một đêm bôn ba, nhiều lần bị thương, tinh thần lại càng cần phải buông lỏng.

Nói thì dễ mà làm thì khó, song họ là cùng một hạng người, đều biết đối phương có thể làm được.

Mặc xong y phục, Phụng Tri Vi xé một vạt ống tay áo, băng bó đơn giản đầu gối bị thương của Ninh Dịch, lại tự xử lý một lượt các vết thương của mình, sau đó nâng Ninh Dịch đứng lên.

Hai người nhìn nhau, nụ cười tắt lịm trong nháy mắt. Ninh Dịch thân nhiên nói: “Đi thôi.”

Phụng Tri Vi mỉm môi, chậm rãi cuốn thanh kiếm vào vị trí chỉ cần vươn tay là có thể rút được.

“Nước ở đây có sự lưu thông, đi xuống theo dòng chảy ắt sẽ thấy đường.” Ninh Dịch nói, “Ta đoán chừng chẳng bao lâu nữa, những kẻ bên trên phát hiện ra hai người kia đi mãi không về, sẽ phái người leo xuống xem sao.”

“Đi thôi.” Phụng Tri Vi nắm ống tay áo y đi trước dẫn đường, cảm thấy vết thương của mình hình như đã khá hơn một chút. Có lẽ lúc trước khi nàng ngã xuống, Ninh Dịch đã cho nàng uống thuốc hoặc là truyền chân khí cho nàng.

Nàng không biết tình hình hiện tại của Ninh Dịch, cũng không biết sau khi trúng nhãn cổ sẽ có triệu chứng gì. Nhưng khí sắc của Ninh Dịch không tốt chút nào, lẽ ra dù có say rượu mất sức thì qua vài ngày cũng khỏe lại, sự suy yếu hiện giờ của y hẳn là do nhãn cổ kia gây ra.

“Nàng có thể nắm tay tay không?” Đi được một đoạn, Ninh Dịch lên tiếng sau lưng nàng, “Ông tay áo rất dễ rách.”

Phượng Tri Vi còn đang do dự, Ninh Dịch đã nắm lấy tay nàng, hai bàn tay một nóng một lạnh của họ chạm vào nhau, khiến hai người đều run rẩy. Ninh Dịch cười nói: “Chúng ta hãy nhìn xuống tay xem, cũng rất xứng đôi đó.”

Phượng Tri Vi không đoái hoài đến ý, lại nghe y nói tiếp: “Đợi đến ngày nắm tay nhau trong hoàng lăng, nàng không còn nóng ta cũng không còn lạnh, càng tốt.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, nghĩ ngợi một lúc mới hiểu ra điện hạ lại vòng vo tam quốc để bàn đến chuyện hôn nhân, ngay đến chuyện chết rồi sẽ chôn ở đâu cũng tự mình thu xếp ổn thỏa, một câu “Ai chôn cùng ngài trong hoàng lăng chứ?” sắp ra khỏi miệng lại thu về, nghĩ đến câu “hoàng lăng” kia, không hiểu vì sao cõi lòng chợt dâng lên cảm giác thê lương. Tựa như nhìn thấy gian mộ thất cao xa vời vợi, ánh đèn xanh cháy mãi, long quan đồ sộ, thêm ngọc trắng tinh. Ngủ trong lớp lớp quan tài nam ngọc dát vàng ấy, là một dung nhan thế nào?

Mà đợi đến khi mình già đi, sẽ chôn trong ngôi mộ nào? Bao biến cố xảy ra trong suốt cuộc đời, cuối cùng sẽ viết trong trang sử của ai đây?

Nhớ đến giao hẹn rời khỏi Đế Kinh với mẹ, nàng không nhịn nổi mà buột miệng nói: “Nếu tôi rời khỏi Đế Kinh, vĩnh viễn biến mất, ngài sẽ nghĩ sao?”

Ninh Dịch trầm ngâm một lát rồi đột ngột siết chặt tay nàng, đáp rành rọt: “Đi tìm nàng.”

“Nếu không tìm thấy thì sao?” Phượng Tri Vi cảm thấy hôm nay mình hơi khó hiểu, cứ nhắm lúc này mà hỏi những chuyện vô căn cứ.

“Nàng không thoát được đâu.” Ninh Dịch “nhìn” nàng, ngữ điệu bình tĩnh, “Cuong thổ trong thiên hạ, mưa gió đất nước chung quy đều thuộc về ta. Dù xương cốt nàng có tan thành tro bụi, thì đó cũng là bụi của ta, xương của ta.”

Phượng Tri Vi im lặng, hồi lâu mới xoa xoa cánh tay, miễn cưỡng cười nói: “Bệ hạ, đừng nói năng đáng sợ như thế chứ.”

Ninh Dịch cũng cười, nhưng trong ánh mắt lại chẳng hề có ý cười.

Phượng Tri Vi nhìn y, nàng biết nếu mình có mỉm cười thì ánh mắt cũng không chứa ý cười. Tiếng thét của Thuần Vu Mạnh bên trên vách đá dựng vẫn quanh quẩn bên tai, mỗi tiếng đều cắt vào lòng người đau nhói. Họ không nhắc đến chuyện này, ai cũng né tránh, nhưng không có nghĩa là họ sẽ quên.

Hai người lần theo dòng chảy tiến về phía trước, nơi đây là một cái khe dựng đứng, từ từ dẫn vào trong núi. Vào núi rồi Phượng Tri Vi mới bắt đầu yên tâm, dù sao núi Kỵ Dương cũng rất rộng lớn, đối phương lại không thể giống trống khua chiêng đi tìm, hai người tản vào trong núi lớn, so ra còn an toàn hơn trước kia một chút.

Đi được một đoạn, nghe tiếng bụng của cả hai đều réo lên ục ục, không khỏi nhìn nhau gượng cười. Phượng Tri Vi nhìn quanh bốn phía, không dám tách khỏi Ninh Dịch để đi săn thú, bèn nói: “Hay mình thương lượng với hàng xóm bên trên chia nhau chút đồ ăn.”

“Vị hàng xóm bên trên nào cơ?”

Phượng Tri Vi chỉ lên cây thông trên đỉnh đầu, một con sóc đang vui vẻ nhảy nhót. Ninh Dịch tập trung nghe, nói: “Ta cảm thấy thịt của vị hàng xóm này có lẽ còn ngon hơn.”

“Vậy ngài đi thương lượng với nó, bảo nó cắt thịt hiến vương đi.” Phượng Tri Vi nửa cười nửa không, “Hạ quan ngu dốt vụng về, không làm nổi việc đó.”

“Nàng thật già mồm” Ninh Dịch cười nhạo nàng, “Giết người như thái rau, giết một con sóc lại không nổi.”

“Con người ác độc hơn cả giống súc sinh.” Phượng Tri Vi thần nhiên nói, “Loài vật rất ít khi vô duyên vô cớ khiêu khích ngài, phản bội ngài, giẫm đạp ngài, thương tổn ngài, nhưng con người thì có.”

Ninh Dịch ngắm nàng từ góc chếch, đôi mắt đẹp long lanh như ngâm trong thủy ngân, rồi y bật cười đầy nàng, “Phượng công công còn chưa đi hái quả thông à, chờ người thuyết giáo xong thì bản vương chui vào hoàng lăng là vừa.”

Phượng Tri Vi lờ mờ y, tự leo lên cây. Ninh Dịch tựa vào gốc cây chờ đợi, liên tục có những phiến lá thông nhỏ xú rơi xuống, lướt qua mặt y hơi ngứa ngứa. Y ngửa mặt lên, “nhìn quanh” bốn phía, tuy không nhìn thấy, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra cảnh đẹp của núi rừng đương độ sang thu. Sắc mây của núi rừng trùng điệp như sóng lượn, cứ một tầng xanh lại xen với một tầng vàng, ánh nắng buổi chiều rả rả sắc vàng óng ánh xuyên qua ngọn cây, khiến tán cây sáng rực như vàng.

Mà nữ tử mảnh mai kia đang bận rộn trên đỉnh đầu y, y có thể cảm nhận được thân cây khẽ rung động, cành lá lao xao. Nàng đang cất giọng mềm mại dụ dỗ thương lượng với một con sóc, thương lượng đảo rỗng cái hang của nó. Con sóc vừa may mắn lại vừa xui xẻo kia dần dần thua cuộc và lùi bước trước cái lưỡi dẻo quẹo của nàng, lần trốn như chuột, để lại kho tàng của mình cho đại vương chốn sơn lâm đục khoét.

Tổ sóc ấy nằm ở đầu mút một cành cây thô, y nghe tiếng nàng leo qua từ một cành cây khẳng khiu, giẫm lên cành lá khẽ rung.

Y chợt nổi lòng đùa giỡn.

Tiến lên một bước, tính chuẩn vị trí, y “a” lên kinh hải, rồi đập một cú vào thân cây.

Đập rồi mới nhớ ra chân mình bị trặc, đau đớn như kim đâm, lần này lại “a” lên một tiếng thành thực.

Phượng Tri Vi nghe hai tiếng “a” này, trong lòng kinh hãi, vội vàng nhìn xuống bên dưới xem sao. Bất ngờ thân cây lay động, dưới chân lại là cành nhỏ không thể đứng vững, cũng “a” lên kinh hãi, chiến lợi phẩm đầy ắp trong tay liền rơi xuống khỏi cây.

Nhắm trúng vào lòng Ninh Dịch.

Mà nàng cũng rơi trúng vào lòng Ninh Dịch.

Ninh Dịch đã sớm chờ ở vị trí chính xác, vươn tay ra đón cô gái nhỏ vào lòng, ung dung nói: “Mỹ nhân chui vào lòng, há lại không thu nạp?”

Phượng Tri Vi rơi vào lòng y, đã biết ngay mình vừa mắc bẫy, trong lòng nổi giận, đẩy y nói: “Hôn quân ngồi trên chi bằng thích sát đi cho rồi!”

Ninh Dịch bị nàng đẩy về phía sau, lao đảo tựa vào thân cây, nhưng hai cánh tay vẫn không chịu buông ra, ung dung thong thả ghé vào tai nàng nói: “Vậy nàng thích sát đi, ta chờ.”

Phượng Tri Vi vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp dung nhan y gần trong gang tấc, mắt mày thanh nhã sáng bừng, mang theo một sức mạnh kì lạ khiến kẻ khác phải choáng váng. Giọng y nhẹ nhàng mà rời rạc, tựa như làn sương giăng giữa núi rừng buổi sớm, nhìn không thấy sờ không được, mà miên man quần quýt như tơ nhện.

Cõi lòng run lên, nàng vội vàng quay mặt đi tránh né, cầm lên một nắm lá thông đâm vào tay y, quát: “Đâm này(*)!”

(*) Chữ “thích” có nghĩa là “ám sát”, cũng có nghĩa là “đâm”

Ninh Dịch “ây da” một tiếng rồi buông tay ra, khẽ thở dốc, cười nói: “Đúng là đâm thật, nữ nhân này độc ác ghê ...”

Phượng Tri Vi không đoái hoài tới y, nhặt những quả thông rơi rụng lên đưa cho Ninh Dịch, người nọ không nhận, dựa vào gốc cây lười nhác nói: “Không cần nổi.”

Nói vậy chẳng phải là muốn bắt mình đập vỏ cho y sao? Phượng Tri Vi lạnh lùng nhắc nhở ai đó, “Điện hạ, ngài bị thương ở mắt chứ không phải ở răng.”

“Nàng chưa bao giờ nghe về chất độc nhân cô à?” Nét mặt Ninh Dịch khiến người ta khó phân biệt thật giả, “Nghe nói nó là con cháu của loài rắn Chúc Cừu Âm ở chốn U Minh dưới lòng đất, đôi mắt nó nổi thẳng đến U Minh, từ khi sinh ra đã lấy vạn độc vào trong mắt của đồng nữ làm thức ăn, sau khi trưởng thành sẽ là vạn độc chi tông. Mà chính vì vô vàn oán khí của người chết ngưng đọng vào thân thể nó, cho nên kẻ nào trúng phải ắt sẽ mù, rồi thất khiếu dần dần mất hết khả năng mà chết, nên rằng ta không tốt là chuyện đương nhiên.”

Phượng Tri Vi nhìn Ninh Dịch với vẻ hoài nghi, cảm thấy trông y không thể thâm đến thế; nhưng người này mắt đã mù vẫn không chịu hé răng một lời, phải chờ nàng tự phát hiện ra. Nghĩ đến đây nàng lại hơi mềm lòng, thở dài, cầm hạt thông lên cắn từng hạt một.

Đại vương đứng đối diện nhân hạ hưởng thụ hạt thông đã bóc sẵn, còn không quên nhắc nhở nàng, “Cẩn thận, đừng để dính nước miếng đó.”

Phượng Tri Vi uất ức, cắn vỡ liên tục vài hạt thông.

Một nhúm hạt thông nhỏ nhất đặt trong lòng bàn tay, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, có phần ướt át. Ninh Dịch cúi đầu xuống “nhìn”, tâm trạng vẫn hơi rầu rĩ vì bị mù lại đột nhiên nổi lên niềm vui vẻ, dường như bị mù mà được thế này cũng không phải là thiệt thòi cho lắm.

Dùng tâm mà cảm nhận mọi thứ thì phong cảnh cũng đẹp hơn, hơi thở của nàng nghe càng thêm rõ, mà hạt thông ngày thường y không hề cảm thấy thơm, cũng tỏa ra mùi hương thoang thoảng say đắm lòng người.

Y chậm rãi nhai nhúm hạt thông kia, nở một nụ cười bình thản.

“Thứ này ăn không no được đâu, vẫn nên tìm thứ gì khác để ăn.” Phượng Tri Vi nói, “Đợi lát nữa đi xa hơn, xem xem ở đâu có hoàng tinh phục linh thì đào lên.”

Ninh Dịch đột nhiên dừng bước, cùng lúc đó Phượng Tri Vi cũng ngậm miệng lại.

Sau gốc cây phía đối diện, có người sai bước tới gần, bỗng chốc dừng chân, dùng giọng phương Bắc kinh ngạc hỏi: “Các người là ai?”

Phượng Tri Vi quan sát đối phương, đây là một tiểu phu bình thường, gánh một gánh củi đầy, đầu mút đòn gánh còn treo một ít lâm sản đào được và một con thỏ hoang, thoạt nhìn không có gì khả nghi cả.

“Vị đại ca này.” Nàng khách khí nói, “Huynh đệ chúng tôi lạc đường trong núi, bị thương một chút. Đây là nơi đâu, huynh có biết còn đường nào gần đây dẫn ra khỏi núi không?”

“Đây là chân phía Nam của núi Kị Dương.” Tiểu phu kia đáp, “Có thấy ngôi chùa hoang phế đằng trước kia không? Từ nơi đó đi thẳng về hướng Nam, đi chừng một ngày đường là có thể xuống núi. Xem ra các người bị thương không nhẹ đâu, trời có vẻ sắp mưa rồi, nhà ta nằm ngay ở sườn núi phía

trước, hay là đến nhà ta nghỉ ngơi một lát đi.”

Lúc này Phụng Tri Vi nào dám đi tìm chỗ trọ, mỉm cười từ chối: “Chúng tôi còn phải lên đường, nếu trời mưa thì đành trú chân trong ngôi chùa cổ.” Lại hỏi món ăn dân dã kia có thể bán cho nàng không, tiểu phu kia lắc đầu bảo: “Chỉ là chút lâm sản, đưa tiền bạc làm gì chứ, cầm đi cầm đi.”

Phụng Tri Vi tạ ơn, tiểu phu liền đưa đồ cho nàng. Phụng Tri Vi do dự giây lát, lại nói: “Xin đại ca nếu gặp người nào dò hỏi tung tích của chúng tôi thì cứ nói là chưa gặp chúng tôi bao giờ.”

“Được rồi, được rồi!” Tiểu phu kia luôn miệng đồng ý, cười hi hi ngắm hai người, lăm lăm bằng giọng to tướng, “Chẳng phải là đôi vợ chồng trẻ nam già làm nữ bỏ nhà trốn đi sao?”

Phụng Tri Vi chỉ vờ như không nghe thấy, tiểu phi kia mỉm cười mờ ám, gánh bó củi đi qua sát bên cạnh họ.

Đầu vai Ninh Dịch bỗng nhún xuống.

Ngón tay Phụng Tri Vi đã đặt lên tay y nhanh như tia chớp.

Ninh Dịch ngẩng đầu lên “nhìn” Phụng Tri Vi, nàng vẫn không buông tay, chậm rãi lắc đầu, thái độ kiên quyết.

Ninh Dịch nhíu mày, không cựa quậy gì nữa.

Tiểu phu kia hoàn toàn không biết động tác của hai người, lại càng không biết trong tích tắc vừa rồi mình đã đi lướt qua tử thần, thoải mái hát hò đi xa.

“Không ngờ Phụng Tri Vi lại có tấm lòng như Bồ tát.” Sau một hồi trầm ngâm, Ninh Dịch thản nhiên mở miệng, giọng nói có phần châm biếm.

“Tôi chỉ giết những kẻ đáng chết, giết oan người vô tội chỉ tự tạo ác nghiệp.” Phụng Tri Vi ngồi xuống, rửa phục linh trong nước suối, giọng nàng cũng thản nhiên.

“Đợi đến khi hán ta chỉ đường cho kẻ khác đến truy sát chúng ta, nàng sẽ biết hán ta không phải người vô tội. Nhưng đến lúc đó, hai ta cũng chẳng còn mạng mà đi giết kẻ đáng chết.”

“Làm sao ngài dám chắc hán nhất định sẽ chỉ đường cho kẻ khác đến truy sát chúng ta?”

“Người chết vì tiền, chim chết vì mồi.” Ninh Dịch thản nhiên nói, “Một khi có người hứa sẽ cho nhiều tiền, hán nhất định sẽ nói ra. Nếu nàng đủ thông minh, thì vừa rồi không nên ngăn cản ta.”

“Nhưng cũng có khả năng hán căn bản sẽ không gặp những kẻ đang truy tìm chúng ta.” Phụng Tri Vi không ngẩng đầu lên, “Ngài không thể lấy mạng người ta chỉ vì một chuyện có thể sẽ xảy ra được.”

“Phụng Tri Vi, ta thật đúng là không nhìn ra nàng có lòng từ bi như thế.” Ninh Dịch cười nhạt, “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, kẻ làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, nàng có hiểu không?”

“Tôi hiểu.” Phụng Tri Vi đứng lên, đưa phục linh đã rửa sạch cho Ninh Dịch. “Cho nên ngài mau ăn đi, sau đó chúng ta sẽ đến nhà hán.”

Ninh Dịch cầm lấy phục linh, thoáng ngẩn ngơ. Phụng Tri Vi không hề nổi giận, khiến y cảm thấy mình vừa đắm vào cục bông, cảm giác hụt hẫng này thật là khó chịu.

Thế rồi y hiểu ra ẩn ý của Phụng Tri Vi - vừa rồi nàng đã nói mình muốn đến ngôi chùa cổ, nếu những kẻ truy lùng thật sự hỏi gã tiểu phu này, thì tất nhiên sẽ tìm đến ngôi chùa cổ. Họ trốn gần nhà tiểu phu này, trái lại là an toàn nhất.

Hai người bị thương như họ chạy không nhanh, nếu cứ chạy long nhong khắp núi rừng cho đến khi mệt lử để người ta truy lùng, chỉ bằng chơi trò bịt mắt bắt dê với đối phương, tha hồ nghỉ ngơi mà lấy lại sức.

Y im lặng hồi lâu, cảm thấy giọng điệu mình vừa rồi phải chăng là quá nặng. Nhưng Phụng Tri Vi đã dặt tay y, vừa gặm miếng phục linh của mình vừa nói: “Mau ăn đi, đợi lát nữa chưa chắc đã có thời gian đâu.”

Lại vô vô con thỏ treo bên hông, “Nếu tôi thật sự sai lầm, thì hãy để tôi nướng con thỏ này lên để thay lời xin lỗi.”

Ninh Dịch cười cười, nghiêng đầu nhìn nàng, “Nếu người sai là ta, thì ta sẽ tặng nàng miếng ngọc bội đeo bên hông để thay lời xin lỗi.”

“Cái đó thì miễn đi.” Phụng Tri Vi nhanh chóng ăn xong, “Phiền ngài.”

“Ta sẵn sàng để nàng làm phiền.”

“Nhưng tôi không muốn lợi dụng ngài.” Phụng Tri Vi đáp trả rất nhanh, sau đó khẽ “suyt” một tiếng. Hai người thấy tiểu phu kia bước vào một căn nhà lẻ loi giữa lưng chừng núi, bên lạng lẽ nắp gần đó, phát hiện ra trên vách núi mà căn nhà dựa lưng vào còn có một cái động. Cửa động bị dây leo che lấp không dễ gì phát hiện, quả đúng là vị trí tốt, liền trốn vào bên trong.

Ninh Dịch trông có vẻ mệt mỏi vô cùng, vừa đặt chân vào động đã nhắm nghiền đôi mắt, cũng không thể Phụng Tri Vi bắt mạch cho mình. Nàng ngồi xuống điều hòa hơi thở, tai vẫn đông lên nghe ngóng.

Trên vách động, bóng nắng dần dần nhạt đi, hoàng hôn từ từ buông xuống như đôi cánh quạ đen. Khi trời chập tối quả nhiên đổ xuống một cơn mưa nhỏ, rì rào rơi lên dây leo.

Ninh Dịch bỗng dưng mở mắt.

Phụng Tri Vi ngồi thẳng người lên.

Cách đó không xa có tiếng bước chân giẫm lên nước lép nhép, tiếng cửa viện mở ra đánh “kẹt”, tiếng tiểu phu mở cửa hỏi han, kể đến là một chất giọng kì lạ hỏi: “... Hai người trẻ tuổi ... vóc dáng cao bằng chừng này ... bị thương ... có gặp không?”

Tiểu phu kia đồng dạng đáp lại: “Không gặp, tôi vừa đi kiếm củi về!”

Mấy người kia hình như hơi thất vọng, đang định rời đi. Phụng Tri Vi thờ phào, mỉm cười liếc nhìn Ninh Dịch. Người nọ dĩ nhiên biết ý nàng là gì, mỉm cười khe khẽ.

Lại nghe bên kia bỗng có người mở miệng: “Nếu người mới đi kiếm củi về thì hẳn phải có chút thu hoạch, đưa ra đây cho chúng ta nào.”

Giọng nói này chính là kẻ thù lĩnh tập kích dịch trạm đêm đó, giọng nói của hắn hơi kì quái, khiến người ta nghe một lần là không sao quên nổi.

Tiểu phu áp ứng một hồi, hình như mang vài thứ ra. Thủ lĩnh kia nhận lấy, dường như đang nhìn mấy thứ ấy, bốn bề lạng ngất như tờ.

Phụng Tri Vi bỗng thấy bất an.

Kẻ đó trong viện vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Trong tiếng kêu thảm thiết ấy, thủ lĩnh kia lạnh lùng bảo: “Đây không phải đồ mới! Đồ của người đã đem cho ai rồi? Bọn chúng hiện đang ở đâu? Nói!”

Đáy lòng Phụng Tri Vi chấn động, cảnh tượng trước mắt, hai người chưa bao giờ nghĩ tới. Cũng đúng thôi, sát thủ được Thượng gia cách xa nghìn dặm phái đi chấp hành nhiệm vụ này, kẻ nào không thông minh tàn nhẫn chứ?

Tiếng la thảm thiết đã lạc đi, tiểu phu kia cất giọng khàn khàn: “Ngôi chùa cổ ở phía Nam ngọn núi ... ngôi chùa cổ ... đừng giết tôi ... đừng giết tôi ...”

Giọng người tiểu phu im bật, thế rồi gã thủ lĩnh kia tàn nhẫn nói: “Đi!”

Đám người nhanh chóng bỏ đi, một lúc lâu sau, có tiếng vật nặng bị ném xuống vách núi.

Phụng Tri Vi nhắm mắt lại, không biết đây có thể coi như tội nghiệt của mình hay là của kẻ khác.

Sau khi im lặng một hồi, nàng vừa định đứng lên rồi hỏi sơn động này thì Ninh Dịch đã bắt ngờ giữ vai nàng lại.

Rồi nàng nghe thấy một người nói: “Tìm suốt một ngày còn chưa có gì bỏ bụng, mình vào đây nướng chút đồ núi rồi đưa sang cho lão đại, đợi lát nữa xử lý xong hai đứa trong ngôi chùa rách nát, chúng ta phải mau mau trở về. Nướng nhiều một chút, lão đại nói đến lúc đó chúng ta không tiện vào thành trấn mua đồ ăn đâu.”

Tên còn lại đồng ý, bọn chúng lần lượt gỡ từng con mồi treo trên vách tường xuống, nhóm bếp lửa lên.

Phụng Tri Vi liếc sang Ninh Dịch, y gật đầu đứng dậy, vịn vai nàng bước ra ngoài.

Hai người thân nhiên mở cửa viện, đánh thẳng vào trong.

Hai kẻ đang nướng mấy món thức ăn rừng nghe bên ngoài có tiếng động, vừa quay đầu đã thấy hai người đỡ nhau đi tới, trên áo vải có vết cháy có vết máu, người cao hơn hình như còn đi đứng không tiện, dựa vào người thấp hơn, thoạt nhìn có vẻ rất chật vật.

Nhưng nét mặt hai người vẫn ung dung bình tĩnh, bộ dạng kia không giống kẻ nghèo hèn xuất hiện trong một căn nhà rách nát miền sơn cước, mà trái lại giống như vương tôn quý tộc đang tuần tra lãnh địa. Và lại dung nhan của người cao hơn tựa như ánh trăng lộ ra giữa tầng mây, khiến hai đứa đều ngây ra mà nhìn.

Trong lúc ngẩn ngơ, chợt nghe người cao hơn nói: “Ba bước về bên trái.”

Bọn chúng lại ngẩn ra, rồi chúng thấy một luồng kiếm quang màu đen vọt tới trong chớp mắt, nhanh đến độ khiến người ta không kịp suy nghĩ, vội vàng lộn nhào tránh đi. Lăn một cái người dính đầy đốm lửa, còn chưa kịp phui, đã thấy người cao hơn nhú mày, nói: “Chín bước bên phải.”

Kiếm quang màu đen lại áp sát, chúng tiếp tục tránh né, đầu vai vừa động bàn chân vừa thò ra, người cao hơn nghe tiếng gió đã lập tức nói: “Đằng sau ba bước.”

Đường lui bị chặn, vừa định lao lên phía trước, chân còn chưa kịp dời, đã nghe tiếng hô: “Một bước phía trước chệch trái”.

Thanh kiếm dài đáng ghét kia lại cuốn tới, “xoẹt” một tiếng cuốn theo một dòng máu tươi.

“Bảy bước trái.”

“Bốn bước sau chệch phải.”

“Năm bước trước.”

Thanh kiếm dài mềm mại xoay xoay chuyển chuyển, lấp kín bốn bề dưới sự gợi ý của người kia. Hai kẻ kia dần dần nhận ra, đối phương hình như bị thương, trên kiếm không dồn đủ thực lực, nhưng lại phối hợp chặt chẽ không một khe hở. Chỉ một thanh kiếm đã vây kín hai người, vòng vây ngày càng siết chặt, máu tươi ngày càng tuôn rào rào, giống như mèo vờn chuột, bình tĩnh mà tàn nhẫn, từ từ thu hái sinh mệnh của bọn chúng.

Loại đầu pháp dùng đao mềm cắt nát này, còn khiến người ta khổ sở hơn là một đao đâm chết. Cuối cùng chúng hồn vía lên mây, quăng kiếm ngã gục xuống đất, “Đừng giết tôi ... đừng giết tôi ...”

“Xoẹt.”

Mũi kiếm dài khác thường quét qua cổ họng hai tên ác ôn, máu tươi phun ra hòa vào cơn mưa miên man rả rích bên ngoài.

“Chỉ chờ câu này của ngươi.”

Phượng Tri Vi thu trường kiếm lại bên hông, thần nhiên nói.

Nghỉ ngơi trong tiểu viện một hồi, ăn chút thức ăn núi rừng, Ninh Dịch tính toán thời gian, lên tiếng: “Đám người đó hẳn đã đến ngôi chùa cổ, rồi chúng hừng ra về.”

“Ngài nói xem, bọn chúng sẽ xuống núi hay quay lại tìm tiếp?” Phượng Tri Vi hỏi.

“Bọn chúng không dám ở lại đây quá lâu, chuyện ở dịch trạm nhất định đã bị phát hiện. Ba nghìn hộ vệ trong dàn nghi trượng khâm sai của ta còn đó, chẳng ai có cách gì khiến họ tiêu tan. Cho dù là diễn kịch, Thân Húc Như cũng phải lựa lời ăn nói với triều đình,” Ninh Dịch bổ sung thêm, “Hơn nữa nghe đoạn đối đáp vừa rồi giữa hai kẻ kia, thì bọn chúng đã chuẩn bị xuống núi.”

“Vậy chúng ta đi thôi, bọn chúng lục soát trong chùa cổ không thấy ai sẽ không đến nữa, mà chỗ này trái lại rất dễ bị chúng phát người quay lại lấy thức ăn.” Phượng Tri Vi nâng Ninh Dịch dậy.

Con mưa bên ngoài vẫn miên man rả rích, Phượng Tri Vi tìm một manh áo toi liền mũ khoác lên cho Ninh Dịch, còn mình thì chuẩn bị hùng dũng đi co ro trong mưa. Ninh Dịch lại không để nàng phân trần, đưa tay kéo nàng chui vào tấm áo toi rộng rãi. Phượng Tri Vi do dự giây lát, một lần nữa viện ra câu tùy cơ ứng biến, nếu mình dầm mưa đổ bệnh thì lấy ai làm đôi mắt cho vị điện hạ này đây?

Hai người khoác chung một tấm áo toi đi trong cơn mưa, nhìn từ đằng xa giống như một người dính liền. Bởi dựa vào nhau quá gần, nên trong lúc đi cánh tay và đôi chân không ngừng cọ sát, muốn nhường cũng chẳng có chỗ mà nhường, càng nhường thì phần da thịt phơi bày ra bên ngoài càng dễ dàng chạm vào nhau, hai bên đều có phần gượng gạo. Ninh Dịch quay đầu đi, ánh mắt đăm đăm dõi vào khoảng không dù chẳng nhìn thấy gì cả. Phượng Tri Vi cụp mắt xuống, lặng lẽ đếm từng bước chân của mình.

Con mưa bên ngoài rì rì hắt vào trong, mặt đất lầy lội, bàn chân bước lên tạo ra những tiếng lép nhép. Thế giới bên trong áo toi lại vô cùng tĩnh mịch, hai người đều cảm nhận được hơi thở của đối phương. Mũi cỏ cây thoang thoảng lẫn vào trong áo toi, không biết tìm ai thỉnh thoảng rung động, có lẽ đó là nhịp tim của cả hai người.

Thi thoảng quay đầu nhìn sang sườn mặt đối phương, họ đều cảm thấy những đường cong mỹ lệ phác ra hình bóng vô cùng tinh xảo trong đêm mưa, nhìn thêm lần nữa là sẽ quên mất đường đi. . .

Rõ ràng không tiện đi chuyển, vướng va vướng víu, nhưng bước chân lại nhanh lạ thường, mới chớp mắt mà tầng mái cong tàn tạ của ngôi chùa cổ đã lọt vào tầm mắt.

Hai người dừng lại đằng xa, tập trung nghe động tĩnh bốn bề. Trong tiếng mưa thu rả rích, chỉ nghe tiếng dế kêu lần cuối quặn quai thê lương. Lại đợi thêm một lúc nữa, cuối cùng mới xác định bọn kia không tìm thấy người nên đã bỏ đi.

Phượng Tri Vi thờ phài nhẹ nhõm, bước vào ngôi chùa cổ, vội vàng cởi áo toi, lên tiếng: “Lục soát xong chỗ này, bọn chúng nhất định sẽ định ninh chúng ta đã đi cả đem xuống núi, dù sao cũng vượt qua rồi ...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe tiếng gió vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Sống Chết Không Rời

Type: tuyen nguyen

Tiếng gió vừa nổi lên, Phụng Tri Vi lập tức đưa tay ra kéo Ninh Dịch, nhưng y đã kịp kéo nàng ra sau lưng mình nhanh như tia chớp.

Động tác của hai người đều nhanh, nhưng bị áo toại quây kín, thành ra hành động không tiện; mà họ lại đồng thời muốn bảo vệ đối phương, trái lại khiến khuỷu tay đụng nhau suýt nữa là vấp ngã. Phụng Tri Vi rút trường kiếm ra, “xoẹt” một tiếng chém đứt áo toại, giữa đám lá cỏ lá tả bay, chỉ thấy trước mắt có luồng sáng trắng chói lòa.

Hơn mười thanh trường kiếm sắc nhọn lạnh toát nhaoáng lên trước mắt nàng như một dòng nước mùa thu, nhắm trúng vào chỗ hiểm của hai người, chỉ cần đâm một nhát về phía trước, lập tức sẽ có Phụng Lỗ Chỗ và Ninh Lỗ Chỗ.

Phụng Tri Vi nhướng mắt nhìn, cười cười, “Kiếm tốt.” Lặng lặng viết trong lòng bàn tay Ninh Dịch: “Mười hai người, dùng kiếm, đông, ba người, nam, hai người, tây, hai người, bắc, một người, đông nam, hai người, tây nam, hai người.”

Ninh Dịch véo bàn tay nàng, ý nói nàng chớ hành động xốc nổi.

Phụng Tri Vi cũng hiểu rõ điều đó, nếu là đám người kia thì kiếm đã sớm vung ra, huống chi nàng nhớ vũ khí của đối phương cũng không phải là kiếm.

“Các vị định làm gì thế?” Nàng nhướn mày lạnh lùng hỏi, “Huynh đệ ta đi chơi núi, sợ ý trượt chân, đến ngôi chùa cổ này trú mưa, tuy quấy nhiễu đến các vị, nhưng các vị cũng đâu cần phải chỉ kiếm vào chúng tôi chứ?”

Vừa rồi nàng đã để lộ kiếm, muốn giả làm thường dân cũng không được nữa, chỉ bằng trực tiếp dùng giọng điệu giang hồ, xem ta thân phận này cũng khá gần đối phương.

Đối phương có mười hai người, đều mặc áo vải nền xám viền xanh, mặt mày sắc sảo, tựa như dân giang hồ thuộc một môn phái nào đó. Nghe nàng nói vậy, người dẫn đầu lạnh lùng nói: “Tấm áo toại này là kiểu người miền núi thường dùng, nếu ngươi gặp một hộ dân miền núi mượn áo toại, thì tại sao không nghỉ lại trong nhà người ta, mà còn chạy đến ngôi chùa tàn tạ này trú mưa?”

Câu này như trúng vào chỗ hiểm, Phụng Tri Vi thâm kinh hãi, đang suy nghĩ xem phải trả lời ra sao thì Ninh Dịch đã cười bảo: “Người miền núi đó chỉ có một gian phòng nhỏ, trong phòng bốc mùi nồng nặc, huynh đệ chúng tôi không ngửi nổi mùi này, thà đi tìm chỗ khác còn hơn.”

Người dẫn đầu thấy hai người tuy mặc áo vải tầm thường, nhưng quả thực có khí chất cao quý ung dung như con em thế gia, những lời này nghe cũng đáng tin, sắc mặt đã có phần do dự. Phụng Tri Vi liền đưa tay đẩy kiếm của bọn họ ra, cười nói: “Đều là đồng đạo võ lâm, gặp nhau cũng là duyên phận, có sao phải nói chuyện bằng đao kiếm chứ?”

Mi tâm người kia lướt qua chút căm ghét, thâm nghĩ hai thằng công tử các ngươi học chút công phu thô thiển của võ sư tại nhà, cũng dám mặt dày nói mình là người trong võ lâm.

Hắn nhíu mày quan sát hai người, bấy giờ trên mặt hai người đều dính máu lẫn bùn cỏ ý không lau đi, nhưng vẫn nhìn ra dung mạo. Ánh mắt hắn quét quanh trên gương mặt Ninh Dịch, trông mắt chợt co lại, hỏi: “Huynh đài nói rất đúng, quả là thất lễ, xin hỏi quý tính của hai vị là gì? Sao lại ra nông nổi này?”

Nào có ai chỉ kiếm vào mặt người ta còn hàn huyên với người ta chứ? Phụng Tri Vi âm thầm chửi rủa, nhưng ngoài mặt vẫn ním cười đáp: “Chúng tôi là người ở Lũng Nam, đến Kị Dương thăm hỏi bạn bè ở tạm ít lâu. Huynh đệ chúng tôi họ Điền, nghe nói núi Kị Dương có phong cảnh đẹp để mới đến dạo chơi, ai dè bất cẩn trượt chân rơi xuống một vách đá thấp, lại lạc mất khỏi đoàn tùy tùng, đang tính đường mau mau xuống núi đây.”

Nàng thở dài dặt tay Ninh Dịch, nói: “Các vị hẳn cũng đã nhận ra, ca ca tôi, huynh ấy... đôi mắt không được sáng, từ nhỏ mắt đã mang tật, đến Kị Dương cũng để vui chơi cho khuây khỏa.”

Về nghỉ ngơi trên gương mặt người thủ lĩnh kia cuối cùng cũng nhạt đi đôi chút.

Phụng Tri Vi vẫn mỉm cười bình thản, ngón tay cầm kiếm lại siết thật chặt. Mấy vết kiếm quang kia giết sát trước người Ninh Dịch, chỉ cần đâm nhẹ một nhát thì nàng có là thân tiên cung Đại La cũng không cứu nổi.

Cho nên nàng đành phải chủ động lấy đôi mắt của Ninh Dịch ra mà nói chuyện – hiện giờ chuyện Ninh Dịch bị mù ngoài nàng ra chẳng còn ai biết, nếu đám người này cũng truy tìm họ, thì chỉ dựa vào đặc điểm “mù” này, đối phương có thể sẽ xóa bỏ hoài nghi.

Thủ lĩnh kia cuối cùng cũng vung tay, ra hiệu cho những người khác thu kiếm về.

Phụng Tri Vi âm thầm thở phào, trải qua hiểm cảnh vòng kiếm ép sát, dù lát nữa có bị mười hai người vây công, thì cũng đỡ hơn cảnh người làm dao thót ta làm thịt cá.

“Huynh đãi nghỉ đêm trong chùa cổ, mai còn muốn đi đâu?” Mười hai người tản ra, ai nấy đều tự châm lửa tìm chỗ nghỉ ngơi, không biết là cố ý hay vô tình mà chúng vẫn bao vây hai người vào giữa. Phụng Tri Vi vờ như không hề nghe thấy, vẫn cười hi hi hân thuyên.

“Vào núi.” Thủ lĩnh kia tỏ thái độ không muốn nói nhiều với nàng.

Ngôi chùa cổ hoang tàn, bám đầy bụi bặm, cáo hoang chuột đất bị tiếng người nói kinh động, chạy trốn tứ tung. Con mưa rả rích rơi trên mái hiên, xa xa dâng lên lớp sương mù mờ mịt.

Một gã đại hán đi tới, đẩy mạnh Ninh Dịch một cái, quát: “Chớ ngoan không ngáng đường, xê ra!” Chen đến bên cạnh thủ lĩnh ngồi xuống, lấy từ trong túi ra một cái gói giấy tẩm dầu.

Ninh Dịch thoáng lão đảo, Phụng Tri Vi vội vàng đỡ lấy. Trong quang sáng của ngọn lửa, nàng thấy y không hề giận dữ, mà vẫn mỉm cười.

Nụ cười này trong trẻo mà đẹp đẽ, yếu ớt chập chờn dưới ánh lửa, như một đóa yêu hoa lặng lẽ nở rộ trong bóng tối.

Không ai thấy nụ cười này của y, đại hán kia đang vội vã lấy đồ ăn trong gói giấy ra, bỗng gã thủ lĩnh kia nhíu mày hỏi: “Đây chẳng phải là lá thư chương môn nhận được rồi lại đột ngột mất tích sao? Ngưu Kỳ, người thật bừa bãi, dám lấy nó đi bọc đồ ăn, chương môn mà biết thì sẽ lấy môn quy ra trị người!”

“Thư thiếp gì chứ, có gì quý hiếm đâu.” Đại hán tên Ngưu Kỳ kia nhếch mép cười, giữ xấp giấy bóng loáng dầu mỡ thành tiếng rào rào, “Ra đi vội quá, không có gì bọc thịt bò, để tiện tay vớ lấy một xấp giấy trên bàn chương môn, dù sao chương môn cũng đọc nó rồi.”

Ánh mắt của Phụng Tri Vi dừng lại ở tờ giấy nằm trên cùng, trong lòng đột nhiên chấn động.

Kẽ ngón tay của đại hán để lộ một góc con dấu đỏ tươi, thẻ chữ trên con dấu là Cửu Điện Triện* thường dùng – “Lũng Tây phủ Thư Biện ti ấn”.

(*) Loại chữ triện để khắc lên ấn, thông dụng từ triều Tống trở đi, một chữ có nhiều nếp gấp đối xứng, không nhất thiết là chín nếp mà số nếp có thể nằm trong khoảng từ năm đến mười.

Đây là loại con dấu nửa chính thức mà thư biện của quan phủ thường dùng, các cấp quan lớn ở biên cương đều có thư biện gồm những phụ tá thân tín của mình, phụ trách xử lý mọi việc từ trong ra ngoài. Để tiện cho công việc, thư biện này thường có con dấu riêng, ở một mức độ nào đó thì nó tượng trưng cho ý kiến của quan lớn ở biên cương, ví như thư biện của Lũng Tây phủ, cũng chính là phủ phụ tá của Thân Húc Như.

Lúc này thấy đám giang hồ thảo mãng có lá thư của phụ tá Thân Húc Như viết cho chương môn chúng, hàm nghĩa trong đó chẳng nói cũng biết – chín mươi chín phần là Thân Húc Như sợ hai người chưa chết, mới mượn gió bẻ măng mời đám giang hồ đến truy sát. Chết trong tay đám giang hồ, thì đúng là muốn tra cũng không biết tra từ đâu.

Ngưu Kỳ đặt xấp giấy kia sang một bên, cầm kiếm lên xất thịt bò. Phụng Tri Vi ngồi ngay cạnh hắn, ngón tay lặng lẽ giờ ra, phát hiện trong lá thư dày cộp kia hình như còn có tranh vẽ.

Tranh gì cơ chứ?

Lẽ nào là tranh chân dung của Ninh Dịch và mình?

Vậy vì sao những người này còn chưa nhận ra?

Phụng Tri Vi ngẫm nghĩ một hồi rồi vỡ lẽ, bức tranh trong phong thư này ban đầu hẳn là muốn đưa cho bọn chúng; nhưng lại bị Ngưu Kỳ tùy tiện cầm đi bọc thịt bò, chương môn kia không tìm được thư có lẽ cũng cho qua, đại khái chỉ tả lại tướng mạo hai người bằng miệng. Cho nên vừa rồi gã thủ lĩnh kia thoáng hoài nghi nhưng không tài nào đối chiếu được, mà đám giang hồ này tám chín phần mười là không biết chữ, nhìn qua trang đầu tiên thấy một mớ chữ loằng ngoằng thì chẳng ham hố giờ đến cuối nữa, vì thế bức họa kia đến giờ vẫn chưa bị phát hiện.

Tuy nhiên chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện, bởi gã Ngưu Kỳ kia đang lấy dần từng tờ giấy viết thư đi bọc thịt bò phân phát cho mọi người, rồi sẽ lật đến bức tranh kia ngay thôi.

Lòng Phụng Tri Vi nôn nóng, bỗng nàng ôm bụng, rên ri thành tiếng.

Tiếng rên này lập tức thu hút sự chú ý của đối phương. Bọn chúng đều ngừng nhai quay sang, Ngưu Kỳ cũng ngừng tay, Phụng Tri Vi mặt mũi nhăn nhó, nói: “Chẳng biết tại sao bụng tôi tự dung đau nhói, hay đã ăn nhầm thứ gì bậy bạ rồi?”

Người trong giang hồ xưa nay luôn cẩn thận, đặc biệt miễn cảm với các chất độc, nghe được câu này ai nấy đều buông thịt bò xuống, ngẫm nghĩ với vẻ nghi ngờ. Ngưu Kỳ bèn bảo: “Hắn không ăn thịt bò của chúng ta, các người sợ gì chứ!” Tuy mồm nói thế, nhưng tay lại lấy xấp giấy kia bọc nốt chỗ thịt bò còn thừa lại.

Phụng Tri Vi kêu đau “ây da” “ây da”, đứng lên nói: “Không được, tôi phải đi nhà xí.” Rồi loạng choạng chạy ra bên ngoài, bỗng lão đảo, vấp chân ngã vào đồng lửa.

Đốm lửa văng tung tóe, mọi người đều tránh đi. Tia lửa bắn vào xấp giấy bọc thịt bò, lập tức bốc cháy.

Phượng Tri Vi mừng thầm, nhưng Ngưu Kỳ đã vội vàng chạy tới, cầm xấp giấy liên tục dập lửa, nói: “Đừng đốt đi vội, bằng không dầu mỡ dính ra làm bẩn bao vải thì ta cũng không khoác nó lên vai được.”

Phượng Tri Vi bất đắc dĩ nhìn hần cẩn thận thu bao vải đựng đồ lại. Lúc này Ninh Dịch đột ngột đứng lên dịu dàng, bảo: “Cẩn thận một chút, chắc là gặp mưa bị cảm lạnh thôi, để ta đỡ đi nhà xí.”

Mọi người thấy họ rời đi, thủ lĩnh kia hát hăm, ra hiệu cho Ngưu Kỳ bám theo sau.

Phượng Tri Vi vịn vào Ninh Dịch tiến về phía trước, nhưng khước mắt lại nhìn chăm chú chuyện xảy ra sau lưng, ánh mắt xẹt qua nỗi thất vọng – đối phương vẫn chưa yên tâm về họ, phải người đi theo, hơn nữa Ngưu Kỳ lại không mang cái gói chứa bức họa theo.

Nàng ghé tai Ninh Dịch, nhanh chóng kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Ninh Dịch thoáng trầm ngâm, rồi thì thảo bên tai nàng: “Tiêu diệt từng phần.”

Phượng Tri Vi im lặng, thầm nghĩ tuy phương án này mạo hiểm, nhưng bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác. Hai người không thể thoát khỏi đám người này, cũng tạm thời không có cách nào thủ tiêu bức họa, Ngưu Kỳ quay về tiện tay lật ra xem là thấy ngay. Nên dù sao đi chăng nữa, Ngưu Kỳ cũng không thể trở về.

Nếu muốn giết Ngưu Kỳ, thì việc này sẽ không che giấu được lâu. Một khi đối mặt với vòng vây của bọn chúng, hai người sẽ hoàn toàn không còn đường sống, cho nên đã giết một người là nhất định phải giết hàng loạt, ra tay trước mới chiếm được sinh cơ.

Giết thế nào để đạt hiệu quả cao nhất, đây là một vấn đề hết sức quan trọng.

Việc cấp bách trước mắt là giết Ngưu Kỳ.

Hai người vừa đặt chân vào nhà xí, Ngưu Kỳ đã sai bước theo vào, giành trước một nhà xí, cởi quần ra tháo dạ ăm ăm, ngửa đầu cười nói: “Mẹ kiếp, dễ chịu quá!”

Ninh Dịch ngán ngẩm nhủ mày, Phượng Tri Vi ứng hồng đến tận mang tai, nhìn sang chỗ khác, ôm bụng bò sang nhà xí bên cạnh, vừa kêu “ây da, ây da” vừa cởi quần.

Ngưu Kỳ nghiêng đầu liếc nàng, cười bảo: “Cởi có cái quần cũng mất cả buổi, cứ như đàn bà ấy...”

Lời còn chưa dứt, hần chợt thấy một mũi kiếm đen sì chui ra khỏi miệng mình.

Ngưu Kỳ tròn đôi mắt nâu, u mê không hiểu vì sao trong miệng lại thò ra một thanh kiếm, rõ ràng tiểu tử bên cạnh còn đang cởi quần mà.

Cổ họng đau như xé, ánh mắt hần vô lực gục xuống dưới, thấy một mũi kiếm đen sì nhuộm máu chậm rãi rút ra từ trong tay nam tử mù kia.

Thân thể đột ngột bay lên, ngã vào nhà xí, câu cuối cùng hần được nghe trong đời là “Chó ngoan không ngang đường, xê ra.”

Ninh Dịch trả kiếm lại cho Phượng Tri Vi, vừa rời khi y dịu dàng, kiếm cũng đã sang tay.

Lúc này hai người đứng trước nhà xí thương lượng hành động tiếp theo.

“Nàng có mang theo độc dược không?” Phượng Tri Vi lục lọi trên người mình tìm những thứ hại người, rồi lại ảo não vỗ đầu. Nàng đi quá vội vàng, chỉ mang theo chút kim sang dược, ngoài ra chẳng có gì cả.

Tuy đám người kia rất cảnh giác, không dễ hạ độc, nhưng chẳng có cách gì dễ dàng đánh gục cả nhóm người hơn là hạ độc.

Ninh Dịch lắc đầu, thầm nghĩ cái tay Ninh Trùng kia rất hay mang theo mấy thứ này, chỉ tiếc ngày ấy nhận được tin tức đã vội chạy đi ngay, cũng không hiểu sao hần không đuổi theo mình.

Phượng Tri Vi ngán ngẩm nhìn y, phía đối diện, khước mắt Ninh Dịch hơi xéch lên, do nhìn không rõ mà dâng lên hơi nước mờ mờ, mang vẻ đẹp mong lung khác thường. Đây lòng nàng vừa động, chợt nảy ra một suy nghĩ, hỏi: “Nước mắt ngài có độc không?”

Ninh Dịch nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, thầm nghĩ ngay cả chuyện này mà nàng cũng nghĩ ra được, liền cự tuyệt rất dứt khoát, “Ta thà đi giết từng tên một.”

Phượng Tri Vi đang cần rằng suy nghĩ phải làm sao để nặn ra mấy giọt nước mắt cá sấu, có nên bắt thỉnh linh đảm y một cú vào bụng cho y đau đến rớt nước mắt, thì thấy Ninh Dịch đã nhìn xa trông rộng mà lùi lại cách nàng ba bước.

“Thôi được rồi.” Phượng Tri Vi không biết làm sao, đành đi đỡ y, “Chúng ta nghĩ cách khác.”

Ninh Dịch đáp “ừ”, vừa đưa tay ra thì Phượng Tri Vi đã “ây da”, ngồi xồm xuống đất, cất giọng hoảng hốt: “Ngưu Kỳ người...”

Ninh Dịch giật mình, vội vàng cúi xuống định kéo nàng. Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên, “bịch” một tiếng, đầu đã cứng trúng vào mũi y.

Ninh Dịch “a” lên ôm mũi, trong nháy mắt lệ đã tuôn ra. Phượng Tri Vi không hề ngượng ngập, rút ra một mảnh vàng lá vội vàng hứng lấy.

Rồi nàng giờ giọng cảm thán: “Lấy vàng húng lệ, mới coi như xứng đáng với giọt nước mắt quý giá của điện hạ.”

Ninh Dịch ôm cái mũi đau nhức, một lần nữa ngấm ngấm xác nhận cô gái trước mặt mình thật ra chính là một con sói mẹ không dễ nuôi trong nhà.

Sói mẹ nhìn điện hạ ôm mũi, đôi mắt phía trên ngón tay rung rung lệ, xem ra thật sự là yếu đuối đến thú vị, khác xa về sắc sảo và ngưng trọng của y ngày thường, cứ như đã biến thành con người khác. Trong khoảnh khắc chút lương tri ít ỏi đáng thương nổi lên, nàng mỉm cười day day mũi y, nói: “Không đau đâu mà không đau đâu mà.”

Ngón tay mảnh mai của nàng lướt qua gương mặt Ninh Dịch, mềm dịu như gió xuân, giọng nàng mang ý cười và cảm giác áy náy nhẹ nhẹ, khiến người nghe cảm thấy có sợi bông cọ vào mặt, nhồn nhột trong lòng. Tay Ninh Dịch run lên, rồi đưa ra nắm lấy ngón tay nàng.

Y nắm ngón tay nàng trong lòng bàn tay mình, nắm ngón nhẹ nhàng cuốn lên. Phượng Tri Vi muốn giãy ra theo bản năng, nhưng bàn tay Ninh Dịch đã cuốn chặt lấy, không buông.

Ông tay áo rộng phủ xuống, che đi tư thế có phần ám muội. Ninh Dịch dắt tay nàng trở về, Phượng Tri Vi còn đang bùng chỗ nước mắt kia, không dám mạnh tay, đành phải đi theo y, vừa đi vừa lẩm bẩm “Tiếc là quá ít...”

Hai người đi đến bên bờ giếng trong viện, một gã hán tử đang múc nước ở đó, Phượng Tri Vi liền gọi: “Đại ca, cho tôi xin ít nước uống, tiện thể rửa tay luôn.”

“Thiếu gia về rồi thật!” Hán tử kia đưa thùng nước sang, Phượng Tri Vi bèn nâng thùng nước lên uống, lại vốc một ít nước lên rửa tay, nói cảm ơn. Ba người cùng trở về, gã thủ lĩnh thấy Ngưu Kỳ không theo về, liền hỏi: “Ngưu Kỳ đâu?”

“Vị đại ca kia áy há?” Phượng Tri Vi che miệng cười, “Nói là ăn nhiều thịt bò quá, nên bụng hơi ảm ách áy mà.”

“Tiểu tử này rõ là tham ăn!” Người kia nắc nhe một câu rồi không nghi ngờ gì nữa, đặt thùng nước kia vào chính giữa, gọi mọi người đến uống nước, ai nấy đều ghé vào thùng nước uống no nê thì thôi.

Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn, ân cần thêm cúi vào đồng lửa.

Ăn uống xong xuôi, mỗi người lại tự tìm chỗ nằm ngủ trong đại điện, vẫn vậy hai người vào chính giữa một cách ăn ý, cũng phân công một người gác đêm ngoài cửa đại điện. Sự cảnh giác đặc trưng của người trong giang hồ, với bất cứ ai cũng không buông lỏng.

Ánh lửa trong ngôi chùa cổ dần dần yếu đi, bốn bề dâng lên màn sương nhàn nhạt. Phượng Tri Vi lặng lẽ ngủ bên cạnh Ninh Dịch, hai mắt mở to chờ độc tính phát tác, nàng cũng không biết nước mắt của Ninh Cá Sấu rốt cuộc có thể phát huy tác dụng đến chừng nào, dù sao cũng chỉ vền vện vài giọt, pha loãng trong cả một thùng nước, hiệu quả chắc chắn sẽ giảm đi nhiều.

Ninh Dịch nhắm mắt lại, không hề nhúc nhích, vẫn nắm chặt ngón tay nàng, Phượng Tri Vi muốn rút cũng rút không nổi, bèn gãi tay y, dùng móng tay cào cào vào lòng bàn tay y. Ninh Dịch rút lại, nàng mỉm cười, ra sức cào cào, kết quả người ta bị gãi quen, trái lại không thèm rút về nữa, Phượng Tri Vi ào não thờ dài, Ninh Dịch bên cạnh quay sang, mỉm cười chăm chú nghe nàng thờ dài, cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Bàn tay hai người đùa giỡn với nhau, dùng cách này để xua tan cơn buồn ngủ không ngừng dâng lên. Từ đêm qua đến tối nay, hai người vẫn liên tục bốn ba với thân thể đầy thương tích, vẫn đặt mình vào tình thế căng thẳng, tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi đến tận cùng. Mà lúc này xung quanh nổi lên tiếng ngày, ánh lửa lại ảm áp, nếu không tìm được việc gì để phân tâm thì sẽ ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi Phượng Tri Vi sắp đầu hàng cơn buồn ngủ mà nhắm nghiền đôi mắt, thì Ninh Dịch bỗng dưng véo thật mạnh vào lòng bàn tay nàng.

Phượng Tri Vi bừng tỉnh, lập tức nhận ra một nam tử nằm cách mình không xa đang phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Phát tác rồi sao?

Phượng Tri Vi mừng rỡ, rồi nàng phát hiện ra đám người còn lại không có động tĩnh gì cả. Có lẽ do công lực của chúng có người cao người thấp, cho nên thời gian phát tác cũng có người ngắn người dài.

Người này vừa phát ra tiếng động, tên gác đêm đã vội vàng chạy tới, cúi đầu khẽ gọi: “Phi Tử, người làm sao thế?”

Hắn bỗng cảm thấy hậu tâm mình lạnh toát.

Đáy lòng hắn cũng lạnh toát, bản năng mách bảo hắn quay đầu lại, nhưng đầu hắn vĩnh viễn không thể xoay được nữa.

Phượng Tri Vi nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể gục xuống của hắn, đặt hắn ngồi tựa vào khoảng tối đằng sau cột nhà, thoạt nhìn giống như đang điều hòa hơi thở.

Kẻ bị độc tính phát tác cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, có thứ chất lỏng ảm áp roi đầm đìa trên mặt, mở mắt ra chợt thấy bốn bề dâng lên màn sương dày đặc, phía sau màn sương thấp thoáng một khuôn mặt tươi cười dịu dàng, rồi nụ cười ấy trở nên dữ tợn, ngày càng áp sát.

Hắn ngẩn ngơ, muốn đưa tay ra nắm thanh kiếm đặt bên cạnh, lại cảm thấy cánh tay mỏi nhừ, sau đó lồng ngực đau đớn. Trong ý thức cuối cùng của hắn, có thứ gì đó phóng lên cao rồi đổ rào rào xuống mặt mình, đó là một thứ chất lỏng ập ập lại hơi tanh tanh giống như lần trước.

Một người ngủ gục đó lơ mơ phát hiện ra tiếng động ở góc này, hắn mở mắt ra, trong lòng lại “ơ” lên một tiếng, thầm nghĩ sao ngọn lửa đã tắt mất rồi? Mà sương mù buổi sáng cũng dày thật.

Sương mù hình như còn có thể lay động, thấp thoáng lộ ra một bóng người. Hắn mở to mắt ra nhìn, nhưng nhìn thế nào cũng chẳng thấy rõ, trong lòng đã biết có gì đó không ổn, liền dựa vào cảm giác mơ hồ để đoán hướng đối phương đi tới, rồi bất chợt lộn nhào về hướng ngược lại.

Vừa lặn tròn, đã cảm thấy thất lưng đau nhói, sau đó thân thể nhẹ bẫng đi, lơ mơ thấy chân mình lặn lỏng lẻo vào một góc nhà.

Phía đối diện, Ninh Dịch nhận nhiệm vụ làm rối loạn tầm mắt địch binh thân thu tay áo. Bên cạnh y, Phụng Tri Vi rút thanh đao đã chờ ở đó từ lâu.

Nàng vừa rút thanh đao của mình, Ninh Dịch đứng đối diện vẫn luôn tập trung nghe ngóng chợt chỉ tay ra sau lưng nàng. Phụng Tri Vi đầu không ngoái lại, trường kiếm từ bên dưới mạn sườn của nàng trở tay vung ra như một tia chớp.

Người kia ôm cổ họng ngã vật xuống đất, đến chết vẫn không hiểu vì sao góc độ sử dụng kiếm của đối phương lại quỷ dị đến thế. Thanh kiếm đâm ngược ra từ dưới mạn sườn, tại sao cuối cùng lại đâm đến cổ họng mình?

Liên tục giết chết bốn người, kiểu gì cũng gây ra tiếng động đánh thức tất cả mọi người.

Trong nháy mắt bừng tỉnh, chúng đều hoài nghi nhìn mình vẫn còn ngủ mê – sao sắc trời lại âm u như thế? Vạn vật dường như đều bị che phủ trong mây mù, chỉ nhìn thấy đường nét mờ ảo.

Lợi dụng khoảnh khắc ngơ ngẩn ấy, Phụng Tri Vi vung tay đâm ra một kiếm, nhắm vào cổ họng một người phía đối diện.

Kiếm quang đâm vào cổ họng, nàng không rút kiếm về, mà kéo thi thể kia di chuyển một bước linh hoạt, bỏ nhào đến trước mặt một người ở phía chênh vênh.

Trong tầm nhìn mơ hồ của người kia chỉ thấy một thân thể đang tới gần, hiển nhiên sẽ coi đây là kẻ địch, khẽ gầm một tiếng xuất chiêu đánh ra, nhোáng cái đã đập nát bấy cái đầu xui xẻo kia.

Vừa đập xuống, bàn tay chợt đau nhói, một thanh kiếm màu đen xuyên qua bàn tay hắn, nhắm thẳng vào mi tâm.

Nháy mắt lại giết thêm hai người.

Những người này ở gần nàng nhất, động tác chậm chạp nhất, võ công rõ ràng là thấp nhất.

Phụng Tri Vi chọn bóp quả hồng mềm trước.

Hiển nhiên tay thủ lĩnh kia võ công cao nhất, nhưng hắn ngủ trên bệ thờ trong cùng, lách được đến trước mặt hắn thì đã bị phát giác từ lâu, chỉ bằng nhân lúc này khi đối phương còn chưa kịp phản ứng mà giết dần từng người một.

Giữa những cột máu tươi xối ào ào, có người ôm cổ họng ú ớ ngã xuống, có người cuốn theo những đốm lửa nhỏ ào ào ập tới, kinh phong mãnh liệt, đầu nhìn không rõ nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến phương hướng động tác.

Phụng Tri Vi rùng mình, nàng biết tiếp theo người sau sẽ khó ứng phó hơn người trước. Và lại có một điều rất hiển nhiên, võ công càng cao thì trúng độc càng nhẹ.

Luồng kinh phong kia rất dữ dội, ập thẳng vào mặt khiến người ta ngạt thở. Phụng Tri Vi nâng kiếm, mới nâng lên nửa chừng đã cảm thấy lồng ngực đau đớn, cánh tay rũ xuống không nghe lời mình nữa.

Đúng lúc nàng tự nhủ mạng mình thôi thế là xong, thì thân thể đột ngột bị người ta đụng trúng. Trong lúc lộn nhào bay ra, nàng thấy Ninh Dịch lướt ra như một tia chớp, thay nàng lướt đến bên dưới người kia, quỳ xuống ngã người ra đằng sau, trượt qua theo thể Thiết Bản Kiềm, khuỷu tay lật lại, lóe lên một luồng sáng.

“Xoẹt”, máu tươi trộn lẫn nội tạng tuôn ra ào ào, một vết thương đáng sợ chạy dài từ ngực xuống đến bụng. Kẻ kia la hét điên cuồng, liều mạng nhảy lên, trong cơn mưa máu dưới ánh trăng, Ninh Dịch sắc mặt như tuyết, cười nhạt chém ngang một đao.

Người kia nặng nề rơi xuống đánh “bịch”, khi chạm đất máu tươi phun ra bắn thẳng vào mặt Ninh Dịch.

Trong tiếng gầm gừ dữ xung quanh, Phụng Tri Vi đã lấy lại hơi, lúc này nhào tới, đưa tay kéo Ninh Dịch trốn vào thiên điện, vừa bước qua cửa lập tức nhắc chân đá một cú thật mạnh lên cửa điện để đóng nó vào.

Gần như đứng vào khoảnh khắc cửa điện đóng lại, đủ loại âm khí lao tới như mưa đập gió vùi, liên tục cắm vào cửa điện tạo ra những tiếng phập phập, khiến tấm gỗ vốn đã mục nát phân nửa tróc ra từng mảng bắn ra bốn phía.

Phụng Tri Vi nghe tiếng âm khí bắn ra mạnh mẽ, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình phản ứng đủ nhanh. Sau cơn kinh hoàng mới hơi bình tĩnh, nàng

quay lưng tựa vào cửa điện, định thở dốc lấy hơi.

Bổng Ninh Dịch vươn tay, kéo nàng ra.

“Rắc!”

Nơi Phượng Tri Vi vừa dựa vào xuất hiện lỗ thủng, một mũi giáo ba cạnh lấp lóe ánh lam nham hiểm kẹt lại trong đó.

Nếu không nhờ Ninh Dịch nhanh tay kéo nàng ra, thì giờ này mũi giáo ba cạnh đã đâm vào lưng nàng rồi.

Phượng Tri Vi thở ra một hơi thật dài, lẩm bẩm: “Ngài lại cứu mạng tôi một lần...”

“Không cần tính đếm làm gì.” Ninh Dịch mặt mày tái trắng, thản nhiên nói: “Nàng cũng đã cứu ta rất nhiều lần.”

Phượng Tri Vi nghe tiếng động ở gian ngoài, thở dài nói: “Chất độc này vẫn không đủ mạnh, chỉ làm mờ thị lực của bọn họ, chứ không gây tổn hại quá lớn đến võ công. Giờ chúng ta phiền phức rồi đây...”

Nàng nói được một nửa bỗng dừng im bất, nhớ lại tiếng rên rỉ trần trọc của người đầu tiên phát tác. Đây là chất độc chảy ra từ cơ thể Ninh Dịch, đã pha loãng vào cả một thùng nước, chia ra uống vào bụng rất nhiều người mà còn dư dội đến thể, khiến đám giang hồ cường tráng giỏi chịu đựng không nên nổi một tiếng rên rỉ. Vậy Ninh Dịch trực tiếp trúng phải độc này, thì còn khổ sở đến nhường nào?

Vậy mà từ cái đêm y trúng độc cho đến bây giờ là hai ngày, nàng chưa nghe y rên rỉ lấy một tiếng, kêu khổ lấy một câu.

Phượng Tri Vi nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Ninh Dịch, nhất thời không biết nói sao cho phải.

Ninh Dịch chỉ chống tay vào tường, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh ở gian ngoài. Vừa rồi không có cách nào tiếp cận cửa lớn ở ngoại điện, trong lúc khẩn cấp họ buộc phải chui vào thiên điện này. Thiên điện không có cửa sổ, cánh cửa duy nhất đã đóng lại, chất độc không thể khiến đối phương hoàn toàn mất sức chiến đấu. Họ đã giết bảy người, còn lại năm người, là những kẻ võ công khá cao cường. Tình thế lúc này, đã tột độ đến không thể tột độ hơn.

Gian ngoài ồn ào một hồi rồi chìm vào im lặng, hẳn bọn chúng đã biết họ không thể chạy thoát, lại lo ngại chất độc trong người mình, nên mới tạm thời muốn điều tức ép độc ra.

Bầu không khí yên ắng đến căng thẳng, nặng nề đè nén lòng người.

Hồi lâu, Ninh Dịch vịn tường ngồi xuống, vẩy vẩy tay với Phượng Tri Vi, “Đến đây, ngồi xuống.”

Phượng Tri Vi cười cười, bước qua, tìm mấy tấm màn vải cũ chất thành một đồng rồi đốt lên, ngồi trước đồng lửa mà sưởi ấm cùng Ninh Dịch.

Hai người đều là nhân kiệt, đều có sự bình tĩnh mà người thường không thể sánh bằng. Nhích lại gần ngọn lửa đang từ từ bốc cao, nghe tiếng mưa rơi rả rích như có như không bên ngoài, trên gương mặt phản chiếu ánh lửa ửng hồng là thần sắc nghiêm nghị không hề sợ hãi.

Hồi lâu, Phượng Tri Vi mở lời: “Ninh Dịch.”

“Ừ.”

“Lần này chúng ta không được may mắn cho lắm.” Phượng Tri Vi ho khan vài tiếng, lặng lẽ lau đi vệt máu tươi in trên khóe miệng, nghiêng đầu mỉm cười với Ninh Dịch, “Có thể phải chết trong đây.”

Nàng mỉm cười với Ninh Dịch như thế, lại cảm thấy nụ cười cũng dần dần đông cứng trên gương mặt, tim đập lúc nhanh lúc chậm như nổi trống, trước mắt từng con tối mịt. Hai ngày hai đêm bốn ba cực nhọc hết sức căng thẳng, bị nội thương vẫn không được nghỉ ngơi, nàng biết mình đã như nó mạnh hết đà. Mà tột độ hơn nữa là, luồng nhiệt trong cơ thể xưa nay vẫn luôn ổn định, giờ lại mơ hồ có xu hướng dao động. Cảm giác này giống như ngọn núi lửa ngủ yên đã lâu, chỉ chờ một trận bùng nổ ngay sau đó.

Nàng thật sự chết đến nơi rồi... chết vì một mối.

Mơ hồ nghe Ninh Dịch khê “ừm”, nói: “Không phải tại nàng đánh không giỏi(*).”

(*) Nguyên văn là “Phi chiến chi tội”, xuất xứ từ lời than thở của Hạng Vũ trước khi chết, ghi lại trong thiên Hạng Vũ bản kỷ thuộc Sử ký của Tư Mã Thiên. Hiểu rộng ra là ta thất bại do trời hại, không phải lỗi của ta.

“Phải.” Phượng Tri Vi mặt mày sụp mi mắt xuống, cảm thấy mí mắt mình nặng tựa nghìn cân, “Chẳng qua do tôi bị ngài lấy xui xẻo đó thôi.”

“Trái lại, ta cảm thấy mình mới là người bị nàng hại.” Ninh Dịch một bước cũng không nhường.

Phượng Tri Vi không còn hơi sức đâu mà đấu võ mồm, uể oải đáp: “Ồ...”

Mu bàn tay bỗng dừng đau nhói, Ninh Dịch bắt ngờ thò tay sang véo nàng rất mạnh, “Tri Vi, đừng ngủ, đừng ngủ.”

Phượng Tri Vi lặng lẽ nở một nụ cười, chợt nghe Ninh Dịch hỏi: “Tại sao nàng muốn tới cứu ta?”

Phượng Tri Vi một lữ, không muốn trả lời, Ninh Dịch lại không ngừng véo nàng, “Trả lời mau! Nàng dám phớt lờ câu hỏi của bản vương à? Nàng thật sự muốn đến cứu ta hay là có mục đích khác? Ngày ấy tại sao nàng muốn moi chuyện? Rốt cuộc nàng đã biết những gì?”

Nam nhân này ồn ào quá... Phượng Tri Vi dùng tư duy lúc này đã vô cùng chập chập để ngắm nghĩ mấy câu hỏi của Ninh Dịch, chỉ cảm thấy đầu óc càng nghĩ càng xoắn tít mù, liền ngã bịch vào lòng người, thì thào: “... Đây là những câu hỏi ngu ngốc...”

Ninh Dịch ôm lấy nàng, nhắm mắt sau đầu óc cũng choáng váng. Ban đầu y cứ ngỡ mình cũng mệt mỏi, rồi lại nghĩ mình bị Phượng Tri Vi đụng trúng. Kể đó chớp mũi chợt ngửi thấy một mùi hương kì lạ, y giật mình vỡ lẽ.

Đám sương hồ kia đang đun hương độc ngoài cửa!

Phượng Tri Vi giao chiến lâu dài, sức cùng lực kiệt nên mắc mưu trước. Y lo lắng cho nàng, nhưng đôi mắt lại không nhìn rõ, nên không hề phát hiện.

Bấy giờ y cũng cảm thấy sự mệt mỏi trong cơ thể nhắm mắt đã dâng lên ào ào kèm theo cơn đau mãnh liệt. Hơi thở y nghẹn lại, chân mày khòe mắt lộ ra sắc xanh nhạt.

Chính mình... cũng sắp gục ngã rồi...

Ôm chặt Phượng Tri Vi trong lòng, thân thể mảnh mai của nàng cuộn lại thành một khối nhỏ nhỏ trong vòng tay y, như một đứa bé con. Có vài chỗ mềm mại chạm vào y, ấm áp nhu nhuyễn, khiến người ta liên tưởng đến mọi vật yêu kiều non nớt trên thế gian. Lúc này đây y lại hoàn toàn không có tâm trí mà mơ mộng, chỉ muốn ôm chặt nàng vào lòng, cứ thế ngồi xuống, cho đến cuối cơn đường.

Lẽ ra y phải không cam lòng, một mảnh hùng tâm, vương đồ bá nghiệp, lại gãy khúc trong một ngôi chùa đổ nát ở núi Kị Dương, đây là chuyện hoang đường biết mấy. Nhưng đến khi thật sự rơi vào hoàn cảnh này, dường như y cũng không còn hơi sức đâu mà ảo não hay không cam tâm. Có lẽ khung cảnh yên bình và tĩnh lặng này rất khó có được, nên dù có rơi vào kết cục ấy, thì cũng không quá khó chấp nhận.

Y dần dần sụp mắt xuống, không định lay Phượng Tri Vi dậy nữa. Những ngón tay mảnh mai run rẩy, đặt lên hàng mày bờ mi của nàng.

Hàng mày bờ mi nàng ngưng đọng vài giọt mồ hôi nhỏ, như hạt sương sớm đọng trên cánh hoa. Ánh lửa lép bép lụi dần, tiếng mưa đêm nghe lúc gần lúc xa, có vô số hạt mưa bụi miên man hắt vào qua kẽ tường đổ nát.

... Trong phút ngẩn ngơ, bỗng nghe văng vẳng có tiếng nhạc cất lên từ phương xa, đó là tiếng tiêu.

Tiếng tiêu réo rắt, thê lương, biến ảo mà xa xôi diệu vợi, từ bầu trời văng vẳng truyền lại, từ Ngân hà phát phơ rủ xuống, tỏa sáng dọc đường, âm thanh truyền xa nghìn dặm, trong khoảnh khắc đã vượt núi cao biển rộng, đi thẳng vào lòng người.

Một khúc Giang sơn mộng.

Giang sơn trong mộng, giang sơn như mộng, đã bao năm trăm trở như thế, trọn một đời ai buông bỏ hào tình, dẫu khí thế hào hùng như bình bạc vỡ tung, phú quý trăm năm rồi cũng vùi sâu dưới lớp đất vàng, bá nghiệp hoàng đồ bỏ lại đằng sau, bốn bề cô độc, cơn gió muộn màng nghi chân nơi ấy.

Tâm trí hỗn loạn rối bời của Ninh Dịch dần dần tĩnh lại khi tiếng tiêu tới gần, mà Phượng Tri Vi nằm trong lòng y cũng đột nhiên cựa quậy.

Ninh Dịch cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ lên vai nàng, “Tri Vi, dậy nào, nàng nghe xem.”

Phượng Tri Vi ngo nguẩy rồi ngẩng đầu lên, nhắm mắt nghe tiếng tiêu kia. Đầu vai hơi nhún xuống của nàng mảnh mai như cánh bướm ngày đông, dường như sau hai ngày đêm lại gầy thêm rất nhiều, Ninh Dịch cảm thấy lòng bàn tay mình đặt trên đôi vai ấy cũng nhoi nhoi đau.

Tiếng tiêu ngày càng áp sát, trong đó dường như ẩn chứa sức mạnh thần kì vượt trội. Những người đứng ở gian ngoài cũng ngừng tay, rộ lên một trận xao động kinh hoàng.

Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên, nàng và Ninh Dịch đưa mắt nhìn nhau, đều tìm thấy trong mắt đối phương nét vui mừng.

Lúc này hai người vẫn bất hoại rã rời, đành lẳng lặng tựa lưng vào nhau, tập trung nghe tiếng tiêu kia. Dưới cơn mưa đêm, ngôi chùa cổ lặng ngắt như tờ, ánh lửa ngụi lạnh mưa phùn xa xăm, họ ngồi bệt xuống đất giữa màn sương mờ mịt, trong đại điện sâu thẳm, vạt áo bị sương đêm thấm ướt chậm rãi xòe ra.

Bỗng cảm thấy lòng mình yên ả, trong lòng chẳng còn vương bận gì. Giang sơn này chẳng qua là một giấc mộng, thế gian muôn hình vạn trạng, nhân gian đau khổ hận thù, hùng tâm vạn tượng, bí ẩn vô tận, trong khoảnh khắc này tất cả dường như đều có thể sáng khoái buông tay, đổi lấy một trận cười lớn mà đi, từ bỏ hồng trần.

Phượng Tri Vi không hề nhận ra mình đang dựa rất gần vào Ninh Dịch.

Ninh Dịch không hề nhận ra mình đang vịn vai nàng.

Thời khắc tĩnh lặng nhất trong cuộc đời, sống đến tận đây mới đỡ xuống hàng rào ngăn cách trong lòng, để đến gần nhau nhất.

Một lúc sau, Ninh Dịch mới nhẹ nhàng nói: “Khúc nhạc này trong tiêu sái chứa khí chất thanh quý, trong thê lương chứa thái độ bề ngể, một nhân vật giang hồ bình thường tuyệt đối không thể tạo ra được.”

Phượng Tri Vi “ùm” tán đồng, “Quả là một nhân vật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Hai người nhìn về phương hướng ấy, chờ người kia đến gần để ngắm nhìn chân diện mục, chợt nghe ở vị trí gần hơn nổi lên tiếng huyết dài, cao vút tầng mây, như tia sét bổ vào không trung, trong chớp nhoáng đã tới gần!

Tiếng tiêu im bặt, cũng không tới gần thêm nữa.

Hai người trong điện giật mình, Ninh Dịch nghe tiếng huyết gió kia, trong mắt càng lộ rõ vẻ vui mừng.

Tiếng huyết gió ấy ban đầu còn ở đằng xa, nháy mắt sau đã tới gần, sau đó ngoại điện vang lên một trận hò hét, Phượng Tri Vi mơ hồ nghe thấy gã thủ lĩnh kia kinh hoàng nói: “Thiên Chiến...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết, liền đó là một tiếng “bịch” rất lớn, đập vào cánh cửa thiên điện, rung động khiến cả gian điện dường như đều chao đảo. Một lúc sau, có một dòng máu đỏ tươi dính dính chậm rãi chảy vào theo khe cửa.

Phượng Tri Vi nhìn dòng máu đỏ, nghĩ đến võ công của tay thủ lĩnh kia, cảm thấy cho dù vào lúc sung sức nhất thì mình cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Mà người vừa tới đây chỉ tung một đòn chính diện đã đủ lấy mạng hắn, võ công người này thật sự rất cao cường.

Nghĩ đến câu “Thiên Chiến” kia, trong lòng nàng thoáng động – là Thiên Chiến thế gia? Là họ Chiến, mình chủ chấp chương giang hồ, vững vàng không chê hai phe hắc bạch trong bấy nhiêu năm?

Gia tộc này xuất hiện thấp thoáng trong chốn giang hồ, sự tồn tại của họ tựa như thần thánh, chẳng trách người bên ngoài lại kinh hoàng đến vậy. Nhưng người trong gia tộc này được mệnh danh là hậu duệ của hoàng tộc, xưa nay vẫn chẳng dính dáng đến người trong triều đình, có sao lại ra tay vì họ?

Nhìn sắc mặt của Ninh Dịch thì rõ ràng y đã nhận ra, nhưng là ai chứ?

Còn người thổi tiêu kia, vì sao nghe tiếng huyết gió của người trong Thiên Chiến thế gia, cũng không tới nữa?

Phượng Tri Vi đang định bước ra cửa nhìn xem là ai, thì chợt nghe một tràng tiếng tay áo xé gió vù vù. Người họ Thiên Chiến ngoài điện nghe thấy âm thanh đó không ngừng áp sát, chợt khẽ hừ lạnh, sau đó im bặt.

Kẻ đó nàng nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Ồ trong này hả? Vào xem sao!”

Lại nghe một chất giọng khác cũng quen thuộc muốn chết, xen lẫn với tiếng nhai nuốt, lạnh lùng nói: “Ồn, thôi!”

Phượng Tri Vi đâm vào cửa điện đánh “rầm”.

Hách Liên Tranh, Cố Nam Y!

Rõ thật là! Lúc thì chẳng có lấy một người, lúc thì cả đám góp mặt đông đủ!

Phượng Tri Vi rung rung nước mắt, quay đầu nhìn sang Ninh Dịch, khe khẽ mỉm cười.

Hách Liên Tranh thấy Phượng Tri Vi, lập tức há to miệng, “ơ” một tiếng, không nói gì.

Cái miệng lúc nào cũng ăn hồ đào của Cố thiếu gia ngừng lại, tiện tay nhét hồ đào vào cái miệng há to của Hách Liên Tranh đứng bên cạnh, bay vèo đến, đưa tay túm lấy Phượng Tri Vi kéo về, sờ khắp một lượt từ trên xuống dưới.

Sau đó lấy ra từ trên người một mớ thuốc viên, nhét vào miệng Phượng Tri Vi giống như cho nàng ăn đậu tằm, không để nàng cơ hội phát biểu ý kiến.

Sờ vương điện hạ so ra còn đáng thương hơn, không ai hỏi han gì, còn phải đi giải cứu Hách Liên Tranh suýt nữa đã bị hồ đào làm nghẹn chết.

Hách Liên Tranh lấy lại nhịp thở, mắng to: “Tên mù đường nhà ngươi, nếu không nhờ có ta ngươi làm sao tìm đến chỗ này được? Qua cầu rút ván! Vô sỉ!”

Cố thiếu gia căn bản không nghe lọt lời người khác nói, y đâu có khái niệm thế nào là mắng người đâu.

“Có thuốc gì chữa được mắt không?” Phượng Tri Vi phải mất một lúc lâu mới nuốt xong cái mớ hầm bà lằng này, chỉ vào Ninh Dịch, người nọ lại thần nhiên nói: “Khỏi hỏi y làm gì, y không có bản lĩnh này đâu.”

Cố thiếu gia khoanh tay, sờ sờ hồ đào, hoàn toàn không phản ứng trước sự khiêu khích của điện hạ.

Phượng Tri Vi thấy bên cạnh thi thể của gã thủ lĩnh nằm gần cửa có một bình sứ nhỏ, trên viết “thuốc giải Trường Túc hương”, đoán chừng chính là thuốc giải của thứ hương độc họ đã trúng phải ban này. Nhìn bình sứ được đặt ngay ngắn ở đó, thì hẳn là nó bị người của Thiên Chiến thế gia lục ra để chuẩn bị đưa cho họ. Nhưng không hiểu sao, Cổ Nam Y và Hách Liên Tranh vừa đến thì người họ Chiến kia cũng tránh đi rồi.

Phượng Tri Vi lờ mờ cảm thấy, trong khoảng thời gian từ khi tiếng tiêu bắt đầu cất lên đến khi họ được cứu thoát, đã xảy ra những chuyện không bình thường, rất hiển nhiên, người thổi tiêu tránh mặt Thiên Chiến thế gia, Thiên Chiến thế gia lại tránh mặt Cổ Nam Y – chuyện này khá là thú vị.

Đương nhiên hiện giờ không thể nghiên cứu sự thú vị này được, vì Cổ tiểu ngọc sẽ không đáp lời nàng.

Uống thuốc rồi nghỉ ngơi một lát, Cổ thiếu gia truyền chút chân khí cho Phượng Tri Vi. Trước sự khẩn cầu của nàng, y miễn cưỡng bắt mạch cho Ninh Dịch, nhét cho Ninh Dịch một viên thuốc từ màu sắc cho đến mùi vị đều khiến người ta cực kỳ khó chịu, khi lấy viên thuốc ra còn có vẻ cực kỳ miễn cưỡng, xem ra chỉ cần Ninh Dịch tỏ ra một chút xấu do dự thì y sẽ lập tức thu hồi.

Đáng tiếc điện hạ không hề tỏ ra miễn cưỡng chút nào, không chỉ nhận thuốc mà còn mỉm cười cảm ơn, không chỉ cảm ơn mà còn nuốt xuống ngay, làm Cổ thiếu gia lập tức đưa tay vào ngực áo lấy hồ đào, lấy đúng tám quả.

Trong lúc nghỉ ngơi, họ nghe Hách Liên Tranh kể rõ đầu đuôi hành trình truy đuổi. Đêm đó Cổ thiếu gia quả nhiên lạc đường, đến một nơi cách dịch trạm kia ba mươi dặm thì bắt đầu đi vòng vòng vèo vèo, mãi đến khi Hách Liên Tranh lo lắng cho Phượng Tri Vi mà đuổi tới, dọc đường gặp y mới kèm y đi cùng. Hai người đuổi tới dịch trạm, thấy vô số thi thể cháy sém, đáy lòng cũng lạnh đi phần nửa. Sau đó họ lại thấy kí hiệu của Phượng Tri Vi dưới chân núi Kị Dương, liền đuổi theo một mạch. Nhưng tìm kí hiệu trong núi nào phải chuyện dễ dàng, cho nên mới dây dưa đến tận bây giờ.

Phượng Tri Vi nghe kể bọn họ cũng đi qua thôn Hoa Nghiêm Đỗ kia, không kiểm chế được mà hỏi: “Ngài có gặp Thuận Vu Mãnh không...”

Hách Liên Tranh có vẻ buồn bã, lắc đầu.

Phượng Tri Vi cụp hàng mi xuống, trầm ngâm không nói, Hách Liên Tranh cất giọng căm thù: “Hộ vệ của chúng ta đã chết mất mấy chục người, bên phía dịch trạm thì toàn quân chết sạch! Lũ khốn này thật quá đáng!”

“Nợ còn thiếu, rồi cũng sẽ phải trả.” Ninh Dịch đứng lên, bảo Phượng Tri Vi tìm mấy tờ giấy gói thịt bò lăm lăm dầu mỡ đóng con dấu của phủ Lũng Tây, thu lại cẩn thận, rồi thản nhiên nói, “Chúng ta đi thôi, vẫn giữ nguyên kế hoạch đến Kị Dương. Kị Dương cách Phong Châu thủ phủ Lũng Tây không xa, đây là đất của Thân Húc Như, chúng ta cũng nên tâm sự với Thân Húc Như thật từ tế.”

Cổ thiếu gia lè mề đứng dậy, đưa tay ra xách Phượng Tri Vi lên. Trong vòng tay y, Phượng Tri Vi nổi giận quay đầu, nói: “Tôi tự mình đi được!”

Đáng tiếc Cổ thiếu gia vừa thương hương tiếc ngọc lại không đủ thương hương tiếc ngọc, đã sớm quẳng nàng lên lưng mình, lao vút đi như chớp...

Từ núi Kị Dương đi xuống mười dặm là đến phủ Kị Dương. Phượng Tri Vi bàn bạc với Ninh Dịch, dù sao mình cũng không quen biết Tri phủ Kị Dương là Bành Tri phủ Hùng, để tránh đánh rắn động cỏ, trước tiên hãy dùng thẻ bài đeo bên thắt lưng Trường Anh vệ để cầu kiến, khi đã chắc chắn Bành Tri phủ đáng tin thì hãy xem xét tình thế rồi bộc lộ thân phận sau.

Bành Tri phủ thoạt nhìn khí chất vẫn nhã, tiếp đãi họ hợp với phép tắc, thu xếp cho họ ở trong nội viện, lại phái người đi mời thầy thuốc. Có điều trong ánh mắt ông luôn thấp thoáng vẻ ưu tư, dường như có tâm sự gì.

Phượng Tri Vi ân cần thăm hỏi vài câu, Bành Tri phủ nở một nụ cười gượng, lắc đầu nói: “Đa tạ đã quan tâm, cường long cũng không áp chế nổi độc xà, các người không quản được chuyện ở đây đâu...”

Phượng Tri Vi bật cười ha hả, nói: “Chúng tôi là hộ vệ hoàng gia cơ mà.”

“Hộ vệ hoàng gia...” Bành Tri phủ cười gượng, lắc đầu bước ra cửa, “Ở Lũng Tây, Thân gia mới là hoàng gia, một gã hộ vệ thì gánh vác được việc gì chứ...”

Phượng Tri Vi cười cười, bảo Hách Liên Tranh đi thám thính tin tức. Một lát sau, Hách Liên Tranh vẫn chưa trở về, thì đã nghe mang máng tiền viện có tiếng huyền nào.

Tiền viện chính là công đường và cũng là nơi làm việc của Tri phủ, đây là vị trí đầu não của một huyện, kẻ nào dám đến nơi này quấy phá chứ?

Lại nghe giọng trách mắng đanh thép của Bành Tri phủ, chất chứa bi phẫn: “bản phủ là Tiến sĩ năm Trường Hi thứ mười, từ đó đến nay giữ chức Tri phủ Kị Dương, nhận lệnh của Hoàng đế, trung thành vì nước, có gì sai sót mà bị đại nhân cách chức như thế chứ!”

Hình như còn có tiếng tranh chấp, Phượng Tri Vi đứng nghe từ xa, nở một nụ cười nhạt.

Một lát sau, Hách Liên Tranh trở về, sắc mặt có vẻ vừa phẫn nộ lại vừa hưng phấn, “Bố chính sứ Lũng Tây Thân Húc Như nói Bành Tri phủ bị nghi ngờ ăn hối lộ, cách chức đợi tra xét tại chỗ, chức Tri phủ sẽ để Phủ thừa Thân Quân Hàm tạm thời thay thế. Ồm, giải thích một chút, vị Phủ thừa đại nhân này là đường huynh họ hàng xa của Thân Húc Như.”

Vừa dứt lời thì đã thấy một đám người xông vào, người dẫn đầu quát to: “Tân lão gia nhậm chức, sắp tới Kị Dương sẽ phải giới nghiêm! Những hạng ắt ơ đều không được phép ở trong đại viện của Tri phủ! Mau báo lý lịch, sau đó rút ra ngoài cho ta!”

Chương 39: Cầu Hoan

Type: shiriboss

Đám người kia tuy cũng mặc sắc phục của nha dịch, nhưng giọng nói lại hơi khác người bản địa. Kẻ dẫn đầu có vẻ ngang ngược ngạo mạn, đội mũ ô sa bằng tổ kim, mặc áo cổ tròn màu đỏ thêu những hoa văn nhỏ lộn xộn, thắt lưng da sần sùi, xem ra là một viên quan tứ phẩm.

Bên cạnh hắn có một nam tử mặt trắng đi theo, vận sắc phục tông ngũ phẩm(*), cười nhạt chỉ vào căn viện, nói: “Nha môn ta hôm nay đóng cửa, không tiếp khách lạ. Lưu đại nhân - Tả tham nghị dưới trướng Thân đại nhân sẽ đích thân chủ trì việc bàn giao, kẻ nào nhàn rỗi hãy tránh ra ngoài!”

(*) Tông ngũ phẩm là cấp bậc quan thấp hơn ngũ phẩm nhưng cao hơn lục phẩm.

Bành Tri phủ chạy lại, giận dữ nói: “Cho dù cách chức bàn giao công việc thì cũng chẳng liên quan gì đến người khác, các người thật quá ngang ngược!”

“Lão Bành,” Nam tử mặt trắng tên Thân Quân Hâm liếc xéo sang ông, “Người mau cầm miệng, giờ là lúc nào rồi, Bỏ tất nặn bằng bùn qua sông khó lòng tự bảo vệ mình, còn muốn quản những chuyện mình không nắm chắc. Ta thấy người nên nghĩ kĩ xem mình phải viết tấu chương nhận tội như thế nào đi!”

“Hôm nay ta tiếp đãi hộ vệ hoàng gia!” Bành Tri phủ giậm chân, “Các người thật càn rỡ!”

“Cầm mồm!” Vị Tham nghị tứ phẩm Lưu đại nhân kia cất giọng âm trầm, “Hộ vệ hoàng gia thì đã làm sao? Chẳng qua là một hộ vệ lục phẩm, lẽ nào người còn mơ tưởng mình có thể dựa vào người ta để thoát tội? Hôm nay có ta ở đây, không ai có thể bao che cho người!”

“Hoang đường!” Bành Tri phủ lạnh lùng nói, “Hộ vệ hoàng gia cấp bậc tuy thấp, nhưng lại là hộ vệ ngự tiền của bệ hạ, một khi rời kinh sẽ đại diện cho danh dự của hoàng gia. Các người thật là hoang đường ngang ngược không có giới hạn, ngay đến thân vệ của thiên tử cũng không thém đặt vào mắt nữa sao?”

Lưu Tham nghị kia nghiêng đầu, nhìn ông bằng ánh mắt kì quái, một lúc sau mới bật cười sảng sặc, ghé vào tai ông, cười nói: “... Người nói đúng rồi đó, ở Lũng Tây, ở ba phủ bảy châu dưới tầm quản lý của nha môn Bô chính sứ, Thân đại nhân, mới là bầu trời của các người!”

Bành Tri phủ lùi lại một bước, sừng sốt nhìn Lưu Tham nghị, hồi lâu mới thờ dãi nặng trĩu, “Từ lâu đã biết Thân thị cuồng vọng, nhưng không ngờ lại đến mức này!”

“Người mau cởi mũ ô sa và quan bào rồi cút vào thư phòng, không được ra ngoài một bước, chờ đại nhân xử lý!” Thân Quân Hâm có người chống lưng, kiêu căng ngút trời, đưa tay ra hùng hổ đẩy ông. Mấy nha dịch xông lên, vung tay tháo mũ quan của Bành Tri phủ.

“Ta có tội gì?!”

“Ăn hối lộ!”

“Người có thể đi lục soát nội viện của ta!” Bành Tri phủ vùng vẫy, chỉ tay vào nội viện, “Tìm ra quá mười lượng bạc người hãy áp giải ta vào kinh!”

“Vào kinh?” Lưu Tham nghị liếc xéo ông, “Thân đại nhân không trùng trị nổi người sao? Nha môn Bô chính sứ được phép toàn quyền xử trí những quan lại phạm tội bên dưới!”

“Ta vô tội!”

“Không tôn kính Thân đại nhân chính là tội!” Thân Quân Hâm rít gào, lại chỉ vào căn viện của Phụng Tri Vi, “Mấy gã hộ vệ lục phẩm tép riu kia, dám không ra ngoài tham bái Lưu đại nhân chính là tội!”

“Bốp!”

Một chiếc giày bay ra từ trong viện, đập trúng mặt Thân Quân Hâm, chuẩn xác và mạnh tay.

Thân Quân Hâm gào lên, trước mắt nổi đầy sao, chợt nghĩ thấy một mùi vị không tài nào tả nổi, bị hun suýt nữa thì té xỉu.

“Tội cái đầu người chứ tội! Tham bái tên chết tiệt nhà người ấy!” Một người cửa lớn không đi lại phi cửa sổ sải bước tiến ra, đi một chiếc giày, đứng trong viện xấn tay áo dựng ngược lông mày mà chửi, “Mẹ kiếp, người Hán thật chẳng còn tính người! Bần thi!”

Sau cánh cửa sổ hé mở, Phụng Tri Vi đang chơi cờ mù(*) với Ninh Dịch, hần lắc đầu thờ dãi.

(*) Cách chơi cờ mà hai bên không dùng bàn cờ, chỉ dùng lời miêu tả các nước đi của mình, đòi hỏi phải có trí nhớ và trí tưởng tượng tốt.

Hách Liên Tranh lập tức ngoái đầu lại, cười xòa: “Ta không nói nguoi.”

Phượng Tri Vi bình tĩnh đáp: “Không sao đâu, đúng là bản thật.”

“Nếu Bát Bưu của ta có mặt ở đây,” Quai hàm Hách Liên Tranh nổi gân xanh, “thì đã sớm cho hấn ăn roi từ đầu rồi!”

“Ngài cũng có thể cho hấn ăn roi mà.” Phượng Tri Vi lạnh lùng nhắc nhở.

“To gan!” Thân Quân Hâm bị đập ngất xỉu, bấy giờ mới phản ứng, nổi giận đùng đùng, “Dám ra tay đánh người trong nha môn Tri phủ! Chán sống rồi hả! Bay đâu...”

“Vút!” Hách Liên Tranh vung roi đẩy hấn ra xa mười bước, lặn xuống đất ăn bùn.

“Phản rồi!” Lưu Tham nghị kia xem ra cũng biết chút võ công, hấn tiến một bước giẫm lên ngọn roi của Hách Liên Tranh, “Thằng nhãi ngang ngược này từ đâu chui ra thế? Gô cô nó lại cho ta!”

Hách Liên Tranh khẽ rung cổ tay, hấn liền ngã sấp xuống. Gã vừa tức vừa cười, lắc đầu nói: “Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, thủ lĩnh ngang ngược đi nắng người ta ngang ngược. Lão tử cứ ngỡ hời xưa ở thảo nguyên mình đã ngang ngược lắm rồi, ai dè vẫn còn kém quá xa!”

“Nguoi dám đánh mệnh quan tông tư phẩm của triều đình!” Lưu Tham nghị vung tay muốn rút đao.

Đao còn chưa kịp rút, tay đã bị giãm lên, ngẩng đầu thì thấy một người đang đứng vững vàng trên tay phải hấn, cúi người nhìn xuống hấn.

Lưu Tham nghị không nhìn thấy mặt đối phương, chỉ thấy một đôi mắt ngời sáng như sao buổi sớm ẩn sau lớp lụa trắng.

Rồi hấn lại thấy người kia lè mề tháo thẻ trên thắt lưng hấn, ngắm nghía, chậm rãi nói: “Tông tư phẩm.”

Lại thông thả tháo một tấm thẻ bài nền lam chữ vàng từ thắt lưng mình, trên viết “Vĩnh Thần điện Ngự tiền đối đao hành tẩu”, đập vào mặt hấn, nói: “Tứ phẩm.”

“...”

Sau đó, Tứ phẩm đối đao hành tẩu Cố đại nhân vững vàng “hành tẩu” qua người Lưu Tham nghị.

“Phản rồi phản rồi phản rồi phản rồi!” Lưu Tham nghị và Thân Quân Hâm ôm đầu lồm cồm bò dậy, la hét ầm ĩ, hét đập lại đá ép đám nha dịch xông lên. Tiếc thay đám nha dịch này làm sao tiếp cận được Hách Liên Tranh? Chúng đều bị gã đá ra ngoài như những quả bóng da.

Bành Tri phủ đang giận dữ đến run rẩy toàn thân, không ngờ phía bên này lại đột ngột bùng phát, nhất thời đứng ngậy ra tại chỗ.

“Các nguoi mới phản ấy!” Hai bên đang náo loạn ầm ĩ thì một quân cờ bắn vèo ra, cửa sổ mở rộng, Phượng Tri Vi lộ gương mặt bình tĩnh mà lạnh lùng ra, “Hách Liên Thế tử của Hồ Trắc Bộ ở Bắc Cương đi cùng Giám sát ngự sử chuyên trách Lũng Tây đạo, giá lâm Kị Dương phủ của nguoi, vậy mà các nguoi lại dám can rờ như thế!”

Một chuỗi danh hiệu dài ngoằng báo ra, đủ chấn động đám quan viên nha dịch đứng đầy sân đang nhăm nhe xông lên. Dáng vẻ hống hách kiêu ngạo trong nháy mắt đã thu lại, chúng đứng ngậy ra như phỗng, đưa mắt nhìn nhau – không phải chỉ là mấy gã hộ vệ lục phẩm thôi sao? Sao đã biến thành Ngự sử với Thế tử rồi?

Phượng Tri Vi ngồi ngay ngắn bất động, chậm rãi uống trà. Nàng đã bàn bạc với Ninh Dịch, Thân Húc Như chắc hẳn đã có được một vài tin tức, muốn chặn họ lại ở Kị Dương để xuống tay trước, cho nên mới vu cáo Bành Tri phủ để phái thân tín trấn giữ Kị Dương. Bấy giờ thế lực nơi này đã bị Thân thị nắm giữ, chẳng thể trông chờ Bành Tri phủ phái binh hộ tống, mà đại đội ngũ khâm sai của họ vẫn chưa đuổi kịp tới nơi, nên bây giờ vẫn chưa phải lúc tiết lộ thân phận. Một khi thân phận bại lộ, lỡ đâu Thân thị bí quá hóa liều, dốc hết binh lính trong phủ ra đánh, chỉ dựa vào sự bảo vệ của Cố Nam Y và Hách Liên Tranh, thì e rằng cũng chẳng có kết cục tốt.

Trước kia chỉ vì sơ suất, không ngờ Thường gia lại móc ngoặc quá sâu với quan lớn trong nội địa như thế và Thân thị lớn mật như thế, nên không chuẩn bị tốt lực lượng phòng vệ từ sớm, khiến hai người suýt nữa đã bỏ mạng. Lúc này, Phượng Tri Vi hiển nhiên sẽ đặt mục tiêu ổn định lên hàng đầu.

Sau khi họ xuống núi, những hộ vệ nấu mình của Cố Nam Y đã chia nhau truyền tin tức ra ngoài, Hách Liên Tranh cũng báo tin cho Bát Bưu tìm tới. Còn Ninh Dịch thì nhân thị vệ Ninh Trừng thích đi đồ đi đây nhà mình, rằng không cần đến ba nghìn hộ vệ khâm sai, mà chỉ cần tính Lũng Nam kế bên điều động phủ quân đến bảo vệ là đủ. Đô chỉ huy sứ Lũng Nam là người nhà của Thuận Vu Mạnh, cũng chính là vây cánh của Sở vương.

Việc cần làm bây giờ, chính là chờ.

Nếu tạm thời không thể ra mặt với thân phận Ninh Dịch và Ngụy Tri, thì đương nhiên chỉ còn Hách Liên Tranh hoặc Cố Nam Y có thể đứng ra. Cũng may chuyện Hách Liên Thế tử dùng thân phận học sinh của thư viện Thanh Minh để theo Phượng Tri Vi xuất kinh chỉ có Hoàng đế rõ, Thân Húc Như không thể biết được.

Để tránh trường hợp trong tay những người này cũng có bức họa của hai người, Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đã thay đổi mặt nạ khác, đều là kiểu thư sinh.

Nàng vừa mở miệng nói ra câu này đã đủ chấn động mọi người đứng trong viện. Ai ai cũng biết, Giám sát ngự sử tuy cấp bậc không cao, nhưng lại có thể giám sát trăm quan, dâng sớ thẳng lên Hoàng đế, là một chức vụ quan trọng có thực quyền mà đám quan lại đều phải kiêng dè. Những năm qua các Giám sát ngự sử đều là khách ngồi ngồi ghế trên của Thân đại nhân, huống hồ còn thêm Hô Trác Thế từ địa vị cao quý quan trọng!

Lại nhìn vào khung cửa sổ mở rộng, một người nửa nằm ung dung ăn hồ đào, hai người nhàn nhã đánh cờ trên sập. Nhìn sắc mặt và phong thái kia, toàn thân toát ra khí chất của Đế Kinh, đứng nói là Giám sát ngự sử, đầu là Vương gia cũng giống mấy phần.

Còn Hách Liên Tranh chỉ cười nhạt, kéo thắt lưng, trên lệnh bài bằng vàng trong lòng bàn tay khắc hình mãnh cầm Hải Đông Thanh(*) vỗ cánh muốn bay, mấy chữ chạm vàng “Thừa tạo ti chế tác vào năm Trường Hi thứ bảy” trông hết sức rõ ràng, nhìn nghiêng dưới ánh mặt trời thấy ánh sáng bảy màu, đúng là nét chữ mà chỉ Thừa tạo ti chuyên nhận hoàng mệnh ngự chế lệnh bài cho những người có thân phận từ vương công trở lên mới có, không ai giả mạo được.

(*) Có tên gọi khác là cắt Bắc Cực, đây là một loài chim ưng bay rất cao và rất nhanh, có thể săn con mồi lớn hơn mình, được các dân tộc du mục phương Bắc rất mực tôn thờ, có địa vị tương đương với loài Phượng của người Hán.

Lưu Tham nghị ngậy ra tại chỗ, sắc mặt biến ảo khôn lường. Thân Quân Hâm trợ mắt mà nhìn, Bành Tri phủ cũng đứng như trời trồng, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn.

“Quý phủ thật có khí phách!” Phượng Tri Vi tiếp tục uống trà, vẫn không ngẩng đầu lên, “Gặp Hô Trác Thế từ cao quý được phong tước vương, cũng không chịu hành lễ sao?”

Hô Trác Bộ là thảo nguyên vương, hưởng tước vương bậc hai của Thiên Thịnh.

“Bái kiến Hô Trác Thế từ!” Chuyện xảy ra bất ngờ, Lưu Tham nghị và Thân Quân Hâm bị khí thế của nhóm người Phượng Tri Vi uy hiếp, khí thế kiêu căng vừa rồi lập tức tan sạch, ngậy ra một hồi, rồi đành phải phủ phục xuống hành lễ. Đám nha dịch hoang mang luống cuống, quảng vũ khí trong tay, bảo nhau bái lạy rầm rầm.

Hách Liên Tranh vung tay, không nói năng gì ngoảnh đầu bước đi. Tuy Phượng Tri Vi đã dặn gã đừng ngại già vờ, nhưng Thế từ gia không có hứng vờ vĩnh với đám khốn nạn này. Một việc khó nhằn như thế, vẫn nên giao cho nữ nhân đeo mặt nạ là Phượng Tri Vi làm thì hơn.

Gã ngứa tay, rất ngứa tay, bẻ khớp xương răng rắc.

Phượng Tri Vi không cách nào khác, đành phải leo xuống khỏi sập, bưng chén trà tựa cửa sổ dưới dài, nói: “Tại hạ là Đào Nhất Hi, Giám sát ngự sử của Lũng Tây đạo, bái kiến các vị đại nhân.”

Miệng nàng nói bái kiến, nhưng thắt lưng chẳng thêm khom lẩy một cái.

Đám Lưu Tham nghị trái lại rất nhanh thích ứng với điệu bộ này – xưa nay mấy ông Giám sát ngự sử các đạo đều là như thế, chức quan thì nhỏ mà khệnh khạng thấy ón, gặp Thân đại nhân cũng chưa chắc đã chào hỏi. Họ vội vàng đáp lễ: “Không dám không dám, tiếp đãi Đào đại nhân không được chu đáo rồi...” Nói đến đây bỗng sinh lòng chột dạ, hai người do dự, đưa mắt nhìn nhau.

Phượng Tri Vi nhìn thấu tất cả, mỉm cười lạnh lùng sau làn hơi nước bốc lên từ chén trà, rồi nàng lên tiếng, “Chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, cũng tại Đào mỗ không báo rõ thân phận của mình từ trước, không trách hai vị được.”

Hai người đều thờ phào nhẹ nhõm, bật cười ha hả, “Tại on đại nhân thứ lỗi.”

Phượng Tri Vi lại thông thả cất lời: “Tuy Đào mỗ nhận lệnh giám sát Lũng Tây đạo, thế nhưng cũng không có quyền can thiệp vào việc thay đổi nhân sự trong quý phủ...”

Hai người cười càng thêm vui vẻ.

“Nhưng nếu cảnh náo loạn vừa rồi đã lọt vào mắt Đào mỗ...” Phượng Tri Vi nhíu mày ra chiều phiền não, bày ra bộ mặt khó xử - các người làm vậy ta muốn lấp liếm giấu các người cũng rất khó, “... thì Đào mỗ cũng không thể hoàn toàn hờ hững bỏ qua...”

Hai người chết sững, nhìn nhau, rồi lại cười nhỉnh: “Cũng chỉ là tạm thời bàn giao, tội của họ Bành kia còn chưa có kết luận. Nếu đại nhân đã đến đây, thì không thể không mời đại nhân chủ trì chuyện này.”

Lập tức sai người chuẩn bị tiệc rượu, mời “Thế từ và Ngự sử đại nhân và Hộ vệ đại nhân” đến dự.

Hai người hộ không thể miễn cưỡng giật chiếc mũ ô sa trên đầu Bành Tri phủ xuống. Bành Tri phủ nhìn mấy người một lúc lâu như rơi vào mộng du, rồi dẫn theo nha dịch trong phủ mình ra sảnh trước xử lý công việc như bình thường.

“Hừ nho!” Thân Quân Hâm hung hãn nhìn theo bóng lưng của Bành Tri phủ mà nhổ một ngụm nước miếng, “Đội đấy, ta sẽ cho người đẹp mặt!”

Phượng Tri Vi nhìn cảnh đó, nửa cười nửa không, theo hai người bước vào phòng khách ngồi xuống. Hách Liên Tranh chẳng thèm nhìn mặt ai, nghênh ngang ngồi lên ghế trên, lúc ngồi xuống còn ngoa ngoắt liếc sang Ninh Dịch.

Còn Ninh Dịch không thèm nhìn gã lấy một cái – vì nhìn cũng có thấy gì đâu.

Cố thiếu gia vừa ngồi xuống đã tiện tay thu dọn hai ghế bên phải và hai ghế bên trái y, một mình chiếm cứ nửa cái bàn, khiến những người khác phải chen chúc nhau trong nửa cái bàn còn lại.

Lần này Phượng Tri Vi không uống rượu, mấy ngày này nàng vừa nhìn thấy rượu đã tránh xa ba gian nhà, vừa cười gượng “Huynh đệ không giỏi uống rượu không giỏi uống rượu” vừa tiện tay thu luôn bình rượu trước mặt Ninh Dịch.

Ninh Dịch mỉm cười nhàn nhạt, uống trà.

Tuy y đã mù, nhưng thần thái vẫn tự nhiên, ánh mắt cũng không ngây dại, phần lớn thời gian y cụp mắt xuống, chẳng ai nhìn ra đôi mắt y có vấn đề.

Phượng Tri Vi thích nhất điểm này ở y - điện hạ đóng giả ai cũng giống, đóng giả người mất sáng thì nhìn chẳng giống người mù chút xíu nào, ha ha.

“Xin lấy rượu nhạt, kính dâng...” Luru Tham nghị bị đánh cho hết đường phản ứng, sắc mặt có vẻ miễn cưỡng. Thân Quân Hâm lại láu lỉnh nâng chén muốn giảng hòa.

Câu kính rượu còn chưa nói dứt, Cố thiếu gia túm lấy một đĩa thịt kho tàu, bước khỏi bàn tiệc như mộng du.

“Kính dâng...” Thân Quân Hâm bắt đầu lắp bắp.

Cố thiếu gia đếm thịt bằng giọng bình thản, “Một, hai, ba...”

“Kính dâng...” Thân Quân Hâm cảm chén, hoàn toàn quên mất mình đang định nói gì.

“Bốn, năm, sáu...”

“Kính dâng...” Bàn tay Thân Quân Hâm cầm ly rượu đã bắt đầu run rẩy, rõ ràng người kia chỉ đang bình thản đếm thịt, có sao hẳn lại cảm thấy có hơi lạnh toát ra từ tận đáy lòng?

“Bảy, tám, chín!”

Hách Liên Tranh cảm bầu rượu nhảy lên cửa sổ.

Phượng Tri Vi kéo Ninh Dịch lùi lại ba bước, còn nhanh tay lẹ mắt giúp điện hạ cầm luôn chén trà trước mặt y đi.

Luru Tham nghị và Thân Quân Hâm há hốc miệng, không hiểu vì sao mới chớp mắt mọi người đều đã rời bàn tiệc.

“Cạch!”

Nguyên đĩa thịt kho tàu nấu nướng tỉ mỉ ụp mặt xuống bàn.

Trên bàn lập tức xuất hiện một cái lỗ lớn bằng mặt đĩa, chín miếng thịt vô tội đậu lại trên mũi giày hai kẻ chủ nhân.

“Tám miếng.” Cố thiếu gia chậm rãi nói.

“...”

Thân Quân Hâm và Luru Tham nghị hoàn toàn bị giày vò đến nỗi không biết phản ứng ra sao, muốn nổi giận song nhìn mặt bàn bị y nhẹ nhàng đập ra một cái lỗ, nghĩ bụng đầu mình chắc gì đã chịu được một cú đập cỡ này, đành phải nuốt nước miếng, an ủi bản thân, rằng người đến từ Đế Kinh luôn có chút gì đó không giống người thường.

“Tám miếng.” Cố thiếu gia hết sức kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

Y rất thích ăn thịt kho tàu, nhưng chín miếng là không chấp nhận được.

Tám miếng... là tám miếng gì?

Đầu óc Thân Quân Hâm vẫn hữu dụng hơn, ánh mắt quét qua mặt đất rồi vờ lẽ, bèn ước hỏi: “Thịt thừa ra phải không?”

Cố thiếu gia nhìn hán bằng ánh mắt “ngươi là đồ ngu, tại sao đến bây giờ mới hiểu, trước kia Phượng Tri Vi nói một lần là hiểu hết vấn đề”.

Phượng Tri Vi đón nhận ánh mắt của Cố thiếu gia, nở một nụ cười tội - rất - vinh - hạnh, thầm nghĩ hai tên gốc các ngươi, mới đập một cái đĩa đã đáng là gì. Nhớ năm ấy trong thư viện Thanh Minh, mỗi bữa cơm ta đều bị tổng cho một mớ thịt kho tàu, hại ta sau một tháng tăng tám cân, khổ sở vô cùng. Đạo gần đây tính tình Cố thiếu gia đúng là càng ngày càng dễ chịu, ha ha.

Chín miếng thịt không thể tha thứ vội vàng bị dọn đi, Thân Quân Hâm rút ra bài học, sau đó trứng bỏ câu cũng dâng tám quả, cua hấp tám con, khoai sọ chung bột gạo tám củ. Ngay đến con ba ba làm món Bá Vương Biệt Cơ(*), để đạt đến số tám hoàn mỹ, hẳn cũng cho chặt bốn chân của một con ba ba khác nổi lên con ba ba gánh trách nhiệm nặng nề trên bàn, lấy con ba ba tám chân thần kì để thực hiện yêu cầu cao của Cổ thiếu gia về số tám.

(*) Một món ăn làm từ ba ba, cách chế biến là dùng một cái cổ gà dụ ba ba thò đầu ra rồi cắt tiết nó, đổ tiết vào nồi nước sôi.

Cổ thiếu gia chẳng buồn liếc mắt, chỉ vui đầu ăn thịt của mình.

Phượng Tri Vi đau lòng nhìn con ba ba tám chân chỉ có một trên đời – tay đầu bếp này đầu óc thật nhanh nhạy, tiếc là vừa rồi nàng quên chưa nói, yêu cầu tám miếng của Cổ thiếu gia chỉ giới hạn với thịt.

Thân Quân Hâm vẫn chưa hết hoảng hốt, cũng không dám kính rượu nữa mà thành thành thật thật mời mọi người ăn cơm. Trong bữa tiệc lại nhắc đến việc buộc tội Bành Tri phủ, nhưng nếu được Giám sát ngự sử đích thân dâng sớ, thì sẽ càng danh chính ngôn thuận.

“Ta chỉ là một Giám sát ngự sử thất phẩm, sao có thể xử lý một Tri phủ ngũ phẩm chứ ...” Phượng Tri Vi ngập dài.

Tay áo bỗng lay động, bị nhét vào một xấp gì đó rất dày. Thân Quân Hâm sán lại gần nàng, cười nịnh nọt: “Giám sát ngự sử có quyền giám sát trăm quan, được chứ, được chứ.”

Phượng Tri Vi thu tay vào trong tay áo, vân vê xấp ngân phiếu kia, cười càng thêm dịu dàng, “Thật sao? Đâu có, đâu có.”

“Dạ đúng, dạ đúng ...”

Phượng Tri Vi rút ngân phiếu ra, vỗ bôm bốp lên mặt Thân Quân Hâm, tán thưởng từ tận đáy lòng: “Thân đại nhân thông minh cơ biến, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng!”

Mặt Thân Quân Hâm bị vỗ phát tím, mỉm cười xấu hổ: “Ngài quá khen, quá khen ...”

“Theo ta thấy, việc này thật ra cũng không gấp lắm” Phượng Tri Vi cười tít mắt ghé vào bên tai Thân Quân Hâm, “Lão Bành vẫn có thanh danh rất lớn ở vùng này, hai vị có gì phải làm loạn lên bằng thủ đoạn ác ôn lấy? Lỡ đâu kích động dân chúng nổi dậy thì biết xử lý thế nào? Từ từ sẽ xong, từ từ sẽ xong thôi ...”

“Đại nhân nói rất đúng.” Thân Quân Hâm mặt mày nhăn nhó, “Nhưng quan trên có một số việc muốn hoàn thành ngay ...”

“Chuyện này khỏi nói với ta cũng được.” Phượng Tri Vi hờ hững khoát tay, “Chuyện nội bộ trong phủ Lũng Tây các người, có lẽ không thích hợp để quan lại kinh thành chúng ta xử lý cho lắm, không dám nghe, không dám nghe đâu.”

Nàng vừa nói vậy, Thân Quân Hâm lại có chút bất an, suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không có gì, hôm trước gia huynh gọi huynh đệ đến, nói rằng Án sát sứ đại nhân của bộ Hình chuyển đến một vài công văn truy nã, trong số đó có hai tên cướp, sắp tới sẽ lên lút chạy vào phủ tôi. Ngài muốn huynh đệ nhận chức rồi lùng bắt cho kĩ, nếu bắt được thì phải lập tức báo lại.”

Hắn nhích sát lại gần, thì thào vào bên tai Phượng Tri Vi: “Gia huynh nói, hai tên cướp này đã gây ra một số việc kinh thiên động địa trong kinh thành, liên quan đến mấy chuyện ... đại loại là bí ẩn trong cung đình, cho nên tuyệt đối không thể phô trương, mà chỉ được ngấm ngấm truy bắt.”

Đúng là cướp thật, nhưng liên quan gì đến bí ẩn trong cung đình chứ? Bí ẩn gì cơ? Sở vương điện hạ không biết uống rượu à? Phượng Tri Vi mỉm cười liếc Ninh Dịch, thầm nghĩ người này thật sự hiểu rất cận kề về Thân Húc Như. Nàng mỉm cười xoay xoay cái chén, nói: “Ừm, ừm, vụ bắt cướp ấy à, kể ra thì huynh đệ có thể góp chút sức lực đấy.” Nàng chu môi về phía Cổ thiếu gia, “Vị này chính là Tứ phẩm đối đạo hành tẩu Y đại nhân, là chức vụ bề hạ ngự phong, chuyên bảo vệ Thế tử và thăm dò dân tình khắp nơi trong đất Thiên Thịnh. Trước khi được phong quan, ngài ấy là cao đồ của chương môn phái Tuyết Sơn Vô Cực, võ công đầy người ... Người cũng thấy rồi đấy, đừng nói là cái đĩa, có là cái đầu cũng đập vỡ ngon lành. Từ nhỏ ngài ấy đã luyện được công phu đập đầu, ngày nào cũng phải đập tám cái vỏ cứng, trên đời không có lớp vỏ nào ngài ấy không đập vỡ nổi ...”

Thân Quân Hâm và Lưu Tham nghị nghe nàng nói mà rùng mình ớn lạnh, đều cảm thấy hộp sọ mình hình như đang phát ra một tiếng vỡ vụn na ná cái đĩa vừa rồi..

Hách Liên Tranh nhìn Cổ thiếu gia ngồi yên như tượng với vẻ thông cảm, thầm nghĩ cần phải có định lực mạnh mẽ đến nhường nào mới chống đỡ nổi những lời ba hoa chích chòe của nữ nhân kia, vị Cổ đại nhân này quả là người không thể nhìn mặt biển không thể đong đếm, không thể không ngưỡng mộ sự nhẫn nại của y.

Ninh Dịch vốn đang chậm rãi uống trà bỗng “phụt” một tiếng, trà đã uống lập tức phun trở lại chén, liền dứt khoát tiện tay cầm chén trà của Phượng Tri Vi lên – dù sao nàng cũng bận lừa người, uống không hết đâu.

“Rắc.” Cổ thiếu gia bình tĩnh bóp nát lớp vỏ thứ tám trong ngày hôm nay – là vỏ hồ đào.

Tuy bị Phượng Tri Vi dùng giọng điệu kinh dị dọa cho run bắn người, nhưng đôi mắt Thân Quân Hâm vẫn bừng sáng. Hắn đã thấy tận mắt lệnh bài Ngự tiền đối đạo hành tẩu đeo bên thắt lưng Cổ Nam Y, trong vương triều Thiên Thịnh, Ngự tiền đối đạo hành tẩu vốn là một chức suông, rất ít người được phong, phần lớn là phong cho hộ vệ có công hoặc hộ vệ cao thủ của vương tước. Nay vị Y đại nhân này nhận lệnh bảo vệ Hồ Trắc Thế tử, hiển nhiên y nhất định là cao thủ đương thời.

Tuy tính tính cao thủ hơi lập dị, nhưng hai người vẫn không ngăn nổi tim mình đập thành thịch. Có một cao thủ như thế ở đây, thì thi hành nhiệm vụ mà Bồ chính sứ đại nhân giao cho chẳng phải là làm chơi ăn thật sao?

Hai người nhìn nhau, nhớ lại gần đây Thân đại nhân luôn thấp thỏm không yên vì hai tên cướp kia, nhất thời cảm giác muốn lập công cầu sủng bùng lên. Thân Quân Hâm lấy từ trong ngực áo ra hai tờ giấy, đưa cho Phụng Tri Vi, “Đại nhân, đây chính là hai tên cướp đó. Nghe đâu bọn chúng vượt mái bằng tường không gì không biết, hơn nữa mồm miệng nhanh nhẩu rất giỏi lừa gạt. Bồ chính sứ đại nhân đã căn dặn, tuyệt đối không cho hai tên có cơ hội mở miệng, không biết Y đại nhân có thể ...”

Phụng Tri Vi cầm bức họa của Ninh Dịch lên, tấm tắc khen ngợi: “Tranh này vẽ y như thật! Nhìn bản mặt lấm lét gian xảo này, nhìn thần sắc bí ối này, đủ biết đây đúng là tên ác tặc tội ác tày trời, âm hiểm gian trá, khiến người ta phẫn hận sục sôi, râu tóc dựng ngược. Thân đại nhân yên tâm, bất gian trừ ác là chuyện chúng ta quyết không chối từ!”

Ninh Dịch cũng nhích lại gần, cầm lấy bức họa còn lại của Phụng Tri Vi, cũng vờ vịt “ngắm”, cười bảo: “Phải rồi, bức tranh này cũng tả rất thật. Chỉ cần nhìn mũi tịt mắt hí này, nhìn đôi mày đậm hình chữ bát này đủ biết hẳn đúng là phường gian tặc lừa đảo như kẹo chuyên môn lừa gạt, khiến người ta lòng đầy căm giận, bầm tím ruột gan. Thân đại nhân yên tâm, trăm yêu trừ ma là chuyện chúng ta không nhường ai cả!”

Phụng Tri Vi cầm bức họa của y, y lại cầm bức họa của Phụng Tri Vi, hai người dịu dàng nhìn nhau, mỉm cười ngọt ngào.

Nữ nhân coi trọng dung mạo, hậm hực nhìn chăm chăm vào bức họa nửa giống nửa không giống kia, nghĩ bụng không biết là tên khốn nào vẽ ra tranh này, rõ ràng mũi ta cao hơn mắt ta to hơn!

Nam nhân lòng dạ khó lường, thừa lúc nữ nhân coi trọng dung mạo còn đang so đo vấn đề dung mạo sai lệch, dùng bức họa che chắn, lảng lảng đẩy qua chén trà vừa bị mình phun nước miếng vào.

Nữ nhân coi trọng dung mạo âm thầm oán giận, đặt bức họa xuống hằm hằm uống cạn chén trà trước mặt.

Uống cạn rồi mới nhận ra nam nhân bên cạnh đang bung chén trà, mặt mày tươi rói, trong ánh mắt tràn ngập vẻ mờ ám.

Phụng Tri Vi thoáng hoang mang, thầm nghĩ mới rồi người này còn chỉ cây dâu mắng cây hòe, sao chưa chi đã có vẻ hớn hờ thế này. Nàng không thêm đoái hoài đến y nữa, tiện tay đưa hai bức họa cho Cố thiếu gia, cười nói: “Y đại nhân, phiền huynh.”

Cố thiếu gia cúi đầu ngắm nghía, cầm lên một cái đuôi gà chấm vào nước tương rồi tô tô lên lông mày Phụng Tri Vi trên bức họa.

Phụng Tri Vi rung rung nước mắt nhìn y, thầm nghĩ Cố tiểu ngọc nhà ta quả là tri kỷ, có thể nhìn ra dung mạo ta đẹp đẽ nhường nào, chẳng như ai kia, đôi mắt sinh ra chỉ làm vật trang trí.

Rồi Cố thiếu gia lại ngắm nghía bức họa của Ninh Dịch, hung hăng đâm chân gà qua bằng một tư thế tràn đầy căm ghét.

“Toạc”, chân gà đâm xuyên qua bức họa, khuôn mặt Ninh Dịch rách nát tan tành ...

Hách Liên Tranh co giật đôi mày, cảm thấy mặt mình dường như cũng bị người ta hung hãn đâm thủng.

Phụng Tri Vi nhìn Ninh Dịch còn đang uống trà vớ vẩn mặt phoi phới, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, mà cười vô cùng khoái trá.

“Thân đại nhân yên tâm, việc này cứ để chúng tôi gánh vác.” Phụng Tri Vi lại ngáp một cái, Lưu Tham nghị và Thân Quân Hâm lập tức biết ý cáo từ.

“Tại hạ nhận hoàng mệnh giám sát Lũng Tây đạo.” Phụng Tri Vi hình như mới nhớ ra chuyện chính, cười nói, “Đã thị sát xong vùng Kị Dương này, rất tốt, dân tình yên ổn, kho lương sung túc. Đây là công trị vì của phủ đài đại nhân, tương lai nhất định phải dâng tấu xin ban thưởng cho phủ đài đại nhân rồi.”

Thân Quân Hâm hơi biến sắc, không biết nàng đang nói mình hay nói Bành Tri phủ, dù sao người quản lý Kị Dương từ trước đến nay cũng không phải hắn.

“Còn nữa, tấu chương này nên viết thế nào thì còn phải bàn bạc kỹ càng với Thân đại nhân.” Phụng Tri Vi ngoái lại mỉm cười, “Nên ta muốn hỏi hai vị đại nhân, hai ngày nữa Thế tử muốn đến Phong Châu, đến đó không thể không gặp Thân đại nhân. Vậy các người muốn ở lại đây, hay là muốn đi cùng chúng ta?”

Hai người đều mừng rỡ, nghĩ bụng tiếp đãi Thế tử và Giám sát ngự sử cho chu đáo cũng coi như một công lao, sao lại bỏ lỡ một dịp tranh công trước mặt Bồ chính sứ đại nhân chứ? Bèn vội vàng đáp: “Nếu Thế tử muốn đến Phong Châu, thì chúng hạ quan đương nhiên phải đi theo hộ tống.”

“Hay, hay lắm.” Phụng Tri Vi nhanh chóng tiếp lời, “Nếu các người đã muốn theo Thế tử đến Phong Châu, cũng không nhất thiết phải vội vàng tiếp nhận công việc bên này làm gì. Ta thấy hay là cứ để Bành Tri phủ tạm thời thay thế, đợi đến khi huynh đệ điều tra rõ tội trạng của hắn thì hẵng dâng biểu vạch tội, để triều đình công khai phê công văn cách chức, cũng dễ ăn nói với phụ lão địa phương.”

Thân Quân Hâm ngậy người, mơ hồ cảm thấy ý kiến này có chỗ nào đó không ổn, rồi lại chẳng nghĩ ra là không ổn ở đâu. Hắn vừa do dự, thì Ninh Dịch đã thần nhiên nói: “Chỉ bằng Thân đại nhân cứ đi Phong Châu trước, bao giờ về hẵng bàn giao mọi việc, tránh cho nấy này nấy vất vả bọn bề làm không nên việc, trái lại không tốt.”

Y vừa nói vậy, Thân Quân Hâm thoáng rung mình, nghĩ đến uy tín của Bành Tri phủ ở bản địa, tức thì gật đầu như bả cùi. Hắn liếc xéo Ninh Dịch, ánh mắt mang theo chút phỏng đoán. Tuy Hách Liên Tranh vẫn chưa giới thiệu nam tử này là ai, xem ra cũng chỉ là một tuy tùng, nhưng một kẻ lồi đời trên quan trường như Thân Quân Hâm lại cảm thấy, nam tử vẫn một mực bình thân uống trà không ăn gì này, khí thế chẳng những không thua kém bất kì ai ở đây, mà thậm chí còn vượt trội hơn là đẳng khác.

Có lẽ là một vị quan lớn nào đó không thích để lộ thân phận nên mới cải trang vì hành chẳng? Hắn không dám nói thêm gì nữa, cẩn thận lui ra ngoài.

Trước đó Bành Tri phủ mới chỉ thu xếp một căn viện cho mọi người, còn chưa kịp chia phòng. Viện này tổng cộng bốn gian, có thể chia mỗi người ngủ một gian, nhưng hiện giờ Phượng Tri Vi làm sao dám để Ninh Dịch ngủ một mình? Nàng do dự không biết nên cho Hách Liên Tranh hay là Cố thiếu gia ở cùng y thì hơn, vừa quay sang Hách Liên Tranh, đã thấy Thế tử gia bắt đầu cười cười còi giầy.

Ninh Dịch và Phượng Tri Vi lập tức đồng thanh hô: “Hách Liên ngài ngủ một mình đi.”

Phượng Tri Vi lại tính quay sang Cố thiếu gia, Cố thiếu gia giờ cao bức họa của Ninh Dịch lấm lem dầu mỡ bị chân gà đâm thủng một lỗ.

Phượng Tri Vi liền nói dứt khoát: “Cố huynh, huynh cũng ngủ một mình đi.”

Hách Liên Tranh kháng nghị, “Không được, một là ta ngủ cùng tiểu di, hai là ta ngủ cùng điện hạ.”

“Ta không muốn làm người đầu tiên của vương triều Thiên Thịnh chết ngạt vì mùi giầy.” Ninh Dịch tỏ rõ thái độ cự tuyệt.

“Biết bao nhiêu bà vợ ở thảo nguyên dám bỏ nghìn vàng để mua một chiếc giầy của ta đấy!” Hách Liên Tranh không chịu thua kém.

“Tiểu di nhà ngươi vĩnh viễn sẽ không thành bà vợ thảo nguyên của ngươi.”

“Không phải bà vợ thảo nguyên của ta thì cũng không phải Vương phi của ngươi!” Hách Liên Tranh mỉa mai, “Một nam nhân đã ngủ với vô số nữ nhân!”

“Nghe nói nam nhi thảo nguyên trưởng thành sẽ được một phụ nữ mạnh khỏe trong tộc dạy bảo chuyện giường chiếu, gọi theo kiểu văn hoa là lễ trưởng thành.” Ninh Dịch không hề nổi giận, khoe mắt hơi sụp xuống, cười nhạt, “Một nam nhân đã ngủ với nữ nhân quá tuổi.”

“Ngươi...”

“Yên nào!” Phượng Tri Vi không thể nín nhịn thêm nữa, bùng nổ.

Chuyện quái quỷ gì đây!

Chẳng qua chỉ là việc chia phòng, có sao lại biến thành công kích cá nhân, cứ như sét đánh chằm ngồi hóa hoạn. Nhìn hai nam nhân lá ngọc cành vàng này, so trình độ chửi mắng văn hoa còn cao tay hơn mấy bà thím nhà hàng xóm.

“Ngài và Cố nam y mỗi người ở một gian nằm cách vách, ta ngủ trong gian phòng nhỏ bên ngoài phòng này.” Nàng đẩy hai tên kia ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Còn chưa kịp thở phào, thì đã nghe người kia lạnh lùng sai bảo: “Đưa nước đến đây, ta muốn tắm rửa.”

Sai người mang nước đến, Phượng Tri Vi đợi cả buổi, thậm chí Vương gia độc ác nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội bắt nàng làm tên hầu; kết quả là trong phòng vắng lặng như tờ, ngay đến tiếng nước cũng không nghe thấy. Phượng Tri Vi cảm thấy không quen, ngẩng ra một hồi rồi tự leo lên giường điều hòa hơi thở, điều hòa một hồi vẫn không tài nào trấn định, thậm chí y không nhìn thấy gì thì làm sao tắm được?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe có tiếng “cách”, Phượng Tri Vi thoáng giật mình, cầm một tấm khăn vải lên bịt kín đôi mắt rồi chạy vào trong phòng.

Do không thấy gì, nên nàng vừa vào phòng đã gọi khẽ: “Này, Ninh Dịch, ngài không sao chứ? Ninh Dịch?”

Không ai đáp lời, chỉ có những nhịp thở nặng nề không đều. Sau đó chợt nghe “cách” một tiếng, Phượng Tri Vi lại âm thầm hoảng hốt, sờ soạng cả buổi vẫn không thấy gì, không còn cách nào khác, nàng đành phải đưa tay kéo tấm khăn xuống.

Khăn vải hạ xuống, cảnh vật trước mắt bừng sáng, dưới ngọn đèn dầu là một bồn nước nóng bốc hơi nghi ngút, Ninh Dịch đứng ngay gần bên cạnh bồn nước, mỉm cười nhìn về phía nàng, ngón tay gõ vào thành bồn, qua một chốc lại gõ đánh “cách” một tiếng.

Phượng Tri Vi tức nghẹn, quay đầu trở ra, ổng tay áo bỗng dưng bị Ninh Dịch níu lại, rồi nàng nghe y giọng vô tội: “Ta không nhìn thấy gì, khó khăn lắm mới lần mò đến bên cạnh bồn nước, bị y phục vướng víu vấp ngã một cú.”

Bây giờ Phượng Tri Vi mới nhớ ra điện hạ quả thực không thạo mặc y phục cho lắm, huống chi bây giờ còn nhìn không rõ, đáy lòng mềm nhũn, đành phải ngoái đầu.

Vừa ngoái đầu đã ngẩn ngơ, lúc này mới thấy rõ dáng vẻ hiện giờ của Ninh Dịch, gương mặt lập tức đỏ bừng.

Dưới ánh nến, người kia đã tháo mặt nạ, cời ngoại bào, xổ mái tóc dài, áo trong cũng hơi phanh ra. Mái tóc như gắm rù trên đầu vai màu ngọc, xương

quai xanh tình tế nằm ngang như một nét bút tuyệt diệu khắc thành, da thịt trơn bóng trên lồng ngực hé mở, tràn đầy sức mạnh và sự dẻo dai, toát ra tia sáng xoay chuyển như minh châu trong sắc hồng nhạt, tôn lên đôi mày dài như cánh chim, cánh môi mòng manh đỏ thắm, toàn thân đẹp đẽ như ngọc tạc, phong hoa trần trụi.

Người nọ nhìn từ nghìn góc độ toát lên nghìn nét phong hoa, chỉ có vẻ phong tình này là khó gặp một lần, nên càng khiến người ta ngưỡng mộ, ngay đến Phụng Tri Vi cũng phải đứng ngây ra như tượng một lúc rồi mới dòi mắt đi.

Nàng cup mắt xuống, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh: “Nếu đã vậy, thì hãy để hạ quan hầu hạ điện hạ.”

Giọng nàng kính cẩn lạnh nhạt đúng kiểu cấp dưới nói với cấp trên, cứ như nàng thật sự là nam tử Ngụy Tri. Ninh Dịch hơi nhướn mày, trong mắt lóe lên sự sắc bén - nữ nhân này, thoát khỏi hiểm cảnh là trở mặt liền!

Ngoài mặt lại vẫn tươi cười như trước, giang hai tay ra, nói: “Cởi áo cho ta.”

Dưới ánh đèn, tư thế giang rộng hai tay hơi hơi ngửa đầu của y tựa như một con phụng hoàng kiêu hãnh ngẩng đầu, chứa đựng sự nghiêm trang cao quý không cho phép kinh nhờn. Phụng Tri Vi chậm rãi lột lạt găng, nghiêng mặt đi từ từ cởi từng khuy áo cho y. Dưới ánh nến, lớp áo trong bằng tơ trắng tinh chậm rãi rơi xuống như một dải mây, mềm mại phủ lên chân hai người.

Đai lưng, quần dài, áo trong ...

Y phục lớp lớp rơi xuống, lặng lẽ chất thành đống dưới chân hai người. Phụng Tri Vi không biết phải nhìn vào đâu, đành cúi gằm xuống đất, vừa cúi xuống đã thấy đôi chân thon dài của người nọ, không nóng không vội đá mớ y phục rơi đầy đất, tiến về phía nàng.

Phụng Tri Vi không phải chưa cởi y phục cho Ninh Dịch bao giờ, lần trước trong cung thất bỏ hoang nàng cũng từng lột sạch đồ của y. Nhưng đó dù sao cũng là hành động bên dưới lớp chăn, chứ bây giờ là đối mặt trực diện, nàng đâu có to gan và bình tĩnh đến đâu, cũng không thể ngăn mình mặt đỏ tim đập. Thấy Ninh Dịch hình như đang bước về phía mình, nàng cuống quýt lùi lại đằng sau.

Dưới quầng sáng vàng nhạt, đôi chân thon dài da thịt trơn nhẵn lại đột ngột chuyển hướng, bước vào bồn tắm.

Có tiếng nước vang lên, bắn vào gương mặt nóng bừng của Phụng Tri Vi. Nàng thở phào nhẹ nhõm, vội co cẳng chuẩn bị, lại nghe người kia hỏi: “Bột tắm đâu rồi?”

Phụng Tri Vi đành đưa bột tắm sang.

“Khăn vải.”

Đưa khăn vải.

Hơi nóng bốc lên hùng hục, điện hạ cao quý thông thả sai phái: “Kì lưng.”

Phụng Tri Vi mỉm cười: “Điện hạ, tôi đã chuẩn bị đủ mọi thứ cho ngài, bây giờ mất ngài không cản trở việc tắm rửa nữa, xin cáo lui, cáo lui.”

“Rắc!”

Trên xà ngang đột ngột vang lên một tiếng nứt.

Phụng Tri Vi vừa xoay người giạt mình đánh thót, quay lại tiến thẳng đến bên bồn nước. Trong màn hơi nước nóng nàng không nhìn rõ người nọ, bản năng mạch bảo nàng rút kiếm ra, bỗng từ trong bồn nước vọt ra một cánh tay trơn bóng, tóm lấy nàng kéo nàng vào trong bồn nước!

Phụng Tri Vi bất ngờ không kịp đề phòng, bị kéo vào bồn nước, trong lúc hoảng loạn đã cầm đầu uống vài ngụm nước luôn, rồi lại nhớ ra đây là nước tắm của Ninh Dịch, tức thì nổi giận, nhưng vừa mở mắt đã thấy lờ mờ trong nước ... “rào” một tiếng, vội vàng ngoi đầu lên.

Vừa ngoi đầu lên đã gặp: “Ninh Dịch, ngài đang giờ trò gì đấy ...”

Lại nghe trên xà ngang có tiếng người ưỡn oai nói: “Chủ nhân, xong rồi, nàng đã rơi vào bồn.”

Ninh Dịch mỉm cười ngửa đầu lên, “Đa tạ.”

Ninh Trùng ngồi trên xà ngang trịnh trọng đáp: “Không có chi.”

Phụng Tri Vi tức muốn xì khói, hóa ra đôi chủ tử này móc ngoặc với nhau mà đùa bồn nàng. Đang định trèo ra ngoài, Ninh Trùng trên xà ngang lại vung nắm đấm đập vỡ mái nhà, ngửa đầu nói với một người đứng trên đó: “Không sao cả, người có muốn vào xem không?”

Ninh Dịch mỉm cười, muốn ôm nàng đứng lên.

Phụng Tri Vi thầm nghĩ nếu để Cổ tiểu ngọc thấy giờ này Ninh Dịch và mình đang chen chúc trong một cái bồn tắm, rồi lại quậy tung lên cho Hách Liên Tranh biết, thì đời này nàng chẳng còn mặt mũi đâu mà gặp người, đành nói: “Cổ Huyên, không sao đâu, tôi đang tắm rửa.”

Cố Nam Y trên mái nhà “ồ” một tiếng, kẻ đó là giọng nói tràn đầy hứng khởi của Hách Liên Tranh: “Tắm rửa là tắm rửa à, tiểu đi có cần ta kì lưng cho không ...” rồi nghe có vật gì đó rớt thẳng xuống đất đánh “bịch”.

Ninh Trùng vẫn ngồi nghiêm chỉnh trên xà ngang, có hẳn ngồi ở đó, Phụng Tri Vi toàn thân ướt sũng không tài nào đứng lên được, đành tiếp tục ngồi thừ ra trong bồn tắm. Bồn tắm chật hẹp, lại chen chúc với Ninh Dịch, nàng muốn trốn cũng không được muốn tránh cũng chẳng xong, muốn nhìn cũng không biết nhìn đâu muốn sờ cũng không biết sờ chỗ nào, dù muốn rút kiếm phá bồn cũng không thể ra tay được.

Cái tên không mặc y phục kia chẳng hề cảm thấy ngượng ngập chút xíu nào, vẫn ung dung ôm nàng, lại còn không nóng không vội bàn bạc chính sự với Ninh Trùng.

“Ngươi đã đi đâu?”

Ninh Trùng không xấu hổ chút nào, “Khi tôi đến đón ngài, nửa đường lại nhận được tin Ngũ hoàng tử mất tích.”

Tin tức này khiến toàn thân Ninh Dịch cứng ngắc, Phụng Tri Vi cũng ngẩng đầu lên – Ngũ hoàng tử đã chạy trốn khỏi hành cung giam lỏng mình ư? Chẳng trách Thường gia dám làm ra chuyện này, nói cách khác ... là Thường gia nhất định sẽ phản!

Chẳng trách Ninh Trùng nhận được tin này thì bỏ mặc luôn Ninh Dịch, trực tiếp chạy đi xử lý. Nhưng gã hộ vệ này cũng thật lơ đãng, dám buông tay chạy đi như thế. Ninh Dịch rõ ràng dạy bảo kẻ dưới rất nghiêm, nhưng hình như lại vô cùng dung túng cho hộ vệ này, hẳn có gì đặc biệt chứ?

“Bây giờ hẳn đang ở đâu?” Ninh Dịch quả nhiên không hề nổi giận, cất giọng trầm nghiêm.

“Cuối cùng tôi cũng tìm ra nhóm người kia, đi theo một mạch, bây giờ chúng đã ra khỏi địa phận Lũng Tây,” Ninh Trùng đáp, “Nếu không nhận được tin tức bên này muốn tôi gấp rút trở về, thì đáng ra tôi đã có thể giết sạch bọn chúng.”

Phụng Tri Vi nhướn chân mày, người của Thường gia phải đi cứu viện Ngũ hoàng tử nhất định là cao thủ siêu cấp, hành tung nhất định là vô cùng bí ẩn, sao Ninh Trùng có thể nhẹ nhàng tìm ra đám người kia, lại còn suýt nữa giết sạch? Năng lực phi phạm đến thế sao?

Liên tưởng đến lòng khoan dung của Ninh Dịch đối với hộ vệ này, lại thêm vừa rồi Cố thiếu gia không đá Ninh Trùng rơi xuống, Phụng Tri Vi đã lò mò hiểu ra.

Ninh Trùng nói xong, cười hì hì nhìn xuống dưới từ trên xà ngang, nói: “Vương gia, nước lạnh rồi, mau lên một chút.”

“Ngươi xéo đi được rồi.”

Trên xà ngang chỉ còn một cái hốc, Ninh Trùng quả nhiên lập tức cuộn xéo. Phụng Tri Vi thở dài, hỏi: “Quậy thế đã đủ chưa?”

Bên cổ chợt ẩm lên, Ninh Dịch ướt sũng nhích lại gần, mặt mũi gác cầm lên đầu vai nàng, hơi thở nóng rực phả vào vành tai nàng, khẽ thì thào: “Tri Vi ... sau khi xuống núi mọi chuyện đều quay về điểm xuất phát sao? Vậy hãy cho phép ta phóng túng một lần ... Sau đêm nay, nàng phải làm Ngụy Tri không ngừng tiến lên phía trước, ta cũng phải tiếp tục những tranh đoạt vĩnh viễn không dứt của ta ... Lão ngũ đã trốn rồi, hành trình từ Mân Nam đến Hoàng Hải nhất định sẽ đầy gió tanh mưa máu ... Tri Vi, Tri Vi ... Cứ đi tiếp, chúng ta không ai biết con đường kia càng đi càng gần hay là càng đi càng xa ... Đêm nay ... nàng có thể ... có thể ... hoàn toàn gần gũi với ta một lần không ...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Quan Tâm

Type: shiriboss

Nàng có thể hoàn toàn gần gũi với ta một lần không?

Phụng Tri Vi chưa bao giờ nghĩ một người có tấm lòng sắt đá như Ninh Dịch, cũng sẽ có ngày hạ giọng cầu xin.

Là do vết thương và chất độc trong người khiến y nhất thời trở nên yếu ớt, hay là vì mơ hồ đoán trước tương lai, nên cảm xúc dâng trào?

Nàng đông cứng trong nước, nước ấm dần lạnh mà thân nhiệt lại dần nóng. Thân thể y gần trong gang tấc, chỉ cách nàng một lớp y phục mỏng manh. Hơi thở thuộc về y hiện diện khắp nơi, dần dần ngập ngừng chui vào cơ thể nàng. Mỗi cử chỉ dù là rất nhỏ của y đều khiến nàng run rẩy, như tia chớp xuyên qua tầng mây trước cơn giông tố, mũi sét quay cuồng nhảy múa, chấn động nhịp đập của bầu trời.

Cảm y gác lên vai nàng, hai người đều cảm thấy trơn bóng, làn nước bóng loáng, da thịt trơn bóng, hơi thở ngọt mà ... Hơi nước mát mẻ uốn lượn, trong người có ta trong ta có người, khiến người ta nhớ lại hết thấy quán quýt và êm dịu ... Nàng ngưng ngừng quay đi, nhưng cũng chỉ đổi lại đôi môi y tiện đường lướt qua gò má nàng, như một cơn gió nóng bỏng nhảy nhót lướt qua mặt hồ lăn tăn, khơi lên những vòng sóng gợn.

Nàng chìm trong cảm giác bập bênh, lững lờ rồi lại trào dâng, run rẩy đến không thể khống chế, muốn nói rồi lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn không còn sức lực. Thân thể gần gũi đến không thể gần gũi hơn kia dường như đã xâm lấn vào tâm trí nàng, vắt ngang qua dây nịt ý thức, che đi sự tỉnh táo, mở miệng là phát ra tiếng thở dốc khe khẽ, khiến người ta nghe mà ngưng ngừng. Nàng càng không dám nói gì, bởi đôi môi y đã chờ sẵn ở đó.

Môi y đầu tiên chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, sau đó cuồng nhiệt như bão táp mưa sa, đánh thẳng vào lãnh địa của nàng, in những vết trần trụi lên từng tấc đất, muốn làm chúa tể thống trị nàng. Căn cổ trắng như tuyết của nàng nhanh chóng nổi lên một tầng ửng đỏ mờ ám, như ánh trăng đỏ nhạt chiếu lên lớp tuyết dày.

Có một khoảnh khắc, trái tim đập quá gấp gáp đã đẩy nàng lún sâu vào choáng váng, đánh mất khả năng suy nghĩ và tiếng nói. Ngay từ đầu y đã không chờ đợi câu trả lời của nàng, ngôn ngữ chỉ là một lời tuyên bố, hành động mới là chuyện nam nhân phải làm. Y dò tìm dưới nước, túm lấy thắt lưng nàng, một vòng mảnh mai, ngọt mà linh hoạt, tựa như dùng một bàn tay cũng đủ nắm giữ. Y thoáng ngừng trong giây lát, dùng đầu ngón tay lưu luyến nâng niu tình yêu của tạo hóa với nữ tử này, rồi thân hình nhẹ nhàng di chuyển, ngón tay chậm rãi trượt đi.

Phượng Tri Vi cảm nhận được sự tồn tại của một vật cứng, trong đầu nổ đùng một tiếng, mây mù trong nháy mắt đã tiêu tan.

Còn Ninh Dịch khẽ thở dốc, “ào” một tiếng nhô lên mặt nước, ôm nàng định bước ra khỏi bồn tắm.

Bỗng y cảm thấy có vật gì cứng cứng chạm vào bụng mình.

“Điện hạ.” Hơi thở của nàng hơi rối loạn, khó khăn thốt ra hai chữ rồi ngắt quãng một hồi, sau đó mới dần dần bình phục, ngữ điệu mang sự lạnh nhạt mà y yêu thích nhất, đồng thời căm ghét nhất, “Không muốn nghe câu trả lời của tôi sao?”

Hai người ngâm nửa mình dưới nước, nhìn thẳng vào nhau trong bồn tắm, một thanh nhuyễn kiếm màu đen chần ngang ở chính giữa.

Bọt nước xoay vòng, nhỏ xuống tong tong từ thân thể trần trụi của Ninh Dịch, dưới ánh nến da thịt y toát lên ánh sáng bóng bẩy như ngọc. Hơi thở nam tử trong trẻo mà nồng nàn ập thẳng vào mặt, Phượng Tri Vi cup mắt xuống, chỉ dám nhìn vào thanh kiếm của mình.

“Câu trả lời của nàng, cũng chỉ như thế mà thôi.” Ninh Dịch đã lấy lại vẻ trấn định, không đếm xỉa đến thanh kiếm kia, tiến lên một bước nhỏ trong bồn tắm.

Phượng Tri Vi quả nhiên thu kiếm về.

“Nàng xem,” Ninh Dịch cười chắc nịch, “Nàng không ngờ đã thương ta.”

Y đưa tay ra vuốt ve đôi mày ướt đầm của Phượng Tri Vi, nói với vẻ mặt yêu thương có phần phức tạp: “Nàng vĩnh viễn che giấu bản thân, khống chế bản thân, bức bách bản thân ... Vừa rồi nàng rõ ràng đã động lòng, có sao không chịu phóng túng một lần?”

“Tôi không thể đã thương ngài, có vậy thôi.” Phượng Tri Vi trầm ngâm trong giây lát rồi cup mắt xuống, nở nụ cười nhàn nhạt, “Hơn nữa, điện hạ à, nghe nói nữ tử chưa nếm trải sự đời, khi tiếp xúc với nam tử mình không căm ghét, thì luôn dễ dàng mất kiểm chế. Tôi nghĩ, ngài cũng không phải là ngoại lệ như ngài tưởng đâu.”

Ninh Dịch im lặng, hồi lâu bật lên một tiếng cười lạnh.

“Bây giờ đôi mắt ngài không nhìn được, tôi nghĩ ngài nhất định không để ý,” Phượng Tri Vi mỉm cười, “Mũi kiếm này không hề nhắm vào ngài ... mà nó chỉ về phía tôi.”

Sắc mặt Ninh Dịch biến đổi.

“Ngài tiến lên, nó quả thực sẽ lùi lại, nhưng là lùi vào vị trí hiểm yếu của tôi.” Phượng Tri Vi thản nhiên nói, “Tôi không biết ngài đang nghĩ gì, nhưng tôi cảm thấy trái tim và thân xác tôi chưa thể hiện đáng sợ ngay bây giờ. Cho nên xin lỗi, điện hạ, xin hãy để tôi uy hiếp ngài.”

Một thoáng im lặng.

Tiếng nước nhỏ tí tách trong màn đêm yên tĩnh như chiếc đồng hồ cát nhỏ giọt thời gian.

Ninh Dịch “nhìn” về phía Phượng Tri Vi, trong tầm mắt xám trắng chẳng nhìn rõ thứ gì, nhưng y vẫn có thể mừng rỡ ra dáng vẻ của nàng hiện tại - sắc hồng tan hết, chân mày đen nhánh, trong ánh mắt là vẻ kiên cường ngưng đọng, phảng phất như sắc mặt nàng trong lần đầu gặp gỡ trên hồ băng ở Thu phủ vào mùa đông năm ngoái, khi nàng tung cước giẫm kẻ khác xuống dưới chân, lạnh lùng cắt tóc bỏ đi.

Bình tĩnh, ngang tàng, đượm chút vô lại.

Có một số việc, thật ra đã biết không thể cưỡng cầu, cũng cưỡng cầu không nổi, nhưng vẫn khẳng khái muốn làm. Chính bản thân y cũng không hiểu nổi vì sao mình lại làm như thế, cứ như bắt đầu từ khi gặp nàng, có một số việc sẽ rối loạn trình tự, có một vài suy nghĩ sẽ vượt ngoài tầm kiểm soát.

Trong ngôi chùa cổ, nàng nằm trong lòng y nghe tiếng mưa đêm, ngoan ngoan mà uể uải, khoảnh khắc gần gũi khi ấy y muốn quên cũng khó lòng quên nổi. Nhưng xuống núi rồi, nàng lại quay về với phong thái kính cẩn xa cách đáng ghét, khiến y tự dưng muốn làm điều gì đó, mong níu giữ được nàng cuộn tròn trong lòng y.

Lúc này y chưa hẳn đã mong chiều hữu nàng, mà chỉ muốn nàng hiểu đâu mới thật sự là nàng, muốn cô gái đã quen đeo mặt nạ đến nỗi thường xuyên không phân biệt rõ thực tại và hư ảo kia đối mặt với lòng mình một lần.

Ninh Dịch chậm rãi đưa tay lên xoa mặt - quả nhiên, nàng vẫn là nàng, đáng ghét lại vô tình, còn y dường như đã không còn là y nữa.

Mùi kiêu lẳng lẳng chắn ngang, lạnh buốt như nước trong bồn.

Chợt nghe nàng khẽ hắt hơi, rồi dịu dàng nói: “Điện hạ, coi chừng cảm lạnh, hay để tôi đỡ ngài?”

Ninh Dịch cup mắt xuống, trong tích tắc đã lấy lại sắc mặt âm trầm sắc bén, đẩy nàng ra, “rào” một tiếng đứng lên khỏi mặt nước. Mơ hồ nghe tiếng nàng hít một hơi, rồi vội vàng nhảy ra khỏi bồn tắm.

Đỉnh đầu vang lên tiếng gió, một tấm áo ngủ mềm mại phủ xuống đầu y. Nàng cất giọng bình tĩnh, nói: “Để tôi hầu ngài mặc áo.”

“Không cần đâu.” Ninh Dịch đẩy nàng ra, giẫm chân lên mớ y phục ngổn ngang dưới đất, đi đến bên giường không ngoài đầu lại, đưa tay kéo tấm màn xuống.

“Nàng đã uy hiếp ta thành công.” Bóng dáng y lơ lửng in trên tấm màn, giọng nói lạnh nhạt.

“Chẳng qua chỉ dựa vào sự quan tâm của ta đối với nàng.”

Ninh Dịch đứng sau tấm màn lẳng thình không nói gì nữa, Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, rồi nhẹ nhàng khuôn bồn tắm ra ngoài.

Vừa mở cửa, đã thấy một đôi tay chờ sẵn, nhận lấy bồn tắm.

Đề nén tâm sự phức tạp, nàng cười nói: “Cảm ơn.”

Cố thiếu gia nằm trên bậc thềm bên ngoài phòng, quảng bồn tắm kia ra tít đằng xa. Cái bồn rơi xuống đất không một tiếng động, y cũng lặng im.

Phượng Tri Vi thoáng kinh ngạc, phát hiện thì ra y không ăn hồ đào, và lại hiếm khi thấy y không ngủ trên giường hoặc chỗ cao, lại ngủ trước cửa phòng Ninh Dịch mà y cảm ghét như thế này.

Phượng Tri Vi ngoài đầu lại nhìn, sắc mặt hơi ửng đỏ - này giờ y vẫn nằm đây? Đã ... nghe thấy hết mọi chuyện?

Ngẫm nghĩ, cảm thấy thật sự không nên hỏi, chợt nghe Cố Nam Y nói: “Xin lỗi.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, không ngờ lời này lại thoát ra từ miệng của Cố thiếu gia.

Y có loại cảm xúc tên là “xin lỗi” này ư? Nàng nghĩ y căn bản không biết từ này dùng như thế nào.

Sau phút ngẩn ngơ, nàng bỗng bật cười, chợt cảm thấy tâm trạng mình khá hơn, kéo Cố Nam Y đứng dậy, “Dừng ngủ trước cửa nhà người ra, mau quay về phòng đi. Cũng đừng xin lỗi tôi, đây không phải lỗi của huynh.”

Cố Nam Y để mặc cho nàng kéo mình rời khỏi cửa phòng Ninh Dịch, vẫn lặp lại một câu: “Xin lỗi.”

“Được rồi được rồi xin lỗi thì xin lỗi.” Phượng Tri Vi biết y là một kẻ cố chấp, nếu không chấp nhận lời y nói, có lẽ y sẽ tua đi tua lại đến sáng mai. Bỗng Cố Nam Y đột ngột chỉ vào nàng rồi chỉ vào bồn tắm, “Đừng tắm cho kẻ khác.”

Phượng Tri Vi ngớ ra, sắc mặt thoáng chốc đã đỏ bừng.

Cố Nam Y vẫn chưa chịu bỏ qua, kéo nàng đi đến trước cửa phòng Hách Liên Tranh rồi nói: “Gã cũng vậy.”

Phượng Tri Vi dờ khóc dờ cười, lo sợ lỡ đâu y định điếu một lượt qua tất cả các phòng thì đời này nàng chẳng còn mặt mũi đâu gặp người ta nữa, đành kéo y đến một vườn hoa nhỏ bên ngoài căn viện, “Không tắm, nhất định không tắm, chúng ta đi chơi cho khuây khỏa.”

Đêm thu, bầu trời cao ráo thoáng đãng, tai nghe tiếng côn trùng khẽ gáy, mũi ngửi hương hoa quế lãng đãng trong gió. Phượng Tri Vi tìm một thảm cỏ sạch sẽ, ngồi xuống, ngửa đầu mỉm cười với Cố Nam Y, vỗ vỗ lên mặt đất.

Nàng nhìn y với vẻ ranh mãnh, thầm nghĩ Cố thiếu gia sạch sẽ như thế xa cách nghìn dặm như thế, nhất định sẽ không ngồi xuống đất đâu.

Ai dè Cố Nam Y lại cúi đầu ngẫm nghĩ rồi ngồi xuống thật. Tuy vẫn còn ngồi cách nàng một thân người, nhưng phá lệ như thế đã đủ khiến Phượng Tri Vi trợn mắt há mồm.

Đêm nay Cố thiếu gia hơi lạ thì phải ...

Nàng nhỏ một nhánh cỏ ngọt, lau sạch rồi đưa sang. Cổ thiếu gia nhận cỏ, chậm rãi nhai.

Ánh trăng u mỷ, ánh sao lay động, gió thổi tung tấm mạng che của nam tử bên cạnh, thấp thoáng thấy khuôn cằm như tuyết và đôi môi thắm đỏ ửng hiện.

Y cầm một nhánh cỏ trên tay, khiến ngón tay càng trắng muốt như ngọc.

Cổ Nam Y khẽ nghiêng đầu, tư thế chăm chú ăn cỏ ngọt của y mang ý vị hồn nhiên trong sáng khó gặp được trên thế gian vẫn đục này, khiến những kẻ đi giữa hồng trần cảm thấy toàn thân mình đều vương bụi bần.

Phượng Tri Vi bỗng cảm thấy một đũa u ám như mình ngồi bên cạnh một Cổ thiếu gia như thế thì quả là khinh nhờn y, bèn tự giác nhích người sang bên cạnh.

Cổ thiếu gia cũng lập tức nhích theo.

...

Phượng Tri Vi ngồi yên, dờ khóc dờ cười. Đêm nay Cổ thiếu gia thật đáng yêu, hay mình thử tâm sự một chút nhỉ.

Ồ chung bấy lâu, biết y tính tình quái gở, nàng không định thăm dò chuyện gì - chỉ thử một lần duy nhất, nghe câu trả lời hùng hồn của y “Ta là người của người”, cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, hoa nở rất thơm, ngọn cỏ rất ngọt, thiếu gia rất ngoan, hẳn là không có sấm sét gì chứ?

“Tại sao huynh lại lạc đường?” Bắt đầu hỏi từ vấn đề đơn giản.

Một vấn đề đơn giản đủ làm khó Cổ thiếu gia, y ngừng tận diệt ngọn cỏ, ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ cẩn thận, hồi lâu mới đáp: “Không nhớ nữa.”

Không nhớ nữa? Thế đồng võ công kia huynh nhớ kiểu gì hay vậy?

“Đường nào chẳng giống nhau.” Cổ thiếu gia chậm rãi nói, “Đường xá rối loạn, mặt này vỡ vụn, vải vóc thô ráp, tiếng động ồn ào.”

Phượng Tri Vi kinh ngạc nhìn y – y đang mô tả cảm giác của mình sao?

Đây phải chăng là lần đầu tiên y bộc lộ cảm giác của mình ra với người ta? Mọi con đường đều lộn xộn như nhau, chẳng thấy có gì khác; mọi khuôn mặt đều vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, phải từ từ chấp vả mới hiện ra đầy đủ; y phục mặc trên người, dù may bằng chất vải mềm mại đến đâu, y đều cảm thấy thô ráp, cọ vào da thịt khiến người ta không chịu nổi; tiếng người nói xung quanh, luôn luôn ồn ào náo động bên tai.

Cảm giác ấy kinh khủng và đáng sợ đến nhường nào?

Hơn mười năm nay, y luôn sống trong một thế giới như thế sao?

Phượng Tri Vi đột nhiên cảm thấy lòng mình hơi đau xót, giống như bị đầu ngón tay ai nhẹ nhàng bầu lấy mà di di lên.

“Huynh ... bao năm qua huynh đã sống như thế nào?”

Cổ Nam Y nghiêng nghiêng đầu, không hiểu câu hỏi của nàng cho lắm, đến đây bằng cách nào? Đi tới chứ sao nữa(*).

(*)Nguyên văn là (Jingyàn) có thể hiểu là “trải qua (cuộc sống)”, cũng có thể hiểu là “đi tới”.

“Ý tôi là, ai là chăm sóc cho huynh, huynh đã lớn lên như thế nào?” Lúc này Phượng Tri Vi không hề muốn cố tình thám thính chuyện gì, chỉ là trực giác nàng muốn biết, giữa trời đất hỗn loạn này, y đã trưởng thành ra sao.

“Dưới ba tuổi, cha, sau năm tuổi, bác, ngoài ra còn có những người khác.”

Phượng Tri Vi nghe ra một khoảng trống trong đó.

“Vậy từ ba tuổi đến năm tuổi thì sao?”

Cổ Nam Y không đáp, thân hình đột ngột run lên.

Cái run này khiến Phượng Tri Vi cũng run rẩy theo, trong nháy mắt sắc mặt nàng chợt tái trắng - mất đi người thân duy nhất, một đứa bé ba tuổi trời sinh đã có phần thiếu thốn, trong hai năm ấy, y đã sống ra sao?

Không dám nghĩ, nếu nghĩ, sẽ ớn lạnh từ đầu ngón tay đến tận tim.

Có lẽ bản thân Cổ Nam Y cũng không dám nghĩ - một kẻ xưa nay vẫn luôn bình tĩnh dửng dưng như y, mà nhớ lại những ngày tháng ấy cũng phát run, vậy tuổi thơ ấy phải kinh khủng đến nhường nào?

Phượng Tri Vi đột ngột đưa tay ra, đặt lên mu bàn tay của Cố Nam Y.

Nàng chẳng biết làm sao, chỉ muốn sưởi ấm cho đứa bé ba tuổi của hơn mười năm về trước. Trong quãng thời gian lẻ loi lạnh lẽo kia, hẳn là chưa có một ai sưởi ấm bàn tay y.

Đáy lòng nàng mơ hồ nổi lên cảm giác chua xót và dịu dàng, quên đi khoảng cách nam nữ, quên Cố Nam Y chưa bao giờ thích bất cứ kẻ nào tiếp cận, giây tiếp theo rất có khả năng quăng nàng lên chín tầng mây.

Nhưng Cố Nam Y vẫn không hề nhúc nhích.

Y cup mắt xuống, cẩn thận ngắm nghía bàn tay bị bàn tay khác đặt lên, phản ứng đầu tiên quả thật là muốn đẩy nó ra hay ném nó đi. Nhưng lòng bàn tay mịn màng kia truyền đến cảm giác ấm áp mơ hồ, cảm giác bờ ngõ mà kì quặc nơi da thịt chạm nhau chột khiến y cảm thấy không biết nơi nào đang rung động.

Đây là một cảm giác vô cùng xa lạ, giống như thành lũy nghìn năm bị tia chớp đánh vào tạo ra một khe hở, khiến người bên trong thấy được phong cảnh bao la bát ngát bên ngoài.

Dấu phong cảnh kia chỉ hiện ra trong một khe hở chật hẹp, cũng đủ khiến người ra chìm đắm đến mê mẩn.

Cố Nam Y cảm thấy cảm giác này thần bí không sao tả được, khiến một người không đủ kiên nhẫn như y bỗng dưng nảy ra ý muốn thăm dò. Sau nhiều lần cân nhắc, y chọn cách lấy ngón tay túm chặt thăm cò trên mặt đất, không hề nhúc nhích, nhằm kiểm chế y muốn hất bàn tay kia ra, khiến cảm giác kì lạ kia dừng lại trên mu bàn tay mình lâu hơn chút nữa, cho đến khi y hiểu rõ mới thôi.

Phượng Tri Vi không biết sự hi sinh và tranh đấu mãnh liệt trong lòng Cố thiếu gia lúc này, càng không biết thăm cò dưới bàn tay của Cố thiếu gia đã bị phá hủy thành một diện mạo hoàn toàn mới. Tay nàng thoáng dừng lại trên mu bàn tay của Cố Nam Y, chột nhớ ra tính tình quái gở của y, vội vã thu về.

Cố thiếu gia rút tay lại, xoa xoa lên mu bàn tay mình.

Động tác này khiến Phượng Tri Vi thấy mà khó xử, còn tưởng y ngại mình bẩn, bèn vội vàng nói lảng sang chuyện khác, đưa tay hái từ trên cây xuống một phiến lá hẹp dài, cuộn lại rồi nói: “Dạy huynh một phương pháp tránh bị lạc đường.”

“Giống cây này mọc khắp đại giang nam bắc của Thiên Thịnh,” Nàng cẩn thận đưa cho Cố Nam Y nhìn rõ đường gân trên lá cây kia, “Gân lá này hết sức kì lạ, giống như một gương mặt người. Về sau chúng ta đi đến đâu, nếu lạc mất nhau, thì dù có gấp gáp đến đâu bất tiện đến đâu, chúng ta cũng đừng quên vẽ lại họa tiết này dưới gốc loài cây này khi đi ngang qua, về sau muốn tìm ra nhau cũng tiện.”

“Có kí hiệu.” Cố Nam Y nói.

Phượng Tri Vi hiểu ý của y là hai người vốn đã có kí hiệu liên lạc, mỉm cười lắc đầu, “Kí hiệu kia là giữa huynh với tổ chức của huynh, giữa tổ chức của huynh với tôi, không phải giữa tôi và huynh. Huynh không cần dùng nó để tìm tôi, huynh chỉ cần để lại kí hiệu là đủ. Tôi biết đường, tôi sẽ đi tìm huynh.”

Nàng nhớ lại ngày ấy mình tất tả đi cứu Ninh Dịch, cứ đinh ninh chỉ là mấy chục dặm đường còn có hộ vệ thân ở đó, Cố Nam Y không thể không tìm ra mình, nên mới không kịp thời để lại kí hiệu dọc đường, làm cho Cố tiểu ngọc mất dấu nàng.

Nói để lại kí hiệu cho y tìm nàng chỉ là giả, nàng sợ một ngày kia tiểu ngọc sẽ lạc đường, lại quên mất ám hiệu trước đó, hoặc tổ chức của y có trục trặc gì, ám hiệu không thể dùng, đến lúc ấy nàng biết đi đâu để tìm y?

Dù y mạnh mẽ, nhưng vẫn yếu ớt, cứ nghĩ đến chuyện để một người như y một mình hành tẩu giang hồ, trước mắt nàng lại hiện lên hình ảnh một đứa bé ba tuổi ngu ngơ vừa mất cha, lẻ loi đi mãi, con đường phía trước phủ tuyết mênh mông.

“Được rồi.” Nàng mỉm cười, cuộn lá cây lại, đặt bên môi nhẹ nhàng thổi lên, “Tôi sẽ thổi sáo lá, lần theo kí hiệu của huynh để đi tìm huynh.”

Cố Nam Y chăm chú nhìn nàng, cũng hái xuống một phiến lá, bắt chước nàng cuộn lại, đặt bên môi thổi lên từng đoạn ngắt quãng.

Ánh trăng rớt xuống từ không trung, làn điệu ngắt quãng thổi vỡ ánh sao trên bầu trời. Trong khúc nhạc đã dần dần trở lên lưu loát, Phượng Tri Vi ngâm một nụ cười chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, trong cơn mộng lung nàng nghe y nói:

“Thổi sáo, tìm cây, tìm ra người.”

Gió rất nhẹ, hoa rất thơm, chim hót rất trong trẻo, hơi thở rất ... nặng nề.

Khi Phượng Tri Vi mở mắt, nàng thấy một khuôn mặt bụi chẳng đen sì đang gi sát trước mắt mình.

Nàng hoảng sợ, vội vàng lùi lại đằng sau, dụi dụi mắt mới nhìn rõ khuôn mặt mũi chẳng ra mũi mắt chẳng ra mắt kia thuộc về Hách Liên Thế tử. Gã đang ngồi xổm ở vị trí rất gần nàng, gi cái bản mặt bí xị “Nữ nhân hư hỏng nhà cô, cô phản bội ta làm tổn thương ta hủy hoại ta phụ tình ta” về phía nàng.

Gã làm cái quái gì thế, có kẻ nào ăn bớt điểm tâm của gã sao?

Phượng Tri Vi lười nhác bò dậy, chống tay xuống đất mới cảm giác có gì đó không ổn, lại nhìn xuống cái gối đầu của nàng vừa rồi, ai dè lại chính là đùi của Cô tiểu ngọc.

Nàng ngơ ngác nhìn Cô tiểu ngọc đang hít thở nhịp nhàng, liếc mắt thấy một “mái lều” phồng lên cách vị trí đầu nàng đặt lên bàn nấy chỉ một ngón tay, lập tức bốc hỏa bừng bừng.

Cô tiểu ngọc mở mắt ra, bình tĩnh mắt đối mắt với nàng cách một lớp mạng che, bình tĩnh hất tay nàng ra, rồi lại bình tĩnh đẩy khuôn mặt của Hách Liên Tranh, cúi đầu nhìn xuống quần mình, chậm chạp lướt ra ngoài giải quyết vấn đề buổi sáng.

Y vừa lướt đi lại vừa thổi chiếc áo lá, nhịp điệu trời chảy, vang xa nghìn dặm.

Hách Liên Tranh chỉ theo bóng lưng y bằng ngón tay run rẩy, chỉ một hồi mới phát hiện làm thế hoàn toàn vô ích, gã không biết đã thương người cách một quãng xa, đành phải quay lại nổi trận lôi đình chỉ vào Phượng Tri Vi. Kê đầu sỏ khế mỉm cười, bẻ ngón tay gã sang một hướng khác, nói: “Thế tử buổi sáng tốt lành, à, nhà xí ở bên kia.” Thế rồi thông thả bước đi.

Mới đi được hai bước, đã thấy một người nghiêng nghì đứng chắn trước mặt nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Ta muốn bỏ nửa khắc để xử lý người, tránh cho chủ nhân của ta sau này lại phải đau đầu.”

Phượng Tri Vi không biết sự tích về “nửa khắc” này, nhưng cũng hiểu ra ẩn ý của Ninh Trùng, bèn chỉ vào mũi mình, đáp: “Cũng được, nhưng rất có thể hậu quả sẽ là người được sáng khoái trong nửa khắc, rồi đau đầu cả đời.”

Cô tiểu ngọc tiến lại, dùng hồ đào để thăm hỏi, diễn tả cho Ninh Trùng biết đau đầu cụ thể là như thế nào, thủ tiêu cuộc thảo luận mệnh đề nghiêm túc về sự sống cái chết và tương lai diễn ra vào buổi sáng một cách sáng khoái và dứt khoát.

“Phủ quân Lũng Nam đã điều động xong.” Ninh Trùng đến gần, túm nàng lại, “Ý của ta vượt sông Khúc Thủy từ đất Lũng Nam nằm gần Phong Châu nhất, như thế sẽ ít kinh động đến vùng đó hơn.”

“Nếu vương gia nhà ngươi yên tâm để người chỉ huy, thì người không cần hỏi lại ta.” Phượng Tri Vi cười nói, “Có một số kẻ không dùng đến cũng phí đi, phái đoàn của chúng ta hiển nhiên phải được Thân Quân Hâm sai người hộ tống, tiến thẳng vào phủ Bồ chính sứ Lũng Tây. Người chỉ cần dẫn theo ba nghìn phủ quân Lũng Nam đợi tiếp ứng là đủ.”

Nàng trở lại căn viện, Thân Quân Hâm quả nhiên đã đến thăm hỏi, đến nơi cùng lúc còn có Bát Bưu - hộ vệ tùy thân của Hách Liên Tranh. Phượng Tri Vi mỉm cười nhân nhậ, hay lắm, người đã đến đông đủ rồi.

“Huynh đệ còn có nhiệm vụ giám sát Lũng Nam đạo”, Phượng Tri Vi cười hỏi Thân Quân Hâm, “Chuyến này chuẩn bị hồi hành đến thành Phong Châu báii kiến Thân đại nhân, ý hai vị thế nào?”

“Dạ được ạ, được ạ!” Thân Quân Hâm tràn đầy vui vẻ, ân cần nói, “Lưu đại nhân và bản phủ sẽ đích thân hộ tống, chúng tôi đã đếm một nghìn phủ binh bản địa của Kị Dương đi theo hầu hạ bên Thế tử và các đại nhân”

“Vây là tốt rồi, làm phiền các ngài.” Phượng Tri Vi tươi cười, “bao giờ gặp được Thân đại nhân, nhất định sẽ nhắc đến tên các đại nhân trước mặt ngài ấy.”

Hai người kia cười tít mắt, khoe tròn hàm răng.

Hách Liên Tranh ghé tai Bát Bưu thì thầm: “Sau này các người tuyệt đối không được cưới vợ người Hán.”

Bát Bưu gật đầu cho là chí lý, lại hỏi Hách Liên Tranh, “Còn Thế tử thì sao?”

Hách Liên Tranh đau đớn đáp: “Ta có lẽ đã không kịp nữa rồi...”

Ninh Trùng bỗng dựng thò cái đầu to bự vào giữa bọn họ, thành khẩn hỏi: “Có cần ta giúp các người ngăn cản vĩnh viễn không?”

Thế là ầu ầu.

Một khắc sau, Ninh Trùng phui phui bụi bặm trên y phục, nghênh ngang bỏ đi...

Đoàn người leo lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, lên đường dưới sự bảo vệ của phủ binh mà Thân Quân Hâm đặc phái. Khi bước ra Ninh Dịch vẫn giữ nguyên sắc mặt bình thản, chẳng khác chi ngày thường. Mọi hoạt động của Phượng Tri Vi cũng trở lại như thường, nhưng từ đầu đến cuối vẫn cụp mắt trước mặt y – dù sao sao điện hạ cũng không nhìn thấy.

Cố thiếu gia nằm trên nóc xe, thổi lá cây thành một làn điệu, lập đi lập lại, mãi mà không dứt.

Hách Liên Tranh ngậm ngứa, cảm thấy mọi chuyện dường như đang biến đổi.

Dọc đường đi, Thân Quân Hâm và Lưu Tham nghị hân hoan vui sướng, tiến về tương lai huy hoàng vẽ ra trong tưởng tượng, mà hoàn toàn không biết

mình đã sớm bị người ta lừa gạt, bước lên một con đường không có lối về.

Trước cửa phủ, Bành Tri phủ đứng đó rất lâu, nhìn theo những người đến từ triều đình xuất hiện một cách li kì rồi giải thoát ông khỏi cảnh khốn cùng cũng li kì nốt, đẩy mất lướt qua chút hoang mang, hồi lâu mới nhìn sắc trời, khẽ nói: “Sắp trở trời rồi(*)...”

(*) Tác giả chơi chữ, “trở trời” có nghĩa là thời tiết thay đổi, cũng có nghĩa là sắp có biến chuyển về chính trị.

Đến chiều ngày hôm sau, xe ngựa tiến vào thành Phong Châu, Thân Quân Hâm muốn phái người báo trước cho nha môn Bô chính sứ, lại bị Phụng Tri Vi ngăn cản.

Nàng nói: “Thế tử không thích lễ nghi phiền phức, mà tại hạ chỉ là một Giám sát ngự sử thất phẩm quèn, không xứng đáng được Bô chính sứ đại nhân ra đón tiếp, chúng ta tự mình đi thăm viếng thôi.”

Lại tiếp: “Nếu đã đến nơi rồi, thì các phủ binh cũng không cần phải đi theo nữa. Kị Dương bỏ trống, lỡ có trộm cướp gì thì lấy ai chống chọi, vẫn nên phái họ quay về thì hơn.”

Nàng nói gì Thân Quân Hâm cũng đồng ý lia lịa, lệnh cho thuộc hạ theo giúp dẫn người quay lại. Luru Tham nghị thì nhú mày, thăm nghĩ cũng đâu đến nỗi công thành còn chưa qua đã vội vàng phái phủ binh trở về như thế chứ. Nhưng lúc này tâm lý muốn leo cao đang chiếm phần hơn, nên cũng không khuyên can gì.

Nha môn Bô chính sứ không nằm ở trung tâm thành Phong Châu, nghe nói Thân Húc Như đại nhân là người phong nhã, yêu thích cảnh non xanh nước biếc, nên đã cho xây dựng nha môn ở ven hồ Linh Tuyền trong thành Phong Châu, nằm ở phía Tây thành.

Khi bước vào cổng thành, Thân Quân Hâm muốn tiến lên biểu lộ thân phận quát gọi người mở cửa, nhưng Phụng Tri Vi đã khoát tay, cười nói: “Cần gì phải lời quan uy ra chứ? cứ thế ẩn giấu thân phận để trải nghiệm trước dân tình ở Phong Châu cũng hay. Suốt dọc đường, huynh đệ đều đi như thế mà.”

Thân Quân Hâm cười ha hả, luôn mồm khen phải, thành thành thật thật xếp hàng đi qua cổng thành, còn Luru Tham nghị lại nhú mày.

Vào thành rồi, xe ngựa đều tăng tốc độ, Bát Bru nửa cố ý nửa vô tình vây Thân Quân Hâm và Luru Tham nghị vào chính giữa. Thân Quân Hâm hoàn toàn không phát hiện ra, khi đi qua mé Đông thành hẳn bảo nhà mình ở ngay gần đó, xin mời các vị vào chơi, nhưng bị Phụng Tri Vi mỉm cười cự tuyệt. Thân Quân Hâm còn nói muốn về nhà căn dặn phu nhân một câu, lại bị Hách Liên Tranh chẳng nề nang gì gạt đi.

Cho đến lúc này, ngay đến Thân Quân Hâm vẫn nuôi giấc mộng đẹp thăng chức cũng đã nhận ra có điều gì không ổn, bèn quay sang Luru Tham nghị trao đổi một cái liếc mắt, Luru Tham nghị liền đưa mắt ra hiệu cho một gã tùy tùng đi bên cạnh mình.

Gã tùy tùng kia quay đầu ngựa, chạy thẳng về phía vòng vây hợp thành từ Bát Bru, cười nói: “Lần trước đại nhân nhà tôi định mang cho Bô chính sứ đại nhân chút cao nha phiến, nhưng lại để quên trong phủ Thân đại nhân, đại nhân nhà tôi sai tôi đi lấy.”

Bát Bru liếc mắt nhìn nhau, tránh ra một con đường, Luru Tham nghị và Thân Quân Hâm vẫn căng thẳng dõi theo bấy giờ mới có vẻ nhẹ nhõm.

Gã tùy tùng kia vừa rời khỏi đội ngũ, lập tức thúc ngựa chạy băng băng, vừa rẽ sang một góc đường vắng vẻ thì đột nhiên trước mắt lóe lên hàn quang, cỗ hòng lạnh ngắt.

Gã ôm cái cổ họng đầm đìa máu tươi, ngã xuống đất, hình ảnh cuối cùng thu vào tầm mắt là bóng một người áo xám nhảy vọt qua bờ tường.

Bên này vẫn cười đùa chuyện phiếm như trước, hai người kia thấy Phụng Tri Vi thần sắc không đổi nên cũng ngờ mình quá đa nghi. Vả lại người đi báo tin cho nha môn Bô chính sứ đã được phái ra ngoài, phủ binh nha môn có đến hai nghìn người, ngoài thành còn có quân đội đóng giữ, cũng chẳng có gì phải lo lắng, nên cũng dần dần lấy lại vẻ tự nhiên.

Đi chưa bao lâu đã tới thành Tây, Phụng Tri Vi thấy nha môn Bô chính sứ bao quanh là nước biếc, khí thế hùng vĩ, bèn giờ roi cười khê: “Trước mặt soi xuống nước biếc, sau lưng dựa vào núi xanh, đúng là một mảnh đất phong thủy đáng để cho người ta du ngoạn!”

Thân Quân Hâm cười ha hả, mặt đầy đắc ý nói vài câu với tên gác cổng chạy ra đón. Đám người đó sửa lại sắc mặt, vội vàng thông báo vào bên trong.

Chẳng mấy chốc bốn cánh cửa đã mở rộng, một nam tử trung niên mặc áo bào xanh, mặt trắng lún phún râu dẫn một đám quan phụ tá ra ngoài tiếp đón, cười bảo: “Không biết Thế tử quang lâm, chưa kịp tiếp đón từ xa, xin chịu trách tội!”

Phụng Tri Vi mỉm cười tiến tới, ngó đăm đăm vào dung mạo thanh tú kia, ngắm nghía kẻ thống trị tối cao ở Lũng Tây trông rất giống một học giả già trong thôn làng – chính hai bàn tay mềm mại này, đã sai người vẽ lại chân dung của họ? Chính cái miệng thoạt nhìn không có gì đặc biệt này, muốn một hơi nuốt trọn hai vị khâm sai, trong đó có một vị còn là Hoàng tử thân vương đương triều?

Nhìn vị Bô chính sứ đại nhân đã hại mình và Ninh Dịch suýt nữa thì bỏ mạng này, Phụng Tri Vi mỉm cười càng thêm thâm thiết vui vẻ.

Hách Liên Tranh nhìn chằm chằm vào Thân Húc Như, rất muốn làm theo lời Phụng Tri Vi dặn đi dặn lại, rằng phải trung ra tuyệt kỹ đóng kịch là sở trường của người Hán. Nhưng vừa thấy bản mặt tròn xoe được chăm sóc kĩ lưỡng kia, gã lại nhớ đến tình cảnh chật vật của Phụng Tri Vi khi tìm thấy nàng trong ngôi chùa cổ trên núi Kị Dương. Thân thể đầm đìa máu me, lấm lem bùn đất, mái tóc rối bù cháy nhام nhờ sợi dài sợi ngắn, vừa trông thấy họ, đôi mắt xưa nay vốn bình tĩnh trong thoáng chốc bùng lên nổi vui mừng khôn tả, khiến gã nhìn mà chua xót không nói nên lời.

Cứ nghĩ đến đây, gã lại không hoàn thành nỗi yêu cầu khó khăn mà Phụng Tri Vi giao phó, nắm đấm giấu trong ống tay áo siết chặt, vang lên tiếng răng rắc.

Phụng Tri Vi tiến lên, tình bơ huyếch đầu vai vào gã, chen lên giành việc hành lễ và hàn huyên với Thân Húc Như. Cũng may Hách Liên Tranh có thân phận cao quý nhất ở đây, chỉ có người khác phải hành lễ với gã, còn gã chỉ việc ngửa đầu hừ hừ biểu lộ thần sắc tôn quý và kiêu căng của Thế tử là đủ. Chuyện này gã đã vô cùng am hiểu từ trước khi gặp Phụng Tri Vi, bây giờ chẳng qua chỉ cần làm lại y như cũ là được.

Lúc này Thân Húc Như hoàn nghỉ liếc nhìn Ninh Dịch đeo mặt nạ vừa bước từ trên xe xuống. Phụng Tri Vi thân nhiên như thường, giới thiệu: “Đây là bằng hữu của Thế tử, là người Lũng Nam, tiện đường đi cùng để về nhà thăm người thân.”

Thân Húc Như “ồ” lên rồi không nghĩ nhiều nữa, ôm cánh tay Phụng Tri Vi cười nói: “Chẳng mấy khi Thế tử và Đào đại nhân, Y đại nhân quang lâm, không thể không nán lại một lúc. Phong cảnh của Phong Châu tôi, xứng đáng thưởng lãm một lần.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Phụng Tri Vi neho mắt, “Khi chưa được thấy thứ tôi muốn thấy, thì ngài có đuổi tôi cũng không chịu đi đâu.”

Hai người nhìn nhau cười lớn, Thân Húc Như để Hách Liên Tranh đi trước, còn mình và Phụng Tri Vi nắm tay nhau đi sau, kể đến là một đám quan lại cấp dưới mặt mày rạng rỡ.

Phụng Tri Vi để ý thấy nha môn Bố chính sứ này canh phòng nghiêm ngặt, gần như cứ ba bước gặp một trạm năm bước gặp một đồn, xem ra Thân Húc Như truy sát hai người không thành, trong lòng cũng cực kỳ chột dạ.

Đi một mạch đến trước một căn buồng sưởi trong hậu viện, Phụng Tri Vi ngửa đầu nhìn lên tám biển, cười nói: “Đinh Thắng các ... Chử đẹp!”

Thân Húc Như cười vô cùng đắc ý, xem ra là bút tích của chính hần, “Mời!”

“Mời!”

Mọi người bước vào buồng sưởi, Phụng Tri Vi vẫn khoác tay Thân Húc Như, sắc mặt có vẻ vừa mừng vừa sợ. Đám quan lại cấp dưới trong nha môn đều ngấm ngấm cười chê tay Giám sát ngự sử này thật không biết chừng mực, gương mặt tươi cười của Thân Húc Như có vẻ hơi mất tự nhiên, nhưng cũng chưa nói gì.

“Phủ nha của đại nhân được đặt vào vị trí trước mặt soi xuống nước biếc, sau lưng dựa vào núi xanh, đúng là một mảnh đất phong thủy quý giá!” Phụng Tri Vi vừa đi vừa cười.

Thân Húc Như đang định khiêm tốn vài câu, trong lúc vô ý quay đầu thấy Bát Bưu của Hách Liên Tranh cũng theo vào buồng sưởi, hần ngăn người đang định ngăn cản, thì chợt nghe Phụng Tri Vi bên cạnh tiếp tục cười nói: “...Đại nhân vui xương ở đây, kẻ ra cũng không uổng!”

Vừa dứt lời, Lưu Tham nghị đi theo đằng sau lập tức biến sắc, muốn chạy trốn, nhưng trước mắt vút qua những mũi nhọn đủ màu, tám cây trường tiên của Bát Bưu quét ra vù vù, trong nháy mắt đã đan xen thành lưới, giữ chặt hần và Thân Quân Hâm.

Hách Liên Tranh tung cước đá lên cánh cửa gian buồng sưởi.

Cổ Nam Y phát ống tay áo, đẩy một tên võ quan đang nhắm nhe lao ra treo lơ lửng trên tường.

Lưỡi kiếm của Phụng Tri Vi đã lạnh lùng gí sát vào hậu tâm của Thân Húc Như, mà Ninh Dịch không biết từ bao giờ đã đi tới trước mặt Thân Húc Như, chấp tay bình thân “ngắm” hần.

“Các người ... các người ...” Một chuỗi biến hóa chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, đa số người ở đây còn chưa kịp phản ứng lại. Thân Quân Hâm mặt mày tái trắng, lớn tiếng lắp bắp mà không nói nên câu.

“Chúng ta đa tạ người đã hộ tống dọc đường, giúp chúng ra tiến vào nha môn Bố chính sứ mà không gặp trở ngại gì, đa tạ, đa tạ.” Phụng Tri Vi thân thiết quay sang nhìn hần, “Xin cho phép ta tự giới thiệu lại một lần nữa, tại hạ là Thị lang bộ Lễ, khâm sai phụ trách thuyền bạc sự vụ ti Hoàng Hải, Ngụy Tri.”

Thân Húc Như bị kiềm chế, nghe thấy cái tên này liền run rẩy.

Một vị Tham nghị không rõ nội tình lớn tiếng hỏi: “Ngụy đại nhân, ngài làm gì thế ...”

“Chúng ta muốn làm gì, người hỏi Thân đại nhân khác rõ.” Người mở miệng lần này chính là Ninh Dịch, y thông thả bước đến trước mặt Thân Húc Như, nhìn thẳng vào hần, gỡ mặt nạ của mình xuống.

“Bản vương, là Ninh Dịch.”

Cả gian phòng khiếp hãi không nói nên lời, thân thể Thân Húc Vương run rẩy càng thêm dữ dội, hồi lâu mới cắn răng nói: “Không biết Vương gia giá lâm, hạ quan thất lễ, nhưng Vương gia đang làm gì thế này ...”

“Bốp!”

Hách Liên Tranh tức nước vỡ bờ, một vủ đánh gãy gần mười cái răng của hắn.

Ninh Dịch mặt mày tái nhợt, ánh mắt tràn đầy căm ghét, trong tiếng la hét của Thân Húc Như, y bình thần nói: “Ta làm gì hả? ... Giết người chứ sao.”

“Người không thể giết ta!” Thân Húc Như rơi vào tay kẻ khác, thậm chí biết mình xui xẻo, nhưng vẫn cố níu kéo chút kỳ vọng cuối cùng, “Trong phủ ta có hơn một nghìn hộ vệ! Các người dùng tư hình giết ta cũng không thể thoát ra ngoài! Ta là đại quan ở biên cương! Cho dù có tội, cũng phải áp giải vào kinh cho Đại Lý tự thẩm tra xử lý. Dù người là thân vương, nhưng dám tự tiện sát hại đại quan ở biên cương thì cũng ...”

“Xoẹt.”

Đao quá nhanh, nên máu tươi tạm thời chưa kịp bắn ra. Nói quá nhanh, nên đao đã đâm vào ngực vẫn kịp nói hết câu, “... có tội.”

Sự yên tĩnh vừa rồi đã biến thành lặng ngắt, ngay đến tiếng hít thở cũng đông cứng lại. Mọi người mở mắt trừng trừng, sắc mặt trắng bệch như chết, không tài nào tưởng tượng nổi Bồ chính sử đại nhân, người nắm quyền cao nhất trong tỉnh, có quyền hô phong hoán vũ ở Lũng Tây lại bị đâm chết nhẹ nhàng đến vậy, chỉ có tiếng cười sảng khoái của Hách Liên Tranh quanh quẩn trong căn phòng.

“Ha ha, Đinh Thắng các hay là Đinh Thi(*) các!”

(*) Nghĩa là nằm thẳng cẳng.

Thân hình Thân Húc Như mềm nhũn rồi gục xuống, Phurong Tri Vi căm ghét ném thi thể hắn đi.

“... Phải, cho dù mạng vô số tội lớn, thì với thân phận này của người, muốn thống khoái giết người cũng không được. Người sẽ được linh vàng phủ lên gông cùm, hộ tống lên kinh, người sẽ chui vào Đại Lý tự, chờ đợi quá trình thẩm tra xử lý dai dẳng. Trong quá trình ấy, người sẽ dùng đến những mạng lưới quan hệ mà ngày xưa người đã kết giao, họ sẽ tự nguyện hoặc miễn cưỡng giúp người chạy vạy bào chữa ... Đợi đến cuối cùng, có lẽ án chém nóng sẽ biến thành chém nguội(*), đợi mãi đợi mãi, người có thể đợi đến một dịp đại xá để gây dựng lại mọi thứ ...” Ninh Dịch thông thả lấy một vuông khăn gấm trắng tinh lau tay, rồi ném lên khuôn mặt trần ngập kinh hãi của Thân Húc Như, “... Do đó, người nên chết ngay bây giờ.”

(*) Không giết ngay mà tạm thời giam cầm phạm nhân trong tù, đợi đến mùa thu sẽ thẩm tra một lần nữa rồi mới quyết định có chém hay không.

Có tiếng ồn ào náo động như núi lở ập đến, xen vào giọng nói nhẹ nhàng của y.

Đó là ba nghìn quân dưới quyền Đô chỉ huy sứ Lũng Nam mà Ninh Trừng dẫn tới, lựa lúc bọn họ bước vào phủ mới xông vào. Đám phủ vệ canh phòng nghiêm ngặt của Thân Húc Như gặp phải quân chính quy chuẩn bị sẵn sàng mà đến, không chịu nổi một đòn, cả tòa nha môn Bồ chính sử nhanh chóng bị không chế.

Trong buồng sưởi vẫn vương mùi Long Diên Hương, một chén chè xanh đặt ở đó, vỉnh vỉnh không còn ai uống. Mặt đất lấm tấm những vệt máu như hoa mai, Ninh Dịch bình thần gặm lên rồi bước qua.

Bóng dáng Ninh Trừng toàn thân nhuốm máu, chém giết hăng say mà tàn khốc nhoáng lên một cái, rồi xuất hiện trước buồng sưởi.

“Một khắc rồi!”

Trong vòng một khắc rồi, đã làm xong trọn gói từ giết người đến không chế phủ nha đến xóa sổ mọi dấu vết.

“Giời lắm” Ninh Dịch khề ngắc đầu lên, chăm chú ngửi mùi máu tanh đang dần dần loang ra không khí, mỉm cười giữa đám người đang run rẩy bầy và co rúm lại, “Đúng là mùi máu của kẻ khác ngửi lên thấy thơm hơn.”

Mùa thu năm Trường Hi thứ mười sáu, xảy ra vụ án chấn động kinh hoa – Lũng Tây phủ mưu sát thân vương và khâm sai, Bồ chính sử Lũng Tây Thân Húc Như cấu kết với Thường thị ở Mân Nam, khi nghi trượng khâm sai tiến vào địa phận Lũng Tây đã tiến hành chặn giết. Hành vi này lớn mật, chấn động triều đình.

Trên thư án của Thiên Thịnh đế, những chứng cứ rõ ràng đã chứng minh độ chân thực của sự kiện thoát nhìn có vẻ khó tin này - bức thư mật và thư biện của Lũng Tây phủ gửi cho chương môn của Trường Sơn kiểm phái trên giang hồ, bức họa của Ninh Dịch và Ngụy Tri mà Thân Húc Như đưa cho Thân Quân Hâm. Trong khoảng thời gian ngắn, Ninh Dịch đã thu thập được chứng cứ liên quan đến việc Thân Húc Như cấu kết với Thường gia - Bồ chính sử tiền nhiệm của Thân Húc Như đã bị Thường gia giúp Thân Húc Như hãm hại mà chết, sau đó hai nhà nhiều lần qua lại cả công lẫn tư. Trước đó không lâu, Thân Húc Như còn viện cớ năm nay Lũng Tây mưa nhiều khiến lương thực ảm mốc để thỉnh cầu triều đình phát lương, sau đó vận chuyển một lượng lương thực lớn đến Mân Nam.

Thiên Thịnh đế nổi trận lôi đình, hạ lệnh lập tức áp giải Thân Húc Như vào kinh, những người liên quan đến vụ án thì thẩm tra xử lý tại chỗ. Chiếu lệnh mới phát ra được vài ngày, Sở vương đã phúc đáp, rằng Thân Húc Như đã dền tội, đám quan viên dính líu đến vụ án và những người có liên quan, tổng cộng là ba trăm ba mươi sáu mạng, toàn bộ bị hành quyết ngay tại chỗ.

Nháy mắt, đã chém hơn ba trăm đầu người!

Thiên hạ kinh hãi!

Nghe nói khi Thiên Thịnh đế nhận tấu chương này đã trầm mặc rất lâu, cả điện nín thở, ai nấy đều bị thủ đoạn chém giết mau lẹ của Sở vương chấn kinh.

Y dám không đợi chiếu thư đã chém đầu vô số quan viên, trong đó còn có một vị đại quan nhị phẩm chốn biên cương!

Chuyện khiến người ta kinh hãi hơn cả là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, y căn bản đã điều tra rõ những tội trạng mà Thân thị nhúng tay vào, nào tra nào giết, không hề có trở ngại. Năng lực lương quyết bậc này, khiến lòng người ta chấn động không thôi.

Tấu chương mà Sở vương dâng lên viết như thế này: “Thân thị kiêu ngạo, lĩnh vương mệnh mà nuôi ý đồ phản kháng, lại thương tổn đến điện hạ, không còn cách khác, xử tử tại chỗ ...” Nhưng ai ai cũng hiểu, có trời mới biết Thân Húc Như chết như thế nào, có trời mới biết phải chăng trước khi Ninh Dịch dâng tấu chương lên, thì máu của đám quan viên này đã nhuộm đỏ đất Phong Châu!

Máu chảy ở Phong Châu, quả thực chỉ có Phong Châu là rõ ràng nhất. Liên tiếp rất nhiều ngày, đoạn đầu đài uống đẫm máu tươi, những kẻ đá tảng động đây vết máu. Cuối cùng Ninh Dịch phải vội vã ra đi, không đủ kiên nhẫn ngày ngày giết người đứng giờ, bèn dứt khoát chọn mười dặm phố dài náo nhiệt nhất ở trung tâm thành Phong Châu, cử cách trăm thước lại trói một người. Y đứng trên lầu Thiên Nguyên cao nhất trong thành gõ một tiếng chiêng là máu chảy thành sông, trăm cái đầu người rơi xuống đất!

Kiểu giết người này đã chấn động dân chúng Phong Châu, qua rất nhiều năm vẫn mãi không phai nhạt. Liên tiếp nhiều ngày, cứ đến buổi tối, phố phường vốn nhộn nhịp bóng hoa trở nên vô cùng vắng vẻ, ngay đến một bóng người cũng không có.

Sở vương vừa ra tay đã giết phất đại quan biên cương, nhưng lại không bị trách tội vì hành vi lớn mật của mình. Thiên Thịnh để tỏ thái độ ngầm ngầm đồng ý – ông không đề cập đến chuyện giết Thân Húc Như, mà phái người cười khoai mã đưa đến thuốc trị thương tốt nhất trong cung.

Chuyện này cũng khiến vây cánh của Sở vương vẫn luôn thấp thỏm bất an, sợ nó sẽ khơi lên lòng nghi kỵ của Đế vương, được thờ phào nhẹ nhõm. Phụng Tri Vi lại biết thật ra căn bản không cần lo lắng – Ngũ hoàng tử trốn đến Mân Nam, Thường gia thế tất phải phản. Ninh Dịch đi chuyến này chắc chắn sẽ khơi gọi chiến tranh, mà khi thế sát phạt trên người y vừa hay có thể uy hiếp lòng người đang bấp bênh ở Mân Nam và Hoàng Hải một phen, cũng có lợi cho việc thu hồi chính đồn binh quyền. Điều Thiên Thịnh đang cần lúc này không phải bàn tay an ủi vô vế, mà là lưỡi dao rõ máu.

Vì lý do này, nên họ phải gấp gấp lên đường. Cho Thường gia càng nhiều thời gian, thì cho mình càng ít cơ hội. Khi triều đình bắt đầu tiếp nhận công việc ở Lũng Tây, Ninh Dịch và Phụng Tri Vi cũng ngay lập tức gióng buồm thẳng tiến Hoàng Hải.

Hoàng Hải cận kề với Mân Nam, tuy Thường gia lĩnh chức Mân Nam Tướng quân, nhưng gia tộc lại ở Hoàng Hải đạo, ở hai nơi đều có phủ đệ và thế lực. Phụng Tri Vi bàn bạc với Ninh Dịch, quyết định hợp hai đội làm một, đến Hoàng Hải trước.

Thả thuyền nhẹ xuôi theo sông Khúc Thủy, cho đến khi Hách Liên Thế tử say sóng đến ngày thứ bảy, phải vịn mạn thuyền ra ý mình nán lại thêm một ngày là nhất định sẽ chết, thì thuyền lớn của khâm sai không biết đâm vào đâu đánh “đùng” một tiếng.

Phụng Tri Vi vội vàng lao lên mặt thuyền, liếc mắt thấy trên bờ sông cách đó không xa có một đám đông nhấp nhô phải đến hơn một vạn người. Tiếng hò hét huyên náo truyền tới, dâng cao như thủy triều!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Kinh Biến

Type: Dobby

“Đáy thuyền vỡ rồi!” Yên Hoài Thạch tái mặt chạy tới. Đạo gần đây hấn sóng cũng không được yên ổn, con đường này khi đến thì thuận buồm xuôi gió, khi đi lại ngắt ngào trắc trở. Bị tập kích trong địa phận Lũng Tây, hộ vệ tử thương chỉ là chuyện nhỏ, cái chính là lạc mất Phụng Tri Vi và Ninh Dịch. Khi ấy hấn nóng ruột đến nỗi đánh mất mọi chủ ý, cũng may về sau hai người bình an vô sự, nên Yên Hoài Thạch sau nhiều ngày liên tục ăn không ngon ngủ không yên mới buông được tảng đá lớn trong lòng – ai cũng có thể gặp chuyện, riêng hai người này tuyệt đối không thể xảy ra sự cố. Một khi Phụng Tri Vi gặp chuyện bất trắc, với tình hình hiện tại của Hoàng Hải, thì các thế gia chắc chắn sẽ bị thế lực quan phủ bản địa với tác phong mạnh mẽ nuốt chửng.

Cho nên suốt quãng đường còn lại, Yên Hoài Thạch cẩn thận từng li từng tí, hận không thể ngủ luôn trên ngạch cửa phòng Phụng Tri Vi. Bấy giờ Hoàng Hải đã hiện ra trước mắt, mới tính tạm thời thờ phào, thì đã gặp phải chuyện này!

“Xem ra cách thức Hoàng Hải các ngời chào đón khâm sai cũng thật đặc biệt.” Ninh Dịch được Ninh Trừng đỡ ra, lẳng lặng đứng nghe tiếng hò hét như sóng thần cách đó không xa, trên mặt nở một nụ cười lạnh nhạt.

Yên Hoài Thạch nhìn đám đông đen nghịt ước chừng có đến hàng vạn người trên bờ, hít một hơi, ngón tay vịn vào mạn thuyền co lại thật chặt – dù đã biết tình thế Hoàng Hải đang rất tồi tệ, nhưng hấn tuyệt không ngờ rằng nó có thể tồi tệ đến mức này.

Hách Liên Tranh nhào người lên mạn thuyền, vừa nôn oẹ vừa thoi thóp nói: “Dầu vạn người ngăn cản, ta vẫn chẳng dừng chân...”

Mọi người còn đang kinh ngạc người này sao lại biết khoe chữ, thì kẻ đó đã nghe gã nói tiếp trong cơn ói mửa: “Không ngại dẫn đại quân, giết sạch cho

thoả chí...”

“...”

Phượng Tri Vi neho mắt nhìn ra đằng sau biển người, nơi ấy có đội ngũ nghi trượng nghênh đón của quan phủ địa phương Hoàng hải, còn có nhiều người của thế gia đứng tiếp đón. Họ bị đám đông khổng lồ này đẩy tít ra đằng sau, chen lấn xô đẩy đến độ lưng lay không vững, thoát nhìn hết sức đáng thương.

Nàng lấy ống nhòm từ tay Yên Hoài Thạch, nhắm vào phương hướng kia. Tầm nhìn hình tròn của ống nhòm bao phủ đám quan viên vận áo đỏ thất lưng tía, có người đang nghiêng đầu ghé tai, có người mặt mũi tươi cười, có người liếc xéo sang thuyền lớn. Đứng đầu là một hán tử đen mặt được hộ vệ vây kín xung quanh, che một cái lọng cực lớn, kê nguyên một cái ghế thái sư ra, ung dung ngồi đọc sách giữa hàng vạn người.

Ống nhòm chậm rãi lướt xuống bên dưới, thất lưng bằng da tê giác trên người ông ta lọt vào tầm mắt. Thì ra là quan lớn nhị phẩm, Bô chính sư Hoàng Hải đạo, Chu Hi Trung.

Không như đất Lũng Tây cần côi, Hoàng Hải đạo là nơi khai thác thông thương trên biển từ sớm nhất, là tỉnh sở hữu cơ quan hải quan và Thuyền bạc ti đứng đầu cả nước. Năm đại thế gia trong địa phận Hoàng Hải phát lên như điều gặp gió, hoạt động mậu dịch trên biển kéo theo kinh tế địa phương phát triển, vô cùng sung túc, dân tình cũng tương đối văn minh. Nói dễ nghe là văn minh, chứ nói khó nghe chính là cứng đầu; Chi Hi Trung cai quản Hoàng hải nhiều năm, có thể đề nện các thế gia thế lực hùng hậu ở Hoàng Hải đến ngạt thở, khiến Yên gia không thể không tính đường đến Đế Kinh tìm phương hướng mới, có thể dạy dỗ đám con dân cứng đầu trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, đủ hiểu năng lực của ông ta đến đâu, một kẻ dựa hơi vợ như Thân Húc Như tuyệt đối không thể sánh bằng.

Từ khi Nội các bàn bạc những việc ở Hoàng Hải, Phượng Tri Vi đã biết chuyến đi Hoàng Hải này không hề đơn giản. Một vị Bô chính sứ dám kích động cũng có thể kích động tất cả các quan viên dưới quyền đoàn kết phản đối quốc sách, còn có thể chỉ huy vạn dân thỉnh nguyện, một người như thế, không ai có thể lơ là cảnh giác.

Bây giờ, ông ta đã thể hiện với Ninh Dịch rằng mình là một kẻ không thể khinh thường – Ninh Dịch mang theo ba trăm ba mươi sáu đầu người ở Lũng Tây, khí thế ào ào mà đến, ông ta bèn chỉ huy vạn dân Hoàng Hải “nhiệt liệt chào mừng” trên bến sông, không hề khiếp sợ uy thế của Ninh Dịch, rập tậm đánh y một đòn thị uy.

Một đám da dịch mặc áo đen viền đỏ đứng giữa đám người vờ đẹp loạn cho có, chứ thật ra họ đang đuổi đám người của năm đại thế gia dẫn đầu là Yên thị đến đây đón thuyền ra tít đằng sau.

Chợt có người hô lớn.

“Tổng cổ đám quan lại vợ vẫn làm điều ngang ngược!”

Như đồng cùi khô được châm mồi lửa, “bùng” một tiếng tức thì bốc cháy, hơn một vạn người bắt đầu la hét ầm ầm.

“Tổng cổ hôn quan triều đình!”

“Chúng ta không cần Thuyền bạc sự vụ gì!”

“Kẻ nào chống lưng cho môn phiệt, kẻ đó hãy cút ra khỏi Hoàng Hải!”

“Cút về Đế Kinh đi!”

“Tôm!” Không biết từ đâu ném ra một gốc rau xanh, vể lên một đường cong màu xanh đục, roi tôm xuống mặt sóng thông với biển ở vị trí cách thuyền lớn ngoài mấy trượng.

Cứ như được nhắc bài, trong nháy mắt hàng vạn người đồng loạt ném rau xanh, phi trúng thoi. Trên không trung đạn lạc bay chi chít, nhắm thẳng vào quan thuyền của khâm sai.

Đa phần những vật bị ném đều rơi xuống nước, nhưng cũng có một ít vật thể bay có lực ném mạnh độ chính xác cao đập lộp bộp lên thân thuyền lớn, bung ra đủ thứ sắc màu.

“Thật là quá đáng!” Đám học sinh của thư viện Thanh Minh máu nóng sục sôi lại xuất thân từ quý tộc, cứ đinh ninh chuyến đi này béo bở nhất định sẽ được đón tiếp hoành tráng, ai dè trên đường đi suýt nữa thì mảy mạng oan uổng, thuyền còn chưa cập bờ đã hứng một đòn thị uy, ai nấy nổi giận dưng dưng, có Diêu Dương Vũ dẫn đầu, cả đám bắt đầu xắn tay áo, “Đại nhân, hãy thả một con thuyền ba lá, chúng tôi sẽ bảo vệ mọi người xuống bờ, đánh chết cái đám làm loạn kia!”

“Điện hạ.” Yên Hoài Thạch vội vàng kéo Ninh Dịch, lại đi kéo Phượng Tri Vi, “Đứng trên mũi thuyền nguy hiểm lắm! Phải đề phòng có kẻ lên bắn tên, nên tránh xuống khoang thuyền thì hơn!”

Ninh Dịch vẫn đứng yên, Phượng Tri Vi cũng không hề nhúc nhích, hai người chấp tay cùng đứng trên mạn thuyền, bình tĩnh đối mặt với cơn giận dữ của vạn dân Hoàng Hải. Gió biển thổi tung mái tóc đen dài, phất phật tung bay trong gió.

Một gói cá khô rơi đánh “bốp” xuống dưới chân Ninh Dịch, mớ cá khô vụn ra, văng lên giày y. Đám hộ vệ xoè ô định che cho y, lại bị Ninh Dịch bình

thần đẩy ra.

“Dân chúng Hoàng Hải quả nhiên rất sung túc.” Ninh Dịch cười với Phụng Tri Vi đứng bên cạnh, “Người xem, còn có người ném cả cá khô, loại cá khô này trên kinh thành bán với giá năm trăm đồng một gói.”

Phụng Tri Vi gật đầu hết sức đồng cảm, “Chung cách thủy, trộn với dầu vừng, dấm, tỏi, hành, thì ngon biết mấy.”

Yên Hoài Thạch đi lòng vòng khó xử, không hiểu sao hai người này còn có tâm trạng để hàn huyên mấy chuyện đó. Thuyền lớn không biết va phải đá ngầm hay bị kẻ nào cố tình phá hoại, đã bị vỡ đáy, chẳng bao lâu nữa sẽ chìm nghỉm; bọn họ một là chờ quan phủ địa phương phái thuyền lớn đến đón, hai là dùng thuyền nhỏ tự có mà từ từ chờ người đi. Nhưng một khi dùng đến thuyền nhỏ, thì khác nào thò đầu ra hứng trần mưa rau xanh trứng gà của vạn dân, hẳn làm sao có thể để Ninh Dịch và Phụng Tri Vi bị đối xử như thế?

Nếu cho Ninh Dịch và Phụng Tri Vi lên thuyền nhỏ đi trước, cập bờ rồi dân chúng hè nhau xông lên, thì ai dám đảm bảo họ sẽ được an toàn chứ? Nếu cho họ vệ cập bờ trước để bố trí phòng vệ, lỡ thuyền lớn đắm, Ninh Dịch và Phụng Tri Vi chặt vật rơi xuống trước mặt quan viên vạn dân Hoàng Hải, thì từ rày trở đi làm sao chỉ huy được quan viên Hoàng Hải nữa?

Mà lúc này đây, chính quyền Hoàng Hải lại đang “bị ngăn cản” sau lưng vạn dân, trông chờ bọn họ phái thuyền ra cứu thì nhất định là mơ hồ. Đây rõ ràng là một thế cục hiểm ác, rắc tâm muốn đẩy Ninh Dịch và Phụng Tri Vi vào cảnh chật vật.

Chu Hi Trung được mệnh danh là “Chu thiết diện”, quan trường Hoàng Hải lại gọi ông ta là “Chu bá vương”, tính cách cứng cỏi ngạo mạn. Ngay đến khâm sai ông ta cũng dám chinh, muốn người này xử nhữn gần như là chuyện bất khả thi.

“Ta đi bảo thuyền lớn nhà ta đến đây đón người!” Yên Hoài Thạch ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cắn răng nói.

“Không được.” Phụng Tri Vi gạt đi, “Dân chúng Hoàng Hải đang bị quan phủ kích động, nói thể gia các người cầu kết với cấp cao ở Đế Kinh. Bây giờ trước mặt vạn dân, vừa đến đã dùng thuyền của Yên gia nhà người thì vừa vặn chứng thực cái họ gọi là cầu kết, đổ thêm dầu vào lửa, tương lai càng không thể văn hồi.”

“Vay biết phải làm sao?!”

Ninh Dịch cười cười, chợt mở miệng: “Nguy Tri, chuyện cá hấp mà người nói với ta rất thú vị đấy.”

Phụng Tri Vi sóng mắt lay động, cười đáp: “Chỉ có một vị cá hấp thì quá là đơn điệu... Cố huynh.”

Cố thiếu gia ăn hồ đào phiêu diêu lướt tới.

“Chúng ta đừng để lãng phí lương thực,” Phụng Tri Vi chỉ mở đồ ăn nổi lềnh bềnh trên mặt nước, “Huynh nhìn xem có gì ăn được thì nhặt về hết đi.”

Cố thiếu gia gật đầu, ném vài chục quả hồ đào xuống.

Hồ đào bay ra, rơi xuống mặt nước. Cố Nam Y tung mình bay xuống khỏi mạn thuyền, đáp lên quả hồ đào gần nhất.

Quả hồ đào nhỏ xíu, chìm nổi bập bềnh trên mặt nước. Thân thể dong dỏng của Cố Nam Y cũng theo đó mà nhấp nhô, nhưng không nghiêng không lệch. Ông tay áo màu xanh thiên thủy của y bay phấp phất trong gió biển như một dải mây trôi, ánh nắng buổi sớm chiếu lên vai y, khiến toàn thân y toát ra quang sáng nhàn nhạt màu nước, tựa như một pho tượng ngọc ôn nhuận. Y vươn ngón tay, ánh hào quang đầu lại trên đầu ngón tay y lấp lánh rực rỡ như một mũi kim cương nhọn.

Dân chúng Hoàng Hải chưa từng gặp một nhân vật có phong tư như thế, trong nháy mắt đã quân phải tiếp tục vận động ném đồ ở cự ly xa, há hốc miệng, ngỡ mình được thấy thần tiên hạ phàm.

Ánh mắt của hàng vạn người đổ dồn vào một người, nếu đổi lại là người khác ít nhiều cũng có phần luống cuống tay chân. Nhưng Cố thiếu gia xưa nay vẫn coi người ta là cận bã, ngoài từ Phụng Tri Vi, nên không nóng không vội đuổi tay ra, trên tay cầm sẵn một cái giỏ.

Giỏ.

Hơn một vạn dân há hốc mồm, đến độ nước miếng rõ xuống mà còn không biết – người này cười lên một quả hồ đào vượt biển mà tới đã đủ kinh khủng lắm rồi, cười hồ đào lưng đeo giỏ vượt biển mà tới coi như hoàn toàn đột phá hình tượng thần tiên.

Ồ, thần tiên đeo giỏ vượt biển tuy chưa thấy bao giờ, nhưng hình như cũng rất đẹp.

Thần tiên lấy giỏ thần ra, thông thả hết bay lại đậu theo những quả hồ đào nổi bập bềnh trên mặt biển, đi đến đâu nhặt hết những thứ ăn được đến đấy, nào rau xanh nào trứng gà nào cá khô nào tôm cua.

Hơn một vạn dân há hốc miệng “a” lên, trên bến tàu dường như nổi lên một tầng sấm chớp – thì ra là một vị thần tiên cười hồ đào đeo giỏ vượt biển mà tới nhặt rác.

Cố thiếu gia đi trọn một vòng trên con đường hồ đào, nhặt hết những thứ đồ ăn thấy được vào trong giỏ, cuối cùng còn lướt nhanh một vòng trên mặt biển, thu hết hồ đào về - không được lãng phí đó là hồ đào.

Y lướt thành một đường cong tuyệt đẹp, thân hình phiêu dật lướt trên mặt biển, bắn lên những tia nước màu lam nhạt, hơn một vạn dân chúng hoa mắt mê mẩn, đồng loạt thờ dài.

Cố thiếu gia hoàn toàn không biết mình đã biểu diễn cho dân chúng Hoàng hải một tiết mục đặc biệt mà bọn họ đến chết cũng không quên nổi. Y chỉ chăm chăm hoàn thành nhiệm vụ của Phụng Tri Vi, ôm giỏ bay về thuyền lớn, đặt xuống trước mặt nàng.

Phụng Tri Vi mỉm cười tiếp nhận, rồi khoé miệng nàng co giật – Cố thiếu gia mua đồ ăn không cần biết tốt xấu, chỉ cần xuất hiện trong nước trước mặt y là y vót tuốt, nên trong sọt có rau xanh nát mũi giày thối, còn có cả một mớ sứa xui xẻo bị y vót lên theo.

Nàng vứt những thứ không ăn được xuống biển, cười nói: “Hôm nay cho các người ném thử tay nghề của ta.” Lại nói vài câu với Cố Nam Y.

Cố thiếu gia đứng trên mạn thuyền, dân chúng đã sớm quên mình đến đây với mục đích gì và phải làm những gì, đồng loạt ngửa đầu lên nhìn y.

“Điện hạ nói, thì ra dân chúng Hoàng hải lại sung túc đến thế.” Cố thiếu gia đều đều thuật lại lời Phụng Tri Vi nói, giọng y có vẻ không cao, nhưng vừa mở miệng thì hơn một vạn người đều nghe thấy rành mạch.

Phụng Tri Vi ngẩng bằng ống nhòm, thấy Chu Bố chính sứ ban đầu còn ngồi yên như tượng mà đọc sách giữa đám người, cuối cùng cũng buông sách xuống, ngẩng đầu lên.

“Nha môn Bố chính sứ của Hoàng Hải mấy hôm trước còn thỉnh nguyện lên triều đình, nói rằng Hoàng Hải gặp thiên tai, lương thực giảm sút, cầu xin triều đình cứu trợ thiên tai.” Cố Nam Y có trí nhớ cực tốt, nhắc lại không sai dù chỉ một chữ, “Khâm sai đại nhân đến đây, cũng định thị sát tình hình thiên tai ở Hoàng hải, xem bao giờ cần thiết thì mở kho phát lương và giảm miễn thuế khoá. Nay vừa tới địa phận Hoàng Hải đã thu được năm cân cá khô, mười con cua, một số rau xanh trứng gà, có thể thấy Hoàng Hải cũng không gặp nạn lương, thiên tai chỉ là chuyện bịa đặt hư cấu, nên cũng không cần giảm thuế làm gì.”

Hơn một vạn dân lại “a” lên, ngoái đầu lại giận dữ nhìn đám quan phủ.

Quan viên Hoàng Hải đưa mắt nhìn nhau, Chu Hi Trung đứng dậy.

“Điện hạ nói, không biết vì sao dân chúng Hoàng Hải lại lãng phí lương thực như thế?” Cố Nam Y tiếp tục nhắc lại từng chữ, “Điện hạ trên đường xuất kinh, đi qua ba tỉnh Giang Hoài, Lũng Tây, Lũng Nam tới địa phận Hoàng Hải, ngoại trừ miền đất trù phú Giang Hoài có thể coi là ấm no, thì Lũng Tây đại hjan, dân chúng ba vùng gánh chịu thiên tai; Lũng Nam gặp lũ quét chặn đường, dân chúng bảy huyện không đủ áo cơm. Dọc đường đi điện hạ liên tiếp mở kho phát lương, do không thể hoá giải hết mối nguy cho dân chúng, không còn cách nào khác, toàn bộ hộ quân của khâm sai đều cắt bớt lương thực của mình để dọc đường cứu trợ thiên tai. Ngay đến điện hạ cũng không dám ăn uống gì, chỉ đề đỡ đi một phần ăn, mong cứu thêm một mạng sống. Không ngờ hôm nay đến địa phận Hoàng Hải lại được vạn dân chào đón bằng cá khô, quả thực vô cùng long trọng, điện hạ nghĩ đến dân chúng hai vùng Lũng Tây, Lũng Nam còn khổ cực đói rét, không dám lãng phí, bèn bái tạ phụ lão ban thưởng, cũng xin lấy làm nguyên liệu nấu ăn.”

Tiếng hò hét của dân chúng Hoàng Hải đã trầm xuống, họ đưa mắt nhìn nhau, không ai ngờ khâm sai đại nhân lại đi thu gom đồ ăn đem nấu, còn nói ra những lời như vậy. Chu Hi Trung đứng thẳng tắp nơi đó, sắc mặt âm trầm.

“Điện hạ tạ ơn phụ lão ban thưởng, cũng xin hỏi phụ lão Hoàng Hải – đều là con dân trong thiên hạ, có người lưu lạc trên đường kêu gào đói rét, có người khinh thường đồ ăn, coi thịt cá như bùn đất, chứ vị không cảm thấy nhảm tâm sao? Không cảm thấy hổ thẹn trong lòng sao?”

Đám người xôn xao có phần bất an, khi những đạo lý họ vẫn tự cho là chính nghĩa bị phủ định hoàn toàn, bỗng dung trở thành kẻ vô cớ gây sự, thì ai nấy đều có chút e ngại nghi ngờ. Nghe kể về cảnh khổ cực vì thiên tai ở Lũng Tây, Lũng Nam, đều là người dân, họ rất đồng cảm, lại cảm thấy lời lẽ của vị khâm sai đại nhân này thật sự cảm động hơn đám khâm sai miệng đầy quan cách trước kia nhiều lắm. Đại đa số mọi người đều bình tĩnh trở lại, tỏ ra hối ngượng ngùng.

Hách Liên Tranh há hốc miệng nhìn Ninh Dịch và Phụng Tri Vi – Lũng Tây, Lũng Nam gặp thiên tai là sự thật, nhưng hình như người mới hôm qua một đứa còn uống cánh tổ yến, đứa kia còn gặm chân ba ba cơ mà? Ai bỏ bữa ở đây chứ?

Người Hán oi là người Hán... thật là đáng sợ.

“Cũng xin hỏi các cấp quan phủ Hoàng hải – không thiên tai mà báo có thiên tai, có lương thực mà báo không lương thực, dối trên lừa dưới, chẳng coi thiên uy ra gì, các vị không thấy hổ thẹn với khâm sai lặn lội đường xa tới mong cứu tế sao? Không thấy hổ thẹn với bề hạ ở Đế Kinh hết lòng lo nghĩ cách cứu trợ thiên tai ở Hoàng Hải sao?”

Đám quan lại Hoàng Hải kia rõ ràng nổi lên xôn xao.

“Hôm nay, ngay tại nơi này, chúng ta sẽ ăn hết những thức ăn dân chúng ban thưởng rồi mới xuống thuyền.” Đây là lần đầu tiên trong đời Cố thiếu gia nói nhiều như thế, đã sớm mất hết kiên nhẫn, cứng nhắc phát biểu tuyên ngôn cuối cùng với một vạn người, “Cũng xin mời Bố chính sứ Hoàng Hải Chu đại nhân lên thuyền dùng bữa. Quan phủ có nhiệm vụ giáo hoá, dân chúng Hoàng Hải không hiểu lương thực quý giá thế nào, vậy đành để đích thân khâm sai đại nhân và quan phủ Hoàng Hải đốc sức làm mẫu. Điện hạ sẽ đích thân so đĩa, Ngụy đại nhân sẽ đích thân vào bếp, xin mời Chu đại nhân lên thuyền nhóm lửa.

“...”

Yên Hoài Thạch vẫn một mực chăm chú lắng nghe, nghe đến câu cuối cùng thì lão đảo, Hách Liên Tranh vừa bỏ dậy đã ngã bổ chửng.

Dân chúng Hoàng Hải đồng thanh “ha ha”, trên bến tàu lại cuốn lên một cơn gió xoáy tạo thành từ khí lưu.

Cứ định ninh sẽ tung một đòn thị uy với người ta, ai ngờ người ta không hề bị uy hiếp, nhẹ nhàng nói mấy câu đã đẩy bọn họ vào hoàn cảnh khó xử, dù thuyền đã sắp đắm cũng không chịu xuống, ném cái gì nhặt cái ấy, còn muốn nấu làm đồ ăn, muốn nấu nướng thì cũng thôi đi, còn muốn Chu đại nhân nhóm lửa!

Người không thể không nhóm – điện hạ còn đi so đũa, người nhóm lửa đã đáng gì?

Lý do đường đường chính chính như thế, muốn nói là làm khó dễ cũng không được. Hơn một vạn dân đang nhìn, người ta có thể tiết kiệm lương thực vì dân chúng, người châm một mối lửa cũng không chịu? Người không lên con thuyền rách nát sắp chìm kia nhóm lửa? Người không thương dân!

Uy thế địa vị mà Chu đại nhân gây dựng hơn mười năm trong lòng dân chúng, cũng sắp bốc hơi sạch sẽ.

Hiểm! Hiểm lắm!

Chu Hi Trung xanh mặt, không ngờ khâm sai sẽ làm đến nước này, quả đúng là đường đường chính chính, trở tay làm mây lật tay làm mưa, trước mắt người bị ép lên Lương Sơn đã sớm biến thành bản thân ông ta. Ông ta phá hỏng con thuyền này, bây giờ chính ông ta lại phải bước lên con thuyền rách nát ấy, có đảm ông ta cũng chịu chung cảnh chật vật, còn nếu không đảm, thì cái sự tích Bồ chính sứ nhóm lửa cũng theo ông ta suốt đời.

Chi Hi Trung xưa nay chỉ biết Sở vương phong lưu, Ngụy Tri trẻ tuổi, trong mắt ông ta Ngụy Tri bất quá là lộng thần a dua ninh hót, cho nên lơ là cảnh giác, kích động gây rối, ai dè lại bị hồ năng.

Trên thuyền lớn, Cố Nam Y không để Chu Hi Trung có thời gian suy xét, đứng từ xa chỉ vào ông ta, nói: “Điện hạ bảo, nếu Chu đại nhân đã xem xong cuốn Hải ngoại chư quốc kí, thì hãy mau mau lên thuyền nhóm lửa.”

Chu Hi Trung vô thức quăng cuốn sách lên ghế, phụ tá của ông ta vội vàng chạy đi cả quyển sách lẫn cái ghế, tán lộn.

“Đi gọi đội sửa thuyền đến.” Chu Hi Trung lạnh lùng sai bảo Tả Hữu tham nghị, “Thuyền sẽ chìm trong nửa khắc nữa, bảo bọn họ phải sửa xong thuyền cho ta; không cần biết là dùng cách gì, ít nhất cũng phải cam đoan trong vòng một canh giờ thuyền không đắm được. Lẽ nào dám để ta rơi xuống nước, thì ra cho kẻ đó rơi dầu!”

“Dạ!”

Chu Hi Trung cười gằn một tiếng, sửa sang y phục, cao giọng nói: “Bồ chính sứ Hoàng Hải Chu Hi Trung, dẫn theo các quan lại dưới quyền ở Hoàng hải cung thỉnh thánh an, mong Sở vương điện hạ bình an!”

Dân chúng Hoàng Hải tránh đường, giữa đám người Chu Hi Trung dẫn đầu, quan viên Hoàng Hải đồng loạt quỳ xuống, cúi lạy thuyền lớn từ đằng xa.

Yên Hoài Thạch tránh mặt đi, thở phào nhẹ nhõm, trong tích tắc suýt nữa hần đã rung rung lệ - hần cứ ngỡ hôm nay hoặc là bị đám đông đánh đập hoặc là đắm thuyền rơi xuống nước, không ngờ còn có kết quả này, Chu bá vương nói sao làm vậy cuối cùng phải xuống nước.

Ninh Dịch đứng trên mũi thuyền xa xa, tay vịn lên mạn thuyền, sắc mặt vẫn bình thản, cầm bảo mâu nguyệt bạch thanh nhả như trúc, đoá mạn đà la màu vàng rực rỡ thêu trên áo choàng đen thâm khêu sắc yêu diễm, tung bay trong gió như sóng triều. Y bình thản nhìn sang bên này, rõ ràng cách xa đến thế, nhưng mọi người đều cảm thấy ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của y bao phủ trên người mình.

“Hạ quan được điện hạ dạy bảo một phen, sợ hãi vô cùng.” Chu Hi Trung tiếp lời, “Tự biết tội lỗi nặng nề, xin điện hạ cho phép hạ quan chỉ huy những quan viên Hoàng Hải từ tứ phẩm trở lên, cùng lên quan thuyền nhóm lửa.”

Phượng Tri Vi này giờ vẫn nhặt rau trên sàn thuyền chọt nhướn mày.

Trước bao con mắt nhìn chăm chăm, một người lên thuyền nhóm lửa sẽ hết sức ngượng ngùng, cho nhiều người cũng lên thì đỡ nổi bật hơn, còn tỏ rõ sự đồng lòng của quan phủ, biến một chuyện xấu hổ thành một màn biểu diễn tập thể vô cùng vui vẻ của quan trường – chủ ý cũng được đấy.

Mang theo một đồng người lên, để lấy thịt dè người ấy hả? Phượng Tri Vi cười cười.

Không ai trả lời ông ta, Ninh Dịch hồ hững xoay người, chỉ có Cố thiếu gia đứng trên mạn thuyền quơ quơ thanh củi với Chu Hi Trung – mau nhóm lửa!

Có người thả xuống mấy con thuyền lá, đám quan lớn ăn mặc lộng lẫy của Hoàng Hải dạo leo lên thuyền, các học sinh của thư viện Thanh Minh xếp thành hai hàng chờ sẵn, dùng ánh mắt biểu thị sự đắc ý vô cùng, muốn làm nhục quan viên Hoàng hải.

Đám đông trên bờ đã tản đi khá khá, nhưng còn rất nhiều người có nán lại, không biết đang chờ chuyện gì.

Đám quan viên lên thuyền, Ninh Trùng chờ ở cửa khoang, phát cho mỗi người một bó củi.

“Điện hạ dặn các vị không cần hành lễ,” Ninh Trùng nói, “Cá khô chưng lửa chưa đủ to, phiền cách vị đại nhân nhanh tay một chút.”

Chu Hi Trung cảm bó củi kia, thừa biết Ninh Dịch và Phụng Tri Vi cố ý làm nhục nhưng cũng không thể không nhận, gương mặt đen sì sừng tím, một vài thuộc hạ ngày thường vẫn quen với vẻ uy nghiêm của ông ta giờ liếc nhìn ông ta, muốn cười mà không dám cười, nhìn cười rất khổ sở.

Yên Hoài Thạch đưa bọn họ vào phòng bếp trên thuyền, con thuyền này là quan thuyền được Yên gia bỏ vốn tôn tạo lại, bề ngoài không có gì đặc sắc, nhưng bên trong lại tinh xảo đủ đầy, dưới cái bếp lớn trét một lớp bùn dày, lại trải lên trên hai tấm kim loại, không sợ làm hư hại sàn thuyền. Yên Hoài Thạch khom lưng trước Chu Hi Trung có vẻ khoái trá, chỉ vào miệng bếp kia, cười nói: “Mời.”

Chu Hi Trung nhìn miệng bếp trông hơi trông hoác, cổ nín giận hỏi: “Sao đến cái ghê tởm cũng không có?”

“Đại nhân nói thế là sai rồi.” Phụng Tri Vi cầm con cua thông thả bước tới, cười bảo, “Nghe nói đại nhân cũng xuất thân từ nhà nghèo, tuy quân tử tránh xa nhà bếp, bây giờ ngài lại được ăn sung mặc sướng, nhưng chắc ngài cũng biết, ngồi ghế tựa thì không thể nhóm lửa được.”

“Nguy đại nhân,” Một vị Tham nghị khom lưng với nàng, “Có thể tìm cho đại nhân chúng tôi một cái ghế con không? Mấy người chúng tôi ngồi xổm cũng được.”

Phụng Tri Vi nghiêm nghị nói: “Vừa rồi sau khi thuyền bị đâm, ghế con trên thuyền đều bị đem đi lấp lỗ thủng, thật sự xin lỗi.”

Đám quan viên Hoàng Hải bị phần ngậm miệng, một lúc sau Chu Hi Trung giận dữ vén vạt áo, ngồi xổm xuống châm lửa. Sau mông ông ta, một chuỗi dài cũng đánh ngồi xổm.

Châm lửa cả buổi vẫn chưa lên, Cố thiếu gia đưa thứ củi hơi ướt, khói đặc xông lên bốn bề, làm cả đám quan lại liên tục ho hắng, mặt ai cũng đen sì như sơn.

Vất vả lắm mới nhóm xong lửa, Ninh Trừng còn chạy đến thúc giục liên hồi: “Đũa đã so đủ rồi... Cá đã chưng xong chưa?”

“Bát đã chia xong... Sao của vẫn chưa lên bàn?”

Chu Hi Trung mặt trầm như nước, ông ta đương nhiên sẽ không nhóm lửa lên thật, nhưng cũng không thể cứ thế là bỏ đi. Chỉ thương một đám quan to dưới quyền, cong mông đi làm chuyện cả đời chưa từng làm, còn phải chịu đựng ánh mắt sắc lẹm như dao của cấp trên.

Ninh Dịch ngồi ở sảnh trước uống trà với Đô chỉ huy sứ và Đề hình án sát của Hoàng hải đạo. Ba ti của địa phương, Đô chỉ huy sứ, Bố chính sứ và Án sát sứ đều là đại quan biên cương, nhưng Chu Hi Trung lại độ bá Hoàng Hải. Lần này Ninh Dịch giả làm, để tránh bị hai ti này ngăn cản, ông ta không phải người báo tin từ trước. Nhà môn hai ti này lại không ở Phong Châu, họ vừa nhận được tin tức liền đuổi tới đây.

Khi hai ti đến nơi, thấy Chu Hi Trung nhóm lửa trên thuyền, trong lòng thật sự khoái trá. Đô chỉ huy sứ Lữ bác giả vờ giả vịt nói: “Đám hạ quan cũng nên tiến lên nhóm lửa.” Án sát sứ Đào thế Phong xưa nay vẫn xích mích với Chu Hi Trung, bèn tiến lên bật cười ha hả: “Này này lão Chu, ông đốt lửa chưa đúng rồi, hướng gió chưa chuẩn, cận thận coi chừng đốt luôn mình đó!”

Chu Hi Trung bình thân chống đỡ, đứng dung lạnh nhạt. Ninh Dịch thân nhiên nói: “Ba ti Hoàng hải phải đồng tâm hiệp lực, hai vị cũng nên đi nhóm lửa.”

Lữ Bác và Đào Thế Phong chết sững, Ninh Dịch lại nói: “Nhưng các người đến chậm, không có chỗ mà ngồi, thôi hãy đến sảnh trước chờ đi.”

Lữ Bác và Đào Thế Phong cười tít mắt, đi theo Ninh Dịch ra sảnh trước uống trà. Chu Hi Trung ngồi xổm trước miệng bếp, ngón tay siết đến phát ra tiếng răng rắc.

Một vị Tham nghị ghé tai ông ta, thì thầm nói: “Đại nhân, việc này...”

“Ngày tháng còn dài!” Chu Hi Trung cắn răng nói, “Dù sao Sở vương sớm muộn gì cũng phải đến Mân Nam, không có thân vương giữ trận, ta muốn xem Ngụy Tri này có thể khơi ra sóng gió gì ở Hoàng Hải.”

“Cộp!” Một bó củi bỗng rụng rơi xuống bên chân ông ta, dọa ông ta nhảy dựng lên. Ngẩng đầu thì thấy Cố thiếu gia lướt thẳng tới, nói: “Tất rồi!”

Phụng Tri Vi thò đầu ra ngó, “Áy da, tất rồi, châm lại đi!”

“...”

Vất vả gần một canh giờ, bữa cơm tiêu chuẩn cao mới được bung lên bàn. Cua hấp, cá khô hấp, trứng hấp, rau xào, trai xào thập cẩm, canh rong biển tảo tía tôm khô.

Ninh Dịch ngồi ngay ngắn trên thủ tọa, bình thân mời một câu, “Mời.”

Đề người ta không nhìn ra đôi mắt y có vấn đề, trước mặt y đặt một cái đĩa nhỏ, đồ chung tất cả đồ ăn. Người khác chỉ nghĩ đây là nề nếp của hoàng gia, tự nhiên không nghĩ ngợi gì.

Y mở màn, mọi người bèn nhắc đũa theo. Chu Hi Trung tất bật cả buổi giờ cũng đói, thầm nghĩ diện hạ dù sao cũng không dám hạ độc giết mình trên thuyền đâu, bèn gắp một miếng cá khô.

Mới ăn được một miếng, chợt thấy có gì đó không ổn. Phụng Tri Vi ngồi đối diện không hề nhắc đũa, chỉ nâng chén trà chậm rãi uống, nhìn ông ta cười

túm tím. Nụ cười kia rất mực ôn hoà, nhưng nhìn sao cũng cảm thấy hình như không mang thiện ý.

Chu Hi Trung ngạc nhiên hỏi: “Nguy đại nhân không ăn sao?”

“Bụng hạ quan không tốt lắm, không ăn được mấy món hải sản này.” Phụng Tri Vi tươi cười, “Mời ngài, mời ngài.”

Chu Hi Trung “ừm” một tiếng, ăn được hai miếng, bỗng dưng “cạch” một tiếng.

Ăn com trong hoàn cảnh này, ai cũng cực kỳ thận trọng tỉ mỉ, không phát ra một tiếng động nào. Cho nên tiếng “cạch” này nghe đặc biệt rõ ràng, mọi người đều ngừng đĩa, ánh mắt đổ dồn vào ông ta.

Chu Hi Trung ngồi đó chết lặng, khuôn mặt đen sì từ từ tím lại, sau đó ôm lấy quai hàm đầy răng vỡ của mình.

Bấy giờ Phụng Tri Vi mới “ghé tai” Cố Nam Y “thi thảo hồ” bằng chất giọng mọi người đều nghe thấy, “Này, vừa rồi mớ cá khô kia huynh đã rửa chưa đấy?”

Cố thiếu gia lớn tiếng đáp: “Vớt ra từ nước biển.”

Nói thế nghĩa là, nước biển cũng là nước, còn rửa lại làm gì?

“...”

Thương thay cho Bô chính sứ đại nhân bị cát chèn đầy kẽ răng không ăn nổi, thương thay cho đám quan viên Hoàng Hải tất bật cả buổi cũng không được ăn, mà Đô chỉ huy sứ và An sát sứ chịu chung số phận bị bỏ đói lại cười hết sức khoái trá – thấy Chu bá vương liên tiếp bị thu phục thật là hả hê...

Bữa com qua quýt cho xong, thuyền cũng tạm thời được tu sửa hoàn thiện, cập vào bờ. Mọi người xuống, đám đông trên bờ vẫn còn đến quá nửa.

Yên Hoài Thạch nhìn đám người đông như kiến cỏ, mặt đượm vẻ ưu tư, nói với Phụng Tri Vi, “Xem ra những người đến đây hôm nay không chỉ do Chu Hi Trung xúi bẩy, mà dễ chừng còn có bàn tay Thương gia nhúng vào. Nếu thế thì hơi phiền phức đây, đông người như thế, nếu trong đám này có ai bắn lên thì ngay đến hung thủ cũng không tìm nổi.”

“Nhưng vẫn phải đi qua đám đông này,” Phụng Tri Vi nói, “Vẫn còn rất nhiều người đang mong ngóng, lúc này mà ép Chu Hi Trung phải mạnh tay giải tán, nếu người của hắn muốn giở trò, khiến bọn họ quậy phá thêm một trận thì càng hỏng bét... Người hãy phái người, dù sao đi nữa cũng phải bảo vệ điện hạ.”

Nàng ngoái nhìn Ninh Dịch, thầm nghĩ không biết có cách nào chữa trị đôi mắt cho y. Nghe ẩn ý của Ninh Trùng, thì đại khái phải chờ đến lúc đi Mân Nam mới có thể tìm ra cách chữa.

Nàng không biết Ninh Dịch nghĩ gì, người này lúc nào cũng che giấu cảm xúc cực giỏi; nhưng Ninh Dịch bị thương ở mắt, nàng ít nhiều cũng có trách nhiệm. Con đường này phải giữ được an toàn, dù sao đi nữa cũng không thể xảy ra sai sót lần thứ hai.

Khi xuống thuyền, hộ vệ xuống trước, dựng hàng rào bảo vệ trên bến tàu, lại cho tam ti sứ Hoàng hải đi trước dẫn đường, Ninh Trùng và Phụng Tri Vi một trái một phải đi bên cạnh Ninh Dịch, học sinh của thư viện Thanh Minh vây quanh bên ngoài; lại bố trí một lớp thị vệ ngoài cùng, tạo thành vòng vây trùng trùng giống như thành đồng vách sắt.

Phụng Tri Vi nhờ Hách Liên Tranh và Cố Nam Y đi trước và sau đội ngũ học sinh, dặn đi dặn lại bọn họ phải bảo vệ kĩ đám học sinh này – đây đều là đám cậu ấm ở Đế Kinh, dù là ai cũng không được sơ suất.

Ninh Dịch nghe những tiếng động xung quanh, lạnh véo ngón tay Phụng Tri Vi, khe khẽ cười nói: “Chẳng mấy khi thấy người quan tâm đến ta như thế.”

Phụng Tri Vi nghiêm nghị đáp: “San sẽ ưu tiên với điện hạ, là bổn phận của hạ quan.”

Ninh Dịch cười cười, bỗng nhiên ghé đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Thật ra bản vương rất mong được nghe nàng nói: “Hầu hạ chần gối cho Vương gia, là bổn phận của thiếp.”

Phụng Tri Vi vốn đã hơi căng thẳng, vừa phải đề ý đám đông vừa phải đề ý đội ngũ của mình, thấy vào lúc này mà người nọ còn có tâm tư để đùa giỡn, có giận cũng không biết trút vào đâu, bèn tươi cười như hoá nói: “Dạ phải, tiện thiếp cầu mong đến kiếp sau Vương gia có thể đạt được tâm nguyện này.”

Lời mời nói ra được một nửa, nàng bỗng dưng im bật. Một bà già không biết từ đâu chui ra, đứng loạng chọng không vững giữa đám người, nghiêng nghiêng ngã ngã lao về phía đội ngũ. Một thị vệ đi ngoài cùng vội vàng đưa tay ra đỡ, bà già kia bị đẩy một cái đã ngã, lăn ra nhanh như chớp. Cái giỏ bà ta ôm lúc này vượt qua dưới chân đám thị vệ, lăn thẳng về phía Ninh Dịch đứng giữa đoàn người.

Trong nháy mắt Phụng Tri Vi thấy tám vãi và mấy vật dụng linh tinh che trên cái giỏ rơi ra, để lộ những viên đạn đen sì bên trong!

Là đạn nổ!

Cái giỏ lăn về phía nàng và Ninh Dịch, một thị vệ nhắc chân lên đá, Phụng Tri Vi hét to: “Dừng...”

Tiếc rằng đã muộn.

Một tiếng nổ bùng vang lên, khối đạn nổ tung giữa vòng vệ và đám người đông nghịt.

Máu thịt bắn văng ra!

Tiếng la thét khóc than nổi lên!

Khi khối đạn bùng nổ, Phương Tri Vi xoay người ôm lấy Ninh Dịch, nhưng Ninh Dịch đã ôm nàng trước một bước, sau đó lại có một người nữa lao tới ôm lấy họ. Một luồng khí khổng lồ phụt ra khiến người ta đứng không vững, ba người đồng loạt ngã xuống đất, lăn lung tung giữa làn khói bụi mờ mịt. Bốn vệ vang lên những tiếng khóc lóc kêu la thảm thiết hỗn loạn, mấy nghìn dân chúng bị tiếng nổ lớn chấn kinh, nhao nhao tản ra bốn phía. Trong bóng đêm che trời lấp đất, mọi người chen ép lẫn nhau, va chạm vào nhau, những viên đạn nổ rơi rải lung tung liên tục bị người ta giẫm lên, lại phát ra những tiếng nổ ầm ầm liên tục, sau đó lại thêm một tràng máu thịt tung toé chạy trốn khóc than... Trong nháy mắt bến tàu yên ả đã biến thành địa ngục trần gian đầm máu.

Phương Tri Vi không biết mình đã lăn bao lâu, lăn bao xa, những xác người đầm đìa máu tươi cứ liên tục rơi xuống người nàng, những bước chân chạy trốn cứ liên tục giẫm lên người nàng. Nàng không kịp suy nghĩ, cũng không bò dậy nổi, đành phải ôm chặt lấy Ninh Dịch. Ninh Dịch cũng trở tay ôm nàng, dần dần lấy thân thể mình che lên người nàng. Lúc này vừa ngã xuống là nàng ôm y, nhưng không biết tự bao giờ đã biến thành y bảo vệ nàng.

Trên bến tàu có vô số người, khiến vụ nổ có sức sát thương không gì sánh nổi. Trong khung cảnh hỗn loạn như tận thế này, mọi người giống như những con thú cowering bị nhốt kín trong bình, điên cuồng và hức, nghiền nát mạng người, mới lần được một quãng ngắn ngủi mà hai người đã bị người ta giẫm đạp vô số lần. Người phía trên hết lần này đến lần khác thử nâng họ dậy, nhưng lần nào cũng bị luồng khí bùng nổ và đám đông như thủy triều chen ngã, cuối cùng đành phải lấy thân thể mình che cho họ, lại gắng gượng ngẩng đầu lên, tìm ra phương hướng giữa khói bụi cay xè và vô số cẳng chân, che chở hai người lẫn lộn lê lét.

Giữ khung cảnh hỗn loạn trời đất mịt mù, Phương Tri Vi mơ hồ nghe tiếng Cổ Nam Y: “Vi!”

Đây là cách xưng hô mà Phương Tri Vi đã bàn bạc kỹ càng với Cổ Nam Y. Chữ “Vi” đọc như chữ “Nguy”¹, vậy là dù ở vào trường hợp nào, chữ này cũng không khiến kẻ khác hoài nghi.

1 Trong tiếng trung, chữ “Vi” và “Nguy” phát âm giống nhau, chỉ khác về độ dài âm.

Phương Tri Vi mừng thầm, Cổ thiếu gia không sao cả! Nàng cất giọng hô to: “Tôi ở đây!” Nhưng mọi người xung quanh đều đang la hét om sòm, nàng lại không có nội lực hùng hậu không gì sánh nổi như Cổ Nam Y, gọi rồi cô họ, cũng không thể khiến Cổ Nam Y nghe thấy.

Lúc này nàng cảm thấy thân thể mình chấn động, rơi vào một chỗ lõm, không lắng đi nữa. Mà người xung quanh cũng thưa thớt dần, chậm rãi bò dậy quan sát, nơi này là chỗ sửa thuyền bên dưới bến tàu, có một sườn dốc để kéo thuyền, đã ra khỏi phạm vi của bến tàu.

Bấy giờ nàng mới cảm thấy toàn thân đau nhức, khớp xương tựa hồ nứt toác cả ra. Lại quay đầu nhìn sang Ninh Dịch, y cũng vô cùng nhếch nhác, trên tay sưng lên một khối u xanh tím, gương mặt cũng bị trầy xước. Y bình tĩnh đưa tay ra vuốt ve nàng trước, hình như muốn xác định xem nàng có bị thương hay không. Phương Tri Vi thở phào, nói: “May mà có Ninh Trừng bảo vệ chúng ta, còn phải mau mau đi tìm những người khác, không biết họ đã bị thương đến thế nào rồi...”

Ninh Dịch lắc đầu, “Không phải Ninh Trừng.”

Phương Tri Vi ngẩn người, lúc này mới nghe dưới chân mình có người thoai thóp nói: “Ti nghiệp đại nhân, là tôi đây...”

Phương Tri Vi cúi đầu nhìn xuống, “ơ” một tiếng, hoá ra là cậu ấm đầu bảng Diêu Dương Vũ, phá gia chi tử của Diêu Anh.

“Xin lỗi xin lỗi.” Phương Tri Vi vội vàng nâng hân dậy. Trông Diêu Dương Vũ còn nhếch nhác hơn hai người, trên người chỉ chút vết máu và những dấu chân to đùng.

Khi bắt đầu phát nổ, hân đang đi bên cạnh Phương Tri Vi. Tiểu tử này phản ứng mau lẹ, nghe được tiếng nổ lập tức lao tới, che chở họ lẫn một mạch đến tận đây.

Phương Tri Vi ngạc nhiên vì hoá ra Ninh Trừng lại không có mặt, Ninh Dịch bình thản nói: “Khi bắt đầu phát nổ, ta đẩy hân về phía đám học sinh.”

Phương Tri Vi tức khắc hiểu ra ý của y – vụ nổ xuất phát từ giữa nhóm thi vệ, bên cạnh chính là đám học sinh, ngoài thi vệ ra thì người gặp nguy hiểm nhất chính là bọn họ, cho nên Ninh Dịch mới đẩy Ninh Trừng đi cứu đám học sinh trước.

Lại ngẫm nghĩ sâu hơn, đáy lòng Phương Tri Vi chợt rung động. Đám học sinh do nàng dẫn đi Hoàng Hải, nàng phải hoàn toàn chịu trách nhiệm với họ, chẳng liên quan gì đến Ninh Dịch. Trong lúc nguy hiểm cận kề, y lại coi nhẹ bản thân, phái họ vệ võ công cao cường nhất bên cạnh mình đi cứu đám học sinh trước, là vì nàng ư?

Mà Ninh Trừng làm hộ vệ, phải đặt việc bảo vệ chủ nhân lên hàng đầu. Sau khi bị Ninh Dịch đẩy đi, hân chịu cứu đám học sinh trước, cũng vì hân hiểu tâm tư của của Ninh Dịch ư?

Ý nghĩ này lên trong đầu, nhưng ngoài mặt lại không hề biến sắc, Nàng leo lên sườn dốc, đạn đã dần ngưng nổ, khói bụi tan đi hết, xác người nằm la liệt trên mặt đất, một vài người dân bị thương đang khổ sở rên rỉ trong vùng máu, thảm cảnh này tựa như địa ngục trốn nhân gian.

Phượng Tri Vi ngơ ngác đứng nhìn, khoé mắt ươn ướt, khẽ nói: “Không biết đã thương vong bao nhiêu người...”

Ánh mắt nàng chợt ngưng đọng lại, thấy trong làn khói chưa tan đi hết hình như có một vài bóng người đi lại như con thoi, hình đang tìm thứ gì. Rồi nàng nghe Ninh Dịch sau lưng quát lên một tiếng: “Ai!”

Trong giây lát, nàng xoay người lại, không hề nghĩ ngợi đã đẩy mạnh Ninh Dịch ra. Khi đẩy, nàng cũng đồng thời cảm nhận được Ninh Dịch cũng đang đẩy nàng cực kỳ chuẩn xác, hai người ra tay tạo nên tác động kép, cả hai đều mất khống chế với bản thân, ngã ngửa ra đằng sau. Thế rồi một luồng kiếm quang “xoẹt” một tiếng bay qua khoảng trống giữa hai người!

Lờ mờ nghe thấy một tiếng kêu đau, Phượng Tri Vi chẳng nói chẳng rằng, rút nhuyễn kiếm ra khỏi thắt lưng. Ninh Dịch nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng, tay cũng đã nhắm thẳng đến thắt lưng thích khách. Một tấm thanh nặng nề vang sau mà tới trước kia bị đánh đến lao đảo, lăn hai vòng trên mặt đất, chuồn đi mất dạng.

Hai người không thể đuổi theo, đành oán hận nhìn kẻ đó đi xa. Phượng Tri Vi cắn môi giận dữ: “Thật độc ác! Để giết chúng ta, chúng không ngại kích nổ giữa năm nghìn người, sát thương rất nhiều người vô tội. Mà như thế vẫn chưa chịu bỏ qua, còn muốn nhân lúc loạn lạc giết thêm lần nữa!”

Nàng vừa ngoái đầu lại đã thấy Diêu Vương Vũ ôm cánh tay, loáng thoáng thấy một vết máu, chắc là vừa rồi khi thích khách xuất hiện, hấn định đi chấn nên bị thương. Phượng Tri Vi vội vàng tiến lên giúp hấn băng bó, trong lòng thoáng hổ thẹn – khi thích khách tới thì nàng chỉ tâm niệm phải cứu Ninh Dịch trước, lại quên ân nhân cứu mạng xui xẻo kia sáng một bên, đúng là mất hết lương tâm mà.

Diêu Dương Vũ lại chẳng coi chuyện này vào đâu, cười nói: “Ti nghiệp đại nhân đích thân giúp tôi băng bó, có bị thương thêm một lần nữa cũng đáng.”

Ninh Dịch vốn đang có cảm giác áy náy, nghe được câu này sắc mặt liền trầm xuống. Phượng Tri Vi nhìn y, dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ thi thoảng người này cũng rất nhỏ nhen.

Phía xa, có bóng người bay lên từ làn khói đen nhàn nhạt, tay xách theo hai người, không ngừng nhìn đông ngó tây ở giữa không trung. Phượng Tri Vi nhận ra bóng người ấy là Cố Nam Y, lập tức mừng rỡ, vẫy tay nói: “Tôi ở đây này!”

Cố Nam Y ngẩng đầu lên, buông tay ra, hai học sinh xui xẻo được y cứu rớt “bịch” xuống đất, Cố Nam Y đã nhẹ nhàng lướt sang.

Y vừa tới đã kéo Phượng Tri Vi ra khỏi vòng tay Ninh Dịch, cẩn thận sờ soạn một lượt, xác định nàng không sao. Phượng Tri Vi không còn cách nào khác đành để mặc y sờ, nàng biết Cố thiếu gia không ưa giao tiếp với người khác rất kiên trì trong chuyện này, nếu không bằng lòng hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Xác định không có gì đáng ngại, Cố thiếu gia mới buông tay ra, đột ngột nói: “Không có cây.”

Phượng Tri Vi ngây người, mãi mới nhớ ra những lời mình đã nói trước đó, xem ra y đã nhớ như in. Hoá ra vừa rồi lạc mất Phượng Tri Vi thì y muốn tìm cây, nhưng xung quanh bến tàu này toàn đất trống, bó đâu ra cây chứ.

“Không sao đâu, “Nàng cười nói, “Tôi ở đây rồi.”

Dọc đường đi xuyên qua bến tàu khắp nơi la liệt xác người, lại kiểm kê thương vong, khi phát nổ Yên Hoài Thạch còn ở lại trên thuyền thu xếp công việc về sau, chưa xuống bến, là người may mắn nhất trong bọn. Thị vệ đã chết hơn mười người, học sinh bị thương bốn người, cũng may Phượng Tri Vi an bài thoả đáng nên khi bắt đầu hỗn loạn, ba đại cao thủ là Hách Liên Tranh, Cố Nam Y và Ninh Trừng đều ra tay bảo đảm an toàn cho các học sinh ở vị trí nguy hiểm nhất là trung tâm vụ nổ.

Đám học sinh đều cảm kích từ tận đáy lòng. Trong lúc loạn lạc, khi tất cả mọi người đều đang bỏ chạy thực mạng, thì Phượng Tri Vi và Ninh Dịch lại chẳng màng đến an nguy của bản thân, đặt việc bảo vệ họ lên hàng đầu, phần tâm ý này thật sự hiếm thấy.

Khi viên đạn phát nổ, quan viên Hoàng Hải cũng đứng cách đó không xa. Lúc này đám quan viên vẫn hồn xiêu phách lạc, ai nấy ngồi bệt ra đất không đứng dậy nổi. Một viên Tham nghị bị nổ đứt một cánh tay, nằm dài ra đất không ngớt kêu la, Chu Hi Trung ngồi giữa một đám hộ vệ, mặt mũi tái xanh, không giống sắc mặt người.

Bốn bề bốc lên một làn khói đen, vết máu loang lổ đầy đất, trên bến tàu sót lại vô số chiếc giày, có chiếc chủ nhân của nó đã vĩnh viễn không thể xỏ vào nữa. Dân chsung chạy thoát khỏi từ thần dần dần xúm lại, tìm kiếm người thân thất lạc của mình, thì thoáng lẫn mò mò, rồi bật ra một tiếng khóc thét đau xé ruột gan.

Giữa khung ảnh thê lương vắng vắng những tiếng kêu gào, Chu Hi Trung ngơ ngác chứng kiến tất cả. Có thuộc hạ đến gần định đỡ ông ta, lại bị ông ta hung hăng đẩy ra.

Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đều nhìn sang ông ta – người này cứng cỏi ngạo mạn, nhưng nghe nói rất thương dân, cũng có tiếng là thanh liêm, bằng không đã chẳng được phụ lão Hoàng Hải yêu quý đến vậy. Bây giờ ông ta lại vì tư tâm của mình mà kéo hàng vạn người ra bến tàu thỉnh nguyện, khiến họ bị người ta hại thương vong vô số, tâm tình ông ta lúc này, chắc hẳn khó nói thành lời.

Ninh Dịch bỗng nhìn về phía Phượng Tri Vi, nàng hiểu ẩn ý của y – đây chính là thời cơ tốt nhất để bắt Chu Hi Trung, lấy cớ không tận tâm giữ gìn trị an,

gây ra thương vong quá lớn, tạm thời cách chữa ông ta chờ trị tội. Quan viên Hoàng Hải răm rắp nghe lời ông ta, nhỏ đi cái gai này, về sau khi Ninh Dịch rời đi, Phụng Tri Vi ở lại Hoàng Hải hành sự sẽ bớt đi rất nhiều cản trở.

Nhưng một lúc sau, Phụng Tri Vi lại lắc đầu.

Nàng xoay người, nhìn bên tàu loang lổ máu tươi, nhìn dân chúng ánh mắt thê lương, rồi đáy mắt xưa nay vẫn phủ một tầng sương mù dịu dàng, chợt nổi lên sắc máu uy nghiêm.

Sắc máu kia như ánh lửa bập bùng cháy trong đôi mắt nàng, làn hơi nước mờ màng vĩnh viễn không tiêu tan kia, dường như bị một tầng máu che phủ.

Cuộc đời nàng quen mỉm cười đối diện với tất cả, nhưng không có nghĩa là nàng không bao giờ bị chọc giận.

Nếu dung lời lung lạc không phá được lũy sắt lạnh lùng này thì nàng cũng không ngại dùng sức mạnh sắt đá để hủy diệt nó!

“Xoẹt.”

Nhuễn kiếm màu đen chém nát mặt đất lát đá tảng, khe nứt rất sâu, như đôi môi mím chặt sau khi thốt ra lời thề.

“Hoàng Hải Thường thị! Chờ ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tặng Thiếp

Type: Mèo Bông

Thường thị có đợi chờ Phụng Tri Vi hay không thì chưa thể biết được, nhưng năm đại thế gia Hoàng Hải do Yên gia dẫn đầu đã chờ nàng từ rất lâu.

Năm đại thế gia trước đó bị đẩy ra khỏi đám đông, bị dân chúng Hoàng Hải và quan phủ ngăn cản đẩy thù địch, đúng là trong họa có phúc, trong vụ án nổ nguy hiểm này lại không may may thương tổn.

Bấy giờ một đám già trẻ lớn bé tiến lên khấu đầu, còn chưa kịp thì lễ thì Phụng Tri Vi đã bảo: “Miễn lễ, giờ không phải là lúc làm mấy cái nghi lễ suông này. Các vị hãy tạm thời phân công cho những người đến đây đưa người bị thương đi cứu chữa, người chết thì giúp khâm niệm hoặc báo tin cho người nhà, bao giờ xong việc hằng thi lễ cũng chưa muộn.”

Ninh Dịch đã sớm rời đi, phân phó quan viên Hoàng Hải giải quyết những việc có liên quan.

Năm đại thế gia bưng tình ngộ, đây chẳng phải chính là một cơ hội để mua chuộc long dân Hoàng Hải đó sao? Vội vàng phân công xuống, Yên gia hành động chớp nhoáng, chẳng lều trại ở bốn góc bên tàu làm trạm xá tạm thời, lại thu xếp lều trại nghỉ ngơi cho Ninh Dịch và Phụng Tri Vi không chịu rời đi. Phụng Tri Vi không đặt chân vào lều lấy một bước, mà đích thân dẫn theo Cố Nam Y lưng quanh bốn phía, gặp ai bị thương nặng chảy máu không ngừng thì để Cố Nam Y điểm huyết, rồi đợi quan phủ hoặc thế gia gọi thầy thuốc tới xử lý.

Dân chúng lặng lẽ nhìn vị thiếu niên khâm sai gầy yếu này giúp họ khiến những thi thể cực kỳ ghê rợn mà không chút ngần ngại, ngồi xuống bên những người bị thương máu thịt be bét, xắn tay áo bắt đầu xử lý miệng vết thương, điểm huyết, cầm máu, băng bó, chỉ đạo thuộc hạ phải quản lý những người bị thương chính xác như thế nào. Người bị thương thì nhiều mà thầy thuốc lại ít, ai nấy đều tất bật, cuối cùng Ngụy đại nhân đích thân cứu chữa người bị thương luôn, quỳ nửa gối xuống mặt đất lấy lều, ôm căng chân sung vù của ngư dân, nhẹ nhàng cõng những chiếc giày dính đầy vảy cá và vết máu hình như không nghĩ thấy mùi máu tươi trộn lẫn với mùi của hải sản khiến người ta buồn nôn. Gương mặt nhể nhại mờ hòa với máu và tro bụi, bình tĩnh mà đau xót.

Sự căm ghét trong lòng họ đang tiêu tán, cảm động đang nảy chồi, một vài người dân ban đầu tránh nàng rất xa, giờ bắt đầu xúm lại, chung tay di chuyển người bị thương, rửa sạch miệng vết thương, lấy vải đưa thuốc...

Trên quảng trường bến tàu, những tiếng khóc than chửi rủa, hoảng loạn bối rối dần dần tan biến, thay vào đó là bầu không khí cứu chữa khẩn trương mà có trật tự. Phụng Tri Vi liếc mắt một cái là có người tự động tiến lên giúp đỡ, quan phủ, dân chúng, hộ quân của khâm sai, ba lực lượng này sau một nghi thức nghênh đón không hề hữu hảo, vì một tai nạn mà lần đầu tiên tiến hành hợp tác chặt chẽ.

Đám học sinh được nuông chiều từ bé của thư viện Thanh Minh, sau một hồi đứng ngoài quan sát cũng xắn tay áo gia nhập đội ngũ. Diêu Dương Vũ nằm trên cáng, tự ra chủ ý, lớn tiếng chỉ huy hộ vệ của Phụng Tri Vi làm chân sai vặt cho thầy thuốc.

Đối mặt với tai nạn, lòng người ngày thường vẫn chia rẽ ly tán, mới dễ dàng xích lại gần nhau vì sự thương xót. Phụng Tri Vi nhìn đám người bận rộn khắp nơi, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm khái.

Mặt trăng đã mọc, trải qua quá trình xử lý hiệu quả suốt một ngày, quảng trường đã trở về với yên tĩnh, chỉ có tiếng rên rỉ mơ hồ trong lều trại trôi bồng bềnh giữa trời biển một màu.

Phượng Tri Vi vẫn chưa nghỉ ngơi, đi dạo xung quanh quảng trường. Ban ngày hỗn loạn một hồi, chết mấy chục người, bị thương mấy trăm, những người thật sự chết hay bị thương vì chất nổ không nhiều lắm, trái lại chết vì bị giẫm đạp rất nhiều. Nàng lo lắng trong cảnh hỗn loạn ấy, sẽ có một số kẻ thừa dịp sơ hở xâm nhập vào, rất khó phát hiện.

Một mảnh trăng lạnh lẽo chiếu lên những vũng máu rải rác khắp quảng trường, cả quảng trường thoát nhìn tựa một đám lục bình nhuộm sắc máu. Phượng Tri Vi chậm chậm cất bước, thi thoảng nhặt lặt một vài mảnh khóa vàng, túi tiền, túi thêu... những vật kỉ niệm chứa đầy yêu thương này, giờ đã mất đi chủ nhân hằng nâng niu chúng.

Cố Nam Y đi theo sau lưng nàng, y không biết Phượng Tri Vi đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy bóng lưng trước mắt thoát nhìn hơi cô đơn, đôi vai mảnh khảnh gánh cả ánh trăng tròn.

Y bỗng tiến lên một bước, khoác tấm vải vẫn vắt trên khuỷu tay lên vai Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy đầu vai mình bỗng dừng oằn xuống, suýt chút nữa còn tưởng là thích khác, nghiêng đầu thấy Cố thiếu gia khoác lên vai nàng nửa tấm vải căng lều thừa ra vẫn cảm trên tay nẩy giờ, mới dờ khóc dờ cười.

Huynh đang làm gì? Phượng Tri Vi túm lấy góc lều, nhú mành đưa mắt hỏi y.

Cố thiếu gia đứng đó, không nói cũng chẳng nhúc nhích, Phượng Tri Vi kinh ngạc nhận ra, đôi mắt y đằng sau tấm mạng che hình như đang đảo vòng vòng – chẳng phải y không bao giờ nhìn thẳng vào người ta, chỉ thích cup mắt xuống nhìn một thước ba tấc trước mặt mình sao?

Xem ra đoán được câu trả lời của Cố thiếu gia là chuyện không khả thi lắm. Phượng Tri Vi thở dài, đoán chừng phải chăng Cố thiếu gia gọi nàng đi dựng lều trại? Chợt nghe Cố thiếu gia mở miệng.

“Mặc cho khỏi lạnh.”

Phượng Tri Vi lại giật mình, một lúc sau mới phản ứng lại – y sợ nàng lạnh?

Y đang giúp nàng khoác thêm “y phục”?

Nàng ngầy ra tại chỗ, cảm lấy tấm vải căng lều nặng trĩu, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, trong lòng hơi chua chát. Trong phút ngắn ngủi, nàng chợt nhớ ra đây hình như là lần đầu tiên Cố Nam Y biểu lộ rõ ràng một thứ tâm tình na ná như “quan tâm”.

Những ngày đầu quen biết, y đã nàng xuống giường, cho nàng ngủ trên tấm gỗ lót chân giường, vớt y phục nàng giặt mà y không hài lòng vào nhà xí. Dù y bảo vệ nàng, nhưng những lúc túm lấy nàng cũng thường nặng tay nặng chân không biết giảm bớt lực độ.

Bắt đầu từ bao giờ, chốn mồng muội đã mở ra để một tia nắng chói chang?

Ánh trăng âm u, quảng trường vắng ngắt, nàng và y lặng lẽ nhìn nhau trong làn gió đêm thu.

Rất lâu sau, nàng kéo tấm vải dựng lều bao chặt lấy thân thể mình, cứ như kia là một tấm áo choàng thực thụ, mỉm cười nói: “Ừm, rất ấm áp...”

Cố thiếu gia vừa ý gật đầu, y cũng cảm thấy rất ấm áp, xem ra rất ấm áp.

Phượng Tri Vi lại đang phát rầu, kéo theo tấm áo choàng vải lều nấy, biết đi đứng thế nào đây?

Đi chưa được mấy bước, lổ tai Cố Y Nam bỗng động đậy, sau đó Phượng Tri Vi cũng phát hiện ra.

Trước mắt là một đồng tạp vật, toàn là mấy thứ chậu lưới linh tinh mà ngư dân thường dùng. Một âm thanh yếu ớt truyền ra từ bên dưới mớ tạp vật đó.

Phượng Tri Vi nhập ba bước thành hai, gạt mớ tạp vật ra, bỗng rừng mình ớn lạnh.

Bên dưới mớ chậu lưới có một người phụ nữ trẻ tuổi đã chết, nằm xoay lưng ra ngoài, thân thể cong lên thành một hình cung kì lạ. Bên dưới bụng nàng ta đặt một cái chậu, trong chậu là một đứa bé đang khóc oe oe.

Rõ ràng, khi bạo loạn nổi lên, người phụ nữ này bị dòng người đẩy đến nơi này đè ép đến chết, nhưng từ đầu đến cuối vẫn giữ khư khư đứa bé dưới người mình. Nàng ta sợ khi mình ngã sẽ đè lên đứa bé, nên không những oằn lưng ra chống đỡ những cú giẫm đạp, mà còn đặt đứa bé vào trong chậu.

Cái chậu kia không nhỏ, nếu lúc ấy nàng ta chịu lấy chậu che kín thân thể, thì chắc hẳn đã giữ được mạng mình. Nhưng có lẽ nàng ta đã trọng thương đến cạn kiệt sức lực, chỉ có thể lựa chọn bảo vệ đứa bé mà thôi.

Phượng Tri Vi nhìn chiếc chậu kia, hốc mắt đã hơi ươn ướt.

Những người mẹ trên đời, ngày thường họ có thể bình thường đến gần như vụn vặt, chỉ đến những lúc bị vây giữa gian nan khổ cực mới thấy được sức mạnh của tình yêu đủ để vượt qua sự sống và cái chết.

Nàng bế đứa bé kia lên, nó quả nhiên không hề có thương tích, nhưng đã đôi mắt khóc. Vừa được người bế lên, nó lập tức dùng những ngón tay non nớt đi siết chặt bàn tay nàng.

Phượng Tri Vi bất giác cười cười, áp mặt mình lên gò má mịn màng non nớt của nó, lấy tấm vải căng lều bọc kĩ nó lại.

Vừa bọc nó lại, nàng chợt phát hiện ra, y phục của đứa bé này vô cùng tinh tế, mang vẻ xa hoa kín đáo. Mảnh khóa vàng trên cổ không hề chữ, lại nạm một khối hắc diệu bảo thạch to cỡ. Phần đầu bảo thạch toát ra màu tím sẫm, hòa quang tỏa ra bốn phía.

Lại ngắm nghía người phụ nữ đã chết, ăn vận bình thường, không đeo một món trang sức nào, trong lòng Phượng Tri Vi dấy lên sự nghi hoặc, lẽ nào, nàng ta không phải mẹ của đứa bé này?

Mảnh khóa này hết sức quý giá, nàng ngắm nghía, tháo xuống rồi cất đi.

Ôm đứa bé kia vào lòng, nó lập tức ngừng khóc, vui vẻ mút đầu ngón tay. Phượng Tri Vi nổi lòng nào ngừng khóc, vui vẻ mút đầu ngón tay. Phượng Tri Vi vui lòng đùa bỡn, nhét đứa bé vào lòng Cố thiếu gia.

“Huynh ôm nó đi nào.”

Cố thiếu gia không dung bị nhét cho một “vật thể”, liền nhảy dựng lên như phải bóng, phản ứng đầu tiên chính là quăng đi, Phượng Tri Vi hồi hộp nhìn y, chuẩn bị sẵn sàng để đón lấy, nhưng động tác quăng đi mới làm được một nửa, đứa bé kia hình như đã phát hiện ra, bật khóc oe oe. Cố thiếu gia kinh hãi, lập tức thu tay lại, ôm chặt đứa bé, đứng ngay ra một chỗ không nhúc nhích.

“Đừng rồi, không được ném, không được ném”. Phượng Tri Vi thở phào, mỉm cười chỉ dẫn y, “Huynh xem, nó có dễ thương không?”

Cố Thiếu gia im lặng hồi lâu, thương lượng với nàng, “Không được.”

“Được.” Phượng Tri Vi kiên trì.

“Không được...”

“Được...”

“Không được không được...”

Cố thiếu gia chưa bao giờ chịu nói nhiều cũng bắt đầu dùng điệp từ, xem ra đã chán động cùng cực rồi. Phượng Tri Vi nở một nụ cười gian trá, cầm bàn tay y cho y sờ thử gương mặt tinh tế của đứa bé kia, “Huynh sờ thử xem, đây là trẻ con... Nó vừa thơm, lại vừa ấm áp.”

Cố thiếu gia trúng một tia sét còn chưa kịp phản ứng, lại thêm một tia sét nữa giáng xuống. Ngón tay bị kéo lên mặt đứa bé, mới chạm vào đã run rẩy, sau đó nhanh chóng rút phắt lại cứ như bị sét đánh trúng lần nữa.

“Có phải nó rất mềm rất mịn rất thơm không?” Phượng Tri Vi mỉm cười, nhìn y bằng ánh mắt xấu xa, “Huynh cũng từng mềm mại thơm tho như thế, được ôm trong vòng tay mẹ. Huynh chắc hẳn cũng đã nghe những bài dân ca của mẹ, và được cha vuốt ve khuôn mặt như thế.”

Cố Nam Y lại run rẩy, dường như thoáng thất thần trong giây lát, dường như trong giây phút ấy y đã được ngôn từ của Phượng Tri Vi và cảm giác mềm mại ấm áp trong lòng đưa đến một thế giới xa xăm và bờ ngõ. Nơi ấy có sắc màu, có âm nhạc, có những nụ cười, có những thứ mà trọn đời y không thể có.

Ôm trong lòng thân thể mềm mại nhỏ bé khiến y cảm thấy gượng gạo, đáng lẽ y nên ghét bỏ, đáng lẽ y nên trực tiếp quăng đi như trước giờ vẫn thế. Nhưng khi giọng nói mềm mại nhẹ nhàng của nàng lướt qua trước mặt, y nghe ra trong giọng nói ấy chưa đựng một cảm giác không giống như ngày thường. Y không biết cảm giác ấy là gì, nhưng trực giác mách bảo cho y biết, rằng y không thể cự tuyệt, không thể ném đi.

Trong giọng nói của nàng, chứa đựng khát khao và mong mỏi.

Khát khao và mong mỏi thế giới của y không chỉ giới hạn trong một thước ba tấc và tám miếng thịt, không chỉ là một khoảng không lạnh nhạt, hy vọng y có được tình cảm phong phú, cuộc sống đủ đầy.

Khát khao và mong mỏi y hiểu ra rằng, trong nhân gian nhất định tồn tại những thứ khiến người ta vì nó mà rơi lệ, tranh cãi, vui sướng, reo hò.

Cố thiếu gia ôm đứa bé một cách cứng nhắc, cánh tay bắt đầu run rẩy. Phượng Tri Vi nhìn y, cảm thấy đáng về Cố thiếu gia ôm đứa bé thật sự vô cùng đáng yêu vô cùng dễ thương, có điều một đại cao thủ bị ép buộc ra nông nổi này thực hơi ác, vẫn nên để mọi chuyện đến từ từ thì hơn.

Nàng bế đứa bé đi như một sự ban ơn, lần đầu tiên trong đời Cố thiếu gia thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức nhảy đi một nhịp lên xuống đã chui tọt vào căn lều tí tẹo xa.

Cố thiếu gia trở trở như tảng đá, bị ai kia vô lương tâm ép uống đến nỗi phải chặt vật chạy trốn, mà ai kia còn không hề lấy làm hổ thẹn, cười nhát một hồi mới bế đứa bé đi tìm Yên Hoài Thạch, bảo y tìm một nhũ mẫu đến, sau đó bước vào căn lều của Ninh Dịch.

Ninh Dịch cũng chưa ngủ, ngồi dưới ánh đèn chống khuỷu tay lắng lẽ trầm tư. Quầng sáng vàng vọt đậu lại trên hàng mi y, xem ra y có phần mệt mỏi, bờ mi dài như một cái bóng nhân nhật hình vòng cung dưới đôi mắt, lộ ra vẻ ôn nhu hiếm gặp.

Nghe tiếng động, y ngẩng đầu lên, hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt còn ra ngoài tìm kiếm cái gì...”

Đứa bé bắt ngờ nắc lên một tiếng nho nhỏ.

Ninh Dịch nói được nửa chừng thì nghẹn cứng.

Hôm nay Phụng Tri Vi đã dọa được hai người, tâm tư nặng trĩu cũng nhẹ nhàng hơn, cười hỏi: “A? Điện hạ muốn nói gì ạ? Tiếp tục đi chứ?”

“Trẻ con ở đâu ra vậy?” Ninh Dịch kéo nàng lại, Phụng Tri Vi kể rõ mọi chuyện, nhưng không nhắc đến mảnh khóa vàng kia.

Ninh Dịch đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt đứa bé, đứa bé kia không sợ người lạ, bật cười khanh khách, cất tiếng ọ ẹ găm nắm tay. Ninh Dịch dường như có chút đắm chiều, bỗng dừng mỉm cười, “Trong nháy mắt vừa rồi, ta cứ nghĩ đến tương lai mười năm sau.”

“A?”

“Ta đang phê duyệt công văn, nàng ôm con trẻ bước vào giúp ta.” Khóe mắt xếch lên của Ninh Dịch toát ra mấy phần trêu chọc mấy phần nghiêm túc, khẽ cười, “Rồi ta phớt lờ nàng, nàng liền lật bàn.”

Phụng Tri Vi không nén nổi nhoen cười, thầm nghĩ người này lại vòng vo vo trêu chọc nàng, cười đáp: “Điện hạ đúng là rất giỏi tưởng tượng.”

Ninh Dịch lại đưa tay ra nhẹ nhàng xoa lên gương mặt nàng, hỏi: “Không thể trở thành sự thật sao?”

Giọng y trầm thấp, quanh quẩn trong căn lều yên tĩnh như tiếng suối chảy, Có con gió se se lạnh lọt qua kẽ hở căn lều, cuống bay phong thư đặt trên bàn, y đưa khuỷu tay nhẹ nhàng chặn lại.

Phụng Tri Vi ngồi thẳng người lên.

“Chuyện mười năm về sau, ai biết sẽ ra sao chứ?” Nàng mỉm cười nhân nhật, nhưng trong ánh mắt tuyệt nhiên không có ý cười, lại thêm vài phần buồn bã và hoang mang hiếm gặp, “Biết đâu khi ấy sẽ nhìn nhau như người xa lạ, biết đâu chỉ là quên biết sơ sơ, biết đâu vẫn y hệt như bây giờ, tôi đứng dưới thềm bãi ngải, ngải ở xa tít trên cao, biết đâu... biết đâu gặp lại sẽ thành thù.”

Mấy chữ cuối cùng thốt ra, hai người đều run rẩy. Phụng Tri Vi quay mặt đi, Ninh Dịch trầm mặc rất lâu, rồi chậm rãi hỏi: “Lý do?”

Phụng Tri Vi cười đáp: “Tôi chỉ lấy ví dụ thôi mà.”

Nàng ôm đứa bé đứng lên, “Tôi đi xem nhũ mẫu đã đến chưa.”

Ninh Dịch lặng lẽ nghe tiếng bước chân nàng rời xa, không tỏ thái độ gì. Một lúc sau y mới chậm rãi dời khuỷu tay này giờ vẫn đè lên mặt bàn, cảm phong thư bị đè bên dưới lên xem.

Xé niêm phong kín mít, khăn cấp nghìn dặm, bên trên khắc kí hiệu bí mật thuộc về tình báo ti của y, cho thấy đây là một phong thư mật hết sức khẩn cấp.

Y vuốt ve phong thư ấy rất lâu, không cần mở ra, nội dung bức thư cũng khắc sâu trong lòng.

Rất lâu sau, y giờ phong thư ấy lên, châm vào ngọn nến.

Ngọn lửa vàng vọt bén vào phong thư, lá thư cuộn lên một góc màu xám trắng, tàn tro rơi là tả, động lại một mớ trên bàn.

Lá thứ cháy hết, ngọn nến cũng lại tàn. Nhưng y không thay nến mới, mà chống khuỷu tay lên trước án, mặc cho bóng đêm nặng trĩu đè nén xuống.

Rất lâu sau, không biết từ đâu, thoát ra một tiếng thở dài dài đặc.

Bước ra khỏi lều của Ninh Dịch, Phụng Tri Vi bàn bạc với Yên Hoài Thạch, đưa những đứa bé mất cha mẹ hoặc người thân trong con biến loạn này đến nuôi dưỡng trong nhà từ thiện do Yên gia mở ra.

“Đây là cơ hội tốt cho Yên gia nhà người mua chuộc lòng người.” Phụng Tri Vi chăm chú nhìn đứa bé kia bú sữa ngon lành, sắc mặt bình thản, “Quan dân Hoàng Hải phải đối thiết lập bạc sự vụ ti, trong sự kiện này thế gia các người biểu lộ quan điểm đối lập, tuy không sai, nhưng đây không phải cách tốt nhất. Các người đã phô trương xong khả năng khổng chế kinh tế của mình thì nên bắt đầu lung lạc, chứ nếu chỉ chăm chăm cậy mạnh, sẽ chỉ khiến người ta đoàn kết lại mà cảnh giác người.”

Yên Hoài Thạch hết sức tán thành, nhưng ngoài mặt có vẻ khó xử. Phụng Tri Vi hỏi: “Sao thế?”

“Có hai việc khó.” Yên Hoài Thạch nói: “Một là dân chúng Hoàng Hải tính tình cứng cỏi, sự căm ghét tích tụ bao năm qua với thế gia chúng tôi không thể dễ dàng tiêu tan như thế. Nhà từ thiện mà thế gia chúng tôi mở, trước giờ không ai hỏi han, thà đi xếp hàng chờ quan phủ chăm sóc, chứ không them

đến chỗ chúng tôi.”

“Chuyện này dễ thôi.” Phụng Tri Vi nói, “Đưa đứa bé này vào nhà từ thiện của các người, kèm theo các cô nhi bơ vơ mất nhà trong sự kiện lần này nữa. Dân chúng trải qua chuyện đêm nay, dĩ nhiên sẽ có điều bất mãn với quan phủ Hoàng Hải. Các người phải giải lợi dụng cơ hội, bước tiếp theo làm như thế nào thì phải trông vào bản thân các người. Dù sao đi chăng nữa, cứ giải trừ ác cảm trước đã rồi tính sau. Nếu quan phủ ngăn cản, ta sẽ thay người xử lý.”

Yên Hoài Thạch nhìn nàng dạt dào cảm kích, một lúc sau mới nói: “Ta không biết phải cảm tạ huynh thế nào...”

Phụng Tri Vi xua tay, cười nói: “Người sai lầm rồi, thật ra ban đầu là người giúp ta. Nếu không có người, ta căn bản không vào được thư viện Thanh Minh, cũng không có những cuộc hội ngộ sau này. Ở Đế Kinh, tất cả những chi phí ăn mặc của ta và Cố huynh đều do một tay người thu xếp, những lễ nghĩa qua lại sau khi đặt chân vào quan trường, nếu không nhờ tài lực hùng hậu của người chống đỡ, thì ta cũng không thể ứng phó ung dung như thế. Chúng ta là bằng hữu, cần gì phải nhất nhất buông ra những lời khách khí này. Việc khó thứ hai là gì?”

Yên Hoài Thạch thờ dãi, “Việc khó thứ hai, là ta sợ phụ lòng coi trọng của huynh.”

Phụng Tri Vi ngạc nhiên, Yên Hoài Thạch tiếp: “Một lời khó nói hết, rồi huynh sẽ biết thôi... Trường lão của Yên gia ta muốn cầu kiến huynh, huynh có chịu gặp một lần chăng?”

“Được.” Phụng Tri Vi chăm chú nhìn hần hồi lâu, mỉm cười gật đầu.

Nhìn Yên Hoài Thạch vui vẻ bước ra, Phụng Tri Vi nhíu mày nhấp một ngụm trà, thầm nghĩ tiểu tử này có ẩn tình gì khó nói? Hần giới giang tháo vát như thế, có công rất lớn với Yên gia, còn ai đủ sức làm khó hần?

Màn che lều vén lên, một đoàn người nối đuôi nhau bước vào, già trẻ gái trai gì cũng có. Yên Hoài Thạch đi đầu, cung kính vén màn, chờ mọi người tiến vào hết mới bước vào sau cùng.

Mọi người bước qua bên người hần, thành nhiên đón nhận sự cung kính của hần, kể cả mấy vị nam nữ đi sau cùng, thoát nhìn tuổi tác vai vế gần bằng hần cũng vậy.

Chân mày Phụng Tri Vi nhướng lên, đáy mắt lướt qua nét cười.

Các vị trường lão của Yên gia đều đã thấy mặt Phụng Tri Vi vào ban ngày, nhưng những người theo sau thì đêm nay mới đến. Họ được trường lão dẫn theo bái kiến khâm sai đại nhân, giờ thấy khan sai đại nhân tuổi trẻ như thế, chần qua mới mười lăm mười sáu, thì đều có vẻ ngạc nhiên.

Phụng Tri Vi cảm nhận được có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chú, nàng nhướn mày nhìn lại, cô gái ngồi sau chót đội ngũ vẫn không hề thu lại ánh mắt của mình, còn ngẩng mặt mỉm cười với nàng.

Rõ thật là... không hiểu quy tắc.

Phụng Tri Vi dừng dung nhìn nàng ta mỉm cười, không hề nhúc nhích. Cô gái ấy ngẩn ngơ, ý cười đông cứng trên mặt, đáy mắt lộ ra mấy phần giận dữ nghiêm trang.

“Yên thị ở Hoàng Hải, tham kiến khâm sai đại nhân, đại nhân kim an!” Ông lão đứng đầu run lấy bảy hành lễ, nhưng người con lại cũng quỳ. Mấy người trẻ tuổi đứng cuối cùng liếc mắt nhìn nhau, cũng miễn miễn cưỡng cưỡng quỳ xuống.

Phụng Tri Vi tiến lên một bước nâng mấy vị trường lão dậy, “Các vị đều là tiền bối cao tuổi, tuyệt đối không thể hành đại lễ.”

Nàng đỡ các vị trường lão, họ còn đang khiêm tốn tạ ơn, thì mấy người trẻ tuổi đằng sau đã phui phui bụi, tự mình đứng lên.

Yên Hoài Thạch cúi đầu, chân tay nhanh nhẹn chạy tới giúp Phụng Tri Vi đỡ mấy ông lão dậy, “Mời thái công an tọa, khâm sai đại nhân rất kính trọng người già...”

Hần đỡ cánh tay trường lão đi đầu, Phụng Tri Vi để ý thấy cánh tay ông lão kia run lên, dường như trong tích tắc muốn hất tay Yên Hoài Thạch ra, rồi lại chống chế được bản thân, đầu tiên là mỉm cười với nàng tỏ lòng cảm tạ, sau đó quay sang bảo Yên Hoài Thạch: “Người ở đây chỉ tổ vương tay vương chân, đừng có chọc giận khâm sai đại nhân phiền chán, còn không mau tránh ra.”

Giọng ông lão rất bình tĩnh, ai không hiểu chuyện không chừng còn có thể nghe ra sự thân thiết không khách khí. Nhưng đôi mắt Phụng Tri Vi chợt lóe sang, cảm nhận được sự ghét bỏ bị kiềm chế từ những lời này.

Mấy thành viên trẻ tuổi trong Yên gia liếc mắt nhìn nhau, nửa cười nửa không.

Yên Hoài Thạch khẽ đáp “ạ”, rồi cay đắng rút lui. Khi hần sắp vén màn cửa, Phụng Tri Vi bỗng mở lời: “Hoài Thạch, người đi đâu đấy?”

Người trong Yên gia ngơ ngác, Yên Hoài Thạch chận rãi xoay người đáp: “Tôi đi dâng trà cho mọi người. Nơi này đơn sơ, không có tôi tớ...”

“Dâng trà cũng không phải việc của người.” Phụng Tri Vi ngồi trên thượng tọa, nửa cười nửa không, “Gặp mặt Yên gia, làm sao vắng công thần như người được? Qua đây ngồi đi.”

Nàng vừa thốt ra những lời này, người của Yên gia lại ngơ ngác. Yên thái công dẫn đầu cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng nhịn hết nổi, đành hỏi dò: “Đại nhân cất nhắc Hoài Thạch là phúc của Yên gia chúng tôi, nhưng cố sao lại gọi nó công thần?”

Phượng tri Vi bị hỏi đến đờ người.

Yên Hoài Thạch không được coi là công thần của Yên gia nhà ông sao?

Không nhờ Yên Hoài Thạch đã kết giao với ta, Yên gia nhà ông có trở thành hoàng thương được không?

Không nhờ Yên Hoài Thạch tận tâm tận lực vì ta, rồi ta có qua có lại, Yên gia nhà ông có thể thống lĩnh Thuyền bạc sự vụ ti, tương lai sẽ được một chức tước rạng rỡ tổ tông?

Nhưng những lời này nàng không tiện nói ra, đành trầm ngâm ngó sang Yên Hoài Thạch, thì thấy Yên Hoài Thạch đang cười khò. Phượng Tri Vi thầm biết có gì đó không ổn, Hoài Thạch vô cùng khôn khéo với việc buôn bán và giao thiệp, vào kinh thành như cá gặp nước, nhưng từ ngày trở lại Hoàng Hải, mới đầu còn có vẻ vui mừng phấn chấn, về sau tâm trạng lại hơi bất an. Sự hoạt bát ngày xưa hoàn toàn biến mất, bây giờ lại có vẻ nuột giần không dám phác tác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Yên thái công đã tiếp lời: “Yên gia được đại nhân ưu ái, được ban thưởng hậu hĩnh, nếu không nhờ đại nhân, Yên gia làm sao có được ngày hôm nay. Cháu nội thảo dân là Hoài Viễn lại được đại nhân đề bạt, giành được danh hiệu hoàng thương ở kinh thành, ân đức này đến giờ vẫn chưa có dịp gặp mặt tạ ơn...”

Phượng Tri Vi càng nghe càng thấy ông ớn, Hoài Viễn là ai?

Nàng vẫn nhớ như in, sau khi bị hạ phê chuẩn danh hiệu hoàng thương kinh thành, Yên gia đã phái người tới giải quyết những chuyện liên quan. Nàng bận bịu công việc, không hỏi đại diện hoàng thương kinh thành của Yên gia rốt cuộc là ai; mà đáng ra cũng không cần phải hỏi, đương nhiên là Yên Hoài Thạch, lẽ nào sự thật không phải như thế? Vậy vì sao Yên Hoài Thạch vẫn im lặng?

Nàng đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn sang Yên Hoài Thạch, Yên Hoài Thạch tránh né ánh mắt nàng.

“Vụ hoàng thương hoàn toàn do Hoài Thạch huynh đệ bàn bạc với bản quan mà ra, muốn tạ ơn thì cứ tạ ơn hắn là được.” Phượng Tri Vi hát cảm chỉ sang hắn.

“Liên quan gì đến hắn?” Yên thái công còn chưa mở lời, cô gái ngồi từ cuối hàng đã đột ngột cất giọng lạnh lùng, “Vụ hoàng thương rõ ràng là đại ca ta làm!”

“Hoài Doanh!” Một nam tử trung niên hạ giọng quát, “Coi chừng thất lễ!”

Nàng ta tỏ vẻ căm phẫn, ngạo nghễ quay đầu đi.

Phượng Tri Vi chậm rãi buông chén trà.

Nàng không hề tỏ ra tức giận, cũng không tỏ thái độ gì khác, nhưng chính sự bình thản và trầm luân ấy khiến bảy tám người ngồi xung quanh đều cảm thấy bầu không khí trong lều trở nên âm trầm lạnh lẽo. Họ vốn đang ngồi rất rộng rãi, mà tự nhiên cảm thấy chật chội, ai nấy đều bất an cực quấy thân thể.

Phượng Tri Vi vẫn trầm ngâm, mọi người cũng dần dần có vẻ hồ thẹn, nhìn nàng hơi bối rối.

Một lúc sau Phượng Tri Vi mới thản nhiên nói: “Trà nguội rồi.”

Nói vậy là có ý gì? Người trong Yên gia bị sự lặng im của Phượng Tri Vi đè nén đến bất an, nghe câu nói không liên quan này của nàng họ đều đưa mắt nhìn nhau. Yên Hoài Thạch đứng lên từ góc tối ở gần cửa, nói: “Chỗ này không đủ người hầu hạ, để tôi đi pha trà.”

“Khoan đã.” Phượng Tri Vi cười cười, “Ngươi là một đại nam nhân, hấp tấp đi pha trà rót nước làm gì? Yên gia các ngươi là đại tộc ở Hoàng Hải, quy củ nghiêm ngặt, ở chỗ nghị sự toàn nam tử này, ai nên đi hầu hạ, thái công đương nhiên phải biết, không cần ngươi bận tâm.”

Yên thái công giật mình, mặt mày tái trắng, lập tức bảo: “Dạ, là lão hủ thất lễ. Hoài Doanh, con không mau đi pha trà rót nước cho khâm sai đại nhân và các vị thúc bá huynh đệ đi!”

“Cháu không đi!” Cô gái kia ngẩng cao đầu, mặt phấn giần dờ đến trắng bệch, ngay cả ngón tay cũng đang run rẩy, “Cháu là đại tiểu thư Yên gia, làm gì có chuyện phải hầu hạ người khác!”

“Hoài Doanh, không được tùy tiện!” Nam tử trung niên lúc trước lại trách móc, nhìn khuôn mặt kia hắn chính là phụ thân của Yên Hoài Doanh, lúc này trông đã có vẻ cuồng cuồng lo lắng.

Yên thái công cũng cau mày, thậm chí nghe nói khâm sai đại nhân trẻ tuổi nên mới dẫn theo vài tiểu bối mình vừa lòng đến bá kiến, nói không chừng mấy đứa còn trẻ sẽ dễ nói chuyện hơn, cũng có ý muốn kết thân. Ai ngờ Hoài Doanh ngày thường cũng khá, mà đụng đến chuyện Hoài Thạch là mất sạch bình tĩnh, lần này phải xử lý sao đây?

Khâm sai đại nhân thoạt nhìn trẻ tuổi, nhưng mấy đứa trẻ nhà mình sao bì kịp. Ông đã nghe người ta kể chuyện xảy ra trên thuyền lớn gần bến tàu vào ban ngày; có thể ép Chu bá vương lên thuyền nhóm lửa, há lại là kẻ tầm thường? Hoàng Hải không phải chưa từng đón tiếp khâm sai, có người còn bị Chu bá vương ép đi ngay tại trận!

Khuôn mặt già nua trở nên căng thẳng, ông muốn mau mau dàn hòa. Nhưng Phụng Tri Vi không thèm liếc họ lấy một cái, lại bùng chén trà lên, chậm rãi thổi đi những bọt nước nổi trên bề mặt, thổi một hơi, rồi cười nhạt một tiếng.

Nghe tiếng cười này, mọi người đều không ngồi yên nổi nữa, hướng chỉ đại nhân bùng trà tức là tiền khách, đành phải đứng dậy cáo từ.

Cô gái kia đứng đờ đẫn trước nhất, tung cười đá bay cái ghế con sang một bên. Phụng Tri Vi gẩy gẩy nắp chén trà, bình thần nhìn nàng ta, ánh mắt lướt qua chút khinh miệt.

Yên Hoài Thạch đi theo tiền họ ra ngoài, Phụng Tri Vi chợt lên tiếng: “Hoài Thạch, ngươi ở lại đây.”

Từ trong bóng tối của màn cửa, nàng bắt gặp Yên thái công nghiêng người, lờm Yên Hoài Thạch một cái cảnh cáo rồi mới bỏ đi.

“Chuyện này là sao?” Phụng Tri Vi đặt chén trà xuống, hỏi thẳng vào đề.

Yên Hoài Thạch trầm ngâm không đáp, Phụng Tri Vi nhớ đến sắc mặt giọng nói của những người vừa rồi, càng nghĩ càng giận, nghiêm nghị nói: “Đừng chắc mưu Thuyền bạc sự vụ ti chi chỉ có thể cho Yên gia các người thống lĩnh, bệ hạ từng cho ta quyền tự quyết tại chỗ, năm đại thế gia của Hoàng Hải là Yên, Trần, Hoàng, Lý, Thượng Quan, nhà nào lên cũng được!”

“Đừng!” Yên Hoài Thạch vội vàng nói, “Bọn họ chỉ chĩa mũi dùi vào tôi, tuyệt đối không dám nuôi lòng bất kính với huynh.”

“Chĩa mũi dùi vào ngươi cái gì chứ? Tại sao ngươi phải nhượng bộ? Rốt cuộc vì sao họ lại có thái độ thù hận với ngươi?” Ánh mắt Phụng Tri Vi sắc nhọn như kim, liên tiếp đặt ra ba câu hỏi.

Lúc trước ở ngoài thư viện Thanh Minh mới gặp Yên Hoài Thạch, nàng vẫn định ninh vị con cháu Yên gia này hao hết tâm tư tìm con đường mười ở kinh thành, để mong gây dựng thành quả, tăng thêm cơ hội được kế thừa gia chủ. Bây giờ xem ra, e là không có chuyện dễ dàng như thế; đừng nói là gia chủ, lập được công lao lớn đến như thế cũng có thể bị người ta cướp đoạt.

Yên Hoài Thạch không phải kẻ ngốc, khiến hắn cam tâm tình nguyện nhượng bộ, hẳn phải có một lý do.

Yên Hoài Thạch vẫn lắc đầu, hình như ả tình gì khó nói. Phụng Tri Vi nhìn hắn, trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Ngày mai ngươi bảo Yên gia thu xếp cho chúng ta một tòa nhà, ta và điện hạ sẽ ở lại đó.”

Yên Hoài Thạch run bắn, ngẩng đầu lên. Hắn biết tính cách Phụng Tri Vi vô cùng thận trọng, khi chưa quan sát Yên gia kỹ càng cũng chưa giải quyết được mâu thuẫn giữa thế gia với quan phủ và dân chúng, thì sẽ không tùy tiện tỏ thái độ thiên vị bất cứ bên nào để khơi gợi mâu thuẫn. Bây giờ nói ra câu này, là quyết tâm muốn giúp hắn.

“Ngụy huynh đệ... Đại nhân... Tôi...” Yên Hoài Thạch mấp máy môi, run rẩy không nói nên lời.

“Ta đã nói với ngươi rồi, đừng gọi là đại nhân. Chúng ta quen biết từ thuở hàn vi, đến bây giờ nhà cửa chúng ta ở Đế Kinh cũng liền một khối. Chỉ cần không phản bội, vĩnh viễn là huynh đệ.” Phụng Tri Vi cười, “Còn nữa, ta thích cái người thông minh lanh lợi muốn mua y phục của ta khi mới gặp nhau ở thư Thanh Minh, chứ không phải kẻ xa lạ đang nhượng bộ từng bước của bây giờ.”

“Hay là chính mình.” Nàng đứng lên, bước ra ngoài, “Chuyện gì cũng có giới hạn thôi, không cần biết có ả tình gì khó nói, không cần biết vì sao ngươi bị đối xử bất công, một khi tới giới hạn thì người đừng nhịn nữa. Người muốn nhịn, ta cũng không cho ngươi nhịn.”

“Thường thị sắp xảy ra biến cố, nếu Hoàng Hải không thể mau mau đoàn kết làm một, thì chắc chắn sẽ bị thế lực của Thường thị không chế. Thuyền bạc sự vụ ti chi chỉ là một cái cớ, ta ắt phải thông qua thành công này để thu phục cả Hoàng Hải. Hoàng Hải, ắt của ta.” Ánh trăng bên ngoài trướng mạ lên bóng dáng mảnh mai của Phụng Tri Vi, giọng nàng ôn nhu mà lạnh lùng, “Cho nên, Yên gia, ắt phải là của ngươi.”

Đêm đó nghỉ tạm trong lều trại, ngày hôm sau đến ở trong biệt thự “Khế Viên” của Yên gia dưới sự sắp xếp của Yên Hoài Thạch. Ninh Dịch không hề dị nghị về quyết định này của Phụng Tri Vi, còn quan phủ Hoàng Hải dị nghị ác liệt, nhưng dị nghị cũng vô ích.

Mâu thuẫn giữa thế gia Hoàng Hải và dân chúng, Phụng Tri Vi đã sai người dò hỏi kỹ càng. Trước kia Hoàng Hải là vùng đất cằn cỗi, sau khi gỡ lệnh cấm biển, một vài nhân sĩ có nhãn quang chuẩn xác hành động mau lẹ đã sớm phát tài. Có phát triển ắt phải có xâm chiếm, có khuếch trương ắt phải có cướp đoạt, trong quá trình tranh đoạt hải vực dồi dào và các loại tài nguyên, khó tránh khỏi liên lụy đến dân chúng vô tội. Bộ chính sứ tiên nhiệm khi cai trị Hoàng Hải đã cấu kết quá sâu với thế gia, làm rất nhiều chuyện tổn hại đến dân chúng; hơn nữa toàn bộ dân chúng Hoàng Hải phần lớn là người làm thuê cho thế gia, nên còn tồn tại mâu thuẫn giữa chủ tớ, có thể nói lời ân oán dày dụa đã lâu.

Từ ngày lên cai quản Hoàng hải, Chu Hi Trung lại không dễ dãi như người tiền nhiệm, khẳng khái cho rằng thế gia đại tộc là mối hại của quốc gia, một khi có mối quan hệ lợi ích sâu xa với quan phủ, ắt sẽ gây hậu họa. Ông ta áp dụng chính sách thuế cao quản chặt với năm đại thế gia, nghiêm khắc đến gần như hà khắc, cũng hạn chế thế gia phát triển, nâng đỡ lợi ích của dân chúng, cho nên rất được dân chúng Hoàng hải yêu mến.

Phụng Tri Vi biết những điều nàng cũng yên tâm được một nửa. Quan lại cấu kết với thương nhân bền chắc như thép mới là cục xương cứng không

găm nổi, dù sao Chu Hi Trương cũng còn khí phách, trải qua sự kiện ở bến tàu, nếu đàm phán thêm thì chuyện phát triển Thuyền bạc sự ti cũng chưa chắc là bất khả thi. Nhưng không biết trong quan trường Hoàng Hải có bao nhiêu người là tay chân Thường gia cài cắm, ví như trong năm đại thế gia kia ắt có bàn tay Thường thị nhúng vào, nhưng không rõ là nhà nào thôi.

Mân Nam cần cỗi, Hoàng Hải lại dồi dào. Thường gia muốn phản, thì Hoàng Hải là vùng đất nhất định phải tranh. Thuyền bạc tỉ xử lý hải khẩu đã không còn là việc quan trọng nhất của Phụng Tri Vi lúc này, việc nàng phải làm là khống chế Hoàng Hải trong tay.

Quan phủ Hoàng Hải còn đang xử lý sự kiện bến tàu phát nổ, Phụng tri Vi cũng không vội đi bàn chuyện. Thuyền bạc sự vụ ti sẽ đặt ở đâu, xây dựng như thế nào, lựa chọn ai làm chủ sự đều là những việc cần quan tâm, nhưng trước khi tiến hành những việc này, ắt phải xác định chức Tổng biện Sự vụ ti sẽ rơi và tay ai. Nàng vẫn mong đó là Yên gia, song nhất định phải là Yên gia của Yên Hoài Thạch.

Giờ xem ra một việc nhỏ xíu như thế cũng gặp khó khăn, khiến nàng đành phải đích thân đến dạy dỗ Yên gia từ trên xuống dưới, lâu nay họ khur khur giữ vùng Hoàng Hải, đã sắp không hiểu đạo lý đối nhân xử thế ở Trung Nguyên rồi.

Đêm đầu tiên ở Khế Viên, Yên gia dốc toàn lực tổ chức một bữa tiệc đón tiếp long trọng. Khế Viên đã đổi mới hoàn toàn những vật trang trí, giăng đèn kết hoa rực rỡ. Gia chủ đương nhiệm của Yên gia là Yên Văn Hoàn, con trai thứ hai của Yên thái công, đích thân đứng trước cửa Khế Viên đón khách. Trên đài các rộng lớn dựa biển hứng gió, bày ra mười bàn yến tiệc hải sản tươi, đều là những hải sản quý giá bạc nhất. Gia chủ của năm đại thế gia đều đến bồi tiếp, họ nhìn Yên thái công bằng ánh mắt tràn đầy ước ao.

Giờ Thân(*) mở tiệc, khách khứa đã tụ tập kín nhà từ lâu, có nam có nữ. Dân tình Hoàng Hải tương đối cởi mở, năm đại thế gia lại là thương nhân, không có nhiều quy củ như ở Trung Nguyên, rất nhiều tiểu thư trực hệ của năm đại thế gia cũng đến dự tiệc.

(*): Tức từ ba giờ đến năm giờ chiều.

Dưới ánh đèn chiếu rọi khắp sảnh đường, một đôi nam tử vô cùng xuất chúng bước ra, một người thanh nhâ cao quý, người kia thoải mái ung dung. Họ đứng đó, thẳng tắp như một đôi cây ngọc, khiến mọi người nhìn mà đáy lòng rung động, bàn của các tiểu thư mắt ai cũng sáng lấp lánh.

Ninh Dịch địa vị cao quý, bây giờ mắt lại không nhìn rõ nên chỉ xuất hiện qua loa một lát. Sau khi được mọi người tham kiến, y ngồi ở bàn chủ một hồi, nâng một ly rượu với người bên dưới; khi mọi người vội vã nâng chén lên theo, y lại đặt ly rượu xuống rồi quay về phòng.

Phụng Tri Vi đứng dậy kính cẩn đưa tiễn, Ninh Dịch nghiêng người, thoát nhìn tựa như đang nhìn nhủ nàng điều gì, mà ngữ điệu lại mang theo ý cười nhàn nhạt: “Ta nghĩ thấy một cái bàn có mùi tanh... Nàng nên cẩn thận một chút.”

Phụng Tri Vi mặt mày nhăn nhó ngẩng một bàn hải sản tươi xanh xanh đỏ đỏ hình như chưa qua chế biến, nghe nói đều là đồ mới vớt lên từ biển, để lưu giữ vị tươi ngon, ngay đến vỏ cũng chưa thêm bóc, trông thực sự là kinh khủng, hạ giọng nói: “Tại sao tôi nghe cứ như ngài đang vui sướng hả hề?”

“Đó là vì nàng quá nhỏ nhen.” Ninh Dịch mỉm cười bên tai nàng, hơi ám phả vào tai khiến nàng nhón nhột. Nàng khẽ nghiêng đầu, nghe tiếng y nói, “Ừm... nếu ăn chưa no, thì đêm nay hãy đến phòng ta...”

Tôi đến mới là chuyện lạ!

Người ngồi dưới nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, thầm nghĩ họ thân nhau ghê, Ngụy đại nhân đúng là được điện hạ yêu mến...

Ninh Dịch vừa đi, Phụng Tri Vi đã gọi Yên Hoài Thạch: “Yên huynh đệ, ngồi xuống đây.”

Bàn của nàng ngoài nàng và Cố Nam Y ra thì chỉ còn toàn gia chủ của năm đại thế gia, tập trung những người có thân phận cao quý nhất. Nàng vừa cất tiếng gọi, đã chấn động cả sảnh đường.

Yên Hoài Thạch đứng dậy từ bàn cuối cùng, chỗ ngồi của con em các chi khác trong Yên gia, nâng chén mà chả tỏ thái độ gì, bình thản vượt qua con đường đầy những ánh mắt kì quái dõi theo, ngồi xuống bên cạnh Phụng Tri Vi.

Từ khi tâm sự với Phụng Tri vi, về phiên muộn trong ánh mắt hần dần dần tiêu tan, hần trở lại là Yên Hoài Thạch với đôi mắt linh hoạt như thuở ban đầu.

Vô số người đổ dồn ánh mắt theo từng bước chân hần, muốn nói lại ngừng.

Những ánh mắt này nhìn hần đắm đắm và mãnh liệt thì ra những người biết mặt và tẩy chay Yên Hoài Thạch không chỉ nằm trong Yên gia? Ánh mắt của năm đại thế gia, cũng nào có thân thiện cho cam.

Cố Nam Y ngồi cạnh nàng, nhìn chăm chăm những món hải sản tươi sống còn nguyên vỏ, bày tám miếng một đĩa, cảm thấy thứ này thoát nhìn cũng na ná hồ đào, không biết có ăn được như hồ đào không. Nhưng sau khi bóp nát một vỏ sò, bắn máu đầy mặt Yên thái công ngồi bên cạnh, thì y quả quyết đứng lên, lướt ra hậu viện.

Vẫn nên đi ăn hồ đào thì hơn...

Hai nam nhân không có nghĩa khí đều bỏ đi khỏi bữa việc hải sản tươi sống, Phụng Tri Vi không chạy vào đâu được, đành phải bắt chắp khó khăn, đem cái món mềm mại, dính máu, thoát nhìn rất giống bộ phận nào đó bắn ra từ vụ nổ hôm đó mà Yên thái công đã ân cần gấp cho mình, cắn răng nhắm mắt, tề đại nuốt chửng.

Thật đúng là luân lạc, phải ăn tươi nuốt sống...

Miền cưỡng nuốt vài miếng lấy lệ xong, Phụng Tri Vi bền kiên quyết cự tuyệt, chỉ uống rượu tới tấp. Liên tục có người thay phiên nhau kính rượu nàng. Ngụy đại nhân tửu lượng cao, uống cạn bằng hết.

Kính rượu hết một vòng, mấy vị gia chủ còn lại trong năm đại thế gia nhìn nhau, ho khẽ một tiếng, đang định hỏi han chút chính sự, thì Phụng Tri Vi đột nhiên nói: “Làm phiền mọi người kính ta nhiều rượu như thế, ta cũng nên đáp lễ, nhưng tửu lượng ta không cao, xin để Yên huynh đệ thay ta đáp lễ.”

Yên Hoài Thạch đứng lên nhận lời, mọi người đều ngỡ ngàng. Yên thái công biểu cảm phức tạp, vừa vui mừng vì khâm sai đại nhân đang bày tỏ thái độ rõ ràng với Yên gia, lại do dự vì đối tượng tỏ thái độ lại không phải người ông mong muốn. Ông ngây ra như phồng, ánh mắt lấp lóe, một lúc sau mới ướm hỏi: “Đại nhân, tửu lượng Hoài Thạch e là không cao. Hoài Viễn là trưởng tôn dòng thứ của Yên thị, xưa nay uống rượu rất khá, hay để nó thay ngài đáp lễ?”

Đúng là không biết nặng nhẹ trên dưới, lời nàng cũng dám nói ra!

Phụng Tri Vi trong lòng âm ỉ giận, lại chỉ nhướng mắt, nửa cười nửa không liếc nhìn ông ta. Ánh mắt lướt qua, toàn thân ông lão run rẩy.

“Yên Hoài Viễn là ai?”

Phụng Tri Vi hỏi một câu mà chấn động khiến cả bàn run rẩy, cách đó không xa, một thanh niên có dáng vóc cao quay lưng về phía nàng này giờ vẫn chăm chú lắng nghe, chột cứng đờ người buông rơi chiếc đĩa. Những người ngồi bên cạnh hắn đều biến sắc, đặc biệt là Yên Hoài Doanh, nàng ta giận dữ ra mặt.

“Rượu của tại hạ, không phải ai cũng có thể kính thay.” Phụng Tri Vi đã rút kiếm ra khỏi vỏ thì sẽ không rút nửa vôi, nàng nâng chén lên, từ từ bước xuống, “Xin nói một câu bất kính, nếu thực sự muốn luận tư cách thay ta kính rượu, thì chỉ e các vị đang ngồi đây đều không đủ, chứ đừng nói là một đứa cháu đời thứ ba của Yên gia.”

Yên thái công đứng lên, cười xòa xấu hổ. Phụng Tri Vi không đoái hoài đến ông, tự bước xuống thềm, cầm bình rượu đi giữa các mâm tiệc, vừa tiện tay rót rượu cho các bàn, vừa cười nói: “Nhưng Hoài Thạch huynh đệ thì khác, hẳn quen biết với bản quan từ thuở hàn vi, nếu không nhờ hắn dốc sức nâng đỡ, thì bản quan đã không có ngày hôm nay, chúng ta là giao tình ảo vãi thực sự. Mà cũng nhờ hắn dâng tấu lên bệ hạ, nên hôm nay Thuyền bạc sự vụ ti mới được thiết lập, trong quá trình đó, hắn góp công rất lớn. Đừng nói là thay bản quan kính rượu, hôm nay dù bản quan kính hắn một chén, cũng là xứng đáng.”

Yên Hoài Thạch vội vàng khiêm tốn tạ ơn, Phụng Tri Vi cầm tay hắn nhìn nhau mà cười. Phong thái tri kỷ đối đãi nhau chân thành của hai người khiến mọi người vội vàng sán lại tăng bốc, Phụng Tri Vi quay về bàn tiệc, rót rượu cho Yên thái công, rù rì nói, “Làm người phải có lương tâm, tình bạn thừa bản hân không được phép quên, bằng không còn thua loài heo chó, thái công ngài nói xem có đúng không?”

Yên thái công cười cười xấu hổ, lấp bắp: “Phải... phải...”

“Có qua có lại, biết ơn báo đáp, luận công khen thưởng, thưởng phạt phân minh.” Phụng Tri Vi lại rót rượu cho ông, mỉm cười dịu dàng, “Yên gia có được uy thế ngày hôm nay, mười sáu chữ này hiển nhiên cũng là khuôn mẫu gia tộc trong gia tộc – thái công ngài bảo có đúng không?”

Yên thái công giờ tay uống cạn ly rượu, rượu uống quá nhanh, nhanh đến phát sắc, liên tục ho hắng. Phụng Tri Vi bất động, cầm bình rượu mỉm cười nhìn ông ta, “Thái công đừng quá kích động, mà quên hồi đáp lời của bản quan.”

Yên Hoài Thạch chen lên một bước, nhẹ nhàng vỗ lưng Yên thái công, cười bảo: “Ông mắc chứng đau xóc hông, may mà vuốt xuôi một chút là đỡ.”

Lúc này mấy trăm người ngồi kín trong đây đều im phăng phắc, dù là tên gốc cũng biết, khâm sai địa nhân hóa ra là một kẻ lòng dạ nham hiểm, dám gây khó dễ trước mặt toàn bộ thế gia Hoàng Hải, ép Yên thái công oai phong trên thương trường nhiều năm ra nông nổi này dễ như bỡn.

Trong nhất thời mấy trăm người im ắng đến độ không nghe thấy cả tiếng hít thở, chỉ nghe tiếng ho hắng của Yên thái công quanh quẩn đâu đây. Họ đều biết đây là khâm sai đại nhân công khai tỏ thái độ, trong trường hợp này nếu Yên gia làm mất mặt hắn, thì cái chức Tổng biện Sự vụ ti này thực sự rất khó nói cuối cùng sẽ rơi vào nhà ai.

Người của Yên gia nhân sắc mặt rất khó coi – chức Tổng biện không thể đánh mất, nhưng cũng tuyệt đối không thể để Yên Hoài Thạch mà bọn họ kiêng dè sâu sắc lên nắm giữ.

Ánh mắt Yên Hoài Doanh lạnh đi, nàng ta muốn đứng lên, lại bị Yên Hoài Viễn giữ lại. Hắn liếc xéo Phụng Tri Vi tư thái thông dong bên trên, lạnh lùng nói: “Tiểu muội bình tĩnh đừng nóng, cần gì phải nổi giận vào lúc này.”

Sau đó lại đưa mắt nhìn cha hắn là gia chủ Yên gia Yên Văn Hoành đang ngồi ở mâm trên.

Yên Văn Hoành kiểm soát rồi nắm, ngồi xuống bên cạnh hắn, Yên Hoài Viễn hạ giọng nói: “Phụ thân, khâm sai đại nhân khí thế ào ào, nhất định muốn ra mặt vì tên tạp chủng kia, người xem...”

“Con đừng nóng vội nhất thời.” Yên Văn Hoành là người cẩn thận, “Chúng ta từ từ chung sống với khâm sai đại nhân, có thể còn có cơ xoay chuyển...”

“Không được.” Yên Hoài Viễn cắn răng nói, “Phụ thân, người không thấy khâm sai đã si nhục con thế nào ư? Không thấy khâm sai đã bức bách gia gia đến nỗi này sao? Hôm nay ở chốn này, hần bất chấp tất cả bày tỏ thái độ, còn muốn ép gia gia tỏ thái độ; một khi chúng ta nhượng bộ, thì tương lai tên tạp chủng kia nhất định sẽ leo lên đầu chúng ta!”

“VẬY CON BẢO...”

Yên Hoài Viễn mím môi thành một đường chỉ, dùng đũa chấm vào rượu, viết lên mặt bàn một chữ “Ninh”.

“Chuyện người nói mấy hôm trước...” Hần nói, “Bây giờ xem ra không làm không được!”

“Làm gì mà gấp gáp thế!” Yên Văn Hoành trợn mắt há miệng, “Và lại tình hình bây giờ không thể tiến hành được... Huống chi đó cũng chỉ là lời nói mà thôi, tiểu muội của con dù sao đi nữa cũng là đại tiểu thư của Yên gia ta!”

“Vậy thì hãy để mặc người xấu xé đi!” Yên Hoài Viễn ngả người vào lưng ghế tựa, cười nhạt, “Cha nghĩ mà xem, nếu cho tên tạp chủng kia lên làm gia chủ, mọi người sẽ trải qua những ngày tháng thế nào? Nghĩ xem hơn hai mươi năm về trước, Yên gia đã đối xử với nó thế nào!”

Yên Văn Hoành biến sắc.

“Con đi!” Yên Hoài Doanh nãy giờ vẫn ngồi một bên im lặng không nói, bỗng kiên quyết mở lời, “Phụ thân chớ do dự, ca ca nói rất đúng, lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán ắt sẽ gây họa; lúc này mà không hạ quyết tâm, đợi đến khi chức gia chủ của Yên gia đổi người thì đã muộn!”

“Con...” Yên Văn Hoành nhìn nàng ta, ánh mắt phức tạp. “Lần trước hai người bàn bạc việc này, con đã nghe được, con bằng lòng!” Yên Hoài Doanh cắn môi, nhớ lại lần đầu gặp mặt trên bến tàu, gã Ngụy Tri kia đã si nhục mình; đường đường là đại tiểu thư Yên gia, lại bị hần ép đi pha trà rót nước! Nàng ta là tiểu thư dòng dõi của Yên gia, ở Hoàng Hải có thân phận cao quý như Công chúa, đã bao giờ phải chịu nhục nhã đến nhường này? Mỗi lần nhớ lại về mặt bình thân mà khinh miệt của gã Ngụy Tri kia, thần thái nhân nhút bức người toát ra từ khuôn mặt kia, nàng ta chỉ hận không thể tung một cước đá ngã hần, bắt hần phải quỳ xuống xin lỗi trước mặt mình.

Dựa vào đâu mà một gã tiểu tử xuất thân nghèo hèn lại dám nhìn nàng ta như thế, đối xử với nàng ta như thế?

Một người quên được nuông chiều, chưa bao giờ chịu si nhục, một khi đã chịu một lần, thì sẽ mất hết khả năng tiếp nhận và bao dung. Ngọn lửa phản nộ rùng rục cháy trong lòng nàng ta, ngay cả lòng tự tôn và tự ái mà một tiểu thư thế gia cần có, cũng đã bị hận thù đốt sạch.

Huống chi hôm nay vừa gặp trước đình, phong thái của người kia quả thực cũng khiến người ta mê mẩn...

Một sự hi sinh không tính là hi sinh, có thể đổi lại sự yên ổn của phụ thân huynh trưởng, đổi lại ngôi gia chủ của Yên gia vĩnh viễn ở lại chi thứ, đổi lại tên tiểu tử họ Ngụy kia từ nay về sau không dám khinh thường, vậy cũng đáng!

“Làm chủ mẫu của một nhà thương gia nào đó, không bằng làm thiếp của con rỗng cháu phượng!” Nàng ta cắn răng, cất giọng căm hận, “Con mang thân phận con gái thương gia, không mong làm Chính phi của Sở vương, nhưng thừa sức làm thiếp. Tên tạp chủng kia ý vào một chức quan tam phẩm, thế đã là gì? Có sánh bằng hoàng thân quốc thích không?”

“Tiểu muội...” Yên Hoài Viễn cầm tay nàng ta, lặng lẽ rơi lệ, “Ca ca xin lỗi muội.”

“Đêm dài lắm mộng... Hôm nay cứ... cứ như vậy đi...” Yên Hoài Doanh cũng rơi lệ, căm hận lau đi, cắn môi, gương mặt loáng thoáng ửng đỏ, “Dù sao... cũng chỉ đến thế...”

Nàng ta ngượng ngùng không tài nào nói tiếp, vệt ửng đỏ trên mặt càng lúc càng đậm, đáy mắt lại dâng lên một vệt âm hiểm.

Sở vương phong lưu, nhất định sẽ không từ chối ta. Ngụy Tri, ngươi hãy chờ ngày ta trở mình, giẫm ngươi dưới lòng bàn chân!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hầu Hạ

Type: Huyền

Phượng Tri Vi còn đang mỉm cười nâng chén, chăm chú nhìn Yên thái công. Trán ông lão nổi đầy gân xanh, mãi mới ấp úng thốt ra được một câu: “Phải...”

Phượng Tri Vi cười càng thêm vui vẻ, nắm tay Yên thái công, giọng chân thành tha thiết: “Yên thị quả nhiên không phụ lòng trông mong của bản

quan...”

Ánh mắt của Yên thái công lóe lên sự căm phẫn, trong khoảnh khắc đã bị nụ cười gượng gạo che lấp, ông khom người xuống thật sâu.

Phượng Tri Vi liếc nhìn ông ta, cười cười, tự mình nâng chén rồi đi. Bất cứ việc gì cũng nên dừng lại đúng lúc, bức bách quá căng, ép ông lão ngất xỉu thì lợi bất cập hại.

Nàng hơi nhú mồm, cảm thấy bụng dạ mình ăn hải sản tươi sống có hơi âm ảch.

Chợt cảm thấy sau lưng lạnh toát, đứng ngồi không yên. Nàng chắc chắn là có thích khách, đột ngột xoay người, lại chỉ nhìn thấy một đôi mắt ẩn chứa mũi nhọn sắc lém, đang nhìn thẳng vào mình.

Là vị đại tiểu thư Yên gia kia sao.

Phượng Tri Vi điềm nhiên như không đón nhận ánh mắt kia, rồi lại hờ hững nhìn sang chỗ khác. Nàng sẽ không đi đầu mắt với nữ nhân kia, có đáng không?

Bỗng nổi lòng bồn chột, nàng mỉm cười nâng chén, kính rượu Yên Hoài Doanh đang nhìn nàng chăm chăm không rời phía đằng xa.

Mọi ánh mắt trong sảnh đường lập tức đổ dồn về hướng ấy, Yên Hoài Doanh không ngờ Phượng Tri Vi sẽ kính rượu mình từ xa, không kịp né tránh, bị người ta bắt gặp mình đang “si mê” nhìn Ngụy đại nhân. Nàng ta ngơ ngác, trong nháy mắt gương mặt đã ửng đỏ, mà mọi người đều nở một nụ cười thấu hiểu – à, thì ra là thiếu nữ hoài xuân, luyện mộ thiếu niên anh hùng.

Đây là chuyện tốt, ha ha.

Yên Hoài Doanh đảo mắt, nhìn sắc mặt của mọi người. Nàng ta không phải kẻ ngốc, nhìn ra ẩn ý miên man trong ánh mắt mọi người, bèn nổi trận lôi đình, giận dữ đến lồng ngực phập phồng, song cũng không thể mở miệng thanh minh cho bản thân.

Phượng Tri Vi vừa nâng chén, không thốt một lời vẫn lộ hết phong lưu, tiểu thư Yên gia trong thoáng chốc đã trở thành “người ái mộ” của nàng.

Bên này nổi giận muốn vỡ phổi, bên kia Phượng Tri Vi đã quay về chỗ ngồi, làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Nàng cảm thấy bụng mình ngày càng khó chịu, đành phải uống hết chén này đến chén khác, dùng rượu để nén cảm giác.

Yên Hoài Thạch ngồi bên cạnh nàng, chuyện trò vui vẻ với những người cùng ban. Năm đại thế gia mấy lần định khơi lên câu chuyện về Thuyền bạc ti, nhưng đều bị Yên Hoài Thạch nhẹ nhàng ngăn lại.

Thấy sắc trời đã không còn sớm, gia chủ Hoàng gia sốt ruột, cuối cùng không nhịn nổi phải nói toẹt ra: “Đại nhân, một khi thành lập Thuyền bạc sự vụ ti, hẳn công việc sẽ rất rắc rối. Hoàng gia của tôi tuy nhân tài mỏng manh, nhưng cũng có vài người miễn cưỡng dùng được, xin dâng chút tài hèn sức mọn cho đại nhân.”

Thượng Quan gia có nhiều đất đai lập tức tiếp lời: “Không biết đại nhân đã tính toán xem Sự vụ ti sẽ xây dựng ở đâu chưa? Chỉ cần vừa ý bất cứ mảnh đất nào, Thượng Quan gia nhất định sẽ dốc sức trợ giúp!”

Trần thị, Lý thị cũng vội vàng bày tỏ hai nhà có thể giúp đỡ từ nhân lực đến vật lực. Phượng Tri Vi cầm ly rượu ngồi nghe, nửa cười nửa không, ai nói gì nàng cũng gật đầu hết, sau mỗi lần gật đầu nàng chẳng ừ hử gì, cuối cùng mới bình thân nói: “Các vị gia chủ không so đo cái lợi riêng, hăng hái giúp sức, tấm lòng yêu nước chân thành này, bản quan xin cảm tạ ở đây trước, đợi bao giờ về kinh, chắc chắn sẽ thỉnh công cho thế gia Hoàng Hải trước mặt bệ hạ.”

Đám gia chủ mừng rỡ, Phượng Tri Vi lại nói: “Bản quan chủ trì việc này ở Hoàng Hải, chủ yếu là phụ trách giao thiệp và hợp tác với quan phủ địa phương. Những việc vặt vãnh ấy, các vị gia chủ cứ bàn bạc với Yên huynh đệ là được.”

Đám gia chủ vẫn chưa hết vui mừng thì đã ngơ ra, đưa mắt nhìn nhau, Thượng Quan gia chủ tỉnh tình nóng nảy nhất, lại uống rượu nhiều, mặt mũi sưng đỏ, hất ngược lòng mồm nói: “Muốn chúng tôi và một tên tạp chủng hậu bối...”

Ông ta mới nói được một nửa đã bị gia chủ Lý thị bên cạnh kéo ống tay áo, lập tức tỉnh ngộ, vội vàng ngậm miệng, nhưng Phượng Tri Vi đã nghe thấy hết.

Nàng chưa biến sắc, nhưng ánh mắt đã trầm xuống.

Tạp chủng, một từ cay độc như thế, lại dùng với Yên Hoài Thạch; thân thế của hắn xem ra còn phức tạp hơn tưởng tượng của mình.

Hắn gánh cách xưng hô như thế, chịu sự kỳ thị như thế, mà lớn đến bây giờ?

“Thượng Quan tiên sinh!” Nàng buông ly rượu, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng suốt buổi tối, lần đầu tiên biến thành nặng nề và lạnh lẽo, “Ngài uống nhiều rồi!”

Thượng Quan gia chủ hoảng sợ đứng lên, đang định nói gì, thì Phượng Tri Vi đã dắt tay Yên Hoài Thạch lạnh lùng im lặng rời tiệc, nói: “Tan tiệc.”

Mọi người vội vã đứng lên, Phụng Tri Vi không buồn đếm xỉa, nghênh ngang bỏ đi. Đám gia chủ thế gia cực kỳ muối mặt, nhanh chóng cáo từ; người của Yên gia tiễn họ rồi đi, lại tề tựu trong sảnh.

Yên thái công lặng thinh, Yên Văn Hoành thờ dài nặng trĩu, hồi lâu mới nói: “Hồi đó nó rời nhà bảo là lên Đế Kinh, tưởng đâu chỉ đi chơi rồi lêu lổng thôi, còn mong tổng cổ nói đi sẽ bớt lo. Không ngờ tiểu tử này tâm tư sâu sắc, lại đu bám được một kẻ đang đắc thế trên triều đình, đúng là người tính không bằng trời tính!”

Yên thái công lắc đầu chua chát, “Bây giờ nó có chỗ dựa vững chắc, gan cũng to hơn. Tưởng đâu nắm giữ được con tiện nhân Trần thị và nữ nhân của nó, là nó sẽ biết đường nhượng bộ, ai ngờ đêm nay trông nó giống như đang nuôi ý đồ lưỡng bại câu thương. Thôi cũng được, nếu gia chủ tương lai của Yên gia là nó, thì chúng ta đang nắm thóp nó, nó cũng chẳng dám làm gì đâu.”

“Thái công! Người thật sự muốn truyền chức gia chủ đời sau cho nó?” Người trong Yên gia kinh hãi thất sắc, “Không được! Khắp Hoàng Hải ai chẳng biết thân thế của tiểu tử này? Một khi tên tạp chủng này lên làm gia chủ thì sẽ là vết nhơ với Yên gia trăm năm truyền thừa, nó sẽ hủy hoại Yên gia mất!”

“Phụ thân, chi bằng cứ kéo dài trước đã.” Yên Văn Hoành đề nghị, “Chờ khâm sai đại nhân đi rồi, nó còn đắc ý vào đâu nữa?”

Yên thái công nhìn đứa con thứ với ánh mắt chứa vài phần thất vọng, nghĩ bụng nói còn không quyết đoán bằng cháu mình, lại nghĩ đến đứa con trưởng bỏ nhà ra đi, trong lòng đau xót, bắt đầu ho khò khè, một lúc sau mới quát: “Mày lại hồ đồ rồi! Khâm sai đại nhân có đi thì Sự vụ ti vẫn còn! Tương lai triều đình ban tước phong quan, nhất định cũng ban cho Tổng biện Sự vụ ti, chỉ cần nó làm chức Tổng biện này, thì gia chủ Yên gia nhất định phải là nó!”

Khi người của Yên gia vẫn còn ngơ ngác như sét đánh ngang tai, thì Yên Hoài Viễn đột ngột đi tới, ghé tai Yên thái công thì thầm vài câu.

Ông lão đầu tiên giật mình, sau đó trên mặt lộ vẻ cay đắng nhìn sang Yên Hoài Doanh cúi đầu yên lặng, lại nhìn người Yên gia mặt mày hoảng hốt, hồi lâu mới thở ra một hơi thật dài, lầm bầm: “Cũng chỉ còn cách này...”

Yên Hoài Viễn thờ phào nhẹ nhõm, tỏ vẻ vui mừng, rồi lại quay người, nhìn mọi người mặt đỏ bừng bừng mà rơi lệ.

“Yên gia ta dâng lên đại tiểu thư lá ngọc cành vàng cho người làm thiếp, điện hạ nhất định sẽ vui mừng...” Yên thái công thờ dài, “Các người nói rất đúng, để thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, chuyện này liên quan đến vận số trăm năm của Yên gia, Hoài Doanh... ủy khuất cho cháu rồi.”

“Vi Yên gia, cháu làm gì cũng xứng đáng.” Yên Hoài Doanh đứng dậy thi lễ, “Gia gia, xin người tin tưởng cháu, cháu nhất định sẽ cân chân hấn lại, bắt tên khâm sai khôn kiếp kia cút ra khỏi Hoàng Hải.”

“Cháu đừng nóng vội, cứ làm tốt bổn phận của mình là được.” Yên thái công nói, “Hoài Viễn nói rất đúng, việc này không thể chậm trễ, chọn ngày không bằng xông bừa, nếu ta đề nghị việc này một cách rùm beng, nhất định sẽ bị khâm sai ngăn cản. Văn Hoành, con lập tức đi thu xếp mọi việc, tối nay sẽ đưa tiểu thư... đi luôn.”

“Dạ!”

Phụng Tri Vi không biết tính toán của đám người Yên gia kia, bụng nàng quặn thắt từng cơn, đi chưa được bao xa đã phải tựa vào một dải lan can gần mặt nước, dùng lan can đá cứng rắn đè lên bụng mình, cười nói: “Lần này người có thể kể chuyện của mình rồi chứ?”

Yên Hoài Thạch siết chặt lan can, quay mặt ra gió biển thổi trên nước biếc, đôi mắt lấp lánh, một lúc sau mới hạ giọng: “Tôi là con trai duy nhất của chi trưởng, nhưng lại không phải con ruột của cha tôi. Mẹ xuất giá đến năm thứ hai thì cha giong buồm đi xa, có một đêm, thúc gia tôi xông vào phòng... sau đó... thì có tôi...”

Phụng Tri Vi quay phắt lại.

Đứa con của loạn luân?

Ở Thiên Thịnh, ở Hoàng Hải coi trọng huyết mạch chính thống của dòng tộc, thân thế này thê thảm đến thế nào!

Chẳng trách Yên gia ghét hấn như hủi, chẳng trách gia chủ thế gia mắng hấn là tạp chủng! Chẳng trách hấn một mình chạy đến Đế Kinh, lập công lao lớn đến thế cũng không được thừa nhận.

Có thể nương tựa ra một đứa trẻ có xuất thân như thế, ở trong thế gia đại tộc sẽ có địa vị và cuộc sống như thế nào. Hấn cứ chịu đựng những sỉ nhục và thù hằn ấy mà lớn đến bây giờ?

Phụng Tri Vi nhớ lại lần đầu gặp gỡ hấn trước cửa thư viện Thanh Minh, thiếu niên kia tươi cười sang sảng, linh động cơ biến, thoáng liếc mắt là nhận ra giá trị của ân giám trong tay nàng, từ đó dẫn dắt nàng gõ cửa lớn của thư viện Thanh Minh, mở ra cánh rực rỡ trong đời.

Nàng mím môi, đẩy lòng mơ hồ nổi lên cảm giác chua chát, một lúc sau nàng nói: “Hoài Thạch, chúng ta không thể lựa chọn thân thế của mình, nhưng có thể lựa chọn tương lai cho bản thân.”

Yên Hoài Thạch nhìn nàng đăm đăm có phần căng thẳng, sợ phải thấy nàng tỏ thái độ ghét bỏ khinh thường như những người khác. Tuy sắc mặt ấy bao năm qua hấn đã nhìn đến quen, mà Ngụy Tri tỏ thái độ ấy cũng hợp lẽ thường, nhưng hấn cảm thấy, nếu Ngụy Tri tỏ thái độ này, hấn sẽ tổn thương còn hơn trước.

Nhưng không, Ngụy Tri quả có kinh ngạc, có điều sau phút kinh ngạc, ánh mắt nàng toát ra nét ưu thương nhàn nhạt. Khi ánh mắt ấy chứa xót xa ấy nhìn hẳn, hẳn chợt nhận ra những cay đắng mình đã tích tụ trong bao năm qua, trong nháy mắt đã tràn đầy lồng ngực, muốn tuôn ra ngoài.

Vội vàng nhìn sang chỗ khác, Yên Hoài Thạch ngẩng nhìn phong cảnh bốn phía, cố ra vẻ ung dung.

“... Mẫu thân người giờ đang ở đâu?” Rất lâu sau, Phụng Tri Vi mới khẽ hỏi.

Yên Hoài Thạch cứng đờ người, hồi lâu mới đáp: “Bà ấy... tu hành trong một am ni cô nằm ở ngoại thành Đình Châu... Gia gia tôi nói bà ấy làm bại hoại gia phong, không cho phép đặt chân vào cửa...”

“Đây đâu phải lỗi của mẫu thân người? Mẫu thân người chỉ là một nữ tử yếu ớt, gặp phải chuyện bi thảm này, Yên gia đã không an ủi chiều cô thì chớ, còn muốn đuổi bà ấy ra khỏi cửa?” Ánh mắt Phụng Tri Vi lạnh lùng, rồi lập tức trở dài – nàng nhìn nhận như thế cũng là vô ích, người đời không nhìn nhận như thế, người đời trọng nam khinh nữ, chuyện nam nữ, không cần biết người khởi xướng, cuối cùng mọi lỗi lầm đều đổ lên đầu nữ nhân.

Có lẽ chỉ có nàng là khác, mẹ nàng xuất thân từ nhà tướng, gia phong coi mở, về sau lại càng phá bỏ lệ cũ, lãnh binh làm Nữ soái; trong cảm nhận của mẹ không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, hiển nhiên cũng ảnh hưởng đến nàng. Mà từ khi nàng có được quyển sách thần bí kia, trong từng câu chữ mà chủ nhân nó nổi hứng viết ra, nàng cũng tìm thấy bản ngã và sự độc lập thuộc về nữ tử.

Yên Hoài Thạch nhìn nàng bằng ánh mắt hơi khó tin, những chuyện thế này, người đời đều cho là nữ tử không giữ kỷ đức hạnh, cả gia tộc đều lấy làm hổ thẹn. Cho dù là bản thân hẳn, hồi nhỏ cũng oán hận mẹ rất nhiều năm vì lý do này, hận bà tại sao không liều mạng chống cự, tại sao sau chuyện đó không tự sát, tại sao lại muốn sinh hẳn ra?

Nhưng hôm nay Ngụy Tri lần đầu tiên nghe kể về việc này, vậy mà câu đầu tiên đã bày tỏ lòng bất bình thay cho mẹ hẳn. Ngón tay Yên Hoài Thạch siết chặt lan can đá, cổ lồng chấn động, hít một hơi thật dài.

“Cái người... thúc gia kia của người đâu?” Một lúc sau Phụng Tri Vi khó khăn hỏi.

Yên Hoài Thạch im lặng rất lâu, rồi đáp: “Ông ta bị đánh một trận rồi đuổi ra khỏi nhà, giờ đang ở Vĩnh Châu trông coi cửa hàng địa phương.”

Phụng Tri Vi nở một nụ cười nhạt.

Người bị bức gian rơi vào thảm cảnh, nhốt mình trong am ni cô cho qua ngày đoạn tháng, liên lụy đến đứa con cũng bị thiệt thòi, lớn lên trong cảnh khốn khổ si nhục.

Mà kẻ bức gian hủy hoại danh tiết trong sạch của người ta, chẳng qua chỉ bị đánh một trận, đổi sang đất khác sống cuộc đời ung dung như trước.

“Lần này Yên gia lấy chuyện này uy hiếp người?”

“Phải.” Yên Hoài Thạch khẽ nói, “Lần trước triều đình sắc phong hoàng thương, trưởng lão nói với tôi, tôi lập công gia tộc rất vui mừng, nhưng tương lai tôi còn phải quay về Hoàng Hải, chức hoàng thương kinh thành chỉ bằng cứ báo tên Yên Hoài Viễn. Tôi cũng hiểu mình không thể bỏ rơi mẹ, nên đồng ý. Về sau thiết lập Sự vụ ti, gia tộc lại gọi ý cho tôi, cứ làm cho tốt, bao giờ trở về sẽ mở từ đường cân nhắc việc đưa mẹ tôi về phủ, nên tôi đã rất vui mừng... Mẹ tôi sống trong am ni cô, thật sự rất khổ...”

“Sau đó lại lật lọng?” Phụng Tri Vi lạnh lùng hỏi.

“Sau đó... khi đến Hoàng Hải, bọn họ lại bắt đầu đổi giọng qua quýt, đến giờ vẫn không cho tôi một tin chính xác.” Đôi mắt Yên Hoài Thạch lóe lên vẻ bị phản, “Tôi và mẹ tôi... cứ bị chèn ép trong tay bọn họ. Tôi cũng không muốn tranh vị trí gia chủ này, gia chủ Yên gia không thể để tôi làm. Tôi cố gắng như vậy, cũng chỉ hy vọng có thể được Yên gia thừa nhận, cho mẹ tôi trở về, sống nốt quãng đời còn lại bên tôi. Thương cho bà ấy cũng là con gái thế gia, là tiểu thư Trần gia, lại rơi vào cảnh hai bên đều cắt đứt quan hệ, phải sống nửa đời khổ cực trong am ni cô. Lần trước tôi gặp bà ấy, bà ấy đã già, không nhìn ra diện mạo...” Yên Hoài Thạch rốt cuộc không nói nổi nữa, bắt đầu nghẹn ngào.

“Cho nên người chọn cách nhượng bộ, trong chờ bọn họ tự dung lương tâm trời dạy.” Phụng Tri Vi cười gằn.

Yên Hoài Thạch im lặng không đáp, hồi lâu mới nói: “Tôi sai rồi.”

“Người sai rồi,” Phụng Tri Vi nói không hề nể nang, “Đối với đám bạc bẽo gọi là người thân này, người dùng nhiệt huyết để sưởi cũng không sưởi ấm được bọn họ. Nếu cứ nhượng bộ từng bước, chỉ bằng dốc sức vật lộn một phen. Nếu người là gia chủ Yên gia, thì ai dám bắt nạt mẹ con người chứ?”

“Hôm qua huynh nói thế, tôi lại nhìn sắc mặt bọn họ, thì đã ngộ ra rồi.” Yên Hoài Thạch nói, “Bọn họ sẽ không giữ lời hứa, những lời gợi ý này chẳng qua chỉ để dỗ tôi quay về, lại dỗ dành tôi nhường chỗ, sau đó qua câu rút vắn, kết quả là tôi chẳng có gì cả, còn có thể bị người ta đá bay. Không thể trở nên mạnh mẽ để bảo vệ bản thân, còn nói gì đến bảo vệ mẹ tôi nữa? Lùi lại là chết, tiến lên là hiểm, dù có chết tôi cũng phải chết một cách thống khoái.”

“Có ta ở đây, sẽ không để người chết.” Phụng Tri Vi ôm đầu, cười nói, “Khuya rồi, sau này còn phải đánh một trận ác liệt, hãy đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Để tôi tiễn huynh về phòng.”

“Không cần đâu.” Phụng Tri Vi dựa sát vào lan can, vẫy tay, “Đi mau đi mau.”

Bóng dáng Yên Hoài Thạch vừa mới đi khuất Phượng Tri Vi đã bò lên lan can, “ôc” một tiếng nôn đến nghiêng trời lệch đất.

Nàng vừa ói vừa thở dài ây da ai da, rõ thật là, một ao nước biếc đẹp đẽ là thế, mà bị mớ hải sản tươi này phá hoại.

Nôn một trận kinh thiên động địa, nàng lười nhác nhào người lên lan can. Bụng nàng trống không, đồng rượu ban nãy nốc cật lực bắt đầu tác quái. Nàng kinh hãi nhận ra, nàng có tử lượng trăm chén không say, vậy mà hình như đã say mất rồi.

Đầu vàng vắt, mắt nỏ đom đóm, thân thể hoàn toàn vô lực giống như bị rút sạch xương cốt. Nàng nhào người lên lan can như một tờ giấy nát vụn, nhớ lại cái lần Ninh Dịch bị mình chuốc say, thì ra say rượu lại khó chịu đến thế.

Lương tâm Phượng Tri Vi bỗng trỗi lên trong một khắc, quyết định cứ phơi mình trên lan can như thế, coi như sự trừng phạt vì hôm ấy đã chuốc say Ninh Dịch.

Thật ra nàng đi không nổi nữa, dù sao bốn phía tạm thời cũng không có ai. Lan can này cũng đủ rộng, ngủ trên này, cứ buồn nôn lại nôn xuống hồ, thuận tiện biết bao.

Nhưng lại có người không muốn tác thành cho thói chây lười của nàng. Thân thể nàng bỗng dưng nhẹ bẫng, nàng bị người ta xách lên.

“Ai, đừng lắc... đừng lắc mà...” “Lên rồi lại xuống, Phượng Tri Vi đầu hoa dạ dày đảo lộn, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, nhưng chẳng kịp nữa rồi, vô số vết bẩn đã bắn lên ống tay áo màu xanh thiên thủy mềm mại tinh tế của ai kia.

Phượng Tri Vi bị thương nhắm nghiền hai mắt, chờ mình bị ném đánh “bốp” xuống bụi trần.

Không bị quăng ngã như dự đoán, thân thể nàng rơi xuống một đoạn rồi ngừng, sau đó lại bay lên cao. Phượng Tri Vi mở tròn hai mắt, thì thấy Cố thiếu gia xách nàng ra trước mặt y, cẩn thận ngắm nghía mặt nàng.

Dài lụa trắng mềm mại rơi trên mặt nàng, Phượng Tri Vi đưa tay ra phát, cườm tí mắt bảo: “Thiếu gia, tôi say rồi, lần trước tôi say xong chỉ biết cầm đầu gối, lần này đỡ say đỡ tỉnh, tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì. Hay là huynh đưa tôi về phòng đi, căn viện nhỏ mái đỏ cong cong ở sườn Đông ấy.”

Cố thiếu gia không đáp lời, vẫn quan sát nàng như cũ. Phượng Tri Vi ôm đầu, cất giọng ní non: “Hoặc là huynh mau mau xách tôi lên, hoặc là buông tôi ra cho tôi tự đi, cái cảm giác mê man trên không không với đến trời dưới không chạm đến đất này...”

Nàng còn chưa nói hết câu, bỗng thấy mặt mình lạnh lạnh, tấm mạng che mặt kia đã rủ xuống. Hơi thở ngáy ngồ mà trong trẻo như lá thông của Cố Nam Y cận kề, lướt qua bờ môi nàng.

Trong cơn mơ màng, Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy có vật gì lạnh lạnh lướt qua gò má nàng, thoáng nhìn mới nhận ra là cái mũi của Cố thiếu gia đang kề sát vào môi nàng, tí mũi ngửi mùi rượu kia, hình như đang phỏng đoán đây là loại rượu gì.

Tấm mạng che chònh chất nhiều tầng trên mặt nàng, đôi môi y gần trong gang tấc, da thịt hai bên nhẹ nhàng cọ xát, hơi thở của y bao phủ khắp người nàng. Nàng cứng đờ người, quên sạch những gì muốn nói.

Tối nay, Cố thiếu gia sợ mớ hải sản tươi sống kia nên không uống rượu, giờ y chỉ muốn ngửi thử mùi rượu tương đối mới mẻ này thôi. Nhưng y áp sát nàng như thế, chợt nhận ra đằng sau mùi rượu là vật gì đó thơm tho mềm mại, lấp lánh và ôn nhuận như đám mây, như đóa hoa kiều diễm, lại là một thứ cảm giác xa lạ hoàn toàn mới mẻ, lần đầu tiên khiến y đứng ngây ra như phỗng.

Trong lúc ngẩn ngơ, Phượng Tri Vi đã kịp phản ứng, đẩy y ra. Cố thiếu gia bị đẩy tỉnh, liền buông tay; Phượng Tri Vi rơi “bịch” xuống đất...

Phượng Tri Vi ngã sòng soài, hậm hực đứng lên, thầm nghĩ nếu sớm biết số mệnh đã định mình phải rơi xuống, thì ban nãy còn vùng vẫy làm gì?

Vừa quay lại, chợt thấy cách đó không xa trên con đường hẹp quanh co, một cỗ kiệu nhỏ chậm chậm lướt qua.

Phượng Tri Vi nheo mắt.

Nàng đã uống nhiều rượu, nhưng đầu óc vẫn còn chưa hồng, trong vườn canh giữ nghiêm ngặt, giờ đã quá nửa đêm, ai còn dám nghênh ngang ngang rước một cỗ kiệu vào đây?

Nhìn theo hướng kiệu, thấy nó đi tới Tinh Tâm viện ở hậu viện, là nơi ở của nàng và Ninh Dịch.

Vậy là, kiệu này muốn đi tìm ai?

Sau khi rời khỏi bữa tiệc, Ninh Dịch vẫn chưa trở về phòng ngay, mà ngồi điều hòa hơi thở trong sân một lúc. Đêm thu sương dày trắng sáng, khí của trời đất rất có lợi cho nội công của y. Mấy hôm nay y vẫn luyện công không ngơi nghỉ, ép thứ cổ độc kì dị kia vào sâu trong đan điền, để qua một thời gian nữa khi đến Mân Nam tìm thuốc trị liệu thì bệnh tình vẫn chưa chuyển biến quá nặng.

Ninh Trùng đã khuyên y vài lần, muốn y mau mau tới Mân Nam, kéo dài một ngày nguy hiểm cũng tăng thêm một chút. Y cũng nghe, cũng đồng ý, nhưng vẫn nán nã ở lại ngày này qua ngày khác.

Ninh Trùng ngủ trong một đình hóng mát cách y không xa, lẩn qua lộn lại phát ra một vài tiếng động, có vẻ rất bất mãn, Ninh Dịch không đếm xỉa đến hẳn, luyện một hồi rồi thần nhiên nói: “Ta phải nhập định, ngoại trừ chuyện của nàng hoặc chuyện liên quan đến an nguy, thì những việc khác đừng quấy rầy ta.”

Ninh Trùng đáp “dạ”, biết nội công của y một khi nhập định sẽ hoàn toàn vong ngã, cẩn thận ngồi dậy trong đình, sắp xếp lớp phòng vệ xung quanh chặt chẽ hơn.

Hắn ngồi đối diện chủ nhân, nhìn mặt mày y dạo gần đây có phần tiêu tụy, sắc mặt dần dần toát ra vẻ khó chịu, hàm hực ngồi đó, phồng mang trợn mắt.

Rồi hắn nhặt lên một cục đất, hai ngón tay ra sức chọc chọc, chọc cho những hạt đất vụn ra, lăm bằm mắng: “Nữ nhân! Nữ nhân!”

Hắn thoải mái chọc chọc kẻ địch trong tưởng tượng, dù sao lúc này điện hạ cũng không biết.

Trước mắt bỗng vang lên tiếng động, có người đang thì thào nói chuyện. Hắn nhíu mày bước sang hành lang, thấy một cổ kiệu nhỏ dừng lại trước cửa.

Một thanh niên hình như là người của Yên gia đang ăn nói nhún nhường với đám hộ vệ gác cửa, Ninh Trùng bước tới nghe được vài câu, nhíu mày, đang định đuổi đi theo bản năng, đột nhiên dừng lại.

Rồi hắn bước qua, hỏi: “Tới hầu hạ điện hạ sao?”

Ngày thường hắn ít khi lộ diện nên Yên Hoài Viễn không biết là ai, nhưng cũng nhìn ra địa vị của người này bên cạnh Sở vương, bèn vội vàng đáp phải, tiến lên một bước ghé vào tai hắn cười nói: “Xá muội ngưỡng mộ phong thái của điện hạ, tình nguyện dâng mình hầu hạ giường chiếu, đây là phúc của Yên gia...”

Trong ánh mắt Ninh Trùng lóe lên chút ghét bỏ, đưa tay đẩy hắn ra, nói: “Tránh xa một chút, miệng ngươi thối quá.”

Sắc mặt Yên Hoài Viễn trong nháy mắt tái xanh, kẻ đó lại sừng đỏ. Ninh Trùng không thèm liếc hắn lấy một cái, vung tay lên ra lệnh: “Lục soát.”

“Đại nhân không thể...” Yên Hoài Viễn cuống quýt lao ra ngăn cản, không dám chõ miệng vào Ninh Trùng nữa, nghiêng đầu đi khẩn cầu, “Đây là xá muội, đại tiểu thư của Yên gia!”

“Ta không cần biết là đại tiểu thư hay nhị tiểu thư của Yên gia.” Ninh Trùng bình bình dậm dậm nói, “Ta chỉ biết đây là nữ nhân các ngươi đưa đến thị tẩm, đây không phải thanh lâu sờ quán gì, đây là nơi ở của Hoàng tử điện hạ, không cho phép bất cứ kẻ nào muốn vào là vào. Nếu các ngươi không chịu nổi quy củ của hoàng gia, thì quay về đi.”

“Ca ca, cho hắn lục soát đi!” Trong kiệu truyền ra giọng nói nghẹn ngào nén khóc của Yên Hoài Doanh, mang theo mấy phần cương quyết bi thương, “Bước qua cánh cửa này, muội sẽ không còn là tiểu thư Yên gia nữa!”

Bước qua cánh cửa này, nín nhịn nổi nhục nhã này, vứt bỏ thân phận tiểu thư Yên gia, nhưng vẫn còn tương lai đẹp để đang chờ!

Yên Hoài Viễn hiểu được ý nàng ta, hắn chẳng qua cũng chỉ giả vờ ngăn cản mà thôi, lập tức buông tay ra. Hộ vệ vén rèm kiệu, lục soát cổ kiệu sạch sẽ từ trên xuống dưới kể cả Yên Hoài Doanh, rồi gật đầu với Ninh Trùng.

Ninh Trùng nhìn sang phía tiền viện, đáy mắt lóe lên sự hưng phấn và khoái trá, hươ hươ tay.

Kiệu nhỏ được lạng lẽ khiêng vào.

Yên Hoài Viễn vâng dạ lui ra, nhìn Tĩnh Tâm hiện đằng xa được vây quanh bởi những bức tường hoa thấp chạm rồng, đáy mắt lóe lên sự đắc ý.

Hắn vội vàng bỏ đi theo một con đường khác, không hề nhận ra đằng sau bụi hoa trước mặt có hai bóng người đang đứng.

Phượng Tri Vi lẳng lặng chấp tay đứng đó, chỉ cảm thấy dạ dày trống rỗng bị men rượu thiêu đốt đến khó chịu. Yên gia sẽ có hành động, sẽ giở trò với Ninh Dịch, điều này nàng đã đoán ra từ trước, nhưng chuyện tặng người vẫn vượt quá dự liệu của nàng.

Thật sự không ngờ Yên gia lại mất tự trọng đến chừng này, ngay đến đại tiểu thư dòng đích cũng có thể dâng lên như thế.

Càng bất ngờ hơn nữa, là Ninh Dịch lại thu nhận.

Từ ngày gặp nạn nửa đường, vành đai bảo vệ xung quanh Ninh Dịch và nàng đã thăng cấp đến độ vững vàng như thép. Bình thường Ninh Dịch sẽ không ngủ sớm như thế, vừa rồi Yên gia đưa đại tiểu thư tới y nhất định phải biết, nếu không được y cho phép, Yên Hoài Doanh chắc chắn không thể đặt chân một bước vào viện.

Phượng Tri Vi đứng trong bóng tối loang lổ, cười cười.

Sở vương phong lưu khắp Đế Kinh, quen y bấy lâu, ngoại trừ lần gặp gỡ trong kỹ viện, những lúc khác nàng thật sự chưa từng cảm nhận được thói “phong lưu” của Sở vương. Nhưng đến đêm nay, cuối cùng nàng cũng được ném mùi rồi.

Cũng phải, người ta đã nhìn lâu lắm rồi, từ ngày rời kinh đến giờ, ba mươi mốt ngày dư mười tám canh giờ không có nữ nhân, kể ra thật đúng là vô nhân

đạo.

Phượng Tri Vi đưa tay vuốt ve bụi hoa động đầy sương đêm, cảm thấy ẩm ướt lạnh lẽo, tựa như cái dạ dày càng lúc này đang không ngừng đảo lộn. Nàng bỗng dưng mất hứng quay về viện ngủ, xoay người nói: “Cố huynh, chúng ta đi dạo đi.”

Cố Nam Y nhìn nàng, cách một tầng mạng che cũng thấy được đôi mắt y tỏa sáng rực rỡ như sao buổi sớm, “Ngươi mệt rồi, ngươi phải đi ngủ.”

Phượng Tri Vi ngược mắt nhìn y, hồi lâu mỉm cười, chậm rãi nói: “Phải đó, tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ. Nhưng đêm nay trong viện có khách, tôi cũng nên nhường nhịn một chút, ngày mai đi tìm một căn viện khác mà ngủ.”

Cố Nam Y vẫn không chịu đi, y lý giải ý của Phượng Tri Vi thành giường bị người ta chiếm mất, ngủ nghỉ thật lâu do dự thật lâu, rồi nhẫn nhịn nói: “Và ngươi ngủ cùng ta.”

“...”

Phượng Tri Vi đã quay người đi bỗng dưng lão đảo, vội vàng vịn lên gốc cây, vừa tức vừa buồn cười nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Cố Nam Y, suy nghĩ một lúc, buộc lòng phải nhắc nhở y: “Huynh ghé nhất là ngủ chung với người khác mà.”

Cố thiếu gia lấy ra một quả hồ đào thơm thả ăn, dùng giọng điệu hết sức bình thản mà bày tỏ sự hi sinh vĩ đại của mình, “Ta là người của ngươi, có thể ngủ.”

“...”

Phượng Tri Vi lại ngả đầu lụi, bụi hoa bị nàng đụng trúng, cánh hoa rụng là tả. Cố thiếu gia phui sạch những cánh hoa vụn trên đầu nàng, kéo ống tay áo nàng, nói: “Đi, ngủ.”

...

Được rồi thiếu gia, ta biết ý huynh muốn nói huynh là hộ vệ của ta, huynh có thể hi sinh một chút nhường giường cho ta ngủ. Nhưng huynh có thể đừng có lược bớt từ ngữ như thế, đừng có lời ít ý nhiều như thế không, cứ nói năng kiểu đó sẽ chết người đấy.

“Đêm nay tôi không muốn ngủ.” Phượng Tri Vi ôm gốc cây, giữ vững trận địa, “Thật sự không muốn ngủ.”

Cố thiếu gia lại rất kiên trì, “Ngươi không thoải mái, đi ngủ đi.”

Phượng Tri Vi biết Cố thiếu gia tính tình bướng bỉnh, một khi đã kiên trì muốn làm chuyện gì thì sẽ vô cùng đáng sợ, nhìn y ăn hồ đào là đủ biết. Nàng rất sợ Cố thiếu gia không đủ kiên nhẫn thuyết phục, vung tay đánh nàng bất tỉnh lị đi ngủ thì phiền phức to. Chợt cảm thấy bụng mình sôi ùng ục, hơi quặn đau, vội vàng nói: “Đợi lát nữa hãy ngủ, bây giờ bụng tôi không khỏe, muốn đi nhà xí.”

Cố thiếu gia buông tay, Phượng Tri Vi nhìn trái ngó phải, thấy cách đó không xa chệch về phía trước có một nhà xí xài chung, vội vã giằng thoát khỏi Cố Nam Y, chạy về hướng đó.

Nàng lao vào nhà xí, bấy giờ mới cảm thấy bụng mình đúng là đau đớn kịch liệt, thì ra bao tử của mình không hợp với đồ hải sản tươi Hoàng Hải, đêm nay làm phản đến cùng. Nàng ngồi đó, không nhắc mình lên nổi, chợt nghe tiếng Ninh Trùng vọng lại từ xa, hình như đang sắp xếp người.

Nàng giật mình, bấy giờ mới để ý căn nhà xí cầu kì này nằm sát sườn Tĩnh Tâm hiền. Yên gia tài lực hùng hậu, không ngại lãng phí, để thuận tiện cho người đi dạo trong vườn, họ đã xây rất nhiều nhà xí. Mà toàn bộ kiến trúc của tòa Khế Viên này đều coi trọng vẻ đẹp tinh tế, mọi bức tường viện đều là tường hoa chạm rồng, mang tính trang trí hơn là che đậy, cho nên cái nhà xí gần như không ai xài đến này mới dựa lưng vào phòng nàng, là căn phòng nằm ở tầng trong cùng của Tĩnh Tâm hiền, chệch đi một đoạn chính là cửa sổ sau của phòng Ninh Dịch.

Vị trí này không ổn cho lắm, nàng thờ dãi, muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng cái bụng lại làm phản, đành tiếp tục ngồi xuống.

Lúc này Ninh Dịch đã kết thúc quá trình nhập định, đang định đứng lên, chợt nghe tiếng bước chân của Ninh Trùng đi ra khỏi phòng mình.

Y cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, thuận miệng hỏi: “Giờ là lúc nào?”

“Canh ba.” Ninh Trùng đáp.

Ninh Dịch cảm thấy giọng điệu tiểu tử này có gì đó là lạ, nhưng vẫn không nghĩ ngợi nhiều, lại hỏi, “Bữa tiệc đằng trước đã tan chưa?”

“Gã họ Ngụy kia còn chưa trở về,” Ninh Trùng hậm hực đáp, “Mau mau trở về thì tốt.”

“Ngươi đang nói gì thế?”

“A, không có gì.” Ninh Trùng nói, “Chủ nhân, ngài nên đi nghỉ thôi, gã họ Ngụy kia chắc cũng sắp về rồi.”

Ninh Dịch im lặng không nói, thầm nghĩ nữ nhân kia đúng là con sâu rọu, bảo: “Đi chuẩn bị trà giải rọu và điểm tâm.”

“Tôi nhớ một canh giờ trước ngài vừa dùng điểm tâm xong.” Ninh Trùng lúc nào cũng thích bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Ta lại đói rồi, không được hả?” Ninh Dịch thân nhiên liếc qua, Ninh Trùng ngậm miệng tránh đi, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Đã không nhìn thấy mà còn lờm người ta ghê gớm như thế.”

Ninh Dịch nghe thấy rõ ràng, mỉm cười bất đắc dĩ trong bóng đêm vắng lặng.

Người ta đều nói y nông chiều già hộ vệ này một cách khó hiểu, dung túng cho hấn vô pháp vô thiên, như một con khỉ, không giống tác phong bình thường của y chút nào. Chỉ mình y mới biết, có Ninh Trùng ở bên, đám mây nặng nề u ám này mới lộ ra một tia sáng đầy màu sắc khiến lòng người trở nên thư thái.

“Ta muốn ăn bánh xốp nhân hạt thông và bánh bạc hà, không thích bánh cuốn mỡ ngan ngấy đâu!” Y đột ngột nhớ ra, lại nhắc Ninh Trùng một câu.

“Biết rồi!” Ninh Trùng trả lời có phần bức bối, giơ một ngón tay lên, lẩm bẩm, “Chẳng phải nàng ta không thích bánh cuốn mỡ ngan sao!”

Đi qua hành lang gấp khúc, trở về phòng, Ninh Dịch vừa mở cửa ra, đã dùng bước.

Rồi y mỉm cười.

Ý cười của y chìm một nửa trong ánh trăng một nửa trong bóng tối trước cửa phòng, tịch mịch mà ưu nhã, đôi mày xéch hắt lên thành một độ cong lưu loát, thoát nhìn mang theo cảm giác vui vẻ mơ hồ. Ánh trăng nghiêng nghiêng rơi xuống, nụ cười kia nở rộ trong sắc trắng, trong trẻo mà ngời sáng.

Y chống tay cạnh cửa, không đẩy ra ngay, mà chỉ nhàn nhã tựa cửa, chợt nảy ra ý nghĩ muốn thưởng thức kĩ càng cảm giác vui sướng nhàn nhạt mà thần bí, chỉ có bản thân mới hiểu lúc này.

... Nữ nhân này, còn có tư tâm ấy; rõ ràng đã kết thúc rồi, lại chui vào từ cửa sổ đằng sau.

Nhớ lại trong bữa tiệc tối trước khi rời đi y đã nửa đùa nửa thật hẹn nàng vào phòng mình, nàng đáp lại bằng giọng vừa nghe đã thấy rất giả. Y biết nàng sẽ không đến, chẳng qua chỉ cười cười rồi thôi.

Ai ngờ hóa ra nàng lại đến đây thật, do uống rượu ngà ngà say, nên mới chịu thu lại bản tính dè dặt ngày thường sao?

Tâm tình y bỗng thăng hoa.

Y nhẹ nhàng bước qua, ngửi hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái chỉ tỏa ra ở người mới tắm rửa xong. Mùi thơm này đan xen với mùi trầm vân vơ đốt trong lò hương, khiến bầu không khí mang theo dư vị ấm muội mà ní non.

Ninh Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ nàng thật nhanh nhẹn, chưa chi đã chải đầu rửa mặt xong rồi.

Y đang tính gọi Ninh Trùng bung điểm tâm lên, nhưng vừa mới quay đầu, chợt nghe một tiếng cười duyên trong trẻo vang lên trong bóng đêm, khiến lòng người rung động, kể đến một thân thể ấm áp thanh xuân nhào vào trong lòng y.

Phượng Tri Vi ngồi xổm trong nhà xí lâu đến nỗi đôi chân tê rần.

Đã mấy lần nàng cảm thấy mình đỡ hơn rồi, tháo dạ xong rồi, chỉ muốn đứng lên. Nhưng vừa đứng dậy, mới chợt cảm thấy bụng mình lại dâng trào sục sôi.

Nàng ngồi xổm lâu đến nỗi đầu óc quay cuồng, hai chân phát nhũn, cái mớ hải sản tươi này vẫn chưa chịu buông ta nàng.

Đêm đã về khuya, hậu viện chìm trong yên ắng, nên dù nàng không hề muốn nghe, thì vẫn nghe rõ mồn một mọi tiếng động bên phía Ninh Dịch.

Nàng nghe tiếng Ninh Dịch mở cửa, nghe tiếng y đứng lặng trong phòng, không hề khiển trách không hề cự tuyệt không hề thắc mắc, trong phòng Ninh Dịch là sự yên lặng như vốn dĩ phải thế.

Rồi nàng quay sang cười nhạo bản thân - có sao phải khiển trách phải cự tuyệt phải thắc mắc? Nàng còn mong đợi điều gì đây? Yên Hoài Doanh có thể đặt chân vào căn viện này, vốn đã được y đích thân chấp thuận.

Ây da, ngày mai chạm mặt Yên tiểu thư, liệu có cần gọi một tiếng tân di nương không? Nàng ôm bụng, cảm thấy đêm nay thật sự là xúi quẩy, đòi nàng nhất định đã gây thù với hải sản tươi rồi.

Lại nghe có người sai bước tiến đến, vừa đi vừa nói: “Vi, Vi, ra đây.”

Nàng đã ngồi quá lâu, nên Cố Nam Y lo lắng đến tìm nàng.

Phượng Tri Vi giật nảy mình, thầm nghĩ Ninh Dịch cũng không biết nàng ăn tạp đau bụng phải vào đây giải quyết nỗi buồn, nếu nàng lên tiếng trả lời, thì Ninh Dịch sẽ nghĩ gì chứ?

Hấp ta hấp tấp sửa soạn bản thân gọn gàng định phi ra ngoài nghênh đón, nhưng Cố Nam Y không nghe tiếng nàng trả lời, lại càng thêm lo lắng. Y ngẫm

ngiht, biết mình không thể chui vào nhà xí nữ, bèn dứt khoát tung chường vồ lên.

“Rằm”, y đã đánh đổ phân nửa căn nhà xí.

Thân thể nữ nhi kia nhào vào trong lòng Ninh Dịch.

Trong nháy mắt, y cảm thấy mềm mại như tơ, trơn bóng như tơ. Trong bóng đêm một thân thể êm dịu như mây ôm chầm lấy y, mùi hương thược dược nồng nàn ập tới, nàng ta run rẩy trong lòng y, khẽ lên tiếng gọi ần chứa mấy phần nhút nhát mấy phần xót xa: “Điện hạ...”

Ninh Dịch mới đầu còn vui vẻ, kể đó liền cảm thấy có gì không ổn.

Phượng Tri Vi sẽ không mềm mại như thế, thơm tho như thế. Nàng cũng không bao giờ khép hờ vạt áo, trang điểm lộng lẫy mà nằm trong phòng y chủ động hiến thân, cầu xin được hầu hạ y.

À không, Phượng Tri Vi cũng mềm mại như thế, thơm tho như thế nhưng sẽ không bao giờ cho y ném thử.

Phượng Tri Vi chịu để yên không đẩy tay y ra, đã coi như ông trời có mắt.

Chắc là nữ nhân do Yên gia đưa tới đây...

Lòng y dâng lên cảm giác trống vắng. Một tích tắc trước còn vui vẻ thư thái, đến lúc này chỉ còn lại nỗi thất vọng nhạt nhòa, sau thất vọng là đôi chút giận dữ, rồi lại không biết mình giận dữ vì điều gì.

Nữ tử trong lòng có đôi tay như cành liễu, bám víu lên vai y. Cánh tay nàng ta khe khẽ run rẩy, dường như không am hiểu tư thế cầu hoan này cho lắm, động tác có phần cứng nhắc, siết chặt cổ ý khiến y cảm thấy không thoải mái.

Y cười gằn, bất chợt nảy sinh lòng ghét bỏ đối với mùi hương thược dược.

Từ sau phải nhổ sạch những cây thược dược trong phủ!

Còn nữa, không biết Ninh Trừng làm ăn kiểu gì, mà lại để kẻ khác bò lên giường y như thế!

Đang định đẩy nữ nhân không rõ xuất xứ này, chợt nghe một tiếng động lớn.

Tiếng rầm rầm vang lên từ vị trí cách cửa sổ đằng sau phòng y không xa, kể đó y nghe một tiếng thét kinh hoàng, lại là tiếng của Phượng Tri Vi.

Y giật mình, toan lao ra, nhưng nữ tử trong lòng lại siết y thật chặt. Ninh Trừng nhúu mày, đang định tung một chưởng đập chết nữ nhân này, nhưng tay mới đưa lên một nửa đã đột ngột dừng lại.

Tại sao Phượng Tri Vi lại đứng ngoài cửa sổ phòng y?

Nàng đang làm gì?

Y ngậy ra tại chỗ, ánh mắt biến ảo, thì đoạn đối thoại ngoài cửa sổ truyền đến rõ mồn một.

“Huỳnh làm gì thế?!” Giọng Phượng Tri Vi có chút hốt hoảng.

“Lâu quá rồi.” Là giọng bình thản của Cố Nam Y, “Đi, lên giường.”

Phượng Tri Vi hình như bị bụi bám xong lên làm sạch, ho hắng khù khụ.

Ninh Dịch khe khẽ bật cười.

Nụ cười này thoát nhìn vẫn là nụ cười ban nãy khi y mở cửa phòng, nhưng quan sát kỹ mới thấy điểm bất đồng. Nếu nụ cười ban nãy trong trẻo, sáng láng, mang theo tia sáng nhàn nhạt lấp lánh tươi tắn như giọt sương, thì bây giờ lạnh lẽo, mị hoặc, mang theo hương thơm yêu diễm mà âm đậm tự dóa mạn đà la nở trong đêm.

Yên Hoài Doanh ngửa đầu ngắm nụ cười này của y, gần như si mê.

Ninh Dịch cười xong, lại nâng bàn tay lên, chậm rãi đặt lên bả vai nàng ta, đôi tay dùng sức, “xoẹt” một tiếng xé rách xiêm áo của nàng ta.

Bả vai tròn trịa trắng như tuyết lộ ra, bóng bẩy như minh châu.

Yên Hoài Doanh khẽ kêu lên, thật sự không ngờ trong hoàn cảnh biết chắc có người đang rình mò, điện hạ còn gấp gáp như thế, đây là ngài muốn mình... lập tức thị tẩm sao? Nàng ta xấu hổ đỏ mặt lấm lét liếc nhìn ra bên ngoài, có phần sợ hãi cũng có phần vui sướng, cảm thấy có gì đó không ổn, nàng không dám cự tuyệt.

Ninh Dịch lại đưa tay lên cời khuy trên cổ áo mình, để lộ một dải da thịt trơn mịn bóng loáng. Yên Hoài Doanh đỏ mặt, ánh mắt nửa trốn nửa không, một

lúc sau lại nhẹ nhàng vùi mặt vào lồng ngực y.

Khóe môi Ninh Dịch vể lên một nụ cười khó hiểu, ôm nàng ta đến trước cửa sổ đằng sau, rồi mở bung cửa sổ ra.

Bên ngoài một bức tường hoa cách cửa sổ đằng sau không xa, Phụng Tri Vi đang vùng vẫy chui ra khỏi nhà xí. Nàng thật sự không ngờ Cổ Nam Y sẽ tung một chương phá vỡ nhà xí, xiêm áo còn chưa kịp sửa sang hoàn chỉnh đã bị Cổ Nam Y xách cổ ra, trong lúc gấp gáp hoảng loạn nàng không kịp mở miệng nói gì, việc đầu tiên là vội vã chỉnh đốn lại bản thân. Đúng vào lúc Cổ Nam Y xách cổ định nàng đi, thì chợt nghe có tiếng cửa sổ sau phòng Ninh Dịch mở ra. Nàng ngẩng đầu, thấy Ninh Dịch y phục đã phanh một nửa, ôm lấy nữ tử cũng cởi áo quá nửa. Bàn tay y siết chặt lên đầu vai không còn một tấc vải của nàng ta, mặt nàng ta vùi sâu trong lồng ngực hé mở cửa y.

Thấy y nở một nụ cười nhàn nhạt, mơ hồ mang theo hàm ý phong lưu như lần gặp nhau trong kỹ viện thuở mới quen, lười nhác vẫy tay với nàng, cười nói: “Ngụy Thị lang, bản vương mới nạp một tiểu thiếp, rất hiếu lòng người, hầu hạ bản vương đến sức cùng lực kiệt. Nếu ngươi cũng ở đây thì hãy tiện đường vào đi, giúp ta múc một chậu nước rửa mặt súc miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ban Thiếp

Type: Le Nguyen

Ánh mắt của Phụng Tri Vi chậm rãi ngược lên.

Quét từ trên xuống dưới.

Đầu tiên là quét đến bàn tay Ninh Dịch, sau lại rơi vào xiêm áo của Yên Hoài Doanh, rồi tiếp tục quét tới phần eo hai người.

Nàng cứ quan sát tỉ mỉ một lượt như thế, không hề tỏ ra tức giận, làm như không nghe thấy cái câu tràn đầy sỉ nhục và khiêu khích kia.

Ninh Dịch đợi một lúc không thấy có động tĩnh gì, nhướn mày định nói gì đó, bỗng nghe Phụng Tri Vi chậm rãi mở miệng: “Dốc sức vì Vương gia, là vinh hạnh của hạ quan.”

Ninh Dịch chờ đợi đã lâu, nghe được câu này của nàng, hàng mi rũ xuống, chẳng nói chẳng rằng, ôm Yên Hoài Doanh rời xa cửa sổ.

Yên Hoài Doanh vừa ngượng ngừng lại vừa đắc ý, không nhịn nổi mà xoay mặt trong lòng Ninh Dịch, nở một nụ cười khiêu khích với Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi chăm chú nhìn nàng ta bằng ánh mắt thương hại, trái lại khiến Yên Hoài Doanh ngơ ngẩn.

Yên Hoài Doanh vừa quay mặt đi, Ninh Dịch đã lập tức phát hiện, lò mò cảm nhận được tâm trạng đột ngột thăng hoa của nữ tử này, chân mày khẽ nhíu, không dễ nhận ra.

Vừa quay người đi, y đã kéo sập cửa sổ lại. Cửa sổ vừa khép, y liền đẩy Yên Hoài Doanh trong lòng mình ra.

Yên Hoài Doanh bất ngờ không kịp đề phòng, thân hình ngã ngửa trên giường, cứ đinh ninh là điện hạ nóng lòng khó nhịn muốn nàng ta hầu hạ, bèn khẽ “um” một tiếng, rồi ngoan ngoãn nằm yên trên giường.

Nàng ta nằm đó, tim đập như nổi trống. Dù sao cũng là xử nữ, lại xuất thân từ thế gia, không hề biết phải lấy sắc hầu người như thế nào, chỉ biết cuộn tròn trên giường, ngón tay túm chặt chăn nệm. Chết gắt dẹt bằng tơ bóng thấm hết mồ hôi toát đầy bàn tay, nàng ta ngưng thở chờ đợi, mà người kia vẫn chìm trong bóng tối, mãi không chịu đến gần.

Trong mơ hồ, chỉ nghe thấy nhịp thở của y, ban đầu còn hơi dồn dập, rồi dần dần thành ngân nga.

Chợt có tiếng “rầm” vang lên, khiến Yên Hoài Doanh giật mình, vội vàng ngồi dậy. Ngoái đầu nhìn lại thì thấy cửa đã bị đục mở ra, Phụng Tri Vi bung một chậu nước to đùng, loạng choạng sai bước tiến vào. Chậu nước kia lớn đến kinh người, hai tay nàng suýt nữa không ôm xuê, mà nước lại mức đầy, sóng sóng sánh sánh, ngay đến Ninh Dịch đứng gần cửa cũng bị sánh ướt giày.

“Nước đến rồi đây.” Phụng Tri Vi thờ hòng học nói, “Hạ quan nghĩ điện hạ nhất định vô cùng vất vả, di nương nhất định cũng rất vất vả, cho nên múc nhiều nước hơn một chút, đừng nói là rửa tay, muốn tắm rửa là cũng đủ.”

Nàng bê chậu nước bự đến nỗi đủ để boi lội, đứng ở cửa mỉm cười với vẻ vô tội.

Mọi thứ trong phòng thoát nhìn đều rất ám muội – chăn đệm xộc xệch, đèn nến chưa châm, nam nữ xiêm y thoát nửa chừng, trong không khí trôi nổi mùi hương thực được nồng nàn.

Ánh mắt của Phụng Tri Vi lại lướt qua xiêm áo bị xé rách của Yên Hoài Doanh.

Ninh Dịch ơi Ninh Dịch.

Người chỉ thích diễn trò thử lòng người ta thôi.

Nếu người đã thật sự động vào nữ tử này, thì chắc chắn phải biết, để hầu hạ người, nàng ta đã mặc một bộ áo lót mỏng hờ hững, là một kiểu y phục thời thượng ở hải ngoại. Chưa cần bàn nó đẹp hay xấu, nhưng rất dễ xé – tách cổ áo ra là có thể cởi ngay, tội gì phải tốn hơi tốn sức xé rách nó từ bả vai chứ?

Còn nữa, nửa thân trên người ôm người ta rõ chặt, tại sao dưới chân người lại khể lù lại đằng sau một bước? Bàn tay người đặt trên bả vai nàng ta, sao nhìn kiểu gì cũng giống như đang mắc kẹt chứ không phải sờ?

Cần bản người rất ghét người ta tới gần mình đó thôi.

Phụng Tri Vi xoa xoa cái bụng đang âm ỉ đau, nghĩ mình đã phải đơn độc đối phó với bữa tiệc hải sản đến thượng thổ hạ tã thì thôi đi, còn bị hai nam nhân kia trước sau giày vò, một kẻ khờ dại một người quái gở, chẳng ai làm nàng bớt lo. Thương thay cho tấm thân đa sầu đa bệnh của nàng, làm sao chịu nổi dung mạo khuynh quốc khuynh thành của bọn họ chứ.

Nàng thờ dãi, đón nhận ánh mắt Yên Hoài Doanh liếc qua với vẻ mặt buồn chán, cảm thấy cái vẩy mỏng manh của nàng ta rất dị hợm, không nhịn nổi mà bật cười.

Yên Hoài Doanh cứng họng lú lười nhìn nụ cười của nàng, không tưởng tượng nổi vào lúc này mà hắn vẫn còn cười được. Nàng ta đang thâm nghĩ hàng vạn lần xem sau khi được điện hạ sủng hạnh, mình nên si nhục Ngụy Tri thế nào. Mà bây giờ hình như cũng sắp đến lúc có thể si nhục kẻ này – còn có gì há hê hơn là bắt hắn phải hầu hạ mình. Nhưng khi Ngụy Tri thật sự bùng chậu nước tiến vào, nàng ta không tài nào tìm ra một tia phần hận mà nàng ta hằng mong chờ trong đôi mắt Ngụy Tri. Một ánh mắt trong sáng thấu triệt như thế, bình thản mà khoan dung nhìn tới nàng ta, khiến nàng ta bất giác bắt đầu chỉnh trang lại xiêm y đã bị xé rách, bỗng dưng cảm thấy mình rơi xuống đất bụi.

Ninh Dịch trầm ngâm không nói, cẩn thận lắng nghe nhịp thở của Phụng Tri Vi. Hình như nàng vẫn đứng đó, ngắm nhìn một cách hứng thú, nhịp thở không hề dậy sóng, không buồn không vui, không phiền không giận. Y đứng trong bóng tối lắng nghe, dùng một phong thái bình tĩnh, trong vắng lặng, để mặc cho tâm tư mình từ từ rơi xuống làn nước sâu.

Bỗng lại có tiếng động vang lên, là tiếng ván gỗ đập xuống đất. Cái chậu lớn rơi xuống dưới chân, nước lại văng ra tung tóe. Y không kịp tránh né, chiếc giày bên kia cũng ngâm ướt, rồi lại nghe Phụng Tri Vi cười nói: “Hạ quan không giỏi hầu hạ người khác, chân tay rất vụng về, vẫn nên để đi nương làm thì hơn.”

Hai chữ “đi nương” hơi nặng nề, rít lên giữa kẽ răng.

Ninh Dịch đột nhiên chậm rãi mỉm cười.

Ta còn tưởng nàng thật sự lợi hại đến nỗi bất động như núi chứ.

Con tiểu hồ ly lòng dạ sâu xa này, rốt cuộc vẫn hơi mất kiểm chế.

Y cười có phần đắc ý, loáng thoáng ánh hào quang lấp lánh trong khóe mắt y, tâm tư đã rơi xuống đáy vực sâu lại từ từ nổi lên.

Y đáp “ừ”, ngồi xuống, đột ngột quay mặt đi, cất giọng lạnh lùng: “Người không nghe thấy gì sao?”

Y không hề nhìn về phía Yên Hoài Doanh, nàng ta nhất thời không kịp phản ứng, Phụng Tri Vi liền mỉm cười chỉ cho nàng ta thấy chậu nước kia.

Yên Hoài Doanh ngây ra như phỗng, bấy giờ mới nhớ ra câu nói vừa rồi của Ngụy Tri “Vẫn nên để đi nương làm thì hơn.”

Điện hạ gọi nàng ta đi hầu hạ thật sao?

Yên Hoài Doanh chờ người ra một lúc mới chậm rãi bò xuống giường, kéo lại bộ áo ngủ cổ rộng của phụng Tây đã rách kia, miễn cưỡng che đi đầu vai, lê từng bước lại gần.

Nàng ta chưa bao giờ hầu hạ người khác, nhất thời không biết bây giờ mình phải làm gì. Phụng Tri Vi liếc nàng ta, thấy gương mặt nàng ta đã mất hết vẻ ngang ngược, lộ ra một chút hoang mang, thì âm thầm thờ dãi.

Việc gì phải vì ham muốn của bản thân, hoặc vì một chút hận thù hư ảo, mà chôn vùi cuộc đời mình?

Những đứa trẻ được nuôi dưỡng trong nhà giàu, lòng dạ vẫn quá nhỏ nhen, chỉ một việc vặt vãnh cũng bị phóng đại vô biên, không ngừng tự dọa dẫm mình, cho đến khi bị nguy hiểm mình tự tưởng tượng ra đẩy lên Lương Sơn.

Nàng thật sự không muốn làm khó nàng ta, không phải vì thương hại cảm thông, mà vì cảm thấy bị gia tộc hi sinh, từ thiên kim tiểu thư lưu lạc thành một cô gái thị tẩm đã đủ thảm rồi, còn không thể có được hồi đáp. Nếu nàng còn hành hạ nàng ta thêm nữa, khiến đứa trẻ này thất cổ trong phòng Ninh Dịch

thì bọn họ còn phải chuyển nhà.

“Dù sao tay hạ quan cũng ướt rồi, hay là để hạ quan làm. Ban nãy dính phải ít bùn, đúng lúc điện hạ cho xin ít nước để rửa tay.” Nàng cười dàn hòa, ngồi xuống trước mặt Ninh Dịch chuẩn bị giúp y cời đôi giày ướt.

Ai ngờ Ninh Dịch lại đá mũi chân vào đầu gối Yên Hoài Doanh, thản nhiên nói: “Tay Ngụy đại nhân dính bẩn, người không nghe thấy sao? Còn không mau hầu hạ đại nhân rửa tay?”

Yên Hoài Doanh cứng đờ ra đó, không cựa quậy gì.

Cú đá lên đầu gối không hề nặng, nhưng nháy mắt đã đá nát lòng nàng ta. Chỉ một câu ấy thôi, đã khiến nàng ta đột ngột hiểu ra, mình sai rồi.

Nàng ta nghĩ sai rồi, cái truyền thuyết lấy quyền thế dựa hơi hoàng thân quốc thích có thể điều vô dương oai với đại quan đương triều, chỉ là một câu chuyện truyền kỳ bịa đặt. Nhân vật chính trong đó, không phải Hoàng tử đã trải qua muôn vàn sóng gió như Ninh Dịch, cũng không phải quan viên lòng dạ thâm sâu như Ngụy Tri.

Trước mắt hạng người này, bất cứ chuyện hoang đường nào cũng không thể xảy ra, đừng ai nuôi ý đồ đối chố.

Mà nàng ta, vừa mới vì suy nghĩ hoang đường và chủ quan mà thực sự sỉ nhục bản thân, cũng vĩnh viễn không thể vãn hồi.

Là tự nàng ta vứt bỏ chính mình – nếu trước kia nàng ta có thể bái lạy dưới chân Ngụy Tri, thì từ giờ trở đi còn không đủ tư cách lại gần Ngụy Tri trong vòng ba thước.

Đôi môi nàng ta run rẩy, muốn bùng nổ muốn khóc lóc, muốn thoải mái làm những việc mà một tiểu thư Yên gia như nàng ta nên làm như mười mấy năm qua, nhưng nàng ta chẳng dám làm gì cả. Ninh Dịch không phải Ngụy Tri, nàng ta dám giờ tính đại tiểu thư trước mặt Ngụy Tri, vì nàng ta biết Ngụy Tri sẽ không thật sự so đo với mình. Cho dù là vì khinh thường nên mới không thêm so đo với nàng, thì chung quy vẫn không có hậu họa. Nhưng đứng trước mặt Ninh Dịch, nàng ta lại không dám làm thế. Nam tử thanh nhã dù im lặng vẫn có vẻ nghiêm nghị sắc bén này, chỉ cần hờ hững liếc mắt qua, nàng ta sẽ cảm thấy mọi lỗi lẽ của mình đều đông cứng lại trong mạch máu.

Nàng ta tin chắc, chọc giận Ngụy Tri có lẽ chỉ gặp xui xẻo, nhưng chọc giận Ninh Dịch, thì ắt phải bỏ mạng.

Tuy không dám bùng nổ, nhưng chung quy nàng ta vẫn không làm được. Nàng ta cứng đờ tại chỗ, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, không tiến lên, cũng không lùi lại.

Phượng Tri Vi hình như không thấy nàng ta, cũng không nghe thấy lời Ninh Dịch sai bảo nàng ta. Nàng tự mình vốc nước rửa sạch tay, thản nhiên nói: “Không dám nhận sự hầu hạ của Yên tiểu thư, hay là thôi đi.”

Đây là lời nhắc nhở cho Ninh Dịch biết thân phận của đối phương. Quả nhiên nàng thấy đôi mày Ninh Dịch khẽ động đậy, trong lòng càng hiểu rõ thêm vài phần – ngay cả thân phận đối phương y cũng không biết, làm sao có gì ám muội cho được? Với sự cẩn thận của Ninh Dịch, dù có phong lưu hơn nữa, cũng không thể tầm hoan với một nữ nhân lai lịch không rõ.

“Nếu đã như thế...” Ninh Dịch biết thân phận của Yên Hoài Doanh rồi, khỏe mỗi cũng chỉ lộ ra nét cười lạnh, thản nhiên nói, “...thì nữ nhân không hiểu quy củ kia, bản vương không đủ kiên nhẫn mang theo bên người từ từ uốn nắn. Ngụy đại nhân, người thiếp này, ta thưởng cho người đó.”

Phượng Tri Vi ngẩn người.

Yên Hoài Doanh ngẩng phắt đầu lên, trong tích tắc ánh mắt nàng ta tràn đầy sự kinh hoàng, không dám tin.

“Điện... điện hạ, ngài nói... nói gì cơ...”

Ninh Dịch lại không có hứng thú nói thêm với nàng ta dù là một câu, chỉ quay sang Phượng Tri Vi, hừ giọng mũi, “Hơ?”

Phượng Tri Vi thở dài, uể oải đáp: “Hạ quan tạ ơn ngài ban thưởng.”

“Vây là tốt.” Tâm tình Ninh Dịch có vẻ rất vui, y vẫy tay nói, “Nếu là thiếp của người, thì còn đứng trong phòng bản vương làm gì? Còn không đi ra ngoài?”

“Thiếp không đi!” Đến lúc này, Yên Hoài Doanh đã bất chấp cả sợ hãi. Chuyện đã rơi vào kết cục tệ hại nhất, dù nàng ta khiếp sợ Ninh Dịch đến đâu, cũng không thể không vẫy vùng vì vận mệnh của bản thân.

“Cộp” một tiếng, nàng ta quỳ rạp xuống mặt đất đổ đầy nước, quỳ trước chân Ninh Dịch, ôm lấy đầu gối y, nước mắt nhanh chóng chảy đầy gương mặt, “Điện hạ... điện hạ, thiếp sẽ học... thiếp sẽ chăm chỉ học quy củ, ngài đừng đuổi thiếp đi mà... thiếp là người của ngài, vừa rồi ngài... vừa rồi ngài còn...”

Nàng ta khóc nức nở, chỉ một câu mà nói đứt quãng mập mờ, mong có thể dùng ám chỉ mập mờ trong câu nói này, để khiến Ngụy Tri ghét bỏ thân xác hoa tàn nhụy rữa của nàng ta, từ đó chủ động từ chối.

Những lời này còn chưa nói hết, Ninh Dịch lập tức nhíu đôi mày dài, nửa cười nửa không quay mặt đi, hỏi: “Vừa rồi làm sao?”

Yên Hoài Doanh làm sao nói ra miệng nổi, chỉ ôm đầu gối y khóc hu hu, nước mắt nước mũi sơ ý dính vào y bào của Ninh Dịch. Phượng Tri Vi thấy không ổn, nhân lúc Ninh Dịch còn chưa phát hiện, nàng đưa tay xách nàng ta ra, đặt sang bên cạnh.

Thật ra không phải nàng trân trọng tính mạng đại tiểu thư này, nàng chỉ sợ lỡ đâu Ninh Dịch mất hứng tung một cước đá chết nàng ta thật, tạm thời nàng vẫn chưa muốn trở mặt với Yên gia.

Yên Hoài Doanh lại định ninh là Ngụy Tri cố ý không cho nàng ta cơ hội, nổi bị phần trần trệ lập tức tìm được chỗ phóng thích, bèn quay lại, khề phát ra một tiếng hừ giận dữ từ cổ họng, ra sức húc đầu về phía nàng.

“Người không cho ta sống, thì ta sẽ chết trong tay người!”

Phượng Tri Vi đánh ra một chưởng, dứt khoát gọn gàng hất nàng ta ra khỏi cửa phòng!

“Hãy nhớ! Bây giờ ta là phu quân của người, là trời của người! Người cãi vớ với ta, chết trong viện này thì cũng chẳng có ai ra mặt vì người đâu!”

Nàng dùng sức khéo léo, Yên Hoài Doanh bị hất ra khỏi cửa mà mặt mũi không bầm dập, lại bị chưởng phong kia ủa vào mặt, ép cho đôi mắt nhắm nghiền lại.

Lập tức có người tiến lại xách nàng ta đi.

“Chăm sóc Yên di nương cho tốt, để nàng tỉnh dưỡng trong phòng.” Phượng Tri Vi nhân nhả ung dung bước đến bên cửa, căn dặn nô tì Yên gia được phái đến hầu hạ, “Yên di nương vui vẻ đến mắt kiểm soát, các người đừng nổi điên theo nàng, bằng không đi nương các người làm ra việc gì sai trái đều tính lên đầu các người.”

Nô tì Yên gia đã nghe được những âm thanh trong phòng từ lâu, vừa rồi còn mừng rỡ vì tiểu thư được sủng ái, giờ này cứ như bị dội cho một chậu nước lạnh, không dám hó hé gì, luôn mồm vâng dạ.

Đám người lui ra, Phượng Tri Vi cảm thấy hơi mệt, thở dài một hơi, đang định rút lui bỗng có người đưa tay ra, kéo nàng vào trong lòng mình.

Lưng nàng kề sát vào lồng ngực Ninh Dịch, cảm nhận được hơi ấm của da thịt, chợt nhớ ra vừa rồi có một khuôn mặt từng uyển chuyển mềm mại vùi vào lồng ngực này. Đôi mắt lóe sáng nhàn nhạt, nàng lặng lẽ lùi lại một chút, cười nói: “Đã khuya rồi, sáng mai còn phải dậy để bàn bạc với quan phủ Hoàng Hải, ngài vẫn nên ngủ đi thì hơn.”

“Mỗi lần nàng mất hứng, lại đổi cách xưng hô trang trọng với ta.” Ninh Dịch không buông tay, giọng nói có phần rầu rĩ, “Nghe cực kỳ khó chịu.”

Phượng Tri Vi lập tức nói: “Dạ, dạ, ngài còn chưa đi ngủ sao?”

“Phải hưng hăng hơn một chút.” Ninh Dịch ôm lấy vai nàng, gác cằm bên tóc mai nàng, khề khàng thổi những sợi tóc ngắn tản ra bên tai nàng, “Ngữ điệu phải lạnh lùng hơn một chút, xa cách hơn một chút.”

Phượng Tri Vi co giật khóe miệng, “Ngài còn chưa chịu đi ngủ!”

“Quá máy móc.” Ninh Dịch nghịch tóc nàng, quấn từng vòng lên ngón tay, “Nghe rất giả.”

Chuyện quái quỷ gì đây? Điện hạ cuồng tự ngược sao?

Phượng Tri Vi vừa giận vừa buồn cười, tức nước vỡ bờ thốt ra một chữ, “Ngủ!”

Lời vừa nói ra liền cảm thấy mình lỡ miệng, mặt còn chưa kịp ửng hồng thì Ninh Dịch đã bật cười ha hả.

“Nàng xem, Cố Nam Y nói ‘ngủ’ với nàng đã tỉnh là gì? Ta có thể khiến nàng nói ‘ngủ’ với ta.” Y nắm tay Phượng Tri Vi, xoay người bước về phía giường, “Bản vương chiêu hiền đãi sĩ, rất nghe lời can gián. Nàng nói ngủ, vậy ta ngủ.”

Phượng Tri Vi: “...”

Thấy Ninh Dịch thật sự kéo nàng về phía giường, Phượng Tri Vi nhẹ nhàng đẩy y ra, “Đừng lộn xộn.”

Ninh Dịch ngồi xuống bên mép giường, kéo tay nàng, ngẩng đầu lên nhìn nàng. Tuy y đã mù, ánh mắt thường xuyên như mịt mờ, nhưng ánh mắt nhìn nàng chưa bao giờ sai phương hướng, trong trẻo mà chăm chú, khiến người ta nhìn thấy cái bóng ngược của mình in trong đôi mắt y.

“Tri Vi, nàng xem” Y bình tĩnh nói, “Một chuyện như thế, nàng không nổi giận, ta không chột dạ, hai ta đều không dễ dàng rơi vào sai lầm mà người đời thường mắc phải. Nhưng nàng không cảm thấy đó cũng là một loại bi ai sao? Vĩnh viễn thận trọng, vĩnh viễn bình tĩnh, vĩnh viễn phán đoán trước rồi mới hành động, dầu muốn nói điên mà khóc lóc một lần nổi loạn một lần hoàn toàn vứt bỏ một lần, cũng không thể làm được.”

Phượng Tri Vi im lặng một lúc, rồi cười bảo: “Ngài lại nói đùa rồi, nếu thật sự náo loạn, thì ngài có vui không?”

“Không, ý ta không phải là thế.” Ninh Dịch thở dài, cầm bàn tay nàng chậm rãi đặt lên mặt mình xoa xoa, “Tri Vi, bỗng dưng ta rất mong nàng chỉ là một

nữ tử đơn thuần, giống như hàng nghìn hàng vạn nữ nhân bình thường khác, nếu bị sỉ nhục sẽ tức giận, bị phản bội sẽ căm phẫn, khi thất vọng sẽ nổi loạn, khi bị thương sẽ khóc.”

Phượng Tri Vi dần dần bình tĩnh, ngón tay nàng chạm vào mặt Ninh Dịch, da thịt bên dưới ngón tay ấm áp mà bằng phẳng, đáy lòng lại nhấp nhô không đều, trắc trở như sóng núi.

Căn phòng tối đen không một tia sáng, đôi ngời nàng lại lấp lánh một tia sáng kì lạ. Nàng lẳng lặng ngắm nhìn Ninh Dịch, trong khoảnh khắc ấy sóng mắt trào dâng.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau trong căn phòng tối, hơi thở ấm áp của y lướt qua lòng bàn tay nàng. Nhưng khi hơi ấm ngấm ngấm kia trôi qua, thì chỉ còn thấp thoáng hơi lạnh âm thấp, trong đêm cuối thu cảm giác lạnh lạnh này mãi không tiêu tan, dường như muốn ngấm vào trong xương cốt.

Một lúc lâu sau, Phượng Tri Vi nhẹ nhàng rút ngón tay ra.

“Rồi sẽ có một ngày tôi trở thành một nữ tử đơn thuần như thế.” Nàng cất giọng dịu dàng, trong nụ cười thấp thoáng vài phần tươi mát, “Nhưng một nữ tử đơn thuần chỉ phù hợp với nam tử đơn thuần và một cuộc sống đơn thuần, đến khi đó, tôi hi vọng sẽ có một gian nhà nhỏ, vài mẫu ruộng tốt, thêm một người đơn giản và phù hợp, khi tôi bị sỉ nhục người ấy sẽ đứng ra chống đỡ cho tôi, khi tôi bị phản bội người ấy sẽ vung đao chém người, khi tôi thất vọng sẽ cùng tôi sưởi ấm bên bếp lò, từ từ dỗ dành tôi; khi tôi bị thương bật khóc sẽ mát kiên nhẫn dỗ dành tôi, sau đó ôm tôi cho tôi tha hồ khóc.”

Ninh Dịch rơi vào trầm ngâm, ngón tay y đặt lên mép giường, đầu ngón tay trắng tái.

“Chuyện xảy ra hôm nay, rất vô căn cứ.” Sau một lúc lâu y nói, “Nhưng trong suốt cuộc đời, rồi sẽ có lúc con người ta vì một ý niệm biết rõ không thể xảy ra mà muốn làm chuyện đại đột.”

“Nhưng đó cũng không phải là đại đột.” Y chậm rãi chìm vào giấc ngủ, đôi mắt khép lại, “Cuối cùng ta cũng khẳng định được...”

Khẳng định điều gì, y không nói tiếp, mà Phượng Tri Vi cũng không hỏi, chỉ giúp y cởi giày và áo ngoài. Ninh Dịch có vẻ rất mệt mỏi, nhắm mắt phát tay cho nàng lui ra.

Tiếng bước chân của Phượng Tri Vi biến mất ngoài cửa, Ninh Trùng lặng lẽ tiến vào.

“Trong vòng ba ngày, ngời đừng xuất hiện trước mặt ta.” Ninh Dịch không nhìn hấn, nhắm mắt lại.

“Ồ? Đừng là sao.” Ninh Trùng kinh hãi, “Thiếu mất tôi làm sao bảo vệ được ngài?”

“Thiếu ngời làm loạn ta mới được bình an.” Ninh Dịch không đoái hoài đến hấn.

Ninh Trùng lờm y, một lúc sau mới nói: “Nữ nhân kia quá khó đối phó, tôi làm vậy là hạ thuốc mạnh đúng bệnh.”

“Ngời căn bản không mò ra bệnh của nàng, còn hạ thuốc gì nữa?” Ninh Dịch uể oải nói, “Bớt tưởng mình thông minh đi.”

“Theo tôi thấy, chỉ cần phế võ công của nàng ta, phái người phục giết Cố Nam Y, đuổi cổ Hách Liên Tranh, bắt chấp tất cả đưa nàng ta vào phủ, thế chẳng phải là xong rồi?” Ninh Trùng cảm thấy trong chuyện này chủ nhân thật sự không sáng suốt chút nào.

“Vậy ngời chờ nàng vào phủ được ba ngày thì đi hốt xác, của nàng hoặc của ta.”

Ninh Trùng không phục, “Tôi đâu phải hạng giá áo túi com.”

“Chớ coi thường Phượng Tri Vi.” Ninh Dịch thần nhiên nói, “Tất cả ôn nhu nhẫn nại của nàng đều là vẻ bề ngoài, chỉ vì nàng không thích vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán. Nhưng một khi chạm tới giới hạn của nàng, thì sự tàn nhẫn tuyệt tình trong xương cốt nàng, có mười Ninh Trùng như ngời cũng không thể sánh được.”

Ninh Trùng còn định nói gì đó, Ninh Dịch đã chặn lời: “Ra ngoài mau, nhớ kĩ, ba ngày.”

Ninh Trùng hậm hực bỏ đi, Ninh Dịch đột nhiên dặn dò: “Gửi thư vào trong kinh, dùng con đường của mật vệ, nhấn rằng không cần hành động, đợi ta trở về kinh rồi tính sau.”

Ninh Trùng ngoái lại nhìn y, Ninh Dịch chìm trong bóng đêm không hề nhúc nhích. Ninh Trùng lặng lẽ quay về phòng mình, bày giấy ra, đầu tiên viết lại những lời Ninh Dịch dặn dò, ngẫm nghĩ, ở nửa sau bức thư còn nghiêm túc viết: “Lòng vương đã loạn, đệ rất lo lắng, tiên sinh đại tài, nhất định có thể tự quyết.”

Viết xong hấn chậm rãi gấp phong thư lại, lộ ra sắc mặt kì quái mà cương quyết dưới ánh nến.

Một đêm huyền ảo, Yên Hoài Doanh ở phòng bên cạnh liên tục nổi điên, khóc lóc làm loạn đòi gặp Sở vương. Phượng Tri Vi hoàn toàn không đếm xỉa đến nàng ta, sai người bịt miệng nàng ta, trói lại quăng lên giường, rồi chuyển sang phòng khác lặng lẽ ngủ nốt nửa đêm còn lại. Nhưng nàng ngủ không yên ổn, hình như cứ liên tục nằm mơ, trong mơ Ninh Dịch đứng xa tít trên điện Kim Loan, nói với nàng, Tri Vi Tri Vi, trong cuộc đời có vô số chuyện rắc rối, chúng ta đều không thể là chính mình.

Khi tỉnh dậy nàng nhìn lên nóc màn, ngơ ngẩn nửa ngày trời, thầm nghĩ tên Ninh Dịch này thật đáng ghét, chỉ vào trong mộng mới chịu nói thật với nàng.

Rửa mặt rời giường, Cố thiếu gia đã đứng ăn hồ đào trước cửa phòng nàng. Đêm hôm qua nàng lừa Cố Nam Y, nói mình muốn đi đánh Ninh Dịch, Cố thiếu gia mới chịu vui vẻ thả nàng đi, sáng sớm hôm nay mới thấy mặt nàng đã bảo: “Nói phét.”

Phượng Tri Vi chột dạ: “Đánh rồi, nhưng không đánh lên mặt, huynh không nhìn thấy đó thôi.”

Nói ra câu này nàng càng thêm chột dạ, cảm thấy dường như thật sự có chuyện như thế.

Xong bữa điểm tâm, Phượng Tri Vi chuẩn bị đến nha môn Bố chính sứ chính thức bàn bạc việc thành lập Thuyền bạc sự vụ ti. Yên Hoài Thạch và mấy vị có vai vế trong thế gia vội vàng đến thỉnh an, Yên Hoài Thạch đã biết chuyện Yên gia đáng kiếp đêm qua, sắc mặt trông rất khó coi. Mấy vị trưởng bối Yên gia đảo mắt nhìn về căn phòng của Ninh Dịch bằng ánh mắt mong chờ.

“Yên huynh.” Phượng Tri Vi chuyện phiếm vài câu, rồi dừng dừng nói, “Nhờ điện hạ cất nhắc, đêm qua ban thưởng một mỹ nhân cho huynh đệ làm thiếp.”

Yên Hoài Thạch ngẩn người, kẻ đó ánh mắt tràn đầy mừng rỡ, cười nói: “Thật hả, vậy chúc mừng Ngụy đại nhân.”

Mấy người của Yên gia tái mặt nhìn nhau, một lúc sau mới uớng hỏi: “Chúc mừng đại nhân, phải chăng là mỹ nhân kinh thành được điện hạ mang theo hầu hạ?”

“Các vị đúng là quý nhân hay đăng trí.” Phượng Tri Vi mỉm cười thoải mái, “Khi chúng ta đến đây đâu có mang theo nữ nhân nào? Chẳng phải là người Yên gia đưa tới đêm qua sao?”

Người của Yên gia lộ ra vẻ mặt như sét đánh ngang tai, gia chủ những thế gia còn lại không biết ẩn tình trong đó, chỉ nghĩ Yên gia đáng nữ nhân, được khâm sai đại nhân yêu thích, đều chúc mừng với vẻ ghen tị lộ ra mặt. Yên thái công cảm tạ với gương mặt cứng đờ, khi chấp tay, ngón tay đều run bần.

Cũng có người nhìn ra có gì đó không ổn, len lén cử người nhanh nhẩu đi thăm dò, bằng khả năng nghe ngóng của những người này, chẳng bao lâu sau, câu chuyện Yên gia dốc hết vốn liếng dâng đại tiểu thư làm thiếp, lại bị Sở vương đẩy xuống cho cấp dưới đã lan truyền khắp Phong Châu.

Lần này đòn thật sự rất độc, đánh cho Yên gia từ trên xuống dưới hồn bay phách lạc. Phượng Tri Vi dừng dừng nhìn họ, cũng không nhiều lời với họ làm gì, tự khởi kiệu, dẫn theo đám cận vệ ở thư viện Thanh Minh đến nha môn Bố chính sứ Hoàng Hải.

Cố Nam Y và Ninh Trùng cũng đi theo nàng, Ninh Trùng cực kỳ không cam tâm – Ninh Dịch không phải khâm sai Hoàng Hải đạo, không tiện trực tiếp tham gia vào công việc điều hành Thuyền bạc ti, bên phải hẳn đi theo mượn cớ làm hộ vệ cho Phượng Tri Vi, nhưng thật ra là đại diện cho Sở vương, có ý muốn làm chỗ dựa cho nàng. Ninh Trùng cảm thấy hẳn đường đường là ái tướng của Sở vương, lại phải đi làm hộ vệ cho một tên quan tam phẩm, lại còn là một tên quan tam phẩm hẳn nhìn không vừa mắt, quả thực là sự sỉ nhục to lớn đối với hắn.

Phượng Tri Vi cũng không muốn thêm một tên hài đi theo mình, chuyện đêm qua về sau nàng ngẫm nghĩ lại, đương nhiên hiểu ra đây là trò quỷ của Ninh Trùng, cũng chẳng muốn nhìn hắn thêm lần nào. Nhưng bọn họ đều không lay chuyển nổi Ninh Dịch, điện hạ nói, không mang theo Ninh Trùng, vậy tên phế vật này biết phải làm gì? Cút về kinh đi.

Phượng Tri Vi không thể hại đệ nhất cao thủ bên cạnh Ninh Dịch cút về, đành mặc xác cho hắn đi bên cổ kiệu của mình, đối đáp với Cố Nam Y cười ngửa.

Ban đầu nàng không để ý gì cả, chỉ định chớp mắt, nhưng nghe được một lúc lại cảm thấy không ổn – Ninh Trùng hình như đang thăm dò thân phận lại lịch của Cố Nam Y.

“Võ công của Cố huynh quả là thâm sâu khó lường.” Ninh Trùng thao thao bất tuyệt, “Bao giờ chỉ bảo cho ta một chút đi...”

Cố thiếu gia dùng cách bóp nát tám quả hồ đào một lượt, để cảnh cáo Ninh Trùng rằng lúc này y không đủ kiên nhẫn.

“Ninh tiên sinh.” Phượng Tri Vi vén rèm kiệu, “Cố huynh không thích trò chuyện với người ta, ngài đừng quấy rầy y. Ngài còn muốn biết chuyện gì thì chớ ngại lên kiệu, tại hạ trò chuyện thoải mái với ngài một lần.”

Ninh Trùng bị nàng phá vỡ dự định, vẫn không hề xấu hổ, đáp: “À, không có gì đâu, chẳng qua ta với Cố huynh mới gặp đã thân thiết, chỉ mong được kết nghĩa kim lan với y thôi.”

Phượng Tri Vi nhìn hắn nửa cười nửa không, thầm nghĩ nếu người có bản lĩnh kết nghĩa kim lan với Cố Nam Y, thì ta đây đủ sức bắt Ninh Dịch mặc nữ trang khiêu vũ rồi.

Cổ kiệu dừng lại trước nha môn Bố chính sứ Hoàng Hải, trước cửa lại vắng vẻ không người, hỏi ra thì biết Chu đại nhân làm việc quần quật mấy ngày liền, ngã bệnh nằm liệt giường, giờ đang đóng cửa không tiếp khách.

Hỏi, Tả Hữu tham chính có mặt không? Đáp, đã ra ngoài xử lý việc công, đi truy tra hung thủ của vụ nổ ở bến tàu.

Hỏi, Tả Hữu tham nghị có mặt không? Đáp, ra ngoài xử lý việc công.

Hỏi, các thủ đạo có mặt không, đáp ra ngoài xử lý việc công.

Lại đến phủ Tri châu Phong Châu, đáp hôm nay là ngày nghỉ của quan sở, không tiếp khách. Do thôn Nhâm Tập xuất hiện tình trạng tử vong hàng loạt, nên Tri châu đại nhân đã đến đó giải quyết.

Phượng Tri Vi nghe Thông phán đại nhân giải thích với giọng điệu tràn đầy áy náy, chỉ cười cười. Hách Liên Tranh và đám cậu ấm của thư viện Thanh Minh nào có được sự kiên nhẫn tuyệt vời của nàng, liền tiếp bị hăng, đã bắt đầu kêu la ầm ĩ.

“Chơi gì kì vậy!”

“Cố ý sập cửa vào mặt chúng ta!”

“Đi tìm Chu Hi Trung thôi!”

Phượng Tri Vi ngồi ở tiền đường phủ Tri châu, không đi đâu hết, mặc cho Thông phán kia sốt ruột như ngồi bàn chông theo hầu, một mặt nghe đám cậu ấm tru tréo một mặt mỉm cười uống trà.

Trà uống đủ rồi, nàng mới nói: “Tuy hôm nay quý sở nghỉ làm, nhưng chắc vẫn có người chứ? Bản quan có chút việc muốn mượn người của quý sở, chuyện này không khó chứ?”

“Tùy ngài sai bảo.”

Rất nhiều nha dịch bị gọi đến, ngơ ngác chờ nàng ra lệnh. Phượng Tri Vi chậm rãi uống trà, thần nhiên nói: “Hôm nay nếu không có công vụ, chỉ bằng mọi người hãy ra ngoài tản bộ. Ta biết các người quen thuộc phong tục ở địa phương này, nên mới mời các người đến, phụ trách chỉ đường cho các ngài đây. Các ngài muốn đi đâu chơi, các người cũng phải đi cùng, xong việc các ngài sẽ ban thưởng hậu hĩnh.”

Đám nha dịch đều sùng sốt, đám học sinh đều hưng phấn. Diêu Dương Vũ chạy lại, ghé tai Phượng Tri Vi hỏi: “Đi đâu cũng được á?”

Phượng Tri Vi liếc hắt, “Đi đâu cũng được.”

“Thật sự đi đâu cũng được?” Diêu Dương Vũ sáng mắt lên.

“Thật sự đi đâu cũng được.”

Diêu Dương Vũ phấn khởi đến độ liên tục cười hi hi, Phượng Tri Vi chỉ dừng dừng nói: “Chớ keo kiệt làm gì, hãy đưa các huynh đệ nha dịch cùng đi chơi bởi, nếu gặp ai đó kiểu như người quen ở quan phủ địa phương... À, người biết đấy, khâm sai ngoại trừ chức vụ mình nắm giữ, còn có trách nhiệm giám sát an ninh chính trị địa phương. Các người là tùy viên, bản khâm sai cho các người quyền lực ngang bằng... Ha ha.”

“Ha ha!” Không hổ là đời thứ hai lớn lên trong chốn quan trường kinh đô, con trai của Thủ Phủ Đại học sĩ, Diêu Dương Vũ trong nháy mắt đã hiểu ra ẩn ý của Phượng Tri Vi, mặt mày hớn hờ vỗ tay, tụ tập đám học sinh bên cạnh mình, nói: “Các huynh đệ, hôm nay chúng ta vâng hiến mệnh đi phiêu kỳ thôi!”

“Phụt”, Phượng Tri Vi, Ninh Trùng, Hách Liên Tranh đồng loạt phun ra một ngụm trà...

“Rõ thật là...” Mọi người reo hò bước ra khỏi cửa, Phượng Tri Vi lẩm bầm, “Cần gì phải nói trắng ra như thế chứ.”

“Rõ thật là...” Ninh Trùng nhìn thẳng, lẩm bầm, “Chẳng trách đêm qua không kích động nổi nàng ta.”

“Rõ thật là...” Hách Liên Tranh như bị kim cắm vào mũi, xoay sang trái vịn sang phải, “Cần gì phải quang minh chính đại như thế, hại người ta phải giả làm thánh nhân trước mặt nàng, muốn đi cũng chẳng dám đi...”

“Rõ thật là...” Phượng Tri Vi nhào người sang, tò mò hỏi Hách Liên Tranh mặt mũi nhăn nhó ngồi im, “Sao phải ở lại? Lẽ nào ngài...”

Hách Liên Tranh đã chịu đủ kích thích, lớn tiếng la: “Tiểu di của ta nói, phải giữ thân như ngọc.”

Phượng Tri Vi liếc gắt, bảo: “Tiểu di người nói, lần này có thể đi.”

Hách Liên Thế từ đứng bật dậy, vội vã đuổi theo đám người kia. Gã chạy rất vội vã, không nghe rõ một câu Phượng Tri Vi còn chưa nói hết.

“... Nếu đi sẽ bị loại...”

Ngày đầu tiên khâm sai đến Hoàng Hải, quan viên Hoàng Hải bị ép lên thuyền, chống mũi lên nhóm lửa.

Ngày thứ ba khâm sai đến Hoàng Hải, quan trường Hoàng Hải bị một con lốc “Hành động bắt phiêu kỹ”, quét đi sạch sẽ.

Ngày hôm ấy không phải ngày nghỉ của nha môn, nhưng Chu đại nhân lại ra lệnh, xét thấy gần đây mọi người bận rộn, nên cho phép nghỉ ngơi tại công sở một ngày. Cái gọi là nghỉ ngơi tại công sở, tức là trên danh nghĩa vẫn là ngày làm việc, nhưng thực tế lại cho phép nghỉ ngơi.

Sự quản lý của Chu Hi Trung đối với quan viên cũng không phải là hai bàn tay đều bằng thép, mà là việc công nghiêm khắc, việc tư nói lỏng.

Ông ta có tác phong cứng cỏi, đặt ra yêu cầu cao với cấp dưới, nhưng đôi khi cũng sợ áp lực quá lớn sẽ ép người ta điên, nên với một vài hoạt động buông thả lén lút, thông thường ông ta vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cho nên vào ngày nghỉ này, đám quan lại mang tiếng là “làm việc công”, nhưng thực chất đều ra ngoài vui vẻ hết mình.

Thế là họ “vui vẻ” đụng mặt đám cậu ấm đến từ Đế Kinh, trong hoàn cảnh xa hoa phóng túng.

Bọn nha dịch đưa các tùy viên của khâm sai Đế Kinh đi chơi, đương nhiên phải đến những chỗ cao cấp nhất của Phong Châu, đây cũng là nơi Bộ chính sứ và những quan viên trong nha môn Tri châu thường lui tới. Đám cậu ấm phụng mệnh phiêu kỹ, cứ ra sức lung lạc đám nha dịch; mấy người này bình thường đã bao giờ được thấy cảnh xa hoa ở những nơi này, lòng dạ phơi phới đến quên sạch mọi thứ, gặp vị quan lớn nào quen mặt, đều kê tai cậu ấm khoe khoang, “Ngài xem kia, đó là Tả tham chính Vương đại nhân trong nha môn Bộ chính sứ, lần trước thắng con tôi cưới vợ ngài ấy đã tặng tôi một chữ ‘phúc’ đấy...”

“Ngài xem kia, hi hi, đó là Phân thủ đạo Tề đại nhân trong nha môn Bộ chính sứ, làm khách trong màn của Kiều Hồng cô nương!”

Đám cậu ấm nâng ly rượu ôm mỹ nhân lắng nghe, nghe răng cười lớn, “Ngài nhận rõ chứ?”

“Không thể sai được!”

Đám cậu ấm hô to một tiếng, vung tay lên, đám hộ vệ khâm sai xộc ngay vào cửa, xách cổ các vị đại nhân đang chơi bời vui vẻ lên, trói hai tay ra sau lưng, bịt mắt bằng vải đen, dùng một sợi dây thừng dắt đi.

Một viên quan cấp bậc tương đối cao gào lên: “Láo xược! Các người là ai! Mau thả ta ra! Ta là Tả tham chính trong nha môn Bộ chính sứ!”

Có người ghé tai hắn nói: “Ngài khẳng định ngài là Tả tham chính đại nhân?”

“Phải!”

“Ngài khẳng định muốn chúng tôi tháo miếng vải đen chứ?”

“Mau tháo!”

Tám vải che mắt được tháo ra ngay, ánh mặt trời rực rỡ chiếu tới. Tả tham chính đại nhân bất ngờ phát hiện mình đang đứng giữa một đám đông trên đường phố, dân chúng xung quanh vây kín trong ba vòng ngoài ba vòng, ai nấy đều nhìn hắn với bộ mặt há hốc miệng đờ đẫn.

Tả tham chính lập tức cúi đầu, la lớn: “Ta không phải! Mau bịt mắt!”

...

Tình trạng này xảy ra với mọi hội sở thanh lâu cao cấp ở Phong Châu, dân chúng Phong Châu có phúc, được xem miễn phí một vở kịch xuân cung quan trường quy mô lớn, đủ để bàn tán say sưa.

Hai vị đồng môn Diêu Dương Vũ và Hách Liên Tranh tràn đầy tinh thần đảo bới chuyện riêng tư của người ta, nghe nói một vị Đốc lương đạo đại nhân khẩu vị độc đáo, thích những món dân dã ở ngoại thành Phong Châu, bèn cất công thức khoái mã chạy đi, sau khi vui vẻ gặp gỡ vô số thôn nữ, cuối cùng thắng lợi hợp quân với Lương đạo đại nhân.

Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ dương dương đắc ý áp giải Lương đạo đại nhân giễu quanh phố chợ, trên vai còn treo lưng lửng một chuỗi ớt đỏ chót dưới què.

Trong vòng nửa ngày, đã tóm được bốn mươi tám quan viên đủ mọi cấp tỵ tập ăn chơi trong các thanh lâu, trong đó có hai viên đại quan tòng tam phẩm, một viên quan tòng tứ phẩm, mười tám viên quan ngũ phẩm, sáu viên quan thất phẩm, hai viên quan cửu phẩm và một số thư biện tiểu lại không chính thống¹ các cấp, bất kể chức quan cao hay thấp, tất cả đều trói quặt hai tay che kín mặt, dùng một sợi dây thừng dắt đến nha môn Tri châu.

1 Trong hệ thống hành chính thời xưa, quan nằm trong biên chế triều đình, được hưởng bổng lộc từ triều đình, còn lại được quan tuyển dụng riêng để giúp việc, không nằm trong biên chế, lương bổng do quan tự trả.

Chuyện này lập tức chấn động Phong Châu, dân chúng đuổi theo dọc ba con phố, xem đám quan viên ngày thường oai vệ trên cao, giờ bị dắt như châu chấu dạo khắp phố phường. Tuy trước đó Phụng Tri Vi đã dặn phải che mặt, không báo danh, cũng không nói rõ là chuyện gì, nhưng tiếng lành đồn gần tiếng xấu đồn xa, chỉ trong nháy mắt toàn bộ Phong Châu đều biết, hôm nay quan phủ Hoàng Hải ăn chơi thác loạn tập thể, bị khâm sai bắt cho bằng hết.

Trước bộ mặt xám ngoét như tro của vị Thông phán nha môn Tri châu đi cùng, Phụng Tri Vi mỉm cười dắt đám châu chấu xâu dây thừng kia, tiến thẳng vào nha môn Bộ chính sứ.

Chu Hi Trung đã nhận được tin, xanh mặt ra đón tiếp. Thấy đám châu chấu xâu dây thừng kia, da mặt ông ta co giật, lập tức sai người dẫn bọn họ vào phủ, lại xua đuổi đám đông đang quây quần ngó nghiêng.

Phượng Tri Vi không cản trở ông ta, làm việc gì cũng không nên ép người quá đáng, chỉ cần cho ông ta nhìn rõ là được.

Chu Hi Trung xua đuổi đám đông rồi theo vào đại đường, lập tức hạ lệnh cời trói, lần này Phượng Tri Vi lên tiếng trước.

“Chu đại nhân.” Nàng nhàn nhã uống trà, “Ngài làm thế là có ý gì?”

“Hỏi rất hay,” Chu Hi Trung xoay phắt người lại, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, “Nguy đại nhân làm thế là có ý gì?”

Ông ta nhìn Phượng Tri Vi trẻ tuổi đến gần như yếu ớt, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Hôm nay ông ta chỉ muốn phớt lờ Phượng Tri Vi một phen, khiến tên hậu bối này hiểu rõ lợi hại, tiếp theo ngồi xuống bàn bạc việc của Thuyền bạc sự vụ thì cũng dễ nắm lấy thế chủ động.

Đồng thời cũng có một phần tư tâm trong đó – ông ta tung hoành Hoàng Hải nhiều năm, chưa bao giờ ném một vỏ đầu như thế này. Một đợt thịnh nguyện rước đại họa tới, đến bây giờ còn chưa xử lý xong, trái lại biến khâm sai thành người tốt. Nếu không ra oai với tiểu tử ranh con này, chỉ e từ giờ trở đi thuộc hạ sẽ coi thường ông ta hơn.

Nhưng ông ta tính ngược tính xuôi, cũng chỉ thấy khâm sai tính tình nhẫn nại âm nhu, mà không ngờ khi tiểu tử này bùng nổ cũng dữ dội như sấm sét, vung tay một cái là tóm sạch quan trường Hoàng Hải, đất từng ấy đại quan đi điều phó!

Hôm nay nếu không làm cho ra nhẽ, từ giờ trở đi ông ta lùi dần từng bước, không còn uy thế gì nữa.

Nếu Phượng Tri Vi đã dám bắt châu chấu, thì còn coi con châu chấu bự như ông ta ra gì.

“Ý ta là thế này,” Phượng Tri Vi nghiêm nghị nói, “Hôm nay không phải ngày nghỉ theo luật của triều đình Thiên Thịnh, thế mà quan viên các cấp không có mặt ở chỗ làm của mình, lại tụ họp trong tửu lâu, rong chơi sở quán, phụ ơn phó thác của triều đình. Hạ quan giữ chức khâm sai quyền của Hoàng Hải đạo, có trách nhiệm giám sát quan lại địa phương, nếu nhắm mắt làm ngơ chuyện này, chẳng phải đã làm tổn thương con mắt nhìn người sáng suốt của bệ hạ?”

Nàng đường hoàng đoan chính, câu đầu tiên đã lôi Thiên thịnh để ra. Chu Hi Trung biết nàng sẽ viện lý do này, đã chuẩn bị xong lý lẽ để vạch lại, nhưng vì câu cuối mà nghẹn lại trong cổ họng, một lúc sau mới lạnh lùng nói: “Quan viên triều đình cũng do bệ hạ ủy nhiệm, Nguy đại nhân hành động bất chấp mặt mũi và tình cảm, lẽ nào không quan tâm con mắt nhìn người sáng suốt của bệ hạ, không coi thể diện triều đình ra gì?”

“Đại nhân nói vậy là sai rồi,” Phượng Tri Vi mỉm cười, “Chỉ có đại nhân biến cương từ nhị phẩm trở lên là bệ hạ đích thân ủy nhiệm, nếu hôm nay Chu đại nhân cũng vui vẻ gặp hạ quan ở những chỗ kia, hạ quan thật sự không dám lấy một sợi dây thừng trói đại nhân lại, làm tổn thương con mắt nhìn người sáng suốt của bệ hạ. Rất may đại nhân thanh danh vang dội, chuyện như thế dĩ nhiên không làm, mà đây cũng chỉ là những vị Tham chính, Tham nghị...” Nàng cười cười, “Đều là quan viên địa phương mà đại nhân đáng sợ tiền cù.”

Chu Hi Trung nghẹn họng, còn Phượng Tri Vi cũng đã ngừng cười, đặt chén trà trong tay lên bàn. Tiếng đồ sứ va đập trong trẻo, khiến đàn châu chấu kia nghe thấy là đồng loạt run rẩy.

“Chu đại nhân đã hỏi xong rồi, bây giờ đến lượt hạ quan hỏi.” Nàng nói rành rọt, “Hạ quan nhận lệnh khâm sai Hoàng Hải, đến đây giải quyết việc Thuyền bạc sự vụ, đây là quốc sách của triều đình, không được sơ suất. Hạ quan không hiểu vì sao đại nhân cứ làm khó hết lần này đến lần khác? Nghênh đón ở bến tàu, ngài kích động vạn người thỉnh nguyện, đến ngày bàn việc ngài lại có ý cho quan viên giải tán, đại nhân sắp tâm muốn chống đối triều đình ư? Chống đối quốc sách? Hay chống đối bệ hạ?”

Nàng vẫn luôn ôn nhu hòa hoãn, lúc này lại đánh thếp bức người. Chu Hi Trung chấn động trong lòng, biết đây mới là chân diện mục của Nguy Tri, nhưng ngoài mặt vẫn không như một bước, cất giọng lạnh lùng: “Nước lấy dân làm gốc, triều đình cũng nên tuân theo ý nguyện của dân! Thế gia Hoàng Hải ức hiếp đồng nghiệp, lũng đoạn thị trường, nếu Thuyền bạc bị thế gia nắm giữ, thì chúng sẽ càng lộng hành hơn nữa, dân chúng Hoàng Hải không chịu đâu!”

“Úc hiếp đồng nghiệp, lũng đoạn thị trường cũng vì bị quan phủ bức bách, nếu không vì quan phủ Hoàng Hải kích động mâu thuẫn giữa thương nhân và dân chúng, khiến họ tấn công các cửa hiệu của thế gia ở khắp nơi, khiến mâu thuẫn này sinh, thì đâu đến nỗi thế gia phải dùng thủ đoạn khốc chế kinh tế để phản công?”

“Dân chúng Hoàng Hải từ xưa đã đối địch với thế gia! Một nửa hoạt động buôn bán của Hoàng Hải thuộc về Yên thị, một nửa ngư dân thuộc về Hoàng thị, một phần ba đất đai bị Thượng Quan gia nắm giữ, gần bảy phần mười dân chúng từng bị thế gia chèn ép! Nếu không được quan phủ bảo vệ, thì không biết đã có bao nhiêu ngư dân bị thế gia ép buộc, bỏ mạng trên biển!”

“Nếu không có thế gia hùng cứ mặt biển phát triển buôn bán, thì Hoàng Hải nhà ông lấy đâu ra cuộc sống sung túc, dân chúng ấm no? Nếu thế gia và quan phủ thật sự lưỡng bại câu thương, thì ai là người chịu thiệt? Vẫn là dân chúng! Chu đại nhân thoát nhìn có vẻ chân thành vì dân, thật ra ánh mặt hẹp hòi đến thế!”

“Nguy đại nhân bị vườn đẹp thiếp xinh của Yên gia mê hoặc tâm trí mất rồi! Bản phủ chưa bao giờ nói mình không cho phép thế gia buôn bán mở rộng cơ nghiệp, nhưng tuyệt đối không tán thành cho thế gia làm quan! Giàu có vô biên đã khó không chế lắm rồi, một khi đã nắm giữ thêm quyền thế, tương lai Hoàng Hải thật đáng lo ngại!”

Hai người chất vấn một hồi, ai cũng nói năng lưu loát rõ ràng không ngừng không nghỉ như sấm vang chớp giật, khiến đàn châu chấu kia nghe mà run như cây sậy, trong con khiếp hãi cũng bắt đầu bội phục gã Ngụy Tri kia. Một kẻ ôn nhu ẩm áp như thế, vậy mà khí thế không hề thua kém Chu bá vương tung hoành Hoàng Hải.

Chu Hi Trung và Phụng Tri Vi cũng đã ngừng lại.

Hai người đều là kẻ thông minh, nói đến nước này, những điều khó xử trong lòng đều đã rõ ràng, một lúc sau Phụng Tri Vi nói: “Chu đại nhân, xin mượn một chỗ nói chuyện.”

Chu Hi Trung lẳng lặng dẫn nàng vào thư phòng.

Hai người đều lấy lại bình tĩnh, Chu Hi Trung còn rót cho Phụng Tri Vi chén trà.

“Trong tay hạ quan đang nắm giữ tấu chương buộc tội, liên quan đến bốn mươi tám quan viên Hoàng Hải từ cao xuống thấp.” Phụng Tri Vi bình tĩnh uống trà, “Tấu chương này đêm nay sẽ giao cho dịch trạm gửi về Đế Kinh, hay là cứ thế xé bỏ, là do đại nhân quyết định.”

“Người đang uy hiếp ta.” Chu Hi Trung vẫn giữ nguyên thần sắc.

“Phải.” Phụng Tri Vi đáp rất thoải mái.

Chu Hi Trung cười nhạt, một lúc sau hỏi, “Người muốn gì?”

Phụng Tri Vi nhẹ nhõm trong lòng, ngoài mặt vẫn tĩnh bơ, thản nhiên nói: “Thuyền bạc sự vụ ti đặt ở Phong Châu, thiết lập phân nhánh ở huyện Thượng Dã, cho Yên Hoài Thạch làm Ti quan, các chức phó cho mỗi thế gia chọn một người đảm nhiệm. Sự vụ ti chức quyền độc lập, không chịu sự can thiệp của quan phủ Hoàng Hải, chịu trách nhiệm trực tiếp từ bộ Hộ.”

“Người có biết vì sao ta lại phản đối lập Sự vụ ti không?” Chu Hi Trung không trả lời ngay, một lúc sau mới đáp, “Chính vì người muốn cho Yên gia làm chủ Sự vụ ti. Trong các thế gia Hoàng Hải, ngoại trừ Yên gia lớn nhất, thì những nhà còn lại thế lực khá cân đối. Mấy năm nay để cân bằng thế cục, khiến họ kiềm chế lẫn nhau, ta đã mất rất nhiều công sức; để ngăn cản thế gia dần dần tiềm ẩn thói hư tật xấu cho quan trường, trong lúc ngủ ta cũng không dám nhắm mắt. Bây giờ người lại muốn chống lưng cho Yên gia thượng vị, người đã bao giờ thử tưởng tượng, với sự giàu có vô biên của Yên gia, một khi bước vào quan trường, thì quan trường Hoàng Hải sẽ dậy lên bao nhiêu sóng gió? Người cũng biết Yên gia có một vài nhân vật không an phận, cũng có kẻ tự xưng là hậu duệ hoàng tộc, được thần trao cho thiên mệnh, tuy chỉ là câu nói đùa, nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác. Một gia tộc như thế bước vào quan trường, quan phủ bản địa không có quyền khống chế, lỡ đâu tương lai xảy ra chuyện gì, thì ta biết phải ăn nói với bề hạ ra sao? Huống hồ năm đại thế gia móc ngoặc dọc ngang, quan hệ phức tạp, trong số đó ắt còn có kẻ cấu kết với Thường thị. Bây giờ còn chưa biết đó là ai, mà người đã muốn cân nhắc bọn họ, làm sao coi được?” Đôi mắt Chu Hi Trung tối lại, “Bề hạ có mặt báo cho ta, ta biết người thành lập Thuyền bạc sự vụ ti vì muốn mượn sức thế gia để quét sạch hải tặc Hoàng Hải. Nhưng thế gia như một lưỡi dao sắc, lỡ dùng không thạo sẽ tổn thương đến chính mình, người, hãy suy nghĩ kĩ càng.”

“Vấn đề mấu chốt ở chỗ đại nhân không yên tâm về thế gia, nhưng nếu trong thế gia có một kẻ chủ sự phù hợp đáng tin cậy, ta dám chắc những lo lắng của đại nhân sẽ không bao giờ xảy ra, thì ngài tính sao?” Phụng Tri Vi bình thản nói.

“Người nhắc đến Yên Hoài Thạch ư?” Chu Hi Trung cười nhạt, “Người dám khẳng định hẳn chắc chắn đáng tin? Và lại người nên biết rằng, chống lưng cho Yên Hoài Thạch thượng vị sẽ khó khăn hơn hẳn người khác, không chỉ những thế gia còn lại không nghe, mà chính Yên gia cũng không chịu. Đây thật sự là một lựa chọn mất lòng cả hai bên, coi chừng cuối cùng ngay đến bản thân người cũng không bảo vệ được.”

“Đó là việc của ta.” Phụng Tri Vi không hề nao núng, “Ta chỉ cần một lời hứa từ đại nhân.”

“Được.” Chu Hi Trung lạnh nhạt nói, “Chỉ cần người thu phục được Yên gia và dàn xếp được với các thế gia còn lại, không để thế gia và Hoàng Hải bị Thường thị lung đoạn, thì ta sẽ giúp người thiết lập Thuyền bạc sự vụ ti, có gì phải sợ chứ?”

“Được.” Phụng Tri Vi đứng dậy, khẽ khom lưng, “Những tấu chương buộc tội của tại hạ tạm thời giữ lại chưa gửi đi, xin đại nhân hãy chờ xem.”

“Người còn trẻ, tiền đồ xán lạn, chỉ mong đừng bước vào đường chết.” Chu Hi Trung nhìn nàng chăm chú, trong mắt dường như chứa thâm ý, “Bản phủ cần duy trì Hoàng Hải ổn định, có một số việc, người phải tự mình thu xếp ổn thỏa.”

...

Ánh mắt Phụng Tri Vi khẽ lóe lên, nàng mỉm cười rồi đi, khi bước qua râu châu chấu kia, đàn châu chấu đều rút người lại.

Đàm phán coi như đã dàn xếp thuận lợi một nửa, đám học sinh đều có vẻ hết sức hưng phấn, hò reo ầm ĩ rằng những ngày đi theo Ngụy Ti nghiệp là những ngày vui vẻ, ngay đến quan viên tổng tam phẩm cũng có thể đánh, hạnh phúc hơn lúc ở Đế Kinh nhiều. Chỉ có Hách Liên Tranh là tương đối ủ rũ, bởi tiểu di già đã nói, trên người già có mùi sơn phấn, thối, tránh xa một chút.

Hách Liên Thế tử cảm thấy vô cùng oan uổng, rõ thật là, cô đã nói có thể đi mà.

Rõ thật là, nữ nhi thảo nguyên nói lời nào lời nấy vang vang như đao thép, có sao gã lại đi thích một cô gái bịp bợm hai mặt miệng đầy dối trá chứ...

Cổ kiện của Phụng Tri Vi rời thành, đi về phía Khế Viên ở ngoại ô. Quảng giữa Khế Viên và thành Phong Châu, phải vượt qua một ngọn núi nhỏ và

mấy son thôn.

Mới đi chưa được bao xa, chợt thấy một thớt khoái mã phóng tới như bay, vội vàng nói mấy câu với hộ vệ, lập tức được đưa tới trước mặt Phụng Tri Vi.

“Có chuyện gì?” Phụng Tri Vi ra hiệu cho kiệu dừng lại, nhận ra đây là một vị quan gia trong Khế Viên.

Quan gia hấp tấp ghé tai nàng nói mấy câu.

Phụng Tri Vi đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Vây Khốn

Type: HK

Vị quan gia này của Khế Viên là người năm xưa đã theo mẫu thân Yên Hoài Thạch xuất giá, coi như là một trong số thân tín ít ỏi của Yên Hoài Thạch ở gia tộc Yên thị. Lúc tới đây ông ta có vẻ hoảng hốt, mặt nhễ nhại mồ hôi, gấp gấp báo tin cho Phụng Tri Vi. Ngay sau khi Phụng Tri Vi rời đi, Yên gia mở từ đường muốn trục xuất mẫu tử Yên Hoài Thạch ra khỏi tông môn. Điện hạ biết chuyện muốn ngăn cản, nhưng căn cứ theo thông lệ ở Hoàng Hải, từ đường của dòng họ rất thiêng liêng, không thể xâm phạm, sau khi đóng cửa không cho phép bất cứ người ngoài nào mở ra. Một khi mạo phạm, không chỉ kết thù với gia tộc đương sự, mà cả Hoàng Hải đều nổi giận. Điện hạ bị ngăn lại trước từ đường Yên gia, tuy không ngoan cố bước vào, nhưng lại hạ lệnh cho một nghìn hộ vệ vây quanh từ đường, phao tin chỉ cần mẫu tử Yên Hoài Thạch bên trong bị thương tổn, thì những kẻ trong từ đường cũng phải ngồi chờ chết đói. Hai bên giằng co tại chỗ, mà những tá điền nhân công của Yên gia xung quanh với con em ở gần đó nghe tin chạy tới, lằng nhằng dây dưa cũng được mấy nghìn người, lại vây một nghìn hộ vệ và Ninh Dịch vào giữa, đến nay đã gần ba canh giờ.

Phụng Tri Vi ngậy ra tại trận, không ngờ mình mười chỉ bỏ đi có vài canh giờ mà Yên gia đã nổi lên sóng to gió lớn như vậy. Nàng biết Hoàng Hải hết sức coi trọng việc thừa tự trong gia tộc, thứ quy củ dòng tộc địa phương kéo dài trăm nghìn năm này, quả thực xưa nay không thể mạo phạm. Bằng không một khi đã khiến nhiều người nổi giận, thì rất dễ khơi lên cơn giận dữ của quần chúng, náo loạn đến không thể vãn hồi.

Năm Thiên Thịnh thứ ba, Hoàng Hải đã xảy ra một biến cố bất nguồn từ từ đường. Khi đó Bồ chính sứ Hoàng Hải vì truy tìm một trọng phạm mà đuổi theo vào một từ đường, lỡ tay đẩy ngã bài vị tổ tông đối phương. Thế là gia chủ đương sự tẩm máu từ đường, dân chúng Hoàng Hải giận dữ vây công, trong vòng nửa ngày mấy vạn người tụ tập lại, vây khốn vị Bồ chính sứ kia mười tám ngày. Tướng quân Hoàng Hải đến giải cứu, nhưng biên quân Hoàng Hải đa số cũng là người bản xứ, không chịu ra tay với phụ lão, khiến vị Bồ chính sứ kia rốt cuộc phải chết đói.

Sự bảo vệ của dân chúng đối với từ đường một phần do ngu muội và cô chấp, càng là những tình biên viễn dân trí chưa mở mang thì càng như thế. Họ coi trọng việc từ đường bị xâm phạm là sự xỉ nhục lớn nhất, mọi người đều một dạ căm thù, ngay cả ân oán ngày thường đều có thể quẳng sang một bên. Triều đình rút kinh nghiệm, từ đó trở đi, chuyện trong dòng tộc ở những tình biên viễn bị coi là cấm kỵ, không hề can thiệp.

Nói cách khác, nếu không xử lý không tốt chuyện hôm nay, thì đừng nói mẫu tử Yên Hoài Thạch, ngay cả Ninh Dịch đều có thể gặp tai ương!

Người ngày càng tụ tập đông, lỡ đâu có loạn, trong lúc hỗn loạn họ gây ra thương tổn gì cho Ninh Dịch, sau đó đám đông hô hào giải tán, thì muốn tìm ra hung thủ cũng không được.

Phụng Tri Vi siết chặt bàn tay, tạm thời không toát mồ hôi, trái lại cảm thấy lòng bàn tay mình bắt đầu khô nóng bùng bùng. Nàng nhắm nghiền hai mắt lấy lại bình tĩnh, nói: “Hách Liên Tranh, phiền ngài lấy con dấu của tôi, lập tức đưa các học sinh quay lại Phong Châu, chứng minh thân phận, rồi nhờ Chu đại nhân lập tức phái phủ binh đến cứu. Sau đó hãy ở lại Phong Châu, không cần quay lại đây nữa.”

“Đề Diêu Dương Vũ đi đi!” Hách Liên Tranh từ chối ngay, “Ta sẽ ở lại đây.”

“Đề Vương Hoài đi đi!” Diêu Dương Vũ không chút do dự, “Chúng tôi trước giờ luôn cần ngài bảo vệ, cứ như gánh nặng ấy. Bây giờ ngài lại muốn đuổi chúng tôi rời khỏi chỗ nguy nan, không đi!”

“Đề Dư Lương đi!” Người tên Vương Hoài cự tuyệt.

“Hoàng Bảo Từ đi!” Dư Lương cũng cự tuyệt.

...

Người này đùn đẩy người kia, chẳng ai chịu quay về. Phụng Tri Vi đột ngột quát lớn, “Cút về hết cho ta!”

“Điều Dương Vũ, người đi theo ta, những người còn lại đều quay về!” Hách Liên Tranh dựng ngược chân mày, giọng nói vang rền như sấm.

Bát Bưu kịp thời dùng ngọn roi hung hồn nổi gió, cho thấy ý kiến của chủ nhân là không thể cãi lại.

Đám học sinh im phăng phắc, thúc ngựa quay về. Vương Hoài nước mắt đầm đìa, “Ti nghiệp đại nhân hãy bảo trọng...”

“Trong hai canh giờ mà ta chưa thấy phủ binh Phong Châu xuất hiện, thì đừng ai mong bảo trọng!” Phụng Tri Vi không đáp lại sự kích động của người ta, mà đáp một câu vô tình vô nghĩa.

Đám học sinh lao đi như điên, ánh mắt Phụng Tri Vi thoáng lướt qua vị quân gia kia, rồi hỏi: “Người đến đây rất nhanh, hình như không đi đường lớn, có đường tắt không?”

“Tiểu nhân thuộc nằm lòng những đường tắt xung quanh, đi xuyên qua Hồng Sơn tới đây.” Quân gia kia nói, “Trong núi có một thôn nhỏ, có đường mòn xuyên núi, đi thêm một quãng không xa chính là từ đường Yên giao thôn Cửu Tiết, có thể rút ngắn một nửa quãng đường.”

“Vậy còn đông dài làm gì, đi thôi.” Ninh Trùng túm ông ta lên, chạy đi.

Phụng Tri Vi xuống kiệu, cưỡi chung một con ngựa với Cố Nam Y, Bát Bưu và ba trăm hộ vệ bám theo cùng đi vào núi. Đi được một lúc, đường núi gập ghềnh, bèn bỏ ngựa lại đi bộ, lại đi thêm một lúc nữa, quân gia kia nói: “Sắp đến thôn Nhâm Tập rồi, ơ, khói nòng nặc quá.”

Phụng Tri Vi mơ hồ cảm thấy cái tên này nghe khá quen tai, không biết đã nghe ở đâu, thì đột ngột đằng trước vang lên tiếng gầm giận dữ của Ninh Trùng.

Phụng Tri Vi âm thầm căng thẳng, rảo bước tiến tới, thì thấy cổng thôn phía trước đã dùng một then gỗ ngăn lại. Thôn xóm sau then gỗ tỏa ra rất nhiều khói đen, vài nha dịch đi qua đi lại trước then, dựng các bó củi, sắc mặt căng thẳng, còn có mấy nam tử vận quan phục đứng tít đằng xa.

Quân gia ngạc nhiên nói: “Lúc trước khi tôi đi qua đây còn chưa thấy cái then này.”

Lúc này, nha dịch đã tiến lên, to tiếng hô: “Chỗ này phong tỏa, không ai được phép tiến vào, về đi, về đi!”

Lời còn chưa dứt, đã bị ngọn roi của Hách Liên Tranh quật ngã, “Tránh ra!”

“Người phản rồi!” Gã nha dịch kia che mặt, “Ông chỉ muốn tốt cho mày thôi...”

“Người là ‘ông’ của ai hả!” Hách Liên Tranh lại bồi thêm một roi, đẩy hắn ngã lên cái then.

“Các hạ là nhân sĩ phương nào, tại sao lại tự tiện đánh người?!” Mấy nam tử vận quan phục tiến lại, liếc thấy Hách Liên Tranh, họ đều ngẩn người.

Phụng Tri Vi đã bình thản nói: “Lưu Tri châu.”

“Khâm sai đại nhân!” Người kia chính là Tri châu Phong Châu Lưu Thụy, thấy Phụng Tri Vi vội vàng thi lễ, “Sao ngài lại tới nơi này?”

Phụng Tri Vi nhớ lại lần trước đến thăm viếng hắn lại không gặp được, đúng là họ đã nói hắn đến thôn Nhâm Tập gì đó, đang định hỏi han, lại nghe Lưu Thụy hỏi tiếp: “Đại nhân nghe nói thôn này xảy ra ôn dịch, nên mới tới đây xem xét phải không?”

Ôn dịch?

Phụng Tri Vi nhú mày, bấy giờ mới biết vì sao lại cái then đóng thôn không cho ai đi qua cả.

“Ta đến không phải vì việc này.” Nhưng chỉ trong nháy mắt nàng đã bình tĩnh trở lại, nói một cách vắn tắt, “Tháo then ra, ta muốn đi qua.”

“Đại nhân, không được đâu!” Lưu Tri châu vội vàng ngăn cản. “Trong thôn này xảy ra ác dịch, trong vòng một đêm bảy hộ dân gần như chết sạch, chúng tôi đang định đốt thôn, bên trong đã châm lửa, ngài không thể đi qua đây được!”

“Đập lửa đi.” Phụng Tri Vi vẫn nói bằng giọng không cho phép từ chối, nhắc chân định đi.

Lưu Tri châu còn định nói nữa, thì Phụng Tri Vi đột ngột xoay người nhìn hắn đăm đăm.

Sắc mặt nàng bình thản, song ánh mắt lại rần như thép, nghiêm nghị đến không thể nhìn gần, khiến câu nói của Lưu Tri châu lập tức nghẹn lại ở cổ.

“Người còn ngăn cản ta thêm một câu, ta sẽ mời người cùng ta đi xuyên qua thôn.”

Lưu Tri châu nghẹn ngào đứng đó, Ninh Trùng đã sớm tung cước đá văng then xông vào. Phụng Tri Vi tiến lên, đầu không ngoảnh lại, vừa đi vừa nói: “Đằng trước có nguy hiểm, ta và Ninh Trùng qua đó là được, những người khác đều ở lại đi.”

Không ai đáp lời, mọi người chẳng đoái hoài gì đến nàng, tò tò đi theo.

Phượng Tri Vi cũng không nói gì cả, Cô Nam y sẽ không bỏ lại nàng, Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ cũng thân lừa ưa nặng, đám hộ vệ có trách nhiệm hộ vệ, lâm trận nao núng cũng là tội chết.

Nếu đã như thế, thì ôn dịch hay ác dịch, cũng cùng nhau tiến tới!

“Đại nhân!” Có người đuổi theo, “Thảo dân là Lý chính ở thôn Cửu Tiết dưới chân núi, dù sao cũng phải xuống núi, thảo dân sẽ dẫn đường cho ngài! Thảo dân còn nhận biết được vài loại dược thảo phòng dịch, cũng có thể chỉ cho đại nhân.”

Phượng Tri Vi gật đầu, đoàn người không chút do dự đẩy những tấm chắn ra, giẫm tắt đồng lửa, đi thẳng một mạch.

Lưu Tri châu sững sờ nhìn theo bóng lưng cương quyết của mọi người, chỉ cảm thấy tâm trí rung động, một lúc sau mới giậm chân, nói: “Mau quay về Phong Châu báo tin.”

Thôn chết.

Thôn nhỏ nằm giữa lòng núi, khắp nơi nổi lên những ngọn lửa nhỏ, tỏa ra khói đen khét lẹt. Những căn nhà lợp mái tranh đều toát ra sự im lặng chết chóc, ngay đến thi thể cũng không thấy đâu cả, nhưng có thể dự đoán được, trong những căn nhà tranh bốc lửa nhất định đều có người chết bất thành linh.

Lý chính của thôn Cửu Tiết vội vã đi trên đường, vòng qua tất cả vật thể, ánh mắt dường như đang tìm kiếm thứ gì, chạy thẳng về một hướng,

Hắn đột ngột dừng chân trước một luống rau, chẳng nói chẳng rằng đi bới đất.

Ánh mắt Phượng Tri Vi dừng lại, thấy đất của luống rau kia có vẻ ẩm ướt lỏng lẻo, dễ dàng nhận thấy nó vừa được xới lên. Trên mặt đất có một bàn tay trẻ con gầy gò mềm oặt giờ lên, ngón tay bày ra tư thế gãy, hướng thẳng lên trời, dường như muốn hướng lên trời cao hờ hững để tìm kiếm một lẽ công bằng.

Có một đứa trẻ bị chôn sống ở đây!

Diêu Dương Vũ “à” lên, định tiến lên bới đất, bị Phượng Tri Vi đưa tay ra cản lại.

Bị chôn ở chỗ này, tám phần là người mắc dịch bệnh, không ai được phép đụng vào. Nàng còn muốn đi qua núi, còn muốn đến từ đường, nàng không thể mang theo ác bệnh này mà đi.

Lòng thương hại vô nghĩa, chỉ hại thêm nhiều người.

“Nếu ngươi muốn dẫn người này đi, thì ngươi hãy đi một mình.” Đứa trẻ kia được đào ra, mặt mũi lấm lem bùn đất, cũng may nó chỉ bị chôn qua quýt, thời gian cũng không dài, hình như vẫn còn hơi thở.

“Đại nhân! Đây là cháu tôi, nó không mắc bệnh!” Lý chính kia ôm đứa trẻ quý xuống trước mặt nàng, “Cháu tôi từ nhỏ đã lạ lùng, chưa bao giờ mắc bệnh, giữa hè muối không đốt nó, độc vật trong núi tránh né nó, nó không hề nhiễm ôn dịch! Lưu đại nhân không tin lời tôi nói, khẳng khái muốn chôn nó, tôi, tôi... tôi mới đòi đi theo ngài, muốn cứu nó ra!”

Hắn đưa đứa trẻ sang, quả nhiên trên mặt nó không thấy luồng khí xanh đen chỉ có ở người mắc bệnh dịch.

Phượng Tri Vi nghe thấy câu “độc vật trong núi tránh né nó”, trong lòng rung động, nhớ lại, sau trong những ngọn núi lớn ở Hoàng Hải và Mãn Nam luôn có một vài truyền thuyết thần kì. Đứa bé này có thể có điểm gì kì lạ, giữ nó lại chưa chắc đã là chuyện xấu.

“Đi thôi.” Nàng xưa nay không phải người do dự không quyết, đã quyết là sẽ không lãng phí thêm thời gian, liền vẫy tay, đoàn người tiếp tục rảo bước về phía trước. Cô Nam Y đi cuối cùng, búng ra một đóm lửa, đậu lại trên một mái tranh khô, “bùng” một tiếng bốc cháy rừng rực, khắp thôn làng dần dần bao phủ trong ánh lửa tinh mịn mà méo mó.

Trong ánh lửa, bóng lưng Phượng Tri Vi kiên quyết ra đi, đầu không ngoảnh lại.

Trong núi, họ ăn một chút dược thảo mà Lý chính kia tìm được, đi chẳng bao lâu đã xuyên qua ngọn núi.

Còn chưa tới từ đường Yên gia, mới đứng đằng xa đã thấy trên đường người ta nườm nượp đổ về một hướng, như một đàn kiến họp nhau lại từ khắp các phương hướng, chảy vào một điểm cuối.

“Đây là người trong thị tộc Yên gia ở gần đây.” Lý chính nói, “Yên gia là một đại gia tộc phát triển đã mấy trăm năm, nhân khẩu rất đông, khắp Phong Châu, số người có quan hệ họ hàng dây mơ rễ má với Yên gia tính ra cũng chừng mấy vạn. Đương nhiên những mối quan hệ này bình thường cũng chẳng để làm gì, Yên gia không thể quan tâm đến chừng ấy người, nhưng gặp phải những chuyện liên quan đến dòng họ, theo quy củ của Hoàng Hải, từ đường bị xâm nhập, vạ lây đến chín đời, không ai có thể chối bỏ trách nhiệm, nên mọi người đều tới.”

Phượng Tri Vi đi theo đám người được một lúc, đã thấy đám đông phía trước quả đúng là biển người núi người, ai nấy giờ cao đỉnh ba gậy gỗ, đứng ngoài nửa dặm đã ư tai vì tiếng la hét ồn ào, hoàn toàn không thể trông thấy từ đường bên trong, dĩ nhiên cũng không thấy Ninh Dịch và ba nghìn hộ vệ của y.

“Cút!”

“Thằng nào dám xông vào từ đường, giết!”

“Lôi người bên trong ra đi!”

Đám đông chen chúc nhau chặt như nêm cối, họ tuyệt đối không thể chen vào trong, trừ phi giết người.

Một khi giết người, mọi chuyện cũng thật sự không thể vẫn hồi.

“Ta đi tiếp ứng ngài ấy!” Ninh Trùng không nhiều lời, định phóng qua đầu đám đông.

Phượng Tri Vi đưa tay ra giữ hấn lại, “Khoan đã!”

Nàng chăm chú quan sát đám đông, sắc mặt nghiêm trọng.

Để Cố Nam Y và Ninh Trùng gắng gượng cướp đường cùng không phải là không thể, nhưng nàng lo trong đám đông khổng lồ này có mật thám của Thường gia trà trộn giống như lần trước. Một kẻ nhân lúc hỗn loạn ra tay, dù không thương tổn đến Cố Nam Y và Ninh Trùng đang lơ lửng giữa không trung, nhưng hấn chỉ cần giết bừa vài người, thì chuyện này cũng không thể giải quyết. Đến khi đó đừng nói là không chế Hoàng Hải, có thể thoát khỏi Hoàng Hải hay không cũng là vấn đề.

Xem ra Ninh Dịch cũng lo lắng điều này, cho nên từ đầu đến cuối y không ra lệnh cho hộ vệ xung đột với đám đông vây kín bên ngoài.

“Không thể hành động hấp tấp, người rất đông, chỉ cần sơ suất một chút là không khống chế được tình hình.” Nàng ngẫm nghĩ, bảo Ninh Trùng: “Bảo cho điện hạ biết, chúng ta đã tới rồi.”

Ninh Trùng lờm lờm nàng, không cam tâm cho lắm, Phượng Tri Vi lạnh lùng nói: “Ngươi có tin không, nếu hôm nay ngươi không nghe lời ta, thì ngày mai ngươi sẽ phải cút về Đê Kinh.”

Ninh Trùng không còn cách nào khác, đành bắn tín hiệu. Gần như ngay lập tức, từ giữa đám đông đằng xa cũng bắn ra một tín hiệu màu vàng, tín hiệu kia bay thẳng lên cao, đến giữa chừng thì ngừng lại, chênh chếch bắn ra một vật gì đó vượt qua khỏi đám đông.

“Cố huynh!”

Phượng Tri Vi vừa hô, Cố Nam Y đã tung người nhảy lên, thu vật ấy vào trong tay.

Dân chúng vây bên ngoài chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình có gì đó nhoáng lên, hoàn toàn không nhìn rõ bóng người, Cố Nam Y đã trở về bên cạnh Phượng Tri Vi.

Bên trong ống tròn màu vàng đựng một cuộn giấy, bên trên dùng than viết vài chữ, “Dùng lợi giải tán người.”

Trước mắt Phượng Tri Vi bùng sáng.

Vừa hay ăn khớp với ý tưởng của nàng.

“Lý chính.” Nàng hỏi Lý chính của thôn Cừu Tiết, “‘Kho thường bình’, gần đây nhất, là ở đâu?”

Kho thường bình là kho lương cấp huyện mà triều đình xây dựng khắp nơi, không được triều đình phê chuẩn thì không thể sử dụng, bình thường dùng để cứu trợ và dự trữ, cũng dùng để bình ổn giá lương thực.

“Trong huyện Bình Dã cách đây ba mươi dặm, có hai kho.” Lý chính đáp, thoáng nghi ngờ hỏi, “Ngài hỏi chuyện này làm gì? Kho thường bình nằm dưới quyền quản lý trực tiếp của Đốc lương đạo trong nha môn Bố chính sứ, nhưng không có thủ lệnh của Chu đại nhân thì không được mở kho, hơn nữa gần đây cai quản đặc biệt nghiêm ngặt.”

Đương nhiên phải nghiêm ngặt rồi, trong khoảng thời gian gần đây, vì vụ Thuyền bạc ti mà thế gia và quan phủ đang đấu đá, giá gạo ở Hoàng Hải tăng cao, Chu Hi Trung đương nhiên muốn nắm chặt kho thường bình trong tay mình, để chuẩn bị đem ra bình ổn vật giá trong tương lai, đặt mình vào thế bất bại. Phượng Tri Vi cười lạnh, đưa tay ra vẫy gọi Hách Liên Tranh và Điều Dương Vũ, “Thế tử gia, công tử gia!”

Hách Liên Tranh nghe Phượng Tri Vi dặn dò xong, chớp chớp mắt hỏi: “Nếu kháng kháng không chịu, thì có thể giết không?”

Phượng Tri Vi cười nhạt, câu chữ rít ra từ kẽ răng, “Vậy có thể giết.”

Hách Liên Tranh và Điều Dương Vũ dẫn theo Bát Bưu và hai trăm hộ vệ, một lần nữa nghe lời tiểu di già đi “có thể giết”, sau khi tới huyện Bình Dã, già và Điều Dương Vũ chia hai ngã, mỗi người đến một kho lương. Hai người hẹn nhau, xem ai đòi được nhiều lương thực hơn, ai thua sẽ phải cắn một ngón cỏ vào mông già làm chó bò trên mặt đất ba vòng.

“Quản gia.” Phượng Tri Vi lại gọi quản gia Khế Viên tới, “Lập tức quay về Khế Viên, triệu tập mọi người, huy động mọi khoản tiền trên sổ sách mà các người có thể huy động, dùng khoai mã vận chuyển đến huyện Bình Dã, phải làm thật nhanh, càng nhanh càng tốt.”

Quản gia biết việc này quan trọng, không thối mắc một lời, thì lễ rồi lập tức rời đi.

“Lý chính, người đi triệu tập tất cả mọi người hữu dụng trong thôn, thu thập tất cả chiêng trống, rồi khua ầm lên dọc đường cho ta, nói rằng quan trên ban bố cáo, xét thấy thủy triều và vật giá ở Phong Châu dâng cao ảnh hưởng đến sinh hoạt của người dân Phong Châu, nên triều đình hiện đang mở kho phát lương ở huyện thành Bình Dã, cứu trợ thiên tai. Những cụ già trên sáu mươi tuổi ở Phong Châu và các huyện xung quanh được lĩnh mười thăng gạo, năm lượng bạc, ngư dân Phong Châu và các huyện xung quanh gặp thiên tai được lĩnh mười thăng gạo, ba lượng bạc; công nhân làm thuê trong các xưởng đóng thuyền lớn dùng thẻ đánh số lĩnh mười thăng gạo, một lượng bạc. Việc cứu trợ thiên tai chỉ có hiệu lực trong ba ngày, phải đích thân đến ký nhận, quá hạn không chờ.” Phụng Tri vì rút một xấp ngân phiếu lớn đưa cho Lý chính, “Không cần biết là dùng cái gì, chỉ cần gõ nghe kêu thì đều lấy ra. Nhất định phải để mọi người đều nghe thấy, số bạc này là tiền công cho các người, bao giờ đám đông bị giải tán, ta sẽ cho các người thêm một lượng đúng bằng chừng này nữa!”

Lý chính cầm xấp ngân phiếu trong tay, kích động đến nỗi bàn tay cũng phát run, nhưng vẫn còn hơi do dự, “Lấy đâu ra lương thực chứ, quan trên không có công văn đưa xuống...”

“Lời ta nói chính là công văn.” Phụng Tri Vi cười nhạt, “Người chỉ cần phái người lập lại nguyên văn cho ta là được!”

“Các người.” Phụng Tri Vi chỉ vào Ninh Trùng và một trăm hộ vệ còn lại, “Cởi lớp áo bên ngoài, chen vào đám đông, không cần phải làm gì cả. Chờ đám đông tản ra, các người chỉ cần để ý xem đứa nào không chịu đi, mặt mũi đáng ngờ thì vây lại cho ta!”

“Đạ!”

Mọi người lĩnh mệnh rồi đi, Phụng Tri Vi chấp tay nhìn trời, nghĩ đến cứu trợ thiên tai đặt ở huyện Bình Dã, đám người này vội vàng chạy đi, bên kia hẳn là đã chuẩn bị ôn hòa hết rồi.

Chấn không bằng khơi(1), khuyên can không bằng trực tiếp dụ dỗ. Nếu cứ phí nước bọt tận tình khuyên bảo ở bên ngoài hoặc là xông vào gây sự, thì chỉ bằng dùng một đồng bạc vẩy vẩy đằng xa, cho bọn họ tự động giải tán.

(1) Tương truyền khi vua Nghiêu lên ngôi đã phái Côn đi trị thủy, ông ta chỉ biết đắp đê xây đập cho cao để ngăn lũ, dần dà nước lũ không có chỗ thoát, nhiều lần phá vỡ đê, nạn hồng thủy không sao trị dứt được. Đến khi vua Thuấn lên ngôi, biết việc này đã cho xử tử Côn và cho con trai ông là Vũ kế tục công việc này. Thay vì đắp đê xây đập, Vũ dùng cách đào kênh mương khơi thông dòng chảy, dẫn nước vào đồng ruộng, đồng thời nạo vét lòng sông, giúp nước lũ có chỗ thoát đi, tránh được nạn hồng thủy, do đó có câu “chấn không bằng khơi”. Nghĩa bóng của nó là không nên giải quyết vấn đề theo kiểu đơn giản thô bạo, mà nên tìm cách khéo léo khơi thông chỗ bế tắc.

Muốn mở kho phát lương, chắc chắn sẽ bị quan coi kho lương cản trở, cho một vị Thế tử có địa vị đặc biệt như Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ con trai Thủ phụ ra mặt thì còn gì thích hợp hơn.

Kế đó nàng kéo Cổ Nam Y đi, tìm hai thôn dân đổi sang áo vải.

“Cố huynh.” Nàng nghĩ đến một chuyện, nói với Cổ Nam Y, “Đợi đến khi đám đông bắt đầu sơ tán, huynh hãy đứng trên cao để ý giúp tôi xem có gì không ổn thì báo hiệu cho tôi biết.”

Cổ Nam Y bình tĩnh ăn hồ đào, vĩnh viễn đứng cách nàng ba bước, vươn tay ra là có thể với được.

Chẳng mấy chốc, Lý chính đã khua chiêng ầm ầm, dẫn theo hơn mấy chục tiểu tử trẻ khỏe đi dọc con đường hè hết tiền tới, chiêng trống không đủ, có người gõ nổi gang, có người gõ chày, âm thanh hỗn loạn mà to rõ lập tức át đi tiếng người ồn ào huyền ảo.

Những người đứng ngoài nghe thấy nội dung bố cáo đầu tiên, đều ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu lại. Sau đó tin tức bay qua đám đông như một trận gió, dần dần lan tỏa từ ngoài vào trong, truyền đến đâu dậy sóng đến đấy.

Những người này, phần lớn đều nằm trong đối tượng được cứu trợ thiên tai mà Phụng Tri Vi tóm tắt lại. Phụng Tri Vi biết trong số đó có rất nhiều công nhân làm thuê cho Yên gia, cố ý thêm đối tượng này vào. Hơn nữa dân chúng Hoàng Hải rất nhiều người sống thọ, rất nhiều gia đình có cụ già trên sáu mươi tuổi, và lại phần thưởng cho cụ già lại đặc biệt hậu hĩnh, thế là cả nhà sẽ bảo vệ cụ già lên đường đi lĩnh gạo lương tiền bạc cứu trợ thiên tai. Chẳng mấy chốc, những người quanh đây sẽ rủ nhau đi bằng sạch.

Lại giới hạn thời gian, giới hạn địa điểm, chờ những người này từ từ đến huyện kể bên rồi quay về thì mọi chuyện đã xong xuôi.

Tin tức tốt lành luôn truyền bá cực nhanh, chờ Lý chính đi hết một vòng thì mọi người đều đã biết, đưa mắt nhìn nhau lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên và mừng rỡ.

Lý chính này là lão Lý chính ở thôn Cửu Tiết, thôn dân đều biết mặt, dù sao chuyện thế này cũng chẳng ai dám bịa đặt, lập tức có người hét to: “Đi lĩnh gạo lương nào!”

Một tiếng hô được nghìn người đáp lại, vô số người quăng gậy gỗ gạch đá trong tay đi, trong nháy mắt đã giải tán được xấp xỉ một nghìn người. Một số người chạy đến được nửa đường thì do dự dừng lại, nghe tin này lập tức ngoảnh đầu đi thẳng.

Suy cho cùng một việc có quan trọng đến đâu cũng không thể quan trọng hơn cái dạ dày mình, và lại từ đường đã bị người ta xông vào đâu mà lo.

Phượng Tri Vi quan sát từ trên cây, thờ phảo nhẹ nhõm, trái tim từ khi nghe được tin ấy vẫn treo lơ lửng, cõi cùng cũng hơi buông lỏng được một chút.

Vừa buông lỏng, chợt cảm thấy đầu mình văng vắt, suýt nữa đã ngã xuống khỏi cây. Cố Nam y đưa tay ra kéo nàng lại, sau lớp mạng che đôi mắt sáng rực rỡ nhìn nàng khó hiểu.

Phượng Tri Vi cười cười, nói: “Cây cao quá.”

Nàng lặng lẽ bắt mạch cho mình, rồi cup mi mắt xuống.

Cố Nam Y quay sang, bỗng dung búng ngón tay, bắn ra một nắm hồ đào.

Hồ đào bay xuống như mưa, nhắm vào sau lưng đám người đang tản ra.

Một hán tử chen chúc trong đám đông, nhìn đoàn người dần dần giải tán, ánh mắt lộ ra vẻ nóng vội, lật ống tay áo, bàn tay hắn cầm một thanh chủy thủy rực rỡ bóng loáng.

Hắn đâm con dao vào ngực một nam tử vội vàng đi lĩnh gạo lương!

Dao còn chưa đâm vào thịt, hắn đã há mồm chuẩn bị la hét: “Giết người kia...”

Nhưng bất ngờ, một cái bóng màu vàng bay tới, “cộp” một tiếng đánh trúng chủy thủy của hắn. Chủy thủy gãy làm đôi, vật màu vàng kia rơi xuống đất, thi ra là một quả hồ đào nhỏ.

Cùng lúc đó, bốn bề vang lên đủ thứ âm thanh hỗn loạn, một tiếng la “Bắt trộm vật đi!” gần như phát ra đồng thời với tiếng la của hắn, trực tiếp át đi câu “Giết người kia”.

Có vài người đột nhiên chen đến bên cạnh hắn, người dẫn đầu tóm lấy tay hắn thô lỗ bẻ “rắc” ra sau lưng, khiến hắn tức thì chìm vào cơn mê.

Chuyện này chỉ xảy ra trong chớp nhoáng. Liên tục lặp lại năm lần, năm lần đều bị dập tắt trong thoáng chốc. Dân chúng chắc chắn là bắt trộm vật, vừa sờ xuống túi tiền của mình vừa bỏ đi nhanh hơn.

Mấy nghìn người dần dần tản ra hết.

Mật thám của thế gia hoặc là Thường gia, bị tóm cổ.

Phượng Tri Vi thờ phảo một hơi dài, lộ ra ý cười mệt mỏi.

Nàng vẫn lo người quá đông, mật thám trà trộn bên trong một khi kích động, chỉ cần có chút xích mích với hộ quân của Ninh Dịch cũng có thể bị khuếch đại lên vô cùng. Dù Ninh Dịch vẫn an toàn lành lặn, nhưng bị người ta lợi dụng cái cơ này mà châm lửa thổi gió, thì hậu quả khó lòng tưởng tượng.

Ít nhất chuyện nàng đã hứa với Chu Hi Trung sẽ không thể hoàn thành, không thể thành lập Thuyền bạc ti cũng không thể hợp nhất các thế gia mà không chế, càng miễn bàn đến chuyện hợp nhất Hoàng Hải không để Thường gia xâm nhập.

Ban đầu nàng còn hơi thắc mắc, tại sao trong vòng mấy canh giờ mật thám vẫn chưa thể xúi bẩy thành công. Bây giờ khi đám đông tan rã, rốt cuộc cũng thấy tình hình phía trước.

Bên ngoài từ đường Yên gia bề thế rộng rãi, giờ đang đắp vài gốc đại thụ, lấp kín mọi phương hướng xung quanh từ đường. Đội khiên trong hộ quân của Sở vương đặt khiên lên thân cây, che chắn vững vàng khung cảnh bên trong.

Ninh Dịch vừa phát hiện ra dân chúng bị kích động xông đến, đã lập tức hạ lệnh chặt gãy mấy gốc đại thụ trăm tuổi trước cửa từ đường, làm thành tấm khiên vững vàng ngăn cách, tránh tiếp xúc với dân chúng bên ngoài.

Trong tình thế này, dù kẻ nào cố ý muốn lợi dụng tây chân vô tình tiếp xúc để sinh sự thì cũng bó tay- còn gốc cây rộng cả trượng cơ mà!

Nếu không nhờ ý quyết đoán kịp thời, chỉ e hôm nay chưa đợi được Phượng Tri Vi đến đã sinh loạn rồi.

Kỳ thật khi Ninh Dịch phát hiện dân chúng vây mình lại cũng có thể rút lui đúng lúc, nhưng ý lựa chọn cách ở lại hiểm địa, hiển nhiên một phần là vì tin tưởng Phượng Tri Vi có thể giải quyết; mà phần lớn hơn, là vì ý không muốn lùi bước trước Yên gia.

Trước quyết định bảo vệ Yên Hoài Thạch của Phượng Tri Vi, ý chưa bao giờ bình luận, nhưng lại dùng hành động của bản thân để chứng minh đầy đủ thái độ của mình.

Phượng Tri Vi leo xuống cây, cảm thấy mình càng thêm chóng mặt, nóng lên một chập rồi lại lạnh đi một chập. Nàng miễn cưỡng mỉm cười, tụt lại vài bước sau Cố Nam Y.

Trước gốc đại thụ, hộ quân thấy nàng, mở lá chắn ra.

Cố Nam y lại gần kéo ống tay áo nàng, muốn đưa nàng bay qua đại thụ. Phượng Tri Vi nghiêng người tránh ra, cười nói: “Để tôi tự đi.”

Nàng bò lên đại thụ, cất bước nhẹ nhàng, vừa đi vừa phát tay ra hiệu lui đi. Hộ vệ cảm khiên thấy hôm nay nàng quyết đoán và nghiêm túc khác xa ngày thường, không ai dám tiến lên quấy nhiễu, bèn lui tít ra xa.

Nàng bò lên gốc cây, những tấm khiên xộc ra như mặt quạt.

Nàng nhìn thấy người đứng sau gốc cây, trước từ đường.

Giữa lớp lớp hộ vệ, người kia tựa nghiêng vào một gốc cây, bên dưới trái áo choàng màu đỏ vàng. Có lẽ do ra đi quá vội, nên y chỉ mặc áo bào màu nguyệt bạch dát viền vàng, khoác một lớp áo mỏng màu đen thêu một đóa mạn đà la vàng, dải lụa màu vàng nhạt rủ xuống từ thắt lưng, đan xen với tấm áo choàng dưới chân, hóa thành một vẻ đẹp hoa diêm.

Y đang đánh cờ.

Lọt giữa vạn người, ở chốn nguy nan, trong tình huống y bức bách người người bức bách y hai bên vây khốn lẫn nhau, trong hiểm cảnh chỉ cần hơi sơ ý một chút là một đốm lửa thiêu cháy cánh đồng, y lại đang đánh cờ với bản thân.

Y dựa vào gốc cây, phong thái nhẹ nhàng, trước mặt là một bàn cờ gỗ tạm thời gọt ra, dùng hai loại lá cây làm quân cờ, một bên lục một bên vàng, hai bên đều tham chiến. Y mím môi, chăm chú “ngắm” bàn cờ, nhìn điệu bộ kia thì hẳn là đang suy ngẫm xem phải làm sao để dùng tướng quân bên lục của mình ăn soái bên vàng cũng của mình nốt.

Phượng Tri Vi đứng trên cao nhìn xuống, ngắm Ninh Dịch phía xa. Ánh hoàng hôn xuyên qua tầng lá cây loang lổ, chiếu xuống cuối hàng mây y. Y có vẻ ung dung, hàng mi dài vẽ lên một đường cong ưu mỹ dưới khóe mắt, mang cảm giác tĩnh mạch âm áp lạ thường.

Nhìn sắc mặt ấy, Phượng Tri Vi chợt cảm thấy âm thầm đau xót.

Nàng cũng mím môi, cố đè nén tâm tư bỗng dưng dâng trào thành một sợi mỏng, ép nó trở lại trong lòng.

Ninh Dịch ngồi bên dưới nghe thấy tiếng động, ngoái đầu lại mỉm cười nhìn nàng, vẫy tay với nàng, nói: “Ngươi tới rồi.”

“Dạ.”

Hỏi rất tùy tiện, đáp rất giản đơn, dường như chỉ là nàng làm xong công việc trở về, gặp nhau trong Khế Viên, buông một lời chào nhẹ bằng như thế.

“Qua đây.” Ninh Dịch lại gọi nàng.

Phượng Tri Vi chậm rãi leo xuống, dừng lại đằng xa trước mặt y khoảng một trượng.

Ninh Dịch nghe tiếng bước chân của nàng, nhú mày cười bảo: “Sao hôm nay mặt mày nhăn nhó vậy, bị dọa rồi à?”

Phượng Tri Vi cười cười, vẫn không nhích lại gần, hỏi: “Bên trong thế nào rồi?”

“Vẫn y như cũ.” Ninh Dịch đứng dậy, phát loạn bàn cờ bằng lá cây, tiến lại kéo tay nàng, “Có gì ăn không? Ta đã một ngày chưa có gì bỏ bụng, sắp chết đói rồi.”

Phượng Tri Vi nghiêng người đi, tránh né rất xa, đáp: “Không có.”

“Hôm nay ngươi làm sao thế?” Ninh Dịch nhú mày, dùng chân, “Ngươi trách ta không cương quyết cướp người ra phải không? Chuyện từ đường của dòng họ rất quan trọng, nếu để xảy ra chuyện gì sẽ không có lợi cho công việc sau này của ngươi ở Hoàng Hải, cho nên ta chọn cách chờ...”

“Không, không phải.” Phượng Tri Vi lập tức gạt đi, “Không thể cương quyết cướp người, nếu đổi lại là tôi thì cũng chỉ còn cách ấy.”

“Cũng chưa chắc.” Ninh Dịch cười lạnh, “Tính nhẫn nại của bản vương chỉ có chừng mực thôi, nếu Yên gia thật sự dám không nể mặt triều đình, thì bản vương cũng không cho bọn họ đường lui.”

Y đi đến trước mặt Phượng Tri Vi, nàng lại lùi thêm vài bước, khi y sắp bắt được ống tay áo nàng, thì nàng lách qua bên cạnh y. Hương thơm dịu dàng của nàng lướt qua chóp mũi y, phảng phất mang theo một mùi hương khác. Ninh Dịch giật mình, bản năng mách bảo y ngừng thêm, nhưng nàng đã lướt sang phía bên kia.

Y lảng lảng đứng đó, sắc mặt dần dần tái đi, nhưng không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng bảo: “Ngươi đã đến đây, thì việc này ta không nên vượt quá chức trách, ngươi hãy tự quyết định đi.”

Nói đoạn y xoay người, Phượng tri Vi im lặng không nói, nhìn hộ quân của Sở vương tập kết thành đội chuẩn bị rời đi.

Chợt có tiếng bước chân dồn dập vang lên, Phượng Tri Vi nhìn lại thì thấy một cô gái xinh xắn lạnh lợi, váy vải trăm gỗ, tất tả chạy tới trước gốc cây, gặp đại thụ liền vén váy lên đến eo buộc lại rồi leo lên, đội khiên lập tức chĩa giáo ra ngăn cản, quát: “Ái!”

“Hoa Quỳnh là người của thôn Thiên Thủy thuộc Phong Châu, Hoàng Hải, xin cầu kiến điện hạ.” Cô gái ấy ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt ngăm đen,

mặt mày thanh tú, ăn nói đặc biệt rõ ràng.

Ninh Dịch quay sang chỗ khác.

Cô gái kia cúi lạy trên gốc cây, nói: “Điện hạ, dân nữ đến mở cửa cho ngài!”

Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đều quay phắt lại, trong mắt lóe lên một tia vui mừng- từ đường chỉ có người trong Yên thị mới được bước vào, những kẻ khác nếu vào đều là kẻ thù của dòng tộc. Trong tình thế này của Yên gia, bất cứ người nào thuộc Yên gia cũng không chịu mở cửa cho bọn họ, chỉ còn cách giăng co; nếu có một người của Yên gia mở cửa, thì chẳng còn vấn đề gì nữa.

“Người là ai?” Ninh Dịch hết sức bình tĩnh, “Người họ Hoa, không phải họ Yên, không phải người của Yên gia mà gọi mở cửa là tử tội, người chó tự đâm đầu tìm chết.”

“Điện hạ.” Hoa Quỳnh dập đầu, cất giọng lạnh lạnh, “Trong từ đường này có mẹ chồng và chồng của dân nữ, nếu không thể đồng sinh, thì chi bằng cộng tử!”

Hai người đều giật mình, “Chồng?!”

Phượng Tri Vi “hự” một tiếng, không ngờ Yên Hoài Thạch đã có phu nhân ở Hoàng Hải, sao chẳng nghe hẩn nhắc gì? Còn nữa, dù gì Yên Hoài Thạch cũng là con cháu Yên gia, cô gái này là phu nhân hẩn, cũng nên ăn ngon mặc đẹp, sao lại ăn mặc như một ngư dân thế kia?

Ánh mắt Phượng Tri Vi dừng lại trên tay chân nàng ta, cô gái này đi chân đất giày cỏ, ống quần xắn cao, trên cổ tay và cổ chân còn có vết bầm do dây thừng mài qua, có nơi đã mài đến rách da thấy xương, máu chảy đầm đìa.

Nàng ta làm thế nào để đến đây? Vung ra khỏi dây thừng? Chạy thẳng một mạch? Cho nên giấy rách nát, thân thể đầy vết thương?

“Để cô ấy qua đây.” Phượng Tri Vi ra lệnh, hộ vệ liền tránh đường. Hoa Quỳnh hơi chật vật leo xuống cây, cũng không tiến tới hàn huyên với họ, mà chạy thẳng đến cửa từ đường.

Vừa bước qua, vừa rút từ sau lưng ra một đôi đinh ba.

Phượng Tri Vi lại “hự” một tiếng, trợn mắt há mồm.

Đây không phải là đến làm loạn chứ?

Nàng không yên tâm cho lắm, đành phải đi theo nàng ta. Hoa Quỳnh đi đến trước cửa từ đường, bắt đầu gõ cửa, vừa gõ vừa lên giọng: “Yên Trường Thiên, trưởng tôn dòng đích đời thứ bảy trăm ba mươi hai của Yên thị, cầu kiến Tông chủ!”

Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ gần đây giao thiệp với Yên gia mà chưa bao giờ nghe thấy cái tên này, lại còn là trưởng tôn Yên thị?

Và lại đây rõ ràng là một cái tên con trai, cô gái này chẳng phải đã nói tên mình là Hoa Quỳnh sao?

Cửa từ đường e dè cẩn thận mở ra một khe, một khuôn mặt thò ra một nửa, hình như là gã Yên Hoài Viễn kia. Đầu tiên hẩn xanh mặt liếc Ninh Dịch và Phượng Tri Vi, sau đấy mới nhìn sang Hoa Quỳnh, hình như khẽ run lên, rồi lập tức mở mồm chửi rủa.

“Con góa non này! Tiện nhân! Yên Trường Thiên cái gì chứ? Yên Trường Thiên là ai? Yên gia đến giờ mới chỉ nhập phủ bảy trăm ba mươi một đời, lấy đâu ra đời thứ bảy trăm ba mươi hai? Một đứa khác họ như người dám đến gõ cửa từ đường, dám ăn nói bậy bạ ở từ đường, ta giết người luôn bây giờ!”

“Người có gan thì giết đi!” Hoa Quỳnh không hề sợ hãi, “Chỉ cần người dám gánh cái tiếng ngỗ nghịch tổ tông, trước cửa từ đường giết chết trưởng tôn dòng đích của Yên gia nhà các người, thì ta phục người rồi!”

“Trưởng tôn dòng đích cái gì chứ, cút!” Yên Hoài Viễn nổi giận, đưa tay ra đẩy nàng ta.

Hoa Quỳnh bỗng dừng lùi lại một bước, ngang nhiên vén áo ngoài lên, ưỡn bụng ra, hét lớn: “Yên Trường Thiên ở đây này!”

Hơn một nghìn người trong nháy mắt đã lặng ngắt như tờ.

Phượng Tri Vi hiếm khi há hốc miệng như thế.

Cố Nam Y ngờ ngác nhìn cái bụng nhô lên, rồi lại nhìn quả hồ đào trong tay.

Ninh Trùng ngã bở chứng xuống đất.

Dưới ánh mặt trời, cô gái vén vạt áo lên, bình thân lộ mình trước mặt hàng nghìn người. Cái bụng chỉ được một lớp áo đơn mỏng che phủ hơi nhô cao, xuyên qua lớp vải thưa, dường như có thể thấy vết rạn(1) của bà bầu bên trên.

(1) Trên bụng phụ nữ có thai thường xuất hiện nhiều vết rạn sạm màu do chịu ảnh hưởng của hormone thai kỳ và do da bụng bị giãn đột ngột.

Yên Hoài Viễn đứng trơ ra đó, bàn tay đông cứng giữa không trung, không biết đường rút lại.

“Trường tôn dòng đích đời thứ bảy trăm ba mươi hai của yên gia các ngươi, giờ đang nằm trong bụng ta!” Hoa Quỳnh thần sắc đanh thép, hoàn toàn không để ý đến y phục xộc xệch của mình, thần nhiên đón nhận ánh mắt của Yên Hoài Viễn, nói rành rọt từng chữ, “Căn cứ theo lệnh đặt tên nổi trong gia phả, thì đời thứ bảy trăm ba mươi hai có chữ đệm là ‘Trường’. Ta đặt cho nó cái tên Yên Trường Thiên. Yên Hoài Viễn, bây giờ, Yên Trường Thiên muốn vào trong đó!”

Giọng nàng ta oang oang, mồm miệng đặc biệt rành rọt nhanh nhẹn, hơn một nghìn người nghe thấy rõ ràng.

Ninh Dịch bỗng nhẹ nhàng khen: “Hay lắm!”

Phượng Tri Vi cảm khái thở dài: “Yên huynh có phúc!”

Yên Hoài Viễn hồn bay phách lạc, ngó chăm chăm vào bụng nàng ta rất lâu, rồi buông tay lùi ra đằng sau. Bên trong xì xào một trận, chẳng bao lâu sau có giọng nói già cả truyền ra, chính là Yên thái công, run rẩy nói: “Hoa Quỳnh, quả phụ không giữ nữ tắc không biết hổ thẹn nhà ngươi! Lại dám ăn nói quàng xiên trước thành địa tử đường Yên thị, còn không máu cút về cho ta!”

“Ai ăn nói quàng xiên thì người ấy tự biết!” Hoa Quỳnh đáp lại, một câu cũng không nhường, “Có thần chủ bài vị của Đại Yên thị Thủy hoàng đế ở trên, các đời con cháu ai dám ở từ đường đổi trắng thay đen, đặt điều bịa chuyện, ắt bị trời phạt, gia tộc gặp họa! Lão gia, ông không sợ bị trời phạt sao!”

Yên thái công bị sặc, cuối cùng không nhịn nổi nữa, giận dữ nói: “Chỉ dựa vào một đứa con gái khác họ như ngươi, ba hoa khoác lác rằng mình mang giọt máu của Yên gia, là Yên thị ta sẽ cho ngươi bước vào từ đường? Ngươi nằm mơ đi nhé!”

“Thế hệ này của yên gia các ông không tích đức, con cháu thừa thốt.” Hoa Quỳnh cười nhạt, “Từ năm ngoài khi đứa cháu ở chi thứ chết đuối dưới biển, bây giờ chỉ còn lại toàn con gái không được ghi tên vào gia phả. Giờ tôi đang mang trong mình trường tôn dòng đích của Yên gia các ông, mà ông dám nhốt tôi ngoài cửa? Yên gia các ông xưa nay luôn truyền thừa cho con trường tôn dòng đích, đại thiếu gia đời trước đã trốn đi, đến đời này ông lại muốn lấy ân oán đời trước ra xua đuổi Hoài Thạch. Nhưng đứa con trong bụng tôi, không trốn đi, cũng không phạm sai lầm, ông không có cớ gì mà ngăn cản nó!”

“Ngươi là cái thá gì? Một quả phụ khác chết trượng phu, chưa bao giờ đặt chân vào cửa Yên gia chúng ta, cũng dám nói mình mang huyết mạch thần thánh của hoàng tộc Yên thị?”

“Hoài Thạch!” Hoa Quỳnh lập tức lùi lại một bước, la to, “Chàng có nghe thấy không? Bây giờ thiếp hỏi chàng một câu, chàng có cưới thiếp không?!”

Một khoảng lặng ngắt, mọi người chấn động vì sự to gan của cô gái này, ai nấy ngẩng ra như phỗng, trong nháy mắt đã ngừng thở.

Cương quyết phoi bụng, cầu hôn trước mặt mọi người, một cô gái như vậy, bất chấp danh dự và vận mệnh cả đời mình, giờ này đang liều mạng cứu cho được tình lang.

Quảng im ắng ngăn ngui khiến người ta cảm thấy gian nan, nhịp thở của mọi người đều bị kéo dài ra, dường như rất lâu sau đó, trong một góc sâu của từ đường, tiếng Yên Hoài Thạch văng vẳng vang lên.

Chỉ có một chữ.

“Cưới!”

Chém đinh chặt sắt, một đi không trở về.

Có tiếng rầm rầm, hơn một nghìn hộ vệ quên mất thân phận của mình, đồng thanh khen hay. Ánh mắt Phượng Tri Vi sáng lấp lánh, chỉ cảm thấy dòng máu nóng đã nguội lạnh từ lâu, trong nháy mắt đã sục sôi.

Ninh Dịch vẫn không nói gì, nhưng lại đột nhiên nghiêng đầu sang nhìn nàng. Phượng Tri Vi không dám nhìn vào mắt y, lại nghe y khẽ thở dài.

Hoa Quỳnh ngửa đầu, dòng lệ rưng rưng trong mắt, nhưng vẫn không rơi xuống.

“Cho dù nó cưới ngươi,” Yên thái công ngưng một hồi, rồi cất giọng khàn đặc, “ngươi làm sao dám chắc đây là con trai? Con gái cũng không được bước vào!”

“Cũng dễ thôi.” Hoa Quỳnh mỉm cười khinh miệt.

Tìm Phượng Tri Vi bỗng dung nhảy lên.

“Xoẹt.”

Hoa Quỳnh trở tay rút đôi đinh ba kia ra, dưới ánh mặt trời đôi đinh ba đã mài sáng bóng phản chiếu tia nắng chói chang.

“Nhìn thử là biết!”

Ánh sáng lóe lên, đỉnh ba đâm vào bụng!

“Đừng...” Yên thái công hoảng hốt la to.

Trong khoảnh khắc ấy, ông đã sợ đến nỗi trái tim gì nua cũng chết lặng.

Trong tù đường không thể giết chết con cháu Yên gia, bằng không đương sự sẽ bị đánh què hai chân trục xuất khỏi Hoàng Hải.

Lỡ đầu nàng ta mở ra một đứa bé trai thật, thì cái mạng già của ông cũng không đủ đền bù.

“Bốp.”

Một quả hồ đào bay đến đúng lúc, giải cứu tính mạng Yên Trường Thiên.

Ninh Trùng đã lướt qua, tịch thu đôi đỉnh ba kia, vừa thu đỉnh ba vừa vỗ vỗ vai Hoa Quỳnh, khẽ cười bảo: “Tính toán thời gian cũng vừa vặn đấy.”

Hoa Quỳnh hình như không nghe thấy gì, nàng ta đưa một tay lên che bụng. Động tác vừa rồi vẫn quá độc quá nhanh, mũi đỉnh ba sắc lẹm cắt đứt lớp da ở bụng, máu tươi rỉ ra trên mặt đất lát đá tảng.

Hơn một nghìn người ngã ra tại chỗ- từ khi cô gái này xuất hiện, mọi người bị nàng ta đưa đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, từ lâu đã quên mở miệng.

“Chính ông không cần tôi chứng minh nhé.” Nàng ta mỉm cười, để lộ răng nanh trắng lóa, giống y như loài thú nào đó trong núi, “Vây bây giờ mở cửa ra đi, trưởng tôn dòng đích Yên Trường Thiên muốn vào trong đó.”

Yên thái công nhìn sững nàng ta rất lâu, lộ ra sắc mặt tuyệt vọng vì bại trong gang tấc, một lúc sau mới lặng lẽ vẫy tay.

Cánh cửa tù đường ầm ầm mở ra, ánh nắng này giờ vẫn bị cản lại bên ngoài kéo dài rồi vẽ ra một hình quạt khổng lồ đằng sau cánh cửa sắt đen thui.

Phượng Tri Vi nhìn Hoa Quỳnh đang ngao nghể vuốt bụng mỉm cười giữa bóng nắng hình cung đang không ngừng mở rộng, rồi thở ra một hơi rất dài.

Kế đó nàng lùi lại một bước, tìm chỗ bằng phẳng ngồi xuống.

Ninh Dịch này giờ vẫn chăm chú nghe tiếng động từ đằng ấy, lập tức ngoái đầu nhìn về hướng của nàng.

“Ninh Trùng.” Phượng Tri Vi bình tĩnh căn dặn Ninh Trùng, “Lát nữa hãy trông coi chủ nhân ngơoi cho kĩ, đừng để y lại gần, ngoài ra, nếu được thì hãy giúp ta giữ Cố huyinh lại luôn nhé.”

Rồi nàng ngả xuống về phía sau.

Trong nháy mắt, giữa bóng nắng chập chòn, hình như nàng thấy ai nhào tới.

Nghe tiếng ai đang hét chói tai.

“Tri Vi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Phút Này Tình Nồng

Type: shiriboss

Người lao tới là Cố Nam Y, thét to là Ninh Dịch, Ninh Trùng chẳng thể giữ ai lại được.

Cố Nam Y võ công trác tuyệt, hiển nhiên là tới trước Ninh Dịch, vươn tay ra xách Phượng Tri Vi lên. Ninh Dịch cũng đã chạy tới nơi, nhưng không giành lại Phượng Tri Vi nằm trong tay y, mà động tác đầu tiên là đập vào tay y một cái.

Cố Nam Y không muốn tay chân tiếp xúc với bất kì kẻ nào trừ Phượng Tri Vi, vô thức rút tay lại. Phượng Tri Vi rơi xuống, vừa vịn rơi vào trong lòng Ninh Dịch – sau khi đập Cố Nam Y, Ninh Dịch liền vươn tay ra, chờ sẵn ở đó.

Ninh Dịch nửa quỳ trên mặt đất, ôm lấy Phượng Tri Vi, ngón tay chạm vào mạch nàng, sắc mặt biến đổi hẳn. Lúc này Ninh Trùng đã chạy tới, đưa tay ra kéo y: “Chủ nhân không được! Bệnh dịch...”

“Cầm miệng!”

Ninh Dịch đột ngột ngoảnh đầu, ánh mắt có phần phân tán “xoáy” vào Ninh Trùng, âm điệu lạnh lạnh.

“Rốt cuộc các người đã đi đâu?”

Ninh Trùng há hốc miệng, lắp ba lắp bắp thuật lại những chuyện đã trải qua ở thôn nhỏ phát dịch trong núi, Ninh Dịch càng nghe sắc mặt càng lạnh lẽo, hồi lâu mới hỏi: “Vì sao các người không bị gì?”

“Chúng thần đã ăn được thảo, thần cũng không biết tại sao nàng ta lại ... vừa nãy vẫn còn khỏe mạnh mà.” Ninh Trùng cũng không hiểu.

Cố Nam Y đột nhiên nói: “Tiêu chảy.”

Ninh Trùng giật mình, đã hiểu ra ý của y, Tối hôm qua Phượng Tri Vi bụng đói ăn hải sản lại còn say rượu, thượng thổ hạ tả, hầu như không ngủ được, sau đó lại chạy tới Phong Châu đầu trí đầu dừng với Chu Hi Trung, rồi lòng nóng như lửa đốt chạy một mạch về từ đường xử lý sự cố, thể lực và tinh thần đã cạn đến đáy. Mọi người ai cũng khỏe mạnh hơn nàng, cho nên chỉ có nàng là không chống chọi nổi.

Ninh Dịch bặm môi, sắc mặt trắng như tờ giấy. Phượng Tri Vi nằm trong lòng y, thân thể nóng rực như lò lửa, hiển nhiên đã phát sốt một lúc rồi, bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Vậy mà nàng vẫn không rên rĩ lấy một tiếng, vậy mà nàng còn đợi đến khi mọi chuyện đã kết thúc mới chịu ngã xuống!

Nhất định nàng đã biết mình nhiễm bệnh từ lâu, cho nên cứ khẳng khái cự tuyệt y tới gần, kết quả y còn tưởng ...

Ninh Dịch nửa quỳ dưới đất, cánh tay đang ôm Phượng Tri Vi nhẹ nhẹ run rẩy.

Hận thay y không nhìn thấy! Hận thay y không nhìn thấy!

Cố Nam Y đứng đằng sau y, tay cầm một vốc hồ đào, ngo ngoe ngẩn ngẩn nhìn Phượng Tri Vi mặt mũi đã từ từ nhuộm sắc xanh đen ... Nàng bị bệnh à? Nhiễm bệnh từ bao giờ? Bệnh nàng ra sao? Có sao y lại không biết?

Tên Ninh Dịch kia, sao vẻ mặt y khó coi làm vậy? Nàng sẽ chết ư?

Nàng sẽ chết ư?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, y bỗng dưng hoảng hốt.

Chợt cảm thấy khó chịu ở đầu đó, dường như có thứ gì đè xuống lấp xuống, hơi thở hình như cũng không được thông suốt, đây thật sự là một cảm giác lạ lẫm, bao nhiêu năm qua y chưa từng trải.

Lòng y xưa nay vẫn là một hồ nước lặng, đau đớn, khó chịu, vui sướng, mâu thuẫn ... những thứ tình cảm thuộc về người thường, y không có, y không hiểu.

Ba tuổi đã mất cha, y rất bình thản.

Năm lên tám nhũ mẫu chăm sóc y qua đời, trước khi chết còn nắm tay y nước mắt rùng rùng, nói: “Đứa trẻ đáng thương, một đứa bé như con vì sao còn phải gánh vác những chuyện này chứ ...”

Đêm đó, y hững hờ nhìn nhũ mẫu, rút bàn tay bị bà siết chặt ra, việc đầu tiên là lau đi nước mắt của bà nhỏ xuống mu bàn tay mình.

Sau đó quay lưng, bước qua đám người đang khom lưng chờ đợi y đứng chặn căn phòng.

Y là người thế nào? Thế nào? Không ai nói cho y biết, mọi người đều nhìn y bằng ánh mắt kì lạ, rồi thờ dãi lướt qua bên cạnh y.

Y không đoái hoài đến những ánh mắt về mặt kia, chuyện của bản thân y, đối với y cũng chẳng khác nào chuyện của người dung, ngăn núi cách sông diệu vợi, tựa như nằm ở một thế giới khác.

Nhưng vào khoảnh khắc này, y bỗng dưng muốn biết, y là người như thế nào.

Phải chăng vì y không giống như những người khác, nên rõ ràng y ở bên Phượng Tri Vi, lại không thể biết nàng đã xảy ra chuyện gì.

Nếu nàng chết đi ... Nếu nàng chết đi ...

Y lùi lại một bước, cau mày xoa xoa lên lồng ngực nhói đau của mình, bắt đầu ra sức nhắm mắt điều hòa hơi thở ... Y nhất định cũng bị lây bệnh rồi, sắp chết rồi.

Phượng Tri Vi đột nhiên ngoẹo đầu, bắt đầu nôn mửa. Nàng chẳng ăn được bao nhiêu, trong bãi nôn phần nhiều là dịch ruột dịch mật. Nàng nôn dữ dội như thế, rất nhiều dịch mật xanh lè bắn ra như tên, không những bắn đầy người Ninh Dịch đang ôm chặt lấy nàng, mà đến Ninh Trùng và Cố Nam Y đứng cách đó không xa cũng không may dính phải.

Không ai né tránh, ngay cả Cố Nam Y ưạ sạch sẽ cũng không.

Ninh Dịch cậg ôm chặt lấy nàng, đặt nàng lên đầu gối mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, giúp bụng nàng không bị đè ép, tránh để cổ họng nàng tắc nghẽn dẫn đến ngạt thở vì nôn mửa quá dữ dội. Với đồng ô ướ có mùi vị lạ nhom nhóp khắp người, y hình như không có cảm giác.

Lúc này vang lên một tràng tiếng bước chân lộn xộn, phủ quân Phong Châu do Tuần kiểm Phong Châu dẫn đầu đã tới.

Ninh Dịch đột ngột ngoái đầu, ánh mắt như lưỡi dao băng “nhìn xoáy” vào cánh cửa từ đường Yên thị đã mở ra một khe. Ánh mắt y xưa nay không lộ rõ vui buồn, lần đầu tiên tỏa ra sát ý bị chọc giận.

“Phá hủy từ đường Yên thị cho ta!”

“Điện hạ!”

“Kẻ nào dám chống cự, giết!”

Khế Viên rơi vào cảnh gió thảm mưa sầu.

Khâm sai đại nhân bị nhiễm bệnh dịch nguy trọng sớm tối, tin tức này tuy đã được phong tỏa nghiêm ngặt, nhưng chuyện liên quan đến vận mệnh bản thân, Sở vương điện hạ lại đang nổi trận lôi đình nên mọi người đều hoảng loạn không yên, vội vàng đi đi về về, chạ mặt trên đường cũng chẳng dám bắt chuyện, chỉ kinh hoàng đưa mắt nhìn nhau, rồi hấp tấp xoay người đi thẳng, tiếp tục bôn ba để tìm đại phu.

Đại phu đến hết nhóm này tới nhóm khác, thuốc quý nghìn vàng đưa vào như nước đổ, lò thuốc dưới mái hiên hành lang đều sắc thuốc không ngừng nghỉ suốt mười hai canh giờ, đơn thuốc là tả như tuyết rơi, mà sắc mặt của Sở vương điện hạ lại ngày càng tái xanh.

Sau cơn giận dữ hôm nào, y không bao giờ mở miệng chuyện trò với người bên cạnh nữa, cũng không có thủ đủ mười hai canh giờ trước giường Phụng Tri Vi. Y không ngừng triệu kiến người, thăm vấn những tên mật thám mà Phụng Tri Vi bắt được trước từ đường Yên gia hôm ấy, phái khoái mã đưa mật tin yêu cầu triều đình cử thái y đến tận nơi cứu người.

Phụng Tri Vi bị căn bệnh ác tính quật ngã, vẫy vùng bên lờn ranh sinh tử. Trong thời khắc nàng lâm vào hôn mê, Hoàng Hải cũng rơi vào tình cảnh long trời lở đất.

Ninh Dịch bị chọc giận đến tột cùng, rốt cuộc đã lộ ra bộ mặt thiết huyết vô tình của mình.

Ngày đó Yên gia bị gọi mở cửa từ đường, sau khi Hoa Quỳnh đỡ Trần thị và Yên Hoài Thạch đi lại khó khăn ra ngoài, Ninh Dịch vẫn không thu lệnh bao vây, trái lại cường chế đóng cửa từ đường Yên thị, giam giữ những người đang ở bên trong từ đường. Nhân dịp dân chúng ở các thôn trang xung quanh chạy tới huyện Bình Dã nhận lương thực và tiền bạc, bốn phía trống không, y phái ba nghìn hộ vệ của mình cùng với ba nghìn phủ quân, đào một địa đạo bên dưới từ đường Yên gia trong vòng một ngày đêm, chôn xuống rất nhiều thuốc nổ rồi rút lui, sau đó châm ngòi nổ. Chỉ nghe một vài tiếng đi đùng, từ đường thiêu liêng của đại gia tộc đệ nhất Hoàng Hải, từng thừa hưởng huyết mạch Đế vương, đã đứng sừng sững suốt mấy trăm năm, trong nháy mắt nứt toang rồi đổ sụp. Lầu hoa nhà lớn ầm ầm đổ xuống trong nắng ban mai phớt đỏ ánh vàng như một cảnh quay chậm, thánh địa mà tộc nhân đã quý báu mấy trăm năm, trong khoảnh khắc hóa thành vách đổ tường xiêu.

Nam nhân có máu mặt trong Yên gia, lúc ấy hầu như đều ở trong từ đường. Từ đường kiên cố, sụt nền không sập xà, không hủy diệt toàn bộ, nhưng cũng chết mất một người, bị thương vô số người. Gia chủ đương nhiệm của Yên gia bị đập vào đầu đến hôn mê bất tỉnh, Yên Hoài Viễn bị tường đá đổ đè gãy chân, trái lại Yên thái công không mất một cọng lông. Tộc nhân muốn công ông chạy nạn, ông lại dậm đĩa nước mắt cự tuyệt, nằm bò trước bài vị hoàng chủ Yên thị bị nứt vỡ, dậm đầu hô lớn: “Trời không dung Yên gia ta! Đức Duyệt đến chết cũng không còn mặt mũi mà gặp tổ tông!”, rồi dậm đầu chết trên bức tường chắn trước cửa từ đường, máu tươi chậm rãi ngấm xuống tường đá cẩm thạch trắng, lờ mờ hiện ra hình rồng bay vờn nháy múa.

Khi ấy Ninh Dịch chấp tay bên ngoài từ đường, dưới ánh đuốc chập chờn gương mặt y tro tro vô cảm. Giữa bầu không khí tĩnh lặng vì nín thở xung quanh, y nghe tiếng khóc dậy lên một vùng, ngửi mùi khói lửa bụi đá, mỉm cười lạnh lùng.

“Trời à? Trời ở chỗ ta đây!”

Y quay lưng, dứt khoát bước đi, bỏ lại đằng sau đám tộc nhân Yên gia đang kêu khóc.

“Nếu nàng gặp chuyện, các người cũng phải chôn cùng!”

Con giận của kẻ mạnh, hủy trời diệt đất, cho đến ba ngày sau khi thôn dân chạy về từ huyện Bình Dã, đập vào mắt họ là từ đường Yên gia biến thành một đồng hoang tàn, nghe được lời đồn mà Ninh Dịch sai người phao lên, rằng Yên gia ức hiếp con nổi dõ, làm điều ngang ngược đến nổi trời phạt, đất rung núi lở, từ đường bị hủy.

Chuyện yêu ma quỷ quái, dân chúng bao giờ cũng sẵn sàng tin theo; dẫu không tin, cũng không tài nào truy ra hung thủ. Sự cố đất nứt là thiên tai, không có chứng cứ biết làm ầm lên với ai?

Một vài thông dân bị liên lụy, nhà cửa cũng sụp theo; họ nhận được bồi thường hậu hĩnh chưa từng có từ quan phủ, nên cũng lạng lẽ chuyển đến nhà mới, giờ đang ung dung đếm tiền.

Ninh Dịch vừa ra tay, đã hủy diệt hoàn toàn cây cột chống nhân tâm của Yên gia, sau đó Yên Hoài Thạch lên làm chủ Yên gia bằng vũ lực. Dưới con mắt nhìn chòng chọc của ba nghìn hộ quân Sở vương đao tuốt vô tiền lên dây, người Yên gia cảm như hén, đánh cho Yên Hoài Thạch tạm thời thay mặt gia chủ Yên gia, để mặc cho Yên Hoài Thạch thay đổi trường lão tộc đường một cách nhanh chóng dữ dội, thanh tẩy toàn bộ người làm, thu hết thực quyền quản lý cửa hàng các nơi về tay mình. Tiếng nổ đi đùng không báo trước ở từ đường Yên gia kia, sự sụp đổ từ từ vĩnh viễn không thể cứu vãn của thánh địa Yên gia trong ánh nắng ban mai kia, đã hoàn toàn rửa trôi ý muốn kháng cự và ý chí của tộc nhân Yên gia. Cho dù biết rõ chuyện từ đường bị hủy có ân tình, thì cũng phải khiếp hãi tác phong sấm vang chớp giạt nhanh chóng gọn gàng của Ninh Dịch.

Sau bước đầu giải quyết Yên gia, Ninh Dịch bèn gióng chống khuai chiêng bắt đầu thanh trừ thế lực ẩn náu của Thường gia, một mặt thăm vắn mấy tên mặt thám, mặt khác âm thầm phong tỏa cổng thành. Thăm vắn mặt thám còn chưa moi ra tin tức gì, y đã sai người phao tin đồn, sau đó ôm cây đợi thỏ ở các cổng thành, trước sau đã tóm được mấy toán người Thượng Quan gia và Hoàng gia cải trang rời thành. Sau đó Thượng Quan gia bị tra ra trong lô hàng viễn dương mới nhất có chứa hàng cấm, một người con cháu trực hệ của Hoàng gia cũng dính vào án hồi lộ, hai nhà đều rơi vào cảnh sợ bóng sợ gió.

Thượng Quan gia và Hoàng gia đương nhiên không cam lòng bị vậy khốn, âm thầm liên lạc với Trần gia và Lý gia, nhưng cùng lúc đó Ninh Dịch lại thông qua Chu Hi Trung, tuyên bố thành lập Thuyền bạc sự vụ ti, bổ nhiệm Yên Hoài Thạch làm Tổng biện ti quan, gia chủ Trần gia và gia chủ Lý gia làm Phó Tổng biện, loáng cái đã dập tắt mưu đồ của Thượng Quan gia và Hoàng gia muốn cấu kết với hai nhà kia chống đối lại quan phủ.

Từ Thượng Quan gia và Hoàng gia, dần dần lại dính dáng đến một vài quan viên không thanh liêm trong quan trường Hoàng Hải. Chu Hi Trung mượn cơ hội này bắt đầu dứt khoát chỉnh đốn tác phong quan lại, lôi ra từng gã quan viên thuộc vây cánh của Thường gia, đáng chuyển thì chuyển, đáng cách chức thì cách chức, mà ánh mắt của Ninh Dịch cũng đã nhanh chóng chuyển sang Thường gia.

Từ ngày khâm sai đến Hoàng Hải, trong tòa nhà lớn của Thường gia ở Phong Châu đã không còn thuộc hạ trực hệ cư trú, chỉ có vài người hầu già trông coi nhà cửa. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, Thường gia chắc chắn phải để một người quản lý ở lại Phong Châu. Từ ngày đầu tiên đặt chân đến Hoàng Hải, Phượng Tri Vi đã sai người giám sát kỹ càng từng động tĩnh từ tòa nhà lớn của Thường gia; lần này sau khi bắt được mấy tên mặt thám, Ninh Dịch lại không thăm vắn hết, mà đầu tiên y dùng thủ đoạn tàn nhẫn để cạy miệng bọn chúng, trong quá trình thăm vắn đã để vài tên không chịu nổi cực hình mà chết, trong lúc dụng hình lại chia ra nặng nhẹ, rồi tạo thời cơ cho hai tên mặt thám khác liều mạng chạy thoát. Hai tên mặt thám vết thương chồng chất tìm được đường sống trong đất chết, cứ ngỡ mình can đảm can trọng may mắn, ai ngờ đã sớm bị Ninh Trìung dẫn người theo đuổi từ xa, moi ra tuyến trên của đám mặt thám. Bằng cách lần dây tìm gốc, đã kéo ra một loạt thế lực Thường gia còn lưu lại Hoàng Hải.

Chỉ trong một thời gian ngắn, từ thế gia đến quan trường, từ Yên gia đến Thường gia đều đã trải qua một đợt càn quét lạnh lẽ mà vô cùng dữ dội, trong khi dân chúng vẫn mù mờ chẳng hay biết. Nháy mắt đã xoay chuyển đất trời, chỉ có thế gia và quan trường nằm ở tâm con lốc xoáy, mới âm thầm hoảng sợ vì một loạt hành động không ngờ không nghi kia.

Hoàng sợ vì vị diện hạ kia cho đến bây giờ mới lộ ra chân diện mục – Hoàng Hải được chinh đồn nhanh đến thế, có thể nói là do Ninh Dịch nắm bắt được thời cơ tốt nhất mà hành động. Quan viên Hoàng Hải lên lút chê cười sự nhân tâm của Ninh Dịch – khâm sai Hoàng Hải đạo bệnh nặng nằm liệt giường sắp mất mạng, vị Sở vương kia thoát nhìn cũng khá thân thiết với Ngụy đại nhân, vậy mà ba ngày ba đêm không bước vào Khê Viên thăm hỏi!

Sau ba ngày ba đêm, Ninh Dịch căn bản đã giải quyết thuận lợi một phần công việc, mới trở về Khê Viên.

Hoàng Hải vừa yên ổn, y vẫn không hề tỏ ra vui mừng. Y làm những chuyện này, vì đây là việc Phượng Tri Vi dự định sẽ làm. Bây giờ nàng đã gục, nếu cứ nóng lòng sốt ruột tức trực bên giường bệnh thì chỉ bằng giải quyết hết công việc của nàng, để sau khi nàng tỉnh dậy sẽ chuyên tâm dưỡng bệnh, mà y cũng có thể một lòng một dạ chờ nàng tỉnh lại.

Mọi người đều đang chờ nàng tỉnh lại.

Cô Nam Y cả ngày ngủ trên mái nhà nồng nặc mùi thuốc kìa, khe khẽ thổi kèn lá, thổi từ sớm đến tối, tựa hồ cứ thổi như thế thì sự ra đi mà y sợ hãi sẽ không xảy ra. Cô Nam Y nhiều lần chạy ra ngoài, mỗi lần trở về đều cảm theo mây thứ kì quặc cho Phượng Tri Vi uống. Ninh Dịch thấy thế cũng không ngăn cản, đã đến nước này rồi, có bệnh thì vãi tứ phương, cách nào Ninh Dịch cũng sẵn sàng thử một lần.

Phu thê Yên Hoài Thạch và Diêu Dương Vũ tức trực bên giường Phượng Tri Vi một tắc không đi một li không rời, đuổi cũng không xong; các học sinh của thư viện Thanh Minh bị Ninh Dịch đuổi ra ngoài viện không được bước vào thì cả ngày lượn lờ bên ngoài viện như du hồn.

Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ đi cứu trợ thiên tai xong lòng bùng bùng phấn khởi quay về, đang chuẩn bị ba hoa với Phượng Tri Vi rằng mình đã đánh quan trông kho lương nằm bẹp một đồng ra sao, nhận được tin này đều hóa đá. Nếu không bị đám học sinh giữ lại, thì Hách Liên Tranh đã đến Yên gia giết người.

Vô số người dốc hết tâm tư tìm hướng giải quyết, vô số dược liệu nghìn vàng khó mua ném xuống, cũng kéo dài mạng sống của Phượng Tri Vi thêm ít nhiều. Đại phu nói căn bệnh ác tính này tiến triển rất nhanh, hiếm ai sống sót sau mười hai canh giờ, nhưng không hiểu vì sao, trong cơ thể Phượng Tri Vi dường như có một sức mạnh đặc biệt ngăn cản sự lan tràn chóng mặt của bệnh. Nhưng dù căn bệnh đã bị ngăn cản, thì nàng vẫn ngày càng suy yếu.

Mọi người đều đi tìm danh y mà mình biết, Hách Liên Tranh cũng phái Tam Chuẩn quay về thảo nguyên tìm đại vu y của vương đình bọn họ. Nhưng đường xá quá xa xôi, ngay cả thái y trong kinh cũng không thể đến nơi trong một sớm một chiều. Cô Nam Y ngày nào cũng lượn lờ mấy vòng ở cổng thành, đến khi trở về ai nấy đều tránh xa - họ lo mình bị nghiền thành bột phấn giống như hồ đào của y.

Tuy đây là bệnh truyền nhiễm, nhưng không ai chọn cách li bệnh nhân, mà đều chịu khó tắm gội rửa tay thay y phục, trước khi ra vào căn viện kia đều vào thiên phòng, tắm rửa bằng nước thuốc. Ninh Dịch biết, dù có vội vã đến nhường nào, thì lúc này cũng không thể có thêm người bệnh, đặc biệt là y. Một khi y gục xuống, Phượng Tri Vi sẽ càng khó sống, nên y không ngại phiền phức, mỗi ngày ra ra vào vào vô số lần, cũng tắm rửa vô số lần, tắm nhiều đến nổi da dẻ cũng bắt đầu sây sát.

Khi đêm đến, y không cần bất cứ ai hầu hạ, đích thân ngủ trong phòng Phụng Tri Vi, ngủ một canh giờ lại trở dậy, đi xem khí sắc của nàng. Bệnh trạng của Phụng Tri Vi khiến người ta kinh hồn bạt vía, lúc thì nóng rực như lửa, đến gần nàng ba thước đã cảm thấy hơi nóng bức người, lúc thì lạnh lẽo như băng, nhiệt độ trong phòng hình như cũng tụt xuống theo. Y chốc chốc đắp túi chườm đá cho nàng, đắp chưa được bao lâu đã vội vàng bỏ túi đá, đắp thêm chăn bông nhét thêm lò sưởi, một đêm lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Có lần y mệt mỏi rã rời, mơ màng ngủ thiếp đi. Trong mộng lung y cảm thấy Phụng Tri Vi đã ngừng thở, liền nhảy bịch từ trên giường cao xuống, lao đến trước giường nàng, mắt y không thấy đường, lại chạy quá nhanh, gạt đồ ẩm trà trên bàn, mảnh sứ vỡ của ẩm trà cắt đứt ngón tay mà y không hề hay biết. Y đưa tay ra dò hơi thở của nàng, cho đến khi ngón tay đang chảy máu cảm nhận được hơi ấm mờ mờ tỏa ra từ mũi nàng, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Đêm đó y lảng lạng băng ngón tay rỏ máu, trầm ngâm rất lâu, không dám ngủ tiếp.

Mới qua vài ngày, Ninh Dịch đã gầy rộc đi, gương mặt nhợt nhạt đến nỗi nhìn thấy cả mạch máu xanh nhạt dưới da, nhưng đôi mắt y lại sáng bừng bừng như có ngọn yêu hỏa bốc lên, khiến người ta thấy mà phát sợ. Ninh Trùng thật sự không nhìn nổi nữa, có một tối hần xồng vào phòng, chiếm lấy cái giường nhỏ kia kiên quyết không chịu nhường, bị Ninh Dịch tung cước đá bay ra ngoài. Ninh Trùng bám cửa khóc lóc thảm thiết, Ninh Dịch với tay lấy một bình sứ Thanh Hoa đập vào đầu hắn.

Ba ngày sau Cổ Nam Y ra tay, điểm huyết đạo của Ninh Dịch rồi quăng ra ngoài, còn y lại kéo một cái giường khác đến ngủ. Ngủ một giấc lại cảm thấy bức bối khó chịu, bèn dứt khoát nằm ngủ trên tấm lót chân trước giường. Y nằm trên tấm lót chân bằng gỗ gu, từ từ cuộn tròn thân hình cao lêu nghêu của mình lại, trong cơn mơ màng y nhớ Phụng Tri Vi cũng từng cuộn người ngủ trên tấm lót chân kê trước giường ý thế này, mỗi lần tỉnh lại lúc nửa đêm y đều có thể nhìn thấy nàng nghiêng mặt nằm ngủ, ôm chặt chăn bông giống như tháp thơm không yên, bờ mi dài rủ xuống, dưới mắt in một đường cong hình cung dịu dàng.

Khi đó y cảm thấy nàng ngủ thật sự rất ngon, tấm lót chân có lẽ rất thoải mái. Bây giờ y mới biết, hóa ra chẳng hề thoải mái chút nào.

Dù không thoải mái y vẫn nằm ngủ yên lành, mong chờ Phụng Tri Vi cũng sẽ đột ngột tỉnh giấc, nghiêng người nhìn y, giống như trước kia y hay nhìn xuống nàng lúc nửa đêm vậy. Đến khi ấy y nên nói gì nhỉ? Phải suy nghĩ kĩ càng mới được.

Nhưng chờ tới chờ lui, từ đầu đến cuối Phụng Tri Vi vẫn không nghiêng người nhìn xuống; y đã nghĩ ra mình nên nói gì, nhưng chẳng có cơ hội mà nói. Y nhắm mắt lại, cảm thấy mùi vị của muộn phiền lại dâng lên. Trời đêm thu không hiểu sao lại giá buốt đến thế, lặng lẽ ngấm vào trong xương cốt y.

Sau này y không đợi nữa, y đã quen ngủ trên tấm lót chân, lâu rồi lại thấy tiện. Cảm thấy nàng nóng, bèn vươn tay đắp túi chườm đá cho nàng, cảm thấy nàng lạnh đi, thì vươn tay ra kéo chăn và đốt chậu than, không gây trở ngại gì đến giấc ngủ của y.

Có một đêm mưa bụi mịn mờ, Ninh Dịch ngồi trong phòng, Cổ Nam Y ngủ trên nóc nhà không buồn xuống. Trong mưa rơi, tiếng kèn lá nghe ngân nga dai dẳng, như miết vào lòng người nhói buốt. Mọi người đứng chờ trong viện, nghe tiếng cửa giấy chậm chạp mở ra, đại phu ưu tú nhất Hoàng Hải bước ra khỏi cửa, gương mặt tái trắng, quỵ gối dưới mái hiên dập đầu với người trong phòng.

Ninh Dịch không bước ra, bên trong tĩnh mịch không còn tiếng động, từng luồng từng luồng khói trắng mờ phiêu lảnh không tan, ngưng kết thành một bức tranh thê lương lạnh lẽo trong màn mưa thu dày đặc.

Yên Hoài Thạch hồn vía lên mây quỳ “bịch” xuống đất giữa cơn mưa.

Hách Liên Tranh điên cuồng tru lên một tiếng “aaaa”, chạy băng băng ra ngoài, chẳng biết kẻ nào đen đuôi sắp phải hứng đòn đây.

Các học sinh của thư viện Thanh Minh thần thờ trong mưa, không biết thứ ướt đầm trên mặt kia là mưa hay là thứ gì khác.

Căn viện chìm trong bầu không khí chết lặng, đầu đại phu đập bình bình trên hành lang dài bằng gỗ, âm thanh trống rỗng, đánh vào lòng người đau nhói. Cơn mưa thu rơi ướt đầm cả đám lá cây ẩm đậm nhuộm vàng, thoát nhìn rất giống sắc mặt mọi người lúc này.

Trong phòng không đốt đèn, đằng sau cánh cửa khép hờ là khoảng không tối om không nhìn thấy gì cả, chỉ mơ hồ thấy bóng lưng gầy rộc của Ninh Dịch. Y quay lưng vào cơn mưa thu trong đình viện, không hề nhúc nhích.

Sau một quãng dài tịch mịch, y mới cất giọng bình thản.

“Cút.”

Đại phu hốt hoảng lui xuống, những nếp nhăn nhuộm đầy may mắn vì tưởng chết mà lại sống. Khi đi qua chỗ Hoa Quỳnh, ông ta hơi lão đảo, được Hoa Quỳnh tiện tay đỡ. Nàng ta có phần thương hại nhìn vị danh y nức tiếng khắp Phong Châu giờ này lại vô cùng chật vật, bèn nói: “Đề tôi tiến ngài ra.”

Nàng ta tiễn đại phu một mạch tới cửa, đang định quay đầu, thì thấy người canh cửa Khế Viên hùng hổ bước vào, quăng mũ chửi bới: “Tên khốn nạn, giờ là lúc nào rồi mà còn có kẻ dám đến đây lừa đảo.”

Hoa Quỳnh nghi hoặc ló đầu ra xem, thấy cánh cửa Khế Viên không xa có một người đang thập thò ngó quanh, gã canh cửa đứng sau lưng nàng ta giận dữ nói: “Lợn lờ ở đó mấy ngày còn chưa đi! Thêm rở đái phần thưởng hậu hình mà phủ ta hứa ban! Ngay cả danh y đệ nhất Phong Châu cũng bó tay đầu hàng, thì cái tên đến đơn thuốc còn không biết viết kia làm được chắc? Đưa hắn đến trước mặt điện hạ, là tự đi tìm chết!”

Hoa Quỳnh lại ngắm nghía người kia, nhìn vào ánh mắt tràn ngập mong mỏi của đối phương, nàng ta suy nghĩ, sau đó vẫy vẫy tay.

Ninh Dịch trầm tĩnh trong căn phòng khói sương lằng đằng.

Sau màn sương khói là gương mặt nhợt nhạt của Phượng Tri Vi.

Nàng đã hết sốt và hết rét, cũng không còn cái kiểu nôn mửa dữ dội như sắp nôn ra cả gan ruột, khiến người ta nhìn mà kinh hãi nữa. Nàng chỉ lẳng lặng nằm ngủ nơi đó, tựa như một áng mây sắp trôi đi mất, nhẹ nhàng đến vô lực.

Ninh Dịch ngưng nhìn nàng, hồi lâu, y mới chậm rãi bóc đi lớp mặt nạ da người mỏng như cánh ve trên mặt nàng.

Ngón tay y chậm rãi lần mò dưới lớp mặt nạ, chạm vào đôi mày hơi rủ xuống, xác định dưới lớp mặt nạ là gương mặt vàng mảy rù kia.

Người con gái này, sợ người đời phát hiện ra chân diện mục của mình, nên không ngại phiền phức mà mang hai khuôn mặt.

Ninh Dịch mỉm cười trống rỗng, bụng chầu nước đặt bên giường, nhúng ướt khăn vải rồi từ tốn vắt khô.

Dù sao đi nữa, người mang hai lớp dịch dung đương nhiên sẽ không dễ chịu; y muốn nàng nhẹ nhàng thoải mái một chút.

Y cầm khăn vải ẩm ẩm, ngón tay lại lạnh căm, cầm trong tay cuộn khăn ẩm ướt, giống như cầm lấy trái tim mình. Trong cơn mơ màng, y nhớ lại lần đầu gặp gỡ ven hồ trong hậu viện Thu phủ, nàng nghiêng đầu, nửa người đứng trong nước, tay cầm lọn tóc ướt sũng của mình.

Ngón tay từ từ buông xuống, bắt đầu từ trên trán, lau đi lớp dịch dung từng chút từng chút một.

Nhìn chẳng thấy, mà lại rõ ràng như hiện ra trước mắt. Ngày ấy trong làn nước xanh, lớp dịch dung trên mặt nàng bị nước từ từ gột rửa, từng chút một, lộ ra vàng trắng trong, chiếc mũi như tạc từ ngọc, bờ môi hồng nhạt, hàng mày ngấm nước dài mảnh, đen như lông chim, đôi mắt mịt mờ hơi sương, nhìn người ta như cách một tầng sa mỏng ... Cuối cùng hợp lại thành một gương mặt thanh lệ.

Y ngừng tay, buông khăn vải, ngón tay khe khẽ cong lại, bắt đầu từ vàng trán, ôn tồn mon man da thịt lạnh lạnh mà trơn láng ... Trong cơn mơ màng, tưởng như trở về cái ngày y vờ say rượu ở Ngụy phủ, hay trở về căn phòng tối nơi nàng lên gặp Thiệu Ninh bàn mưu giết y, hay gian phé cung của mẫu phi, hay ngay trong căn phòng này trước đó ít lâu ... Y lần lượt chạm vào da thịt của nàng, mùi hương của nàng, chạm vào những cơn nóng lạnh của nàng, khám dới đầu ngón tay, giữa đôi mày, trong lòng, quen thuộc đến thế, quen thuộc đến giật mình.

Nhưng những thứ rất đời quen thuộc này, từ hôm nay trở đi, thật sự phải quay về điểm xuất phát, hai bên lại hóa thành xa lạ ư?

Có một số câu hỏi không dám nghĩ đến, dù là chạm cũng không dám chạm vào. Cuộc đời y đã đối diện với vô vàn nguy hiểm đau đớn, y chưa từng sợ hãi cũng không thể sợ hãi, nhưng vào thời khắc này, y bỗng dưng sợ hãi sự lạnh lùng của vận mệnh, một câu trả lời có thể khiến lòng người rạn vỡ.

Ngón tay y vòng vo trên gương mặt nàng hết lần này tới lần khác, có thể nàng trải qua bệnh tật đau đớn giày vò bấy lâu, thật ra đã không còn xinh đẹp như thuở ban đầu? Nhưng cũng có sao đâu, Phượng Tri Vi, vĩnh viễn vẫn là Phượng Tri Vi.

Hận mình không nhìn được, nhưng cũng vui, vì mình không nhìn được.

Nếu tận mắt trông thấy vẻ tái nhợt tiêu tụy kia, thì giờ này y phải làm sao để duy trì vẻ ngoài bình tĩnh?

Sóng lòng mãnh liệt như thế, vẻ bề ngoài sừng sững bất động đều là giả dối, giống như đá ngầm trải qua hàng vạn năm bị bào mòn, bề ngoài chẳng đổi nhưng bên trong đã sớm đục ra trăm khe nghìn lỗ.

Hình như có kẻ lết gối tiến vào, khẽ hỏi: “Điện hạ ... phải chăng ta nên chuẩn bị ...” Hần ghen ngào nói không nên lời.

Là Yên Hoài Thạch.

Y quay lưng vào Yên Hoài Thạch, cẩn thận đeo mặt nạ cho nàng, ngón tay y khựng lại bên gáy này, rất lâu vẫn không nhúc nhích.

Mạch đập dưới tay dần dần nhẹ nhàng và chậm chạp hơn, y biết chẳng bao lâu nữa, những nhịp đập mong manh này cũng giống hệt dòng suối sắp khô cạn, sẽ ngày càng yếu đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Cứ đợi chờ hơi thở của sự sống tan biến từng chút một như thế, là chuyện tàn nhẫn đến nhường nào.

Nhưng đến bây giờ, y thà rằng mình cứ như thế, từ mỗi âm thanh mạch đập, hồi tưởng lại những lần gặp gỡ từ khi biết nàng đến nay. Đời này y và nàng thoát nhìn giống như bắt tay hợp tác, nhưng thật ra mỗi người một nẻo, trong suốt cuộc đời có được một lần tâm ý tương thông thế này, cũng tốt.

Y lặng lẽ đếm, trong sương khói lượn lờ, chẳng phân biệt rõ là sắc mặt ai nhợt nhạt hơn ai.

Trên nóc nhà, Cố Nam Y lặng lẽ thổi sáo.

Mưa vẫn cứ rơi, trong ngoài đều đã thấm ướt, đối với một kẻ y phục nhất định phải mềm mại, nếu không sẽ không chịu nổi như Cố Nam Y, giờ này mặc y phục ướt đầm như thế khác nào cực hình, nhưng y vẫn không hề động đậy.

Sáo lá ngấm nước mưa, thổi ra chẳng còn là âm thanh trong veo rạng rỡ. Trong tiếng sáo lá ngắt quãng, y nghe thấy tiếng nói dịu dàng của nàng.

“Thỏa thuận rồi nhé. Tôi thổi sáo lá, lần theo ký hiệu của huynh, một mạch đi tìm huynh.”

Ta nào đã bắt cô thổi, sao cô đã muốn chạy rồi.

Cách một tầng ngói, dường như y cũng cảm nhận được bên dưới có một luồng khí trĩu nặng chậm rãi nổi lên, đợi đến khi nó hoàn toàn bay lên rồi tan mất, có lẽ cả đời này sẽ không còn ai thổi sáo lá vì y nữa.

Luồng khí này y từng cảm nhận được một lần, khi nhũ mẫu qua đời, khắp gian phòng đầy áp luồng khí này, khiến y cảm thấy không thoải mái, nôn nóng muốn bỏ đi.

Nàng cũng sắp như nhũ mẫu sao?

Y cũng sắp vĩnh viễn không được gặp nàng nữa sao?

Vậy y còn phải làm gì nữa đây?

Cố Nam Y cảm thấy mình hơi mệt mỏi, dạo gần đây y suy ngẫm rất nhiều điều. Đây không phải là y của ngày trước, rất nhiều năm trong quá khứ, đất trời trống rỗng đơn điệu của y chưa bao giờ chứa đựng nhiều nghi hoặc và bất an đến thế.

Y ngo ngẩng ngồi đó, cảm thấy luồng khí kia lại yếu ớt bay lên thêm một đoạn. Y cau mày, đột nhiên xoay người, nằm úp sấp lên mái ngoài.

Y ép chặt bản thân xuống.

Ngăn luồng khí này lại, không để cho nó bay lên!

Người trong viện, một nửa ngo ngác nhìn Ninh Dịch nhắm mắt lặng yên trong phòng, một nửa thần thờ nhìn Cố Nam Y nằm bò trên nóc nhà trong cơn mưa.

Ai cũng muốn bày tỏ nỗi buồn đau của mình, rồi lại cảm thấy trước mặt hai người này, dù có bày tỏ thế nào cũng đều giống như thừa thừa, giống như giả vờ. Thoạt nhìn họ có vẻ không hề bi thương, Cố Nam Y trông còn hơi khác ngày thường, chứ Ninh Dịch thì thậm chí nét mặt không biến đổi.

Nhưng trong chính sự yên tĩnh ấy, người ta lại nghe tiếng còi lòng vỡ vụn.

“Điện hạ ...” Yên Hoài Thạch rung rung nước mắt, dập đầu thêm lần nữa, “Nên ... chuẩn bị rồi ...”

Tay Ninh Dịch khẽ run, “à” một tiếng hình như rất bình tĩnh, nhưng Yên Hoài Thạch lại thấp thoáng nghe ra sự run rẩy và thê lương.

Ninh Dịch vẫy tay, Ninh Trùng bùng lên một chậu nước, Ninh Dịch thần nhiên nói: “Các người đều ra ngoài cả đi, ta lau người cho nàng.”

Yên Hoài Thạch không nghĩ nhiều, cẩn thận lui ra ngoài. Ninh Trùng lại đực mặt ra đó nhìn y, cuối cùng cũng lẳng lặng rút lui.

Ninh Dịch lần mò xiêm y của Phượng Tri Vi, cẩn thận cời từng khuy áo nàng. Trước kia đã rất nhiều lần y muốn gần gũi thân thể ấy, chỉ có thời khắc này là không hề tơ tưởng.

Khăn vải đắp nước ấm, cẩn thận mà lau. Trong phong tục Thiên Thịnh, phu thê ân ái mặn nồng, khi người kia chết đi có thể để người còn sống lau người cho mình.

Y mím môi, dùng ngón tay khẽ phác họa đường nét thân thể nàng, đây là nàng, còn chưa gặp đã mãi mãi bỏ lỡ, qua hôm nay sẽ vĩnh viễn không còn ngày gặp lại.

Tri Vi ... của ta ...

“Rầm!”

Cửa giấy đột ngột bị người kéo giật ra, mưa rơi đầy sân nhẹ nhàng hắt vào trong phòng, y giật dử ngoảnh đầu lại.

“Điện hạ!” Giọng nói rõ ràng lưu loát đặc trưng, đến từ tiểu quả phụ đứng cảm kia, “Vẫn còn một cách!”

Ba ngày sau, khi Phượng Tri Vi cuối cùng cũng mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là hoa cúc mùa thu nở rộ trên khung cửa sổ trong ráng chiều đỏ thắm.

Lọt vào tai là tiếng sáo lá vang lên trên đỉnh đầu, khi nàng vừa tỉnh cơn mê nó vẫn còn ngắt quãng khô khan, nhưng khi nàng mở to đôi mắt, nó bỗng bùng sáng mà uyển chuyển.

Chim chóc trong sân đều cất tiếng hót líu lo, bên xướng bên họa.

Nàng đảo đôi mắt còn hơi khô, phát hiện căn phòng đầy người, họ đang ngủ với đủ mọi tư thế. Ninh Trùng vắt mình trên xà ngang, vừa ngủ vừa rõ dãi tí tách tí tách như mưa rơi. Hách Liên Tranh tắm trong “con mưa” này, gả ngủ với một tư thế ôm đầu cực kỳ quái đản, cứ như sợ tiếng ngáy của mình sẽ đánh thức ai đó. Yên Hoài Thạch gối lên đùi phu nhân nhà mình ngủ say như chết, Diêu Dương Vũ thì nằm phơi bụng ra, để hẳn lên bụng Dư Lương mà ngủ.

Mà phía đối diện, Ninh Dịch ngồi đó, hình như đang nhắm mắt điều hòa hơi thở. Trong khoảnh khắc nàng vừa mở mắt ra, y cũng lập tức cảm nhận được mà mở mắt, khe khẽ mỉm cười với nàng.

Phượng Tri Vi cũng cười, trong lúc cười đôi mắt bỗng dưng chuyển đỏ.

Người này, là Ninh Dịch sao?

Ai bỏ dúi y đánh y làm tội làm tình y, biến một Sở vương phong lưu mỹ mạo như ngọc tiếng thơm mức danh Đế Kinh, thành cái bộ dạng cẩu không yêu ngoại không thương hệt như vừa bị đẩy đến Lưỡng Quảng chịu tù khổ sai ba năm thế này?

Còn mấy tên kia, người nào người nấy râu ria xồm xoàm cũng không biết đường cạo cho sạch sao? Lại còn đua nhau ngủ trong khuê phòng nàng?

Ánh mắt nàng xoay chuyển, cẩn thận lướt qua từng gương mặt mỗi một kia, rồi lại mỉm cười.

Người nàng mệt chết đi được, cứ như bị ai đó đánh đòn một trăm ngày, nhưng lòng lại ấm áp như ngâm trong suối nước nóng, máu trong người cũng chảy thông suốt.

Ninh Dịch nghiêng tai lắng nghe nhịp thở nàng hòa trong không khí, nở một nụ cười nhàn nhạt, sau đó đứng lên, hét kéo lại đá cả đám người kia, tổng cổ tuốt ra ngoài.

Thai phụ chưa cần y ra tay đã tự động đứng lên, kéo theo cả trượng phu còn đang say giấc nồng, vừa chạy vừa không quên khép cửa lại, “Mấy người rảnh rồi, xin hãy tránh đi cho.”

Ninh Dịch mỉm cười cảm kích, cách một tầng cửa nói vọng ra ngoài: “Yên phu nhân trí dũng song toàn, chẳng biết tương lai có nguyện dốc sức vì triều đình chăng?”

“Dân nữ cảm thấy không phải là không thể.” Tiếng cười sang sảng của Hoa Quỳnh đã đi xa.

Cửa đóng lại, Ninh Dịch tiến tới trước giường, Phượng Tri Vi nằm trên giường mỉm cười nhàn nhạt với y, cất giọng khàn khàn: “Ngài mệt lắm phải không?”

Nàng còn chưa nói hết câu, chợt thấy mình rơi vào một vòng tay nồng ấm.

Người kia ôm chặt lấy nàng, thân thể run lên nhẹ nhẹ, khẽ hít một hơi bên tai nàng, từng câu từng chữ dường như thoát ra từ kẽ răng: “Tri Vi... Tri Vi...”

Y chẳng nói gì, cứ gọi tên nàng hết lần này tới lần khác, càng ra sức siết chặt nàng vào lòng mình, như thể chỉ sợ tay mình vừa buông lơi, nàng sẽ bay đi mất, vĩnh viễn không tìm lại được.

Tiếng gọi run rẩy bên tai, như một sợi dây đàn đồng thời khơi lên tiếng lòng của Phượng Tri Vi, tiếng khoan tiếng nhặt, giống như có gì đó đang nói liên, lại như có gì đó đang đứt đoạn. Nàng hơi nao núng lùi ra, trong lúc lùi lại chạm vào xương bả vai y, cảm giác xương xẩu khiến đôi mắt nàng càng thêm đỏ.

Y đã buông nàng ra, cười bảo: “Nàng vừa tỉnh lại, không nên làm nàng mệt mỏi.” Y ngồi đối diện với nàng, mỉm cười nhìn nàng, rõ ràng không nhìn thấy, nhưng ánh mắt ấy lại giống như nhìn mãi chưa đủ.

Một tiếng “rầm” vang lên, trên nóng nhà thủng ra một lỗ, Cố Nam Y bay xuống từ lỗ thủng ấy. Phượng Tri Vi lại mở tròn mắt nhìn Cố thiếu gia, hít ngược một hơi, lầm bầm: “Từ giờ trở đi tôi nhất định sẽ không đổ bệnh...”

Cố Nam Y nhìn nàng không chớp mắt, y phục lộn xộn nhiều ngày chưa thay bết dính trên người, một lúc sau mới rề rà bước tới.

Phượng Tri Vi chờ y đứng lại cách nàng ba bước, nhưng Cố Nam Y không hề dừng lại. Phượng Tri Vi ngạc nhiên nhìn y cuối cùng cũng đứng lại cách nàng một bước.

Túi hồ đào lúc nào cũng treo vắt vẻo trên thất y rơi vào tầm mắt của Phượng Tri Vi, nàng cầm lấy, chậm chậm đếm. Thấy quả hồ đào dính nước mốc lên, nàng khẽ hỏi: “Gần đây huynh không ăn hồ đào sao?”

Cố Nam Y gật đầu, vẫn chẳng nói nửa câu, chỉ nhìn nàng.

Y gầy, hơi nhếch nhác, hơi bẩn, không ăn hồ đào, cũng không thay y phục.

“Tôi không chết được đâu.” Phượng Tri Vi yên lặng hồi lâu, trong nháy mắt đã kiểm chế con ghen ngào, nói: “Tôi chết rồi, huynh lạc đường lấy ai đi tìm

huynh đây?”

Cố Nam Y nhìn nàng chăm chú, lúc này mới móc một quả hồ đào, từ tốn ăn.

“Cái đó dính ẩm mốc lên rồi.” Ninh Dịch đột ngột lên tiếng, “Ninh Trùng, theo Cố tiên sinh đi thay y phục, đổi hồ đào.”

Ninh Trùng lao ra, cười hi hi muốn kéo Cố Nam Y đi.

“Cố huynh, đưa điện hạ đi tắm rửa, thay y phục, ăn cơm.” Phụng Tri Vi đồng thời mở miệng.

Ba người đều bị đuổi ra ngoài, không cho phép cự tuyệt, đến tối cả đám mới chạy về, vẫn là một người trên nóc nhà một người cạnh giường. Phụng Tri Vi đuổi cũng không đi, mà bản thân nàng cũng đang uể oải nên đành mặc kệ. Ninh Dịch ngồi tựa vào giường nhỏ bên cạnh nàng, rủ rỉ kể cho nàng nghe những chuyện xảy ra ở Hoàng Hải trong thời gian qua. Giọng y hơi hột, nhưng Phụng Tri Vi lại nghe ra nét kinh tâm động phách, một lúc sau nàng mới lơ đãng cười nói: “Không ngờ tôi mới ngủ một giấc, mà đã bỏ lỡ rất nhiều vở kịch hay.”

“Một giấc này của nàng, ngủ đến nỗi suốt nửa thì ta...” Ninh Dịch nói đến nửa chừng chợt im lặng, Phụng Tri Vi trầm ngâm, cũng không truy hỏi. Hai người đều nằm trên giường, mở to đôi mắt nhìn lên trần nhà, bầy không khí kì quái mờ hồ tản ra khắp phòng.

Một lúc sau, Phụng Tri Vi chuyển chủ đề, hỏi: “Ôn dịch kia ghê gớm như vậy, người khác đều không qua nổi một đêm, tại sao tôi vẫn bình an vô sự?”

“Muốn tháo chuông phải nhờ người buộc chuông,” Ninh Dịch nói, “Nàng nhiễm dịch bệnh từ thôn nọ, nhưng cứu sống nàng cũng là người trong thôn.”

“Là đứa bé kia?” Phụng Tri Vi lập tức phản ứng.

“Phải, Lý chính kia lẽ mớ nghe nói Khế Viên tìm kiếm danh y, mới đoán có lẽ là người đi qua thôn đó đã nhiễm bệnh dịch. Hắn cảm thấy đứa cháu nhà mình rất kì lạ, bèn dẫn thẳng bé đến cầu kiến. Nhưng người gác cửa Khế Viên làm gì chịu tin lời hắn, bèn chặn hắn ngoài cửa không cho vào, về sau Hoa Quỳnh tình cờ gặp được, mới đánh liều quyết định cho hắn vào. Sau đó chúng ta cũng không biết phải xử lý ra sao, đây là một người sống sờ sờ chứ có phải thuốc đầu, may mà vị đại phu Cố huynh mời tới từ kinh thành đến đúng lúc, lấy máu tươi của đứa bé thêm vào đủ loại thuốc, mới kéo nàng về từ ngưỡng cửa Quỷ Môn quan.”

“Vậy đứa bé đó giờ đang ở đâu? Đại phu kia đâu?”

“Đại phu ở cùng với Cố huynh, đứa bé kia mất máu quá nhiều, còn đang tỉnh dưỡng.” Ninh Dịch cười, “Gã Hách Liên Tranh kia, hạ xuống một đao suốt nửa lấy mạng người ra luôn.”

“Chẳng ra làm sao cả...” Phụng Tri Vi tinh thần uể oải, miệng lưỡi khô rát: “Hôm nào tôi phải giáo huấn gã thôi...”

“Ngủ đi.” Ninh Dịch mỉm cười, dèm chăn cho nàng. Trong lòng Phụng Tri Vi mơ hồ suy nghĩ gì đó, nhưng nàng không còn sức mà mở mắt ra nữa, cứ thế mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Không biết đã qua bao lâu, chợt thấy có luồng gió phả vào mặt, hình như có người lao tới, rồi có tiếng ai đó va “cạch” vào thành giường. Nàng mở mắt ra, thấy Ninh Dịch đứng bên giường với vẻ mặt hoảng hốt. Y nghe thấy tiếng nàng cử động, vẻ lo lắng trên gương mặt mới dần dần tan biến.

Y tựa vào thành giường, cảm nhận được nàng đang kinh ngạc, trên mặt dần dần nổi lên vẻ ngượng ngùng, đưa tay dèm chăn cho nàng, khép khiêng xoay người trở về giường mình, cố gắng ra vẻ tự nhiên cười nói: “... Ta gặp ác mộng, cứ tưởng nàng...”

Y còn chưa nói dứt câu, Phụng Tri Vi đã hiểu hết ngọn ngành.

Những ngày tháng nàng lơ lửng giữa sống chết, y vẫn luôn trông chừng như thế này sao? Trong những đêm dằng dặc đầy lo âu sợ hãi, y vẫn luôn hoảng hốt như thế này sao? Liên tục mơ thấy nàng ngừng thở, liên tục gạt mình tỉnh dậy nhào tới xem nàng sống chết ra sao, đến nỗi đã thành thói quen, sau khi thoát khỏi nguy hiểm, vẫn gặp ác mộng rồi bừng tỉnh như trước.

Phải bao nhiêu lần bừng tỉnh giữa đêm, phải lo lắng sâu nặng và tha thiết đến nhường nào, mới hình thành nên thói quen gần như là bắt buộc ấy?

Phụng Tri Vi không nói nên lời, nàng nhìn thẳng lên nóc nhà, qua rất lâu mới chớp chớp mắt.

Roi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tình Yêu Bao La

Type: shiriboss

“Đến đây, uống thuốc.”

“Hừ ... Ninh Dịch ngài nhìn xem!”

“Khỏi cần xem, Ninh Trừng sẽ không xuất hiện, Yên Hoài Thạch còn chưa đến, thích khách căn bản không tồn tại, đứa bé trong bụng Hoa Quỳnh không làm sao cả ... Ta nói này Phượng Tri Vi, chiều này của nàng đã chơi chán rồi, đừng có đánh lạc hướng ta nữa. Uống thuốc.”

“Hừ.”

Ai kia muốn lừa người lại bị nhìn thấu, đành ngoan ngoãn cầm lấy chén thuốc.

“Ta bón cho nàng.” Ninh Dịch lùi lại, “Bằng không chẳng biết nàng lại giờ trò gì để qua mặt ta nữa.”

“Ngài không nhìn rõ, bón cái gì mà bón.” Phượng Tri Vi tránh né, “Tôi sợ ngài đút vào lỗ mũi tôi mất thôi.”

“Ta nhìn thấy nàng.” Ninh Dịch đáp rất đơn giản, lại dường như có thâm ý.

Phượng Tri Vi im lặng, hàng mi rủ xuống. Nàng không phải trẻ con tùy hứng, đương nhiên biết thuốc đắng dã tật, có điều thứ thuốc này quá đáng sợ, dù là nước tiểu đồng tử cũng còn dễ uống hơn thứ này nhiều. Nàng đã uống bao nhiêu ngày rồi, không những không quen thuốc, mà càng uống lại càng phát sợ.

Tình lại được một thời gian, ngoại trừ thứ thuốc kinh khủng này, Phượng Tri Vi được hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất từ nhỏ đến giờ - bạn bè vây xung quanh, điện hạ đích thân chiếu cố. Trong những ngày Phượng Tri Vi không đủ hơi sức đề cự tuyệt, Ninh Dịch đã tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn và cẩn thận. Đợi thêm mấy ngày nữa, khi Phượng Tri Vi đã đủ sức từ chối, thì có một số việc đã biến thành thói quen, từ chối nữa sẽ trái lẽ thường tình.

Sớm chiều chung đụng, xưa nay vốn là cách tốt nhất để tiêu tan ý muốn đổi đầu lẫn sức kháng cự. Trải qua một hồi sinh tử, cũng dễ dàng khiến những người sống sót sau cơn phong ba mở lòng cảm thông. Vốn dĩ hai người rất ăn ý với nhau, càng về sau khoảng cách cứ từ từ rút ngắn, càng thêm thân thiết, bớt đi sự đề phòng, lại thêm mấy phần tình ý nồng ấm dịu dàng thấm thiết.

Ninh Dịch đứng trước giường, vẻ mặt yên bình, nước thuốc trong thìa bạc không chỉ có vị kinh khủng mà mùi hương cũng rất “khoa trương”, y hình như không hề ngửi thấy, còn cố ý đưa lên bên mũi hít hà vài cái, mới chuẩn xác đưa tới bên miệng nàng.

Phượng Tri Vi thấy ánh mắt vốn lấp lánh sáng sủa của y giờ này đã nhuốm màu ảm đạm, trong lòng phiền muộn, bất giác nuốt xuống ngụm thuốc kia.

Bốn bề thật yên ắng, trên nóc nhà có tiếng lạo xạo mơ hồ như tiếng chuột gặm - Cố thiếu gia đang ăn hồ đào, nghe thật là thành thoi.

Hiên ngang bắt khuất uống sạch một chén thuốc, Phượng Tri Vi thở phào, còn chưa kịp mở miệng, khăn lau trắng tinh đã nhẹ nhàng đặt lên khóe môi nàng, “Đừng động đây.”

Lau sạch nước thuốc còn dính trên môi xong, Phượng Tri Vi lại muốn mở miệng, lần này một thứ quả ngọt lịm nào đó đã rơi vào miệng nàng.

“Là ô mai muối của Lũng Tây,” Ninh Dịch hình như cũng đang ăn, “Ta thấy không tồi đâu.”

“Tôi bị coi như trẻ con mất rồi.” Phượng Tri Vi cười, “Khi tôi còn là trẻ con, có ốm cũng không được săn sóc như vậy.”

“Vậy bây giờ ta sẽ đền bù cho nàng.” Ninh Dịch cười cười, xoa xoa tóc nàng, “Đền gấp đôi.”

Trái tim Phượng Tri Vi lại run rẩy, nàng dời tầm mắt, nhìn ra cảnh thu ngoài ô cửa sổ, “Hôm nay thời tiết đẹp quá.”

“Ra bên ngoài ngồi chơi đi, hít thở không khí.”

Cố thiếu gia nhảy xuống, một tay xách người bệnh, một tay xách sập mềm, không phiền điện hạ phải hao tâm tổn sức đưa người ra ngoài làm gì, làm vị điện hạ đang định thừa cơ ôm ấp giai nhân đành hậm hực nói gót theo sau.

Cố thiếu gia tay chân vụng về trái sập mềm cho Phượng Tri Vi, rồi thả nàng lên đó, lại vèo vèo đạp lên người nàng ba lớp chăn. Phượng Tri Vi bị chôn trong mớ chăn dày cộp, chỉ hở ra đôi mắt, gian nan ngo ngoáy nói “cảm ơn” với y.

Cố thiếu gia hài lòng bay lên nóc nhà tiếp tục chén hồ đào, Phượng Tri Vi quay sang Ninh Dịch cầu cứu, “Mau mau ... Đè chết tôi rồi.”

Ninh Dịch cười, bỏ đi hai lớp chăn, giúp nàng chỉnh lại tấm đệm bị trái lung tung, có phần đắc ý nói: “Nàng xem, nàng vẫn không thể thiếu ta được mà.”

Đúng là tự luyến mả, Phượng Tri Vi không chịu thừa nhận, “Tạm thời thôi.”

“Tạm thời cũng được,” Ninh Dịch ngồi xuống cạnh nàng, “Ta ghét nàng quá háo thắng.”

Phượng Tri Vi không đáp, hai người lẳng lặng ngồi xuống, sắc thu đã thấm màu, trong vườn nhuộm một màu phong đỏ đậm nhạt không đều, xen lẫn với đủ màu hoa cúc từ tím nhạt cho tới vàng rực rỡ, hoa mỹ mà quanh hiu. Bầu trời cao vời vợi, thi thoảng có vài cánh nhạn từ Bắc bay về phương

Nam, cánh chim đen mảnh vẽ lên một đường cong trắng toát, xua tan một áng mây bông.

Hai người một ngồi một nằm, đôi bên san sẻ cái lặng yên, nghe cánh hoa đầu cành rơi rụng là tả, nghe cánh chim lướt qua ngọn cỏ ngấm sương, nghe giọt nước trong veo rỏ xuống từ lá sen úa tàn, có nhìn thấy hay không, cũng chẳng quan trọng cho lắm, cảnh ở trong lòng, người cũng ở trong lòng.

Bầu không khí yên lặng duy trì rất lâu, mãi đến khi từ phương xa mơ hồ vọng lại vài âm thanh vụn vặt, như tiếng bước chân vội vã hướng về phía tiểu viện. Phụng Tri Vi ngẩng đầu, chậm rãi mỉm cười.

“Bảo trọng” Nàng nói.

Ninh Dịch chậm chậm cúi người xuống, hơi thở ấm áp phả bên tai nàng, Phụng Tri Vi hơi rụt lại, cũng không có chỗ để lùi, cảm thấy môi y cuối cùng dán lên tai nàng, tròn mà mềm, nhẹ bằng như giọng y vậy, “Chờ ta.”

Phụng Tri Vi lặng thinh không đáp, y khẽ cắn vành tai nàng, không mạnh không nhẹ, hơi đau hơi ngứa, mà hình như không phải đau ngứa ở vành tai.

Hơi thở mát lạnh hoa diễm của y, như áng mây mùa thu ung dung phủ xuống, còn ánh mắt lại tựa chiếc thuyền phiêu du, muốn chở trái tim ai trôi qua hai bờ xa cách.

Nàng không trả lời, y cũng không nhường, tiếng thở khe khẽ bên tai, vừa nhẹ vừa nhạt, như sợ kinh động đến vẻ mong manh của nàng lúc này. Nhưng trong cái cắn lại mang lực đạo ương ngạnh, Phụng Tri Vi đành mỉm cười bất đắc dĩ, đẩy y ra, lấy tay che tai, một lúc sau mới nói tiếp: “Nhất định phải chờ ngài, hai ta cùng nhau trở về kinh thành.”

Nàng vươn tay, thuận thế xoa xoa cằm Ninh Dịch. Sờ phải mấy sợi râu lún phún bên cằm mỉm cười nhẹ nhàng nhỏ ra, đổi lại một tiếng cười trầm thấp của y. Sóng mắt nàng lưu chuyển, kiều mỵ nói: “Tôi nghĩ nhớ hình dáng ngài bây giờ, đến lúc đó nếu tôi kiểm tra thấy ngài gầy đi, thì tôi không tha cho ngài đâu.”

“Nàng định không tha cho ta thế nào?” Tiếng cười của Ninh Dịch ẩn chứa niềm vui âm ỉ.

“Giết ngài này, không đội trời chung với ngài này.” Phụng Tri Vi mỉm cười đáp.

“Được, ta chờ nàng kiểm tra.” Y buông tay, trong ý cười thêm mấy phần mờ ám, “nàng muốn kiểm tra thế nào thì kiểm tra thế đó, đừng nói là mặt, mà chỗ nào ... cũng được hết cả.”

Phụng Tri Vi rút tay về, lờm y, nghĩ bụng y không nhìn thấy, cũng hết cách với y rồi. Nàng lặng lẽ sờ vành tai mình, là bị cắn đỏ lên, hay là tự nó đỏ lên?

“Ngài mang đứa bé kia theo đi.” Nàng nói, “Trước kia tôi cứu nó, cũng vì nghĩ liệu có giúp ích gì cho mắt ngài không, ai ngờ cuối cùng lại để tôi dùng Cả vị danh y kia nữa, ngài xem có nên đưa đi cùng không, cùng nhau nghĩ cách.”

“Đó là danh y của nàng.” Ngữ điệu Ninh Dịch bỗng nhạt đi, “Sẽ không dốc sức vì ta đâu.”

Phụng Tri Vi sững sốt, nhìn sang Cố Nam Y. Quả thực, vị danh y kia vô cùng thần bí, cho đến bây giờ nàng vẫn chưa từng gặp mặt, Cố Nam Y cũng không hề nhắc đến người này. Nếu không nhờ người khác nói lại cho nàng hay, thì nàng cũng không biết có người này tồn tại.

Nàng không hỏi nữa, chuyển qua chuyện khác, “Ngài sang bên đó, phải chú ý đám cao thủ hồi trước đã phục kích chúng ta ở Lung Tây. Quan trường bên đó bị Thường gia thao túng nhất định còn ác liệt hơn, ngài nhất thiết phải cẩn thận đó.”

“Nàng hãy giữ vững Hoàng Hải, không để nơi này biến thành đường lui cho Thường gia, thì không còn gì phải lo lắng nữa.” Ninh Dịch nói, “Nàng tin tưởng ta, ta cũng tin tưởng nàng có thể giữ vững.”

“Tôi còn chờ ngài cùng trở về kinh với tôi mà.” Phụng Tri Vi mỉm cười, đẩy y, “Ngài đi đi.”

Ninh Dịch nhẹ nhàng nhéo lòng bàn tay nàng, mỉm cười, sau đó kiên quyết xoay người.

Phía xa, Ninh Trừng cũng đi theo y. Trước đó hắn ngồi xếp bằng trên hòn non bộ, nhìn về hướng này bằng ánh mắt quái đản. Ánh mắt kia hơi trống rỗng, hơi lạnh lùng, hơi do dự, hơi bất an.

Bóng dáng hai người xuyên qua tầng tầng lá phong đỏ rực, dần dần biến mất.

Bên ngoài khu vườn, ba ti của Hoàng Hải đang chờ giá của Sở vương.

Mà xa hơn nữa, bên ngoài thành, Hoàng Hải Tướng quân dẫn mười vạn biên quân Hoàng hải, đứng giữa cờ quạt đón gió bay phất phới và mùi thương nôi nhau miên man như biển, chờ chủ soái chinh Nam tới.

Vừa mới hôm qua.

Năm Nam Tướng quân Thường Mẫn Giang nổi dậy, tôn Ngũ hoàng tử lên làm Hoàng đế, dẫn mười lăm vạn quân nổi dậy từ huyện Kiều Quan của Mân Nam, giết Huyện lệnh Phụng Đức tế cờ, quân đội đi một mạch, hạ liên tiếp năm huyện.

Triều đình vội vàng điều một cánh biên quân, cho hai cánh quân của trấn thủ Lũng Nam Tào Khả Bổng và Khổng Sĩ Lương tiến về phía Tây Nam, điều mười vạn biên quân Hoàng Hải lập phòng tuyến phía Nam, do khâm sai đại thần Mân Nam đạo - Sở vương Ninh Dịch làm chủ soái, nghênh chiến với phản quân.

Rất lâu sau khi bóng dáng Ninh Dịch biến mất, Phụng Tri Vi mới thu ánh mắt về, đầm đẫm đôi chân đã hơi đau mỏi, mỉm cười.

Con bệnh này sầm sập đôi tới, gây thương tổn rất lớn cho thân thể nàng, nên muốn bình phục cần một khoảng thời gian tương đối dài. Chỉ có một chuyện nàng thấy khó hiểu, đó là luồng khí nóng rực trong cơ thể hình như càng hùng hậu hơn trước, mà cũng không còn nóng rực như xưa, trái lại còn có xu thế từ từ ổn định trong đan điền.

Dạo một vòng bên bờ sinh tử, không chừng lại là trong họa có phúc, nàng thầm nghĩ.

Ngoài vườn có tiếng bước chân truyền tới, trong đó có nhịp chân đặc biệt nhẹ nhàng dứt khoát của một người. Phụng Tri Vi nheo mắt cười, nhất định là Hoa Quỳnh rồi.

Quả nhiên không sai, trong chốc lát Hoa Quỳnh đã đi vòng qua khúc quanh của hành lang, xuất hiện trước mặt nàng với sự nhanh nhẹn mà thai phụ không thể có. Đi bên cạnh cô ta là mẫu thân Trần thị của Yên Hoài Thạch, thị nữ đi sau bụng giỏ lựu tươi rói. Hoa Quỳnh nhón lấy một quả, mỉm cười giờ lên trước mặt nàng.

Phụng Tri Vi cũng mỉm cười nhìn cô ta, nàng thật sự rất thích Hoa Quỳnh, không chỉ vì lúc mới gặp cô gái này đã làm nàng chấn động, mà còn vì trong mấy ngày tiếp xúc, Hoa Quỳnh đã thể hiện phẩm chất hơn hẳn người thường. Cô ta coi mở nhưng không hề phóng túng, trong sự táo bạo quả cảm lại có sự tỉnh táo, khéo cân nhắc vì người khác, quyết cũng quyết được, thu cũng thu được, thực sự là một nhân tài.

“Hôm nay ngài có khỏe không?” Hoa Quỳnh ngày nào cũng tới, cô gái này không câu nệ lễ nghĩa xã giao, Phụng Tri Vi và Ninh Dịch từ lâu đã miễn cho cô cái khoản chào hỏi rườm rà.

“Cũng như tiết trời ngày hôm nay, rất khá.” Phụng Tri Vi thấy cô ta tỉ mỉ bóc quả lựu căng tròn đỏ thắm, mắt quét qua phía nóc nhà, Hoa Quỳnh lập tức ngậm miệng, cầm một quả ném lên. Có thiếu gia nhận lấy, nháy mắt đã ném trả lại – không phải hồ đào, khỏi cần.

Hoa Quỳnh tiện tay bóc luôn quả lựu kia ra cho mình ăn, ý cười trong mắt.

Trần thị trái lại luôn răm rắp tuân theo quy củ, thi lễ chào Phụng Tri Vi. Thấy Hoa Quỳnh tự tiện ăn trước, không kìm được mà nhíu mày, mắng: “Quỳnh nhi! Cần thận lễ nghi.”

Hoa Quỳnh cười cười, Phụng Tri Vi vội vàng nói: “Khô sao đâu, Yên phu nhân có mang mà, không thể bạc đãi thai phụ được.”

Nàng hòa giải, nhưng Trần thị không cười, ánh mắt lướt qua bụng Hoa Quỳnh, lông mày hơi nhíu, không dễ nhìn ra.

Mẹ chồng nàng dâu hai người ngồi xa nhau cả đoạn, một người đáng ngồi nghiêm chỉnh, một người tùy tiện đứng dưng, giọng điệu nói chuyện cũng hơi lạnh nhạt, hoàn toàn không có sự cảm kích và thân thiện như trong tưởng tượng phải có.

Ở từ đường Yên gia, mẫu tử Trần thị sinh tử mong manh, Hoa Quỳnh thoát khỏi sự giam giữ của Yên gia, chân trần bốn ba hơn mười dặm tới cứu người, không ngại vấy máu trước cửa từ đường, mới khiến cánh cửa từ đường mở ra. Ân sâu nghĩa nặng nhường này, đổi lại là nhà ai cũng sẽ kính như Bô tát, tại sao Trần thị lại có thái độ này?

Ánh mắt Phụng Tri Vi dừng lại trên bụng Hoa Quỳnh, một nghi vấn vẫn giữ trong lòng từ lâu lại nổi lên, nhưng với thân phận của nàng bây giờ, dù thế nào cũng không thể hỏi ra miệng được.

Trần thị hỏi thăm mấy câu lấy lệ rồi muốn đi, bèn nhảy mắt với Hoa Quỳnh. Hoa Quỳnh cười bảo: “Mẹ hãy đi trước đi, con sửa sang lại thư án cho Ngụy đại nhân rồi tới ngay.”

Trần thị muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cáo từ Phụng Tri Vi ra về. Phụng Tri Vi mỉm cười, quay sang Hoa Quỳnh.

Hoa Quỳnh nhìn thoáng qua nàng, không nóng không vội ăn sạch quả lựu, rồi sai thị nữ: “Không tẻ, ăn được đấy, mang thêm mấy quả nữa đến đi.”

Thị nữ đi rồi, ánh mắt Phụng Tri Vi dừng lại trên khay, bên trong còn mười mấy quả lựu, căn bản là ăn chẳng hết, còn phải mang thêm làm gì? Xem ra cô gái này rất thông minh, hẳn là muốn nói chuyện riêng với nàng đây.

Ngụy đại nhân có gì muốn hỏi, xin cứ hỏi đi. Hoa Quỳnh ngồi bên cạnh nàng, ung dung hất tóc.

Phụng Tri Vi dùng ánh mắt biểu lộ nghi ngờ với cái bụng cô.

Bụng Hoa Quỳnh không lớn lắm, ước chừng được năm sáu tháng. Nhưng năm sáu tháng trước, Yên Hoài Thạch còn đang ở Đê Kinh, không hề quay lại Hoàng Hải.

Cúi đầu nhìn xuống bụng mình, Hoa Quỳnh cười, lại nói ra một câu long trời lở đất, “Ngài đoán đúng rồi, đứa bé này, quả thực không phải của Hoài Thạch.”

Phượng Tri Vi ho khan, cho dù nàng đoán không sai, nhưng đột ngột nghe thấy câu nói thần nhiên này, nàng vẫn bị chấn kinh.

Hoa Quỳnh lập tức đưa tay vỗ lưng nàng nhẹ nhàng, Phượng Tri Vi còn đang sững sờ, Hoa Quỳnh đã thu tay về.

Cô khẽ vuốt ve bụng mình, ý cười nhàn nhạt, trong ánh mắt cuối cùng cũng nhuốm vẻ ưu thương: “Tôi là một cô gái quê mùa, cha tôi trước kia từng nhậm chức quan huyện, sau lại từ quan về quê cũ, mở một trường tư thực. Trường tư thực của nhà tôi lại nằm ngay cạnh am ni cô của mẹ Hoài Thạch, bà đã chịu nhiều chèn ép trong am, gia phụ và tôi thấy bà đáng thương, thường ngày hay qua lại giúp đỡ. Bởi thế tôi và Hoài Thạch quen nhau từ hồi bé xíu.”

A, là câu chuyện trai nhà giàu với gái nhà nghèo bị người ta kì thị đây mà.

“Ngài đừng tưởng đây là một câu chuyện thanh mai trúc mã.” Hoa Quỳnh lại chêm vào một câu khiến người ta kinh ngạc, “Hoài Thạch đâu có thích tôi.”

Phượng Tri Vi suýt nữa phun một ngụm trà lên đệm.

“Trần thị là một nữ tử thế gia điển hình, tuy bà cảm kích nhà tôi, nhưng không hề thích một nha đầu quê mùa như tôi. Hoài Thạch chịu ảnh hưởng từ mẹ, nên cũng chẳng mơ mộng gì với tôi. Nhưng chàng lại cảm kích sự quan tâm của gia đình tôi, nên đối xử khá tốt với tôi; trong mắt người ngoài, họ đã coi chúng tôi là một đôi rồi.”

Hoa Quỳnh từ tốn cắn quả lựu, khẽ nói: “Khi cha tôi qua đời, ông đã kéo tay tôi, nói đùa móc không nên chòi mâm son, chớ kết thân vón Yên gia, bằng không tương lai tôi sẽ phải chịu khổ. Tôi nghe lời cha, trở thành vị nữ tiên sinh tư thực đầu tiên, rồi gả cho một tú tài thi trượt cùng thôn.”

“Tú tài yếu đuối, cưới nhau chưa được bao lâu thì bệnh tật triền miên, tôi hầu hạ chàng hơn một năm rồi chàng mất, vì thế tôi bị mang tiếng là khắc chồng.”

“Vậy đứa bé này ...”

“Là của tú tài.” Hoa Quỳnh nói, “Mất cha từ trong bụng mẹ.”

Phượng Tri Vi rung mình ớn lạnh, trầm nghĩ, hôm đó ở từ đường cô gái này lý lẽ hùng hồn biết mấy, sát khí đằng đằng biết mấy, khí thế của cô khiến ai trông thấy cũng không thể hoài nghi Yên Trường Thiên không phải họ Yên.

Yên Trường Thiên thật sự không mang họ Yên ...

Nàng ta lại dám vác đứa con của người khác chạy tới đập cửa từ đường của đệ nhất gia tộc, mạo danh mà mặt không đỏ sẫm, lại dùng chính sự giả mạo này để cứu mạng hai người, gián tiếp thay đổi tình thế của Yên gia lẫn Hoàng Hải.

Lần đầu tiên trong đời Phượng Tri Vi nảy sinh sự bội phục với một người cùng giới.

Nhưng còn một vấn đề, có vẻ không đúng lắm.

“Hoài Thạch gần đây không ở Hoàng Hải, Yên gia cũng biết chuyện này, vì sao lúc ấy lại không hề tỏ ra dị nghị?”

“Một mặt là vì bị vòng vây của các ngài khi đó và khí thế của tôi trấn áp, nên quên đi việc tính ngày tháng.” Hoa Quỳnh giải thích, “Còn mặt khác, sau khi nghe tin khâm sai sắp đến Hoài Hải thành lập Thuyền bạc sự vụ tỉ, Hoài Thạch rất có thể sẽ trở thành Tổng biện, tôi biết ngay Yên gia nhất định sẽ không bỏ qua cho chàng. Nên tôi từng loan tin, rằng gần đây Hoài Thạch có lên về Hoàng Hải gặp tôi.”

“Vì sao?”

“Đứa bé này mất cha từ trong bụng mẹ.” Hoa Quỳnh khẽ xoa lên bụng, gương mặt cô tràn ngập vẻ rạng rỡ của người sắp sửa làm mẹ, “Không ai biết tú tài đã để lại con cho tôi. Tôi nghĩ, thân thể của Hoài Thạch hẳn là điểm yếu lớn của chàng. Trước kia Hoài Thạch không tạo thành uy hiếp, nên Yên gia sẽ không động tới chàng; nhưng một khi Hoài Thạch có chút tiếng tăm, Yên gia sớm muộn gì cũng phải lấy cớ này để đuổi chàng đi. Mà đối với Yên gia luôn coi trọng con nối dòng, không có tầm khiên nào hữu dụng hơn trường tồn dòng dõi.”

Phượng Tri Vi ngẩn người nhìn Hoa Quỳnh.

Cô gái này còn thông minh hơn tưởng tượng của nàng, chỉ dựa vào suy đoán, mà đã sớm ra một quyết định vô cùng chính xác và có ảnh hưởng to lớn như thế.

Phía sau nụ cười trong trẻo ngời sáng của cô, là lòng dạ vừa tinh tế vừa dửng dưng.

“Cô ...” Một lúc sau Phượng Tri Vi mới hỏi ra miệng, “Yêu hẳn, phải không?”

Không có tình yêu sâu sắc đến tận xương tủy, tuyệt đối không thể làm đến nước này.

Khi mới nghe câu hỏi này, nụ cười của Hoa Quỳnh ảm đạm đi một chút, rồi lại nhanh chóng nở rộ. Cô ta khẽ đáp, “Đúng vậy.”

Cô ta rất dứt khoát, hai chữ mà ẩn chứa hàm nghĩa sau xa, khiến Phượng Tri Vi rơi vào trầm tư.

Biết rõ trong lòng phu quân không có mình.

Biết rõ mẹ chồng không đón nhận mình.

Biết rõ làm thế sẽ bị người đời cười chê mình núp bóng trời cao.

Vậy mà không ngại tự tổn thương danh dự, tổn thương thân thể, trước nghìn vạn người tung ra một lời dối trá tày trời, chỉ để cứu mạng người mình yêu.

Đến bây giờ Phụng Tri Vi mới thực sự hiểu rõ dũng khí của cô ta.

Tưởng đâu là lưỡng tình tương duyệt, thì xin gả tại trận dĩ nhiên là mười phần chắc chắn.

Nhưng thật ra trong lòng cô ta vẫn ôm nỗi bất an, lúc xin gả trước cửaa từ đường cô ta hoàn toàn không nắm chắc. Lỡ đâu Yên Hoài Thạch nói “không”, thì chờ đợi cô ta chính là sự trả thù không chút lưu tình của Yên gia - kẻ khác họ gây rối trước từ đường, đánh chết thoải mái.

“Bây giờ cũng coi như tu thành chính quả.” Phụng Tri Vi nở một nụ cười mừng vui, “Từ nay về sau cô là phu nhân gia chủ Yên gia, chẳng còn ai có thể khinh thường cô nữa.”

“Không.”

Phụng Tri Vi đang chuẩn bị uống trà, nghe câu này tay muốn nhũn ra, chén trà suýt rơi xuống đất, Hoa Quỳnh bèn đưa tay đỡ.

“Bà cô ơi, cô đừng có lần nào cũng dọa tôi hết hồn được không?” Phụng Tri Vi cười khổ.

Hoa Quỳnh lại đặt chén trà xuống, nắm lấy tay nàng, “Dẫn tôi đi!”

Phụng Tri Vi chậm rãi ngược mắt nhìn cô ta, rồi lại từ từ cup mắt xuống. Thấy cô ta nín tay mình, nếu không biết chắc Hoa Quỳnh sẽ không yêu nàng, thì suýt nữa nàng đã chắc mẫm cô ta lại là một Thiều Ninh thứ hai đặt trái tim nhầm chỗ.

“Yên phu nhân ...” Nàng đưa mắt ra hiệu chỗ bàn tay hai người giao nhau, nhắc nhở cô làm thế là không hợp lễ nghĩa.

Hoa Quỳnh lại chẳng buồn ra, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng chăm chú.

“Cô biết ta là ...” Phụng Tri Vi thoáng nghi ngờ, mặt nạ của nàng hết sức tinh xảo, nàng giả nam cũng rất có nghề, cô gái này làm sao nhìn ra chứ?

“Ánh mắt điện hạ nhìn ngài.” Hoa Quỳnh mím môi cười nói, “Tôi là người từng trải, tôi hiểu mà.”

Phụng Tri Vi im lặng hồi lâu, không ngờ sơ hở lại đến từ phía Ninh Dịch. Cũng may kiểu người bề ngoài thô thiển bề trong lại tinh tế như Hoa Quỳnh không nhiều lắm, càng chẳng được mấy người thấu hiểu tâm tư như cô ta, nên không cần lo lắng quá mức.

Nàng liền hậm hực nói: “Thật ra điện hạ là một tên đoạn tụ.”

Hoa Quỳnh cười ha hả, tiếng cười du dương, “Ngài đúng là hay thẹn thùng ... Người như điện hạ, làm sao có thể là một tên đoạn tụ?”

“Y là người thế nào?” Phụng Tri Vi chợt muốn biết Ninh Dịch trong mắt người khác trông như thế nào.

“Điện hạ không phải kẻ đa tình, mà trái lại, ngài ấy rất tuyệt tình.” Hoa Quỳnh nói, “Ngài không tận mắt thấy Hoàng Hải trong thời gian qua, điện hạ thủ đoạn tàn nhẫn, khiến rất nhiều người kính hãi. Ngài ấy đúng là người làm đại sự, nhẫn nại quyết tuyệt, không ra tay thì thôi, đã ra tay ắt phải sấm vang chớp giật. Người như thế lòng mạng thiên hạ, không cho phép xảy ra bất cứ sai lầm nào ... Ngay cả trái tim mình cũng thế.”

Phụng Tri Vi mỉm cười, nói: “Đúng vậy, chính đoán rất khá.”

“Chỉ ngang ngược ở chỗ ngài thôi.” Hoa Quỳnh làm một câu chốt đánh thép rõ ràng.

Phụng Tri Vi nói không nên lời, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ dịu dàng ảm áp, Hoa Quỳnh mỉm cười sáng khoái trước mặt nàng, ánh nắng ngày thu chiếu xuống khoảng sân bằng phẳng rộng rãi lát đá trắng sau lưng cô ta, tạo cảm giác mênh mông như biển khơi.

“Vậy vì sao cô lại muốn đi?” Một lúc sau Phụng Tri Vi chuyển chủ đề.

“Vi hạnh phúc của bản thân tôi.” Hoa Quỳnh nói, “Trong lòng Hoài Thạch không có tôi, tôi gả cho chàng cũng chẳng có gì thay đổi, ngày ấy xin được gả chẳng qua là kẻ sách ứng phó tạm thời của tôi thôi. Nếu chàng thật sự muốn nhận đứa bé này làm Yên Trường Thiên mà chẳng thắc mắc gì, thì dù chàng bằng lòng tôi cũng không đồng ý.”

“Đây là thứ cô xứng đáng được hưởng mà.” Phụng Tri Vi thần nhiên nói, “Không có hành động mạo hiểm vứt bỏ danh dự của cô, thì Hoài Thạch không thể có ngày hôm nay. Nếu hấn chưa bỏ vợ cũ đã cưới vợ mới, thì đừng nói là người khác, chính ta cũng không bằng lòng.”

“Chàng chấp nhận cưới tôi, là tôi không bằng lòng gả.” Hoa Quỳnh cười ngao ngễ, “Hoa Quỳnh tôi, há lại phải gả cho một người miễn cưỡng muốn lấy

tôi? Nếu tôi gả cho chàng như thế, thì dù cả đời chàng kính tôi trọng tôi, cũng sẽ vĩnh viễn không yêu tôi.”

Phượng Tri Vi nhìn đắm đắm vào ánh mắt phức tạp của cô gái kia, chợt hiểu ra sự tự tôn và kiêu hãnh của cô ta. Cô ta gả cho Yên Hoài Thạch thế này, Trần thị và Yên Hoài Thạch khó tránh khỏi cảm thấy uất ức, một cô gái quê mùa mang đứa con của kẻ khác, quả thật không xứng với gia chủ Yên gia, huống chi tình cảm của Yên Hoài Thạch dành cho cô ta còn chưa được coi là tình yêu.

Nếu đổi lại là một người con gái khác, có lẽ sẽ cậy công lao này mà thân nhiên bước vào Yên gia, nhưng Hoa Quỳnh thì không thế.

“Chờ đến khi ngài rời khỏi Hoàng Hải, tôi muốn đi theo ngài.” Hoa Quỳnh nắm lấy tay nàng, tha thiết nói: “Ngài chỉ là một nữ tử áo vải, lại một bước lên mây, được triều đình nể trọng sâu sắc, khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ. Xin cho tôi ở bên ngài, đưa tôi đi xem đất trời cao xa ngoài kia.”

“Cô nên hiểu rõ, một khi cô ra đi, Hoài Thạch không còn mang nợ cô nữa, rất có thể sẽ lấy người khác.”

“Nếu chàng dễ dàng quên tôi như thế, thì chàng đâu đáng để tôi lấy cái chết ra đe dọa, lưu luyến không quên?” Hoa Quỳnh mỉm cười bình thản, “Dẫu yêu, cũng phải có giới hạn tự tôn.”

Dưới ánh mặt trời, cô gái ấy đứng thẳng tắp, kiên cường vươn cao như dáng thông xanh. Gương mặt cô ta trong trẻo dưới nắng, đôi mắt sáng ngời.

“Tôi không cần bất cứ ai nể nang chiều ý vì on huệ của tôi, để rồi tác thành cho một mối tình không được coi là mỹ mãn. Tôi không cần sự bố thí của mẹ chồng lẫn trọng phụ để làm phu nhân Yên gia, mang tên họ cao quý để sống yên ổn qua ngày. Tôi muốn làm một cô gái nắm giữ được bản thân, gột rửa rèn luyện trong biến trời bao la của vương triều Thiên Thịnh. Tôi muốn có một ngày Yên Hoài Thạch không thể không ngẩng đầu nghiêm túc nhìn tôi, tôi muốn có một ngày chàng hiểu ra tôi yêu chàng hơn nhiều hơn núi cao biển rộng, nhiều hơn tất cả.”

Sau lần đàm luận với Hoa Quỳnh, Phượng Tri Vi đã suy nghĩ rất lâu. Gương mặt rạng rỡ dưới ánh mặt trời của Hoa Quỳnh và những câu nói kia không ngừng lóe lên trong đầu nàng. Nàng bỗng dưng cảm thấy, chỉ có cô gái phóng khoáng hào hiệp như vậy, mới dám oang oang phát thệ với trời, rằng ta yêu chàng còn nhiều hơn núi cao biển rộng, nhiều hơn tất cả. Mà bản thân cô ta, quả thực cũng là một người rộng rãi khoáng đạt hơn núi cao biển rộng.

Trong lòng chợt dâng lên cảm giác ước ao và buồn bã mơ hồ, nàng cảm thấy cái tên Yên Hoài Thạch kia quả là may mắn khác thường, trong đêm vắng lặng ôm chăn ngủ nghĩ, rồi không thấy buồn ngủ nữa. Nàng nghĩ đại quân của Ninh Dịch không biết đã đi đến đâu rồi, Hoàn Hải và Mân Nam nằm cạnh nhau, y nhất định sẽ chạy suốt đêm ngày. Nghĩ đến đôi mắt mù lòa của y, y vì mình mà trì hoãn kế hoạch đi Mân Nam, cho nên đến bây giờ thì lực vẫn chưa bình phục. Y dẫn dắt đại quân trong tình cảnh ấy, chẳng biết sẽ bất tiện đến chừng nào? Lại nghĩ nhờ đâu không tìm ra vị thuốc thích hợp, mất y lại để lần nữa bao lâu chưa trị, lỡ đâu y thật sự mù vĩnh viễn thì biết phải làm sao? Tuy y không cần đích thân ra trận, nhưng trên chiến trường đao thương nào có mất, vậy ... biết phải làm sao?

Thân thể chợt vã mồ hôi lạnh, nàng muốn nói chuyện với Cố Nam Y, muốn mời vị danh y kia theo quan bảo vệ Ninh Dịch. Nàng ngẩng đầu lên, gõ vào tường.

Cố thiếu gia phiêu diêu đáp xuống, động tác đầu tiên là sờ trán nàng.

Phượng Tri Vi nhìn y dường như giật mình - Thần linh ời! Cố thiếu gia chủ động chạm vào người ta kìa!

Cố thiếu gia hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của nàng, trong quãng thời gian này chuyện gì cũng đều phá lệ, sờ trán đã tính là gì. Y cảm thấy hình như nàng vẫn còn âm ỉ sốt, nên lại sờ mặt mình để so sánh.

Y sờ lên mặt mình, lớp mạng che không khỏi vén lên. Phượng Tri Vi ngơ ngẩn nhìn một góc dung nhan lộ ra giữa tấm mạng nửa vén nửa che, cảm thấy hơi thở của mình nghẹn lại nơi yết hầu, lại thăm hận đã quá nửa đêm rồi sao còn chưa thấp đèn lên chứ, trong bóng tối dễ bị hoa mắt. Nhưng nghĩ lại thì cô thấp đèn lên e rằng cũng chẳng khác gì, càng nhìn rõ càng dễ gặp tai ương mà.

Để tránh gặp tai ương đến quên cả điều mình muốn nói, nàng vội vàng nhìn sang chỗ khác. Cố thiếu gia hình như đã so ra kết quả, có hơi nóng tỏa ra do Phượng Tri Vi suy nghĩ lung tung là “phát sốt”, bên vươn tay kéo ra một mớ chăn, rất thành thạo trải chăn lên tấm lót chân, sau đó cuộn người nằm xuống.

Phượng Tri Vi lại hoảng hồn – y làm gì đây?

Nàng không hề hay biết chuyện Cố thiếu gia đã ngủ bên giường mình trong lúc mình bệnh nặng, vì bản thân Cố thiếu gia sẽ không nói cho nàng biết. Nhưng nàng chờ cả buổi vẫn chưa thấy động tĩnh gì, nghiêng người nhìn xuống thì thấy Cố thiếu gia cứ thế ôm chăn ngủ mất tiêu rồi, vóc người cao cao cuộn tròn một cách kì cục trên tấm gỗ lót chân ngăn ngừa, ngủ như thế rõ ràng không thoải mái chút nào. Với thói quen luôn yêu cầu phải thoải mái hết sức của Cố thiếu gia, rất khó tưởng tượng y sẽ nằm ngủ trên tấm gỗ lót chân; nhìn dáng điệu thuần thực tự nhiên thế kia, thì rõ ràng không thể luyện thành trong ngày một ngày hai được.

Phượng Tri Vi nghiêng người vịn lên mép giường, ngẩn ngơ nhìn Cố Nam Y. Nhớ ngày nào Ninh Dịch nửa đêm lao vào đây, đụng trúng chân giường, cõi lòng nàng rung động, ngón tay gầy gầy trên mép giường gỗ khắc hoa, một miếng vụn gỗ rơi xuống mạng che mặt của Cố Nam Y.

Cố Nam Y mở mắt, thấy Phượng Tri Vi đang nghiêng người nhìn xuống, lập tức nhớ ra trước kia cứ đến đêm mình lại ngủ trên tấm lót chân chờ nàng tỉnh dậy, nhớ ra lời mình muốn nói nếu một mai nàng tỉnh dậy.

“Cám ơn cô.”

Phượng Tri Vi bám vào thành giường, tay chột nhũn ra, huyết nữa đã ngã lộn cổ xuống đất – hôm nay mình đã gặp quá nhiều chuyện bất ngờ rồi.

Cũng như một người không biết nói “xin lỗi” lại xin lỗi nàng, một Cố Nam Y vĩnh viễn không biết nói cảm ơn, hôm nay bỗng đứng lại nói cảm ơn nàng, lại nói vào thời điểm khó hiểu như bây giờ.

Y đang bị làm sao thế?

Cố thiếu gia giờ đang trở về những ngày Phượng Tri Vi lâm trọng bệnh, trong những đêm ấy, y ngủ trên tấm lót chân, tự hỏi mình hết lần này đến lần khác, rằng chờ nàng tỉnh lại nghiêng người nhìn mình, thì mình nên nói gì đây? Nói “Tỉnh rồi à?” quá thừa, nói “Ngủ có ngon không?” cũng thừa thãi nốt, nói “Không sao chứ?” đây là câu nói vô dụng nhất trên đời.

Đời y chưa bao giờ nói ra một câu thừa thãi, muốn nói, thì cũng phải lựa những câu cần thiết.

Trong những đêm ấy, y không đợi được nàng tỉnh lại. Trong sự đợi chờ gần như vô vọng ấy, trong những biểu cảm trĩu nặng xen lẫn với tiếng thở dài ấy, y lại dần dần hiểu ra, cảm giác bức bối xa lạ trong lòng mình, chính là sự sợ hãi và nóng ruột mà người ta hay nói. Tuy rất nhạt nhòa, nhưng trong thế giới đã trống rỗng mười mấy năm trời của y, rốt cuộc nó cũng nảy sinh lần đầu tiên.

Giống như ngày trước khi nàng mỉm cười bóc hồ đào cho y, lòng y sẽ lâng lâng như gió; giống như khi nàng thổi sáo lá nói muốn tìm y, lòng y sẽ êm ái như mây; giống như khi nàng cười trộm thay nữ trang cho y mặc, lòng y sẽ trơn mềm như mưa. Bây giờ y đã hiểu rõ, đó chính là vui vẻ, hạnh phúc, phần chân ... tất cả những cảm xúc tươi sáng mà trước kia bọn họ thường nói.

Tâm trạng trĩu nặng khi lo nàng sẽ chết, gọi là sợ hãi; cảm giác lạnh lạnh khi nghĩ nàng sẽ chết, gọi là bi thương ... Trong mấy ngày này, rốt cuộc y đã hiểu ra.

Có lẽ vẫn còn cách cảm xúc thực sự một quãng xa, nhưng trong cuộc đời đã được định trước là nghèo nàn nhạt nhẽo của y, bắt đầu dần dần tô lên những sắc thái tươi đẹp.

Tất cả những điều đó, đều là Phượng Tri Vi cho y, người khác không thể có được.

Y bất chợt hiểu ra, câu duy nhất y nên nói với nàng, chính là “cảm ơn.”

Cảm ơn sự tồn tại của nàng, cảm ơn sự kiên nhẫn của nàng, cảm ơn nàng đã mở một con đường từ thành lũy khép kín của y, cho y thấy một mảnh đất trời rực rỡ.

Y không biết trước kia mình không hiểu được những điều này thì có gì không tốt, nhưng y cảm thấy bây giờ đã hiểu ra một vài điều, thì càng tốt.

Bởi nếu y hiểu ra, y sẽ không giống như lần trước, Phượng Tri Vi sắp chết mà y không hề hay biết.

Cho nên phải nói với nàng, cảm ơn cô.

Cố Nam Y cảm thấy, lời muốn nói nhất định phải nói ra, lần trước đã đợi quá lâu, huyết nữa thì vĩnh viễn không thể thổ lộ thành lời với nàng, lần này dĩ nhiên không thể bỏ qua được.

Y nói xong, cảm thấy tâm tư mình sáng tỏ, lại ôm chần bông ngủ tiếp.

Còn cái người đáng thương nào đó lại vì y mà bàng hoàng đến không ngủ nổi. Phượng Tri Vi trợn mắt nhìn y, nhìn y ném ra một tảng đá đập trúng người ta rồi lăn quay ra ngủ, giận mà không có chỗ trút, bèn đưa tay lay lay y, “Này, này, đừng có ngủ, dậy giải thích rõ ràng cái coi.”

Cố thiếu gia mở mắt, ánh mắt trong veo như hồ nước thu, “Gì thế?”

Y đã quên mất tiêu rồi.

Phượng Tri Vi nhìn y bất đắc dĩ: “Huynh nói cảm ơn tôi.”

“Ồ,” Cố thiếu gia suy nghĩ, vỗ vỗ ngực mình, từ tốn nói: “Khi cô sắp chết, chỗ này rất khổ sở. Cảm ơn cô đã giúp ta hiểu được, cái gì gọi là khổ sở.”

Cảm ơn cô đã giúp ta hiểu được, cái gì gọi là khổ sở.

Phượng Tri Vi nhìn đăm đăm cái người đang đặt tay lên ngực mình, nam tử trịnh trọng nói cảm ơn nàng giúp y “hiểu được khổ sở”, từ từ cắn môi dưới, một lúc sau, vầng mắt dần dần nhuốm lên một tầng đỏ nhạt.

Anh trắng nhàn nhạt khi tỏ khi mờ, Cố Nam Y chìm trong ánh trắng ấy, thoát nhìn khoan thai tĩnh lặng, chỉ có Phượng Tri Vi mới biết, sự khoan thai tĩnh lặng của y, không hề liên quan đến đẹp đẽ hay ảm áp.

Trên đời có một loại người, đắm chìm trong vực sâu băng lãnh, đối với họ những niềm vui đơn giản nhất và những nỗi đau mãnh liệt nhất, đều nhàn nhạt như cách mấy đời.

Chỉ có những người vô vỏ lớn lên trong thế giới lạnh lẽo như băng ấy, mới hiểu được câu nói nhuốm màu hoang đường nhuốm màu mê lương này. Sức

nặng của nó, còn vượt quá nghìn cân.

Phượng Tri Vi nhìn y, chỉ cảm thấy trong lòng trào lên cơn đau bức bối – quen biết y bao lâu, nàng gỡ mở cánh cửa của y, nhưng trước tiên lại dạy cho y biết thế nào là bi thương và đau đớn.

“Không.” Một lúc sau, Phượng Tri Vi khẽ cúi xuống, nhào người lên thành giường, lẩm bẩm nói như phát thệ với nam tử như tạc từ ngọc đang thẫn thờ dưới ánh trăng: “Tôi không muốn để huynh chỉ hiểu được nỗi khổ sở, không, không chỉ có thế.”

“Tôi muốn huynh thoát khỏi ngục tù đang giam cầm mình, tôi muốn huynh trông thấy thế giới này không chỉ là một thước ba tấc đất trước mặt huynh, tôi muốn huynh đừng làm một người mỗi bát chỉ ăn tám miếng thịt nữa, tôi muốn huynh học được cách nhìn thẳng vào tôi, tôi muốn huynh biết khóc biết cười biết so đo biết tranh cãi, biết được, yêu.”

Tình duyên một thời gian, còn chưa khỏe hẳn, Phượng Tri Vi đã bị cuốn vào một vòng xoáy bận rộn mới. Chiến sự ở Mân Nam đã khai màn, Ninh Dịch đã xông lên chiến tuyến, nàng cũng không thể tiếp tục nhân nhả nằm dài cho qua ngày đoạn tháng. Tuy Ninh Dịch đã giúp nàng đặt nền móng ổn thỏa cho mọi chuyện ở Hoàng Hải, nhưng có rất nhiều việc nhỏ nhặt, nàng phải tự mình xử lý.

Đêm đó nàng còn bàn với Cố Nam Y về chuyện mời vị danh y kia đi chữa mắt cho Ninh Dịch, Cố Nam Y lại lặng thinh không nói, dồn ép mãi y mới hé răng: “Ta không ra lệnh cho hắn được.”

Những lời này khiến Phượng Tri Vi thoáng động tâm – nói vậy là có ý gì? Giọng điệu này thật giống như hai người cùng nằm trong tổ chức, mà địa vị của họ lại ngang hàng, cho nên Cố Nam Y không thể sai khiến người kia được?

“Cho tôi gặp hắn, nói chuyện với hắn.” Phượng Tri Vi cảm thấy, nếu gặp được vị danh y này, có lẽ rất nhiều bí ẩn trong lòng cũng được giải đáp.

Ai ngờ Cố thiếu gia lại từ chối thẳng thừng. “Cô đã khỏe lại, thì hẳn phải quay về Đế Kinh, bên kia có thể có chuyện.”

Phượng Tri Vi bó tay, đành phải gác chuyện này qua một bên. Ngày nào nàng cũng không ngừng chạy qua chạy lại như con thoi giữa Sự vụ ti và quan phủ, đầu tiên là xử lý chuyện đoạt lương ngày trước. Khi Ninh Dịch còn ở đây thì nàng lâm trọng bệnh, Chu Hi Trung ôm một bụng lửa giận không biết trút vào đâu, đến giờ lại túm lấy nàng, cả ngày lại nhài đòi nàng đưa ra một lời giải thích. Tự ý mở kho lương thì cũng thôi đi, ấy vậy mà năm viên quan coi kho lương Bình Dã cũng chém tuốt thành hai nửa! Dù sao đi nữa cũng phải để lại một người gác kho chứ!

Phượng Tri Vi mỉm cười nghe Chu đại nhân oán trách xong, sau đó lập tức đẩy hai kẻ có liên quan là Hách Liên Tranh và Điều Dương Vũ ra, tỏ ý muốn chém muốn giết muốn làm gì thì tùy ông. Chu Hi Trung thấy hai tên vô lại này thì giận giật khoe miệng, một tên là Thế tử của thảo nguyên vương không thể đắc tội, tên còn lại là con trai của Điều Anh, quan chấm kỳ thi Hội cho ông ta, ông ta biết làm sao được? Cuối cùng đành phải giận dữ phát tay áo bỏ đi, lại thua thêm một ván.

Dù sao đi chăng nữa, mở kho lương ở một mức độ nào đó cũng đã bình ổn giá gạo trước mắt, hơn nữa hai nhà Hoàng gia lẫn Thượng Quan gia lo thân mình còn chưa xong, ba nhà còn lại cũng thu tay, vật giá những món hàng tiêu dùng ở Hoàng Hải bắt đầu đi vào ổn định. Chu Hi Trung bất mãn, chẳng qua là vì đây vốn là hậu chước quả ông ta định dùng để thu phục lòng dân khi thời cơ chín muồi, lại bị Phượng Tri Vi hót tay trên, rút cùi dưới đáy nồi làm người tốt đó thôi.

Nhưng lửa giận của ông ta đã nhanh chóng bị Phượng Tri Vi dập tắt. Phượng Tri Vi đưa ra đề xuất đoàn kết ba đại thế gia lại, nghiêm khắc trừng phạt Thượng Quan gia và Hoàng gia, những lợi ích sau khi hai nhà kia sụp đổ sẽ chia đều cho quan phủ và ba đại thế gia còn lại.

Đây dĩ nhiên là chuyện tốt, Chu Hi Trung vờ vĩnh bày tỏ dù sao đi nữa Ngụy đại nhân cũng nên lấy một phần, Phượng Tri Vi lại mỉm cười từ chối, nói mình chỉ là một khâm sai qua đường, không cần phải dây máu ăn phần vào làm gì. Triều đình đông người lắm của, chẳng nhằm nhè giành giật miếng bánh nhỏ nhoi này với địa phương làm chi, Hoàng Hải yên ổn thì Ngụy Tri hân hạnh lắm, ngài ôn ta ôn mọi người đều ôn. Nhưng nàng chỉ có một yêu cầu nho nhỏ, chính là Yên gia thống lĩnh công việc cụ thể nên được chia nhiều hơn một chút, ngoài ra sẽ lấy một phần sản nghiệp cho Thuyền bạc sự vụ ti làm kinh phí khởi đầu, những lợi nhuận liên quan về sau cũng cấp cho Thuyền bạc sự vụ ti, coi như quân phí để tương lai các thế gia đối đầu hải tặc, thành lập Trình tập doanh trên biển.

Chu Hi Trung dĩ nhiên đồng ý, ông ta xuất thân từ thư sinh, không hề nắm rõ quy mô khổng lồ của tài sản thế gia, cũng không rõ “một phần” này nếu động tay chân vào sẽ chứa đựng bao nhiêu mờ ám, cửa hàng có hải ra tiền hay không, đất đai có giá hay không, mấy thứ đó đều do Yên Hoài Thạch thông thạo kinh doanh ra tay. Món lợi sau cùng lọt vào Thuyền bạc sự vụ ti, đương nhiên là màu mỡ nhất.

Trong lòng Phượng Tri Vi còn có một dự tính, bây giờ Thượng Quan gia và Hoàng gia sụp đổ chỉ là chuyện ngày một ngày hai, một khi đã sụp đổ, ắt sẽ có hàng vạn nhân công phải thất nghiệp; nếu tất cả đều bị ba nhà khác thu nạp, thì sẽ dung dưỡng cho ba nhà trở thành những gia tộc cực kỳ cường thịnh, tương lại khó bề thao túng. Chỉ bằng tốc lập ra Trình tập doanh trên biển, tuyển lấy những tinh anh trong đám người này đưa vào. Bọn họ đều là những tay thiện nghệ trên biển từ trước, thao luyện đơn giản là có thể ra tay rồi. Sau này một khi Thường thị gặp bất lợi trong cuộc chiến ở Mân Nam, cơ cụm chiến tuyến, rất có thể sẽ chạy trốn bằng đường biển, móc ngoặc với đám cướp biển kia cùng nhau rối loạn, đến khi ấy nhóm người này chính là tân thủy quân Hoàng Hải sẵn có.

Nàng là khâm sai của Thuyền bạc sự vụ ti, tuy có quyền giám sát đối với mọi chuyện ở Hoàng Hải, nhưng không can thiệp được vào quân đội và chính quyền Hoàng Hải. Ninh Dịch tác chiến ở Mân Nam, nếu nàng muốn trợ giúp y, thì cũng chỉ có con đường này thôi.

Hôm ấy Phượng Tri Vi đi thị sát Sự vụ ti đang xây dựng, Yên Hoài Thạch làm việc rất mau lẹ, đã làm xong tầm tầm rồi; sự xa hoa long lẫy này có vẻ sắp vượt qua tiêu chuẩn nhà môn Bồ chính sứ. Phượng Tri Vi thấy Yên Hoài Thạch tinh thần phấn khởi, thâm nghĩ, người đã bị đè nén bao nhiêu năm, nên cứ theo ý người đi. Dù sao phu nhân người cũng sắp bị ta đưa đi mất, coi như bồi thường cho người vậy.

Từ Sự vụ ti trở về, nàng đi tới nha môn Án sát sứ, những mật thám của Thường gia bắt được gần đây và quan viên liên quan đều tiến hành thẩm vấn phía bên này. Nàng vừa ngồi vào chỗ, Án sát sứ Đào Thế Phong đã ra nghênh đón, cười ha ha mà rằng: “Ái chà, Ngụy đại nhân, đang định phái người đi báo cho ngài đây, ở chỗ ta có chút tin tức.”

“Tin gì?”

“Trong lao bỗng dưng có mấy kẻ chết bất đắc kì tử.” Đào Thế Phong nói, “Là mấy kẻ mới bị bắt vào đây, từ đầu mới có được do thẩm vấn một người con đời thứ hai của Hoàng gia. Những kẻ này xuất hiện ở núi Ô Cát, nơi tiếp giáp giữa Hoàng Hải và Mân Nam, xem lộ trình của chúng thì có vẻ như chúng chạy theo đại quân. Người của chúng ta đi theo đường nhỏ chặn chúng lại, một đường truy đuổi, đám người đó vậy mà chạy tới Phong Châu, đến ngoài thành Phong Châu thì đã thương được mấy tên, bắt được mấy tên, còn chưa kịp thẩm vấn thì mấy tên bắt được đã chết tươi.”

Nói rồi dẫn Phụng Tri Vi đi xem thi thể. Mấy kẻ kia trợn mắt ngã trong nhà lao, toàn thân không có vết thương, song ánh mắt vô cùng hoảng sợ, trong nỗi hoảng sợ lại có vẻ mờ mờ khác lạ. Phụng Tri Vi nhìn về mặt này, lỗ mũi cảm thấy hơi quen thuộc, trong lòng khẽ động.

Nàng ngồi xuồm xuống tỉ mỉ tìm kiếm trên thi thể, Đào Thế Phong nói: “Ngõ tác đã kiểm tra cẩn thận rồi, không có vết thương, quái thật, chúng đã bị giết bằng cách nào chứ ...”

Cố Nam Y đứng bên cạnh Phụng Tri Vi vẫn một mực im lặng, đột nhiên tiến lên một bước, chỉ vào cổ tay của một tên trong số đó.

Nơi cổ tay có một cái dấu vết vừa nhỏ vừa mờ, xem ra giống như bị thứ gì đó cào.

“Thứ này không thể dẫn đến cái chết, chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ ...” Đào Thế Phong còn chưa nói hết, Phụng Tri Vi vẫn luôn ngấm ngấm tỉ mỉ những vết cào kia đã quay lại, hỏi: “Đào đại nhân, các ngài bắt được những người này ở đâu?”

“Ở mười dặm ngoài thành Phong Châu, trong một hộ nông gia đã bỏ hoang.”

“Đưa ta tới đó!”

Sau nửa canh giờ, đoàn người đi nhanh như chớp đã xuống ngựa trước cửa ngôi nhà, quả nhiên là nhà hoang, bốn bề không một bóng người.

Phụng Tri Vi nhìn ngôi nhà nhỏ im lắng kia, trong lòng dấy lên nỗi lo sợ bất an, bảo những người khác chờ, còn mình và Cố Nam Y thì xuống ngựa đi vào bên trong.

Cẩn thận rà soát trong ngoài một vòng, không có người. Phụng Tri Vi mới thoáng thất vọng, Cố Nam Y đã đột ngột chỉ vào một chuồng lợn bỏ hoang.

Phụng Tri Vi chậm rãi bước tới.

Tia nắng chiều đỏ vàng động trên những ngọn cỏ khô héo, bị gió lạnh cuối thu lên xào xạc.

Chuồng lợn đã hoang phế từ lâu, cánh cửa rách nát bị gió thổi lắc lư kèn kẹt, trên mặt đất rải đầy cỏ héo và phân lợn đóng cục, bốn bề không một tiếng động.

Phụng Tri Vi giẫm chân lên một cành cây khô, phát ra tiếng “răng rắc” rất nhỏ.

“Xoẹt!”

Một con dao mổ lợn gỉ sét loang lổ bỏ vào mặt nàng nhanh như chớp.

Phụng Tri Vi cũng đồng thời kinh hô:

“Là nguoi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Mê Cục

Type: Bảo Quyền

Dao mổ lợn bổ tới như chớp, Phụng Tri Vi lại nhìn gương mặt kia, kinh hô.

Trong tiếng hô có mấy phần vui vẻ mấy phần nghi hoặc.

“Rắc”, con dao mổ lợn khi thế hung hang đã gãy thành hai đoạn trong tay Cố thiếu gia, người nọ tru lên một tiếng, bỗng chốc lao vọt lên, biến bản thân mình thành đao mà đâm tới.

Thân hình hắn vừa nảy lên, hai luồng sáng vàng đã theo đó bay ra, kêu lên chít chít giữa không trung, tám chiếc móng vuốt hung hãn định cào về phía mặt Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi chỉ quát: “Là ta!”

Tia sáng vàng chợt ngưng lại, hiện ra một đôi khi chỉ lớn bằng ngón tay, con mắt to cổ cộ tròn tròn lên nhìn chăm chăm vào Phụng Tri Vi, trong phút chốc mắt chúng sáng bừng, vui mừng kêu lên một tiếng “chít” muốn ôm nàng, rồi lại quên mất hình đang lơ lửng giữa không trung, thoáng cái đã rú nhau rơi xuống.

Vừa rơi vào bàn tay Phụng Tri Vi đã vuron ra chòe sẵn.

Phía bên kia Cố Nam Y lại vuron tay ra, chộp kẻ tấn công lại, thân hể cao lớn của người kia gãy giữa trong tay y, nhưng Cố Nam Y vẫn không hề động dậy.

Phụng Tri Vi nắm hai con khi, nhìn gương mặt sưng vù giấu sau mái tóc rối tung của người đối diện, hít sâu một hơi, bật cười mà nước mắt rung rung.

Nàng nói: “Thuần Vu... người còn sống, tốt quá rồi.”

Nàng dặn dò mấy câu đơn giản với đám quan viên đi cùng, Đào Thế Phong khắp khỏi vui mừng ngoài ý muốn. Thuần Vu Mãnh thân phận bất phàm, cha hắn là Phó soái chinh Bắc, bây giờ mình cứu hắn, cũng xem như có một phần công lao.

Từ ngày đến Hoàng Hải, Phụng Tri Vi vẫn vương vấn buồn đau, nay cũng lộ ra nét vui vẻ chân thành. Từ khi lạc mất nhau dưới vách dựng của núi Kì Dương Lũng Tây, sự hi sinh của Thuần Vu Mãnh nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng. Lúc nửa đêm trằn trọc không ngủ, nàng luôn nhớ tới thiếu niên kia sai bước về phía nàng trong nhà ăn của thư viện Thanh Minh. Mười mấy năm qua, hắn là người đầu tiên tiếp cận nàng mà không có ý đồ, hắn đã cho nàng cảm giác đặc biệt chân thành nhất.

Lần đầu tiên Phụng Tri Vi thật lòng cảm tạ trời xanh, ông trời thì thoáng vẫn có mắt.

Nhưng chỉ lát sau, nàng nhìn Thuần Vu Mãnh mà phát sầu – tên nhóc này bị làm sao thế?

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của hắn, đừng nói là nàng suýt nữa đã không nhận ra hắn, dù cha mẹ hắn tới đây cũng sẽ lầm tưởng là người lạ.

Chưa nói đến vẻ ngoài nhếch nhác của hắn, xem ra hắn đã bị người ta bắt làm tù binh, tù binh đương nhiên không được đối xử tốt lành gì. Có điều đám người kia giết người không chớp mắt, có sao lại không giết hắn? Rất rõ ràng, thần trí của hắn có vấn đề, đến nàng còn chẳng nhận ra; hơn nữa mặt hắn sưng vù xanh tím, không giống như bị đánh đập, mà cứ như mắc phải chứng bệnh gì.

Nhét Thuần Vu Mãnh đang gà khóc giẫy giụa vào trong xe ngựa, quay về Khế Viên, triệu đại phu tới, đại phu nói có thể hắn đã ăn lầm có độc khiến cho thần kinh rối loạn, kê một đơn thuốc là ổn thôi. Phụng Tri Vi nhẹ nhõm thở phào, sau đó lại cảm thấy kì lạ. Ban đầu nàng cứ đinh ninh Thuần Vu Mãnh nhất định đã đói khát đến cùng cực mới đi ăn bậy cỏ cây, nhưng trông hắn nào có gầy yếu gì cho cam, hai bé khi cũng được nuôi béo tốt, đứng thẳng lên cũng cao gần bằng củ cải, trong hoàn cảnh này sao còn có thể ăn vớ va vớ vẩn cơ chứ, thật khiến người ta khó hiểu.

Bấy giờ tì nữ dâng thuốc lên cho nàng, Phụng Tri Vi giờ chẳng bị ai giám sát, đời nào chịu uống, tiện tay đặt sang một bên. Không ngờ Thuần Vu Mãnh nhìn thấy, bèn bung lên ừng ực uống hết, rồi còn thỏa mãn chép chép miệng, trông như dư vị còn chưa tan hết.

Phụng Tri Vi tròn mắt há hốc mồm nhìn hắn, thuốc này từ mùi cho đến vị đều kinh khủng muốn chết luôn, có sao Thuần Vu Mãnh lại uống vui vẻ như thế chứ, nhìn vẻ mặt hắn còn tưởng đây là quỳnh tương ngọc dịch không bằng.

Lòng nàng khẽ động, sai người mang mớ ngọt tới, đặt trước mặt Thuần Vu Mãnh. Quả nhiên Thuần Vu Mãnh như nhìn thấy phân, nháy mắt đã nhảy ra tránh tít đằng xa.

... Khứu giác lẫn vị giác của Thuần Vu Mãnh, hình như đều loạn hết rồi...

Nhớ tới “nhân cô” mà Ninh Dịch trúng phải, Phụng Tri Vi rơi vào trầm tư, lẽ nào Thuần Vu cũng đã trúng cô?

Mất tai miệng lưỡi mũi, thất khiếu thông nhau, nếu có thể giải được cổ độc của Thuần Vu Mãnh, thì phải chăng cũng giải được cho Ninh Dịch?

“Cố Huỳnh”, nàng quay đầu hỏi Cố Nam Y, “Vị danh y kia, đã đi chưa?”

Cố thiếu gia im lìm không nói, nếu y đã chọn cách im lặng, có nghĩa là y không muốn đáp nhưng cũng không muốn nói dối.

“Đây là bạn tốt của tôi,” Phụng Tri Vi chỉ vào Thuần Vu Mãnh, tha thiết cầu xin: “Vì cứu mạng tôi mới ra nông nổi này, xin giúp tôi chuyển lời tới vị tiên sinh kia, dù phải trả cái giá nào tôi đều bằng lòng, mời ngài ấy ra tay cứu người.”

Cố thiếu gia “à” một tiếng, đi ra cửa.

Một lúc lâu sau mới trở về, lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi.

Phượng Tri Vi chán nản, hạng người nào mà khó nói chuyện đến thế chứ. Không chịu chữa cho Ninh Dịch thì cũng đành thôi, tại sao cũng không chịu chữa cho Thuần Vu Mạnh?

“Hắn nói, cô nương nên bớt hao tâm tổn trí vì kẻ khác thì hơn.” Cố thiếu gia thuật lại lời của vị kia.

Phượng Tri Vi ngẩn người – lẽ nào vị danh y kia đã đoán trúng tâm tư của nàng, biết nàng muốn thông qua phương pháp trị bệnh cho Thuần Vu để chữa cho Ninh Dịch?

Cớ sao hắn một mực không chịu dính dáng đến Ninh Dịch?

Nhớ lại quãng thời gian dài như thế, những người đi theo bên nàng ngoài Cố Nam Y ra, còn đâu trước sau vẫn không lộ diện. Rốt cuộc họ không muốn cho nàng biết, hay là không muốn cho Ninh Dịch biết?

Tuy Ninh Dịch quả thực không thể tính là cùng phe với nàng, phòng bị đối với y là chuyện bình thường, nhưng Phượng Tri Vi cứ cảm thấy trong sự phòng bị này hình như còn có nguyên nhân khác.

“Đi, tôi không nhọc long lo nghĩ thay người khác.” Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, rồi thản nhiên nói, “Tôi cũng tặng lại cho hắn một câu tương tự, tiên sinh vẫn nên bớt nhọc long lo nghĩ thay người khác thì hơn, Phượng Tri Vi chỉ là một nữ tử bình thường, không đảm đương nổi sự chăm sóc của các vị, về sau... vẫn nên thôi đi.”

Lời nàng vừa dứt, đã loáng thoáng nghe có tiếng động vang lên đâu đó. Cố thiếu gia lẳng lặng ngồi xuống, ăn hồ đào.

Phượng Tri Vi nhìn y.

Y nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi lại nhìn y.

Y lại nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi cuối cùng cũng tức nước vỡ bờ, nhắc nhở y: “Cố huynh, vừa rồi tôi nói thế, có nghĩa là tôi không cần ai bảo vệ.”

“Ồ.” Cố thiếu gia chuyên tâm ăn hồ đào, “Bọn họ đã biết rồi.”

Phượng Tri Vi dần long xuống, “Bao gồm cả huynh nữa.”

Cố thiếu gia ngoi tay, ngó ngó nàng, sau đó rất rộng lượng mà ăn tiếp, “Không bao gồm.”

“Bao gồm.”

“Không bao gồm.” Cố thiếu gia đập vỡ vỏ hồ đào trên tay, “Ta là người của cô.”

Phượng Tri Vi hít sâu, “Huynh chính là huynh, không phải là người của ai hết, huynh phải làm chính bản thân huynh.”

“Cô không cần ta?”

Phượng Tri Vi “à” lên, cảm thấy hình không tài nào tiếp tục đối thoại với Cố thiếu gia.

Nàng không nói nên lời, Cố thiếu gia lại bắt đầu nghi hoặc.

“Cô không cần ta?” Y ngẩng đầu lên, nói ra nghi vấn với nóc nhà, nhưng giống như đang nói với bản thân mình, “Vậy thì ta, biết phải làm gì?”

“Làm chuyện Huynh muốn làm, hoặc là vân du bốn biển, hoặc là mở một cửa hàng nhỏ, hoặc là...” Phượng Tri Vi khẽ nói, “... cưới một người vợ, sống qua ngày.”

Cố thiếu gia lại siu nghĩ cẩn thận một hồi, kiên quyết lắc đầu, không đếm xỉa đến nàng nữa, tiếp tục cúi đầu ăn hồ đào. Phượng Tri Vi đành thờ dài.

Căn phòng im ắng một lúc lâu, trên đỉnh đầu có tiếng tay áo xé gió, Cố thiếu gia lại hỏi nàng: “Cô nói không cần ta, ta cảm thấy trong lòng có một khoảng trống, đó gọi là gì?”

Cố Nam Y khó được một lần chủ động hiếu học, Phượng Tri Vi lập tức lấy lại tinh thần, ân cần dạy bảo: “Đó gọi là mờ mịt.”

“À, mờ mịt.” Cố thiếu gia tiếp tục cố gắng tìm kiếm mờ mịt.

Trên đỉnh đầu có người khe khẽ thờ dài, nói: “Vô ích thôi.”

Tiếng theo người hạ xuống, Phụng Tri Vi chỉ cảm thấy trước mắt có tà áo trắng thoáng phát lên, một người đã đứng trong phòng, quay lưng về phía nàng.

Thân hình cao gầy, mặc một bộ áo bào trắng khít người, dáng đứng thẳng mang một vẻ bình thản đặc biệt.

Phụng Tri Vi nhìn thân người nọ, mơ hồ cảm thấy quen mắt. Nàng chờ người ấy quay sang, người ấy quả thật cũng quay lại, nhưng trên mặt lại đeo một tấm gỗ. Đây rõ ràng là thứ mặt nạ kém cỏi nhất, nói thẳng ra cho nàng biết – ta cứ không muốn cho ngươi xem mặt đây.

Nàng cười mỉm đứng lên, “Vị này chắc hẳn chính là vị tiên sinh đã cứu mạng tại hạ, xin hỏi tôn tính đại danh? Xin nhận của tại hạ một vãi.”

Người kia đứng im phăng phắc, lạnh lẽo nhìn nàng đắm đắm. Phụng Tri Vi tiến lên một bước, hai gối mềm xuống sắp sửa dập đầu.

Người ấy giật mình, cứ tưởng nàng chỉ muốn khom người, ai ngờ nàng lại chuẩn bị quỳ xuống, vội vàng nâng nàng dậy. Ông tay áo người kia cuốn lên gió nổi mây trôi, tư thái đặc biệt phiêu dật. Phụng Tri Vi nhìn chăm chú vào động tác kia, trong nháy mắt linh quang lóe lên, giật mình nói: “Là ông!”

Nháy mắt, trong đầu nhoáng lên một ống tay áo màu đen, mây bay cuộn cuộn, một cuốn sách được ném vào trong lòng nàng.

Chuyện đó xảy ra sau khi nàng bị trục xuất khỏi Thu phủ, làm tiểu tư trong kỹ viện, “ngẫu nhiên gặp gỡ” kẻ mặc áo bào đen trọng, bị ép uống làm “nô bộc” một thời gian. Ở nơi đó, nàng học được thân pháp và võ công tâm pháp cơ bản, còn được một cuốn sách thần bí giúp nàng một bước lên mây.

Nàng ở cùng hắc y nhân hơn một tháng, nàng nhớ rõ dòng khí biến hóa khi hắc thi triển võ công. Một người dù có cái trang muốn hình vạn trạng, thì võ công cũng không thể thay đổi.

Nàng vẫn nhớ, lần đó trong tiểu viện kia, nàng bị Ninh Dịch áp giải đi “tìm hung thủ”, đúng lúc gặp hắc đang “quyết đấu” với Cố Nam Y, sau đó trong cơn mê mông lung, nàng bị Cố Nam Y bắt đi mất.

Sau đó Cố Nam Y mơ mơ hồ hồ bị lạc đường, rồi y đánh mất bản thân, được nàng nhặt về, y cũng cứ thần nhiên bị nhặt về như thế, nhặt về đến tận bây giờ.

Nàng lại nhớ đến hôm Thái tử bắt ép Công chúa Thiệu Ninh trên tinh trai, bên người hắc có một hắc y nhân, nhớ đêm đó Cố Nam Y có vẻ mặt khác lạ, từng giờ tay bóc vỏ cột nhà. Khi ấy trong lòng nàng còn cảm thấy lơ mơ không rõ, đến bây giờ cuối cùng cũng đã sáng tỏ - là hắc, ẩn núp bên cạnh Thái tử, Cố Nam Y đã quen biết hắc từ lâu, cho nên thấy ám hiệu trên cây cột bèn đưa tay bóc đi.

Ban đầu khi nhặt Cố Nam Y về, nàng cũng có lòng muốn dò xét, cứ tưởng đi không được bao xa sẽ có người đuổi theo, nhưng suốt dọc đường chẳng thấy ai cả.

Hóa ra gặp gỡ không phải do tình cờ, từng chỗ rẽ đều có người đang trăm phụng nghìn kẻ chờ đợi người, không dùng cách này cũng sẽ dùng cách khác, để “tình cờ” gặp người.

Phụng Tri Vi nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong ánh mắt lại không có ý cười.

Nam tử đứng đối diện lẳng lẳng nhìn nàng, một lúc lâu mới bắt đầu dĩ mỉm cười, nói: “Lại mắc bẫy của cô nương rồi.”

Trong chốc lát suy nghĩ của Phụng Tri Vi xoay chuyển như chớp, toàn bộ sự việc từ lúc rời phủ đến nay đều lướt qua một lần, nhất thời cảm thấy dường như tất cả những chuyện ban đầu có vẻ rất tự nhiên rất đơn giản, thì bây giờ xem ra đều đã phức tạp hơn nhiều. Dường như ngay từ đầu, nàng đã bước đi trên con đường được kẻ khác an bài; nàng cứ ngỡ xưa nay mình luôn làm chủ được bản thân, nhưng rất có thể vẫn luôn bị người thao túng.

Thứ cảm giác này không hề dễ chịu.

“Vi sao chứ?” Nàng yên lặng hồi lâu, rồi hỏi thẳng vào đề.

Bạch y nhân cúi người bắt mạch cho Thuần Vu Mạnh, thần nhiên đáp: “Cô nương, cần gì phải suy xét đến cùng, cô thấy cứ dễ như cũ không tốt sao?”

“Không tốt.” Phụng Tri Vi nói, “Không công không hưởng lộc, tôi không thể thần nhiên hưởng thụ sự bảo vệ này mà không truy hỏi nguyên do.”

“Giờ không phải là lúc để nói.” Bạch y nhân nói, “Nhưng xin cô nương tin tưởng, chúng ta không muốn hại cô.”

“Tôi biết, mạng của tôi cũng do ông cứu.” Phụng Tri Vi cười, “Nhưng người đời có đôi khi, kẻ có lòng tốt lại hay làm hỏng chuyện, ông nói có phải không?”

“Cô nương chớ lo chuyện này.” Bạch y nhân cười, “Chúng ta sẽ không can thiệp vào bất cứ hành động nào của cô nương, chỉ bảo vệ tính mạng cô thôi.”

“Chính vì như thế, tôi lại càng không yên tâm.” Phụng Tri Vi thờ dãi, “Tôi có tài đức gì, mà được các vị bảo vệ như thế? Rồi tổn phúc giảm thọ, tôi không gánh vác nổi.”

“Có gánh vác nổi hay không, chúng ta tự khắc biết.” Bạch y nhân không hề tiếp thu mấy lời nói khách sáo của nàng, tập trung chăm chú cho Thuần Vu Mạnh, “Cô nương còn muốn ta cứu vị này không? Nếu không muốn, chúng ta không ngại đến sảnh trước rồi từ từ nói tiếp.”

Phượng Tri Vi giận quá hóa cười, quay đầu bước đi, “Tôi thấy tôi vẫn nên dạy bảo Cố huynh chu đáo thì hơn, rồi sẽ đến một ngày y nói rõ rang cho tôi hay.”

“Vây là tốt nhất.” Ánh mắt nhuốm màu ưu thương của bạch y nhân lướt qua Cố Nam Y đang hờ hững ăn hồ đào, “Nếu có thể, ta sẵn sàng dùng toàn bộ bí mật, để đổi lại y có thể đặt chân vào khoảng trời đất này.”

Để gian phòng lại cho bạch y nhân, Phượng Tri Vi đứng dưới ánh nắng chiếu vào căn viện, nhắm mắt cảm nhận ánh nắng mùa thu ấm áp chiếu vào mặt mình, đáng vẻ bình tĩnh mà lòng rối như tơ.

Những điều nàng đã lờ mờ đoán ra từ trước, đến hôm nay đã được chứng thực, nhưng nàng chẳng hề cảm thấy thoải mái như vừa được buông xuống một tảng đá to, mà trái lại càng thêm nặng nề - trên đời không có may mắn nào từ trên trời rơi xuống, tất cả mọi việc xảy ra ắt phải có nguyên nhân của nó.

Nhưng xem ra, đám người này dù sao đi chăng nữa cũng không chịu cho nàng một đáp án ngay bây giờ.

Đề nén nổi bất an tự đáy lòng, Phượng Tri Vi mang theo hai con bút hầu, trở lại nha môn Án sát sứ, quan sát mấy thi thể kia một lần nữa. Trước kia chính vì nàng trông thấy những vết cào trên cổ tay thi thể, nên mới liên tưởng tới bút hầu. Bây giờ xem ra, đám người này ắt hẳn chính là những kẻ đã truy sát họ ở Lăng Tây lúc trước, sau khi đại quân Ninh Dịch lên đường lại nuôi ý đồ ra tay lần nữa, rồi lại bỏ dở giữa chừng vì một loạt các hành động gần đây của quan phủ Hoàng Hải. Nhưng vì sao chúng không chạy về Mân Nam, mà lại đi theo hướng Phong Châu nằm ở trung tâm Hoàng Hải, để tự tìm đường chết? Thật khiến người ta có phần khó hiểu.

Nàng nhìn đắm đắm vào đôi mắt của mấy thi thể kia, giờ này nàng cuối cùng cũng hiểu ra vì sao mình lại cảm thấy quái lạ khi nhìn vào chúng. Thì ra họ bị “đại vương” giết, trước lúc lâm chung mắt đã mù rồi, cho nên ánh mắt mới kì lạ như thế.

Hiện giờ, con “đại vương” kia đang ở nơi đâu? Nó mở mắt ra ắt sẽ có người mù lòa, vậy nếu nó bị người ta đưa đến trước mặt ai đó, thì hậu quả sẽ ra sao? Nếu có thể tìm ra “đại vương”, đôi mắt của Ninh Dịch liệu có nhanh chóng bình phục hay không?

Nếu đám người này đã tới Phong Châu, thì thủ lĩnh vụ ám sát ở dịch trạm đêm ấy hẳn cũng ở quanh đó, “đại vương” chắc cũng ở chỗ hắt. Phượng Tri Vi trầm ngâm, nửa muốn lệnh cho quan phủ địa phương truy nã toàn thành, nửa lại sợ trong số quan phủ Hoàng Hải có gián điệp của Thường gia, một khi bí mật bị bật mí, tiết lộ chuyện Ninh Dịch mù lòa, thì trái lại sẽ gây ra tai họa, nên nhất thời vẫn còn do dự.

Ngón tay nàng vạch vạch dưới đất, nghĩ đến nơi phát hiện ra đám sát thủ mà quan phủ vừa tiết lộ, đó là núi Ô Cát – nơi giáp ranh giữa Hoàng Hải và Mân Nam, lại nghĩ đám người này tự dung chạy về Phong Châu, khác nào tự tìm đường chết, rốt cuộc chúng muốn tìm ai nương nhờ? Trong lòng mơ hồ có chút bất an, nàng vô thức viết một vài manh mối đang suy nghĩ xuống đất, tính toán xem phải làm sao để tìm được người trong im lặng.

Cố Nam Y ngồi xõm bên cạnh, ngắm gương mặt nhìn nghiêng cau mày trầm tư của nàng, bỗng cảm thấy vẻ mặt này tuy rất ưa nhìn, nhưng lại khiến người ta hơi khó chịu và bất an. Đáng vẻ ưu sầu ấy khiến người ta muốn đưa tay ra, vuốt phẳng nỗi phiền muộn in giữa đôi mày.

Y gặm hồ đào, nhìn mấy thi thể kia, nhìn chữ viết trên mặt đất, đột ngột bỏ hồ đào trong tay xuống, phóng thẳng ra ngoài, đầu không ngoảnh lại.

Phượng Tri Vi nghe tiếng động này, mới bừng tỉnh ngoài lại, nhưng y đã chạy ra ngoài mất rồi. Nàng ngạc nhiên nhìn theo bóng y, không hiểu người này lại nổi điên cái gì nữa.

Lần này Cố thiếu gia đi suốt cả ngày, bất vô âm tín. Ban đầu Phượng Tri Vi vẫn rất yên tâm, nàng thừa biết bên cạnh y bao giờ cũng có người đi theo bảo vệ, nhưng lâu dần cũng bắt đầu thấp thòm không yên. Dù sao từ ngày quen nhau đến giờ, đây vẫn là lần đầu tiên Cố thiếu gia chủ động rời xa nàng lâu đến thế.

Đêm đã về khuya, nàng vẫn chờ đợi trong phòng, đứng ngồi không yên. Nàng nghĩ ngày thường con người ấy vẫn luôn đi theo mình, thì mình không cảm thấy quan trọng cho lắm; nhưng một khi người ấy đột ngột rời xa mình, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy trống vắng.

Trên đỉnh đầu có tiếng tay áo xé gió, nàng bất thành linh đứng dậy.

“Rầm”

Một kẻ từ trên nóc nhà rơi “bụp” xuống ngay dưới chân nàng.

Phượng Tri Vi hoảng hốt, trong nháy mắt trái tim nhảy vọt lên cổ họng, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, biến sắc.

Kẻ trên người cầm kim chi chít, đang rên rỉ lăn lộn dưới chân nàng, rõ ràng là tên thủ lĩnh sát thủ nàng từng lấy gạch đập ở dịch trạm đêm ấy.

Từ trên nóc nhà, Cố Nam Y nhẹ nhàng đáp xuống theo. Áo y vương bụi đất, hơi thở có phần bất ổn, hiển nhiên y đã bôn ba suốt một ngày dài.

Y đột ngột bỏ đi, chính là để kiểm tìm kẻ đó thay nàng sao?

Ánh mắt Phượng Tri Vi dừng lại trên thân thể cắm đầy kim của kẻ kia, vị trí cắm kim hết sức tinh diệu, cắm đâu cũng khiến kẻ khác đau đớn đến cực hạn mà thần trí vẫn còn tỉnh táo, đây là thủ đoạn thâm vấn cao tay nhất. Nhưng đây không phải ngón nghề Cố thiếu gia am hiểu, gần như ngay lập tức, Phượng Tri Vi đã liên tưởng đến bạch y nhân y thuật ngút trời kia.

Thiếu gia vì nàng mà ra lệnh cho lực lượng ẩn nấp giúp đỡ tìm người ư?

Phượng Tri Vi hiểu rõ con người Cố Nam Y, trong tư tưởng của y không hề có hai chữ “chủ động”, y vĩnh viễn sẽ không ngồi đoán tâm tư của người khác để hành động, không ai có thể bắt ép y làm việc, y cũng không bao giờ bắt ép người ta làm việc. Nhưng lần này, hình như tất cả đều đã thay đổi.

Phượng Tri Vi mím môi, không hề hấp tấp thăm vấn tù binh, mà từ từ ngồi xuống, cẩn thận đưa tay ra phui sạch bụi đất vương lên vạt áo y.

Cố thiếu gia ngo ngậy hơi mắt tự nhiên, hình như muốn né tránh, nhưng rốt cuộc vẫn không nhúc nhích.

Không khí trong phòng đông cứng lại có phần quái lạ, tiếng kêu khóc lẫn lộn của tên tù binh nằm dưới đất cũng không thể phá vỡ.

Một lúc lâu sau, vẫn là Cố thiếu gia lui trước. Ánh mắt y chất chứa nét dịu dàng ảm áp mà bản thân y cũng chưa bao giờ nhận ra, dừng lại nơi đình đầu Phượng Tri Vi.

Sau đó Phượng Tri Vi nghe y thốt lên: “Lữ Bác.”

Tháng Mười năm Trường Hi thứ mười sáu, sau khi Thường gia thua chạy tan tác ở Hoàng Hải, thì quân cờ cài cắm sâu nhất vào Hoàng Hải đã bị lộ ra ánh sáng, vào đúng thời khắc quan trọng. Một trong tam ti của Hoàng Hải, Đô chỉ huy sứ Lữ Bác hóa ra lại là mật thám của Thường gia, phụng mệnh lệnh của Thường gia, phái sát thủ đến Lũng Tây truy sát Sở vương và đại thần khâm sai. Đám sát thủ kia ra tay hụt, sau đó bị ép phải chạy tới Hoàng Hải tường đồng vách sắt, không còn đường lẫn trốn về Mân Nam, mới bí quá hóa liều muốn nương nhờ Lữ Bác, rồi bị bắt ở núi Ô Cát. Khi ấy Lữ Bác đang mua lương ở trấn Hội Long nằm cận kề núi Ô Cát, nhờ đó khâm sai đại thần Ngụy Tri tìm ra manh mối, bắt được thủ lĩnh sát thủ, bới ra chuyện bí mật và quan trọng này, truy ra Lữ Bác xem như có ảnh hưởng sâu xa. Do khi ấy Lữ Bác đang lo liệu lương thảo cho đại quân chinh Nam, cũng đã trộn lẫn thuốc độc trong lương thảo, nếu không nhờ Ngụy Tri phát hiện kịp thời, thu hồi quân lương trộn độc, đồng thời cấp tốc lấy lương thực dự trữ của thế gia bổ sung vào, thì đại quân chinh Nam ắt gặp kiếp nạn lớn.

Có thể nói, chuyện này căn bản càng đẩy nhanh sự diệt vong của Thường thị. Thường thị ẩn nấp mười mấy năm, chuẩn bị xuất ra chiêu sát thủ sau cùng để xoay chuyển tình thế, cuối cùng lại không chịu nổi một đòn liên thủ của Phượng Tri Vi và Cố Nam Y. Đúng là từ khi xảy ra vụ Lữ Bác, tất cả mọi người, bao gồm bản thân Thường thị, đều đã thấy ngày tàn của Thường thị sắp đến.

Sau khi Chu Hi Trung báo cáo việc này với triều đình, triều đình đã hạ xuống một chiếu chỉ khen ngợi dài dằng dặc. Cả triều đình đều đang bàn tán, vị khâm sai đại thần mười sáu tuổi này, sau khi hồi kinh ắt hẳn càng thêm nở mày nở mặt, thăng quan tiến chức thêm một bậc.

Nhưng Phượng Tri Vi lại không hề để ý đến những chuyện này, nàng chỉ quan tâm cách giải cổ độc. Cố Nam Y bắt được thủ lĩnh thích khách Mân Nam, cũng dùng chính thủ đoạn của hắn để bắt hắn giao “đại vương” ra, nhờ đó Phượng Tri Vi mới biết những chuyện Thuần Vu Mãnh đã trải qua – quả nhiên là bút hầu cứu hãn. Đêm đó Thuần Vu Mãnh liều chết ngăn cản, trọng thương đến hơn mười chỗ; cuối cùng khi nhóm thích khách kia chuẩn bị vung đao kết liễu hắn, thì bút hầu nhảy ra, đâm thích khách lập tức giết mình hoảng sợ.

Trong truyền thuyết của Mân Nam, loại bút hầu này thật ra không phải là loài khi cung cho người ta thưởng thức chơi đùa, mà là tổ tông của vạn loài độc Mân Nam. Loại tổ độc này, bản thân nó không mang độc, nhưng lại có thể uy hiếp các loại hoạt cổ l của vu tộc Mân Nam, đi đến đâu vạn cổ tránh đường đến đó. Cổ và vật chủ tâm ý tương thông, tổ tông mà cổ sợ, thì vật chủ cũng không tài nào làm hại được, còn phải cung phụng chu đáo. Đám thích khách muốn thuần dưỡng bút hầu làm của riêng, bút hầu lại liều mạng che chở cho Thuần Vu Mãnh, nhờ đó Thuần Vu Mãnh mới giữ được mạng sống. Hắn bị bọn chúng đưa theo suốt dọc đường, cho đến sát vùng Phong Châu, những kẻ đó thân mình còn lo chẳng xuể, mới để cho Thuần Vu Mãnh trốn thoát.

1 Người sống luyện thành một dạng cổ, dùng làm “vô” để nuôi dưỡng một thứ cổ khác, vật chủ chính là chỉ bản thân người bị cây cổ.

Còn thứ cổ mà Thuần Vu Mãnh trúng phải, chính là “thiệt cổ” dùng thi khí trong mộ cổ dưỡng thành; thứ này không phải là vật sống, bút hầu cũng đành bất lực.

Hiểu rõ lai lịch của thứ cổ kia, Phượng Tri Vi bèn giao thủ lĩnh thích khách cho bạch y nhân. Bạch y nhân tự xưng mình họ Tông tên Thần, Phượng Tri Vi nghĩ mãi cũng không ra trong thiên hạ có vị nào họ Tông tinh thông y thuật đến thế, chắc lại là một cái tên giả.

Ba ngày sau Thuần Vu Mãnh bắt đầu bình phục, cũng bắt đầu phân biệt các mùi như bình thường. Tông Thần lại nói vị giác của Thuần Vu Mãnh đã hỏng hẳn, từ nay về sau rất khó nếm được hương vị của đồ ăn. Phượng Tri Vi nghĩ bụng tên này tính ra vẫn còn thanh niên, đời này kiếp này không bao giờ thưởng thức được vị ngon của thức ăn nữa, bất giác trở nên buồn bã.

Cũng may Thuần Vu Mãnh là người tinh tình phóng khoáng, sau khi tỉnh táo lại hắn không hề nhắc đến một câu, ăn gì cũng đều như hổ đói sói vồ, khiến người ta lầm tưởng khẩu vị của hắn vẫn hoàn toàn bình thường, dù đôi lúc sẽ nhắm mắt gồng gồng sống với thịt kho tàu, ăn uống ngon lành say sưa.

Sau khi chữa khỏi bệnh cho Thuần Vu Mãnh, Tông Thần liền bỏ đi, trước khi đi đã cho Phượng Tri Vi một gói giấy, nói là thuốc giải cổ mình nghiên cứu được. Phượng Tri Vi phái người phi khoái mã đưa tới Mân Nam, lại thêm mấy ngày, Yên Hoài Thạch vận lương từ đại quân chinh Nam trở về, cười hi hi tìm đến cửa.

Hắn ra sức lau mồ hôi, làm như vất vả khó nhọc lắm, rồi đẩy một cái hộp tinh xảo đến trước mặt Phượng Tri Vi, nháy nháy mắt với nàng.

“Hi hi! Có người tặng nó cho ngài!”

Chương 49: Thư Ngắn Tình Dài

Type: Nhâ

Phượng Tri Vi liếc nhìn cái hộp kia, thầm nghĩ không hiểu sao gương mặt mình giấu sau lớp mặt nạ lại nóng bừng lên thế này, đương nhiên sắc mặt nàng vẫn không hề suy chuyển, giọng điệu cũng bình thản không chút xao động, tiện tay cầm cái hộp lên, thần nhiên nói: "Phiền Yên huynh mang nó tới đây, con đường vận lương đi về khổ sở, mau đi nghỉ sớm một chút."

Yên Hoài Thạch nhìn nàng, nén cười lui xuống, ra đến cửa tình cờ chạm mặt Hoa Quỳnh, bèn đưa tay kéo cô, "Tình thần đại nhân rất khá, nàng khỏi phải đến vấn an làm gì, đừng quá rầy hứng thú của người ta." Nói đoạn cười ha hả.

Hoa Quỳnh nhìn hẩn thắc mắc, Yên Hoài Thạch cười nói: "À, ta phát hiện ra vị Ngụy huynh đệ này, mỗi khi thực sự vui vẻ, thì sẽ đặc biệt lạnh lùng đặc biệt khoái giở giọng nhà quan. Người này ấy mà, có anh nhìn cơ trí đến đâu, đừng chuyện tình cảm vẫn không tránh khỏi non nớt mất tự nhiên. Như vậy cũng hay, như vậy mới giống một người mười sáu tuổi chứ."

Hoa Quỳnh lại liếc hẩn, cuối cùng không nhịn được nổi bật cười "Chàng đùa đấy hả, họ là hai nam nhân, cái gì mà tình cảm với chẳng không tình cảm"

"Là nam hay là nữ có quan trọng gì?" Yên Hoài Thạch đảo tròn mắt, nửa cười nửa không, "Nàng chưa ra ngoài khơi xa, không biết có quốc gia dân phong hết sức văn minh. Năm mười tuổi ta theo tam thúc đến nước Phổ ở hải ngoại, nam nữ nước đó ôm nhau khiêu vũ trên đường lớn, ấy mới gọi là phong lưu."

"Thật á?" Gương mặt Hoa Quỳnh có vẻ ngưỡng mộ, "Thiếp rất muốn tới đó xem."

Cô thấy trên mặt Yên Hoài Thạch thấp thoáng rịn mồ hôi, đáy lòng mềm nhũn, rút khăn tay ra thấm mồ hôi cho hẩn. Yên Hoài Thạch đang cao hứng kể lể, không ngờ cô đột nhiên áp sát như thế, ông tay áo thoang thoang hương thơm, lướt qua mặt mềm mại ấm áp, trong lòng chấn động, vô thức tránh né.

Hẩn vừa né tránh, bàn tay Hoa Quỳnh cũng khựng lại. Yên Hoài Thạch lập tức bừng tỉnh, vội vàng cười cười cầm lấy khăn tay của cô, "Nàng có thai rồi, còn phải chăm sóc cho ta nữa, để ta tự lau."

Hoa Quỳnh nhìn hẩn mỉm cười, đưa khăn tay cho hẩn. Yên Hoài Thạch lau bừa mấy cái, do dự một hồi rồi nói: "Mẫu thân hỏi bao giờ thì tổ chức hôn lễ, nàng xem..."

"Chờ thiếp sinh con rồi hẵng bàn." Sau một quãng dài im lặng, Hoa Quỳnh nói: "Với thân phận hiện giờ của chàng, hẩn phải thiết đại tiệc mời khách, đến khi đó vác cái bụng bầu trông không hay lắm."

Yên Hoài Thạch trông như vừa trút được gánh nặng, cảm kích mỉm cười nhìn cô, "Vậy cũng được, khi ấy nhất định phải tổ chức cho nàng một hôn lễ long trọng náo nhiệt nhất, mới không uổng ân huệ nàng đổ máu cứu giúp trước từ đường."

"Hoài Thạch." Hoa Quỳnh ngược mắt lên, ánh mắt sáng ngời chiếu thẳng vào hẩn. "Giữa chúng ta, chỉ có ân huệ thôi sao?"

Yên Hoài Thạch không ngờ cô lại đột ngột hỏi câu thẳng thắn như thế, há hốc miệng, trong lòng nhất thời hỗn loạn.

Cô gái trước mặt, không thể coi là tuyệt sắc, nhưng vàng trán lại toát lên anh khí siêu quần, hoàn toàn không giống một nữ tiên sinh tư thụ, vợ một tú tài thi trượt.

Mà bằng vào sự hiểu biết của hẩn về cô từ nhỏ, thì cô xứng đôi với bất cứ nam tử nào trong thiên hạ.

Năm lên bảy, lần đầu tiên hẩn biết mẫu thân ở am ni cô, chạy mấy mươi dặm trong đêm tới đó, bấu lấy cửa am cầu xin cả ngày mà các ni cô không chịu cho hẩn vào. Hẩn gào khóc thảm thiết, cô nghe tiếng khóc của hẩn bèn tìm đến. Khi ấy cô mới tám tuổi đã biết sai lầm học sinh trong học đường nhà mình khiêng thang tới, giữa ban ngày ban mặt cô đưa hẩn treo tường đi gặp mẫu thân. Hẩn ôm mẫu thân khóc lóc bên dưới, cô ngồi trên tường canh chừng cho hẩn.

Năm hẩn lên chín, do thường xuyên lên kút đi gặp mẫu thân, bị cấm túc trong nhà đúng lúc mẫu thân bệnh nặng muốn gặp hẩn. Cô đã một mình chạy tới, treo tường chui vào kho chứa củi, xách một con dao phay chém đứt then cửa, chẳng nói chẳng rằng kéo hẩn đi.

Năm hẩn mười hai tuổi, am ni cô được lệnh của gia chủ, không cho phép hẩn tới thăm mẫu thân nữa, bốn bề canh chừng nghiêm ngặt. Cô cầm một cái cuốc, đào rộng lỗ chui ở chân tường phía Tây am ni cô, bảo hẩn chui vào. Hẩn cảm thấy mất mặt, không chịu chui, cô bèn đá vào mông hẩn, mắng hẩn đến tối tăm mặt mũi: "Đại trượng phu hành sự không câu nệ tiểu tiết, hôm nay ngươi không chui nổi lỗ chó, mai này người sẽ không chịu nổi đầu đá tranh giành. Sau này giống ở Yên gia, người sẽ chết không có chỗ chôn!"

Hắn chui lỗ chó lên gặp mẫu thân rất nhiều năm, mãi về sau mới biết, cô còn chui lỗ chó lâu năm hơn hắn nhiều. Trước khi hắn tìm thấy mẫu thân, cô đã thông qua lỗ chó này, cách vài ngày lại mang bánh bao cho mẫu thân hắn thường xuyên bị bỏ đói.

...Xưa nay hắn vẫn luôn kính cô, phục cô, cảm kích cô, khi bị nhốt trong tù đường hắn nghe tiếng cô cãi cọ với Yên gia ngoài cửa, cõi lòng hắn rung động, không nén được lệ nóng trào mi, nghe một tiếng hô “Chàng có chịu cưới thiếp không?”, hắn đã đáp chẳng hề do dự, đúng là tiếng lòng khi ấy.

Cưới, nhất định phải cưới, bằng không hắn sẽ không vượt qua nổi ải lương tâm kia. Cô là thê tử của hắn, đã nhận định, thì không nghĩ ngợi gì nữa.

Nhưng khi câu hỏi này ném đến trước mặt hắn, hắn bỗng dưng có cảm giác mờ mịt. Cưới, là nghĩa vụ là trách nhiệm là nhất thiết phải vậy, sau đó, còn gì khác nữa không?

Họ chẳng phải là thanh mai trúc mã lưỡng tình tương duyệt.

Họ là một đôi phu thê dờ dờ ương ương, bị một trận gia đấu tác hợp lộn xộn mà đến với nhau.

Trong suốt hai mươi năm qua, hắn đã vô số lần nghe mẫu thân dạy dỗ, rằng hắn là hậu duệ của hai đại thế gia Yên, Trần, là hậu duệ của dòng máu hoàng tộc Yên thị, vinh quang cao quý, chỉ xứng đôi với một nữ tử cao quý tương tự.

Nghe đã nhiều có lẽ cũng nên là như thế.

Cô gái đối diện nhìn hắn bằng ánh mắt trong veo, trong chớp mắt, lời mẫu thân dạy và hình ảnh cô bầu bạn bên hắn đã xẹt qua và đan xen lẫn nhau trong lòng hắn như một tia chớp. Hắn đứng ngây ra đó, không biết phải trả lời ra sao.

Hoa Quỳnh đã mỉm cười.

Cô ta bật cười sang sảng, đẩy Yên Hoài Thạch, nói: “Đúng là một câu hỏi ngốc nghếch, chẳng trách chàng cứng họng. Thiếp cũng thật là, sắp kết hôn rồi, còn hỏi chuyện này làm chi nữa.”

“Đúng thế.” Yên Hoài Thạch ngượng ngùng lấy khăn lau lung tung trên mặt, “Cũng sắp kết hôn rồi, sắp kết hôn rồi...”

“Chàng mau đi đi.” Hoa Quỳnh đẩy hắn, nhìn Yên Hoài Thạch đi xa dần như đang chạy trốn.

Cô ta đứng rất lâu trong hành lang, vịn vào cột, nhìn chân trời bốn bề giăng mây, con gió rong chơi, rồi nhìn lại căn viện đằng sau, Phượng Tri Vi đang gấp gấp ôm cái hộp đặt ở cửa sổ ra chỗ khác một cách cẩn thận, lại khép cửa sổ vào, cứ như sợ một cơn mưa bất ngờ sẽ thấm ướt cái hộp kia.

Hồi lâu, cô ta nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Phượng Tri Vi nào hay phu thê Yên thị từng có một cuộc chuyện trò hết sức quan trọng như thế trong hành lang, nàng nhìn sắc trời bên ngoài, thầm nghĩ Cổ thiếu gia hiếm khi đích thân ra ngoài, không biết đi làm gì nữa, đừng có dính mưa nhé.

Chiếc hộp Yên Hoài Thạch đưa tới lặng lẽ nằm trên bàn, chất gỗ màu xanh nhạt, có vân gỗ hoa lệ tự nhiên hình gió lửa mưa tuyết, cực kỳ thanh nhã, bên cạnh in một đoá hoa mạn đà la màu vàng, là kiểu hoa thêu trên áo choàng Ninh Dịch. Hoa lá yêu kiều, không hoàn toàn ăn khớp với tổng thể thanh nhã của hộp gỗ, lại sinh ra vẻ mỉa mai khác thường, cũng giống như cảm giác mà người tên Ninh Dịch gây ra cho người ta vậy.

Người này... làm một chiếc hộp cũng muốn biến nó thành bản sao của mình, Phượng Tri Vi không nén nổi nhoen cười, nhẹ nhàng vuốt ve nước gỗ trơn mịn. Nhưng nàng vẫn rất bội phục nhãn quang của Ninh Dịch, so với những thứ dung tục như vàng ngọc, thì bản thân cái hộp này rất phù hợp với sở thích của nàng.

Trong hộp, sẽ là thứ gì nhỉ?

Nhìn chiếc hộp này là biết bên trong không phải một thứ trang sức thông thường. Hay nó là một thứ đồ chơi quý hiếm của Mân Nam? Là linh đan được nào đó cho nàng tắm bổ? Hoặc chỉ là một trò đùa vui, mở nắp hộp sẽ nhảy ra hai con búp bê khác?

Y chỉ huy đại quân mà vẫn còn lòng dạ thành thoi để mua quà cho nàng, thật khó cho y mà.

Phượng Tri Vi ôm má nhìn cái hộp, sóng mắt loang loang, cẩn thận nghĩ bên trong hộp là thứ đây. Nàng không vội vàng mở hộp ra, cảm thấy mình cứ đối mặt với quà tặng thế này, ôm tâm trạng vui vẻ nhẹ nhàng mà phỏng đoán, cũng rất tuyệt vời.

Đây là món quà đầu tiên nàng được người ta cẩn thận đưa tới tặng trong mười sáu năm qua, nàng phải kéo dài tâm trạng vui vẻ này thêm ít lâu mới được.

Qua nửa canh giờ, cuối cùng nàng cũng cảm thấy thoả mãn rồi, biếng nhác mở hộp ra.

Ngón tay đặt lên chốt khoá, hơi dùng sức, ơ? Sao không mở?

Kéo lên trên, đè xuống dưới, cạy bên phải, vạy bên trái... Vẫn chẳng nghe thấy tiếng “kịch” khi nắp hộp mở ra.

Lần này Phượng Tri Vi không lười biếng nữa, trở mình ngồi dậy, cầm lấy chiếc hộp nhìn trái ngó phải, sau đó khoé miệng cũng co giật theo.

Cái chốt khoá này, vốn không phải là chốt khoá, mà chỉ là một vật trang trí giả làm chốt khoá, thương thay cho nàng hoá ra đã lọt trông như thế!

Phượng Tri Vi cầm chiếc hộp dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ Ninh Dịch hiếm khi đùa dai thế này, trong ánh mắt dâng lên nét cười nhàn nhạt, dịu dàng ấm áp.

Lần mò một lượt hết trên dưới trái phải chiếc hộp, nàng phát hiện hoá ra chiếc hộp này có bề ngoài kín mít, chỉ có một khe hở cực hẹp dưới đáy.

Đây là chỗ mở hộp ư?

Phượng Tri Vi ngạc nhiên nhìn chiếc hộp, thầm nghĩ, chiếc hộp này căn bản không tài nào mở ra được.

Xem ra mấy suy đoán đại loại như linh đan diệu dược, trang sức báu vật, đều tiêu tan cả rồi.

Cái khe dưới đáy hộp vừa hẹp vừa dài, Phượng Tri Vi nhìn độ rộng ấy, trong lòng thoáng động, đưa ngón tay vào thăm dò, mơ hồ sờ thấy quả nhiên là vật gì đó giống như lá thư, rất nhiều, đều cắm dọc bên trong, còn một vài cái khác thì chen nhau trên khe hở, không tìm được cách nào để rút chúng ra trong một lần. Nàng đành phải ôm hộp vào lòng ra sức xóc xóc, để mấy thứ đang chen chúc trong khe hở văng bót ra ngoài.

“Cách”, một lá thư rơi xuống, bìa thư màu lục nhạt in hoa mạn đà la màu vàng kim. Chất giấy của lá thư này rất đặc biệt, vừa trơn lại vừa cứng cáp.

Phượng Tri Vi mím môi, nhìn lá thư kia, không nén nổi một nụ cười, người này ấy mà, đúng là nghĩ ra cách!

Nhưng nàng cũng hơi thất vọng - nếu trong hộp này chứa thư, thì chắc hẳn không có gì đáng kinh hi rồi. Mắt Ninh Dịch không nhìn thấy gì, bản thân y không thể tự viết thư, mà thư người khác viết hộ thì đại khái cũng chỉ nói chuyện công việc thôi.

Nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngắm phong thư rất lâu, chầm chậm đưa tay ra mở, lúc bóc đầu niêm phong nàng cực kỳ cẩn thận, như thể sợ làm hỏng bì thư vậy.

Nét mực thắm màu in trên tờ giấy vân hoa ép the mỏng màu nguyệt bạch, Phượng Tri Vi còn chưa xem thư viết gì, đã phì cười.

Đây là chữ kiểu gì thế?

Ban đầu rất những khoanh mực tròn, căn bản không nhìn rõ nét chữ, về sau mới đẹp hơn một chút. Mà nét chữ kia xiêu xiêu vẹo vẹo, tuy nhìn ra được cấu tứ đẹp đẽ nên tảng thâm hậu, nhưng hình dạng chữ viết lại quá khó coi. Chữ nào chữ nấy dưới đáy đều hơi bằng bằng, lại nhìn ra chút gượng gạo khó nói thành lời.

Nhưng trong nháy mắt, nụ cười của Phượng Tri Vi đã tắt lịm.

Đây là những chữ Ninh Dịch tự tay viết nên.

Đây là chữ của y, tuy bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, nhưng vẫn lơ mơ nhận ra được. Cũng chính vì nét chữ thay đổi hoàn toàn, nàng mới có thể khẳng định những chữ này đều do y tự tay viết xuống từng chữ một, tron doanh trường vào lúc đêm khuya.

Có trời mới biết với đôi mắt mù loà, y đã lần mò viết được lá thư bằng cách nào. Xem ra cái đáy bằng của những con chữ kia, ắt hẳn là do y sợ mình viết nhay dòng, nên mới dùng thước ngang chặn dưới mà viết.

Khẽ khàng “ừ” một tiếng, Phượng Tri Vi thì thầm: “Chữ khó nhìn như thế mà y cũng dám viết ra, không biết ngượng tay gì cả.” Giọng điệu tuy oán trách song ánh mắt lại đang cười.

Nàng vờ bắc đèn cho nó sáng hơn một chút, neho mắt gì sát lại gần, đọc từng li từng tí.

Mấy khoảng mực tròn đằng trước, nàng nghĩ chắc là tên nàng rồi.

“...Vi, thư này ta viết chữ nghĩa thế nào? Thực ra ta đã dùng quân báo để luyện từ lâu, Ninh Trừng chẳng biết ta định làm gì, cho đến khi hắn nói mình có thể đọc được chữ trong những bản thân quân báo ta chép, ta biết ta có thể viết thư cho nàng rồi.

Hôm nay đại quân vừa mới xuất phát, ra khỏi thành Phong Châu ba mươi dặm thì hạ trại, bàn bạc với tướng lĩnh trong trường mã đến giờ Tuất (1). Tướng lĩnh chia ra làm hai phe, tranh chấp không thôi: phe lão thành của Tướng quân Hoàng Hải tuân theo quy củ, đề nghị cho quân tiên phong đi trước, trung quân áp theo sau; còn phe cấp tiến của Tướng quân Mân Nam mới nhậm chức đang nóng lòng muốn lập công thì đua nhau xin ra trận, đề nghị được dẫn khinh kỵ tinh nhuệ tấn công thì đua nhau xin ra trận, đề nghị được dẫn khinh kỵ tinh nhuệ tấn công bất ngờ, đánh cho Thường thị trở tay không kịp. Khi hai bên đang tranh cãi gay gắt, ta nghĩ nếu nàng ở đây thì sẽ chọn chủ ý nào nhỉ? Với cá tính xấu xa nham hiểm ngày thường của nàng, hẳn sẽ chọn cách dương đông kích tây ám độ Trần Thương, cho nên ta lệnh cho Tướng quân Hoàng Hải dẫn kỵ binh đánh huyện Lạc Đô trước, lại phải Tướng quân Mân Nam dẫn theo một vạn binh mã mai phục trên con đường Bá Hà mà chúng ta nhất định

Từ bây đến chín giờ tối.

Phải qua, đội Thường thị đưa quân về thì phục kích, đánh tan trận thế của chúng rồi bao vây ba mặt. Nàng thấy chủ ý này có ổn không?

Nhưng nàng không cần quan tâm đến chuyện này đâu, Mân Nam chắc chắn nằm trong tay ta rồi, nàng nghỉ ngơi cho tốt mới là chuyện quan trọng.

Hôm nay ra đi ngang qua huyện Phụng Vũ, nơi này có loại phụng vũ, chất gỗ chắc chắn nhẵn mịn, vân gỗ đẹp để tinh xảo, nhuộm lên nước lá phụng vũ sẽ cho ra màu lục nhạt như màu cây non xanh tươi mơn mẫm, xinh xắn vô cùng. Ta lệnh cho Ninh Trùng đóng thành một cái hộp, về hình dạng cho hẳn xem, chẳng mấy chốc hẳn đã làm xong rồi mang tới, lại tự ý làm thêm một cái chốt khoá vàng, nói đây là kẻ dương đông kích tây mê hoặc kẻ địch. Ta đuổi cổ hẳn rồi, cho mi về Đế Kinh mà tha hồ dương đông kích tây.

Ngoài trường trông canh điểm bốn tiếng, tới đây gác bút, thấy chữ như thấy người, nhất thiết phải bảo trọng.”

Phụng Tri Vi đọc thư đến bốn lần, tỉ mỉ gấp thư lại, dờ khóc dờ cười nhìn cái chốt khoá lại mắng, “Cái gì xấu xa nham hiểm há? Ngươi thì có ấy!”

Nàng cầm thư đảo mắt nhìn quanh phòng, cảm thấy giấu ở đâu cũng đều không ổn, ngẫm nghĩ, rồi lại nhét lá thư vào trong khe hộp, ôm vào lòng xóc lung tung lên, xóc được một hồi, “cách” một tiếng, lại rơi ra một phong thư.

Phụng Tri Vi không thể nín cười, nàng cảm thấy mình như trở về thuở ấu thơ đi dạo với đệ đệ trên đường tìm kẹo ăn. Người bán kẹo rong cũng dùng một cái hộp, đương nhiên không được đẹp thế này, bố trí vài cơ quan đơn giản, xoay một cái là lăn ra một bức tranh. Màu đỏ là kẹo đường to, màu vàng là kẹo đường nhỏ, màu xanh chính là đường dẻo kéo kẹo.

Số nàng đen đủi, quay đi quay lại đều ra đường dẻo.

Bây giờ vận may của nàng đã khá hơn chưa?

Nhặt lấy phong thư, chỗ ghi tên người nhận đánh một chữ “ba”. Phụng Tri Vi ngây người, rồi lại nghĩ thư này có thể đã được sắp xếp theo thứ tự, nàng nhét thư trở vào hộp, thứ tự hẳn đã loạn lên rồi.

Loạn cũng có cái hay của loạn, nàng cười cười, mở thư ra.

“...Tri Vi, hôm nay hành quân đến Khê Thấp, cách chỗ hạ trại không xa có một hồ cỏ lau, rộng lớn hùng vĩ vô cùng. Ninh Trùng nói cỏ lau rất đẹp, mỗi khi gió thổi qua sẽ đồng loạt đong đưa, trông như một vùng biển trắng bao la. Ta đứng ven hồ cỏ lau lắng nghe, hình như còn nghe thấy tiếng thủy triều. Có con chim nhỏ vút bay trên biển cỏ, cất tiếng hót véo von, thả rơi một sợi lông trắng xuống tay áo ta. Ta lệnh cho Ninh Trùng đi hái bông cỏ lau to nhất đẹp nhất, buộc kèm lông chim và cỏ lau trên phong thư, mong nàng cũng nghe thấy tiếng gió.”

Trên phong thư đính kèm một sợi lông vũ trắng tinh và một ngọn cỏ lau đã hơi úa vàng, lấp lánh ánh huỳnh quang dưới ngọn đèn dầu. Ngón tay Phụng Tri Vi nhẹ nhàng mân mê sợi lông vũ nhỏ mịn và lớp tơ nhung nhạt màu của cỏ lau, nàng nghĩ đến nam tử thanh nhã mà đẹp để đứng bên hồ cỏ lau kia, nghĩ đến chú chim trắng muốt bay vút qua đôi mây kiếm đen nhánh của y, nghĩ đến gió cuốn bay tay áo y, đoá mạn đà la màu vàng nhạt kiêu kì nở rộ trong làn gió, nghĩ đến những bông cỏ lau lay động như hoa tuyết, vỗ vào y bảo màu nguyệt bạch của y, khắp nghìn dặm bùng lên ngọn lửa trắng.

Nét cười của nàng cũng ngày càng dịu dàng hơn, một bức tranh đẹp để nhường ấy, nở rộ dưới nền trời trong lòng nàng.

Xóc một cái, một phong thư rơi xuống, chỗ ghi tên người nhận, đáng một chữ “bảy”.

“...Tri Vi, hôm nay ta đi từ khe An Lan ra biển, để tránh gây kinh động ta đã cho hành quân trong đêm. Tiếng sóng vỗ dập dòn suốt đêm nghe mới vắng vẻ tĩnh lặng làm sao, thân thuyền lắc lư lên xuống làm người ta mơ màng say, hơi mệt mỏi, rồi lại trần trọc không ngủ được. Ta lại nhớ tới cái ôm ở từ đường, tiếng hô hào của dân chúng cũng không ngừng không nghỉ như tiếng sóng triều dâng, sau đó nàng ngã vào lòng ta, giống như nước biển bỗng dung đảo lộn... Thế nên ta lại càng khó ngủ, ngồi dậy uống trà khuya trên sàn tàu, còn đá một kẻ lén lút theo hầu ta xuống biển, bảo hẳn không mò ra một viên ngọc trai cực phẩm thì không cho phép ngồi lên. Sáng hôm sau hẳn lên thuyền, ngọc trai không có, lại nộp lên một nhánh san hô nhỏ, chỉ to bằng nửa đầu ngón tay, nói là vô tình phát hiện ra, trời sinh đã có hình dạng nửa đoá hoa, tuy phẩm chất không được tốt lắm, nhưng hình dạng lại tinh xảo, là vật mà trời đất sáng tạo ra, còn quý hơn một trăm viên ngọc trai...Kẻ này mồm mép tép nháy không cần đếm xỉa tới hẳn làm gì, san hô đính kèm trên thư, nàng thấy đẹp thì tốt, không đẹp thì cứ việc đá nó xuống biển.”

Góc thư quả nhiên đính kèm một nhánh san hô nho nhỏ, màu đỏ thắm, tron nhẵn bóng loáng, cánh hoa lớp lớp, thật sự giống hệt như một đoá hoa mẫu đơn, do tự nhiên sinh ra.

Quả là quý giá hơn hẳn một trăm viên ngọc trai.

Phụng Tri Vi lấy nước ấm làm mềm một góc lá thư, thật cẩn thận bóc nhánh san hô xuống, tìm một cái hộp đặt vào trong đó.

Xóc một cái, lại một phong thư rơi xuống.

Giờ là phong thư thứ “hai”

“...Tri Vi, ta nghĩ nàng cầm thư này nhất định không biết giấu vào đâu thì ổn, với tính cách đa nghi của nàng, vừa sợ bị người ta đánh cắp thư, lại sợ bị Cố Nam Y cầm đi bọc vỏ hồ đào, cho nên khả năng dễ xảy ra nhất là nàng sẽ nhét lại lá thư vào trong hộp, cuối cùng thứ tự ta an bài kĩ lưỡng sẽ bị nàng đảo loạn. Nhưng như thế cũng tốt, có rất nhiều chuyện, do không biết rõ nên lại càng đẹp đẽ, giống như khi nàng lấy thư, sẽ nghĩ rằng, lần này rơi ra là phong thư thứ mấy?”

Phải, vì không biết nên mới hay mới đẹp, mỗi lần đều rơi xuống một phong, chẳng bao giờ biết được lần này rơi xuống sẽ là phong thư thứ mấy. Nhưng

dù đó là bản ghi chép lại tâm trạng của ngày nào, thì bản thân việc phỏng đoán cũng là một thú vị.

Người này đúng là con giun trong bụng nàng, ngay đến chuyện nàng giấu thư ra sao cũng đoán trúng, không sai tí nào.

“...Tri Vi, dùng phương pháp của nàng quả nhiên là chính xác, chúng ta thắng Thường thị trận đầu, sĩ khí dâng cao, có lẽ chẳng bao lâu nữa ta sẽ trở về. Nàng đã nói chờ ta cùng nhau về kinh, nên ta không cho phép nàng chạy trước đâu nhé. Ai chạy trước, phạt người đó trọn đời không được gặp người kia...”

Cách nào của ta chứ...Sóng mắt Phượng Tri Vi lay chuyển, người này đúng là đôi trắng thay đen, rõ ràng quý kẻ dương đông kích tây là của y, lại cứ muốn đồ lên đầu nàng.

“...Tri Vi, gió thu từng trận thổi qua lạnh lẽo, cái rét buổi đêm ủa qua góc doanh trại, khi đi tuần doanh ta đã mặc thêm áo khoác. Nàng nhớ buổi tối ra ngoài không được quên mặc y phục dày, lần trước ta bắt mạch cho nàng, căn bệnh kia là cảm lạnh, cho nên nàng phải chú ý ăn mặc cho ấm áp một chút, đừng để phát bệnh lần nữa.”

Mất y đã không nhìn thấy gì, còn muốn đi tuần doanh sao? Phượng Tri Vi nhẹ nhàng vuốt ve bức thư trong tay, nghĩ đến số thuốc Yên Hoài Thạch mang đi, không biết Ninh Dịch đã dùng chưa nhỉ. Yên Hoài Thạch đưa lương đến đại doanh xong lập tức trở về ngay, hiệu quả dùng thuốc nhất định không được nhắc tới trong hộp thư này rồi, đợi hôm khác nàng lại phải viết thư hỏi han mới được.

Nghĩ đến từng phong từng phong thư của người kia, từng chữ tha thiết, nhưng y lại không nói muốn nàng viết thư trả lời, nàng không khỏi nhướn mày.

À, đương nhiên nàng cũng sẽ không hỏi âm, nhưng là người đưa thuốc giải, thì chuyện hỏi han bệnh tình của người bệnh là rất bình thường phải không?

Phượng Tri Vi đã tìm được lý do chính đáng cho mình, bèn nghiêm chỉnh cắt mở thư lại. Thư trong hộp chắc vẫn còn, nhưng nàng không định bóc ra hết trong một lần. Tâm tình nhua hoà đẹp đẽ như thế, nhaoáng cái đã vung tay hết sạch, thì đúng là một sự lãng phí.

Đêm dài người lặng tiếng, tha hương trên đường, nỗi lòng muộn phiền, trăm sự vương thân... Vào những lúc như thế, chớ ngại mà ôm chiếc hộp ra, vỗ một cái, xóc một cái, sau đó đổ ra sự mong chờ vui vẻ và tâm tình đẹp đẽ.

Giữ lại, để những ngày tháng đằng đằng sau này, nàng vẫn còn một chỗ gửi gắm niềm vui sướng.

Nàng trải giấy viết thư, mài mực thấm bút, nằm bò ra bàn viết thư.

“...Ninh Dịch, thư của tôi bây giờ ngài vẫn chưa đọc được, dù sao cũng phải chờ mắt ngài sáng trở lại mới đưa cho ngài. À, tôi muốn hỏi ngài dùng thuốc rồi mắt có đỡ hơn chưa? - Tôi biết đây đúng là lời thừa, chờ ngài có thể đọc được bức thư này, tất nhiên là mắt đã đỡ, cho nên câu hỏi này ngài cứ xem như không đọc thấy.

San hô tôi nhận được rồi, rất đẹp, giống như một đoá mầu đơn bé xiu, ngài nói xem nên làm nhẫn hay làm hoa cài đầu? Tuy tôi e rằng khó có dịp dùng tới, nhưng để nhìn thôi cũng tốt lắm rồi. Lông chim rất trắng, bông lau cũng rất đẹp, tôi nghĩ bao giờ chúng ta trở về kinh cũng sẽ đi ngang qua hồ cỏ lau kia, đến khi đó tôi muốn tận tai nghe tiếng hồ cỏ lau rì rào trong gió tựa như tiếng thủy triều, hoặc giả cũng có một cọng lông chim rơi xuống vạt áo tôi, um...Ngài có chịu cùng tôi nghe lại âm thanh đó một lần không?”

Ánh đèn dần dần leo lét, toát ra một quang sáng màu vàng nhạt. Trong quần sáng ấy, đôi mắt trời sinh đã mờ màng của Phượng Tri Vi càng thêm ướt át long lánh, tựa như hạt mã não đen ngăm trong thủy tinh vậy.

Nàng mân mê giấy viết thư rất lâu, khoe môi hé nở nụ cười nhàn nhạt như trước, lại không mang hơi lạnh hiu hiu ngày thường, mà ấm áp mềm mại, khiến người ta nhớ đến cọng lông chim trắng muốt và màu tơ lau trắng tuyết.

“Kẹt”. Cửa đột ngột mở ra.

Phượng Tri Vi quáng quàng đứng dậy, luống cuống thu dọn giấy viết thư trên bàn, trong lúc cuống quýt không tìm được chỗ để, đành phải nhét vào cái hộp kia, ôm hộp đi quanh phòng một lượt, sau đó nhét vào trong chăn.

Đúng như nàng dự đoán, người bước vào là Cố Nam Y, ngoài ra cũng chẳng còn ai nói vào là vào phòng nàng. Có điều bộ dạng của Cố Nam Y, thật sự vượt ngoài dự đoán của nàng.

Phượng Tri Vi ngơ ngác nhìn Cố thiếu gia ào ào bước thẳng vào phòng, cảm thấy hôm nay đã có quá nhiều chuyện ngạc nhiên lẫn vui mừng, đặc biệt là ngạc nhiên.

Phía đối diện, hai bên vai Cố thiếu gia mỗi bên có một con khi lông vàng oai phong lẫm liệt, trái gãi phải cào, ngó quanh nhìn quất khiến người ta làm tưởng vị này là một kẻ diễn xiếc khi rong mát thôi.

Thế đã hết đâu.

Cố thiếu gia vron cánh tay cứng đờ ôm một đứa bé...

Phượng Tri Vi ngơ ngác nhìn Cố thiếu gia “hoàn toàn mới” vai gánh khi vàng tay ôm trẻ con, mắt một lúc mới lấy lại giọng nói của mình, “Huỳnh...huỳnh làm gì thế?”

“Đưa bé, khi.” Cô thiếu gia nói, “Ta, thử xem sao.”

Vẫn là phong cách nói chuyện không đầu không đuôi ngắt câu loạn xạ, cũng chỉ có Phụng Tri Vi ở chung đã lâu lại giỏi giao tiếp mới có thể hiểu nổi. Nàng vừa nghĩ xong, cõi lòng cũng chân đông, “Ý huynh là, huynh muốn học cách sống chung với người khác, nên muốn bắt đầu bằng việc học cách sống chung với trẻ con và lũ khi?”

Cô thiếu gia gật đầu, đáp bằng giọng điệu chống đỡ một nỗi khổ lớn lao: “Ngày ấy rất khó chịu, cũng rất đặc biệt, vì thế thử chút.”

“Ngày đó ôm đứa bé này, huynh có cảm giác đặc biệt phải không?” Phụng Tri Vi nhận ra đây chính là đứa bé mà hôm ấy hai người đã cứu trên bến tàu, cứu xong thì đưa đến nhà từ thiện của thế gia, ai dè Cố Nam Y vẫn còn nhớ, bây giờ lại muốn đem nó về thử xem sao.

“Lúc học võ cũng có cửa ải, vượt qua được thì thuận buồm xuôi gió.” Mỗi khi nói về võ công, Cô thiếu gia lại đặc biệt lưu loát, “Cho nên, cái này cũng thế.”

Phụng Tri Vi lặng lẽ nhìn y, nàng biết vì mình suýt nữa bỏ mạng mà y hoàn toàn không biết, nên Cố Nam Y mới không ngừng tự trách, lần đầu lộ ra suy nghĩ muốn làm một người giống như bao người khác. Nào ngờ, y nói được thì cũng làm được, lại còn nảy ra ý nghĩ muốn nuôi nấng đứa bé kia, từ từ học cách làm một người bình thường.

Nhưng với một kẻ muốn sống cuộc đời bình lặng không sóng gió như y, thì hành động như thế chắc hẳn phải gây ra sự kháng cự đau đớn với bản tính của y?

Y đau khổ nhưng vẫn kiên trì, đơn giản vì y không muốn một lần nữa mất đi nàng mà chẳng hiểu vì sao.

Phụng Tri Vi mỉm môi, trong lòng đã hơi quặn thắt. Cố Nam Y bắt đầu bằng lòng tiếp cận đám đông, đây là chuyện tốt mà nàng vẫn luôn mong mỏi và cố gắng làm. Nhưng bỗng nhiên, trong lòng nàng lại dâng lên một nỗi sợ hãi và run rẩy không tên, tựa như thấy được gương mặt tái xanh của vận mệnh trong cõi âm u, đang nhe nanh cười nhìn xuống mọi thứ tốt đẹp và thuần khiết trên thế gian này.

Khiến cho thiếu niên vẫn luôn yên ổn sống trong thế giới của riêng mình, hiểu rõ và đối mặt với những tang thương phức tạp trên thế gian này, đây có đúng là chuyện tốt không?

Bước ra ngoài, có thể thấy đất trời tươi đẹp, nhưng càng thấy rõ hơn lòng người đen tối và máu đỏ trên cõi nhân gian.

Vì lẽ ấy, trong khoảnh khắc nàng cảm thấy cõi lòng lạnh căm, có phản xạ động.

“Cố huynh...” Nàng giờ tay muốn đỡ lấy đứa bé kia, nhìn tư thế cứng nhắc của Cố Nam Y nàng thật sự khó chịu thay cho y, “Có một số chuyện đừng nên miễn cưỡng, huống chi chăm sóc một đứa bé thì đừng nói là huynh, mà ngay cả người khác cũng rất khó làm được. Chỉ bằng chúng ta thử đổi sang cách khác xem...”

“Không.” Cố Nam Y tung người một cái, tránh né nàng, “Cái này có cảm giác.”

Hai con bút hầu trên vai y kêu chí choé rồi nháy mắt nhún mảy, túm lấy tóc Cố Nam Y đu qua đu lại, hoàn toàn không biết nếu đổi lại là trước kia, tổ tông vạn cổ nhà chúng nó sẽ lập tức biến thành bánh thịt cở.

Phụng Tri Vi khuyên bảo không ăn thua, nháy mắt đã thấy Cô Thiếu gia ôm đứa bé đi thẳng đến ổ chăn của nàng. Trong con kinh hãi, nàng vội vàng đuổi theo, đẩy ổ chăn vào tít bên trong giường, quay đầu mỉm cười giương gao với Cô thiếu gia.

Cô thiếu gia làm sao ngờ được nữ nhân này có tật giật mình, tự động đặt đứa bé lên giường nàng.

Ngay sau đó, hai người ngửi thấy một mùi không được thơm tho cho lắm.

Cô thiếu gia nhìn Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi nhìn sang Cô thiếu gia.

Một lúc sau, Phụng Tri Vi co giật khoé miệng, nói: “Thiếu gia, huynh ôm nó về, thì huynh phải chịu trách nhiệm với.”

Cô thiếu gia không đầu vô mồm với nàng, loạt xoạt tháo tã ra. Phụng Tri Vi đau khổ nhắm mắt lại, biết chắc đêm nay giường mình sẽ phải thay mới từ trong ra ngoài rồi.

Đau khổ thì đau khổ, chứ làm sao có thể quăng Cô thiếu gia và đứa bé y muốn nuôi dưỡng sang một bên, không thèm ngó ngang gì tới? Phụng Tri Vi đành phải tiến lên giúp đỡ, vừa vén tã lên đã “á” một tiếng.

Trông đứa bé kia để quả đầu trái đào như bé trai nhà giàu hay để, nên nàng vẫn đinh ninh nó là con trai, thì ra lại là con gái.

Cô thiếu gia nhìn nàng bằng ánh mắt nghi hoặc, Phụng Tri Vi cảm thấy mình hơi khó mở lời, suy nghĩ một chút rồi bảo: “Đó là một đứa bé gái, không tiện cho lắm, lần sau tôi tìm một bé trai cho huynh nuôi.”

Cố thiếu gia vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt trong veo vô tội không rõ sự đòi, bộ mặt in rõ dòng chữ: “Bé gái thì bé gái, ta chăm sóc trẻ con cô cảm thấy không tiện chỗ nào?”, khiến Phụng Tri Vi cảm thấy đầu óc mình quá đen tối, muốn tìm lỗ nẻ chui xuống cho rồi.

Được rồi nàng không nói nữa, Phụng Tri Vi thành thật xé tấm trải giường, đầu tiên là thay tã cho bé, sau lại sai người đi tìm Hoa Quỳnh. Phụng Tri Vi rất tin tưởng vào năng lực xử lý công việc của cô ta, ở một mặt nào đó Hoa Quỳnh con lợi hại hơn cả nàng - mấy hôm trước “Yên di nương” một khúc hai quây ba đòi thất cô, Phụng Tri Vi định bụng đuổi nàng ta ra ngoài. Nhưng Hoa Quỳnh đã ngăn nàng lại, thuận thực đưa đến am ni cô “phổ độ chúng sinh”, đồng thời lấy thân phận chú mẫu nhà họ Yên để yêu cầu nàng ta cầu phúc tám mươi năm cho Yên gia, nói cách khác là đời này Yên di nương không còn đườn ra nữa rồi.

Chẳng mấy chốc Hoa Quỳnh đã tới, thấy hai người tay chân luống cuống liền phì cười. Nghe Phụng Tri Vi kể rõ đầu đuôi, cô ta bảo: “Để thôi, để tôi đi tìm một nhũ mẫu được việc rồi thu xếp cho ở một phòng nhỏ trong viện Tây Khoá bên này.”

Phụng Tri Vi cứ tưởng Cố thiếu gia nhất định sẽ phản đối, không ngờ y lại chẳng ừ hừ gì. Xem ra y đã hạ quyết tâm, bất kể gặp bao nhiêu sự phản đối, cũng kiên quyết không lùi bước.

Nhũ mẫu không thể mời đến ngay trong đêm đó, Hoa Quỳnh bèn ở lại viện của Phụng Tri Vi, thay họ chăm sóc đứa bé. Khi cô ta tắm cho đứa bé, Cố thiếu gia cũng thành thật ngồi một bên quan sát tỉ mỉ; khi cô ta cho đứa bé ăn cháo loãng, Cố thiếu gia cũng uống một nửa, tỏ thái độ cực kỳ bất mãn đối với thứ đồ không ngọt không đắng nhạt nhẽo vô vị này, cũng tỏ ra vô cùng khó hiểu vì bé con vẫn uống cháo loãng ngon lành. Y cảm thấy, thứ gọi là “trẻ con” này quả đúng là một điều kì diệu.

Hai con bút hầu nô đùa mãi cũng mệt, say ngủ trên vai y, y bèn dùng hai ngón tay xách chúng nó xuống, động tác vô cùng cẩn thận. Hoa Quỳnh tỏ ra thắc mắc, Cố Nam Y thân nhiên nói với cô ta: “Sợ lỡ đầu sơ suất, bóp chết nó.”

Hoa Quỳnh không nén nổi phì cười, cười xong rồi cũng thôi. Sau khi dỗ dành cho đứa bé ngủ, cô ta lại trở ra vườn hoa đi dạo.

Đi dạo một đoạn, bỗng nhiên chạm mặt Phụng Tri Vi mất ngủ ra ngoài dạo quanh. Hai người nhìn nhau qua một khóm hoa, mỉm cười, cùng ngồi xuống bên bộ bàn ghế bằng đá trắng một cách hết sức ản ý.

“Cô thật sự quyết định sao?”

“Đã quyết rồi.” Hoa Quỳnh vén tóc, “Tôi biết một thời gian nữa ngài sẽ đến Thượng Dã, nếu tôi đoán không lầm, thì có thể ngài sẽ dẫn theo Trình tập doanh ra khơi diệt phi. Xem tình hình trước mắt của Thường gia, thì sớm muộn gì cũng phải trốn theo đường biển, phải chăng ngài định hội họp với điện hạ trên biển, giải quyết xong chuyện này thì đi thẳng về kinh?”

“Đúng thế.” Phụng Tri Vi cười, “Thuyền bạc sự vụ ti đã lập, thế gia đã khổng chế xong, quan trường Hoàng Hải trên dưới có thóp gì ta đều nắm chắc trong tay, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Công việc khâm sai của ở đây căn bản đã hoàn thành, mà điện hạ cũng đã nắm chắc thắng lợi. Ngài ấy là bậc thân vương chí tôn, không thể rời kinh quá lâu, sau khi chiến cục Mân Nam ổn định rồi, những chuyện còn lại tất nhiên phải giao cho Tướng quân Mân Nam xử lý. Ngài ấy và ta, sắp tới đều trở về kinh.”

“Vậy rất hay.” Hoa Quỳnh bình thản sửa sang xiêm y, “Sắp tới tôi sẽ lấy cớ ra ngoài sắm sửa vật dụng cho hôn lễ, rồi tới trấn Phong Lạc gần bến tàu Thượng Dã chờ ngài.”

Phụng Tri Vi nhìn vào đôi mắt tĩnh mịch của cô ta, biết cô gái này một khi đã hạ quyết tâm, thì trên đời không một ai có thể lay chuyển quyết ấy. Tương lai, cũng chỉ có thể xem xét cuộc tâm ý của Yên Hoài Thạch là như thế nào.

“Ngài đừng nhìn tôi bằng ánh mắt lo âu buồn bã như thế.” Hoa Quỳnh cười sang sảng, “Thật ra tôi có câu này muốn nhắc nhở ngài.”

“Câu gì?”

“Điện hạ đối với ngài, không thể nói là tình không sâu,” Hoa Quỳnh nhìn thẳng vào mắt nàng, “Nhưng dù có sâu hơn nữa, cũng không sâu bằng xã tắc thiên hạ, ngài hiểu rõ chứ?”

“Cô đã gặp được bao nhiêu nam nhân chịu vì hồng nhan mà buông bỏ giang sơn?” Phụng Tri Vi yên lặng rất lâu, cũng không định che giấu làm gì, thân nhiên đáp: “Huống hồ điện hạ... Trước kia hẳn cô đã từng nghe một số việc về ngài, bằng vào trí tuệ của cô, hẳn cũng đoán ra ngài ấy hiển nhiên không cam lòng.”

Hoa Quỳnh thờ dài, trong tiếng thờ dài mang theo mấy phần thất vọng.

“Giống như cô thích Yên Hoài Thạch, nhưng cũng không chịu buông bỏ tự tôn để làm một vị phu nhân Yên gia bình thường,” Phụng Tri Vi đứng dậy, thông thả bước đi, “Ta cũng vậy thôi, có giới hạn mà ta không buông bỏ được.”

“Tri Vi, chúng ta là nữ nhân, không giống như nam nhân. Nam nhân động tâm, chỉ càng thêm hăm hở, càng tiến xa hơn trên con đường mình muốn đi; nhưng nữ nhân động tâm, lại thường lui nữa lui mãi, cho đến khi mất đi tất cả, cuối cùng chỉ đổi lại một thứ - thua.”

Phụng Tri Vi chấn động, hơi mỉm môi, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Hoa Quỳnh, những người từng chết một lần, tâm tính lần suy nghĩ có khi sẽ thay đổi chút ít so với trước kia. Người ấy sẽ mềm lòng hơn một chút, nhẹ nhõm hơn một chút, miễn cảm với sự dịu dàng hơn một chút, cũng sẽ vì lần đổi diện với cái chết ấy mà tiếc nuối khoảng thời gian đã hời hợt trôi qua trong quá khứ, sẽ muốn thử sống một cuộc đời tốt đẹp hơn, muốn học cách quý trọng những tâm ý khó có được, muốn thi thoảng phóng túng một lần, thuận theo tấm lòng mình - bởi không biết đến lúc nào mình sẽ đột ngột chết đi, để lại vô vàn

nuôi tiếc...Nhưng cô phải tin tưởng tôi, Phụng Tri Vi vĩnh viễn là Phụng Tri Vi, bất cứ lúc nào, buông bỏ cũng có mức độ của nó thôi.”

Hoa Quỳnh nhìn đóa cúc tàn trước mặt, khoe miệng từ từ nở một nụ cười thê lương.

Cô ta đưa ta hái đóa khoa khô vàng kia, cười nói:”Cũng chưa chắc sẽ bị quan chán nản như chúng ta tưởng, con đường phía trước còn rất dài, tôi hy vọng họ có thể.”

Phụng Tri Vi không đáp lời cô ta, chấp tay nhìn ánh trăng phía chân trời, một mảnh trăng tàn vàng nhạt như hồ phách, toả ra ánh sáng âm u lạnh lẽo trên nền trời xanh biếc. Giờ này phải chăng y cũng đang đi tuần tra doanh trại trong sương đêm, cách mấy trăm dặm đường trường, cùng nàng chăm chú lắng nghe tiếng sương đọng đầu cành rõ xuống trong đêm khuya.

Đúng thế, ta hy vọng

Người cũng có thể.

Tháng Mười hai năm Trường Hi thứ mười sáu, khâm sai đại thần Hoàng Hải đạo đến thị sát phân nha môn Thuyền bạc sự vụ ti Thượng Dã và Trình tập doanh trên biển vừa mới thành lập. Sau đó khâm sai đến bến Thượng Dã đếm đủ hai vạn thủy quân Trình tập doanh rời bến, dựa theo bản đồ phân bố hải tặc do Yên gia cung cấp, dọc đường quét sạch hải tặc đã chiếm cứ Hoàng Hải tác quái nhiều năm.

Cùng lúc đó, cuộc chiến giữa Mân Nam và Thường thị cũng đã đi vào giai đoạn kết thúc, Hoàng Hải bị Ninh Dịch và Phụng Tri Vi quét sạch đã không còn đường lui cho Thường gia. Đại quân của Ninh Dịch vẫn luôn theo kế hoạch từng bước một lần về phía biển, ép Thường gia dồn ra biển lớn.

Sau đó Thường thị không còn cách khác, chuẩn bị chuyển quân về hướng biển, liên lạc với hải khẩu qua lại đã lâu, ráp tam văn hồi thể cục. Nhưng chúng lại gặp phải Trình tập doanh trên biển làm bộ ngựa đứng sau, đang trên đường cần quét hải tặc mà tới.

Sau này, theo lời của một vị học giả quân sự, thì thời cơ đã nắm rất chuẩn.

Một đảng từ Mân Nam đẩy dồn ra biển, một đảng từ vùng duyên hải Hoàng Hải tấn tới, ở một điểm tập hợp đã tính toán từ lâu, khi cờ xí nền trắng thêu thủy thủ xanh biếc của hai vạn tân thủy quân đón gió tung bay lọt vào tầm mắt của tàn quân Thường thị, thì bọn chúng đồng loạt than thở náo nê.

Phụng Tri Vi mặc áo bào trắng ưu nhã đứng trên thuyền lớn, áo choàng đỏ thẫm như lửa cháy bùng bùng, ống nhòm cầm ngang trong tay, giữa tầm mắt hình tròn, chiến thuyền của Thường thị xuất hiện ở bên kia biển cả.

Tác phong hình như vẫn rất chỉnh tề, thuyền cũng đồ sộ chắc chắn, đáng tiếc ngay cả cờ xí cũng chưa kịp treo lên cho tử tế.

Khoẻ miệng Phụng Tri Vi động lại một nụ cười lạnh, ống nhòm khẽ nâng, nhìn chéo lên mây cao, trên đường chân trời thấp thoáng như có khối đen bốc lên, ánh lửa sáng bùng.

Những hòn đạn nổ tung ấy, những tiếng kêu rên gào khóc ấy, những người mất đi thân nhân mất đi sinh mạng trong vụ nổ ở bến tàu ấy...

Nàng từng hứa, phải báo thù.

Nàng từng chém kiếm lập thế, muốn Thường thị rửa cổ mà chờ.

Bây giờ, coi như đã chờ được đến ngày ấy.

Ống nhòm gác xuống, đặt trên mép thuyền kêu đánh “cách” một tiếng. Sau lưng Phụng Tri Vi, Hoàng đại nhân, Tổng ti của phân nha môn Thuyền bạc sự vụ ti Thượng Dã, căng thẳng nhìn chăm chú vào động tác trên tay nàng.

Bàn tay trắng nõn nà vạch xuống một đường trong bầu trời xanh, một động tác mạnh mẽ gọn gàng không chút do dự.

“Bắn!”

Trong tiếng ra lệnh hùng hồn vang vọng, trên biển vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Lợi pháo khạc ra một ngọn lửa đỏ rực, bay thẳng về phía quân đội Thường thị, trong phút chốc đã thiêu rụi con thuyền nghênh ngang dẫn trước. Nước biển bị một lực lớn bắn lên, dựng một bức tường thủy tinh liên trời nổi đất giữa không trung.

Sau màn nước cao ngất, là tiếng ầm ầm khi hải quân giao chiến, là chiến thuyền bọc thép pháo nổ không ngừng, là nụ cười lạnh lẽo u ám của Phụng Tri Vi.

Đôi mắt của Ninh Dịch, bệnh nặng của nàng, mấy trăm mạng người vô tội và vô số người bị tàn tật, món nợ chất chồng này, hôm nay ta sẽ trả lại!

Gió to thổi sóng lớn, nàng đứng giữa mây trời.

Tháng Mười hai năm Trường Hi thứ mười sáu, Trình tập doanh trên biển mới thành lập lần đầu ra khơi, đã trực tiếp đối đầu với tàn quân của Thường gia, ghé mới sinh không sợ cạp, Trình tập doanh lần đầu tiên nã pháo, phát pháo đầu đã đánh đắm một con tàu của đối phương, một trận đại chiến trên biển kéo dài hai ngày, nước biển nhuộm máu đỏ thẫm loang rộng đến hai trăm thước.

Thường thị vốn đang bỏ chạy trốn chết, gặp trận thảm bại này thì hồn bay phách lạc, nghe nói Thường Mẫn Giang ở trên con thuyền đi đầu bị pháo đánh đắm, ngay đến thi thể cũng không tìm thấy, còn Ngũ hoàng tử tuy đích thân chỉ huy, nhưng chung quy vẫn khó xóc lại sĩ khí, sau khi tàn quân dưới trướng Thường thị đầu hàng thì hân cũng nhảy xuống biển tự sát.

Thường thị hùng cứ hai vùng Mân Nam và Hoàng Hải nhiều năm, đến hôm nay rốt cuộc bị nhổ tận gốc, thế lực tàn dư mai danh ẩn tính chia ra trốn vào đất liền, trong khoảng thời gian ngắn, chúng không thể vùng dậy thêm một lần nữa.

Còn hải tặc vốn bám vào Thường thị để sinh sống, thế lực bản thân không lớn như trong tưởng tượng, bị Phụng Tri Vi dẫn tân thủy quân quét dọn sạch sẽ, cũng mau chóng bị đuổi ra biển, sĩ khí khó phục hồi.

Trong tháng Mười hai năm Trường Hi thứ mười sáu, Phụng Tri Vi quay về Thượng Dã. Nàng ở đây chờ Ninh Dịch chuyển giao sự vụ trong quân cho Tướng quân Mân Nam, sau đó cùng nhau trở về kinh.

Hoa Quỳnh đã chờ nàng ở Thượng Dã từ lâu, khi thuyền của Phụng Tri Vi từ từ cập bến, hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Một nụ cười trống trải mang theo nỗi thê lương, lòng nghĩ từ nay tạm biệt Hoàng Hải, ngày về không hẹn, thiếu niên nhỏ bé đứng trước cửa am ni cô năm đó, đã không còn khóc lóc trong vòng tay cô nữa.

Một nụ cười trầm lắng ẩn chứa chờ đợi, lòng nghĩ hai bên đã chia tay mất tháng, mắt Ninh Dịch ắt hẳn đã lành rồi, mà Đế Kinh xa cách lâu ngày, rốt cuộc cũng có thể chờ y, cùng nhau bước trên đường về.

Nàng và Cố Nam Y bước từ trên sàn thuyền xuống, trên người nàng đeo chiếc hộp chưa từng rời thân trong những ngày liên tục chiến đấu trên biển, tâm trạng cũng rất sáng sủa.

Vừa đứng vững trên bến tàu, nàng còn chưa kịp mở lời, bỗng có một người áo xám lao tới nhanh như tia chớp, phóng đến trước mặt nàng, quỳ “bịch” xuống, đập đầu lạy trong nước bùn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bảy Ngày Ở Đế Kinh

Type: Bảo Quyển

Mấy ngày trước đổ xuống một trận mưa, khắp nơi lầy lội, người kia lại quỳ gối trong vũng bùn như thế, hai đầu gối đập phịch xuống bùn làm bùn đất văng tung tóe, âm thanh nặng nề khiến Phụng Tri Vi chấn động.

Đáy lòng nàng bỗng trào lên một nỗi bất an, nàng cúi đầu nhìn nam tử có khuôn mặt bình thường kia, từ phản ứng của Cố Nam Y đứng bên cạnh, nàng cảm thấy đây có lẽ là người trong tổ chức của y.

Bốn bề vắng ngắt không một bóng người, nàng cho thuyền ngày đêm bơi gấp tới đây, quan phủ địa phương còn chưa nhận được tin tức để đến nghênh đón. Đàng xa binh lính dưới sự chỉ huy của Thuận Vu Mãnh đã xuống thuyền theo thứ tự, Hoa Quỳnh thì ôm đứa bé kia lánh xa ra một bên.

“Nói đi.” Phụng Tri Vi hít sâu một hơi, nâng người ấy dậy, thân nhiên nói.

Sắc mặt người đó giống như vừa thẹn vừa sợ, nói ào một mạch: “Xin cô nương chớ nên đợi Sở vương đi cùng nữa, lập tức đi theo chúng tiểu nhân!”

“Đi? Đi đâu?” Phụng Tri Vi cau mày.

“Chúng thuộc hạ tự có sắp xếp.”

Phụng Tri Vi nghe hai chữ “thuộc hạ” kia, lại cau mày.

Sau đó nàng thân nhiên nói: “Các hạ lặn lội đường xa, phía trước có dịch trạm phụng, ta sẽ cho người thu xếp để người đến đó nghỉ ngơi. Ta còn phải bố trí cho binh sĩ quay về doanh làm việc, không tiếp nữa.”

Nói đoạn xoay người rời đi.

“Cô nương!”

Phụng Tri Vi làm như không hề nghe thấy.

Người kia hoảng hốt nhìn theo bóng dáng nàng, lại nhìn về phía Cố Nam Y. Cố Nam Y xưa nay vẫn bỏ mặc mấy chuyện này, việc của y rất đơn giản, chính là đi cùng Phượng Tri Vi, nàng quay lưng, thì y quay lưng theo.

Người kia không còn cách nào khác, đành tiến lên một bước, há miệng muốn nói, rồi nhớ tới lời căn dặn của Tổng lệnh đại nhân trước khi hấn lên đường, lại do dự ngừng bước.

“Cô nương tuy là người quyết đoán, không thiếu tàn nhẫn, nhưng trong lòng thật ra rất trọng tình nghĩa; một khi cô ấy biết được đầu đuôi chuyện này, thì chắc chắn sẽ không nê hà mạo hiểm. Người vốn có thể liên lạc trực tiếp với Tông chủ để Tông chủ mang cô nương đi, chỉ tiếc gần đây Tông chủ hình như đã vì cô nương mà thay đổi ít nhiều, e rằng người cũng không thể thuyết phục ngài ấy... Nhưng người tuyệt đối không thể để cô nương đi cùng với Sở vương nữa... Thôi, người cứ tùy cơ ứng biến đi...”

Trái cũng không được, phải cũng không xong, người áo xám ngẩn ngơ đứng đó, tro mắt nhìn Phượng Tri Vi đi càng lúc càng xa, mà thật sự không ngoái đầu lại, trong phút nóng lòng, hấn lao lên phía trước.

“Cô nương!”

Hoàng Hải vào tháng Mười hai, đến khuya vẫn lạnh thấu xương như trước. Gió buốt mang theo hơi ẩm, còn khiến người ta khó lòng chống chọi hơn thứ kinh phong hanh khô lạnh lẽo của phương Bắc. Những luồng khí tựa như ngưng tụ cả hạt băng kia khi tấp qua mình ngựa sẽ khiến người ta cảm thấy tóc mình cũng đông cứng luôn.

Roi ngựa vung lên vun vút, vút xuống, tàn suất cực nhanh, liên tiếp tạo ra một màn sáng loang loáng, có thể thấy kỵ sĩ trên lưng ngựa lòng nóng như lửa đốt, đã chẳng còn thương xót ngựa yếu.

Kỵ sĩ trên ngựa, là Phượng Tri Vi.

Nàng cười khoái mã đi trước, đám người Hoa Quỳnh và Cố Nam Y đuổi theo phía sau. Nàng không ngoảnh đầu lại, đuổi kịp hay không kịp, nàng cũng không thêm để ý.

Trong tai chỉ còn nghe tiếng gió thét gào, tiếng vó ngựa như mưa trút, còn có những lời vô cùng bắt mắt của người áo xám kia.

“Cô nương, khoảng thời gian trước khi người rời kinh, Kim Thục vệ trong kinh phụ trách tra xét di án của tiền triều đã chuyển mục tiêu về phía người, cho nên Tổng lệnh đại nhân phải ở lại Đế Kinh chủ trì đại cục không dám rời đi. Ai ngờ người lại đổ một con bệnh nặng, Tổng lệnh không thể rời kinh tới Hoàng Hải, vào đúng lúc này lại xảy ra chút biến cố. Bây giờ nội ứng của chúng tôi biết được, Kim Thục vệ đã báo chuyện này lên Đế Vương, có thể sắp tới sẽ gây bất lợi cho người. Nhưng trước mắt Kim Thục vệ còn chưa biết người sẽ mang thêm một thân phận Ngụy Tri này, cho nên Tổng lệnh đại nhân phải thuộc hạ báo cho người biết, nhất định không thể chui đầu vào lưới, mời người tạm lánh đi theo chúng thuộc hạ.”

“Di án tiền triều? Di án gì?”

Không có câu trả lời, kẻ áo xám không chịu hé lộ thêm, nhưng Phượng Tri Vi biết sự tình nào có hơi hột qua quyết như thế? Kim Thục vệ, Ninh Dịch từng đề cập tới đội bí vệ hoàng gia này, họ là chuyên ti điều tra những việc quan trọng nhất của hoàng triều, liên quan đến hoàng tộc và án đại nghịch, là một thanh đao vô hình trong tay Thiên Thịnh đế. Một khi đã bị lưỡi đao này chạm tới, há lại chỉ bị thương sơ bề ngoài?

Kim Thục vệ nắm đại quyền, hung hãn ngoan độc, không ra tay thì thôi, hễ ra tay là hủy diệt gia môn. Nàng ung dung tự tại ở bên ngoài, thế thì, còn mẹ nàng? Mẹ biết phải làm sao?

Câu trả lời của kẻ áo xám khi ấy, khiến nàng trong nháy mắt đã lạnh toát từ đầu tới chân.

“Phượng phu nhân khó khăn khôn xiết, khiến người ta kính trọng tự đáy lòng.” Hấn né tránh ánh mắt tha thiết của nàng, cúi đầu nhìn xuống mũi giày mình, giọng nói càng lúc càng thấp, “Nếu lần này có thể bình an vượt qua kiếp nạn, cô nương cũng sẽ hiểu ra rất nhiều chuyện.”

Những lời này đã ném trái tim nàng xuống đáy vực sâu, nàng không kịp tóm lấy người kia hỏi đầu đuôi gốc tích, tiện tay lấy mấy thứ rồi leo lên ngựa chạy về.

Trước lúc ra đi, nàng vội vàng để lại thư cho Ninh Dịch, chỉ nói có chuyện gấp nên sẽ về kinh trước, y bằng lòng bao che cho nàng cũng được, mà không muốn bao che thì nàng cũng không để ý. Nếu thật sự xảy ra đại họa động trời, thân phận Ngụy Tri này của nàng còn có thể duy trì được bao lâu? Nàng muốn giữ thân phận Ngụy Tri này để làm gì chứ?

Khoái mã tốt nhất của Yên gia vốn nằm ở chuồng ở Khế Viên, khi nàng vội vã chạy về đã dất theo hết, giờ đang đi ngày đêm không ngừng nghỉ, thay ngựa không đổi người, mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, thời gian còn lại ngay cả ăn cơm cũng ăn trên lưng ngựa – nàng không thể lãng phí một chút thời gian quý báu nào, đó không phải là thời gian, đó là mạng sống!

Hoàng Hải, Lũng Lam, Lũng Tây, Giang Hoài... chạy một mạch qua bốn tỉnh, nhanh như điện chớp.

Sáu ngày sau, ở Giang Hoài đạo nằm gần Đế Kinh nhất.

Đêm ấy.

Một thót khoái mã băng qua quan đạo nhanh như chớp, cây cối xanh biếc bên đường nổi thành một dải bóng sáng mờ ảo. Kỵ sĩ trên ngựa bụi đất lăm

lem đã không nhìn rõ mặt mày, ngồi trên lưng ngựa với tư thế lưng lay sắp ngã. Để tránh mỗi một quá độ mà rơi xuống, người kia quán dây cương vào cổ tay mình, vì siết quá chặt nên cổ tay sưng tím một mảng.

Không xa về phía trước, là qua địa giới Giang Hoài, tiếp tục tiến lên, chính là Đế Kinh.

Người trên ngựa thở dài một hơi, nhẹ nhàng trút ra sự mệt mỏi cùng cực đọng lại trong xương cốt. Thế ngựa vẫn không ngừng không nghỉ, chạy băng băng vào khoảng tối mịt mùng.

Phía trước đột nhiên xuất hiện vài bóng người như quỷ mị, dàn hàng ngang trước một ngã rẽ ắt phải đi qua.

Dây cương kéo chặt, tuấn mã hí dài dựng vó lên, tung vó đá giữa không trung, bị người cười ngựa ghìm cương xuống thật chặt.

“Tránh ra.”

Người ngồi trên ngựa khản giọng đến không tài nào nghe rõ, nhưng ngữ điệu khác nào chém đinh chặt sắt.

Đám người trước mặt trở lì và cứng lạng như một dải đá ngầm.

Người trên ngựa chỉ nói ra hai chữ rồi khề ho khan, nằng hơi ngược mắt lên, đôi mắt mờ màng hơi sưng ngập tràn tơ máu.

Từ từ giờ rơi ngựa lên, cấn răng nén xuống cảm giác cánh tay run rẩy không thể khống chế mà động tác này mang lại, Phượng Tri Vi chẳng nói chẳng rằng, dùng hành động chứng tỏ bản thân không thể lung lay.

Không ai động đậy, không ai mở lời, rất rõ ràng, đôi phương cũng vô cùng cương quyết – người muốn trở về, thì đạp qua người chúng ta đi.

Phượng Tri Vi cười lạnh, rơi ngựa đang giờ ngang đột ngột quất xuống.

Một tiếng hí dài.

Tuấn mã nổi điên, bắp thịt toàn thân đều kích động, trong nháy mắt vó tung như chớp, vẽ ra một đường thẳng màu đen nhánh, đâm thẳng vào đám người.

“Lùi!”

Một tiếng quất khề, mười mấy kẻ được huấn luyện bài bản lùi về phía sau, vây thành hình bán nguyệt.

“Tung!”

Chớp bạc lóe lên, như ánh trăng từ trên trời rơi xuống, trong chớp mắt ai nấy đều đồng loạt vung tay lên!

Một tấm lưới màu bạc khổng lồ che trời lấp đất, chụp thẳng xuống dưới, nhaoáng cái đã trùm cả Phượng Tri Vi lẫn con ngựa vào trong lưới.

“Roạt!”

Khi tiếng “tung” kia vừa ra khỏi miệng, Phượng Tri Vi liền quyết đoán rút thanh đao đã chuẩn bị trong ngực từ trước.

Trong lưới, nàng vung đao cắt ngang, chớp sáng lập lòe dưới lớn rách toang, nháy mắt đã xông thẳng ra bên ngoài lưới.

Lao ra khỏi lưới rồi, nàng không hề tức giận chửi mắng cũng không tỏ vẻ vui mừng, cũng không thềm ngoái đầu lại, chỉ chống đao xuống đất mà tiến lên phía trước.

Khi vừa rơi xuống đất, nàng thoáng lão đảo, mấy ngày liền sống trên lưng ngựa đã sớm xóc nảy cho gân cốt nàng bải hoải rã rời, giờ rơi xuống đất chấn động đến độ toàn thân bắt đầu đau đớn điên cuồng, đau đến mức trong khoảnh khắc nàng đã cấn nát môi dưới.

Môi dưới bị cắt nát mà bước chân vẫn không ngừng, nàng khập khiễng kéo lê thanh đao của mình, tiếp tục về phía ấy.

Đến giờ phút này, toàn bộ suy nghĩ của nàng chỉ còn là “mau mau trở về kinh”, dù nghìn vạn người ngăn cản ta vẫn cứ đi, dù có nghìn vạn người cũng không thể ngăn bước chân ta.

Ngăn được ngựa ta, chứ không ngăn được thân ta. Ngựa bị chặn, ta còn có chân!

Đám người chặn ngựa kia, trong tay cầm mép lưới, đã quên đi mọi động tác, ngo ngoáy đầu nhìn nữ tử đang vật lộn tiến về phía trước. Nhìn nàng lấm lem bụi đất nhếch nhác vô cùng, nhìn nàng môi khô lưỡi nứt mắt đầy tơ máu, nhìn nàng xiêu xiêu vẹo vẹo chống đỡ thân mình, dùng một tư thế kì quái, trông buồn cười lại khiến người ta chực rơi nước mắt, lẻ lết từng bước chân tiến về phía trước.

Thấy trong thân thể gần như là gầy yếu của nàng, bộc phát sự cố chấp không ai có thể ngăn cản.

“Cạch.”

Một nam tử buông mép lưới cầm trong tay ra.

“Cạch, cạch, cạch.” Càng thêm nhiều kẻ buông tay, tấm lưới khổng lồ rơi xuống đất.

Kẻ thủ lĩnh nhắm mắt thở dài, một lúc sau khẽ cắn môi, phát tay.

Lưới lớn buông ra, có người lặng lẽ bước qua thả con ngựa đang bị lưới vây bủa, dắt đến trước mặt Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi dừng bước, một lúc sau, từ khóe mắt tuôn ra vài giọt nước trong suốt, rửa trôi bụi bặm bám trên khuôn mặt nàng, giống như một khe nương sâu.

Kẻ thủ lĩnh lẳng lặng đỡ nàng lên ngựa, treo một bọc nước và túi lương khô mới bên hông ngựa.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im bất.

Lại vang lên một loạt tiếng vó ngựa gấp gáp, Cố Nam Y vẫn theo sát không rời cũng tới nơi. Giờ này trông y cũng có phần nhếch nhác, áo bào bằng tơ luôn sạch sẽ mềm mại giờ ố đen ố vàng, từ lâu đã không nhìn ra màu sắc, sa trắng che mặt cũng đã biến thành sa vàng.

Đám người chặn đường trông thấy y thì hấp tấp thi lễ, song y chẳng thèm ngó ngang tới bọn họ, lập tức lướt qua bên cạnh Phụng Tri Vi, vói tay ra tóm lấy nàng, đặt nàng lên ngựa y, sau đó gấp gáp chạy.

Những người kia bị bao phủ trong màn bụi bốc lên, nhìn bóng dáng hai người biến mất, yên lặng rất lâu, mãi một lúc sau, kẻ thủ lĩnh mới thở dài: “Thông báo cho các huynh đệ đằng sau, không cần phải ngăn cản.”

“Dạ.”

“Thông báo cho Tổng lệnh đại nhân.” Người nọ hạ giọng nói tiếp :” Cô nương quyết tâm, không ai cản nổi... Xin ngài ấy chuẩn bị sẵn sàng.”

“Dạ.”

Ngày thứ bảy.

Bụi đất cuộn cuộn dâng lên như sóng dưới vó ngựa, nơi đầu ngọn sóng, công thành nguy nga của Đế kinh sắp sửa lọt vào tầm mắt.

Khi Phụng Tri Vi trông thấy một góc công thành phía xa, nàng thở hắt ra một hơi dài, trong nháy mắt suýt nữa đã nằm mềm nhũn trong lòng Cố Nam Y.

Sức mạnh ẩn chứa trong con người đúng là vô cùng vô tận, ba ngày trước nàng còn cảm thấy bản thân lúc nào cũng có thể rơi từ trên ngựa xuống, mà bây giờ nàng vẫn còn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa; có điều tuy nói là trên lưng ngựa, nhưng thực ra phải dựa dẫm vào Cố Nam Y mới xong.

Suốt dọc đường Cố Nam Y cũng phá lệ - một mực không thay y phục, một mực không đẩy nàng ra.

Hành trình mà khoái mã bình thường phải đi mất nửa tháng, họ chỉ vượt qua trong bảy ngày.

Cổ đốc chút sức lực cuối cùng, nàng giục ngựa tiến về phía trước.

Lại nghe tiếng tiêu vang lên.

Tiếng kêu du dương kì ảo như từ trên mây vọng xuống, hợp với đám mây mỏng màu thiên thủy, xuyên qua mỗi gió dọc ngang, tấu lên điệu thê lương của cõi lòng vô tận.

Làn điệu kia mới đầu thì nhẹ nhàng, sau dần dần trào dâng, trải qua sấm rung chớp giật, bỗng hóa thành mưa thu xao xác, trầm lắng miên man, bồi hồi bất tận.

Tiếng tiêu khá quen thuộc, Phụng Tri Vi ngẩn ngơ ghìm cương ngựa, cẩn thận lắng nghe, ánh mắt biến ảo, đột nhiên ngửa đầu.

Ở lưng chừng núi trước mắt, trên một gốc thông, có người áo trắng ung dung thổi tiêu.

Mấy tháng trước, bên ngoài một ngôi chùa cổ vô danh trên núi Kị Dương ở Lũng Tây, Phụng Tri Vi từng nghe tiếng tiêu của người này giữa cảnh khôn cùng, trong lẫn ranh sinh tử.

Một khúc giang sơn mộng, mộng đứt giang sơn.

Mấy tháng sau, trên một ngọn đồi không tên nằm ở ngoại thành Đế Kinh, người ấy lại dùng tiếng tiêu mời gọi Phụng Tri Vi đang chạy băng băng một mạch về Đế Kinh.

Tông thần.

Phượng Tri Vi nghe tiếng tiêu thê lương kia, nháy mắt trong lòng như đang bị đè nặng đá tảng. Rõ ràng nóng lòng như lửa đốt, hận không thể mọc thêm đôi cánh để lập tức bay về Đế Kinh, bỗng đứng lại cảm thấy chân nặng như chì, không thể nhấc lên được nữa.

Tim nàng đập bùm bùm, ngón tay run rẩy từng cơn, môi cũng không ngừng mấp máy, đôi môi nứt nẻ vì thế mà ngấm ra máu tươi đỏ nhạt, nhưng nàng không tài nào thốt ra được một chữ.

Tông thần thổi xong một khúc, cây tiêu xanh ngọc cầm chênh chếch trong tay, nghiêng người nhìn xuống Phượng Tri Vi.

Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt hần dụ dàng xót thương, mang theo mấy phần buồn bã sâu kín.

Hắn nhìn Phượng Tri Vi càng lúc càng run rẩy dữ dội, bình tĩnh mà rầu rĩ nói:

“Tri Vi, xin lỗi cô... muộn rồi.”

Thời gian xoay ngược lại bảy ngày ở Đế Kinh.

Bảy ngày trước.

Vào lúc nửa đêm, cổng Hoàng thành đóng chặt, chợt nghe tiếng tên bắn vùn vụt xé rách bầu trời đêm. Sau đó cổng thành đỏ sẫm ầm ầm mở ra từ giữa, một con ngựa vùn vụt lao vào, giáp sắt giáp đỏ, lông chim vàng tóe điểm thất lung, lao vào cổng thành tối đen hun hút như một vệt dài màu đỏ vàng.

Người kia không phi ngựa thẳng vào nha môn Kim Thước vệ nằm sâu trong Hoàng thành, mà lại phi về hướng Tây Hoàng thành, nơi biên soạn Thiên Thịnh chỉ được thiết lập ở ngoại đình.

Có người nửa đêm bị đánh thức, đã ngồi chờ trong chỗ biên soạn.

Cửa nặng đóng kín, bóng nền bên song cửa âm u, nam tử mặc giáp đỏ lông vàng vội vã bấm báo, nam tử mặc áo chùng tay rộng có vẻ nghiêm trang.

Một lúc sau, người mặc giáp đỏ lông vàng rời đi.

Người mặc áo chùng tay rộng bước ra khỏi trung đình, phóng mắt nhìn phương Nam của Thiên Thịnh, đứng rất lâu mà chẳng nói năng gì. Màn đêm đen đặc, sương ướt đầm vật áo.

Sáu ngày trước.

Một phong thư tuyệt mật gắn xi niêm phong đến từ Mân Nam, lẳng lẳng nằm trên thư án của Phó Tổng giám đốc biên soạn.

Một đôi tay nhẹ nhàng mở phong thư, rút ra một lá thư chỉ vồn vện vài chữ, nhưng giọng điệu kiên quyết.

Có vài chữ, vậy mà người đọc thư lại nhìn rất lâu, một lúc sau mới cất tiếng thờ dài, ném mạnh lá thư sang một bên.

Người kia lặng lẽ ngồi thờ ra trên ghế rất lâu, đôi mày nhíu chặt, sắc mặt do dự khó quyết.

Trên bàn còn một chồng giấy viết thư hình dạng tương tự, ông rút ra, xem lại từng phong một, càng xem càng nhíu chặt đôi mày.

Bỗng tay ông khựng lại.

Một phong thư, ở dưới cùng có một nếp gấp nho nhỏ. Ông nghĩ ngợi, rồi dùng nước thuốc bí mật của Kim Thước vệ, ngấm qua phần đuôi giấy, một hàng chữ lặng lẽ hiện ra.

“Lòng vương đã loạn, đệ rất lo lắng, tiên sinh đại tài, nhất định có thể tự quyết.”

Ông cầm bức thư, trầm tư trong màn đêm u ám vô cùng vô tận.

Năm ngày trước.

Một hàng người áo xám lặng lẽ lướt qua giữa những mái nhà trùng điệp trong đêm, lướt vào một tòa tiểu viện nằm trong hậu viện Thu phủ.

Những người đó tiếp đất nhẹ nhàng, người đàn bà nằm trong phòng nhỏ trần trọc cả đêm không ngủ, giờ lập tức bừng tỉnh, ánh mắt sáng bùng.

“Xoẹt.” Ngọn đèn trong phòng được châm lên.

Người đàn bà khoác áo ngồi dậy, nhìn người bước vào với vẻ mặt bình tĩnh, cẩn thận nhìn hết một lượt đám người, hình như đã vỡ lẽ ra điều gì.

Từ tốn nói:” Chuyện đó... rốt cuộc đã tới rồi sao?”

“Phu nhân.” Người áo xám quỳ một gối xuống đất, “Người đã vất vả nhiều năm... Tổng lệnh đại nhân phái thuộc hạ tới đây, lập tức đưa người đi.”

“Mười mấy năm rồi, cuối cùng các ngươi đã xuất hiện.” Phu nhân không tiếp lời bọn họ, nói với vẻ mặt có phần cảm thán, “Ta từng chờ đợi các ngươi xuất hiện, lại sợ các ngươi xuất hiện. Hôm nay, cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc.”

“Kim Thược vệ gần đây đã đổi chủ nhân mới.” Người áo xám cụp mắt xuống, “Mười mấy năm qua vì né tránh sự tra xét của bọn họ, phu nhân người bước ra từ núi thăm, mang theo tiểu chủ nhân ẩn nấp trong kinh thành. Nhưng đối phương thật sự lợi hại, nội giác của chúng ta báo lại, đối phương đã nắm giữ chứng cứ vô cùng xác thực, muốn ra tay ngay lập tức. Người thu dọn một chút, chúng ta phải đi ngay thôi.”

Phu nhân mỉm cười trầm lắng.

“Vì sao ta phải đi?”

Người áo xám ngắc nhiên.

“Lần này đi, giấc mộng của chàng cũng trôi theo dòng nước.” Sắc mặt phu nhân chợt tái nhợt, ánh mắt lại sáng ngời, “Ta không cần biết nội bộ các ngươi bất đồng ý kiến ra sao, với ta mà nói, ta phải hoàn thành lời căn dặn của chàng. Giấc mộng cả đời chàng, ta đã thấy tia sáng hy vọng, có sao phải để công sức trôi sông trôi biển?”

“Nhưng mà...”

“Chuẩn bị đã bao nhiêu năm.” Phu nhân nói, “Có sao phải uổng phí hoàn toàn?”

“Phu nhân.” Người áo xám hạ giọng, “Đây là chuyện liên quan đến tính mạng.” Phu nhân cười quái gở, “Chẳng qua có những cái mạng, từ trước tới nay đã chuẩn bị sẵn để hi sinh.”

Người áo xám lặng thinh không đáp, một lúc sau mới miễn cưỡng nói: “Tổng lệnh đại nhân vẫn cảm thấy việc này quá mạo hiểm... Đối phương...”

“Cơ nghiệp nghìn đời, mưu cầu trong nguy hiểm.” Phu nhân thân nhiên đáp, “Thế hệ của các ngươi có lẽ coi trọng chuyện yên ổn và kéo dài huyết mạch hoàng tộc hơn, nhưng ta chỉ tâm tâm niệm niệm ước mong đến chết không đổi của chàng. Một người như chàng, cả đời không cam chịu thất bại, lại gặp phải vận mệnh như thế, nước nhà sụp đổ, tổ chức tan vỡ, nghìn dặm truy sát, đồng bạn rơi rụng, huynh đệ từng người chết đi trước mắt... Cuối cùng còn gặp phải sự phản bội phá hủy mọi thứ như vậy... Chàng chưa bao giờ nói ra, nhưng ta biết chàng hận, ta hiểu được nguyện vọng sâu cùng trong đáy lòng chàng. Chàng muốn chứng kiến sự suy vong của vương triều này, giống như vương triều này từng chứng kiến các huynh đệ của chàng bỏ mạng... Nguyện vọng này, chàng không làm được, mà một quả phụ như ta cũng không làm được. Nhưng ta tin, có người sẽ làm được.”

“Phu nhân.” Người áo xám vội vàng la lên, “Người đã đi ngược lại...”

“Đừng bảo ta đi ngược lại cái gì.” Phu nhân ngao ngễ ngắt lời hắn, “Ta hoàn toàn không phải người trong tổ chức của các ngươi, không gánh trên lưng nhiệm vụ các ngươi truyền lại nhiều đời. Với ta mà nói, ta chỉ cần dốc hết sức mình, hoàn thành di nguyện của tiên phu.”

Người áo xám lại im lặng, nghĩ đến Tổng chủ đại nhân tiền nhiệm, nam tử thiết huyết mà cương liệt ấy, trọn đời chỉ sống vì một giấc mộng, đồng thời dùng sự cố chấp của mình để gây ảnh hưởng lên nữ tử đứng trước mặt hắn đây, khiến bà trọn đời, cũng chỉ sống vì chấp niệm của ngài ấy.

“Đừng quên, chủ nhân của các ngươi, thứ ầu là do ta dạy dỗ.” Phu nhân bông bật cười, “Chỉ có ta hiểu rõ nhất, nó rốt cuộc là người như thế nào; chỉ có ta hiểu rõ nhất, bị chuyện gì kích thích, chủ nhân của các ngươi sẽ kiên quyết bước lên con đường ta muốn nó phải đi...”

“Chủ nhân chưa chắc đã phù hợp để đi trên con đường như thế...”

“Không, nó phù hợp.” Ánh mắt phu nhân lóe lên, mang theo mấy phần kiêu ngạo mấy phần an ủi, “Các ngươi hãy nhìn tất cả những chuyện nó đã làm xem, các ngươi hãy nhìn khâm sai đại thần mười sáu tuổi kinh động đến thiên hạ xem! Nó là vương giả trời sinh, rơi vào bụi trần mà không lu mờ ánh hào quang. Một người như thế, với huyết thống cao quý như thế, các ngươi bằng lòng để nó buông bỏ thiên phú và sứ mệnh sinh ra đã định, cả đời cam chịu tầm thường, lấy chồng sinh con sống một cuộc đời tầm thường dưới sự bảo vệ của các ngươi, làm một ả đàn bà tầm thường suy tính thiệt hơn sao? Các ngươi cảm thấy, sống như vậy xứng với nó ư? Xứng với Tổng chủ đời trước của các ngươi ư? Xứng với hoàng triều Đại Thành các ngươi vĩnh viễn trung thành ư?”

“Đây là ý của Tổng lệnh đại nhân.” Im lặng hồi lâu, người áo xám đáp, “Ngài ấy cho rằng, di mệnh của tiên hoàng chủ chính là giữ cho huyết mạch hoàng tộc lưu truyền. Còn chuyện giang sơn đổi chủ, triều đại thay nhau là kết cục không thể tránh khỏi của các triều đại, không cần phải để ý nhiều, chỉ cần chủ nhân mạnh khỏe, thì không đáng hi sinh tất cả vì nó.”

“Tổng lệnh đại nhân của các ngươi kế thừa sự hào phóng tiêu sái của đời trước.” Phu nhân cười nhạt, “Nhưng ta lại không thể, đã bao năm trôi qua, mỗi khi ta nhớ chàng đã lặng lẽ rời đi như thế, nhớ lúc trước lúc lâm chung chàng đã cầm tay ta, tựa như muốn nói lại không thể thốt nên lời, thì ta đã biết, trọn đời này, có một việc, ta vĩnh viễn không thể nào buông bỏ.”

Về mặt bà kiên quyết, chữ nào chữ nấy rành rọt sang sảng. Người áo xám ngẩn ngơ nhìn bà, biết đêm nay dù sao đi nữa cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Đây là quốc gia của người...” Một lúc sau, người áo xám cười khổ, “Tôi không ngờ người lại...”

“Chẳng có gì mà quốc gia với không quốc gia, cương thổ của Thiên Thịnh cũng là cướp từ Đại Thành, nói tí mĩ ra thì Thiên Thịnh cũng là phần thân của Đại Thành.” Phu nhân bình thản nói, “Ta chẳng quản thiên hạ, ta chỉ quản duy nhất một người.”

Người áo xám không nói thêm gì nữa, lẳng lặng nhìn người phụ nữ phóng khoáng tính nóng như lửa trong truyền thuyết. Hắn từng làm tường bao năm gian khổ nhần nhục kia đã sớm mài mòn sự sắc bén của bà, ai ngờ đến thời điểm thực sự đối mặt, mới phát hiện bản sắc bà chưa mất, vẻ sắc sảo còn vượt quá ngày xưa.

“Vậy nhé, ta đi ngủ đây.” Phu nhân không nói gì nữa, thôi tắt đèn, cứ thế đắp chăn đi ngủ.

Người áo xám thờ dài, tan vào bóng tối mịt mùng.

“... Bảo trọng.”

Bốn ngày trước.

Thu phủ rơi vào một cơn hỗn loạn – Thu phu nhân đột ngột phát bệnh cấp tính, co quắp ngã xuống giường cầm khẩu. Thu phủ liên tục phái người đi mời danh y, người đến người đi như nước chảy.

Tiểu viện nào đó xưa nay chẳng bắt mắt ai, hiển nhiên bây giờ lại càng không bị người ta chú ý.

Mới sáng sớm tỉnh mơ, Phụng phu nhân đã trở dậy rửa mặt chải đầu như ngày thường, sắp xếp thu dọn đồ đạc trong phòng mình, lại vào tiểu viện mình đã ở trước kia, một lúc sau mới đi ra, sau cùng bà tới Tụ Phụng trai của Phụng Tri Vi.

Trong khoảng thời gian Phụng Tri Vi rời kinh, cửa chính của Tụ Phụng trai vẫn đóng im ỉm. Bên ngoài chỉ biết Phụng Tri Vi “mắc bệnh đầu mùa”, thi thoảng có người Thu phủ tới đưa đồ, vẫn thấy một cô gái che mặt cả ngày ngồi trong phòng không tiếp ai, có điều từ tối hôm qua trở đi, cô gái này đã biến mất, nhưng Thu phủ đang lúc rối tinh rối mù, nên chẳng ai phát hiện ra cả.

Phụng Phu nhân đi thẳng một mạch vào Tụ Phụng trai, tìm kiếm một hồi trong phòng ngủ của Phụng Tri Vi, cầm vật gì đó trở ra.

Sau đó bà xuất phủ, lưng mang một bọc đồ, đi tới bộ Hình xin được thăm Phụng Hạo, đứt lót rất nhiều bạc mới được đưa vào đại lao bộ Hình.

Phụng Hạo bị nhốt trong lao đã lâu, do đã được Ninh Dịch căn dặn từ trước nên nó cũng không phải chịu khổ chịu sở, còn được vỗ béo lên một chút, nhưng vẫn không được gặp người ngoài. Nhắc thấy Phụng phu nhân xuất hiện, nó lập tức lao bổ lại, lắc rầm rầm hàng song gỗ, “Mẹ! Mẹ!”

“Con trai.” Phụng phu nhân ngồi xổm xuống trước cửa lao, nhìn kĩ mặt mày Phụng Hạo, thò tay nhẹ nhàng vuốt ve mớ tóc rối của nó.

“Mẹ, mẹ đến đưa con ra ngoài phải không?” Phụng Hạo mừng rỡ như điên, nắm lấy tay Phụng phu nhân, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mắt bà, “Tốt quá rồi! Con chịu đủ lắm rồi! Mẹ, sao bấy lâu mẹ chẳng chịu đến thăm con!”

Phụng phu nhân không hề né tránh ánh mắt chờ mong của nó, bà lẳng lẽ ngắm Phụng Hạo, ngắm nghĩa kĩ càng, một tác cũng không bỏ qua, dường như muốn khắc thật sâu tất cả những gì thuộc về đứa bé bà đã nuôi dưỡng mười sáu năm trời vào đôi mắt mình.

Ánh mắt bà quá đổi kì quái, ngay đến Phụng Hạo đang mừng rỡ như điên cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Nó dần dần im lặng, nhìn mẹ, khẽ hỏi có phần rụt rè: “Mẹ, mẹ làm sao thế, mẹ không vui à?”

Bị giam gần nửa năm, Phụng Hạo được nuông chiều đến hư cũng bắt đầu biết cách nhìn mặt đoán ý. Một câu dò hỏi hết sức cẩn thận này, trong nháy mắt đã khiến đôi mắt Phụng phu nhân đỏ hoe.

Bà hít một hơi thật sâu, run run đưa tay vuốt ve Phụng Hạo: “Hạo Nhi... Hạo Nhi...”

Phụng Hạo bắt đầu mắt kiên nhẫn, nghiêng đầu tránh né tay bà, “Mẹ, rốt cuộc có phải mẹ đến đưa con đi khỏi đây không? Nếu mẹ không đưa con đi, con sẽ chết! Sẽ chết đấy!”

Phụng phu nhân chấn động, chậm chạp rút tay về. Bà nhìn Phụng Hạo đăm đăm, ánh sáng lấp lánh trong đáy mắt dần dần phai nhạt, thay vào đó là vẻ kiên quyết cứng rắn như sắt thép.

“... Có vụ gì lớn à?” Mấy nha dịch vừa trò chuyện vừa tuần lao, “Vừa rồi thấy rất nhiều vệ sĩ giáp đồ tiến về phía ngô Tây Hoa đấy.”

“Ta chưa từng thấy vệ sĩ ăn mặc kiêu này bao giờ, nhưng xem khí thế này, chắc chắn, đúng là dọa người, có nhà ai phạm tội hả?”

“Vừa ra quân là đi những mấy nghìn người, chà chà!”

Chìa khóa kêu loảng xoảng loảng xoảng trên thắt lưng bọn nha dịch, Phụng phu nhân lắng tai nghe, khóe miệng dần dần nhếch lên thành một nét cười kì quái.

Đến lúc rồi.

Bà đột ngột đứng lên, thò tay ra, rút một cây búa nhỏ đã được mài sắc từ đáy bọc đồ.

Không chờ Phụng Hạo đang há mồm tròn mắt có phản ứng, bà vung búa lên, đầu búa bổ vào hàng rào gỗ.

“Rầm”, rào gỗ to bằng miệng bát bị cắt thành hai đoạn, vụn gỗ bắn tứ tung. Phụng phu nhân không ngồi không nghỉ, búa thứ hai lại bổ xuống.

Phụng Hạo ôm đầu thét to, kinh hoàng lùi vào trong lao, trợn mắt nhìn Phụng phu nhân điên cuồng bổ cửa lao, khua lên những tiếng loảng xoảng – mẹ mình điên rồi! Bà muốn cướp ngực sao? Làm sao cướp được chứ? Ai đòi lại đi chém cửa cướp ngực trước mặt người ta như thế chứ?

“Mẹ, mẹ điên rồi!” Nó thét lớn, hoảng hốt dựa vào tường nhà lao, gào lên với bên ngoài, “Bà ấy điên rồi! Ta không bảo bà ấy cướp ngực! Không phải ta, không phải ta!”

Tiếng động rầm rầm không hề che giấu đã đánh động đám nha dịch vừa đi khỏi, bọn họ quay phắt lại, gần như không dám tin vào mắt mình – trên đời lại có người dám công khai cầm búa chém cửa lao cướp ngực giữa ban ngày ban mặt, ngay dưới con mắt của nha dịch!

Do chuyện này quá khó tin, nên bọn họ cứ đứng đực ra đó, nhất thời quên luôn phản ứng. Phụng phu nhân dường như chẳng hề nghe thấy tiếng gào thét của Phụng Hạo, bổ đâm ba nhát đã phá được cửa lao, quẳng búa xuống đất, sải bước vào trong lao, đưa tay tóm lấy Phụng Hạo chạy ra ngoài.

“Con trai, chúng ta đi!”

Phụng Hạo sợ đến đổ người, bị bà kéo lão đảo tiến lên một bước. Rồi nó phản ứng lại, liều mạng lùi ra đằng sau, “Không không không. ... tôi không đi với bà, bà điên rồi, bà hại tôi!”

Bị giam trong lao không chết được, nhưng dùng vũ lực cướp ngực là tội chết.

Nó liều mạng muốn giãy ra, nhưng bàn tay Phụng phu nhân lại siết chặt lấy cổ tay nó giống như kim sắt. Trong cơn giãy giụa kinh hoàng, nó lại nghĩ ngợi lung tung, võ công của mẹ hóa ra vẫn không hề sa sút? Mẹ luyện tập vào lúc nào nhỉ?”

Lúc này đám nha dịch đã phản ứng lại, xông xáo cả lên, có kẻ sợ hãi kêu gào, có kẻ lại gầm lên: “Tóm cổ bọn chúng!” Có kẻ nhanh chóng chạy đi báo tin cầu viện, bên ngoài càng thêm nhiều cái bóng lóe lên, siết vòng vây lại.

Phụng phu nhân nắm tay Phụng Hạo, tung cước đá cái bọc lên lưng, xông ra ngoài.

Ánh mắt Phụng Hạo vô thức chạy theo cái bọc rồi dừng lại trên mặt mẹ, chợt phát hiện ra sắc mặt Phụng phu nhân rất kì quặc. Người xuất hiện càng lúc càng nhiều, giữa muôn trùng vây mà bà lại nở một nụ cười cổ quái, nhưng nơi khóe mắt, đã có một giọt lệ lặng lẽ chảy ra.

Sau đó bà kiên quyết ngửa đầu lên, giọt lệ chảy theo khóe mắt ngấm vào tóc mai. Ánh sáng từ mù loe lét từ ngọn đèn đằng xa chiếu lên khuôn cằm ngửa lên của bà, đây là một tư thế bi thương mà kiên quyết đến không thể sửa đổi.

Nó bỗng dưng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đám đông ào ào lao tới, lấp kín đường ra. Tay nó nằm gọn trong tay mẹ, dùng hết bình sinh cũng không tài nào giãy ra nổi.

Rồi nó nghe mẹ mình ghé tai mà thì thào tha thiết:

“Hạo Nhi, xin lỗi con.”

...

Cùng lúc đó.

Lông vũ vàng như nước chảy, xuyên qua đường phố nhộn nhịp, tiến thẳng vào Thu phủ trong ngõ Tây Hoa, “rầm” một tiếng đá văng cửa lớn, tiến thẳng vào phủ trong tiếng kêu la hỗn loạn khắp viện, trong chốc lát đã bao vây hai tiểu viện mà Phụng Tri Vi và Phụng phu nhân ở.

Kẻ thủ lĩnh hét lớn: “Phụng Tri Vi ở đâu?!”

Ba ngày trước.

Mé Tây hoàng thành, ở một chốn gần lãnh cung có một cấm địa, xưa nay luôn có trọng binh canh gác, không cho phép người ta tiến vào, chỉ có vài người trong hoàng tộc mới biết. Nơi đó có một địa lao, là mật lao thuộc về Kim Thục vệ, canh gác nghiêm ngặt đứng đầu thiên hạ. Bị giam trong này, xưa nay đều là tội phạm quan trọng trong những trọng án liên quan đến hoàng tộc và tội đại nghịch.

Mật lao bỏ trống hơn mười năm, hôm nay cuối cùng cũng đón khách mới.

Ánh đèn nhot nhạt, chiếu rọi vách tường sắt màu xanh đen. Phụng phu nhân ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt lặng im. Phụng Hạo kinh hãi co ro trước mặt bà, nhìn thiết lao thoạt trông còn khủng khiếp gấp trăm lần đại lao bộ Hình.

Ánh mắt nó mỗi lần lướt qua những hình cụ vấy máu treo trên tường, thì đều phát run phát rét lên.

“Mẹ! Mẹ!” Nó quỳ gối lết đến trước mặt Phụng phu nhân, xiềng xích trên người kêu loảng xoảng, ra sức đưa tay lay lay người mẹ vẫn không hề nhúc nhích, “Đây là chỗ nào? Tại sao lại thành ra như thế? Nói cho con biết! Nói cho con biết đi!”

Phượng phu nhân từ từ mở mắt, ánh mắt bình lặng như hồ nước sâu.

“Đây là mật lao hoàng gia của Kim Thục vệ,” Bà lẳng lặng nhìn Phượng Hạo, “Cũng chính là thiên lao trong truyền thuyết.”

“Thiên lao!” Phượng Hạo hít một hơi lạnh toát, gương mặt trắng tuấn tú vắn vẹo, “Mẹ! Chúng ta phạm phải tội gì, mà bị giam vào thiên lao?”

Nó bỗng dưng lơ mơ hiểu ra, “Là vì mẹ cướp ngực đúng không?” Nó oán hận đứng lên, “Tôi có bảo bà làm vậy đâu, không hề!”

“Bà hãy đi giải thích rõ ràng với bọn họ!” Nó kéo Phượng phu nhân đứng dậy, “Nói với họ đây là việc tự bà muốn làm! Không dính dáng gì đến tôi hết, để bọn họ thả tôi ra ngoài, tôi rời khỏi đây rồi sẽ đến cứu bà!”

Phượng phu nhân bình thần nhìn nó hồi lâu rồi thở dài, nhắm mắt không nói gì nữa.

Phượng Hạo thấy mẹ mình mềm cứng đều không ăn thua, bèn xoay người đứng dậy, bỏ nhào đến bên cửa lao ra sức đập cửa, “Thả ta ra! Không phải ta cướp ngực mà! Ta vô tội mà!”

Chẳng ai thèm đếm xỉa đến nó, chỉ nghe những tiếng “vô tội vô tội vô tội vô tội” nổi nhau dội lại liên miên không dứt trong tường sắt âm u.

“Vô ích thôi.” Phượng phu nhân bình thần nói sau lưng nó, “Đây là thiết lao, cơ quan vô số, không cần người trông coi, hơn nữa bốn vách tường đều là sắt nặng, bất cứ âm thanh nào đều không thể truyền ra.”

“Bà điên rồi!” Phượng Hạo quay phắt người lại, mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Phượng phu nhân, “Bà muốn tự đâm đầu tìm chết, tại sao lại muốn kéo theo tôi!”

“Cũng không hẳn là đường chết.” Phượng phu nhân nhìn đứa con bằng ánh mắt phức tạp, trong đó có lẫn buồn đau lẫn vui vẻ.

“Mẹ nói sao cơ?” Phượng Hạo lập tức sáng mắt lên, bỏ nhào tới.

“Mẹ con mang án cũ trên người, liên lụy tới con rồi.” Phượng phu nhân sửa sang đầu tóc rồi bời cho con, ôn tồn nói: “Chuyện này con không biết, cũng không nên để con biết. Con hiểu mà, có một số việc, biết rõ lại không phải điều tốt.”

Phượng Hạo gật đầu, dù sao nó cũng đã lăn lộn nhiều năm trong thế gia đại tộc, đạo lý này nó vẫn hiểu rõ.

“Có câu người không biết không có tội, chuyện gì sai đều do mẹ chịu. Con chỉ cần nhớ kỹ, đừng ăn nói lung tung là được.” Phượng phu nhân nắm lấy bàn tay nó, lặp đi lặp lại, “Mấy ngày sau, dù có chuyện gì xảy ra, con cứ nói không biết là được, tuyệt đối phải nhớ cho kỹ.”

“Dạ.” Phượng Hạo gật đầu, “Con nói không biết, thì có thể ra ngoài đúng không?”

Phượng phu nhân nhìn nó đăm đăm, một lúc sau mới nói: “Có thể.”

Phượng Hạo miễn cưỡng mỉm cười, nhìn chăm chăm vào mắt Phượng phu nhân, khẽ nói: “Mẹ, con là con của mẹ, mẹ đừng lừa con nhé.”

Phượng phu nhân thấy Phượng Hạo toàn thân xộc xệch, trên mặt còn có vết xước nhỏ do bị tường sắt cọ lên khi Kim Thục vệ lôi nó vào. Phượng Hạo không phải thiếu gia nhưng từ nhỏ đã được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, chưa từng trải qua nỗi đau da thịt, nếu là trước kia thì đã sớm kêu đau tháu trời, nhưng hôm nay bị nguy cơ mất mạng đè nén, cũng quên bồng cả chuyện làm nũng với bà.

Bà lấy ra một ống thuốc cao be bé từ trong tay áo, do dán sát vào người nên không bị Kim Thục vệ lấy mất, nhẹ nhàng xoa đầu con trai lại, “Mẹ bôi thuốc cho con nhé.”

Phượng Hạo ngoan ngoãn quay đầu lại, cảm thấy ngón tay mẹ dịu dàng cẩn thận lướt trên mặt mình, nghe bà nhẹ nhàng nói: “Hạo nhi, yên tâm đi, mẹ luôn ở bên con.”

Phượng Hạo dạ vâng, lòng dạ nhẹ đi một nửa, con đau trên mặt dần được xoa dịu, lại cảm thấy một mối dằn lên, ngáp một cái, ôm thắt lưng mẹ, “Con ngủ đây.”

Phượng phu nhân khẽ vỗ về nó, giống như thuở nhỏ. Phượng Hạo cảm thấy một mối vô cùng, tuy trong lòng luôn lóe lên cảm giác bất an mơ hồ, nhưng lại không cưỡng nổi con mệt nhọc ngã vào cốt tủy này, nằng nề ngủ thiếp đi trong lòng mẹ.

Phượng phu nhân nhẹ nhàng ôm lấy nó, cúi đầu nhìn con trai hơi nhui mày ngủ, ngón tay tỉ mỉ phác lên gương mặt nó, từng đường từng nét, in sâu vào đáy lòng.

Trong lúc ngẩn ngơ, có giọt nước trong veo rơi xuống, khi nó sắp rơi xuống mặt Phượng Hạo thì Phượng phu nhân chia tay ra, hứng được nhanh như cắt.

Bà nhắm nghiền giọt chất lỏng kia hồi lâu, từ từ, lại rơi nước mắt.

Hai ngày trước.

Từ khe sắt hẹp trên đỉnh đầu chiếu xuống một tia nắng, xem ra, trời đã sáng rồi.

Phượng Hạo vẫn còn chưa tỉnh.

Trên bậc thang sắt ở đỉnh đầu lại vọng đến tiếng bước chân chậm rãi mà nặng nề, tiếng bước chân kia tuy không đủ khí lực, song cũng khá vững vàng, nghe ra là bước chân của người ngồi trên ngai cao lâu năm mới có được.

Một góc hoàng bào lơ mơ xuất hiện nơi cuối cầu thang. Trong ánh đèn mờ mịt, có người dừng bước ở đầu thiết lao phía đằng xa.

Phượng phu nhân nở một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười của bà giấu trong bóng tối, không ai thấu được về thần bí và thấu hiểu đó.

Người kia vẫn đứng đằng xa nhìn về phía bà, ánh mắt bụi ngùi, một lúc sau mới phát tay.

Có tiếng bước chân lộn xộn rút lui.

“Minh Anh.” Người kia mở miệng, giọng điệu không rõ là vui hay giận: “Tính ra thì, đã mười lăm năm không gặp ngươi.”

Phượng phu nhân đứng dậy trong tiếng xiềng xích khẽ lạnh canh, phong thái vừa phải đúng mực, thi lễ với đối phương, “Vâng, thưa bệ hạ.”

“Lần trước gặp ngươi, là trong tiệc mừng công ngươi thắng lợi về triều.” Thiên Thịnh đế lảng lảng ngắm gương mặt người ấy, ánh mắt xa xăm như đang tìm lại trong ký ức nữ tử cương liệt rạng rỡ năm nào, “Khi ấy có tiểu thư thế gia mĩa mai ngươi không giống nữ tử, không có phong phạm khuê tú, ngươi bèn giận dữ ném chén làm thơ trên triều, trăm... vẫn luôn ghi nhớ rõ ràng.”

Phượng phu nhân mỉm cười nhàn nhạt, “Minh Anh đa tạ bệ hạ ưu ái.”

“Ngươi là nữ soái đương triều, một đời nữ kiệt công trạng lẫy lừng, khi ngươi còn trẻ đã lập công rất lớn với Thiên Thịnh,” Thiên Thịnh đế cất giọng trầm trầm, tiếc nuối vô vàn, “Vì sao sau đó lại giúp kẻ ác làm việc xấu, cuơng mang dư nghiệt của Đại Thành?”

Phượng phu nhân im lặng, hồi lâu mới cười đáp: “Đều là oan nghiệt cả.”

Thiên Thịnh đế lại rơi vào trầm ngâm. Hai người ở xa cách nhau một tầng thiết lao đều im lặng, một người ôm quyết tâm lạnh giá chờ đợi kết cục cuối cùng, một người ngẩn ngơ giữa nỗi mịt mờ khó hiểu, như thấy lại nữ tử anh khí bùng bùng nhiều năm trước đây, trên kim điện quảng chén vàng, cất tiếng lạnh lạnh.

“Thần không dám cùng hạng phần son tằm thường này hiến nghệ chung, làm ô uế mặt mũi thiên triều ta.”

Khi ấy nữ tử kia như cầu vồng, tỏa sáng rực rỡ khắp cung điện nhợt nhạt, từ đó trở đi nhưng nhan ấy vẫn in trong tâm trí, cho đến hôm nay nhớ lại, mới giật mình kinh ngạc nhận ra thời gian thật vô tình.

Năm tháng đã trôi xa như tờ giấy cũ bị ngâm lâu trong ẩm mốc nên dính bết lại với nhau, chẳng lật giờ nổi tâm trạng nặng nề lúc này.

Rất lâu sau, Thiên Thịnh đế cuối cùng cũng nói tiếp: “Phượng Tri Vi ở đâu?”

Phượng phu nhân giả đồ chấn động, một lúc sau mới nói: “Trước đó không lâu nó phát bệnh đậu mùa, rồi kinh trị bệnh, bây giờ chắc hẳn đã về kinh rồi.”

Bà quay lại, nhìn Phượng Hạo đang ngủ ngon lành, đột nhiên rơi lệ. Tư thế sững sờ bất động mà bà vẫn một mực kiên trì dường như đã bị câu nói này nghiền nát hoàn toàn. Tay áo phất lên, bà quỳ xuống mặt đất.

“Bệ hạ... Minh Anh biết ngài sẽ không buông tha cho Tri Vi, Minh Anh chỉ xin... chỉ xin được chết cùng với nó...” Một giọt lệ rung rung trên khóe mắt bà, chực rơi mà chưa rơi, khiến người ta thấy mà cõi lòng muốn trầm xuống lại không trầm được, “...Còn nữa, Hạo Nhi vô tội... Xin bệ hạ tha cho nó...”

Thiên Thịnh đế im lặng, một lúc sau hừ lạnh.

Phượng phu nhân cúi đầu, ngón tay gầy gầy trên khe sắt, móng tay mơ hồ rõ máu.

“Bịch.”

Một cái gói nhỏ ném đến trước mặt bà, trong giọng nói của Thiên Thịnh đế ẩn chứa con giận: “Minh Anh, đến giờ này mà ngươi còn lừa dối trăm?”

Phượng phu nhân mở cái gói kia ra, nhìn kỹ một lượt những món đồ bên trong, càng nhìn sắc mặt càng xám như tro, miễn cưỡng bình tĩnh cất lại, dập đầu nói: “Minh Anh không hiểu bệ hạ có ý gì.”

“Ngươi đúng là ngu trung với Đại Thành đến không sao hiểu nổi!” Thiên Thịnh đế gầm lên, “Lại chơi cái trò thay mặt đổi đào này.”

Thân thể Phượng phu nhân bắt đầu run rẩy, bà cắn môi dưới, cứng giọng giải thích: “Bệ hạ, người bị lừa rồi.”

“Trẫm sẽ không ngu ngốc đến thế đâu!” Thiên Thịnh đế giận dữ không kiềm chế nổi, “Phượng Hạo có sao còn có một mảnh khóa vàng? Ngày sinh tháng đẻ trên khóa ấy có sao lại không ăn khớp? Vì sao còn có kí hiệu ngăm của Đại Thành? Nó rõ ràng là đứa bé người nhận nuôi, tại sao người lại phải nói nó là con ruột? Kim Thục vệ tìm ra bà đỡ, manh mối chỉ thẳng vào Phượng Tri Vi, nhưng bà đỡ này vì sao lại chết bất đắc kỳ tử? Trẫm nói cho người biết, trẫm đã tìm ra cung phi cuối cùng của Đại Thành năm đó, bà ta đã làm chứng đứa bé bỏ trốn năm đó là một Hoàng tử. Hơn nữa trẫm cũng đã tìm ra bà đỡ thật sự cho người năm đó, Phượng Tri Vi mới là con gái ruột của người, Phượng Hạo là con nuôi, hơn nữa nó còn lớn hơn Phượng Tri Vi! Người cho nó đeo một cái khóa vàng quanh năm, sửa lại hết ngày sinh tháng đẻ của nó.”

Phượng phu nhâm cào mạnh ngón tay xuống đất, đầu ngón tay khe khẽ run, trên mặt lại tỏ ra kinh hãi tột cùng, buột miệng nói: “Tri vi là con ruột của thân? Làm gì có chuyện đó! Năm xưa đứa con đó của thân vừa sinh ra đã chết rồi...” Bà nói được nửa câu bỗng dừng im bất, lại tỏ ra thái độ khiếp sợ, như thể đột ngột nhớ ra điều gì, toàn thân bắt đầu run rẩy dữ dội.

“Quả nhiên bản thân người cũng bị người ta lừa rồi! Không dung làm lá chắn cho kẻ khác!” Thiên Thịnh đế không nhìn thấy dáng vẻ ảm đạm của Phượng phu nhân, chỉ nhìn vào nét mặt bà, càng thêm khẳng định suy đoán của bản thân, “Trẫm còn tưởng người trúng phải thứ cổ quái, thả dưng chính con gái ruột của mình để đổi lại sự sống cho dư孽 của Đại Thành, còn muốn bỏ lại nó, dẫn theo Phượng Hạo cướp ngục chạy trốn, thì ra, thì ra là như vậy!”

Phượng phu nhân “à” lên một tiếng, trong nháy mắt tuôn lệ đầy mặt.

Thiên Thịnh đế nhìn về mặt thê lương của bà, nghĩ hóa ra bà ấy đã bị lừa gạt mười mấy năm, suýt nữa đã để lại con gái ruột của mình chết thay cho kẻ khác, lòng không khỏi bồi ngùi. Nhưng nghĩ đến chuyện dù có bị lừa thì bà cũng đã phạm vào tội đại nghịch mà hoàng triều kiêng dè nhất, trong lòng đau đến quặn thắt, sinh ra chút nóng nảy, cất giọng lạnh lùng: “Trẫm không biết người còn che chở Phượng Hạo làm chi, lẽ nào người còn hy vọng mình sẽ còn sống sót trở ra, mai này Phượng Hạp sẽ cho người cái danh Thái hậu?”

“Bệ hạ...” Phượng phu nhân nặng nề dập đầu xuống đất bụi, “Ngài anh minh sáng suốt, Minh Anh không nói được gì, nhưng xin ngài hãy cho Minh Anh nói thêm một câu vì Hạo Nhi... Đứa bé kia chẳng biết gì cả... Ngoại trừ huyết mạch kia, nó chẳng là gì hết... Kim Thục vệ chắc hẳn đã điều tra về nó, nó chỉ là một đứa bé bình thường, được nuôi trong một gia đình bình thường... Nó, nó chẳng biết làm gì hết mà bệ hạ...”

“Diệt cỏ không diệt tận gốc, ắt sẽ hại đến thân mình.” Thiên Thịnh đế lạnh lùng nói, “Minh Anh, đây là lời người từng nói với trẫm năm nào khi dẫn quân truy sát tàn quân Tây Lương.”

Phượng phu nhân bị chấn động mạnh, cuối cùng phủ phục xuống đất khóc nức nở.

“Tổ chức năm ấy, bây giờ ở đâu?” Thiên Thịnh đế hỏi sau quãng dài im lặng.

Phượng phu nhân lắc đầu, “Bệ hạ, ngài cũng biết mà, năm đó bọn họ bị Thái tử dẫn quân truy sát nghìn dặm, lại bị Sở vương chặn đường ở Thiên Tung cốc, toàn quân bị diệt... Ngay cả Hạo Nhi cũng là do Minh Anh nhặt được trong cốc từ lúc ấy, nhất thời mềm lòng nên mới thu nhận. Bao nhiêu năm qua, người của tổ chức kia chưa từng xuất hiện, nếu thật sự có kẻ còn sống, thì phải xuất hiện bên cạnh chúng thần từ lâu rồi... Nhưng bao nhiêu năm nay, chúng thần đã sống những ngày như thế nào... hẳn ngài cũng đã rõ.”

Thiên Thịnh đế giật mình, nhớ tới sự gian khổ của ba mẹ con Thu Minh Anh mười mấy năm qua, trong lòng cũng lung lay, trầm ngâm không nói gì.

Phượng phu nhân thừa dịp ông phân tâm, lui về phía sau, giải huyện ngục cho con trai.

Phượng Hạo lơ mơ tỉnh lại, vừa tỉnh dậy đã kêu to: “Á, ta chẳng biết gì cả, chẳng biết gì hết, đừng giết ta đừng giết ta!” Ánh mắt hoảng loạn, rõ ràng là gặp phải ác mộng.

“Con ngoan.” Phượng phu nhân ôm nó vào lòng, nhắm mắt lại.

Thiên Thịnh đế lặng lẽ nhìn hai mẹ con ngồi dưới đất ôm nhau, một lúc sau, ông xoay người.

“Con ngoan...” Phượng phu nhân không quay lại, từ đầu đến cuối vẫn luôn nhắm mắt ôm Phượng Hạo, nước mắt tuôn rơi như mưa.

“Đừng sợ...”

Một ngày trước.

Bóng nắng trước thiết lao ngăn ngui như thế, mặt trời dù có mọc lên hay lặn xuống, khi chiếu lên bức tường chẳng qua cũng chỉ là một vệt bóng nắng dài bằng ngón tay.

Phượng phu nhân nhìn chằm chằm vào bóng nắng kia, vẻ mặt không hề thay đổi, dường như chỉ muốn nắm chắc thời gian nhìn ánh sáng trên nhân gian thêm một chút nữa, e bỏ lỡ rồi sẽ tuột mất mãi mãi.

Phượng Hạo bấu vào song sắt nhìn ra bên ngoài, không nhìn nổi mà nói: “Mẹ à, hôm qua khi tỉnh lại, con thấy có người đi ra ngoài, bọn họ đã tới thăm vấn rồi phải không? Bao giờ thì chúng ta ra ngoài? Bao giờ thì thả con ra ngoài?”

“Nhanh thôi.” Phượng phu nhân thần nhiên nói, “Cũng sắp kết thúc rồi.”

“Vậy thì tốt quá.” Trong mắt Phượng Hạo lóe lên tia sáng mừng rỡ, “Mẹ cứ yên tâm, con ra ngoài rồi nhất định sẽ cứu mẹ.”

“Con là đứa con ngoan.” Phụng phu nhân mỉm cười với nó, “Mẹ tin tưởng con.”

Phụng Hạo kéo lê xích sắt nặng nề, làm nũng với Phụng phu nhân, “Nặng quá, con không ngủ nổi.”

“Chẳng mấy chốc mà xong rồi.” Phụng phu nhân nâng xiềng xích nặng nề kia trong tay, giúp nó giảm bớt gánh nặng, “Chẳng mấy chốc mà xong rồi.”

Có tiếng bước chân nặng nề truyền đến, nơi cuối cầu thang xuất hiện vài bóng người, giáp đồ lông vũ vàng, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm trang, hai người đi trước trong tay bưng hai cái khay.

“Là người tới thả con sao?” Phụng Hạo mừng rỡ, lao lên lay cửa sắt.

Thân thể Phụng phu nhân run lên.

Mười ba tiếng lò xo đồng loạt vang lên, chiếc khóa nặng được chế tác tinh xảo mở ra, hai người dẫn đầu bưng khay tiến vào.

Trên khay thứ nhất, là một ly rượu.

Trên khay thứ hai có nhiều đồ hơn, gồm một viên thuốc và một bộ cung trang kiêu nữ.

“Phu nhân.” Nam tử dẫn đầu cất giọng cứng nhắc đều đều, “Bệ hạ nói, người thấy là sẽ hiểu, cũng xin người hãy tự mời rượu.”

Ánh mắt của Phụng phu nhân từ từ lướt qua bộ cung trang, cuối cùng khựng lại trên ly rượu kia.

Đôi mắt bà phủ một màu đen, không nhìn ra cảm xúc, tựa như ánh sáng trong cả đất trời đều bị chôn kín trong thâm tâm bà, không muốn bị bất kì ai chiếu sáng nữa.

Một lúc sau, bà chậm chạp đứng dậy, lúc đứng dậy, Kim Thước vệ lờ mờ nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ xương cốt của bà.

Bà chậm rãi đi đến trước cái khay đầu tiên, cầm lấy ly rượu kia.

Bà cầm ly rượu, dường như đã bưng rất lâu, ngón tay dần dần hơi run rẩy, phương xa có ánh sáng lờ mờ chiếu lại, rượu trong chén gọn sóng lăn tăn.

Trong nháy mắt ấy, Kim Thước vệ đột nhiên cảm thấy, hình như nữ tử luôn bình tĩnh trước mắt đang tính đổ rượu này vào miệng mình.

Nhưng rồi hần lập tức thấy Phụng phu nhân bình tĩnh cầm ly rượu, xoay người tiến về phía Phụng Hạo.

Kim Thước vệ thờ phào nhẹ nhõm, hần thấy bóng lưng Phụng phu nhân vẫn thẳng tắp như xưa, trong mắt lướt qua vẻ bội phục pha lẫn khinh thường, lui về sau một bước.

“Hạo Nhi, con có khát không?” Phụng phu nhân khần khoản bưng ly rượu, đứng trước mặt Phụng Hạo, “Uống ly rượu nhé.”

Từ khi ly rượu kia được nâng lên, Phụng Hạo đã đứng ngây ra đó, lúc này ánh mắt cũng đã đổi sang màu xanh mét hoảng sợ: “Mẹ... Mẹ... Mẹ muốn làm gì? Đây là gì?”

“Rượu.” Phụng phu nhân đưa ly rượu sang.

“Không! Không!” Phụng Hạo đột nhiên tru tréo lên, túm lấy xích sắt, vừa lẩn vừa bò về phía góc tường, “Bà lừa tôi! Bà lừa tôi bà lừa tôi bà lừa tôi! Tôi không uống không uống không uống không uống!”

Nó điên cuồng gào thét, tay quơ quào lung tung định đẩy thứ đáng sợ kia ra. Phụng phu nhân né không kịp, rượu trong chén sánh ra mất một ít, Kim Thước vệ vội vàng bước lên đỡ cái chén.

“Hai vị, ta không hoàn thành được chuyện bệ hạ căn dặn.” Phụng phu nhân mặt không đổi sắc giao lại chén vàng, quay về chỗ cũ, ngồi xuống đưa lưng về phía Phụng Hạo, “Kính nhờ.”

Hai gã Kim Thước vệ liếc nhìn nhau, gật đầu. Bệ hạ vốn không nói nhất định phải để Phụng phu nhân đích thân chúc rượu, chỉ cần bà ta đồng ý tự mình dâng rượu, thì bệ hạ sẵn lòng tha thứ cho bà ta, cho bà ta một cơ hội.

Hai gã Kim Thước vệ cầm ly rượu, đi qua.

Phụng phu nhân lặng lẽ ngồi đó.

Bà xoay mặt vào trong, ánh sáng ngọn đèn xa xa chiếu tới, kéo dài cái bóng của những người sau lưng, lác lác như bóng ma, chiếu lên vách tường.

Bóng người cường tráng và yếu ớt... Chén vàng rất lớn chứa đầy rượu độc, lay động... Thiếu niên nằm co trong một góc tường, không biết trốn vào đâu nữa... Thân thể bị bàn tay to ấn ngã xuống đất... Một cái bóng giăng lên lưng, một cái bóng cạy mở miệng, rót ồng ộc ly rượu độc xuống...

Kêu gào, trốn tránh, van xin, cự tuyệt, giãy giụa, khóc lóc, hỗn hển thờ...

Bà vẫn không hề nhúc nhích, không hề chớp mắt, lặng lẽ mà cố chấp, chứng kiến toàn bộ cảnh này.

Sau nửa khắc, tất cả lại trở về yên tĩnh.

Cái khay thứ hai được đặt nhẹ nhàng trước mặt bà.

“Phu nhân, sau khi dùng hóa công tán xon, xin hãy thay y phục.” Kim Thước vệ khế nói, “Bệ hạ chờ người trong cung Ninh An.”

Phượng phu nhân im lặng không đáp, đứng dậy đi đến chỗ Phượng Hạo nằm.

Đứa bé ương ngạnh hỗn hào, được bà nuông chiều, đến độ coi trời bằng vung kia, từ nay về sau rốt cuộc không thể thốt ra một lời nào trên nhân gian này nữa.

Phượng phu nhân quỳ trên mặt đất, ôm thân thể đứa bé kia vào lòng mình một lần cuối.

Bà tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của con, cẩn thận phui đi bùn đất dính trên mặt nó.

Dưới ánh đèn, gương mặt vốn hồng hào của Phượng Hạo giờ chỉ còn một màu trắng bệch như ánh trăng. Không biết từ đâu nổi lên một cơn gió, rì rào nước nỏ trong tường sắt đen hun hút.

Phượng Hạo thoi thóp mở mắt ra.

Nó nhìn mẹ mình với vẻ ngỡ ngàng, giống như nhìn một người xa lạ, sau một hồi mới khe khẽ rên lên một tiếng ai oán, ngọc ngậy kéo tay bà, đem đặt lên bụng mình.

Giọng nó thều thào như tơ nhện sắp đứt trong gió đông.

“Mẹ... Con đau quá...”

Bàn tay kia vô lực huơ lên giữa khoảng không, muốn người thân bên cạnh tự mình thử nghiệm cơn đau đón xuyên qua thùng bụng dạ, giống như từ nhỏ đến lớn đã rất nhiều lần như thế.

Nhưng bàn tay vô lực ấy vừa kéo ngón tay Phượng phu nhân, đã đột nhiên khựng lại, sau đó, đổ xuống không một tiếng động.

Nó nằm đó, đôi mắt tròn tròn, ánh sáng nơi đáy mắt tan biến từng tin một.

Giữa không trung thấp thoáng có làn hơi cuối cùng ai đó trút ra, lòn vòn thê lương trong tiếng khóc ai oán lúc đêm thâu.

Trước khi chết nó kêu đau, lần cuối trong đời nó muốn nắm lấy bàn tay người thân, không muốn nghĩ đến chân tướng lạnh lẽo đằng sau cái chết này.

Nó chỉ mong được mang theo hơi ấm lên đường, giống như trong cuộc đời ngắn ngủi của nó, mẹ vẫn luôn dành cho nó tất cả.

Cuộc đời này nó đã sống ích kỷ tùy hứng đảo lộn đúng sai, chỉ vì vận mệnh đã sớm an bài, nó nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi.

Tay Phượng phu nhân, cứng cứng đờ giữa không trung.

Bà nhìn đắm đắm rất lâu vào gương mặt vẫn còn rất non nớt ấy, dung mạo đứa con nuôi này, nhìn kĩ lại thấy có vài nét giống bà. Có lẽ là do mười mấy năm sống dựa vào nhau, dù không phải con đẻ, thì càng lớn càng giống bà.

Lúc này gương mặt phẳng phất nét quen thuộc ấy, lọt vào mắt bà, tựa như chày giã vào tim.

Ánh mắt bà từ từ dừng lại trên đôi mắt đến chết vẫn chưa nhắm kia, nhưng không đưa tay ra vuốt mắt cho nó.

Con à... Để cho con nhìn mẹ, luôn luôn nhìn thấy mẹ.

Từ ngày bắt đầu nhận nuôi con, mẹ từng thề với con, rằng trong cuộc đời ngắn ngủi của con, mẹ sẽ chỉ để con đau một lần... Chính là lần này đây.

Mà lần này, mẹ đã cưng chiều con đủ mười sáu năm để bù đắp, nhưng mẹ cũng biết không sao bù đắp nổi. Không có gì quan trọng hơn mạng sống.

Hạo Nhi.

Nhìn mẹ cho rõ.

Đây là người mẹ tuyệt tình nhất, người thân vô si nhất, nữ tử lạnh lùng ác độc nhất trong thiên hạ. Bà ta đã dùng thời gian mười sáu năm để chờ con, chết đi.

...

Ánh nắng trên tường, lại chuyển thành độ dài một ngón tay.

Hóa công tán đã nuốt vào bụng, y phục đã mặc lên người.

Sau khi đứng dậy, Phụng phu nhân không ngoảnh đầu nhìn Phụng Hạo thêm một lần nào nữa. Hai gã Kim Thước vệ lấy vải lĩnh vàng bọc thi thể kéo ra ngoài, thứ này còn phải giao cho bệ hạ tự mình khám nghiệm.

Khi Kim Thước vệ lại bước vào thúc giục, Phụng phu nhân bình tĩnh đứng lên. Khi bà bước ra khỏi cầu thang, mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng chói lên.

Như lá phong đỏ động tuyết, sóng biếc ngưng thành băng, nữ tử ấy dung mạo tiêu điều mà đẹp rực rỡ, khiến ánh nắng cũng phải nhường.

Nữ tử ấy tha thướt mà lắng đọng sầu thương, toát ra vẻ đẹp khiến lòng người rung động.

Phụng phu nhân mắt không liếc ngang, lưng đi thẳng tắp, chậm rãi bước về phía cung Ninh An.

Vạt váy dài kéo sau lưng bà, như một cánh chim trắng lướt qua sàn nhà lát đá cẩm thạch trắng sáng bóng như gương.

Gió thổi tung mái tóc bà, dưới làn tóc đen nhánh bỗng bay lên màu trắng hơn tuyết, khiến Kim Thước vệ đi theo phía sau giật mình, đưa mắt nhìn nhau.

Họ còn nhớ khi Phụng phu nhân vừa bước vào trong lao, tóc bà vẫn tuyền một màu đen. Chẳng biết từ bao giờ, dưới làn tóc đen đã hóa thành tuyết trắng?

Nữ tử đằng trước vẫn luôn ngẩng đầu, đi qua hành lang xuyên qua vườn hoa rẽ qua lối nhỏ tiến vào cung... Đôi vai rất gầy yếu, bóng lưng lại thẳng tắp.

Không ai thấy thần thái dung mạo như tuyết, khóe môi động lại nét cười hờ hững của bà.

... Tri Vi, hẳn là con đã lánh đến nơi an toàn dưới sự bảo vệ của bọn họ rồi nhỉ?

Có thể con sẽ không lánh đi, với tính tình của con, rất có thể đang trên đường về kinh. Nhưng Hoàng Hải và Đế Kinh cách nhau quá xa, chờ con về tới nơi, tất cả đều đã kết thúc.

Con trở về cũng không sao, mẹ sẽ sắp xếp đường lui cho con chu đáo, cả đời con từ nay về sau không cần phải lo lắng về nguy cơ hiện tại nữa.

Rất nhiều năm trước, người mẹ yêu đã nói với mẹ rằng, làm chuyện gì cũng phải làm đến nơi đến chốn, làm đến mức tốt nhất.

Tri Vi.

Chỉ mong con cũng có thể như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tuyết Sâu

Tầng tầng cung khuyết, chín khúc hoa đường(*).

(*) Chỉ nhà ở đồ sộ, to lớn.

Type: Trần Huyền

Vạt váy dài kéo qua thềm ngọc với lan can chạm trổ, tiến vào sâu trong cung điện u ám.

Trong bóng mờ thăm thẳm, có người thoáng lóang cuống đứng dậy khỏi ghế.

Phụng phu nhân dừng lại, hơi ngẩng mặt lên, nở một nụ cười bình thản mà ưu thương.

Nụ cười như thế, in vào mắt Thiên Thịnh đế, phản phát như thấy một đóa hoa lặng lẽ bung cánh trên vách đá, nở rộ trong khung cảnh khô cứng khiến lòng người trở nên mềm mại.

“Minh Anh...” Ông vươn tay ra có phần si mê, dịu dàng gọi bà.

Phượng phu nhân đắm đắm nhìn ông, không lạy, mà chỉ mỉm cười bước lên.

Thiên Thịnh để nắm lấy tay bà, mang theo cảm giác thương xót phức tạp, nói một thôi một hồi: “Minh Anh, nói cho cùng người cũng bị người ta lừa gạt, lại có công lớn với nước nhà, trăm thật sự không đành lòng giết người. Nhưng tội đại nghịch thế này, nếu không đưa ra một lời giải thích thì nói không xuôi... Hậu cung phía bên kia có tòa cung điện bỏ đó không dùng, rất gần Hậu Quân hiền, cũng rất kín đáo... Người cứ ở lại đó, sau này đừng ra ngoài nữa là được.”

Phượng phu nhân cup mắt xuống, dáng vẻ ngoan ngoãn, gương mặt hơi cúi, không thấy được nét cười mỉa mai đọng trên khóe môi.

Đây vốn là một mặt án hoàng gia không ai biết tới, cho ai sống, bắt ai chết, cần gì phải giải thích với ai?

Năm đó bà cứu giá cứu quốc, công lao ngút trời, đổi lại chính là sự khoan dung như thế này sao?

Một tòa cung điện hoang phế, những năm cuối đời, ông ta muốn từ nay về sau bà sẽ bị giam trong mấy thước cung thất, nửa bước không được ra ngoài, để một mình ông ta độc chiếm.

Ông ta áy à... vĩnh viễn bạc bẽo ích kỷ như vậy.

Bà mỉm cười nhẹ, mang theo chút ngẩn ngơ lẫn kiên quyết, khẽ đáp: “Xin tuân lời bệ hạ.”

“Minh Anh.” Trong mắt Thiên Thịnh để lóe lên một tia vui mừng, ông ta nắm tay bà, bước vào màn trướng lớp lớp: “Đến đây... Để ta ngắm nàng cho kỹ.”

Rèm rủ tầng tầng, vắt ngang trong điện sâu, vượt qua từng lớp giống như vượt qua đường đời hiểm trở bất tận. Những lớp sa bị gió thổi phát phơ ấy, tựa như tờ nhện khiến người ta không thể chạm vào, chạm phải liền đứt phụt.

Ông ta khoác vai bà, phía trước, rèm châu giường ngọc, phòng ngợp trầm hương.

Giờ này ai nắm lấy tay ai, khao khát muốn vươn tới cõi ôn nhu sau bao năm chờ đợi dang dở.

Giờ này ai dựa vào lòng ai, đợi chờ kết cục dứt khoát sau một đời gian khổ vấy vùng.

Thiên Thịnh để kéo Phượng phu nhân ngồi xuống, tiến lại gần ánh nến hồng lay động, ngắm nhìn tỉ mỉ mặt mũi người kia, ánh mắt như say. Một lúc sau, ngón tay dịu dàng đặt xuống cổ áo Phượng phu nhân.

“Bệ hạ...” Phượng phu nhân lại nhẹ nhàng né tránh.

Thiên Thịnh để ngăn người, mi tâm nổi lên thần sắc nặng nề u ám.

“Sáng thế này... Xấu hổ quá...” Gương mặt Phượng phu nhân hơi ửng đỏ, chỉ vào giá nến tạo hình thị nữ kia.

Thiên Thịnh để mỉm cười buông tay, Phượng phu nhân đứng dậy, thôi tắt ánh nến.

Bóng tối buông xuống, sau tấm rèm xuyên qua một tia nắng nhọt nhạt. Thiên Thịnh để lười biếng nằm xuống giường, chờ nữ tử kia uyển chuyển bước lại, chung cuộc mây mưa.

“Râm”

Âm thanh nặng nề, khiến cả chiếc giường rung lên nhẹ nhẹ.

Thiên Thịnh để mắt khép hờ, đang chìm đắm trong mộng đẹp, trong cơn mơ màng chợt cảm thấy xà nhà dường như bị đổ sập, hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Có chuyện gì thế?”

Không ai đáp lời ông ta, cung nhân đều bị đuổi tới ra bên ngoài, trong bóng tối hình như dâng lên một thứ mùi nồng nặc như gỉ sắt, quen thuộc đến nỗi khiến lòng người sợ hãi.

“Minh Anh!”

Thiên Thịnh để xô chân vào giày nhẹ dưới giường, có cảm giác giày bị ngâm ướt, loáng thoáng thấy Phượng phu nhân ngã xuống mặt đất, một vũng chất lỏng thẫm màu lằng lằng loang ra trên sàn gạch vàng.

Ông ta lao tới, “xoẹt” một tiếng xóc màn che lên, ánh mặt trời chiếu thẳng vào, rọi sáng một vùng đỏ tươi rực rỡ.

“Bệ hạ...” Phượng phu nhân thoi thóp nằm trong vũng máu vուն tay về phía ông ta, ngón tay nhuộm máu như tạc từ ngọc, “Thần...”

Thiên Thịnh để ngây ra như phỗng, liếc thấy chân giường bọc vàng bên cạnh đầu bà đã nhuộm một màu đỏ rực kinh người, vừa rồi... Bà nhất định đã

đập đầu vào đó, dùng chính huyết thái dương của mình, kiên quyết không giữ lại một chút sức lực nào, đập vỡ bản thân.

Trong khoảnh khắc vừa tức giận vừa buồn bã, còn đan xen mấy phần thất vọng và khó hiểu, ông ta né tránh vũng máu đang loang về phía chân mình, hỏi bà như đang mơ: “Vì sao... Vì sao... Người lại ghét trầm đến thế...”

“Không phải...” Phụng phu nhân vẫn kiên trì đưa tay về phía ông ta, sắc mặt thê lương, máu tươi ồ ạt chảy ra từ thái dương, thấm ướt làn tóc mai, không thấy đáng sợ mà chỉ thấy buồn thương.

“Bệ hạ...” Trên hàng mi của bà, dần dần thấm ướt một hàng lệ, “... Minh Anh năm đó sinh con mất nhiều máu, về sau áo com được bữa nay mất bữa mai, nhiều năm nghèo khổ... đã mắc bệnh của phụ nữ... Thân thể như thế này... làm sao xứng... sao xứng hầu hạ bệ hạ... Minh Anh coi bệ hạ như thân... Sao có thể dùng thân thể không sạch sẽ... khinh nhờn...”

Thiên Thịnh để ngăn người ra đó, cảm giác nóng bỏng trong lòng nháy mắt trào dâng, dồn lên tận hốc mắt, rốt cuộc cũng rơi lệ.

“Minh Anh!” Cuối cùng ông ta cũng tới gần bà, cầm cánh tay bà đang vươn tới, không né tránh máu tươi dính nhớp nữa, nước mắt rò rỉ xuống từng giọt, “Sao người không nói sớm chứ... Để thái y xem bệnh cho người là được, cho dù... cho dù trị không dứt... thì cũng không tổn hại đến lòng quý trọng của trẫm dành cho người...”

Rồi ông ta quay phắt lại, quát to: “Gọi thái y! Gọi thái y lập tức lăn đến đây cho trẫm!”

Cung nhân ngoài điện cuống cuống chạy đi, Thiên Thịnh để ôm nữ tử ấy trong lòng ngực, chỉ cảm thấy một khoảng trống rỗng mờ mịt trong lòng.

“Một nữ tử... bản thủ bất trung như thần...” Phụng phu nhân ngược mắt buồn rầu nhìn Thiên Thịnh đế, “Giữ thân lại... chung quy sẽ mang đến phiền phức cho bệ hạ... Các Hoàng tử nhìn chòng chọc như sói như hổ... Bệ hạ đi từng bước gian nan... Mấy năm nay thân đã thấy... cũng lo sợ thay cho ngài... Minh Anh không thể vì... một cái mạng hèn của thần... mà thân nhiên cầu được sống... mạng đến cho bệ hạ... tai họa ngầm”

Thiên Thịnh đế chấn động, nhớ đến những đứa con như hổ đói rình mồi, nhớ đến Ngũ hoàng tử vừa mới thua trận tự sát, giữa dòng suy nghĩ lóe lên như ánh chớp, ông ta đã hiểu ra nỗi trăn trở của Phụng phu nhân là đúng, trong lòng càng thêm cảm động, nghẹn ngào nói: “Khó cho người rồi... lo nghĩ vì trẫm như thế... chỉ tiếc cho người”

“Hai mươi năm trước... Minh Anh có thể chết vì bệ hạ...” Môi Phụng phu nhân nở một nụ cười dịu dàng như đóa hoa sen trắng, “Tuy rằng... đã lạc mất một đoạn đường... nhưng cuối cùng Minh Anh vẫn còn có thể... chết vì bệ hạ... Minh Anh rất vui... rất... vui...”

Thiên Thịnh đế ôm chặt lấy bà, cảm nhận được dòng máu nóng kia chảy không ngừng, cảm thấy sinh mệnh bà đang chảy mất từng giọt từng giọt một giữa những lời rủi rỉ thâm tình này, trong lúc đau đớn ông ta hốt hoảng cho rằng, bà quả thật đã chết vì mình, uất ức cầu toàn như thế, lại hiểu sâu đại nghĩa như thế, giống hệt như... hai mươi năm trước vậy.

“Hai mươi năm trước...” Phụng phu nhân ni non, mỉm cười, lộ ra tia vui vẻ rạng rỡ.

“Hai mươi năm trước...” Thiên Thịnh đế thì thào lặp lại, hai mắt đắm lệ mông lung.

Vào khoảnh khắc ấy, thời gian dường như vùn vụt trôi ngược, thiếu nữ tóc đen mắt sáng hai mươi năm trước xuất hiện, giữa cát vàng nhuộm máu bỏ ra một kiếm như ánh chớp lóe lên, chặt đứt bàn tay nắm một cây thương đang nhắm vào ngực hắn.

“Chúa thượng! Thần tới cứu ngài!”

Hắn nở mắt ra, nhìn thấy gương mặt tươi cười của nàng với một thân giáp đỏ thẫm máu, với một mũi tên dài cắm trên bả vai. Vậy mà nàng vẫn không hề biến sắc, một tay đỡ lấy hắn, lao về phía những kẻ địch vây quanh đông hơn mình gấp mấy chục lần.

Đó là một trận chiến vô cùng thảm thiết...

Hắn bị thương nặng, mất đi sức chiến đấu, hoàn toàn dựa vào một mình nàng xung phong liều chết. Thiếu nữ mảnh mai dùng thất lung buộc chặt một kẻ nặng nề như hắn trên lưng mình, ngao nghể nhảy vào giữa trận địa địch. Hắn yếu ớt nhìn nàng vùng vẫy đao hạ đao, máu của kẻ khác và máu của nàng bắn ra tung tóe, nhìn nàng cồng theo hắn nằm bất động, nửa quỳ xuống đất lê lét từng chút một, đầu gối mài lên mặt đất lôm chôm đá, máu thịt lẫn lộn... Những giọt máu nóng bỏng bắn vào trong mắt hắn, nóng bỏng hơn cả nước mắt. Hắn ôm nỗi lòng như thiêu đốt đó thề với bản thân... rằng nếu có thể sống sót ra ngoài... nhất định... nhất định sẽ đối xử tốt với nàng...

Một lời thề như thế, khi ấy cảm thấy trọn đời không thể quên. Nhưng thời gian rốt cuộc đã vót mòn trí nhớ, dần dần cũng nhạt phai... Cho đến hôm nay, nữ tử ấy mỉm cười mang theo mấy phần hoài niệm, nhẹ nhàng nhắc lại chuyện của hai mươi năm trước.

Ông ta nắm chặt tay bà, máu đào tựa lửa như thể thiêu đốt con tim ông ta. Ông ta ghé tai bà, khẽ khàng nói: “Trẫm vẫn luôn nhớ đến nàng... Năm ấy trên kim điện nàng quảng chén làm thơ, trong lòng trẫm...”

Đây là khúc mắc trong lòng ông ta, cho đến khi bà chết, ông ta cũng không quên hỏi cho rõ ràng – năm nào quảng chén làm thơ trên kim điện, trong lòng ông ta rung động sâu sắc, sau đó liền chuẩn bị hạ chiếu phong bà làm phi. Ai ngờ chưa được bao lâu, bà đã bỏ trốn cùng kẻ khác, đó là lần đầu tiên trong đời ông ta phải đối mặt với sự cự tuyệt, đến từ bà.

“... Minh Anh chưa bao giờ dám yêu bệ hạ...” Phụng phu nhân tỉ mỉ xoa lên hàng râu lún phún của Thiên Thịnh đế, nở một nụ cười thê lương, “... Tam

cung lục viện... bảy mươi hai phi tần... Minh Anh vọng tưởng cùng bệ hạ... một đời một kiếp sánh chung đôi... Nhưng chuyện đó là không thể... Cầu chẳng được... Ở lại Đế Kinh cũng chỉ thêm buồn... Minh Anh không... bỏ trốn cùng người khác... mà là thần bỏ đi một mình... Đến năm sau... vì giang hồ túng thiếu... nên mới gả cho người ta...”

Thiên Thịnh đế ngăn ngó nhìn bà, thê lương nói: “Minh Anh! Bao nhiêu năm qua trăm đã hiểu lầm nàng!”

“Phải... Thần... bản thân... quá... tham lam...” Phụng phu nhân mỉm cười nhàn nhạt, bất cứ khi nào cũng có thể bị lưỡi kiếm chết chóc xuyên qua, “Đến chết... vẫn không đổi...”

“Đừng nói nữa...” Thiên Thịnh đế ôm bà nghẹn ngào, “Nói cho trăm biết... nàng còn tâm nguyện gì chưa trọn vẹn?”

“Chỉ mong... bệ hạ an khang vui vẻ...” Phụng phu nhân đáp nhẹ nhàng, “Năm ấy... trên kim điện quảng chén làm thơ... thật sáng khoái...”

“Nàng có thể yên tâm mà đi.” Thiên Thịnh đế lệ nóng doanh tròng nhớ lại nửa năm trước, cô gái làm thơ trên kim điện, chính là Phụng Tri Vi con gái của bà, trong lòng dâng lên một chút dịu dàng, nhẹ nhàng nói: “Nàng muốn trăm an khang vui vẻ, trăm cũng muốn nàng rời đi không vướng bận lo âu. Con gái của nàng, trăm sẽ đối xử tốt với nó, nó rất giống nàng... Trăm phong cho nó... phong cho nó làm Quận chúa... Ban hôn... với Hách Liên Tranh!”

“Tri Vi... rất giống thần...” Nhắc tới Phụng Tri Vi, Phụng phu nhân cuối cùng cũng nở một nụ cười rạng rỡ mà kiêu sa, siết chặt bàn tay Thiên Thịnh đế, “Quận chúa gì đó... chẳng quan trọng... Chỉ xin người nể mặt Minh Anh... Nếu nó có đại đột làm sai chuyện gì... Xin người hãy bỏ qua một chút... Ban hôn... Ngài xem xét mà làm... Thảo nguyên quá xa... Đau lòng...”

“Hách Liên Thế tử sẽ đối xử tốt với nó, nhưng trăm sẽ theo ý nàng mà xem xét lại.” Thiên Thịnh đế ôm nữ tử nhẹ như lông vũ, thấy bà còn chút hơi tàn mỏng manh như tờ nhện, vật lộn không chịu ra đi, biết bà đang chờ người thân duy nhất. Ông ta nhẹ nhàng lau nước mắt, đặt bà lên giường, lạnh lùng nói với thái y đã tới:

“Dù sao đi nữa, cũng phải kéo dài mạng sống của bà ấy cho trăm, để bà ấy được thấy Phụng Tri Vi trở về!”

“Vâng!”

Trong hoàng thành sống ngấm trào dâng, một nữ tử hoàn thành sứ mệnh cả đời mình trong vũng máu.

Ngoài cửa thành Phụng Tri Vi đứng tựa vào gốc cây, nghe hết phong vân biến ảo trong bảy ngày này.

Mặt nàng lấm lem bụi đất, từ lâu đã trắng bệch không còn sắc máu, nhưng không rơi một giọt lệ. Dường như từ khi nghe thấy câu “Muộn rồi...”, tất cả nước mắt đều đã bị cái tin sét đánh kia hong khô.

Nàng tựa sát vào gốc cây ấy, bằng không sẽ không thể tiếp tục chống đỡ thân thể mình.

Mẹ và đệ đệ dính dáng đến vụ án hoàng tự của Đại Thành mà phải vào thiên lao, sau đó đệ đệ mất mạng, mẹ bị đưa vào cung Ninh An, có người thấy không lâu sau, thái y vội vàng chạy tới cung Ninh An.

Tông Thần an ủi nàng, “Có lẽ lệnh đường chỉ bị thương thôi...”

Phụng Tri Vi lắc đầu, Tông Thần ngậm miệng, câu nói này bản thân hắn cũng không tin được – với tính cách mạnh mẽ của Phụng phu nhân, ả nữ nhân hơn mười năm đến giờ, làm sao có thể tiếp tục nhịn nhục thêm? Từ khi bỏ búa cướp ngục, người phụ nữ vậy đã vĩnh viễn không định chừa lại đường lui cho mình.

“Tôi tới cung Ninh An.” Một lúc lâu sau, Phụng Tri Vi thản nhiên nói.

“Phụng cô nương.” Tông Thần thử khuyên nhủ nàng: “Làm vậy quá nguy hiểm...”

“Mẹ đang đợi tôi.” Phụng Tri Vi cất giọng đanh thép, tự đưa tay lên gỡ mặt nạ của Ngụy Tri xuống.

Tông Thần không can ngăn nữa, vỗ vỗ tay, đằng sau gốc cây có người đi ra, bưng theo nước sạch, y phục và đồ dùng rửa mặt chải đầu.

“Cô không thể đi gặp bà ấy với bộ dạng thế này. Hoàng đế rất đa nghi.” Tông Thần nói, “Cô rửa sạch bụi đường, ta sẽ cải trang cho cô.”

Phụng Tri Vi rửa mặt thay đồ rồi, hóa trang một lần nữa theo cách trang điểm của Phụng Tri Vi. Tông Thần lấy mỡ dê tỉ mỉ giúp nàng bôi lên lớp da bong không nứt trên môi, lại ẩy ra một cái hộp, điểm lên mặt nàng mấy nốt đỏ hoa nhạn nhạt còn sót lại sau cơn bệnh đậu mùa.

Phụng Tri Vi soi gương, hầu như thật giả khó phân, thậm chí vị Tổng lệnh đại nhân này am hiểu dịch dung, chỉ e ngay cả mặt nạ của nàng cũng là tác phẩm của hắn.

Nàng ôm đầy bụng tâm sự đau đớn khổ sở, không muốn nói nhiều, vội vàng lên ngựa, chạy thẳng đến hoàng thành.

Me, hãy chờ con!

Cung Ninh An bao phủ trong bầu không khí tĩnh lặng chết chóc, khiến người ta ngạt thở.

Trong không khí vẩn lên một thứ mùi nồng nặc như gỉ sắt, các cung nữ bụng chầu vàng, khi đi vào là nước trong, lúc trở ra đã thành máu loãng.

Thiên Thịnh để sắc mặt trầm như nước, ngồi ở ngoại điện, trong tay cầm cuốn sách, nhưng không đọc vào một chữ nào.

Phượng phu nhân đã không còn đường xoay chuyển, cú va đập mạnh như thế, bà không chừa lại đường lui cho mình, thái y nói bà đáng ra đã đi từ lâu, nhưng vẫn kiên trì thoi thóp chút hơi tàn. Ông ta hiểu ra bà đang đợi Phượng Tri Vi, cũng lệnh cho thái giám lập tức truyền nàng vào, trong lòng lại không ôm hy vọng – Phượng Tri Vi bây giờ còn ở ngoài hoàng thành, cho dù đã chạy tới chờ sẵn ngoài cửa cung, thì chi e cũng không đến kịp.

Nàng có sao phải chịu giày vò như thế?

“Bệ hạ...” Thái y vội vàng bước ra khỏi màn trường, “E là... không được nữa rồi...”

Lòng Thiên Thịnh để chết lặng.

Cuối cùng nàng vẫn không đợi được!

“Bệ hạ!” Có nội thị chột tiến vào, không dám lớn tiếng, chỉ cất giọng gọi khẽ. Thiên Thịnh để sót ruột ngược mắt lên, đang định nổi giận, lại nghe nội thị nhỏ giọng nói mấy câu.

Lông mày Thiên Thịnh để khẽ động, buông sách xuống.

“Đã đến đây rồi? Nhanh thế?”

Trong mắt lóe lên một tia vui mừng, Thiên Thịnh để cao giọng hô, “Mau tuyên!”

Bóng người lóe lên, một cô gái tóc dài váy đen xuất hiện trước cửa điện.

Nàng khe khẽ thở dốc, vàng trán rịn mồ hôi lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt trong tia nắng bên ngưỡng cửa.

Nàng rảo bước, đi một bước sắc mặt lại trắng đi một phần.

“Người đã đến rồi.” Thiên Thịnh để ngồi trên giường, vẻ mặt buồn đau, “Đến nhìn bà ấy đi.”

Phượng Tri Vi nghe thấy câu này, trong lòng nhẹ nhõm, suýt nữa đã ngã bệt trên đất. Nàng chạy như điên về kinh thành, trên đường đi đã sớm hao hết thể lực, rồi lại liên tục xông qua sáu tầng cửa cung, từ lâu đã cạn kiệt sức lực.

Nhưng giờ còn chưa phải lúc để ngã xuống, nàng vùng lên, đập đầu với Thiên Thịnh để, rồi chẳng nói chẳng rằng xoay người bước vào nội điện.

Thiên Thịnh để nhìn theo bóng dáng nàng bằng ánh mắt mừng vui, Phượng Tri Vi lúc này càng giống Thu Minh Anh, thì ông ta càng an tâm hơn.

Phượng Tri Vi đi thẳng vào nội điện, những người khác đã lánh cả ra ngoài.

Phượng phu nhân trên đầu đắp khăn trắng, che khuất đi vết thương. Bà nhìn thẳng lên nóc điện, ánh mắt đã rã rời.

“Mẹ!”

Phượng Tri Vi quỵ xuống, nhào tới trước giường.

Phượng phu nhân nghe thấy tiếng gọi kia, ánh mắt sáng rực lên trong tích tắc. Bà cố gắng chuyển tầm mắt, tìm kiếm bàn tay của Phượng Tri Vi.

“Con... quả nhiên đã đến...” Tiếng bà thều thào, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười, “... Suýt nữa thì mẹ... đã chờ không kịp...”

Phượng Tri Vi nhắm mắt lại, siết chặt lấy tay bà, nhẹ nhàng nói như mộng du: “Con sẽ không để mẹ uống công chờ... Con đến rồi đây...”

Nàng đưa tay, nhẹ nhàng vén khăn trắng trên đầu Phượng phu nhân. Bà không còn sức lực ngăn cản nàng, nở một nụ cười dịu dàng buồn bã.

Phượng Tri Vi nhìn bà không chớp mắt, nhìn vết thương máu thịt lẫn lộn, từng mảng máu thê lương lọt vào đáy mắt, in sâu dưới đáy lòng, in sâu vào ký ức trọn đời nhất định sẽ không bao giờ phai nhạt.

Nàng phải khắc ghi vết thương hiện giờ của mẹ, giống như khắc ghi tất cả những gì hoàng triều lạnh lẽo này đã cho họ, khắc ghi mười sáu năm vật lộn khổ đau này, nhớ rõ đúng vào lúc nàng nhìn mọi chuyện sắp trở nên tốt đẹp, thì có người hung ác đẩy nàng và người thân của nàng rời khỏi ánh mây mộng ước.

Nàng phải khắc ghi cuộc đời này lắm khổ đau, giống như vết thương máu thịt lẫn lộn này, từ nay chỗ máu thịt bị cắt rời này sẽ sinh sôi trong đáy lòng nàng, vĩnh viễn không liền miệng.

Rèm châu vén lên, Thiên Thịnh đế bước vào, ông ta chung quy vẫn chưa yên tâm.

Phượng phu nhân không nói một lời, Phượng Tri Vi cũng im lặng. Nàng nhắm mắt, cảm thấy ngón tay của mẹ đang vẽ chữ trong lòng bàn tay mình.

Ngón tay yếu ớt vạch xuống mấy chữ không trọn vẹn, lại khắc xuống dấu ấn quan trọng nhất trong đời nàng, không nằm trong máu thịt, trong thể xác, mà nằm trong linh hồn, trong ác mộng.

“Tri Vi.” Thiên Thịnh đế dời ánh mắt, tránh né vết thương kinh người kia, vẻ mặt ôn hòa mà xót thương, “ngươi phải nén bi thương...”

Phượng Tri Vi nghe giọng điệu ôn hòa đó, khóe môi lộ ra nụ cười lãnh lạnh. Nàng thấy ánh mắt Phượng phu nhân đột nhiên trở nên gấp gáp, bèn bóp ngón tay bà ra chiều trấn an.

Mẹ, mẹ yên tâm, con hiểu mà.

Nàng quay đầu lại, đã đổi thành sắc mặt căm kích, “Bệ hạ...”

Ngón tay Phượng phu nhân cựa quậy, nắm lấy tay nàng, cố gắng đưa về phía Thiên Thịnh đế. Phượng Tri Vi do dự, mím môi, có phần sợ sệt nhìn Thiên Thịnh đế.

Thiên Thịnh đế nhìn thấy vẻ mặt và động tác của hai mẹ con, trong lòng nóng lên, vội vàng tiến lên một bước, đón lấy bàn tay Phượng Tri Vi được Phượng phu nhân đưa qua.

Ông ta đón lấy bàn tay Phượng Tri Vi, chạm vào rồi buông, sau đó hạ giọng nói: “Tri Vi, mẫu thân ngươi có công với nước, bao năm qua trăm đã phụ lòng bà, giờ trăm sẽ bù đắp cho ngươi. Từ nay về sau, trăm phong ngươi làm Quận chúa Thánh Anh, cũng sẽ đối xử với ngươi như con... Ngươi... yên tâm...”

Nước mắt Phượng Tri Vi đã lặng lẽ tuôn rơi đầy mặt.

“Thần nữ tạ ơn!” Nàng nặng nề quỳ dưới chân Thiên Thịnh đế. Ngón tay bám chặt vào kẽ gạch vàng, lẳng lặng dùng sức, lại lẳng lặng vỡ òa. Máu tươi từ từ thấm ra, chảy vào kẽ gạch, nơi đó có một dấu vết sạm màu, là máu của Phượng phu nhân chảy ra không lâu trước đó.

Trong nỗi đau xé lòng ấy, nàng ngẩng đầu lên nhìn Thiên Thịnh đế, thân thiết vô ngần, cứ như nhìn cha ruột của mình.

Thiên Thịnh đế nghĩ đứa bé này có hoàn cảnh đáng thương, từ nay về sau chính là kẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ, trong lòng xót xa, nước mắt trào ra.

Phượng Tri Vi quỳ dưới đất khễ quay người nhìn sang Phượng phu nhân, bà đã chứng kiến tất cả, khóe môi khẽ cong lên.

Phượng phu nhân đang cười.

Tri Vi à... Tri Vi của bà.

Xưa nay vẫn luôn là đứa con gái yêu quý bà đã hết lòng hết dạ chở che.

Dù có đau buồn phần nộ muốn phát điên đến đâu, dù có bị khổ đau chèn ép đến độ muốn vùng lên mạnh mẽ, nàng vẫn tỉnh táo, bao giờ cũng lựa chọn phương án chính xác nhất. Cho dù lựa chọn này cần nàng dốc hết sức lực của bản thân, cho dù nàng cố gắng kiềm chế mối hận ấy tới mức xương khớp xương toàn thân đều rung lên răng rắc.

Bà thấy thù hận hùng hực của nàng hóa thành sắc màu đen kịt không tan trong đáy mắt, thấy sự ăn năn vô tận của nàng cuộn cuộn không ngoi trong lòng, thấy nàng mặc váy đen cười ngửa ô, rong ruổi nghìn dặm đất đai Thiên Thịnh, trường đao trong tay sáng như tuyết, chém đứt sự phồn vinh giàu có của một thời đại.

Phượng phu nhân khe khẽ mỉm cười, bình thần từ từ chộp mắt. Thế gian này quá nặng nề, bà không chịu nổi chút bụi trần nào đè nén mình nữa.

Trộn một đời khổ tâm phòng bị, cũng chỉ để chờ đợi kết cục dứt khoát cuối cùng này, để hoàn thành sự khởi đầu ngang ngược, để đón chờ buổi hoàng hôn nơi chân trời, nhấn chìm cờ xí hoàng triều nhà ai.

Bà mệt rồi, chuyện sau này, hãy giao cho những người đang tiếp tục tiến tới.

Cuối cùng cũng có thể mỉm cười quay về, ung dung đi gặp chàng.

À không... Còn thiếu một chút nữa... Còn thiếu một chút nữa...

Bà gắng gượng mở mắt, ra hiệu cho con gái tới gần mình.

Gương mặt nàng và đôi môi bà lạnh lẽo như nhau, như tuyết vĩnh cửu đóng băng nơi cực Bắc, từ nay về sau không còn hơi nóng nào có thể sưởi ấm.

“Đừng trách mẹ... Đừng trách... đệ đệ con.” Phượng phu nhân nở một nụ cười thoáng ray rứt, ní non bên tai Phượng Tri Vi: “...Nó sống... chính là để... thế mạng cho con.”

Mấy tiếng lượn lờ, tan đi theo gió, hơi thở như sương giả trên cửa sổ, lạnh lẽo mà phai nhạt đi.

Câu nói cuối cùng trong đời, vẫn trong trẻo như gió mà lại nặng trĩu như chùy, nện vào cõi lòng giờ đây đã tan nát của người con gái ấy.

“Á...”

Một ngum máu tươi, phun lên mặt nền gạch vàng.

Sắc trời trong cung, vẫn luôn gò bó trong một mảnh trời hình tứ giác, một khối vuông vuông vắn vắn, không để người vượt qua hàng rào quy củ.

Tựa như một cỗ quan tài, bắt thân xác vĩnh viễn ngủ say trong đó.

Phượng Tri Vi khoanh chân ngồi trong thiên điện của cung Ninh An, đối mặt với hai cỗ quan tài, đọc xong bức thư viết cho nàng mà Phượng phu nhân đã giấu trong thất lung.

Nàng chăm chú đọc như nuốt từng chữ, rất lâu rất lâu sau, mới đưa bức thư sát vào trường minh đăng (*), từ từ đốt rụi.

(*) Loại đèn được thắp sáng liên tục cả đêm lẫn ngày, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng.

Giấy thư hơi cuộn lại nơi đầu ngọn lửa, bay xuống thành tro tàn.

Ánh lửa chiếu lên mặt nàng, lạnh lẽo vô ngần, tựa như một vực thẳm không bờ bến, tối đen nhìn không thấy đáy.

Màu trắng phát phơ trong gió đêm, nàng cầm đèn, đi lại giữa hai cỗ quan tài như một bóng ma.

Có một cỗ, là của Phượng Hạo.

Sau khi xét nghiệm đây chính là Phượng Hạo, theo lệ phải ném vào lò hỏa táng. Nhưng nàng khẩn cầu Thiên Thịnh để cho đệ đệ được toàn thây, Thiên Thịnh để thấy mắt nàng nổi đầy tơ máu, trầm ngâm một thoáng, rồi đồng ý.

“Đây là bệ hạ khoan dung.” Thái giám trả thi thể cho nàng cất giọng the thé: “Xưa nay đều đưa vào lò hỏa táng, không ai được toàn thây.”

Bệ hạ khoan dung.

Trước trường minh đăng leo lét, nàng khe khẽ mỉm cười.

Cho người một cái xác, cũng gọi là khoan dung.

Nhưng không sao cả, so với ta, ông đúng là khoan dung hơn, tương lai ông sẽ biết thôi.

Đứa bé kia lặng lẽ nằm ngủ, mắt mở thật to, trước khi chết trông mắt còn lưu lại nét hoảng sợ đau đớn – nó ra đi rất vật vã, rất không cam lòng.

Phượng Tri Vi đắm đắm nhìn nó rất lâu, đưa tay từ từ xoa lên gương mặt lạnh như băng của nó, lần gần đây nhất mình chạm vào nó là bao giờ nhỉ? Chẳng nhớ rõ nữa, nàng ghét bỏ nó như thế, chưa bao giờ muốn chạm vào nó, hồi bé nàng cảm thấy nó là con quỷ đời nợ, lớn lên rồi nàng cho nó là mối liên lụy lớn nhất của nàng.

Nửa năm trước khi nó sắp chết thay nàng, nàng còn lén lút giờ trò, nhốt nó vào đại lao bộ Hình.

Quãng thời gian cuối cùng trong cuộc đời nó, đã trải qua trong lao tù.

Cuối cùng, nàng mới là mối liên lụy lớn nhất, nàng mới là kẻ thực sự thiếu nợ người khác mà vĩnh viễn không thể trả.

Mẹ nói mẹ phụ lòng nó, ít ra mẹ còn cưng chiều nó mười sáu năm, ra sức đền bù cho nó. Còn nàng là kẻ thực sự thiếu nợ nó, thì lại đối đãi lạnh lùng với nó mười sáu năm trời.

Ngón tay nàng từ từ lướt qua gương mặt nó... Hạo Nhi... Cho tỷ vuốt ve đệ một lần, là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng trong đời.

Cả đời này đệ sống vì tỷ, chết cũng vì tỷ, nhưng lại không có hơi ấm của tỷ. Giờ đây hãy để tỷ đền bù cho đệ, tuy đã muộn màng rồi.

Nhưng ngón tay nàng không vuốt qua đôi mắt vẫn còn mở to của Phượng Hạo.

Hạo Nhi.

Tỷ để cho đệ nhìn tỷ, nhìn tỷ cho rõ.

Đây là người tỷ tỷ tuyệt tình nhất thiên hạ, người thân lạnh nhạt nhất, nữ tử ngu xuẩn nhất. Á đã dùng thời gian mười sáu năm, để cô phụ đệ.

...

Ánh sáng nơi ngọn đèn dầu từ từ leo lắt, như ánh lửa ma trôi vụt sáng vụt tối.

Nàng đứng trước quan tài Phụng phu nhân.

Mẹ.

Con từng hỏi mẹ vô số lần, Họa Phụng Nữ soái phóng túng tuyệt điểm năm nào, đã bị ai dập tắt ánh hào quang và khí thế đánh thép một đời?

Mẹ hoàn toàn có thể không cho con câu trả lời, vì sao nhất định phải dùng cái chết, để nói cho biết kết cục duy nhất của câu hỏi này?

Chúng ta từng giao hẹn sẽ cùng nhau rời khỏi Đế Kinh, nhưng người tính không bằng trời tính, ông trời chưa bao giờ chịu thành toàn cho con dù chỉ là một giấc mơ nhỏ bé nhất. Mẹ vĩnh viễn không đợi con, con vĩnh viễn không thể ở bên mẹ, đạo núi chơi biển, trải qua cuộc sống thế ngoại đào nguyên.

Đây, phải chăng là vận mệnh.

Đến giờ con không dám nhớ lại mẹ đã sống qua mười sáu năm ấy như thế nào.

Đến giờ con không dám nhớ lại, lần đó con quay về Thu phủ, mẹ mang một bộ y phục mới may đến đưa cho con, con lại để mẹ đứng ngoài cửa chỉ vì mẹ không chịu đưa đệ đệ tới núi Thủ Dương. Ngày đó trời đổ một cơn mưa nhỏ, con đứng sau cánh cửa chờ nghe thấy tiếng mẹ rời đi, con đã chờ bao lâu? Chờ đến khi con sắp ngủ... Ngày đó y phục của mẹ nhất định đã ướt hết trong ngoài.

Cho đến hôm nay con mới hiểu được.

Mẹ không thể để nó bị đưa đến núi Thủ Dương, bởi rời nó quá xa, sự tình bại lộ sẽ không có ai chịu chết thay con.

Mẹ không thể để nó bị đuổi ra khỏi phủ, bởi ra khỏi phủ nó không thể tự bảo vệ mình, một khi gặp chuyện không may sẽ không có ai chịu chết thay con.

Mẹ.

Mẹ muốn dùng hai khối thi thể người thân duy nhất của con để nói cho con biết, thời gian không thể chảy ngược, có ăn năn hối hận đến đâu cũng không tài nào bù đắp được sai lầm lúc trước.

Cho dù hôm nay con ngủ trong quan tài này, đặt bản thân mình vào đáy quan tài, cũng vĩnh viễn không thể đổi lại khoảnh khắc mẹ mỉm cười chia nhau ăn một cái bánh bao với con, không thể đổi lại khoảnh khắc đệ đệ ở bên kia bàn, một mình ăn hết bát canh cải trắng.

Trong một năm này con đã hưởng đủ vinh hoa phú quý trên đời, nhưng đến hôm nay con mới hiểu ra rằng, điều con thật sự muốn, vẫn là ba người quây quần quanh bàn, đầu chạm đầu, uống một bát canh cải trắng kia.

Đuổi không kịp, kéo chẳng về, thế gian này, bi thương vô hạn.

Ngọn đèn dần dần tắt lịm.

Vào lúc nửa đêm, tuyết bắt đầu rơi.

Tuyết rất lớn, chẳng bao lâu đã đóng một tầng dày.

Phụng Tri Vi lặng im thín thít, y phục mỏng manh, đi trong đất tuyết lạnh lẽo ngập quá mắt cá chân, buốt giá thấu xương, rồi lại không cảm thấy lạnh – từ hôm nay trở đi, không còn chuyện gì có thể khiến nàng lạnh nữa.

Từ hôm nay trở đi, nàng đã ngủ say trong tuyết sâu đóng băng vĩnh viễn, không có gì cả, một mình một bóng.

“Tri Vi, chờ ta.”

“Đến khi đó tôi muốn tận tai nghe tiếng hồ cỏ lau rì rào trong gió tựa như tiếng thủy triều, haojwc giả cũng có một cọng lông chim rơi xuống vạt áo tôi, um... Ngài có chịu cùng tôi nghe lại âm thanh đó một lần không?”

Chúng ta sẽ không bao giờ còn ở bên nhau, nghe tiếng cỏ lau xao xác nữa.

Khi Kim Thục vệ do Tân Từ Nghiễn đứng đầu phá tan cửa viện Tụy Phụng trai, thì tráng cô kia đã định trước sẽ vĩnh viễn lụi tàn.

Yêu hận đúng sai, mãi nằm trên đường.

Ninh Dịch.

Kim Thục vệ là của người, đúng không?

Quá tình điều tra về Phượng gia, đã bắt đầu từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, đúng không?

Ngươi chú ý đến Phượng Hạo, cũng bắt nguồn từ sự hoài nghi của ngươi với thân thể ta và nó, đúng không?

Hóa ra xưa nay ta vẫn luôn là mục tiêu của ngươi – không phải là tình yêu, mà là hoàng quyền sinh tử.

Hóa ra xưa nay ta vẫn luôn đứng ở bờ đối diện với ngươi – không phải là vận mệnh, mà là dòng máu đối lập.

A... Ngốc biết bao, ngốc biết bao nhiêu.

Hóa ra trọn đời ta đã định trước sẽ không bao giờ được phóng túng, khi ta muốn ôm lòng phụng ngựa, vận mệnh lại muốn hung hăng ghìm dây cương của ta, quất thêm cho ta một roi thấu xương nhất nặng nề nhất.

Hóa ra tất cả mong chờ của ta, đều là giấc mộng lơ lửng trên mây, nhìn thì đẹp đẽ đấy, nhưng thật ra bất cứ lúc nào cũng có thể bị sấm chớp chẻ đôi, bị cuồng phong thổi tan tác.

Hóa ra ta tưởng rằng với tay là chạm tới, thực tế lại xa tận chân trời, cách Sở hà Hán giới.

Tuyết vẫn vô tình rơi, gào thét thờ than, không cần biết giờ này khắc này, có ai y phục mỏng manh thân mình lạnh giá, đứng mãi trong đêm tuyết hay không.

Phượng Tri Vi từ từ ngồi xuống một gốc cây lùn, dùng ngón tay, chậm chậm viết ra một cái tên.

Trong màn đêm ánh tuyết, nàng nhìn cái tên kia xuất hiện đến xuất thần, sau đó đưa bàn tay đã lạnh cứng đờ bưng, lặng lẽ che lên đó.

Màng tuyết kia bị bàn tay không có hơi ấm của nàng ấp nóng, muôn vàn tâm sự, tất cả quanh hiu, dần dần đều hóa thành dòng nước chảy trôi, tựa như một số thứ không thể níu giữ trong đời người, ví như sinh mệnh, ví như tình thân.

Lúc hùng đông, nàng đỡ hai cổ quan tài, đạp tuyết rời khỏi cung Ninh An. Bóng lưng nàng thẳng tắp trong mưa tuyết hỗn loạn, đầu không ngoảnh lại.

Cái tên bị lòng bàn tay áp chảy dưới gốc cây kia, bị nàng lãng lạng bỏ lại đằng sau. Tuyết lớn tầng tầng che phủ nơi đó, vĩnh viễn không thể gạt tuyết tìm lại nữa.

Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sáu, có cô gái mồ côi bị đuổi ra khỏi nhà, có tiểu tư kỹ viện ăn nhờ ở đậu, có Quốc sĩ vô song một bước lên mây, có thiếu niên khâm sai thuận buồm xuôi gió.

Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sáu, có Hoàng tử phong lưu ruỗi ngựa kinh hoa, có Đế vương khai quốc lạnh lẽo bạc tình, có một đời Nữ soái nhẫn nhục cầu sinh, có thiếu niên vô tội ngây thơ chờ chết.

Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sáu, có buổi đầu gặp gỡ lạnh nhạt giữa hồ băng mùa đông, có nửa đêm đối ẩm nơi cầu vắng gió lạnh, có dựa dẫm cầu sinh trong mưa phùn chùa cổ, có sinh tử cận kề trong gió mây Hoàng Hải.

Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sáu, có hồi ức rực rỡ nhất xán lạn nhất trong cuộc đời một người, trong đêm tuyết đầu tiên của năm, đã lặng lẽ sang trang.

Vùi lấp phồn hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đại Phi

Con gió thổi tới từ ngọn núi tuyết cao xanh cuốn theo những vụn tuyết li ti, quét qua thảo nguyên rộng lớn, đến khi ủa vào mặt chỉ còn cảm giác sáng khoải và mát lạnh.

Đường chân trời vĩnh viễn nằm xa ngoài tầm mắt, một vệt nắng chiều hừng hực thiêu đốt trên nền trời màu xanh lam, chiếu lên mặt sông bao la hùng vĩ trước mắt, tỏa ra tia sáng lấp lánh như vàng.

Phượng Tri Vi chấp tay đứng bên bờ sông, thần thờ nhìn xuống mặt nước. Mái tóc dài tung bay phất phơ trước gió.

Rời khỏi Đế Kinh đã được vài ngày, vào hôm tuyết rơi dày ấy, Phượng Tri Vi chôn cất xong xuôi cho Phượng phu nhân và Phượng Hạo, sau đó thì đỡ bệnh rất nặng. Lành bệnh rồi nàng cân nhắc kĩ càng, cuối cùng vẫn quyết định rời khỏi Đế Kinh.

Sự hi sinh nào cũng đều có giá của nó, mẫu thân chiêu chuộng đệ đệ mười sáu năm, đã chuẩn bị rất nhiều, cũng tạo ra vô số dấu hiệu giả mạo, chỉ mong một ngày kia khi vụ án hoàng mạch Đại Thành bị khơi lên, bà sẽ dễ dàng đẩy nó đi chịu nạn thay cho nàng, thậm chí không tiếc tự tìm cái chết để đổi lấy sự tha thứ và xót thương của Thiên Thịnh đế. Làm vậy không chỉ cho nàng cơ hội để sinh tồn, mà còn cho nàng năng lực để vùng lên.

Từ giờ trở đi, nàng sẽ không bao giờ rơi vào nguy cơ bị vạch trần thân thế, thậm chí có thể dựa vào sự áy náy của đế vương và thân phận Quận chúa kia để từng bước tiến về phương hướng mà mẫu thân mong nàng theo đuổi.

Vì nàng, mẫu thân đã làm đến nước này, vào phút lâm chung cũng diễn kịch đến cùng với Thiên Thịnh đế. Phượng Tri Vi nàng làm sao có thể phụ bạc ân tình khổ tâm như thế, làm sao có thể uống phí hai sinh mạng kia?

Mà nếu Ninh Dịch đã muốn ra tay với nàng thì cũng không có chuyện lưu tình thêm nữa. Sau khi Ninh Dịch trở về kinh, chiến tích chinh Nam đại thắng chắc chắn sẽ giúp y tỏa sáng rực rỡ hơn, khi ấy nàng biết phải đầu với y thế nào đây?

"Có một số thứ ta nhất định phải chiếm được, và lại ta đã đi đến bước đường này, bây giờ cũng chẳng thể lùi lại được nữa. Có đôi khi làm kẻ bề trên cũng thân bất do kỷ, dù ta muốn lùi lại đằng sau thì thuộc hạ của ta cũng sẽ không cho phép, nàng... hiểu chứ?"

Lời y nói còn văng vẳng bên tai, mà cho đến hôm nay, nàng mới hiểu ra thâm ý trong đó.

Đáng tiếc, hiểu ra cũng đã quá muộn màng.

Sống ở Đế Kinh không hề dễ dàng, vậy trước tiên cứ lùi lại một bước nhìn biển rộng trời cao.

Chôn cất mẫu thân và đệ đệ chưa được bao lâu thì Hoa Quỳnh và Hách Liên Tranh đều đuổi tới, đúng lúc này, cuộc chiến tranh với Đại Liêu đã xuất hiện biến chuyển.

Đầu tiên, trong một trận chiến, quân Thiên Thịnh bị quân Đại Liêu mai phục dẫn đến đại bại, Chủ soái Thu Thượng Kỳ trọng thương.

Sau đó tra ra mới phát hiện vấn đề xuất phát từ Hồ Trác bộ. Kim Bằng bộ thuộc Hồ Trác Thập Nhị Bộ, do mùa đông năm nay tuyết rơi dày, đồng cỏ lại phân chia không đều nên nuôi lòng bất mãn, âm thầm cấu kết với Đại Liêu bán rẻ quân tình. Hồ Trác lão vương nổi con thịnh nộ, tìm thủ lĩnh Kim Bằng bộ chất vấn, bị dũng Sĩ Kim Bằng bộ mai phục đánh chết. Hồ Trác bộ tức khắc rối loạn, nghe nói sau khi lão vương qua đời, vì quyền thừa kế và phân chia thế lực trong bộ lạc mà ngày ngày đều đánh nhau đến chết người.

Hồ Trác bộ thuộc lãnh thổ của Thiên Thịnh, hiển nhiên không thể để xảy ra chuyện như thế. Thiên Thịnh đế lập tức phê chuẩn thỉnh cầu quay về thảo nguyên của Hách Liên Tranh, phong Hách Liên Tranh làm Đại hãn của Hồ Trác Thập Nhị Bộ, nhận tước Thuận Nghĩa vương quay về thảo nguyên tiếp vị, cũng hạ chiếu chỉ nghiêm khắc trách móc thủ lĩnh Kim Bằng bộ, yêu cầu gã lập tức giao nộp hung thủ ám sát lão vương, đồng thời quy thuận tân vương.

Chiếu thư là quan miện đường hoàng, nhưng ai nấy đều biết, bộ tộc thảo nguyên rất cường hãn, chỉ tin vào lý lẽ kẻ thắng làm vua. Nếu Thuận Nghĩa vương Hách Liên Tranh không thể trấn áp loạn lạc ở thảo nguyên, thì đây chỉ là một đạo thánh chỉ suông, nói không chừng bản thân gã cũng không được chết toàn thây.

Hách Liên Tranh lập tức đếm đủ thuộc hạ chạy về thảo nguyên, trước khi đi gã từ biệt Phượng Tri Vi, nàng thân nhiên nói: "Không cần từ biệt, tôi đi theo ngài."

Ngày hôm sau Thiên Thịnh đế liền hạ chỉ, phong Phượng Tri Vi làm Thánh Anh Quận chúa, ban hôn cho Hách Liên Tranh, phái Thiên lĩnh Trường Anh vệ là Thuần Vu Mạnh đi đưa dâu, ngay trong ngày hôm đó khởi hành theo Thuận Nghĩa vương tiến về Hồ Trác Thập Nhị Bộ.

Phong hiệu mang chữ "Thánh" này khiến cả triều đình kinh hãi, Phượng Tri Vi lại chỉ giấu nụ cười mỉa mai dưới nét mặt dịu dàng - Quả nhiên, những gì mình không có được bao giờ cũng thần thánh nhất.

Hách Liên Tranh tuy vui nhưng cũng thoáng lo buồn, một mớ tâm sự khuấy đảo trong lòng, không thể nói ra miệng. Còn Phượng Tri Vi lại bình tĩnh tiếp chỉ trong ánh mắt phức tạp "thương thay vừa mới đậu lên đầu cành đã phải đi tìm chết" của mọi người.

Ngày ấy trên kim điện cao rộng, Thánh Anh Quận chúa ngẩng đầu bước xuống từng bậc thềm, dáng người thẳng tắp, đuôi váy dài kéo từng lớp qua bậc ngọc thềm vàng, bóng dáng nàng xoay người ngập tràn quả quyết.

Ngày ấy phái đoàn của Thuận Nghĩa vương bước ra từ chính điện, đi qua đài Cửu Long, dọc theo con đường lớn Ngọc Đường, vượt qua cửa Thần Thủy, ra khỏi cửa Vĩnh Ninh, rồi rời kinh đô.

Ngày ấy khâm sai Mân Nam, Chủ soái chinh Nam - Sở vương Ninh Dịch chiến thắng trở về kinh, dàn nghi trượng khâm sai đi vào từ cửa Trường An, vượt qua cửa Thần Thủy, đi dọc theo con đường lớn Ngọc Đường, tiến vào đài Cửu Long mà lên chính điện.

Họ đi lướt qua nhau.

Khi vó ngựa của khâm sai đại thần đạp lên những dải lụa đỏ trải đầy đất của đội ngũ đưa dâu, thì Đế Kinh đã trở thành một hồi ức.

Khi khâm sai đại thần bái tạ thánh ân trên kim điện, đón nhận một loạt yến tiệc, luận công, phong thưởng, thì đoàn ngựa dài dằng dặc của Thánh Anh Quận chúa đã tiến về thảo nguyên bao la nghìn dặm.

Gió chốn thảo nguyên rất hung hãn mà cũng rất lạnh lùng.

Phượng Tri Vi đứng bên bờ Xương Thủy sóng gợn lấp lánh, ngắm sắc nước vụn vỡ dần dần chìm trong đêm thâu, rất lâu sau, mới chậm rãi mỉm cười.

Nàng nhẹ nhàng lấy từ trong tay áo ra một vật vuông vức, sò vào thấy nhẵn mịn, không cần nhìn cũng cảm nhận được hoa văn đẹp để tự nhiên sinh ra bên trên.

Trên thế gian này, những thứ đẹp để trời sinh, quá nửa là có độc.

Bây giờ nàng cũng coi như hiểu rõ.

Gió lướt qua mặt nước, thổi ồng tay áo bay phất phơ. Trong gió có tiếng gì đang xào xạc khe khẽ, chẳng biết ấy là tiếng hồ cò lau vĩnh viễn nằm lại trên đường, rải đầy trời những lông tơ trắng đang rì rào, hay là mặt biển An Lan Dục dưới màn đêm, thủy triều dâng lên rồi rút xuống, sinh diệt không ngừng.

Ai đang lắng nghe tiếng cò lau ca hát, ai đang lắng nghe thủy triều làm thơ, ai đang lắng nghe giờ này khắc này, dòng Xương Thủy rì rào dưới làn gió đêm lồng lộng.

"Tôm."

Rất lâu rất lâu sau, trên mặt nước vang lên một tiếng khe khẽ, kể đó trở về cõi hư không.

Đêm ở thảo nguyên lạnh buốt.

"Sao chúng ta không qua sông ngay trong đêm?" Trờ lại nơi dừng trại, Hách Liên Tranh cau mày hỏi nàng.

"Ngài biết vì sao lại không thể mà." Phượng Tri Vi ngồi xuống bên cạnh gã. "Tuy bây giờ bờ bên kia chưa thuộc địa bàn của Kim Bằng bộ, nhưng Thập Nhị Bộ hiện đang rối loạn từ bên trong, ai mà biết Tỳ Hưu bộ ở bờ bên kia không nuôi ý đồ khác? Qua sông vào ban đêm là chuyện rất nguy hiểm."

Nàng nâng một cốc sữa dê, còn chưa bùng lên gần miệng đã nhú mảy.

"Không muốn uống thì đừng ép uống bản thân." Hách Liên Tranh giữ tay nàng lại.

Phượng Tri Vi không nhúc nhích, ánh mắt sụp xuống, lướt qua cổ tay mình đang bị người ta đè lên, Hách Liên Tranh lập tức ngưng ngừng rút tay về.

Phượng Tri Vi nhìn sang chỗ khác, cười cười như không có gì xảy ra, "Việc trên đời, chung quy không thể vì mình không thích mà không chịu làm."

Nàng ngửa đầu một mạch uống cạn cốc sữa dê, nhận cái khăn Hách Liên Tranh đưa sang để lau môi, thân nhiên mỉm cười với gã.

Hách Liên Tranh lặng im không nói - Gã biết giờ này nếu trò chuyện với nàng, thì nàng nhất định sẽ không nhịn nổi mà phun ra hết mớ sữa dê vừa uống, rồi đợi thêm một lát nàng sẽ tiếp tục uống, cần gì phải làm khổ nàng.

Gã nhìn sang hướng khác, không muốn để nàng thấy vẻ đau lòng in trong đáy mắt mình.

Tri Vi đã thay đổi rồi.

Thứ thay đổi ở nàng không phải là tính cách ngày thường - Nàng vẫn ôn hòa uyển chuyển như trước, nhưng chỉ có những người luôn luôn ở bên cạnh nàng mới biết, đằng sau nụ cười ôn hòa uyển chuyển của nàng là tịch liêu hoang vắng vĩnh viễn đông lại.

Nếu trước kia dưới vẻ ngoài dịu dàng của nàng ẩn chứa lạnh lùng và cay độc cùng cảnh tượng nóng bỏng trên nhân gian, thì giờ đây đằng sau nét dịu dàng ấy chỉ còn lại nỗi trống vắng.

Nàng hận mình không đủ trí tuệ, không đủ tàn nhẫn, nên không bao giờ cho phép mình phóng túng và nhân nhượng thêm nữa.

Bao gồm cả... tình cảm.

Ngày bệ hạ xuống chiếu ban hôn, gã đã kinh ngạc và vui mừng, nhưng khi gã ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt bình đạm không gợn sóng gió của nàng, trái tim cũng nặng nề chìm xuống.

Người treo trái tim mình lên gác cao ấy, là Phượng Tri Vi.

Nàng gần gã hơn bất cứ thời điểm nào trong dĩ vãng, nhưng nàng cũng xa gã hơn bao giờ hết.

Thảo nguyên rộng lớn mệnh mạng này cũng không trống trải bằng trái tim nàng.

"Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai sắp sửa tiến vào địa bàn của Hô Trác Thập Nhị Bộ, những ngày sau sẽ mệt mỏi lắm đây." Hách Liên Tranh nhận cái cốc từ nàng.

"Có lẽ... từ bây giờ trở đi đã bắt đầu một mới rồi." Phụng Tri Vi cau mày, nín nhịn cảm giác buồn nôn dâng trào.

Thở dài một tiếng nhẹ bằng, Hách Liên Tranh đứng lên, quyết định bắt đầu từ ngày mai sẽ không cho phép bất cứ thứ sữa dê nào xuất hiện trong trường của nàng, xem nàng lấy đâu ra sữa mà uống.

Gã cất bước ra khỏi trường, bước chân nhanh lẹ khơi lên một trận gió lạnh buổi đêm. Phụng Tri Vi nhìn theo bóng lưng gã, thầm nghĩ nam tử ngang ngược thấp thoáng khí chất vô lại kia mấy ngày nay cũng trầm lặng hơn trước rất nhiều. Đây là cảm giác nặng nề do phụ vương đột ngột qua đời, tiền đồ gia tộc chưa biết sẽ đi về đâu sao?

Ai rồi cũng bị thế sự ép bức mà buộc lòng phải đổi thay, những ngày xưa nhẹ nhàng ấy đã như hoa rụng khỏi đầu cành.

Rèm cửa vén lên, Cố Nam Y hai vai gánh khí vàng, trong lòng ôm một đứa bé bước vào. Y vĩnh viễn cố chấp và kiên trì như thế - nuôi trẻ con hay nuôi khí cũng không ngoại lệ.

Phụng Tri Vi rất ngạc nhiên, vì trong lúc nàng không còn lòng dạ nào quan tâm đến y, đứa bé không hiểu sao vẫn chưa bị y nuôi chết mà lại còn trắng trẻo bụ bẫm, cũng chỉ thích được y bế chứ chẳng thân cận với người khác cho lắm.

Cũng phải, trẻ con luôn thân cận với người sớm chiều chung sống bên mình, ngủ cũng ngủ cùng nhau, không cần biết đây là nữ mẫu, hay là "nhũ phụ".

"Ta nên đặt tên cho nó rồi." Nàng đón lấy đứa bé, hai con búp hâu nhảy lên ngón tay nàng găm lấy găm dề.

Trên mảnh khóa lúc trước có ghi ngày sinh của đứa bé, bây giờ nó cũng sắp đầy tuổi rồi, nên có một cái tên chính thức.

"Tri Đạo." Cố Nam Y nói.

"Ừm, vậy huynh nói xem nên đặt tên gì?" Phụng Tri Vi cứ tưởng y đang nói rằng y biết đã đến lúc đặt tên cho đứa bé này.

"Tri Đạo."

"A?" Phụng Tri Vi sững sờ.

"Tri Đạo." Cố Nam Y chỉ vào đứa bé.

Phụng Tri Vi cuối cùng cũng hiểu ra y muốn nói rằng cái tên y đặt chính là "Tri Đạo".

Nàng dờ khóc dờ cười, Cố Nam Y trịnh trọng ôm đứa bé lên, nói: "Cố Tri Đạo."

"..."

"Tôi bảo này, không thể đặt một cái tên như thế." Phụng Tri Vi thở ngắn than dài mất một lúc rồi mới giải thích với Cố thiếu gia, "Nó là một đứa bé gái, dùng cái tên như thế, sau này lớn lên nó sẽ hận huynh đây."

Sau lớp mạng che, Cố thiếu gia thắc mắc nhìn nàng bằng đôi mắt còn sáng chói hơn ánh sao trên thảo nguyên, một lúc sau mới hỏi: "Vì sao?"

Cố thiếu gia rất ít khi mở miệng hỏi vì sao, cho nên gặp được cơ hội như thế Phụng Tri Vi nhất định sẽ không bỏ qua. "Tên của con gái phải thanh tao đẹp đẽ, bằng không sẽ bị người ta chê cười."

"Nhưng ta cảm thấy, Tri Đạo là hay nhất." Cố thiếu gia lè mề đáp lại.

Phụng Tri Vi im lặng, biết cái lần mình đổ bệnh nặng ở Hoàng Hải đã để lại một nút thắt trong lòng Cố Nam Y. Y cảm thấy tất cả mọi vấn đề đều xuất phát từ việc mình không biết, bởi vậy y vẫn tâm tâm niệm niệm chữ "biết", ngay đến đứa bé đen đui này cũng bị ép phải gọi là "Tri Đạo".

"Hay thế này đi, đặt tên cho nó là Tri Hiểu." Cuối cùng nàng đành thỏa hiệp. "Cố Tri Hiểu, Tri Hiểu chính là Tri Đạo, huynh xem, có phải tên này nghe xuôi tai hơn nhiều không? Hơn nữa nghe rất giống tên em gái tôi."

Cố thiếu gia suy nghĩ trong giây lát, gật đầu đồng ý với cái tên, này, rồi lại uốn nắn quan điểm của nàng. "Con gái cô."

Phụng Tri Vi ngã bở chùng, suýt sặc.

Con gái của ta?

Nàng rất muốn uốn nắn lại y nhưng thật sự không dám, sợ rằng cứ dây dưa mãi với chủ đề này, Cố thiếu gia lại bồi thêm một câu "Con gái của ta" nữa thì chuyện bé xé ra to.

"Con gái nuôi của huynh." Nàng kiên quyết nói, "Của huynh."

Cố thiếu gia gật gù đáp: "Của ta chính là của cô."

Phượng Tri Vi hít sâu một hơi, quyết định mình thật sự không nên tiếp tục chủ đề này nữa. Cố Nam Y cũng cảm thấy chuyện này hoàn toàn không có gì phải bàn cãi, bèn chuyển chủ đề trước: "Ngụy Tri trên đường về kinh gặp núi lở, bị nước lũ cuốn đi, không rõ tung tích, Tông Thần nói vậy."

Phượng Tri Vi lại sững sốt, Tông Thần không đích thân đến nói với nàng mà muốn Nam Y nói thay ư? Lát sau nàng liền hiểu ra, Tông Thần thấy nàng muốn kéo Cố Nam Y ra khỏi thế giới của y nên mới phối hợp cùng nàng.

Ngụy Tri tung tích không rõ... Nàng trầm ngâm, xem ra Ninh Dịch thật sự không định vạch trần chuyện nàng chính là Ngụy Tri, còn kiếm một cái cớ để giải thích chuyện nàng mất tích, để làm gì chứ? Lẽ nào y còn mong đợi rồi sẽ có một ngày nàng dùng thân phận Ngụy Tri để quay về triều đình?

Nàng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chờ Ninh Dịch vạch trần nàng còn một thân phận khác, đây cũng là lý do nàng nhanh chóng theo Hách Liên Tranh rời kinh. Bắc Cung trời cao Hoàng đế xa, cho dù Thiên Thịnh để có quãng hết công lao to lớn của Ngụy Tri sang một bên, muốn truy cứu tội khi quân của nàng thì cũng không phải là chuyện dễ.

Nhưng y một mực im lặng.

Nếu đã ra tay độc ác với nàng, có sao lại không diệt cỏ tận gốc? Đây thật sự không giống phong cách của Ninh Dịch.

Trước mắt chỉ có Ninh Dịch và Ninh Trừng biết nàng chính là Ngụy Tri, Tần Tử Nghiễn không biết, bằng không Thiên Thịnh để nhất định cũng biết.

Vì sao hai người kia chỉ ra tay có một nửa, nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu nổi. Nhưng nàng cũng không muốn hiểu, dù có ra tay như thế nào thì cũng đều là ra tay, sự thật vẫn ở đó, hậu quả thảm thiết, vĩnh viễn không thể挽 hồi.

Cố Nam Y nói hết câu kia, lại tự động lấy ra một bình sữa để cho Tri Hiểu bú. Tay trái ôm nó vững vàng, tay phải cho bú không nhanh không chậm, giữa ngón tay còn cầm một miếng vải bông nhỏ, sẵn sàng lau sạch sữa tràn ra ngoài bất cứ lúc nào, động tác hiền thực, tư thái lưu loát, khác xa với hình ảnh y đổ sữa đầy mặt đầy người đứa bé ban đầu.

Hai con bú hầu đứng trên bụng Tri Hiểu, nhón mũi chân, thành kính nâng bình sữa.

Ngon đèn dầu tỏa sáng, mơ hồ xuyên qua tấm mạng che của Cố Nam Y, chiếu ra hàng mi hơi rủ và thần thái yên bình của y. Giờ này khắc này y vẫn là một bức tượng ngọc như trước nhưng lại tươi tắn ôn nhuận, từ trong ra ngoài đều tỏa ánh hào quang.

Phượng Tri Vi lặng lẽ nhìn cảnh tượng buồn cười mà ấm cúng này, đáy mắt mơ hồ lộ ra một tia âm áp.

Nàng đã từng chứng kiến vô số bạc bẽo ở người đời, lại có thể thấy những gì trong sạch nhất và đẹp đẽ nhất từ người trước mặt.

"Cố huynh..." Nàng đột nhiên hỏi, "Ngụy Tri đã mất tích, nhưng có thể còn xuất hiện trở lại, huynh cảm thấy việc này thế nào?"

Bắt đầu từ hôm nay, nàng muốn để y tham gia vào thế giới này, dùng thái độ của bản thân để suy xét.

Cố Nam Y không thèm suy nghĩ đã đáp cực nhanh, "Không cần." .

"Tại sao?"

Cố Nam Y cho đứa bé uống sữa xong, hết sức cẩn thận nâng Tri Hiểu lên, đặt vào lòng nàng.

"Sẽ đau lòng."

Ánh mắt y dừng lại trên gương mặt Phượng Tri Vi, trong đầu bỗng lóe lên cảnh trận tuyết đầu mùa ấy ở Đê Kinh. Hôm đó dưới chân đồi thông đắp lên hai phần mộ, nàng quỳ gối trong tuyết dày, dùng tay lau sạch những mẩu đất vụn trên mộ phần từng chút từng chút một.

Nàng không khóc mà vẫn luôn im lặng.

Y cứ thế đứng nhìn bóng lưng nàng quỳ trong cơn mưa tuyết, lại cảm thấy bầu trời xám xịt đè xuống trĩu nặng, xoay vòng vòng mà áp xuống, đè nặng trong lòng.

Ngày ấy y hỏi nàng, thứ gì nặng nề như thế, không để người ta hít thở bình thường.

Nàng đáp, là đau lòng.

Đau lòng.

Thì ra đó gọi là đau lòng.

Ngày ấy y đã đứng cùng nàng trong tuyết dày từ lúc mặt trời lặn cho đến khi mặt trời lên. Khi tia nắng đỏ phía chân trời run rẩy lộ ra khỏi tầng mây, ánh sáng trong chớp mắt đã vượt qua muôn dặm, chiếu thẳng vào đôi mắt y, thì y đột ngột hiểu ra một vài chuyện mà trước kia mình không hiểu nổi.

Ví như, có rất nhiều thứ không phải y không hiểu mà là người khác không thể khiến cho y hiểu. Chỉ có nàng mới dạy cho y biết mờ mịt là gì, lo lắng là gì, sợ hãi là gì... đau lòng là gì.

Chỉ có nàng.

Y nhích lại, ngồi gần nàng hơn một chút, kéo ngón tay nàng.

Phượng Tri Vi kinh ngạc nhìn y - Trước kia y cũng từng xách nàng lên, quăng nàng đi, đều vì cứu nàng trong lúc nguy cấp. Nhưng ngày thường vô có chủ động tiếp xúc như thế này thì hình như đây vẫn là lần đầu tiên.

Y kéo ngón tay nàng, chạm vào hai gò má non mềm của Tri Hiểu.

"Ấm áp." Y nói, "Thoải mái."

Hai con bút hầu vươn bàn tay đầy lông lá, không chịu thua kém người ta, cũng nhào lên sờ soạng.

Đứa bé xui xẻo không chịu nổi cảnh hai người hai khi giày vò, bèn "oe" một tiếng bật khóc.

Phượng Tri Vi lại nhắm nghiền hai mắt.

Cố thiếu gia... đang an ủi nàng sao?

Nàng nhắm mắt lại, lặng thinh không nói, cũng không cử động.

Rất lâu sau, lại có giọt nước nho nhỏ chậm rãi lăn xuống từ khóe mắt nàng.

Đến ban đêm, họ lăn lóc thành một đồng trong trại, Cố Nam Y không chịu đi đâu hết, ngủ luôn trên tấm thảm len của nàng, trên bụng y là đứa bé, trên bụng đứa bé là hai con khi.

Trong đội có nữ hầu, nhưng đa số thời gian Cố Nam Y vẫn đích thân ngủ cùng đứa bé. Tri Hiểu rất ngoan, ít khi quấy khóc về đêm, mỗi đêm vào đúng giờ Dần(*) sẽ oe oe, thiếu gia cũng sẽ tỉnh dậy đúng giờ cho nó đi tiểu.

(*) Từ 3 đến 5 giờ sáng.

Phượng Tri Vi thì trải một tấm thảm khác ra mà ngủ, hai tay gối dưới đầu, hơi buồn cười nghĩ bụng mọi người thấy cảnh này lâu cũng thành quen. Hách Liên Tranh cũng thật là rộng lượng, lại dám để cho "Vương phi" của mình chung sống trong một trướng với nam tử khác.

Ngủ đến nửa đêm, chợt thấy có ánh sáng phát ra từ đâu đó, rồi nàng nghe loáng thoáng một vài tiếng động.

Nàng vội vàng bò dậy chui ra khỏi trướng, đám Hách Liên Tranh cũng đều thức dậy cả rồi, đang nhìn sang bờ sông bên kia. Sông lớn chảy cuộn cuộn, bờ bên kia cách mười trượng hình như không hề yên ổn, đâu đâu cũng thấy ánh lửa nổi lên, trong ánh lửa mờ mờ có bóng người lấp lóe, còn nghe tiếng thét chói tai.

"Có chuyện gì thế?"

"Có hai khả năng," Hách Liên Tranh nói, "Hoặc là trong Tỳ Hưu bộ đã xảy ra chuyện gì, dạo gần đây thảo nguyên cực kì không yên bình; hoặc là có người giờ trò, muốn chúng ta qua sông trong đêm."

"Thường ngày Tỳ Hưu bộ trung thành với vương đình đến đâu?"

"Cũng bình thường." Hách Liên Tranh cười nhạt, "Ba bộ Bạch Lộc, Thanh Điều, Hòa Hồ, nhất là Bạch Lộc và Thanh Điều mới là bộ hạ trung thành của vương đình. Bọn họ xuất thân từ một nhánh của Hồ Trắc thị, lợi ích của họ liên quan đến vương đình. Nếu Tỳ Hưu bộ ở ngoài địa bàn của Hồ Trắc Thập Nhị Bộ, đương nhiên sẽ không phải là con dân trung thành nhất của phụ vương ta."

"Vậy hà." Phượng Tri Vi thản nhiên quay lưng. "Vậy là tốt, đi ngủ thôi."

Mọi người đồng loạt xoay người theo nàng, không thềm để mắt đến tiếng kêu la cầu cứu ở bờ đối diện.

"Cái thằng Hách Liên Tranh đáng chém nghìn đao kia! Lão nương nhà mày đã chết ngã ra đó mày còn chết đi ở đâu hả?" Bờ bên kia bất ngờ truyền đến một tiếng thét chói lói mờ mờ.

Hách Liên Tranh đột ngột quay lại.

Phượng Tri Vi lẩm bẩm: "Đây là giọng ai không biết, nghe còn kinh khủng hơn mười Tri Hiểu cùng khóc?"

Đằng xa sáng lên một ngọn lửa còn lớn hơn, mờ mờ soi tỏ bóng dáng một người, người này hình như đang nhảy nhót trong ánh lửa, tay hươu hươu vật gì đó, gân cổ gào lên rất ghê rợn. Trong buổi đêm ồn ào này, giọng nói kia lại đủ sức truyền sang bờ đối diện xa hơn mười trượng. "Thằng nhãi con Hách Liên kia! Thằng lỏi vô liêm sỉ Hách Liên kia! Trát Đáp Lan Nhân Nhĩ Cát! Mày sang đây cho tao! Ngay lập tức!"

Trong ánh lửa, Hách Liên Tranh ngơ ngác nhìn sang bờ bên kia, sắc mặt biến ảo, hết xanh lại tím, sắc sỡ đẹp mắt.

Bát Bưu cũng ngơ ngác nhìn sang bờ đối diện, đột ngột ôm đầu xoay người chạy thẳng.

"Trát Đáp Lan Nhân Nhĩ Cát là ai?" Phụng Tri Vi nhủ mảy, trong lòng đột nhiên nảy ra dự cảm không lành.

Đừng nói là...

"Là ta..." Hách Liên Tranh đáp khô khốc.

"Cát Tường bảo bối bé bỏng..." Bóng người nhảy múa như lên đồng ở bờ bên kia hình như đã phát hiện ra chiêu trò chửi mắng này không có tác dụng lập tức thay đổi chiến lược, vung vẩy một sợi dây dài trong tay, cất giọng lạnh lạnh, "Cát Tường bảo bối bé bỏng, Cát Tường cục cưng bé bỏng, Cát Tường tiểu thiên tuế, Cát Tường bé bỏng ngoan ngoãn thương yêu... Mẫu thân mày sắp chết, Kim Băng bộ đáng chém nghìn đao muốn bắt bà mẹ xinh đẹp của mày đi làm Yên Chi(*), nếu mày còn không tới thì sẽ phải gọi Hoàng Cát Lạc Kim Băng là cha!"

(*) Tên riêng gọi vợ của Hung Nô.

Cát Tường bảo bối bé bỏng... Phụng Tri Vi liếc xéo Hách Liên Tranh, quyết định không hỏi xem người này là ai. Nhìn sắc mặt gã bây giờ, tưởng như muốn chết luôn cho xong.

"Luu Mẫu Đơn!" Hách Liên Tranh đột ngột nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình hét vọng sang bờ bên kia. "Bà đi mà chết! Bà đi mà già! Bà đi mà ngủ chung một ổ với Hoàng Cát Lạc Kim Băng! Chờ lần sau gặp lại ta, bà và gã gian phu của bà sẽ phải cùng nhau quỳ xuống gọi ta bằng hân phụ!"

Phụng Tri Vi thoáng lão đảo... Người kia là ai chứ... Đoạn đối thoại này là sao chứ...

Nữ sĩ Luu Mẫu Đơn bên bờ đối diện nghe thấy câu này, bắt ngờ đổi sang giọng nức nở, "Cát Cầu Nhi, mày là đồ vô lương tâm! Lão nương khó sinh nửa tháng mới sinh ra thằng nhãi chó chết nhà mày! Tao vất vả nuôi nấng mày lớn lên, ăn cỏ cây mà tiết ra sữa, nuôi lớn một con sói non khó thuần dưỡng như mày! Cha mày chết đi mày không báo thù, mẹ mày sắp bị người ta ngủ cùng mày cũng không thèm để ý, sao lão nương lại không ném mày vào thùng nước tiểu để mày chết đuối luôn cho rồi? Mày mày mày mày mày... lão nương tự đâm chết mình ngay đây, làm quỷ để bóp chết mày!"

Bà ta khóc lóc kêu gào rồi chạy ra phía bờ sông, trông điệu bộ như muốn tự sát. Bờ sông dài như thế, bà ta chạy từ đầu này đến đầu kia, lại chạy từ đầu kia đến đầu này, chạy đi chạy lại bốn lần vẫn chưa chịu nhảy xuống. Vô số người đuổi theo sau lưng bà ta, nhưng vẫn không đuổi kịp người đàn bà khỏe mạnh chân lớn ấy.

Nghìn năm khó gặp một lần, Phụng Tri Vi há hốc miệng, nhìn bà đồng bên bờ đối diện - Khó sinh những nửa tháng! Vậy mà bà vẫn còn sống ư!

Từ Hách Liên rút xuống Trát Đáp Lan Nhân Nhĩ Cát rồi tới Cát Tường bảo bối và sau rốt là Cát Cầu Nhi, trong suốt quá trình đó mặt Hách Liên Tranh không ngừng biến hóa đủ màu sắc. Gã tròn mắt nhìn bà đồng, một lúc sau giậm chân, hậm hực bước về nơi cắm trại, đi được vài bước lại dừng, dừng rồi lại đi, cứ lòng vòng tại chỗ hồi lâu.

Phụng Tri Vi thở dài.

Rất hiển nhiên, nhân vật bà đồng phong thái phi phàm khí chất siêu quần này chính là Đại phi của thảo nguyên vương, thân mẫu của Hách Liên Tranh, Thuận Nghĩa vương phi đời trước. Tuy không rõ vì sao Đại phi Hồ Trắc bộ lại là một nữ tử lay chuyển trời đất dọa nạt quỷ thần như thế, nhưng rất tiếc, bà ấy quả đúng là thân mẫu của Hách Liên Tranh.

Chẳng trách lão vương không cưới đủ mười bà vợ, trong vương trường chỉ có bốn bà - Vị Đại phi này thật là đặc sắc.

Phụng Tri Vi neoh mắt nhìn sang bờ bên kia chừng một khắc, ầy, con sông này thật khó nhảy, người ta đã chạy đi chạy lại tám lượt rồi.

Đại phi, thể lực người thật tốt.

"Đây rõ ràng là một cái bẫy." Tông Thần đứng bên cạnh nàng nói, "Hách Liên Thế tử, bờ đối diện đốt giết ào ào, mà... khụ khụ, lệnh đường còn có thể chạy tới chạy lui một cách tự nhiên như thế, hiển nhiên họ muốn dùng bà ấy để ép Thế tử qua sông."

"Người nói xem Đại phi ngu xuẩn hay là thông minh?" Phụng Tri Vi không đáp mà hỏi ngược lại, khóe môi nở một nụ cười kỳ lạ. "Bà ấy quậy tung lên thế này, kẻ ngốc cũng nhìn ra là có vấn đề. Chỉ cần Hách Liên Tranh không phải lợn thì sẽ không qua sông."

"Nếu bà ấy không quậy phá thế kia, kiên quyết không chịu ra mặt dụ Hách Liên Tranh qua sông, thì chỉ e Kim Băng bộ sẽ trói bà ấy lại để ép buộc Thế tử." Tông Thần cũng nở một nụ cười bình thản. "Bây giờ người của Kim Băng bộ còn chưa kịp phản ứng, chờ họ bắt đầu phản ứng lại thì Đại phi sẽ gặp nguy hiểm."

Phụng Tri Vi xoay người lại nhìn Hách Liên Tranh, gã quay lưng về phía bờ sông, không hề nhúc nhích, cũng không ngoái đầu.

Phía bờ bên kia, bà đồng chạy một hồi một quá thờ hồng hộc, sợi dây dài trong tay có vẻ cũng không vung nổi nữa. Bà cất giọng khàn khàn gọi: "Cái thằng Cát Cầu Nhi vô liêm sỉ nhà mày, cha mày chết rồi mà mày cứ hờ hững đứng đưng! Còn không thân thiết bằng Khắc Liệt! Lão nương coi như không sinh ra thằng nhãi chó chết nhà mày! Ngày mai ta sẽ nhận hân làm con!"

Bóng lưng Hách Liên Tranh chấn động, Phụng Tri Vi khẽ hỏi: "Khắc Liệt là ai?"

"Thủ lĩnh của Hòa Hồ bộ..." Một lúc sau, Hách Liên Tranh mới nghiêng răng đáp, "Thì ra hẳn là phản đồ..."

Phượng Tri Vi giật mình. Trước kia Hách Liên Tranh từng kể với nàng, cái chết của lão vương rất đáng ngờ, bởi khi ấy ngài triệu Kim Bằng bộ vào vương trưởng hội hạn, sau khi xảy ra biến cố, thủ lĩnh của Kim Bằng bộ đã ngênh ngang bỏ đi, coi thủ vệ vương trưởng không ra gì. Rõ ràng chúng có nội gián, nhưng không biết nội gián ấy là ai.

Bây giờ, Đại phi lên đồng dùng cách này để báo cho con mình biết.

Sau lưng Đại phi có người cười ồ lên, hình như rất nhiều người cảm thấy thú vị. Phượng Tri Vi giờ ổng nhòm, thấy đằng sau doanh trưởng trùng điệp rải rác vô số bóng đen.

"Chúng ta có cao thủ bơi lội không?" Nàng đột ngột hỏi.

Tông Thần đáp: "Khi xác định được thân phận của Đại phi, ta đã phái người qua đó."

Phượng Tri Vi gật đầu hài lòng, Hách Liên Tranh nghe vậy thì ngoài đầu, lộ ra vẻ cảm kích. Người sống ở thảo nguyên không giỏi bơi lội, trong lúc gấp gáp thuộc hạ gã mang theo cũng không có loại cao thủ này, nên con sông rộng hơn mười trượng này rất khó vượt qua mà không bị phát hiện.

Gã đột ngột xoay người, quay sang bờ bên kia hồ lớn.

"Bà điên Lư Mầu Đon kia, bà thích ngủ chung với ai cứ việc ngủ, thích nhận ai làm con cứ việc nhận, thích nhảy sông cứ việc nhảy, đừng đứng đó quấy phá làm phiền lòng người ta!"

"Bây giờ lão nương sẽ ngủ! Sẽ nhảy ngay!" Lư Mầu Đon giẫy ra khỏi cánh tay người đằng sau đang giữ mình lại, nhảy lên chồm chồm, hùng hồn nhỏ một ngụm nước miếng xuống sông Xương Thủy.

"Bà không dọa nổi ta đâu!" Hách Liên Tranh giận dữ, "Trước khi gã cho cha ta bà đã ngủ với ít nhất một trăm người, sau khi lấy cha ta còn muốn dụ dỗ Nãi Man và Bạch Lộc, trong Hồ Trắc Thập Nhị bộ có ít nhất mười vị đại nhân từng tố cáo bà quấy rối họ. Bà bôi tro trát trấu vào mặt vương tộc Nhân Nhĩ Cát ta, làm vấy bẩn huyết thống Nhân Nhĩ Cát cao quý, mẹ kiếp, nếu ta còn để mắt đến bà, thì ta không mang họ Nhân Nhĩ Cát nữa!"

"Ngày xưa sao lão nương không nhét mày xuống dưới vó ngựa cho ngựa đạp chết tươi chứ!"

"Ngày xưa sao ta không lôi bà ra khỏi chốn của Hồ Lạc mà ném chết chứ!"

Đôi mẹ con này cãi vã âm ỉ cách một con sông, bóc trần chuyện riêng tư của nhau. Một người nói dối phương xuất thân kỹ nữ làm vợ khắp thiên hạ, không xứng đáng làm Đại phi, dù là con ruột cũng thấy nhục nhả thay cho bà; người kia mắng đối phương vô lương tâm lòng lang dạ sói, nhất định là loài sói trên núi tuyết đầu thai, bằng không có sao từ nhỏ mỗi lần bú sữa đều hận không thể cắn đứt nhũ hoa bà - chứ mắng muốn hình vạn trạng, cãi nhau muốn tia nghìn hồng, khiến những người đứng hai bên bờ sông nghe những chuyện bí mật trong nhà thảo nguyên chí tôn vương đều phải tròn mắt há mồm.

Mãi nghe đến nỗi người đứng ở bờ bên kia đều quên mất phải giữ Lư Mầu Đon lại, để mặc cho bà càng nhảy nhót càng nhích dần về phía sông.

"Giữ bà ấy lại cho ta..." Chợt nghe một tiếng hô dài xen lẫn với tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới.

Đúng lúc đó, lại nghe một tiếng "rầm".

Lư Mầu Đon đứng ven bờ sông thỉnh thoảng nhìn biến mất.

"Bùm."

Trên mặt nước Xương Thủy đột ngột bùng ra một chùm ánh sáng bạc khổng lồ, hòa lẫn với bọt nước bắn tung tóe, nhắm thẳng vào những kẻ đi kèm sau lưng Lư Mầu Đon. Những người này đang say sưa nghe chuyện thâm cung bí sử của thảo nguyên vương, nào hay dưới đáy nước đã có sát thần lặn lội bơi tới. Lư Mầu Đon bỗng dung biến mất, bọn họ còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng thì đã bị ánh bạc lóe lên trong chớp mắt che phủ.

"A!"

Những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, nó mạnh đặc chế trên mặt đất, cho dù bắn ra từ dưới nước cũng mang đầy đủ lực sát thương. Trong nháy mắt người đã ngã rạp hàng loạt, máu tươi nhuộm đỏ nước sông.

Gã đàn ông thúc ngựa phi tới đã rơi vào phạm vi bao phủ của âm khí, nhưng gã rất cường tráng, bị ánh bạc ập vào mặt, gã lập tức xoay người tránh bên dưới bụng ngựa. Con tuấn mã bị âm khí bắn trúng, hí lên một hơi dài rồi ngã rầm xuống đất. Gã lướt ra từ bên dưới bụng ngựa, hằm hằm nhìn mặt nước đã phẳng lặng như cũ và đám thi thể ven sông, giẫm chân, sắc mặt tái xanh.

Trên mặt nước, mấy gợn sóng màu bạc lặn lẽ lan sang bờ bên kia, giữa sông ngoi lên một cái đầu phụ nữ, dương dương đắc ý giờ tay vẫy vẫy, lại dẫu đôi môi tô son đỏ tươi với gã.

"MUMA!"

"Hừ!"

Gã đàn ông nọ nổi giận rút kiếm, trường kiếm đập xuống mặt nước, khơi lên bọt nước cao hàng trượng, nhưng người kia cũng đã đi xa.

Cho đến khi Đại phi lên đồng qua sông còn không quên hôn gió được thuộc hạ là cao thủ bơi lội của Tông Thần đưa lên bờ, thì Hách Liên Tranh đã bày trận sẵn sàng đón địch ở bờ bên kia.

Hách Liên Tranh không đoái hoài gì đến bà mẹ đang khóc lóc mở rộng đôi tay chạy tới, gã lập tức chỉ huy ba trăm hộ vệ của mình lên thuyền, ba nghìn hộ vệ đưa dâu đi theo Thuần Vu Mãnh cũng nổi gót đằng sau.

Kế hoạch dùng Đại phi uy hiếp Hách Liên Tranh của đối phương đã thất bại, nhưng chúng không hề có ý thu tay ở đây.

Dưới ánh lửa, kỵ sĩ mặc giáp da bày trận hàng ngang, sẵn sàng nghênh chiến.

Đây là khởi đầu cho hành trình tiến vào địa bàn Hồ Trác, cũng là bước đầu tiên quyết định thảo nguyên vương có thể tìm được chỗ đứng hay không. Giống như Hách Liên Tranh bắt buộc phải lập uy trong trận chiến này, Kim Bằng bộ cũng muốn vĩnh viễn ngăn bước Hách Liên Tranh ở đây, bằng trận chiến này.

Nam nhi thảo nguyên hành sự thẳng thắn, nếu hai bên đều không định để đối phương sống sót trở về, thì khỏi cần lăm nhăm những lời thừa thãi, cứ nhào thẳng vào nhau đánh xáp lá cà cho xong.

Sau khi vượt sông không thể lập tức leo lên ngựa, gần như vào đúng lúc thuyền mới cập bờ, phi tiễn của đối phương đã rơi xuống như mưa.

Thuần Vu Mãnh đã sớm chỉ huy đội khiên ngồi ở đầu thuyền chống đỡ, đội cung tiễn nấp sau hàng khiên bắn trả. Hách Liên Tranh và Bát Bưu cầm khiên trong tay từ trên cao xuống thuyền, lập tức xông vào trận địa của địch.

Cao thủ bơi lội dưới tay Tông Thần ulla lên từ dưới nước, đột ngột xuất hiện dưới vó ngựa của kỵ sĩ hai bộ Kim Bằng và Tỳ Huru. Họ không làm gì cả, chỉ chuyên chặt chân ngựa, trong nháy mắt đã ngã chồng chất, khiến đội hình đằng sau trở nên rối loạn. Đội cho bọn chúng vùng vẫy đứng lên, thì người của Hách Liên Tranh cũng đã lao tới.

Hách Liên Tranh lòng ôm mối hận giết cha, hiển nhiên sẽ không nương tay, giết người cứ như chém đậu phụ. Gã dẫn theo dũng sĩ Bát Bưu danh chấn thảo nguyên, giống như chín luồng gió xoáy cuốn vào trận địa quân địch, những nơi đi qua màu máu rực sáng cả màn đêm.

Tỳ Huru bộ vốn là nhánh yếu nhất trong Thập Nhị Bộ, bằng không cũng không bị phân cho mảnh đất nằm ở ngoại vi thảo nguyên, lực lượng huy động được có hạn. Do Kim Bằng bộ còn đang tranh đoạt vương quyền với các bộ còn lại, nên không thể phái toàn quân đến chặn giết Hách Liên Tranh. Chúng vốn tính toái hộ vệ của Hách Liên Tranh không nhiều, số hộ vệ đưa dâu theo Vương phi tuy đông nhưng lại dùng thuyền từ từ chờ người tới, tất nhiên không thể đổ bộ vào chiến trường trong một chuyển, hoàn toàn có thể chia cắt thành từng nhóm nhỏ. Phương án này rất hay, cũng là nguyên nhân khiến Phượng Tri Vi và Hách Liên Tranh không muốn qua sông ngay trong đêm.

Nhưng Kim Bằng bộ chung quy vẫn không ngờ rằng Phượng Tri Vi có lực lượng riêng của mình, quân số không đông cho lắm song lại chứa cao thủ ở đủ mọi lĩnh vực. Lực lượng tập hợp này không hề thua kém một đạo quân nhỏ được huấn luyện bài bản.

Huống chi còn có Cổ Nam Y chưa ra tay.

Cổ thiếu gia theo sau Hách Liên Tranh với dáng điệu ôm trẻ con thông thả dạo chơi trong sân vắng, tay vẩy mắt trông, kết liễu vô số kẻ nuôi ý đồ vây công Hách Liên Tranh từ sau lưng. Rất nhiều người đến chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Khi trời gần sáng, một chiến dịch quy mô không lớn nhưng để lại ảnh hưởng sâu xa đã chấm dứt.

Vị thủ lĩnh Kim Bằng bộ giữa chừng đuổi tới kia thấy tình hình không ổn, bèn dẫn người bỏ chạy. Tỳ Huru bộ không biết trốn vào đâu, phần lớn vút vù khí đầu hàng.

Ánh nắng nhạt nhòa chiếu tới, dòng máu đậm đặc tuôn trên cỏ xanh bấy giờ mới rõ xuống từng giọt một, thấm vào đất đen càng thêm màu mỡ.

Sang năm, chắc chắn đồng cỏ ở đây sẽ tươi tốt hơn nhiều.

Hách Liên Tranh bình tĩnh bước đi giữa mảnh đất la liệt xác chết, trường bào màu vàng xanh chậm rãi lướt qua bãi máu, dưới chân gã là những tù binh đang co rúm.

"Đột Tra." Gã bắt ngờ dừng chân trước mặt một người, nhìn xuống kẻ đó. "Chúng ta là bạn bè đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, trước kia chúng ta từng ước hẹn, con gái ngươi phải gả cho con trai ta. Bây giờ con ta còn chưa chào đời, mà ngươi đã muốn cha chồng tương lai của con gái mình chết dưới gót giày mình sao?"

Đột Tra ngẩng đầu lên, khuôn mặt hán tử thảo nguyên đầm đìa nước mắt.

"Trát Đáp Lan, ta đã sai, ta đã bị những lời ngon tiếng ngọt của Hoàng Cát Lặc Kim Bằng che mờ tâm trí! Bao nhiêu năm qua Tỳ Huru bộ không được chia cho đồng cỏ tốt, những mảnh đất màu mỡ vốn có bị Hòa Hồ bộ dần dần chiếm hết, Hoàng Cát Lặc đồng ý sau khi chuyện này thành công sẽ chia

một nửa thảo nguyên phía Nam cho chúng ta... Trát Đáp Lan, kẻ phản bội huynh đệ đáng phải chết! Có điều hãy niệm tình chúng ta đã ở bên nhau từ nhỏ, đừng xử tội liên đới đến vợ và con gái của tộc nhân ta!"

Sau lưng hắn, phụ nữ và trẻ em đua nhau khóc lóc, liên tục đập đầu với Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh chấp tay sau lưng nhìn hắn, thản nhiên nói: "Người biết mình nên làm gì chứ?"

Đột Tra nghiêng răng, rút soạt đao ra, một đao đâm thẳng vào tim.

Tất cả hán tử Tỳ Hưu bộ sau lưng hắn đều lặng lẽ rút đao, hơn mười thanh đao sáng như tuyết vẽ ra những đường cong màu trắng dưới bầu trời xanh, rồi phun lên những suối máu đỏ lôm.

Tiếng khóc rung trời.

Hách Liên Tranh từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh chứng kiến, không tránh những vết máu chảy tới đế giày.

Sau đó gã ngẩng đầu lên, nhìn đám mây trắng biến ảo tung bay như chim ở phía chân trời, buông một câu bằng quơ:

"Giết sạch đi."

"Giết!"

Ánh đao đại khai sát giới, máu đào bắn ngang chân trời.

Tiếng kêu khóc cũng im bật.

Phượng Tri Vi nhìn thấy từ đằng xa, nhưng không lại ngăn cản.

Người ở thảo nguyên có thù tất báo, đây là cách thức sinh tồn mà bọn họ lựa chọn. Nếu hôm nay ai thể hiện lòng nhân của đàn bà, thì khó bảo đảm tương lai khi những đứa trẻ này trưởng thành sẽ không ai cầm đao đánh vào vương trưởng trả thù cho cha mình.

Ở thảo nguyên, không có tha cho tù binh, chỉ có nhỏ cỏ tận gốc.

Trong lòng Đột Tra có lẽ vẫn còn giữ lại hình ảnh Hách Liên Tranh trong dĩ vãng, rộng lượng và khoan dung, cùng nhau săn bắn, sẽ để dành con mồi tốt nhất cho huynh đệ.

Nhưng tiền đề của nó là - họ vẫn là huynh đệ.

Thật ra từ đêm qua, khi hai mẹ con Đại phi vạch mặt lẫn nhau cách một con sông, mọi người say sưa nghe chuyện, thì những người này đã định sẵn không thể giữ lại mạng sống.

Chuyện riêng tư và uy nghiêm của vương đình chôn thảo nguyên phải dùng máu và sinh mạng để bảo vệ.

Chỉ có người chết mới không bao giờ truyền bá được lời đồn.

"Mười hai bộ của Hô Trác, bây giờ chỉ còn lại mười một bộ." Hách Liên Tranh ngẩng đầu lên, hình như đang thì thảo với bản thân, "Ai sẽ là bộ tộc tiếp theo bị hủy diệt đây?"

"Con à!" Lưu Mẫn Đơn ướt sũng chạy tới, không thêm liếc nhìn những thi thể trên mặt đất lấy một cái. "Đừng giết Khắc Liệt, ngoại hình hắn rất khá..."

Hách Liên Tranh đẩy phất bà mẹ già mê trai đến lú lẫn của mình ra, Lưu Mẫn Đơn lao đảo lùi lại vài bước, được Phượng Tri Vi đưa tay ra đỡ lại.

"Người là ai?" Lưu Mẫn Đơn đang định khóc lóc om sòm, vừa ngoái lại thấy Phượng Tri Vi bèn nghiêng đầu, dùng ánh mắt "liếc một cái là nhìn thấu vòng ngực vòng hông" soi mói nàng từ đầu đến chân hồi lâu, rồi đột nhiên tỉnh ngộ, hỏi, "Đừng nói người là Quận chúa Anh Anh gì đó mà triều đình hạ chi ban hôn nhé? Trời ơi là trời! Sao trông người chẳng khác gì con mấm? Chẳng lẽ Cát Cầu Nhi cũng y như cha mình, không biết tiết chế là gì, đêm nào cũng xài người?"

"Lưu Mẫn Đơn!" Hách Liên Tranh gầm lên, "Bà cút sang một bên đi!"

"Mày mới phải cút!" Lưu Mẫn Đơn sải bước đến trước trưởng ngồi xuống, chỉ vào mũi mình, nói, "Đại phi tao đang dạy bảo thể diện của mày, thằng đàn ông như mày chớ mồm vào làm gì? Người," Bà ta ngoắc ngoắc ngón tay với Phượng Tri Vi, "Còn không qua đây đập đầu với mẹ chồng người?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ất Hắc Phái Dâng Trào

Type: shiriboss

“Mẹ chồng” ngồi trên vương tọa cao cao, váy hoa rực rỡ, dáng dấp nghiêm trang, gọi thiếp tiến lên.

Ày, thật ra là Lư Mầu Đơn nữ sĩ ngồi xôm trên một tảng đá trước cửa doanh trướng, mặt một bộ áo vật lệch sang phải(*) gấu áo viền da dính đầy nước bùn và nhựa cây, trên đó dưới lục, đeo thắt lưng màu vàng, cách phối màu khiến người ta phải nghĩ ngợi sâu xa, đang ngoắc ngón tay ra hiệu cho Thuận Nghĩa vương phi dời này tiến lên dập đầu.

(*)Trang phục cổ của Trung Nguyên có hai vật hai bên, khi mặc vật áo trái sẽ cuốn sang bên phải và nằm ngoài. Trang phục một số bộ tộc thiểu số phương Bắc thì ngược lại, vật phải cuốn sang trái sẽ nằm ngoài. Tác giả tả chi tiết này để nhấn mạnh bộ tộc này quy phục Trung Nguyên.

Câu này mà nói ra miệng, thì sẽ có ít nhất mười người trở lên muốn nhét nàng xuống dưới tảng đá kia.

Phượng Tri Vi cười tủm tỉm nhìn bà, đang cân nhắc xem mình nên làm lễ ra mắt “mẹ chồng” theo kiểu dội nước lên đầu hay nhẹ nhàng tình cảm thì Cố thiếu gia đã hai vai gánh khi vàng lồng ngực ôm trẻ con sai bước tiến tới.

Phượng Tri Vi thấy chuyện không ổn, vội vàng xông lên một bước, nắm tay Lư Mầu Đơn, giọng tình cảm: “Mẹ à, muốn ra mắt cũng đừng ra mắt ở đây, nhìn y phục người đều ướt đầm cả ... Vẫn nên về trướng nghỉ ngơi một lát rồi ra mắt sau cũng chưa muộn.” Nói rồi quét mắt qua ngực bà ta.

Lư Mầu Đơn lập tức kêu ngao ườn ngực, đưa mắt nhìn xuống lại phát hiện ra áo mình đã xộc xệch, vật áo phanh rộng, lộ ra bộ ngực hình như không mặc nội y bên trong. Trông mắt bà xoay chuyển, không hề ngưng ngừng cũng không che giấu mà ngược lại còn giở ngực vào mặt Phượng Tri Vi, ngạo nghễ nói: “Hâm mộ không? Tôn sùng không? Đại phi nhà ngươi năm nay đã bốn mươi lăm, còn chưa xệ xuống đâu! Hồi đó con sói non Cát Cầu Nhi kia cắn rõ chặt mà vẫn chưa cắn xệ nổi ...”

“Bịch” một tiếng, Đại phi bị Cát Cầu Nhi nhà bà tức nước vỡ bờ đưa tay ra đẩy lộn nhào vào trong trướng.

Phượng Tri Vi hươ hươ ngón tay với Hách Liên Tranh, nghiêm nghị nói: “Cát Tường, làm người phải hiểu thuận.” Rồi nói gót mẹ chồng bước vào hầu hạ.

Sắc mặt đồng chí Cát Tường hết xanh mét lại trắng bệch, đứng trong cơn gió lạnh lao xao, không địch nổi uy phong lâm liệt của mẹ già...

“Ngươi tên là gì?” Lư Mầu Đơn bị đẩy vào trong trướng, lăn một vòng rồi trở mình ngồi dậy ngay ngắn, động tác vô cùng linh hoạt, xem ra đã trải qua chuyện này nhiều lần, vừa lăn vừa tiện thể nhét sợi dây dài vào cầm trong tay vào ngực áo. Bấy giờ Phượng Tri Vi mới phát hiện, hóa ra sợi dây dài mà đêm qua bà vẫn luôn nắm trong tay nhảy đồng chính là dải dây bó ngực của bà, chẳng trách vừa rồi áo bà vừa bung thì một mảng ngực rộng trắng như tuyết cũng hô biến mà xỏ ra theo.

Thấy Phượng Tri Vi nhìn chằm chằm dải dây bó ngực kia, Lư Mầu Đơn cũng không thẹn mặc lại mà dương dương đắc ý đặt dải dây vào tay nàng, nói: “Ta đích thân làm đó! Hãy xem tay nghề của mẹ chồng ngươi!”

Phượng Tri Vi đưa hai tay ra nhận, thật sự nghiêm túc chiêm ngưỡng tay nghề của mẹ chồng mình.

Càng xem càng kính ngưỡng, càng xem càng muốn vãi lạy.

Màu hồng phấn, làm bằng tơ lụa, dính lên vô số trần châu, thoạt nhìn rậm rạp như lông nhím, trên ngực trái thêu “ất phái dâng trào”, ngực phải thêu “nhất định nhô lên”, chữ viết như gà bới, nhưng kỹ năng thêu lại kinh người. Giở xuống lớp bên trong, nhuộm màu vàng nhạt lốm đốm, vậy mà cũng có chữ, bên trái là “Mầu Đơn”, bên phải là “Khó Khó”, chính giữa là một hoa văn hình thoi tuyền một màu đỏ, Phượng Tri Vi mất một lúc mới mơ hồ đoán ra – đây lẽ nào là một bờ môi đỏ thắm?

Quả đúng là một bộ ngực tuyệt thế vô song độc nhất vô nhị lên trời xuống đất khiến người chấn động xuất thần nhập hóa ...

“Có đẹp không?” Lư Mầu Đơn hai mắt sáng bừng, tha thiết nhìn Phượng Tri Vi chăm chăm.

“Đẹp.” Phượng Tri Vi thành khẩn nói, “Đã có lời lẽ hào sảng khí thế trầm hùng, lại có rú rì thâm mật triền miên lưu luyến, còn kèm trần châu rạng rỡ, môi đỏ điểm lệ, khiến người ta ‘thương thời hoa đề lệ tuôn, sợ ngày ly biệt chìm buồn thấu tim’(*).”

(*)Hai câu thơ trong bài Xuân vọng của Đỗ Phủ.

“Cổ nhân các người ... Người Trung Nguyên ai cũng thích văn hoa, ta nghe không hiểu.” Lư Mầu Đơn mặt mày rạng rỡ, vỗ mạnh lên tay Phượng Tri Vi. “Nhưng ta biết con rất kính nể ta, ày, rõ thật là, đã bao nhiêu năm, chỉ có con là biết tài hoa kinh thế đã bị mai một của ta ... Hoàng đế quả nhân có con mất tình tưởng, tuy ngoại hình con hơi còi cọc một chút, không tiện phô ra cho lắm, nhưng nhân phẩm con rất khá, ta thích.”

Phượng Tri Vi khẽ cười, cảm tạ mẹ chồng đã hết lời khen ngợi. Lư Mầu Đơn giơ dải vải bó ngực dơ bản trong tay, bối rối nói: “Nếu con đã thích như thế, ta thấy nên tặng nó cho con, coi như quà ra mắt mẹ chồng tặng nàng dâu. Có điều thứ này ...”

“Tri Vi làm sao có thể đoạt thứ Đại phi yêu thích,” Phượng Tri Vi vội vàng từ chối, “Thứ ... y phục hoa lệ quý giá như thế, chỉ thích hợp với khí chất quyền rũ cao quý của Đại phi thôi, cho Tri Vi dùng quá là lãnh phí.”

Lưu Mầu Đơn ngắm nghĩ một lát rồi gật đầu, tự mình mặc lại dải dây bó ngực, nói: “Vây cũng tốt, dù sao tiền của mẹ chồng con đều do cha chồng con cất giữ, cha chồng con qua đời rồi thì đến lượt Cát Cầu Nhi cất giữ, con muốn gì thì tự mình đi đòi nó là được ... Đến đây, con đâu, giúp ta chút việc.”

Bà ra hiệu cho Phụng Tri Vi đi vòng ra sau lưng bà, giúp bà cài lại mấy cái móc khóa kì lạ may đằng sau dải vải bó ngực, hít sâu một hơi, ép hai quả núi đôi vào giữa, ép đến một độ cao mà mình vừa lòng mới nghiêm nghị bảo Phụng Tri Vi: “Ta thấy ngoại hình con không được bắt mắt cho lắm, đàn ông rất coi trọng cái này, con chớ có lơ là. Ngày mai ta cho con một phụng thuốc, con uống đều đặn mỗi ngày, yên tâm, tuy không so được với ta nhưng chí ít cũng có thể to ra bằng một nửa của ta.” Nói đoạn liền đưa tay ra vuốt, hết như đang ước lượng thịt mỡ ngoài chợ.

Phụng Tri Vi lập tức lùi lại né tránh, cười đáp: “Dạ, đa tạ Đại phi ban thưởng hậu hĩnh.”

To ra bằng một nửa của bà ... Còn nhìn được sao?

“Đừng khách khí như thế.” Lưu Mầu Đơn mặt mày hớn hờ. “Mà nói nghiêm khắc ra, thì bây giờ con mới là Đại phi, cứ gọi ra là Mầu Đơn Hoa đi, thuận miệng lại thân thiết. Đừng gọi là mẹ chồng, gọi như thế nghe già lắm, ta mới bốn mươi lăm tuổi thôi mà!”

Phải rồi, bà mới bốn mươi lăm tuổi, bằng tuổi này người ta chẳng qua mới bẻ thẳng chất thôi mà.

“Mầu Đơn Hoa.” Phụng Tri Vi rất biết lắng nghe, mỉm cười với Lưu Mầu Đơn nữ sĩ.

Lưu Mầu Đơn trong lòng nở hoa, cảm thấy nàng dâu này thật tốt, thấu tình đạt lý am hiểu lòng người, vừa không giống con gái thảo nguyên quá mức phóng khoáng, lại không giống con gái Trung Nguyên quá mức thận trọng. Tốt, thật sự rất tốt.

Trong trường “mẹ chồng nàng dâu” đang thân thiết hài hòa tiến hành giao lưu ngực, ngoài trước Hách Liên Tranh thấp thòm lo lắng hỏi Bát Bư: “Làm sao bây giờ?”

“Đại phi ... ừm, rất có chừng mực, chắc sẽ không quá ... bất lịch sự đâu.” Tam Chuẩn an ủi gãi mà bản thân cũng không tin tưởng cho lắm, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Lưu Mầu Đơn Đại phi xưa nay vẫn là “bông hoa loa kèn trên thảo nguyên, lên đến tận cùng trời biếc, xuống tận suối vàng vẫn không tìm thấy cành hoa thứ hai, trước không có, sau cũng không có”, ngoài Thuận Nghĩa lão vương ra, thì từ Cát Cầu Nhi Hách Liên Tranh cho đến đứa bé chần cừ của những bộ lạc xa xôi, ai ở chung với người phụ nữ cao quý nhất thảo nguyên này quá một khắc đều sẽ gần như suy sụp nặng nề.

Đã bước vào đó bấy lâu, Phụng Tri Vi vẫn còn sống chứ?

Màn trướng vén lên, có người bước ra, Hách Liên Tranh lập tức nhảy dựng, vừa quay đầu lại đã thấy hai đôi đại phi hòa thuận vui vẻ tay nắm chặt tay đi ra.

Lưu Mầu Đơn nắm tay Phụng Tri Vi rất tình cảm. “... Tuyệt đối phải nhớ ngày nào cũng uống, tốt nhất là uống sau khi chần gối ...”

Phụng Tri Vi ngắt lời ngay, “Có dịp thì Mầu Đơn Hoa Nhi hãy dạy con thêu với.”

“Được.” Lưu Mầu Đơn tức khắc quên bém vừa rồi mình định nói gì. “Ta sẽ dạy con thêu một cái giống y như ta, ta đã đặt xong tên mới cho con rồi, bên trái gọi là ‘lập tức bành trướng’, bên phải gọi là ‘nhẹ nhàng phát triển’...”

“Mầu Đơn Hoa Nhi, con đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì nhé.”

Mầu Đơn Hoa Nhi lại bị cắt ngang dòng suy nghĩ, vui vẻ theo con dâu đi ăn.

Hách Liên Tranh được mặt ra nhìn theo hai bóng lưng kia, chờ đến quay đầu hỏi Bát Bư: “Ta không nằm mơ chứ?”

Bát Bư không ai đoán hoài đến gãi, họ đều nhìn theo bóng lưng Phụng Tri Vi với vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ.

“Quận chúa nương nương chính là thần ... Hoa Loa Kèn cũng không thể quật ngã cô ấy ...”

Cho đến khi Mầu Đơn Hoa Nhi tay nắm tay mười hết sữa dê lại đến bánh gạo nếp chiên, mọi người mới dám bước vào trong trướng - Chỉ những lúc Đại phi ăn cái gì đó thì mới đặc biệt chuyên tâm, hơn nữa sẽ không quá kích động.

Cố Nam Y ôm Cố Tri Hiểu đi thẳng đến chỗ Phụng Tri Vi, nói: “Không có sữa.”

Nhũ mầu theo đến từ Trung Nguyên do đêm qua chứng kiến cảnh chém giết tanh mùi máu kia quá khiếp sợ nên đột ngột mất sữa. Cố Tri Hiểu lại luôn được nuông chiều, không chịu ăn cháo loãng, Cố thiếu gia bèn tìm Phụng Tri Vi cầu cứu.

Phụng Tri Vi tròn mắt nhìn y - Ngươi tìm ta làm gì chứ, chẳng lẽ ngươi thật sự coi đây là con gái ta?

“Đứa bé này ở đâu ra vậy? Xinh xắn ghê đó.” Mầu Đơn Hoa Nhi đang đánh chén hăng say, đôi mắt chợt sáng lên, đột ngột ngừng tay lại, lao ra đỡ nó, thức ăn trong miệng rơi là tả. “Vi Vi bảo bối, con giỏi thật đấy, chưa kết hôn đã được bế cháu rồi, Cát Cầu Nhi cũng không tệ ...” Bà dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, lập tức vén tấm chăn nhỏ lên rồi đắp lại, tròn mắt. “... Có điều giống má hơi kém một chút, sao lại là con gái chứ?”

Hách Liên Tranh đang uống trà sữa, “Phi” một tiếng phun ra nguyên ngụm trà, báo hại Tông Thần buộc phải chạy đi thay đến bộ áo trắng thứ ba trong ngày hôm nay.

“Không phải con ta ...” Hách Liên Tranh chỉ còn một hơi thoi thóp, “Nhặt về thôi.”

“Vây hã.” Mẫu Đơn Hoa Nhi thở dài, cũng không biết là thất vọng hay vui vẻ, đưa tay ra đón lấy Cổ Tri Hiểu đã khóc oe oe vì đói. “Đề đó cho ta.”

Cổ thiếu gia đương nhiên không đếm xỉa đến bà, Hách Liên Tranh mắng âm lên, “Đề bà, đề bà cái rắm, bà có sữa chắc?”

“Mày nói đúng rồi!” Mẫu Đơn Hoa Nhi búng ngón tay đánh “tách” một tiếng, hùng hổ ưỡn ngực ra, lớn giọng nói: “Tao – có - sữa!”

“?”

Người trong trường đứng chôn chân tại chỗ, Mẫu Đơn Hoa Nhi đã vênh mặt ngạo mạn nhích lại gần Cổ Nam Y, ưỡn ngực từng hồi về phía y. “Có muốn xem thử không? Có muốn xem thử không? Có sữa hay không, xem thử là biết!”

Đây là lần đầu tiên trong đời, Cổ thiếu gia liên tục lùi bước trước kẻ địch ...

Mẫu Đơn Hoa Nhi thừa thắng xông lên, nhoáng cái đã đoạt lấy Cổ Tri Hiểu, cười tít mắt nghịch khuôn mặt nó, bảo Phụng Tri Vi: “Vi Vi bảo bối, đứa bé con sinh ra sau này không thể xấu hơn nó được.”

Phụng Tri Vi tỉnh bơ ngồi xuống, mỉm cười gật đầu, giữ vững sự bình tĩnh trước bất kì lối xưng hô thân mật nào của Mẫu Đơn Hoa Nhi – còn đỡ hơn Cát Cầu Nhi, dù sao Mẫu Đơn Hoa Nhi cũng không mặt dày gọi nàng là Vi Miêu Nhi hay Vi Thỏ Tử.

“bà ... lại sinh ...” Hách Liên Tranh chật vật hỏi, “Ta mới rời đi chưa được bao lâu, bà ... lại sinh nữa rồi?”

Cái gì mà lại sinh chứ? Đại phi rất hay sinh con hả?

“Cái gì mà lại sinh chứ!” Mẫu Đơn Hoa Nhi đột nhiên nổi trận lôi đình, chỉ vào mũi Hách Liên Tranh mà mắng, “Bao nhiêu năm qua tao mới sinh có bảy đứa! Đều do hạng sói con đầu thai như mày, Phật sống Đạt Mã nói mày mệnh cứng khắc huỳnh đệ quả không sai chút nào! Sinh bảy chết bảy! Đến đứa thứ tám, khi ta bị bắt nó vẫn ở lại vương đình, tám phần ... tám phần lại không sống nổi! Mày là đồ sói con sói con sói con ...”

Lần này Hách Liên Tranh im lặng, xem ra bản thân gã cũng cảm thấy mình đuối lý. Mẫu Đơn Hoa Nhi trút giận xong rồi cũng quên ngay được, vô cùng phấn khởi cời vạt áo. “Dù gì cũng được giải phóng, sữa trong ngực nghẹn chết ra rồi ...”

Người đứng chặn doanh trường trong nháy mắt đã biến mất thần tốc.

“Con gái, uống hết đi nha.” Mẫu Đơn Hoa Nhi bung ngực ra với Cổ Tri Hiểu. “Dù sao ca ca con cũng không uống được.”

Ca ca ở đâu ra chứ? Đệ đệ của Hách Liên Tranh sẽ là ca ca của Cổ Tri Hiểu sao?

Phụng Tri Vi dờ khóc dờ cười nhìn bà, nhắc nhở, “Mẹ còn một đứa bé phải cho bú, dù gì cũng nên để lại một chút.”

“Khỏi.” Lưu Mẫu Đơn rộng lượng phát tay. “Không sống nổi đâu.”

“Tại sao?”

“Nhất định là thế.” Lưu Mẫu Đơn đáp, “Cát Cầu Nhi khắc huỳnh đệ, nếu không khắc được, thì ...”

Bà đột nhiên ngậm miệng, sắc mặt có vẻ kỳ quái, lập tức chuyển chủ đề, cười khanh khách nói, “Chuẩn bị một chút đi, khi ta bị bắt ra đây đã để lại ký hiệu dọc đường, vương quân của vương đình chắc đã đuổi theo đến nơi, đại đội nghênh đón Hách Liên Tranh hẳn cũng tới rồi.”

Phụng Tri Vi nhìn người phụ nữ tươi cười có vẻ vô tư lự ấy, ánh mắt thoáng trầm tư – Đóa mẫu đơn loa kèn này, trọng phụ bị giết vẫn cười, bản thân bị bắt vẫn cười, con nhỏ sắp chết vẫn cười, bị ép phải lừa gạt đứa con ở bờ bên kia đi chịu chết cũng vẫn cười.

Bà cười giữa vương đình mưa gió chao đảo sau khi lão vương qua đời, cười dưới sự giám sát lỏng lẻo đổi lại bằng những cái liếc mắt đưa tình với thủ lĩnh Kim Bàng bộ sau khi bị bắt, cười giả vờ bị ép buộc mà thật ra là đang báo tin cho con mình chạy trốn. Bà mỉm cười đối mặt với tất cả mà không hề nghĩ đến sống chết của bản thân.

Trong quãng thời gian này, lão vương bị giết, Thế tử ở ngoài, các bộ rơi vào tranh đoạt máu lửa, song vương quân của vương đình vẫn không hề nổi loạn, vẫn đợi Hách Liên Tranh trở về – Đây là công lao của ai?

Phụng Tri Vi nhìn những cử chỉ thô tục và cách ăn vận xấu xí của bà, chậm rãi mỉm cười, đặt tay lên tay bà, nhẹ nhàng nói: “Đại phi vất vả rồi.”

Lưu Mẫu Đơn ngo ngắc, trong nháy mắt nụ cười trên gương mặt bà hơi cứng lại, sau đó lại giãn ra, quãng Cổ Tri Hiểu đã bú no nê đi, khoa trương giang đôi tay, bật cười ha hả nói: “Nàng dâu tốt, con biết ta vất vả!”

Phượng Tri Vi đưa tay ra nhận cái ôm của bà.

Người phụ nữ ấy nhào vào lòng nàng, vùi mặt vào vai nàng, một mùi hương nồng nàn tục điểm ủa tói, hun cho mũi người ra phát ngứa. Phượng Tri Vi day day mũi – không phải vì ngứa, mà vì hơi chua xót.

Trong trường có một khoảnh khắc lặng yên như thế, hai người phụ nữ nhẹ nhàng ôm nhau với tư thế tràn đầy thấu hiểu và thân thiết.

Chỉ vùi mặt vào bà vai Phượng Tri Vi trong chớp mắt, sau đó lập tức rời ra, Mầu Đôn Hoa Nhi vẫn mỉm cười vô tư lự như trước.

Ánh mắt của Phượng Tri Vi nửa cố ý nửa vô tình đảo qua bà vai mình, nơi đó có một vệt nước nhàn nhạt đến gần như không nhìn thấy.

Ngoài trường, tiếng vó ngựa lao tới, kinh thiên động địa.

“Đi thôi.” Phượng Tri Vi kéo tay bà, hai bên nhìn nhau mỉm cười.

Hai người phụ nữ tính cách khác biệt nhưng đều phi phàm như nhau đón binh mã thảo nguyên rầm rộ tiến tới, bước ra ngoài trường vạn trượng ánh vàng.

Tháng Hai trên thảo nguyên, gió vẫn lạnh buốt cuốn theo sương tuyết. Hơn một vạn thiết kỵ phi tới như bay kèm theo một con gió dữ dội, cả thảo nguyên dường như đều rung chuyển, rơi xuống vô số sương tuyết đọng trên những ngọn cỏ.

Khi Phượng Tri Vi bước ra khỏi trường, Hách Liên Tranh chờ sẵn bên ngoài như bùng sáng trước mắt nàng.

Kim quan ngân hồ thất bảo, áo khoác tơ vàng gắn lông điều màu đen, giày thêu nhiều tầng bảy sắc, trường bào bằng gấm vàng, khuy áo vàng gắn tua đen, thắt lưng nạm đầy san hô ngọc bích tôn lên vòng eo thon khỏe khoắn, yêu đao bằng đồng cổ nạm phi thủy và lọ đựng thuốc hít bằng hồ phách đeo trên thắt lưng không ngừng va chạm theo bước đi, phát ra âm thanh lanh lảnh. Con người màu hồ phách nồng đậm như rượu thấp thoáng sắc tím âm u thăm thẳm tựa vực sâu, lấp lánh rực rỡ giống đá quý bảy màu, lại càng tôn lên dung nhan tuấn lãng. So với chiếc áo bào xanh ngày thường đến cái khuy còn không thêm cái cho tứ tế, thì bộ cánh này quả là lộng lẫy quý giá đến hoa cả mắt.

“Người này vẫn nên mặc y phục thì hơn...” Phượng Tri Vi thì thào tự nhủ.

Hách Liên Tranh đang hớn hở chờ nàng khen ngợi. Chợt nghe thấy câu này, mặt đen đi một nửa.

Nói vậy nghĩa là sao chứ, chẳng lẽ bình thường gã không mặc y phục sao?

Thật ra gã sẵn sàng thoát y, phơi bày trước mặt nàng, nàng có chịu không?

Nhưng Phượng Tri Vi mỉm cười kéo tay gã, cánh tay nàng dịu dàng vòng qua khuỷu tay gã. Cõi lòng Hách Liên Tranh giống như được ngâm trong nước ấm, mềm nhũn đến không biết trời trăng gì nữa, một bụng oán than ban nãy lập tức tan biến vào hư không.

Mầu Đôn Hoa Nhi không chịu yếu thế, cũng ra sức khoắc khuỷu tay bên kia của con trai, bị gã ghét bỏ đá cho một cú. “Chết tiệt, thả ra, bà điên kia!”

“Không biết tốt xấu! Cát Cầu Nhi!” Lưu Mầu Đôn hùng hùng hổ hổ đập trúng ót thằng con.

Trước trường có một ngọn đồi nhỏ che khuất tầm mắt của vương quân vương đình, hai mẹ con đuổi đuổi đánh đánh một mạch, đuổi qua ngọn đồi kia.

Trong khoảnh khắc vừa chạy qua đó.

Hách Liên Tranh lập tức đỡ mẹ già nhà mình.

Lưu Mầu Đôn loáng cái buông cánh tay đưa lên định đánh Hách Liên Tranh, đặt lên mái tóc, vuốt vuốt mái tóc mình với phong thái đẹp đẽ.

Đội đến khi một hàng ba người đi vòng qua ngọn đồi, xuất hiện trước mắt vạn quan, thì vương quân Hồ Trác chỉ thấy tiểu Thuận Nghĩa vương chính thức hoa quý, lão Thuận Nghĩa vương phi ung dung mỉm cười, giống rất nhiều lần trong quá khứ, mẹ hiền con hiếu dắt tay đi tới, nghiêm trang xuất hiện trước mắt vạn quân.

Ồ, còn thêm một người nữa.

Ánh mắt của mọi người đều lén lút đổ dồn vào cô gái người Hán đang khoác tay quân vương nhà bọn họ.

A! Mặt vàng! A! Gầy yếu! A! Mông lép! A! Eo nhỏ! A! Không có bộ ngực hùng vĩ tiểu ngao thảo nguyên của Đại phi tiền nhiệm! A! Không có đủ sữa, Thế tử đời sau phải làm sao để dẫn dắt bọn họ rong ruổi thảo nguyên?

Đáy mắt nam nhi thảo nguyên dâng trào thất vọng.

Chỗ nào cũng không hài lòng!

Bát Bư đứng một bên há cái miệng đỏ lòm như chậu máu cười hả hả - Nhìn đức hạnh của các người kìa, nhìn bộ mặt của các người kìa, nhìn vẻ mặt bất mãn của các người kìa – Con bà nó, đúng là một đám cừu non, hãy đội đây.

Ánh mắt nam nhi thảo nguyên xưa nay vẫn không kiêng dè ai, huống chi trước đó còn có một vị Đại phi phóng khoáng mặc kệ người ta ngấm nghĩa thậm chí chỉ sợ người ta không ngấm mình như Lưu Mầu Đơn, nên bọn họ cũng ngấm Phụng Tri Vi như sói như hổ, vừa ngấm vừa chờ đợi cô gái yếu điệu người Hán ở Trung Nguyên kia bị ngấm nhiều phát khóc – Trong quá khứ rất nhiều lần Hoàng đế Trung Nguyên ban thưởng con gái người Hán cho lão vương, dưới sự gợi ý ngấm ngấm của Đại phi, bọn họ cũng ngấm cô gái đó đến khóc đến ngất đến chạy như thế này.

Ngấm này nghĩa này ngấm này nghĩa này ...

Bọn họ đã phải thất vọng.

Dù có bị ngấm nghĩa thế nào, Phụng Tri Vi vẫn điềm nhiên như không, nhìn xuống vương quân đàng đàng sát khí như nhìn bầy mèo nuôi trong sân nhà mình, lại còn là loại mèo bị cắt sạch móng vuốt, chuyên để nâng cung nệm.

Đám nam nhi thảo nguyên ngấm nghĩa hồi lâu, không thể không thừa nhận tuy cô gái này chẳng có gì phù hợp với yêu cầu của bọn họ, nhưng cô ta đứng bên cạnh Đại phi và Đại vương đứng mảnh, nhìn sao cũng đều cảm thấy không hề thua kém một phần so với Đại vương trời sinh cao quý của bọn họ.

Nàng mỉm cười, hai tay khép lại trước bụng, tư thế đứng thẳng tắp, khiến người ta nhớ tới hoa lăng tiêu kiên cường mọc lên từ vách đá dựng đứng.

Hách Liên Tranh vẫn lặng thinh không nói, mỉm cười ẩn chứa nét kiêu ngạo, chứng kiến lần đầu chạm mặt giữa Phụng Tri Vi và vương quân kiệt ngạo của gã.

Sau đó gã quay đầu, quát lên một tiếng.

“Xem đã đủ chưa?”

Tiếng quát hùng hồn pha lẫn cả chân khí, tựa như sấm sét ồm ồm lướt qua thảo nguyên. Hơn một vạn kỵ sĩ trong nháy mắt đã bị đánh thức, nghiêm nghị nhìn sang Hách Liên Tranh.

Đây là Thế tử của bọn họ, nay đã trở thành vương. Trước chuyến đi đến Đế Kinh làm con tin vào năm ngoái, gã là huynh đệ của họ, cùng ăn cùng ngủ cùng chơi cùng đi săn với họ, trong lễ đốt lửa sẽ ôm nhau chơi đấu vật cùng họ, đến mùa hè sẽ lột đồ tắm tiên cùng họ, sang mùa đông sẽ theo họ lên núi tuyết săn bắn, chia nhau ăn những bàn tay gấu nướng nóng hổi.

Đây là Thế tử của bọn họ, một người rộng lượng cởi mở, còn có chút xú vô lại, sẵn thủ thua kèo bắt gã lăn vài vòng gã sẽ lăn ngay, nhưng kiên quyết không chịu bỏ tiền.

Không giống như lão vương ngồi tít trên cao, Thế tử do thân thiết hơn mà thiếu đi uy nghi nhất định trong lòng họ. Giờ đang là lúc vương đình bấp bênh, chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử doanh lên chiến trường giữa Thiên Thịnh và Đại Liêu đã tổn hại quá nửa, đệ tử quân thuộc về huyết thống trực hệ của Hô Trác Nhân Nhĩ Cát thị suy giảm thực lực, Nhân Nhĩ Cát thị thấy trước cảnh không chiếm được đồng cỏ xa xôi này cũng như ngai báu, bởi thế trong lòng mỗi kỵ sĩ đều mang một nỗi mờ mịt và bất an do tiền đồ chưa rõ.

Thế rồi họ bị tiếng hô như sấm sét này đánh thức.

“Các ngươi hãy cất ánh mắt ngờ nghệch chỉ biết ngấm phụ nữ đi cho ta!” Hách Liên Tranh chỉ tay về phía trước. “Hãy nhìn lại nghìn dặm thảo nguyên sau lưng các ngươi, nhìn rõ cho ta, phía Bắc ải Đông Nga, bốn nghìn chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử doanh vui mừng dưới tuyết dày, họ ra chiến trường xa, sau đó xương cốt vĩnh viễn nằm lại trên cánh đồng hoang, không người mai táng. Nhìn rõ cho ta, phía Nam ải Đông Nga, Khó Khó Nhân Nhĩ Cát đột tử trong doanh trướng của vương đình. Ba mươi năm trước ông ấy đã dẫn dắt cha các ngươi đánh bại Hô Trác Kim Bằng bộ, cờ Hoàng Kim Sư Tử cắm khắp Nam Bắc thảo nguyên, vậy mà ba mươi năm sau ông ấy lại chết đứng trên vương tọa. Cha chú anh em các ngươi đã vui thầy ngoài biên quan, sự phản bội của Hoàng Các Lạc Kim Bằng đã giầy xéo lên cờ Hoàng Kim Sư Tử. Chúng giết vương của các ngươi, giẫm lên xương cốt của huynh đệ các ngươi, dùng lá cờ của các ngươi lau giày mình, các ngươi còn mặt mũi nào giương lá cờ này xuất hiện trước mặt ta? Sao không cong đuôi chạy về nhà, lấy thất lung của vợ mà tự thất cổ đi?”

“Hức ...” Bát Bưu bóng đồng loạt gào lên một tiếng thê lương.

“Hức ...” Hơn một vạn kỵ sĩ bị máng, rầm rập cúi đầu, vô số người cao giọng khóc lớn. Nam nhi thảo nguyên ai cũng là chiến sĩ, những chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử doanh đã hi sinh trên chiến trường Đại Liêu quá nửa đều là cha chú huynh đệ của bọn họ.

“Khóc lên cho ta! Ráng sức mà khóc! Hôm nay các ngươi rơi bao nhiêu lệ, thì ngày mai sẽ bắt Hoàng Các Lạc Kim Bằng và tất cả những tên súc sinh đã phản bội chúng ta chảy bấy nhiêu máu!” Hách Liên Tranh tái xanh mặt, vùng tay lên.

Một cái bao gai bị ném mạnh xuống trước toàn quân, bao gai không buộc miệng, rơi ra cơ man vành tai máu me đầm đìa.

“Mới đêm qua, Tỳ Hưu bộ đã cấu kết Kim Bằng bộ làm loạn, rắp tâm ép buộc Đại phi ám sát bản vương.” Hách Liên Tranh lạnh lùng nói, “Ta đã tiễn cả tộc bọn họ đi gặp Trường Sinh Thiên rồi.”

Cả tộc!

Các chiến sĩ há hốc mồm, nước mắt đều chảy xuống miệng.

Hồ Trắc Thập Nhị Bộ, nói một cách nghiêm ngặt thì có cùng một tổ tiên, cho nên thảo nguyên vẫn luôn có một quy củ do ước định mà thành, đó là bất kẻ có tranh đoạt giết chóc thế nào cũng không được diệt tộc, nhất định phải lưu lại giống nòi cho mỗi dòng họ để đời đời hương khói.

Ba mươi năm trước khi thống nhất Hồ Trắc Thập Nhị Bộ, Khổ Khổ lão vương cũng từng tàn sát Kim Bằng bộ máu chảy thành sông, nhưng vẫn để lại Hoàng Cát Lạc Kim Bằng khi ấy mới mười một tuổi.

Ba mươi năm sau Hoàng Cát Lạc Kim Bằng phản bội, bốn nghìn chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát hi sinh trên chiến trường Đại Liêu, Khổ Khổ lão vương bị giết, nhưng Hoàng Cát Lạc Kim Bằng cũng không dám diệt tộc Nhân Nhĩ Cát thị ngay lập tức.

Không ngờ rằng, một chuyện ngay cả Khổ Khổ lão vương và Hoàng Cát Lạc Kim Bằng đều không dám làm, mà vị tân vương luôn luôn tươi cười này lại giành làm trước.

“Mọi tội lỗi đều phải dùng máu tươi rửa sạch, Nhân Nhĩ Cát thị không chấp nhận bất cứ sự phản bội nào.” Hách Liên Tranh uy nghiêm nói, “Tỳ Hưu bộ chỉ là kẻ đầu tiên, ta không cần biết còn có kẻ thứ hai nào nữa không, nhưng bất cứ ai động vào người của ta, ta sẽ diệt tộc kẻ đó ...” Gã đột ngột giờ tay găm lớn, “Hoàng Cát Lạc Kim Bằng, chờ ông đến chơi mẹ ngươi!”

“Hoàng Cát Lạc Kim Bằng, chờ ông đến chơi mẹ ngươi!” Hơn một vạn người đồng loạt rống to, tiếng rống hùng hồn cuốn qua thảo nguyên như một cơn gió dữ, chấn động con ưng đang nghỉ ngơi trên núi đá đằng xa, làm nó kêu lên quang quác, lao đầu lên vòm trời xanh biếc!

Dùng khí thế mà tranh đoạt, dùng đau thương mà kích thích, dùng lời lẽ mà nhục mạ, dùng diệt tộc mà lay động

Ép ra khí thế thiết huyết bị phần đã chôn sâu lâu ngày trong đáy lòng các kỵ sĩ còn đang mờ mịt này.

“Giết!”

Trường đao vung nghiêng rào rào, ánh đao đẩy lùi ánh nắng rực rỡ, cương ngựa va vào nhau, giáp sắt lạnh canh, hơn một vạn người xuống ngựa tạo ra âm thanh đều tăm tắp, trường đao nắm ngang trong lòng bàn tay, phủ phục xuống đất, rầm rầm ứng thuận.

“Vương!”

Chỉ vền vền một tiếng.

Vàng mặt trời đỏ không lồ bỗng hung hăng nảy ra từ đường chân trời, trong nháy mắt ánh sáng đã tỏa nghìn dặm, bốc cháy rừng rực.

Giữa vạn trượng hào quang, tay áo Hách Liên Tranh tung bay phát phới, vừng vàng như núi.

Giữa vạn trượng hào quang, tia lo lắng cuối cùng trong đáy mắt Mẫu Đơn Hoa Nhi cũng phai nhạt. Bà thở ra một hơi dài, để lộ một nụ cười kiêu hãnh mà độ xán lạn rực rỡ thật sự có thể sánh bằng hoa mẫu đơn.

Khoái mã rong ruổi ba ngày, đã đến gần vương đình.

Lần này Hách Liên Tranh trở về vương đình, quy mô đã không còn là ba trăm hộ vệ như ban đầu khi mới trở về từ Đế Kinh, mà có đến một vạn vương quân dẫn đường, tám đại tộc trưởng vây quanh – chỉ ít bề ngoài có vẻ là như thế.

Tám đại tộc trưởng nghe tin mà đến - Vốn dĩ sau khi biết tin Tỳ Hưu bộ bị tận diệt, Hoàng Cát Lạc Kim Bằng liền nảy ra ý muốn rút cùi đáy nồi. Hấn triệu tập các đại tộc trưởng tổ chức “Hồ Trắc kim minh”, lấy cớ Hách Liên Tranh làm chuyện ngang ngược thiếu tư cách chỉ huy các bộ, hơn nữa bây giờ thế lực của Nhân Nhĩ Cát thị bị hao tổn cũng không đủ lãnh đạo mười hai bộ, đề tuyên ra chủ nhân mới của thảo nguyên, muốn trục xuất Hách Liên Tranh cùng với Hoàng Kim Sư Tử bộ của gã.

Không thể không nói đây là một kế sách cực kỳ hiểm độc, trong số các tộc trưởng tham gia hội minh, chỉ cần quá nửa đồng ý với đề nghị này là thảo nguyên sẽ phải đổi chủ. Hách Liên Tranh còn chưa bước vào thảo nguyên mà đã sắp trở thành kẻ thù chung của các tộc.

Khi Hách Liên Tranh nhận được tin này, các tộc trưởng đã tập hợp ven sông Bính Cốc nằm về phía Bắc thảo nguyên để chuẩn bị hội minh. Nhưng gã không nóng không vội, chỉ phái Bát Bưu đưa cho các đại tộc trưởng một phong thư.

Trong thư chẳng hề làm nhảm giải thích mà chỉ thành khẩn hỏi rằng, đồng cỏ và tài vật của Tỳ Hưu bộ nên chia cho các tộc thế nào?

Nói rất đơn giản nhưng ý tứ lại rõ ràng. Các tộc trưởng cầm lá thư đọc chừng bảy tám lần mới dám chắc mình không nhìn nhầm, nhất thời đều kinh hi vô cùng.

Quy củ xưa nay của Hồ Trắc bộ là mọi đồng cỏ và tài vật thôn tính được đều thuộc quyền sở hữu của người thắng, những kẻ còn lại không được quyền tơ tưởng. Các tộc trưởng không ai ngờ rằng, tân vương chẳng những dám giết người mà còn không tiếc tài sản, có thể hào phóng đem chia những của cải đã rơi vào tay mình.

Vàng bạc và đồng cỏ, ai mà không động lòng; đứng trước lợi ích, không có kẻ thù thật sự.

Bước chân của các tộc trưởng nhanh chóng đổi hướng, họ đua nhau chen lấn đến bên cạnh Hách Liên Tranh, chỉ lo mình chậm chân rồi đồ tốt đều chia cho người khác cả.

Bên này Hách Liên Tranh hươu hươu vàng dụ các tộc trưởng tới, bên kia Phurong Tri Vi lập tức nhờ Tông Thần phái thủ hạ của hắn gấp gấp đi xuyên đêm, cho nổ tung sơn đạo, lấp kín Hoàng Cát Lặc Kim Bằng và vây cánh của hắn là tộc trưởng Hôi Lang bộ bấy giờ đang dài cổ ra chờ các tộc trưởng khác đến hội mình bên sông Bính Cốc.

Hai bộ Kim bằng và Hôi Lang bất ngờ không kịp phòng bị, nháy mắt đã bị lấp hết đường lui, dẫn đến hoảng loạn. Giữa đêm tối mịt mù lại không nắm rõ tình hình quân địch. Kỵ binh không thể phát huy tác dụng nơi sơn cốc chật hẹp, trong cơn hoảng loạn, họ đã chen ép giẫm đạp chết vô số người. Tộc trưởng của Hôi Lang bộ bị giết, Hoàng Cát Lặc Kim Bằng đào thoát nhân lúc nhốn nháo.

Thật ra Hoàng Cát Lặc vốn không thể trốn thoát ...

Phurong Tri Vi ngồi nghiêm chỉnh trên lưng ngựa, khỏe mắt liếc nhìn bóng người màu đỏ ở một góc xa xa đằng sau, nửa cười nửa không.

Bấy giờ trong đội ngũ thêm một nữ nhân tên Hoàng Cát Lặc Na Đáp, con gái của Hách Cát Lặc Kim Bằng. Vì sự tồn tại của nàng ta mà đáng ra Hách Liên Tranh phải đuổi tận giết tuyệt Kim Bằng bộ, nhưng lại không thể không hãm hực dừng tay trước sự can ngăn của các tộc trưởng.

Còn nguyên nhân ấy hả ...

Phurong Tri Vi cười càng thêm cổ quái.

“Trát Đáp Lan ca ca!” Na Đáp vận một bộ trường bào đỏ thắm thúc ngựa tiến lên phía trước, kéo tay Hách Liên Tranh, yêu kiều áp mặt lên cánh tay gã. “Huynh nghe thử xem, đứa bé đang cựa quậy đấy!”

“Cựa quậy, cựa quậy cái rắm!” Nàng ta không nói câu này thì còn đỡ, vừa nói ra, đầu tóc Hách Liên Tranh lập tức dựng ngược, gã gào gừ, “Na Đáp, ta đã ngủ với cô bao giờ? Cô cút đi cho khuất mắt!”

Na Đáp vênh mặt lên, phản kích không hề nào núng: “Nó nên là của ai, thì chính là của người đó! Người đó là huynh!”

“Ngủ ở đâu chứ?”

“Cam Châu!”

“... Chỗ nào của Cam Châu?”

“Vạn Hoa Lâu”

“... Ngày nào?”

“Tám tháng trước, hôm ấy trời đổ cơn mưa, huynh kêu nóng mới vào cửa đã bảo muội cời y phục ...”

“... Nhảm nhí ... Ta nói với ca nữ cơ mà ...”

“Muội chính là ca nữ ấy, muội cải trang đi theo huynh!”

“...”

Phurong Tri Vi thúc ngựa đi vài bước sang bên cạnh, không muốn nghe trận cãi vã nhai đi nhai lại một vạn lần cũng không thấy kết quả này.

Chính “đứa con” từ trên trời rơi xuống ấy đã khiến Hoàng Cát Lặc vốn là kẻ thù của Hách Liên Tranh bỗng dung liền biến thành cha vợ gã. Đối với các bộ tộc thảo nguyên xưa nay luôn thiếu nhân khẩu thì trẻ con tương đối quan trọng, có thể bỏ vợ nhưng không thể vứt con. Na Đáp lại tỏ ra mình có chứng cứ xác thực, mà bản thân Hách Liên đại vương tuy nổi trận lôi đình, liên tiếp phủ nhận nhưng vừa nhắc đến Vạn Hoa lâu ở Cam Châu lại bắt đầu vòng vo ấp úng, rõ ràng là chột dạ. Các tộc trưởng cũng vì thế nên không bằng lòng để Hách Liên Tranh giết Hoàng Cát Lặc, chỉ cần hắn giao nộp những đồng cỏ màu mỡ nhất. Tuần tự suy ra, Na Đáp ông bụng bầu không thể ruồng rẫy, còn cha vợ được Na Đáp ông bụng bầu liễu mạng che chở cũng không thể giết được.

Hách Liên Tranh cũng đành bó tay, tuy gã dùng của cải và sức mạnh để thắng tạm một ván nhưng tình thế bên phía vương đình còn chưa ổn định, lại vừa mới giành được sự ủng hộ của các tộc trưởng. Giờ này nếu gã cương quyết không tiếp thu ý kiến của bọn họ, khẳng khái đòi giết Hoàng Cát Lặc thì chỉ e sự tình khó tránh xảy ra biến chuyển.

Không giết Hoàng Cát Lặc, còn mang theo con gái hắn quay về, chính Hách Liên Tranh cũng cảm thấy không biết ăn nói ra sao.

Cũng may người này mặt dày, leo ngay lên núi đá, gào thét điếc tai đám vương quân của gã.

“Kim Bằng và Hôi Lang đã bại trong tay chúng ta! Các tộc trưởng quyết định bắt bọn họ phải bồi thường bằng cách rời khỏi đồng cỏ! Cho Hoàng Cát Lặc sống thêm vài ngày, để chúng ta xử lý việc chuyển nhà và bồi thường” Hách Liên Tranh hung dữ nói, “Những tướng sĩ tử trận, những quả phụ lẻ loi được phép lấy nhiều hơn một phần!”

“Vương vạn tuế!”

“Ông từng nói muốn chơi mẹ Hoàng Cát Lặc!” Hách Liên Tranh vung tay hô lớn, thân hình gầy cao lớn khỏe mạnh, uy vũ như thiên thần. “Nhưng mẹ hân già chết ra rồi, nên ông quyết định, chơi con gái hân!”

“Chơi con gái hân!” Tiếng reo hò rung chuyển thảo nguyên, trong tiếng reo ấy Na Đáp mặt mày tái nhợt.

Trong tiếng reo hò, Phụng Tri Vi khe khẽ thở dài, thầm nghĩ những ngày sắp tới trên thảo nguyên chỉ e cũng không trôi qua dễ dàng như thế.

Hách Liên Tranh đã rất nhiều lần nhờ và nài nỉ cách đuổi bà bầu ăn và này đi, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn chẳng nói chẳng rằng. Kinh Bàng bộ giết lão vương, ở vào thế không đội trời chung với Hách Liên Tranh; hai bên chẳng ai cho rằng chỉ dựa vào một đứa bé không rõ nguồn gốc là có thể biến chiến tranh thành ngọc lụa, chẳng qua họ đều đang chờ động tĩnh trong bước tiếp theo mà thôi. Song Na Đáp cũng quái gở, biết rõ đứa bé trong bụng là cái nhọt của Hách Liên Tranh, lại khơi chuyện này ra treu ghẹo gãi hết lần này tới lần khác, chọc cho Hách Liên Tranh liên tục nổi trận lôi đình, nghiêm lệnh cấm Na Đáp xuất hiện xung quanh gãi.

Lẽ ra nàng ta nên ra sức chiều theo tâm ý của Hách Liên Tranh để giành lấy ân sủng, cớ sao phải tự chuốc lấy lạnh lùng? Do nàng ta đầu óc đơn giản không biết cách lấy lòng đàn ông, hay là còn có tâm tư gì khác?

“Dã Hiệt!” Đàng kia Hách Liên Tranh và Na Đáp chỉ chốc ngày càng dữ dội, bên này Mẫu Đơn Thái hậu đột ngột chui ra, vung vẩy ống tay áo sắc sỡ, chạy xuyên qua giữa Hách Liên Tranh và Na Đáp, truy đuổi Dã Hiệt - tộc trưởng Lam Hùng đứng trước. “Dã Hiệt! Đến đây cho lão nương sờ thử, để xem cọng tỏi Giang Tô nhà ngươi đã trở thành hành lớn Sơn Đông chưa!”

“...”

Đội đến khi hai người chỉ chốc bị tách ra, tộc trưởng Lam Hùng đáng thương co cẳng chạy thực mạng, thì bên dưới sườn núi phía trước đã xuất hiện cò xí ba màu xanh trắng đỏ, kéo dài trên thảo nguyên xanh biếc như một con rồng rực rỡ sắc màu - Tộc trưởng ba tộc Thanh Điều, Bạch Lộc, Hỏa Hồ dẫn theo hộ vệ, đi suốt mười dặm nghênh đón vị vua của bọn họ.

Ngày mười sáu tháng Hai năm Trường Hi thứ mười bảy, Thuận Nghĩa vương cùng Đại phi đã đến được vương đình. Nhân Nhĩ Cát bộ lòng người đang rối loạn vì lão vương đột tử không chỉ nghênh đón tân vương của bọn họ mà còn đón cả tin tức Kim Bàng Bộ bị trấn áp sắp phải di dời, bởi thế đi dọc thảo nguyên đâu đâu cũng thấy cảnh ca hát.

Phụng Tri Vi cười ngửa đi bên Hách Liên Tranh, ngắm những cô gái váy áo sắc sỡ đang nhảy múa ven đường. Liên tục có người leo qua hàng rào hộ vệ, ném thất lưng vải và túi đựng tiền của mình vào lòng Hách Liên Tranh.

“Vương của chúng ta quả là rất được hoan nghênh.” Phụng Tri Vi mỉm cười treu chọc.

“Ta cũng được hoan nghênh mà.” Mẫu Đơn Hoa Nhi lập tức không chịu yếu thế, phát uy với đám người, lớn tiếng hô, “Các mỹ nữ của Nhân Nhĩ Cát bộ, ta - Đại phi của các ngươi - cuối - cùng - cũng tự - do - rồi - mau tới đây đuổi ta nào.”

Vèo vèo vèo, bốn bề ném tới một đồng giày thối tất rách, một phần là do mỹ nam tự tay ném, một phần là vợ của các mỹ nam tự ném.

Phụng Tri Vi nhìn Mẫu Đơn Thái hậu với vẻ cảm thông, ngược lại Mẫu Đơn Thái hậu không hề xấu hổ, giải bày: “Đàn ông da mặt mỏng lắm, trong lòng họ vẫn rất thèm thuồng, ta hiểu mà.”

Phải rồi, so với bà thì người trên khắp thiên hạ da mặt lại chẳng mỏng.

Cố thiếu gia với bề ngoài “nhũ phụ” thế mà cũng nhận được vô số túi tiền và thất lưng, do nam tử người Hán tay áo bông bành lụa trắng phát phơ luôn mang vẻ tinh tế không giống nam tử cục mịch chốn thảo nguyên, nên cực kì thu hút nữ tử ở đây.

Cố thiếu gia nhìn cái mớ thom ngào ngạt kia một lúc lâu, hiểu thành đây là quà cho Cố Tri Hiểu nhà mình, nên đem treo hết lên tấm chắn nhỏ của Cố Tri Hiểu, hun cho đứa bé hất xì liên tục, làm Hoa Quỳnh phải vượt lên trước vội vàng coi hết mớ đó ra, kết quả bị các mỹ nhân thảo nguyên trợn mắt lườm nguýt.

Hách Liên Tranh tâm tình phơi phới, đang định cúi người xuống nói gì đó với Phụng Tri Vi, chợt nghe một giọng nói uyển chuyển mang theo ý cười.

“A Trát!”

Đất bằng nổi lên một con lốc xoáy màu vàng tím, xoay vòng vòng mà đến gần. Bóng người màu vàng tím kia chạy tới trước ngựa của Hách Liên Tranh, tung người giữa không trung, lộn nhào đáp lên ngựa gãi, xiêm y bung xòe như một đóa hoa lớn rực rỡ, trong nháy mắt đã nhẹ nhàng khéo léo ngồi xuống sau lưng gãi, vòng tay ra ôm lấy thất lưng gãi.

Nàng ta áp mặt vào lưng Hách Liên Tranh, cười duyên, bảo: “Con đã trở về rồi!”

Hộ vệ xung quanh không hề tỏ ra thù địch với nữ tử đường đột nhảy lên yên ngựa của đại vương, ai nấy đều mỉm cười nhìn nàng ta. Hách Liên Tranh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ xoay người trên lưng ngựa, nói: “Mai Đóa đi, đi vẫn ở vương đình!”

“Cái gì mà đi với chả không đi, chướng tai!” Mai Đóa cười, ôm mặt Hách Liên Tranh ngắm nghía tỉ mỉ. “Ta xem A Trát của ta nào, gầy đi mất rồi!”

“Cái gì mà A Trát với chả không A Trát, chứng tai!” Hách Liên Tranh cười lớn, “Con không gầy, mà là tinh thần rất tốt.”

“Chính là A Trát của ta, của ta.” Mai Đóa nhướn mày, anh khí tỏa ra bốn phía. “Từ năm con lên ba tuổi ta đã gọi như thế, hôm nay lại đòi ta sửa à?”

“Được rồi, tùy di.” Hách Liên Tranh gấp nữ tử này, từ đầu đến cuối đều có vẻ mừng rỡ, nhường nhịn.

Hai người trò chuyện vui vẻ, Phụng Tri Vi bị cho ra rìa. Nàng trái lại không hề giận mà còn nhìn họ với vẻ hứng thú, cũng mơ hồ cảm nhận được nữ tử mà Hách Liên Tranh gọi là di này hình như hơi bài xích mình. Xem cái cách nàng ta vừa xuất hiện đã chăm chăm trò chuyện với Hách Liên Tranh chứ không thèm liếc nàng lấy một cái là đủ biết.

Nhưng Hách Liên Tranh cũng không quên nàng, gã đột ngột túm ống tay áo của Mai Đóa, dương dương đắc ý quay sang Phụng Tri Vi, nói: “Mai Đóa, đây là Đại phi của con, Thánh Anh Quận chúa ở Trung Nguyên, đi tham kiến cô ấy đi.”

Mai Đóa quay sang,

Gương mặt nàng ta tú lệ mà anh khí, thần sắc in trên mặt mày thoát nhìn có nét nhang nhác Hoa Quỳnh, ngắm kĩ lại thấy chênh lệch quá xa. Hoa Quỳnh bẩm sinh mang khí chất rộng rãi phóng khoáng, bao dung như biển, còn nàng ta lại sắc sảo bức người.

Mai Đóa nhìn chăm chăm Phụng Tri Vi, đôi mắt sáng rực, không hề che dấu địch ý trong ánh mắt. Nàng ta lẳng lặng chăm chú nhìn nàng quá lâu, đến Hách Liên Tranh cũng phát hiện, sắc mặt sa sầm, đang định lên tiếng thì Mai Đóa đã nhìn sang chỗ khác. Nàng ta ngồi sau ngựa của Hách Liên Tranh, mỉm cười ẩn chứa mấy phần ngạo nghễ, bình thản nói, “Là Đại phi đây sao? Thật là thất lễ.”

Cũng không biết nói vậy nghĩa là nàng ta thất lễ hay Phụng Tri Vi thất lễ.

“Đại.” Phụng Tri Vi khẽ gật đầu, mỉm cười, “Người hơi thất lễ một chút, đáng ra nên xuống ngựa gặp con, nhưng nề mặt người là di của Hách Liên Tranh, bản Đại phi tôn trọng trưởng bối, nên thôi miễn đi.”

“Người...” Mai Đóa nổi giận, gương mặt đang tươi cười bỗng tái trắng. Hách Liên Tranh cảm thấy tình hình không ổn, bèn nắm thắt lưng nàng ta, chẳng cần biết đúng sai thả ngay nàng ta xuống đất, lớn tiếng hô, “Mai Đóa đi, hôm khác con sẽ tìm đi trò chuyện, giờ chúng con đi trước.”

Không nói lằng nhằng lập tức thúc ngựa chạy biến. Phụng Tri Vi nhìn Mai Đóa oán hận đứng đó hít bụi sau mông ngựa, nửa cười nửa không. “Ngài dùng là không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.”

“Sai rồi, ta làm thế là để cứu mạng di ấy.” Hách Liên Tranh khịt mũi. “Đấu với cô mới là đâm đầu tìm chết.”

“Di của ngài...” Phụng Tri Vi hờ hững hỏi, “Không phải di ruột chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Hách Liên Tranh cười đáp, “Năm ta lên hai Đại Liêu đến xâm phạm, phụ vương ta lãnh binh xuất chinh, khi ấy Mẫu Đơn Hoa Nhi đang ở cử, Mai Đóa là thị nữ của bà ấy. Đường thúc của ta cầu kết với người ngoài mai phục trong thảo nguyên, muốn bắt cóc ta ra ngoài bán đến Trung Nguyên, Mai Đóa vô tình phát hiện, liều mạng đuổi theo cứu được ta. Di ấy giấu ta trong đồng cỏ, còn bản thân thì nhảy xuống hồ băng mùa đông. Vị đường thúc kia chắc mồm hai ta đều đã chết, buộc lòng phải dừng tay. Hồ băng ấy rất lạnh, để lại mầm bệnh cho Mai Đóa. Mẫu Đơn Hoa Nhi vì cảm tạ di ấy nên đã nhận làm muội muội, xưa nay vẫn luôn đối xử tử tế với di ấy.”

Đúng là rất tử tế, một thị nữ đã coi mình là Thái hậu rồi.

“Mẫu Đơn Hoa Nhi.” Phụng Tri Vi đi chậm lại một thân ngựa, hỏi mẹ chồng nhà nàng, “Mẹ đắc tội với người ra rồi đấy, mẹ có biết không?”

“Con mới đắc tội với người ta.” Lưu Mẫu Đơn đi ngay bên cạnh bọn họ, hiển nhiên nhìn rõ mọi chuyện, lườm nàng một cái.

Phụng Tri Vi cười mà không nói, Mẫu Đơn Hoa Nhi hậm hực hỏi lâu rồi thở dài, ghé tai nàng thì thào, “Con bé lâu cá này... Phải, ta cố tình nhận nó làm muội muội, ta biết thứ nó muốn không phải là vậy, nhưng mà không thể... Mai Đóa đã nhiễm bệnh trong hồ, về sau không thể sinh con được nữa!”

Phụng Tri Vi im lặng, nhớ lại dáng vẻ kiêu ngạo đánh thép của cô gái ban nãy, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, một lúc sau mới hỏi: “Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lớn hơn Cát Cầu Nhi sáu tuổi.”

“Ở Trung Nguyên có một số gia đình giàu có sinh tức, con cái hàng đàn, lại muốn lấy vợ kế.” Phụng Tri Vi mân mê sợi dây cương, thông thả nói, “Mẫu Đơn Hoa Nhi, mẹ chó ngại cân nhắc thử xem.”

“Ta cũng biết nữ tử mà cứ giữ riết bên người sẽ quay ra oán trách, nên mấy năm nay đã tìm không biết bao nhiêu mối cho nó.” Mẫu Đơn Hoa Nhi cau mày, “Nhưng con cũng thấy rồi đấy, Mai Đóa tâm cao khí ngạo, bao nhiêu năm qua vương đình đối đãi với nó không khác gì Công chúa, nó làm sao chịu để mất đến những gia đình như thế.”

“Công chúa ở đâu ra?” Phụng Tri Vi thản nhiên nói, “Vào độ tuổi này vẫn còn ở đây, cô ấy mong chờ điều gì hẳn là mẹ cũng hiểu rất rõ, đã không làm được thì đừng cho người ra bất cứ hy vọng gì. Bằng không tương lai chỉ e sẽ di họa sâu xa, tuổi thanh xuân của nữ nhi không thể để lỡ làng được.”

Mẫu Đơn Hoa Nhi cắn răng, ngán ngời im lặng, hỏi lâu mới vỗ tay, cương quyết nói: “Được! Gả!”

“Gà cái gì cơ?” Hách Liên Tranh đi đằng trước không nghe rõ, ngoài đầu lại hỏi.

Mẫu Đơn Thái hậu quát một roi lên mông ngựa gã, tổng cổ gã ra tít đằng xa. “Dô(*)!”

(*)Trong tiếng Trung chữ “gà” đồng âm với tiếng hô khi người ta quát ngựa phi nhanh, đều đọc là “jǐa”.

Khi vương đình Hồ Trác hiện lên ở phương xa, Phụng Tri Vi giật mình. Cự đình nhìn vương đình chẳng qua chỉ là một mớ doanh trường vô cùng rộng lớn hoa lệ, nhưng trên đường chân trời phía trước rõ ràng lại là một công trình kiến trúc vĩ đại màu trắng.

Trên sườn núi cao phủ cỏ xanh biếc, vương cung xây bằng đá trắng sừng sững nguy nga, sâu trong vương cung, có tòa tháp đâm lên bầu trời cao xanh vô tận, trông như một thanh kiếm ngọc trắng toát.

“Công trình này nguy nga biết chừng nào...” Mẫu Đơn Hoa Nhi hiếm khi tỏ ra nhỏ nhẻ, gọi lên mối u tình hoài cổ. “Tập hợp tất cả ưu thế kiến trúc của Cố Cung, Nhà Trắng, cung biện Buckingham, bảo tàng Louvre, cung biện Potala. Nó tinh tế đẹp đẽ, lộng lẫy sang trọng, muôn màu muôn vẻ, thể hiện tinh trí tuệ cao cấp của nghệ thuật nhân loại từ cổ chí kim cả trong nước lẫn nước ngoài...”

“Đúng vậy, nó có tên không?” Phụng Tri Vi suy nghĩ về một đồng tên cung điện kia, thầm nghĩ sao mình chẳng biết cái nào nhỉ, chúng nằm ở nước ngoài ư?

“Cung điện Potala thứ hai.” Mẫu Đơn Hoa Nhi nghiêm nghị nói.

Cái tên quái quỷ gì đây?

Trong khảnh khặc, Phụng Tri Vi nghe ra trọng giọng nói của Lưu Mẫu Đơn có gì đó lạ thường, nghiêng đầu nhìn những cung điện đằng xa mà bà đang ngẩng đầu lên ngắm, trong ánh mắt nhộn nhạo một thứ tình cảm lạ kì.

Hồi ức, buồn đau, hoài niệm, ưu thương, tịch mịch, thỏa mãn ... phức tạp đến không sao tả xiết.

“Trước kia chúng ta chỉ ở trong lều trại.” Mẫu Đơn Hoa Nhi thông thả kể, “Sau này ta nói với Khố Khố, quê nhà của ta rất giống nơi này, cũng có thảo nguyên rộng lớn như bầu trời và đàn cừu trắng toát như áng mây, còn có cung điện Potala là thánh địa trong lòng tất cả tộc dân nữa. Khố Khố hỏi ra đã từng đặt chân đến đó chưa, ta đáp mình không còn cơ hội đến đó nữa. Khố Khố bèn nói sẽ xây một tòa cung điện ở đây cho ta, nơi ta ở về sau đời đời sẽ là thánh địa Potala của Hồ Trác bộ. Ta nói không thể khinh nhờn thánh địa, cứ gọi là cung điện Potala thứ hai được rồi...”

Bà cứ mê mãi nói không ngừng, dần dần trở nên ngượng ngập, sắc đỏ ửng xuyên qua lớp son phấn dày cộp như một vệt rạn chiều kiều diễm, dưới ánh nắng, nét mặt tươi cười rực sáng như thiếu nữ.

Phụng Tri Vi chấn động trong lòng, thầm nghĩ tình yêu giữa vị Khố Khố lão vương kia và Mẫu Đơn Hoa Nhi chẳng biết đặc sắc mà miên man đến thế nào.

Chàng và nàng gặp nhau trên chiến trường, đính ước trên thảo nguyên, dắt tay nhau đi qua ba mươi năm mưa gió. Chàng có lẽ chưa từng nói lời yêu với nàng, lại xây cho nàng thánh địa thứ hai vẫn đau đau trong lòng; nàng có lẽ ngày ngày đều mắng nàng đáng chém nghìn đao, nhưng đến khi chàng thật sự trúng đao mà chết, nàng không rơi lệ, lại ngang tàng gánh vác tương lai của cả bộ lạc.

Có một loại tình yêu không cần nói ra miệng, có nhật nguyệt làm chứng, thảo nguyên làm chứng, cung điện Potala thứ hai làm chứng.

Mà giây phút này đây, ngay trước vương cung của chàng và nàng, trong cơn gió thổi vù vù trên cửa ải, tán thảo nguyên vương và mẫu thân cùng thê tử của gã đang tắm mình trong ánh vàng tỏa ra bốn phía. Hách Liên Tranh chạy băng băng, ghim cương ngựa trên gò cao. Vạn người nín thở, ngẩng đầu nhìn vị vua anh tư hùng hực của họ.

Trong khoảng không vắng lặng, Hách Liên Tranh cúi đầu nhìn đám người bên dưới, mày ngài phất cao, đôi mắt màu hổ phách roát ra ánh tím, nồng nàn như rượu ngon vùng tái ngoại.

Gã đột ngột cười vang.

“Tri Vi! Tri Vi! Lúc này có cô ở bên ta, ta rất vui sướng!”

Gã vươn tay, ôm lấy Phụng Tri Vi!

Phụng Tri Vi còn chưa kịp thét lên kinh hãi đã rơi vào vòng tay của Hách Liên Tranh, trong lúc hấp tấp nàng chỉ kịp chống tay lên ngực gã, cũng ra vẻ “ngượng ngập”, ngoan ngoãn cúi gằm mặt xuống.

Hách Liên Tranh đã cười sang sảng, ôm nàng chạy xuống như bay.

Vó ngựa cưỡi mây, như một thanh kiếm màu đen xuyên qua thảm cỏ dài, lao thẳng về phía con dân của gã. Áo khoác màu bạc của gã và hồ cừu màu đen của nàng và đập vào nhau, điên cuồng bay múa, vẽ lên một đường vòng cung mỹ lệ dưới ánh nắng chói mắt.

Mấy vạn người rầm rập quỳ xuống, tiếng tung hô tụ lại thành một cơn lốc mạnh mẽ và hùng hồn.

“Vương!”

Trong tiếng reo hò sôi sục này, Phụng Tri Vi nghe rất rõ tiếng trái tim Hách Liên Tranh đập thình thịch, nghe tiếng gió không bờ không bến trên thảo nguyên thổi qua núi cao biển rộng, nghe Mẫu Đơn Hoa Nhi đi theo đằng sau ngửa đầu lên trời, mỉm cười cất tiếng gọi.

“Khó Khó!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thứ Đến Từ Đế Kinh

Type: shiriboss

Trên thảo nguyên, tân vương hăm hở dắt Đại phi của mình chung hưởng vinh quang khi đứng giữa vạn người. Còn Sở vương phủ ở Đế Kinh lại chìm trong không khí tù đọng.

Hạ nhân trong phủ đi lại như con thoi song chẳng ai dám phát ra bất cứ âm thanh nào, càng không ai có gan lại gần thư phòng - Hằng ngày sau khi tan triều, điện hạ liền nhốt mình trong đó. Đằng sau hai cánh cửa lớn màu đen đóng im ỉm chẳng phát ra lấy một tiếng động, thường gây cho người ta cảm giác bên trong không có người.

Tuy chưa xảy ra chuyện gì nhưng ai cũng cảm thấy không khí rất nặng nề, mà lại không rõ cảm giác nặng nề ấy từ đâu đến - Từ ngày điện hạ chinh Nam đại thắng, Sở vương phủ xưa nay vẫn khó lòng nhúng tay vào quân đội thừa cơ hội này mà cài cắm rất nhiều thân tín vào trong quân. Ngay cả đám học sinh cậu ấm trong thư viện Thanh Minh hồi ấy đi theo Sở vương và Ngụy Tri để trải đời trước sau cũng đều được bố trí chức vụ trong các ti các bộ. Sau khi bấy tỏ lòng thương tiếc đối với sự mất tích của Ngụy Tri, bệ hạ khen thưởng cho điện hạ rất nhiều. Đạo gần đây tấu chương của y dâng bản nào được phê duyệt bản ấy, ai cũng có thể nhìn ra, bây giờ điện hạ là người đứng đầu trước ngự giá Hoàng thượng.

Chịu khổ bao nhiêu năm qua, cuối cùng ngày này cũng đến. Vậy mà điện hạ lại không hề tỏ ra vui vẻ, ngài ấy làm sao thế?

Trong thư phòng buông một lớp màn trướng dày dặn, ngăn đi tất cả ánh nắng chiếu vào từ gian ngoài. Có tiếng lật trang rất khẽ truyền ra, lớp khói nhân nhật đượm mùi Long Diên hương quý giá.

“Vị Ô Thị lang bộ Công là con trai nhũ mẫu của Thái tử trước đây.” Ninh Dịch ngồi ghé trên, lật giờ một quyển hồ sơ dày cộp, giọng y lạnh nhạt dứt khoát, “Thay đi.”

“Dạ” Tân Từ Nghiễn ngồi ghé dưới, cúi gằm mặt xuống không hề vui vẻ cười đùa. “Bắt đầu từ đâu đây?”

“Chẳng phải hấn ham mê sưu tầm đồ cổ và sách cổ tuyệt bản đó sao?” Ninh Dịch thân nhiên nói, “Ông chừng quản việc biên soạn Thiên Thịnh chí, muốn gán cho hấn một tội danh có gì khó khăn chứ?”

Tân Từ Nghiễn nhướn mày, nghe ra nét mỉa mai nhân nhật từ giọng nói của y.

“Điện hạ.” Ông ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ninh Dịch. “Chuyện kia, ta ...”

“Ta mệt rồi.” Ninh Dịch ngẩng đầu lên, sắc mặt có phần tiêu tụy. Y khép hờ đôi mắt, nhẹ nhàng xoa lên mi tâm, không cho Tân Từ Nghiễn cơ hội để nói trọn lời. “Cứ như vậy đi.”

Rồi y nhắm mắt lại, tựa lưng về phía sau, bày ra một tư thế hoàn toàn từ chối nói chuyện.

Nhưng Tân Từ Nghiễn không định chấp nhận sự cự tuyệt của y. Từ khi quay về Đế Kinh đến giờ, ông ta đã bị Ninh Dịch hành sự quái gở này gầy vò quá đủ rồi. Y ra sức làm việc chẳng quản đêm ngày, gần như không cho bản thân dịp nào ngơi nghỉ, cũng hoàn toàn từ chối trao đổi với bọn họ bất cứ chuyện gì nằm ngoài triều vụ, đây là lần thứ mười câu mào đầu của ông bị cắt ngang trong hôm nay rồi.

Ông vẫn còn nhớ khi Ninh Dịch mới quay về Đế Kinh, trên kim điện bệ hạ nói thật đáng tiếc vì y đi lướt qua đoàn người của Thuận Nghĩa vương, bằng không đã có thể tiễn đưa một đoạn đường. Khi bệ hạ nói rõ Thuận Nghĩa vương và Đại phi là ai, Ninh Dịch lập tức lão đảo, trong nháy mắt sắc mặt đã trắng bệch.

Ông vẫn nhớ sau khi tan triều, bên ngoài Thái Hòa môn, Ninh Dịch đã tiện tay đoạt luôn một con ngựa mà phi băng băng, rồi lại buồn bã ghim cương trước cửa thành, đứng yên rất lâu, cuối cùng lặng lẽ quay đầu ngựa.

Sau nữa, y không có biểu hiện gì khác thường; chỉ có vài vị cận thần như họ mới biết, không có gì lạ thường mới là chuyện lạ thường lớn nhất.

Ánh mắt Tân Từ Nghiễn rất phức tạp, nhớ lại từ sau khi quay về Mân Nam, Ninh Dịch và Ninh Trùng đều né tránh ông chuyện gì đó. Sau khi trở về Ninh Dịch lập tức thu hồi Kim Thược về mà ông đang thay y nắm giữ, khỏi nói cũng biết vì Phượng gia. Nhưng dù sao đi chăng nữa, y cũng không làm sai. Bệ hạ giao Kim Thược về cho Ninh Dịch, nhiệm vụ duy nhất chính là tìm ra đứa con côi của Đại Thành, hành động này vốn ẩn chứa ý đồ khảo sát, đã có manh mối rõ ràng, lại cứ chần chừ lưỡng lự trong chuyện này, hậu quả của nó không sao tưởng tượng nổi.

Nhưng không ai ngờ rằng, đứa con côi ấy vậy mà không phải là Phượng Tri Vi? Đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Tân Từ Nghiễn nhắm mắt lại, thầm than: Sai sót ngẫu nhiên, sai sót ngẫu nhiên thôi ...

Nhìn sắc mặt mệt mỏi của Ninh Dịch ngồi phía đối diện, lửa giận trong lòng Tân Từ Nghiễn không khỏi bốc lên ngùn ngụt.

“Ngài mệt thì vẫn có thể nhắm mắt lại nghe ta nói một chút!” Ông đột ngột tiến lên phía trước, hai tay chống lên trước án thư của Ninh Dịch, nhìn y chăm chăm bằng ánh mắt sáng quắc, “Hôm nay ngài nhất định phải nghe ta nói hết lời!”

“Khỏi cần nghe.” Ninh Dịch vẫn không thêm mở mắt nhìn ông. “Nhiều năm về trước, giữa các Hoàng tử, ông đã chọn ta để phò tá, từ đó trở đi toàn tâm toàn ý dốc hết tâm huyết. Những việc ông đã làm, những việc ông muốn làm, xưa nay chưa bao giờ sai. Ông không cần phải giải thích gì với ta cả, ta cũng không cần bắt bẻ ông chuyện gì hết, cứ như vậy đi.”

“Nhưng ta lại muốn bắt bẻ ngài đây.” Tân Từ Nghiễn cười nhạt, “Ngài đuổi Ninh Trùng đi làm gì? Hắn cả ngày leo tường đập ngói chạy lòng vòng xung quanh vương phủ, ngài thấy mà không khó chịu ư? Ngài không khó chịu, thì ta ngày ngày bị hắn chặn kiệu khóc lóc cũng khó chịu, để hắn quay về đi.”

Ninh Dịch mở mắt, ánh mắt cay nghiệt.

“Ông không phải thuộc hạ của ta, ông vừa là thầy vừa là bạn ta. Ta không đụng đến ông, không can thiệp vào những chuyện ông muốn làm” Y thán nhiên nói, “Ninh Trùng là thuộc hạ của ta, ta có quyền động đến hắn, mong ông cũng chớ can thiệp đến ta.”

“Nếu ta là thuộc hạ của ngài, phải chăng ngài cũng định đuổi ta đi?” Tân Từ Nghiễn cười nhạt.

Ninh Dịch im lặng không đáp.

Tân Từ Nghiễn bình tĩnh nhìn y đắm đắm một hồi, ánh mắt thất vọng, rất lâu sau mới nói: “Nếu ngài định vì một ả đàn bà mà khiến bản thân suy sụp, khiến hơn mười năm khổ tâm bại trong gang tấc, thì cũng tùy ngài thôi, coi như ta mù mắt.”

“Làm gì có chuyện đó?” Ninh Dịch cười cười, nụ cười kia chìm trong làn khói màu vàng nhạt, thoạt nhìn có vẻ lạnh lạnh. “Chuyện trên thế gian rất kỳ quái, ở vào vị trí này hay không ở vào vị trí này đều có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Nếu đã như thế, ta càng muốn thử xem cái ngôi vị độc tôn kia phải chăng có thể giúp ta sống thuận theo ý mình một chút.”

Y nói rất nhẹ nhàng, mà Tân Từ Nghiễn lại nghe ra nét thê lương trong đó. Ông im lặng hồi lâu rồi khẽ thở dài: “Ta thật lòng muốn khuyên ngài hồi tâm chuyển ý ... Có một số người định trước sẽ là địch, chuyện đến nước này rồi, nếu ngài không nhìn thoáng thì chỉ hại đến chính bản thân ngài thôi.”

“Ta làm sao lại không nhìn thoáng chứ?” Ninh Dịch cười, khóe mắt hơi xéch lên vẽ ra một đường cong phiêu dật, đẹp như ảo mộng, nhưng cũng là một giác mộng lạnh toát. “Ông không thấy lễ vật ta đang chuẩn bị tặng cho Thuận Nghĩa vương sao?” Y chỉ vào một cái giỏ đựng quả tinh xảo đặt trên bàn.

Cái giỏ cực kì tinh xảo, được bọc rất kĩ càng, không nhìn ra được bên trong đựng thứ gì.

“Ta còn chuẩn bị tự tay gửi bức thư chúc mừng Thuận Nghĩa vương và Đại phi để làm tròn lễ nghĩa của một Thân vương.” Ninh Dịch cười cười, cầm bút định viết rồi lại dừng, mỉm cười nhàn nhạt, lặng lẽ nhìn Tân Từ Nghiễn đắm đắm.

Ánh ắng cuối cùng cũng bị cánh cửa khéo lại ngăn cách ở bên ngoài, màn trướng lớp lớp không thấy một tia sáng mỏng manh. Người ấy chìm trong làn khói màu vàng nhạt, nâng bút lên, đối diện với giấy lụa dát vàng trắng như tuyết bằng một tư thế cố định.

Trầm mặc, dai dẳng.

Nâng bút đã rất lâu, lâu đến nỗi ngòi bút chấm đầy mực đã từ từ chảy thành một vòng cung tròn rồi vội vàng rơi xuống.

“Tách.”

Trên tờ giấy viết thư dính vệt mực màu đen, loang ra giống như một vầng mặt trời hắc ám.

Ninh Dịch ngưng nhìn đắm đắm vào vết mực dử tợn đó.

Nhưng ngày này tựa như đêm ... Từ khi nàng đi mất.

Chẳng qua là một lần biệt ly, bỗng dưng biến thành cách núi cách biển, cách từ cách sinh. Lòng y vẫn đinh ninh mình sẽ đi cùng nàng, thu hoạch đầy ắp, vui sướng tiêu dao trở về kinh. Y muốn hỏi nàng có nhận được hộp thư hay chăng, có thích đồa cỏ lau và nhành san hô kia chăng, có bằng lòng đi ngắm hồ cỏ lau trên đường trở về Hoàng Hải cùng y hay chăng. Y muốn nhìn xem nàng gầy hay béo, có bị gió biển thổi đen hay chăng, có được nước Hoàng Hải thấm nhuần, thân thể càng thêm nảy nở hay chăng – Y đã không thể nhìn thấy nàng bấy lâu, bấy lâu.

Nhưng đợi đến khi mắt sáng lại rồi, thì đã không được gặp nàng nữa.

“Chờ ta.”

“Nhất định phải chờ ngài, hai ta cùng nhau trở về kinh thành.”

“Tôi ghi nhớ hình dáng ngài bây giờ, đến lúc đó nếu tôi kiểm tra thấy ngài gầy đi, thì tôi không tha cho ngài đâu.”

“Nàng định không tha cho ta thế nào?”

“Giết ngài này, không đội trời chung với ngài này.”

Những câu đùa khi ấy đã trở thành lời tiên tri.

Đường đi Hoàng hải, vĩnh viễn chia ly trên bến cảng Thượng Dã. Trên nền đá tảng ẩm ướt của hải cảng, vĩnh viễn không bao giờ thấy nàng đứng đó, tay áo phát phơ.

Nàng sẽ không bao giờ đợi y cùng đi ngắm hồ cỏ lau, hoa lau nơi ấy mỗi năm đều nở rồi tàn, mãi mãi nằm trong mộng.

Nàng sẽ không bao giờ kiểm tra xem thân hình y béo hay gầy, dầu cho y có tiểu tiện đến tro xương, đến rệu rã.

Nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho y – Hai sinh mạng nàng trân trọng nhất trên đời đã lạnh lùng ngăn cách giữa nàng và y.

Từ nay về sau nàng thật sự không đội trời chung với y – Thánh Anh Quận chúa, Thuận Nghĩa Đại phi, nàng ra đi cương quyết đến thế, không thềm chờ đợi một lần chất vấn tận mặt – Nàng đã hạ quyết tâm, không cần nhiều lời, y biết.

Ngày ấy chân chữ rất lâu bên ngoài Thái Hòa môn, cuối cùng lặng lẽ quay về. Đuổi theo không kịp, cũng không thể đuổi theo.

Đuổi theo rồi biết nói gì? Nói kỳ thực không phải do y ra lệnh? Nói Tân Từ Nghiễn không nghe lời y tự ý ra tay? Nói Ninh Trừng tự tiện thêm vào thư mật, xúi giục Tân Từ Nghiễn? Hay là nói y chưa từng muốn trừ bỏ nàng?

Có những lời giải thích đừng nói nàng sẽ không tin, mà ngay cả y cũng không tin.

Lần đầu gặp gỡ trong Thu phủ, y tới đề liên lạc với Ngũ di nương, nhờ ả trộm ra ngày sinh tháng đẻ của tỷ đệ Phụng gia. Trải qua rất nhiều năm truy xét, Kim Thục vệ bước đầu đã thu gọn tâm chú ý vào tỷ đệ Phụng gia.

Ban đầu họ hoài nghi Phụng Hạo, bởi Phụng phu nhân yêu quý trân trọng đứa bé kia biết bao nhiêu, làm y cũng ngỡ là như thế. Nhưng sau lần gặp gỡ trên hồ băng, y bỗng dưng bắt đầu chú ý tới nàng.

Sự cương quyết cay nghiệt và bình thân ung dung phảng phất huyết thống thâm trầm thường chảy trong hoàng tộc.

Phụng phu nhân nuông chiều Phụng Hạo thân gánh trọng trách chấn hưng Đại Thành trở thành một gã công tử ăn chơi, lại dạy dỗ đứa con gái bị coi thường và đối xử khắc nghiệt của mình thành một nữ tử siêu phàm tuyệt điểm.

Theo trực giác, y không tin.

Y phái thuộc hạ là đám công tử thông thạo tin tức trong kinh thành đi tiếp cận Phụng Hạo, rắp tâm khiến Phụng Hạo ham muốn hư vinh bị kích động đi bán những vật đáng giá trong nhà. Con cháu hoàng gia đều có kim ngọc điệp chứng minh thân phận; Phụng Hạo không biết chừng mực, lại tung quần tiền tài, một khi nó gạt Phụng phu nhân trộm ra vật gì thì mọi chuyện sẽ ngã ngũ.

Đám công tử dụ dỗ Phụng Hạo, mà ánh mắt y lại đặt vào Phụng Tri Vi.

Gặp nhau trong kỹ viện, chạm mặt trong thư viện, vụ án Thái tử mưu nghịch, Thiệu Ninh hãm hại, lễ mừng thọ của Thượng Quý phi, di chiếu lừa gạt, trên đường đi tới liên tục va nhau, chứng kiến con phụng non chưa cảm quyền bính là nàng từng bước cất tiếng hót trong veo.

Y cảnh giác, nhưng không ngăn được mình tiếp cận.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, mục đích truy đuổi bóng hình nàng, ban đầu là dò xét, đã trở thành sa chân.

Là mệnh, là duyên hay là nghiệt, xoáy nước ẩn sau trong đôi mắt mờ sương của nàng đã khiến y không thể không ché bản thân nhảy vào, đợi đến khi muốn rút chân trở ra thì đã sớm ngạt thở không chịu được.

...

Rèm trầu trưởng rù không để lọt gió xuân tháng Hai, Ninh Dịch chống tay lên bàn, thu tờ giấy nhuộm vết mực đen lại.

Trải một tờ giấy mới sạch sẽ, lại nâng bút nhỏ, chấm lên mực thom, chậm rãi viết xuống.

“Dâng lên dưới chân Thuận Nghĩa Đại phi.”

Ngày tháng vụt trôi qua trước mắt, y mơ hồ thấy trên cây cầu cũ cao rộng hùng vĩ của Đại Thành có người nghiêng nghiêng tựa vào lan can trên nền tuyết mỏng, chia nhau uống một bầu rượu xuông.

Y chỉ vào núi sông, cất lời ngao nghể, “Hôm ấy, cự thần Đại Thành ngã rạp như cỏ, đều quỳ lạy dưới chân Hoàng đế của ta.”

Nàng lặng lẽ uống rượu, cười lạnh lạnh. “Thứ họ quỳ lạy chẳng qua là binh đao nhuộm máu mà thôi.”

Đem tàn sấp cạn, nàng tưới rượu xuống cây cầu cao sừng sững.

“Giọt rượu cuối cùng xin kính cây cầu lẻ loi này. Sự đời biến đổi vô thường, chỉ có cây cầu này là vĩnh viễn nằm đó.”

Sự đời quả nhiên là biến đổi vô thường, cho đến cuối cùng, chẳng ai còn là chính mình, chỉ còn cây cầu dài lặng thinh trong gió.

“... Từ biệt đã lâu rồi, nàng có bình an chăng?”

... Y tựa vào gò má nàng, nắm lấy ngón tay nàng, vuốt đi vuốt lại, hai bên hơi thở cùng nghe mùi vị giao hòa, ngay cả sợi tóc cũng lẳng lẳng quấn vào nhau, buông xuống cùng một chỗ. Thi thoảng lại nghiêng đầu, áp lên gò má nàng, gò má mịn màng như ngọc, tâm tình lại như lá biếc lướt qua mặt nước, khơi lên tầng tầng sóng gợn, lặng lẽ bập bềnh lan xa.

Nàng có bình an chăng, nàng có bình an chăng, ngày hôm ấy trong tiểu viện ngoài cung, vành tai chạm tóc mai, kiều diễm đến lạnh lùng, cuối cùng bị lóp tuyết dày dai dẳng chôn vùi.

“... Từ ngày già biệt ở Lũng Tây, đã được gần nửa năm...”

... Chợt có ánh đèn lồng sắc sỡ từ đâu lóe lên, như châu ngọc bay lơ lửng trên trời. Đó là lễ mừng đại thọ của Thường Quý phi, chỉ nghe người nay cười, không thấy người xưa khóc.

Trong phế cung dưới cơn mưa rào, cung thất đầu hiu hòe sưởi hừng hực cháy, nàng quay lưng vào y hong áo, tĩnh tại mà ôn tồn.

“Nàng tưởng nàng đẹp đến nỗi làm ta không kiềm chế nổi sao?”

“Tôi nghĩ tôi có thể.”

Phòng tối thom nồng, tâm sự giao thoa, đôi môi ai ngọt lành như thế, ẩn chứa xuân sắc vô biên, vừa chạm vào đã kinh diễm, tiến sâu là sẽ mất hồn, khiến y cuối cùng đã buông rơi hồn phách, đánh mất trái tim.

“Tri Vi, dấu người trong thiên hạ đều trở thành kẻ thù của ta, ta vẫn mong nàng không nằm trong số ấy.”

Tri Vi, Tri Vi, hóa ra chỉ cần nàng đối địch với ta, thì còn đau hơn cả thiên hạ đều coi ta là kẻ thù.

“...Đế Kinh đang vào mùa xuân, phong cảnh tươi đẹp, không biết đồng ruộng mệnh mang ở tái ngoại cảnh tưởng sẽ ra sao ...”

... Ngày ấy phong cảnh tươi đẹp, cây đa xòe tán biếc như một chiếc ô, nàng chấp tay đứng đó. “Gọi Sở vương điện hạ đến nói chuyện với ta.”

Y đến, dù có đối lập thế nào, y cũng không muốn lỡ hẹn với nàng.

Trà thơm tay trắng, lời lẽ sắc bén, y hiểu Phượng Tri Vi vùng vẫy chốn Đế Kinh không chịu thua kém người ta, song vẫn muốn giữ lại trái tim đã định trước là sẽ rẽ ngang nửa chừng, quay lưng vào nhau.

“Đừng tính toán hơn thiệt, đừng bàn đến tương lai, chỉ hỏi lòng mình lúc này – trái tim nàng.”

“Trái tim tôi nằm ở chỗ nó nên thuộc về - hoặc đến một ngày sóng to gió lớn sẽ khiến nó nghiêng ngả lật nhào.”

“Tri Vi, hãy rời khỏi quan trường, trở về Thu phủ ... Mai sau, nàng sẽ là của ta ...”

“Sở vương Ninh Dịch, không đạt yêu cầu!”

Tri Vi, ta quả đúng là một kẻ không đạt yêu cầu, còn chưa có tam cung lục viện mà đã ngang nhiên vung đao.

Đế Kinh đang độ vào xuân, nhưng cảnh xuân này lại thiếu đi một người, xuân cũng chẳng còn là mùa xuân năm ấy, Cây đa trong thư viện Thanh Minh vẫn xanh tươi, nhưng đời này còn ai nâng bàn tay trắng muốt dâng chén trà thơm nữa?

“...Đất bắc lạnh lẽo, sáng sớm đêm khuya, chớ quên giữ ấm...”

... Trong thôn Hoa Nghiêm Đỗ có người lấy sinh mạng mình để bảo vệ cho họ thoát đi, trên vách đá dựng phía sau căn nhà có người nhẹ nhàng ôm lấy khoeo chân y.

“Vậy bây giờ hãy để tôi làm đôi mắt cho ngài.”

Dưới vách núi nương tựa lẫn nhau mà tỉnh lại, nàng cúi đầu cài khuy áo, đầu ngón tay tỏa ra mùi hương thoang thoảng, vấn vương cho đến bây giờ.

“Nếu tôi rời khỏi Đế Kinh, vĩnh viễn biến mất, ngài sẽ nghĩ sao?”

“Đi tìm nàng.”

“Nếu không tìm thấy thì sao?”

“Nàng không thoát được đâu, cương thổ trong thiên hạ, mưa gió đất nước chung quy đều thuộc về ta. Dù xương cốt nàng có tan thành tro bụi, thì đó cũng là bụi của tao, xương của ta.”

Tri Vi.

Cương thổ trong thiên hạ, mưa gió đất nước, dù chung quy đều thuộc về ta thì chi e thứ ta tìm về cũng không phải là nàng trước kia. Trang sử nặng nề cuối cùng của năm Trường Hi thứ mười sáu rốt cuộc đã nghiền nát bụi của ai, xương của ai.

“... Nàng sinh ra và lớn lên trong lòng Trung Nguyên, chắc hẳn không quen với đồ ăn thức uống ở thảo nguyên...”

... Ngày ấy từ đường dâng lên tiếng hô như thủy triều, nàng đi xuyên qua núi xa mà đến, khéo léo hóa giải mối nguy ở đấy, sau đó ngã vào lòng y.

Lần ấy y quỳ gối trước nàng, lặng lẽ tự tay lau người cho nàng, ôm nỗi bị thương, tưởng đâu từ giờ trở đi mọi thứ lại quay về điểm xuất phát, trở thành xa lạ.

Lần ấy hành quân đến Khê Thấp, trước hồ cỏ lau y nhất lòng vũ ngắt ngọn gió, muốn cùng nàng lắng nghe tiếng gió thổi.

Lần ấy vượt qua biển An Lan Dục, trong tiếng sóng trống trải, y chậm rãi đánh mảnh san hô lên phong thư, nghĩ một khắc đánh mất nàng cũng như nước biển đổi ngược, thế là lại thao thức suốt đêm không ngủ.

Đêm hôm ấy y lặng lẽ lần mò viết thư, tưởng tượng nàng sẽ dùng cách nào để giấu thư. Trong bầu không khí vắng vẻ mọi âm thanh ngừng bật, y lặng lẽ vui mừng.

Nhưng hóa ra.

Khoảng cách gần nhất, chẳng qua chỉ vì khi kéo ra sẽ càng thêm mãnh liệt xa xăm.

Một đường biển chuyển, lên xuống không ngừng, cho đến hôm nay, thật sự chỉ là vài câu nói bằng quơ hời hợt trên thư thì sao? Thật sự chỉ là những lời thăm hỏi xã giao mà Sở vương điện hạ bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra với Thuận Nghĩa Đại phi trước bàn dân thiên hạ thôi sao?

Y đột ngột dừng bút.

Mím môi.

Sau đó lập tức ào ào cất bút, viết xuống cực nhanh, hết một câu lại ngừng một chút, rồi bỗng dung hóa thành nước chảy cuộn cuộn.

“Tri Vi, ngày ấy Đế Kinh đổ một trận tuyết lớn, sâu đến đầu gối. Ta chần chừ đứng trước thiên điện cung An Bình rất lâu, nghe nói nàng từng nán ná ở đây cả đêm, trên gốc cây lùn bên ngoài thiên điện có những vết ngón tay rời rạc, chính là nàng để lại phải không? Khi ấy nàng coi gốc cây kia là ta chứ gì? Coi nó là ta cũng không vấn đề gì, nhưng tại sao không đợi ta về đến nơi, để nàng tự tay bóp cổ ta? Ta vung đao nửa đường, lấy mạng hai người thân của nàng, nàng chỉ phất tay áo bỏ đi, trốn biệt đến thảo nguyên nơi chân trời, chuyện này thật sự không giống tính cách của nàng.

Tri Vi, có những người số mệnh đã định trước sẽ cản trở nàng, đo khắp thiên hạ cũng không trốn được. Có lẽ nàng không muốn trốn mà chỉ muốn giấu tài, hoặc sẽ một ngày nàng cũng vung đao nửa đường chém ta một nhát, nếu vật thì nhất định đừng để ta chờ quá lâu. Công văn phong thường thăng chức cho Ngụy Tri vẫn nằm chờ nàng trong ngăn kéo của ta.

Nàng cũng từng hứa hẹn sẽ chờ ta bên kia con đường, con đường ấy bây giờ bị kéo đi quá xa rồi, nhưng dù có xa hơn nữa, chỉ cần sẵn sàng đi tiếp thì sẽ có một ngày đi đến tận cùng.

Cái hộp đựng đầy những lá thư ấy chắc hẳn đã bị nàng giầy xéo dưới vó ngựa, hoặc bị nàng thả trôi theo dòng nước. Cũng không sao cả, mấy chữ kia viết thật sự rất khó coi, bao giờ rảnh rồi ta sẽ viết lại từng phong một. Cỏ lau ở Khê Thấp, san hô ở An Lan Dục, kẻ cả gỗ phượng vĩ ở Mân Nam đều không phải thứ độc nhất vô nhị trên đời. Thứ độc nhất vô nhị thật sự là tâm tình khi gặp gỡ nhau mà người ta trọn đời không thể quên được.

Ta không biết nàng đã cất tâm tình ấy ở nơi nào, còn ta vẫn ở đây, chờ nàng đến tự tay đào bới.

Hãy nhớ, đừng để ta chờ đợi quá lâu.”

Phong thư được dán lại, lặng lẽ đặt lên bàn cùng với cái giỏ đựng quà gói ghém kĩ càng kia.

Y hoi ngả ra đằng sau, tựa lưng vào ghế, đối diện với phong thư kia, lẳng lặng nhìn ánh nắng dần dần lụi đi trên song cửa vuông vắn, thẳng bằng ánh trăng bằng bạc như sương, chiếu lên phong thư, xóa nhòa nét chữ trên đó.

Gió thổi trên mái hiên, khe khẽ hát lên khúc ca tịch mịch. Đêm ở Đế Kinh, miên man như thế.

Ánh nắng trên thảo nguyên lại sáng lóa rực rỡ, trong vương đình đoàn người chúc mừng đông vui như biển, cuốn người ta đi cho quên hết bi thương.

Hách Liên Tranh ôm Phượng Tri Vi thúc ngựa lao xuống, kẻ đó nhập vào biển người, chập vật rất lâu mới chạy tới cửa vương cung. Vừa thoát khỏi đám đông, Phượng Tri Vi liền đưa tay lên đập vào lồng ngực Hách Liên Tranh khiến gã phải nói lỏng tay, nàng liền phiêu diêu đáp xuống đất.

Nàng sửa lại vạt áo, không thèm liếc nhìn Hách Liên Tranh lấy một lần, xoay người đi thẳng.

“Ây ây, cô nổi giận đấy à?” Hách Liên Tranh vội vàng đuổi theo túm chặt tay áo nàng. “Đừng, đừng mà, tiểu di, tiểu di, lần sau ta không dám làm vậy nữa.”

Mỗi lần chột dạ gã đều gọi nàng là tiểu di, Phượng Tri Vi không biết làm sao, đành quay sang gã bảo: “Ngài nhớ nhé?”

“Đó là ta không kiềm chế nổi.” Hách Liên Tranh sáng mắt lên. “Tri Vi, cuối cùng ta cũng trở về từ Đế Kinh, có trời mới biết ta căm ghét Đế Kinh đến chừng nào, không khí âm trầm chết chóc, mọi người đều đeo mặt nạ, mọi người đều sống không theo ý mình. Thảo nguyên vẫn tốt hơn, bầu trời cũng cao hơn Đế Kinh một chút. Tri Vi, ta chỉ muốn cô biết ta rất vui mừng.”

Ta chỉ muốn cô biết ta rất vui mừng.

Hàng mi Phượng Tri Vi khẽ run rẩy, trong nháy mắt nàng mỉm cười có phần thô lương – Ta biết, ta biết, chỉ tiếc người muốn chia sẻ với ta niềm vui có thể chứa đầy cả thảo nguyên, mà ta lại không có nơi nào để chứa đựng niềm vui ấy.

Nơi ấy, nơi trái tim ta ngự trị, chỉ chứa trận tuyết đầu mùa ở Đế Kinh vào năm Trường Hi thứ mười sáu, thông thả rơi xuống, vình vảnh không ngừng nghỉ.

“Náo nhiệt ghê đó!” Phía sau truyền đến tiếng reo hò vui vẻ, Thuần Vu Mạnh dẫn theo hộ vệ hưng phấn chạy tới, lớn tiếng hô: “Ra thích cô nương của Hồ Trác bộ! Ngày mai phải cưới một cô làm vợ mới được.”

“Lẽ nào người không quay về nữa?” Phượng Tri Vi cười cười.

Nụ cười của Thuần Vu Mạnh trong thoáng chốc đã tắt lịm, Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngấm nét mặt hần, nói: “Người thật sự không muốn quay về ư? Làm sao có thể chứ, Thuần Vu gia của người là thân tín của Sở vương, người trở về, với công lao ở Hoàng Hải cộng thêm lần hộ tống này, Sở vương nhất định sẽ thu xếp cho người một chức vụ thực chất và quan trọng, tiền đồ như gấm vóc, không nên buông bỏ.”

Từ ngày rời kinh đến nay, đây là lần đầu tiên nàng chủ động nhắc tới Ninh Dịch. Nhắc tới người ấy, trong lòng dường như đột ngột bùng lên một ngọn lửa, rồi lặn mà nhói đau.

“Tôi nhận được khoái mã truyền thư của điện hạ.” Thuần Vu Mạnh đáp, “Ngài ấy nói tôi xuất thân từ thế gia võ tướng, quân công mới là thứ chân thực nhất. Ngài ấy bảo tôi cân nhắc, so với trở về kinh từ từ chịu đựng ở Trường An vệ, chi bằng nhân dịp trận chiến với Đại Liêu trước mắt cần bổ sung tướng lĩnh mà xin vào thẳng đại doanh tiền tuyến. Tôi đã quyết định rồi, bao giờ việc bên này xong xuôi, tôi sẽ đến đại doanh Vũ Châu, bắt đầu làm từ chức Tham tướng. Mọi chuyện tôi đều nghe theo sự an bài của điện hạ, xưa nay điện hạ chưa bao giờ sai.”

Thuần Vu Mạnh nhìn sắc mặt nàng, trong nháy mắt cảm thấy hồi hộp, muốn nói gì đó, lại cảm thấy không thể mở miệng.

Bên kia, Mẫu Đơn Hoa Nhi đang nói tía lia đã chen ra khỏi biển người, đưa tay kéo Phượng Tri Vi, cười nói: “Mau mau mau, chúng ta đi tham quan Potala thứ hai. Ta đã chuẩn bị chính cung cho con, đợi lát nữa ta sẽ chuyển ra ngoài.”

“Cần chứ cần chứ,” Mẫu Đơn Hoa Nhi thiếu điều trượt trên sàn nhà lát đá trắng trơn nhẵn. “Ta đã sớm sai người chuyển phòng, con cứ vào ở thẳng là được. Xem thử căn phòng ta bố trí cho con, con nhất định sẽ thích, ha ha...”

Phượng Tri Vi thầm nghĩ với con mắt thâm mỹ của bà, tôi mà thích mới là chuyện lạ. Mẫu Đơn Hoa Nhi đã kịp tuôn ra một tràng dọc đường đi, người phụ nữ này môi trên môi dưới ngày nào cũng mấp máy với tốc độ chóng mặt, chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi. “Con nghỉ ngơi cho khỏe, nghỉ thức Cát Cầu Nhi nhận vương vị không thể cử hành ngay được, phải đợi Phật sống Đạt Mã đến thỉnh thần, bao giờ mọi chuyện đều thuận lợi mới được. Vừa hay cũng để Phật sống Đạt Mã xem số cho con, hi hi, năm đó lão già kia liếc mắt nhìn ta một cái là vừa lòng. Khó Khó mới chặn họng được đám tộc trưởng lập ta làm Đại phi...” Vừa mồm mép tép nhảy, vừa rẽ trái rẽ phải vào cung, đi một quãng xa mới đẩy một cánh cửa tựa như hiến bảo vật, cười nói: “Tĩnh tang tĩnh tang!”

Phượng Tri Vi chăm chú nhìn vào, quả nhiên cũng bị “tĩnh tang tĩnh tang” nện trúng.

Quả thật là ... đáng mừng.

Một màu đỏ ngợp mắt, giường đỏ màn đỏ chăn đỏ thảm len đỏ bích họa đỏ, khiến người ta nhìn mà hoa mắt chóng mặt. Vậy cũng chưa đáng là gì, khổ sở hơn nữa là trên tất cả mọi vật phẩm đều có hoa văn uyên ương vờn nước; uyên ương vờn nước cũng được thôi, lại còn vẽ uyên ương vờn nước màu xanh biếc và hoa mẫu đơn vàng trên những món đồ đặc màu đỏ chói, khiến người ta nhìn mà co giật chân tay.

“Đẹp không?” Mẫu Đơn Hoa Nhi dương dương tự đắc. “Tươi đẹp! Vui vẻ! Cách phối hợp này ta đã nghĩ lâu lắm đấy!”

Quả thực, cách phối hợp quái gở thế này, Mẫu Đơn Hoa Nhi phải khó khăn lắm mới nghĩ ra được.

Mẫu Đơn Hoa Nhi phân cho Cố Nam Y và Cố Tri Hiểu một gian phòng toàn màu hồng phấn chất đầy búp bê bằng vải bông với tạo hình quái đản, lại kéo tay Phụng Tri Vi và Hoa Quỳnh đi thêm vài bước, đẩy ra một cánh cửa, nói: “Quỳnh Quỳnh người sắp sinh con rồi, cũng phải ở gần một chút, chỗ này vốn là ...”

Bà đột ngột “ơ” một tiếng, dừng lại.

Cửa phòng mở ra, một người chậm rãi đứng lên từ tấm thảm len, hắt hàm nhìn sang.

“Mai Đóa.” Mẫu Đơn Hoa Nhi nhìn chăm chăm vào nàng ta. “Sao muội còn ở lại đây? Chẳng phải ta đã bảo muội theo ta chuyển vào ở trong hậu điện lớp thứ hai đó sao?”

“Muội sẽ ở lại đây.” Mai Đóa cười cười, giơ cái bình trong tay lên. “Đại phi, ấm trà bơ này hãy còn nóng hổi, đến đây uống một chén, muội vừa gọi thị nữ pha xong ...”

“Sao muội còn ở lại đây?” Lưu Mẫu Đơn đột ngột thu giọng điệu nào ban nãy lại, không hề cười, cũng không đoái hoài đến lời mời của Mai Đóa, lặp lại câu nói trước đó một lần nữa.

Bà vừa chuyển giọng lạnh lùng, cảm giác tùy tiện trước giờ lập tức tan biến đi hết, mơ hồ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Phụng Tri Vi nhìn bà, cuối cùng cũng hiểu ra vị Đại phi luôn tươi cười không so đo ấy đã làm thế nào để trấn áp vương đình trong quãng thời gian rối ren này.

Mai Đóa nét mặt cứng đờ, cắn môi, cũng lặp lại câu vừa nói: “Muội sẽ ở lại đây.”

“Ta còn không ở lại đây, tại sao muội cứ muốn ở lại?” Lưu Mẫu Đơn nhìn chăm chăm vào nàng ta, nét cười tắt lịm. “Lẽ nào muội còn tự phụ hơn ta?”

Mai Đóa đứng thẳng tắp, đặt bình trà lên bàn nhỏ, thản nhiên nói: “Muội đã ở trong căn phòng này mười mấy năm trời, ở lâu sinh tình, muội không hiểu vì sao Đại vương vừa lên kế vị thì ngay cả một căn phòng cũng không cho muội ở tiếp. Nếu thật sự muốn muội đi, cũng được thôi, hãy để Đại vương đến đuổi muội đi.”

“Cung Potala thứ hai là cung điện của ta, Cát Tường cũng không thể làm chủ.” Lưu Mẫu Đơn giận quá hóa cười, vỗ tay một cái, lập tức bốn bề tràn ra một đám nữ nô. “Không đi chứ gì? Được rồi, thích ở thì cứ ở, nhưng tất cả những vật dụng của muội trong này đều do ta cấp cho muội, tức là của ta. Ta không thể kéo muội đi, nhưng ta có thể kéo đồ đạc của ta đi. Chuyển hết đồ đạc ra hậu điện cho ta, ngay lập tức!”

Nữ nô đáp dạ, tức khắc ra tay. Mai Đóa lao lên muốn cản, lại bị đám nữ nô đẩy sang một bên không chút nỗ lực. Phụng Tri Vi chấp tay đứng nhìn, đáy mắt nổi lên ý cười nhàn nhạt. Cũng tốt, xem ra tuy Mai Đóa tự coi mình là Thái hậu nhưng Thái hậu chân chính vẫn là Lưu Mẫu Đơn.

Mai Đóa không ngăn cản được, bắt đầu to tiếng kêu gào. Nàng ta kêu gào bằng giọng địa phương ở vùng thảo nguyên này, Phụng Tri Vi nghe không hiểu, nhưng hiển nhiên không phải lời hay, bởi ánh mắt của Lưu Mẫu Đơn Thái hậu đã trở lên khác lạ.

Tiếng kêu kinh động đến Hách Liên Tranh, gã sai bước chạy tới, thấy cảnh tượng hỗn loạn này thì không khỏi ngần ngại. Mai Đóa thấy gã, lập tức nhào vào trong lòng gã, khóc to, “A Trát, năm đó ta cứu con, các người đã nói muốn dùng cả cuộc đời để báo đáp ta. Thế mà bây giờ chỉ là một căn phòng cũng không cho phép ta ở tiếp!”

Phụng Tri Vi căm ghét nhũn mảy, quay sang Hoa Quỳnh, hai người đưa mắt nhìn nhau, đáy mắt đều có vẻ khinh miệt - lấy ơn để bắt người báo đáp, không ngừng không nghỉ, lẽ nào đãi ngộ như Công chúa mười mấy năm qua đều là uống phở?

Hách Liên Tranh khẽ đẩy nàng ta ra một chút, nhẹ nhàng vỗ vai nàng ta, cười nói: “Đây nào phải chuyện to tát gì, có ai không cho đi ở đâu? Chẳng qua là đổi sang phòng khác, đi, chúng ta đi xem hậu điện, chọn cho đi căn phòng tốt nhất!”

“Ta sẽ ở lại đây! Ta sẽ ở lại đây!” Mai Đóa giậm chân bình bịch xuống đất.

Hách Liên Tranh nhũn mảy, nhìn sang Phụng Tri Vi ước mò hỏi.

Phụng Tri Vi bật cười, thâm nghĩ tâm tư Hách Liên Tranh vẫn quá giản đơn, một chữ “đi” gọi nhiều năm, lại thật sự coi người ta là đi. Nhưng người ta không muốn làm đi của người mới khổ.

“Được rồi.” Nàng đón nhận ánh mắt của Hách Liên Tranh, hồ hững nói, “Vậy đi sẽ ở lại đây.”

Mọi người đều sùng sốt, Mai Đóa ngẩng đầu lên khỏi lồng ngực Hách Liên Tranh, nhìn nàng có phần kinh ngạc. Phụng Tri Vi thấy nàng ta làm loạn cả buổi mà đôi mắt vẫn ráo hoảnh, bèn mỉm cười càng thêm dịu dàng chăm chọc.

“Đi nói rất đúng, chẳng phải chỉ là một căn phòng thôi sao, nếu đi ở lâu sinh tình, bảo đi chuyển đi quả đúng là trần trở không yên, vậy thì cứ ở lại đi.”

Mai Đóa mừng rỡ mở to đôi mắt, không tạ ơn nàng mà lại ôm Hách Liên Tranh thêm chặt. “A Trát, con tốt ghê, con tốt ghê!”

“Nhưng con không muốn ở đây.” Phụng Tri Vi uể oải bồi thêm một câu, “Con thích hậu viện hơn, Hách Liên Tranh, chúng ta đến ở hậu viện, để Đại phi và Mai Đóa đi ở lại chỗ này.”

Mẫu Đơn Thái hậu mỉm cười, Mai Đóa ngây ra như phỗng.

“Ngoài ra,” Phụng Tri Vi không thèm liếc nàng ta một cái đã xoay người rời đi, thuận miệng nói, “Xét thấy trong khoảng thời gian gần đây vương đình không được yên ổn cho lắm, nên con cảm thấy chúng ta cần phải trông coi cẩn trọng. Chỗ ở của con và Đại vương từ giờ trở đi sẽ do hộ vệ đưa dâu phụ trách canh gác. Ngoại trừ Đại phi và những người con đích thân cho phép, những người rảnh rỗi khác đều không được tự tiện tiến vào tầm cung hậu điện quấy rầy.”

Rất rõ ràng, Mai Đóa được xếp vào hàng “những người rảnh rỗi khác.”

Phụng Tri Vi tâm tình vui vẻ rời đi, thầm nghĩ may mà Mai Đóa di lâm loạn lên như thế, dù sao cũng được giả thoát khỏi gian phòng ngủ kinh động trời đất quý thần khóc than mà Đại phi bố trí. Cả đám người không chút do dự đi theo nàng, chỉ để lại Mai Đóa ngơ ngác đứng trong ống, bốn bề mờ mịt.

Rất lâu sau, đối mặt với gian phòng đã xáo trộn lung tung, nàng ta gào lên, tung cước đá đổ chiếc bàn con.

Cái bàn con lăn lông lốc ra ngoài, dừng lại dưới chân một người, được một đôi tay nhẹ nhàng nâng lên.

Mai Đóa quay đầu, thấy Na Đáp vác cái bụng to mỉm cười đứng ở cửa.

Lưu Mẫu Đơn và Phụng Tri Vi chuyển sang hậu điện, vừa đi vừa thở dài thường thụt: “Chỉ tiếc gian phòng ta đã bố trí tỉ mỉ, có muốn bảo ta khuôn hết sang đây cho con không?”

“Căn phòng đẹp như thế, con sợ mình sẽ ngắm nghía bất kể ngày đêm đến mất ngủ.” Phụng Tri Vi vội vàng chối đây đẩy, “Hay là Mẫu Đơn Hoa Nhi người tự mình thưởng thức đi.”

Cố thiếu gia ôm Cố Tri Hiểu đi theo lưng nàng. Bộ dạng tay áo phát phà đội khi ôm trẻ con của y trông hết sức quái gở, dọc đường đi đám nữ nô đều nhìn y mà cười rúc rích. Cố thiếu gia chẳng thấy có vấn đề gì - chỉ cần Phụng Tri Vi không cười y, y sẽ cảm thấy cả thế giới đều bình thường.

“Oe oe ...” Cố Tri Hiểu bỗng dừng ọ ẹ trọng lòng y, ra sywsc nhòai thân hình bé bỏng ra bên ngoài.

Phía đối diện, một nữ nô ôm một đứa bé đi tới. Đứa bé kia thoát nhìn còn nhỏ hơn Cố Tri Hiểu một chút, Cố Tri Hiểu hiếm khi gặp được một sinh vật đồng loại nên tỏ ra hưng phấn.

Hách Liên Tranh đã vui vẻ chạy qua. “Hoa Loa Kèn, đây là đệ đệ con phải không?”

Mẫu Đơn Hoa Nhi nhìn thấy đứa bé nhỏ xíu kia, đã sớm ngây ra tại chỗ, kinh ngạc hỏi: “O? Vẫn chưa chết hả?”

Phụng Tri Vi thở dài ... Nói vậy là sao chứ?

“Vương gia, Đại phi.” Nữ nô kia hành lễ với mọi người. “Sát Mộc Đồ rất khỏe mạnh, nô tỳ vừa đưa cậu ấy vào vườn ngắm hoa.”

“Tên nó là Sát Mộc Đồ hả?” Hách Liên Tranh vô cùng hào hứng đùa nghịch đứa bé kia, ngoắc lấy ngón tay nhỏ xíu của nó lắc lư. “Khỏe đấy, đệ đệ ngoan!” Lại ôm đứa bé đưa cho Lưu Mẫu Đơn. “Còn chưa chịu bé?”

Lưu Mẫu Đơn dang tay ra, trong nháy mắt không ngờ lại làm một động tác rụt về, sau đó mới phản ứng lại, ôm lấy đứa bé.

Bà cúi đầu nhìn đứa bé kia chăm chăm, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp.

Từ góc độ của Phụng Tri Vi, nàng thấy khóe mắt hơi sụp xuống của bà phản chiếu ánh nắng, dường như có tia sáng nào vừa vụt qua.

Rồi sắc mặt bà trở lại như bình thường, ôm đứa bé đuổi Hách Liên Tranh. “Đừng nán ná ở đây nữa, mau đi chiêu đãi các tộc trưởng. Còn nữa, phái người đi đón Phật sống Đạt Mã, không cần biết lão già kia ngang bướng đến đâu, cứ trối lên ngựa dong về cho ta, đừng để lão lê lét chậm như rùa bò, đêm dài lắm mộng!”

“Mẫu thân yên tâm!” Hách Liên Tranh cười hi hi ung thuận, lại nói với Phụng Tri Vi, “Hoa Loa Kèn một rồi, nàng chăm sóc mẫu thân giúp ta.”

Phụng Tri Vi nhìn vào mắt gã, gạt đầu. Sắc mặt Mẫu Đơn Hoa Nhi trong nháy mắt trở nên gượng gạo, quay đầu bước đi.

Phụng Tri Vi theo bà đến căn phòng đã được an bài, thu xếp cho những người đi theo ở gần đây. Thảo nguyên không chia ra làm nội viện ngoại viện nam nữ ở riêng giống Trung Nguyên, mà mỗi người một phòng là coi như tách ra rồi. Na Đáp bị phân cho căn phòng nằm giữa Tông Thần và Cố Nam Y, cách sắp xếp này khiến nàng ta mặt xám ngoét như tro.

Lưu Mẫu Đơn giúp nàng thu xếp xong xuôi liền ôm đứa bé muốn đi, Phụng Tri Vi mỉm cười giữ bà lại uống trà.

Uống chưa được một lúc bà đã nói muốn đi nhà xí, rồi ôm đứa bé định đi, Phụng Tri Vi tùm tùm cười nhắc nhở bà, không cần thiết phải mang đứa bé đi nhà xí cùng mình chứ, lỡ rơi vào hầm cầu thì biết làm sao?

Đi nhà xí xong bà quay về nói mình nhớ một cái ao trong vườn đằng sau, không muốn để đám nữ nô giặt quần áo làm dơ, ôm đứa bé định đi xem. Phụng Tri Vi mỉm cười đỡ lấy đứa bé, nói để con bế Sát Mộc Đồ cho mẹ, mẹ cứ chuyên tâm ngắm nước nôi đi.

Mẹ chồng nàng dâu cứ cười tới cười lui mãi cho đến tối, ăn xong bữa cơm tối, Lưu Mẫn Đơn có vẻ thở phào nhẹ nhõm, ôm Sát Mộc Đồ, “Nán lại chơi chỗ con cả ngày trời rồi, bây giờ nên quay về đi ngủ.”

“Mẹ đi thông thả, con không tiễn.” Phụng Tri Vi nói xong câu này thì thấy Lưu Mẫn Đơn sáng bừng đôi mắt, lập tức bỏ đi như có lửa cháy dưới mông.

Phụng Tri Vi ngồi đó, nghe tiếng gió mãnh liệt vô cùng chốn thảo nguyên, xa xa có tiếng sói xám tru xé gan xé ruột truyền đến.

Một lát sau, nàng đứng lên, Cổ thiếu gia đã cầm áo choàng của nàng đứng chờ ở cửa.

“Sao huynh biết tôi muốn ra ngoài?” Phụng Tri Vi hơi sững sốt, nghiêng đầu nhìn y.

Cổ thiếu gia trầm ngâm giây lát rồi nói: “Có tâm sự.”

Cái người chỉ để ý đến một thước ba tắc đất trước mặt ấy, cái người mà người chết trước mặt chưa chắc y đã chớp mắt một cái ấy vậy mà chỉ bằng cảm giác đã phát hiện được nàng có tâm sự. muốn ra ngoài?

Phụng Tri Vi kinh ngạc nhìn Cổ Nam Y chăm chăm - Bắt đầu từ bao giờ, y đã thay đổi, vừa âm thầm lặng lẽ, lại vừa long trời lở đất?

Áo choàng khoác lên vai, dày nặng ảm áp. Phụng Tri Vi đưa tay ra buộc thắt lưng, không ngờ Cổ Nam Y cũng định giúp nàng buộc thắt lưng từ đằng sau. Ngón tay hai người vừa chạm, y đã vội vàng rút tay về.

Rút lại quá nhanh, khiến Phụng Tri Vi lại ngỡ ngàng – Hình như y vẫn cảm hơn trước kia. Trước kia đừng nói là động một ngón tay, dù có túm lấy nàng sờ soạng khắp người, y cũng hoàn toàn không kiêng kị.

Lẽ nào sự mở lòng từ từ của y nhất định phải liên quan đến nàng sao?

Phụng Tri Vi mỉm môi, trong nháy mắt lòng đã rối như tơ vò, chậm rãi buộc kỹ thắt lưng, không ngoài đầu lại, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Cổ Nam Y lặng thinh đi theo sau lưng nàng, lấy ra một quả hồ đào đã rất lâu y không ăn, chậm chậm nhai.

Không biết vì hồ đào đã để rất lâu hay vì nguyên nhân gì khác, mà ăn trong miệng lại có vị chan chát, không được ngọt ngào như bình thường.

Vị chan chát cũ kỹ này khiến y nhớ tới cái lần nàng đổ bệnh nặng ở Hoàng Hải, y bắt chắt mưa ngủ trên mái hiên, ngửi thấy mùi rêu xanh bốc lên từ bốn phía, lại nhớ tới mùi tuyết mới rơi trong cái ngày nàng chôn cất người thân trong trận tuyết lớn, y đỡ nàng đi trên đất tuyết. Y từng ngoái lại nhìn quãng đường đã đi qua, trên đất tuyết mờ mịt chỉ in hai hàng dấu chân của y và của nàng. Tận cùng của dấu chân là hai phần mộ trơ trọi.

Quả hồ đào ăn trong miệng cứ thế mất dần hương vị, song y vẫn từ từ ăn hết.

Có mấy mảnh vụn hồ đào rơi trên ngón tay, y chỉ nhẹ nhàng liếm đi. Trên ngón tay ngoại trừ mùi hương hồ đào thì hình như còn chút mùi vị khác, mùi hương thoang thoảng như sương mù lúc nửa đêm, không thể nắm giữ mà đâu đâu cũng có.

Y cẩn thận ngửi mùi hương vương trên ngón tay, cánh môi đỏ ôn nhuận, nhẹ nhàng chạm lên ...

Từ đầu đến cuối Phụng Tri Vi không ngoái đầu lại.

Ánh trăng rải rác trên con đường lát đá trắng toát, y đi sau nàng mư bước, dùng bóng hình cao lêu nghêu của mình dịu dàng che bên trên nàng.

Kiến trúc của cung điện Potala thứ hai rất rời rạc, không hề có kết cấu và đội ngũ canh gác nghiêm ngặt, cho nên đi vòng qua một bức tường thấp, nàng đã thấy một dãy cửa sổ dài đóng chặt nơi gian phòng ngủ đồ thẩm của Đại phi.

Mẫu Đơn Hoa Nhi là người rất thích thông thoáng, đi đến đâu cũng ưa mở toang cửa sổ ra trước, hôm nay lại đóng im ỉm gian phòng ngủ của mình.

Phụng Tri Vi cười cười, thấy bóng dáng Mẫu Đơn Hoa Nhi được ngọn nến in lên lớp giấy dán trên cửa sổ.

Bà ôm Sát Mộc Đồ, nhẹ nhàng đưa, đi vòng trong phòng, hình như đang khe khẽ hát lên bài ca dao nào đó, âm điệu hết sức mềm mại, có lẽ là một khúc hát ru.

Bốn bề thoang thoảng hương hoa, là một loại hoa nhỏ màu lam, không phô trương mà đẹp ở chỗ nở bùng rực rỡ. Ánh trăng rất tinh khôi, con gió rất trong lành, bên trong cửa sổ vọng ra tiếng ca dao, đưa đưa như một con thuyền nhỏ.

Tất cả đều tinh mịch và đẹp đẽ, có một khoảng khắc Phụng Tri Vi còn tưởng là mình nghĩ nhiều, hiểu lầm ẩn ý của Hách Liên Tranh.

Mẫu Đơn Hoa Nhi cất tiếng hát, ôm Sát Mộc Đồ. Tiếng ca vẫn không ngừng lại, bà vừa hát vừa đi đến bên giường, đưa tay ra kéo tấm rèm treo.

Tiếng ca không ngừng lấy một kắc, còn loáng thoáng nghe thấy lời ca.

“...Đứa bé con, như đóa hoa, bị gió dập, bị mưa vùi...”

Ánh trăng lặng lẽ lúi lại, đám mây bay tới, trong hành lang loang lổ những bóng đen đậm nhạt không đều. Tiếng ca lừng lờ quan quần, rõ ràng là những lời ca hết sức bình thường mà không hiểu sao nghe ra lại có phần quý dị.

“...bị gió dập, bị mưa vùi...”

Lưu Mầu Đơn vừa hát vừa rút sợi dây buộc màn.

“...bị mưa vùi...”

Bà cuốn sợi dây quanh cánh tay, kết thành một nút thông lọng.

“...bị mưa vùi...”

Phượng Tri Vi đột ngột đẩy cửa bước vào.

Ting ca tức thì im bặt, trước giường, Lưu Mầu Đơn hoảng hốt quay đầu.

Tay bà nắm sợi dây vải được kết thành nút thông lọng, mặt bà giàn giụa nước mắt.

Anh mắt Phượng Tri Vi chậm rãi quét qua gương mặt bà, quét qua sợi dây vải, quét qua Sát Mộc Đồ đang say ngủ trong lòng bà.

Nời mẹ này rơi lệ, cất tiếng ca, kéo thông lọng, chuẩn bị choàng lên cổ đứa con của mình!

“...Tại sao...” Rất lâu sau, Phượng Tri Vi mới bật ra câu hỏi đầu tiên, vừa thốt ra khỏi miệng đã kinh ngạc nhận ra giọng nói mình khàn đục.

Có những người mẹ như thế, luôn khiến người ta sinh ra cảm giác uy nghiêm đáng sợ, không biết nguyên nhân bắt đầu từ tình yêu của bà.

Lưu Mầu Đơn hồn bay phách lạc nhìn nàng, đột ngột buông tay, sợi dây vải rơi xuống đất. Dường như bà đã mất đi tất cả sức lực, suy sụp ngã ngò trên giường, hai tay che mặt. Một lúc sau, có giọt nước mắt tựa trên châu lấp lấp sau kẽ ngón tay.

“Sát Mộc Đồ không thể giữ lại... Tất cả con trai của ta đều không thể giữ lại...” Bà nức nở nói, “Phật sống Đạt Mã bảo, Trái Đáp Lan khắc huynh đệ, nhưng nếu có một ngày nó không khắc được huynh đệ thì huynh đệ chắc chắn sẽ khắc nó...”

Trong lòng Phượng Tri Vi chợt dâng lên cảm giác lạnh buốt, lát sau mới nói: “Bây đứa con trai đã chết của người...”

Lưu Mầu Đơn chỉ còn biết nức nở.

Phượng Tri Vi lùi lại một bước, nhìn người phụ nữ ngày thường tươi cười phong lưu này. Cái người thoạt nhìn có vẻ vô tư lự này lại có thể tự tay giết chết đứa con trai của mình, để đứa con cả thuật lợi trường thành ư?

“Những lời mê tín dị đoan không thể tin tưởng hoàn toàn.” Phải mất một lúc lâu, Phượng Tri Vi mới lấy lại được giọng nói của mình.

Lưu Mầu Đơn tuyệt vọng lắc đầu, “Không... không sai được đâu, khi đứa em thứ ba của Trát Đáp Lan chào đời, trông nó rất đáng yêu, ta nhất thời mềm lòng... Kết quả năm ấy Trát Đáp Lan rơi xuống vách núi, suýt nữa thì mất mạng...”

“Con không hiểu.” Hồi lâu, Phượng Tri Vi mới chậm rãi hỏi, “Vì sao nhất định phải giữ lại Hách Liên Tranh, không ngại vứt bỏ bấy nhiêu mạng sống của những đứa trẻ đều là con trai người?”

“Hô Trác bộ có quy củ, con trưởng dòng đích có quyền thừa kế cao nhất.” Lưu Mầu Đơn hạ giọng nói, “Hô Trác Thập Nhị Bộ đòi nào cũng phải đổ máu vì vấn đề thừa kế, đôi khi thậm chí còn di họa đến vài đời. Con trưởng dòng đích thừa kế sẽ có sức hiệu triệu cao nhất, cũng dễ khiến bộ tộc chấp nhận nhất, có thể tránh đi rất nhiều phn tranh. Cho nên chỉ cần con trưởng dòng đích không phải kẻ ngốc thì căn bản chỉ cần sinh ra là vương vị chắc chắn sẽ về tay. Huống chi vào năm Trát Đáp Lan ra đời, đồng cỏ được mùa to, trời giáng cầu vòng đôi, Phật sống Đạt Mã nói đây là điềm lành, là thiên mệnh anh hùng. Trát Đáp Lan không thể chết được.”

Tiếng kể lẽ buồn bã của bà vang vang trong màn đêm yên tĩnh, giọng bà rất nhỏ. Phượng Tri Vi đứng lặng thật lâu, thờ dài một tiếng, ôm lấy bờ vai bà.

Lưu Mầu Đơn nhào vào lòng nàng, lệ rơi như suối song nín nhịn không khóc ra thành tiếng, bờ vai mong manh vì thế mà không ngừng run rẩy, khiến người ta khó lòng tin nổi rằng một bờ vai yếu ớt như thế lại lặng lẽ gánh vác trọng trách hưng vượng cho cả một bộ tộc, gánh vác bảy mạng sng vô tội là cốt nhục chính mình sinh ra.

Trong đêm tĩnh mịch, ngón tay bà đặt lên cổ họng đứa bé, phải chăng cũng run lên bần bật như giây phút này?

“...Sát Mộc Đồ... không thể giữ lại... Thảo nguyên của Khó Khó không thể rơi vào nguy hiểm...” Nước mắt của Lưu Mầu Đơn đã rơi ướt đầm vạt áo Phượng Tri Vi nhưng giọng nói bà lại dần dần tăng thêm một phần kiên quyết. “Đứa bé này vừa nhìn đã biết là sống dai... Mới mang thai thôi nó đã khắc

chết cha rồi, cái đêm ta vút nó lại vương đỉnh rõ ràng đầu đầu cũng có kẻ địch, vậy mà nó lại lăn xuống gầm giường bình an vô sự. Sau chuyện này tỷ nữ không tìm thấy nó, không chừng nó cũng chết dưới gầm giường, ấy thế mà khi tỷ nữ vào phòng sắp quay ra, nó lại khóc òa lên... Nó sống dai như thế, Trát Đáp Lan... không chống đỡ được đâu...”

Trong phòng rơi vào im lặng, chỉ còn tiếng nước n khe khẽ của Lưu Mầu Đơn. Phụng Tri Vi m bà, ngửa đầu nhìn lên đỉnh màn, ánh mắt bất đắc dĩ mà bi thương. Cố Nam Y đứng bên cạnh cửa, dường như đang suy tư rất sâu, không hiểu vì sao có người mẹ lấy thân mình che chở cho Cố Tri Hiểu thoát chết, cũng có người mẹ ôm Sát Mộc Đồ vào lòng, tiễn nó đi chết.

“Không!”

Một tiếng hét to, sau lưng đột ngột nổi lên một trận gió xoáy. Gió xoáy tới gần, đột phát lấy Sát Mộc Đồ trong vòng tay Lưu Mầu Đơn, nhét vào lòng Phụng Tri Vi.

Hách Liên Tranh đã tới.

“Mẫu thân!” Gã quỳ sụp bên giường, đầu gối cồm cộp vào mép giường, khổ sở đến nỗi giọng nói cũng biến dạng. “Đừng giết Sát Mộc Đồ, tính mạng của con không cần để để lấy mạng mình để đổi!”

“Trá Đáp Lan.” Lưu Mầu Đơn đã bớt xúc động hơn một chút, lau sạch nước mắt nước mũi, hung hăng chùi lên chân nm bằng gấm vóc. “Người không cần cũng phải cần! Đã hi sinh bao nhiêu đứa rồi, chẳng lý gì lại bại trong gang tấc!”

“Chẳng ai khắc được con hết!” Hách Liên Tranh to tiếng nói, “Mẫu thân đừng có tin chuyện này!”

“Ta biết, a, ngoan nào, đây là đứa bé cuối cùng, đứa bé cuối cùng rồi.” Lưu Mầu Đơn xoa mặt Hách Liên Tranh.

“Không!”

Nếu lòng không tràn ngập khổ sở, Phụng Tri Vi suýt nữa đã bật cười thành tiếng. Đoạn đối thoại này nghe thật giống bà mẹ dỗ dành đứa con ăn cơm.

Vương tộc thảo nguyên cũng có nỗi bất đắc dĩ và thê lương khác sâu vào cốt tủy như thế...

“Lão nương không có thời gian làm nhảm với người!” Lưu Mầu Đơn khuyên mãi không xong, bỗng dung trở mặt, tung cước đá văng Hách Liên Tranh. “TRước khi cha người qua đời, ta đã nhận lời ông ấy, phải thay ông ấy bảo vệ thảo nguyên này và bảo vệ người, không tiếc hi sinh bất cứ thứ gì. Thằng nhãi nhà người còn dám lăng nhăng với ta một câu, ta sẽ bỏ cha người bỏ luôn cả người!”

“Một người đã chết, bà thích bỏ cứ việc bỏ, chỉ cần bà nỡ bỏ thôi!” Hách Liên Tranh cũng trở mặt, rút xoẹt trường đao ra kẻ lên cổ mình. “Ông đây chịu đựng đủ lắm rồi, thôi thì lấy mạng đổi mạng, cái mạng này trả lại cho bà, bà thích giết ai thì giết đi!”

“Người!” Lưu Mầu Đơn trợn ngược đôi mắt.

“Ta!” Hách Liên Tranh nổi giận dùng dưng.

Bỗng có người nhẹ nhàng rút thanh đao ra khỏi bàn tay Hách Liên Tranh.

“Mọi người ầm ĩ làm gì chứ, nghe con nói nào.” Người rút đao chính là Cố thiếu gia, người nói chuyện chính là Phụng Tri Vi, nàng nháy mắt với Lưu Mầu Đơn. “Đại phi, mẹ xem chuyện đến nước này, cứ muốn hét muốn giết ngay mặt người ta thì ai mà chịu chứ? Thông thả bàn bạc nào, thông thả bàn bạc nào.”

Xoay người, nàng lại nháy mắt với Hách Liên Tranh. “Ngài cứ sống cho khỏe mạnh thì chẳng phải mẫu thân ngài sẽ không lo ngài bị khắc nữa sao? Còn đứng đây làm loạn cái gì chứ?”

Lưu Mầu Đơn tỉnh ngộ - Con dâu nói thế là ám chỉ bây giờ ta chưa thể giết được, đợi sau này hẵng nói, không chừng nó còn giúp ta giải quyết.

Hách Liên Tranh tỉnh ngộ - Vợ mình nói thế là ám chỉ ta cướp Sát Mộc Đồ đi, thế là mẹ không hại nó được nữa.

Hai người đều thờ phào, yên yên ổn ổn bỏ dẫy. Phụng Tri Vi xoay người bước đi, ôm đứa bé đặt vào lòng Cố thiếu gia. “Nuôi chung với Cố Tri Hiểu.”

Hai người kia còn chưa kịp nói gì thì đằng xa đột ngột truyền đến tiếng ồn ào.

Một giọng nói già nua thờ phỉ phò: “Mau mau mau, cô gái người Hán ở Trung Nguyên kia, mau mau giúp ta ...”

Giọng nói ấy vù lấp trong tiếng truyền báo ngân nga hùng hồn của Thuận Vu Mãnh.

“Sở vương điện hạ gửi lễ khấn từ tám trăm dặm, xin dâng lên dưới chân Đại phi của Thuận Nghĩa vương...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Phạt Roi

Type: tuyen nguyen

Nghe tiếng truyền báo kia, Hách Liên Tranh và Cố Nam Y đồng loạt quay sang ngó Phụng Tri Vi. Nàng nghiêng nửa mặt, nhìn ra khóm hoa bên ngoài cửa sổ, không thấy rõ sắc mặt.

Bầu không khí trong phòng bỗng dưng có phần lúng túng, chỉ có Mẫu Đơn Hoa Nhi không biết đầu đuôi câu chuyện trùng mắt nhũ mày, vô cùng nghi hoặc. “Sở vương nào nhĩ? Là người hiện giờ đang nắm quyền thế ngút trời trong triều đình ấy ư? Lễ vật của vương công chẳng phải đã tặng từ trong kinh thành rồi sao, cớ gì lại từ xa gửi tới cơ chứ? Lại còn tặng cho...”

Bà thỉnh linh im bật, nhìn sắc mặt của Hách Liên Tranh. Gã quay sang hướng khác, chỉ nói một câu đơn giản: “Tri Vi, nàng chăm sóc cẩn thận cho Sát Mộc Đồ.” Rồi vội vàng sai bước ra ngoài, từ xa đã nghe gã lớn tiếng sai bảo: “Người đâu, đưa Phật sống Đạt Mã đi nghỉ.” Lại quát: “Lễ vật đưa thẳng đến hậu điện nơi Đại Phi ở.”

Hoa Mẫu Đơn khe khẽ “lẩm bẩm” sao cho Phụng Tri Vi có thể nghe thấy: “Cát Cầu Nhi nhà ta, lòng khoan dung thật sự không tệ đâu...”

Phụng Tri Vi cười cười, nói: “Sát Mộc Đồ để con bế đi, Mẫu Đơn Hoa Nhi, chẳng phải con đã nói với người rồi sao, nếu người tin Phật sống Đạt Mã thì không cần phải sinh nhiều con như thế.”

“Con tưởng ta muốn thế sao.” Mẫu Đơn Hoa Nhi chuyển hướng chú ý, gân cổ lên nói, “Ta gả cho ông ấy hai mươi lăm năm mà cộng lại chẳng qua mới sinh tám đứa! Hồ Trắc bộ thích con đàn cháu đống. Khó Khó muốn có rất nhiều con, những lời của Phật sống Đạt Mã ta lại không dám nói với ông ấy, đành tự mình lén lút tìm thuốc tránh thai để uống. Ta nghĩ đến rất nhiều phương pháp tránh thai, nhưng ông ấy lại thường xuyên lén lút phá đám ta, đồ hết hoặc thay hết thuốc của ta. Khi ta mang thai lại canh giữ chăm chặt, cứ phòng bị rồi lỡ làng như thế. Bản thân các bài thuốc cũng không quá hiệu nghiệm, phải cứ cách dăm ba bữa lại sinh ra một đứa.”

“Lão vương không biết những đứa bé là do người...”

“Ta chỉ nói với ông ấy nửa trước trong lời tiên tri của Phật sống Đạt Mã, ông ấy cứ tưởng chúng bị Trát Đáp Lan khắc chết.” Giọng Lưu Mẫu Đơn hạ dần xuống, “Ta không muốn để ông ấy giận cá chém thớt sang Trát Đáp Lan, nhưng cũng không muốn để ông ấy đau lòng...”

Cho nên cứ thế che giấu ông ấy đến chết, tự mình gánh vác toàn bộ đau khổ do lời tiên tri kia mang đến?

Phụng Tri Vi nhìn Lưu Mẫu Đơn, có chút mơ hồ, trên đời này sao lại có một người phụ nữ chiều chuộng chồng mình đến thế chứ? Khó Khó lão vương thật sự rất có phúc.

“Con có thể đi rồi, đừng ở đây nói lằng nhằng nữa.” Mẫu Đơn Hoa Nhi giục ngược lại nàng. “Ta không nói chuyện với kẻ tâm thần không ổn định.”

Phụng Tri Vi cười cười hơi xấu hổ, nàng bước ra cửa, giao Sát Mộc Đồ cho nữ mẫu trong vương đình, lại giục Cố Nam Y đi ngủ. Cố Nam Y ngiem túc nhìn nàng một lúc lâu rồi bảo: “Đừng khóc.”

Phụng Tri Vi im lặng, miễn cưỡng cười nói: “Đang yên đang lành, tôi khóc làm gì?”

“Trong lòng cô.” Cố Nam Y chỉ vào lòng nàng.

Phụng Tri Vi trầm ngâm đứng trong bóng tối, con gió trên thảo nguyên lạnh lùng cứng cỏi, mùi hoa lại mềm mại, pha lẫn với mùi hương trong lành như rau hẹ xanh từ người nam tử đối diện, mang cảm giác ấm áp dễ chịu.

Một lúc sau, nàng khe khẽ mỉm cười.

Cố Nam Y đột ngột đưa tay ra vuốt tóc nàng, ôm lấy nàng bằng cử chỉ hơi gượng gạo, vỗ hai nhịp lên lưng nàng.

Động tác này giống y như đang dỗ Cố Tri Hiểu ngủ...

Phụng Tri Vi vui mình trong lòng y, muốn cười, rồi lại cảm thấy mũi mình cay cay. Đây là lần đầu tiên hai người ôm nhau, chẳng liên quan đến chuyện gió trăng, chỉ có quan tâm, quan tâm... Cuối cùng y cũng hiểu ra, rất tốt.

Ngọn gió bốn bề trôi trong yên ả, uyển chuyển ôn nhu như một bản nhạc nhẹ.

Một lúc sau Phụng Tri Vi nhẹ nhàng đẩy Cố Nam Y ra, khẽ nói: “Nam Y, huynh đừng lo lắng. Khóc cũng không sao cả, ai mà chẳng có lúc phải khóc, chỉ cần khóc xong nên nhớ lần sau mình sẽ cười thì không sao hết.”

Cố Nam Y đắm đắm nhìn nàng, đột nhiên nói: “Nếu có một ngày ta khóc vì ai đó thì vĩnh viễn sẽ không cười nữa.”

Nói xong không đợi Phurong Tri Vi trả lời, y đã xoay người bước vào cửa. Cánh cửa đóng đánh “kẹt” một tiếng rất nhỏ nhưng lại chấn động khiến Phurong Tri Vi giật mình.

Trong lúc nàng không để ý, Cố Nam Y hình như đã thật sự dần dần hé mở thế giới của riêng mình. Đây là lần đầu tiên nàng nghe y nói ra những lời hoàn chỉnh rõ ràng mà lại diễn tả đầy đủ suy nghĩ của mình như thế.

Ân ý trong đó lại khiến nàng kinh hãi.

Nàng lặng lẽ nhìn đắm đắm vào cánh cửa phòng đóng chặt của Cố Nam Y, một lúc sau mới thở dài, tiếng thở dài ấy tan đi trong đêm xuân tĩnh mịch trên thảo nguyên.

Từ hành lang đằng trước đến cửa là bảy bước, từ cửa đến hành lang phía trước cũng là bảy bước.

Phurong Tri Vi dùng bước chân đo đếm hơn mười lần khoảng cách trước cửa phòng mình.

Bốn bề vắng lặng như tờ, không như những gia tộc lớn ở Trung Nguyên lúc nào cũng có người đứng bên cạnh chờ hầu hạ, không khí vắng lặng này bình thường xem ra rất tốt nhưng vào lúc này lại có vẻ không được quen thuộc.

Ánh trăng đã rọi tới trung đình, Phurong Tri Vi ngẩng đầu ngắm sắc trời, thở dài bất đắc dĩ, đẩy cửa ra.

Một cái giỏ đựng quả hình thức rất đặc biệt lặng lẽ đặt chính giữa phòng. Giỏ quả có màu nguyệt bạch, viền ngoài là màu vàng nhạt và đen, phong cách này thoạt nhìn đã ngăn ngo, nhắc người ta nhớ tới một người.

Phurong Tri Vi ngắm nghía rất lâu rồi lặng lẽ mở giỏ quả ra.

Lễ vật rất nhiều, chất đóng một cách chỉnh tề nhưng gần như rất vụn vặt.

Một bình gốm thô đựng rượu mạnh, một cây nỏ nhỏ hình thù kỳ quái, một gói quả kim sa hải đường, một mảnh thủy tinh vỡ, một miếng bánh nướng lớn chấm tương hải đường, một cây dùi trống bằng vàng, một gói hạt thông, một miếng cá khô.

Bầu rượu cộng ẩm trên cầu Vọng Đô, cây nỏ đã chĩa vào hậu tâm nàng trong đêm trước khi xảy ra biến cố ở thư viện Thanh Minh, quả kim sa hải đường từng dùng để ngự trang ám sát đế vương, bức tượng mẫu phi Ninh Dịch làm bằng thủy tinh giấu sâu trong địa đạo, bánh nướng lớn chấm tương hải đường đã ngăn chủ thủ của Ngũ hoàng tử, dùi trống mà Hách Liên Tranh đã đánh trong cuộc thi thơ ở thọ yển của Quý phi, hạt thông nâng đào sạch hang sóc ăn cùng với y trên núi Kị Dương, miếng cá khô mà dân chúng Hoàng Hải ném tới, được nàng vớt lên đem đi nấu ăn.

Y dùng cách này để nói cho nàng biết rằng con đường đã đi qua, y chưa bao giờ quên.

Phurong Tri Vi ngồi khoanh chân dưới đất, trong vô thức nàng siết chặt mảnh thủy tinh kia trong lòng bàn tay, cảm giác lạnh lẽo như tâm tình nàng lúc này.

Trong lòng nhói đau, ngón tay không kiềm chế nổi mà khe khẽ dùng sức, nhưng không đau đớn như trong tưởng tượng. Nàng giơ tay lên, mới nhận ra cạnh của mảnh thủy tinh kia vốn sắc nhọn song đều đã được cẩn thận mài mòn.

Là ai trong đêm yên tĩnh đã tỉ mỉ mài giữa mảnh thủy tinh, rơi xuống những mẫu vụn trong veo như ánh lệ?

Là ai tâm tư tình tứ đã lặng lẽ mài tròn góc cạnh, chỉ vì lo sợ trong một khắc kia người ấy cảm xúc dâng trào có thể sẽ tự làm mình tổn thương?

Phurong Tri Vi siết chặt mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay.

Ai có thể buông bỏ hồng trần vướng bận, quên đi để làm một người bình thường suốt trăm năm?

Mài được thủy tinh mà không mài được vết rách trong lòng, đêm nay vẫn thê lương như trước.

Trên giỏ đựng quả, một phong thư lặng lẽ nằm đó.

Phurong Tri Vi nhìn đắm đắm vào lá thư này.

Thư đến từ nghìn dặm, nhất thiết phải chờ khi tâm tình rộng mở mới có thể đọc ra nỗi nhớ miên man.

Bây giờ, thư ở đây, nhưng tâm tình đọc thư đã không còn nữa.

“Điện hạ đối với ngài, không thể nói là tình không sâu, nhưng dù có sâu hơn nữa, cũng không sâu bằng xã tắc thiên hạ, ngài hiểu rõ chứ?”

Hoa Quỳnh thông minh hẳn tiếp, đã nói một câu vạch trần trong thời khắc nàng khinh cuồng nhất.

“Ta là người đã từng chết một lần, cho nên muốn thử sống một cuộc đời tốt đẹp hơn, muốn học cách quý trọng những tâm lý khó có được trong đời, muốn thi thoảng phóng túng một lần, thuận theo tấm lòng mình.”

Tin ngựa mà buông lỏng dây cương, hậu quả chính là đạp phá một tác lòng mình.

Bây giờ, Ninh Dịch, người còn muốn nói gì nữa đây?

Giải thích? Có lẽ vậy. Cầu xin? Không thể nào. Giải quyết việc công như đối xử với người dung? Tám phần là thế.

Phượng Tri Vi thân nhiên mỉm cười, chậm rãi cầm thư lên, đọc từng chữ một.

Ngay từ đầu đã lộ ra vẻ mặt “quả nhiên như ta dự đoán”, dần dần lại nhú mây.

“Trên gốc cây lùn bên ngoài thiên điện có những vết ngón tay rời rạc, chính là nàng để lại phải không? Khi ấy nàng coi gốc cây kia là ta chứ gì? Coi nó là ta cũng không vấn đề gì, nhưng tại sao không đợi ta về đến nơi, để nàng tự tay bóp cổ?”

Trong trận tuyết lớn hôm ấy, nàng đã bản thân đứng rất lâu bên ngoài thiên điện, cũng từng đứng lại dưới gốc cây. Khi ấy hồn bay phách lạc không rõ nguyên do, cuối cùng đã làm gì với gốc cây kia, nàng đã không còn nhớ rõ.

Thật khó cho y, vậy mà có thể tìm ra gốc cây kia, có thể nhìn ra dấu vết vốn không tài nào nói rõ là vết gì, còn có thể liên tưởng đến cổ mình.

Phượng Tri Vi cười cười, miệng cười, mà mắt không cười.

Ấn ký về y mà nàng thật sự lưu lại hôm ấy viết lên vùng đất tuyết mịn mờ, bị tuyết lớn che phủ từng tầng một, lại bị dấu chân mang đi từng chút một. Dù y có là thần tiên cung Đại La cũng vĩnh viễn không thể biết được.

Nỗi lòng thật sự vĩnh viễn không mở ra.

Tuyết tan đi, không còn vết tích.

Y muốn nói với nàng y chưa từng quên, chẳng qua chỉ đổi lại sự im lặng của nàng trong cơn gió lúc nửa đêm.

Tâm tình của ta, cất giấu ở nơi nào?

Người hỏi ta, ta không thể cho người câu trả lời. Có lẽ nó nằm trong lỗ máu dử tợn trên huyết Thái Dương của mẫu thân, có lẽ là trong đôi mắt mờ trùng trùng của Phượng Hạo, có lẽ là trong cánh rừng lê loi dưới chân đồi thông năm ngoài kinh thành, có lẽ đã sớm hóa thành tiền giấy tung bay hôm ấy, chôn vùi với tuyết.

Ánh trăng dần dần sáng tỏ, trong ánh trăng màu đỏ nhạt, nàng tựa cửa sổ ngồi trên mặt đất, chậm rãi che mặt, vùi đầu vào khuỷu tay, thân thể co rúm lại - một tư thế bảo vệ bản thân, cự tuyệt bên ngoài.

Nàng không biết.

Ở hàng lang ngoài cửa có người ngủ trên lan can, hai tay gối đầu, mở to đôi mắt như đá quý bảy màu, nhìn theo ánh trăng mọc ở đằng Đông rồi lặn xuống đằng Tây.

Cách vách có người ngồi khoanh chân, lòng bàn tay kê sát vào vách tường, hướng về phía nàng tựa lưng.

Khi trời hừng sáng, ngoại trừ ba người cả đêm chưa ngủ, những người còn lại tinh thần đều vô cùng sung mãn.

Sung mãn nhất chính là Phật sống Đạt Mã vừa chạy tới vào tới hôm qua. Nói chạy tới là nói lão, lão đã già đến nỗi xương cốt đều giòn tan, bị Hách Liên Tranh phải người dùng một cái túi vải bao lại, chất lên khoái mã khiêng tới.

Lão già này tới qua vừa đến đã muốn rêu rao sự tồn tại của mình, lại bị Hách Liên Tranh đuổi vào phòng đi ngủ, sáng sớm hôm nay đã thức dậy, gọi đích danh gã tới.

Từ xa đã nghe tiếng động vọng tới từ tiền điện, hình như hơi xôn xao. Phượng Tri Vi mở cửa, liếc mắt thấy Hách Liên Tranh ngủ trên hành lang, không khỏi ngẩn người.

Hách Liên Tranh xoay người đứng lên, vươn tay ra với nàng “Đi thôi, chúng ta đi gặp Đạt Mã A Lạp.”

Nụ cười của gã phóng khoáng, tư thế đưa tay tràn đầy bao dung, trong đôi mắt lại có những vằn đỏ bé xíu sau một đêm mất ngủ.

Phượng Tri Vi nhìn gã, chậm rãi đưa tay ra khoác vào khuỷu tay gã.

Còn chưa đi đến tiền điện, đã thấy trước đại điện rộng lớn rải rất nhiều tấm thảm, trên có khoảng một trăm người ngồi, họ trò chuyện rôm rả ầm ĩ.

“Ồ đâu ra lắm người vậy?”

“Đều là ông nội bà nội chú thím bác trai bác gái cậu mợ anh rể chị dâu em rể em dâu... của con.” Mẫu Đơn Hoa Nhi nhích lại gần thao thao bất tuyệt.

“Ồ đâu ra lăm thân thích vậy?” Hách Liên Tranh phản đối, “Từ giờ trở đi, họ đều là thuộc hạ của ta, con dân của ta.”

Gã sai bước tiến lên đầu tiên, Phụng Tri Vi đi sau một bước. Mấy vị quý tộc thảo nguyên ngồi bệt xuống dưới hành lang phía trước, quay lưng về phía nàng uống rượu. Phụng Tri Vi đang định đi vòng qua, bất chợt nghe thấy đoạn đối thoại của họ.

“Không biết cái cô Thánh Anh Quận chúa gì đấy mà lần này triều đình ban hôn cho Trát Đáp Lan,” Giữa một tràng tiếng cười thô tục, có người dài giọng nói, “Là mỹ nhân kiểu nào đây? Thánh Anh... Thánh Anh... đúng là rất êm tai.”

“Khắc Liệt!” Có người ném cho nam tử kia một cái đùi dê đã nướng chín. “Chẳng phải sắp được thấy ngay rồi sao? Ngươi có hứng thú à? Ha ha yên tâm đi, với danh hiệu đệ nhất mỹ nam thảo nguyên của ngươi, cái cô Anh Anh gì đó thấy ngươi, còn không mau ngã vào lòng ư?”

Phát ổng tay áo, đẩy cái đùi dê kia rơi xuống đất, nam tử mặc áo da đỏ rực như lửa nằm trên thảm len ngồi dậy, nhũu mày căm ghét. “Ngươi bản quá.”

Hắn vừa ngồi xuống, mái tóc dài trên đầu liền từ từ buông xuống, hóa ra là màu bạch kim cực kì hiếm gặp. nhưng màu tóc rạng rỡ sáng chói ấy vẫn không sánh bằng đôi mắt quyền rũ say lòng người, như một con cáo trắng chạy trên cánh đồng tuyết, vừa ngoảnh đầu nghìn dặm đón xuân sang.

Tóc bạc áo đỏ, diễm quang vô hạn.

Hắn không thèm đếm xỉa đến những lời chọc ghẹo của người khác, chỉ nhàn tản cầm lấy ngón tay của một cô gái hầu rượu bên cạnh mà ngắm nghía, thong thả và say mê nói: “Nghe nói con gái Trung Nguyên mười ngón tay tựa hành xanh, không biết là vẻ đẹp như thế nào nhỉ... A, mấy ngón tay sần sùi vất vả ngra quét phân dê như ngươi... thật khiến người mất hứng...”

Chữ “thật” kia vừa ra khỏi miệng, đã mơ hồ nghe một tiếng “rắc”.

Nữ nô kia còn chưa kịp kêu “a” một tiếng thì Khắc Liệt đã mỉm cười nhặt cái đùi dê nằm lăn lóc dưới đất ban nãy, nhét nó vào miệng cô.

Trong năm chữ “thật khiến người mất hứng”, mơ hồ nghe được năm tiếng “rắc” “rắc” liên tục, nữ nô vừa rồi còn ửng đỏ mặt mày, giờ này mặt cắt không còn giọt máu, nước mắt giàn giụa, những ngón tay nằm trong tay Khắc Liệt đã biến thành năm vật mềm nhũn hình thù kỳ quái, bị hấn lạnh lòng miết qua miết lại, trong bầu không khí yên tĩnh chỉ còn tiếng khớp xương vỡ vụn cọ xát vào nhau, nghe mà rợn người.

“Khắc Liệt ngươi lại...” Có người mới nói được nửa câu, đã bị người bên cạnh vội vàng lấy bầu rượu bịt miệng lại.

Tiếng ồn ào áo nhiệt của những người đứng trước nhanh chóng lấn át sự yên tĩnh ở đây, ánh mắt Phụng Tri Vi quét qua vạt áo Khắc Liệt, trên thất lưng hắn treo một cái đầu hồ ly tạc từ mã não đỏ, con ngươi hồ ly đen sẫm, lóe lên ánh vàng nhàn nhạt.

Tộc trưởng Khắc Liệt của Hòa Hồ bộ ư? Phụng Tri Vi nhũu mày, Hách Liên Tranh từng nói, vị tộc trưởng Hòa Hồ mới lên này là người trẻ tuổi nhất mà cũng xảo quyết nhất tàn nhẫn nhất trong số các thủ lĩnh. Con trai của một nữ nô, đứng vào hàng thấp kém nhất, cuối cùng lại lên làm tộc trưởng. Trong quá trình đó, cha mẹ anh chị em của hắn không một ai có thể sống sót.

Chưa cần nói đến Hách Liên Tranh nhắc tới hắn bằng những lời e dè, biết rõ người này có thể sắm một vai trò mờ ám trong cái chết của lão vương mà vẫn không động vào hắn ngay; chỉ cần nhìn tình hình trước mắt, có thể thấy những người khác hình như cũng rất kiêng dè hắn.

Phụng Tri Vi cười cười, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tông Thần đứng cách đó không xa điều tra thử về người này, sau đó nhẹ nhàng dời gót ra ngoài.

Nàng vừa bước qua hành lang, bốn bề đã “ồ” lên một tiếng.

“Trát Đáp Lan!” Có người xắn tay áo hô to, “Đó là gái Hán của ngươi ấy hả, trời ơi, trông cô ta còn vàng hơn nền đất bên dưới rể cô!”

Xung quang vang lên những tiếng cười ồ, đám huynh đệ thế lực dù lớn hay nhỏ cũng đều nhắm nhe vương vị cười lớn, đập tay xuống đất ầm ầm, thiếu điều bốn vỏ chổng lên trời nữa thôi.

“Đó là Đại phi của các ngươi!” Hách Liên Tranh gầm lên hung dữ, giọng gã chấn động, khiến căn viện ồn ào náo nhiệt im phăng phắc. “Kẻ nào không hiểu quy củ, lập tức cút ra ngoài cho ta!”

Thuần Vu Mãnh dẫn theo hộ vệ của mình rầm rộ đứng vào giữa đám người, ánh mắt còn lạnh lùng và sắc bén hơn mũi trường đao.

Bốn bề im lặng hơn một chút, có một vài người tỏ rõ thái độ thù địch.

“Trát Đáp Lan, ngươi muốn động võ trước mặt Đạt Mã A Lạp sao?” Nam tử kia liếc xéo, nhìn chòng chọc Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh cười nhạt, lập tức bắt đầu xắn tay áo, nhưng có người giữ gã lại.

“Trát Đáp Lan là người của thảo nguyên, không thể động thủ trước mặt Phật sống.” Phụng Tri Vi mỉm cười, thong thả bước tới.

Nam tử kia hừ lạnh, không thèm liếc nhìn nàng lấy một cái.

“Nhưng Đại phi ta và đám thuộc hạ của ta là người Hán, không cần phải tuân theo quy củ gì.” Phụng Tri Vi thong thả sửa sang ống tay áo, hất đầu với

Thuần Vu Mãnh.

Thuần Vu Mãnh cao hứng “hừ” một tiếng, tiến lên tung cước đá đổ bàn của người kia.

“Ta nhìn ngươi không vừa mắt đây! Có gan thì đánh một trận!”

“Hừ!” Người kia hùng hổ đứng dậy.

Hai người lao vào nhau hỗn chiến, Thuần Vu Mãnh xuất thân từ thế gia võ tướng, dĩ nhiên đám hán tử cao nguyên ra tay thiếu bài bản không thể nào sánh bằng, chẳng mấy chốc đã đè nghiêng người ta xuống, nện nhừ tử.

Người xung quanh mặt mày giận dữ, rục rịch muốn vùng lên. Phụng Tri Vi thần nhiên nói: “Ai muốn hỗn chiến, chúng ta sẽ theo hầu.”

Hỗn chiến, chẳng ai “chiến” lại với ba nghìn hộ vệ của nàng, huống chi Thuần Vu Mãnh một chọi một cũng đánh cho đối phương không tài nào chống đỡ. Mọi người đành phải tro mắt ra nhìn, nam tử kia buồn bực rên rĩ, Thuần Vu Mãnh vốc lên một mớ đất vàng dưới rễ cỏ nhét vào miệng hắn. “Con bà nó, nhìn cho kĩ vào, có vàng không hả? Có vàng không hả?”

Mẫu Đơn Hoa Nhi hai mắt sáng bừng, nhìn chăm chăm vào lưng Thuần Vu Mãnh, nước miếng rớt ròng rọc xuống mu bàn chân. “Sao trước kia ta không phát hiện ra đứa trẻ này uy vũ tráng kiện như thế chứ? Nghe nó hỏi gì kia, có vàng không hả? Có vàng không hả? Vàng!”

Phụng Tri Vi liếc nhìn bà, thầm nghĩ bà đồng à, sao bà vừa nghe thấy chữ “vàng” đã hưng phấn làm vậy?

“Nhìn rõ chưa? Nhìn rõ rồi thì có thể rút đi!” Thuần Vu Mãnh vung tay lên, ném thân hình cao to lừng lững của tên kia ra xa mấy trượng, nện ầm xuống đất.

Lần này hơn một trăm người cuối cùng cũng im lặng.

“Tên này rốt cuộc là ai?” Phụng Tri Vi nhìn nam tử còn đang giãy giụa trong hố muốn bò lên, hỏi.

“Là Gia Đức, cháu trai của Khố Khố.” Mẫu Đơn Hoa Nhi ghé tai Phụng Tri Vi thì thào, “Cha nó là Khố Nhĩ Tra, đệ đệ của Khố Khố. Khố Khố là con của thiếp, mà Khố Nhĩ Tra lại là con của chủ mẫu, nhưng bao nhiêu năm qua hắn chưa từng oán hận nửa câu, một lòng trung thành với Khố Khố. Khố Khố vẫn luôn cảm thấy mình mắc nợ hắn, bèn giao cho hắn chức tộc trưởng Hoàng Kim Sư Tử tộc, cho phép hắn nắm giữ hai vạn nhân mã Hoàng Kim Sư Tử. Hắn là người có thực lực mạnh nhất trong Nhân Nhĩ Cát thị, chỉ sau Khố Khố. Bây giờ Khố Khố đi rồi, mà Gia Đức vẫn ý ra không chịu giao lại hai vạn quân quyền kia.”

“Vương quân Hồ Trác bộ không giống đội quân cấu thành từ dân chúng của các bộ tộc khác.” Phụng Tri Vi nói, “Xét thấy Hồ Trác bộ ủng hộ triều đình, vương quân là tổ chức độc lập(*), do lương đạo Vũ Châu phụ trách một phần quân nhu lương thảo, không chịu giao à? Rất đơn giản, chỉ cần gửi một phong thư đến đạo Vũ Châu, nói rằng hiện nay thảo nguyên đã trừ đủ lương thực, nhưng mùa đông năm nay dự đoán có thể có tuyết lớn. Phía thảo nguyên không có kho lúa cỡ lớn đủ sức dự trữ, chỉ bằng trước tiên sẽ gửi lại một nửa trong kho lương Vũ Châu, sau đó... mẹ biết nên làm thế nào rồi đây.”

(*) Nguyên văn là “đơn độc kiến chế”, đây là kiểu tổ chức bộ máy trong đó một tổ chức không trực thuộc tổ chức cao hơn mình một bậc mà trực thuộc cấp cao nhất, ví dụ như các thành phố trực thuộc trung ương mà không trực thuộc tỉnh. Ở đây ý nói đội quân này thuộc Hồ Trác bộ nhưng không nằm dưới quyền kiểm soát của Hồ Trác bộ mà nằm dưới quyền triều đình, lương thảo cũng do triều đình cung cấp.

Sắc mặt Hoa Mẫu Đơn tươi lên, rồi lại do dự. “Ta biết, khấu trừ lương thực của hai vạn quân nhà hắn chứ gì, nhưng sau khi thu hồi hai vạn quân này, chúng ta lại không đủ ăn thì biết phải làm sao?”

“Lại đi đòi thôi.” Phụng Tri Vi mỉm cười hờ hững. “Thuần Vu Mãnh sẽ dẫn một bộ phận hộ vệ đưa dâu tới đại doanh Du Châu, đến khi đó Nhân Nhĩ Cát bộ tùy tiện cử ra một vài người, coi như giúp đỡ đại quân triều đình, bên phía Vũ Châu sẽ không trừ lương nữa.”

“Vi Vi cực cung.” Mẫu Đơn Hoa Nhi cảm động túm lấy tay nàng. “Cưới được con quả đúng là phúc của Cát Cầu Nhi nhà ta...”

Phụng Tri Vi cười cười, đi xuyên qua đám đông. Các tộc trưởng tụ tập trong căn viện lớn thứ hai chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, đều coi như không nhìn thấy.

Bắt đầu từ đại hội kim minh, sau khi người của Phụng Tri Vi ngăn cản các tộc trưởng hội minh, thì bọn họ đều biết cô gái này không dễ trêu vào. Những tiểu tử Nhân Nhĩ Cát bộ nhòm ngó vương vị, giấc mộng dài cũng sắp kết thúc.

Các tộc trưởng mới sáng sớm tinh mơ đã có mặt để bái kiến Đạt Mã rất ít khi ra khỏi miếu. Ông lão này năm nay đã một trăm mười ba tuổi, là người sống thọ nhất trên thảo nguyên, hơn nữa ông đã nhiều lần dựa vào trí tuệ và sự chỉ dẫn của mình để dẫn dắt tộc nhân vượt qua cảnh khốn cùng, đức cao vọng trọng, được mọi người tôn sùng.

Nghi thức lên ngôi của Hách Liên Tranh nhất định phải để Đạt Ma chủ trì.

“A Lạp!” Các tộc trưởng phủ phục ngoài cửa, cung kính hướng vào trong phòng bái kiến.

“Trát Đáp Lan đâu rồi? Trát Đáp Lan!” Trong phòng vọng ra tiếng người hỗn hển thờ dốc.

Hách Liên Tranh dắt tay Phượng Tri Vi bước vào cửa.

Phật sống Đạt Mã ngồi trên thảm nghênh đón trước cửa, ba chậu than cháy đỏ trong một ngày không lạnh cho lắm. Thân hình ông ta đã co lại chỉ bằng một đứa trẻ, dùng một cái ống nhòm chẳng biết ai đưa cho, chĩa vào cạnh cửa nhìn ngắm xung quanh.

Phượng Tri Vi vừa bước vào cửa đã thấy một cái ống nhòm khổng lồ nhô lên trước mặt, giắt nãy mình kinh hãi.

“Cô gái này...” Đạt Mã đã thấy Phượng Tri Vi bị phóng đại trong ống nhòm, bỗng dung gầm lớn, “Cút ra ngoài...”

Hách Liên Tranh ngậy người.

Nụ cười trên gương mặt các tộc trưởng đông cứng lại.

Mẫu Đơn Hoa Nhi đang chuẩn bị bước vào, một chân đặt lên ngạch cửa một chân vẫn còn để bên ngoài, quên mất tiêu động tác tiếp theo.

Trong khung cảnh yên tĩnh, chỉ có Phượng Tri Vi vẫn giữ vẻ mặt như thường, đứng chấp tay. Khe khẽ nở một nụ cười nhạt, nàng hỏi: “Vi sao?”

“Ngươi là con sói cái ẩn nấp trong thảo nguyên, mỗi cọng lông đều chứa thuốc độc vô phương cứu chữa.” Đạt Mã người gầy quắt queo như một thanh củi cất giọng khàn khàn. “Máu và chiến tranh kéo theo sau lưng ngươi, cuối cùng rồi sẽ lan đến thảo nguyên màu mỡ. Ngươi là số kiếp và cạm bẫy của Trắc Đáp Lan, ngài dắt theo ngươi, tựa như dắt theo một bộ xương khô biết đi.”

Trong đình viện vang lên những tiếng hít sâu, cả đời Phật sống Đạt Mã đã bó toán tiên tri cho vô số người nhưng chưa bao giờ dùng đến những lời lẽ lạnh gai người như thế.

“Vậy à?” Phượng Tri Vi vẫn giữ giọng điệu kia, cười tít mắt hỏi, “Ta nhớ ta vừa mới gặp ông thôi, sao ông có thể tính ra rõ ràng như thế?”

Đạt Mã nhấc mí mắt liếc nàng một cái, im im không nói.

Phượng Tri Vi bình tĩnh nhìn chăm chăm vào ông lão già nua này.

“Ngươi không thể làm Đại phi.” Một lúc sau, Phật sống Đạt Mã mới bình tĩnh hơn một chút. “Ta chỉ cho phép ngươi ở lại bên cạnh Trắc Đáp Lan, làm một người phụ nữ của ngài ấy. Đây là ân sủng lớn nhất ta cho ngươi, bây giờ, ngươi có thể trở ra rồi.”

“Không!”

Người lên tiếng không phải Phượng Tri Vi, ngược lại là Hách Liên Tranh vừa mới tỉnh táo lại.

“Nàng là Đại phi của ta!” Gã tiến lên một bước, không thèm liếc mắt đến bất kì ai, ngữ điệu như chém đinh chặt sắt. “Không thể là ai khác!”

“Trắc Đáp Lan ngài điên rồi!” Đạt Mã đột ngột ngồi thẳng lên. “Ngài muốn đâm đầu tìm chết hay sao?”

“Vậy thì đã sao nào? Con sói cái gì chứ? Bộ xương khô gì chứ? Số kiếp và cạm bẫy gì chứ? Tri Vi là người như thế nào, không ai hiểu rõ hơn ta. Ta mong ngóng nàng trở thành Đại phi của ta giống như chim ưng mong ngóng ngày cất cánh bay lên trời cao - Đạt Mã A Lạp, chuyện này ông chớ có nhắc lại nữa! Ai mà biết ông không đoán sai chứ?”

“Vương!” Lần này người gầm lên chính là các tộc trưởng. Đạt Mã là vị thần của thảo nguyên, vậy mà Trắc Đáp Lan dám nghi ngờ?

“Chẳng qua là không được làm Đại phi thôi.” Có người chắc chắn Hách Liên Tranh đã nhận thánh chỉ không dám làm trái, mới tận tình khuyên bảo gã. “Trước kia trong số những cô gái người Hán được triều đình ban thưởng cũng có người cuối cùng không được lập làm Đại phi. Thảo nguyên có quy tắc của thảo nguyên, triều đình chưa bao giờ can thiệp vào chuyện này, Đại vương ngài không cần cô kị điều đó.”

“Ta không sợ triều đình trách tội!” Hách Liên Tranh vung tay. “Ta chỉ nói một câu thôi, không thể là ai khác, mà chính là nàng!”

“Vương! Vô cớ làm trái lời Phật sống Đạt Mã, thì phải chịu hình phạt quất bằng cành nện gai trước mặt mọi người!”

Lúc này tiếng cãi vã đã truyền ra bên ngoài, hơn một trăm quý tộc thảo nguyên chen nhau bên cạnh cửa, nghe thấy câu nói này lập tức xôn xao, có người hô lớn: “Đuổi con bé người Hán này cút đi!”

“Đuổi nó cút đi!”

“Thảo nguyên không nuôi dưỡng con sói cái lòng dạ ác độc!”

“Cút!”

“Cút con bà nhà ngươi ấy!” Thuận Vu Mãnh tung cước chửi mắng ầm lên, chỉ huy hộ vệ chuẩn bị đánh người. Phượng Tri Vi bình tĩnh quay lại, dè tay xuống ra hiệu cho Thuận Vu Mãnh yên lặng chớ nóng vội. Nàng quét mắt qua đám đông, mọi người tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng trong trẻo của nàng, ai nấy đều rùng mình ớn lạnh, những lời mắng chửi ra đến miệng lại không thốt nên lời, nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn ngập tràn ý thù địch.

Hách Liên Tranh cười nhạt.

Gã đột ngột sải bước về phía Phật sống Đạt Mã, các tộc trưởng cứ ngỡ gã sẽ làm gì Phật sống, bèn hoảng hốt nhào lên.

“Vương, không thể...”

Hách Liên Tranh lại đưa tay kéo một tiểu lạt ma đang cầm cành mạn gai đứng sau lưng Đạt Mã. Cành mạn gai kia quang năm suốt tháng được bung sau lưng Phật sống, nhưng xưa nay chưa ai được nếm mùi vị của nó. Phật sống luôn được con dân thảo nguyên quý bái như thần thánh, chưa có ai nghĩ đến chuyện trái lời.

Hách Liên Tranh nắm cành mạn gai vào trong tay, ánh mắt có phần mờ mịt. Gã cũng là một con dân ngoan đạo dưới ghé của Phật sống, trước ngày hôm nay gã chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trái lời Phật sống - người gã tôn kính như ông nội, gã thậm chí còn chờ mong Đạt Mã sẽ yêu mến Phụng Tri Vi như đã yêu mến mẫu thân mình, để Đại phi tân nhiệm thật sự được thảo nguyên tiếp nhận, sau đó cũng yêu mến thảo nguyên.

Nhưng sự đòi chung quy không phải lúc nào cũng được như người ta mong muốn.

Ánh mắt kia chẳng qua chỉ mờ trong giây lát, giây sau gã đã siết chặt cành mạn gai. Vật kia gọi là cành mạn gai, thật ra là roi da bò cứng và dai nhất, lại cuốn thêm vô số những cành táo nhỏ chi chít gai nhọn. Mới cầm vào, lòng bàn tay của Hách Liên Tranh đã rách tướp, máu tươi nhỏ ròng ròng.

Gã hình như vẫn chưa nhận ra, đưa tay kéo tộc trưởng Lam Hùng bước ra ngoài. Tộc trưởng Lam Hùng đi theo mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, những người vây xung quanh ngờ ngác tránh ra.

Có bóng người vụt qua, Phụng Tri Vi đứng chắn trước mặt gã, thân nhiên nói: “Quay về đi, đừng vì hư danh mà chịu nỗi đau da thịt. Làm Đại phi hay không làm Đại phi cũng chẳng quan trọng đến thế.”

Hách Liên Tranh đẩy nàng ra, cười nói: “Ta chưa bao giờ làm điều gì vì nàng, dù sao nàng cũng phải cho ta một cơ hội chứ.”

Phụng Tri Vi sững sốt, Hách Liên Tranh đã sải bước ra ngoài, máu tươi từ lòng bàn tay chảy xuống ngoằn ngoèo, đi thẳng một mạch đến căn viện thứ nhất ở bên ngoài. Trước những cặp mắt chòng chọc của hơn một trăm quý tộc thảo nguyên, gã bước lên ngai vị trên đài cao vốn được chuẩn bị cho mình, tung cước đá văng án kỷ, đưa cành mạn gai cho tộc trưởng Lam Hùng, cởi áo, lộ ra thân thể da thịt bóng loáng rắn chắc, xoay người quay lưng về phía mọi người, quý xuông lớn tiếng hô:

“Đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chờ Nàng Nơi Đây

Type: HK

Một tiếng hô lớn chấn động tất cả mọi người.

Hóa ra Hách Liên Tranh muốn ở trên đài cao này, trước mặt tất cả mọi người, bằng tôn nghiêm của bậc vương giả thảo nguyên, tự chịu phạt rồi!

Hách Liên Tranh quỳ xuống, thân hình lại vuron lên thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn vào gian nhà nơi Phật sống ngồi trong lớp viện thứ hai, lớn tiếng hô: “Kẻ trái lời Phật sống phải chịu hình phạt quất bằng cành mạn gai. Không cần các người phán xét, ta sẽ đích thân chịu.”

Gã tự phán mình chịu hình, đó là một lời tuyên bố rõ ràng với mọi người: Ta nhất định phải trái lời.

Các tộc trưởng ngẩn ngơ ngồi đó, chẳng ai ngờ Hách Liên Tranh lại cương quyết đến nhường này. Nói cho cùng tuân thủ lời Phật sống chỉ là một niềm tin ở Hồ Trắc bộ, tuyệt không phải quy tắc cứng nhắc, chẳng qua mọi người bị thần quyền truyền bá niềm tin này suốt trăm nghìn năm, từ lâu đã không còn nghĩ đến chuyện vi phạm đó thôi. Mà trong giáo lý của Hồ Trắc, sau khi chịu hình phạt quất bằng cành mạn gai rồi cuộc phải làm gì hình như không có kiến giải chính xác, bởi vì điều này chưa có ai phạm phải.

Phật sống Đạt Mã lờm một cái, trông có vẻ giận dữ mà thờ hồng hộc.

Phụng Tri Vi lạnh lùng nhìn ông ta với ánh mắt như nhìn một bộ xương khô.

“Người ngăn ngại ấy lại đi.” Nàng xoay người bảo Mẫu Đơn Hoa Nhi. “Không cần phải chịu nỗi đau da thịt chỉ vì những lời nhảm nhí của một lão già đang ngắc ngoải chờ chết.”

Sắc mặt Mẫu Đơn Hoa Nhi có phần cổ quái, bà nhìn Phượng Tri Vi chăm chăm, một lúc sau mới thowor dài nói: “Số mệnh...Cứ để nó đương đầu đi, con không biết Đạp Mã có uy tín thế nào đâu...Không làm vậy thì chẳng còn cách nào khác để giải quyết.”

“Vút!”

Tiếng roi quất lên da thịt khiến cho tất cả mọi người run rẩy, trong nháy mắt bốn bề rơi vào im lặng chết chóc.

Thân roi mang theo gai ngược, gần như vừa chạm vào lưng đã khiến da tróc thịt bong, máu tươi phun ra, thân roi kéo xuống để lại một rãnh sâu trên da thịt, xung quanh đó lập tức sưng vù lên, máu nhanh chóng tuôn ra theo những vết rách, trong khoảnh khắc đã thấm ướt y phục bên dưới, trên trường bào màu vàng hiện ra một mảng đỏ thẫm đến ghê người.

Roi đầu tiên quất xuống, Hách Liên Tranh quỳ vững vàng trên mặt đất liền run rẩy, ngón tay cắm sâu vào thẳm cổ, lại bật cười oang oang với Phượng Tri Vi đuổi theo tới nói: “Ha ha! Ta cứ tưởng là đau lắm, chẳng qua chỉ như...”

“Vút!”

Tiếng roi thứ hai quất xuống, lập tức đánh tan giọng nói ra vẻ nhẹ nhàng của Hách Liên Tranh. Phượng Tri Vi nhìn gương mặt trong thoáng chốc đã trở nên khổ sở méo mó của gã, nhẹ nhàng bảo: “Đừng nói nữa.”

“Vút!”

Hách Liên Tranh ngã vật xuống, rồi lại lập tức dùng khuỷu tay chống đỡ bản thân, một lần nữa ra sức ngẩng đầu mỉm cười với Phượng Tri Vi.

Trên cánh mạn gai đã dính rất nhiều máu thịt vụn nát, mỗi khi vung lên chúng bắn văng ra bốn bề. Có một giọt máu đậu lại trên mặt Phượng Tri Vi, nàng không lau đi mà bỗng dừng tiến lên một bước, đưa tay ra túm lấy roi.

“Đủ rồi!”

Cánh mạn gai nhuộm máu lập tức đâm vào lòng bàn tay nàng, máu tươi ào ào chảy ra, hòa lẫn với máu thịt của Hách Liên Tranh.

“Tri Vi!” Hách Liên Tranh bản thân máu thịt tung tóe vẫn không rên một tiếng, thấy nàng đổ máu lại giật mình vùng vẫy muốn đứng lên, mang theo vết thương đỏ rập về phía trước. Phượng Tri Vi ném cánh mạn gai đi, đưa tay ra đỡ lấy gã, nói với tộc trưởng Lam Hùng cầm roi: “Ba roi là đủ rồi, đó là vương của các ngươi!”

Tộc trưởng Lam Hùng nhặt cánh mạn gai lui xuống. Phượng Tri Vi lạnh lùng nhìn đăm đăm vào dấu máu trên mặt đất. Hách Liên Tranh khàn khàn hít thở, đang định miễn cưỡng nói đùa vài câu, lại nghe nàng khẽ nói: “Ai quy định thân quyền còn vượt qua cả vương quyền? Bắt đầu từ ta, ta- không- cho- phép.”

Nét lạnh lùng và cương quyết trong giọng nói của nàng khiến Hách Liên Tranh nghe mà run rẩy toàn thân. Phượng Tri Vi cũng không nói gì thêm, dịu dàng bước vào căn viện bên trong, rút ra một quyển lịch ném lên tấm thảm, nói với Phật sống Đạp Mã đang run như cây sậy ngồi yên tại chỗ: “Roi mạn gai đã chịu, lời cũng đã nói hết, tiếp theo phiên ông chọn ra ngày tốt cho Đại vương đăng cơ. Ta thấy ba ngày gần đây cũng không tệ, ông chọn một trong số đó đi.”

Nói đoạn không thèm nhìn đến sắc mặt mọi người, tự mình dịu Hách Liên Tranh về hậu điện, sai người mang hòm thuốc đến, đích thân bôi thuốc cho gã.

Roi kia chẳng phải roi thường, trên gai ngược còn có móc câu, nên bây giờ tấm lưng Hách Liên Tranh đã sưng vù nát bấy, thậm chí không nỡ nhìn. Hách Liên Tranh cúi đầu nằm xuống, không rên một câu. Phượng Tri Vi cố gắng bôi thuốc nhẹ nhàng hết sức có thể mà vẫn cảm nhận được thân thể gã không ngừng run rẩy.

“Đau thì cứ kêu đi.” Phượng Tri Vi cẩn thận xử lý vết roi, tỉ mỉ rút ra từng cái gai cắm sâu vào da thịt. “Ngài có chịu đựng ta cũng không ngưỡng mộ khí khái anh hùng của ngài đâu.”

“Ta chỉ...sợ nàng đau lòng vì ta.” Hách Liên Tranh ngẩng đầu lên, trên trán rịn một lớp mồ hôi mỏng, đôi mắt đã chuyển màu tím sẫm vì đau đớn, khóe miệng có một vết rách rất nhỏ nhưng vẫn mỉm cười như trước.

Phượng Tri Vi xử lý xong vết thương cuối cùng, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai gã. Trong tiếng gào rú của Hách Liên Tranh, nàng hồ hững nói: “Đau lòng à? Cũng hơi hơi.”

“Được rồi...Được rồi.” Hách Liên Tranh cười khổ, “Ta đừng nên vọng tưởng nàng đau lòng thì hơn.”

“Đau lòng cũng chẳng để làm gì.” Phượng Tri Vi ngồi đó, giấu nét mặt trong bóng tối căn phòng. “Thay vì lãng phí thời gian vào việc đau lòng, chi bằng làm những chuyện thực tế hơn.”

Hách Liên Tranh nằm ngoài trên thảm, miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn nàng. “Nàng muốn làm gì?”

Phượng Tri Vi im lặng không đáp.

“Tri Vi...” Hách Liên Tranh đột ngột với tay ra cầm lấy tay nàng. “Nàng đã thay đổi rồi. Lần đầu tiên ta gặp nàng bên xe ngựa, tuy nàng có nhẫn tâm

nhưng vẫn để lại đường lui. Bấy giờ nàng hình như đã đông cứng bản thân, đứng nói là với người khác, dù là với chính mình, nàng cũng không chừa đường lui, vậy là không tốt.”

“Có gì mà không tốt?” Phụng Tri Vi không rút tay lại, lẳng lặng cúi đầu nhìn gã.

Hách Liên Tranh nắm lấy tay nàng, lại cảm thấy hình như thứ mình nắm không phải tay mà là băng, không phải khoảng cách gần trái tim nhất mà xa xăm như tận chân trời. Tay nàng nằm trong tay gã nhưng người và hồn đều không ở đó.

Khóe môi nở một nụ cười khổ, gã khẽ nói: “Đời người ngắn ngủi, thay vì dùng bấy nhiêu thời gian để hận thù, chi bằng thử khiến bản thân được vui vẻ một chút. Ta... chỉ mong nàng được vui vẻ.”

Gã lỏng ngón đưa tay sờ hòm thuốc, lấy ra vài trắng và kim sang được. Phụng Tri Vi không biết gã muốn làm gì, lại thấy gã cẩn thận khâu những cái gai nhỏ cắm trong vết thương trên lòng bàn tay nàng, bôi thuốc băng bó. Chỉ cử động nhẹ nhàng như thế mà trên trán lại rịn ra một lớp mồ hôi.

Phụng Tri Vi rút khăn tay ra giúp gã lau mồ hôi trên trán, ngón tay rất nhẹ nhàng. “Hôm nay ta rất vui, bởi vì cuối cùng ta đã phát hiện ra, trên đời này có bao nhiêu người phụ lòng mình thì sẽ có bấy nhiêu người hậu đãi mình. Hách Liên, cảm ơn ngài, có điều ta không hề cảm thấy ngài tự tổn thương mình vì một cái danh hão. Đại phi là xứng đáng. Chắc hẳn ngài cũng biết, đối với ta, có làm Đại phi này hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

Hách Liên Tranh trầm ngâm, gã không phải kẻ ngốc, hiển nhiên nghe ra lời nhắc nhở của Phụng Tri Vi. Một lúc sau gã cười cười, nói: “Lúc nào ta cũng tình nguyện.”

Thế rồi gã nhắm mắt lại, tỏ vẻ muốn ngủ. Phụng Tri Vi thu dọn đồ đạc xong xuôi, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Bóng dáng nàng vừa đi mất, Hách Liên Tranh đã mở mắt ra.

Đôi mắt màu hổ phách pha tím âm u của gã nhìn chăm chăm lên mái nhà, trong giây lát hiện lên nét khổ đau.

Rất lâu sau, gã mới lầm bầm: “Tri Vi... Dù chỉ là một hư danh, ta cũng muốn, bởi vì... Đó là khoảng cách gần nhất mà ta có thể tiếp cận với nàng.”

Bước ra từ phòng ngủ của Hách Liên Tranh, Phụng Tri Vi không doái hoài đến tình hình ở tiền điện mà trực tiếp gọi Tông Thần và Cổ Nam Y tới.

“Ta đã điều tra về Khắc Liệt,” Tông Thần nói, “Hắn từng đi tới sông Bính Cốc, tham dự hội minh nhưng đã bỏ đi trước khi chúng ta bao vây Hoàng Cát Lạc. Sau đó hắn tiến thẳng tới chỗ Phật sống Đạt Mã, rồi lại vội vã quay về trước hai người một bước. Kẻ này quả là khả nghi, cô hãy cẩn thận một chút.”

“Hắn chắc chắn phải có quan hệ với Hoàng Cát Lạc.” Phụng Tri Vi nói, “Trước hết phải canh giữ cung điện Potala thứ hai cho tốt, ta còn phải đi đối phó với lão già kia và một đồng thân thích nữa.”

Không lâu sau Mẫu Đơn Hoa Nhi đã đến, bảo ngày lành đã định vào ngày mốt, còn nói Phật sống tinh thần không được tốt lắm. Dù sao ông cũng đã thọ một trăm mười ba tuổi, trông ông ta thế kia, chủ trì xong nghi thức lần này thì sự kiện tiếp theo hẳn phải là tìm một vị Phật sống mới.

Hôm nay Mẫu Đơn Hoa Nhi không ồn ào như thường ngày mà lại có vẻ hơi dăm chiêu. Từ sau khi Đạt Mã nói ra câu ấy, sắc mặt bà đã biến thành thế này.

Phụng Tri Vi thấy lúc nào bà cũng có vẻ thất thần, đột ngột hỏi: “Mẫu Đơn Hoa Nhi, có phải người rất muốn giết con không?”

Nàng hỏi một câu thẳng thừng như thế khiến Mẫu Đơn Hoa Nhi giật mình run rẩy, mở to mắt kinh ngạc nhìn nàng, một lúc sau mới lúng búng nói: “Con hỏi cái gì vậy?”

“Hỏi một câu bình thường.” Phụng Tri Vi cau mày uống sữa dê. “Người tin tưởng lời tiên tri của Đạt Mã như thế, vì mạng sống của Hách Liên Tranh, không ngại tự tay giết chết bảy đứa con của mình, tại sao lại không thể giết con sói cái Phụng Tri Vi chứ?”

Mẫu Đơn Hoa Nhi lại ngơ ngẩn một hồi, rất lâu sau mới cười khổ nói: “Vậy cũng phải giết được đã.”

“Người thật thẳng thắn.” Phụng Tri Vi buông bát, cười nói, “Lại dám thừa nhận như thế.”

“Ta nghe được câu nói kia, phản ứng đầu tiên quả đúng là như thế.” Mẫu Đơn Hoa Nhi thành thật thừa nhận, “Lời tiên tri của Đạt Mã đúng là rất chuẩn, chỉ ít cho tới bây giờ vẫn rất linh nghiệm với ta. Trước kia ta cũng không tin những lời này, nhưng lão già này khiến ta không thể không tin.”

Phụng Tri Vi cười mà không nói.

“Nhưng nghĩ kỹ, lại cảm thấy lời tiên tri kia chưa chắc mang ý nghĩa như cảm nhận của chúng ta.” Mẫu Đơn Hoa Nhi cười hi hi, “Toàn thân con mang độc, đàn bà không độc sẽ bị đàn ông bắt nạt, độc cũng không tệ. Con đến mang theo chiến tranh, cuộc hiến giữa Đại Liêu và Thiên Thịnh vẫn chưa kết thúc, Nhân Nhĩ Cát bị bán đứng làm chết rất nhiều chiến sĩ vô tội, món nợ này sớm muộn gì cũng phải đòi Đại Liêu. Chiến tranh quả thực nhất định không thể tránh, nhưng nguyên nhân chưa chắc là từ con. Còn câu nói con là số kiếp của Trát Đáp Lan... Thì tình yêu cũng là số kiếp.”

Phụng Tri Vi bật cười, thầm nghĩ Mẫu Đơn Hoa Nhi có vẻ tùy tiện nhưng thật ra cũng rất thấu hiểu.

“Cái mớ bên trên thật ra toàn những lời làm nhảm.” Mẫu Đơn Hoa Nhi làm bộ mặt đầu già. “Vấn đề mấu chốt là ta biết ta không giết được con, chẳng tha thành thành thật thật giao hảo với con. Có những người không thể trở thành kẻ địch mà làm bằng hữu sẽ có lợi hơn. Tri Vi, nằng dẫu hời của ta, ta giao Trát Đáp Lan cho con.” Bà ngả người ra đằng sau tựa lưng, nheo mắt lại. “Con muốn độc chết nó cũng được, khắc chết nó cũng xong, tất cả đều trông vào vận may của Trát Đáp Lan.”

“Con cảm thấy Đại phi mới là người thông minh nhất trên thảo nguyên này.” Phụng Tri Vi khen bà một câu từ tận đáy lòng.

Mẫu Đơn Hoa Nhi nheo mắt cười, tỏ vẻ ta đây cũng biết vậy.

“Muộn rồi.” Phụng Tri Vi uống trà bơ, mỉm cười mơ màng như bóng đêm. “Mong mọi người đều được ngủ yên.”

Mong mọi người đều được ngủ yên, đương nhiên đây là lời khách khí. Có một số người, Phụng Tri Vi tuyệt đối không định để họ ngủ yên.

Canh ba trôi qua, nàng bước ra khỏi cửa, dẫn theo Tông Thần, Cố Nam Y và Hoa Quỳnh.

Thủ vệ của cung điện Potala thứ hai hiện đang chia ra làm ba bộ phận, một phần vốn là hộ vệ vương đình, một phần là hộ vệ đưa dâu của nàng, phần còn lại là người của nàng, thuộc về thế lực ngầm của Cố Nam Y.

Khi trời sẩm tối, Mẫu Đơn Hoa Nhi thay hết thủ vệ vương đình, căn viện ở tiền điện nơi Phật sống Đạt Mã ở bây giờ đều được đổi sang thủ vệ vương đình. Phụng Tri Vi hiểu được suy nghĩ này của Mẫu Đơn Hoa Nhi- bà sợ Phụng Tri Vi có cái trong con giận dữ sẽ rat ay với lão già Đạt Mã.

Đúng là coi thường Phụng Tri Vi nàng, giết người, cần gì phải dùng đao.

Vừa đi qua cửa hậu điện, chợt thấy một đám người bước tới, hóa ra là Lư Mẫu Đơn dẫn theo một đội nữ nô. Thấy nàng, bà mỉm cười rạng rỡ, chào hỏi: “Buổi tối bận bận ảm ảm, ra ngoài tản bộ, Vi Vi cục cưng con muốn đi đâu?”

“Buổi tối bận bận ảm ảm, con đến chỗ Phật sống Đạt Mã tản bộ.” Phụng Tri Vi thẳng thắn báo cáo.

Mẫu Đơn Hoa Nhi kéo cánh tay nàng, cười khanh khách nói: “Cũng vừa hay, chúng ta đi chung nhé. Ta muốn nhờ lão già này tính toán vận mệnh của Sát Mộc Đồ.”

“Dạ.” Phụng Tri Vi không hề cự tuyệt, mỉm cười đi chung với bà.

Khi sắp tới căn viện của Phật sống Đạt Mã, Hoa Quỳnh bỗng dừng “ây da” một tiếng.

Mọi người vội vàng ngoái lại, Hoa Quỳnh ôm bụng, vịn lên cột hành lang, khẽ nói: “...Không sao đâu, tôi chỉ hơi khó chịu một chút thôi...”

Tông Thần tiến tới bắt mạch cho cô, nói: “Hoa cô nương sắp sinh rồi, cẩn thận động đến thai nhi, hay là cô trở về nghỉ ngơi cho khỏe.”

Phụng Tri Vi lập tức chạy qua dìu cô, bảo: “Ta đỡ cô về.”

“Đừng.” Hoa Quỳnh đẩy nàng ra. “Người vẫn nên đi tìm Phật sống tính toán cho người, còn tôi...”

Cô tóm lấy Lư Mẫu Đơn, đỡ rạp lên vai bà, nói: “Có lẽ phải làm phiền Đại phi một lần rồi.”

Lư Mẫu Đơn giật mình, liếc mắt nhìn Phụng Tri Vi, cười nói: “Được...Được...Ta đưa người qua đó, người không sao ta lại đi tiếp.”

“Tôi cũng sắp sinh rồi...” Hoa Quỳnh gục trên vai Lư Mẫu Đơn, ghé tai bà thì thào, “Có một số chuyện không tiện nói với cô nương ấy, cũng không muốn nói với nam tử, thật ra là muốn hỏi người, cũng chỉ có người thích hợp...”

Cô nói như vậy, Lư Mẫu Đơn càng không thể từ chối, vội vàng gọi nữ nô đỡ Hoa Quỳnh đi.

Phụng Tri Vi nhìn theo bóng dáng Hoa Quỳnh chậm chạp lê bước quay về, cười cười.

Lần này chẳng ai ngăn cản nàng được nữa.

Nàng dẫn theo hai người xông thẳng vào trong, điềm nhiên cầu kiến ở cửa viện của Phật sống Đạt Mã. Có một tiểu lạt ma hầu hạ ra đón tiếp, dù có chút bất an nhưng nàng là Đại phi, lại chỉ dẫn theo hai người quang minh chính đại tìm tới, muốn từ chối cũng không đào đâu ra lý do, đành phải mời nàng vào.

Trên hành lang dài quét sơn không nghe tiếng bước chân, dưới hành lang treo ngọn đèn dầu tỏa ra ánh sáng tù mù. Trên tấm thảm, ông lão khô quắt trông như một đứa trẻ vẫn nâng ông nhòm nhìn lên người đi tới.

Một pho tượng Phật bằng đồng mạ vàng ngồi sau lưng ông, nở nụ cười thần bí, lặng lẽ ngắm nhìn cô gái sắc mặt ung dung bước vào phòng.

Phụng Tri Vi mở rộng cánh cửa, mọi thứ trong phòng đều nhìn thấy rõ ràng. Tông Thần và Cố Nam Y đứng ở cửa, đám tiểu lạt ma hầu hạ trong viện nhìn đăm đăm vào hai người trong phòng, không chớp mắt lấy một cái.

“Người đến đây làm gì?” Mí mắt dày của lão lạt ma xệ xuống, mắt nhìn dưới đất.

“Đến thăm Đạm Mã A Lạp của chúng ta.” Phụng Tri Vi ngồi xuống tí đằng xa, lờ lờ thân thiết mà giọng điệu nghe có vẻ không được thân thiết như thế, câu tiếp theo lại làm Đạm Mã chấn động. “Xem ông ta vì sao còn chưa chết?”

“Muốn ta chết...” Đạm Mã trầm ngâm một hồi, bật cười khàn khàn. “Con sói cái lòng dạ khó lường như người, trên thảo nguyên này, người có thể cần được vị thần trên mây xanh sao?”

“Mấy chục năm được tộc nhân hương khói cung phụng, đúng là đã hun cho ông vàng đầu rồi, coi mình là thần luôn.” Phụng Tri Vi cười nhẹ, khơi ngọn đèn trên bàn cho cháy to hơn, quang sáng từ ngọn đèn in bóng hàng mi dài và mỏng. “Theo ta thấy, ông còn không bằng bức tượng sau lưng ông, thành thực và vĩnh viễn không nói dối.”

“Ta nào có nói dối.” Đạm Mã nhìn nàng đầm đăm không chớp mắt, cất giọng khàn khàn, “Đây là tội lớn nhất trong giới luật của đệ tử, không dám phạm”

“Cho dù những lời tiên tri của ông chủ nào cũng là thật,” Phụng Tri Vi nhào người về phía trước, nhìn đầm đăm vào đôi mắt ông ta, “Ông có dám nói ông bói toán xuất phát từ công tâm? Ông có dám nói ông luôn luôn không chịu bất cứ ảnh hưởng nào? Đạm Mã, giới luật của đệ tử, bất cứ lúc nào cũng phải giữ vững công tâm, ông có dám nói trong sự kiện này, tấm lòng ông không thể bắt bẻ điều gì, không hề thẹn với lương tâm?”

Đạm Mã vẫn không hề nhúc nhích, những nếp nhăn già nua xếp chồng chất lên nhau, giống như một tấm thảm rách nát co rúm trong bóng tối của ngọn đèn.

“Khắc Liệt đã nói gì với ông?” Phụng Tri Vi ngả người ra phía sau, tựa lên gối dựa, vẻ mặt ung dung.

“Hắn chỉ nói cho ta biết những chuyện xảy ra gần đây thôi.” Đạm Mã lắc đầu, “Tuyệt không giống như người suy đoán, hắn không nói câu nào xấu xa, mà dù có nói câu gì thì kết quả bói toán đã được ý trời định sẵn, không ai có thể sắp đặt.”

“Khi ông bói toán, hắn đứng ngay cạnh ông chứ gì?” Phụng Tri Vi nở một nụ cười nhạt, “Đạm Mã, ông cứ nghĩ cho thật kĩ.”

Lão lạt ma chấn động, trong đôi mắt đục ngầu nhấp nháy liên tục, nhớ quang cảnh khi bói toán, vẻ mặt ban đầu tin tưởng không chút hoài nghi dần dần lộ ra một tia mơ màng, một lúc sau lại lắc đầu, “Hắn đứng cách rất xa.”

“Đứng xa thì không giờ trò được à?” Phụng Tri Vi dần lên một bước.

Lão lạt ma lại rơi vào trầm tư, bộ não già nua đêm nay hình như xoay chuyển đặc biệt trì trệ. Sắc mặt ông ta càng thêm mịt mờ, ông ta ra sức nhớ lại cảnh Khắc Liệt đến miếu Hồ Âm không lâu trước đó song phát hiện mình không tài nào nhớ rõ rốt cuộc đã có những chi tiết gì.

“Già rồi... già rồi...” Ông ta lắc đầu thờ dãi nhưng vẫn cố chấp nói, “Ý chỉ của thần không thể sai được, người không cần nói thêm gì nữa. Đệ tử của thần vĩnh viễn sẽ không thay đổi kết quả bói toán.”

“Ai cần ông thay đổi chứ?” Phụng Tri Vi đứng lên, mỉm cười uể oải, “Đạm Mã A Lạp, trông khí sắc ông không tốt, có phải ông thường xuyên mất ngủ không? Nhưng không hề gì, rất nhanh thôi, ông có thể ngủ ngon rồi.”

Nàng mỉm cười xoay người rồi đi, những bước chân thoăn thoắt kéo theo ngọn lửa đèn dầu chập chờn mất một lúc. Lão lạt ma chật vật nhướng mí mắt lên, nhìn theo bóng lưng nàng mà lầm bầm “...Sói cái đi vào thảo nguyên...”

“Người nói xem tã cho trẻ con dùng loại vải gì thì tốt? Mùa hè dùng vải gai mịn có được không? Không được thì dùng vải bông nhé? Có nóng đến nổi nổi mẩn lên không?” Trong hậu điện, Hoa Quỳnh túm lấy Lưu Mầu Đơn hỏi không ngớt miệng, liên tục vuốt ve cái bụng. “Áy da... Đêm nay nó quậy làm tôi không được yên.”

“Vải bông là được rồi, trên thảo nguyên chúng ta không để ý nhiều như ở Trung Nguyên...” Lưu Mầu Đơn nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng của cô, lo lắng hỏi, “Đi mời y quan nhé? Đứa trẻ này, ta muốn mời y quan mà sao người cứ không chịu...”

Ngoài hành lang dài truyền đến tiếng bước chân.

Lưu Mầu Đơn khẽ buông tay, Hoa Quỳnh ngồi bật dậy, vươn vai, mỉm cười nói: “Áy da, mời y quan làm gì chứ? Tôi khỏe lại rồi.”

Cô nhồm dậy, động tác lưu loát, chạy vèo vèo một vòng trong phòng, giang tay với Lưu Mầu Đơn. “Lời của người còn công hiệu hơn cả linh đan diệu dược, bây giờ tinh thần tôi rất tốt!”

Lưu Mầu Đơn ngẩng đầu nhìn bà bầu vừa rồi còn thờ thoi thóp, nét mặt vô cùng đặc sắc.

“Khỏe rồi à?” Phụng Tri Vi sai bước tiến vào, mỉm cười nói, “Quả nhiên Mầu Đơn Hoa Nhi đã ra mặt thì không ai cần nổi.”

“Phải nói là Hoa Quỳnh đã ra mặt thì không ai cần nổi mới đúng.” Mầu Đơn Hoa Nhi cười hi hi, đứng lên. “Thôi được, tinh thần cô ấy đã ổn, ta cũng bị xài xong, con cũng tán bộ xong rồi, ta tiếp tục đi dạo.”

“Xin cứ tự nhiên.” Phụng Tri Vi mỉm cười nhìn theo Mầu Đơn Thái hậu hoảng hốt tháo chạy, quay lại nói với Hoa Quỳnh đang dương dương đắc ý xoa bụng khen ngợi con mình: “Một việc không phiền đến hai người, ngày mai còn phải mượn cái bụng bầu của cô xài tạm một chút.”

Ánh nắng buổi sáng trên thảo nguyên rực rỡ trong lành, chiếu lên vương đỉnh ngôi đền tường trắng, khiến cung điện Potala thứ hai trở nên trong trẻo mà cao quý.

Hôm nay ngoại trừ Hách Liên Tranh đang dưỡng thương thì mọi người đều bận túi bụi. Chiều dài tộc trưởng, chuẩn bị nghi thức ngày mai, thu xếp chỗ ở cho khách khứa, từ sáng sớm hai đời Đại phi đã đến tiền đình chủ trì mọi việc, ngay cả Mai Đóa cũng bị Mẫu Đơn Hoa Nhi gọi đi giúp đỡ, trong hậu điện chỉ còn lại Hách Liên Tranh và hai bà bầu.

Na Đáp bước ra khỏi phòng mình, phòng nàng ta nằm giữa phòng của Tông Thân và Cổ Nam Y, mấy ngày nay bị kìm kẹp đến nỗi không dám cựa quậy gì, hôm nay khó khăn lắm mới được ra ngoài hít thở không khí.

Hậu điện có phòng bếp, nàng ta xuống bếp bưng lên một bát trà bơ, lại mang theo một ít thuốc dùng cho ngoại thương, bước về phía điện thất của Hách Liên Tranh. Khi đi qua một đoạn hành lang, bỗng thấy mặt đất hơi trơn, nàng ta sợ ngã, bèn vịn tay ra vịn lên tường theo bản năng, thân thể nghiêng đi, trà bơ sánh ra ngoài.

Sau đó nàng ta nghe có người “ây da” một tiếng.

Người kia vừa bước tới từ khu vườn bên dưới hành lang, không ngờ trên hành lang lại đột ngột hất ra thứ này, vội vàng né tránh nhưng vẫn bị vấy bẩn xiêm y. Trà bơ nóng bỏng, người kia vội vã cời ngoại bào ra.

Na Đáp nhận ra đó là cô gái người Hán mang bầu đi theo Phụng Tri Vi, trực giác có chút đề phòng, nhưng mình làm bản y phục của người ta mà cứ thế phui dít quay đi hình như cũng không đúng lắm, đành phải vừa đỡ cô vừa gọi nữ nô tới.

Hoa Quỳnh không để ý đến nàng ta, chỉ lo sửa sang lại y phục mình, hết sức cẩn thận nhanh tay cời một vật xuống vắt lên lan can, cứ như sợ nó bị dây bẩn.

Na Đáp liếc mắt qua, phát hiện đó là một lá bùa hộ mệnh, có con dấu của miếu Hồ Âm, hai màu đen vàng, đúng là lá bùa chỉ có Phật sống Đạt Mã địa vị cao nhất trong miếu mới dùng.

“Cái này cô lấy đâu ra vậy?” Nàng ta cầm lá bùa hộ mệnh kia lên.

“Đừng động vào nó!” Hoa Quỳnh lập tức gạt lại. “Tôi hôm qua Đại phi xin nó cho tôi từ chỗ Phật sống Đạt Mã, phù hộ cho tôi sinh sản thuận lợi con cháu khỏe mạnh, cô đừng có sờ mó lung tung.”

Na Đáp biết tối hôm qua Phụng Tri Vi quả thực đã đến chỗ Đạt Mã, nghe cô nói vậy, đôi mắt sáng bừng lên, “Đại phi được nể nang thật đó, Phật sống rất hiếm khi tự mình ban bùa hộ mệnh.”

“Là do tôi yêu cầu đó.” Hoa Quỳnh dẫu môi, “Đạt Mã A Lạp là người công chính, không vì Đại phi mà giận lây sang tôi. Đứa con của tôi... khó khăn lắm mới có được, tôi nhờ Đại phi nói với Đạt Mã A Lạp, ngài liền cho tôi vật này.”

Na Đáp liếc nhìn cái bụng bầu của cô. Nàng ta cũng biết phong tục ở Trung Nguyên, một phụ nữ thân mang bầu như Hoa Quỳnh đi theo Phụng Tri Vi đến thảo nguyên, bên cạnh lại không có đàn ông, nói không chừng cô ấy là vợ một nhà giàu ở Trung Nguyên bị chồng bỏ hay đại loại như thế. Phật sống Đạt Mã tâm địa từ bi, quả thực so thể rủ lòng thương vì thân thể của cô gái người Hán này.

Nàng ta ngấm ngấm túi gấm đựng bùa hộ mệnh, trong lòng ngứa ngáy. Ấy, vật quý giá như vậy, người ở thảo nguyên ai ai cũng muốn, làm sao có thể đem cho cô gái người Hán này được.

“Đây là bùa diên phúc đó.” Hoa Quỳnh nâng lá bùa kia lên, cười tí mắt. “Bảo vệ tất cả những đứa bé gửi ngày sinh vào đây. Tương lai nếu tôi sinh thêm đứa nữa thì nó vẫn có thể bảo vệ.”

Na Đáp đang cân nhắc xem mình có nên đi xin Phật sống một lá hay chẳng, nhớ ra mình không được phép ra khỏi hậu điện lại hơi ừ ừ, nghe cô nói câu này lập tức sáng mắt lên. “Bảo vệ tất cả những đứa bé gửi ngày sinh vào đây ư?”

Hoa Quỳnh liếc nhìn nàng ta, thu lá bùa kia lại: “Cô hỏi làm gì?”

Na Đáp do dự giây lát rồi ước hỏi, “Đứa con của tôi, nếu gửi ngày sinh vào đây thì chắc là cũng được bảo vệ chứ?”

“Con của Hách Liên Tranh à?” Hoa Quỳnh do dự liếc nhìn bụng nàng ta. “Tôi cũng không dám khẳng định, lúc ấy Phật sống nói vậy, bảo vệ tất cả những đứa bé gửi ngày sinh vào đây, hay cô tự mình đi xin một lá bùa là xong.”

Na Đáp lắc đầu, xin bùa của Đạt Mã phải xem duyên phận, huống chi truwoscd đó nàng ta từng tìm người bày tỏ ý định, đã sớm bị từ chối.

“Đứa bé còn chưa chào đời, làm sao biết được ngày sinh của nó?”

“Chỉ cần biết tháng là được rồi, viết lên đây cái tên cô muốn đặt cho nó.” Hoa Quỳnh nói, “Người làm mẹ, đừng nói là bao giờ sinh cũng không biết nhé?”

Na Đáp lại do dự giây lát rồi bảo: “Chờ tôi một chút.” Vội vàng trở về phòng, lát sau cầm ra một tờ giấy đã gấp gọn gàng đưa cho Hoa Quỳnh.

Hoa Quỳnh không thèm giở ra đọc, tiện tay bỏ luôn tờ giấy đó vào, vừa làm vừa lẩm bẩm: “Tôi cũng không dám chắc làm thế này có tác dụng gì không, tôi nghĩ hay là cô cứ tự mình đi xin đi...”

“Không sao đâu, có tác dụng là tốt nhất, mà vô dụng cũng chẳng sao.” Cô càng cự tuyệt thì Na Đáp càng tỏ ra kiên định, thấy cô có vẻ không tình nguyện cho lắm, sợ cô còn muốn cà kê thêm nữa, vội vàng chuyển chủ đề, cười nói, “Áo cô bẩn mất rồi, đưa tôi giặt cho.”

“Tôi còn nữ nô mà.” Hoa Quỳnh đáp, “Cần gì phải để cô giặt.”

“Vết ố do trà bơ không dễ xử lý đâu.” Na Đáp nói, “Tôi có cách.”

“Vậy cô hãy quay về phòng với tôi, chờ tôi thay y phục.” Hoa Quỳnh đi trở về, Na Đáp nhìn chăm chăm vào túi gấm nhỏ đựng bùa hộ mệnh, nói: “Hoa cô nương, một vật quý giá như thế, cô đừng mang theo trên người. Lỡ làm bẩn hoặc đánh mất nó lại thành khinh nhờn thần linh. Người Hồ Trắc bộ chúng tôi đều đặt bùa hộ mệnh xin được bên dưới bệ thờ trong phòng.”

“Thế à.” Hoa Quỳnh gật đầu, để nàng ta ngồi ở nhà ngoài, đặt túi gấm nhỏ xuống bên dưới bệ thờ như lời nàng ta nói, còn mình thì vào phòng trong thay y phục.

Cô vừa bước vào trong, Na Đáp lập tức đứng dậy, rút từ trong ngực áo ra một túi gấm nhỏ màu sắc tương tự đặt xuống dưới bệ thờ, nhét túi gấm ban đầu vào ngực mình.

Nàng ta nắm chặt lá bùa hộ mệnh trộm được, trên mặt nở một nụ cười lạnh.

....Ta làm sao có thể viết ra cho người tháng sinh của con ta chứ....

Sau đó nàng ta ngồi xuống, tiếp tục uống trà. Hoa Quỳnh bước ra khỏi phòng trong, đưa áo cho nàng ta, cười nói: “Xin nhờ.”

“Giặt sạch rồi tôi sẽ đưa đến cho cô.” Na Đáp lập tức cáo từ.

Hoa Quỳnh nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng ta nhanh chóng bỏ đi, trên mặt nở một nụ cười giống hệt như nụ cười vừa rồi của Na Đáp khi trộm bùa hộ mệnh.

Chẳng bao lâu sau, nhóm của Phụng Tri Vi đã kéo nhau trở về, đồng thui tăng thêm phòng vệ ở hậu điện, có thể nói là vây kín một giọt nước cũng không để lọt. Phụng Tri Vi giải thích với Mẫu Đơn Hoa Nhi rằng Hách Liên Tranh mang thương tích trong người, ngày mai lại là đại điển đăng cơ, không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Đến bữa cơm tối, mọi người ăn chung một bàn. Na Đáp ăn rất ít, trông có vẻ đứng ngồi không yên, ăn xong bữa cơm Phụng Tri Vi lập tức nói: “Đêm nay mọi người hãy đi ngủ sớm, ngày mai Na Đáp người không cần phải tham dự nghi thức, cứ ở lại trong cung dưỡng thai cho tốt.”

Lại hỏi Hách Liên Tranh: “Đêm nay an bài vị nào trong vương tướng thị tẩm?”

Hách Liên Tranh có vài cơ thiếp trong vương đình, họ được các tộc trưởng dâng tặng trong lễ trưởng thành theo quy tắc ở thảo nguyên. Trong mắt Phụng Tri Vi, họ không phải là vợ bé mà là gian tể, nhưng nếu Hách Liên đại vương thích thế thì nàng cũng lười quản. Sau khi đến đây nàng luôn bận rộn, cũng không rảnh đi tìm hiểu mấy cô vợ dưới quyền mình này.

Sắc mặt Hách Liên Tranh có phần xấu hổ, gãi liếc trộm nàng, “Đại phi, dựa theo thông lệ, ba ngày trước và sau khi lập phi, đều do nàng... khụ khụ, thị tẩm.”

Trong bàn ăn có người ho khan, có người hình như không cẩn thận cắt nát miếng xương. Phụng Tri Vi ngậy ra, nói: “Ài? Ta? Ồ.”

Nàng chỉ nói vắn vắn ba chữ, sau đó ngậm tằm luôn, tiếp tục ăn, trái lại khiến Hách Liên đại vương thấp tha thấp thỏm, không biết Đại phi cao quý đang nghĩ gì. Gã giờ con dao nhỏ lên liếc nàng, nhưng hình như Đại phi nói xong là quên bém, chỉ mãi miết ăn thịt phần mình, Hách Liên đại vương nóng ruột đến nỗi như mông bị lửa đốt, hết xoay phải lại vặn trái.

Ngo ngậy hết một bữa cơm, Hách Liên đại vương không chờ nổi câu sau của Đại phi, thấy mọi người thì nhau tản đi hết, Phụng Tri Vi đi về phía hậu điện, Hách Liên Tranh vội vàng bám theo. Thấy Phụng Tri Vi đi thẳng vào phòng nàng, gã đành phải dừng chân lại, thờ dài, ừ ừ, quay về phòng mình.

Trong vương đình, Đại vương một mình ở một điện, các cô gái vây xung quanh, cần ai thì gọi người ấy vào. Đại phi cũng không phải ngoại lệ. Hách Liên Tranh nằm dài ra trên tấm thảm trong phòng mình, thầm nghĩ sau khi đăng cơ mình có nên thay đổi quy củ một lần, học theo những đôi vợ chồng bình thường ở Trung Nguyên, cho vợ chồng ở chung?

Cửa đột ngột bị kéo ra, đầu tiên một mớ chăn được quăng vào, sau đó một chiếc gối bay tới, cuối cùng bộ váy nền đen viền bạc của Phụng Tri Vi xuất hiện, nàng bình tĩnh giẫm lên tấm chăn mà bước vào.

Hách Liên Tranh trong nháy mắt đã bay từ thung lũng lên thiên đường, mừng rỡ như điên chống tay đứng dậy reo hò: “Đại phi nàng đến thị tẩm đó sao?”

“Đại phi ta đến ngủ.” Phụng Tri Vi xua xua ngón tay với gã. “Ngài nói thừa một chữ quan trọng nhất.”

Hách Liên Tranh rút bịch xuống thăm, hậm hực nói: “Nữ nhân này cho đến bây giờ vẫn không chịu để người ta vui mừng thêm một khắc.”

Phượng Tri Vi không đoái hoài đến gã, tự trái chần nệm của mình lên trên tấm thảm, nằm xuống rồi bảo: “Yên ổn một chút, ngủ đi, ngày mai có việc cần làm.”

“Đêm nay chúng ta có thể làm chút chuyện trước khi ngủ không?” Hách Liên Tranh mặt dày. “Làm một chuyện tuyệt vời, vui vẻ, thoải mái, có thể khiến hai ta đều cảm thấy cuộc đời này không uổng phí?”

Gã cọ cọ trườn tới, túm lấy một góc chăn của Phượng Tri Vi.

“Cũng được.” Phượng Tri Vi hai tay gối dưới đầu, thông thả nói, “Nhưng ta không dám đảm bảo sau khi làm xong việc này, liệu ngài có cảm thấy bị thương nặng nề, hạn mình đã được sinh ra trên đời hay không.”

Hách Liên Tranh buồn bã cảm góc chăn của nàng lau mặt, vùi mặt vào trong chăn, nhìn bộ dạng kia đúng là chỉ hận không thể bóp mình chết ngay, rất lâu sau mới gượng nói: “Thôi được rồi, ta biết chẳng có hy vọng gì mà, nàng chịu ngủ lại đây là đã tốt lắm rồi, dù sao cũng là lo lắng cho ta.”

“Đứa trẻ này thông minh đấy, Đại phi thích.” Phượng Tri Vi uể oải nói, bỗng dưng khịt khịt mũi, “Ơ” một tiếng.

“Ơ cái gì?” Hách Liên Tranh lên lút kéo chăn, muốn cuộn mình vào bên trong từng chút một.

Phượng Tri Vi chờ gã cuộn được kha khá rồi mới trái kéo một cái phải túm một cái, kéo hết chăn lại chèn xuống dưới người mình.

Hách Liên đại vương bị thương nhìn Phượng Tri Vi cuộn mình lại thành một sợi dây dài.

Phượng Tri Vi từ đầu đến cuối vờ như không biết trò mờ ám của gã, nhắm mắt lại nói: “Ta nín thở nửa ngày trời, vừa rồi lỡ bất cẩn không nín được, sau đó ta thấy rất lạ...”

“Nàng thấy lạ vì không ngửi thấy mùi thối, phải không?” Hách Liên Tranh hai mắt tỏa sáng. “Nàng không biết à, từ ngày gặp nàng, ta đã bắt đầu rửa chân mỗi ngày.”

“Vậy trước kia bao lâu ngài rửa chân một lần?”

“Để ta nhớ lại xem nào...” Hách Liên Tranh suy nghĩ một lúc lâu rồi nghiêm nghị đáp, “Lúc ở Cam Châu ta đã rửa một lần.”

Nói cách khác là, trong khoảng thời gian dài đằng đặc từ ngày gã khởi hành ở Cam Châu đi Đế Kinh làm con tin cho đến trước khi gặp Phượng Tri Vi, gã vẫn chưa rửa chân...

“Áy, thật ra tôi cảm thấy đó cũng là một thứ vũ khí, đến Cổ Nam Y cũng bị ngài hun cho suýt té xỉu.” Phượng Tri Vi trở mình.

“Ta nghĩ, biết đâu sẽ có một ngày nàng ngủ bên cạnh ta, lỡ hun cho nàng chạy mất thì ta sẽ hối hận muốn chết.” Hách Liên Tranh thông thả nói bên cạnh nàng, “Thích một người, sẽ hoàn thiện bản thân đến mức tốt nhất. Một nam nhân không muốn thay đổi khuyết điểm của mình vì nữ nhân thì không phải nam nhân tốt thực sự.”

Phượng Tri Vi mở to đôi mắt.

Người kia nằm bò ra bên cạnh ổ chăn của nàng, chống cằm nhìn sang nàng, đôi mắt màu hổ phách toát ra tia sáng tím âm u, rạng rỡ chói lóa như đá quý.

Gã mở hờ vạt áo, lộ ra một nửa lồng ngực với da thịt bóng loáng màu mật ong nhạt, đôi mắt xoay xoay toát ra sức quyến rũ nam nhi bức người, mà sắc mặt lại ẩn chứa vài phần vô lại và mừng rỡ như trẻ con, hai thứ khí chất không chút hài hòa lại pha trộn vào nhau, mang một vẻ phong tình riêng không giống người thường.

Nửa đêm leo tường, chú chim nhỏ dính vào tường, bị khiêng đi thị chúng song vẫn mỉm cười với đám đông chính là gã, mà trái lời thần của thảo nguyên, bất chấp tôn nghiêm của vương giả, trước mặt đám đông tự phán phạt roi cũng là gã.

Nam tử kiên cường mà lại ôn nhu này.

“Huynh là một nam tử tốt.” Phượng Tri Vi thò tay ra khỏi ổ chăn, chậm rãi vuốt ve đôi mày gã. “Tiếc rằng ta không có phúc phận này, Trát Đáp Lan... Trong thời khắc ta đau lòng nhất suy sụp nhất, thảo nguyên của huynh đã che chở cho ta. Huynh biết ta không thể cho huynh thứ gì, lại để ta chiếm đi ngôi vị Đại phi, cho nên không cần biết Đạt Mã đã nói gì, ta vẫn sẽ bảo vệ thảo nguyên của huynh, giống như mẹ huynh đã bảo vệ thảo nguyên của cha huynh vậy.”

“Tri Vi, khi còn chưa đi đến tận cùng, nàng chớ khẳng định kết cục như thế.” Hách Liên Tranh đôi mắt âm trầm, rồi lại lập tức cầm tay nàng. “Nàng không nợ ta gì cả, nàng theo ta đến thảo nguyên là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời ta. Ta không cần nàng phải giống như mẹ ta, bảo vệ tất cả mọi thứ của Khố Khố trong lòng bà đến gần như điên cuồng. Ta muốn nàng yêu lấy bản thân, bảo vệ bản thân, hoặc là buông bỏ những thứ ồm trong lòng, cho ta đến bảo vệ nàng.”

Phượng Tri Vi rút tay về, lại nhắm nghiền đôi mắt, im lặng không nói.

Hách Liên Tranh nằm bò ra bên cạnh nàng, lặng lẽ ngắm gương mặt say ngủ của nàng, cất giọng nhẹ nhàng như nói với nàng, cũng như nói với bản thân.

“Ta luôn chờ nàng nơi đây, nàng không tới, cũng không cho ta bước sang, vậy thì ta cứ đứng lại nơi này. Nàng hãy nhớ, bao giờ mệt mỏi, hãy lùi lại một bước, quay đầu nhìn xem, ta vẫn ở đây.”

Đêm ấy rốt cuộc có người nào ngủ yên hay không, chẳng ai biết được. Hơi thở mọi người đều rất yên ả, đến khi họ mở mắt, ánh mắt đều trong veo.

Nửa đêm, vào thời điểm buồn ngủ nhất trong đêm hôm ấy, trong tường ngoài tường, mơ hồ vang lên những tiếng gió kỳ lạ. Khi tiếng gió cất lên, Phụng Tri Vi mở bừng mắt, còn Hách Liên Tranh nằm bò ra ngủ bên cạnh nàng lại không hề cử động, ngón tay siết chặt góc chăn của nàng.

Khi trời hừng sáng, xa xa truyền đến tiếng tù và ngân nga, xuyên thấu rất mạnh, hé lộ cảnh xuân trong ngày Thuận Nghĩa vương đăng cơ.

Hách Liên Tranh ngồi dậy, khẽ nói: “Hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay.” Phụng Tri Vi ngồi khoanh chân, mái tóc dài xõa xuống như dòng nước chảy, nụ cười nhàn nhạt, lóa mắt dưới ánh nắng.

“Mọi người đều đứng ở vị trí của mình, mọi người đều có một bản án. Chuyện nên tới sẽ phải tới, nên đi sẽ phải đi, thứ lỗi thời sẽ bị xóa sổ, điều mới mẻ sẽ được đề cao. Kẻ tính số kiếp, chết vì số kiếp; kẻ cài cạm bẫy, chết vì cạm bẫy.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hãm Hại

Đó là một ngày trời quang mây tạnh, trong triều đến nỗi làm người ta cảm thấy dưới vầng mặt trời này sẽ chẳng xảy ra chuyện gì khác thường cả.

Nghi thức tiến hành trên thảo nguyên bên ngoài vương đình, đài cao và cổng chào đã được dựng lên từ sớm, một vạn vương quân tuần tra khắp mười dặm xung quanh, bốn bề đặt mấy chục cái nồi lớn có thể dùng để tắm rửa. Trong mùi thịt dê bốc lên cuộn cuộn, liên tục có người dùng những cái vọt cỡ bự vớt thịt đã chín lên, dùng trường đao cắt thành từng miếng to bằng đầu người, lăn trong nước muối có nêm hương liệu, những mâm gỗ lớn được bung lên, liên tục đưa đến mâm cổ của các thủ lĩnh quý tộc như nước chảy. Mùi thịt và hương rượu lan tỏa, hun cho người ngoài mấy dặm cũng say khướt.

Trong hậu điện, Phụng Tri Vi tự tay giúp Hách Liên Tranh chỉnh sửa quan miện vàng thất bảo, tỉ mỉ ngắm nghía nam tử anh tư bừng bừng trong bộ trường bào màu vàng nạm viền đen, cười nói: "So ra khá hơn lần đầu ta gặp huynh đấy."

“Nàng sẽ càng ngày càng phát hiện ra ta có nhiều điều tốt.” Hách Liên Tranh xưa nay không biết khiêm tốn là gì, nhìn chằm chằm Phụng Tri Vi vận một bộ váy đen, thắt dải dây lưng màu bạc vô cùng đơn giản, hỏi: “Sao nàng không thay y phục?”

"Vương đình chuẩn bị cho ta một bộ đồ đỏ, nhưng ta vẫn chưa hết tang." Phụng Tri Vi kéo gãi ra ngoài, thản nhiên nói lại, “Và lại... có lẽ ta không cần phải thay y phục."

Hách Liên Tranh nghiêng đầu ngắm nghía nàng, không nói gì cả. Mai Đóa bỗng đứng đuối kíp, bảo: "A Trát, ta đi cùng con!" Nói đoạn bèn bước tới khoác cánh tay bên kia của gã.

Hách Liên Tranh đẩy nàng ta ra, nhìn đắm đắm vào bộ áo đỏ của nàng ta. Sắc đỏ ấy rực rỡ như lửa, đi kèm với thắt lưng màu vàng đính đầy mã não và hổ phách, mười phần giống chính trang của Đại phi. Hách Liên Tranh vốn nuôi tiếc không thể nhìn thấy dáng vẻ hoa quý của Phụng Tri Vi trong bộ chính trang của Đại phi thảo nguyên, bấy giờ thấy Mai Đóa ăn mặc như thế, lập tức nhũn mảy.

“Mai Đóa đi,” Gã nói, “Đi có thể đi theo mẫu phi của con nhưng không thể mặc bộ áo này, kéo người ta trông thấy lại hiểu lầm.”

"Có hiểu lầm gì chứ?" Mai Đóa tỏ ra mờ mịt không rõ.

Người ta chỉ mong được hiểu lầm kia. Phụng Tri Vi chứng kiến cảnh này chỉ cười cười, ánh mắt lướt qua bàn tay Mai Đóa đang túm chặt thắt lưng Hách Liên Tranh.

"Đi thừa biết là hiểu lầm thế nào mà." Hách Liên Tranh không hề nề mặt, gỡ tay nàng ta ra.

"Đại phi." Mai Đóa lại quay sang túm lấy thắt lưng của Phụng Tri Vi. "Đây là bộ áo mới mà ta may vội may vàng cho đại điển, đã tiêu tốn cả tháng trời, chẳng lẽ bây giờ lại muốn ta cời nó ra sao?"

Phụng Tri Vi nhìn vẻ mặt van nài của nàng ta, lại nhớ tới ngạo khí của nàng ta trong lần đầu chạm mặt, cảm thấy vô cùng thú vị, không nhịn nổi mà bật cười.

Nàng vừa cười, trong ánh mắt liền nổi lên nét gì đó đặc biệt. Mai Đóa nhìn vào đôi mắt nàng, chợt cảm thấy lòng mình chấn động, tay cũng bắt gặp buồng lỏng.

Hách Liên Tranh lập tức dắt Phượng Tri Vi nghênh ngang đi mất, Mẫu Đơn Hoa Nhi từ đằng sau vượt lên, cười hi hi ôm vai Mai Đóa nói: "Chúng ta đi thôi, ta có chuyện tốt muốn kể cho mọi người nghe."

Một lát sau, Phượng Tri Vi đi đằng trước nghe thấy một tiếng thét chói tai của Mai Đóa, âm thanh ấy tràn đầy sự phẫn nộ khó tin.

Phượng Tri Vi cười cười, đưa tay ra hiệu cho Tông Thần đi bên cạnh rồi rào bước rồi đi.

Khi sắp bước ra khỏi cánh cửa cuối cùng, có một đội tiểu lạt ma vội vàng chạy tới, ngăn cản Phượng Tri Vi.

"Đạt Mã A Lạp nói, xin người đừng tham gia nghi thức."

"Cái gì?" Hách Liên Tranh lập tức sa sầm mặt mũi.

"Đạt Mã A Lạp nói, nếu người thật sự biết yêu thảo nguyên như lời người nói, vậy thì trong ngày may mắn này, người đừng làm ảnh hưởng đến buổi lễ long trọng nhất trong đời Đại vương." Tiểu lạt ma hướng về Phượng Tri Vi thi lễ, sau đó lại quay sang Hách Liên Tranh. "Vương, A Lạp nói, nếu Đại phi tham dự, ông ấy sẽ không xuất hiện."

"Không xuất hiện thì thôi." Hách Liên Tranh không chút do dự. "Ta không tin, nghi thức đăng cơ thiếu đi Phật sống cầu khẩn sẽ thật sự bị nguyên rủa!"

"Vương!" Các tộc trưởng tiến lên nghênh đón đều kinh ngạc hô lên.

"Ý chỉ của thiên thần cần Đạt Mã A Lạp dẫn dắt, các đời thảo nguyên vương đăng cơ đều không thể rời khỏi A Lạp!" Tộc trưởng Lam Hùng nửa quỳ dưới đất, tha thiết nhìn vào đôi mắt Hách Liên Tranh. "Đây không phải cuộc tranh cãi về ngôi vị Đại phi như hôm trước, mà chẳng qua chỉ bảo Đại phi không tham gia nghi thức thôi, Đạt Mã A Lạp đã nhượng bộ rồi, ngài đừng hành xử tùy hứng nữa!"

"Vương, nghi thức không có Phật sống sẽ không được tộc dân thừa nhận!"

"Đại phi có thể chọn ngày khác để lập, dù sao đi nữa nghi thức đăng cơ cũng quan trọng hơn!"

Những lời khuyên bảo nhao nhao cất lên, có người lên lút kéo ống tay áo của Phượng Tri Vi, ra hiệu cho nàng tự mình xin rút lui.

"Phật sống của các người khẳng khái không cho ta xuất hiện trong nghi thức." Phượng Tri Vi cuối cùng cũng mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh. "Các vị đều nghe thấy rồi."

Mọi người đều gật đầu, mù mờ không rõ nàng nhấn mạnh điều này để làm gì.

"Thế thì ta sẽ không đi." Câu tiếp theo nàng nói ra hết sức nhẹ nhàng, xoay người bước đi. "Xin các đại nhân bảo vệ Đại vương cho tốt."

"Tri Vi..." Hách Liên Tranh cất tiếng gọi dài nhưng Phượng Tri Vi đã rời đi, đầu không ngoảnh lại. Mà phía đối diện, nghi trượng pháp khí của Phật sống Đạt Mã đang tiến ra khỏi căn viện.

Đạt Mã ngồi trên xe, hôm nay tinh thần ông ta thoát nhìn càng thêm suy sụp, ngồi ỳ ra đó, áo bào thêu chỉ vàng tung bay phơ phất. Từ trên xe, ông ta nhắc mí mắt liếc nhìn Phượng Tri Vi; nàng mỉm cười với ông ta, nhấp máy môi thành chữ.

Đạt Mã ngẩn người, còn chưa kịp phỏng đoán điều gì thì Phượng Tri Vi đã đi lướt qua bên cạnh.

Nghi thức đăng cơ của thảo nguyên vương không rườm rà phiền phức như ở Trung Nguyên. Quân của mười hai bộ bày trận tỏ rõ quân uy, tộc trưởng dâng lễ vật, Đạt Mã lấy bơ đặt trong chậu vàng chấm lên trán của tân vương, tỏ ý cầu xin thảo nguyên năm nào cũng được màu mỡ, lại tuyên bố vài ý chỉ của thần linh. Sau đó mọi người ăn chơi nhảy múa, tiến hành hoạt động cưỡi ngựa săn bắn long trọng, tung bừng suốt ba ngày ba đêm là kết thúc.

Hách Liên Tranh đến mang theo uy thế diệt Tỳ Hưu tộc cùng với kế hoạch ung dung tiêu diệt Kim Bằng và Hôi Lang, chấn động các huynh đệ dã tâm bùng bùng, khiến họ không dám hành động sơ suất. Thế lực công khai hoặc lén lút của mọi người đều bị trông coi cực kì chặt chẽ.

Quân của mười hai bộ hiện giờ chỉ còn lại mười một bộ, bày trận vuông vức hình chữ "nhất" bên dưới gò cao, ai nấy đều mặc giáp da, cầm trong tay một loại trường đao hình cung, mũi đao toát ra sắc đen vàng trầm ổn, trải ra mệnh môn bát ngát dưới ánh mặt trời.

Hách Liên Tranh mặc áo vàng cưỡi ngựa ô, cười dài một tiếng, từ gò cao phi xuống như bay, đi đến đâu mọi người rầm rập quỳ xuống, đặt tay lên trán đến đó.

Vó ngựa vung lên, xối thảm cỏ bắn văng ra bốn phía. Con ngựa của Hách Liên Tranh phi như bay đến trận thế vuông vức nào, trận thế ấy liền ngang tàng rút đao trở lên trời. Trong những tiếng "xoẹt xoẹt" vang lên đồng loạt, ánh đao dập dờn như sóng, Hách Liên Tranh chính là người lướt ván duy nhất dạo chơi trên đầu ngọn sóng, cúi xuống nhìn thủy triều, vạn ngọn sóng đều nằm dưới chân.

Những nam nhi thảo nguyên nô nức quy phục, những nữ nhi thảo nguyên đôi mắt rạng ngời.

Duyệt hết một vòng, tân vương bước lên vương tọa, trên đài cao trải thảm đỏ bản vàng, các tộc trưởng đều tự tay dâng lễ vật theo thứ tự tuổi tác.

Chẳng qua là chút thổ vật đặc sản của các lãnh địa nhằm tỏ ý đem những thứ quý giá nhất mà họ dựa vào để sinh tồn hiến cho tân vương.

Hách Liên Tranh ung dung mỉm cười, hết lời tán dương từng vị tộc trưởng một. Phật sống Đạt Mã ngồi bên cạnh gã, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Người cuối cùng tiến lên chính là Khắc Liệt - tộc trưởng Hòa Hồ.

Nam tử trẻ trung, áo da màu lửa đỏ khoác thêm áo lông cáo màu đen, càng tôn lên nét kiêu diễm trên gương mặt khác xa phong cách nam nhi thảo nguyên, tươi cười dâng lên một hòn ô kim khắc thành hình phi ưng.

Các tộc trưởng đều tỏ ra ngưỡng mộ vô cùng - Trong lãnh địa của Hòa Hồ bộ có một mỏ ô kim cỡ nhỏ, cho nên trong mười hai bộ ngoại trừ Hoàng Kim Sư Tử, thì Hòa Hồ bộ là giàu có sung túc nhất.

"Lấy vật quý giá nhất mà tộc ta dựa vào để sinh tồn, hiến lên Đại vương tôn kính nhất trên đời." Cử chỉ của Khắc Liệt ưu nhã mà khiêm cung, nâng hòn ô kim lên cao quá đầu.

Hách Liên Tranh nhìn hẩn chằm chằm, khóe môi hơi cong lên, nói, "Khắc Liệt huynh đệ không cần đa lễ, ngươi là tộc trưởng trẻ tuổi nhất của Hô Trác bộ ta, tương lai huynh đệ còn phải nương tựa vào ngươi nhiều."

"Nguyên dốc sức vì Đại vương." Khắc Liệt mỉm cười lui xuống.

Có người dâng chậu vàng đựng đầy bơ trắng muốt, Phật sống Đạt Mã run rẩy đứng lên.

Hách Liên Tranh ngoái lại mỉm cười, ra lệnh cho nữ nô đứng kế bên: "Còn không đi chiêu Đạt Mã A Lạp..."

Gã còn chưa nói hết câu, sắc mặt đã đột ngột biến đổi. Kế đó mọi người thấy vàng trán gã toát ra một sắc xanh tàn tạ, trong tiếng kinh hô, Hách Liên Tranh loạng choạng rồi đột nhiên ngã xuống!

Bốn bề xôn xao, các tộc trưởng đều tranh nhau nhào lên trước, Phật sống Đạt Mã chấn động, suýt nữa đã đánh rơi chậu vàng.

"Đại vương! Đại vương!" Tộc trưởng Thanh Điều và những người khác quây quần quanh Hách Liên Tranh luôn mồm gọi, có người vội vã chạy vào vương đình kéo y quan và vu y tới, luống cuống tay chân kẻ bắt mạch kẻ lên đồng, vội vàng đến nỗi chướng khí mù mịt rồi tung rôi mù, vậy mà vẫn không tài nào tìm ra nguyên nhân dẫn đến tình trạng của Hách Liên Tranh. Một lúc sau, trước những câu hỏi giục giã sốt ruột của các tộc trưởng, y quan vương đình mới lắp bắp đáp: "Đại vương hình như... hình như không ổn rồi..."

"Có chuyện gì thế?" Mọi người sốt ruột hỏi, tộc trưởng của hai tộc Thanh Điều và Bạch Lộc lập tức đưa mắt nhìn nhau, sắp xếp lại vương quân hộ vệ, bao vây kín mít xung quanh đài cao, ngăn tất cả những quý tộc tới nghe ngóng tin tức dưới chân đài.

"Ta xem nào, ta xem nào..." Phật sống Đạt Mã thở hắt hắt được người ta đi tới, mọi người vội vã tránh đường. Lão lạt ma quan sát tỉ mỉ sắc mặt xanh tái của Hách Liên Tranh, thử bắt mạch cho gã với vẻ khó tin, một lúc sau nhắm mắt lại thở dài.

"Con trai ta... Con trai ta..." Lão lạt ma nước mắt tuôn rơi như mưa. "Sao lại ra nông nổi này chứ? Lễ nào đám mây đen xui xẻo đã ám lên đầu con sớm như vậy sao?"

Nghe ông nói vậy, các tộc trưởng đưa mắt nhìn nhau, không khỏi nhớ lại hai ngày trước Hách Liên Tranh đã làm trái ý chỉ của thần linh, ngang nhiên tự phán phạt roi. Có người ngập ngừng nói: "Lễ nào là thiên thần trách tội..."

"Thiên thần trách tội cái gì chứ!" Có người chen vào, lớn giọng nói, "Nhìn sắc mặt của Đại vương, hình như là trúng độc, rõ ràng có kẻ hạ độc thủ, hãy xem hôm nay đã có những ai tiếp cận với vương!"

Người nói ra câu này là Khắc Liệt.

"Con trai ta ơi..." Mẫu Đơn Hoa Nhi dẫn theo Bát Bưu chạy lên từ mâm cỗ bên dưới, dọc đường đi liên tục dậm dậm đuổi hết mọi người ra, nhào lên ôm lấy Hách Liên Tranh bật khóc. "Con bị làm sao thế này, sáng nay vẫn còn khỏe như vâm cơ mà..."

"Đại phi." Gia Đức hôm trước vừa bị Thuần Vu Mạnh đánh cho mặt mũi bầm tím chưa tan cũng chen vào, lật mí mắt của Hách Liên Tranh, thấp thòm lo lắng nói: "Người dùng vội khóc, tôi nghe nói những kẻ hạ độc ở Trung Nguyên đều mang theo thuốc giải trên người, hay là mình cứ tìm ra kẻ hạ độc thủ trước đã, cứu Đại vương mới là việc quan trọng."

"Sáng nay Đại vương có thể tiếp xúc với những ai?" Các quý tộc Nhân Nhĩ Cát thị bên dưới tuy nhanh chóng bị vương quân ngăn lại dưới chân đài nhưng những chuyện xảy ra vừa rồi đều chứng kiến rõ ràng, lập tức có người vươn cổ gào lên: "Ngài ấy đi thẳng từ vương đình ra, kẻ kia chẳng phải là người ở ngay bên cạnh ngài ấy sao!"

Câu này vừa thốt ra, không khí im lặng trong giây lát, sau đó giống như một chảo dầu rót vào nước lạnh, nổ "đùng" một tiếng.

"Bên cạnh vương còn có thể có ai? Ba ngày trước và sau khi lập phi đều do Đại phi thị tẩm!"

"Sáng nay khi vương bước ra từ hậu điện thì ai đi cùng ngài?"

"Đại phi!"

"Cũng có nữ nô hầu hạ!"

"Nữ nô không thể lại gần vương!"

"Trước hết hãy gọi tất cả những nữ nô đã từng hầu hạ Đại vương sáng nay tới đây!" Gia Đức bắt đầu tự ý chỉ huy. "Tra khảo nghiêm khắc vào."

Các nữ nô bị kéo tới, ai nấy đều co rúm lại, run rẩy trên nền đất.

"Thề có Trường Sinh Thiên trên cao, sáng nay y phục của Đại vương là do Đại phi đích thân sửa soạn."

"Com sáng là là do nô tỳ bung lên, nhưng khi ấy mọi người cùng cùng nhau ăn, Đại phi còn tự tay cắt một miếng thịt cho Đại vương..."

"Khi đi ra vương không muốn chúng nô tỳ theo hầu mà đi chung với Đại phi, chúng nô tỳ không biết gì hết ạ..."

Từng người một trình bày xong, cũng bị khám người một lượt, trên đài lại rơi vào yên ắng. Khắc Liệt lặng thinh, khóe mắt Gia Đức lộ ra một tia cười, cũng không nói gì cả. Tộc trưởng Thanh Điều và Bạch Lộc đưa mắt nhìn nhau, hạ giọng nói: "Mẫu Đơn Đại phi, người xem..."

Lưu Mẫu Đơn ngơ ngác ngồi đó, trông bà có vẻ đau lòng muốn chết, hoàn toàn mất sạch chủ ý, đưa tay lau nước mũi, tiện tay chùi luôn lên người Khắc Liệt đứng bên cạnh, hơi thở mỏng manh như tơ: "... Các thúc thúc làm chủ đi, bà già này không có ý kiến gì hết."

"Làm gì có chuyện đó!" Bát Bưu nhao nhao lắc đầu. "Đại phi làm sao có thể hại Đại vương? Đừng nói vậy, đổ oan cho người ta."

"Có oan uổng hay không cũng phải tra hỏi trước đã, nếu Đại phi vô tội thì chớ nên để bụng chúng ta mạo phạm." Khắc Liệt đáp rất bình tĩnh.

"Bây đầu." Tộc trưởng Thanh Điều gật đầu nói, "Mời Đại phi tới!"

Nói là "mời", nhưng tộc trưởng Bạch Lộc lại đếm ước chừng một nghìn vương quân. Mọi người nghển cổ nhìn vương quân đao giáp sáng lóa xếp thành hàng đi qua, trong mắt nổi lên cảm xúc hoặc vui hoặc buồn.

Wương quân dần dần gom lại, các tộc trưởng đều lặng lẽ đi kêu gọi hộ vệ riêng của mình. Chẳng biết từ bao giờ, Gia Đức đã rút lui khỏi đám đông.

Hôm nay tính thần của Phật sống Đạt Mã luôn hơi hoảng hốt, ông ngồi bên cạnh Hách Liên Tranh trầm ngâm không nói.

Wương quân xếp thành hàng chạy về hướng cung điện Potala thứ hai cách đó không xa. Mọi người ngưng ca múa, thò đầu ra nhìn quanh quất.

"Không cần phải mời, ta đến rồi đây."

Giọng nữ nhàn nhạt, có vẻ không cao nhưng ai nấy đều hết sức rõ ràng, khiến người trên đài đông loạt biến sắc.

Đám đông rẽ ra một đường, có người thông thả bước tới.

Một nữ tử cao gầy mảnh khảnh, mặc bộ váy màu đen viền bạc rộng, thuần khiết mà trang trọng, tư thái khi bước đi như đuổi theo con sóng trên mặt nước, giữa đông biển, dưới ánh mặt trời, phiêu diêu tiến tới?

Đám đông bất giác đều nín thở tránh ra.

Phượng Tri Vi đã tới.

Các tộc trưởng trên đài thấy nàng bước tới với thần thái ung dung chân thành, sắc mặt đều có chút tiếc thương. Một nữ tử như thế hẳn phải là một Đại phi trước nay chưa từng có trên thảo nguyên, tiếc thay...

"Con sói cái tiến vào thảo nguyên!" Giữa đám đông yên tĩnh chợt có người nghiêng răng la lớn, "Đạt Mã A Lạp nói không sai chút nào, mỗi cọng lông của người đều chất chứa thuốc độc vô phương cứu chữa!"

"Đạt Mã A Lạp đã nói từ lâu, người là sói kiếp và cạm bẫy của Đại vương, chỉ hận Đại vương bị con mụ xấu xí nhà người mê hoặc, khẳng khái làm theo ý mình!"

"Cút ra khỏi thảo nguyên, thứ Hô Trác bộ cần là yên ổn tốt lành, không cần máu và chiến tranh người mang tới!"

Lời tiên tri của Đạt Mã, những người có mặt hôm ấy đều biết cả. Hách Liên Tranh vì Đại phi mà trái lời Phật sống, tự phán phạt roi, mọi người đã thấy tận mắt; bây giờ chẳng cần biết là thật hay giả, lửa giận bùng bùng đều nhắm thẳng vào Phượng Tri Vi.

Có người vung tay quăng ra cục xương dê còn chưa gặm hết, những người khác được gợi ý, tiện thể cầm vật trong tay ném tới.

Cổ Nam Y đi theo sau lưng Phượng Tri Vi đưa tay lên nhẹ nhàng gạt hết.

Những đồ vật bị ném tới cứ như đụng phải một bức tường trong suốt, đều rơi xuống đất cách Phụng Tri Vi ngoài ba thước.

Người Hồ Trắc bộ chưa bao giờ thấy thứ võ công thần kì này, họ đứng ngây ra như phỗng, thiếu điều la lên: "Quý kia..."

"Đừng ném lung tung." Giữa bầu không khí yên lặng, Phụng Tri Vi nghiêng đầu, mỉm cười tươi tắn. "Coi chừng lát nữa ta bắt các ngươi ăn hết những gì mình đã ném ra."

Giọng nàng thanh đạm, nhưng ánh mắt ấy vừa quét qua, mọi người đều cảm thấy đó không phải một câu đùa, trong nháy mắt đều rút lui.

"Đại phi, người đến vừa đúng lúc." Tộc trưởng hai tộc Thanh Điều và Bạch Lộc hơi xấu hổ đón tiếp nàng. "Đại vương đã xảy ra chút chuyện..."

Đối với hai vị tộc trưởng rất mực trung thành này, Phụng Tri Vi luôn giữ mấy phần tôn kính. Nàng khẽ gật đầu, rào bước tiến lên ngắm nghía Hách Liên Tranh, nhủ thầm hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Có chuyện gì ấy à?" Lập tức có người cười lạnh, "Câu này phải hỏi Đại phi mới đúng."

"Sao cơ?"

"Ngươi còn giả ngu nữa à!" Một vị đường huynh xa của Hách Liên Tranh vươn cổ gào lên, "Sáng nay Đại vương luôn đi cùng với ngươi, sau đó ngài trúng độc. Con sói cái chạy vào thảo nguyên nhà ngươi vội vàng vàng hạ thủ với Đại vương của chúng ta, còn không chịu đưa ra thuốc giải?"

"Tại sao ta phải hạ thủ với Đại vương?" Phụng Tri Vi cười, "Ngài ấy chết, ta có lợi lộc gì?"

Người kia nghẹn họng, mọi người cũng trầm tư, cảm thấy câu nói này đánh trúng vào điểm mấu chốt. Đại vương còn sống, Đại phi mới là Đại phi; giết Đại vương rồi, Đại phi đâu còn là gì nữa?

Khắc Liệt lại đột nhiên mỉm cười.

"Đại phi." Hắn chậm rãi nói, "Đáng ra ta không nên quản việc của Nhân Nhĩ Cát, có điều việc của Đại vương cũng là việc của thảo nguyên, chẳng ai thoát được trách nhiệm."

Phụng Tri Vi quay lại mỉm cười nhìn hắn, Khắc Liệt ngược mắt lên.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt đều lấp lóe, không ai tỏ ra nhượng bộ.

"Các vị, không lâu về trước chiến sĩ Hòa Hồ bộ chúng ta đóng ở biên giới thảo nguyên có chặn được một phong thư." Khắc Liệt rút từ trong tay áo ra một phong thư. "Đây là bức thư Đại phi viết cho lương đạo Vũ Châu chủ quản việc cung ứng lương thực cho vương quân vương đình, trong thư viết rằng..." Hắn kéo dài giọng ra, chậm rãi đọc, "Dạo gần đây thảo nguyên sắp có biến động, một phần quân lương tạm thời không dùng đến, để lại cho kho lương Vũ Châu bảo quản, đội hộ vệ của Đại phi sẽ đến tiếp nhận. Ta muốn hỏi Đại phi, 'thay đổi' trong thư người viết, là thay đổi cái gì? Tại sao lại đột ngột không cần lương thực của Vũ Châu nữa? Tại sao đội hộ vệ của người lại đi tiếp nhận quân lương của vương quân thảo nguyên ta?"

Trên đài dưới đài đều nổi lên một trận xôn xao, chuyện này ngay cả các tộc trưởng cũng không biết, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào bức thư kia với vẻ kinh ngạc và nghi ngờ. Khắc Liệt mỉm cười chuyển bức thư cho mọi người cùng đọc, quý tộc thảo nguyên đều thông thạo chữ Hán, tuy không nhận ra nét chữ của Phụng Tri Vi nhưng nét chữ này cốt cách thanh tú, giấy viết thư cũng là loại sản xuất ở Trung Nguyên, lại đóng thêm con dấu "Thánh Anh", trên thảo nguyên này, ngoại trừ Phụng Tri Vi, không còn người thứ hai sở hữu vật ấy.

Khắc Liệt vung tay, lập tức có người đưa lên một nam tử bị trói, mặc phục sức của hộ vệ đưa dẫu, quỳ xuống đất với vẻ mặt tràn ngập kinh hoàng.

"Đây là người đưa thư cho Đại phi mà vương quân bắt được ở ngay sát biên giới Vũ Châu." Khắc Liệt nói, "Khi ấy trông mặt mũi hắn lấm lét, làm thuộc hạ của ta hoài nghi, bởi thế lục soát được bức thư này."

"Đại phi!" Nam tử kia liên tục dập đầu với Phụng Tri Vi, sắc mặt ngưng ngùn. "Thuộc hạ hành sự vô năng! Xin người trách phạt!"

Phụng Tri Vi cười nhạt nhìn hắn, không hề nhúc nhích. Khắc Liệt nhẹ nhàng nhắc nhắc lá thư trong tay, đôi mắt mị hoặc hẹp dài như lưu kim liếc nhìn nàng, nở nụ cười lạnh nhạt. "Đại phi, ta có thể suy đoán như thế này chăng? Đệ đệ duy nhất của Đại vương còn nằm trong tử, đứa con cả cùng nằm trong bụng Na Đáp, vương thất đang gặp khó khăn đường kế vị. Phải chăng người muốn noi gương Mẫu Đơn Thái hậu, sau khi Đại vương chết đi sẽ gánh vác trọng trách của vương đình thảo nguyên chúng ta, nắm hết đại quyền, sau đó lựa thời cơ thích hợp, dâng cả Hồ Trắc bộ lên cho triều đình?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Sống Chết Do Ta Không Do Trời

Type: Le Nguyen

Các trưởng tộc nghĩ đến nội dung bức thư, nghe những lời sắc bén cứa vào lòng như thế, đều nhìn nhau thất sắc.

Nếu như “con sói cái tôi mang theo chiến tranh” trong lời tiên tri của Phật sống này đúng là gian tế của triều đình, mục đích tới đây là cướp đoạt thảo nguyên, thì nàng quả thực có động cơ để giết chết Đại vương.

Đến bây giờ, xem ra mọi thứ đều ăn khớp với lời tiên tri của Phật sống.

“Chắc không phải là vậy đâu.” Phụng Tri Vi vẫn chưa nói gì, Lư Mầu Đơn đã mở miệng trước. “Việc này Tri Vi đã nói với ta, nó chỉ báo mùa đông năm nay thảo nguyên có thể xảy ra tuyết lớn, trước mắt chúng ta trữ đủ lương thực rồi, chỉ bằng cứ gửi lương thực ở Vũ Châu trước, đâu có nói những câu đàng sau.”

“Đại phi, người bị lừa rồi.” Có người cười lạnh, “Bây giờ mới là mùa xuân, ai mà đoán được đến mùa đông sẽ có tuyết lớn? Và lại ai nói lương thực dự trữ đến giờ đã đủ? Ả đàn bà này tâm cơ thâm trầm, Đại phi người rất phúc hậu, tuyệt đối đừng nghe lời ả.”

Lư Mầu Đơn há hốc miệng, trước mắt vô số người bà khó lòng nói ra tuyết lớn chỉ là cái cớ để giữ lương thôi, còn lương thực dự trữ đã đủ là đủ khi không tính đến hai vạn vương quân mà Gia Đức không chịu giao nộp. Đây là quyết sách ngầm ngầm mà bà và Phụng Tri Vi dùng để đoạt lại binh quyền vốn nằm trong tay tộc trưởng, không thể nói rõ ra trong hoàn cảnh này.

Bà giờ lá thư ra, cũng nhủu mày.

Khóe mắt Phụng Tri Vi liếc qua lá thư, ánh mắt lấp lóe. Thư quả đúng là thư của nàng, mà người cũng đúng là người của nàng; giọng nói của hộ vệ Đế Kinh khác xa người ở thảo nguyên, có muốn làm giả cũng không giả nổi.

Nhưng lá thư này lại bị người ta khéo léo sửa đổi đi.

Không biết cao thủ Khắc Liệt tìm ở đâu ra đã xử lý bức thư để thêm bớt chữ. Chỉ thêm bớt vền vền vài chữ, đã dẫn dắt ý nghĩa bức thư sang một hướng khác hẳn.

Sự trầm ngâm của nàng, trong mắt mọi người chính là chột dạ. Lư Mầu Đơn ngẩng đầu, kéo ống tay áo nàng. “Tri Vi, người...”

Bà đưa tay ra kéo, sau lưng Phụng Tri Vi có ai đó tự dưng nghiêng ngả, đụng vào nàng khiến nàng chao đảo. Bàn tay Lư Mầu Đơn túm tay áo Phụng Tri Vi cũng không chắc, “roẹt” một tiếng kéo tuột thất lưng nàng.

Một làn sương mỏng tuôn ra, sắc mặt Khắc Liệt biến đổi hẳn, hét lớn: “Lùi lại!” rồi lao tới nhanh như tia chớp, kéo mấy người đứng xung quanh Phụng Tri Vi ra. Làn sương kia rơi xuống đất, ngọn cỏ lập tức chuyển màu vàng nhạt.

“Có độc!”

“Chẳng trách không tìm thấy gì từ phòng của ả, hóa ra thuốc độc giấu trong thất lưng ả!”

“Người đâu...” Tộc trưởng hai tộc Thanh Điều và Bạch Lộc la lên, chỉ thẳng vào Phụng Tri Vi.

Vương quân vây kín lấy Phụng Tri Vi, đao rút khỏi vỏ tên đã lên dây, mọi người chen nhau vây lại, bị vương quân chĩa đao ngăn cản.

“Xử lý gian tế, mọi người hãy tản ra...” Tiếng hô hào ngân nga của Khắc Liệt truyền ra, khắp thảo nguyên đều nghe thấy rõ ràng.

Một tên tiểu đội trưởng của vương quân nhào lên phía trước, vung vẩy sợi dây thừng bện bằng da bò trong tay.

Khắc Liệt chấp tay ngắm cảnh này, thấy Cố Nam Y đứng sau lưng Phụng Tri Vi ngón tay giần giật, khóe môi lướt qua một nụ cười.

Hôm nay chỉ cần có một người chết dưới tay Cố Nam Y thì thế cục hỗn loạn chắc chắn không thể vẫn hời.

Dây thừng quất vun vút, nhắm vào Phụng Tri Vi.

Phụng Tri Vi bắt ngờ tiến lên một bước.

Nàng không lùi mà tiến, khiến tiểu đội trưởng kia ngậy người, trong lúc ngần ngại Phụng Tri Vi nói: “Xử lý gian tế, những người không liên quan hãy lui ra.”

Rồi nàng phát ống tay áo, tiểu đội trưởng kia lập tức lao đảo lùi lại. Không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đám đông bỗng nổi cơn xôn xao, lại thấy có vài người đi tới.

Người dẫn đầu chính là Hoa Quỳnh, ưỡn cái bụng to, mỉm cười dắt theo một bà bầu khác – Na Đáp.

Đằng sau còn có Tôn Thần, kéo theo Mai Đóa.

Thấy một đoàn người như thế bước lại, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc. Na Đáp mở to mắt nhìn Khắc Liệt, sắc mặt tái trắng. Khắc Liệt phất ống tay áo, đôi mắt nheo lại, cười nói: “Đại phi, Trung Nguyên có câu ‘chó vội cắn càn’, bây giờ người cũng vội rồi sao?”

“Kẻ vội là người mới phải chứ?” Phụng Tri Vi mỉm cười mỉa mai, không thèm nhìn hắn, quay sang nói với các tộc trưởng, “Các vị đại nhân chắc hẳn vẫn còn nhớ, trước kia khi Na Đáp dựa vào thai nhi trong bụng để xin tha mạng cho Hoàng Cát Lặc, nàng ta từng nói với Đại vương rằng mình hoài thai ở Cam Châu.”

Mọi người gật đầu, Na Đáp há miệng, lùi lại một bước, bảo vệ cái bụng của mình.

“Vào khoảng tháng Năm năm ngoái, Đại vương đã ở lại Cam Châu, đến cuối tháng Sáu thì nhận được mệnh lệnh của lão vương, chạy tới Đế Kinh làm con tin. Nếu Na Đáp mang thai sau khoảng thời gian này thì bây giờ đứa bé phải được tám tháng, còn hơn một tháng nữa mới trở dạ. Nhưng sự thật là, có lẽ Na Đáp sẽ trở dạ ngay trong tháng này. Nếu các vị tộc trưởng không tin thì hãy phái vụ y của mình bắt mạch cho nàng ta là biết.”

“Người nói láo!” Na Đáp xoa bụng, tái mặt thét chói lọi, “Ta thật sự hoài thai sau khi đến Cam Châu. Người muốn hãm hại ta, cho dù ta trở dạ vào tháng này thật thì cũng có thể do sinh non, hoặc do người hạ thủ khiến ta sinh sớm.” Nàng ta lao về phía mấy vị tộc trưởng như Thanh Điều. “Các thúc thúc à, mọi người nhìn con lớn lên, không thể con sói kia hại con ngay trước mặt mọi người được!”

Phụng Tri Vi không thèm liếc nàng ta lấy một cái, đưa tay ra, Hoa Quỳnh dâng lên một chiếc túi gấm hình vuông đen vàng đan xen.

“Các thúc thúc của người không thể để người bị hại trước mặt họ, người lại có thể nói dối trước mặt họ.” Phụng Tri Vi cười khê, huơ huơ túi gấm trong tay.

Na Đáp bĩu môi, nở một nụ cười đắc ý, “Người huơ huơ cái đó làm gì, ta không biết nó.”

“Người tưởng là người đã tráo lá bùa hộ mệnh bên dưới bệ thờ rồi sao?” Phụng Tri Vi nói ra một câu, lập tức đánh tan sự đắc ý của nàng ta. “Rất xin lỗi, quên nói cho người biết, Hoa cô nương vốn không đặt bùa hộ mệnh đó bên dưới bệ thờ. Thứ người tráo đi là một vật thoát nhìn giống nó y hệt nhưng thật ra chẳng hề liên quan.”

Na Đáp vô thức đưa tay sờ ngực áo, lại bị một ánh mắt nhìn chòng chọc từ mạn sườn, cánh tay lập tức đông cứng không dám động đậy.

“Không cần sờ làm gì, ta không lừa gạt ai.” Phụng Tri Vi không nhanh không chậm rút ra một tờ giấy từ cái túi đen vàng đan xen.

“Đại phi chuyện này là sao vậy?” Các tộc trưởng thấy vậy thì mù mờ không rõ, ngạc nhiên hỏi.

Phụng Tri Vi rút ra một tờ giấy từ trong túi gấm, đưa cho tộc trưởng Thanh Điều. “Mời các vị đại nhân nhìn xem, đây là bùa hộ mệnh Na Đáp viết cho con mình, trên có ghi tên và ngày sinh ước đoán của đứa trẻ. Dựa vào ngày sinh này để đoán thì Na Đáp đã mang thai từ đầu tháng Năm, mà đầu tháng Năm Đại vương còn chưa tới Cam Châu, cũng không đi qua lãnh địa của Kim Bàng bộ.”

Hoa Quỳnh tiến lên một bước, dùng miệng lưỡi đặc biệt rành rọt của mình, kể vắn tắt quá trình mình nói dối để gắng hỏi ra tháng sinh thật của đứa con trong bụng Na Đáp. Na Đáp lại hét lên, “Người nói láo! Người nói láo! Không có chuyện như thế! Tờ giấy này không phải ta viết! Không phải!”

“Soát người cô ta!”

Nàng vừa ra lệnh, Tông Thần đã ra tay như chớp, vung tay rút ra một túi vải đen vàng đan xen giống y hệt từ bên eo Na Đáp, cười nói: “Đây là bùa hộ mệnh mà người lén lút tráo ra từ dưới bệ thờ phải không? Người tưởng thứ người đổi lại là bùa hộ mệnh đã được Phật sống Đạt Mã gia trì à? Nó chính là con dấu của Đại phi đây!”

Na Đáp lộ ra sắc mặt khó tin – Nàng ta trộm xà đồi cột, dĩ nhiên đã xem thứ đựng trong túi gấm, ở đâu ra con dấu của Đại phi chứ?

Tông Thần mở túi gấm, bên trong vẫn là một tờ giấy viết ngày sinh. Na Đáp vừa mới mỉm cười, Tông Thần đã rút một cái nhíp siêu nhỏ, bóc tờ giấy, kéo ra một mảnh giấy cực mỏng từ giữa hai lớp giấy, soi lên ánh mặt trời.

Trên trang giấy có một ấn kí tua đỏ in nổi, đúng là con dấu chỉ thuộc về Phụng Tri Vi.

“Nếu chuyện này do chúng ta bịa đặt ra, thì trên người người tại sao lại có vật thuộc về Thánh Anh Quận chúa?”

“Na Đáp! Người lại dám lấy một cái thai hoang để giả mạo hậu duệ vương thất!” Không đợi mọi người kịp phản ứng, Khắc Liệt đã mở miệng quát lớn.

Na Đáp ngất ra tại chỗ, trần trối nhìn Khắc Liệt, thân thể bỗng dựng lão đảo rồi ngã ngửa ra đằng sau.

Bên cạnh có người đỡ lấy nàng ta, đặt tay bên dưới mui nàng ta, lập tức kinh hô: “Ồ? Sao lại tắt thở rồi!”

Đám đông “ồ” lên, chẳng ai ngờ Na Đáp đang yên đang lành lại lăn quay ra chết. Khắc Liệt vội vàng tiến lên, thăm dò hơi thở của nàng ta. Hắn hơi cúi đầu nhìn xuống Na Đáp, sợi tóc dài buông lơ, che đi thần sắc trên mặt. Một lúc sau hắn vung tay, cười nhạt nói: “Sợ tội tự sát ư? Cũng tốt!”

Phụng Tri Vi nhìn hắn, ung dung cười, “Khắc Liệt tộc trưởng cũng thật nhẫn tâm, dù gì ta nghe nói người và Na Đáp đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, sao lại chẳng có lấy một chút tình cảm thân thiết nào?”

“Tôi là tôi, tình cảm là tình cảm, chỉ có nữ nhân các ngươi mới nhập nhằng làm một thôi.” Khắc Liệt hơi nheo mắt. “Huống chi Đại phi à, ăn nói cả kẻ cũng là sở trường của nữ nhân các ngươi. Ngươi nói Na Đáp giả mạo hậu duệ vương thất, đó chỉ là việc riêng trong vương triều, hình như không liên quan gì đến chuyện bán đứng Hồ Trắc bộ mà ta hỏi trước đó nhỉ?”

“Có liên quan hay không à? Liên quan chứ.” Phụng Tri Vi mỉm cười nhìn hắn. “Sự cố phần nhiều phát sinh từ bên trong, chuyện gia đình không chừng lại thành đại sự của thiên hạ... Ta bảo này, Khắc Liệt tộc trưởng, ta có một việc không lý giải nổi, có thể thỉnh giáo ngươi không?”

Khắc Liệt ánh mắt lập lờ, không trả lời nàng, song những người khác lại cảm thấy có gì đó không ổn. Tiếng đám đông xôn xao cũng dần dần nhỏ xuống.

Phụng Tri Vi vốn cũng không định đợi Khắc Liệt trả lời, cười nói: “Ta thật sự không hiểu, thảo nguyên xưa nay nhân khẩu không đông, vậy vì sao ngươi lại nhân tâm để đưa con đầu lòng của mình nhận người khác làm cha chứ?”

Đám đông lại “ồ” lên, Khắc Liệt cười nhạt nói: “Cái gì gọi là chết không đối chứng ngươi ta tha hồ vu vạ, chính là đây! Na Đáp đã tự sát, ngươi muốn vu cho ai làm cha đứa bé kia mà chẳng được.”

“Khắc Liệt!”

Một tiếng thét chói tai, Na Đáp đã “tắt thở” bất ngờ bò dậy khỏi mặt đất, lao thẳng vào Khắc Liệt. “Con sói giết vợ diệt con nhà ngươi!”

Mười ngón tay nàng ta ra sức quào quào giữa không trung, nhìn lực độ kia đủ biết là hận không thể xé Khắc Liệt thành từng mảnh nhỏ. Trong ánh mắt Khắc Liệt lướt qua một tia khiếp hãi, hắn phóng người lùi lại đằng sau.

Tộc trưởng Thanh Điều và Bạch Lộc đưa mắt nhìn nhau, vẫy tay ra hiệu cho vương quân đứng dưới chân đài. Vương quân nhào lên ngăn cản, bóng hình Khắc Liệt bay vút lên, trong nháy mắt đã lướt qua đám đông.

Một bóng người màu xanh thiên thủy lóe lên, chớp nhoáng như một vệt gió biếc, vừa nổi lên đã bay qua muôn nghìn núi sông, đi sau mà đến trước, đứng chặn trước mặt Khắc Liệt.

Khắc Liệt vụt sang trái, y sang trái, Khắc Liệt chạy sang phải y cũng sang phải. Thân pháp thoạt nhìn có vẻ không nóng không vội mà trước sau vẫn giữ khoảng cách ba bước trước mặt Khắc Liệt, lấp kín tất cả những lối đi của hắn.

Khắc Liệt liếc nhìn về phía trước, lại hậm hực ngoái đầu liếc nhìn Na Đáp, trong mắt lóe lên thần sắc hoang mang.

“Không hiểu Na Đáp chết ra sao, lại hồi sinh như thế nào, phải không?” Phụng Tri Vi cười nói, “Hoàng Cát Lạc triệu tập kim minh không đạt được kết quả tốt, ngươi thấy tình hình không ổn, mới lặng lẽ bày mưu cho Na Đáp vu cho Hách Liên Tranh là cha đứa bé trong bụng nàng ta, một là để giữ mạng, hai là để chiếm lấy vương quyền. Ngươi sợ Na Đáp để lộ sơ hở, bèn hạ một loại tử chú lên người Na Đáp, đến thời điểm cần thiết, ngươi chỉ cần cựa quấy ngón tay là nàng ta sẽ chết. Đáng tiếc thứ này trước đó đã bị một người bằng hữu thông thạo các loại y thuật vu cổ của ta phát hiện ra, đổi sang bùa chú khác, vừa rồi Na Đáp ‘tắt thở’, chỉ là một loại thủ pháp phong huyết của Trung Nguyên mà thôi. Võ công của ngươi có lẽ xuất phát từ môn phái Tuyết Sơn Du Vu ở thảo nguyên, đương nhiên không hiểu y học Trung Nguyên uyên bác tinh thâm.”

Tông Thần vẫn luôn đứng sau Na Đáp, khẽ mỉm cười.

“Có lẽ ngươi vẫn còn ngạc nhiên, tại sao trước đó khi ngươi bóp tử chú trong tay áo Na Đáp vẫn chưa chết mà phải đợi đến khi âm mưu bị vạch trần mới chết, bây giờ đã hiểu chưa? Na Đáp sống hay chết không phải do ngươi chi phối, mà do ta.”

“Có lẽ mọi ý chí của nàng đều bị thao túng trong tay ngươi cũng chưa biết chừng.” Khắc Liệt vẫn bình tĩnh, lại còn nở một nụ cười. “Ngươi nói trăm nghìn lời, nhưng trước sau vẫn không thể giải thích lá thư này, đúng không?”

“Đại phi, nếu việc này còn ẩn tình khác thì xin ngươi hãy giải thích cho rõ ràng. Việc Na Đáp và Khắc Liệt giả mạo dòng dõi vương thất, chúng ta sẽ xử lý riêng.” Tộc trưởng Thanh Điều hạ giọng nói.

Nói vậy có nghĩa là, dù chuyện giả mạo dòng dõi vương thất có thật thì cũng chỉ là án thừa kế ngôi vương, vẫn không đủ để rửa sạch cáo buộc trước đó của Khắc Liệt.

Phụng Tri Vi chấp tay nhìn về phía trước, nơi ấy dần dần xuất hiện một con khoai mã, nàng thư thái mỉm cười.

“Về việc lá thư này, bây giờ ta có thể nói rồi, lá thư Khắc Liệt đưa ra quả thật là của ta, người đưa thư cũng là của ta nốt.”

Đối diện với ánh mắt khiếp sợ và nghi ngờ của mọi người, Phụng Tri Vi vẫy tay. Mọi người nhìn theo cánh tay nàng, thấy Thuần Vu Mạnh phong trần mặt mũi đang phóng đến càng lúc càng gần.

“Người đưa thư mà Khắc Liệt bắt được, tuy là thuộc hạ của ta, nhưng thật ra ta phải đi hai người đưa thư một lúc. Ngoại trừ người bị Khắc Liệt bắt, người còn lại là Thuần Vu Mạnh, đội trưởng đội đưa dâu của ta. Hắn đã mang về hồi âm của lương đạo Vũ Châu, mời mọi người xem.”

Lá thư được dâng lên, các tộc trưởng lại chuyển nhau xem, đôi mày dần dần nhíu lại.

Trong thư, lương đạo Vũ Châu trả lời rằng, lương thực cấp cho Hồ Trắc bộ đã chuẩn bị xong xuôi, nếu Hồ Trắc bộ yêu cầu trừ lương ở Vũ Châu, vậy đợi bao giờ có lương thực mùa thu sẽ vận chuyển sang sau, vân vân. Thư là công văn chính thức của quan phủ Vũ Châu, tộc trưởng Thanh Điều thường

ngày chuyên giao thiệp với quan phủ các cấp trong nội địa, hiển nhiên nhận ra được.

“Thì ra là thế.” Tộc trưởng Thanh Điều là người đầu tiên đổi sắc mặt, trả lá thư hồi âm lại, áy náy nói: “Suýt nữa đã hiểu lầm Đại phi, xin Đại phi thứ tội.”

“Hiểu lầm ta cũng không sao cả, đừng bỏ qua cho kẻ rắp tâm hãm hại là được.” Phượng Tri Vi nhìn Khắc Liệt, nửa cười nửa không.

Khắc Liệt nhướn mày, bấy giờ mới lộ ra một tia tiếc nuối, liếc nhìn Na Đáp, lắc đầu khe khẽ thở dài, “Nữ nhân... Vì sao lại có người thông minh đến thế, cũng có người ngu ngốc đến thế...”

Trông sắc mặt hần, giống như chỉ tiếc nằng ta còn chưa chết.

“Khắc Liệt... người lòng lang dạ sói... người chết không yên đâu...” Na Đáp đầu tóc rối bời, hai mắt ứ máu, giãy giụa trong vòng tay Tông Thần muốn lao về phía Khắc Liệt.

“Ta cũng nghĩ như thế.” Phượng Tri Vi khẽ mỉm cười, “Không chỉ có hần, mà còn có ông...”

Nàng đột ngột xoay người, chỉ vào Phật sống Đạt Mã!

“Người điên rồi, Đại phi!”

“Không được vô lễ với Đạt Mã A Lạp!”

Tiếng quát tháo lập tức bùng nổ, lần này mọi người phản ứng rất nhanh, các vị tộc trưởng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt thoáng chốc đã tái canh, nhao nhao gào lên: “Đại phi, đừng có ăn nói lung tung!”

Cười nhạt một tiếng, Phượng Tri Vi sửa lại sắc mặt nhàn nhạt lúc trước, ngón tay giờ lên vẫn không buông xuống, chỉ thẳng vào Đạt Mã. “Ta tin rằng hôm nay các vị cũng nhìn ra, có người đặt một cái bẫy, muốn giết Đại vương trước, rồi hãm hại trực xuất ta sau, kẻ đó nắm giữ vương quyền, cướp đoạt vương vị, một lần nữa đẩy thảo nguyên còn chưa hoàn toàn yên ổn rơi vào máu lửa phân tranh.”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến Phật sống Đạt Mã chứ?”

“Nếu không có kẻ vì muốn chống lưng cho Khắc Liệt, bịa ra lời tiên tri nhắm vào ta, mọi người cũng đâu đến nỗi dễ dàng tin tưởng ta sẽ làm hại Đại vương?” Phượng Tri Vi cười nhạt, “Vị thần ngự trị trên mây của các người, hương thơm hương khói cúng bái của các người, lại không chịu chiếu rọi hào quang cho con dân toàn tộc mà chỉ chiếu lên đỉnh đầu tộc trưởng Hòa Hồ của các người thôi!”

Không đợi mọi người phản ứng, nàng đã rảo bước tiến lên, đưa tay ra túm tiểu lạt ma đứng sau lưng Đạt Mã đang giúp ông ta cầm pháp khí bằng đồng, đoạt lấy pháp khí kia, nhỏ thanh chủy thủ cắm trên miếng thịt dê nướng bên cạnh, cạo đi màu đồng thau ngoài vỏ, lập tức lộ ra lớp ruột màu đen.

Màu sắc kia đen óng ả, không giống khuôn sắt bình thường. Mọi người kinh ngạc “ơ” một tiếng, ánh mắt không khỏi chuyển sang hòn ô kim mà Khắc Liệt dâng lên lúc trước. Rất hiển nhiên, chúng làm từ cùng một chất liệu.

Mỏ ô kim cực kỳ hiếm gặp, chỉ có ở lãnh địa của Hòa Hồ tộc. Có thể lấy ra một khối kim ô lớn bằng chừng này để làm pháp khí, ngoài trừ tộc trưởng Khắc Liệt thì còn ai nữa?

Người Hồ Trác bộ đều biết Phật sống Đạt Mã ra sức tiết kiệm, xưa nay không thu nhận lễ vật cúng riêng của tộc nhân, càng không bao giờ sử dụng pháp khí bằng ô kim quý giá nhường này. Huống chi dù ông ta có dùng kim ô, cũng nên quang minh chính đại mà dùng, đằng này lại lén lút quét lên một lớp nước sơn màu đồng để che giấu, sự mờ ám trong đó, mọi người nghĩ mà ngáy người.

Đạt Mã đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào pháp khí kia, đáy mắt đục ngầu có vẻ khiếp sợ, đôi môi mấp máy đang định lên tiếng. Nhưng Phượng Tri Vi đã lướt qua như một cơn gió, đi đến trước cái chậu vàng đựng bơ kia, dùng con dao bạc cắm trên miếng thịt dê nướng xúc một mẩu bơ trắng muốt, giờ lên cho mọi người nhìn.

Dưới ánh nắng, con dao bạc xúc bơ từ từ chuyển thành màu đen!

Mọi người há hốc miệng không tin nổi, Phượng Tri Vi liếc xéo Phật sống Đạt Mã, chậm rãi nói: “Đạt Mã A Lạp, nếu vừa rồi Hách Liên Tranh chưa trúng độc thì chắc chắn vẫn không thoát khỏi đòn sát thủ chấm bơ lên trán của ông đúng không? Để giết chết ngài, các người đúng là hao tổn tâm tư.”

“Người... người...” Đạt Mã mấp máy môi, dốc sức định nói gì, nhưng ông ta đã run lên bần bật, thân thể trông càng thêm khô quắt, giống như muốn co người vào lớp áo cà sa.

“Ông nhận hối lộ của Hòa Hồ bộ, giúp hần vu vạ Đại phi, ngăn cản Đại phi tham gia buổi lễ, tạo điều kiện cho bọn họ mưu sát Đại vương – Đạt Mã, ông như thế mà cũng gọi là đệ tử giữ giới luật? Cũng gọi là người xuất gia ư? Ông có xứng đáng với sự cung phụng bao năm qua của trăm vạn con dân Hồ Trác chăng? Ông ngẩng lên có thẹn với bầu trời xanh quang đăng, cúi xuống có thẹn với thảo nguyên mệnh mang chăng?”

“Người...” Đạt Mã hình như muốn chống tay đứng dậy bẻ lại Phượng Tri Vi, những ngón tay khô gầy của ông ta yếu ớt quơ quào trên mặt đất, móng tay dài ngoằng cạo bùn đất bắn văng tung tóe song dù có làm thế nào vẫn không thể xê dịch mấy mảy.

“Ông mang tiếng là khổ tu một kiếp, thanh bạch giản dị, vì thế chiếm được lòng yêu mến của thần dân trên thảo nguyên, chỉ tiếc lại là thành phần biến

chất trong cửa Phật, làm bộ làm tịch thôi!”

Phượng Tri Vi tiến lên một bước, xé xuống một đoạn ống tay áo của Đạt Mã, ngón tay vận sức xé toang lớp vải, để lộ tầng tơ ô kim cũng lấp lánh ánh kim như thế, mở một nửa mảnh tay áo kia giữa không trung, lớn tiếng hô: “Các huynh đệ tỷ muội thảo nguyên của ta ơi, phải chăng các người vì bộ áo cà sa mặc ba mươi năm vẫn chưa đổi này của Phật sống Đạt Mã mà cảm động vì sự giản dị tiết kiệm của ông ta? Hôm nay ta sẽ cho các người thấy rõ, ba mươi năm không đổi, là bởi vì không có bộ y phục nào sánh bằng giá trị chân chính của nó!”

Áo cà sa do sợi tơ ô kim mỏng manh diệt thành, dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang rực rỡ. Trong tích tắc mọi người đều nhắm mắt lại, không biết vì bị ánh sáng ô kim kia đâm vào mắt, hay là bị sự thật khiến cho người ta không thể đón nhận này đâm thấu tim.

Tựa như thấy vị thần sừng sững ngự trị trên mây ở thảo nguyên bao năm trời bỗng rầm rầm sụp đổ, trong lòng mọi người đều nổi lên một tia mờ mịt, không dám tin, không muốn tin, ai nấy đều đưa ánh mắt chờ mong nhìn Phật sống Đạt Mã – chỉ cần ông giải thích cho mình, bọn họ đều tin tưởng!

Nhưng không.

Phật sống Đạt Mã từ đầu đến cuối vẫn run rẩy, cổ họng phát ra tiếng nức nở khe khẽ, không thể đáp lại gì trước những câu chất vấn ép sát từng bước của Phượng Tri Vi.

Ánh mắt Khắc Liệt chớp động, há miệng muốn nói, nhưng Cố Nam Y đứng đối diện với hắn đã lấy hồ đào của mình ra ăn tỉnh rụi, thi thoảng còn nhắm quả hồ đào về phía miệng hắn. Khắc Liệt tin rằng, nếu mình thật sự thốt ra một chữ, cổ họng nhất định sẽ bị nhét vào một hạt hồ đào ngay lập tức.

Hắn thoáng đưa mắt nhìn về phía sau, sắc mặt có vẻ lo âu. Nhưng trước mặt có một ôn thần như thế đứng chặn, dù chỉ muốn tiến lên một bước cũng bất khả thi.

“Đạt Mã A Lạp.” Phượng Tri Vi đứng trên cao nhìn xuống ông ta. “Ông là con của Trường Sinh Thiên thần thánh, biết trước thiên mệnh, bảo vệ thảo nguyên. Ánh sáng của Trường Sinh Thiên không dung tha bất cứ loài yêu ma quỷ quái nào, cũng không có bất kì ai che giấu được đôi mắt trí tuệ của ông, hắt ánh nước bắn lên đầu ông. Cho nên, phải hay trái, đúng hay sai, Phượng Tri Vi đứng ở đây, chờ vị cha già của chúng ta trả lời.”

Nàng cất giọng đanh thép, mặt mày lại chinh đại quang minh, hán tử thảo nguyên ngẩng đầu lên nhìn nàng, bất chợt cảm giác cô gái người Hán mình vẫn luôn coi thường này, giờ đây xem ra có vẻ cao quý và oai phong lắm liệt.

Trong vòng một ngày, họ thấy nàng bị buộc tội bị sỉ nhục mà trước sau vẫn bình tĩnh thong dong, giờ tay lên là lật lại thế cục bất lợi, bộc lộ tài năng song không hùng hổ bức người, dám nghĩ dám làm mà vẫn chừa lại đường lui. Dù vào lúc này, đối mặt với Phật sống Đạt Mã luôn chìa mũi dùi vào mình, nàng vẫn quang minh chính trực như trước, cho đối phương một cơ hội để thanh minh.

Nam nhi thảo nguyên yêu thích nhất là quang minh chính trực, so với nàng, Phật sống Đạt Mã xưa nay vẫn được tôn kính như thần bày ra tư thế co rúm trên tấm thảm, không còn gì để nói, thật khiến người ta vô cùng thất vọng.

Niềm tin sụp đổ tuy không phải chuyện một sớm một chiều, nhưng chỉ cần chôn xuống một hạt giống là có thể sẽ nảy mầm.

Đám hán tử thảo nguyên trầm ngâm, tuy ánh mắt họ vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng rất rõ ràng, dưới sự chỉ trích kịch liệt của Phượng Tri Vi, lại chẳng có một ai đứng ra ngăn cản như lúc trước. Ấn ý trong đó, không nói cũng hiểu.

Đạt Mã ngược đôi mắt già nua đục ngầu đầy tơ máu lên nhìn Phượng Tri Vi, trong ánh mắt kia phản chiếu ra không phải là cô gái mặc y phục đen nghiêm nghị mà là con sói cái khoác y phục vậy máu tiền về thảo nguyên.

Ông ta không định mấp máy môi nữa – Vừa rồi, bắt đầu từ khi Phượng Tri Vi đứng ra, máu trong thân thể ông dường như đã đột ngột bị thứ gì đó trói lại, trì trệ mà nặng nề, ràng buộc tất cả ngôn ngữ và cử động của ông.

Trong phút ngắn ngủi, ông nhớ lại chuyến thăm viếng của Phượng Tri Vi đêm qua... Nàng khêu ngọn đèn... Nàng ngồi trong bóng đêm đối diện với ông... Hai nam tử đứng ở cửa phòng, nơi đầu ngọn gió... Trong nháy mắt như có sấm sét lóe lên trong phòng, đánh vào ý chí hỗn loạn.

Nàng quả nhiên có chuẩn bị mà đến, tuy không biết nàng đã làm thế nào, nhưng rất rõ ràng, đêm qua nàng đã thu hút toàn bộ sự chú ý của ông, phải người tráo đi pháp khí bằng đồng và áo cà sa của ông, còn tiện tay hạ độc ông.

Vấn đề mấu chốt nhất là bên cạnh nàng chắc chắn có cao thủ dùng độc bậc cao, có thể khống chế hoàn toàn thời gian chất độc trong người ông phát tác, khiến ông không thể lên tiếng lúc này. Mà ở đây có bao nhiêu người, trước đó họ thấy ông vẫn bình thường, đến lúc này lại “không còn gì để nói”, khác nào ngầm ngầm thừa nhận cáo buộc.

Chiều thức ấy vừa công vừa thủ, nàng không chỉ giải nguy cho chính mình mà còn tiện tay đẩy ông xuống khỏi vị thần quyền. Con sói cái này từ lâu đã bắt đầu hoài nghi Khắc Liệt, hoài nghi đứa con của Na Đáp, nên mới bày nghi trận, dự định xâm nhập vẫn chưa chịu ngừng, còn muốn kéo ông xuống, một lần ra tay tung lưới tóm gọn tất cả những kẻ thù gây bất lợi cho nàng.

Phật sống thu nhận hối lộ, cấu kết với tộc trường Hòa Hồ, hãm hại Đại phi mưu sát Đại vương... Quả nhiên là độc ác khiến người ta khó lòng tưởng tượng!

Đạt Mã cup mắt, hít thở những nhịp nặng nề... Tương lai của thảo nguyên thật sự đã định trước sẽ bị ả đàn bà này sắp xếp sao... Không... Không...

“Đại phi, tộc trưởng Hỏa Hồ không hề có quyền thừa kế vương vị, cho dù con của Na Đáp là con hấn, về sau kế thừa vương vị đi chăng nữa, nhưng việc thừa kế vương vị ở thảo nguyên ta có rất nhiều biến số, không dễ đợi đến ngày đứa trẻ lớn lên, hấn cần gì phải mạo hiểm như thế.” Tộc trưởng Bạch Lộc bỗng dưng đưa ra dị nghị. “Phật sống lại càng không cần phải làm đến nước này vì tộc trưởng Hỏa Hồ.”

“Phải rồi... Không thể đợi đến ngày đứa trẻ lớn lên, vậy thì bây giờ, nên để ai làm?” Phurong Tri Vi mỉm cười đầy ý vị sâu xa, đột ngột hỏi, “O, Gia Đức chạy đi đâu rồi?”

Mọi người sùng sốt, bấy giờ mới nhớ ra, người đầu tiên phát hiện Đại vương trúng độc, lại nhắc nhở Mẫu Đơn Đại phi tra hỏi hung thủ là Gia Đức, không biết đã mất hút từ bao giờ.

Tộc trưởng Thanh Điều vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ đi tra xét, một lúc sau gã thuộc hạ kia hấp tấp chạy lại, ghé tai ông ta nói vài câu, ông ta lập tức biến sắc.

“Đừng lo lắng.” Phurong Tri Vi nhìn về mặt ông ta, mỉm cười nói, “Hộ vệ của ta phong tỏa con đường xung quanh, ngoài ra còn điều động một phần vương quân luôn luôn đề ý hướng đi của Gia Đức. Hấn đếm hai vạn quân của mình, vừa mới xuất doanh, chúng ta hãy mang theo lệnh tiễn của Đại vương đi đón.”

Theo giọng nói của nàng, phurong xa vắng vắng nghe tiếng ồn ào náo động. Tộc trưởng Thanh Điều nhủ mảy, tất tả chạy xuống khỏi đài cao với tộc trưởng Bạch Lộc, đi chỉ huy vương quân trấn áp Gia Đức.

“Bây giờ chắc mọi người đã hiểu rõ rồi.” Phurong Tri Vi ra hiệu cho hộ vệ bên dưới đài cao tránh ra, chậm rãi đi một vòng trên đài, nói, “Gia Đức là con trai của tộc trưởng Khố Nhĩ Tra, mưu đồ chiếm ngôi vị đại vương, cấu kết với tộc trưởng Hỏa Hồ, lại dùng rất nhiều tiền bạc để cầu lấy sự bao che của Phật sống Đạt Mỗ. Trước đây Phật sống bịa đặt ra lời tiên tri, đẩy ta vào tình cảnh bất lợi, sau lại vu cáo ta bán đứng thảo nguyên, rắp tâm trục xuất ta, tránh để triều đình can thiệp vào công việc của thảo nguyên, rồi mưu sát Đại vương. Một khi Đại vương mất mạng, Gia Đức sẽ lập tức đếm đủ hai vạn vương quân Nhân Nhĩ Cát dưới trướng, dùng vũ lực bao vây hội trường, lấy thân phận huynh đệ họ hàng gần để cướp đoạt ngôi vị Thuần Nghĩa vương, rồi phong thưởng cho Khắc Liệt – Có điều, bộ ngựa bắt ve chim sẽ đứng rình, e là ngay cả Gia Đức cũng không biết rằng dã tâm của Khắc Liệt tuyệt đối không dừng lại ở phong thưởng nhỏ bé của tân vương, thứ hấn muốn là vương vị - Khi đứa bé trong bụng Na Đáp sinh ra dưới sự bảo vệ của hấn, hấn có thể cùng bắt tay với cha vợ Hoàng Cát Lặc của mình, một lần nữa giết chết Gia Đức, phò tá “con nối dòng duy nhất” của Trát Đáp Lan đại vương lên ngôi, danh chính ngôn thuận, thiên kinh địa nghĩa, triều đình và thảo nguyên không ai ngăn cản được, từ đó trở đi thiên thu vạn đại, Khắc Liệt đại nhân thống nhất thảo nguyên.”

Một chuỗi âm mưu phức tạp bị nàng nói ra rõ ràng minh bạch. Mấy nghìn người xung quanh đều tỏ ra búng tỉnh ngộ rồi lại không dám tin. Hấn từ thảo nguyên thẳng như ruột ngựa, mấy chuyện vòng vo quanh co này chỉ nghe thôi cũng thấy một rồi, thật khó cho vị Đại phi này, thân ở trong cuộc, vậy mà lại nhìn thấu rõ ràng như thế.

“Ta nói tên tiểu tử Khắc Liệt này không phải người tốt mà, xuất thân từ tà môn Tuyết Sơn, hấn không giống như chúng ta, vì vương vị có thể bày ra nhiều mảnh lời.” Có người chuyện đã xong mới nhận lầm Gia Cát, thì thảo nói nhỏ.

“Áy, có bao nhiêu mảnh lời cũng không thể qua mắt người Trung Nguyên, người xem con gái Trung Nguyên quả đúng là lợi hại.” Có người lại đang nghĩ Đại phi thật sự khiến người ta kinh ngạc, Khắc Liệt có tiếng là thảo nguyên đệ nhất hồ ly, thế mà rơi vào tay nàng vẫn không đủ sức đầu lại.

“Vậy thì chất độc trong thất lung của Đại phi là sao nhỉ...” Một vị tộc trưởng đưa ra nghi vấn mới.

“Là sao ấy à? Là hãm hại.”

Giọng nói ấy phát ra từ dưới mặt đất, nghe có mấy phần quen thuộc. Mọi người ngoái đầu nhìn lại, thấy Hách Liên Tranh trước đó còn thờ thoi thóp sứt bị độc chết, không biết từ bao giờ đã ngồi dậy, uể oải đặt tay lên gối, nhìn Phurong Tri Vi cười hi hi.

“Đại vương!”

Các tộc trưởng cất giọng kinh hãi, nhưng Phurong Tri Vi vẫn nghe ra một vài sắc thái phức tạp trong đó – đúng là lòng người muôn màu muôn vẻ, song trải qua ngày hôm nay, tất hấn họ đều an phận.

Cởi thất lung xuống, Phurong Tri Vi gơ tay ném đi, rồi xuống dưới chân một người.

Đó là Mai Đóa mặt mũi tái xanh.

“Sáng sớm hôm nay, Mai Đóa đi cao ngạo của chúng ta...” Phurong Tri Vi cười khê, “rất hiếm khi túm lấy thất lung của bản Đại phi cầu xin, lúc ấy rất nhiều người có mặt ở đó, họ đều có thể làm chứng.”

“Vậy thì sao nào?” Mai Đóa sắc mặt tuy khó coi, nhưng miệng vẫn không nhường lấy một câu. “Ta chạm vào người một chút tức là ta hạ độc? Ta từng liều mạng cứu Đại vương, khi ta cứu ngài chẳng biết người đang ở chỗ nào! Ta làm sao có thể cấu kết với Khắc Liệt hại người hại Đại vương?”

“Ồn cứu mạng của người đối với Đại vương, có thể bỏ bớt nhắc lại được không?” Phurong Tri Vi uể oải cong khóe môi. “Cho xin đi, ta mới đến đây chưa được vài ngày đã nghe người nhắc đến mười mấy lượt đến nỗi sắp thuộc lòng luôn rồi. Trung Nguyên chúng ta có câu ‘Thi ân chẳng cầu báo đáp’, bây giờ đến thảo nguyên ta mới hiểu, thì ra ở nơi này thi ân là phải mong báo đáp gấp bội.”

Dưới đài có người bật cười khúc khích, Mai Đóa vừa thẹn vừa cáu.

“Ngươi bớt chế nhạo người ta đi! Ta không làm tức là ta không làm!”

“Ngươi nói ngươi không thể nào hại Đại vương, nhưng ta cũng đâu có nói ngươi hại Đại vương.” Phụng Tri Vi thần nhiên nói, “Người ngươi muốn hại chẳng qua là ta đó thôi. Ta không chết, Mai Đóa đi sao có thể làm Mai Đóa Đại phi?”

“Ngươi...”

“Hay là ngươi hỏi vị bằng hữu ngươi mới kết giao đi!” Phụng Tri Vi cười nhạt, chỉ vào Na Đáp. “Hỏi xem thứ nàng ta đưa cho ngươi rốt cuộc là gì?”

Mai Đóa quay phắt lại, nhìn Na Đáp chòng chọc. Na Đáp hoàn toàn không đếm xỉa đến nàng ta, bữu môi nói, “Nhìn ta làm gì? Ngươi có thứ ngươi muốn, ta cũng có thứ ta muốn, chuyện cùng nhau làm, hậu quả cùng nhau gánh, không còn gì để nói!”

Lại quay đầu sang bảo Phụng Tri Vi: “Những lời ngươi nói, nàng ta không thừa nhận thì ta nhận. Ngày đó Mai Đóa hận ngươi vì vụ đổi phòng, ta bèn dạy nàng ta cách hạ độc ngươi. Đứa bé trong bụng ta không phải con của Hách Liên Tranh, chuyện ở Cam Châu gì đó là Khắc Liệt nói cho ta biết, các ngươi muốn giết hay muốn tòng xẻo thì tùy, ta chỉ có một yêu cầu thôi – bắt tên khốn nạn kia cũng phải chết!”

Nàng ta trở vào Khắc Liệt, ánh mắt hung ác như sói.

“Ai cũng có vị trí của mình, ai cũng có bản án của mình.” Phụng Tri Vi cười.

“Vậy thì ngươi phải có năng lực tuyên án đã.” Đàng xa, Khắc Liệt từ đầu đến cuối vẫn nhìn bầu trời, bỗng dưng cũng cười.

Sắc trời đột ngột tối sầm lại.

Trời sụp tối hết sức nặng nề, giống như một cái nồi sắt bất thành linh úp lên thảo nguyên. Khi bóng đen buông xuống, mùi thịt và mùi của cỏ cây vốn đang trôi nổi trong không khí bỗng dưng biến mất không còn tăm tích, chỉ còn lại một mùi tanh kì lạ, xông lên chóp mũi như có như không.

Trong bóng tối nổi lên một trận ồn ào, có người kêu lên sợ hãi: “Đại địa ngục thần thông!”

Phụng Tri Vi không hiểu câu đó nghĩa là sao, lại nghĩ vừa rồi có người nói Khắc Liệt xuất thân từ tà giáo Tuyết Sơn, lẽ nào đây là thủ đoạn giữ mạng của hắn ư?

Bên dưới không ngừng vang lên những tiếng gào thét kinh sợ, có người hình như đã nhân lúc hỗn loạn chuẩn bị. Hách Liên Tranh đưa tay ra tóm lấy Phụng Tri Vi. Nàng nhìn chăm chăm vào mảnh đen kia, ánh mắt chợt lóe lên, cảm thấy đây thật sự là một cơ hội tốt, vừa cất cao giọng gọi Cố thiếu gia, “Cố huynh cẩn thận, giặc cùng đường chó đuôi...” vừa vung vẩy ống tay áo.

Giữa khung cảnh hỗn loạn, có người lặng lẽ vọt lên đài cao, lướt qua bên cạnh các tộc trưởng vẫn lơ mơ không biết, chạy thẳng đến chỗ Phật sống Đạt Mã đang nằm bất hoại trên mặt đất.

Một lát bóng đen đột ngột tan đi, ngay cả mùi tanh của sắt cũng hoàn toàn biến mất, trên đài cao chỉ còn lại vền vền mấy người.

Na Đáp đã mất dạng, Tông Thần cũng không thấy đâu nữa, Mai Đóa tóm tay Hách Liên Tranh, cánh tay còn lại của gã đang nắm chặt lấy Phụng Tri Vi.

Tám vị tộc trưởng có mặt ở đó chỉ còn lại năm người, mấy người còn lại đã rơi xuống đài, đứng giữa vương quân, trông có vẻ chật vật.

Xa hơn một chút, ở nơi Cố Nam Y ngăn cản Khắc Liệt, hai người cũng đã biến mất.

“Đạt Mã A Lạp!”

Một tiếng kinh hô đánh thức mọi người, tất cả ngoái đầu lại, thấy đầu của Phật sống Đạt Mã không biết từ bao giờ đã mềm nhũn, ngoẹo sang một bên.

“A Lạp!”

Bốn bề mơ hồ dâng lên một mùi hương lạ lùng, Phật sống Đạt Mã bỗng khó nhọc xê dịch thân thể, quay sang phương hướng khác, sau đó chậm rãi nâng một bàn tay lên, chỉ về phương hướng ấy.

Mọi người đều tái mặt, rầm rập quỳ xuống. Họ biết, Phật sống sắp viên tịch rồi.

Các đời Phật sống trước khi viên tịch đều có dị tượng, và trước thời khắc lâm chung đều dùng pháp thể hoặc lời tiên tri để dự báo vị trí của Phật sống đời kế tiếp.

Dựa theo giáo lý Trường Sinh Thiên mà Hô Trác cung phụng, các đời Phật sống truyền thừa chia làm hai loại, một là Phật sống đời trước chết đi rồi đầu thai, hai là linh hồn của Phật sống đời trước nhập vào thân xác mới. Bất kể là loại nào, đều cần Phật sống đưa ra gợi ý trong phút lâm chung.

Mùi hương lạ lùng trong không khí ngày càng thêm nồng nàn, trên đài cao các tộc trưởng cũng đồng loạt quỳ xuống. Các đời Phật sống đều viên tịch trong miếu Hô Âm, Đạt Mã sắp trở thành vị Phật sống đầu tiên viên tịch trước ánh mắt của vạn người. Lúc này đây trong lòng mọi người đều không có

cảm giác vinh hạnh mà phần lớn thậm chí còn ngấm ngấm cảm thấy may mắn – Phật sống viên tịch vào lúc này, trái lại giúp mọi người tránh khỏi cảnh khó xử không biết phải giải quyết thế nào trước lời buộc tội Phật sống của Đại phi ban này, vừa đúng lúc.

Còn tại sao lại viên tịch vào lúc này thì không ai nghĩ nhiều làm gì. Đạt Mã vốn là một ngón nết tàn leo lét trong gió, bây giờ xảy ra chuyện này, tâm trí suy sụp, viên tịch ở đây là hoàn toàn bình thường.

Mùi hương nồng nàn lạ lẫm, thảo nguyên rộng lớn là vậy, lúc này lại lặng ngắt như tờ, đợi chờ thời đại của một ông già trôi qua như thế.

Đám tiêu lạt ma tụng niệm kinh văn, có người châm Phạn hương. Trong làn khói trắng nhạt nghi ngút, Phụng Tri Vi nửa cười nửa không nhìn Đạt Mã đăm đăm, trông ông ta giống như một pho tượng quý dị.

... Cả đời ông dựa vào danh nghĩa thần linh, ngự trị trên mây cao trốn thảo nguyên; hôm nay ta muốn cho ông biết, kẻ không chế người khác chung quy sẽ bị người khác không chế lại, sống chết do ta, không do trời của ông.

Trong làn khói trắng nhạt, Đạt Mã gắng gượng nâng mí mắt một lần cuối cùng, nhìn chăm chăm vào Phụng Tri Vi.

Đứa con của Trường Sinh Thiên trọn đời bình tĩnh, ở điểm tận cùng của sinh mệnh, đôi mắt rốt cuộc cũng lóe lên nỗi căm hận.

Nỗi căm hận không thể kiềm chế...

Ông cố gắng cử động ngón tay, muốn chuyển ngón tay và thân thể mình sang một phương hướng khác... Đây không phải là phương hướng mà ông ta muốn chỉ, người ông ta muốn đầu thai hoặc nhập hồn... không ở nơi đó...

Phía đối diện, mọi người úp mặt thật sâu xuống đất, không dám khinh nhờn sự ra đi thiêng liêng nhất trên thảo nguyên. Chỉ có nàng ngẩng đầu, khoe môi khê cong lên, nhìn ông với vẻ hứng thú.

Giống như nhìn con khi làm xiếc trong chiếc lồng, vò đầu bứt tai hao hết tâm tư, chẳng qua chỉ là món đồ chơi trong tay kẻ khác.

Ngay cả cái chết của người ta, à cũng muốn đem ra lợi dụng...

Đạt Mã cuộn ngón tay lại, muốn rút về ngón tay đang chỉ vào một hướng nào đó trong vương đình.

Nhưng ông ta nghe thấy một tiếng “cạch” rất khê.

Tiếng động rất khê, như có ai trên cao xanh kia nghịch ngợm tung một khối xúc xắc, tung ra số mệnh cuối cùng của người ta.

Có thứ gì đó đang sụp đổ, có thứ gì đó đang đứt gãy, có thứ gì, trong sự không cam tâm, vĩnh viễn hóa thành tro.

Ngón tay của Đạt Mã dừng lại ở chỗ cũ.

Mùi hương xung quanh bốc lên hùng hực, lan tỏa khắp nơi.

“A Lạp!”

Tiếng than khóc và kêu gào trong nháy mắt đã bao phủ thảo nguyên về chiều. Giữa ánh vàng chói lọi, vô số người đang quỳ xoay người, kính ngạc nhìn theo phương hướng ngón tay của Phật sống Đạt Mã chỉ về trong phút lâm chung.

Vương đình, hậu điện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Phật Sống

Type: shiriboss

Trong hậu viện của vương đình rõ ràng không có trẻ con sắp chào đời, vậy thì truyền nhân Phật sống đời thứ mười bảy chính là loại linh hồn nhập xác.

Trong giáo lý của Hô Trắc, linh hồn Phật sống nhập xác chuyển kiếp, quá nửa là nhập vào người trẻ nhỏ. Mọi người một đảng vội vã thu dọn pháp thể của Đạt Mã, đến miếu Hô Âm báo tin, một đảng liên tục ngóng nhìn về hướng hậu điện của vương đình.

“Đi tìm Cố huynh thôi.” Phụng Tri Vi ra hiệu cho Thuần Vu Mạnh, nhìn theo phương hướng Cố Nam Y mất tích với vẻ lo lắng, lại nói, “Khắc Liệt kia có chút tà môn, cần thận mang theo nhiều người một chút.”

Thuần Vu Mạnh gật đầu rồi đi, Hách Liên Tranh ngồi bên cạnh Phụng Tri Vi, nhìn trái lại ngó phải nàng. Phụng Tri Vi mỉm cười, nghiêng đầu nhìn gã, “Sao thế?”

Hách Liên Tranh cup mi xuống, che đi ánh mắt lấp lánh bảy màu.

Lòng gã chất chứa nghi ngờ muốn hỏi, ví dụ như Đạt Mã đã chết thế nào, ví như tư thế tay có phần gượng gạo của Đạt Mã... Nhưng lời sắp ra khỏi miệng, gã lại nuốt xuống hết.

Đâu nhất thiết phải hỏi chứ? Nàng luôn làm điều có lợi cho gã, gã tin là thế.

Ánh mắt nàng khuất sau màn sương, chẳng ai thấy rõ tâm tư chân thật của nàng. Nhưng đằng sau lớp sương mù kia, gã biết có một nơi thuộc về thảo nguyên của gã.

Cho dù nàng bày ra một mưu kế vô song trong cuộc cờ thiên hạ, gã cũng chỉ nguyện làm một nam tử si mê, không đi thăm dò chân tướng đằng sau cơ mưu khiến cõi lòng người ta nguội lạnh này.

Đã thích nàng thì sẽ thành toàn cho nàng, trời cao đất rộng thuận theo ý nàng.

Đằng trước truyền đến tiếng xôn xao, tứ đại hộ pháp lạt ma của miếu Hồ Âm đã tới. Các vị lạt ma dựa theo phương hướng mà pháp thể của Đạt Mã chỉ về, nâng pháp khí thuở sinh tiền của Đạt Mã, đi về phía hậu viện vương đình.

Phương hướng trong hậu viện kia chính là nơi ở của Hách Liên Tranh và Phụng Tri Vi. Một căn đại viện rộng lớn là nơi ở cho tất cả những người thân cận của họ.

Trẻ con cũng chỉ có hai đứa, là Sát Mộc Đồ và Cố Tri Hiểu.

Lưu Mẩu Đơn đi theo họ tới tận hậu điện, trong mắt lấp lánh vẻ vui mừng - Nếu linh hồng của Phật sống nhập vào Sát Mộc Đồ, vậy thì vấn đề mệnh cứng của Hách Liên Tranh vẫn luôn khiến bà khôn đốn cũng sẽ được giải quyết.

Cửa mở ra, trong lòng nhũ mẫu, Cố Tri Hiểu hơn một tuổi và Sát Mộc Đồ được sáu tháng đang ngủ ngon lành bỗng dưng bị tiếng người đánh thức. Hai đứa mở to mắt nhìn thấy rất nhiều người lớn xa lạ với vẻ mặt nghiêm túc, Sát Mộc Đồ lập tức hoảng sợ khóc ré lên.

Cố Tri Hiểu ngược lại không khóc, đôi mắt đen lay láy xoay vòng vòng, cái mũi nhỏ ngửi ngửi, ở tầm tuổi này mà đã lộ ra chút thần sắc giống là suy tư.

Thủ tịch hộ pháp lạt ma quỳ gối trước cửa, sát mặt nghiêm nghị, nhẹ nhàng đặt trước mặt mình một chuỗi tràng hạt bằng trầm hương và pháp khí ô kim bọc đồng mà thuở sinh thời Đạt Mã hay dùng đến nhất.

Các vị tộc trưởng quỳ gối dưới thềm, bốn bề tĩnh lặng không nghe tiếng người.

Nhũ mẫu đặt hai đứa trẻ xuống đầu kia của tấm thảm dài, Sát Mộc Đồ khóc òa một trận, thấy chẳng ai để ý đến mình, đành phải tự mình chậm chậm bò trên tấm thảm.

Sát Mộc Đồ từ nhỏ trông đã khỏe khắn, mới được sáu tháng chân cẳng đã mạnh mẽ, cứ chậm chậm như thế, bò thẳng về phía những di vật của Đạt Mã.

Mọi người lộ ra nét vui mừng.

Phụng Tri Vi đứng xa xa trước cửa viện, chẳng thềm liếc sang bên này một cái, chỉ nhủ may mắn Cố tiểu ngọc sao còn chưa trở về, vào thời khắc quan trọng thế này...

Sát Mộc Đồ bò đến trước hai di vật, thò tay ra túm lấy chuỗi tràng hạt kia.

Hộ pháp đại lạt ma run rẩy cánh môi, mừng rỡ giang hai tay ra đón.

Nắm tay bé nhỏ của Sát Mộc Đồ buông lỏng, tràng hạt lại rơi xuống, đập lên ngón chân làm nó đau. Nó lại khóc “oe” một tiếng rõ to, giờ chận định giẫm lên tràng hạt.

Đại lạt ma vội vàng đoạt lấy chuỗi tràng hạt từ dưới chân nó, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Đã đến nước này rồi, cơ bản có thể xác định không phải Sát Mộc Đồ. Đại lạt ma vẫn chưa tuyệt vọng, thử dứ dứ pháp khí kia về phía Sát Mộc Đồ, nhưng nó lại khóc lớn, đẩy pháp khí ra, nhào vào lòng nhũ mẫu.

Mọi người đều thất vọng thở dài.

Thủ tịch lạt ma do dự nhìn pháp khí trong tay, đưa mắt nhìn ba vị hộ pháp bên cạnh, nhanh chóng đạt được sự nhất trí, lập tức cup mắt xuống, mau lẹ thu hồi pháp khí và tràng hạt.

Mấy vị tộc trưởng ánh mắt đều lóe sáng nhưng không ai lên tiếng.

Rất rõ ràng, lạt ma của miếu Hô Âm không muốn để Cố Tri Hiểu tiếp xúc với di vật của Đạt Mã. Đứa bé này tuy lại lịch không rõ ràng nhưng lại được Đại phi nuôi dưỡng; một khi nó được coi là Phật sống thì từ nay về sau, trên thảo nguyên sẽ chẳng còn ai can nỏi vị Đại phi khiến người ta không thể nhìn thấu này.

Qua các đời, nam Phật sống đầu thai hoặc nhập hồn vào nữ Phật sống tuy ít nhưng không phải là không có, chẳng ai dám mạo hiểm một lần.

Di vật sắp được thu hồi.

Nhũ mẫu được họ gọi ý, bước tới định ôm Cố Tri Hiểu đi.

Phượng Tri Vi đứng đằng xa chấp tay nhìn họ, trong mắt hiện lên ý cười.

Cố Tri Hiểu nãy giờ vẫn nhìn đăm đăm vào hai đồ vật ấy, cái mũi nhỏ hít hít ngửi ngửi, bỗng dung bật cười khanh khách.

Sau đó ra sức vùng vẫy quấy đạp trong lòng nhũ mẫu, nhào người về phía trước, hướng về phía đại lạt ma, ra hiệu cho nhũ mẫu bế mình qua đó. Nhũ mẫu tỏ ra do dự, Cố Tri Hiểu liền với tay lên giật tóc bà.

Trước bao nhiêu cặp mắt nhìn chăm chú, hành động tình nguyện tiếp cận di vật của Phật sống này lập tức khơi lên một trận xôn xao. Đại lạt ma cuối cùng cũng không thể giả câm giả điếc được nữa, gương mặt ông cứng đờ, chậm rãi đặt hai di vật xuống đất.

Cố Tri Hiểu co bàn chân nhỏ đạp nhũ mẫu, ép bà phải ôm mình đến trước di vật. Nó bật cười khanh khách, kẻ khuôn mặt nhỏ xíu với da thịt non mịn của mình lên pháp khí sáng rực tron bóng kia.

Nó nhắm nghiền hai mắt, vẻ mặt say sưa, sau lưng nó là lò hương tỏa ra làn khói phất phơ. Trong làn khói trắng nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay của nó hình như lại thêm mấy phần trang nghiêm tĩnh mịch.

Thủ tịch đại lạt ma cao giọng niệm một câu Phật hiệu.

Tiếng Phạn ca cất lên.

Mọi người lặng lẽ phủ phục người xuống.

Cố Tri Hiểu bật cười khanh khách, say sưa hít mùi hương trên pháp khí kia, hoàn toàn không biết vào thời khắc này, một động tác của nó đã quyết định vận mệnh mấy mươi năm sắp tới của thảo nguyên.

Đằng xa, Phượng Tri Vi đứng trong bóng tối nở một nụ cười trầm tĩnh và thấu hiểu, nhưng nụ cười kia nhìn sao cũng thấy không mang hảo ý.

Tối hôm qua đến chỗ Đạt Mã, nàng nhân lúc khêu đèn, tráo đi pháp khí của Đạt Mã, bên trong pháp khí kia mang theo một loại phấn thơm mà Tông Thần tự mình điều chế ra, mùi vị hơi giống hồ đào – đây là một trong những mùi hương thuộc về Cố Nam Y mà Cố Tri Hiểu quen thuộc nhất. Tiểu nha đầu này từ nhỏ mũi đã thính, đặc biệt mẫn cảm với mùi vị của Cố Nam Y sớm chiều chung sống; hôm nay pháp khí vừa được nâng lên, nó đã ngửi thấy mùi hồ đào như có như không kia.

Chuỗi tràng hạt mà Đạt Mã ngày ngày cầm trong tay dĩ nhiên không thể giờ trò. Nhưng pháp khí mà ông không hay sử dụng, thường do tiểu lạt ma nâng trên tay thì lại có thể.

Cố Tri Hiểu ôm pháp khí kia, cười hi hi, được thủ tịch đại lạt ma bế lên. Đám đông xung quanh ngả rạp xuống như cỏ, đồng loạt nhắm mắt tụng kinh, những âm thanh trầm thấp mà vội vã như con gió lướt qua thảo nguyên.

Chuyện nên tới sẽ phải tới, nên đi sẽ phải đi, thứ lỗi thời sẽ bị xóa sổ, điều mới mẻ sẽ được đề cao.

Phật sống Hô Khắc Đồ đời thứ mười tám xuất thế.

Đợi đến khi Cố Nam Y truy đuổi Khắc Liệt trở về, Cố Tri Hiểu nhà y đã đổi sang một thân phận mới.

Cố Nam Y nghe Phượng Tri Vi giải thích cả buổi về vấn đề Phật sống, trước sau vẫn chẳng ừ hừ gì. Khi Phượng Tri Vi cuối cùng cũng giải thích xong, y chỉ buông một câu nhắm trúng tim đen: “Bị bán rồi.”

Phượng Tri Vi im lặng, thâm nghĩ ai nói thiếu gia là kẻ ngốc chứ? Đây mới gọi là sắc sảo.

Cố Tri Hiểu mù mờ vô tri rúc vào lòng Cố Nam Y, coi pháp khí thành thánh kia như một món đồ chơi ngửi tới ngửi lui. Chuỗi tràng hạt của Đạt Mã bị nó túm trong tay vuốt qua vuốt lại không hề thương tiếc, nếu đại lạt mã nhìn thấy cảnh ấy thì “linh đồng” này tám phần sẽ bị vạch trần.

Lẽ ra Cố Tri Hiểu phải lập tức được đưa đến miếu Hô Âm, nhưng khi đại lạt mã định ôm Cố Tri Hiểu đi, nó cứ không ngừng khóc lóc. Cuối cùng Hách Liên Tranh phải ra mặt giữ nó lại, ngó lơ rằng linh đồng còn nhỏ, cứ gửi nuôi trong vương đình cũng không sao, hơn nữa lễ tọa sàng sắc phong thật sự còn phải chờ triều đình cử ra đặc phái viên chủ trì, đến lúc đó quyết định có đến miếu Hô Âm hay không cũng chưa muộn. Các lạt ma đành phải buông tay đi chủ trì lo liệu tang lễ của Đạt Mã trước, cũng để Hách Liên Tranh phái khoái mã báo chuyện linh đồng lên cho triều đình phê chuẩn.

Nghi thức thừa kế vương vị cuối cùng cũng chưa thể hoàn thành, trong bờ có độc, Phật sống viên tịch, linh đồng còn nhỏ, không thể chủ trì, Hách Liên Tranh tự bước lên đài cao, bật cười sang sảng nói: “Trát Đáp Lan vương vị nhận mệnh từ trời, trong lòng tự có đại quang minh, được giáo huấn đến hoàn toàn giác ngộ, tự do thành người.” Sau đó tự tay đội vương miện cho mình, nhảy xuống đài đi chỉ huy vương quân bao vây phản quân của Gia Đức.

Trước khi đi già liếc nhìn Phượng Tri Vi một cái sâu xa nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Phượng Tri Vi hồi tưởng ánh mắt của Hách Liên Tranh, trong lòng than thở đây cũng là một người thông minh, lại cho phép nàng hồ mị gọi gió ở thảo nguyên, cho nàng niềm tin tối cao mà người bình thường khó lòng cho được.

Đây là một nam tử lòng dạ rộng lớn như đất trời, người yếu đuối, gã toàn tâm toàn ý bảo vệ người, người mạnh mẽ, gã dốc hết sức mình thành toàn người.

“Khắc Liệt chạy trốn rồi à?” Trầm ngâm rất lâu, Phượng Tri Vi mới thu hồi suy nghĩ, hỏi Cố Nam Y.

Cố thiếu gia lặng thinh không đáp, có vẻ rất bức bối. Tông Thần đẩy cửa bước vào, nói: “Khắc Liệt quả nhiên xuất thân từ tà môn, trước kia ta từng nghe nói Tuyết Sơn có một Hồ Ma giáo, nghe đâu có thể lần ngược lại xa nhất đến một giáo phái thần quyền nào đó mà mấy trăm năm trước. Đây là một trong số các nhánh của nó, dần dần bước vào tà đạo, võ công quý dị hỗn tạp, cũng rất giỏi về thuật ảo ảnh mê trận. Hôm nay lần sương mù đen kìa chính là thủ thuật che mắt của bọn họ, Khắc Liệt xuất thân thấp kém, thuở nhỏ từng bị trục xuất đến Tuyết Sơn, có lẽ ngay từ khi ấy đã bái nhập giáo phái này.”

“Ngay cả Cố huynh cũng không đuổi kịp ư?” Phượng Tri Vi vô cùng kinh ngạc, Tông Thần đáp, “Do ta đuổi theo kéo y lại nửa đường. Giáo phái quý dị ở biên cảnh có một vài mảnh khóc mà nhân sĩ giang hồ Trung Nguyên không nắm bắt được, hướng chỉ... Cho nên ta không thể để y một mình dẫn thân vào nguy hiểm.”

Phượng Tri Vi gật đầu, hỏi: “Có phải Na Đáp đi cùng với Khắc Liệt không?”

“Không đâu.” Tông Thần đáp, “Khi ấy ta vội vàng đuổi theo đưa Nam Y trở về, chỉ cảm thấy có người từ bên cạnh ta lướt về phía Na Đáp, có lẽ Hoàng Cát Lạc vẫn phải người trà trộn vào giữa đám đông, nhân dịp màn sương mù kia nổi lên, thừa cơ hội cứu con gái mình đi.”

“Cứu đi cũng tốt.” Phượng Tri Vi cười cười, “Bây giờ Na Đáp hận Khắc Liệt thấu xương, Hoàng Cát Lạc có lẽ cũng đổi ý rồi. Chắc là trước đó Khắc Liệt đã thương lượng xong xuôi với lão chuyện giả mạo dòng dõi vương thất này, hứa hẹn rằng việc này mà thành sẽ chia đều thảo nguyên với lão. Nhưng Khắc Liệt tính tình độc ác, tương lai làm gì có kết quả tốt cho lão? Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, cứ để Kim Băng bộ và Hòa Hồ bộ gặm ghè lẫn nhau cũng hay.”

Hai người đứng đó bàn luận, đằng kia Cố Tri Hiểu đang a a nhào vào lòng Cố Nam Y nũng nịu, nhét chuỗi tràng hạt vào tay cha nó. Cố thiếu gia làm gì chịu cảm những thứ đồ đạc bẩn thỉu của người khác, liền vung tay ném bỏ. Cố Tri Hiểu lập tức ầng ậng nước mắt, nhìn cha nó bằng đôi mắt mông lung sương mù.

Cha nó vẫn không hề nhúc nhích, ngồi ăn hồ đào một mình. Cố Tri Hiểu đã thêm thường thứ đồ ăn thần bí là hồ đào này từ lâu, lại a a đòi ăn, cha nó đưa nó cái vỏ...

Đứa trẻ Cố gia bám riết không rời, suy nghĩ hồi lâu rồi túm chuỗi tràng hạt kia đưa cho Phượng Tri Vi, cầm tay nàng đẩy về phía Cố Nam Y. Phượng Tri Vi nhìn cười, để mặc cho nó đẩy mình qua. Bây giờ Cố Nam Y mới thoáng do dự, dùng ngón tay nhặt chuỗi tràng hạt lên, tỏ thái độ “thật ra ta rất ghét nó, chẳng qua ta nể mặt người mới cầm một lát đó thôi”.

Tông Thần vẫn mỉm cười nhìn cảnh này, ánh mắt lấp lánh sau lớp mặt nạ gỗ mun, hồi lâu mới nói: “Nam Y đối đãi với cô không giống như người thường, ngay cả Tri Hiểu cũng cảm nhận được điều đó.”

Phượng Tri Vi cứng đờ người, rụt ngón tay lại, cười nói: “Có thể do ta trông tương đối ôn hòa chăng?”

Tông Thần bật cười, lắc đầu, thản nhiên nói, “Ta có thể coi là đã chứng kiến y lớn lên, dù là người chung sống hơn mười năm, y cũng chưa chắc bằng lòng tiếp cận.”

Phượng Tri Vi im lặng không đáp, chuyển sang chủ đề khác, “Tri Hiểu cũng được hơn một tuổi rồi, sao còn chưa mở miệng nói?”

“Nếu một người sống trọn đời vẫn mù mờ vô tri thì đó chưa chắc đã không phải một loại hạnh phúc. Đáng sợ nhất là sau khi mở lòng lại vấp phải sự cự tuyệt.” Tông Thần không cho phép nàng lảng tránh, cố chấp quay lại chủ đề cũ.

Phượng Tri Vi cụp mắt xuống, nhìn chăm chăm vào ngón tay mình. Hai bàn tay này, nếu kiên trì muốn mở ra thế giới khép kín của người ấy, phải chăng cuối cùng thứ nàng mở ra cho y sẽ không phải một cuộc đời mới tươi sáng rực rỡ mà là một loại đau khổ và dằn vặt khác?

Cố Nam Y bên cạnh nàng vẫn ngồi khoan thai, Cố Tri Hiểu nhào lên đầu gối y, đằng sau tấm mạng che màu trắng thấp thoáng thấy đôi mắt người ấy như vì sao, đôi môi như vàng trắng cong.

Sự yên tĩnh và đẹp đẽ này, ngay cả Tông Thần lạnh nhạt cũng không ngăn nổi tấm lòng muốn bảo vệ.

Phượng Tri Vi trầm ngâm một hồi, thử dịch chuyển về phía sau một chút, Cố Nam Y ngồi bên cạnh đã lập tức nhận ra, ngẩng đầu lên nhìn nàng, rất tự nhiên nhích lại gần một chút.

Thất lung Phụng Tri Vi hơi cứng lại, không nhúc nhích, mơ hồ nghe thấy Tông Thần thở dài rồi lẳng lặng rời đi.

Tiếng cánh cửa bị kéo ra hơi chói tai, đâm vào lồng ngực người quận thất...

Trong bầu không khí tĩnh mịch có phần ngưng đọng, chợt nghe ngoài cửa vang lên một tiếng thét the thé.

“Ta không đi... Ta không đi... Ta có chết cũng phải chết ở đây...”

Là giọng của Mai Đóa.

Phụng Tri Vi thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đứng lên bước ra ngoài, quả nhiên thấy Mai Đóa đầu tóc bù xù chạy tới từ tiền điện, sau lưng kéo theo một đám hộ vệ mồ hôi nhễ nhại.

“Vi cứu Đại vương, ta đã chẳng còn lại gì, các người không thể đối xử với ta như thế!” Mai Đóa nhào tới như một kẻ điên. “Phụng Tri Vi, con tiện nhân này, có phải là người đã giở trò nham hiểm? Chẳng thà người cứ giết ta, giết ta đi...”

“Được thôi!” Phụng Tri Vi đứng trên bậc thềm, không thèm liếc mắt nhìn nàng ta, quả quyết quát lên, “Muốn chết, rất dễ!”

Màng khoát tay, Hoa Quỳnh cười nhạt xuất hiện, ném bịch xuống ba thứ.

Chùy thủ, lụa trắng, thuốc độc.

“Ở Trung Nguyên chúng ta, muốn kẻ khác chết, thì dùng ba thứ này.” Phụng Tri Vi cười tít mắt nói, “Một cái gọi là chết sướng, một cái gọi là chết nhanh, một cái gọi là chết đứt ruột gan, cho người tự mình lựa chọn.”

Mai Đóa ngờ ngác nhìn chằm chằm ba vật trên mặt đất, nhất thời hình như không phản ứng kịp với việc Phụng Tri Vi đã thật sự chuẩn bị sẵn sàng phương tiện để tự sát, chờ người ra không nhúc nhích.

“Xin mời, xin mời.” Hoa Quỳnh cười nhạt đá đá ba vật kia về phía nàng ta, Mai Đóa toàn thân run rẩy, theo bản năng lùi về phía sau.

“Công lao người cứu Đại vương lúc trước,” Phụng Tri Vi đứng trên cao nhìn xuống nàng ta bằng đôi mắt lạnh nhạt. “Bao nhiêu năm qua vương đình đã dùng đãi ngộ về vàng nhất để bù đắp cho người, dù người cảm thấy vẫn chưa trả hết, thì hôm qua người hạ độc với ta cũng đã xóa sạch nợ nần, Người khác quan tâm đến người, người vẫn còn không biết chừng mực thì chính là tự tìm đường chết – Người nên biết người không có ơn cứu mạng với ta, lại có mối thù hạ độc, ta muốn giết người, ai có thể ngăn ta được?”

Mai Đóa nhìn ba vật trên mặt đất, lại ngẩng đầu lên nhìn nàng. Nữ tử đứng trên thềm cao có đôi mắt thâm trầm, lạnh lùng như thế, khiến người ta tin rằng nàng dám làm mọi việc, cũng có thể làm mọi việc.

“A Trát...” Sau giây lát sững sờ, nàng ta kêu lên một tiếng xé gan xé ruột, “Con mau đến cứu đi, con mau đến cứu đi, di nuôi con lớn lên bao nhiêu năm qua, con không thể để đi bị con sói cái này gả bừa đến quan nội như thế được, gả cho một lão già mặt tròn bụng phệ!”

“Chủ của trại ngựa Đức Châu ở quan nội năm nay mới bốn mươi tuổi, có ba trai một gái, là người thành thật, gia sản kết xù.” Phụng Tri Vi thần nhiên xắn tay áo. “Vị chủ trại ngựa tuyệt đối không mặt tròn bụng phệ này do ta chọn lựa từ một danh sách hơn mười người, cũng đã được chính miệng Đại vương đồng ý.”

Nghe đến câu cuối cùng, Mai Đóa như bị sét đánh, ngây ra tại trận.

“Đại vương nhớ ân nghĩa của người năm đó, cho người một cơ hội. Nếu người không cần, tốt thôi, thật ra người không cần Đại phi ta càng thích.” Phụng Tri Vi đưa tay ra chỉ dẫn. “Chọn một trong ba, nhanh lên.”

Mai Đóa ngồi thừ ra trước thanh chùy thủ, hồi lâu mới run run bật vrun tay về phía chùy thủ. Phụng Tri Vi thờ ơ nhìn, ánh mắt không hề dao động một li.

Dây dưa nửa ngày, Mai Đóa cắn chặt răng, cương quyết cầm lấy chùy thủ, sau đó ngược mắt nhìn thẳng vào Phụng Tri Vi. Nàng vẫn không hề nhúc nhích, nhìn nàng ta với vẻ mong chờ.

Hai người đấu mắt với nhau, bốn bề nín thở không một tiếng động.

Hồi lâu, chợt nghe “leng keng” một tiếng.

Chùy thủ rơi xuống cát bụi, cùng lúc ngã xuống còn có Mai Đóa. Nàng ta ôm mặt, khóc đến xé ruột xé gan.

Phụng Tri Vi vung tay lên.

Lập tức có người khiêng một cỗ kiệu màu đỏ tới, thuận thực giúp Mai Đóa thay một bộ áo đỏ, hai bà mối cao lớn thô kệch giấu dây thừng, nhét nàng ta vào trong kiệu, bản thân cũng theo vào chia ra ngồi hai bên trái phải cứ như thần giữ cửa. Kiệu phu lập tức nâng cỗ kiệu, nhanh chóng xoay người, một gã hán tử chạy tới, vung tay ném một quả pháo nổ “đùng” một tiếng.

“Chúc mừng Mai đi xuất giá.” Phụng Tri Vi vung tay lên. “Cho một nghìn người theo đưa dâu!”

Đoàn người đưa dâu đi vòng vèo ra khỏi cung điện Potala thứ hai, mang theo Mai Đóa khóc đến tối tăm trời đất, đi về phía Trung Nguyên xa xăm.

Cùng lúc đó, chiến trường giữa Thiên Thịnh và Đại Liêu gần trong gang tấc cũng truyền đến tin tức tình hình chiến tranh lại có biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Trở Về

Type: shiriboss

Vào khoảnh khắc đoàn người đưa dâu của Mai Đóa rời khỏi thảo nguyên, Phụng Tri Vi đang xem xét mật báo từ khắp mọi nơi do Tông Thần cung cấp.

Tổ chức thuộc về nàng nằm dưới quyền quản lý của Cố Nam Y và Tông Thần này, rốt cuộc thế lực của nó rộng lớn đến đâu, nàng chưa bao giờ đặt câu hỏi. Nàng chỉ lơ mơ biết Tông Thần rất nhanh nhạy với tin tức, hơn nữa hình như tổ chức này chỉ có một phần ở lại bên nàng, một phần khác lại rải rác khắp nơi. Còn rốt cuộc họ mang thân phận gì, làm những việc gì, nàng đều không biết.

Tông thần đã từng nói, bí mật biết càng ít càng tốt, không biết, thì rơi vào hoàn cảnh gian trá mới có thể tỏ ra ngây thơ một cách chân thật, không bị người khác hoài nghi.

Phụng Tri Vi cho là rất đúng, nhưng trong lòng đã xác định được thân phận của Tông Thần – Trong tứ đại thế gia, Hiên Viên gia tộc giỏi về y đạo, mà năm xưa Thừa Khánh đế Hiên Viên Việt đứng đầu Hiên Viên quốc từng mang tên giả họ Tông.

Trong cuốn sách Tông Thần đưa cho nàng, giúp nàng một bước lên mây, nữ tử kia từng viết một câu thế này:

“Tông Việt, Tông Việt, chỉ mong hoa mãi nở, người mãi ở. Một đời tri kỷ, vĩnh viễn không phụ lòng nhau.”

Chỉ mong người mãi ở đây, nhưng vị Hiên Viên đại đế tài hoa kia cuối cùng chỉ tại vị có năm năm.

Trước khi rời kinh, Phụng Tri Vi từng sưu tầm được một phần quốc sử của Đại Thành, từ đó mơ hồ biết được một vài tin tức.

Năm ấy vào thời kỳ cực thịnh của Đại Thành, năm châu đại lục ngoại trừ nước Đại Uyển của Mạnh Phù Dao, còn có bốn nước Đại Hãn, Hiên Viên, Phù Phong, Đại Yên, trong đó Phù Phong tự nguyện làm một nước thần phục. Nghe nói để quân năm nước hồi ấy ai cũng có một đoạn tình nghĩa, vào thuở Thần Anh Hoàng hậu tại thế, từng lập thế không xâm phạm lẫn nhau. Nhưng trải qua dăm mười đời sau, theo sự phát triển mạnh mẽ của Đại Thành, quốc sự biến đổi, các nước dần dần thần phục dưới quyền của Đại Thành.

Năm Đại Thành thứ một trăm hai mươi bảy, Đại Yên quy thuận.

Năm Đại Thành thứ hai trăm mười lăm, để quân đời cuối cùng của Hiên Viên là Hiên Viên Cảnh nhường ngôi.

Năm Đại Thành thứ ba trăm hai mươi chín, Đại Thành Huyền Cảnh đế chiếm quốc đô của Đại Hãn, Đại Hãn diệt vong.

Cho đến đây, thiên hạ mới thống nhất, trên lãnh thổ rộng lớn chỉ còn cờ xí hoa lăng tiêu đỏ rực như lửa của Đại Thành tung bay.

Kỳ nữ anh tài phong hoa trác tuyệt rực rỡ mấy trăm năm trước, lời thề sang sảng của nàng phát trên núi thần Trường Thanh, cuối cùng bị thời gian đăng đăng mai một, mang theo cả những truyền kỳ nhiệt huyết, tuyệt đại nhi nữ kia. Lần gặp gỡ kinh diễm, hứa hẹn cả đời giữa nàng và họ ghi dấu vào dòng chảy của tháng năm, rốt cuộc chỉ lưu truyền trong mắt tối của lịch sử, không còn được người ta nhớ tới nữa.

Nghe đâu năm ấy người kế thừa ngôi vị đế quân của năm nước vì lời thề không xâm phạm lẫn nhau kia, đều đã từng hỏi tương lai phải tuân thủ đến bao giờ. Khi ấy Đại Hãn đế quân cất tiếng cười sang sảng: “Thiên hạ này, ai muốn có được, kẻ đó hãy lấy đi.”

Hiên Viên đế quân ho khẽ: “Đừng hỏi trăm một vấn đề tẻ nhạt như vậy.”

Đại Yên đế quân phóng mắt nhìn về phía Nam lục địa, thần thái hừng hờ: “Được, là may mắn của ta; mất, là vận mệnh của ta.”

Còn Đại Thành đế hậu dặt tay nhau lên đỉnh cung khuyết, nghe hỏi thế cũng đáp hừng hờ: “Chỉ quản được hôm nay, chẳng quản được mai sau. Xưa nay không có giang sơn nào làm bằng thép, dầu là Đại Thành ta cũng vậy. Dù hôm nay thịnh vượng nhất thời, tương lai cũng khó tránh khỏi con cháu lụn bại,

vậy cần gì phải lo nghĩ nhiều như thế?”

Đây là câu truyện lưu truyền trong dã sử, đến nay vẫn còn ca tụng tuyệt đại ngũ thánh phóng khoáng phong hoa. Nhưng thời thế đổi dời, biến cả hóa nương dâu, bây giờ xem ra, chỉ còn Hiên Viên thị vẫn ghi nhớ và tuân thủ lời thề của ngũ thánh.

Vị hậu duệ hoàng tộc này tính tình khoan dung, sau khi Phụng phu nhân qua đời hẳn từng ám chỉ với Phụng Tri Vi rằng tổ chức của hắn phục tùng mọi sự sai phái của nàng, cũng vĩnh viễn bảo vệ cho nàng được an toàn. Còn thanh kiếm nắm trong lòng bàn tay nàng dùng để bảo vệ bản thân hay rút ra khỏi vỏ đả thương người khác, đều do nàng tự mình quyết định.

Trước vấn đề này, Phụng Tri Vi không nói gì cả.

Có một số việc đi đến tận cùng, thường là bốn chữ “thần bất do kỷ”.

“Thu Thượng Kỳ trọng thương chưa trị, thăng Thuận Vu Hồng lên làm Chủ soái, triều đình có thể phái Giám quân tới.” Phụng Tri Vi lật giờ mặt báo dưới ánh đèn, đột ngột ngừng đầu nhìn Tông Thần, “Thu Thượng Kỳ ... thật sự bị thương trên chiến trường ư?”

Tông Thần im lặng hồi lâu rồi đáp: “Không phải.”

Phụng Tri Vi trầm ngâm, không hỏi tiếp nữa, nhất thời trong lòng nàng hơi ớn lạnh.

Khi nổ ra vụ án hoàng tử, Tông Thần tất nhiên sẽ cắt đứt tất cả những manh mối có thể bại lộ thân thế của nàng từ mọi góc độ. Cho nên, Thu phu nhân bỗng dưng đổ bệnh nặng không nói được; cho nên, Thu Thượng Kỳ ở Bắc Cương “bị loạn tiền đả thương”.

Để bảo toàn một mạng sống cần rất nhiều sự hi sinh, hơn nữa, nàng không thể cự tuyệt.

Bất tri bất giác, nàng đã gánh lên lưng chừng ấy sinh mạng.

“Đại Liêu lâm trận đòi Chủ soái...” Phụng Tri Vi lại mở ra một phong thư khác. “Chiến sự giằng co, Hoàng đế Đại Liêu bất mãn, vốn phái Tam hoàng tử là An vương Tắt Tư Vũ đi làm Giám quân, không ngờ vị diện hạ này mới giám quân chưa đầy hai ngày đã lâm trận chém tướng, rồi lại đích thân lên làm Chủ soái!”

Nàng chép miệng tán thưởng: “Hay, hay lắm, lại dám phạm vào sai lầm lớn nhất thiên hạ là lâm trận chém tướng, vị này là người thế nào? Trước kia ta không mấy quan tâm đến những quốc gia bên ngoài biên cảnh nên vẫn chưa nghe ai nói.”

“Đây là một trong những Hoàng tử dòng đích của Đại Liêu, nghe đâu được Hoàng đế vô cùng sủng ái. Đại Liêu không giống như Thiên Thịnh, đó giờ vẫn chưa lập Thái tử, vị Hoàng tử này có danh vọng cao nhất.”

“Tính cách thế nào?”

Lúc này ngay cả Tông Thần cũng trầm ngâm giây lát, một lúc sau mới nói: “Khó lòng nắm bắt.”

Có thể được Tông Thần thoát nhìn ôn hòa mà thật ra mắt cao hơn đầu đánh giá như vậy, vị tân Chủ soái Đại Liêu này xem ra thật sự không phải một nhân vật đơn giản.

Phụng Tri Vi cười cười, lại chuyển sang phong thư khác.

“...Quốc chủ Tây Lương băng hà, Hoàng thái tử một tuổi rưỡi đăng cơ, Thái hậu lâm triều thính chính.” Phụng Tri Vi “ơ” lên một tiếng, hỏi, “Ân Chí Lượng đã chết rồi à?”

“Nghe nói đã chết một thời gian rồi, song vẫn giữ kín không phát tang.” Tông Thần nói, “Cho đến khi xác định được cố mệnh đại thần, Hoàng thái tử mới đăng cơ khi tuổi còn rất nhỏ.”

“Tại sao lại giữ kín không phát tang?”

“Không biết, sau khi Ân Chí Lượng băng hà, Tây Lương hình như đã rối loạn một thời gian nhưng lại được che giấu cẩn thận. Trong thời gian ấy Bắc Cương của Thiên Thịnh có chiến tranh với Đại Liêu, Nam Cương có biến loạn của Thường gia, nên cũng không để tâm đến sự bất thường bên phía Tây Lương. Trái lại khi ấy chúng ta có một số người đang ở biên giới Mãn Nam cận kề Tây Lương thoáng nghe được một vài tin tức, từ đó cho đến tận bây giờ, Hoàng thái tử mới đăng cơ.”

Phụng Tri Vi cười, bỏ mặt báo xuống, “Suy cho cùng đó cũng là chuyện của nước khác ... Đây là cái gì?”

Trong mặt báo kẹp theo mấy tờ thiếp, thấp thoáng còn có hoa văn. Phụng Tri Vi liếc mắt nhìn qua, cảm thấy có chỗ nào đó trông hơi quen mắt.

“Một vài công văn mà mật thám chuyển tới từ Tây Lương, là tin báo có liên quan đến hoàng tộc Tây Lương.”

Phụng Tri Vi đang định xem thử thì Cố Tri Hiểu bên cạnh đột ngột bò tới, túm lấy mấy tấm thiếp trong tay nàng, vắn vò trong bàn tay mũm mĩm nhỏ xíu.

Phượng Tri Vi muốn giặt lại thì Cố thiếu gia đã vào hòa với cái xấu, bắt đầu giúp Cố Tri Hiểu nhà mình lấy mấy tấm thiệp đó ra chơi trò gấp giấy. Hai con bút hầu không chịu buồn tẻ, mỗi bên túm một góc mà kéo, “xoẹt” một tiếng, tấm thiệp đang lạnh lặn đã bị xé thành hai nửa.

Mấy lễ Phượng Tri Vi đứng ngược, định túm mấy đũa kia lại tét mông. Tông Thần dần hòa, “Không sao cả, cũng chỉ là phụ lục, không quan trọng cho lắm”

“Trẻ con không thể nuông chiều.” Phượng Tri Vi thở dài, tận tình khuyên bảo giáo dục Cố tiểu ngọc ngoan cố nhà nàng, “Bé gái được chiều hư, lớn lên sẽ cực kì phiền toái.”

Cái người mọi chuyện chẳng để vào lòng này, tại sao còn khéo chiều chuộng trẻ con hơn cả nàng chứ?

“Đừng học theo cô.” Cố tiểu ngọc chuyên tâm gấp giấy cho Cố Tri Hiểu nhà mình, không thèm ngẩng đầu lên. “Tri Hiểu phải được sống vui vẻ.”

Cố Tri Hiểu cảm động nhào tới, dùng mấy cái răng lưa thưa nhỏ xíu như hạt gạo nếp cắn ngón tay y, bị cha nó ghét bỏ đẩy ra.

Phượng Tri Vi cụp mắt, hơi cắn môi.

Y đang nói, không mong Cố Tri Hiểu sẽ giống nàng, cả đời bị gò bó, phải gánh vác trách nhiệm, không thể trở thành chính mình sao?

Bức tượng ngọc đặc ruột này, bắt đầu từ bao giờ đã nhìn thấu rõ ràng như thế, lại nói với giọng điệu nhẹ nhàng nhường ấy, dùng cách thức của y để yêu thương người khác.

Bên kia Cố Tri Hiểu bật cười khanh khách, Cố tiểu ngọc đã gấp giấy xong.

Y gấp rất đơn giản, thành hình phiến lá hẹp dài. Phượng Tri Vi giặt mình, nhận ra đó là lá sáo mà nàng từng dạy Cố thiếu gia làm.

Trên thảo nguyên chỉ lác đác vài gốc cây, Cố thiếu gia đã rất lâu không thổi sáo lá, nhớ mãi không quên, đến khi gấp giấy cũng gấp ra một cái.

Cố Tri Hiểu đưa tay ra đòi, Cố thiếu gia lại tránh nó, ngần ngại ngắm nhìn sáo lá gấp bằng giấy trong tay.

Trong nháy mắt lại nhớ đến cái đêm ở phủ Kị Dương Lũng Tây, nàng ngồi bên cạnh y, ngón tay mềm mại hất bay lá cây, trong đôi mắt có ánh sao lấp lánh.

Hay trong mấy ngày y thật sự hiểu được từ biệt là gì, y nằm tắm mưa trên mái nhà, thổi sáo lá đến nỗi khước môi rỉ máu.

Cảm giác lạnh buốt và mẫn mẫn ấy có lẽ chính là sự “khô sơ” mà người ta vẫn gọi, giữa hàng trăm mùi vị trên đời.

Có lẽ y thích sự bình lặng vĩnh hằng trong quá khứ hơn, nhưng bây giờ, y tình nguyện thấu hiểu cảm giác này.

Hiểu được khổ là gì, sẽ hiểu ra niềm vui đằng sau nỗi khổ.

Nắm cây sáo lá bằng giấy trong lòng bàn tay rất lâu, rồi y đứng dậy, đi tìm một cái hộp, cẩn thận đặt nó vào bên trong.

Cố Tri Hiểu mù mờ ngồi trên tấm thảm, không hiểu vì sao cha gấp một món đồ chơi mà cuối cùng không chịu đưa cho mình, lại cất nó đi cứ như bảo bối.

Cái người thấu hiểu kia lặng lẽ ôm lấy nó, áp mặt lên khuôn mặt mịn như đồ sứ của nó. Gương mặt nàng cũng mềm mại như cánh hoa xuân, mà cõi lòng thì đã già đi trong dòng thời gian như nước chảy.

Có những tình cảm không thể nói rõ đã đi trong dòng thời gian như nước chảy, có những rắc rối chực chờ bùng nổ đã trở nên chín muồi trong dòng thời gian ấy.

Ban đêm trong trấn nhỏ ở biên giới.

Đi về phương Bắc là thảo nguyên, đi về phương Nam là nội địa. Ngày mai, ở trấn nhỏ tên là Hồi Nghiêu này, đoàn người đón dâu đến nghênh đón Mai Đóa sắp sửa hợp lại với đoàn người đưa dâu của vương đình thảo nguyên. Chủ trại ngựa ở Đức Châu sắp đón người vợ kế của mình về.

Đoàn người đưa dâu rầm rộ đã bao hết các khách điểm trong trấn nhỏ, vây kín lấy căn phòng của Mai Đóa vào chính giữa để bảo vệ. Trong viện các hộ vệ luân phiên canh gác, đèn đuốc sáng trưng, mấy bà thím cao lớn thô kệch cũng chia ca ra trông coi. Mai Đóa dù có muốn chiết cũng không tìm được cơ hội, càng đừng mơ đến chuyện nói một câu với người khác.

Phượng Tri Vi đã từng nói, tất cả đãi ngộ với Mai Đóa đều tôn quý như xưa nhưng tuyệt đối không cho phép nàng ta xảy ra chuyện gì, cũng không cho bất cứ kẻ nào trò chuyện với nàng ta, ai vi phạm thì tự mang đầu mình đến nộp.

Sau sự kiện vừa xảy ra, vương quân thảo nguyên không còn dám tỏ ra khinh thường nữ tử Trung Nguyên nữa, không ai có gan vi phạm mệnh lệnh của nàng.

Mai Đóa ngồi trong phòng, ngần ngại đối mặt với ngọn đèn, mí mắt sưng đỏ như hoa đào. Dọc đường đi nàng ta khóc lóc quây phá, la lối om sòm, mua chuộc, van cầu, giả bệnh mong chạy trốn, chiêu trò gì cũng đem ra xài hết nhưng tất cả đều vô dụng. Đám đông xung quanh lặng lẽ như núi cao sừng

sững, dù nàng ta đâm đầu về hướng nào cũng đều đụng phải bức tường không thể vượt qua.

Sau ngày mai, mọi chuyện sẽ ngã ngũ. Từ Đức Châu tới vương đình quá xa xôi, nàng ta muốn trở về sẽ rất khó khăn; mà nàng ta đã trở thành vợ người khác, dĩ nhiên cũng không còn mặt mũi nào về.

Mai Đóa cắn răng, đáy mắt lộ ra thần sắc tuyệt vọng, vừa suy nghĩ cẩn thận, vừa vô thức xoa xoa lên thắt lưng mình.

Lập tức có một bà thím bước lại, ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm vào tay nàng ta, cứ sợ nàng ta rút thắt lưng ra rồi treo lên xà nhà tự sát vậy.

Mai Đóa cười khò, buông tay ra.

Cánh cửa kêu đánh “kẹt”, một bà thím khác bước vào. Bà thím trước thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Bà đến rồi à, vậy tôi đi ngủ đây.”

Bà thím vào sau khẽ gạt đầu, bà thím trước gấp dài rồi đi ra cửa.

Bà thím vào sau đặt mông ngồi xuống bên cạnh Mai Đóa, động tác cứng đờ.

Mai Đóa tuyệt vọng thở dài, từ bên bàn đứng dậy, đi đến bên giường.

“Cô còn muốn quay về nữa không?”

Giọng nam có phần quen thuộc, khiến Mai Đóa giật mình quay phắt lại.

Bốn phía không người, chỉ có bà thím kia đang nhìn nàng ta. Thấy nàng ta nhìn về phía mình, bà ta nheo nheo mắt.

Vừa nheo mắt lại, ánh mắt như mạ vàng.

“Khắc...” Tiếng thét kinh hãi của Mai Đóa suýt ra khỏi miệng, lại bị ánh mắt của đối phương ngăn cản.

“...Phượng Tri Vi đúng là một nhân vật lợi hại...” Khắc Liệt cải trang thành bà thím lười nhác vờn vai. “Giáo phái của ta gần như đã được điều động hết, bám theo từ vương đình đến tận nơi đây. Gần ấy người nghĩ đủ mọi biện pháp, đến hôm nay mới có thể nhân lúc bọn họ sắp hoàn thành nhiệm vụ mà có phần lơ lửng, tìm được một lỗ hổng, lên đến trước mặt cô...Chắc chắc...”

“Ngài tới đây cứu ta hả?” Mai Đóa kinh hi đến nỗi không dám tin vào tai mình, ngày thường nàng ta chẳng có giao tình gì với Khắc Liệt, kẻ này ngay cả vợ con của mình cũng không để trong lòng, thế mà lại chịu hao hết tâm tư mạo hiểm đi cứu nàng ta.

“Cứ cho là vậy đi.” Khắc Liệt khẽ cười. Mai Đóa lập tức xoay người thu dọn đồ đạc. “Vậy chúng ta đi ngay thôi!”

“Không.”

Mai Đóa ngạc nhiên xoay lại, Khắc Liệt đón nhận ánh mắt nàng ta, mỉm cười, “Nói thật nhé, ta không có cách gì đưa cô thoát khỏi đây, mà với giao tình giữa ta và cô, hình như cô đâu đáng để ta bất thuộc hạ của mình chịu tổn thất nghiêm trọng.”

Câu nói này tuy vô tình nhưng lại là lời thật. Mai Đóa mặt mũi sa sầm, ngừng tay lại, lạnh lùng hỏi: “Vậy ngươi đến đây làm gì?”

“Cho cô một cách để tương lai có thể trở về.” Khắc Liệt lấy từ trong ngực áo ra một gói giấy. “Đây là kì dược của giáo phái ta, sau khi dùng nó, trên người sẽ dần dần xuất hiện một vài vết sọc màu xanh tím, thoát nhìn giống như chịu ngược đãi mà thành, mạch tượng cũng sẽ có tổn thương, nhưng thật ra không gây hại đến thân thể người uống. Tương lai chỉ cần cô có thể trở về, dùng đáng về ấy xuất hiện trước mặt Trát Đáp Lan, với tình nghĩa của gã đối với cô từ trước đến giờ, cô nói xem...” Hắn bật cười, không nói gì nữa.

Mai Đóa ngẫm nghĩ, trên mặt lộ ra nét vui mừng nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ. Phụ nữ trời sinh thích mình đẹp đẽ, theo trực giác bài xích hiệu quả của loại thuốc này, một lúc sau mới nói: “Ta làm sao tin được người sẽ không hại ta? Và lại nếu hiệu quả của thuốc không tan đi...”

Khắc Liệt lại lấy ra một bình nhỏ, nói: “Thuốc giải.”

Mai Đóa nhìn gói thuốc im lặng, Khắc Liệt nhướn mày ra chiều không để tâm, bảo: “Loại thuốc này phải uống lâu dài mới có thể xuất hiện vết sọc, nói cách khác bây giờ cô uống vào, sau lễ cưới vết sọc mới từ từ nổi lên, tương lai mới có thể dễ dàng chiếm được lòng tin của Trát Đáp Lan, khiến gã tin tưởng cô bị Phượng Tri Vi bố trí gài vào một gia đình tàn ác, chịu hết khổ sở. Cho nên cô muốn ta uống cho cô xem ngay bây giờ cũng vô ích, cô muốn tin hay không thì tùy, nếu thật sự không yên tâm thì trả lại cho ta.”

Nói đoạn liền tỏ vẻ muốn thu thuốc lại. Mai Đóa đưa tay đoạt lấy, siết chặt gói giấy kia trong tay mình, điềm nhiên nói: “Ta chưa bao giờ bị người ta ép ra nông nổi này... Dù có chết thì đã làm sao? Nếu không vì muốn gặp lại Trát Đáp Lan một lần, tự mình hỏi ngài thì ngày ấy ta đã sớm đâm chủy thủ vào tim rồi!”

Ánh mắt Khắc Liệt lóe lên một tia mai mỉa, nhìn đi chỗ khác không nói gì cả. Hắn nheo mắt, nhớ lại cô gái mặt vàng cười khê mà tới kia, cô gái phi phạm mặt không đổi sắc giúp Trát Đáp Lan giải mối nguy kim minh, một mũi tên trúng vô số con chim là hắn, Gia Đức, Na Đáp, Mai Đóa, Đạt Mã. Hắn nghĩ đến những đường nét tinh tế bị người ta bỏ qua đằng sau bề ngoài mặt vàng mày rù của nàng, một cô gái có những đường nét như thế, sao có thể là người xấu xí chứ?

Hắn mỉm cười, đôi mắt như hồ ly lóe lên tia xảo quyệt... Có làm thảo nguyên vương hay không cũng chẳng quan trọng đến thế, nhưng nếu trong cuộc đời này không có thách thức và thăng trầm, không có máu đỏ và xương trắng đẹp đẽ vô ngần tô điểm thì còn gì thú vị?

Rất may là, về sau vẫn còn trò vui...

Hắn mỉm cười, đẩy một chén trà sang.

Mai Đóa cắn răng, ánh mắt lấp lóe. Khắc Liệt mỉm cười bảo: “Thuốc này còn có công hiệu khác. Cô trở thành như thế, lão già góa vợ kia cũng sẽ không chạm đến cô làm gì, sau này cô uống thuốc giải rồi, còn có thể quay về bên Trát Đáp Lan với thân thể nguyên vẹn.”

Không do dự gì nữa, Mai Đóa nâng chén trà, uống vào thứ bột phấn màu xám trong gói giấy.

Thấy nàng ta uống thuốc rồi, ý cười trong mắt Khắc Liệt càng thêm đậm.

Mai Đóa dừng lại một lát, trên mặt dần dần nổi lên một vết ửng đỏ. Nàng ta đề tay lên ngực, khẽ thở dốc một hơi, nói: “Thuốc của người...thuốc của người...”

“À, ta quên nói cho cô biết.” Khắc Liệt uể oải nói, “Trước đó ta đã bỏ vào một chút xuân dược.”

“Người...” Mai Đóa ngẩng phắt đầu, vùng vẫy muốn đứng lên, lại nhận ra toàn thân mình mềm nhũn, mất hết sức lực.

Khắc Liệt tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng ta.

Hắn ôm nàng ta bước về phía giường, mỉm cười cúi người, khe khẽ thì thầm bên tai nàng ta: “Lão già góa vợ kia tất nhiên đã được Phượng Tri Vi dẫn dò, canh giữ cô thật nghiêm ngặt. Nhưng người Trung Nguyên rất coi trọng trinh tiết, chỉ cần cô không còn nguyên vẹn, trong lòng lão sẽ ghét bỏ cô, rồi sẽ có một ngày cô chạy thoát...”

Mai Đóa yếu ớt giẫy giụa trong vòng tay hắn, muốn nói câu gì, lại nhận ra mình thậm chí còn không có sức mà mở miệng.

Màn che trướng rủ, y phục ném đi, trong bóng lụa hồng, nam tử thân thể cao gầy, đè lên nữ tử uyển chuyển mềm mại...

Ánh nến chập chồn u ám

Một lúc sau, vang lên một tiếng kêu trầm thấp.

Tiếng kêu ấy xé ruột xé gan nhưng không thể hoàn toàn phát ra thành tiếng mà giống như bị người ta nhanh tay lấy chân bông chặn lại, nghẹn lại trong bóng tối.

Trong màn đêm, chiếc giường khẽ run rẩy, không biết là giường hay người run rẩy, cũng không biết là vì hoan lạc hay đau khổ mà run rẩy.

Ánh nến chập chồn vài nhịp rồi tắt lịm

Có tiếng cười khẽ quanh quẩn trong gian phòng.

“...Mai đi oi là Mai đi... Khi thân thể rách nát của cô tới Đức Châu, cô nói xem lão già góa vợ kia liệu có tưởng rằng Thuận Nghĩa vương ném cho lão một món hàng mà mình đã xài đến tàn tạ? Liệu có vì thế mà hận Trát Đáp Lan và Phượng Tri Vi? Vị chủ trại ngựa này, nghe nói còn có một thân thể người đời không biết, có quan hệ rất thân thiết với vị lương đạo Vũ Châu chương quản việc vận chuyển lương thảo cho tiền phương...Mai đi, đa tạ sự hi sinh của cô, đa tạ đa tạ.”

Trong phòng dần dần tỏa ra mùi máu thoang thoang, màn trướng vén lên, Khắc Liệt thờ ơ rẽ màn bước ra. Khi hắn mặc xong y phục rồi bỏ đi, ngón tay tùy tiện lau lên màn trướng bên cạnh cửa.

Một vết máu đỏ tươi.

Khi Mai Đóa ôm đầy lòng thù hận đến với cuộc hôn nhân của mình, tiến vào trại ngựa Đức Châu, thì thảo nguyên cũng tiến vào một thời kỳ hoàn toàn mới dưới sự dẫn dắt của tân vương và Đại phi.

Cuộc phản loạn của Gia Đức cuối cùng còn chưa ra khỏi đại doanh đã bị ba tộc Thanh Điều, Bạch Lộc và Hoàng Kim Sư Tử bóp chết tại chỗ. Sau khi hắn chết, gia tộc của tộc trưởng Hoàng Kim Sư Tử ngày trước đã chính thức bị đuổi ra khỏi thảo nguyên.

Cái chết của Gia Đức đã làm chấn động đám anh em chú bác không an phận kia. Gia tộc Khố Nhĩ Tra có thể lực hùng hậu nhất cũng thất bại, người khác tự nhiên không dám nuôi dị tâm nữa, bởi những kẻ nuôi dị tâm đều đã chết hết - Một đêm nào đó có một đám anh em chú bác tụ họp trong lều trướng, ngày hôm sau Đại vương đã thân thiết triệu kiến tất cả những người tham gia tụ họp, đọc lại cho họ nghe tất tật những nội dung mà đêm qua họ đã bàn với nhau, cũng căn cứ vào lời họ nói mà đối xử khác nhau, có người được thưởng ghế ngồi, có người phải đứng, có kẻ bị ép phải quỳ xuống, còn có người bị đẩy thẳng ra chém đầu rồi đưa vào.

Đám quý tộc Nhân Nhĩ Cát ngang bướng từ đó trở đi câm như hết – Đêm đó rõ ràng đã canh gác nghiêm ngặt xung quanh, một bóng ma cũng không

thấy, Đại vương có sao biết tất cả các nội dung họ trò chuyện?

Mà địa vị của vương đình bây giờ cũng càng thêm vững chắc - Phật sống đời thứ mười tám sinh ra trong vương đình, Thuận Nghĩa vương đời này đã định trước sẽ đời vương quyền vững chắc nhất. Thần quyền cũng sinh ra trong lòng vương quyền, mọi người quỳ trước Phật sống thì đồng thời cũng quỳ trước Thuận Nghĩa vương, còn gì để nói nữa?

Hỏa Hổ bộ do sự làm loạn của Khắc Liệt nên bị ép phải rời khỏi lãnh địa hiện tại, cũng đổi một vị tộc trưởng mới. Mô ô kim trong lãnh địa này bị Hách Liên Tranh cưỡng ép thu về vương đình, tuyên bố sẽ do vương đình hằng năm căn cứ vào lợi tức và công lao để phân chia cho các bộ tộc, tránh để thảo nguyên tiếp tục rơi vào hỗn loạn vì nó.

Gần như đứng vào lúc thảo nguyên vừa mới yên ổn, Phụng Tri Vi liền bắt đầu huấn luyện cho chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát. Công phu cưỡi ngựa và hạ bàn của hán tử thảo nguyên đều tương đối cao, nhưng nếu so sánh với cao thủ Trung Nguyên chân chính thì kỹ xảo tác chiến vẫn còn chưa đủ. Nàng bèn để Tông Thần đích thân phái cao thủ dưới tay mình đi huấn luyện, cũng chọn trong số đó ra ba nghìn chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát ưu tú nhất trung thành nhất, tổ chức thành một đội “Thiết kỵ Thuận Nghĩa” khác. Có thiếu gia thì thoáng hứng lên cũng sẽ công theo nữ Phật sống nhà mình đích thân đi chỉ bảo. Có Tri Hiểu trời sinh đã có năng lực thích ứng vô cùng tốt, dù là bay lên hay rớt xuống, Phật sống đều cảm thấy nằm trên lưng “nhũ phụ” là chuyện thoải mái nhất trần đời.

Tông Thần còn kê một đơn thuốc cho những người thể chất yếu đuối ở thảo nguyên do khí hậu và tập quán sinh hoạt, tiến hành điều dưỡng. Những năm qua trẻ sơ sinh trên thảo nguyên cứ đến mùa xuân lại thì nhau đổ bệnh, năm nào cũng chết đi rất nhiều. Sau khi Tông Thần đến đây, thảo nguyên gần như không còn trẻ con chết yếu nữa.

Đồng thời với sự củng cố vương quyền cho Hách Liên Tranh, vị Đại phu mới lên cũng đạt được uy tín và địa vị không thua kém Mẫu Đơn Thái hậu trên thảo nguyên.

Khi huấn luyện “Thiết kỵ Thuận Nghĩa”, thủ lĩnh giai đoạn sau dần dần đổi thành một thiếu niên họ Ngụy.

Nhân vật này đã ra mặt như thế.

Một hôm nào đó, Có đại hiệp được các chiến sĩ kính ngưỡng nhất dẫn theo một thiếu niên người Hán đến tham quan thiết kỵ thao luyện.

Các chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát rất thích thể hiện bản thân, đã trổ hết các kỹ năng, phô bày hết phong thái, chỉ đợi thiếu niên thoát nhìn có vẻ gầy yếu kia lộ ra sự thần phục và khen ngợi.

Kết quả thiếu niên kia xem xong mà mặt không đổi sắc, chỉ đánh giá ba câu.

“Động tác ngu ngốc! Sức lực yếu đuối! Ứng biến kém cỏi!”

Nói một câu làm ba nghìn hán tử cường tráng xanh mặt tại trận.

Ngày ấy thiếu niên kia đón nhận ba nghìn ánh mắt không phục, tay không xuống thao trường, liên tục khiêu chiến tám vị thủ lĩnh của ba nghìn thiết kỵ - Bát Bưu thân vệ của Đại vương.

Bát Bưu bị đánh cho toi bời hoa lá, thê thảm ngã lăn ra đất.

Bát Bưu “không lết nổi người”, nằm bò ra đất chống cằm nghĩ, từ ngày họ đi theo Đại vương và Đại phi, năng khiếu diễn kịch ngày càng trở nên cao siêu, bảo ngã là ngã liền, bảo giả chết là giả chết ngay, bảo lăn sang trái ba vòng tuyệt không dám lăn sang phải bốn vòng. . .

Thiếu niên họ Ngụy dễ dàng thu được sự thần phục của các hán tử thảo nguyên, từ đó thường xuyên xuất hiện trên thao trường của các chiến sĩ. Y là người hòa nhã, rất có tài trí, trở nên quen thuộc với các chiến sĩ.

Dần dần mọi người đều biết, thiếu niên này là một người đáng thương, trong một lần bị tập kích y mất đi trí nhớ, mơ màng hành tẩu, đi một mạch lưu lạc đến thảo nguyên, không biết đến từ đâu không biết đi về đâu, chỉ nhớ được mang máng rằng mình họ Ngụy.

Thảo nguyên rộng rãi thiên lương, đã tiếp nhận một kẻ lãnh du thân phận nhập nhằng, ngay cả Đại phi cũng từng thiết yến chiêu đãi thiếu niên họ Ngụy này, hành động ấy được mọi người nhất trí ca ngợi.

Loáng cái đã mấy tháng trời qua, tháng Tám đầu thu, triều đình phái sứ giả tới, chủ trì nghi thức Phật sống tọa sàng.

Miếu Hồ Âm chuẩn bị một buổi lễ long trọng cho Phật sống. Có Tri Hiểu lần đầu tiên bị ép phải rời khỏi cha mình, tỏ ra hết sức bức bối. Phụng Tri Vi vừa đe dọa vừa dụ dỗ, đe dọa nếu không ngoan thì từ nay về sau sẽ bắt nó ngủ một mình, dụ dỗ nếu ngoan thì sẽ cho phép nó ngủ cùng cha mình, mới thu phục được Phật sống đời thứ mười tám.

Vị sứ giả kia hóa ra lại là người quen, rất quen rất quen luôn – Tân Từ Nghiễn.

Ở nghi thức tọa sàng thiêng liêng, trong miếu Hồ Âm hương khói vẫn vờ, Tân Từ Nghiễn sứ giả của triều đình và Thuận Nghĩa Đại phi Phụng Tri Vi lần đầu tiên gặp lại, trong mùa thu năm Trường Hi thứ mười bảy, sau biến cố bảy ngày ở Đế Kinh.

Nhìn nhau mỉm cười, vui vẻ thi lễ.

“Từ lần bái biệt trước, Đại phi có khỏe không?” Tân Từ Nghiễn vái dài tận đất, nho nhã lễ độ.

Phượng Tri Vi thấy thái dương ông đã lấm tấm những sợi tóc bạc, trước mắt chợt lướt qua hình ảnh cái móng màu nguyệt bạch trên cây ở Lan Hương viện năm ấy.

Lúc đó nàng cứu ông thoát khỏi đòn sát thủ dao phay của sư tử Hà Đông nhà ông, không lâu sau đó ông kéo nàng vào vụ án hoàng tự lớn nhất của Đại Thành, khiến nàng mất đi tất cả người thân.

Đây là kẻ thù.

Nhưng nàng đã sớm học được cách mỉm cười với kẻ thù.

“Nhờ phúc của Tân đại nhân.” Nàng ưu nhã đáp lễ, “Ta rất khỏe mạnh, đại nhân có khỏe không? Sống ở Đế Kinh thật không dễ dàng, thấy đại nhân thần thái rạng ngời, chắc hẳn là rất đắc ý.”

Tân Từ Nghiễn ánh mắt lấp lóe, ngẩng đầu lên nhìn nàng. Ông vẫn không biết Phượng Tri Vi chính là Ngụy Tri, bởi vậy trong ấn tượng của ông chỉ có tài hoa sáng chói của cô gái này bộc lộ trong cuộc thi thơ ở yến tiệc mừng thọ của Thường Quý phi và vẻ hờ hững thong dong của nàng khi theo Hách Liên Tranh từ biệt Đế Kinh. Bây giờ gặp lại sau nửa năm, tài năng rực rỡ của nàng đã ẩn đi, nàng trở nên âm áp như ôn tuyến róc rách chảy, nhưng chính vì thế mà ông rừng mình ớn lạnh, tựa như thấy cánh phượng trên trời thu vuốt sắc, đậu trên núi tuyết trắng ngàn, nghiêng đầu nhìn ông bằng đôi mắt lấp lóe những mũi châm.

“Không dám.” Tân Từ Nghiễn cup mắt xuống, lùi lại một bước. “Tất cả đều nhờ vào ân đức của bệ hạ, nhờ vào lòng khoan dung của Sở vương điện hạ. Từ Nghiễn chịu ân huệ sâu nặng của chủ nhân, dù là chuyện lớn hay nhỏ, nếu chủ nhân nhất thời nghĩ không ra, Từ Nghiễn ắt phải dốc hết sức mình cho bệ trên.”

Ông ra đang nói rằng vụ án hoàng tự lúc trước không liên quan đến Ninh Dịch, đây chỉ là chủ ý cá nhân của ông ta thôi sao?

Phượng Tri Vi mỉm cười nhàn nhạt.

Nếu Ninh Dịch thật sự muốn bảo vệ nàng thì sau khi rời kinh y sẽ không giao Kim Thước vệ cho Tân Từ Nghiễn.

Nếu Ninh Dịch thật sự chưa bao giờ muốn động đến nàng thì sự tra xét của Kim Thước vệ đối với Phượng gia sẽ chấm dứt rất nhanh.

Nếu không được Ninh Dịch ngầm đồng ý, có rất nhiều việc vốn sẽ không xảy ra thuận lợi như thế.

Y là bàn tay khổng chế tất cả sau đám mây, có lẽ y không trực tiếp rút đao nhưng chỉ cần khẽ buông tay cho đao rơi xuống thì cũng có thể đã thương người.

“Phải rồi, tất cả đều nhờ vào phúc trạch của các vị chủ nhân.” Phượng Tri Vi càng cười càng thân thiết. “Nghe nói Sở vương điện hạ được bệ hạ vô cùng ưu ái, chắc hẳn ngài vị Đông cung sớm muộn gì cũng tới tay. Bao giờ tiên sinh trở về kinh, xin hãy thay ta chúc mừng.”

Tân Từ Nghiễn do dự giây lát mới nói: “...Ta tạm thời không trở về kinh, lời này, vẫn phải để Đại phi đích thân nói với điện hạ.”

Phượng Tri Vi ngơ ngác – Tân Từ Nghiễn cũng phải đến chiến trường Bắc Cương sao? Ninh Dịch phải thân tín đặc lực của mình đến Bắc Cương là muốn triệt để nắm giữ quân đội Thiên Thịnh ư? Nhưng Tân Từ Nghiễn chỉ là một thư sinh, đến đây phỏng có ích gì? Lễ nào là đến làm Giám quân?

“Đại nhân nói đùa rồi, thảo nguyên và Đế Kinh xa cách nghìn dặm, Tri Vi đã không còn người thân ở Đế Kinh, cả đời này không bao giờ trở lại, e rằng không có duyên bái kiến điện hạ lần nữa, thật sự đáng tiếc.”

Nói là tiếc nhưng sắc mặt nàng lại không hề tỏ ra tiếc, mỉm cười, xoay người, kết thúc đối thoại.

Phía sau, Tân Từ Nghiễn dõi mắt nhìn theo bóng lưng nàng, há hốc miệng, dường như muốn nói câu gì đó. Nhưng khi nhìn thấy nàng kiên quyết rời đi, cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Thôi được ... Rồi nàng sẽ biết.

Nghi thức tọa sàng trôi qua không lâu, là sinh nhật hai tuổi của Cố Tri Hiểu.

Sinh nhật của Cố Tri Hiểu hiện giờ chỉ có Phượng Tri Vi biết. Mảnh khóa vàng hoa quý hồi trước thoát nhìn không có chữ, nhưng một hôm Phượng Tri Vi đem soi dưới ánh nến thì thấy một hàng sinh thần bát tự in trong cái bóng trên tường.

Thì ra mảnh khóa được khắc rỗng bên trong, chỉ khi soi dưới ánh sáng mới hiện ảnh. Đây là thiết kế vô cùng tinh xảo, không thể có ở một nhà giàu tầm thường.

Phong tục của Trung Nguyên, sinh thần bát tự của con nhà cao quý báo gia ngoài đều không phải thời gian chính xác, để tránh bị tiểu nhân lợi dụng. Sau khi phát hiện ra bí mật này, Phượng Tri Vi dứt khoát sửa lại ngày sinh cho Cố Tri Hiểu luôn.

Đêm đó, trên thảm cỏ của vườn hoa vương đình, mọi người quây quần bên đống lửa ngồi bệt xuống đất, con dê nướng chín vàng óng rả rờ mỡ tong tong. Ánh lửa phản chiếu khuôn mặt nhỏ xíu đỏ hồng của Cố Tri Hiểu, nó nhìn cha mình cười tươi tắn như hoa.

Hách Liên Tranh lấy đầu vai huých huých Phượng Tri Vi nháy mắt ra hiệu. “Ta phát hiện ra nha đầu kia chỉ khi nhìn Cố Nam Y mới cười đẹp nhất.”

Phượng Tri Vi có chút ghen tị: “Hồi đó người đầu tiên bế nó ra là ta chứ ai, đúng là đồ ăn cây táo rào cây sung.”

“Phụ nữ đều là như thế.” Hách Liên Tranh thờ dãi, “Hồi đó người đầu tiên đến cầu hôn nàng là ta chứ ai, vậy mà đến hôm nay nàng vẫn chưa chịu cho ta bước vào phòng nàng.”

“Ta chủ động bước vào phòng huynh, huynh còn chưa vừa lòng?” Phượng Tri Vi bình tĩnh cắt đứt dê.

“Nàng chủ động leo lên giường ta thì ta mới...” Hách Liên Tranh còn chưa nói hết câu, Phượng Tri Vi đã nhét một miếng thịt dê bụi chẳng vào miệng gã, bịt kín cái miệng đang thao thao bất tuyệt của Đại vương.

“Ta nói... nàng thực sự muốn... ra chiến trường...” Hách Liên Tranh miệng ngậm đầy thịt, ừ ừ ớ ớ hỏi.

Phượng Tri Vi rũ hàng mi, che đi đôi mắt lấp lánh huyền ảo, hồi lâu mới nói, “Hách Liên, thảo nguyên chưa nay đều thuộc về một mình huynh, dù Ngụy Tri có trở về hay không thì cũng không nên liên lụy đến thảo nguyên của huynh. Vì sao huynh cứ khẳng khẳng muốn ta thống lĩnh thiết kỵ Thuận Nghĩa?”

“Thảo nguyên của ta chính là của nàng.” Hách Liên Tranh nuốt miếng thịt xuống, vỗ vỗ bụng. “Ta không quản được thiên thu vạn đại hậu thế bách niên, mà chỉ muốn ta còn ở đây ngày nào thì nhất định phải bảo vệ nàng ngày ấy.”

Phượng Tri Vi lặng thinh không nói, đôi mắt ướt đầm sương mù.

Hách Liên Tranh không thể không biết, một khi nàng lựa chọn dùng thân phận của Ngụy Tri tham gia cuộc chiến của Thiên Thịnh chống lại Đại Liêu thì có nghĩa là nàng đã đặt bước chân đầu tiên trên con đường trở về triều cực, nghĩa là nàng sắp chính thức bước lên vũ đài đánh cuộc cờ thiên hạ với Ninh Dịch. Đúng hay sai, sống hay chết, từ giờ trở đi đã không thể quay đầu. Là một thảo nguyên vương yêu thảo nguyên sâu sắc, gã nên sáng suốt chọn cách giữ mình chứ không phải xung phong vì nghĩa, lợi chân vào vũng nước đục này.

Nhưng gã thậm chí còn chưa bao giờ do dự.

“Đừng nói với ta nàng không cần sự bảo vệ.” Hách Liên Tranh dường như chẳng suy nghĩ gì cả, chỉ cẩn thận cắt thịt dê cho nàng, hết sức tỉ mỉ cắt thành từng lát mỏng, đồng thời đưa tay đẩy Mẩu Đơn Thái hậu muốn đến ăn vụng và nghe lén ra ngoài. “Đừng nói với ta nàng không cô đơn. Tri Vi, ta chỉ mong nàng, vào thời khắc đi qua đêm tối, đừng cương quyết lựa chọn một người.”

Gã lấy mũi dao khều thịt dê, say sưa nhai được vài miếng, bất ngờ quăng con dao đi, đứng dậy, vung tay gào to, “Phượng Tri Vi, lão tử vĩnh viễn là của nàng!”

Tiếng hô bất thình lình vang lên khiến mọi người giật mình, ai nấy đều ngờ ngác ngẩng đầu lên nhìn gã. Mẩu Đơn Thái hậu há hốc miệng nhìn con trai, một lúc sau khóe miệng chảy ra một vệt nước miếng, “cạch cạch” rớt xuống một khúc xương đùi dê.

“Cha à!”

Bỗng lại vang lên một tiếng hét lạnh lạnh, giọng nói yêu kiều, so với tiếng gào to của Hách Liên Tranh thì cách một trời một vực, nhưng sát khí đằng đằng trong đó lại không thua chút nào.

“Của cha!”

Mọi người lập tức quay đầu, lại ngờ ngác phát hiện, giọng nói vừa rồi hóa ra là của Cố Tri Hiểu lên hai tuổi vẫn chưa chịu mở miệng.

Đúng là không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã long trời lở đất.

Tri Hiểu của Cố gia ưỡn cái bụng nhỏ xíu, đứng bên cạnh Hách Liên Tranh, bắt chước tư thế của gã, tay chống nạnh ngửa đầu la to, “Cha ơi! Của cha!”

Nó không tài nào nói được một câu hoàn chỉnh, chỉ biết phun ra hai chữ một lần, nhưng mọi người trong nháy mắt đã nghe hiểu, nó đang học câu nói của Hách Liên Tranh.

Một lớn một nhỏ đứng đón gió, trang nghiêm thần thánh, cả đám người ngồi gần đám lửa bên dưới nhìn lên, ngây ra như phỗng.

Tông Thần bỗng bắt đầu ho khan.

Phượng Tri Vi ngậm miếng thịt, ngăn người.

Bát Bư ôm bụng lăn ra đằng sau bụi cỏ.

Mẩu Đơn Thái hậu ôm Sát Mộc Đồ nhà mình, tranh thủ thời gian dạy dỗ: “Cục cưng, con xem, đây là tấm gương tác động tiêu cực, toàn cái thứ không học chuyện tốt...”

Hoa Quỳnh mới ở cũ xong chưa bao lâu, vợ vàng ôm con trai mình đi, tránh để nó chịu ảnh hưởng không tốt ...

Chỉ có Cố thiếu gia vẫn bình thản, bế cục cưng nhà mình lên, lau khô nước miếng nó phun ra, chỉ vào Phượng Tri Vi, nói: “Của nàng ấy.”

“Của cha.” Cố Tri Hiểu không đồng ý.

Phượng Tri Vi bây giờ đã hoàn hồn, bắt đầu ho khan, liệu mạng muốn ngăn cản Cố thiếu gia nói ra câu kế tiếp. Đáng tiếc Cố thiếu gia luôn luôn coi mọi thứ ám hiệu như gió thoảng bên tai, ôm lấy bé con nhà mình, mặt đối mặt, vô cùng nghiêm túc dạy bảo: “Ta là của nàng ấy, con là của ta, cho nên con là của nàng ấy.”

Hách Liên Tranh phun ra một ngụm nước.

Phượng Tri Vi đưa tay lên đỡ trán... Cho xin đi, Cố thiếu gia nói chuyện đừng có ngày càng lưu loát như thế được không.

Cố Tri Hiểu không nghe hiểu những lời này, lại mơ hồ cảm thấy cha nó không cần nó nữa, nó bắt đầu khóc ré lên, chất giọng sắc lẹm như dao mổ lợn.

Sát Mộc Đồ lập tức bắt đầu diễn song ca cùng nó, Phượng Tri Vi bất đắc dĩ bịt lỗ tai mình lại. Giữa những tiếng khóc lóc âm ỉ, nàng nhìn thấy vàng trắng sáng rực đã mọc lên nơi tận cùng thảo nguyên; dưới ánh trắng, trên khóm môi mọi người đều nở một nụ cười nhàn nhạt, thấy nàng vui vẻ, mọi người lại vây kín xung quanh, không thiếu một ai cả. Xa xa không biết có ai gáy lên cây đàn Đông Cổ Lạp chỉ có ở thảo nguyên, tiếng ca tang thương mà da diết.

Khi trời hừng sáng, Phượng Tri Vi mở bừng đôi mắt, phát hiện mình đang ngủ trên đùi Cố Nam Y, Hách Liên Tranh ngủ trên đùi nàng, Mẫu Đơn Thái hậu gối lên bụng Hách Liên Tranh, trên bụng bà Sát Mộc Đồ. gương mặt Cố Tri Hiểu vẫn rung rung nước mắt, ôm chặt lấy thắt lưng Cố Nam Y. Thiếu niên xưa nay vẫn luôn đứng tách khỏi đám đông đã bình thản ngủ say giữa mọi người.

Mà phương xa, mơ hồ vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng tù và ngân nga hùng hồn, bay khắp thảo nguyên bát ngát.

Tháng Tám năm Trường Hi thứ mười bảy, Hồ Trác bộ lấy danh nghĩa báo thù cho bốn nghìn chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát tử trận, lại xuất thêm một vạn quân, tiến vào chiến trường giữa Thiên Thịnh và Đại Liêu.

Cũng trong tháng đó, Thuận Nghĩa vương phi mang thai, do bào thai bất ổn nên ở lại vương đình dưỡng thai. Triều đình nghe được tin này, bèn tặng cho Đại phi rất nhiều thuốc bổ để dưỡng thai.

Tháng Tám năm Trường Hi thứ mười bảy, do cuộc chiến với Đại Liêu liên tiếp bại lui, triều đình Thiên Thịnh phái ra Giám quân, đồng thời triệu tập biên quan của bốn châu Ly, Bình, Vũ dự ở biên giới phương Bắc, cùng với hai mươi vạn phủ quân của Mạc Bắc đạo, sắp sửa quyết chiến với Đại Liêu trên núi Bạch Đầu thuộc thảo nguyên Hồ Luân bên ngoài Vũ Châu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Trở Về

Type: shiriboss

Chủ soái chính bắc Thuần Vu Hồng nôn nóng bắt an đi qua đi lại trong chủ tướng.

Một đám Phó tướng, Tham tướng đều hơi ngẩng đầu, nhìn ông ta bằng ánh mắt chờ mong.

Trong cuộc chiến đã kéo dài đến hơn một năm, Thiên Thịnh và Đại Liêu đều có thắng có bại. Trên tổng thể Thiên Thịnh chiếm thế thượng phong, nhưng từ sau khi Đại Liêu lâm trận đối tượng, trái lại khí thế dâng trào. Chủ soái mới lên là An vương Tấn Tư Vũ điện hạ dụng binh xảo quyết, đầu tiên mua chuộc Kim Bạng bộ của Hồ Trác, dụ họ bán rế quân tình trong chiến dịch ái Đông Nga, khiến kỵ binh Hồ Trách gần như toàn quân bị diệt, liên lụy đến cánh đại quân bên trái của Thiên Thịnh cũng bị ép phải rút ra khỏi Kỳ Huyện đã chiếm được. Về sau trong trận chiến ở ngòi Lưu Gia, họ lại bất ngờ đánh úp, khiến Chủ soái chính Bắc Thu Thượng Kỳ trúng tên trọng thương, bị đưa về Đế Kinh.

Chiến cục bất lợi, mà trong quốc sách của Thiên Thịnh đối với Đại Liêu lại nhất định phải có thắng lợi. Thuần Vu Hồng gánh vác áp lực khổng lồ, công văn giục đánh của triều đình cứ nối nhau bay đến; song bây giờ lại không phải lúc tấn công bừa bãi, sau những trận thua liên tiếp lòng quan trở nên bất ổn, kỵ binh lại tổn thất nặng nề, nếu thua thêm một lần nữa, chiến cục càng không thể cứu vãn.

“Đại soái! Ta nguyện lãnh ba nghìn quan, tối nay bất ngờ tập kích Kỳ Huyện! Đánh liên mấy trận, binh lực trong tay Tấn Tư Vũ thật ra cũng không nhiều, lại phải duy trì đại doanh ở phía Nam của Cách Đạt Mộc, binh lực chia cho Kỳ Huyện có hạn. Tướng thủ thành Kỳ Huyện Phương Đại Thành lại là người nóng nảy, chúng ta bất ngờ ập đến, nhất định có thể đoạt lại Kỳ Huyện!”

Người xung phong tuổi còn rất trẻ, mặt mày trắng trẻo, không như các tướng lĩnh khác sống ở Bắc Cương lâu ngày nên mặt mũi dày dạn phong sương.

Hắn còn chưa nói xong, bốn bề lập tức có người nhắc mí mắt, liếc nhìn hắn một cái không mặn không nhạt, tuy chẳng ai lên tiếng nhưng trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt.

“Điều công tử.” Có người bật cười ha hả, nói, “Kỳ Huyền tuy binh lực mỏng manh, nhưng Kiều Huyền sát vách lại nằm rất gần đại doanh, hiển nhiên phải bày bố trọng binh. Một khi đối phương phát hiện Kỳ Huyền bị tập kích, từ ngòi Thiên Cầm đi xuyên qua mạch Nam của núi Cách Đạt Mộc đến cứu, ắt sẽ lấp kín trước sau biến cậu thành các trọng lưòi. . . Ha ha công tử gia à, cậu tới Bắc Cương chưa được bao lâu, tuổi trẻ bốc đồng, nóng lòng muốn lập công, chúng ta đều hiểu cả. Nhưng đánh giặc không giống như đọc sách, chỉ dựa vào cái dũng của kẻ thất phu. . .Ha ha.”

Người kia mặt mũi tươi cười, vỗ gối ngựa đầu không nói. Câu cuối còn chưa nói hết, mọi người đều nở một nụ cười thấu hiểu.

“Điều Tham lĩnh bỏ vãn theo võ, khiến người ta kính trọng, Đại học sĩ gia phong đáng nể.” Thuần Vu Hồng vội vàng hòa giải, “Thế này đi, trong rừng núi Cách Đạt Mộc có một đám sơn phi, bộ dạng khả nghi, chúng ta đều nghi ngờ chúng cấu kết với Đại Liêu, chi bằng mời Điều Tham lĩnh dẫn một đội quân đi tiêu phi, cũng giải trừ được nỗi lo về sau của chúng ta.”

Điều Tham lĩnh chính là Điều Dương Vũ, một trong những cậu ấm của thư viện Thanh Minh. Sau khi trở về từ chuyến đi Hoàng Hải, Điều Dương Vũ được triều đình phong thưởng, vốn được bổ nhiệm vào nhậm chức trong Võ Công ti của bộ Binh, nhưng hắn không chịu, tự mình xin ra chiến trường, dẫn theo một đám đông môn ngày trước, chạy cả đến Bắc Cương.

Những người này trong mắt các lão tướng như Thuần Vu Hồng đều là một đám đại gia không thể đắc tội mà cũng không xài được, sao có thể thực sự cho bọn họ động tay vào việc gì?

“Tiểu phi!” Điều Dương Vũ nổi giận đùng đùng, gương mặt trắng trẻo méo mó dữ tợn. “Chỉ có đám ba trăm đứa mà bảo ta dẫn một doanh đi tiêu diệt? Giết gà dùng dao mổ trâu à? Ông coi ta là thằng ngu chắc?”

Hắn tung cước đá đổ cái ghế con của mình, ôm một bụng ầm ục vén rèm bỏ đi, chạy thẳng lên một gò đất cao, nhìn lên bầu trời cao xa vô tận ở vùng toái ngoại mà hét to: “Aaaaaaaa...”

Tiếng kêu vang vọng đến trời cao, dọa cho chim ưng cất cánh bay xa. Cậu ấm ở Đệ Kinh ngẩn ngơ đứng trên gò cao của thảo nguyên, đập vào mắt là cảnh thu hiu hắt bốn phương, ngọn củ vàng úa, sương trắng ngưng đọng, trong nháy mắt đã gần một năm từ ngày đi Hoàng Hải.

Ngày ấy cùng nhau chống chọi với biển người Hoàng Hải, vượt qua tai ương trên bến tàu, chinh đồn quan phủ Hoàng Hải, phá mưu gian của Thường thị, biết bao nhiêu chuyện, sáng khoái vui tươi đến nhường nào! Nhưng chẳng qua mới chớp mắt một cái, thiếu niên kinh tài tuyệt đỉnh mình thật lòng khâm phục đã chôn vùi trong quá khứ, không bao giờ gặp lại.

Mà sau chuyến đi Hoàng hải, dường như mọi người đều không còn là chính mình lúc trước, ngay cả điện hạ dường như cũng âm thầm thay đổi tích cách, chẳng thấy phong lưu đâu, chỉ còn trầm ngâm ít nói.

Đấy mắt Điều Dương Vũ lộ ra một tia buồn bã, hắn nghĩ cho đến bây giờ, những ngày tháng vui vẻ nhất trong cuộc đời hắn hóa ra lại là những ngày ở bên người ấy. Nhưng theo sự mất tích của người kia, mọi thứ cũng không thể quay về.

Sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, một đôi tay vỗ mạnh lên vai hắn. Điều Dương Vũ không ngoái đầu lại, thừa biết đây là đám Đur Lương đồng môn trong thư viện Thanh Minh cùng nhập ngũ một đợt với mình.

Bọn họ cũng giống hắn, trong đại doanh Thiên Thịnh thoát nhìn họ được nâng như nâng trứng nhưng thật ra là bị kì thị xa lánh, buồn bực và bất đắc chí.

“Ta bảo này,” Điều Dương Vũ ngơ ngẩn một lúc rồi bất ngờ mở miệng, “Các người có còn nhớ một câu trước kia Ngụy đại nhân từng nói không?”

“Câu gì?”

“Hồi đó Hoàng Hải xảy ra chuyện lùm xùm ở từ đường Yên thị, Ngụy đại nhân phái Hách Liên Thiế tử và ta đi mở kho lương ở hai huyện gần đó. Khi ấy Hách Liên Thế tử hỏi, nếu đối phương kháng kháng không chịu thì biết phải làm sao.” Điều Dương Vũ phùng mang trợn mắt, lạnh lùng nói, “Đại nhân đáp, vậy thì có thể giết.”

Đám Đur Lương, Hoàng Bảo Tử đằng sau không nén nổi một nụ cười, sắc mặt mừng rỡ.

“Bây giờ ta cũng muốn hỏi, không cho ta đánh thì biết làm sao?”

Hắn bỗng quay phắt lại, bật cười ha hả, sải bước xuống núi.

“Vậy thì cứ đánh bừa đi!”

“Dương Vũ, người phải thận trọng...”

“Dương Vũ, làm trái quân lệnh là tội nặng mất đầu...”

Trước cửa doanh trại, Điều Dương Vũ nai nịt gọn gàng ngồi trên ngựa cúi đầu xuống, cười hi hi bảo mấy tên bạn đồng môn thân thiết: “Ta nào có làm trái quân lệnh? Bảo ta tiểu phi thì ta đi tiểu phi thôi, còn trong quá trình tiểu phi vì đuổi theo quân địch mà sơ suất càng chạy càng xa thì cũng không trách được ta đâu nhỉ?”

“Người chỉ mang có một nghìn doanh binh mà cũng đòi đi chiếm lại Kỳ Huyện ư?” Dur Lương phản ứng mau lẹ, đoán ra ý đồ của hắn, trợn trừng hai mắt.

“Ta đã nói gì đâu!” Diêu Dương Vũ vùng roi lên, dẫn theo đội quân của hắn đạp bụi trần cuộn cuộn, ra khỏi cửa doanh.

Phía sau, Dur Lương và Hoàng Bảo Tử nhìn nhau, dứt khoát trở mình lên ngựa đuổi theo.

Đêm hôm ấy, Diêu Dương Vũ tiến vào rừng núi Cách Đạt Mộc, đuổi hai ba trăm tên thổ phi kia bỏ chạy toản loạn, dần dần đuổi ra ngoài địa bàn đám thổ phi chiếm cứ, chạy thẳng đến Kỳ Huyện.

Dao mổ trâu đã rút, mới giết được gà, tuyệt đối chưa thỏa mãn.

Diêu Dương Vũ trời sinh đã có chút tài làm tướng, hắn không hề vội vã tiến quân vào Kỳ Huyện, mà nhân buổi đêm dừng lại bên ngoài Kỳ Huyện, cứ cách vài trăm thước lại đào rất nhiều hố bếp nấu cơm, chạy dài cho đến ngôi Thiên Cân nằm ngoài Kỳ Huyện hai mươi dặm.

Kỳ Huyện mới chiếm được từ tay Thiên Thịnh cách đó không lâu. Trước mắt Thiên Thịnh điều binh dày đặc, hai bên đều chuẩn bị cho một trận đại chiến, Kỳ Huyện tự nhận không phải chiến trường chính, hướng chỉ Kiều Huyện sát vách còn có trọng binh phối hợp, đương nhiên kê cao gối ngủ. Quân phòng thủ trên mặt thành chống cản thương ngũ gà ngủ gật, ngoài thành phái ra mấy trạm gác bí mật mang tính tượng trưng, bị Diêu Dương Vũ phái người lặng lẽ đánh úp giết sạch.

Quá trình công thành tiến hành hết sức thuận lợi, quân Thiên Thịnh đánh đêm lẫn ngày tràn lên tường thành. Binh lực trong thành vốn không đủ, lại phân tán khắp nơi, đợi đến khi tướng thủ thành Phương Đại Thành vội vã chạy ra thì Diêu Dương Vũ đã chiếm được thành lâu, dẫn người tấn công đến phủ hắn ở.

Phương Đại Thành vội vàng dẫn mấy thân vệ mở đường máu ra khỏi phủ, mong ngóng Kiều Huyện sẽ đưa binh đến viện trợ, ai dè bên kia thủy chung không dẫn viện binh tới - Tướng thủ thành Kiều Huyện đi đến ngôi Thiên Cân, thấy vô số dấu vết đào bếp nấu cơm, lo sợ đằng trước có mai phục, đi được nửa đường là rút lui.

Thân vệ của Phương Đại Thành liều chết bảo vệ hắn chạy ra khỏi Kỳ Huyện, đến lúc này Diêu Dương Vũ đã coi như đại thắng, đám Dur Lương khuyên hắn giặc cùng đường cớ đuổi nhưng Diêu Dương Vũ tuổi trẻ bốc đồng, lại nghĩ phải chém tướng địch trước trận mới gọi là công tích, bèn dẫn một trăm người đuổi theo.

Thấy đã sắp chạy đến ngôi Thiên Cân, Diêu Dương Vũ thoáng do dự, nhưng đáng về hốt hoảng chạy trốn của Phương Đại Thành đằng trước lại tiếp thêm lòng tin cho hắn. Dù sao bản thân hắn cũng đi từ ngôi Thiên Cân đến đây, biết không có vấn đề, lập tức xóc lại tinh thần, đuổi theo về hướng đó.

Ngôi Thiên Cân địa thế chật hẹp, lại thêm thế núi đột ngột nhô ra, đi hết đoạn đường này lại thấy đoạn đường khác, tầng tầng vách núi che đi tầm mắt. Khi Diêu Dương Vũ đuổi qua ba đoạn vách núi, vừa ngẩng đầu lên, chợt phát hiện bên vách núi đằng trước có một khoảng đất bằng phẳng, binh lính đứng đông nghịt, người dẫn đầu mặc nhung giáp mây xanh, khoác áo choàng trắng, nhìn sang rồi nở một nụ cười ôn nhuận.

Mà trên đỉnh đầu hắn, phát pháo bay một lá đại kỳ, bên trên là một chữ “Tấn” to bằng cái đầu.

Diêu Dương Vũ thâm biết không ổn rồi, lập tức hạ lệnh rút lui, đối phương đứng dưới cờ lại chỉ nhẹ nhàng thả gươm tay lên.

Dây cương vúi bay, bụi trần cuốn lên như mây khói, trong chớp lát đội quân mỏng manh của Diêu Dương Vũ đã ngã xuống phân nửa.

Đến lúc này, rõ ràng đã trúng kế, tránh né là chuyện bất khả thi, nên Diêu Dương Vũ không định lui lại thêm nữa, bèn khê gầm một tiếng vùng trường đao lên, dẫn đầu đoàn quân xông thẳng về phía trước.

Thương lên thương xuống, đao rút đao bỏ, vô số vũ khí va chạm hỗn loạn vào nhau, vô số máu thịt rơi trên ngôi Thiên Cân rộng lớn. Bàn năng giết chóc của loài người bị kích thích vô hạn trong những tiếng reo hò phấn khích, người đã rơi vào tuyệt lộ, nên ai nấy đều chém giết gần như điên cuồng. Nhưng quân số giữa địch và ta chênh nhau quá lớn, sau nửa canh giờ, trên mặt đất la liệt ngổn ngang xác quân Thiên Thịnh ngã xuống, chỉ còn vụn vụn vài thân vệ lung lay muốn ngã che chắn trước mặt Diêu Dương Vũ. Toàn thân Diêu Dương Vũ thấm đẫm máu tươi dính dính, hắn chống đao xuống đất, lưng tựa lưng với đám Dur Lương và Hoàng Bảo Tử, không ngừng thở dốc. Trên thân thể ba người đều nhuộm đủ màu sắc, ngay cả lông mi cũng dính những máu thịt vụn.

Nam tử mỉm cười nho nhã dưới lá đại kỳ, là nơi bọn họ trước sau vẫn không thể động tới, dùng ánh mắt có phần ghét bỏ lại có phần hứng thú, nhìn đắm đắm vào cánh tàn quân đang thui thóp hơi tàn.

“Bất sống chúng.”

Hắn đột ngột gươm tay lên, chỉ vào ba người Diêu Dương Vũ.

Diêu Dương Vũ nhắm nghiền hai mắt, trong tích tắc đã hiểu ra vì sao Chủ soái đối phương không ngại đích thân dẫn đại quân mai phục ở đây chỉ để bắt một doanh quân của mình. Hắn làm vậy hoàn toàn là vì thân phận của mình, một khi con trai của Thủ phụ đương triều Thiên Thịnh bị Đại Liêu bắt sống, vậy thì chắc chắn sẽ gây ra một đòn đá kích nặng nề đối với sĩ khí vốn đã yếu ớt của Thiên Thịnh lúc này.

Chưa kịp lập công, trái lại đã trở thành sơ hở để uy hiếp Thiên Thịnh, sẽ bị Đại Liêu gô cổ lại khiêng lên chiến trường giữa hai quân, trước mặt vạn quân

bị đem ra cò kè mặc cả, đối lấy đại quân Thiên Thịnh không cam lòng rút quân – Nam nhi nếu thật sự rơi vào hoàn cảnh này thì còn mặt mũi nào sống trong trời đất nữa?

Nở một nụ cười khò, Diêu Dương Vũ siết chặt thanh đao trong tay sắp bị mệt mỏi buông xuống.

“Các huynh đệ.” Hần chậm rãi nói, “Tại ta quá nóng lòng muốn lập công, làm liên lụy đến các người, chúng ta ...”

Câu nói này nghẹn lại ở cổ họng, đáy mắt hần lấp lánh lệ. Dư Lương và Hoàng Bảo Từ lẳng lặng vỗ vỗ vai hần hết như ngày nào, hạ giọng thay hần nói tiếp nửa câu sau vẫn còn dang dở.

“Hẹn kiếp sau gặp lại.”

Ba người nhìn nhau bật cười, đồng loạt nâng thanh đao trong tay.

Khi mũi đao toát ra hàn khí kè sát cổ họng, trong lòng Diêu Dương Vũ mơ mơ màng màng nảy lên một ý nghĩ: “Nếu bây giờ có Ngụy đại nhân ở đây thì tốt quá...”

Thế rồi hần nở một nụ cười gượng gạo, đúng là người sắp chết, mộng cũng hoang đường.

Mũi đao lóe sáng, phản chiếu đôi mắt tuyệt vọng mà trầm tĩnh.

Quân địch phía đối diện hình như không ngờ ba tay công tử chơi bởi phóng đảng mà người ta vẫn dòn lại không muốn cầu một cuộc sống tạm bợ. Họ giật mình, thúc ngựa lao tới.

Mũi đao sắp cắt qua cổ họng

“Keng...”

Một hòn đá nhẹ nhàng bay tới giống như lướt trên mặt nước, lại đồng thời đánh gãy ba thanh đao. Mảnh đao gãy bay lên xoay tròn rồi văng ra, nhắm thẳng về phía Chủ soái Đại Liêu Tán Tư Vũ đang thúc ngựa lao tới.

Tán Tư Vũ đang đặt toàn bộ sự chú ý vào ba người muốn tự sát, bất thành linh đương đầu với mũi đao lạnh giá, mà ba mảnh đao gãy lại đồng thời tấn công những điểm yếu trên đầu trên mặt hần. Trong lúc cấp bách hần kinh mà không loạn, lập tức ngã người ra, trường thương trong tay hất văng những mảnh đao gãy.

Nhưng đoạn đao vừa bị đẩy văng ra, chợt có một người cười ngựa phi tới từ phía đối diện, ngựa đen áo đen, tên trắng nõn trắng, năm ngón tay kẹp chặt năm mũi tên trên dây, cười khê: “Hãy xem liên hoàn tiễn của ta!”

Tán Tư Vũ lại giật mình, lúc này hần đang ngã người ra sau, nếu đối phương có cao thủ xài liên hoàn tiễn thì nhất định không thể trốn thoát, bèn hừ lạnh, đưa tay vỗ một cái rồi bay lên khỏi lưng ngựa, không thèm liếc nhìn đã lùi lại phía sau.

Chờ đến khi rút lui xuống đất, được thân vệ của mình đón trở về dưới cò, hần thấy không biết tự bao giờ, con tuần mã nghìn vàng khó đổi của hần cộng thêm ba người Diêu Dương Vũ vốn đang bị bao vây đã được cướp đi. Cái kẻ dọa dẫm muốn bắn ra liên hoàn tiễn kia lại vẫn cười tít mắt cười trên lưng ngựa, năm mũi tên trong lòng bàn tay như một cây quạt hết xòe lại cụp hết cụp lại xòe, vừa đùa nghịch vừa lăm bầm hỏi: “Liên hoàn tiễn bắn như thế nào nhỉ?”

“...”

Đại Liêu từ Chủ soái trở xuống, ai nấy đều tức nghẹn, sắc mặt tái xanh, mà người kia cũng đã ngẩng đầu lên.

Ánh trăng rơi lên mặt mây thanh tú, đôi mắt mờ mịt tựa sắc nước, như cách một tầng mây mù Bồng Lai, nhìn không thấu bốn bề bên dưới, hồng trần mây độ.

Tán Tư Vũ mất ngựa đứng trên mặt đất, ngửa đầu phóng mắt ra xa nhìn thiếu niên kia, chỉ cảm thấy ánh mắt trong trẻo gọn sóng ấy vừa nhìn qua, ánh trăng giữa trời đất bỗng trở nên ảm đạm, con gió mát trên bầu trời trở nên lạnh buốt.

Mà trong khe núi yên tĩnh, đã nổ ra một tiếng kêu kinh hãi vô cùng.

“Ngụy Tí nghiệp!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Lập Uy

Typet: Quan Vũ

"Ngụy Ti nghiệp là ai?" Đồi mặt vói về mừng rỡ của đám Diêu Dương Vũ, Phụng Tri Vi cười trên lưng ngựa tỏ ra mờ mịt.

Đám Diêu Dương Vũ như bị dội nguyên một xô nước lạnh, lập tức tỉnh lại giữa cơn hưng phấn bùng bùng, đưa mắt nhìn nhau, nương theo ánh trăng惨淡 ngấm kĩ một hồi, xác định đây đúng là Ngụy Tri không thể sai được. Hơn nữa Cổ đại nhân mắt tích cùng lúc với Ngụy đại nhân cũng có mặt ở đây, giống như tà áo mang sắc xanh thiên thủy là dấu hiệu nhận biết Cổ Nam Y, Cổ Nam Y cũng là dấu hiệu nhận biết của Ngụy Tri.

Một lúc sau, Diêu Dương Vũ lơ mơ tỉnh ngộ, bèn úm hỏi: "Ngụy Ti nghiệp, ngài đã quên mọi chuyện trước kia ư? Vậy vì sao ngài lại xuất hiện ở chốn này?"

Phụng Tri Vi nhưn mày cười nói: "Các vị là người quen của ta sao? Chuyện trước kia ta quên đi rất nhiều, đã có duyên gặp mặt, đợi lát nữa nhất định phải thỉnh giáo, nhưng bây giờ có một chuyện quan trọng hơn phải làm - Vị này chính là An vương điện hạ đó sao? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, hân hạnh gặp hân hạnh được gặp."

Tấn Tư Vũ cười trên con ngựa thuộc hạ dắt tới, chăm chú nhìn thiếu niên bận rộn mà vẫn ung dung phía đối diện. Sau lưng y là binh mã thấp thoáng mờ ảo in trên lưng chừng vách núi, không nhìn rõ có bao nhiêu người, cũng không nhìn rõ có bao nhiêu kỵ binh bao nhiêu bộ binh.

Từ khi Diêu Dương Vũ dẫn quân đi tiểu phi, hắn đã dựa vào con đường hành quân của Diêu Dương Vũ mà đoán ra mục tiêu là Kỳ Huyện, bèn lập tức lấy Kỳ Huyện làm mồi nhử; nhân lúc lúc tối trời ra khỏi đại doanh đi chặn đường. Để tránh kinh động đến đại doanh Thiên Thịnh, hắn không mang theo quá nhiều quân, thậm chí còn không kinh động đến quân thủ thành của Kiều Huyện ngay sát vách, đoán chuẩn Diêu Dương Vũ tuổi trẻ nóng vội chắc chắn sẽ đuổi tới ngòi Thiên Cầm, chỉ tính bắt được người sẽ lập tức trở về doanh, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một người như thế.

Ngòi Thiên Cầm địa thế đặc biệt, từ Tây sang Đông dần dần trở trái, phía Tây có nhiều vách núi ngăn trở, hiển nhiên sẽ khiến đối phương không thể thuận lợi tấn công nhưng cũng khiến bản thân không thể nhìn rõ quân số của đối phương. Một khi khai chiến bừa bãi, hậu quả sẽ rất khó lường.

Lại ngấm nghĩa sắc mặt ung dung thong thả của đối phương, trong lòng bỗng lướt qua một tia cảnh giác.

Đối phương xuất hiện vào thời điểm hết sức lạ lùng.

Sớm không đến muộn không đến, lại cố tình đến đúng vào lúc con tin sắp rơi vào tay mình. Xuất hiện đúng lúc như thế, lợi dụng thời khắc hán loil lỏng phòng bị lao tới ngăn đám Diêu Dương Vũ tự sát, vừa ra tay tuyệt nửa đã lấy mạng hắn, không chỉ cứu

người về mà còn đoạt được ngựa của hắn.

Là trùng hợp, hay là cố ý chờ đến thời cơ ấy?

Nếu là trùng hợp thì không sao, nhưng nếu là cố ý chờ đợi thì kẻ kia quá là đáng sợ - Đám Diêu Dương Vũ có giao tình rất tốt với y, vậy mà y vẫn có thể đợi bọn họ đi đến bước đường cùng, bị buộc tự sát để dụ hắn xuất đầu lộ diện rồi mới ra tay.

Tấn Tư Vũ nhìn sang phía đối diện, người kia nở một nụ cười thần nhiên, còn con ngựa của hắn không biết đã bị kéo đi tận đâu.

Trong lòng hắn mơ hồ dâng lên một luồng khí nóng, đây là lần đầu tiên hắn nảy ra cảm xúc này, từ ngày lâm trận chém tướng tự mình lên làm Chủ soái tới nay.

Không có nguyên nhân nào khác - vì con ngựa này quá quan trọng.

Trên chiến trường chiến mã thương vong là chuyện rất bình thường, nhưng con chiến mã hắn cười không phải hạng xoàng mà là ngựa Liêu tuyệt đỉnh danh chấn thiên hạ. Mỗi vị Hoàng tử Đại Liêu đều được ngự ban một con ngựa Liêu tốt nhất, từ nhỏ đã dày công nuôi dưỡng, trải qua huấn luyện lâu dài, bồi dưỡng ra sự ăn ý tuyệt vời với chủ nhân, là đồng bạn không thể thay thế của mỗi người, có thể nói là nghìn vàng khó đổi.

Trên chiến trường con ngựa thế này có thể cứu mạng chủ nhân trong thời điểm nguy cấp nhất. Rất nhiều khi, giống ngựa tâm linh tương thông với chủ nhân này còn hữu ích hơn hàng trăm gã hộ vệ.

Năm ấy hắn từng dùng một con ngựa Liêu cực phẩm, khơi lên sự nghi kị giữa phụ tử hoàng gia Thiên Thịnh, khiến con trai thứ ba của Thiên Thịnh Hoàng đế bị ép phải gây binh biến, chết trên cầu Vọng Đô ở Đế Kinh. Bây giờ sau mười năm nước chảy gió bay, con ngựa của hắn rơi vào tay người khác, rõ ràng là trùng hợp, cũng

không tính là chuyên to tát gì, nhưng không hiểu vì sao đáy lòng hắn bỗng nổi lên dự cảm không lành.

Huống chi nếu nó thật sự tử trận thì cũng thôi, đằng này là bị cướp mất, lại còn bị cướp trước mặt hai quân. Nếu chuyện này mà truyền về thì hắn thật sự mất hết mặt mũi.

Huống chi đối phương đến tên cũng chưa thềm bản.

Tấn Tư Vũ đầy mắt trào dâng sát khí, dù sao đi nữa hôm nay nhất định không thể kết thúc như vậy!

Hắn dựng thẳng cánh tay lên, sắp sửa hạ lệnh thì chợt có tiếng vó ngựa truyền đến.

Một tên lính truyền tin từ đằng sau chạy học tốc tới, bụi tóc xộc xệch, vừa ra sức quát roi vừa lớn tiếng hô hào: "Đại soái! Không ổn rồi! Lương thảo trong đại doanh Đông lộ quân..."

"Xoẹt!"

Giọng nói kia im bặt, tên lính chạy suốt trăm dặm một lòng báo tin kia trọn trừng đôi mắt, ngơ ngác nhìn Tấn Tư Vũ cao cao trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn xuống hắn.

Thế rồi hắn ôm cổ họng, từ từ ngã xuống, kề ngón tay kẹp một mũi phi tiêu đâm đĩa máu tươi.

Thi thể hắn ngã xuống ngựa đánh "bịch", nghe trống rỗng mà dài lê thê. Tấn Tư Vũ chậm rãi phóng mắt nhìn ra bốn phía, tất cả tướng sĩ nghe thấy câu nói vừa rồi, chứng kiến cảnh tượng kia, tiếp xúc với ánh mắt hắn, sắc mặt đều trắng tái, sau đó hờ hững quay đầu đi, vờ như mình chưa nghe gì cả, chưa thấy gì hết.

Phía đối diện, đầy mắt Phụng Tri Vi lấp lánh ý cười nhàn nhạt.

Vị diện hạ này phản ứng cũng nhanh ghê.

Hắn còn chưa nghe nói hết câu đã biết lương thảo ở đại doanh Đông lộ quân bị đốt, lập tức ra tay giết người diệt khẩu, để tránh dao động lòng quân.

Dưới ánh lửa chập chòn, vách đá đen ngòm như có những bóng đen nhộn nhạo ẩn nấp bên cạnh. Nửa gương mặt Tấn Tư Vũ khuất trong bóng tối, nhìn không rõ sắc mặt. Hắn đột ngột nâng roi ngựa trong tay, chỉ vào Phụng Tri Vi đứng đằng xa.

Cánh tay như một đường thẳng, roi ngựa khác nào độc xà, nhắm thẳng vào thiếu niên áo mỏng giáp mềm.

Phụng Tri Vi cười cười, đưa tay tạo dáng "mời ngài làm gì tùy thích" với hắn.

Tấn Tư Vũ lại hung hãn liếc ngang, đột ngột buông roi, đá vào bụng ngựa, xoay người bỏ đi.

Để lại bóng dáng đơn côi lạnh lẽo của Phụng Tri Vi in dưới ánh trăng, nhìn theo đại quân đi xa, quay đầu ngó sang Diêu Dương Vũ lệ nóng hoen mi, nở một nụ mừng rỡ mà lại trống vắng.

Giữa tháng Tám năm Trường Hi thứ mười bảy, Ngụy Tri đã mất tích ở Hoàng Hải được nửa năm, lại đột nhiên xuất hiện ở ngòi Thiên Cầm. Ngụy Tri đến đây không chỉ cứu sống đám Diêu Dương Vũ rơi vào mai phục suốt nửa phải tự sát mà còn thừa cơ chia binh làm hai đường, đốt rụi lương thảo của đại doanh Đông lộ quân Đại Liêu. Tấn Tư Vũ vội vã trở về cứu viện, lại gặp mai phục ở Lộc Giác nguyên nằm dưới sườn phía Bắc của núi Cát Lan. Số binh mã ít ỏi mà hắn mang theo bị kỵ binh Hồ Trắc cường hãn hung hăng hơn cả ngày thường do Ngụy Tri phái ra chém giết cho máu chảy thành sông. Tấn Tư Vũ quả nhiên lợi hại, nếu đối lại là một tướng lĩnh tầm thường thì khó lòng giữ mạng, nhưng hắn bất chấp an nguy dứt khoát chạy vào đường nhỏ trong núi sâu, lại phái tử sĩ làm nghi binh, ngăn chân kỵ binh Hồ Trắc đang hung hãn truy đuổi, cuối cùng khi quay về quân doanh tuy hết sức chật vật, song may mắn thay cơ bản vẫn giữ được thực lực của hai vạn quân mang theo.

Nghe đâu khi Tấn Tư Vũ phát hiện hóa ra Phụng Tri Vi còn đặt mai phục ở Lộc Giác nguyên, hắn lập tức giậm chân, hồi hận vô cùng - Trước ngòi Thiên Cầm hắn thấy sau lưng Phụng Tri Vi có những cái bóng lơ mơ, lo sợ có mai phục, cuối cùng không dám tấn công. Bây giờ nếu Lộc Giác nguyên có mai phục, vậy chứng tỏ đối phương chia binh làm hai đường. Với biên chế kỵ binh của thảo nguyên bên cạnh đối phương nhất định đã không còn binh lực, những cái bóng này nhất định chỉ là ngụy trang. Về sau lại thám thính ra sự thật, cho thấy quả đúng là như thế: đêm ấy ở ngòi Thiên Cầm, bên cạnh Phụng Tri Vi chỉ có Tông Thân và Cố Nam Y. Nhưng chỉ dùng ba người để lừa cho Tấn Tư Vũ rút lui!

Tấn Tư Vũ nghe được tin này suýt nữa đã phun ra một ngụm máu. Chẳng trách đối phương xuất hiện đúng lúc như thế, chẳng trách đối phương có cơ hội giết hắn lại không giết, đối phương đủ độc đủ nhẫn cũng đủ quái - lấy Diêu Dương Vũ làm mồi nhử, đến thời khắc cuối cùng mới ra tay, bỏ mặc tính mạng của hơn trăm hộ vệ, là vô tình; buông bỏ đại công giết soái, dưới tầm bắn của vũ tiễn trên vách đá lựa chọn cứu ba người Diêu Dương Vũ trước, lại là hữu tình. Một người vừa vô tình lại vừa hữu tình như thế, Tấn Tư Vũ tự chỉ là từ khi sinh ra đến giờ chưa từng biết đến, vì vậy mà suy ngẫm tỉ mỉ rất nhiều ngày.

Đây là trận đại bại đầu tiên từ khi Đại Liêu An vương lên làm Chủ soái tới nay, bại không phải thực lực, mà bại ở sĩ khí Đại Liêu vừa được cổ vũ. Nghe nói khi An vương điện hạ trở về doanh, tuy hắn đã chỉnh đốn hàng ngũ sửa soạn đầu tóc chỉnh tề từ bên ngoài nhưng binh lính thấy hắn chỉ cười một con chiến mã bình thường thì đồng loạt phát ra một tiếng thờ dài kinh ngạc.

Lời đồn truyền đi như gió thổi, ai cũng nói An vương điện hạ tính toán như thần của bọn họ đã thua toi bởi hoa lá ở ngòi Thiên Cầm, bị một thiếu niên họ Ngụy mười bảy tuổi bên phía đối phương cướp ngựa không tốn một tên, ngang nhiên cứu đi ba con tin quan trọng ngay trước mắt mà ngay cả đuổi cũng không dám đuổi.

Tấn Tư Vũ vì chuyện này đã chém ba tên lính hăng hái buôn chuyện nhất, có điều những cái đầu rơi xuống tuy có thể bịt miệng mọi người nhưng không thể ngăn chặn cảm giác chán nản lan truyền. Khi tin tức lương thảo ở Đông lộ bị đốt truyền đến, mọi người lại rơi vào bầu không khí sợ hãi.

Trong chiến tranh, đốt lương thảo của đối phương xưa nay vẫn là kế hay để rút cùi đáy nồi, nhưng cũng là kế hoạch khó hoàn thành nhất. Tướng lĩnh hai

bên đầu biết lương thảo là quan trọng, vận dụng đủ loại kế sách trên đường vận chuyển lương thảo, chân hàn giả giả, thật thật hư hư. Tần Tư Vũ đặc biệt am hiểu điều này, Thiên Thịnh từ lâu đã nuôi mưu đồ tấn công vào lương thảo của hắn nhưng chưa một lần thành công.

Cho nên trận đánh phục kích như mỗi lần nhau này thoát nhìn có vẻ đơn giản nhưng bên trong lại bao hàm ván cờ tâm lý giữa Tần Tư Vũ và Phượng Tri Vi. Sau thắng lợi trong chiến dịch lần trước, do vị trí cất lương thảo của Tần Tư Vũ đã bị Thiên Thịnh

do thám ra, nên đã từng truyền đi tin đồn lương thảo được di dời từ trấn Đông Cương đến thôn Tam Pha. Thiên Thịnh phục kích ở thôn Tam Pha, lại phát hiện thứ được chuyển đến không phải lương thảo mà là phục binh. Dính phải đòn này, Thiên Thịnh không dám hành động khinh suất nữa, từ đó trở đi buông tha cho thôn Tam Pha. Nhưng trong cái đêm ở ngôi Thiên Cân, Phượng Tri Vi vẫn xông thẳng tới thôn Tam Pha, lại tức tốc chuyển hướng khi còn cách đây hơn ba dặm, đánh vào miệng hang Phượng Lý nằm giữa trấn Đông Cương và thôn Tam Pha, quả nhiên đã ngăn chặn được lương thảo của Đông lộ quân ở đó.

Tần Tư Vũ vô cùng kinh hãi vì Phượng Tri Vi thế mà lại đoán ra chuyện hắn chuyển lương thảo từ trấn Đông Cương đến thôn Tam Pha không phải một đòn gió. Nhưng hắn không biết trước khi đến đây, Phượng Tri Vi đã sớm nghiên cứu thói quen dụng binh của hắn trong tất cả các chiến dịch trước kia, biết người biết ta trăm trận trăm

thắng. Trong khi Tần Tư Vũ lại hoàn toàn không biết gì về nàng.

Bắt đầu từ ngày hôm ấy, kỵ binh Hồ Trắc do Phượng Tri Vi thống lĩnh đã nổ ra chiến tranh với Tần Tư Vũ ở khắp nơi trên đất Bắc Cương. Tiếng hò hét của kỵ binh Hồ Trắc vang lên ở thảo nguyên Hồ Luân và dưới chân rừng núi Cách Đạt Mộc, không chỉ đặc biệt nhắm vào Đông lộ quân trước kia đã giết chết bốn nghìn chiến sĩ Nhân Nhĩ

Cát bộ, mà cứ gặp một người giết một người, gặp một đội giết một đội, còn cướp phá những đội thám báo và vận chuyển lương thực của quân Đại Liêu, thì thoảng còn tập kích ban đêm quấy rầy ba lộ đại doanh, xông lên là đánh, chém giết một hồi lại đi, người đuổi không kịp, người quay về họ lại tới. Loại đầu pháp vô lại này quấy nhiễu đại doanh Đại Liêu mỗi ngày giết mình ba lượt, ăn không ngon ngủ không yên. Có đôi lúc Phượng Tri Vi hoàn toàn không hề động binh, chỉ châm lên vài đồng lửa xa xa trên đỉnh núi, rung lắc cây cối trên núi khiến chim chóc vỗ cánh bay lên, sau đó nàng ngủ ngon lành trên cây, còn quân sĩ Đại Liêu thì lo lắng cả đêm không dám ngủ.

Chỉ mới một tháng, nàng đã được đặt cho biệt danh "Cáo thảo nguyên". Binh lính Đại Liêu nghe đến cái tên Ngụy Tri này đều lắc đầu, thấy kỵ binh Hồ Trắc, chân liền mềm nhũn.

Vì thế Tần Tư Vũ hung hăng viết thêm cái tên Ngụy Tri lên bảng treo thưởng tướng lĩnh Thiên Thịnh, đặt ngang hàng với Chủ soái Thuần Vu Hồng. Bỏ vạn lượng vàng, chỉ để lấy cái đầu của Ngụy Tri.

Phượng Tri Vi biết chuyện chỉ cười. Đầu ta ở đây, có bản lĩnh thì đến lấy.

Đám cậu ấm hiện giờ đều là thuộc hạ của nàng, tự nguyện giáng chức đến làm Hiệu úy trong đội kỵ binh của nàng, cảm thấy còn sung sướng hơn làm Tham tướng trong đại doanh rất nhiều.

Nàng chuyển chiến trường đi khắp thảo nguyên trong hơn một tháng, đại doanh Thiên Thịnh biết nàng đã đến nhưng vẫn chưa gặp được nàng. Phượng Tri Vi định bụng lập được thành tích rồi mang thắng lợi trở về, cho nên hơn một tháng sau mới bước vào đại doanh Thiên Thịnh.

Chủ soái Thuần Vu Hồng nghe tin ấy thì hết sức vui mừng, vị danh thần thiếu niên đương triều mất tích rồi lại trở về này, quả nhiên trong lĩnh vực quân sự cũng thể hiện thiên phú hơn người, chỉ dẫn theo kỵ binh Hồ Trắc đã đủ sức ngáng chân Đại Liêu kiên cường không ai sánh bằng, bèn vội vàng lệnh cho toàn bộ tướng lĩnh

dưới quyền đi nghênh đón.

Những kiêu tướng này lại có phần miễn cưỡng - Dù có lợi hại hơn nữa, gây dựng được danh tiếng lớn hơn nữa thì chẳng qua cũng chỉ là một văn thần không có thân phận trong quân, những kẻ y chỉ huy chẳng qua cũng chỉ là đám mọi thảo nguyên, dựa vào đầu mà bắt tướng lĩnh cao cấp như bọn họ đi đón tiếp?

Quan quân nhu Chu Thế Dung càng bất mãn hơn - Vị Ngụy đại nhân này còn chưa tới đã sai người cười khoái mã đến kho quân nhu, rút ra một danh sách dài ngoằng, yêu cầu cấp phát lương thảo cung tên giáp da khiên chắn, còn chỉ rõ phải là hàng tốt nhất. Y là cái thá gì mà kén cá chọn canh như thế?

Mọi người ai cũng ôm tâm tư riêng, đứng xếp thành một hàng trước đại doanh. Từ xa đã thấy bụi bay đầy trời, có kỵ binh phi tới, rung chuyển mặt đất.

Giống như đường chân trời đột ngột nổi lên một áng mây đen, trải dàn ra trước mắt, rồi thỉnh thoảng phi tới trước mắt. Mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy vô số những vỏ ngựa to bằng miệng bát đang tung lên không hề ngại ngùng, dường như chúng sắp giẫm lên đỉnh đầu mình. Trong con kinh hãi, họ hoảng hốt lùi về, lại nghe một tiếng còi réo rất

“Toét.”

Bùng ra như sấm sét vang trời, thu lại chỉ còn một tiếng, hơn một vạn kỵ binh đồng loạt ghim cương ngựa, động tác chỉnh tề không sai sót một li. Tiếng áo giáp va vào yên ngựa truyền ra rất xa, nhưng cũng chỉ có một tiếng “leng keng”.

Thuật cưỡi ngựa mới tinh diệu làm sao!

Thuần Vu Hồng ban đầu còn nghi ngờ chiến công quét ngang thảo nguyên của kỵ binh Hồ Trắc, nhưng đến giờ đã không thể không tin. Kỵ binh Hồ Trắc trước mắt rõ ràng là cường tráng và tinh nhuệ hơn đội quân đã từ trận lúc trước.

Các tướng lĩnh bị dọa dẫm bấy giờ mới phản ứng lại, da mặt lập tức đỏ bừng, âm thầm hậm hực, đang định xả giận vài câu, chợt thấy trước mắt bùng sáng.

Một người cười ngửa, từ từ tiến lên.

Không giống như một đội kỵ binh nghiêm chỉnh, người này mặc áo đen cười ngửa đen, một dây găm màu bạc bó chặt thắt lưng thon thả, tư thái rất lơ đãng, giống như trái tim trong nháy mắt đã bị moi ra, chìm vào sông băng vạn tuổi.

Đây là Ngụy Tri xuất thân văn thân, trước kia từng mang danh Quốc sĩ chấn động thiên hạ, gần đây lại mang mũi quân tuyệt sát, nổi danh khắp thảo nguyên với biệt hiệu "Cáo thảo nguyên" ư?

Ánh mắt của mọi người lại không thể không hướng về ba cậu ấm đứng sau lưng Ngụy Tri. Mấy tay chơi bời khiến cả Đế Kinh phải đau đầu đầu kia, giờ lại đi theo Ngụy Tri một tác không rời, được bao lâu mà nét kiêu căng vạn người không phục in trên hàng mày đầy mắt lúc này đây đều đã hóa thành thần thái trầm ổn ngưng trọng tha thiết muốn bảo vệ.

Mi mắt Thuần Vu Hồng giàn giụa - giết người thì dễ, thu phục đám cậu ấm Đế Kinh này mới khó. Vị Ngụy Tri này quả nhiên phi phàm.

Nhớ lại đứa con trai mình đang nhậm chức ở đại doanh Vũ Châu, nghe nói Ngụy Tri đã trở lại, bèn lập tức dâng thư xin đến chủ doanh nhậm chức, mà tốt nhất là được phái đến doanh kỵ binh Hồ Trắc, tình nguyện tự giáng xuống một bậc, Thuần Vu Hồng cũng không nên nói một nụ cười khổ.

Ông tiến lên nghênh đón, Phụng Tri Vi xuống ngựa bước lên, hàn huyên vài câu rồi nói thẳng: "Hạ quan lần này đến đây là xin đại doanh cấp phát trang bị. Thời tiết đã trở lạnh, các huynh đệ vẫn còn mặc áo mùa thu, nhuộm giáp cũng cần thay đổi. Ngoài ra còn vũ khí, chúng ta chiến đấu khắp Bắc Cương, vũ khí hao tổn rất nhanh, thiếu món nào cũng không được, xin đại soái thông cảm."

"Đây là chuyện nên làm, đây là chuyện nên làm mà." Thuần Vu Hồng luôn miệng đồng ý, lập tức gọi Chu Thế Dung tới. Một lúc sau Chu Thế Dung vội vàng chạy tới, không thèm liếc Phụng Tri Vi một cái, chỉ luôn miệng cam đoan với Thuần Vu Hồng, "Đại soái yên tâm, đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi!"

"Ta sẽ đích thân đi lĩnh." Phụng Tri Vi dẫn theo đám Diêu Dương Vũ, Thuần Vu Hồng phái một vị Tham tướng đi cùng, lại nói: "Hơn một tháng này Ngụy huynh đệ phải vất vả nhiều rồi, nếu đã đến đại doanh, trước hết hãy nghỉ ngơi một lát đi. Giám quân đại nhân triều đình phái tới có thể cũng đến trong đêm nay, vừa hay đón tiếp hai người một lượt."

"Đề xem đã." Phụng Tri Vi không hỏi Giám quân là ai, nhân nhát nói, "Chúng ta không định ở trong chủ doanh, không thuận tiện cho lắm. Chúng ta đã dựng một doanh trại riêng ở đằng trước rồi."

Thuần Vu Hồng biết, lần trước Hồ Trắc bộ bị bán đứng cũng có phần chống phá của mật thám trong quân Thiên Thịnh, bây giờ người ta không tin tưởng mình nữa cũng là chuyện bình thường. Nhưng không rõ một người ngoại lai như Ngụy Tri này đã làm thế nào để thu phục Hồ Trắc bộ cường hãn danh chấn thiên hạ.

Nghi vấn xoay vòng vòng dưới đáy lòng nhưng không nói ra, ông trở về chủ doanh, còn Phụng Tri Vi đi theo Chu Thế Dung đến nhà kho.

Cửa nhà kho chất một đống đồ đạc, thoạt nhìn thì thấy số lượng không nhỏ. Diêu Dương Vũ tiến lên sai người xếp vào xe, bỗng dưng "ơ" lên một tiếng.

Hắn giơ lên một bộ giáp da cho Phụng Tri Vi xem, tiện tay xoa xoa nắn nắn, bộ giáp da đó lập tức lộ ra một lỗ hổng.

Là một bộ giáp da đã mục nát.

Mi mắt Phụng Tri Vi giàn giụa.

Sắc mặt Diêu Dương Vũ đã lạnh đi, lại rút ra một thanh trường mâu, nhẹ nhàng vung một cái, mũi mâu rơi xuống.

Diêu Dương Vũ chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm vào Chu Thế Dung.

Sắc mặt Chu Thế Dung có phần xấu hổ, những vật dụng trong đây tốt xấu lẫn lộn, tuy Thuần Vu Hồng phê chuẩn cấp cho doanh kỵ binh thứ giáp da và vũ khí tốt nhất nhưng hẳn lại ôm một một chút tư tâm. Cậu em vợ của hắn, con trai thứ hai của Thứ phụ đương triều Hồ Thánh Sơn đã nhậm chức Tham tướng ở đại doanh Vũ Châu, từng nhờ vả hắn để lại một ít đồ tốt cho doanh tiên phong của mình, đã thỏa thuận ngày kia đến xin đại soái phê chuẩn. Cho nên hắn mới trộn lẫn một vài trang bị có tỳ vết vào số đồ tốt, mong sẽ lừa dối trôi lọt, chỉ nghĩ doanh kỵ binh chưa chắc đã rồi hơi chạy về tìm mình tính sổ chỉ vì mấy chục bộ giáp da mục nát. Ai ngờ tay cậu ấm này kiểm kê đồ vật cẩn thận như thế chứ, tất cả giáp da hắn đều sờ thử từng bộ một.

Đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Diêu Dương Vũ, tim hắn bắt đầu đập thình thịch nhưng vẫn không coi đây là chuyện to tát gì, gượng cười giải thích: "Diêu huynh đệ, giáp da xịn đều ở trong đây cả, thật sự không đủ số. Bây giờ các doanh đều cần vật dụng, ta cũng khó xử..."

Phụng Tri Vi cup mắt xuống nhìn hắn, thần nhiên hỏi: "Giáp da xịn đều ở trong này?"

Ánh mắt nàng nhìn Chu Thế Dung khiến tim hắn lại giật thót, sau đó cắn răng, lớn tiếng đáp: "Phải!"

Cửa nhà kho nếu không được đại soái phê chuẩn và mình mở ra thì không ai bước vào được. Hấn khẳng khái nói giáp da xịn đều đã ở đây cả, Ngụy Tri làm gì được hấn chứ?

Phượng Tri Vi ngắm nghía hấn, hắt đầu với Cổ thiếu gia.

Cổ thiếu gia vung ống tay áo, cái khóa lớn hai người mới nâng nổi trên cửa nhà kho rơi xuống đánh "bịch", suýt nữa đã nện đứt ngón chân của Chu Thế Dung.

Quá sợ hãi, Chu Thế Dung kêu to, "Các người muốn làm gì? Tự tiện xông vào nhà kho là tội chết đó..."

Vị Phó tướng được Thuần Vu Hồng phái đi theo cũng vội vàng đến ngăn cản, Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn bọn họ, nói: "Ai bảo ta muốn xông vào nào?"

Hai người sùng sốt, Cổ thiếu gia đã nhẹ nhàng lướt qua, hai tay đẩy hờ, hai cánh cửa lớn nặng nề chậm rãi mở ra trước mặt y. Giáp da được bày trên giá gỗ ở ngoài cùng, Cổ thiếu gia vẫy tay một cái, một bộ giáp rơi vào tay y.

Chu Thế Dung chứng kiến chiêu lấy đồ cách một quãng xa này, mặt mày xám ngoét như tro. Phượng Tri Vi đứng bên cạnh nhàn nhả nói: "Chúng ta đâu có bước vào cửa..."

Cổ thiếu gia cầm giáp da trong tay rũ một cái, chất da bóng lộn, dẻo dai mới toanh.

Diêu Dương Vũ tung cước đá Chu Thế Dung ngã lăn ra đất!

"Các người muốn làm gì!" Chu Thế Dung la lớn, "Ta là quan quân nhu, cấp cho người cái gì là quyền của ta! Đám mọi thảo nguyên người ngòm hôi thối các người, dùng giáp da xịn làm cái gì chứ..."

"Đám mọi thảo nguyên người ngòm hôi thối ấy, trong hơn một tháng đã giết hơn một vạn binh lính Đại Liêu!" Diêu Dương Vũ vung tay và gãy hết răng trong miệng hấn. "Bằng toàn bộ chiến tích của các người trong năm ngoái đó!"

Chu Thế Dung kêu rên hừ hừ, miệng đầy máu tươi, còn đang định kêu la gì đó thì Diêu Dương Vũ đã túm lấy bộ giáp da mục nát thùng lỗ kia, hung hăng nhét vào miệng hấn.

"Không lâu về trước, ở Đông Bá, chúng ta đã trải qua cảnh bị kỵ binh Đại Liêu đuổi theo! Khi ấy vừa đánh xong một trận, các huynh đệ không đủ giáp da, nhường nhịn lẫn nhau, cuối cùng thống nhất sẽ đầu vật để quyết định giáp da thuộc về ai, bọn họ ai cũng giành nhau thua!" Diêu Dương Vũ giẫm chân lên ngực Chu Thế Dung, nhổ một ngụm nước bọt lên mặt hấn. "Cuối cùng còn có một vị đội trưởng 'lộng quyền', 'thua' mất bộ giáp da của mình, sau đó bị quân Đại Liêu đâm một thương thùng ngực, lúc lâm chung vẫn chưa gục ngã, còn đâm chết kẻ thù đã vung thương giết mình - Mẹ kiếp, cái đám khốn nạn ở hậu phương co đầu rụt cổ không ra các người, còn dám cấp phát giáp da phế phẩm cho các huynh đệ thảo nguyên đồ máu nhiều nhất!"

Đáy mắt hấn lấp lóe hào quang, hung hãn nhìn chòng chọc vào mắt Chu Thế Dung như một con sói.

Các kỵ binh Hồ Trắc đều phòng mang tròn mắt

"Đồng dài với hấn như thế để làm gì?" Phượng Tri Vi luôn trầm ngâm, đột ngột miệng cười mà mắt không cười. "Vi phạm quân lệnh, xử lý thế nào, còn cần ta nói cho người biết sao?"

Đôi mắt Diêu Dương Vũ sáng lên. Chu Thế Dung đã hồn xiêu phách lạc, gào lên, "Ta không vi phạm quân lệnh, ta không, ta không! Người không phải đại tướng trong quân, người không có quyền giết ta..."

"Ngụy Tướng quân!" Vị Phó tướng kia cũng vội vàng can trước mặt Chu Thế Dung. "Đây là chủ doanh Thiên Thịnh, Chu Thế Dung có sai, cũng nên để đại soái phán quyết. Ngươi tự ý giết quan quân nhu, cũng là tội chết!"

Diêu Dương Vũ do dự giây lát, nhìn sang Phượng Tri Vi. Hấn không thèm đếm xỉa đến tiền đồ của mình, chỉ lo mình sẽ làm liên lụy đến Phượng Tri Vi.

"Ngụy đại nhân!" Tranh chấp bên này đã kinh động đến đại tướng, một viên Tham tướng thờ hồn hèn chạy tới, ghé tai Phượng Tri Vi thì thào, "Vị này chính là con rể của Hồ Đại học sĩ... Sở vương điện hạ..."

Hấn còn chưa nói hết câu, chợt nhận ra người bên cạnh đã cười cười.

Nụ cười ấy lạnh lẽo như ánh trăng mới mọc nơi chân trời. Rồi hấn nghe sát tướng mười bảy tuổi này trầm ổn mà đánh thếp nói: "Là vậy cánh của Sở vương điện hạ sao?"

Tham tướng kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đột ngột cong lên của Phượng Tri Vi, chỉ cảm thấy nét cười kia thoát nhìn hơi ớn lạnh, lơ mơ gật đầu.

"Rất tốt." Phượng Tri Vi cười càng thêm thân thiết "Điện hạ anh minh, làm sao có thể chứa chấp thứ thuộc hạ bại hoại như thế? Chúng ta là kẻ bề tôi, tuyệt đối không thể dă hạng khốn nạn này vậy bản thanh danh nghìn đời của điện hạ. Chuyện điện hạ không nghĩ ra, chúng ta nên thay người làm... Dương Vũ!"

"Có!"

"Giết!"

"Dạ!"

Kiểm quang chợt lóe, máu tươi phun đầy mặt đầy đầu Diêu Dương Vũ. Chu Thế Dung hét lên một tiếng, ngã bịch xuống đất, co giật hai cái rồi bất động.

Máu tươi lã lã chảy ra, bốn bề nín thở không một tiếng động.

Không ai ngờ rằng, thiếu niên vang danh Bắc Cương này lại hung tàn đến thế, nói giết là giết, viện đại soái ra cũng vô dụng, viện Sứ vương điện hạ ra, hay lắm, giết càng nhanh hơn.

Nhìn chằm chằm máu tươi chảy trên mặt đất, mọi người chỉ cảm thấy máu kia dường như chảy ngược vào phế phủ mình, nghẹn tắc trong đầu thành một mớ hỗn loạn, không thốt nổi một câu.

Phượng Tri Vi nhìn đăm đăm dòng máu tươi chảy đến dưới chân mình, ý cười trên khóe môi vẫn chưa tiêu tan.

Lần này trở về, nàng đã không còn là Ngụy Tri giấu tài, không rõ mục tiêu ban đầu, nàng là Ngụy Tri ắt phải đòi non lấp bể. Nàng tuyệt đối không thỏa mãn nếu chỉ giết được vẹn vẹn một người hoặc một nghìn người, thứ nàng muốn là từng bước lên mây, cho đến khi nắm giữ được quyền lực; đem những thứ nàng muốn lật đổ, triệt để giẫm nát dưới chân!

Nhìn vào những công văn triều đình đọc được thì Thiên Thịnh đế đã tỏ ra bất mãn với Thuần Vu Hồng quá mức lão luyện thành thực. Bây giờ mình phải thể hiện nhiều hơn nữa mới có thể lọt vào mắt xanh của đế vương, mới có đất tiến thân!

Cũng vừa hay, dùng máu của tên khốn nạn này để tắm thanh kiếm đã ra khỏi vỏ!

"Được rồi, cứ như vậy đi." Nàng tùy tiện vỗ vỗ tay, "Dương Vũ, dựa vào danh sách đối lại hết vật dụng của chúng ta, sau đó trở về doanh." "

"Dạ!"

Vị Phó tướng kia thấy nàng định cứ thế mà đi, vội vàng nghĩ lại, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thì thể nằm phơi trên đất hẳn lại không biết mình nên nói gì. Phượng Tri Vi liếc xéo hắn, bất ngờ hỏi, "Nghe nói Giám quân đại nhân sắp tới nơi rồi?"

Phó tướng kia nhìn nàng ngạc nhiên, không biết nàng đòi chủ đề để làm gì.

"Người có thể nhường đường được rồi." Phượng Tri Vi cười khể nhìn hắn. "Đêm nay Giám quân đại nhân đến, dĩ nhiên sẽ mang theo ý chỉ phong thưởng cho ta. Nếu ta đoán không lầm thì tối thiểu cũng được phong làm Phó tướng, cho nên, Phó tướng các hạ đồng cấp với ta à, xin ngài nhường đường." Nàng thân nhiên nói ra chữ "xin" mà chẳng thêm liếc mắt nhìn đối phương thêm một cái. Vị Phó tướng kia ngăng đầu, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo, lại thấy kỵ sĩ Hồ Trắc sau lưng nàng đồng loạt đặt tay lên chuôi đao, nhìn hắn chằm chặp, đằng đằng sát khí.

Rất rõ ràng, nếu hắn còn tiếp tục ngăn cản thì Ngụy Phó tướng tuyệt đối sẽ không ngại giết thêm một người nữa.

Phó tướng lẳng lặng buông tay ra, lui xuống, thấy Diêu Dương Vũ nhanh chóng thu dọn đồ tốt, hò hét đi theo Phượng Tri Vi. Đợi đến khi chủ tướng phái thêm người đến xem xét thì Phượng Tri Vi đã sớm rời doanh.

Một vạn kỵ binh của nàng vừa mới phi băng băng ra khỏi cổng phía Bắc đại doanh, chạy về hướng Tây cuốn theo bụi trần cuộn cuộn thì một đội ngũ rất dài, giương cao lá cờ có một chữ "Ninh" màu hạnh hoàng to bằng cái đầu đã tiến vào từ cổng phía

Nam đại doanh.

Đi lướt qua nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Mưa Gió Sắp Đến

Type: Nhã

Lá cờ có chữ "Ninh" đi vòng vèo vào doanh, nam tử dưới cờ ăn vận gọn nhẹ, ngẩng cao đầu nhìn làn bụi cuốn lên ở cổng Bắc đại doanh, mỉm cười, nói với vệ tán thường: "Đội kỵ binh này thật cường hãn!"

Thuần Vu Hồng tiến lên nghênh đón vuốt râu gạt đầu, “Điện hạ đúng là trí giả, chỉ dựa vào bụi bay đã nhìn ra đội kỵ binh này vô cùng cường hãn. Nhân lực như thế này, chúng tôi tuyệt đối không theo kịp.”

Tướng lĩnh xung quanh lập tức nhao nhao lên tán bốc, ai ai cũng biết Sở vương có thể lực lớn, bây giờ không nịnh thì còn đợi đến bao giờ?

“Là kỵ binh dưới trướng ai thế?” Dù được tung hô ca ngợi đến thế nào, Ninh Dịch vẫn giữ nguyên ý cười nhàn nhạt. “Chỉ dựa vào bản lĩnh luyện binh này, bản vương đã có thể thỉnh công cho hãn.”

“Đây là thiết kỵ Thuận Nghĩa của Hồ Trác, đội quân liên tiếp lập chiến công lúc này.” Thuần Vu Hồng đáp, “Do Ngụy đại nhân mất tích nay đã trở về thống lĩnh.”

Ý cười trên mặt Ninh Dịch đột nhiên tắt lịm.

Những người ở đây đều từng trải đời, thấy vị điện hạ xưa nay vui buồn chẳng lộ ra ngoài giờ lại bỗng dưng biến sắc, tức khắc đều nghiêm nghị không dám hé răng.

Tiếng động xung quanh chợt im phăng phắc, Thuần Vu Hồng vẫn chưa nhận ra, thao thao bất tuyệt kể về công huân hiển hách của đội kỵ binh này, nói nửa ngày mới phát hiện Ninh Dịch chẳng từ hừ gì, chỉ xuất thần nhìn theo hướng làn bụi biến mất, nhất thời cảm thấy xấu hổ, bật cười ha hả rồi ngậm miệng.

Ninh Dịch nhận ra ngay, khẽ cười nói: “Nghe người kể về sự tích kháng Liêu của thiết kỵ Thuận Nghĩa và Ngụy đại nhân, thật sự khiến người ta ngưỡng mộ. Công này phải trình lên trên, chủ doanh các người điều hành hợp lý, cũng phải báo lên xin bệ hạ khen thưởng mới được.”

Lời vừa nói ra ai nấy đều trở nên tươi tỉnh, thầm nghĩ người ta nói Sở vương điện hạ thông minh lợi hại giỏi về thủ đoạn, quả nhiên không sai. Đạo gần đây chủ doanh rõ ràng không xuất chiến mà ngài ấy vẫn tìm được cách nói khiến ai ai cũng vừa lòng, thảo nào đã trở thành Hoàng tử quyền thế hùng mạnh đương triều.

Trong lòng Thuần Vu Hồng lại suy nghĩ sâu xa hơn, ông ta là môn hạ của Sở vương, giờ lại làm Chủ soái, đáng ra chức Giám quân này không nên để Sở vương điện hạ làm mới đúng. Ban đầu lời đồn cũng nói Giám quân đến đây sẽ là Thất hoàng tử, không hiểu vì sao lại đổi thành Sở vương. Chủ soái và Giám quân nằm trong một phe, đây là đại kỵ của bậc quân vương, có trời mới biết điện hạ đã hao phí bao nhiêu tâm tư để thúc đẩy việc này.

Từ ngày Tân Từ Nghiễn rời kinh đến doanh trại Vũ Châu giữ chức quân sư, có thể nhìn ra để được đến đây làm Giám quân, điện hạ đã không ngần ngại tung ra quân cờ nặng quan trọng nhất của mình - Trên triều đình, Tân Từ Nghiễn vẫn xuất hiện trong vỏ bọc kẻ đối đầu Sở vương, vì thế rất được bệ hạ coi trọng, đặt ông vào hàng ngũ những nhân vật trọng yếu để khống chế Sở vương. Cũng chính vì vậy, Tân Từ Nghiễn là vây cánh ngầm quan trọng nhất của điện hạ trong triều, rất thuận tiện để chủ trì phần lớn sự vụ trong kinh. Bây giờ bệ hạ muốn tránh tình huống Chủ soái và Giám quân đều thuộc một bè cánh nên đã đặc phái Tân Từ Nghiễn đi “giám thị” điện hạ, tuy vẫn rơi vào bẫy của điện hạ như trước nhưng với điện hạ mà nói, mất đi Tân Từ Nghiễn toạ trấn ở Đê Kinh, chủ lực trong nhà toạ bộ dồn lên Bắc Cương xa xôi, một khi xảy ra chuyện gì thì ngay cả đường lui cũng không có, hậu quả này còn đáng sợ hơn.

Đê Kinh phong vân biến ảo, vậy mà y lại không toạ trấn ở Đê Kinh, ngay cả Tân Từ Nghiễn cũng không ngần ngại tung ra, nhất định phải đến Bắc Cương làm Giám quân, rốt cuộc vì sao?

Thuần Vu Hồng đầu óc loạn cào cào, luôn cảm thấy với điện hạ anh minh cơ trí mà nói thì đây là một nước cờ ngu xuẩn, hoàn toàn không phù hợp với lợi ích của vây cánh Sở vương. Ông suy đoán trong đó hẳn là có thâm ý gì? Nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy đây hình như đều là cục diện bất lợi với Sở vương.

Đang ngẫm nghĩ phải chăng nên tìm một cơ hội để khéo léo thăm dò, bỗng có người lao tới như điên, hô lớn: “Đại soái, đại soái, không ổn rồi...”

“Quân doanh trọng địa, la hét ồn ào cái gì chứ!” Thuần Vu Hồng sa sầm mặt mũi, đang định quát gọi người đẩy gã Tham tướng không biết chừng mực kia đi đánh đòn thì Ninh Dịch đã đột ngột đưa tay ra ngăn hờ.

Y nhìn phương hướng mà Tham tướng kia chạy tới - chính là phương hướng Phượng Tri Vi dẫn theo thiết kỵ Hồ Trác đi mất hút.

“Có chuyện gì thế?”

Tham tướng kia vừa ngẩng đầu thấy y, sắc mặt lập tức biến đổi. Ninh Dịch nhìn về mặt hãn, đôi mắt từ từ nheo lại.

Bấy giờ đã có người khiêng thi thể của Chu Thế Dung tới, mặt Thuần Vu Hồng tức khắc đổi sắc.

Tham tướng kia kể rõ đầu đuôi mọi chuyện, vừa nói vừa lăm lét nhìn Ninh Dịch. Thuần Vu Hồng kéo hãn sang một bên, giậm chân khê mắng: “Thằng ngu này! Sao người không nhắc nhở Ngụy Tri hã, đây là người của Sở vương điện hạ...”

“Tôi nói rồi mà.” Tham tướng kia trông rất khổ sở, “Ai dè tôi vừa nói xong...”

Hãn quay đầu ngó Ninh Dịch, không dám nói tiếp nữa.

Thuần Vu Hồng cũng choáng váng, ngoái lại nhìn Ninh Dịch.

Từ đầu đến cuối Ninh Dịch vẫn ngồi nghiêm chỉnh trên lưng ngựa, hình như không nghe thấy những lời họ nói, chỉ chăm chú nhìn Chu Thế Dung bị một

đao xuyên tim. Người này là môn hạ của y, chức quan quân nhu trong quân doanh chinh Bắc béo bở này là do y gọi ý chỗ bộ Binh thu xếp.

Nhưng hôm nay, khi y đến nơi này, kẻ ấy đã chết.

Là chết cho y xem phải không?

Nhìn một đao xuyên qua tim kia, xuống tay rất tàn nhẫn, có thể tưởng tượng được nàng đã hạ mệnh lệnh này không hề do dự.

Khi nàng vung đao, đã tưởng tượng người này thành y chẳng?

Nàng giết người xong lập tức rời doanh, cũng chưa chắc là vì sợ y truy cứu xử tội mà là hoàn toàn không muốn chạm mặt y sao?

Ninh Dịch nhìn đắm đắm vào lỗ hồng cực lớn nằm ngay ngực Chu Thế Dung, rất lâu sau, mới chậm rãi đưa tay, xoa lên vị trí tương tự trước ngực mình.

Nơi ấy, dường như cũng bất thành linh xuất hiện một lỗ hồng, để làn gió hung hãn thét gào của thảo nguyên lùa qua.

Dường như là đau đớn, dường như là trống rỗng, lại dường như chỉ là một giấc mộng.

Vụ án Chu Thế Dung bị giết, cuối cùng vẫn không truy cứu tội lỗi của Ngụy Tri. Nói theo cách của Ninh Dịch, Ngụy Tướng quân công cao hơn tội, huống chi Chu Thế Dung làm trái quân lệnh, vốn đã đáng chết, nên chỉ cần tuyên Ngụy Tướng quân đến tiếp chi, khiển trách qua loa là được rồi.

Nhưng cuối cùng Phượng Tri Vi thậm chí còn chưa tiếp lệnh khen thưởng phong Ngụy Tri làm Phó tướng mà Ninh Dịch mang tới, thì Thuần Vu Hồng đã không tìm thấy nàng đâu cả. Nàng nói mình đã dẫn theo các kỵ binh tiến vào phần phía Nam của rừng núi Cách Đạt Mộc, tìm thấy ở đó một con đường nhỏ, chỉ cần mở rộng ra một chút là có thể đánh thẳng vào mặt sau của chủ doanh Đại Liêu. Quân tình khẩn cấp không cho phép dây dưa, chờ mọi việc xong xuôi lại đến lĩnh chỉ vẫn vãn.

Ninh Dịch nhìn Diêu Dương Vũ được Phượng Tri Vi phái về, truyền đạt đầu ra đầy ý tứ của Ngụy Tướng quân, bắt đầu dĩ mỉm cười, lặng thinh không nói, gác ý chỉ viết tên Ngụy Tri sang một bên.

“Điện hạ không có gì dạy bảo, ti chức xin cáo lui.” Diêu Dương Vũ chào kiêu quân đội, động tác lưu loát, rồi vội vã quay về để đuổi theo đội ngũ.

“Dương Vũ.”

Diêu Dương Vũ đứng lại trước cửa trướng.

Trong trướng bay lên những hạt bụi li ti, giữa quần sáng sắc mặt Ninh Dịch trở nên mơ hồ. Diêu Dương Vũ chỉ thất y dùng đầu ngón tay nâng cán bút nhẹ nhàng xoay chuyển, hình như có việc gì khó khăn do dự khó quyết.

Diêu Dương Vũ chờ đợi một hồi, lòng còn canh cánh đội ngũ đã xuất phát, có phần nôn nóng muốn mở miệng.

Ninh Dịch dường như đã hạ quyết tâm.

“Ngụy Tướng quân...vẫn khỏe chứ?”

Thở phào nhẹ nhõm, Diêu Dương Vũ còn tưởng phải là một câu hỏi khó trả lời đến chừng nào mới khiến điện hạ lúng túng như thế. Nghe xong câu này, hần mỉm cười nhẹ nhõm, đáp: “Tướng quân rất khỏe.”

“Khỏe là khỏe thế nào?” Ninh Dịch lại do dự giây lát mới mở miệng, trong lòng thầm mắng hỏi trước tiểu tử này làm nhảm rõ lắm, sao vừa mới tòng quân theo Phượng Tri Vi đã thành ra tiếc chữ như vàng rồi?

“À? Tức là rất khỏe ấy.” Diêu Dương Vũ trợn trừng mắt không hiểu điện hạ rốt cuộc muốn hỏi gì.

“Ý ta muốn hỏi!” Ninh Dịch rốt cuộc cũng nổi nóng gác mạnh cây bút trong tay xuống. “Tinh thần ra sao? Ăn uống thế nào? Gày hay là béo? Đã từng bị thương chưa? Bây giờ đang ở đâu?”

“À, à”. Diêu Dương Vũ chợt bừng tỉnh, rồi lại nhú mày, cảm thấy những lời này của điện hạ tuy cũng phù hợp với sự quan tâm của kẻ bề trên với người bên dưới nhưng trong ấn tượng của hần, điện hạ hình như đâu có lãng nhãng đến vậy?

Đối diện với ánh mắt Ninh Dịch quét qua, dù vẫn giữ nguyên dáng vẻ không vui không giận ra mặt như trước, song ánh mắt này luôn khiến người ra cảm thấy ớn lạnh.

Diêu Dương Vũ vội vàng đáp: “Tinh thần vô cùng tốt, có điều ăn không nhiều lắm, tôi luôn cảm thấy Tướng quân hình như không thích đồ ăn ở thảo nguyên nhưng lại chưa bao giờ thấy Tướng quân biểu lộ ra ngoài. Chỉ có một lần, lương thực tiếp viện còn chưa tới, quan quân nhu phát trước cho một cái bánh nướng kẹp bơ ăn lót dạ, Tướng quân cầm nửa cái bánh ăn ngon lành trước mặt mọi người, sau đó vừa quay lại đã mất tâm mất tích. Tôi không yên tâm, mới đi theo xem sao, kết quả là...” Hần ngập ngừng giây lát, ngậm miệng lại.

“Kết quả thế nào?” Ninh Dịch lại muốn lờm hần, kẻ này đi theo Phượng Tri Vi lâu ngày, sao cả tính tình quái gở nói nửa câu giữ lại nửa câu của nàng cũng bắt chước mười phần vẹn mười cơ chứ?

“Kết quả tôi bắt gặp Tướng quân nấp sau gò cao muốn nôn, lại ra sức kẹp cổ mình lại không cho nôn, ngột ngạt đến nỗi...tôi nhìn mà cũng thấy khó chịu...” Điều Dương Vũ cắn môi, vành mắt đã hơi ửng đỏ.

Ninh Dịch trầm tư, đưa tay lên chậm rãi đỡ trán.

Nàng...thật ra vẫn luôn là một người đối xử rất rộng rãi với bản thân, nàng biết việc đòi khó xử đến chừng nào, cho nên những thứ không thích ăn, nàng cũng không muốn cưỡng ép bản thân. Nhưng bây giờ ngay cả một việc còn con con như thế, nàng cũng học được cách ép uống chính mình.

Hay có thể nói, là ai buộc nàng phải ép uống bản thân?

Y chống khuỷu tay xuống bàn, lặng lẽ nghe tiếng gió thổi, lơ mơ nhớ lại việc lúc trước mà cõi lòng trống vắng, tóc đen rũ xuống, che hờ dung nhan như nước chảy.

Điều Dương Vũ bình tĩnh lại, không dám để tiếng ngựa đá nóng nảy trong lòng mình kích động đến bầu không khí tĩnh mịch ưu sầu lúc này.

Hồi lâu mới nghe một tiếng thở dài khẽ đến gần như không thể nghe thấy.

“Sau đó thì sao...”

“Sau đó Cổ đại nhân đi tới.” Điều Dương Vũ nghi lại một hơi rồi mới hạ giọng trả lời, “Cổ đại nhân vỗ lưng Tướng quân, sau đó...sau đó tôi bỏ đi.”

Không hiểu vì sao, hắn luôn cảm thấy cảnh tượng Cổ Nam Y ôm Tướng quân vào lòng rồi vỗ lưng Tướng quân mà hắn thấy không thích hợp để kể cho điện hạ nghe.

Không nói, y cũng đã đoán ra. Ninh Dịch trầm ngâm, ánh mắt chìm trong bóng tối lấp lánh yếu ớt, dứt khoát không nói một câu nào.

Giây phút tịch liêu này khiến trái tim người ta dường như cũng bắt đầu trở nên trống rỗng. Cõi lòng Điều Dương Vũ bị không khí quý dị này ép cho nôn nóng, muốn dùng ngôn ngữ để khoả lấp sự trống trải trong thời khắc này, vội vàng vui vẻ cất cao giọng: “Chuyện Tướng quân không thích ứng với đồ ăn thảo nguyên cũng chỉ do tôi đoán ra thôi, tinh thần. Tướng quân rất tốt, không gầy đi, cũng không đen hơn, ngủ muốn hơn chúng tôi, dậy sớm hơn chúng tôi. Mấy hôm trước kỵ binh Đại Liêu chặn đường chúng tôi, hôm ấy Tướng quân còn đích thân ra trận, sau đó...”

Hắn lại ngừng.

Ninh Dịch ngẩng đầu nhìn hắn.

“Cũng không có gì cả...” Điều Dương Vũ lấp bắp, thăm hặn mình mồm miệng nhanh nhẩu quá, “...Tiểu Hoàng bị người ta đâm xuống ngựa, lại bị đè dưới thân ngựa. Tướng quân đi cứu hắn trúng phải một mũi ám tiễn...”

Giọng hắn càng lúc càng thấp, người đối diện rõ ràng chưa nói câu nào nhưng hắn cảm nhận được bầu không khí xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo mà căng thẳng, giống như một sợi dây thừng ngấm đầy nước giếng, lạnh buốt, trói lấy người ta, lạnh lẽo thấu xương lại còn không hít thở nổi.

Điều Dương Vũ dẫu dẫu môi, thăm nghĩ hôm nay mình đúng là luống cuống, có lẽ việc Tướng quân bị thương đã giầy vò mọi người, đến điên lên rồi, ví như Cổ đại nhân còn tự trừng phạt mình úp mặt vào tường bà ngày, ai đi qua cũng không thèm để ý, làm Tướng quân phải nhỏ nhẹ đi xin lỗi, đúng là nghĩ sao cũng thấy quý dị mà.

“Người chuyển một câu của ta cho Tướng quân nhà ngươi.” Trước khi Điều Dương Vũ sắp bị sự trầm ngâm này ép cho bỏ chạy, Ninh Dịch cuối cùng cũng mở miệng, “...Kẻ thù lớn trước mặt, sớm muộn gì cũng có thể đâm chết. Cứ yên tâm, có một số việc không nên hấp tấp nóng vội. Tần Tư Vũ ngoài mặt ôn nhu, bên trong nham hiểm, nếu muốn giết soái, nhất định phải có kế sách vẹn toàn rồi hẵng động thủ, tuyệt đối không được hành động khinh suất, hãy nhớ kỹ.”

Điều Dương Vũ ngẩn tò te, nghe giọng điệu nghiêm túc của Ninh Dịch, bèn gật đầu vâng dạ. Ninh Dịch vẫn chưa cho phép hắn đi, lại ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Doanh kỵ binh của các người, Hồ Trắc bộ là những chiến sĩ không thạo quân sự, cảm quân đa số lại là người trẻ tuổi, dễ mang thói xấu tham công nóng vội. Thế này đi, cho Vệ Ngọc đi theo các người.”

Điều Dương Vũ lại ngẩn tò te, hắn biết người tên Vệ Ngọc này, đó là Hiệu úy của đại doanh Vũ Châu, cha hắn là quản gia của Sở vương phủ, là nô tài sinh ra trong Sở vương phủ chính tông. Phải một người như thế đến thiết kỵ Thuận Nghĩa, còn nói rõ là muốn đền làm Giám quân, liệu có thể chấp nhận cho tai mắt của người khác ở lại trong quân?

Nhưng Ninh Dịch đã phất tay, lệnh cho hắn lui ra ngoài.

Điều Dương Vũ không còn cách nào khác, khi đi đến cửa trường, hắn ngoái lại nhìn, thấy Ninh Dịch vẫn giữ nguyên tư thế chống khuỷu tay xuống bàn, ngón tay vô ý nhẹ nhàng vẽ gì đó lên mặt bàn, hàng mi dài rũ xuống, giữa vầng trán mờ hồ lộ ra nét mệt mỏi.

Ánh trăng chiếu vào từ lớp rèm bị vén lên, xa xa có tiếng chiến sĩ mài đao rời rạc. Người ấy lặng im trong bóng tối, gối một vầng trăng tịch liêu, nghe tiếng đao lạnh toát vang lên trên biên ải.

Có người ở trong doanh trường gối một vầng trăng tịch liêu, có người ở trên gò cao gội gió trời vùng biên ải tái ngoại.

Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh vai sánh vai nằm trên một sườn núi cao bên ngoài doanh trại, duỗi người nhìn lên bầu trời đầy sao.

Hoa Quỳnh đã sớm cai sửa cho đứa bé, để nó lại vương đình Hồ Trắc gửi gắm cho Hách Liên Tranh, còn mình thì tới Bắc Cương, cùng Phượng Tri Vi đánh khắp các chiến trường. Cô xuất thân từ một hộ nông ở Hoàng Hải, từ nhỏ đã quen việc đồng áng, rèn luyện được một thân thể nhẹ nhàng khỏe mạnh, ngộ tính cũng tốt. Tông Thần đích thân chỉ dạy cô võ công và cưỡi ngựa, cô tiến bộ rất nhanh, lại thêm ra tay quyết đoán tàn độc, bây giờ cũng là một viên kiêu tướng rất có tiếng tăm bên cạnh Phượng Tri Vi, nghe nói bên phía Đại Liêu đã đặt cho cô một biệt danh là “Hắc Quả Phụ”.

Nguyên nhân họ gọi là “Hắc Quả Phụ”, thật ra không phải vì đoán được thân phận nữ nhi của cô, mà đó là tên một loại độc trùng của Đại Liêu, có một đôi càng trước sắc bén như song đao, so với Hoa Quỳnh thích sử dụng song đao, tuy khác nhau nhưng lại có điểm tương đồng kỳ diệu.

Phượng Tri Vi cũng cảm thấy, Hoa Quỳnh đứng dưới ánh trăng cần tóc đen tung song đao xông pha vào trận địa của địch thật sự rất giống một con Hắc Quả Phụ hung mãnh.

“Cô không vui à?” Câu hỏi của Hoa Quỳnh không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Phượng Tri Vi cắn răng, cười cười, vừa định mở miệng thì Hoa Quỳnh đã cười lời: “Được rồi, nhất định cô sẽ chuẩn bị giải thích là Sở vương phái tai mắt tới khiến cô không thoải mái. Nhưng Tri Vi à, với quan hệ giữa hai ta, nếu cô còn dùng lý do này để trả lời lấy lệ thì cô thật thiếu nghĩa khí.”

Phượng Tri Vi mỉm cười, “Tôi bảo này, cô càng ngày càng lợi hại, tôi còn chưa nói gì hết mà cô đã chặn họng tôi rồi...Được rồi không phải vì Vệ Ngọc, hẳn có đáng là gì? Ninh Dịch rốt cuộc muốn làm gì tôi không biết, nhưng y nên hiểu rằng, đặt một người ở chỗ tôi cũng chẳng có ích lợi gì đâu.”

“Cô này...” Hoa Quỳnh thở dài thườn thượt, “Ngày thường cô bình tĩnh cơ trí là thế, nhưng cứ đụng chuyện gì liên quan đến Ninh Dịch thì cô chẳng có lấy một nửa sự trấn tĩnh ngày thường.”

Phượng Tri Vi lặng thinh không đáp, nghĩ đến câu nói được Diêu Vương Vũ chuyển lời: “Kẻ thù lớn trước mắt, sớm muộn gì cũng có thể đâm chết.” Dương Vũ cứ đinh ninh là nhắc đến Tần Tư Vũ chuyển lời: “Kẻ thù lớn trước mắt, sớm muộn gì cũng có thể đâm chết.” Dương Vũ cứ đinh ninh là nhắc đến Tần Tư Vũ, song thật ra chỉ có Ninh Dịch và nàng hiểu rõ câu này nói đến ai.

Y thần nhiên chờ nàng đến giết y, trái lại ép nàng lòng rối như tơ vò.

“Cô còn tính trốn tránh ngài ấy đến bao giờ?”

“Không cần trốn.” Phượng Tri Vi bình thản nói, “Mùa đông sắp tới rồi, hoặc là nổ ra một trận quyết chiến lớn, hoặc là phải chuẩn bị lui binh. Bắc Cương khi hậu giá buốt, bên phía Đại Liêu chịu lạnh đã quen không ảnh hưởng gì, nhưng biên quân và phủ quân được điều động phía chúng ta, rất nhiều người là quân luân chuyển từ phương Nam tới, binh lính sẽ không chịu đựng nổi. Dù có kéo dài qua mùa đông thì đến mùa xuân đường sá lấy lợi lại càng không tiện hành quân. Cô xem xem, nếu Đại Liêu không rút quân, Ninh Dịch ắt hẳn đã chuẩn bị quyết chiến.”

“Vậy có...”

“Ta muốn chiếm công đầu.” Phượng Tri Vi ngồi dậy, nhìn núi Bạch Đầu trước mắt. Chính tại đây, không lâu về trước Hách Liên Tranh đã phái người đưa tin cho nàng, nói một người dân du mục biết nơi này có một con đường nhỏ bí mật, đi xuyên qua đó, xuống dưới sườn núi chính là đại doanh của Tần Tư Vũ.

“Cô xem.” Nàng xoè ngón tay tính toán binh lực Thiên Thịnh cho Hoa Quỳnh. “Ở chủ doanh của Ninh Dịch có mười doanh bộ binh, bốn doanh cung nỏ, một doanh khiên chắn, hai doanh hậu cần. Bên phía Vũ Châu cũng có binh lực tương đương chừng đó, dưới trướng có vô vàn tướng lĩnh, từ ngày Thu Thượng Kỳ thất bại còn chưa lập được chiến công mới. Đám đệ tử thân tín mà Sở vương cài cắm vào các doanh cũng chưa lập được tí công trạng nào, hai bên đều cần gấp một trận quyết chiến để lập công. Mà kỵ binh Hồ Trắc của chúng ta, suy cho cùng chỉ tính là quân ngoại vi, trong thời gian này chúng ta ra sức thể hiện, đã khiến các tướng lĩnh vô cùng bất mãn. Cho nên một khi trận quyết chiến nổ ra, doanh kỵ binh của Hồ Trắc chắc chắn sẽ bị sắp xếp bên sườn tấn công luân phiên, tuyệt đối sẽ không phát huy tác dụng mũi nhọn. Đây cũng là nguyên nhân ta vẫn luôn sống tách bên ngoài chủ doanh, một mình đã chiến. Trong chủ doanh, không có đất dụng võ cho chúng ta.”

“Nhưng một khi bắt đầu quyết chiến, cô ắt phải phục tùng hiệu lệnh của chủ doanh.”

“Cho nên,” Phượng Tri Vi cắn môi dưới, “Ta muốn bọn họ không tham được trong trận quyết chiến này, ta muốn công đầu chỉ rơi vào tay thiết kỵ Thuận Nghĩa. Bây giờ trong thiết kỵ Thuận Nghĩa có rất nhiều con cháu các môn phiệt ở Đế Kinh, chỉ cần lập được công lớn trong trận chiến này, tương lai bọn họ chắc chắn sẽ chỉ phối quân đội hoặc quan trường Thiên Thịnh, đó là một cơ hội hiếm thấy.”

Hoa Quỳnh im lặng, một lúc sau mới lẩm bầm: “Mạo hiểm lắm đấy...”

“Từ nghìn xưa, công nghiệp vẫn cầu trong nguy hiểm” Phượng Tri Vi cười nhạt.

Hoa Quỳnh cân nhắc một hồi rồi cười sang sảng: “Lúc nào tôi cũng theo cô.”

“Cô vẫn đừng nên đi thì hơn.” Phượng Tri Vi nói, “Con cô còn nhỏ, ngày đó Hách Liên Tranh gửi thư bảo, nó biết cười rồi...”

Nhắc tới đứa con, sáng mắt ngồi sáng của Hoa Quỳnh cũng nhuốm sắc thái mềm mại của người mẹ. Cô mỉm cười nói: “Hôm trước tôi đã may cho nó một bọc tã trăm màu, gửi về theo người đưa thư cho Đại vương, không biết nó đã mặc vào hay chưa. Tôi còn làm cho Tri Hiểu một cái nũ, nghe nói nó

lớn rất nhanh, khỏi cần lo nó nhỏ.”

“Áy, đừng nhắc đến Tri Hiểu.” Phụng Tri Vi vội vàng bịt miệng cô lại, sợ hãi nhìn quanh quất, sợ Cố thiếu gia sẽ đột ngột nhảy ra. “Nam Y không nghe lọt hai chữ này đâu. Cô đừng thấy huynh ấy ngậm hột thị mà lầm, thật ra trong lòng huynh ấy suy nghĩ nhiều lắm. Ngày ấy tôi tìm được trong tay nải của huynh ấy bình sữa trước kia Tri Hiểu từng dùng, vậy mà huynh ấy luôn mang theo bên cạnh.”

Hoa Quỳnh cười khúc khích nói: “Được rồi, tượng ngọc ngày càng giống một con người, biết nhớ nhưng cũng là chuyện tốt.”

“Ồ, con người ta ai mà chẳng biết nhớ nhưng.” Phụng Tri Vi liếc xéo cô. “Cô có biết không đấy?”

“Tôi ấy à?” Hoa Quỳnh giả ngu, vuốt vuốt tóc mai, khịt khịt mũi. “Biết chứ, tôi rất nhớ Hoa Trường Thiên nhà tôi.”

Phụng Tri Vi bật cười quý dị.

“Cô cười cái gì?” Hoa Quỳnh ngạc nhiên nhìn nàng.

Phụng Tri Vi mím môi, lặng thinh không nói, cẩn thận tỉ mỉ tìm thứ gì trong áo, một lúc sau rút ra một phong thư, đặt lên ngực, giả vờ giả vịt thờ dài nói: “Ai kia thật là đáng thương ghê, ngày nhớ đêm mong, trần trọc thao thức, hao hết tâm tư tìm khắp Trung Nguyên, lại gặp phải cô gái vô tình nhất thiên hạ, một câu cũng không thèm nhắc tới, bây giờ còn nghĩ đến một nam tử khác!”

Hoa Quỳnh sáng bừng hai mắt, vội tay ra giật lá thư. “Đưa tôi xem nào!”

Phụng Tri Vi nhìn sắc mặt không hề che giấu của cô, cũng cảm thấy lòng mình hiếm khi nhen lên niềm vui tươi sáng thế này, bỗng nổi lòng muốn trêu chọc, giấu lá thư ra sau lưng, cười hi hi nói, “A? Đề làm gì chứ? Có liên quan gì đến cô đâu? Đi đi, đừng có quấy rầy bản tướng quân suy ngẫm quân tình.”

“Quân tình cái đầu cô ấy.” Hoa Quỳnh nhào tới muốn véo mặt nàng. “Cô gái hư đốn này, thư của tôi lại dám giấu tặc không đưa cho tôi, xem tôi có xé xác cô ra không này!”

“Liên quan gì đến cô liên quan gì đến cô, cái đồ xuân tình ban phát loạn xạ nhà cô.” Phụng Tri Vi cầm lá thư định chuồn, Hoa Quỳnh “oa” một tiếng túm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng ngã xuống. Hai người lăn thành một khối trên thảm cỏ, tiếng cười vang vọng đến mây xanh, chấn động vàng trắng thượng huyền sáng thêm một chút, thò đầu ra khỏi tầng mây lặng lẽ nhìn trộm nữ tử tuyệt thế này hiếm khi vứt bỏ trùng trùng tâm sự mà tìm về vui vẻ thuần khiết.

“Cô là đồ...đàn bà chanh chua...” Nháo loạn nửa ngày, Phụng Tri Vi cũng thấm mệt, thờ hồn hên ngồi phịch xuống sườn núi cao, vung vẩy lá thư với Hoa Quỳnh. “...Đáng ra tôi...không nên nói cho cô biết...Cho cô sốt ruột chết luôn...”

Hoa Quỳnh lườm nàng, đưa tay giật lấy lá thư, cười tít mắt leo xuống sườn núi đọc. Phụng Tri Vi ngồi dậy, trợn mắt nhìn cô - cô gái này, đọc thư còn phải trốn vào một góc mới chịu.

Nàng thư thả nằm xuống, hai tay ôm đầu, nở một nụ cười khê nhìn lên vầng trăng cong cong như một đôi mắt cười, cảm thấy đêm nay trăng sáng khác thường, gió cũng trong lành mát mẻ khác thường, trong gió thoảng thoảng hương hoa Long đàm và Cách tang, khiến người ta muốn cất tiếng ca dưới ánh trăng này.

Nàng nghĩ mình đoán được phong thư sẽ viết gì - Thiếu niên thông minh lanh lợi kia từng đỉnh ninh quyền luyện không phải tình yêu, từng quên suy xét đến tình cảm đằng sau bởi cuộc hôn nhân quá hợp lý. Nhưng một khi cô rời xa hắn, hắn mới chợt hiểu ra, có một loại viên mãn lúc còn hiện hữu người ta không nhận ra nó quý giá nhường nào, khi mất đi rồi mới giật mình cảm thấy trống vắng.

Có thể tìm kiếm gần một năm, cuối cùng bằng đủ mọi cách, qua tay nhiều người tìm đến nơi Hoa Quỳnh ở. Dễ dàng tưởng tượng ra Yên Hoài Thạch đã trải qua bao nhiêu trắc trở, mà sự trắc trở ấy đã chứng minh tất cả tâm ý của hắn ta.

Dưới sườn núi vang lên tiếng bước chân tất tả, Hoa Quỳnh vội vã chạy lên, gương mặt thanh tú hơi ửng đỏ, lá thư mỏng manh múa lượn giữa những ngón tay cô như một cánh bướm tung tăng.

Cô chạy đến trước mặt Phụng Tri Vi, đứng lại, lồng ngực phập phồng nhìn nàng, muốn nói gì đó mà hình như nhất thời nói chẳng nên câu, đột ngột quay đầu, lại tất tả chạy xuống.

Phụng Tri Vi ngạc nhiên ngồi dậy, muốn cười, rồi lại không thể cười ra tiếng.

Cảm giác vui mừng tràn trề trong ngực đến chừng nào, mới khiến người ta không thể nói rõ ra thành lời, tim gan chỉ muốn nổ tung, nổ lên đến trời cao.

Phụng Tri Vi cười, thật lòng cảm thấy vui sướng thay cho cô gái ấy, mà chẳng phát hiện ra nơi đáy mắt mình, không biết từ bao giờ đã phủ lên một tầng ưu thương nhân nhạ.

Tiếng bước chân tất tả lại vang lên, Hoa Quỳnh tiếp tục chạy lên. Lần này Phụng Tri Vi thật sự không nhịn nổi nữa, đang định chế giễu thì Hoa Quỳnh bỗng dừng cẩn thận nhét lá thư vào ngực áo, hai tay chống nạnh, nhìn lên vòm trời Bắc Cương mờ mịt, hô to:

“A! Tôi vui quá đi mất!”

“Tôi vui quá đi mất vui quá đi mất vui quá đi mất vui quá đi mất...”. Những ngọn núi xa xung quanh ù ù truyền đi tiếng hò reo vui sướng ấy, rồi lại vọng về từ phương xa vô cùng vô tận, không ngừng xao động trong tai mọi người.

Nước mắt của Phượng Tri Vi chảy tràn khoé mi.

Đêm hôm ấy ngọn gió ở Bắc Cương gột rửa, trên gò cao hai người kẻ đầu sát vào nhau, lắng nghe bài hát trong đêm.

Hoa Quỳnh đặt lá thư lên ngực, nhắm mắt định ngủ, bỗng dung khịt khịt mũi, hỏi: “Phượng Tri Vi, cô đã nhịn tắm bao nhiêu ngày rồi?”

Phượng Tri Vi không hề nhúc nhích, uể oải đáp: “Cũng giống cô thôi mà.”

Hai người ngồi dậy, ngấm ngấm lẫn nhau. Họ vốn không có điều kiện tắm rửa, lại thêm một trận nháo loạn vừa rồi, tóc tai vương đầy bụi bặm. Không nói còn đỡ, vừa nói đã nhận ra người mình bản đến không tài nào chịu nổi, nếu còn nhịn tắm nhất định sẽ chết.

“Vừa rồi tôi chạy một vòng dưới đó, thấy đằng xa kia có một con sông.” Hoa Quỳnh chỉ về phía Tây.

“Vậy thì tốt, ta đi tắm rửa thôi!” Phượng Tri Vi lập tức đứng dậy, nói vọng vào không khí, “Cố huynh, ta đi tắm rửa, ở ngay gần đây thôi, đừng lo lắng.”

Hoa Quỳnh bật cười khúc khích: “Cô vẫn nên lo lắng liệu mình có bị thấy hết không, huynh ấy nhất định sẽ đi theo đó.”

“Nam nữ phi lễ chớ nhìn.” Phượng Tri Vi nghiêm nghị nói, “Điều này huynh ấy hiểu mà.”

“Thôi đi, Tri Hiểu toàn do huynh ấy tự tay tắm rửa, Tri Hiểu không phải là nữ sao?”

Phượng Tri Vi cười ngượng ngùng, kéo tay Hoa Quỳnh: “Cô lắm chuyện quá, đi thôi!”

Con sông không lớn, đối diện có một rừng cây nhỏ, chỉ có vài gốc cây thưa thớt. Nước sông mát rượi, dưới ánh trăng loang loáng hào quang, hai người vừa nhìn đã lập tức cảm thấy người mình càng thêm ngứa ngáy. Hoa Quỳnh bắt đầu cời y phục, Phượng Tri Vi thì cuống quýt vẩy tay ra hiệu về phía sau.

Cố thiếu gia bám theo hai người ngoan ngoãn xoay người nhìn sang chỗ khác.

Y ngồi ở bờ sông, quay lưng về phía sông, đối diện với một tảng đá lớn, trên tảng đá vắt y phục của hai người. Phượng Tri Vi yên tâm tháo mặt nạ cời quần áo, lộ ra giữa lòng sông.

Chinh chiến Bắc Cương nên đã lâu không tắm rửa, hiếm khi gặp cơ hội này, Phượng Tri Vi định bụng gội đầu luôn một thể. Nàng xoa mái tóc dài, đứng giữa lòng sông, từ tốn chải mái tóc đã hơi bết lại.

Ánh trăng rớt xuống như sữa, chiếu lên giữa dòng sông nhỏ, rắc ánh vàng trên thân thể nữ nhi là lướt giữa sông, lại hắt lên tảng đá trắng ven bờ.

Cố thiếu gia ngồi trước tảng đá trắng ấy, chuyên tâm canh giữ y phục của hai cô gái.

Dưới ánh trăng tảng đá trắng trong veo như gương, phản chiếu cảnh vật ở giữa sông, mà y vừa hay lại ngồi trước tấm gương ấy.

Tảng đá trắng như một tấm màn sân khấu, chiếu ra những đường cong mảnh mai tinh tế của người con gái. Mái tóc dài như thác, xoã trên bờ vai nhỏ xinh, đôi chân thon dài như trúc ngọc, những đường cong trên thân thể miên man như một cây đàn tỳ bà đặt ngược, chạy tới vòng eo là thu hẹp vào, chạy tiếp lên trên, lại vừa hay nhỏ ra...

Cố Y Nam đột nhiên nhìn sang nơi khác, trong nháy mắt ánh trăng mỏng manh xuyên thấu, rọi sáng vành tai ửng đỏ.

Lần đầu tiên đỏ mặt trong đời, chỉ vì đáng dấp người kia phản chiếu trên mặt đá trắng.

Ngón tay y túm chặt lấy thảm cỏ dưới đất có phần lũng túng, trái tim ngủ yên mười mấy năm trời của Cố Y Nam đến đêm nay lúc này đây, chợt bắt đầu đập thành thịch. Giống như từ đâu đó xông ra một con ngựa chạy băng băng, tung bốn vó, trong khoảnh khắc đã đạp lên vạn dặm non sông.

Đóm lửa nhảy múa, tiếng nước chảy xiết, không nghe thấy âm thanh bốn phía, không nhìn rõ đất trời bao la. Cố Y Nam Y đề tay lên lồng ngực nhảy loạn, đinh ninh lúc này mình đã mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, chỉ còn đường chết.

Y mơ màng trong dục vọng vừa mới khơi lên, ra sức không chế ý thức như con ngựa chạy băng băng, bởi vậy mà không chú ý tới, nơi y quay lưng lại, trong rừng cây nhỏ cách một con sông, lờ mờ vang lên những âm thanh rất khẽ.

Nơi ấy, đằng sau một đồng đá hoang tàn, có bóng người đang ẩn nấp. Trong bóng đêm, đôi mắt hẹp dài long lanh ấy chớp chòn u ám như ánh lửa ma trơi.

Kẻ đó nhìn chằm chằm hai cô gái đang tắm giữa sông, ánh mắt tập trung vào thân thể Phượng Tri Vi.

Đêm trắng giữa dòng sông nhỏ, tiếng nước át đi tất cả. Phượng Tri Vi chuyên tâm chải mái tóc rồi bù thắt nút của mình, nửa gương mặt nàng tắm trong ánh trăng, lộ ra dung nhan sáng rõ như tuyết, thanh diễm như tuyết thể giai nhân.

Kẻ nấp trong rừng cây ngó Phượng Tri Vi chăm chăm, ánh mắt loé lên một tia sáng kỳ lạ, rồi lại dời mắt đến tấm mặt nạ da người đặt ven bờ sông, lấy hòn đá chặn lên.

Một nụ cười mỏng manh dần dần nở, giống một sợi dây thép, kéo qua màn đêm tĩnh mịch này, lộ ra mũi nhọn sáng như tuyết.

Một lúc sau, Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh tắm rửa xong xuôi, bước lên bờ. Cổ Nam Y trước sau vẫn cứng đờ, quay lưng về phía họ, không hề ngoái lại.

Bóng đen kia đợi mãi cho đến khi ba người rời đi, mới tan biến dưới ánh trăng như một làn khói nhẹ.

Vàng mặt trời trên thảo nguyên mọc lên, toả ra hào quang vạn trượng. Dưới ánh nắng, đội xe dài đằng đằng ngoằn ngoèo bò đi.

Đây là đội xe vận chuyển lương thảo cho thiết kỵ Thuận Nghĩa của Phượng Tri Vi. Lương thảo của Hồ Trác Bô xưa nay vẫn lấy từ Vũ Châu ở lân cận. Thiết kỵ Thuận Nghĩa vốn có thể xin cấp lương từ chủ doanh, nhưng Phượng Tri Vi chiến đấu khắp Bắc Cương, lui tới không cố định cho nên vẫn đề Vũ Châu cấp lương cho Hồ Trác, rồi Hách Liên Tranh và nàng giao hẹn địa điểm lấy lương. Tộc nhân Hồ Trác quen thuộc với địa hình, cũng tránh bị Đại Liên thừa cơ xen ngang.

Đội vận lương lần này khác những lần trước, ra sức bảo vệ nghiêm ngặt xung quanh - bởi Thuận Nghĩa vương cũng đi trong đội ngũ.

Tuy Phượng Tri Vi không nói cho Hách Liên Tranh biết kế hoạch tác chiến của mình, nhưng từ hành động của nàng, gã vẫn đoán ra nàng muốn dẫn thân vào nguy hiểm nên không yên lòng, giao hết sự vụ của Hồ Trác cho Mẫu Đơn Đại phi rồi đích thân áp tải số lương thảo này đến bàn bạc với Phượng Tri Vi.

Nếu muốn mạo hiểm, thì hãy cùng nhau mạo hiểm.

Dù sao thảo nguyên cũng có Mẫu Đơn Đại phi, còn có “Phật sống Tri Hiểu”.

Hách Liên Tranh ngồi trên lưng ngựa, nghĩ đến chuyện chẳng bao lâu nữa mình có thể gặp Phượng Tri Vi, khoe môi rạng rỡ ý cười.

Đằng trước bỗng dừng lại một đoạn, sau đó nổi lên tiếng xôn xao.

Hách Liên Tranh ngồi thẳng dậy.

“Đại vương!”

Một chiến sĩ chạy tới, ánh mắt kinh hoàng, “Phía trước...Phía trước...”

Hách Liên Tranh nhíu mày, không đợi hẳn nói xong đã thúc ngựa chạy tới.

Ngựa gã cười chính là con ngựa Liêu tuyệt phẩm của Tấn Tư Vũ, Phượng Tri Vi đem tặng nó cho gã. Giữa Tấn Tư Vũ và Hách Liên Tranh có mối thù giết cha gián tiếp, Hách Liên Tranh tiêu tốn rất nhiều thời gian để huấn luyện con ngựa này, cười nó cho hả giận.

Giữa đám đông phía trước, thấp thoáng thấy một người đàn bà đầu tóc rối tung, xiêm y rách rưới.

Hách Liên Tranh hốt hoảng trong lòng, phản ứng đầu tiên là suyt nửa hiểu lầm kỵ binh gặp chuyện bất trắc, phái người đến báo tin, nhưng nhìn kĩ thì không phải. Lại nhìn kĩ hơn, gã bỗng ngáy người.

“Mai...Mai...” Gã hiếm khi trở nên lắp bắp như thế này.

Người ngồi trên mặt đất ngẩng đầu lên, trên gương mặt xanh tím sưng vù chỉ có đôi mắt là vẫn giữ nguyên nhan sắc xưa.

Nàng ta nhắc thấy Hách Liên Tranh, đầu tiên là ngo ngác một hồi, trì trệ nheo đôi mắt bầm tím ngẫm nghía gã nửa ngày. Cho đến khi nhận ra gã, nước mắt thoáng chốc đã lặng lẽ chảy ra khỏi khoé mi.

Nàng ta khóc đến run rẩy cả người, khóc đến hai mắt trắng dã, nước mắt chảy xuống theo gương mặt sưng vù, gột rửa tro bụi bám trên mặt như một dòng kênh, mà từ đầu đến cuối vẫn không thể khóc lên thành tiếng.

Không phải là nỗi đau rất sâu nặng rất khó nói thì chẳng ai có thể khóc thành như thế.

Mọi người đều tỏ ra ái ngại.

Bọn họ đều nhận ra Mai Đoá, nữ tử cao quý xinh tươi ấy bao năm qua sống như một Công chúa trong vương đình. Chẳng ai có thể liên hệ nàng của hiện tại thể thảm vô ngần với nàng của thuở xưa.

“Mai Đoá! Sao đi lại ra nông nổi này!” Hách Liên Tranh trở mình xuống ngựa, vòng tay ra ôm lấy nàng ta. “Sao đi lại...”

Giọng gã bỗng dừng khựng lại, chậm rãi nhìn đến váy áo của Mai Đoá - Trong lớp áo da rách nát, lộ ra tầng áo lót xộc xệch. Mà trên lớp áo lót này, đầu

đầu cũng thấy những vết máu cũ loang lổ dậy lên một mùi khó ngửi, khiến người ta buồn nôn.

Sắc mặt Hách Liên Tranh biến đổi.

“A Trát!”

Mai Đoá run rẩy một lúc lâu, vào khoảnh khắc gã cứng đờ người, cuối cùng cũng thốt lên câu nói đầu tiên.

“A Trát...” Nàng ta vừa mở miệng đã bắt đầu kêu khóc, giọng đã lạc cả đi, nghe như tiếng cú đêm khiến người ta sợ hãi. “Con muốn giết đi thì cứ giết đi, tại sao phải đối xử với đi như thế, tại sao...”

Nàng ta vùng vẫy bò dậy, bỏ nhào về phía Hách Liên Tranh, mười ngón tay nhọn hoắt túm lấy cánh tay gã, móng tay bấu chặt vào da thịt gã. Nàng ta ra sức cạy đầu vào gã, la lên như điên như cuồng: “Sao con không giết đi giết đi giết đi cho xong...”

Hách Liên Tranh vẫn không hề nhúc nhích, hai cánh tay bị cào cào đến đầm đìa máu, có một dòng máu tươi li ti chảy xuống, rõ lên thẫm cỏ. Hộ vệ xông lên muốn kéo nàng ra đi, Hách Liên Tranh liếc mắt dữ tợn, không ai dám động dậy nữa.

“Mai đi...đi làm sao thế?” Hách Liên Tranh nhẹ nhàng vỗ lên người Mai Đoá, không dám nhìn vào da thịt xanh tím lộ ra sau lớp áo da rách nát của nàng ta.

“Con hỏi ta à? Sao con không hỏi lại chính con đi?” Mai Đoá đột ngột ngừng đầu, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu. “Con tuyển chọn gấu gao thể nào mà cuối cùng lại chọn cho ta một lão già biến thái! Con an bài hộ vệ đưa đầu, rồi để cho chúng luân phiên cưỡng dâm ra nửa đường! Lão già khốn nạn kia hận ta không còn tâm thân nguyên vẹn, đánh ta, chửi ta, nhốt ta trong phòng tối, không cho ta ăn uống gì, còn lấy gậy gộc đánh ta...đánh ta tới tấp! Trát Đáp Lan! Trát Đáp Lan! Sao ngươi không giết ta đi? Hai mươi năm trước, tại sao ta phải cứu ngươi chứ?”

Nàng ta há cái miệng đầy răng trắng loá, cắn một miếng lên cánh tay Hách Liên Tranh.

Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi mà cắn, máu tươi gần như lập tức phun ra. Hách Liên Tranh vẫn không hề nhúc nhích, phát tay đuổi những thị vệ xông lên.

Một lúc sau, Mai Đoá mềm nhũn người, bám dính lên cánh tay gã, nhưng hàm răng vẫn chưa chịu nhả ra.

Hách Liên Tranh nửa ôm nửa đỡ nàng ta, ngửa đầu nhìn trời, không ai nhìn rõ sắc mặt của gã. Một lúc lâu sau, gã nói: “Trong đội ngũ có nữ nhân, gọi một người đến đây.”

Do Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh đều là nữ nhi, cho nên đội vận lương lần nào cũng kiếm cố mang theo một hai bà thím để thuận tiện cho Phượng Tri Vi, bà thím này gần như bị hộ vệ lôi xềnh xệch tới.

Lúc này Hách Liên Tranh đã ôm Mai Đoá vào trong xe, còn mình thì ngồi trên cang xe, để cho hộ vệ băng bó vết thương trên cánh tay. Thấy bà thím đã tới, gã cất giọng lạnh lùng: “Vào đó kiểm tra thân thể Mai đi rồi quay ra nói cho ta biết. Hãy nhớ lấy, ngươi thấy những gì, từ giờ trở đi chôn sâu trong bụng cho ta.”

Bà thím sợ hãi đến run rẩy, vội vàng vâng dạ rồi chui vào trong xe, một lúc sau quay ra, trên mặt lộ ra nét thương hại, ghé tai Hách Liên Tranh thì thào vài câu.

Hách Liên Tranh lặng thinh, phát tay ra hiệu cho bà lui xuống, lẳng lặng ngồi trên cang xe ngắm bầu trời hồi lâu, xoay người chui vào thùng xe.

Mai Đoá đã thay bộ y phục mới, nằm đó, nét mặt điên cuồng đã an tĩnh trở lại. Thấy Hách Liên Tranh, nàng ta còn nở một nụ cười.

Sau đó nàng ta giang rộng hai tay, nhẹ nhàng nói với Hách Liên Tranh: “A Trát...A Trát... Vừa rồi ta còn tưởng mình chết rồi cơ...Tự xưng gặp được con, ta muốn điên lên rồi...Ta không cần đau con chứ? Để ta xem...ta xem nào...”

Hách Liên Tranh nhìn khí sắc tiêu tụy của nàng ta, đôi mắt đỏ lên, suýt nữa là rơi lệ, đưa cánh tay đã băng bó của mình sang, miễn cưỡng cười nói: “Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ.”

Mai Đoá vuốt ve vết thương băng bó bằng vải trắng của gã, nước mắt lại rơi xuống như mưa.

Một lúc sau, nàng ta khẽ nói: “A Trát...không phải con, không phải con đúng không? Con được ta nuôi lớn từ nhỏ, con không có trái tim ác độc hơn cả giông sái lang đó!”

Hách Liên Tranh lặng thinh không đáp, một lúc sau mới khó khăn mở miệng: “Mai đi...Đây có lẽ chỉ là một sự hiểu lầm...”

“Hiểu lầm à!” Mai Đoá lập tức nổi cơn kích động, vùng vẫy ngồi dậy muốn vén lớp áo da. “Hiểu lầm kiểu gì mà trở thành như thế...”

“Đừng mà!” Hách Liên Tranh cuống quýt giữ nàng ta lại: “Đừng mà! Mai Đoá đi, đi đừng kích động...Chúng ta hãy từ từ nói chuyện...”

Mai Đoá nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng, hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Thuận Nghĩa đại vương các hạ, nếu ngài không tin lời ta nói thì hãy đích thân phái người đưa ta quay lại trại ngựa Đứ Châu đi! Cũng dễ cho người của ngài tận mắt nhìn xem, rốt cuộc là ai đang nói dối!”

“Mai Đoá đi...Đừng nói ra những lời này, con nào có nghi ngờ gì.” Hách Liên Tranh nhẹ nhàng nói, “Nhưng con cũng biết, Tri Vi không phải là người như thế, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm. Thế này đi, con còn chút việc, trước hết con sẽ phái người đưa đi về vương đình, có chuyện gì thì đợi con về hẳn nói sau, được không?”

“Người để ta một mình trở về vương đình?” Mai Đoá bỗng dưng tròn mắt. “Người để ta một mình đối mặt với Vương phi giáo hoạt như kèn kèn, hung ác như sài lang của người sao? Người muốn đẩy ta vào hố lửa một lần nữa sao?”

Hách Liên Tranh há hốc miệng không thể bảo là Phượng Tri Vi đã không còn ở vương đình, đành phải nói: “Thôi thì không về vương đình nữa, con sẽ gửi gắm đi cho tộc trưởng Thanh Điều, để ông ấy chăm sóc đi...”

“Thôi được rồi, Đại vương!” Mai Đoá bật cười nhạt, “Người của người bây giờ đều đã trở thành chó săn cho Đại phi nhà người rồi! Người chóng mặt mà xem, hôm nay người đưa ta về, ngày mai ta sẽ bị đuổi trở lại Đức Châu!”

“Vậy đi muốn thế nào?” Hách Liên Tranh nhíu mày.

“Ta đi theo con!” Mai Đoá cất giọng kiên quyết, “Con đi đến đâu, ta sẽ theo đến đó, A Trát...Ta đã thành ra thế này rồi, con bảo ta còn dám tin tưởng ai nữa? Nếu con không chịu đưa ta theo, ta sẽ lập tức lăn xuống xe, chết dưới bánh xe của con!”

Nói đoạn, nàng ta lập tức nhô người dậy, vùng vẫy đẩy chân nệm ra, lăn xuống xe.

Hách Liên Tranh ngăn nàng ta lại, nhưng vẫn kiên quyết nói: “Mai Đoá đi, dù là chuyện gì, dù là lỗi của ai, đều phải chờ con trở về hẳn nói. Bây giờ con không thể mang đi theo, chuyện đi này của con...rất quan trọng.”

Gã không nói thêm gì nữa, nhanh chóng xách Mai Đoá xuống xe, quát lên: “Để lại hai mươi người, hộ tống Mai Đoá trở về Thanh Điều bộ!” Nói rồi không ngoái đầu lại, thúc ngựa đi tiếp.

Mới đi vài bước, chợt nghe phía sau nổi lên tiếng kinh hô.

Gã quay đầu lại, thấy Mai Đoá giẫy ra khỏi đám hộ vệ, đuổi theo đội xe. Vừa rồi khi xuống xe nàng ta vẫn chưa xỏ hài, giờ đang chạy trên đất cát bằng đôi chân trần, lòng bàn tay chân lập tức bị cứa rách, trên mặt đất loang lổ một chuỗi vết máu. Nhưng nàng ta dường như không hề cảm nhận được, cũng không biết lấy sức lực từ đâu mà đột ngột tung người nhảy lên, túm được vào mép cổ xe đi sau cùng, rồi cứ thế ôm thật chặt, treo mình lơ lửng bên thành xe.

Hách Liên Tranh chợt biến sắc, gào to: “Dừng xe! Dừng xe lại!”

Cổ xe lập tức dừng lại, Hách Liên Tranh cười khoái mã phi tới gần. Mai Đoá túm chặt lấy càng xe buồn bã ngẩng đầu, nói: “A Trát...Con không cần ta nữa...thì thì thể của ta sẽ đi theo con...”

Hách Liên Tranh ngửa ra dưới ánh nắng.

“A Trát, con sợ gì chứ? Ta có thể làm gì con và Đại phi của con khi đã thành ra thế này rồi?” Mai Đoá mỉm cười buồn bã. “Ta biết con bao che cho nàng ấy, ta đã ra nông nỗi này con vẫn còn bao che. Nhưng nếu con đã tin tưởng nàng ấy vô điều kiện thì hãy đưa ta theo, để thử hỏi nàng ấy, thử hỏi Đại phi bằng thanh ngọc khiết nhà con, xem ta có vu oan cho nàng ấy không?”

Hách Liên Tranh im lặng, sắc mặt kiên định cuối cùng thoáng lộ ra một tai dao động.

Mai Đoá bám víu vào càng xe, ngẩng mặt lên nhìn Hách Liên Tranh, ánh lệ trong vắt, nhẹ nhàng nói: “A Trát, A Trát của ta...Con lúc nào cũng kiên định như thế, năm ấy con mới hai tuổi...Ta ôm con ngồi trong đồng cỏ khô, con tuyệt nhiên không hề khóc lóc, còn nói với ta, Mai Đoá tỷ tỷ, chúng ta đừng sợ, không cần phải sợ...Con còn nhỏ xíu, nhưng ta ôm con bỗng dưng cũng hết run rẩy. Con còn không sợ thì ta sợ gì chứ? Thúc thúc con đâm trường thương vào đồng cỏ khô, đâm rách bàn tay con, thế mà con vẫn không thém nhúc nhích, ta còn sợ gì nữa? Chẳng qua là hồ băng...Làm sao chết được...A Trát con xem...Hiện giờ ta đã ra nông nỗi này mà vẫn chưa chết...A Trát của ta...Trên đời này, ta chẳng còn gì cả, sống,, vì còn, mà chết, cũng vì con...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Phó Thác Sinh Tử

Type: HK

Hách Liên Tranh gầm lên một tiếng làm Mai Đoá giật mình, lập tức ngậm miệng lại, ngừng gương mặt nước mắt đầm đìa, hoảng sợ nhìn gã.

Hách Liên Tranh không nhìn nàng ta nữa, phiến muộn đi qua đi lại dưới đất. Mai Đóa hạ giọng khóc nức nở, dưới lớp áo da rách nát, mơ hồ thấy đôi chân loang lổ vết máu, khiến hộ vệ xung quanh đều tỏ ra thương cảm.

“Đại vương...” Lần này Bát Bư hộ vệ có bốn người đi theo, Đại Bàng thử cầu xin giúp, Tâm Chuẩn cũng cho rằng, Đại vương trung nghĩa đồn hậu của họ không thể nào vứt bỏ một Mai Đóa như thế - đây là ân nhân cứu mạng của gã, chăm nom gã lớn lên, bây giờ lại rơi vào thảm trạng này.

Thế là Tam Chuẩn tiến lên, tự ý nâng nàng ta dậy. Hách Liên Tranh quay lưng về phía bọn họ, chẳng nói chẳng rằng.

Mai Đóa nín khóc, liếc nhìn bóng lưng của Hách Liên Tranh, thấy gã không động đậy, khoe môi nở một nụ cười, được Tam Chuẩn và bà thím dìu lên xe.

Hách Liên Tranh vẫn không hề nhúc nhích, đám hộ vệ đều thở phào nhẹ nhõm, tươi cười đi đánh xe.

Đội Mai Đóa chui vào trong xe ngồi yên ổn, Hách Liên Tranh liền leo lên ngựa, nói với Đại Bàng có kĩ thuật đánh xe tốt nhất trong Bát Bư: “Người đi đánh cỗ xe của Mai Đóa.”

Đại Bàng vâng dạ, leo lên cưỡi xe. Hách Liên Tranh đóng cửa xe lại - đây là xe chở lương thảo, không có cửa sổ, chỉ có cửa ra vào là có thể mở ra. Để tránh lật xe nửa đường khiến lương thảo đổ xuống, trên cửa đều gắn chốt sắt.

Hách Liên Tranh đóng cửa lại, cài chốt sắt, sau đó vung tay quát mạnh một roi lên mông con ngựa kéo xe!

Con ngựa giật mình, hí dài rồi tung vó chạy, trong xe vọng ra tiếng thét kinh hãi của Mai Đóa. Trên cưỡi xe, Đại Bàng cầm dây cương trọn mắt há mồm. Hách Liên Tranh gầm lớn: “Đánh xe cho cẩn thận, đưa Mai đi trở về vương đình!”

Đại Bàng luống cuống tay chân, vội vàng điều khiển dây cương, vận dụng hết kĩ năng của mình để vỗ về con ngựa đang kinh hãi, bình ổn cỗ xe. Tiếng khóc to của Mai Đóa vang lên từ trong xe, mơ hồ còn nghe ra tiếng đập cửa xe ‘rầm rầm’, thanh âm nặng nề như đập vào lòng người. Hách Liên Tranh quay phắt đi, xoay lưng về phía cỗ xe đang chạy xa dần, hai tay siết chặt, đôi mắt nhắm nghiền.

“Đại vương!” Đám hộ vệ thảo nguyên thẳng như ruột ngựa đồng loạt hô lớn không đồng tình.

Đại vương sao lại thiên vị như thế, nhẫn tâm như thế! Đây có còn là Đại vương nhân nghĩa trí dũng, ân oán phân minh trong lòng bọn họ hay không?

“Phải hai mươi người, đuổi theo làm hộ vệ.” Nhưng Hách Liên Tranh như đã mất đi tất cả sức lực, chẳng nghe ra sự bất mãn của mọi người, một môi vẩy tay, kéo lê bàn chân leo lên ngựa.

Đám hộ vệ nhìn Đại vương nhà mình bằng ánh mắt xa lạ, đội mãi vẫn không ai động đậy. Tam Chuẩn hung hãn giậm chân, vung tay quát roi một tên hộ vệ.

“Bảo các người đuổi theo, còn không mau đuổi!”

Hai mươi hộ vệ leo lên ngựa, đuổi theo cỗ xe kia. Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, tiếng cười nói rôm rả lúc trước đều đã bay lên chín tầng mây.

Tam Chuẩn buồn bã đánh xe, không ngó ngang đến ai hết. Hách Liên Tranh ngồi thẳng người trên ngựa, lặng im thin thít.

Gã không phải kẻ ngốc, cũng cảm nhận được sự thất vọng của hộ vệ quanh mình. Xưa nay bọn họ vẫn kính gã như thần, hôm nay sự tuyệt tình dường như hoàn toàn vô lý của gã khiến vị thần kia rơi xuống khỏi mây xanh.

Muốn xây dựng hình tượng có lẽ cần sự bồi dưỡng mất rất nhiều ngày tháng, nhưng thường thường sụp đổ chỉ trong chớp mắt.

Hán tử thảo nguyên không hiểu bấy nhiêu cớ kị khó xử, không hiểu lấy đại cục làm trọng, bọn họ chỉ biết có ơn phải đền đáp, thấy người gặp nạn nhất định phải cứu giúp.

Đây là lần đầu tiên Hách Liên Tranh cảm nhận được xung quanh mình ngập tràn địch ý và bất mãn, bấy giờ mới biết tư vị này khó chịu đến nhường nào.

Gã ngẩng đầu lên, thở ra một hơi thật dài. Phương xa mây bay ngồn ngồn như hàng vạn con ngựa phi băng băng, trong phút ngắn ngủi gã tưởng như thấy thiết kỵ Thuận Nghĩa vùng trường đao thúc khoải mã, đập máu bốn ba. Mà đứng trên vạn người, có một thiếu niên hắc y nhuần giáp, cưỡi ngựa chạy đầu tiên, nở một nụ cười ung dung mà cương liệt giữa đất trời.

Tri Vi

Ta không thể đưa dù là một chút nguy hiểm đến bên nàng, dù đó chỉ là một khả năng nhỏ bé, đều không được.

Dẫu vì vậy mà bị nghìn người chỉ trích.

Ta cũng cam lòng!

“Con đường mòn trên núi Bạch Đầu đã dọn dẹp sạch sẽ rồi.” Ở vị trí bí mật sau một ngọn đồi, Phụng Tri Vi vạch ra kế hoạch cuối cùng với đám thuộc hạ. “Đoạn cuối cùng là một vách núi, may mà không quá dốc, nhưng muốn leo xuống mà không gây ra tiếng động là chuyện rất khó khăn. Cho nên,

chúng ta chỉ chọn ra những người tinh nhuệ nhất đi đánh úp, do ta dẫn đầu, từ phía sau đâm thẳng vào chủ trương của Tấn Tư Vũ. Những người còn lại do Thuần Vũ và Dương Vũ chỉ huy, mang theo chiến mã, móng ngựa bọc cỏ, miệng ngậm rọ sắt, chờ ở bãi lầy Bạch Linh nằm ngoài chủ doanh năm dặm, lấy pháo hoa màu đỏ làm tín hiệu. Bên này vừa phá chủ trương, bên kia lập tức tấn công dữ dội.”

“Tôi đi theo ngài!” Diêu Dương Vũ lập tức cự tuyệt.

“Không được.” Phượng Tri Vi đáp còn dứt khoát hơn. “Võ công của ngài không đạt chuẩn.”

Mấy câu ám vượn cổ lờm Phượng Tri Vi, nàng không thèm liếc bọn họ lấy một cái.

“Chúng tôi sẽ cực kỳ cẩn thận mà!” Diêu Dương Vũ van nài, nhìn về hướng núi Bạch Đầu, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

“Các ngài đi theo ta chỉ tổ chịu liên lụy.” Phượng Tri Vi không hề khách khí. “Ngươi tưởng ta cho các ngài đánh thẳng vào đại doanh là nhẹ nhàng lắm sao? Đại doanh có mười vạn binh mã!”

“Vậy vì sao ngài mang theo cô ấy?” Dư Lương không phục, hất hàm về phía Hoa Quỳnh.

Hoa Quỳnh rút xoẹt song đao bên thắt lưng, dứ dứ trước mặt Dư Lương. “Vì sao hả? Rút đao ra nói chuyện!”

Dư Lương chỉ còn biết tro mắt cứng họng, đều là dân nửa đường đi học võ công, người ta học giỏi hơn hẳn thì biết làm sao được.

“Hắc Quả Phụ!”

“Thư sinh éo lá!”

Bên kia nhón nháo như chơi gà, bên này Phượng Tri Vi làm như không nghe thấy.

“Tông tiên sinh sẽ đi theo đội của các ngài.” Phượng Tri Vi nói, “Ta đã điều tra địa hình rồi, đằng sau vách núi kia có một cái hang trông không có gì bất mắt, lở đầu chuyển này không thuận lợi còn có thể rút lui theo hang ấy, thật ra không có gì nguy hiểm. Trái lại bên các ngài lấy một địch mười đánh thẳng vào đại doanh, khó khăn hơn chúng ta rất nhiều. Các ngài yên tâm, Cố huynh luôn đi theo ta.”

Diêu Dương Vũ còn định nói thêm câu gì thì Phượng Tri Vi đã đứng dậy, không cho nghỉ ngơi. Bỗng nghe “bịch” một tiếng, trên trời lao xuống một bóng người.

Người kia chạt vật ngã xuống, miệng ngậm đầy bùn.

Đằng xa, Cố thiếu gia phui tay, bảo: “Nghe lên.” Rồi ung dung thông thả bước đi.

Người rơi xuống đất gian nan ngẩng đầu lên, đây là Hiệu úy Vệ Ngọc do Ninh Dịch phái tới. Phượng Tri Vi mở hội nghị quân tình tuyệt mật, hiển nhiên không cho hắn tham gia.

“Tướng quân...” Vệ Ngọc bò dậy, nhìn vào đôi mắt nửa cười nửa không của Phượng Tri Vi, khẽ rung mình, lại hấp tấp nói: “Kế hoạch của ngài rất mạo hiểm...”

“Ngươi chuẩn bị đi báo cho Sở vương biết sao?” Phượng Tri Vi ngắt lời hắn.

Vệ ngọc thế mà lại gạt đầu, thành khẩn nhìn nàng, “Tướng quân, trước khi tôi đến đây, điện hạ đã đích thân dặn dò rằng không cần biết ngài nghĩ gì, cũng buộc phải nghe theo những lời ngài ấy nhờ Diêu Hiệu úy nhắn lại, còn muốn tôi có được tin tức gì cũng phải báo lại cho ngài ấy biết. Đây là vương mệnh, tôi... không thể làm trái.”

“Vậy ngài đi báo đi.” Câu trả lời của Phượng Tri Vi cũng vượt ngoài dự kiến, nàng vỗ tay, Cố thiếu gia liền dắt lại một con lừa què.

Lừa rất xấu, rất già, rất suy yếu, khoe mắt đầy gỉ, ánh mắt lơ dờ ngắc ngoai.

Phượng Tri Vi nhìn Cố thiếu gia đầy ngưỡng mộ, nàng chỉ bảo y tìm một con lừa, thật khó cho y tìm đâu ra một con lừa già yếu đến kinh người như thế.

Vệ Ngọc nhìn lưng con lừa gầy như bị đao gọt kia, ngồi xuống chắc là cửa rách môn chửi chằng đũa, sắc mặt còn đáng hơn hoàng liên.

Trăm dặm đường xa, dùng con lừa này quay về báo tin ấy hả? Bao giờ đến nơi thì chiến sự nhất định đã kết thúc.

“Đi thôi.” Phượng Tri Vi thân thiết đỡ hắn ngồi lên lưng lừa, vỗ mông lừa, con lừa già lắc lư bỏ ra như một con ốc sên. “Nhớ thay ta vấn an điện hạ, con lừa này cũng khỏi cần trả lại cho ta, cứ nói là ta tặng cho ngài ấy bồi bổ thân thể. Hoa tươi tôn đáng người xinh, có con lừa quý để dành hiến vương; hiếu tâm của Ngụy Tri, xin điện hạ nhất định phải nhận lấy.”

Vệ Ngọc mặt mày nhăn nhó cười lừa đi “báo tin”, Phượng Tri Vi ngửa đầu xem sắc trời, nói” “Hách Liên Tranh sắp đưa lương tới rồi, đội lát nữa ăn no rồi xuất phát, thị phi thành bại, chỉ quyết định vào canh hai đêm nay.”

Gió đem thu thổi qua ngon cỏ, phát ra tiếng rì rào, thổi cho lừa trại chập chòn muốn tắt.

Tiếng khóc trong xe ngựa từ đầu đến cuối chưa bao giờ ngừng.

Đại Bàng thở dài, gỡ cái đùi dê nướng ra từ đống lửa, đi đến bên xe, nhẹ nhàng nói: “Mai Đóa cô nương, cô ăn chút gì đi.”

Trả lời hần chỉ là một tiếng khóc thê lương cao vút.

“Cô nương, ăn chút gì đi, dù gì cô cũng phải gắng gượng đến khi Đại vương trở về chứ.” Đại Bàng ngồi xổm trước cửa xe, tha thiết khuyên bảo.

“Ta làm sao chờ được đến ngày ngài ấy trở về?” Một lúc sau, giọng nói xen lẫn với tiếng nức nở của Mai Đóa truyền ra từ sâu bên trong.

Cuối cùng nàng cũng chịu trả lời, Đại Bàng mừng thầm trong lòng, nói: “Cô kiên trì một chút, Đại vương chẳng bao lâu nữa sẽ trở về, thời gian chẳng qua chỉ khoảng nửa ngày đường...”

Mai Đóa đột ngột im lặng, hồi lâu mới khẽ thì thào: “Ta không muốn quay về vương đình.”

Đại Bàng khó xử vịn tay, Mai Đóa nói: “Chúng ta dừng lại chờ ngài ấy ngay tại đây có được không?”

Đại Bàng ngơ ngác, do dự nói: “Chuyện này...”

Mai Đóa thấy hần đã động lòng, lập tức bồi thêm: “Chúng ta đang trên đường trở về vương đình mà, người có thể nói là gặp chuyện phải trì hoãn. Đại vương chỉ không muốn ta đi theo ngài ấy mà thôi, nhưng đâu có nói ta không thể chờ ngài giữa đường, ta...ta không dám quay về vương đình.”

Nàng ta lại bật khóc, thanh âm đau xót. Đại Bàng ngửi thấy mùi thuốc và mùi hôi thối thoang thoảng bay ra từ trong xe, cõi lòng chua xót.

Mấy người hộ vệ đi tới, thì nhau khuyên bảo, Đại Bàng cuối cùng cũng gật đầu.

Tiếng khóc của Mai Đóa thấp dần, Đại Bàng thở dài, xuống xe, thấy cách đó không xa có một ngọn núi đá thấp, bèn ra lệnh cho các hộ vệ đánh xe ngựa vào trong núi.

Tâm trạng của Mai Đóa hình như cũng khá hơn một chút, còn xuống xe ngồi dựa gần đống lửa lại đích thân nướng thịt dê đưa tận tay cho các hộ vệ. Họ thấy gương mặt nàng ta tiêu tụy, đáy lòng đều chua xót, bèn ăn thịt nàng ta nướng hết sức ngon lành.

Nhưng Đại Bàng vẫn không lại gần đống lửa, cũng không ngồi gần Mai Đóa, làm tròn bốn phận canh gác trên cao, chột nghe tiếng Mai Đóa gọi hần từ đằng sau. Đại Bàng vừa quay đầu lại, mơ hồ thấy những hộ vệ gác bên đống lửa đều đã ngủ thiếp đi, trong lòng giật nảy, rồi hần nhận ra sau lưng mình có ai đẩy mạnh một cái, nặng nề ngã xuống khỏi núi đá.

Một bóng đen nhẹ nhàng lướt qua từ sau lưng hần, lười nhác giẫm lên lưng hần, cười nói với Mai Đóa đứng bên cạnh đống lửa: “Cũng may cô thông minh, biết dừng lại ở chỗ này. Đi thêm một đoạn nữa là đất họ quân vương đình thường xuyên lui tới, ta cũng không dám tùy ý xuống tay.”

Mai Đóa nhìn hần, trong ánh mắt lóe lên một tia thù hận, lạnh lùng xoay mặt đi không thèm để mắt đến hần.

“Đừng như thế mà.” Khắc Liệt mỉm cười xoa xoa lên mặt nàng ta. “Đáng ra cô nên vui vẻ một chút, chẳng bao lâu nữa, Đại vương của cô sẽ trở về bên cô.”

Mai Đóa quay mặt đi, buông lời căm ghét: “Đừng chạm vào ta!” Lại ngó Đại Bàng bị hần xách theo, nghi hoặc hỏi: “Người nhất định muốn ta thám thính xem Đại vương đi đâu để làm gì? Không phải người tính hại ngài ấy chứ?”

“Đừng hỏi nhiều như thế.” Khắc Liệt cười nói, “Tóm lại cô phải nghe ta thì mới có thể quay về bên Đại vương nhà cô. Nhưng Hách Liên Tranh đứng là nhân tâm, trông cô như thế này, cầu xin gã như vậy mà gã vẫn không cho cô đi theo. Ta bám theo gã, cũng suýt nữa bị mật thám bên phe Ngụy Tri ra đón phát hiện, may mà bên cô cuối cùng cũng để lại một chỗ trống cho ta.”

“Vừa rồi ta hỏi những hộ vệ kia.” Mai Đóa nói, “Bọn họ không biết Đại vương muốn đi đâu, mỗi lần chờ quân lương gần đến nơi lại có người khác tới đón, nhưng ta nghĩ chắc Đại Bàng phải biết.”

“Vậy à.” Trong ánh mắt Khắc Liệt lộ ra thần thái phấn khởi bùng bùng. “Ta có vài tin vui đây, chắc hẳn vị An vương điện hạ kia của Đại Liêu nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú...”

Khi trời sắp tối, có tiếng xe ngựa chạy tới gần khe nhỏ sau lưng núi Bạch Đầu.

“Hô Trác bộ đưa đồ tới.” Trong mắt Phụng Tri Vi lóe lên vẻ vui mừng, rào bước ra đón, kẻ đó lại nghe tiếng một người cười bảo: “Hách Liên Tranh may mắn không làm nhục mệnh, đưa đồ đến đúng giờ.”

“Sao ngài lại đích thân đến đây?” Phụng Tri Vi vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên, Hách Liên Tranh sai bước tới gần, đích thân chỉ huy các hộ vệ dỡ vật dụng trên xe xuống, “Ngoại trừ lương thực phía Vũ Châu đưa tới, còn mang theo một mớ thịt dê thịt bò và phô mai do các tộc dân tự ủ, còn có loan đao do thợ rèn Hô Trác chế tạo. Các huynh đệ ăn quen đồ ăn thảo nguyên, quen dùng vũ khí của mình, thế là thuận tay nhất.”

“Hiếm khi thấy ngài cẩn thận như thế.” Phụng Tri Vi nhếch miệng cười, “Lương thực bên này vẫn ổn, nhưng còn thừa không nhiều lắm. Về phần thịt dê

thịt bò và phô mai, lập tức phát xuống cho mọi người ăn no căng bụng thì thôi!”

Đám Diêu Dương Vũ còm chưa có cảm giác gì thì đám kỵ binh Hồ Trắc đã reo hò ầm ĩ. Chinh chiến bên ngoài, gặm toàn lương khô, mì và bánh của Trung Nguyên, đêm nay có thể ăn những món quen thuộc, mọi người đều vô cùng hưng phấn.

Hách Liên Tranh ngó sang Phượng Tri Vi, nhìn nàng từ đầu xuống chân từ trái sang phải, một lúc sau mới nhú mày hỏi: “Hình như gầy đi thì phải?”

Liếc nhìn đám Diêu Dương Vũ, Phượng Tri Vi sợ Hách Liên đại vương không nhìn, buột miệng nói ra câu gì không thích hợp, bèn vội vàng nói: “Còn chưa đi lo việc cơm nước, chuẩn bị cho sớm?”

Diêu Dương Vũ liếc nhìn Hách Liên Tranh, bật “à” lên, dẫn theo các huynh đệ ra khỏi trường, vừa đi vừa lầm bầm: “Tướng quân thật có duyên với nam nhân...”

Hách Liên Tranh loáng thoáng nghe thấy, phì cười. Phượng Tri Vi hậm hực nói: “Tiểu tử khốn kiếp, coi trời bằng vung.”

Giọng nàng tuy oán trách nhưng ánh mắt lại hàm chứa ý cười tỏa ra tia sáng rạng rỡ dưới hoàng hôn âm đạm.

Hách Liên Tranh nhìn vào đôi mắt mờ mịt hơi sương mà lại trong sáng lấp lánh của nàng, những lời chất chứa trong lòng bỗng dưng đều nghẹn lại bên miệng. Trên đường đi gã đã nghĩ kĩ một vài câu muốn hỏi, muốn biểu lộ một chút nghi hoặc, nhưng đến lúc này đột nhiên không có hứng hỏi ra- Hỏi cái gì chứ? Người mang một đôi mắt như thế, tuyệt đối không thể làm ra một việc ác độc nhường ấy.

Có lẽ nàng tâm kế thâm trầm, có lẽ nàng không từ thủ đoạn nhưng cái ác của nàng vĩnh viễn đều có nguyên nhân và nguyên tắc của nó.

Hách Liên Tranh khẽ bật cười, cảm thấy dường như tảng đá lớn đè nặng trong lòng mình vừa biến mất, toàn thân đều nhẹ nhõm, chợt nghe cô gái nhảy cảm bên cạnh hỏi: “Hình như huynh muốn hỏi câu gì?”

“Không, không có gì.” Hách Liên Tranh lắc đầu, nhìn Phượng Tri Vi thành khẩn nói: , “Ta chỉ cảm thấy, ở bên cạnh nàng, rất vui.”

“Đồ ngốc.” Phượng Tri Vi khẽ cười.

Bước vào từ bên ngoài, Cố thiếu gia thấy Hách Liên Tranh, đột ngột liếc tới, chặn trước mặt gã, cách một tầng mạng che cũng có thể nhìn ra đôi mắt lấp lánh.

Hách Liên Tranh vỗ đầu, cười nói: “Muốn hỏi thăm Tri Hiểu nhà ngươi chứ gì? Ừm...”

Gã do dự giây lát, trong một thoáng do dự, Cố thiếu gia đã lập tức lại gần mấy bước, ngay cả Phượng Tri Vi cũng quay đầu sang.

“Cũng không có gì.” Hách Liên Tranh vội vàng cười xòa, “Trước đó vài ngày đã bắt đầu phát sốt tiêu chảy, buồn bực không yên. Y quan vương đình khám qua, nói không sao cả, nhưng cho đến khi ta đi hình như nó vẫn chưa hết sốt.”

Cố thiếu gia lập tức ngoái lại nhìn Tông Thần, Tông Thần nhú mày, hỏi: “Có sốt cao không? Đã khám tura lưỡi chưa? Có ho hắng gì không?”

Hắn hỏi liên tiếp mấy câu, Hách Liên Tranh đáp từng câu một. Tông Thần nhú mày, Phượng Tri Vi liền hỏi: “Lẽ nào nó bị lên sởi?”

Tông Thần im lặng không đáp, một lúc sau mới lên tiếng: “Không xem triệu chứng trực tiếp thì không thể xác định được.”

Hắn nói ra câu này khiến mọi người tỏ ra thận trọng hơn một chút. Cố thiếu gia không hiểu nghĩa từ “lên sởi” cho lắm, ngoái đầu nhìn Phượng Tri Vi. Nàng bảo: “Không sao đâu, hay là ta mời Tông tiên sinh quay về xem bệnh.”

“Không được, với tình hình hiện tại, phải dựa vào sức Tông tiên sinh rất nhiều, tuyệt đối không thể rời quân.” Hách Liên Tranh lập tức gạt đi, ngay cả Cố thiếu gia cũng lắc đầu.

Phượng Tri Vi liếc nhìn sang Cố Nam Y, y lắc đầu rất kiên quyết nhưng đôi mắt lại ngóng về phía vương đình. Rõ ràng y đã nghe ra nguy hiểm trong đó, nhưng vẫn vì an toàn của nàng mà không chịu để Tông Thần ra đi.

Người kahsc không hiểu rõ, nhưng Phượng Tri Vi lại vô cùng thấu hiểu địa vị của Tri Hiểu trong lòng y. Đứa bé được y chủ động ôm vào lòng và tự tay nuôi nấng lần đầu tiên trong đời, là chìa khóa của linh hồn y, cánh cửa mở ra tâm linh y. Y yêu mến và trân trọng nó, giống như trân trọng sinh mệnh của bản thân.

“Hách Liên, Tri Hiểu sinh ra ở phương nam, thể chất không được cứng cáp như trẻ con ở thảo nguyên của huynh. Về mặt này vụ y thảo nguyên của huynh cũng không có kinh nghiệm như Hán y. Lỡ đâu đây là bệnh đậu mùa thì không thể khinh suất được. Ta thấy hay là để cho Tông tiên sinh quay về một chuyến, đại mau về sớm là được.”

Hách Liên Tranh lặng thinh, không tiện phải đối thêm nữa bèn nhú đôi mày rậm. Cố thiếu gia vẫn còn lắc đầu thì Phượng Tri Vi đã cương quyết đẩy Tông Thần ra ngoài. Hách Liên Tranh thở dài, dắt con ngựa Liêu của mình ra , nói: “Đánh phải phiên tiên sinh vất vả một chút, đi mau về sớm.”

Tông Thần để lại một bao thuốc, “Đây là Vạn Linh hoàn do ta điều chế ra, có hiệu quả với hầu hết các loại độc được, mọi người giữ lấy.”

Ba người đều đồng ý, nhìn Tông Thần hấp tấp ra đi. Phụng Tri Vi nắm ta Cổ thiếu gia đang kiễng mũi chân nhìn theo bóng Tông Thần xa dần, vỗ về an ủi: “Không sao đâu, đừng nói chưa chắc đã là bệnh đậu mùa, cho dù phải, có Tông tiên sinh rat ay, huynh còn sợ gì chứ?”

Cổ thiếu gia trầm tư một lát rồi cũng vỗ tay nàng, nói: “Có cô ở đây, có mọi người ở đây, ta chẳng sợ gì hết.”

Phụng Tri Vi ngây người, nhẹ nhàng cười lên, cầm tay y: “Yên tâm, đều ở đây hết.”

Diêu Dương Vũ rời trưởng, tiện thể đi xem đội cấp dưỡng. Trong nồi lớn đun thịt bò rừng nóng hôi hổi, thứ mùi này người Trung Nguyên ngửi được đều cảm thấy tanh hôi xộc vào mũi, mà hán tử thảo nguyên lại thì nhau chen chúc bên cạnh nồi, nước miếng nhỏ rùng rùng khen thơm quá thơm quá.

Diêu Dương Vũ ngửi được thứ mùi này, nhủu mày, chợt nhớ Ngụy tướng quân từng chạy ra sau vườn núi bóp cô ép mình nuốt phở mai. Mấy thứ đồ ăn thảo nguyên mùi vị nồng nặc hết sức này, chắc hẳn Tướng quân cũng không quen?

“Sao vẫn nấu lương thực tồn kho? Không phải có lương mới tới ư?” Hân nhìn chằm chằm vào chỗ cơm ngả vàng trong nồi. “Mấy hôm trước trời đổ mưa to, có một số gạo tẩm bị ngâm nước, xông lên mùi lạ.”

Người cấp dưỡng cười đáp, “Tướng quân dặn rằng không được lãng phí, lương cũ thì phải ăn trước.”

“Vậy người hãy nấu nồi nhỏ cháo gạo mới.” Diêu Dương Vũ do dự giây lát, lại lật lật mấy thứ được đưa tới, vui vẻ nói: “Hóa ra còn có rau xanh trứng gà! Mau mau lấy cho ta mấy thứ không dập không nát, cẩn thận xào nấu vài món đưa vào trong trưởng của Tướng quân, nếu bị hỏi thì người cứ bảo là ta gọi.”

“Dạ.” Người cấp dưỡng tay chân nhanh nhẹn vội vã đi làm, “Đúng là Diêu Hiệu úy rất quan tâm Tướng quân, kể ra thì Tướng quân quả thật rất vất vả...”

Diêu Dương Vũ cười ha hả, thòm thòm dí mũi vào rau xanh ngửi ngửi, rồi mới lưu luyến rời đi, chen chúc với đám lính trước nồi thịt dê chờ đến bữa cơm chiều.

Buổi tối, đồ ăn được đưa vào chủ trưởng, Phụng Tri Vi thấy vậy bèn nhủu mày, nhưng chỉ nhìn sang Cổ thiếu gia, không nói gì cả.

Tiểu Ngốc cũng thật đáng thương, y còn ghét ăn thịt dê hơn cả nàng, lần nào cũng phải nhắm mắt nhắm mũi mà nuốt. Chuyến này lên Bắc Cương đánh trận, hồ đào cũng không thể cung cấp, mỗi lần Phụng Tri Vi nhìn đến mấy túi hồ đào trống trơn đeo bên thắt lưng y đều cảm thấy trong lòng chua xót.

Con gái không được ôm, hồ đào cũng chẳng có mà ăn, nếu không cho người ta ăn một miếng rau xanh thì Phụng Tri Vi có mặt dày đến đâu cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Huynh đi ăn thịt dê đi.” Phụng Tri Vi đẩy Hách Liên Tranh. “Chúng ta ở lại đây húp cháo.”

“Đừng có mơ.” Hách Liên Tranh bon chen ngồi bên cạnh nàng, giành bát cháo húp một ngụm. “Đừng nghĩ đến chuyện trốn vào một xó ăn mảnh.”

Phụng tri Vi cười cười, gấp rau cho Cổ tiểu ngốc đang vui đùa vào trong bát, lại nói: “Ăn xong thì về đi thôi, bên vương đình không thể thiếu huynh một ngày.”

Hách Liên Tranh không đoái hoài đến nàng, gấp rau xanh vào trong bát nàng.

Phụng Tri Vi che bát lại.

Hách Liên Tranh vẫn không buông đũa, ngược mắt lên nhìn nàng, đôi mắt sáng rực bức người.

“Tông tiên sinh đã đi rồi, ta không thể đi nữa.” Gã nói, “Dù có bò cũng phải bò theo.”

“Huynh mang thân phận cao quý...” Phụng Tri Vi định bụng khuyên bảo, Hách Liên Tranh lại vui đùa ăn cơm, không đoái hoài đến nàng.

Biết người này mà đã bước lên thì tám con trâu cũng không kéo nổi, Phụng Tri Vi thở dài. Ba người qua quýt ăn xong bữa cơm, mấy món ăn đơn giản nháy mắt đã hết veo. Cổ thiếu gia ăn đặc biệt nhiều, y đã nhớ nhung rau xanh ở Trung Nguyên từ rất lâu rồi.

Thuần Vu Mãnh mặc giáp chỉnh tề tiến vào, nói: “Tướng quân, chúng tôi đi trước một bước.”

“Gặp nhau dưới vách núi Bạch Đầu.” Phụng Tri Vi cười.

“Gặp nhau dưới vách núi Bạch Đầu.” Đáy mắt Thuần Vu Mãnh lóe lên tia sáng hưng phấn, hân bước ra ngoài, tiếng hiệu lệnh trầm thấp hùng hồn cất lên, chín nghìn kỵ binh phi thẳng đến bãi lầy Bạch Linh.

“Chúng ta cũng nên chuẩn bị rồi.” Phụng Tri Vi bước vào hậu trưởng thay một bộ hắc y bó người rồi trở ra, ngạc nhiên phát hiện không chỉ có Hách Liên Tranh thay đồ, mà ngay cả Cổ thiếu gia cũng thay một bộ y phục dạ hành màu đen bó người.

Phụng Tri Vi biết thứ y phục bó người, chất liệu lại không xịn lắm như thế, đối với một người như Cổ thiếu gia, mặc vào sẽ khó chịu y như bị tra tấn, vội vàng nói: “Cố huynh đừng lo, với võ công của huynh thì chẳng lo bị người ta phát hiện...”

“An toàn của cô là quan trọng nhất.” Cổ thiếu gia đáp đều đều, thân hình nhoáng cái đã bay vút ra ngoài.

Ba trăm quân đánh đêm được chọn lựa kĩ càng do Hoa Quỳnh thống lĩnh, đã đứng sẵn sàng ngoài trường chờ Phụng Tri Vi.

Ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, bóng đêm u ám, trên thảo nguyên có một làn sương mờ vệt vờn quanh. Khi Tông Thần ra đi, đã dự đoán rằng đêm nay sẽ có sương, chính là thời cơ hành động tốt nhất.

Vén lùm cỏ rồi tung đảng trước, xuất hiện một con đường mòn dẫn thẳng vào sâu trong núi.

Mọi người sáng bừng hai mắt, chờ Phụng Tri Vi động viên trước quân. Nhưng Phụng Tri Vi chẳng nói chẳng rằng, chỉ lặng lẽ vung tay chém xuống một cái, bỏ về phía núi Bạch Đầu!

Động tác của nàng mạnh mẽ hùng hồn, trong bóng đêm ống tay áo màu đen vút qua, như một tia chớp đánh xuống!

Ai nấy đều bị sự cương quyết và lẫm liệt trong động tác căm lạng này kích thích, khiến máu nóng và sóng mắt đều sôi lên.

Tuyệt quang loé sáng, Hoa Quỳnh vung song đao, lao lên trước nhất.

Hơn ba trăm người bày trận trường xà, vũ khí toàn bộ sơn thành màu đen, hắc y bó sát giày mỏng đế mềm, quanh eo quấn sợi thừng dài, hơi khom lưng uốn gối, rảo bước rất nhanh trên con đường mòn đi giữa cây cỏ.

Từng bóng đen một nhanh chóng lướt trên cỏ, y phục cọ vào những ngọn cỏ cao phát ra tiếng soàn soạt, hoà lẫn vào tiếng gió gào thét đằng xa.

Đến bên vách núi Bạch Đầu, Phụng Tri Vi đưa tay ra hiệu, tất cả mọi người đều dừng lại.

Nằm bò trên vách núi quan sát bên dưới, đại doanh của Tân Tư Vũ trải dài suốt mười dặm, ánh đèn tù mù, binh lính tuần tra canh gác ban đêm qua lại không ngớt, đông đúc vô cùng. Tất cả lều trướng đều giống nhau y hệt, chẳng nhìn ra chủ trướng ở nơi nào.

Phụng Tri Vi nhắm mắt lại, bản đồ địa hình bên dưới vách núi từ từ trải ra trong đầu nàng. Một lúc sau, nàng mở mắt ra, chỉ về một phương hướng.

Bên cạnh nàng, Hách Liên Tranh gật đầu đồng ý, vẫy tay ra hiệu, mọi người buộc thừng nối đuôi nhau tuột xuống.

Phụng Tri Vi và Cổ Nam Y dẫn đầu, nhanh chóng leo một mạch xuống vách núi.

Một đội binh lính tuần tra tiến lại, Phụng Tri Vi lảng lạng lẩn ra đằng sau lều trướng. Khi bọn họ đi qua mà hoàn toàn không phát giác, nàng tung người ra như một tia chớp.

Tên lính chỉ cảm thấy quãng sáng của cái đèn lồng trong tay chao đảo, còn chưa kịp xoay người, đã thấy cổ họng mình lạnh toát.

Hắn mềm nhũn người, ngã vào cánh tay Phụng Tri Vi. Nàng siết cổ hắn, kéo hắn ra đằng sau lều trướng, nhẹ nhàng thả thi thể của hắn xuống, nhanh chóng lột y phục mặc lên người mình, lại buộc một sợi vải đỏ mảnh mai lên cánh tay.

Nàng làm vậy là để lát nữa nhận ra người phe mình trong lúc hỗn loạn.

Người bên cạnh cũng thả xuống hai thi thể, Hách Liên Tranh và Cổ Nam Y bắt chước theo nàng, thay y phục. Ba người lảng lạng đưa tay ra hiệu, chia nhau lao ra ngoài.

Một đội binh lính tuần tra thấy một người xách đèn chạy tới, gương mặt nấp sau ngọn đèn mờ hồ hồ không rõ, đang tính mở miệng hỏi khẩu lệnh, chợt thấy trước mắt loé lên tinh quang.

Sau ánh sáng, là bóng tối vĩnh hằng.

Còn hai binh lính đang trốn ca trực, nấp sau một vách núi đá chia nhau ăn lương khô đã lên cát giấu, bỗng thấy có người đi tới, ánh đèn chiếu thẳng vào mặt bọn họ. Trong lúc bối rối, họ vội vàng giấu lương khô, nhưng tay vừa mới vòng ra sau lưng, đã thấy đầu mình rơi trên mặt đất.

Cái đầu rơi trên mặt đất, còn ngờ ngác nhìn lương khô vẫn chưa rơi xuống mà cắm trên mũi kiếm giờ ngang của một người.

Ba người như ma quỷ trong bóng tối, lảng lạng xử lý rất nhiều trạm gác ngầm tuần tra xung quang chủ trướng và trướng của các tướng lĩnh quan trọng.

Thế rồi Phụng Tri Vi giờ tay, lại gần vách núi, làm một động tác.

Vang lên một tiếng “soạt” nhỏ, Hoa Quỳnh hạ xuống bên cạnh nàng, kể đó ba trăm người chờ đợi đã lâu liên tục nhảy xuống.

Họ tiếp đất hết sức nhẹ nhàng, có một vài người tiếp đất không chuẩn, không rơi trúng thảm cỏ, Cổ thiếu gia đều kịp thời đánh ra một chưởng, đẩy bọn họ về phía thảm cỏ.

Phụng Tri Vi chỉ tay về phía mấy căn lều trướng, mọi người lĩnh mệnh tản ra.

Trong màn đêm, ba trăm tử thần dạ hành thu gặt sinh mệnh lẫn vào giữa các lều trưởng. Tiếng mũi đao cạo vào máu thịt nặng nề, bị chôn vùi trong tiếng côn trùng gáy chít chít buổi đêm.

Ba người Phụng Tri Vi đã áp sát doanh trưởng của Tần Tư Vũ.

Tuy thoát nhìn nó giống y hệt những lều trưởng khác, nhưng chỉ cần có gan đến gần sẽ phát hiện doanh trưởng này không giống bình thường. Canh gác nghiêm ngặt nhất, vị trí tốt nhất, tất cả các lều trưởng khác dường như đều bảo vệ xung quang nó.

Tần Tư Vũ còn chưa ngủ, trong trướng đèn đuốc sáng trưng, nhưng hình như không còn ai khác, cái bóng của hắn in dài trên vách trướng.

Ánh đèn sáng rực như thế, khiến người ta không tài nào tiếp cận. Ba người Phụng Tri Vi gần như dán sát xuống mặt đất mà bò tới, với võ công của họ, cũng phải mất tròn một khắc mới giải quyết xong tất cả các trạm gác ngầm.

Nằm bò ra thăm dò, cơ bắp toàn thân căng thẳng cao độ, Phụng Tri Vi nhanh chóng cựa quậy ngón tay để bàn bạc với Hách Liên Tranh nên dùng cách thức nào chui vào doanh trưởng của Tần Tư Vũ là thích hợp nhất, thì bất ngờ nghe tiếng bước chân dồn dập.

Thân thể ba người đều căng như dây đàn, nép mình xuống càng thấp.

Hách Liên Tranh ra hiệu cho Phụng Tri Vi: “Có cần rút lui không?”

Phụng Tri Vi lắc đầu, ra ý hãy đợi xem.

Vừa mới lắc đầu, chợt cảm thấy trước mắt tối sầm.

Nàng giật mình, cảm giác đầu tiên chính là nghĩ phải chăng mình đã quá căng thẳng, sau đó lại nhận ra có gì đó không ổn.

Đầu hơi văng vắt, thân xác hơi rã rời, sức lực trong cơ thể đột ngột tuôn ra như nước suối. Nàng thậm chí còn cảm thấy mình đã suy yếu đến độ thiếu chút nữa là trôi lênh bênh.

Gay go hơn là, do thứ cảm giác kì lạ này, luồng nhiệt đã ngủ yên lâu ngày trong cơ thể cũng “đùng” một tiếng vọt ra khỏi đan điền, thiêu đốt dọc hệ thống kinh mạch của nàng như một con hoả long. Tựa hồ trong nháy mắt, mồ hôi nàng toát ra đã thấm ướt bùn đất bên dưới.

Trong nháy mắt, Phụng Tri Vi làm ba động tác.

Thứ nhất là nhìn đám người Hoa Quỳnh ám sát xung quanh. Những bóng đen bay nhảy vun vút kia chứng tỏ bọn họ không chịu ảnh hưởng gì.

Thứ hai là liếc nhìn Hách Liên Tranh và Cố Nam Y bên cạnh. Hai người tạm thời không có gì lạ thường, nhưng Phụng Tri Vi khẳng định, nếu những người ăn thức ăn bên ngoài vẫn khoẻ mạnh, vậy thì vấn đề nằm ở rau xanh cháo gạo đêm nay, chưa chắc đã có độc, nhưng nhất định là có vấn đề. Ba người đều ăn, không ai trốn thoát được, hơn nữa Cố Nam Y còn ăn rất nhiều, chẳng qua do nàng có bệnh cũ nên phát tác nhanh nhất đó thôi.

Động tác thứ ba, nàng đột ngột ra tay, gờ ngang bàn tay chém thật mạnh lên gáy hai người bên cạnh!

Cái vỗ này dốc toàn bộ sức lực của nàng, hai người kia dù có nghi ngờ cả thiên hạ cũng không phòng bị nàng lấy một phần. Họ không kịp rên một tiếng đã bị nàng đập cho hôn mê bất tỉnh.

Phụng Tri Vi đánh ngất hai người, vung vẩy chống người đứng dậy, nhìn thẳng vào kẻ đang học tốc chạy tới.

Kẻ kia ăn mặc theo kiểu tướng lĩnh, có lẽ vì nóng vội nên hoàn toàn không để ý quân phòng thủ xung quanh chủ trướng đã biến mất sạch. Sau lưng hắn còn một người đi theo, dáng dấp hơi thảm hại, mà thân pháp lại có nét đặc thù.

Từ xa nhìn thấy thân pháp kia, trong lòng Phụng Tri Vi chợt nổ đùng một tiếng, lập tức giả làm tiếng đế gậy.

Đây là âm hiệu rút lui mà nàng đặt ra.

Bóng đen chợt loé, Hoa Quỳnh và Bát Bưu hộ vệ của Hách Liên Tranh phi tới bên cạnh nàng. Phụng Tri Vi vừa nhìn hai người kia lao vào trướng của Tần Tư Vũ, vừa ra hiệu cho Bát Bưu đưa Hách Liên Tranh và Cố Nam Y đi.

Âm hiệu bằng tay của nàng là: “Có biến! Mau rút lui!”

Bát Bưu vẫn còn ngây ra như phỗng thì Hoa Quỳnh đã nhanh chóng phản ứng lại, lập tức giả một tiếng đế gậy. Những bóng đen đang lượn lách khắp nơi thoáng khựng lại, rồi lập tức tụ lại bên cạnh Hoa Quỳnh, leo lên vách núi một lần nữa.

Loáng thoáng nghe tiếng Tần Tư Vũ hỏi trong chủ trướng: “Sao bây giờ mới....”

Người mới tới liền đáp: “Xảy ra một sự cố nhỏ, bị cuốn vào, mau....”

Giọng nói mơ hồ, sau đó Tần Tư Vũ nhanh chóng vén rèm bước ra, đang định nói gì thì phía trước cửa doanh lại nổi lên một trận xô xao, trong ánh lửa lại có người lao vào. Lần này lại có người ngăn cản, người bị chặn đằng xa nhảy lên chồm chồm, hình như đang la hét gì đó nhưng cách quá xa nên không

tài nào nghe rõ.

Lại có binh lính vội vàng lao đến, cấp báo có nhiều tướng lĩnh bị giết trong trướng. Phụng Tri Vi thừa cơ Tấn Tư Vũ ngất ra ở cửa trướng, đẩy mạnh Tam Chuẩn, quát khẽ: “Kế hoạch có biến, mau đưa Đại vương và Cố đại nhân đi!”

Nhị Hồ và Tam Chuẩn vội vàng cõng hai người lên, chạy đến dưới chân vách núi, rồi leo lên sợi dây thừng được người khác thả xuống.

Nhưng Hoa Quỳnh không chịu đi, vung song đao nhìn Phụng Tri Vi. Nàng miễn cưỡng giữ nguyên vẻ mặt thong dong, cười nói: “Vừa rồi ta bỗng dưng nảy ra một chủ ý rất hay, cô có thấy người đứng trước cửa doanh kia không, đó cũng là quân cờ do ta sắp xếp, cô hãy nhìn xem!”

Hoa Quỳnh nhìn Phụng Tri Vi với vẻ mù mờ không hiểu, không biết trong đầu nàng đang suy tính điều gì. Phụng Tri Vi toát mồ hôi lạnh, lặng lẽ lấy trường đao chống đỡ đôi chân lung lay sắp đổ của mình, cắn răng cười nói: “Đi mau, đừng phá rồi chuyện của ta!”

Thế rồi nàng vung tay, ngón tay kéo mạnh, “đùng” một tiếng phóng ra đạn pháo tín hiệu.

Cùng lúc phóng pháo tín hiệu, Phụng Tri Vi dồn hết sức lực vào một cú đá, đá Hoa Quỳnh bay đến tận vách núi. Quảng sáng không lồ tuy gây chấn động khiến đám đông đổ xô ra ngoài nhưng ai nấy đều bị luồng sáng chói lóa kia ép phải nhắm mắt lại. Thấy Phụng Tri Vi đột ngột phóng tín hiệu, Hoa Quỳnh hoảng sợ, bản năng mách bảo cô leo lên vách núi.

Tấn Tư Vũ và Khắc Liệt lao ra khỏi chủ trướng, hai người đều tái xanh mặt mũi. Khi ánh sáng tan đi, Tấn Tư Vũ hung ác quay đầu, liếc mắt thấy trên vách đá vẫn còn Tam Chuẩn và Nhị Hồ chưa leo lên đến đỉnh. Do công theo người, hành động bị chậm lại, nên hai người mới chỉ leo được một nửa quãng đường.

Tấn Tư Vũ cười nhạt, vung tay lên, trong bàn tay đã thêm một cây cung cong. Hắn nâng cung kéo dây, nhắm thẳng vào lưng Hách Liên Tranh đang lơ lửng giữa không trung.

Mắt hắn nhắm rất chuẩn, dù trên vách núi còn rất nhiều người chưa bò lên đến nơi, nhưng rất rõ ràng, người được cõng theo quá nửa là nhân vật quan trọng. Hắn không hề nghĩ ngợi, đã nhắm thẳng về phía Hách Liên Tranh.

Phụng Tri Vi lập tức vung tay, ném ra cây pháo hoa dự bị. Nàng không ném Tấn Tư Vũ mà lại ném vào cây đuốc đặt trước cửa trướng, “đùng” một tiếng bắn lên vô vàn tia lửa, Tấn Tư Vũ và Khắc Liệt đều bị tiếng động và ánh sáng kia ép phải lùi lại một bước, mũi tên rơi vào hư không.

Bấy giờ đại doanh Đại Liêu đã loạn, Tấn Tư Vũ vội vàng chinh đồn vỗ về chỉ huy ứng biến, tạm thời không còn tâm trí đâu mà tiếp tục tấn công vách núi. Khắc Liệt đi theo bên cạnh Tấn Tư Vũ, nhắc thấy Phụng Tri Vi, đôi mắt sáng lên, đang định nói nốt với Tấn Tư Vũ những lời hắn chưa kịp nói, lại muốn đoạt đao của một binh sĩ để chuẩn bị đi chặt dây thừng thả trên vách núi, bỗng bên cạnh có người quát một tiếng đánh gọn: “Khắc Liệt!”

Khắc Liệt ngoái đầu lại, một người toàn thân đầm máu bỏ nhào tới, ôm lấy cổ hắn há miệng ra cắn.

Khắc Liệt quát to: “Lại là người!”

Dưới ánh lửa là cảnh hỗn loạn, mọi người đều kinh hãi, chỉ có Phụng Tri Vi là vẫn tĩnh táo. Nhân lúc Khắc Liệt và Tấn Tư Vũ không rảnh chú ý đến mình, nàng trở mình lùi ra đằng sau vách núi, vén cây cỏ mọc lung tung, tìm được cái hang bí ẩn mà ban đầu nàng đã nhắc đến, cắm đầu chui vào đó.

Nhìn ra bên ngoài theo khe hở trong hang, nàng mới phát hiện ra người nhân lúc hỗn loạn xông vào đại doanh ấy hoá ra là Đại Bàng- một trong số Bát Buru dưới trướng Hách Liên Tranh, quần áo xộc xệch, toàn thân thấm đầm máu tươi, vẻ mặt thất thoát nét điên cuồng, bám chặt lấy Khắc Liệt không buông. Cũng không hiểu vì sao hắn lại xuất hiện ở đây, và vì sao hắn có vẻ không đội trời chung với Khắc Liệt như thế.

Khắc Liệt thầm kêu xui xẻo rồi, hắn dùng pháp thuật nhiếp tâm của sư môn để cạy miệng Đại Bàng, biết được tông tin Hách Liên Tranh sắp sửa đi đến đâu, lại mơ hồ đoán ra họ muốn làm gì, lập tức chạy tới đây báo tin cho Tấn Tư Vũ. Ai ngờ Đại Bàng ý chí kiên nghị, sau khi bị hạ pháp thuật còn tự mình tỉnh lại, nhưng thần trí vẫn vì thế mà mơ màng không rõ, chỉ nhớ mình đã phản bội Đại vương. Trong cơn hồi hận cực cùng, hắn rất căm thù Khắc Liệt, đuổi theo một mạch đến tận đây. Hắn vốn là kẻ vô công cao cường nhất trong số thuộc hạ của Hách Liên Tranh, sau khi phát hiện khí lực lại càng dâng trào, dọc đường đến đây Khắc Liệt luôn bị hắn ngáng chân, cho nên mới đến đại doanh hơi muộn, bằng không Phụng Tri Vi đã sớm bị diệt hết toàn quân.

Bấy giờ đại doanh hỗn loạn, Đại Bàng xông thẳng một mạch vào trong. Hắn nhận ra chủ nhân đang treo lơ lửng trên vách núi, thấy Khắc Liệt thù mới hận cũ lại dâng trào, mới nhào lên ôm chặt, há miệng ra cắn thẳng vào cổ họng Khắc Liệt!

Khắc Liệt bất ngờ không kịp phòng bị, thoáng nghiêng đầu, cổ họng đã bị răng nhọn của Đại Bàng cắn rách một lỗ thủng, máu tươi trào ra. Hắn nóng giận điên người, túm lấy thanh đao liên tục đâm loạn xạ vào Đại Bàng. Đại Bàng gào thét, máu thịt nát bấy như bùn song sống chết vẫn không chịu buông tay, chỉ một mực rướn miệng sang, ra sức cắn xé tới bời.

Hai người ngã lăn ra đất, gãy gập cắn xé lẫn nhau như dã thú, lăn khắp mặt đất tạo ra nhuwgx vệt máu loang lổ, thảm thiết đến độ ngay cả Tấn Tư Vũ cũng ngất ra như phỗng.

“Đại ca!”

Trên vách núi truyền xuống một tiếng thét xé ruột xé gan, Tam Chuẩn và Nhị Hồ quay phắt đầu lại, buông tay ra định nhảy xuống, nhưng động tác mới đến nửa chừng đã khựng lại, ngón tay cắm vào vách đá bặt hết móng tay!

“Bắn cho ta!” Tấn Tư Vũ chỉ vào vách núi lạnh lùng ra lệnh.

Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên, thấy Tam Chuẩn và Nhị Hồ đã đến sát sát mép núi, chỉ còn cách người tiếp ứng một quãng dài bằng cánh tay, lập tức vung tay lên xé toạc mặt nạ, xóa tóc rache kín mặt, chạy ra khỏi hang động mình đang ẩn náu.

Nói là chạy, chỉ bằng nói là nàng lẩn. Sức lực nàng đã tiêu hao sạch sẽ, mà ngọc lửa nóng trong cơ thể vẫn rùng rục thiêu đốt. Nàng lẩn một cái thẳng về phía chân Tấn Tư Vũ, hần chỉ thấy có bóng đen nhoáng lên, sau đó tóe ra ánh đao như tuyết!

Trong con kinh hãi, Tấn Tư Vũ phóng người nhảy lên, song Phượng Tri Vi dường như đã đoán chuẩn động tác của hắn, sau nhát chém ngang lập tức dựng thẳng thanh đao, mũi đao độc ác nhắm thẳng vào hạ bộ Tấn Tư Vũ đang tung người nhảy trên đỉnh đầu mình!

Tấn Tư Vũ lại giật mình, vội vàng khép chân lộn nhào một vòng ra đằng sau giữa không trung, chặt vật rơi xuống đất, múa kiếm vu vu chuẩn bị ứng phó với chiêu số độc ác tiếp theo của Phượng Tri Vi, nhưng lại thấy nàng miễn cưỡng nằm bò xuống mặt đất, uể oải vẫy vẫy tay, làm một động tác “ngươi có thể nghỉ ngơi rồi” với hắn.

Tấn Tư Vũ tái xanh mặt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tam Chuẩn và Nhị Hồ leo lên vách đá mất rồi, sau đó nhanh chóng mất hút trong màn đêm cũng với những người tiếp ứng.

Hắn gượng hừ một tiếng, sai bước tiến lên, trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang vụt lóe, chém thẳng vào hậu tâm của Phượng Tri Vi!

Phượng Tri Vi vẫn không hề nhúc nhích, nàng đã không còn chút sức lực nào. Nằm ngoài ra đất, nàng nghe tiếng hàng vạn con ngựa phi băng băng như nổi trống, cũng không biết đó là tiếng tim mình đang đập, hay là tiếng kỵ binh của Diêu Dương Vũ chẳng mấy chốc sẽ tới nơi.

Đêm nay tuy xảy ra chuyện bất trắc, nhưng kế hoạch cũng không tính là thất bại, chỉ tiếc mình lại không sống nổi.

Những tâm sự nặng nề nàng bắt đầu gánh vác từ ngày mẫu thân qua đời, chẳng mấy chốc sẽ tan thành mây khói theo cái chết của bản thân. Bây giờ Phượng Tri Vi lại chẳng hề cảm thấy tiếc hận, mà trái lại còn lơ mơ thấy mình được giải thoát- chết đi cũng rất tốt, không cần đối mặt với bấy nhiêu cảnh khó xử và nỗi đau khổ thiêu đốt cõi lòng thêm nữa.

Nàng mỉm cười nhàn nhạt, giữa ánh đao sáng như tuyết nàng thấy một đại diện đường hoàng, trên ngai báu dát vàng rồng bay phượng múa, có một nam tử hoa diễm mà thanh nhã chậm chậm ngồi xuống...

Hoặc là trên núi tuyết trắng xóa, thiếu niên vận màu áo xanh thiên thủy dắt ta một bé gái đáng yêu đang bị bỏ tập nói, mỉm cười bình thản với bốn bề mệnh mang.

Hoặc là có nam tử anh tuấn phóng khoáng rực rỡ, một ngựa rong ruổi, phi qua vạn dặm thảo nguyên...

“Keng!”

Tiếng kim loại va nhau chói lói vang lên bên tai, hoa lửa tóe lên trước mắt, chói đến nỗi Phượng tri Vi không thể không nheo mắt lại.

Có người ngã lẩn ra bên cạnh nàng, thờ hồng hộc. Phượng Tri Vi quay đầu lại thì thấy người ấy là Hoa Quỳnh mặt mũi lấm lem bùn đất.

Nàng nhìn Hoa Quỳnh đăm đăm, không hỏi cô vì sao lại quay về. Trên mặt đất lầy lội, Hoa Quỳnh lại nở một nụ cười không hề sợ hãi với nàng, sang sang nói: “Ha ha, làm anh hùng sao lại không mang theo tôi?”

Phượng Tri Vi nhìn cô đăm đăm, hai cô gái mặt mũi lấm lem bùn đất và máu tươi nằm trên đất nhìn nhau mỉm cười, trên đỉnh đầu nghìn đao dẹt vòng, vạn kiếm chỉ tim, họ dường như đều chẳng phát hiện.

Lúc này còn có một số thuộc hạ vẫn chưa kịp leo lên trên, thấy Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh thất thủ, ai nấy đều tự chém đứt dây thừng của mình, quay lại vội vàng lao tới.

Phượng Tri Vi cắn răng chống khuỷu tay bò lên, Hoa Quỳnh dìu nàng, hai người nương tựa lẫn nhau, lấy đao chống xuống đất, mỉm cười lạnh lẽo với quân địch bao vây xung quanh đông gấp mình hàng vạn lần.

Kể đó, ngang tàng vùng đao.

Máu tươi văng tung tóe, đi một bước lại giết một người. Phượng Tri Vi thừa biết lúc này kỵ binh vẫn chưa tới một khi Hách Liên Tranh và Cô Nam Y bị đuổi kịp thì có lẽ những người ấy chẳng thể bảo vệ được tính mạng của bọn họ. Nàng chưa bao giờ thích liều mạng, nhưng vào thời khắc này cũng không thể không liều.

Nàng không còn sức lực, dùng hư chiêu dụ người ta tiếp cận, sau đó để cho Hoa Quỳnh vung đao giải quyết. Hai người phối hợp ăn ý, chẳng mấy chốc thì thể đã chồng chất dưới chân. Những vết máu tươi, những mảnh thịt nát bấn văng lên mặt, cũng chẳng có thời gian và sức lực để lau đi.

Mà bên ngoài, mà thi thể của chiến sĩ Hồ Trác cũng đã chất chồng.

Giống như các nàng tựa lưng vào nhau, dầu hao hết khí lực vẫn không ngừng vung đao, chỉ để phối hợp với các huynh đệ liều chết tiếp cận, các tinh anh

của Hồ Trác cũng lao thẳng vào vòng vây của quân Đại Liêu, đầu uống công nhưng tuyệt đối không buông bỏ, hết lần này tới lần khác, không tiếc lấy máu thịt rải đường, chỉ để gần các nàng thêm một phần nữa.

Sinh tử nương tựa lẫn nhau, không có lùi bước.

Những thân xác lao vào tên đao, những cái chết không sợ mũi sắt lạnh lùng ấy.

Những người chiến đấu thảm liệt và hi sinh bi tráng ấy.

“Tỷ tỷ tốt...” Giữa trận ác chiến Phurong Tri Vi khê nghiêng đầu, ghé tai Hoa Quỳnh thở hồng hộc nói, “Thuần Vu Mãnh và Diêu Dương Vũ sắp đến đây rồi, hãy kiên trì một chút....Đằng sau có một hang động, đợi lát nữa tỷ hãy nhân lúc hỗn loạn... mà trốn đi... Còn có cơ xoay chuyển...”

“Muốn đi thì cùng nhau đi, muốn đợi thì cùng nhau... đợi” Hoa Quỳnh vung đao đánh bay một thanh trường thương đâm tới cánh tay mềm oặt, một thanh trường đao khác lại chui vào ngực như một con rắn độc. Phurong Tri Vi vung kiếm lên như chớp, ra sức che chắn, trường đao văng ra, nàng phun ra một ngụm máu tươi, lại cười tít mắt nói: “Độ chính xác quá... kém!”

Hoa Quỳnh lập tức vung đao chém rụng cánh tay của tên lính đứng ngay ra nhìn nụ cười của Phurong Tri Vi, trong màn máu phun trào, cô vừa mệt mỏi ho ra máu, vừa cười sang sảng nói: “Như ta mới gọi là... chính xác!”

Tấn Tư Vũ đứng xa xa bên ngoài đám đông, nhìn chăm chăm hai nữ tử ấy. Trước đó hắn không hạ lệnh bắn tên lần nữa, là do lòng vẫn ôm đầy lửa hận, rắp tâm muốn từ từ tiêu hao sinh lực hai người đến chết. Không ngờ đối phương lại dũng liệt đến thế, ngoan cố liều mạng, nam nhi cũng chẳng sánh bằng!

Từ bao giờ, Thiên Thịnh đã sản sinh ra những nữ tử như vậy!

Hắn đứng xa xa bên ngoài vòng vây, trong ánh lửa chập chòn, tâm tình hắn dường như cũng rung động. Rung động vì những chiến sĩ Hồ Trác người trước hy sinh người sau tiếp bước, dũng mãnh không sợ chết, rung động vì nét cười vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng giữa một trời mưa máu, rung động vì đôi mắt không hề sợ hãi mà vẫn man mác ưu thương của nữ tử rục rờ kiên cường kia.

Hắn bất ngờ sai bước chạy tới, trở ta rút đao.

“Xoẹt!”

Sóng đao đập mạnh lên trán Phurong Tri Vi.

Con đau nhói lên trong đầu, trước mắt tối sầm, Phurong Tri Vi nhìn lướt qua Hoa Quỳnh bên cạnh một lần cuối, nghe tiếng kỵ binh cuối cùng cũng đạp vỡ cửa doanh phía xa.

Trước khi chìm vào bóng tối, nàng tự nhủ với chính mình.

Ta phải tiếp tục sống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Có Qua Có Lại

Type: Trần Huyền

Cuối tháng Chín năm Trương Hi thứ mười bảy, nổ ra trận chiến ở vách núi Bạch Đầu khiến thiên hạ bàng hoàng. Ngụy Tri thống lĩnh hơn một vạn thiết kỵ Thuận Nghĩa, đi xuyên qua núi Bạch Đầu, vượt bãi lầy Bạch Linh, ban đêm tập kích chủ doanh Đại Liêu, lấy một địch mười, ngang tàng đấu với quân Đại Liêu đang run sợ, thiết kỵ trường đao nhỏ máu in bóng trăng, đi đến đâu chém rụng vô số thi thể đến đấy.

Đêm hôm ấy, giết mười một tướng địch, đã thương ba vạn quân địch, bắt hai vạn tù binh, là trận đại thắng đầu tiên từ khi khai chiến tới giờ.

Đây cũng là trận đại thắng hùng hồn nhất, gây ảnh hưởng then chốt nhất. Do có trận thắng này, Thiên Tịnh thừa thắng xông lên, liên tục thu hồi đất đai đã mất. Mà Đại Liêu tổn binh hao tướng, không thể không dờ doanh lùi về Phổ Thành ở biên cảnh. Cuộc chiến tranh giữa Thiên Tịnh và Đại Liêu kéo dài hơn một năm, bây giờ cơ bản đã phân rõ thắng bại.

Trong trận chiến ở vách núi Bạch Đầu, đã xuất hiện một tốp tướng lĩnh trẻ tuổi kiệt xuất. Đám Thuần Vu Mãnh và Diêu Dương Vũ, sau khi tòng quân đã tẩy rửa sạch sẽ ô danh ông tử chơi bời ở Đế Kinh, đến sau trận chiến này, các tướng lĩnh trẻ tuổi trong thiết kỵ Thuận Nghĩa lần lượt được điều đến các nơi đảm nhiệm nhiều chức vụ quan trọng.

Dân chúng biết tin tiền phương đại thắng đều hân hoan cổ vũ, mấy ngày này liên đoàn người thấp hương lễ tạ nối nhau không dứt. Cầm lên ba nén nhang

hương thoang thoảng, ba mong những anh lính tử trận chốn sa trường sớm ngày yên nghỉ.

Niềm vui in vào trong mắt ấy, tiếng ca hát cất cao tràn đường ngập phố ấy.

Lại chẳng truyền vào cung khuyết huy hoàng, biên ải mệnh mang.

Trong hoàng cung Thiên Tịnh, cung nhân qua lại khoe miệng ngậm cười, mà ngự thư ohongf của Thiên Tịnh để lại then cài cửa đóng. Thiên tử ngày một già cỗi, lật giờ một vài công văn lưu trữ từ năm ngoái, mà phong tấu chương nằm trên cùng, viết một dòng “Bình Liêu nhị sách”. Nét chữ thanh tú sắc sảo.

Thiên Tịnh để nhìn phong tấu chương kia một hồi, nhắc bút ghi dưới cuối rằng: “Đại Liêu sắp khuất phục, thời cơ chín muồi, bình Liêu nhị sách, đây quả đúng là kê sách hay đủ cả đức và lý của Ngự khanh. Vậy Nội các hãy đóng ấn đỏ, phê chuẩn cho các châu ở biên cảnh thi hành.”

Nội thị cung kính tiếp nhận, đặt trong hộp vàng, đưa sang Hạo Quân hiền thuộc Nội các.

Thiên Tịnh để ngồi nghiêm chỉnh không nhúc nhích, nghĩ đến bản tấu chương vừa rồi, ánh mắt dừng lại trên một phong quân báo trước mặt, lưu luyến nhiều lần.

Rất lâu sau, ông buông một tiếng thở dài.

“Thật đáng tiếc...”

Trong đại doanh Thiên Tịnh ở Bắc Cương, binh lính đang hân hoan vui vẻ thu dọn chuẩn bị xuất phát. Chiến tranh đã kết thúc một phần, đại quân Thiên Tịnh sắp sửa lui về Đức Châu và Vũ Châu ở hậu phương.

Trong chủ tướng của Giám quân lại chẳng có động tĩnh gì, binh lính đi qua đi lại đều năm một cái nhìn nghi hoặc về hướng đó.

Nghe nói Giám quân điện hạ thỉnh cầu với bệ hạ được tạm thời ở lại Bắc Cương để phòng bị dk có ý đồ xấu, bệ hạ đã đồng ý.

Không quay về thế giới phồn hoa chốn kinh thành, lại cứ muốn ở lại Bắc Cương, không biết vị điện hạ này nghĩ gì trong đầu nữa.

Trong chủ tướng không thấp đèn, màn trướng che kín mít, mọi cảnh vật bao phủ trong bóng râm xám xịt, không nhìn rõ đường nét.

Người ngooif trước án kỷ, lấy tay đỡ trán, ngồi lặng suốt một đêm dài, không hay thời gian trôi mất, không thấy đêm nay là đêm nào.

Có con gió lùa vào theo kẽ hở trên vách trướng, thổi bay một phong quân áo mỏng manh trên bàn, giống như phong quân báo trước án của Thiên Tịnh để.

Chỉ vèn vèn vài chữ, viết trọn những hi sinh và bi thương khuất bóng phồn hoa.

“Trận chiến ở vách núi Bạch Đầu, ba trăm tử sĩ Thuận nghĩa xuyên qua vách núi tiến vào chủ doanh quân Liêu, giết mười một tướng, hạ ba mươi sáu trạm canh, đã có cơ đại thắng. Sau lại bị quân Liêu bao vây tấn công, hơn một trăm sáu tử sĩ đều chết trận cả, thi thể bị những nhát đao loạn phân thây, mờ nhạt không phân biệt rõ... Hiệu úy Hoa Quỳnh và thống binh Phó tướng Ngụy Tri tử trận.”

Mùa đông năm Đức Hóa thứ hai mươi của Đại Liêu, Phổ Thành.

Đây là thành thị giàu có nhất và cũng phồn hoa nhất ở biên cảnh Đại Liêu, cho nên sau khi rút quân, Đại Liêu bèn đóng đại quân bên ngoài thành. Tuy rằng tan vỡ nhưng quân Liêu rút lui lại rất chỉnh tề có thứ tự, có điều nét mặt họ vẫn khó giấu được vẻ suy sụp chán nản.

Mới sáng sớm tỉnh mơ, trước cổng thành Phổ Thành đã tụ tập rất nhiều dân chúng chờ đến giờ vào thành. Thời gian vẫn còn sớm, mọi người vừa chờ, vừa ghé tai nhau rủ rì.

“Nghe nói tiền phương đại bại!”

“Đúng thế, binh đã rút cả về đây rồi.”

“Nghe nói ban đầu vốn đã nắm chắc thắng lợi, nhưng đối phương lại nã ra một tay kiêu tướng, đang đêm tập kích đại doanh, lấy một địch mười, chỉ một vạn người mà giết sạch mười vạn quân bên phía chúng ta!”

“Đừng khoác lác! Làm gì có chuyện ấy, nhưng giết chết một vạn người thì không sai đâu. Tôi lại nghe nói, đó là thiết kỵ Hô Trác bộ của Thiên Tịnh nổi danh dũng mãnh, một thời gian trước Hô Trác bộ bị điện hạ của chúng ta dùng kế diệt tinh anh trong tộc, lần này họ tới để báo thù.”

“Chưa chi đã ngóc đầu dậy, lại còn ác liệt hơn cả ban đầu, Đại vương của Hô Trác bộ quả nhiên vô cùng lợi hại.”

“Nếu biết trước thì đã không đắc tội đám trâu bò thảo nguyên kia, nhưng tôi lại nghenois, khi ấy người thống lĩnh thiết kỵ Hô Trác là tướng lĩnh bên phía Thiên Tịnh.”

“Là ai mà tàn nhẫn như thế nhỉ? Điện hạ của chúng ta là một nhân vật anh minh cơ trí cỡ nào, thế mà cũng gãy trong tay người ta!”

“Ngôm rồi! Nghe nói bị đánh cực kỳ thảm, hơn một vạn quân vây quanh một đám người, dưới chân An vương điện hạ chồng chất hơn một trăm xác chết. Những kẻ đó không hiểu sao không ai lùi bước, hi sinh đến người cuối cùng. Mọi người bên phía chúng ta đều chùn tay, nghe nói Tướng quân kia cũng nằm trong số đó, không nỡ nhìn cảnh bộ hạ hi sinh vô ích, mới vượt ve thi thể khóc nức lên, nói ‘Các huynh đệ chết xương thành núi, ta há có thể sống một mình!’ rồi cắt cổ tự sát ngay tại trận. Nay, người không thấy sao? Đầu hán đang treo trên cổng thành đó.”

Mọi người ngẩng đầu lên, đã thấy trên cổng thành Phổ Thành treo hai cái đầu lâu phát phơ trong gió, tóc đen che kín mặt mũi, máu me đầm đìa, không nhận ra gương mặt ban đầu, chỉ có thể cảm thấy người này còn rất trẻ.

Dân chúng nhìn ngấm một hồi với tâm tình phức tạp, lắc đầu, một lát sau có người hạ giọng lầm bầm: “Thật là đáng tiếc, suy cho cùng cũng là một anh hùng, lại rơi vào cảnh thân xác không toàn vẹn...”

“Cảm ơn!” Lập tức có người quát bảo ngưng, “Đó là đầu sỏ quân địch!”

Đám đông im lặng, không ai phát hiện ra mấy nam tử ăn vận bình thường ẩn nấp gần đó, có người thân hình run rẩy, có người siết chặt nắm tay.

Xa hơn một chút, trong một cỗ xe ngựa, có người tựa vào vách xe, lẳng lẳng nghe câu chuyện phiếm này.

Bóng nắng bị màn xe chia cắt, chiếu lên người kia lộ ra gương mặt mơ hồ. Y vén màn xe, ngẩng đầu nhìn lên đầu lâu treo trên cổng thành.

Y nhìn rất lâu rất chăm chú, dường như muốn từ khoảng cách xa nhường ấy, khắc sâu cái đầu lâu hoàn toàn không nhìn rõ mặt kia vào tận đáy lòng.

Rất lâu sau, y lắc đầu, buông màn xe xuống, miệng cười mà mắt không cười.

“Là nàng đó sao...”

Một câu hỏi như có như không quanh quẩn trong xe.

Không ai đáp lời, tự sau trận tuyết dày năm ấy, y đã chẳng cần người khác trả lời mọi câu hỏi của mình nữa.

“Nếu thật sự là nàng, thì có sao nàng lại nói ra câu ‘Các huynh đệ chết xương thành núi, ta há có thể sống một mình’, nàng làm sao cam lòng chịu cắt cổ tự sát? Nàng sẽ nói ‘Các huynh đệ cứ yên lòng mà chết, ta sẽ nhớ phải báo thù cho các người’. Nàng sẽ đổi đao cắt cổ thành đao co giãn, sau đó đợi người ta tới kiểm tra rồi cắt cổ họ.”

“Đây mới là nàng... Tri Vi.”

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên vách xe ngựa, y nở một nụ cười man mác, có hơi lạnh, như một đoán hoa mạn đà la nở trên mặt nước.

“Phượng Tri Vi.”

“Ta còn chưa chết, nàng làm sao có thể cam tâm mà chết?”

Trước cổng thành, người dân tụ tập càng lúc càng đông, nhưng đằng xa đã thấy một đoàn người phi băng băng tới, dẫn đầu là một lá cờ có chữ “An” phơ phất.

Dân chúng nhao nháo tránh đường, đều biết An vương điện hạ đã tới.

Tuy tiền phương đại bại bị ép phải lui quân nhưng thánh sủng của vị điện hạ này dường như vẫn chưa suy giảm, vì Hoàng đế Đại Liêu thay Phó soái song không hề động đến Tân Tư Vũ. Đại quân trú đóng ở Phổ Thành nằm cận kề biên giới, xem ra vị Hoàng tử điện hạ này không cam chịu nổi nhục đại bại ở núi Bạch Đầu, có lòng muốn khôi phục nguyên khí ở đây, chờ sang năm tái chiến.

Đội xe phi qua như tên bắn, cổng thành mở ra sớm hơn bình thường, dân chúng xung quanh đều quỳ xuống nghênh đón.

Có mấy người động tác hình như hơi chậm, hộ vệ mở đường ném một ánh mắt dữ dằn về phía họ, dân đứng bên cạnh nhưng nam tử ấy vội càng kéo tay bọn họ. Mấy người kia quỳ xuống đánh “bịch”, đầu gối đập xuống đất vang lên một tiếng giòn tan.

“Thì ra là tên nghiệt.” Trong ánh mắt hộ vệ lướt qua một tia khinh thường, chạy đi không thèm ngoái đầu lại.

Mấy nam tử ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào đội xe dài dằng dặc, đầu tiên là liếc nhìn xe ngựa của An vương, rồi ánh mắt lại dừng trên hai cỗ xe đi cuối hàng.

Hai cỗ xe ấy thoát nhìn cũng bình thường, có điều canh gác đặc biệt nghiêm mật, bốn góc sắt nhọn, cửa cài chốt, cửa sổ che rèm kín mít, chẳng thấy dù là một bóng người.

Mấy nam tử liếc nhau.

Ổng tay áo của một người khẽ động.

Trên mặt đất lóe lên một cái bóng đen, kẻ đó có người kêu gào thảm thiết: “Á á á, rấn kia!”

Đám đông lập tức nổi lên tiếng xôn xao, một nam tử bị xô xô đẩy đẩy ra khỏi con đường nhánh, lăn về phía bánh xe!

Đám đông đua nhau ồ lên!

Người ấy lăn dưới bánh xe, có vẻ vô cùng bối rối mà vung vẩy tay chân, cánh tay đập và đáy thùng xe vang lên những tiếng bình bịch. Gã đưa tay vói lên rìa thùng xe, muốn giữ thân thể mình lại.

Loáng thoáng thấy giữa khuỷu tay của nam tử kia, hình như có ô quang lấp lóe.

Khi ô quang lóe lên, không hiểu vì sao lại vang lên một tiếng động kì lạ, một quầy bán y phục cũ ven đường bị chen vỡ, y phục rơi ngổn ngang đầy đất, chủ quầy gào thét lao lên thu nhặt hàng. Bất chấp nguy cơ bị nghiền nát tay, ông ta vẫn vói tay vào đáy thùng xe.

Nam tử lăn dưới đáy thùng xe lúc trước và ông chủ quầy này, cả hai đều chống tay vào đáy thùng xe.

Vang lên một tiếng trầm đục, rồi cả hai đều tránh ra.

Xe ngựa dừng lại, hộ vệ đằng trước vội vàng lao đến, nam tử mặt mũi lấm lem lăn ra từ đáy thùng xe, mắng chửi: “Con rùa nào (trang 276) Suýt nữa tao bị nghiền chết rồi!

Chủ quầy ôm những món đồ rơi rớt của mình, cười dàn hòa với hộ vệ của An vương phủ. “Quân gia... Tiểu nhân cũng bị người ta đẩy ngã thôi mà, thứ tội thứ tội...”

Hộ vệ An vương phủ làm mặt lạnh, hung hãn đẩy hai người ra. “Cút!”

Phía trước truyền đến hiệu lệnh rằng không được dây dưa, tiếp tục tiến tới trước. Xe ngựa chạy qua, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nới gót đoàn xe vào thành, tản ra mỗi người một ngã.

Hán tử áo xanh lăn xuống đáy thùng xe phúi phúi bụi bám trên người, hợp lại với mấy nam tử khác, mua vài cái bánh nướng trước một tòa lầu, ngồi xôm dưới mái hiên mà gặm, trông y như những nam tử lán nghề khuôn vác.

“Vừa rồi có chuyện gì thế?” Một người vận hắc y rộng hỏi.

“Bị người ta ngăn cản.” Hán tử áo xanh khẽ mở miệng, đôi mắt gã hình như hơi mờ, hoen đầy gì mắt, khiến người ta nhìn không rõ mắt gã có màu sắc gì. Người này vừa nói chuyện vừa đưa tay lên muốn dụi mắt, nhưng sau khi tiếp xúc với ánh mắt của người đối diện, gã lập tức dừng lại rồi mỉm cười ngượng ngùng. “Thật sự là không quen...”

“Đôi phương có lai lịch gì? Tại sao lại cản trở người?”

“Lúc ấy khi ngăn cản đường đao muốn bỏ găm xe của ta, hán tử chỉ nói ra đúng một câu, đừng, không nên đánh rấn động cò.” Hán tử áo xanh nói, “Ta thấy giọng điệu hán tử thành khẩn, mà khi đó ta cũng hiểu ra là không thích hợp, thứ nằm trong xe hình như quá nặng, cho nên ta thu tay về. Lai lịch của đôi phương ta nhìn không ra, nhưng hình như không có ý thù địch. Người cũng biết mà, bây giờ mọi người đều không tin nàng ấy đã chết, người muốn tính đường cứu viện nàng ấy, đâu chỉ có chúng ta.”

Hán tử nhân “ừm” một tiếng, không nói gì nữa. Bên cạnh hán tử có một người mặc áo vải màu vàng hạng thô, ngồi xôm ở đó, hình như toàn thân mọc ra vô số con rắn lăm y không ngừng rũ y phục. Y thờ ơ trước đoạn đối thoại của hai người, bỗng dưng hái xuống một phiến lá của cây bên cạnh, nói: “Chỗ này cũng có.”

Thế rồi y gấp gấp cái lá, đặt bên môi bắt đầu thổi, tiếng sáo mong manh vút trong tiếng chợ búa ồn ào.

Mấy người ngồi cạnh y chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ nhìn y, mà y lại chỉ chuyên tâm thổi sáo, cứ thổi mãi thổi mãi không biết mệt mỏi.

Máy hán tử ngồi nghe, nghe được một lúc thì bắt đầu cảm thấy không thể chịu đựng được nổi, đang tính mở miệng ngăn cản thì người kia đã buông chiếc lá, nhẹ nhàng bảo: “Thổi sáo, tìm được cô.”

Người áo xanh mặt hoen đầy gì bỗng dưng ngoảnh đầu đi.

Năm tử kia mặc hắc y rộng với tay áo lớn, gương mặt vàng vọt bình thường, nhìn đăm đăm vào cái đầu lâu trên cổng thành, ánh mắt có phần đăm chiêu. Hán tử áo xanh vung tay, đứng đứng nói: “Nhìn cái gì hả, đừng nhìn nữa!”

Gã kiên quyết lắc đầu, hình như không muốn nói đngừ nhìn cái đầu lâu kia nữa thì thứ ấy sẽ không tồn tại.

Thiếu niên mặc áo vải màu vàng ôm đầu, chậm rãi gặm bánh nướng, nói: “Không phải.”

Hán tử áo xanh trái lại tỏ ra hứng thú, nhích lại gần hỏi: “Làm sao người biết là không phải?”

Thiếu niên mặc áo vải vàng vung tay đẩy gã ra tít đằng xa.

“Ta không nói vậy...” Hắc y nhân ngắm cái đầu lâu kia có phần đắm chiêu, nói, “Các người đã bao giờ nghĩ, nếu nàng ấy không chết, thì có gì Tần Tư Vũ phải làm như vậy? Nếu nàng ấy không chết, tại sao thân phận vẫn chưa bị tiết lộ? Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn vừa hỏi ra câu này, hai người kia đều trầm ngâm. Một lúc sau, hán tử áo xanh ngập ngừng đáp: “Ta... không biết...”

Thiếu niên áo vàng duỗi tay ra, cái bánh nướng trong lòng bàn tay đột ngột vỡ vụn. Y ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào cái bánh nướng, rồi bất ngờ xoay người, úp mặt vào tường.

Hán tử áo xanh tỏ ra ngăn ngấm, đưa tay kéo y lại gần mình, ghé tai y quát khê: “Đây không phải Thiên Tịnh, không phải bên cạnh nàng ấy. Đây là địch quốc Đại Liêu, nàng còn rơi vào hiểm cảnh, sinh tử không rõ! Người mau mau bình thường trở lại cho ta, nói phải nói trời chấy, làm phải làm bình thường! Không làm được cũng phải làm! Bằng không người lại hại chết chúng ta, cũng tức là hại chết nàng!”

Gã giờ giọng nghiêm khắc, hắc y nhân nghe thế thì há miệng, có vẻ không đành lòng, muốn ra mặt ngăn cản, nhưng bàn tay đưa ra một nửa lại ngừng, thờ dãi một hồi.

Thiếu niên áo vàng hình như lại không hề nổi giận, cũng không đẩy hán tử áo xanh ra, suy nghĩ một hồi rồi nghiêm túc ngẩng đầu lên, hỏi: “Ta bình thường thì có thể tìm ra nàng ấy ư? Ta không giống các người thì sẽ hại chết nàng ấy ư?”

“Ây da, phải nói chuyện kiểu ấy chứ!” Hán tử áo xanh vội vã gạt đầu thật lực, sợ mình chậm một chút là tên này lại giờ chứng.

Y nói rất chậm chạp, mỗi câu đều ngừng nghĩ rất nhiều, giống như phải suy nghĩ cực nhọc lắm mới thốt ra được một câu lưu loát hoàn chỉnh đến thế. Hai người ngồi đối diện lại tỏ ra vui mừng, hắc y nhân nhìn hết nổi mà lầm bầm: “Biết đâu có thể tìm phúc trong họa...”

“Thế giới của y chỉ có nàng mà thôi, thiếu nàng, y sẽ không bao giờ có thể trở lại là yc ủa nagfy xưa nữa.” Hán tử áo xanh ngồi xổm, hừ một tiếng có vẻ ghen tị.

“Kể ra thì ta cũng có chỗ sai.” Hắc y nhân thờ dãi, “Ta không nên bỏ đi mất, bằng không các người làm sao trúng kế được?”

“Đủ rồi!” Hán tử áo xanh phiền muộn nói, “Nghìn sai vạn sai đều là ta sai, lòng dạ quá yếu mềm không thể làm nên chuyện! Mẹ kiếp, lão già khốn nạn ở Đức Châu kia vậy mà lại có quan hệ với lương đạo Vũ Châu, Mai Đóa chạy trốn là lão ta bỏ thuốc vào số lương thảo mới. Ai mà ngờ lương thực xưa nay vẫn bình thường tự dung lại có vấn đề chứ, ta vốn cũng không định ăn lương thực mới, không ngờ còn có thẳng nẫu nổi cháo kia!”

“Chẳng ai sai cả, c hẳng qua là sai sót bất ngờ gây ra mối họa này, Tiểu Diêu vì chuyện này mà suýt nữa tự vẫn tạ tội, sao các người vẫn canh cánh trong lòng đến tận bây giờ, tội gì phải thế?” Hắc y nhân thân nhiên nói. “Chuyện đã xảy ra rồi, có hối hận cũng vô ích, chỉ còn cách đốc sức bù đắp lại thôi.”

“Mẹ kiếp, tại sao nàng ấy phải đánh ngất ta, tại sao phải đánh ngất ta chứ...” Hán tử áo xanh vẫn chưa nguôi giận, bóp chặt cái bánh nướng làm hạt vừng thì nhau rụng ra.

“Nàng ấy hứa sẽ bảo vệ người và thảo nguyên của người, dĩ nhiên không thể để người dẫn thân vào nguy hiểm” Hắc y nhân thờ dãi, “Đáng tiếc đêm đó những âm vệ đi theo bên cạnh nàng cũng chết sạch, có một số việc, thật sự chỉ khi tìm ra nàng ấy mới biết được...”

Ba người không nói gì nữa, phóng mắt nhìn theo phương hướng ngựa xe đi xa.

Nàng ở nơi nao?

Phổ Thành hôm ấy, có người ngồi trong xe ngựa, có người ngồi xổm dưới mái hiên. Những con người đến từ trời Nam đất Bắc tụ họp bên nhau vì một người, không tiếc ăn gió năm sương. Mà cái con người khiến người ta pahri ăn gió năm sương kia lại ngủ dưới một lớp chăn gấm vóc, trong nhà cao cửa rộng.

Căn viện ấy là “Phổ Viên” nằm phía Đông thành, xa về mái trở, tinh mỹ thanh nhã, là biệt thự của Lưu gia giàu có nhất Phổ Thành, dạo gần đây được dâng lên làm hành cung của An vương điện hạ.

Có một bóng người mảnh khảnh rảo bước qua nhà sâu lộp lộp cuốn rèm che, tay áo cuốn lên, làm bóng nắng trên rèm chập chờn lay động, nha hoàn tiểu tư đều khom người thông tay, lùi ta tít đằng xa.

Bóng người đi thẳng đến lớp hậu viện thứ ba, quanh trái rẽ phải, vượt qua một lớp cửa chạm hoa rù bí mật dừng lại trước một cánh cửa khác.

“Thế nào rồi?” Trước khi đẩy cửa ra, hán hạ giọng hỏi nữ y quan ra đón.

Nữ y quan kia hạ giọng: “Có lẽ sắp tỉnh lại rồi, nhưng không biết sau khi tỉnh lại sẽ thành ra thế nào...” Thần sắc trên gương mặt nam tử càng trầm đi thấy rõ, ngẩn ngơ một hồi rồi bảo: “Người lui xuống xem xét người còn lại đi, trông nom cho tốt, đừng để xảy ra sai sót.”

Y bà kia lĩnh mệnh rồi đi, còn nam tử nhẹ nhàng bước vào trong phòng.

Trong phòng đốt an tức hương, mùi thơm nồng nàn dịu mát. Trên giường mềm có một người ngủ say, chân kéo thẳng lên cằm, lộ ra một gương mặt thanh tú tuyệt mỹ nhỏ bằng bàn tay.

Gương mặt ấy da thịt mịn màng, hơi tái như đã lâu không thấy ánh mặt trời. Hai gò má và hai bên tóc mai đều có những vết xước li ti, trên trán in một vết sẹo đã khép miệng, chỉ còn là một hình trăng non màu trắng nhợt. Vết sẹo này in trên vàng trán tinh tế của nàng, không gây cảm giác dữ tợn, trái lại còn thêm vài phần phong vị yêu kiều.

Những giữa mi tâm lại in một dấu ấn màu đỏ nhạt nhòa tựa một vết máu tụ ẩn trong da thịt.

Nàng hít thở đều đều, dường như đang đắm chìm trong giấc ngủ ngọt ngào.

Nam tử nhìn ngắm nàng rất lâu, nhớ lại đêm đó trong ánh lửa khuây động doanh trại, bỗng dưng có một nữ tử thân phận không rõ ràng lao ra, có lẽ là chiến sĩ của Thiên Tinh. Nàng mang thân phận nữ nhi đầu nhập quân doanh, vậy mà còn dũng mãnh hơn cả nam nhân, bị vạn người vây công mà thần sắc chẳng hề thay đổi, một đến thổ huyết vẫn mỉm cười. Trong đôi mắt mềm mại mệnh mang như nước thu là sự kiên cường khiến nam tử đều phải vì nó mà động tâm đoạn hồn.

Hắn cẩn thận suy nghĩ về thân phận của nàng, đêm ấy rất nhiều người đã chết để cứu nàng, có thể thấy thân phận của nàng không thấp, nhưng dường có dùng hết thủ đoạn vẫn không tài nào tìm ra thân phận thật sự của nàng. Ngược lại nữ tử bị bắt cùng lúc với nàng, có người đã nhận ra là “Hắc Quả Phụ” Hoa Quỳnh gần đây vang danh khắp Đại Liêu.

Cứ xem tình nghĩa sinh tử nương tựa lẫn nhau giữa Hoa Quỳnh và nàng, có thể thấy giữa hai nữ tử này có quan hệ không tầm thường... Đôi mày nam tử cứng lại, trong lòng lướt qua một suy đoán mạnh dạn và mơ hồ, mà chính suy đoán ấy thôi thúc hắn chưa chém đầu ngay Hắc Quả Phụ tay đã nhuốm vô vàn máu tươi của binh sĩ Đại Liêu. Đương nhiên, hắn sẽ không nguyên ý thừa nhận rằng, thật ra lúc ban đầu, chỉ vì thấy nàng trước khi ngất đi vẫn còn nắm tay Hoa Quỳnh chặt đến thế, nên hắn mới chột động lòng, rồi giữ lại mạng sống của Hoa Quỳnh đó thôi.

Nàng là ai? Tâm tư nặng trĩu như mây đè ép cõi lòng, dung nhan nam tử biến ảo khôn lường. Ánh nắng nhàn nhạt chiếu tới, mặt mày ôn hòa, nam tử mang khí chất văn nhã, trong ánh mắt lại chứa sự cảnh giác.

Người nằm trên giường khẽ cựa quậy, dường như sắp tỉnh lại.

Tần Tư Vũ đứng bật dậy, mở ra một cánh cửa ngấm trên tường. Ánh sáng rọi vào không gian u ám, chiếu lên vách tường loang lổ, hình cụ vấy máu, hàng rào sắt và đồng rom rạ mục nát.

Bên dưới nội thất hoa quý ấy vậy mà còn có một căn nhà lao.

Thiên Tinh đưa tay ra tóm lấy người nằm trên giường sắp tỉnh mà vẫn chưa tỉnh, xách theo thân thể gầy rộc của nàng, sai bước tiến vào nhà lao, mở cánh cửa trên hàng rào sắt, ném nàng lên lớp rom rạ mục nát.

Ở một góc khác của nhà lao, có cánh cửa mở ra, rồi vài bóng người lướt vào. Tần Tư Vũ liếc nhìn bọn họ, lặng im không nói.

Bị hắn hết lời lại ném như thế, người kia cuối cùng cũng tỉnh.

Dưới ngọn đèn tù mù, nàng mở mắt ra.

Chớp mắt một cái đã mặt mờ hơi sương, đôi ngươi trải qua huyết chiến vẫn không mất đi nét mềm mại trong trẻo, khiến Tần Tư Vũ nhìn mà cõi lòng lại run rẩy.

Rồi hắn hu ánh mắt ấy lại, thờ ơ ngắm gương mặt nàng.

Nữ tử tỉnh lại từ cơn mê man, mà tựa như vẫn chưa phản ứng lại, chỉ nhồm dậy bò soàn soạt trên lớp rom rạ. Dường như cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, nàng chao đảo, đưa tay đỡ lấy đầu, rồi rên lên một tiếng.

Một lúc sau nàng ngẩng cao đầu, ánh đèn chiếu lên vết sẹo trên thái dương nàng, vết màu đỏ nhạt trên vàng trán lại càng thêm đậm.

Nàng nhìn quanh bốn phía với vẻ mờ mịt, lại nhìn Tần Tư Vũ đang đứng ngay trước mặt.

Tần Tư Vũ đứng yên bất động, góc độ và phương vị mà hắn đứng cũng là góc chết trong tấn công, dễ dàng bảo vệ bản thân nhất. Mà trong bóng tối không biết còn ẩn náu bao nhiêu cao thủ nữa, chỉ cần người trước mắt nổi khùng lên đã thương người, thì chờ đợi nàng nhất định là kết cục còn tệ thảm hơn cả chái chết.

Nhưng nữ tử ấy vẫn không hề nhúc nhích mà chỉ ngây ngô ngồi đó với nét mặt mờ mịt, sau đó lại lười nhác gạt gạt mớ rom rạ, quẳng hết những cọng rom mục nát đi, chỉ để lại số rom vẫn còn bóng bảy tươi mới, sau đó hết sức thoải mái nằm bò xuống đất.

Vừa nằm úp sắp lại vừa lẩm bẩm, “Sao ban nãy mình cứ có cảm giác rom rạ này mềm hơn bây giờ nhỉ...”

“...”

Tần Tư Vũ ngạc nhiên trừng mắt nhìn nàng. Hắn đã tưởng tượng ra vô số kiểu tình huống khi nữ tử này tỉnh lại, nào nổi điên giết người, nào giả ngây giả dại, nghĩ tới nghĩ lui, mà không sao nghĩ ra một tình huống như thế này.

Nữ tử kia hình như rất mệt, nằm sắp xuống rồi bèn không cựa quậy gì nữa, đôi mắt khép hờ. Nhìn dáng vẻ này, chắc là lại chuẩn bị đi ngủ.

Tấn Tư Vũ đã đứng đó rất lâu mà không ai thêm để ý, bụng chứa vô vàn câu hỏi mà chẳng có ai để trút, đợi rất lâu cuối cùng tức nước vỡ bờ, tiến lên tung một cước đá văng nạng.

“Đứng dậy!”

“Bịch” một tiếng, thân thể ấy nhẹ nhàng bay theo cú đá từ đầu bên này đến đầu bên kia, đụng vào bức tường. Nghe âm thanh ấy, Tấn Tư Vũ hơi nhúm mày.

Nữ tử ấy mềm oặt, trượt xuống khỏi bức tường, nằm dài trên đất không ngừng ho khan. Tiếng ho hắng trống rỗng vang vọng trong gian nhà lao, khiến người ta nghe thấy mà phiền muộn trong lòng.

Một lúc sau nàng cũng ho xong, chầm chầm đứng lên, ngẩng đầu nhìn Thiên Tịnh, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Ngài là ai? Đây là đâu?”

Dù gì thì gì, cũng nói được một câu bình thường. Tấn Tư Vũ lạnh lùng nhìn nàng, trầm giọng nói: “Ở đây không tới lượt ngươi hỏi ta, ngươi là ai?”

Nữ tử nheo mắt nhìn hắn, nét mặt không kiên cường mà cũng chẳng lạnh lùng, phong thái tằm máu lao vào doanh đêm ấy đã chẳng còn sót lại chút nào. Nàng mang theo mấy phần mờ mịt, ngờ ngàng hỏi: “A? Ta là ai?”

Ánh mắt của Tấn Tư Vũ quét qua vết sẹo trên trán nàng, hắn bắt đầu cười lạnh, “Giả vờ mất trí nhớ chứ gì? Ngay trước mặt bản vương?”

“Ngài là vương gia?” Nữ tử nghiêng đầu nhìn hắn, mặt mày thanh diễm vì động tác này mà thêm mấy phần thanh tú giảo hoạt, khiến Tấn Tư Vũ nhìn mà ánh mắt lóe sáng.

“Ta đắc tội với ngài chỗ nào chứ? Đây là địa lao vương phủ của ngài?” Nữ tử đảo mắt khắp nhìn khắp chung quanh, lẩm bẩm, “Ta đã phạm vào tội chết ư?”

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu, hình như lại cảm thấy mệt mỏi, tiếp tục nằm úp sấp xuống, nói: “Xem ra tội ta không nhỏ, nhìn vào ánh mắt ngài thì thấy ngài rất muốn giết ta. Nếu đã như vậy thì chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian qua qua lại lại làm gì, ta mệt chết đi được. Dù ngài không định cho ta ăn cơm no, thì dầu sao cũng phải cho ta ngủ một giấc say trước khi chầu trời chứ.”

“Ngươi có thể chọn, hoặc là say giấc nghìn thu, hoặc là – trả lời ta.” Tấn Tư Vũ nâng cằm nàng lên thật mạnh, ép nàng phải quay sang hướng khác, nhìn rõ nhưng hình cụ u ám kia.

Ánh mắt của cô gái dừng lại trên những hình cụ toàn là móc câu răng sắc này, mỉm cười bất đắc dĩ, nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi đáp: “Phải, ta không mất trí nhớ, vừa rồi ta chỉ lừa gạt ngài thôi. Tên ta là Vương Thục Dục, ưm... là kẻ thù của ngài. Ta nữ cái nam trang tiếp cận ngài, muốn giết ngài báo thù, lỡ tay để ngài bắt được, chỉ như vậy thôi.”

“Giữa chúng ta có thù oán gì ư?”

“Ngài chèn ép các nghề, thao túng thị trường, ức hiếp người lương thiện, cướp đoạt dân nữ, tranh giành ruộng dân.” Nữ tử ấy vừa nói vừa ngẫm nghĩ, cất giọng cực kì nghiêm túc, “Ngài nhắm trúng đất xây nhà tổ của ta có phong thủy đẹp, muốn cướp đoạt để làm đất xây một tổ nhà ngài. Ngài giết phụ thân ta, đẩy ông ấy xuống sông... ờ, ngài còn bức mẫu thân ta, hại bà ấy phải treo cổ trên một sợi dây thừng...”

“Đủ rồi!” Tấn Tư Vũ vừa giận dữ vừa buồn cười, chịu hết nổi phải bảo nàng ngừng cái mớ nói quàng nói xiên lại.

Nữ tử dừng lại, thờ dãi, lại ôm đầu nằm bất động.

“Rầm”

Một đồng hình cụ dữ tợn bị ném xuống mặt nàng.

“Ta chưa tra tấn ngươi, là vẫn còn cho ngươi một cơ hội. Nếu ngươi không biết điều, cứ ăn nói bậy bạ thì đừng trách bản vương vô tình.” Tấn Tư Vũ nở một nụ cười lãnh khốc, “Nơi này có mười tám loại hình cụ, đeo bất cứ thứ hình cụ nào cũng có thể khiến ngươi vĩnh viễn ngủ trong khổ sở... Tự mình lựa chọn đi.”

Nữ tử ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua từng loại hình cụ một, hồi lâu mới nói: “Nếu một vị Vương gia đích thân đến thăm vấn ta, điều đó chứng tỏ ta là trọng phạm, trọng phạm lẽ ra nên có đãi ngộ của trọng phạm, ví như lụa trắng, rượu độc, hay Hạc Đình Hồng chẳng hạn.”

“Ngươi muốn chết à?” Ánh mắt Tấn Tư Vũ lạnh đi.

“Ta chỉ không muốn chết sau khi đã chịu đủ loại tra tấn.” Nữ tử cười cười, “Ta không thể trả lời câu hỏi của ngài, ngài lại cứ khẳng khẳng muốn ta trả lời, không đáp được thì phải chịu hình, mà đáp sai cũng phải chịu hình luôn. Nếu từ đầu đã biết kết cục đều như nhau cả, thì có gì phải chịu giày vò như thế?”

Tấn Tư Vũ im lặng, cảm thấy một nữ tử mềm cứng không ăn thua như thế thật sự có hơi phiền toái.

Hắn ại nhìn lướt qua vết sẹo trên trán nàng, trong ánh mắt chứa vài phần nghi hoặc. Trước đó y bà đã từng bắt mạch cho nàng, nói rằng khi ấy vết thuongw trên trán nàng quả thực không nhẹ, có thể đã đập hỏng đầu óc. Huống chi y bà cũng từng nói, trong cơ thể nàng có độc, lại còn có bệnh, cứ

quần quanh trong kinh mạch, lại khiến người ta không thể phân rõ rốt cuộc là vấn đề gì.

Hắn cũng từng bắt mạch cho nàng, nhưng không hiểu nổi mạch tượng cổ quái của nàng, lại phát hiện ra chân khí vốn có trong cơ thể nàng hình như đều tan đi mất.

Nói cách khác là, võ công nàng đã bị hủy.

Một nữ tử kiên cường chính trực võ công cao cường, sau khi tỉnh lại phát hiện võ công của mình đã không còn nữa, thì sẽ rất khó khống chế nổi cảm giác kích động và tuyệt vọng trong lòng. Nhưng dường như nàng không hề để ý, giống như thật sự không nhớ ra mình từng có võ công.

“Điện hạ.” Cảm nhận được nỗi do dự của hắn, thủ lĩnh hộ vệ của hắn hiện thân từ trong bóng tối. “Đã dùng hình, thì không có gì là không hỏi ra được...”

Ánh mắt của Tần Tư Vũ lướt qua những hình cụ bày la liệt trên mặt đất, cái thì có thể thiêu cháy da thịt trên khắp cơ thể người, cái thì có thể tách đôi phần lưng, cái thì có thể chậm rãi xé bỏ từng mảng da đầu, cái thì có thể từ từ dỡ bỏ từng khớp xương trên cơ thể...

Những hình cụ này trước kia không gọi cho hắn cảm giác gì, đến hôm nay nhìn lại, bỗng cảm thấy chúng vô cùng dữ tợn.

Ánh mắt lướt qua hình cụ, rồi dừng lại trên thân thể gần như là gầy yếu nằm trên lớp rơm. Dáng vẻ nàng khi co quắp lại, thoát nhìn giống một thiếu niên nhỏ xíu, sống lưng mảnh mai, khớp xương nhô lên như một đôi cánh bướm mỏng, chỉ một ánh mắt đặt lên cũng khiến người ta cảm thấy dường như không thể gánh vác.

Những ngón tay bên dưới ống tay áo rộng hơi cuộn tròn, rồi buông ra, buông ra, lại cuộn tròn.

Sau mấy lần đầu tranh dưới ống tay áo, cuối cùng hắn chỉ vào một món hình cụ nhỏ nhất, là hình cụ đâm xuyên ngón tay, nói: “Cái này.”

Hộ vệ nhặt hình cụ đưa qua, nàng nhìn một hàng kim dài kia, cười khổ: “Ta rất mong lúc này ta có thể khai ra ngọn nguồn gốc tích tám đời tổ tông nhà mình.”

“Ta cũng mong là thế.” Tần Tư Vũ dừng dừng nói, “Đừng chắc mẫm ngươi nhất định rơi vào tội chết. Ngươi chẳng qua là một nữ tử, có lẽ ngươi bị ép theo đảng giặc, chỉ cần bản vương đồng ý thì giữ lại mạng ngươi không thành vấn đề. Ta chỉ sợ ngươi không biết đúng sai, tự đâm đầu đi tìm đường chết.”

“Ta nghĩ nếu nói mình bị ép uống... thì có lẽ ngài sẽ không tin.” Cô gái cười khổ, thành thật vươn ngón tay ra, nắm sắp xuống không hề cự quấy.

Ngón tay gác lên lớp rơm rạ, tuy nơi khớp xương mọc ra một lớp chai mỏng, nhưng ngón tay thon dài mỹ lệ, móng tay trong suốt, tinh xảo như một lông hành ngọc. Bình sĩ dụng hình trông thấy những ngón tay như thế, nghĩ đến chuyện phải dùng kim dài xuyên qua khớp ngón tay, phá hủy hình dạng đẹp đẽ thế này, cũng cảm thấy có chút không đành lòng.

Nữ tử kia cũng tỏ ra thương tiếc, đặt ngón tay trước mặt lật qua lật lại ngắm nghía, lẩm bẩm: “Xin lỗi, ta bạc đãi ngươi rồi, từ rày trở đi chúng ta sẽ vĩnh biệt vẻ đẹp hoàn mỹ...”

Tần Tư Vũ quay sang hướng khác.

Ánh sáng ngọn đèn in những bóng đen đang tra tấn lên mặt tường loang lổ, những động tác ấy tinh tế mà lạnh lùng, mang theo lực đạo chậm chạp mà trầm lãnh. Đã mơ hồ nghĩ thấy mùi máu tanh lan tỏa, Tần Tư Vũ cẩn thận hít, sắc mặt vẫn vô cảm.

Mặt không đổi sắc, nhưng trái tim đã hơi thót lại, chờ đợi âm thanh phát ra sau lưng. Hắn không hề trông mong nữ tử bề ngoài nhu mì thật ra là cương nghị kia sẽ khóc lóc van xin tha thứ, rồi lại không biết rốt cuộc mình đang chờ đợi điều gì. Nhưng chẳng có bất cứ âm thanh nào cả, không gian tĩnh lặng đến thế, chỉ nghe một tiếng thở dài như có như không.

Tiếng thở dài mờ mịt xa xăm, tràn đầy sáng khoai giống như được giải thoát, dường như còn thấp thoáng một chút ý vị khác làm hắn không thể đoán ra. Rồi hắn nghe hộ vệ báo cáo: “Điện hạ, nàng ta ngất đi rồi.”

Tần Tư Vũ quay lại, nữ tử kia đã ngã gục trên lớp rơm, hai mắt nhắm nghiền, thái dương rịn ra một lớp mồ hôi trong suốt, phản chiếu màu sắc nhàn nhạt dưới ánh đèn.

Ánh mắt của Tần Tư Vũ chậm chậm trượt xuống, nhưng đến bên mép ống tay áo của nàng thì dừng lại, rồi rời đi.

Trong bóng tối lại thêm một bóng người xuất hiện, cúi chào Tần Tư Vũ rồi nói: “Điện hạ, nữ tử này có vẻ kỳ quái, lẽ nào nàng ta đã thật sự bị nhát dao kia đập cho hóa ngọc rồi?”

Tần Tư Vũ cười nói: “Còn phải tiếp tục theo dõi xem sao, hôm nay hỏi không ra thì ngày mai hỏi, ngày mai hỏi không ra thì ngày kia hỏi, rồi sẽ có một ngày tra ra chân tướng.”

“Tôi thấy điện hạ thật sự không cần hao phí tâm tư như vậy.” Người kia cười nói, “Suy cho cùng cũng chỉ là một ả đàn bà, võ công đã phế, tay cũng phế luôn rồi, còn có thể gây ra sóng gió gì được. Tôi thấy cứ đưa đến hồng trường trong đại doanh là được rồi.”

Hồng trường, là cách gọi thay cho quân kỹ trong quân.

“Được.” Tấn Tư Vũ không nhiều lời, lập tức phân phó.

Người đưa ra đề nghị này trái lại cuống cuồng ngăn cản: “Điện hạ, hạ quan suy nghĩ rồi, nữ tử này cho đến giờ vẫn chưa rõ thân phận, đưa đến cái chỗ phức tạp ấy lỡ đâu xảy ra chuyện gì thì sao. Hạ quan xin phiền điện hạ, giữ lại bên người cho kỹ mà thăm vấn thì hơn.”

“Người nói xem, thăm vấn gì đây?” Tấn Tư Vũ nhướn mày, có vẻ hơi sốt ruột. “À đã giết vô số binh sĩ Đại Liêu ta, có đem ra lăng trì nghìn vạn nhất cũng không đủ. Ta thấy không cần phải hỏi nữa, lời thẳng ra ngoài giết phứt đi cho xong.”

“Thân phận nữ tử này có nét gì đó rất kì lạ,” Người kia cười nói, “Nếu thật sự mất trí nhớ, thì ta lấy thuốc thang chữa trị, vẫn có thể nhớ ra được. Nói không chừng ả là một nhân vật trọng yếu của Thiên Tĩnh, nắm giữ quân tình, cứ thế mà giết thì thật đáng tiếc.”

Tấn Tư Vũ trầm ngâm giây lát, rồi miễn cưỡng bảo, “Vậy trước tiên cứ giam lại, đợi bao giờ thân phận rõ ràng rồi tính sau.”

Người kia mỉm cười cáo lui, Tấn Tư Vũ nhìn theo bóng dáng hần rồi đi, ánh mắt lập lờ – Đây là quân sư bệ hạ phái tới gần đây, nói là quân sư, thật ra cũng chính là Giám quân trá hình. Trải qua trận thua này, thoát nhìn bề ngoài hần vẫn được vua yêu như trước, nhưng chỉ có hần biết, sự tín nhiệm của bệ hạ đối với hần đã thua xa ngày trước.

Nhớ lại trận chiến ở vách núi Bạch Đầu, đáy mắt hần lướt qua một tia u ám. Cái tên Ngụy Tri mới mười bảy tuổi mà người ta vẫn đồn kia lại to gan dám dẫn ba trăm sĩ tử xộc vào doanh giết tướng, hại cơ nghiệp cả đời hần đã gần như bại trong gang tấc!

Nghe đâu trong trận hỗn chiến đêm đó, Ngụy Tri trúng phải tên lạc từ trận. Hần không thể tìm ra Ngụy Tri giữa đông thi thể - tất cả thi thể đều bị binh lính Đại Liêu chém thành thịt vụn, không nhìn rõ mặt. Cuối cùng để trấn định lòng dân vẫn hời chút thể diện, hần tìm bừa hai cái đầu lâu treo lên cổng thành, dù đã trải qua một trận thảm bại, nhưng chủ tướng đối phương bị giết, dù sao cũng giúp hần duy trì binh quyền vào lúc này.

Tấn Tư Vũ lẳng lặng đứng đó, ngón tay giấu dưới ống tay áo rộng, siết chặt lại với nhau. Do hần dùng sức, khớp ngón tay vang lên nhưng tiếng răng rắc trong không gian tĩnh lặng.

Ngụy Tri!

Tốt nhất là người chết thật đi!

Đầu đông ở đất Bắc trời đã có tuyết rơi. Tiếng gió rít gào mãnh liệt mà lãnh lẽo, như tiếng các chiến sĩ gào thét trước lúc hy sinh.

Ánh lửa nhảy múa... Chiến mã hí vang... Ánh đao vừa lóe lên đã biến mất... Máu tươi bắn đầy trời, chẳng che chẳng cản... Những bước chân lộn xộn, đám người bị vây khốn... Trên con ngựa ô, ống tay áo màu nguyệt bạch vung lên... Rồi tuyết bất ngờ rơi xuống... Phần mộ tịch mịch nằm sâu trong rừng...

Nàng rên lên một tiếng, mở bừng mắt.

Mồ hôi lạnh túa ra trên vầng trán được ai dùng khăn tỉ mỉ lau đi, có người vui vẻ reo lên: “Cô nương tỉnh lại rồi!”

Có tiếng chân rào bước chạy về, mang đến mùi vị nam tử xa lạ và ôn nhã.

Nàng nằm trên chất liệu mềm mại, bốn bề thoáng thoang mùi hương thanh thoát, nghe đâu đây tiếng chuông rì rạc, vang lên lanh canh trong gió.

Không cần mở mắt, cũng biết đây không phải nhà lao tam tối trước kia.

Nàng vẫn chưa mở mắt, lặng lẽ sắp xếp lại một lần tất cả các đầu mối.

Đây là một gian tĩnh thất tương đối kín đáo trong một gia đình giàu có... Vì chẳng để lọt một luồng gió nào... Có người ngồi bên cạnh nàng... Trên người có mùi Long Diên hương sang trọng... Bốn bề đều có cao thủ, tiếng hít thở rất khẽ... Xa hơn một chút, có tiếng chuyển động lách cách cửa động cơ, ây dà... đây là cửa bá ngọc ngách nhà ai, gài một cái cơ quan cũng không trót lọt, tám phần không phải đồ mới mà là hàng rất cũ, cũng chẳng biết đường tra thêm tí dầu cho trơn.

“Đã tỉnh rồi, sao còn chưa mở mắt ra?”

Một giọng nam ôn hòa, đương nhiên nàng tuyệt đối không cho rằng hần thực sự ôn hòa.

Nàng mở mắt ra, liếc nhìn nam tử ngồi bên giường, nhìn ngó nửa ngày mới lờ mờ nhận ra hần, thế là nàng cẩn thận thò đôi tay đã băng bó kín mít như quả bí đao ra, hươ hươ cho hần xem. “Ta đau, đau đến độ không muốn trò chuyện.”

Tấn Tư Vũ giật mình, không ngờ câu nói đầu tiên sau khi nàng mở mắt ra lại là như thế. Nhưng thấy trên trán nàng lại rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, như sra vết thương trên đầu nàng vẫn chưa lành, ngoại thương khắp người còn thêm nội thương, lại thêm vết thương do dụng hình, cái bộ dạng xui xẻo từ đầu đến chân này khiến hần bất giác mềm lòng, bèn nghiêng đầu, ra hiệu cho nha hoàn tiến lên lau mồ hôi.

“Hôm nay đổi sang chỗ khác phải không?” Nàng đề mặc cho người ta hầu hạ, từ từ nhắm mắt, lười nhác nói, “Nhưng ta nói cho ngài biết, ta vẫn chưa nhớ ra chuyện gì cả, nếu ngài thẹn quá hóa giận muốn tống cô ta vào ngục tối, thì xin hãy nhanh lên cho, bằng không đợi thêm một thời gian nữa ta sẽ đau

lắm đấy.”

Tần Tư Vũ không chịu nổi mà phì cười, rồi vội vàng lấy lại vẻ nghiêm túc, thần nhiên nói: “Trông người rất giống như đang khao khát bị dụng hình.”

“Ta chỉ không muốn sau khi hưởng thụ những ngày tháng đẹp đẽ lại phải đối mặt với hình cụ.” Nàng cau mày, mở to mắt nhìn hắn. “Không định đưa ta đi à? Không định đưa ta đi thì ta phải ra yêu cầu, có đồ ăn không? Ta đói rồi.”

Tần Tư Vũ lại ngần ngại, một lúc sau mới vung tay lên, lệnh cho thị nữ dâng lên cháo nóng. Quả nhiên nàng đánh chén rất ngon lành, giống như không hề có tâm sự, ăn xong một bát lại đòi thêm bát nữa. Hắn nhìn nàng ăn, nói: “Đợi lát nữa sẽ đưa người đến hồng trường.”

Thị nữ giật mình, cánh tay run lên, mà nàng lại không hề phát hiện, chỉ “ây da” một tiếng rồi bảo: “Đừng có trách ta, ta đã ăn xong đâu.” Thò đầu đến bên cạnh bát, thuận miệng hỏi: “Hồng trường là cái gì?”

“Quân kỹ.” Tần Tư Vũ đáp rất tùy tiện, ánh mắt lại nhìn nàng dăm dăm.

Động tác ăn cháo cuối cùng cũng dần chậm lại, nàng ngước mắt lên, nhìn hắn từ đầu đến chân, lại xoay người, tựa sát vào cái gương đồng đặt cạnh giường, ngắm nghía mình thật kỹ, rồi thở dài.

Tần Tư Vũ thật sự không muốn lúc nào cũng phải hỏi ý nàng, làm thế khác nào một tên ngốc chẳng đoán ra chuyện gì. Nhưng hắn quả thật không đoán ra trong cái đầu cổ quái của người này đang nghĩ gì, nhìn nhìn nửa ngày cuối cùng đành phải hỏi: “Người thờ dài làm gì? Có sợ không? Nếu biết sợ thì hãy nói ra những gì người nên nói, biết đâu còn có xoay chuyển.”

Nàng ngước mắt lên ngắm nghía hắn, lại ngắm nghía bàn tay bằng bó thành trái bí đao của mình, chậm rãi nói: “Vương Thước Dực cảm thấy, thật ra nàng cũng không xấu, tại sao có người lại không nhìn trúng mình nhỉ?”

“...”

Đám thị nữ cắn răng nhin cười, nét mặt Tần Tư Vũ vô cùng “đặc sắc”. Hắn là Hoàng tử cao quý, cũng coi như đã từng gặp vô số nữ nhi, nhưng chưa bao giờ thấy một nữ tử nào như vậy. Đã chính trực lại còn tùy tiện, tuy lớn mật mà vẫn cẩn thận, tuy ranh mãnh lại thẳng thắn, lúc nói thật thì y như đang nói dối, lúc nói dối lại chẳng khác nào nói thật. Rất lười, rất mặt dày vô sỉ, song lại khiến người ta cảm nhận được khí chất lẫm liệt cao quý.

Quả thật là một nữ tử hết sức đặc biệt, phức tạp như một ống kính vạn hoa.

Đây là lần đầu tiên hắn bất lực đến nỗi không biết phải nói gì, bỗng thấy mặt nàng đỏ sẫm, đẩy cái bát ra, trở mình phủ phục xuống bên giường, ọc ọc mắt cái rồi bắt đầu nôn.

Tần Tư Vũ cuống quýt tránh né, thế mà vẫn chậm chân một bước, vạt vương bào màu tím sẫm đã dính đầy những thứ nhơ bẩn. Nàng vẫn tiếp tục nôn, đồ mặt tía tai gân xanh nổi lên, giống như không chỉ muốn nôn ra chỗ cháo mới ăn vào, mà còn muốn hung hãn nôn sạch lục phủ ngũ tạng của mình ra ngoài.

Đám thị nữ loạn cào cào, vội vàng thu dọn đồng ô ւế và giúp nàng vỗ lưng uống nước. Tần Tư Vũ đứng sang một bên, cũng cả thấy lòng mình rối tung, một lúc sau mới gượng dửng quất lên: “Tay chân vụng về, bôn có tí cháo mà cũng không biết!”

Nàng nằm bên mép giường, nôn đến chỉ còn một hơi thoi thóp mà vẫn không quên gượng gượng ngẩng đầu, nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn lộn. “... Ngài nắng mấy bữa bón cháo làm gì? Ta có bệnh, cần đại phu, là đại phu!”

Tần Tư Vũ nổi giận, trợn mắt nhìn cô ả không biết điều này, nhưng nàng chẳng thèm nhìn đến, quay đầu tiếp tục nôn. Tần Tư Vũ bức bối đứng đó, đẩy thị nữ định tới thay y phục cho hắn, lạnh lùng sai bảo: “Mời đại phu!”

Những đại phu giỏi nhất trong thành nhanh chóng bị xách cổ tới, từng người vào bắt mạch, dâng lên đủ thứ phương thuốc. Bản thân Tần Tư Vũ đọc chúng cũng cảm thấy thất sự hoang đường, trong lòng hắn biết, đám đại phu này vô dụng – Kinh mạch trong thân thể nàng chảy ngược, thật sự không phải chuyện những đại phu bình thường có thể đối phó.

Cuối cùng nàng nôn sạch sẽ, mệt mỏi đến cùng cực, mặt mày tái nhợt như tờ giấy, nằm dài ra giường. Tần Tư Vũ chăm chú nhìn nàng, một lúc sau tự tay lấy khăn, giúp nàng lau khô môi, rồi bất ngờ nói: “Có một người, người hãy đi gặp.”

“Ai?” Nàng từ chối, “Ta mệt. Không muốn đi.”

“Không gặp, thì có lẽ không còn cơ hội nữa.” Khóe môi hắn in một vệt cười lạnh.

“Vì sao?” Nàng uể oải mở mắt ra. “Ai mà quan trọng thế?”

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng.

“Hoa Quỳnh.”

Chương 66: Phép Thử Kinh Tâm

Type: Huyền

“Hoa Quỳnh?” Nàng ta nhú mày, lặp lại một lần nữa, “Là bằng hữu của ta à?”

Tần Tư Vũ quan sát thật kỹ sắc mặt nàng, mờ mờ, nghi ngờ, chân thật đến nỗi dù có ai cũng chẳng tìm ra chỗ nào gượng gạo.

Hắn bỗng cảm thấy kinh hãi, cô gái này nếu thật sự mất trí thì cũng thôi, nhưng nếu không, thì năng lực nguy trang dầu rơi vào cảnh bất ngờ vẫn không nao núng thật sự vô cùng đáng sợ.

“Ta cũng không biết à có phải bằng hữu của ngươi hay không.” Hắn nói, “Đây là nghi phạm bắt được cùng lúc với ngươi trái lại à rất muốn gặp ngươi.”

“Ngài muốn ta đi gặp, thì ta đi vậy.” nàng ngo ngoáy rồi nhồm người dậy, trông cực kì ngoan ngoãn.

Tần Tư Vũ tự tay đỡ nàng, nàng cũng không hề khách khí, yếu ớt tựa vào người hắn, để thị nữ hầu hạ mình đi hái.

Tần Tư Vũ vốn chỉ định đỡ nàng một lúc thôi, ai ngờ nàng cứ mềm lả ra mà tựa vào hắn, đến khi muốn tách ra thì đã chẳng tách ra được nữa. Tay hắn nắm cánh tay nàng, cách một tầng áo thu mà vẫn lờ mờ cảm thấy nhẵn mịn, phảng phất như có một mùi hương lạnh nhạt vẫn vương bay tới, muốn thưởng thức cẩn thận mà lại khó tìm, khiến người ta nghĩ đến một cánh bướm ngày thu chập chờn bay qua tua lá sen cuối hạ. Mà gương mặt nàng lại tựa một nửa trên vai hắn, hàng mi mảnh dài in một cái bóng hình cung uyển chuyển ôn nhu dưới đôi mắt.

Hắn thoáng ngẩn ngơ, nàng cời đi lớp chiến bào lại có thể mỏng manh yếu ớt đến thế. Lẽ nào quân doanh khiến nàng bị ép phải kiên cường, còn nàng đứng trước mắt mới thật sự là nàng sao?

“Vương gia, ngài đỡ cẩn thận một chút, đừng có đáng trí nha.” Nàng lẩm bẩm giáo huấn, rất tự nhiên khoác bàn tay tựa như tay gấu lên vai hắn, trong nháy mắt Tần Tư Vũ cảm thấy mình đã trở thành thái giám trong cung.

Liếc xéo sang bàn tay không hề mang lại mỹ cảm kia, hắn rất muốn đẩy ra thật mạnh, nhưng không hiểu vì sao, thấy vết máu thấp thoáng giữa làn vải trắng, hắn lại không đẩy ra nữa.

Hai người bước ra khỏi cửa, trên đường đi có một đám thị vệ bám theo đằng sau, nàng đi được vài bước là phải dừng lại thở một hơi, gấp công tò vò là phải vịn, gấp hành lang là phải ngồi, gấp đình nghi mát thì nhất định phải đi hóng gió.

Tần Tư Vũ ngó sắc trời - chờ nàng chậm chậm bò sang như một con rùa thì trời cũng sập tối.

“Bên Vương gia có một ao sen...” Nàng lại muốn bò sang.

Tần Tư Vũ tức nước vỡ bờ, bất ngờ đưa tay xuống kéo chân nàng, bế nàng lên.

Đám thị vệ lập tức lui cả về phía sau, cup mắt cúi đầu. Mà nàng lại chẳng hề hô hoán, chỉ nheo mắt nhìn hắn một hồi, rồi hết sức tự nhiên ngả đầu vào vai hắn, lại còn thở dài một hơi thỏa mãn.

Nghe ẩn ý của nó, thì hình như muốn nói rốt cuộc ngài cũng chịu bế ta lên rồi, ta đi một muốn chết luôn.

Tần Tư Vũ bỗng cảm thấy hơi bức bối – Cô à này phải chăng trời sinh đã thích đong đưa? Cho nam tử nào bế cũng không quan trọng?

Đang định phát tác, muốn thả nàng vào ao sen thì lại nghe nàng khê thì ào trước ngực hắn: “Ta không muốn đi hồng trường.”

Tần Tư Vũ ngẩn ra, cúi đầu nhìn nàng. Nàng mím môi không nhìn hắn, nghịch khuy vàng trên cổ áo hắn. Bấy giờ Tần Tư Vũ mới phát hiện, thoát nhìn tưởng như nàng cho hắn ôm một cách rất bình thản, nhưng thân thể lại cứng đờ, còn ra sức muốn dờn ngực mình ra xa hắn một chút.

Tâm tình bỗng vui lên chút đỉnh, song ngoài mặt vẫn không hề biểu lộ, hắn thân nhiên hỏi: “Cho nên cô muốn quyền rũ ta?”

“Ồ?” Nàng ngẩng đầu lên, thoáng kinh ngạc và ngượng ngùng như bị người ta nhìn trúng tim đen, mặt nhanh chóng đỏ ửng, sau đó cười hi hi, đáp, “Cũng gần như thế.”

Tay Tần Tư Vũ run lên, suýt nữa đã thả nàng rơi xuống đất. Hắn vội vàng quay đầu sang một bên, tránh để nàng phát hiện mình không nén được một nụ cười trên khóe môi.

Nữ tử này... Thật sự rất thú vị.

“Chuyện hồng trường, để sau hẵng nói.” Hắn rất nhanh chóng lấy lại phong thái bình thường, bế nàng đi vòng qua mấy căn viện, dần dần càng đi càng vắng vẻ, càng đi càng chúc xuống.

Trong vườn hoa hậu viện có một đôi sư tử đá canh gác ngoài cửa, Tấn Tư Vũ xoay xoay đầu con sư tử đá bên trái, mặt đất lạng lẽ trượt mở thành một cái khe, lộ ra cửa vào đen ngòm dẫn xuống lòng đất.

Đây là một thiết lao u ám, chỉ có một ô cửa sổ trên trần, để lọt thứ ánh sáng mờ lung kỳ lạ. Phải nhìn kỹ mới thấy, bên trên ô cửa không phải là bầu trời, mà hình như là đáy một hồ nước. Bốn vách tường đều làm bằng sắt, chẳng trách ngay cả thú vật cũng không cần; người đã bước vào, căn bản không có cách nào trở ra.

“Làm người xinh đẹp một chút vẫn hơn.” Nàng vừa nhìn Đông ngó Tây, vừa cảm thán từ tận đáy lòng. “Ngài xem, ngay cả đài ngọc cũng khác.”

Tấn Tư Vũ lờ mờ nàng – Trên đời hóa ra lại có một cô ả mặt dày mày dạn đến thế!

Tiếng bước chân trống trải dừng lại trước một tòa hắc lao nằm sâu dưới lòng đất.

“Gặp ả lần cuối đi.” Tấn Tư Vũ dừng dừng nói, “Lát nữa ả sẽ bị đưa đến đại lao Phổ Thành, ngày mai xử chém.”

Nàng lặng thinh không nói, nhìn những hình cụ máu thịt bấy nhầy treo đầy trong gian hắc lao, còn nhiều hơn cả căn ngục tối mà nàng bị giam. Trên lớp rom rạ mục rữa trong lao, có một nữ tử áo đen mình đầy thương tích đang nằm úp sấp. Y phục cô rách nát tả tơi, giữa những vết rách để lộ da thịt xanh tím đỏ bầm, cả một vùng eo máu thịt đỏ lôm, hơi giần giật, lộ ra kinh mạch màu xanh, mà chẳng thấy một tác da nào – làn da ở nơi đó hình như bị lột sạch.

Còn từ eo nhìn xuống, giữa y phục rách nát, mơ hồ còn thấy một thứ chất lỏng nhầy màu hồng trắng, cho thấy cô đã chịu sự tra tấn vô cùng ác độc mà những tù binh nữ thường phải chịu.

Cô cựa quậy giữa đồng rom rạ, vết máu bê bết trên gương mặt che mờ dung nhan, ngay cả đôi ngươi bừng sáng ngày xưa cũng mất đi vẻ rực rỡ.

Mùi máu tanh nồng ập vào mặt, cảnh tượng này thê thảm chẳng nỡ nhìn.

Tấn Tư Vũ nghe nàng thở dài một hơi rất khẽ.

Lòng hắc căng thẳng.

Rồi hắn nghe nàng hỏi: “Cô ấy đã phạm phải tội gì mà các người lại đối xử với một nữ nhi như thế?”

Giọng điệu cực kỳ bất mãn, thái độ lại vô cùng xa lạ, tựa như phản ứng nên có của một nữ tử lương thiện khi thấy một người dung phải chịu tội.

Không hề giả bộ hồ hững, cũng không hề có vẻ đau đớn khó giấu khi tận mắt thấy đồng bạn sinh tử nương tựa lẫn nhau rơi vào bất hạnh.

Hắn lại giật mình, sau đó thân nhiên hỏi: “Cô không biết gì sao?”

“Ta biết thì còn hỏi ngài làm gì?” Nàng bực bội lờ mờ hắn.

“Cô mang đao xâm nhập vào phủ đệ của bản vương, ý đồ bắt mình, bị bản vương đánh xui rồi bắt giữ.” Tấn Tư Vũ lạnh lùng đáp, “À vì cứu cô mà dám xâm nhập vào phủ, suýt nữa đã giết chết bản vương, đây là tội chết.”

Hắn nghiêng đầu nhìn nét mặt nàng, đôi mày nàng chau lại, mặt mờ mờ mà nghi hoặc, không có ý muốn phản bác.

“Nếu là chuyện khác, để tìm kiếm manh mối và chân tướng, ta có thể còn tính đường giữ mạng sống cho ả.” Hắn nheo mắt nhìn cô gái không ra hình người kia, thờ dãi nói, “Nhưng bây giờ... Nếu cô đã quên hết mọi chuyện thì trọng tội ám sát bản vương sẽ để ả gánh vác một mình... ắt phải chết, không nghi ngờ gì nữa.”

Hắn nói một cách thân nhiên và đầy tiếc nuối, khéo mắt lại hơi liếc xéo sang nàng. Nàng lặng thinh, dường như đang ngẫm nghĩ nhưng vẫn không định mở miệng nói gì.

“Cô nghĩ kỹ lại đi, hay là còn có ân tình gì khác?” Tấn Tư Vũ ân cần khuyên bảo, “Nữ nhân như cô có thể làm được chuyện gì? Chắc hẳn sau lưng cô có người sai khiến, chó đẻ người ta bán đứng oan uổng, chết mà chẳng có chỗ chôn.”

“Ta cũng thấy vậy.” Cuối cùng nàng cũng mở lời, “Ngài xem, ta không biết võ công lại không có sức lực, nổi điên chui vào vương phủ tường sắt thâm nghiêm ám sát ngài làm gì? Ngài không xử oan cho ta đấy chứ? Hay ngài nhìn lầm người rồi? Nếu ngài xử oan cho ta thì không chừng người này cũng bị xử oan đó, ngài xem có đúng là vậy không?”

“Xử oan cho cô sao?” Tấn Tư Vũ nói, “Trước mắt đã có chứng cứ xác thực, nếu cô muốn lật lại vấn đề thì nhất định phải nói rõ ngọn ngành, bằng không... Có kẻ sẽ phải chết đấy.”

“Ta không nhớ ra... “Nàng khỏ sở ngồi thụp xuống, ôm lấy đầu. “... Ta không nhớ gì cả...”

Tấn Tư Vũ nhìn nàng, đôi mắt lóe sáng.

Nữ tử nhốt trong lao hình như đã bị những câu trò chuyện của hai người đánh thức, bèn chậm rãi ngẩng đầu. Nhìn thấy nàng tầm mắt vụt sáng rồi đột nhiên lao bỏ lại.

Cô vùng vẫy dường như muốn nói gì, mở miệng cất mắt tiếng a a. Song đầu lưỡi cô hình như đã bị bóng, không nói nổi một câu vẹn toàn, chỉ biết ra sức vói tay qua chấn song bằng sắt, vói tới bàn tay nàng.

Xiềng xích nặng nề kéo lê trên mặt đất, kêu vang kinh người, về xuống mặt đất một vết máu dài đậm dính dính.

Ánh đèn hiu hắt chiếu lên dung nhan nữ tử, làn mờ hiện ra gương mặt thanh tú ngăm ngăm đen, hàng mày dài đậm mà tinh anh sắc sảo.

Nàng đột ngột bị Hoa Quỳnh túm tay, đầu đón kêu “a” một tiếng, lùi lại đằng sau, hình như muốn gãy ra, rồi lại sợ tay mình bị thương nên không dám dùng sức, dưới con đau nhức nàng rơm rớm nước mắt.

“Hoa Quỳnh!” Tấn Tư Vũ đứng bên cạnh, lạnh lùng quát, “Có nhìn rõ người đứng trước mặt ngươi là ai không? Khai báo cho thành thật thì còn có đường sống!”

Hoa Quỳnh hung hãn nhỏ “phì” một ngụm nước bọt nhuộm máu xuống mặt đất, lại cầm lấy tay nàng, hàng lệ tuôn rơi.

Nước mắt chậm chậm rơi xuống từ gương mặt, hòa lẫn với máu tươi chảy ròng ròng, dần dần hóa thành màu hồng nhạt, nhỏ xuống mu bàn tay nàng.

Nàng cúi đầu nhìn, có vẻ không đành lòng.

Hoa Quỳnh hình như muốn nói với nàng điều gì đó song thủy chung vẫn chẳng thốt nên lời, chỉ túm chặt lấy cổ tay nàng, đáy mắt lóe lên tia sáng hi vọng và bi phẫn, hoài công cất tiếng “a” từ khuôn miệng tàn tạ. Máu thịt bầy nhầy cứ thế quay cuồng, khiến người ta thấy mà cõi lòng căng thẳng.

Nàng đột ngột quay đầu, nhìn sang Tấn Tư Vũ.

Tấn Tư Vũ nhìn nàng chòng chọc, ánh mắt thu hẹp như mũi kim.

“Ta chịu hết nổi rồi...” Nàng lầm bầm, “Cô ấy mắc tội gì lớn mà phải đày đoạ đến thế này? Thật là đáng thương... Dù ta chẳng còn nhớ gì nữa, nhưng ngài nói cô ấy đến vì ta, nên ta phải cầu xin cho cô ấy – cho cô ấy ra đi thanh thân đi, cái kẻ người không ra người quý không ra quý này khiến người ta nhìn mà không chịu nổi...”

“Còn có chuyện khó chịu hơn.” Tấn Tư Vũ thản nhiên nói, “Ngày mai ả sẽ phải chịu hình phạt lăng trì.”

Nàng ngậy ra tại chỗ, ngoái đầu lại nhìn Hoa Quỳnh, ngờ ngác nói: “Vây vì sao ta lại không bị...”

“Cô chẳng qua chỉ đeo đau bước vào vương phủ, cũng không thật sự gây ra chuyện gì.” Tấn Tư Vũ nói, “Nhưng ả lại định ninh rằng cô đã bị ta giết, trà trộn vào bên cạnh ta, suýt nữa đã giết chết ta, thế nên...” Hắn mỉm cười mỉa mai mà ác độc, “Cũng có nghĩa là ả chết vì cô.”

Nàng giật mình, Hoa Quỳnh đằng sau cất lên những tiếng “a”, tiếng kêu tràn đầy phần nộ và không cam lòng, nhưng lại siết chặt lấy cổ tay nàng, ánh mắt tha thiết, tuy miệng nói chẳng nên lời song cũng khiến người ta nhận ra sự khích lệ và gửi gắm ẩn chứa bên trong.

Ngọn đèn tàn trong lao vắng, máu thịt vương vãi khắp nơi, cô gái nhìn nàng cách một tầng lao, đối mặt với cảnh sinh ly tử biệt thảm thiết nhất.

Có một bầu không khí nặng nề đè nén, ép người ta đến gần như ngạt thở.

Nước mắt của Hoa Quỳnh rơi trên tay nàng như sợi chỉ đứt đoạn, song cô vẫn gắng gượng nở một nụ cười can đảm với nàng.

Nụ cười ấy lay chuyển dưới ánh đèn, lại đẹp rực rỡ tựa như có ánh sáng phản chiếu.

Một cô gái kiên cường đến thế, lại rơi vào cảnh ngộ bi thảm như thế, gặp phải kết cục khiến người ta không thể chịu đựng như thế...

Thân thể nàng run lên.

Tấn Tư Vũ lập tức tiến lên một bước, đỡ lấy nàng, ôn nhu hỏi: “Cô... định nói gì?”

Chạm tay vào lại cảm thấy thân hình nàng mềm nhũn một cách kỳ quặc, vội vàng cúi đầu xem thì thấy sắc mặt nàng tái trắng, vàng trán túa mồ hôi lạnh, vẩy mà đã ngắt xiu.

Tấn Tư Vũ ngay ra tại chỗ, hết nhìn Hoa Quỳnh lại nhìn sang nàng, đáy lòng bỗng chốc rối như tơ vò, không biết là thất vọng, là may mắn, là nghi hoặc hay là một cảm giác khác.

Nhưng đưa tay ra bắt mạch ngón tay cảm nhận được sự hỗn loạn trào dâng, cho thấy vết thương ngầm vẫn còn âm ỉ trong người, nàng ngắt đi cũng hoàn

toàn hợp lý, có thể kiên trì đến tận bây giờ đã là kỳ tích.

Có điều... Ngất thật là đúng lúc quá đi...

Tần Tư Vũ nở một nụ cười khổ, lại bế nàng lên, cảm nhận được mồ hôi lạnh của nàng thấm ướt y phục, trong lòng gợn lên cảm giác thương xót mơ hồ.

Nữ tử đằng sau dường như muốn nói câu gì, nhưng hắn đã vung ống tay áo, ra hiệu cho cô im lặng.

Hắn bế nàng ra bên ngoài, có thị vệ thoát cái đã tới gần, khom người nghe lệnh. Hắn dặn dò: “Đây là trọng phạm, coi chừng lúc điếu phó có người cướp từ nhân. Chớ mang ả ra ngoài vào ban ngày, đợi đến canh hai tối nay tống vào xe tù, chờ đến đại lao của quan nha Phủ Thành.”

Thị vệ lĩnh mệnh rồi đi, hắn ôm nàng trở lại gian tĩnh thất bí ẩn đó. Nàng vẫn chưa tỉnh lại, đôi mày khẽ khẽ nhíu.

Tần Tư Vũ ra lệnh cho thị nữ đi sắc thuốc, còn mình thì ngồi lại bên cạnh nàng. Nàng đã tỉnh một lần, mơ mơ màng màng uống thuốc rồi lại rơi vào cơn mê, ngủ cũng không được yên ổn, mí mắt chớp nhẹ, cho thấy nàng đang đắm chìm trong một giấc mơ không đẹp cho lắm.

Tần Tư Vũ đột ngột đứng dậy, đưa tay kéo lớp màn trướng dày cộp xuống, ngăn những tia sáng cuối cùng ở bên ngoài.

Thế rồi hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa ngón tay ôn nhu vuốt ve hàng mày nàng. Dường như nàng cảm thấy dễ chịu, bèn nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Hắn cười cười, rồi bỗng dịu giọng hỏi: “Cô là ai?”

Nàng rên khẽ, lẩm bầm gì đó trên môi, nhưng lại không nghe ra là đang nói gì. Hắn ngả đầu lại gần để nghe, nhưng vẫn chỉ nghe được những từ ngữ mơ hồ, đánh phải thất vọng đứng lên.

Thân thể vừa nghiêng, đôi môi nàng đã chạm vào thái dương hắn.

Tựa như tình cờ bất gặp cảm giác mềm mại kinh tâm động phách, hương thơm nơi bờ môi nhàn nhạt mềm mại, như trăm hoa bỗng nở bùng rực rỡ giữa ngày đông buốt giá của phương Bắc, đẹp hơn cả hoa xuân.

Hắn cứng đờ tại chỗ, mất một lúc mới từ từ đứng thẳng dậy.

Cảm giác mềm mại thấu xương này dường như vẫn còn vương vấn trên thái dương, mang theo hơi ấm mê người, rồi chậm chậm khô đi trên da thịt, khiến vùng da thịt ấy hơn căng lên, giống như tâm tình ai đó vào lúc này không muốn cho người ta biết.

Nhưng ánh mắt hắn lập tức nhạt đi, hắn ngồi ngay ngắn lại ngắm nhìn nàng.

Hình như nàng mơ thấy chuyện gì vui lắm, nên mới nở một nụ cười hiếm gặp. Nụ cười của nàng bắt đầu từ môi, rồi lan đến khóe mắt như một gợn sóng; cả gương mặt đều sống động mà rực rỡ, thanh diễm xán lạn như ngọc.

Không biết khi đôi mắt kia mở ra, một nụ cười như thế sẽ diễn đảo chúng sinh đến nhường nào?

Ai đó đã từng nói, khi người ta cười thì chính là lúc lòng cảnh giác lơ lửng nhất.

Hắn nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: “... Cô mơ thấy ai?”

Nàng “ừm” một tiếng, bỗng dưng xoay người lại, ôm lấy cánh tay hắn đang chống bên mép giường, áp mặt lên cọ cọ rồi nằm im.

Tần Tư Vũ dờ khóc dờ cười nhìn nàng đem bám lấy mình, không hề biết ngượng. Hình như nàng luôn thiếu cảm giác an toàn, thích nắm chặt thứ gì đó mà đi vào giấc ngủ.

Hắn định rút tay ra, nàng lại càng bám chặt hơn, khiến hắn chẳng những không tài nào cựa quậy mà còn không thể quay đầu lại, dùng một tư thế gượng gạo để nói chuyện.

Tần Tư Vũ hoàn toàn có thể tung cước đá bay nàng ra không chút khách khí giống như hôm qua, nhưng chẳng hiểu vì sao lại không hề động thủ.

Hắn bỗng dưng cảm thấy mình cũng hơi uể oải, giao tiếp với nữ tử này đúng là một việc rất mệt mỏi. Hắn ngáp nhẹ một hơi, tiện thể nằm lại một bên trên giường rộng rãi của nàng, kéo nửa tấm chăn của nàng sang, rồi ngủ thiếp đi thật.

Trầm hương trong phòng nhàn nhạt lan tỏa, mùi hương này có phần đặc biệt, nếu ngửi lâu sẽ khiến người ta ngày càng mê man không tỉnh táo.

Khi bóng đêm hoàn toàn buông xuống, tiếng chuông báo giờ com đằng xa đánh thức cả hai người.

Trong khoảnh khắc bừng tỉnh sau giấc chiêm bao, khi ý thức lộn xộn nhất.

Nàng khẽ khẽ chuyển mình, vẫn còn dây dưa với tấm chăn. Hắn mở mắt, không hề cựa quậy, tầm nhìn sáng tỏ.

Giữa ánh đèn nhàn nhạt đằng xa hòa trong làn khói phơ phất, hắn bỗng dưng mở miệng, gọi:

“Ngụy Tri.”

“...”

Sau một thoáng im lặng, nàng nghiêng đầu nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi: “Ngài đang gọi ai thế?”

Hắn ngồi dậy, nhìn vào đôi mắt nàng, làn thu thủy mông lung vô cùng đặc biệt, thấp thoáng sau màn sương mịt mờ.

Đôi đồng tử này quả đúng là được trời cao ban tặng – Ngươi vĩnh viễn không thể đọc ra điều ngươi muốn biết từ một đôi mắt như thế.

Chỉ có thể nhìn thấy vẻ mịt mờ chân thực trong sắc mặt nàng.

“Không có gì đâu.” Hắn lấy lại bình tĩnh, cúi đầu chỉnh sửa lại tà áo, nói, “Ta vừa nhớ lại kẻ thù của mình.”

“Sao cơ?” Nàng lười nhác ngoái đầu lại nhìn hắn, trông chẳng được hào hứng cho lắm.

“Đây chính là kẻ đã giết chết mấy vạn con em Đại Liêu, hủy đi tất cả công lao ta rong ruổi Bắc Cương để tạo dựng.” Tần Tư Vũ mỉm cười ôn nhuận, ánh mắt lại lóe lên một tia sáng âm u. “Nếu ta không thể lột da bẻ xương, đốt hân ra tro bụi, thì làm sao xứng đáng với những phụ lão huynh đệ của ta đã bỏ mạng chốn sa trường?”

Nàng lắng nghe, uể oải ngáp một cái ồm đáp lấy lệ: “Phải, phải, có thù không báo còn gì là quân tử, nhất định phải tóm cổ hân hành hạ thật tàn nhẫn, hoặc ngài cũng có thể thiến hân. Đây là hình phạt khổ sở nhất đối với nam nhân.”

“Muốn vậy thì hân cũng phải là nam nhân mới được.” Hắn nhìn nàng, mỉm cười ôn hòa.

“Lẽ nào không phải nam nhân?” Cuối cùng nàng cũng nổi cơn hiếu kỳ. “Là nữ tướng sao?”

“Ai mà biết được?” Hắn đứng dậy, gương mặt còn đọng nụ cười ôn hòa, chỉ thờ ơ nói, “Đã sắp sang canh hai rồi.”

Nàng lặng thinh không đáp, hắn quay lại nhìn nàng, nàng đã nhắm mắt lại lần nữa.

Tần Tư Vũ dăm dăm nhìn nàng rất lâu rồi lặng lẽ lui ra ngoài, mà nàng trước sau vẫn không mở mắt ra.

Canh hai đêm đó, mơ hồ nghe tiếng xe ngựa lộc cộc cộc truyền tới.

Theo lời An vương điện hạ phân phó, tối nay phải đưa cỗ xe chở tử tù đến đại lao nha môn Phủ Thành.

Bốn vệ lặng ngắt như tờ, trông chẳng có vẻ gì là canh gác nghiêm ngặt. Chuyện này vốn cũng không cần thiết, bởi tù nhân kia chỉ còn thoi thóp thở, dù ngươi có thả nữ tử ấy ra khỏi lồng giam thì chưa chắc cô ta đã đủ sức bò nổi ba bước.

Tĩnh thất mà tiểu thư “Vương Thục Dục” ở cùng cực kỳ tĩnh lặng, tù nhân đặc biệt trong đó lại mắc bệnh nặng, người lui tới không phải thầy thuốc thì cũng là thị nữ, nên những hộ vệ canh gác lười biếng tựa cửa rì rầm trò chuyện.

Tuy trầm tĩnh và loi lôm nhưng bầu không khí dường như hơi khàn trương, căng lên trong bóng đêm u ám.

Canh hai, trống đánh hai tiếng.

Nằm trên giường trong tĩnh thất, nàng đột ngột mở mắt.

Đầu tiên là ngó xuống chân giường, thấy thị nữ vẫn ngủ say sưa trên tấm gỗ lót chân, nàng từ từ vén chăn nệm ra rồi chậm chậm xuống giường.

Chân đặt xuống đất hoàn toàn không gây tiếng động, thị nữ vẫn chưa tỉnh.

Nàng chườn ra khỏi phòng như một bóng ma, thị vệ gác cửa ôm trường thương ngồi bên hành lang, đầu gật gà gật gù, nàng lướt qua ngay bên cạnh cũng không hề hay biết.

Phía cuối hành lang, một đội thị vệ vừa hay gặp lúc giao ban, đi sượt qua.

Nàng lướt qua hành lang dài, rất may đêm nay thị nữ đưa nàng thay một bộ trung y màu đen, trông không hề bắt mắt.

Vòng qua dãy hành lang uốn lượn là đến một căn viện hình vuông, trong viện không có thị vệ, cổng hình tròn phía bên kia mới có.

Thị vệ canh gác bên phía cửa tròn rúc trong một xó tối thui, châu đầu vào nhau xem xuân cung đồ, không ngừng bật cười rúc rích, nào có nghĩ đến chuyện ngáng đầu lên ngó một cái.

Nàng lướt qua sau lưng bọn họ, đi vòng ra phía sau một bụi cây hoa.

Mấy gã thị vệ hình như hoàn toàn chẳng phát hiện ra, lại đột ngột ngẩng đầu, đưa mắt nhìn nhau.

Một cái bóng đen xuất hiện sau lưng bọn họ, đám thị vệ vội vã quăng xuân cung đồ đi, buông tay đứng hầu.

“Ra ngoài rồi hả?” Người tới hạ giọng hỏi.

Thị vệ gật đầu.

Dưới ánh trăng, người ấy thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt lóe lên những ý vị phức tạp, chính là Tần Tư Vũ.

Hắn im lặng hồi lâu rồi phát tay. Đám thị vệ tản ra hết, xuân cung vút chông chờ dưới đất không ai nhặt lại.

“Điện hạ, ngài có muốn...” Sau lưng hắn có người hạ giọng hỏi.

Tần Tư Vũ thần nhiên đáp: “Ta sẽ đích thân bám theo, người dẫn người chờ là được.”

Người đằng sau lĩnh mệnh rồi đi, Tần Tư Vũ lại ngẩn ngơ mất một lúc mới lướt đi.

Hắn đuổi theo bóng dáng mảnh khảnh trước mắt, đi theo nằng một mạch xuyên qua nhà cửa, vườn hoa, bước lên cầu nhỏ... Dần dần hắn nhận ra có điểm bất thường.

Con đường này hình như không dẫn về phía ngục tối kia thì phải?

Nhiu mày, Tần Tư Vũ ngạc nhiên phát hiện ra, hướng nằng đang lao đảo lướt tới hóa ra là một hồ nước nhỏ trong hậu viện.

Nằng đến nơi này làm gì chứ?

Tần Tư Vũ đình ninh nằng muốn vào ngục tối cứu người, ôm cây đợi thỏ với những tâm tình phức tạp quẩn quanh trong lòng, ngẩn ngơ bám theo sau nằng, tận mắt thấy nằng lác lư đi thẳng đến bên bờ hồ.

Hồ nước do người đào ra, nước mát rượi, loang loáng những quãng sáng dưới ánh trăng. Nằng bước đến bên bờ hồ vẫn không dừng lại, nhấc chân sắp bước vào hồ nước...

Tần Tư Vũ đột ngột lao ra.

Thân hình hắn tựa tia chớp, nháy mắt đã lao tới phía sau nằng, đưa tay túm lấy vạt áo sau lưng, nhưng chung quy vẫn chậm mất một bước, chỉ nghe “tôm” một tiếng, vô vãn bọt nước bắn lên.

Nằng rơi vào hồ, hắn cũng không may mắn thoát nổi, bởi lao tới quá nhanh không thu thế lại được nên cũng cắm đầu rơi vào trong nước.

Nước không sâu lắm nhưng vào ngày đông lại lạnh lẽo thấu xương, hắn vừa rơi xuống nước đã vội vàng vớt nằng lên. Người bên cạnh không hề vùng vẫy khi rơi xuống nước, hắn quơ tay một cái đã túm được, kéo lại gần nhìn qua thì thấy mặt nằng trắng tái, đôi mắt hóa ra vẫn còn nhắm chặt.

Mất còn nhắm?

Mông du ư?

Tần Tư Vũ ngơ ngẩn, rung mình một cái vì ngấm ướt, lại nghe người trong lòng rì rầm, “Tắm rửa...”

Quá nửa đêm nằng còn chạy ra ngoài đầy mờ ám, hóa ra là vì nằm mơ muốn tắm rửa?

Hắn bám theo nằng bấy lâu, hóa ra chỉ để cùng nằng tắm rửa trong hồ nước băng giá vào đông này ư?

Tần Tư Vũ điên tiết đến nỗi quên cả leo lên bờ. Bấy giờ đèn đuốc dần dần sáng lên, đám thị vệ chạy tới, kẻ dẫu đầu vốn thuận theo mệnh lệnh của hắn đi bố trí phục binh, giờ này thấy cảnh tượng ấy thì ngấy ra như phồng, vội vàng cởi áo choàng của mình ra dang lên cho hắn.

Tần Tư Vũ ôm nằng lội nước leo lên bờ, cúi đầu thấy y phục nằng ướt đẫm để lộ những đường cong tha thướt, liếc mắt thấy sắc mặt thị vệ xung quanh mặt tự nhiên, liền vội vàng cởi áo choàng khoác trên vai xuống quần chặt lấy nằng, lại luôn miệng nói: “Lập tức đi mời thầy thuốc, mang thêm ba chậu than tới Tội Tuyệt trai và đi đun nước gừng, mau lên!”

Đưa tay lên sờ thử trán nằng, quả nhiên là nóng rực như lửa, trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy sốt ruột. Dầu om nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng nhưng hắn chẳng hề có cảm giác mỹ diệu, rào bước trở về Tội Tuyệt trai lệnh cho thị nữ nhanh chóng thay y phục cho nằng, tòng lòng nóng như lửa đốt, cứ đi đi lại lại trước phòng. Mãi cho đến khi thị nữ e dè nhắc nhở, hắn mới nhớ ra mình vậy mà đã quên thay y phục ẩm ướt.

Thay xong y phục trở về, thầy thuốc đã tới nơi, mới vừa bắt đầu bắt mạch đã “a” lên một tiếng, nói: “Vị cô nương này sao bỗng dưng lại bệnh nặng thêm vài phần? Lần này phiền phức to rồi...”

Tâm Tần Tư Vũ trầm xuống, thấy người nằm trên giường nóng bỏng, tới gần là có thể cảm nhận được độ nóng kinh người, mà nháy mắt sau đã đột ngột

mất đi, lạnh lẽo như một khối băng. Cứ bị giầy vò giữa lửa nóng và băng lạnh, khiến người ta lo lắng một chớp mắt sau liệu nàng có chịu hết nỗi sự khổ sở này mà vỡ vụn hay chăng.

Ý thức của nàng đã không còn tỉnh táo, hai tay ra sức gãi lên ngực, dường như muốn gãi ra dòng máu trong tim khiến nàng buồn bực. Tấn Tư Vũ sợ cánh tay nàng bị thương còn chưa lành hẳn, bèn đưa khuỷu tay chặn cổ tay nàng, nghe tiếng nàng thì thào trong cơn mộng mị: “Tắm rửa...”

Tấn Tư Vũ thầm nghĩ nữ nhân này bị bắt sau một trận huyết chiến, hết ngời địa lao lại lẫn lộn trên mặt đất, lại vì mắc bệnh nặng sợ cảm lạnh nên giờ vẫn chưa hề tắm rửa. Có lẽ do bản tính ưa sạch sẽ, đến nằm mơ cũng không quên, cho nên mới mơ mơ màng màng mộng du chạy ra ngoài tìm nơi có nước, lại hại mình cũng phải ngâm nước buốt theo.

“Tắm bằng nước nóng có giúp gì được không?” Hấn nhìn đáng vẻ khó chịu của nàng, ngẫm nghĩ rồi hỏi đại phu.

Đại phu liếc nhìn Tấn Tư Vũ bằng ánh mắt kì lạ, cảm thấy câu hỏi này của điện hạ thật sự vô cùng ngu ngốc. Mạng cũng sắp mất rồi, còn tắm làm gì nữa?

“Điện hạ...” Ông lão vuốt vuốt chòm râu, kín đáo nhắc nhở một câu: “Nàng ta đã ra nông nỗi này, chỉ e không bao lâu nữa sẽ phải tắm rửa sạch sẽ rồi...”

Phong tục của Đại Liêu, người chết nhập liệm là phải sạch sẽ hoàn toàn. Tấn Tư Vũ ngây ra một lúc mới phản ứng lại được, giận dữ quát tháo không tin: “Người nói vậy là có ý gì?”

Đại phu không dám nói gì nữa, cũng không kê đơn thuốc, chỉ khiêm nhường khom lưng, nói: “Hay là điện hạ thử mời thái y trong cung đến...”

Tấn Tư Vũ lặng thinh. Thái y xưa nay vẫn không ra khỏi kinh thành, nơi này cách kinh thành rất xa, cho dù thái y chịu tới đây thì chỉ e chưa chắc đã đến kịp.

Đại phu đứng trước mặt hấn đã là danh y số một của miền Bắc Đại Liêu, nếu ông ta bó tay thì xung quanh cũng chẳng thể tìm được ai khác cứu mạng nàng.

“Điện hạ, trong dân gian thật ra có rất nhiều nhân tài ẩn dật, cũng có một vài bài thuốc dân gian gia truyền không dạy người ngoài rất công hiệu.” Thầy thuốc kia đề nghị, “Chỉ bằng ta đề băng tìm danh y, hoặc là lên nghe ngóng, còn có một tia hy vọng.”

Tấn Tư Vũ trầm mặc, hồi lâu cũng gật đầu.

Thầy thuốc kia cuối cùng vẫn để lại một ít thuốc an thần, sau khi sắc lên cho uống, nàng đã yên lặng hơn một chút, đến lúc trời hừng sáng thì tỉnh lại.

Thấy hấn, nàng uể oải mỉm cười, miệng lầm bầm: “Có phải ngài lựa lúc nửa đêm... mà đánh ta không? Sao ta mệt lử thế này?”

Nàng còn tâm trạng mà đùa giỡn, Tấn Tư Vũ đành phải nhếch khóe miệng hưởng ứng. Hấn nhìn đôi gò má nàng gầy rộc hẳn đi sau một đêm, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Xưa nay chuyện khó khăn nhất là tìm đến cái chết, mà hình như bây giờ cô không còn muốn sống nữa thì phải?”

Nàng lặng thinh nhưng sắc mặt không hề tỏ ra đồng tình, hồi lâu mới lên tiếng: “... Ngài có chịu tha mạng cho ta không?”

Tấn Tư Vũ không đáp lời nàng, rồi bỗng bật cười, nói: “Tâm tư của con người quả thật là khó dò, có người sắp chết ra sức vùng vẫy muốn sống, mà có người vẫn còn đường sống lại cam tâm đi chịu chết.”

Nàng chậm chậm nhắm nghiền hai mắt, tỏ ra biếng nhác không đáp lời hấn.

Tấn Tư Vũ lại không cần nàng trả lời, vỗ tay, đám thị vệ khiêng một người tiến vào, đặt ở gian ngoài. Hấn nói: “Đây là một người bạn của cô, hấn đang hấp hối, nhưng không muốn chết, vẫn vùng vẫy tìm đường sống. Hai người đã bệnh đến nước này rồi, ta cũng không cần phải lo ngại gì nữa, nên sẽ đặt hấn ở gian ngoài, cho cô nhìn xem người ta khao khát sống đến thế nào, cho hai người khích lệ lẫn nhau, có lẽ cô còn hy vọng khỏe lại.”

“Người bạn của tôi?” Nàng mở mắt, ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Hoa Quỳnh phải không?”

“Hấn tên là Khắc Liệt.” Tấn Tư Vũ vẫn điềm nhiên như không, “Biết cô bị giam giữ trong đây, hấn đứng trước cửa phủ ta cầu xin ba đêm liền, bị môn đình sai chó săn cản đứt cổ họng, đến giờ vẫn hôn mê không thể nào mở miệng, cũng không biết có còn sống được hay không. Ta cảm thấy người này rất có nghĩa khí, muốn bồi dưỡng hấn, nhưng hấn cũng phải có số hưởng phúc mới được.”

Nàng nghe thế, nở một nụ cười mỉa mai, nói: “Khắc Liệt... phải không? Vậy xin mời ngài cứu... hấn.”

“Ta cũng muốn cứu hấn tỉnh lại, xem hấn muốn nói gì.” Tấn Tư Vũ đứng dậy. “Nghe nói trong núi Tam Đình phía Tây Phổ Thành có vị lang trung chân đất, phương thuốc gia truyền của vị này có công hiệu với rất nhiều chứng bệnh. Ta sai người đi tìm lang trung này đến để khám bệnh cho hai người.”

“Ta cảm thấy... ngài là người tốt.” Nàng cười cười, túm lấy ống tay áo của hấn, cất giọng trầm trầm, “Ta không tài nào nghĩ ra nổi... Tại sao ta lại trở thành kẻ thù của ngài chứ?”

“Điều này phải hỏi bản thân cô.” Tấn Tư Vũ nhẹ nhàng rút ống tay áo lại, ôn hòa dè dặt nhìn nàng. “Ngủ đi, kẻ tên Khắc Liệt ngoài kia bị cản đứt yết hầu, thường phát ra những tiếng kì quái, cô đừng sợ.”

Nàng gật đầu, trông rất bình tĩnh, sắc mặt còn có vẻ thương xót. Hắn nhìn nàng một lúc rồi nhẹ nhàng cất bước ra ngoài.

Nàng cuộn mình trong chăn, mở to mắt, nghe tiếng bước chân dần dần tan biến vào hư vô.

Gian ngoài truyền đến tiếng hít thở khàn khàn quái dị của Khắc Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.